Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Homo solus 3.1-4

Editura Virtuală AGO
2003

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Volumul I

Homo solus 3.1

Editura Virtuală AGO
2003

Partea întâi

1

Anul 1940, cu toate mizeriile sale, se depărta ca un bătrân care, în nemeritat de lunga-i viață, a făcut mai tot răul accesibil.

Peste podgorii pustii, pândea luna, să se întâmple ceva neobișnuit în tăcerile albe subcarpatice. Încremenit în ger, Marius Ghizdavu privea surâzând nesfârșitul giulgiu alb, închipuindu-și că se întinde din pridvorul conacului de la Ziduri, peste Milcov, peste Prut, peste Nistru, peste Bug, peste Nipru, peste Volga, până la, deloc îndepărtată pentru o minte ostenită, apa cea rece și clară și multă a Pacificului. Chiar auzea talazuri rozând cu tenacitate și inconștiență o stâncă pe care s-ar fi putut dăltui un, de departe vizibil pentru corăbieri, portret al domnului Stalin. Și de ce nu, aceeași pudră diamantină, ca un deșert sub aceeași lună, peste Tisa, peste Elba, peste Rin, spre vest până la zidul pe care germanii încep să-l ridice la somnorosul Atlantic, unde de pe betonul unui buncăr albastru cenușiu, un Hitler de bronz va fi privind peste Statele Unite ale Americii direct în ochii de oțel ai liderului clasei muncitoare și al intelectualității progresiste din întreaga noastră lume.

Anul 1940, blestematul an 1940, se tot retrage de pe colinele mohorâte de la Ziduri și de la Pribegi, în timp ce Marius Ghizdavu, beat, cum toate i se rotesc fluide în jur, lăcrimează cum spune Eminescu, adică aidoma unui sculptor fără brațe. De le-ar avea, ar închipui pe cei doi lideri de imperii în granit roșu, surprinși în momentul în care și-au întors spatele unul altuia, strivind între ei România Regală, unul răpind Basarabia și Bucovina, celălalt Ardealul și Cadrilaterul.

– Du-te, anule trist! șopti pictorul în văzduhul de cristal și reveni zgribulit în atelier, pentru a mai vărsa din pahar, întâi pentru tatăl, bietul Voicu Ghizdavu, apoi pentru marele savant și prieten Nicolae Iorga, a cărui cumplită moarte nu numai că încă îl îndurera, – îl înfricoșa peste măsură: firea sa de artist vedea în lichidarea istoricului semne rele de tot, nu numai geografic ne prăbușim, ci și ca memorie; s-a dus mai toată generația *cărturarilor* făuritori ai României Mari și nu văd în contemporanii mei gălăgioși Bărbații în stare să reia asprul chin al unei îndelungate lupte pentru Reîntregire, totul e putred.

Inginerul Otomega îl privi bând și îi măsură cu exactitate parametrii atitudinii față de noua generație. Zâmbi acru și se gândi că țara mai are multe uscături de curățat, iar turma multe oi rătăcite de trimis la tămăduire trupească sau duhovnicească.

Doctorul Lecca îl studie fumând și monologând. Deveni gânditor, tare gânditor. N-o mai poate duce mult așa, își spuse, surâzând pașnic: dragă Marius, pe toți ne frământă toate acestea, pe toți ne rod aceste înfrângeri, pe toți ne paște refugiul comod într-o varietate a nebuniei sau alta, trebuie însă să fim, să rămânem bărbați, fiindcă nu e nici prima, nici ultima oară și mai este multă istorie de parcurs, până când cei ce muncesc cu brațele, sau cu mintea, îi vor reeduca pe asupritorii lor, pentru ca pacea universală, prunc martirizat al omenirii, să ne înfrățească pe toți.

Pictorul simți ca pe niște cârje uscate bunele intenții ale cuplului intelectual ce-și întrerupsese cu milă disputa la întoarcerea sa din ger. Luă aceste bețe cu mâinile tremurânde și roșii, pentru a le frânge pe genunchi și a spori focul în soba albă, barocă, din Veneția lui Mussolini adusă demult de răposatul Voicu Ghizdavu, preafericit că n-a mai apucat asemenea vremi, el, luptătorul mărunt, anonim aproape, nu văzut și citit și urmărit de toți, apoi asasinat, ca marele om de bibliotecă Nicolae Iorga.

– Și chiar îți închipui și tu că nu veți plăti pentru cărturarii aceștia? se miră cu dispreț doctorul, luându-și copilul pe genunchi să asculte. Un Petre Andrei, un Virgil Madgearu...

– Un Nicolae Iorga... sunt de neînlocuit.

– Știu!!! se enervă inginerul. Tocmai de aceea, fiindcă atâtea lucruri nu îmi plac, eu nu mă aflu în Mișcare, ci între cei ce speră...

– Ce naiba speră?

– Că acest tineret zvăpăiat va pune frâu agitațiunilor sterile și se va pune pe muncă necurmată, spre a rezidi trainic ceea ce au dărâmat hoția, incuria și trădarea.

– Toate apele mării, mormăi Marius Ghizdavu citând pe Lautréamont, nu pot șterge o pată de sânge intelectual, fie el și român!

– Cine să fie român? nu înțelese Raul, puștiul doctorului, ținut pe genunchi într-o poziție franceză sfidătoare, spusa pictorului. Sângele sau intelectualul?

– Sângele, bineînțeles! îl certă cu blândețe tatăl.

– Intelectualul, scrâșni Otomega, arătând sub mustață canini puternici, naționaliști. Așa-și bate el joc, așa a învățat la Paris, în Franța, că întreaga noastră zestre culturală o poți epuiza înainte chiar de a sfârși liceul în particuler!

– Amândouă! dădu din umeri Marius. Avem prea puțină intelectualitate chiar printre ticăloși, ca să o mai și ucidem și, pe de altă parte, ca români, suntem prea răsfirați, în actuala luptă pentru existență dintre popoare, ca să ne mai și exterminăm între noi, sub niște pretexte care nu rezistă examenului critic... Nu, nu rezistă nici măcar unei abordări elementare! Sunt crime banale, cum ne-ar ucide niște cuțitari beți, azvârliți din cârciuma de mahala în noroiul ulițelor ce coboară spre port. Pe toți! Pe toți de la masa asta, inclusiv pe Raul, chit că a ilustrat în locul meu, deloc

rău, *Tratatul despre sânge* al lui taică-su!

Era perfect adevărat! Sinuciderea Laurei la 23 august 1939 împiedicase pe Marius să mai lucreze pe hârtie cu sânge roșu.

Copilul moștenise ochii ei profund albaștri și irita prin simpla sa *existență-încă* pe acest tărâm, pe oricine a cunoscut-o.

– Nu știu dacă după atâta vin negru mai ești în stare să judeci, fie și elementar! izbucni cu prietenie în râs Otomega și dădu să-l pupe sau să-l mângâie pe îngânduratul bețivan.

Era un râs nervos și bine întemeiat. Își dăduse seama că începe să fie judecat de doctor, de copil și de pictor pentru toate păcatele Legiunii, el, care nu-i era decât un simplu simpatizant, el, care fugise din București la Ziduri tocmai pentru că, declarat trădător de către un subaltern pe care-l dăduse cândva afară din serviciu, luase în serios zvonurile privind intenția Mișcării de a încheia Anul 1940 prin curățirea elitelor de ce putregai politic a mai rămas de la trecutul regim, care a dus țara la dezastru.

Da, era un mare păcat că, agronom, se aventurase în discuții cu aceste canalii intelectuale, rupte de popor, incapabile să distingă între ce este timp de analiză subțire a oricăror secțiuni prin cadavre și ce este timp sacru, pentru bucurie chiar nemotivată. Mâine anul se înnoiește și numai Domnul știe ce va fi, război sau și mai rău încă, fiindcă viața e plină de necazuri și te poți duce, bob de grâu, sub țărână, în moduri dintre cele mai imprevizibile cu putință. Un unchi de-al lui Codin și-a legat frânghia vacii de mijloc, ca să se poată uita în liniște la tren, vaca s-a speriat și, mai încolo puțin, începea un loc cu coceni abia secerați, parcă presărat înadins cu țepușe ucigașe... Bun, creștin, om fără păcate, fiecăruia cum îi e scris!

– Voi greșiți fundamental, nu îl slăbi Marius Ghizdavu, ba chiar întinse un deget acuzator spre el, atunci când ucideți pentru moartea Căpitanului, în numele a ce mari îndreptări ar fi adus, sigur, în țară el, dacă mai trăia. Or, noi vedem, de la 15 septembrie încoace, că haosul în loc să se limpezească, sporește, se tot adaugă și nu știm când apele se vor întoarce la matca lor. Restul, că s-a lucrat în afara justiției firești împotriva Legiunii, știu, înțeleg, și că trebuie răzbunare, poate, dar a ucide, repet, în numele a ceea ce *credem* noi că ar fi făcut cineva, e o prostie mare de tot, care te îndeamnă să te îndoiești și de restul.

– Domnule Ghizdavu, noi pălăvrăgim aici pe roluri și n-ar trebui să punem patima între noi, lăcrimă aproape inginerul Otomega. În lipsă de legionari veritabili, puseși laba pe mine ca model și îți exerciți toate fanteziile câte îți vin în minte asupra mea. Iară eu țin necuviincios de mult și la dumneata, și la doctorul Lecca, și la feciorul ista, aici de față, în care se întrupează viitorul Națiunei, așa că nu mă îndur să plec jignit, să-mi iau motocicleta și să mă-ntorc la izbușca mea cea neîncălzită... Neîncălzită?... Ce spun eu?... E mai rea cu mult decât atât. Seara, noaptea târziu, după miezul-nopții, că nu mai știi cum curge timpul, bate așa, un vânt rece-rece

și trosnesc grinzile foișorului și scârțâie tabla și se deschid sau se închid ferestre pe sus, iar din pereții cu fresce văruite, par a se desprinde duhuri încruntate, se strâng sub pinii cei negri din curte, se încolonează tăcuți pe, cât a mai rămas din el de când cu sonda, pietrișul alb, apoi trec dincolo de râu, pe deal în sus, poate spre troița de la Trei Nuci, poate chiar mai departe, spre cimitirul de la Ziduri. Cine să se încumete să-i urmărească pe Râul Doamnei în sus, tot către Nord, tot către Nord?

– Morții de la Grodek? tresări bărbatul cel de unșpe-doișpe ani și se răsuci privind întrebător spre taică-su. Doctorul îl mângâie și îl pieptănă cu degetele rășchirate, adânc preocupat și fără să răspundă. Doar Marius era senin: Trakl al meu se revoltă; expresionismul și-a făcut cu prisosință datoria. Eu la Lwów, cu înfrățirea între popoare, mare brânză n-am făcut.

El, deloc abstract, expresionismul, a urlat din toți rărunchii, a furnizat cam toți atotștiutorii, a țipat cumplitul *nu, nu e bine* și a oferit gloatei cam tot atâția morți tineri precât romanticii. Zadarnic! Degeaba! Și e firesc acum duhul lui să-și ia morții cu sine și să bântuie printre galițieni, prin această Galiție a nenorocului, așternută de Domnul pre pământ de la Marea Marmara până la Golful Finic. Eu sunt Trakl, iar noi, expresioniștii, murit-am tineri, precum romanticii, și încă prin sinucidere... Nici nu se putea altfel, medicina a progresat! Până și la astă masă avem un doctor, un doctor și jumătate, dacă fiul e un chirurg în devenire... Nu, nu chirurg. Morții știu totul. Va avea aici, în biblioteca asta, revelația matematicilor noi, nici nu va ști războiul... Preafericitul Raul! Mda, ne trebuiau niște sinucideri, proporția morții se cuvenea respectată. Altfel nici n-ar fi fost un curent luat în seamă de istoria artei, expresionismul. Expresionismul.

Cine e Trakl ăsta? întrebase Voicu Ghizdavu, din cărucior, împins de Codin în salonul cu fresce noi, jilave, al foișorului.

Pictor mare. Uriaș! hohotise Ghizdavu, Marius, cu priviri rătăcite, duhoarea prafului de pușcă stăruind albăstruie în aer. În Marele Război, azvârlit pe frontul din Galiția, artist fiind, nu i-a plăcut deloc joaca de la Grodek, vreo poștă la apus de Lwów, s-a înfricoșat de la începutul începuturilor, deși nimerise post bun, farmacist militar... Mureau alții. Barim să am parte și eu de-așa noroc!... A vrut să fugă! Ceea ce nici măcar nu trebuie să mire: un asemenea pictor, să-l pui într-o magazie cu aproape o sută de muribunzi, produși de lunga încleștare de la Grodek, din 6-11 septembrie 1914. Cum să-i mângâi? Cum să-i consolezi că se duc?... Fugi într-un fel sau altul, în alcool, în dezmăț, în cocaină, în propria-ți moarte!

Pe frontul din Moldova, mizeria n-a fost cu nimic mai dulce, a dat din umeri bătrânul. Dar ne însuflețea idealul Întregirii Neamului și poate, cazul meu cel puțin, cavaler din fire fiind, dorința nebunească de a smulge un surâs frumoasei noastre Regine, deși pe biata maică-ta încă n-o luase tifosul în groaznicele sale lagăre subpământene, să-mi pot îngădui să fiu atât de inconștient inconștient.

Oare națiunile neimperii au dreptul de a exista?

Cu adevărat îl au?

– Domnilor intelectuali, sunteți niște lași! Dați-o dracu' de treabă!

Dublă insultă: și intelectuali (pronunțat cu dispreț ideologic sincer, de anchetator de origine proletariană), și lași!

Voce tunătoare, statură colosală, cizme scârțâind, sprâncene stufoase și împreunate, cravașa tremurând de nervi, domnul colonel Moga, baronul din Valea Ursului, nu putea, nu era drept omenește, să fie atras într-un duel, fiind orb de-a binelea, având ochii perfect roșii de-atât alcool corosiv.

– Ați lăsat damele să se plictisească și v-ați retras la taifas ca niște babe! își preciză el revolta, făcând și o grimasă, care la regiment preceda sancțiunea.

Inginerul Otomega își scărpină încurcat chelia. Doctorul Lecca își greblă cu degetele barba lăsată de când cu văduvia. Numai focosul Marius, tot atât de bogat în vin negru și tare trist, simțea nevoia să provoace și să se bată cu cineva. Dar era gazdă, nu se cădea...

– Ne întrebam cât va mai dura pacea asta înșelătoare! mărturisi cu o înspăimântătoare cinică seninătate diplomatică micul Raul, reducând enorm tensiunea dintre baronul de Valea Ursului, moșie dobândită recent, deși bugetul armatei fusese neglijat de trecutul regim, și cei trei burlaci, jignitor de indiferenți la grijile unuia împovărat de Dumnezeu cu trei fete de măritat, pe care vrea să le rezolve repede, repede, căci bețiv fiind, deci sensibil, simte că va fi război sfânt și că-și va lăsa bogatul trup pradă viermilor din Stepa Calmucă sau din pădurile Caucazului.

– Care pace, domnilor? izbucni el într-un râs sarcastic. Nici măcar una nurlie și înșelătoare! Suntem ca și în trecutul sfânt război, doar în așteptarea momentului angajării în luptă. Vă ordon, forțați cutare obstacol! Și tot ca atunci, trebuie să chibzuim, de zece ori, cum e mai bine să facem, ca să redobândim ceea ce este al nostru...

Când vreun tânăr nătâng, căci Nicolae Iorga nu mai este, va scrie istoria acestor vremuri, gândea Marius, el va trebui să pună ca dată a intrării României Regale în conflictul mondial, trecutul deja **26 iunie 1940**, data declanșării agresiunii sovietice asupra Basarabiei și Bucovinei. Început al Năpastei. Și tot cam atunci, trebuie considerat că am pornit și războiul nostru sfânt contra Axei: invazia rusească nu s-ar fi putut porni fără acordul aliatului nazist, iar Hitler, când Carol al II-lea i-a cerut să fixeze o limită de anexiuni Armatelor Roșii, a condiționat acest gest de cedarea către vecini a încă două provincii, Ardealul și Cadrilaterul.

Ne aflăm, așadar, în război și cu nazismul, și cu bolșevismul, dar, armată de *neam strivit între imperii*, trebuie să așteptăm, să vegetăm, cum ne-a învățat o amară istorie, să se încaiere îndeei și, sprijinindu-ne pe unul, să lovim cu plăcere în celălalt, și invers, până când, de-ar da Domnul încă o dată, răpunându-se amândouă ideologiile, să revenim în hotarele noastre

clasice, unde avem a ne exprima cândva în universal, memorabil spiritualicește, precum mai toate semințiile occidentale respectabile. Ce dacă suntem niște galițieni, ca maică-mea!

Trupul acesta atât de mult – avea o viziune printre altele, cum se obișnuise de când cu risipirea hotarelor, inginerul viticol Otomega – se va frânge exemplar în viitorii ani, jumătate rămânând între Prut și Nistru, jumătate între Mureș și Tisa.

Nu vei apuca să-ți vezi fetele măritate, îl privea cu dispreț de stânga doctorul Lecca: vei vedea cât de cât mahalaua Vienei, fericitule, apoi te vor trimite americanii într-o mare, mare călătorie, cu vagonul de vite, până dincolo de Cercul Polar sovietic, în timp ce Olguța, Nunuța și Cocuța ți se vor înnegri de arșița Bărăganului, trăind delicii de deportat: așa trebuie să pățească toți cei care strâng averi în loc să doneze poporului, sub formă de cărți, tot, tot ce prisosește supraviețuirii de zi de zi a individului!

Spre salon, spre marea bibliotecă de la Ziduri, ușa se deschise și rămase așa, să se audă bine cadrilul, *Cadrilul Unirii* de Alexandru Flechtenmacher, nu de Hübsch, nu de Humpel, nu de Jalowitzky, nu de Ivanovici, nu de Prokofiev, nu de Cimarosa, nu de Castaldi.

Nu e nimic românesc în trilurile astea, se mira inginerul, văzând, încă, jumătate din colonel în Basarabia și jumătate în Ardeal.

Cât de european se dănțuia cadrilul în societatea noastră sub Regele Carol Întâiul! medita domnul doctor Lecca la degetele rozalbe, ca de Rusalcă, ale cumnatei sale, mult pletoasa domnișoară Cristina Done, al cărei obraz îl mușcase cândva, într-un pastel nebun, Marius Ghizdavu.

Colonelul Moga, uimit de lipsa de reacție a celor trei-patru intelectuali, se rezemă de sobă și nu găsi altă explicație pentru privirile ca de muribunzi ale comesenilor decât vraja acestei muzici.

Ea venea, grație Colecției Iordache și Denis Ghizdavu, dintr-un pian secular, cu timbru de nuc dulce-amărui, în stare să te facă să imaginezi străbunici pe care nu i-ai cunoscut, nici le-ai văzut portrete-ngălbenite, nici numele li-l știi, dar pe neașteptate ai revelația că trebuie să fi stăpânit ei cândva Zidurile, și ce trăiești tu nu-i o noutate absolută, nici ca resemnare de a fi doar tu însuți, nici ca satisfacție de a nu fi una din persoanele pe care le disprețuiești. Șovăind un pic, neîmblânzitul oștean intui că cei în stare să se bucure natural de grația cadrilului și să urmărească variațiune cu variațiune elanuri dintr-o epocă fără viitor, sunt de mult oale și ulcele. Poate consilierul aulic Alecu Ghizdavu și doamna sa, inimoasa Amelia, o ieșeancă Șaraga, să-și mai amintească figurile galant flecare, iată-i însă tulburați și triști, cu ochii umezi ca la o înduioșătoare romanță.

Ceea ce bine ia aminte domnișoara sculptoriță Done, încât acceptă sugestia Dorei Glagoveanu, șoptită ursește la ureche: un zâmbet jucăuș, încă unul și variațiunile merg foarte departe, înmlăștinându-se în vulgaritatea secolului vulgului: întâi ceva ca un vals trist, apoi încrâncenări

de tango, pentru a îneca totul, ca sub un camion de gunoaie, în veselia fără gânduri a unui foxtrot.

Surorile Moga râd puternic dincolo de ușă. Inginerul Eugeniu Otomega se ridică primul. Urmează Marius Ghizdavu. Urmează doctorul Liviu Lecca, nu înainte de a fi împins cu hotărâre spre acest gest de preaînțeleptul său fiu, matematician dar și mare strateg, imbatabil șahist.

Ușa cumplit de grea a bibliotecii așa-zise Weimar se închise amenințător, parcă singură. Între rafturile burdușite cu hârtii se aflau însă mai puține trupuri de om decât încap înghesuite sub cnut într-un vagon de vite, a cărui ușă tot atât de neliniștitor, ca la o cursă de șoareci se închide.

Raul se gândi că n-ar fi chiar banal de tot spectacolul arderii cu rarele cărți într-adevăr nemuritoare cu tot, a dănțuitorilor și observatorilor de alături. Prea târziu, peste ani, va apuca a citi ceva despre Buchenwald.

Era o maculare a maculaturii să chefuiești și să devii libidinos sub pretextul dansului, când în jurul tău se află mai multe cărți decât ai putea citi în toate viețile necesare ție pentru a săvârși destule fapte bune, încât să ți se aprobe sus-sus Mântuirea sufletului. Plus că un pas greșit e suficient cauzal pentru neofericirea lămpii vărsate, fericire de secol douăzeci: tu, o lampă, să arzi cărți și oameni!

Micul geniu al doctorului Lecca și al Aurei imagina cu putere, de la roșul halucinant al pojarului până la vălătucii de funingini ca de iad, cu viermuiala victimelor și cu țipete cu tot, apoi ecouri de presă și multă lume pe la cimitire, deși populația s-a mai obișnuit cu moartea de la trecutul cutremur sau în general din pricina războiului, care își țese farmecul știrilor de zi cu zi tocmai pe astfel de statistici, neexistând, desigur, niciun risc ca întreagă Lumea să dispară!

Războiul este o ipocrizie! Suprema ipocrizie umană? medita cu intensitate nespecifică vârstei multcititul orfan.

Privi încă o dată ușa de stejar de pe la 1821, ferecată grosolan, cu cheie ca de biserică, lucrată de fierarul satului de atunci, mereu un nea Măriuță. Câți homosapi de dincolo de ea meritau cu adevărat să trăiască și câți erau numai cetățeni de suport, de încercare, de rezervă?

Creatori erau foarte puțini! Tata și, se spune, pictorul Ghizdavu. Poate și inginerul Otomega, în măsura în care străduința sa de a crea un vin perfect negru poate fi considerată o cercetare serioasă! Poate...

Cam prea de timpuriu sceptic, feciorul doctorului Lecca!

Se mai aflau înecate în orgia de alături cel puțin încă trei personaje irepetabile într-o istorie planetară mică, ridicolă, care încearcă să producă mântuitori pentru genul uman, operând cu gloate de numai câteva miliarde de exemplare, în Imensitatea Universului.

În primul rând, nu trebuie uitat domnul petrolist Octavian Ghizdavu. Sub bretonul auriu de la care i se trage porecla Augustus, se găsește în continuă efervescență un creier financiar care n-ar trebui să se uzeze în gol,

în pustiul valah, pe la Câmpina și Ploiești cu conțopiștii noștri, ci tot cu americanii sau englezii, la New York sau la Londra, sau oriunde se pot derula *adevărate* afaceri, chiar și în vremuri de pace pre-război. Perspectivă pentru care, încă de pe când trăia bătrânul Ghizdavu, s-a făcut un pas decisiv: o cheamă Virginia pe noră, ca pe statul american natal, iar madam Meli, funcționând ca soacră, îi zice cu drag Virginica noastră.

Cel puțin tot atât de importantă personalitate, retrasă la Ziduri de teama unei noi explozii de mânie extremistă, este domnul Horea Bratu, profesor de strategie la Școala Superioară de Război, de la București doar, acum, dar înainte de 26 iunie 1940 își expunea concepția despre arta succesului chiar unor cadre franceze. În urma restructurărilor care s-au produs în ultimele luni, atât în Franța cât și în România, aceste contacte s-au întrerupt, dar viața reintrând treptat în normal, nu încape niciun dubiu, pe sub nasul naziștilor, cooperarea franco-română se va reînfiripa, mai devreme sau mai târziu profesorii români vor explica publicului de pe Sena concepția lui Antonescu, după cum cei francezi ne vor lămuri la Ateneu concepția lui Pétain, despre ce mai avem de făcut după mutilarea-desfigurarea sau chiar nimicirea celor două patrii surori.

Ah, sora noastră Franța! a gemut madam Meli Ghizdavu în iunie trecut, cu puține ore înainte ca rușii să ne ia pentru deznaționalizare România de Est. Pentru deznaționalizare definitivă. Taci, Amelia, taci! a implorat-o soțul, Alecu, îngrozit de consecințele acestui dezastru din vest pentru aliații îndepărtați, trupe de desant în Răsărit, românii. Și invers. Dar Franța nu va pieri ea fără noi. Franța n-are cum să piară! a zis profesorul Bratu. Mă îndoiesc, a replicat de lângă tânăra-i soție, copoiul Focșăneanu, ginerele Ghizdavilor. Cu megafonul, cu filmul, cu zăhărelul și mai ales cu dosarul modern, poți nimici orice popor, fie el cât de numeros, fie neamul geților, inzilor sau al chinezilor. Tare rău mai ești, Mihai! a protestat pe loc Elvira, subțirica verișoară a lui Marius, de care tânărul Raul Lecca era de multă vreme îndrăgostit și gata a scrie în versuri de un strașnic lirism – la numai doisprezece ani!

Elvira Ghizdavu, devenită o Focșăneanu! își strânse până la durere pumnii mici puberul.

Totuși, în cătușele geloziei, luciditatea valorizantă îi rămăsese intactă. El admise că și capacitatea de analiză și sinteză a domnului Mihai Focșăneanu, de la Serviciul Secret de Informații, este utilă țării, cât a mai rămas din ea. El poate ajuta pe cei în drept să ghicească intențiile alianței sovieto-naziste privind viitorul României: vor avansa tancurile și colhozurile până la Milcov, în viitoarea etapă, sau Hitler, grijuliu pentru petrol, nu va ceda Cominternului decât Gurile fluviului Dunărea, adică Delta?

Raul se mai gândi la Codin, fiindcă-l plimbase cu sania. La alde Marin trebui să aprecieze cum curăța și lustruia el, fluierând de plăcere

tangouri, orice piesă a Cadillacului negru, încă nerechiziționat, cu fervoarea cu care un sacerdot din nu știu ce insulă îngrijește de zeul său.

Iar Lina, ce cumplit de pufos cozonac știe să facă!

Orișicare om este bun la ceva. Nimenea n-ar trebui să piară.

Dacă aș fi Dumnezeu, aș proiecta și aș face pe om nemuritor.

Lumea ar evolua oarecum la fel, ba chiar mai bine încă, fiindcă fiecare homosap ar ajunge înțelept, printr-un propriu și meritat, lung șir de experiențe păguboase... Plus că oamenii, cunoscându-se perfect unii pe alții, de veacuri, marilor criminali nu le-ar mai fi atât de lesne a prosti gloatele... Naiba știe! Pare tot aceea dacă, spectrul tipurilor umane fiind limitat, folosești o eternitate aceiași cetățeni sau dacă treci prin măști de fier șiruri de indivizi cărora li se pare că înfloresc, îmbătrânesc și pier...

E greu să-ți păstrezi luciditatea valorizatoare în astfel de vremuri ucigașe, oftă Raul, suflând cald în florile de gheață ale ferestrei.

Din beznă, se iviră lumânărelele cimitirului sătenilor din Ziduri și Pribegi, masate în jurul a două cruci de marmură albă, poate italiană, adusă de fostul profesor Voicu Ghizdavu și arhitectul său Done, pentru sine și pentru a sa tânără soție, căzută eroic la Iași, Maria. Câtă lumină, Mariette! Mai toți oaspeții au trecut pe acolo, era la doi pași de conac.

Sub stele, se auziră de departe focuri de armă. Puteau veni de oriunde de pe Pământ.

Cât de acută este valoarea momentană a lucidității mele dinaintea Războiului! surâse nimănui deja-orfanul. Ca și cum străbătuse prin florile de gheață spre cimitir doar cu o privire albastră, însetată de adevăr.

Fac bine, foarte bine, bine fac că se bucură *ei*, că se bucură încă! începu el să se plimbe gânditor, cu mânuțele la spate, surâzând acum la cum imprimase urma cizmelor sale, pe preșurile țărănești ale Linei, uriașul colonel Moga, cel dintâi chemat la judecata cerească din câți dănțuiau, poate, dincolo de ușa vibrând de muzici.

2

Crescut de pe când creierul îi era fraged și aproape gol, în concepția greșită că viața, a omului cel puțin, există doar întru Ceva, micul domn Lecca a ajuns destul de repede, după cum vedem, la concluzia perfect logică despre lipsa de drept de a viețui a multor cetățeni și cetățence.

Tata cercetează sânge, Marius Ghizdavu zace, dar explodează din când în când în pânze cutremurătoare, inginerul Otomega, cu vinurile lui, are întotdeauna ceva drăcesc și în idei, și în conduită... Dacă ar lua foc marea bibliotecă Weimar a Ghizdavilor, întâi pe aceștia trei i-aș salva din lăcomia flăcărilor, apoi aș salva cărțile vechi, pe urmă pe Elvira și pe

ceilalți... Și pe ceilalți... Chiar și pe Mircea Focșăneanu!

Chiar și pe mine? păru, apărut în pervaz, a-l întreba Grigore Căinaru, studentul gazetar din suita profesorului Bratu. Roșu de mânie. Un teolog, Atanasie Damian, la cumpăna anilor nu înălța deloc rugăciuni pentru Țară și Rege, ci risipea orele, minutele și secundele într-o curtenire stăruitoare până la plictis (oare?), victima fiind o medicinistă, Dora Glagoveanu, din suita doctorului Lecca, fiică de măcelar-mezelar, nu de chirurg.

– Nu te supăra, domnule, ca văcarul pe sat! veni prin aceeași ușă grea îndemnul la răbdare omenească, la înțelegere. Domnu' Tani nu vrea altceva decât să vă facă fericiți. Așa a înțeles el, cercetând oscilațiile teologiei de la neanderthalieni la mormoni, că menirea preotului printre muritori, este să-i facă pe cetățeni cât de cât fericiți. De unde până unde? Fericirea este gustul zeului, dovada supremă că Edenul există! Atâta vrea bietul Tani, să vă facă mai fericiți decât sunteți.

Vorbea Iancu Noveanu, tânăr filolog din suita profesorului Horea Bratu, un tip tuciuriu, cu creștet deja rărit, păros pe piept, pe umeri și pe omoplați, ca un urs matur. Te-ai fi așteptat ca știința cuvintelor să-l chelească devreme, complet. Sfidând plăcerea Sorții de a face din cărturari trupuri demne de tot disprețul specialiștilor în ale prăsilei eugenice, săracu' Jenel va rezista decenii eroziunii, e drept și pentru că în Gulag și în Romlag n-a mai putut multă vreme citi, ceea ce i-a conservat și privirea, și multe fire negru-albastre, cu strălucire de șpan.

– Domnule prozator Căinaru, n-am voit să vă supăr cu nimic!... Dumnezeu e mare și, de acolo de sus, după cum și din jur, sau chiar din noi înșine, știe bine, cunoaște total bunele sau relele intenții ale fiecăruia. M-ar trăsni din senin, n-aș mai fi apucat ziua de mâine, nici noul an, mărețul 1941, dacă *păcatul* m-ar fi mânat să o spovedesc pe domnișoara dorită de dumneata, domnișoara Dora Glagoveanu... Nici orele acestea nu le-aș mai fi apucat, căci în ziua de azi nu mai e timp de judecată, există curți marțiale, tribunale ale poporului, sentințele se dau rapid, nu mai e niciun bob pentru vreo zăbavă...

Cam tot atât de înalt precât Iancu Noveanu, însă cumplit de slab, filiform. Țeastă galbenă, nu o frunte. Plete deja cărunte. Un început de pleșuvie. Ochelari de aur. Mustața și barbișonul potrivite cu măiestrie de cei mai pricepuți bărbieri din micul nostru Paris. Eleganță pe care o va conserva și el, ani buni în Gulag și Romlag, cum se și cuvenea unuia atât de generos: să vrei să faci pe alții mai fericiți decât sunt sau pot fi pe lumea asta înglodată în datorii! Unui asemenea smintit trebuie să-i conservi măcar înfățișarea generatoare de creduli și credule, fiindcă de nu va contribui la creșterea tonajului flotei fericirii în marea călătorie, măcar va face mai interesantă viața, viața cu petrecerile ei cu tot.

Grigore Căinaru era spătos, basarabean și îndesat: i-ar fi putut bate măr pe cei doi, chit că erau mult mai lungi decât el. Erau însă cu toții

oarecum frați, din suita dascălului de strategie Horea Bratu. O rezolvare a conflictului, tăioasă ori prin schimb de focuri, era exclusă: Marius Ghizdavu nu i-ar mai fi acceptat niciodată în pacea Zidurilor, unde nici măcar la anul 1907 n-au fost mari evenimente, pe când în alte părți a fost jale mare și printre boieri, și printre țărani. Aici, vinul cel negru al locului a îngăduit negocieri îndelungate, până când răscoala a încetat peste tot.

– Nu te pricepi nici să spovedești, nici să psihanalizezi! șuieră cu ură Grigore Căinaru. Chica-i bălană parcă se înroși în lumina incertă a lămpilor. Ochii lui verzi ca broaștele te fixau ca ai fiarei gata să se repeadă, umorul de pe Bâc și Răut dispăruse cu totul...

Prudent, micul domn Lecca, de după draperia fumurie privea însetat peste drum luminițele din luminișul cu morți și asculta amuzat cum se certau din nimic slujitorii profesorului Horea Bratu, partener vechi de polemică al tatălui său cel atât de iubit pentru scotocirile lui prin sânge.

Acesta era marele farmec al Zidurilor: că pe lângă salonul cel mare cu policandre orbitoare, bune pentru a confirma frumusețea doamnelor, rele însă pentru beție, care-i un lucru de taină, bătrânul boier văduv concepuse un sistem de separeuri, fiecare cămăruță a conacului constituindu-se ad-hoc în așa ceva, având în dotare vinul, paharele, masa, lavoarul, ba chiar și pat pentru cei osteniți sau pentru idile orizontale – minunata păcură de Ziduri, acesta fiind marele ei farmec, că bând și încălzindu-te, nu numai că gândeai mai bine, dar puteai să-ți contempli de sus sentimentele, ca la raze la doctorul Lecca.

Tânărul teolog Tani, tânărul filolog Grig, tânărul istoric Jenel așa și făcură, pauză disputei, închinară din pahare, folosind pocale istorice din Colecția Iordache și Denis Ghizdavu, aducându-și fiecare aminte de zilele, serile și nopțile cele bune, cum e și recomandat să încerci dacă ești constrâns să constați că timpul vieții tale este timp de istorie scârboasă, ca o apă gălbuie și amplă ce duce lent-lent vite umflate spre mare. Ei băură apoi, avansând, chiar din pahare abia golite de Marius, de Liviu Lecca, de Eugeniu Otomega, de colonelul Moga și chiar de puiul de chirurg, care de după draperie abia-și mai ținea râsul la cât de ușor cade omul-bărbat în capcana alcoolică, nici ai nevoie de crâșmăriță. Acum, anticipă el cu veselie, unul din ei are să înceapă, ca la un han în noapte lungă de iarnă, cine știe ce lungă istorisire virilă, eventual din vremuri de război.

– Crede-mă, Grig, aproape șopti cu un fel de suferință Tani teologul, eu urmez linia Evangheliei și știu din atâtea spovedanii primite sau citite, că păcatele omului sunt mult mai multe și nesfârșit mai grozave decât tot ce unește sămânța bărbatului de brazda femeii sale și decât toate abaterile la aceasta, până la cele mai bizare porcării sau mârșăvii. Altă treabă crezi că n-am eu acuma, când Neamul piere, decât să mă interesez ca o mahalagioaică de ce s-a întâmplat sau nu între tine și Dora sau, dintr-o searbădă prietenie de care n-ai nicio nevoie, să caut să știu mai multe din

trecutul ei de fiică de mățar, măcelar, mezelar sau ce naiba e taică-su, furnizor de conserve armatei, grasă afacere! Nu, nu, eu mai degrabă în sufletul tău, cel atâta pustiu de vreme uimitor de curat într-o Europă din ce în ce mai bolnavă, aș fi voit să citesc, să aflu, să știu, să mă dumiresc, oare-i farmecul acestei fecioare cu pricina, ori cearta ta cu ai tăi și o vagă dorință să-ți faci o viață stabilă în București te îndeamnă la acest pas, pentru care nici tu și nici ea nu aveți inimile pregătite să primească...

– În aceste vitrege timpuri noi, clătină Jenel Noveanu blândul lui cap de armăsar negru, rară e buna intenție, mai rară încă, prietenia...

– Domnilor, există intimități și – culmea culmilor! – e vorba de cele ale inimii, în care nici rudenia, nici prietenia, nimic nu îngăduie cuiva să se amestece, și asta din rațiuni strict practice... E ca o parcelă cu flori gingașe, exotice pentru o lume din ce în ce mai prozaică. Nu o poți străbate, în niciun sens, fără a strivi, fără a distruge, fără a macula...

– Fără macularea maculaturii! adăugă în treacăt o voce pițigăiată, luată însă de vânt și de fiecare conviv drept o scânteiere a vinului.

– Crede-mă, Grig, nu e vorba de intimitate aici. Dacă ar fi doar atât, pe mine, ca posibil sacerdot, m-ar interesa doar poezia pe care unul din voi ar da-o publicității. Cât despre Jenel, care este un filolog onorabil, nu un critic păcătos, nici măcar trăirile nu l-ar impresiona, fiindcă lui îi place – din oroare de enunț și minciună – să privească prin telescop la *constelațiile* pe care le închipuie efemer cuvintele discursului... Grav este că fetei acesteia i se arată stăruitor în vis Căpitanul! Tu ai o haină lungă de piele?... Ei, bine, el vine în vis cu una foarte bine croită, și Dora este extrem de sensibilă la acest elegant gest de politețe.

– Da, iac-așa! Sunt foarte sensibilă și e normal să fiu, preacucernice părinte, deoarece Grig îmi pricinuiește mari necazuri în familie cu modul său neglijent de a se îmbrăca! Numai boema este liberă, numai boema este creatoare, susține el, cu priviri scânteind de ură, dar l-a speriat până și pe tata, care a zis maicii mele că, Nastasie-Nastasie, grele vremuri am ajuns să trăim, fecior de antreprenor, și să umble ca lingurarii!...

– Lingurarii sunt plini de inventivitate! Dacă Țara ar avea mai multe muzee, dacă orașele noastre ar avea clădiri publice monumentale, cum întâlnești mergând spre nord-vest, de la Florența sau Veneția spre Amsterdam, atunci ei ar avea etaloane exigente, ar găsi un sens în a se întrece pe ei înșiși, ar deveni tot mai buni lingurari, am exporta un artizanat fin, comparabil cu cel din extremitatea de la Pacific a Asiei, unde de pe o stâncă roșie se uită Stalin spre intrarea în portul Portlandului, adânc depărtat de Pacific, unde o navă de-a sa descarcă americanilor piei de samur contra unor motoare termice de ultimă generație...

– Toată istoria socială a omenirii, domnișoară Dora, e plină de lupte, având la bază cele două mari principii care caută să-și facă loc, unul în paguba celuilalt: principiul autorității și principiul libertății.

– Cu o seară înainte, condusesem pe doctorul Lecca de la facultate până acasă, în Strada Berthelot, trecând însă prin parc. Cișmigiul era trist, ne-a vorbit de lupte de clasă, de înstrăinare, de locomotive ale istoriei...

– Mișcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorității și nici pe acela al libertății. Ea își are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el își au rădăcinile atât autoritatea, cât și libertatea. Dragostea e împăcarea între cele două principii: autoritate și libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele și deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun și înlăturând conflictele dintre ele.

– Știi tu ce e dragostea?

– Dacă mai trăia Căpitanu', zise Marin lui Codin, se mai abăteau atâtea nenorociri peste neamul nostru creștin, ai căror capi au păcătuit?

– Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate și în lume.

Omul negru trecu prin dreptul ferestrelor ca o umbră de pe lumea cealaltă. Zăpada scârțâi puternic. Raul tresări puternic.

– Pacea nu mai apare ca o biată expresie a unui echilibru mecanic și rece între cele două principii: autoritate și libertate, condamnate la veșnică războire, adică la imposibilitate de echilibru.

– Ah! pacea, pacea! oftă Dora, privind matern spre Grigore Căinaru, ca și cum s-ar fi temut că i-l va lua la război Generalul Antonescu, înlocuindu-i haina de piele cu o manta la fel de subțire.

– Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume! închise Tani o carte concepută pentru niște camarazi.

– Niciodată, dar absolut niciodată, pământul nostru strămoșesc, cât ne-au mai lăsat din el, și lumea înconjurătoare, ce noi mărirăm considerabil prin pierderile dureroase din nenorocitul curs al verii trecute 1940, n-au avut o mai abrașă nevoie de pace... Unii să-și lingă rănile, să-și plângă fiii morți zadarnic, alții să digere, să asimileze ce-au ingurgitat și să-și slăvească acei fii care s-au jertfit în mod productiv. Rugămu-ne tuturor zeilor lumii, o zei ai pământului și ai acestei enigmatice lune surâzătoare în ger, acordați blestematei specii umane un răgaz de pace și aranjați în așa fel încât să se calmeze spiritele, precum la Moscova, așa și la Londra, la Washington, la Tokyo sau la Berlin!

Venite lângă sobă imediat ce Tani citase ambiguu din Căpitan despre autoritate, libertate, dragoste, dragoste aplicată și pace desferecată între țări și popoare tocmai prin cheia invincibilă a Iubirii, cuvintele solemne ale rugii istoricului literar Jenel Noveanu au impus prietenilor săi Grigore Căinaru și Atanasie Damian să aplice legea tăcerii, să mediteze și să se adâncească în bogățiile lor lăuntrice, în principiu inepuizabile.

Având creier nu fraged, căci depășise demult stadiul acesta datorită unui tratament medicamentos aplicat de taică-su tocmai în scopul nobil al precocității intelectuale și virile, ci cu mai toți lobii încă necopți, micul Raul de după draperii gândea foarte aplicat dragostea ca o cheie a păcii,

socotind că Führerul are dreptate atunci când atrage în modul cel mai serios atenția Neamului Englezesc cum că numai în alianță sinceră cu Reichul se mai poate salva Imperiul Britanic, și poate chiar mai mult decât atât, însăși democrația insulară, fiindcă legea progresului este că în genere gloatele se deșteaptă, ridică din ce în ce mai cutezător capul, alea din colonii vor zbiera după independență, alea de prin piețele londoneze vor pretinde din ce în ce mai isteric ca străvechea instituție monarhică să se comporte tot mai spectaculos tabloidic, adică jucător asemeni unei președinții bolnave de febra republicană a unei campanii electorale permanente.

Nu, feciorul doctorului Lecca nu era de acord cu o pace în 1941, ci mai degrabă îl interesa ce se întâmplă în marea bibliotecă a Ghizdavilor, de unde pianul trimitea cu insistență, spre urechiușele sale roz, indicii vagi cum că nu mătușă-sa Cristina Done, nici Dora Glagoveanu, ci chiar Elvirița lui Mișu Copoiu acompaniază coruri românești uimitor de clare după atâta vin, semnate cândva Flechtenmacher, Hübsch, Humpel, Jalowitzky, Ivanovici, Castaldi, Isidor Vorobchievici, Eusebiu Mandicevschi. Da, dar asta-i vocea caldă a lui tăticu, și chiar era, într-o piesă a acestuia din urmă, profesor vienez la *Akademie für Musik und darstellende Kunst*, amic apreciat de Brahms, confirmase, cum citesc pe disc, confirmase pe cale corală însușirile melosului românesc de a exprima idei, sentimente de o intensă vibrație romantică, de un autentic fior uman și artistic.

– Melodia *Foaie verde, merișoru* este o doină în care suferința celui aflat „în spital de la Suceavă“ exprimă în substrat protestul față de condiția hărăzită cândva omului simplu. Cândva. Cât lipsa bibliotecilor la sate, în Casele Naționale, teoretic îi interziceau accesul la funcțiile complexe.

– Vocile interioare subliniază discret, dar eficient, jocul modal al sunetului *sol* care apare când natural, diatonic, ca sensibilă a tonalității inițiale La bemol major, când alterat coborâtor ca o caracteristică frigică a relativei fa minor, încheiată major, luminos.

Superdotatul enciclopiped al doctorului de la București înțelegea perfect jalea internatului, deoarece era inițiat în istoria așezămintelor noastre spitalicești, dar nu mai puțin deosebea el în corul de dincolo ce-l auzea, atât românismul-lamură, al materialului tematic, cât și măiestria aranjamentului vocal propus de eruditul Mandicevschi, după ce a verificat de nenumărate ori ca nu cumva trucurile culte să nu sufoce vietatea folclorică, cum ai linchi lapte bătut nu din ulcică, ci din termos argintiu ca tâmplele generalului care își asumase Răspunderile la 6 septembrie 1940.

Nu numai tăticu rage acolo, ci și copoiu Mișu, ceea ce înseamnă că cel puțin în clipa asta nu-i retras, cu Elvirița mé, pe după nu ș' ce draperie. Am să port și eu într-o zi revolver în ghiozdan. Apoi voi suferi.

Bietul copil! Gata să-și împuște rivalul și totuși consolându-se că deocamdată nu are motive.

Deși aceste motive existau: Elvira chinuia într-adevăr piano-ul, iar

blestematul de conu' Mișu cu adevărat rãgea. Cu mâna-i, ucigașă poate, căzută odihnitor și posesiv pe genunchiul mic al consoartei sale, de numai optsprezece ani, ani care trecând-trecând, ar fi diluat cândva planurile de fericire ale celuilalt mire, momentan mic. Anii. Tocând însă frumusețea și mai ales naivitatea. Făcând din Elvirița ceva gras și clevetitor ca mă-sa, madam Meli, o Natașă Rostova planturoasă, trecuțică. În lobii necopți ai creierului deja nefraged al puștiului, o Elviră matroană nu putea însă încăpea nici măcar sub simplă formă lingvistică. Nici măcar ca sintagmă!

Oh, Doamne, rău e să fii prost, mai ales că istoria nu se scrie pentru tâmpiți! Nici viața nu se întâmplă pentru ca nerodul să priceapă ceva din aventurile sale palpitante la inimă. Totul e un material amorf, util lui Grigore Căinaru, gazetar, lingvist și istoric, filolog, sociolog și economist din suita profesorului de strategie polihistor Horea Bratu. El vrea în taină două lucruri: pe Dora Glagoveanu și să se facă scriitor, de unde i se va trage și moartea în timpul care va veni pe la zguduitorul an 1956, al Destalinizării și al cuceririi Budapestei cu tancuri rusești destalinizate.

Sub inspirație recentă, Grigore Căinaru ar vrea *să scrie* chiar acum.

Bătrânul său tată nu e însă un geniu ca Voicu Ghizdavu, care constatând că Marius e nebun ca Van Gogh, l-a subvenționat. Dimpotrivă, de îndată ce Grig a încetat să mai învețe economie de la profesorul Virgil Madgearu, ucis de vreo lună, și s-a apucat de o obscură publicistică militantă, a dat ordin casierilor să fie constrâns a trăi ca muritor de foame!

Un Esenin Serghei la mutră, de n-ar fi lat și îndesat la trup, viitorul scriitor, poreclit de amici Găinaru, nu e deloc poet și nu are nimic de a face cumva ceva cu generația Idealistă a României Mari. Aș! El este de un pragmatism dezgustător: nu s-a lăsat de contabilitate și analiza metodelor moderne de stăpânire a crizelor, nici nu va va renunța la prozaic înainte de a-și asigura un culcuș călduț. Dealtfel, precum taică-su, antreprenor cu minte constructivă, l-a trimis să învețe economie, pentru a făuri Japonia Europei, din țărișoara noastră atât de extrem orientală, tot așa și pe Edgar, fratele Dorei Glagoveanu, l-au silit ai lui să se îndrepte spre Academia Comercială. Astfel Gary și Grig au viețuit o bună vreme nedespărțiți, uniți de același idealism, de o natură însă net diferită de acela al generației lor atât de interbelice: unuia îi intrase în cap să producă motoare de automobil mai performante și să pună bazele acestei industrii la noi, iar celălalt, ca basarabean, voia să scrie un roman-fluviu, epopee tolstoiană a Războiului nostru pentru Întregirea Neamului. Intenții curate și cu temei bun, căci într-adevăr nu exista pe atunci o industrie a automobilului la noi, iar despre războiul de la 1916-1919, exceptând „Pădurea spânzuraților“ a domnului Rebreanu, cu greu s-ar fi putut spune că Eroismul alor noștri și-a găsit o reflectare literară pe măsură: sub influența pernicioasă a pacifismului Occidentului, infectat de socialisme și proto-feminism, chiar autori mari, ca domnii Cezar și Camil Petrescu, s-au aplecat mai degrabă spre oroarea

mutilantă fizic și psihic a teatrelor de luptă, decât să pună în evidență acea celebră dragoste fierbinte de pământul strămoșesc și de altarele Neamului, spiritul de sacrificiu al celor care s-au jertfit, dacă nu neapărat pentru Țară – căci Țara *aceea* într-adevăr nu mai este – , măcar... pentru istorie și literatură, adică pentru zalhana și cafenea.

Astfel, Gary a fugit la Școala Politehnică, fiindcă pentru a-și întrupa motoarele sale, trebuia să posede oarece știință a materialelor, a căldurii și a combustibililor. În schimb, Grig n-a fugit nicăieri; cu intenția de a-și începe imediat romanul, ca o replică în patru volume la „Războiul și Pacea" mărețului Tolstoi, intuind și că rusul i-ar putea fi rudă îndepărtată, deoarece a avut activități de craidon și ofițer țarist în România. Dar nu vedea vreo instituție de învățământ superior, nici în țară și nici în străinătate, unde ar fi putut să învețe, ca basarabean sau galițian cu destin minuscul, arta de a-și compune Epopeea. Argumenta chiar, înroșindu-se la față de pasiune, că nici Homer, nici chiar contele Tolstoi nu au studiat excesiv și nici n-au căutat cu lumânarea, ani de zile, ce au de vorbit. Cel mult se vor fi documentat! Ceea ce nici măcar atât nu mai era necesar în al său caz, fiindcă munca asta, pentru unii obositoare, pentru alții generatoare de mari satisfacții, era deja cu prisosință prestată de istoricul patriot Constantin Kirițescu, dirigintele liceanului Marius Ghizdavu la Colegiul Sântul Sava, în monumentala sinteză *Istoria războiului pentru întregirea României. 1916-1919*, a cărei primă ediție apăruse pe la 1921, deci înainte de Încoronarea la Alba Iulia, în 15 octombrie 1922, a Regelui Ferdinand I Întregitorul, ca Rege al tuturor românilor, de la Nistru pân' la Tisa, cum spune poetul, dar, cel puțin sufletește, și al celor de dincolo de fluvii, risipiți spre Răsărit sau spre albastrul calm mediteran, atât de necesar oricărui vis de a dura o cultură-civilizație europeană completă, cu capitală deocamdată pe apa cea galbenă a Dâmboviței.

Deoarece, spre deosebire de Marius Ghizdavu, care a participat, Grig nici nu era conceput când au fost acele Serbări Regale, considerate de opoziție exagerate hollywoodian, pe spinarea contribuabilului, și atunci el în preajma unui nou război reproșa generației celui abia trecut cum că și-a exprimat mai mult dezamăgirile, care în istorie survin după fiecare luptă când te gândești cine a tras foloasele materiale și cine a rămas cu cele morale, și nu putea concepe cum, existând materialul gata întocmit de domnul Kirițescu, nu s-a trecut imediat la scrierea Epopeii, ci s-a risipit timpul în agitațiuni sau căutări sterile. Abia acum se vede lămurit că de fapt generațiile României Mari greșit s-a spus cum că n-aveau niciun ideal decât a lucra în Universal, uite, la 26 iunie 1940 rușii ne-au târât într-un nou război, deocamdată rece, dar mâine poate cald, antibolșevic-antinazist, și condeierii noștri încă n-au dat reflectarea scriitoricească meritată de *jertfele de atunci* ale unor tipuri umane irepetabile azi, când peste pământul nostru strămoșesc s-a revărsat deja destul americanism, sub formă de produse și

mentalități demitizante, deavolna pentru ca nesecatele noastre izvoare de eroi gata a se jertfi, pentru Țară cu adevărat, tulburate malițios, să-și reducă, într-o anumită măsură deloc neglijabilă, debitele.

Până la 31 decembrie una mie nouă sute patruzăci, apăruseră, desigur, nenumărate amintiri, documente, memorii, literaturi despre celălalt război, și doară nu numai prin osârdia autorilor și editorilor noștri, ci și cei francezi, cei germani, cei englezi și de alte naționalități lucraseră fără preget. Dar Grigore Căinaru, în repetate rânduri lui Gary Glagoveanu, care va fi secerat de mitralieră pe cal, lui popa Tani și lui Jenel Noveanu, poate și profesorului Horea Bratu, le explicase că graba e mare și nu-i timp de adâncit problema, de netezit polemicile, de lămurit enigmele, fiindcă vine *Al Doilea Război pentru Întregirea Neamului*, cum îl și numise într-un înflăcărat articolaș, și ne găsește cu neîmplinirile primului, încă de neuitat fără a le pârjoli sub simțirea unei necondiționate porniri de a te jertfi pentru Neam, pentru Rege, pentru Țară și pentru Legea creștinească, mai ales de când spre Soare-Răsare nu mai există biserici decât pentru turiștii occidentali, mulți niște șmecheri, aventurieri veniți doar să vază cum ar duce microbii bolșevismului și-n țările lor, să le betegească aidoma.

– Dar te încumeți tu, iubite Grig, la o întreprindere atât de uriașesc de mare? se minuna cu naivitate romanticul de Gary. La vârsta asta, și român, să te bați cu Graful Tolstoi!!! De unde naiba știi că vei învinge de prima dată, că vei avea ce spune, doar prin lucruri de miniatură, întâmplate între Siret și Nistru... De ce, din ce, mă, în patru volume? Te-ai și certat cu ăla bătrânu', de unde bani să ți le tipărești, ești nebun, ești mai nebun ca mine, motorul meu poate a păcăni, cartea ta nu știu dacă vei găsi zece români s-o ducă până la capăt! Nici măcar eu, sincer vorbind, nu-ți pot promite să mă încumet la atâta lectură. N-am făcut-o niciodată. Nu o voi face nici pentru prieten, cred. De fapt, mă pot lăuda excentric, doamnelor și domnișoarelor, că n-am citit în viața mea vreo carte! Mi-s injiner.

– Vrasăzică, se înroșea până la rădăcinile adânci ale părului său bălai Căinaru, eu te consider pe tine injineeer, iar tu pe mine nu mă vezi scriind!... Adică încăierându-mă cu Tolstoi și ai lui, eu, care e sfântul meu, și poate străbunelul meu! De la care am învățat că așa cum poporul rus a fost ocrotit de Dumnezeu când a luptat contra invadatorului, așa va fi și cu Neamul Românesc! Și chiar dac-aș scrie mult, zici, calitatea mea, de latin de rasă azi cam inferioară, te face sceptic că se va găsi cineva, chiar obligat profesional, dacă nu din pură prietenie, să citească enorma mea carte. Am meditat la toate acestea și m-am gândit bine. Gestul contează, măi! Și Dumnezeu îl știe! Deci te-nșeli amarnic. Tu uiți multe, Gary. E adevărat că tata-i mare antreprenor în Lugojul lui Horia Sima, președintele executiv de azi al Legiunii Arhanghelului Mihail, bunul Dumnezeu să-i deie gând bun și nepripit la faptă, însă tot atât de adevărat, ba chiar mai mult și decât atât, îi că tata nu-i bănățean, ci de baștină din Căinarii Vechi, alții decât ai lui

Mateevici, poate mai vechi decât aceia, și, de frica rușilor și a pohodului pe meridiane sovietice, s-o așezat taman în colțișorul diametral opus al Țării, părăsind pe bunici și locurile copilăriei mele, scoțând apoi bani buni de la români, de la șvabi, de la maghiari, de la evrei, de la sârbi și câte alte naționalități, înălțându-le cinstit construcții durabile și garantate la cutremur, nicio fisură n-au avut în noiembrie trecut...

Tânărul lingvist și istoric și sociolog Grigore Căinaru ar fi voit, de fapt, să-i spună lui Edgar Glagoveanu, fratele Dorei de la Medicină, pe care o iubea, că întrucât urăște din familie pe imperialismul rus, nici pentru literatura fină utilizată pentru deznaționalizarea popoarelor subjugate nu poate avea mare stimă, adică nu prea consideră demn de el și familia sa a emula cu patriarhul de la Iasnaia Poliana, ci scurt pe doi, Regatul Român are același drept divin de a cuceri URSS precât se pune chestiunea invers, însă ce îl încântă de fapt biografic este devotamentul de neconceput *al contesei*, de care un irepresibil imbold creștinesc spre onestitate îl face de-a binelea înamorat. Nu poți reuși fără femei! Am auzit că această soție devotată a caligrafiat, a scris, a rescris și a transcris de vreo sută șaizeci de ori romanul cel fluviu, până când augustul ei soț a zis că este suficient de călit ca oțelul, el, textul, așa se călește... Scris și rescris de o devotată soție, născătoare de prichindei numeroși, zburdalnici, zgomotoși.

Asta vreau de la domnișoara Dora Glagoveanu: o droaie de prunci și ajutor literar!

– Fiule, surâse cu firmituri în barbă popa Tani, toate căile omului sunt întortocheate și tocmai de aceea este atâta nevoie în peregrinările noastre de o călăuză spirituală. Pentru tine și pentru Jenel, întâmplarea, și numai doară întâmplarea, face ca acel deschizător de cărare prin jungla ispitelor, spărgătoriu și de fronturi, eu să fiu, ca unul care încă n-am ucis cetățeni până la vârsta aceasta, nici am luat văduvii din gură ultima bucățică, nici amărâtului de țeran, hăituit de perceptor și fonciire, cenușa din vatră. Iacă dar, Grig, de ce eu socot de a mea datorie, ca amic și ca duhovnic, să ți-o zic de la obraz: fata asta nu înțelege, domnule, deși te iubește – în măsura în care unul ca tine poate în genere să fie, ca artist onest, ciolovek iubit – de ce ții tu neapărat să-ți abandonezi studiile?

– Da. De ce, domnule, bătu cu pumnul în masă conferențiarul Iancu Noveanu, de ce să fugi de examene? Când zeii au făcut pe om nu numai muritor, ci și crescător de la mic până la mare, dăruindu-l cu o porțiune a vieții, numită tinerețe, tocmai în scopul expres de a studia și de a lua licențe utile politic, social, financiar, diplomatic, și să le pui în cercevea dacă sunt de mare prestigiu și vrei a epata pe mujicul analfabet sau pe socrii tăi...

– Cartea asta, fraților, trebuie scrisă acuma! Neapărat acum. Studiile, viața practică, lupta cu alții, ca să pot duce la haita de copii pradă, pot veni după. Acum! Acum e și timp exterior pentru creație, căci în iarna asta URSS ne ia doar Delta Dunării, Sulina, e și timp de mare inspirație și voință

de-a scrie din parte-mi. Am și început! Am și citit Dorei mele primele douăzeci de pagini, amintirile de la Turtucaia ale tatălui meu, amintirile de la Verdun ale lui Edgar Glagoveanu, amintirile din prizonierat ale lui Voicu Ghizdavu, amintirile de la Iași ale doamnei Șaraga, însemnările din același Refugiu, însoțite de acuarele și desene în creion, ale Marietei Ghizdavu, în rezumat câte ceva din toate. Ce mai vreți?

– Găinare, hai să fim serioși! Împacă-te cu ai tăi! Vei avea atunci și liniștea bănească pentru literatură, și acceptul tragic al jupânului Leonida Glagoveanu pentru dalba-ți soțioară medicinistă, să se jertfească, pe la bucătărie și îngrijind uneori de fruntea-ți supraîncălzită sau de cârceii mâinii scriitoare!

– NU!... Am zis NU!

– Tăcerea acestor măricele imensități mă înfioară, apăru de după draperie micul Raul. Sub stele, pe care le străvăd prin mucegăitul de tavan albastru, prin țigla aurie și prin stratul de nori care face improbabil un bombardament noaptea asta la Ziduri, cele treizeci și nouă kilograme de carne caldă – anul morții mamei mele! – sunt insignifiante, ba chiar ridicole prin neputința lor de a etala mare gravitație în acest Univers... Însă stând eu după draperie și tot uitându-mă la lumânărelele din cimitir, multe și grațioase, căci au venit și au pus toți, mi-a dat prin gând că dacă tot o fi să mor la închisoarea din Pitești, când va veni să vină Marele Experiment Românesc de kkt, atunci va fi mai comod și cu mai puțină cheltuială să mi se aducă trupul aici, decât să mi-l ardă la crematoriul din Capitală și să mi-l facă dispărut precum pe al lui Christ... Nu mai pot să rezist! E curent, trage după draperie, *iar se trage,* și parcă am văzut la domnul Marius un țucal din sticlă verde aurie, lucrat ca dar de o ceramistă de la Belle Arte, pentru 1 octombrie 1935, de ziua lui. Tare trebuie să-l fi iubit de s-a înjosit atâta Cristina! Iată de ce, ca tânăr lupișor tehnocrat, consider fezabilă chestia, ce zice Grig, s-o ia tare pe Dora, că negreșit va accepta!

E mai complicat. Ceramista lui Marius era într-adevăr Cristina Done, sora Laurei, mătușa lui Raul Lecca, așadar; fiind lucru de mirare cum s-au contorsionat destinele, cum ea l-a vrut, dar a contat pentru el, și asta abia în 1939, doar capriciul sinucigașei surori mai mari; însă e tot atât de adevărat că amorul a fost: sculptoriță, și să prelucrezi așa sticlă umilă!

Precum Grigore Căinaru în decembrie 1940 avea ceva de scris, Domnul știe că așa avea și Marius Ghizdavu, în august 1935, o frescă-n gând: nici măcar logodnă nu s-a mai negociat, în primăvara vara 1936 a Frontului Popu cel francez și spaniol și recomandat întregii lumi antifasciste, pictorul avocat luând calea muzeeelor, amfiteatrelor și bibliotecilor pariziene, în căutarea acolo a unui... subiect.

Pe Marius Ghizdavu, cele românești îl scârbeau încă de pe atunci.

3

Ca întotdeauna influent când își urnea pietrele uriașei mori de măcinat idei, Raul Lecca, retrăgându-se cu o expresie de deranjament, că pentru un biet cuplu de indeciși a trebuit să calculeze atâta în curentul rece de după draperii de pluș azur, lăsă peste convivi să apese o teribilă sarcină de a verifica exactitatea rezoluției: Grig să insiste, că Dora se pretează.

Scriitorul, teologul și lingvistul erau trei și adulți. Nu puteau folosi recipientul din camera de alături, nu plăsmuit, ci achiziționat de domnișoara sculptoriță Cristina Done, la 23 august 1935, de la Căminul Artei. Plini de vinul negru, ei porniră cu pași de asalt către culise, de partea cu draperia de azur și cu cimitirul luminos.

Câteva minute bune scena rămase perfect pustie, timp în care candela își epuiză uleiul de la icoană și, clipind ironic la imperfecțiile omenești, se stinse la cumpăna dintre ani, rămânând ca istoricii români să se pună de acord cu europenii, unii superiori lor din punct de vedere rasial sau dialectic, dacăăăă făcut-au bineee sau făcut-au răăăăăăuuuuu străbunii, pornind război cotropitorului sovietic chiar și alături de Wehrmacht, căci era de negat ipoteza că se va vărsa sânge american sau britanic, doar ca să ni se dea nouă Basarabia și Bucovina înapoi, înainte de deznaționalizarea și bolșevizarea lor ireversibilă.

Departe, către gara roșie de cărămidă, șuiera un marfar greu, aducând cu dragoste muniție și scrisori de acasă pentru unele trupe germane, cantonate în regiune cu rol de a instrui pe cele românești, pentru a se bate eventual cu Rusia sovietică, în caz că ar fi necesar din cauză că Hitler ar putea fi silit la un război, decizie deja luată când Raul folosea bizarul țucal dăruit de mătușa sa amantului sorei ei sinucigașe.

Numai Mircea Focșăneanu de la analize-sinteze, profesorul Horea Bratu, ca strateg, și pictorul Marius Ghizdavu, ca expresionist, aveau știre la Ziduri de pretențiile de la Berlin, insultătoare pentru Europa civilizată 1940, cu care venise domnul Molotov la domnul Ribbentrop în noiembrie recent, între altele, că nu poate fi viabilă Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, înființată de ei protocolar deja în august 1939, când s-a otrăvit Laura Lecca din cauza lui Marius, atâta vreme cât mormântul lui Ștefan cel Mare al *desinestatornicei* seminții moldovenești se mai află stingher, cu tot cu Putna și Suceava, în țară străină: musai trebuie să-mi dai și restul Bucovinei, chit că totdeauna Kremlinul a cerut doar Basarabia, iar Führerul, ca austriac, trebuie să-și calce pe inimă văzând cum se duce sub cnut o provincie niciodată călărită de țariști, ci doar cioplită fag cu fag de habsburgi.

Cu o mătură galbenă cu coadă vopsită în roșu, Codin veni din stânga,

îndepărtând prin mângâieri brutale galbenele și unsuroasele firmituri de cozonac cu nucă, răspândite pe marele covor de iută, decorat cu romburi verzi, visătoare, enigmatice. Apoi Lina, cea cu umeri rotunzi, albi ca laptele, aduse pe o tipsie ruginită pahare noi, în locul celor murdărite de un fel de cerneală plăcut mirositoare. S-ar fi putut crede că se vor întoarce pentru a bea și a tăifăsui: inginerul silvic Eugeniu Otomega, doctorul chirurg și urolog Liviu Lecca, pictorul avocat Marius Ghizdavu, colonelul cela fermier de la Valea Ursului și Valea Păcurarului, Belizarie Moga, tată la trei fetițe de măritat: Olguța, Cocuța și Nunuța, atât de grăbit să se scape de ele, presimțind că războiul se apropie și că-și va da sufletul pentru Țară, când va fi să se întâmple cu trădarea de la Țiganca, să scoată arme ai noștri ca să tragă în ai noștri, la întoarcerea din Răsărit, în cumplita vară bolșevizantă a lui 1944.

Cu tot cu policioare și tomuri grele, o zecime din această anexă a bibliotecii de la Ziduri se rotește scârțâind alene, ca un car cu fân în lumina oblică a chindiei, și prin ușa secretă vin în prim-plan Marin, șoferul de taină, și stăpânul său, Marius:

– Ce vânt i-aduce pe acești trei crai? Și căror flamuri se închin? Au arme tăinuite prin cele acareturi? Sunt numai trei? Sau ne mai vin și alții, cu trenul cel din zori sau poate cu niscai mașini?

– Stăpâne, dată fiind penuria de informații în care ne găsim la această banală substituire a unui an cu altul, încă nu mă pot pronunța cu o fermitate pe care să te poți baza operațional, dacă cei trei noi mosafiri, aduși de domnul colonel regal Moga, au sau n-au intenții serioase de a se implica activ în promisul, de către unele forțe politice din țară, proces de purificare apocaliptică a păturii românești conducătoare, de lepra trecutului. Și, pe de altă parte și prin absurd, dacă totuși este așa, atunci nu e vizat decât unchiul dumneavoastră, conu' Alecu, fiindcă a fost senator averescan și a dat drumul la porumbei voiajori cu îndemnuri electorale, când erați mic, dus cu conu' Voicu la băi, la Vichy, ca să-i scoateți din oasele galbene reumatismul contractat în prizonieratul din Alsacia... Alte persoane cu activitate notorie în politica de partid nu cunosc să fi intrat în casă. Da, admit, sunt cu noi, la cumpăna dintre ani, persoane *angajate*, intelectuali cu incandescente convingeri, deobicei pline de ură pentru cel cu stare, fie chiar gazda dătătoare de vin, fripturi, găzduire și chiar de pat cu suflet, dar niciuna din atitudinile lor de până acum nu a supărat prea tare statul nostru de azi, național-legionar, și nici ieri ei nu au prigonit Legiunea... În concluzie, cred că acest chiolhan, care este și ultimul de la Ziduri din cauza războiului și bolșevizării ce vor veni, nu se va sfârși cu vărsare de sânge, niciun nume de pe lista mea de musafiri neavând șanse reale de a se găsi și pe lista celor o sută de mii de capete, de care se vorbește în ultimul timp că trebuie să fie retezate pentru ca o țară românească nouă, ca soarele sfânt de pe cer, să înceapă să crească pe ruinele trecutului, cum renasc pădurile

noastre carpatine după o defrișare sălbatică...

Dincolo de draperia de azur, Marin își turuie raportul, simțind nevoia de a frământa, între degetele crăpate de acizi și uleiuri, reverul parizian al surtucului boieresc. Mâna cealaltă șterge din când în când chelia datorită căreia a fost angajat să îngrijească de Cadillacul negru, ținut sub șopron, pe butuci, ca să nu fie rechiziționat, trimis spre Don și atribuit securității sovietice, mijloc de transport pentru coordonatorii terorii de după victoria categorică a coaliției antihitleriste. Pe sub mustața bălană ca spicul de grâu cât vrabia, vorbele sale șoptite încrâncenat stropesc uneori obrazul proaspăt ras și pomădat, al frumosului prinț al codrilor ce deja îi așteaptă pe partizanii antibolșevici de la Ziduri, pe Râul Negru în sus, către Muntele Conic, unde se va construi odată și odată, în interes turistic, un sanctuar pe măsura formei sale sacre generoase.

– Să dea Dumnezeu, Marine dragă, să fie așa cum spui tu, preaiubit șofer, gorilă, agent și model al penelului meu pentru studii de portret voievodal, ca și codoș pe-aici pe la Pribegi, precum și peste deal spre Valea Ursului și Câmpulung! Te du acuma, să-ți dreagă un vin fiert cu scorțișoară Lina, c-ai stat cam mult pe-afară și nu vreau să-mi răcești tocmai când am mai multă nevoie de arta ta de a-mi conduce, pe drumuri de iarnă, bătrânul Cadillac negru... Mâine, poimâine, răspoimâine cel mai târziu, voi duce la gară cu butca lui Codin, pe rând sau împreună, pe bucureșteni, pe prahoveni, pe ardeleni, pe basarabeni și pe tânărul domn Raul Lecca, iar după ce ne vom vârî înapoi în buzunare năframele fluturate de călătorie sprâncenată, ridicăm carul nostru de luptă de pe butuci și abia-n Pieptănari, la domnița inimii mele, Clara, ne mai oprim!

– Pieptănari, Codine, este un fel de cartier bucureștean la care ajungi de 15 ianuarie sau de 15 iunie, dacă vrei să te reculegi, cât mai e voie, la mormântul lui Eminescu, poetul nostru național, de la Cimitirul Bellu.

– Anul ăsta,1941 după Christ, eu adun douăzeci și nouă de ani. Încă patru, îmi zic, și ești copt pentru răstignire, bădie Marius. Sau pentru a înnebuni de-a binelea, căci va fi în toamna lui 1945, cu cizma sovietică pe grumazul Neamului, în timp ce popoarele vestice, încrezute superioare rasial galițienilor, pe pielea cărora se poate experimenta, ca pe câinii lui Pavlov, orice, se vor cuprinde vibrant de un mare elan reconstructiv, la care își vor adăuga și americanii dolarii regeneratori. Tu, prostule, vei aștepta cu emoție sfârșitul fericit al Grevei Regale și abia când îți va șuiera, de ziua-ți onomastică lângă grilajul Ministerului de Interne sovietizat, glonțul proletar pe la carotidă, vei înțelege că nu există deznodământ fericit când Neamul este sortit pieirii, ci nu este fertilă decât o supraviețuirea individuală ca *Homo solus* și că, dacă un mesaj artistic către un *românism pe cale de dispariție* e un gest fără sens, artistul tot nu trebuie să tacă mâlc: el tot mai are de schelălăit ceva pentru popoarele alese de Dumnezeu să ilustreze mâine universalul, vreo paispce-cinșpe...

Se rezemă de stâlpul fumuriu, înghețat și putred, brâncușian dăltuit al pridvorului, amețind la gândul că am pierdut simultan la Viena Școlile de pictură de la Baia Mare și de la Balcic, trase îmbătător din țigara făcută de însuși statul român și închise ochii spre cimitir, spre moși strămoși, strângând puternic pleoapele, până la explozie de căldură și culoare, ca între stânci marine la Surtuchioi, unde nu va mai picta niciodată, iar meduza de Antonescu a acceptat să execute orbește dictatul italo-german, fără a schița măcar gestul de a rediscuta chestiunea Cadrilaterului, a cărui valoare strategică sau economică să admitem că e nulă, dar nu aceeași apreciere e corectă și pentru arta românească, pierdută aici odată cu însuși subiectul: Coasta de Argint, pandant celei de Azur, franceze.

– Dar ne vom aduna în Europa viitoare, Marius, una și indivizibilă, când vei fotografia piei palide, scandinave, împletindu-și cozile și, după scufundări, dormitând ca niște foci ademenitoare în pacea Caliacrei!

– Asta nu mă încălzește cu nimic! bolborosi el, privind neguros la oștean, convins că zvonurile se vor confirma. În orele din urmă, cu sau fără comuniștii infiltrați în ea, Legiunea trebuie că *a ucis iar*, domnule, vom afla noi în zilele ce vin, pe cine anume. Însăși teroarea asta, care mi-a umplut casa de musafiri, nu trebuia să fie, Generale! Când au tras în Iorga, era de a ta datorie să-i organizezi întâi acestuia funeralii naționale, să intri în doliu și abia într-un târziu, după post greu și rugăciune, învățând masile să respecte intelectualii, patrioții, poeții și istoricii naționali, să aprobi și reînhumarea festivă a Căpitanului!

Dar cine dracu' ești tu, să-i judeci pe toți, mă Marius?

– Zeitgenössischer Maler sum, artist împovărat de păcate, ca însuși Dante Alighieri, al cărui tată avocat a fost, cum nu pot fi și eu. Voi dărui sau nu săptămâna viitoare Clarei Honig un prunc, înainte de a mă răpune dintr-o singură rafală, patrula cu lup. Iar acest fiu al nostru va dispune de trei lagăre: Infernul, Purgatoriul și Paradisul, să le populeze cu ce oameni importanți au mai trecut pe Pământ, de la papa Bonifaciu al VIII-lea la doctorul Joseph Goebbels și la inginerii de suflete sovietici.

– Marius, nu te duce! șoptise cu patimă Mihai Focșăneanu.

Tu ești dator Galiției, Liovului cu o operă mare – înțelese pictorul.

Ochii copoiului străluceau în lumina stelară, atât de puțină pe Pământ. Ochi negri și mici și buni, de tătar din Tatar Bunar, soro...

– Ești prea bolnav acum și e periculos să te înfățișezi cu aia sau în preajma fustei ei, când România trebuie pe moment să arate că se aliniază în toate cele Reichului, dacă vrea să spere sprijin împotriva pretențiilor sovietice privind gurile Dunării și o graniță pe Carpați. Renunță la Clara Honig! Dacă află Hi că un pictor patriot înflăcărat, în aceste vremuri mărețe, de o intransigență rasistă fără egal, nu își aude glasul sângelui, atunci privește bine harta!... Nu mai rămânem decât cu o Valahie cobiliță, la care s-a anexat, desigur nu pentru multă vreme, Dobrogea-n dreapta,

Banatu-n stânga. Statul, Universitatea, Fundațiile Regale, Ateneul, colecțiile de artă rămân, dar ca românism nu ne vom mai reface nicicând.

Ce este românismul, românismul integral, știi ceva?

Nimic! Dar memoria diabolică a lui Focșăneanu reținuse expresia ca aparținând pictorului și fiind rostită pe treptele unei catedrale din Cernăuți, în timp ce Elvira scria din clișee protocolare o carte poștală celor de acasă, alegând Monumentul Unirii de la 1918, văzut copilărește dinspre partea cu zimbrul voievozilor noștri de odinioară.

Cetatea Hotinului, Cernăuții, fântânile albe, Dubăuții și dumbrăvile roșii dinspre Codrii Cosminului sunt pentru mine, ca artist, Nordul, în aceeași măsură în care pentru un rus kievean Nord este Petersburgul, cel pierdut cu granitul negru în cețurile baltice. Tot ce vine spre noi spiritual dinspre Bucovina este curat și rece și înalt gotic, așa că risipirea acestui ținut ar fi o pierdere de identitate tot atât de dureroasă precât a Balcicului, cu pitorescul său leneș orizontal filigran pe nisip sudic... Fără aceste extensiuni pe verticala geografică, pe meridian, fără potopul de nostalgii pe care îl dezlănțuie exoticul înghețat și cel aburit aproape mediteraneean, un românism integral nu mai stă la latitudinea noastră a-l înfiripa. Ca să nu mai vorbim de ce dezastru ar fi, pentru vitalitatea noastră ca nație, pierderea unei ponderi prea mari din minorități, fiecare cu rostul și jocul ei în Regatul reîntregit integral.

– Da, mă clatin, admise Marius în aerul rece mișcător dinspre munte. De vină-i vinul doar. Doar vinul negru ca cerneala letopisețului. Știi, Mihai, poate Elvira îți va fi spus sau nu, eu nu sunt pictor doar cu șevaletu-n față, ca-n foișorul lui Otomega la Pribegi sau ca în atelierul lui Modigliani de la București. Eu sunt pictor patriot în toate ale vieții mele. Prin minte îmi fulgeră imagini nenumărate și, tot astfel cum muzicianul nu poate arăta și altora chiar tot ce-i fabrică-n extaz urechea, nicicând nu voi putea opri, pe pânză sau în rigoarea unei fresce, atâtea mari muzee câte străbat cu gândul, zi de zi, și mai fertil chiar, noapte de noapte.

– Lasă că, după informațiile mele ce dețin din corespondență interceptată, și suspectul Cézanne, tot un *Homo solus*, i se plângea colecționarului Vollard că nu-și poate transpune pe pânză exact ce simte.

– Mai cu seamă, precum tu ești obligat profesional să-nregistrezi simpaticele mutre umane ale străzii sau salonului, cu tot cu prostiile rostite, sau dintr-o singură ochire să reții un document de importanță capitală pentru galițieni, rămâne-vor ei veșnic sub țarismul roșu sau Europa se va prăvăli spre Est, așa și eu sunt obligat de meseria mea să comit îndeobște o anumită operațiune, fără nume precis deocamdată, dar pe care îl vei învăța mult mai târziu, când cu Elvirița noastră vei fi cetățean american și vei lucra cu IBM-uri și ce va mai urma.

Ei bine, domnule, cel mai mult mi-e drag mie să tomografiez și să scanez încolo și încoace. Când mă uit la casa de vizavi, eu secționez cu

briciul sau joagărul și-mi dispare peretele fațadei. E cutremurător! Văd uneltele, hamurile și vițelul bolnav din tindă. Văd gospodarul cu muierea și cu plozii în căldura unui singur pat și, pe cuptor, bătrânii insomniaci și chinuiți de vechi dureri de șale, fără șanse să-și permită vreodată o cură la Vichy. Sau, în oraș, desfac peretele blockhausului și văd de sus și până jos, ca într-un fagure, o sumedenie de activități sau de așteptări. O felie cu ce-i la fațadă, apoi altele, tot mai profund, până mă trezesc în curtea interioară și văd iarăși cerul, ca și cum între mine și Imensitate nu ar ființa nimic... Stau la fereastra susă, în marele furnicar industrial, și mă tot uit la trecători și-mi place să-i despic să văd ce au în pântec și în creieri, colorând diferit diversele componente ale mașinăriilor lor trupești, deci sufletești.

Această abilitate, fără de care artistul erei științifice și tehnice nici poate a se mai racorda la secol, se învață în cinci-zece ani de exersare grea, ca bucătar cuțitar sau călău, după cum e harul mebic al fiecăruia. Dar odată însușită, ești cel mai senin om cu putință astăzi, fiindcă nu numai vita umană, ci și nava de oțel, cântată de fasciștii lui Galilei futuriști, sau schelăria demoralizantă a monumentelor constructiviste proletare sovietice leniniste își pierd consistența materială: vezi zgârie-norul cum se ridică din pulberea cocioabelor, cum își schimbă culorile în răsărituri și amurguri și cum într-un fel sau altul se prăbușește lăuntric.

– Poate, Marius, te rog să nu îți râzi de mine, poate că am și eu, securistul democrat regal, o fire de artist. Desigur, reprimată ofițerește profesionist. De șefi și, în ultima vreme, sub ironiile poznașului consilier Alecu, ba chiar și ale Elviriței noastre. Când se uită la mine cu odioșii ei ochi negri ca Soarta, mi se taie orice imbold de a-mi exprima, către sufletul ei de viitor ministru de finanțe într-o lume feministă, orice emoțiune lirică mai mult sau mai puțin lacrimogenă, care mă surescită și pe mine din când în când, mă stârnește să sprijin cerșetori sau să mă opresc din drumul meu cu destinații precise, doar ca să oblojesc vreun lup alsacian vagabond, sfâșiat de ai lui în lupta pentru hrana zilnică sau pentru cățele... Deunăzi, uitându-mă din cafenea, pe geamul mare, la cum trecea o doamnă însărcinată prin zloată, am avut exact percepția artistică de care tocmai zici tu, că se obține doar prin educație și exercițiu de-ăla mebic.

În fața gravidei mele, se afla un agent de circulație, cu fluierul exact în gură și cu axa buric-noadă așezată perpendicular pe direcția ei de deplasare, pe calea spre cafeneaua noastră literară, unde mergea mânioasă, ca să-i zică ceva de la obraz tăticului prințesei din pântec.

– De unde naiba știi că era fetiță? turnă Marius cu mâna tremurândă din carențe mebice. E adevărat că eu însumi am secționat nenumărate gravide, dar să-mi bat capul cu a preciza sensul în care va apleca Destinul balanȚa sexului făTului, nu m-am gândit niciodată!

– Și brusc femeiușca aia s-a despicat în două, ocolind într-un mod fluid obstacolul prezentat de agentul de circulație, plantat pe trotuar ca un

stâlp în mijlocul râului. Cu vreo trei metri înainte, cele două părți simetrice s-au diferențiat și au început să se depărteze una de alta, nu prea mult, ci doar atât cât să nu stânjenească la depășire agentul. Totuși, partea opusă mie pare să se fi agățat de porthartul acestuia, că a rămas puțin în urmă, ca piciorul desculț al lui Picasso, suficient timp ca să-mi arate mie, roșie precum porcii agățați la măcelar, secțiunea, inclusiv pruncul la care am văzut ca de la câțiva decimetri că era clar o fetiță.

– Mă rog, mă rog, nu-i nimic neobișnuit aici, întâmplarea face, se lumină la fața-i brună, de maharajah, Marius, ca în acea zi de iarnă plictisitor de umedă, eu însumi să privesc pe geamul mare, dar din cafeneaua vizuală, de vizavi de aceea literară, de unde urmăreai tu, cu atâta interes, și mama, și copila. Mi-aduc și-acum aminte buzele ei cărnoase și roșii, ca ale harapului care prepară ciocolată pentru stăpânii săi britanici, și părul ei negru și creț, puțin ieșit spre ger din batista cu buline albe, ce abia-i ținea de cald puținului ei creier... Așa-i, Mihai, și mie mi s-a năzărit că trupul acela fertil plesnește ca o păstaie în dreptul mustăciosului agent, și ochii mei de pictor, ca și ai tăi de băgător de seamă, au tresărit identic oripilați la atâta roșu pe dinăuntrul feminin...

Numai că pentru mine, carnea ceea vie, când a luat-o înainte puțin, mi-a revelat că fătul nu era fetiță, dom'le, ci dimpotrivă, băiat!

– Asta dovedește, mormăi Focșăneanu, rotind puternic volanul Cadillacului pus pe butuci, că eu nu-mi doresc războiul, că nu-mi vreau decât binele familiei mele: Elvira să termine cu bine cele începute la Academia Comercială, chiar dacă economistul Virgil Madgearu nu mai este, pentru ca în anii ce vin, cu imaginație și competență, să sporească, pe măsura tinereștilor noastre elanuri, câtă avere ne vor lăsa babacii noștri din strada Liliputană, pentru investiții, ruletă și speculație.

– Da, Mihai. Eu însă, ah, doresc rrrăzboiul!... Urrrăsc pe ruși! Urrrăsc pe nemți!

– Pe italieni NUUU? se miră puternic o voce de prichindel de pe dulăpiorul cu piese de schimb, fixat cu holțșuruburi groase, în peretele de sud, de iscusitul mecanic auto sculer-matrițer Marin.

– Pe italieni, nu. Deloc! dădu din umeri Marius Ghizdavu, smârcâind puțin și pleoștindu-și gorkiana mustăcioară, interesantă la sărutat, cum știa bine venețiana Laura Done. Discursul revizionist de la Milano al domnului Mussolini e rodul sfidării, neproductive pentru noi, la care a supus Italia fascistă domnul Titulescu, atrăgându-și aplauzele întregii stângi prostaliniste europene. Când România, ca prezidentă a Ligii Națiunilor, a incitat la sancționarea Ducelui, tratându-l cum americanii pe un viitor lider irakian, patriotismul fervent al strămoșilor săi de pe anticul Tibru îl obligau pe temperamentalul lider venețian să își îndrepte toată dragostea sa spre Ungaria cea mereu mutilată și să-și trimită fără remușcare ginerele la Viena, cu instrucțiuni fatale pentru Balcicul meu și pentru Nordul nostru.

Absolv Italia de orice vină în acest Dictat.

Nu era treaba lui Titulescu, nici a Regatului Român, să apere Abisinia aia, câtă vreme suntem doar putere regională, e drept, în creștere. Era treaba deținătorilor deja de imperii coloniale de lapislazuli, financiare sau ideologice. Anglia, Republica Franceză (organizată ca Imperiu), America sau Rusia. Ele erau mult mai interesate decât noi în politica mondială, deși eu aș forța deja creșterea unui cap exotic de pod românesc la Abidjan, pe Coasta de Fildeș. După cum nu e treaba noastră să ne angajăm într-un război împotriva bolșevismului: e treaba oamenilor cu bani din întreaga lume...

Însă pe nemți, eu nu-i iert!

N-aveau niciun motiv împotriva noastră să se înhăiteze cu rușii, să le dea Basarabia noastră și o primă tranșă din Bucovina noastră, pentru ca apoi, cu același dispreț rasial cult fără sens, să ne constrângă să acordăm alte concesii teritoriale, umilitoare, nici măcar unei supraputeri europene, ci unor asiatici fofilați la Dunăre, ungurilor și bulgarilor...

Aștept Războiul, Mihai! Nici nu-ți închipui tu cu câtă febrilitate aștept să treacă el, bubuind, dinspre Coventry spre București.

Nu mă voi întoarce cu El-Zorab al meu, marele armăsar fumuriu cu ochii pururi injectați de ura repausului, decât atunci când voi putea arăta șerbilor mujicilor mei de pe apa cea neagră din hotarul Pribegilor, un snop de scalpuri în dreapta-mi sângerândă: șapte de ruși, patru-cinci de unguri, două de bulgari, și tot șapte, ba chiar opt, de nemți!!!

Mișu Focșăneanu își privi vărul nevestei sale cu mai multă veselie decât oroare, pe când micul Raul, oripilat de atâta primitivism, o luă la fugă spre bucătăriile cu pufos cozonac al Linei, ținându-și degețelele adânc înfipte în urechiușele înroșite de ger.

– Când înjurai pe Titulescu, credeam că te-ai dat cu Horia Sima, dar constat că ești de o mie de ori mai înrăit decât oamenii domniei sale. Pofta asta de a scalpa e ceva nou la tine și, ca bun cunoscător de oameni ce sunt, te avertizez cât încă mai ești lucid, că cine n-are ochi negri de scos, scoate și albaștri, după cum cine nu poate ucide Străinul din *Doina* eminesciană, se poate masturba, cumva, lichidând... câțiva de-ai noștri!

– Când eu flămânzeam la Paris și mult contribuabil român trăgea mâța de coadă la București, dooomnul Titulescu nu se mulțumea la Ritz cu un singur apartament. Se zice că le închiria pe toate din jur, ca să poată avea, în cel mai zgomotos, mai luxos și mai spurcat hotel al Europei, liniște de a calcula!

– Ei spurcat! Fii serios. Întreabă și tu pe Alecu Ghizdavu, Regina ta și Prințesa ta, când ajungeau la Paris, glonț la Ritz trăgeau!

– Mihai! gemu pe alt ton Marius, îngenunchind cu patetism alcoolic. Nu mai pot! L-am visat pe tata, îi visez des pe cei ai generației lui. Și l-am văzut adineauri, ațipind o clipă, de ger, euforic, ca înghețatul din pustiile

Siberiei, pe bietul Iorga. Nu cuvântând! Ci în sicriu. Așa cum e acum, chiar mai grăitor la vreo lună de la despărțirea de Neamul Românesc. Odihnindu-se încă neputrezit. Cu vata în nări. Cu trupul decupat la autopsie, ca al Țării. Cu fiorosul ochi întredeschis. Și fără cer deasupra. Beznă! Beznă! Beznă în toate, nesfârșită beznă, mi-e frică!!!

– Câți ani de pace ți-ar trebui ție, ca să-ți eboșezi din proiect atâta cât să se poată spune că ești *un artist exprimat*, a cărui operă specialiștii să o poată cartografia, ba chiar să-ți și extrapoleze intențiile?

– Declar doar că și Dora îi cere lui Grigore Căinaru o carte așa de lungă și de încâlcită, încât el însuși nu va reuși s-o recitească cât o trăi.

– Minimum o sută douăzeci de ani, rânji Marius deloc bucuros de mila ca de duhovnic a copoiului. Iartă-mă pentru ieșirea asta. Iartă-mă, Mihai! Sunt tare obosit. Extenuat. Dar acum mi-a trecut. Fumez cam mult. Nu, nu prea beau. Uite de ce te-am smuls de lângă Elvira, căreia înțeleg că vrei să-i faci o fetiță, cum și eu Clarei Honig un băiețel... Spune-mi, ce vânt i-aduce pe acești trei crai? Și căror flamuri se închin? Au arme tăinuite prin cele acareturi? Sunt doar trei? Sau ne mai vin și alții cu trenul cel din zori sau poate cu niscai mașini?

– Mai întâi și mai întâi, surâse ca un gondolier șef profesorul Horea Bratu, țin să sugerez amabilei noastre gazde, să dispună ca Lina să orânduiască în așa fel munca la această curte feudală, încât femeile ziliere sau clăcașe, cu sau fără botniță, să scuture mai des draperia cea de un albastru bucovinean, fiindcă pot veni la Ziduri și personalități sensibile, profund alergice la praful și pulberea țării natale.

Eu nu sunt din acéle, dar alții, cum însuși conul Alecu, pot fi.

În al doilea rând, și în orice caz înainte de a mă pronunța, ca informator al domnului Focșăneanu, asupra identității celor trei crai, veniți adineauri de dincolo de cortina de aur... Și când pronunț cu evlavie, ca unul ce-am pornit-o în viață cu mămăliga în traistă, copil de țărancă săracă și proastă, acest cuvânt sacru, AUR, gândul meu sprințar bate când spre Hoarda de Aur, când spre aurul românesc de tezaur... cred că a mea conștiință nu mi-ar ierta să nu fac aci, cu prioritate, o profeție, de urgență.

Ea se referă la femeia gravidă ce amândoi ați văzut-o întredeschisă de agentul de circulație, deși din unghiuri diferite.

Eu interpretez că acesta e semn nefast. O să fie rău de noi. Mai rău de-atât nici că se poate! Intrăm într-o lungă robie. Fimeea aiasta nu va slobozi prea curând rodul pântecelui ei.

Și profesorul se opri, încremenit, din mersul meditativ, cu un papuc în aer deasupra covorului cu romburi, ca un prepelicar la doi pași de păsărica visată.

Marius păli, făcându-se la față ca un infanterist german congelat în ținută de vară, vertical, lângă carul său blindat, la porțile cu steluțe rubinii ale Moscovei postcreștine.

Se rezemă de ușa capitonată cafeniu, cu ținte galvanizate inoxidabil și indiferente la destinația biroului: filozofie, contabilitate, anchetă sau înscriere în colhozul „Tudor Vladimirescu‟. Degetele sale țepene, ca de cosaș sau pianist, îndelung muncite, strânseră până la durere încheietura brațului de karatist al lui Mișu. Tătarul Elvirei nu era mai puțin palid.

Părintește, profesorul de strategie înțelese efectul pesimistului său mesaj asupra straturilor de anemone din sufletele mai tinerilor săi interlocutori. Zâmbi ca un bunic, din toată fața sa proaspăt rasă și pudrată din belșug, ca pentru un colocviu filmat pentru istorie ca să se vadă cândva dacă profeția s-a împlinit sau nu.

– Femeia ce vi s-a arătat, știm bine, noi nu o vom identifica niciodată. Poate că... și lucrurile depind aici de bunăvoința domnilor Petrovicescu, Ghika, Maimuca și Mironovici, să recunoască dacă îl are vreunul pe ștatele sale... pe agentul de circulație, plantat între cele două cafenele, unde bârfesc regimul lichelele noastre intelectuale. El ar putea căpăta chip uman și ar putea da interviuri, confirmând că sub mustața-i de husar se ascunde o gură românească. Femeia însă...‟

Și marele dansator care era tânărul profesor la înfățișare Horea Bratu dădu resemnat din umerii săi albi ca laptele Linei.

– Nu cumva pe femeie o cheamă Libertatea? gemu atunci în transă Marius.

– Poate că da, poate că nu! își arcui mai enigmatic ca oricând sprâncenele-i de zimbru profesorul de propagandă. Poate că o asemenea ipoteză este pertinentă, deși libertatea nu depinde de femei cu țâțele goale pe baricade, ci de cât și mai ales de ce materiale citește sau receptează audiovizual electoratul. Miracolul în dosarul viziunii voastre de pe Calea Victoriei este că sexul pruncului este indecidabil. La fel de bine va putea să se cheme Victoraș sau Victorița. Amândoi aveți dreptate, amândoi ați avut o percepție corectă asupra viitorului și amândoi veți fi încă în viață când această femeie grăbită va naște de-a binelea, în curtea ticsită de cetățeni a Televiziunii de stat...

– Câți ani mai sunt până atunci? gemu încă o dată pictorul român impacientat Marius Ghizdavu.

– Aproape o jumătate de veac, mormăi cu nepăsare Bratu, ca și când ar fi fost vorba de un fleac de câțiva anișori. Iar pe ofițerul care va anunța popooorului acea naștere miraculoasă, îl va chema Lupoi, își încreți el de durerea actului premoniției mușchii pleoapelor. În orice caz, nu te gudura încă, pentru că destinul ți-e tare rău, Marius! Abia de atunci încolo, cu un desen în maniera porumbelului pacifist al lui Picasso, dar figurând angelicat pruncul Victoraș sau Victorița, vei relua pe căi rodnice demersul tău plastic, înmlăștinat de câteva săptămâni în tomografii pe creierii, doi, dar vorba lui Codin în viitorul realism sovietic anticărturar, nici unul bun, mai ales acum când gloanțele tinerilor noștri naționaliști i-au scos din

funcțiune, ai Sămănătorului a cărui ucidere este principalul eveniment istoric din România sfârtecată, de la cedarea Școlilor de la Baia Mare și Balcic, până la trecerea ostășească a Prutului.

– Firește, se enervă în numele Căpitanului domnul Horia Sima când profesorul de strategie și propagandă nu aminti la bilanț, în Istorie, și marile manifestațiuni verzi recente, de la București și de la Iași, firește, cum spun eu în *Era libertății*, firește că Iorga încă avea crieri cât să mai contribuie la raftul istoriei naționale și universale, dar nu trebuie uitat niciodată că a avut la dispoziție berechet cincizeci de ani de creație plenară, de nimic stânjenită. Își împlinise rostul vieții pământești ca istoric și om de cultură...

– Specialiștii în tânguirea lui Iorga, anticipă pe comandant Gary Glagoveanu, ar trebui să-și rezerve ceva din lacrimile, emoțiunile și indignarea lor, și pentru a pomeni sutele de tineri uciși în floarea vârstei, sub dictatura carlistă și oblăduirea specială a... maestrului.

– Toate apele galbene și băloase ale Dâmboviței micului nostru Paris intelectual nu pot curăța de pe fruntea și obrazul nației o pată de sânge intelectual.

– Sunt și alte puncte de vedere! zâmbi cu o perspicacitate de pocherist, la care gloatele sunt ultrasensibile, politicianul. N-ai înțeles nimic din doctrina lui Lautréamont!

– În noaptea de 27/28 noiembrie 1940, trebuie dar precizat, n-a fost ucis marele N. Iorga, ci execrabila figură a omului politic N. Iorga!

– Așadar, rânji Marius, cei cincizeci de ani de dictatură pe care am început să-i străbat nu vor ucide în mine artistul, ci doar omul politic!

– Da, zâmbi sec Bratu, cu o lumină mare în golfurile enormei dalbei sale frunți, cu părul proaspăt vopsit a predispoziție pentru compromisuri. Da! Nu, tu nu e bine să te avânți pe frontul de peste Prut!

– Ba am să mă avânt, am să ucid, am să distrug și am să jefuiesc cu toată ura injectată prin dezonoarea suferită la șantajul sovieto-nazist din 1940! ivi boierul cel nou de la Ziduri priviri crunte din irișii săi negri ca mura. Fiindcă în caz de victorie a Armatelor Roșii și a aliaților ei, tot vom fi acuzați de aceste toate, și încă de ceva fantezist în plus, sub surâsurile ironice ale po-popoarelor încrezute de rasă superioaaară nouă din Vest.

– Transmiteți, vă rog, redeveni gazda doctor în drept parizian, domnului Horia Sima, regretul meu că din considerente de sănătate nu mă pot angaja deocamdată în decorarea cu motive voievodal-religioase a plafoanelor de la Casa Verde și de la sediul din Strada Roma! Eu, Marius Ghizdavu, nici de la Tonitza, nici de la Costin Petrescu, n-am deprins arta frescei wagneriene. Poate în întunecatul april, când a miji și pe aici, pe colinele de la Ziduri, sub munte, colțul fraged și dulce-amărui al ierbii, să mă încumet a ieși din bârlog și a mă înscrie pentru o audiență, fie la biroul din Bucureștii Noi, fie la secretariatul de la Președinția Consiliului de Miniștri... Însă cel mai cuminte cred că este să convenim o luare de contact

prin camaradul Băluțeanu, de atâtea ori întâlnit de mine pe culoarele Ministerului Propagandei. Cum domnia sa, în vremuri de grea prigoană a fost beneficiar al protecției oferite, la mine în foișor, de domnul inginer de sonde Eugeniu Otomega, apreciez că nu ne va fi prea greu să depănăm o analiză punctuală pe puncte punct cu punct a comenzii, căzând de acord asupra cheltuielilor materiale, iar în cele de mesaj urmând a ne concentra mai mult asupra a ceea ce ne apropie decât asupra a ceea ce ne desparte. Iacă dar, domnule Horea Bratu, că din partea mea există cele mai bune intenții de a mă jertfi pentru Țară, numai că nu acum pe loc, ci mai încolo-șa, după dezgheț și zăpor, spre primăvară...

– Adică după Rebeliune! holbă ochii de admirație copoiul.

– Nu-nu-nuuu, zâmbi cu sinceritate boierul, nu aștept atâta o retragere a miniștrilor legionari de la guvernare, în condițiile în care popularitatea mișcării e în continuă scădere, cât mă gândesc că de îndată ce a da frunza pentru camuflaj și pământul stepelor s-a zvânta, porni-vor și blindatele sovieto-naziste, ori spre vest, ori spre est și, la aspra chemare a buciumașilor, scoate-voi pe El-Zorab din grajd, pune-voi armura lustruită de Codin, lua-voi în dreapta-mi necruțătoare securea dată la polizor de Marin și mă voi repezi înainte cu fața la dușman, pentru Reîntregire măcar la unul din hotare!

Astfel, din narator de subiecte legendare voi deveni erou al lor și din beneficiar al jertfirii pentru Țară, creator de Țară nouă, deci mă voi încadra mai bine în spiritul doctrinei Căpitanului...

Privind la Marius, tătarul Elvirei, perceput literalmente ca tătar de soacră-sa, madam Meli, fiindcă i-a răpit fiica de numai optsprezece ani pentru a o face fericită, nu se putea împiedica să nu zâmbească de naiva prudență artistică dinaintea unui expert care nu prin astfel de trucuri putea fi oprit să raporteze mai sus în ce ape se scaldă cărturarii de la Ziduri.

– Domnule profesor, interveni el împăciuitor, nu mai e mult și se va crăpa de ziuă și, în gara roșie de cărămidă, de la Pribegi, numită totuși Ziduri, va poposi un tren și nimeni din cei prezenți la acest An Nou nu știe ce fel de oameni vor coborî...

– Cu ce armament și cu ce consemn! completă Marius. Noi suntem pregătiți pentru o rezistență dârză, însă trebuie să recunoaștem că forțe mai mari de valoarea unui pluton ne-ar pune în mare dificultate, mai ales că avem atâtea femei cu noi și chiar un copil...

– De când, făcând în ciudă mamei, tata a început să mă ia la spital să asist la autopsii, operații pe cord, trepanații și chiar avorturi, nu mai sunt eu cine știe ce copil! protestă cu voioasă fermitate buclatul și bucălatul, îngerescul Raul Lecca.

– Domnilor, își ridică în sus cu scârbă bărbia bine bărbierită Bratu, suntem la o răspântie prea tragică a neamului românesc ca să mai umblăm cu ocolișuri. Am descins la Ziduri direct de la Școala de Război: vă asigur

cu toată sinceritatea și punându-mi în joc onoarea, că în această noapte Legiunea nu va întreprinde acea Jilavă promisă, colosală, extinsă la dimensiunile actuale ale Țării împuținate, cum zvonesc doar iresponsabilii sau persoane cu state de plată rusești-cominterniste sau poate londoneze.

Consiliez în acest sens pe toți de aici, bazându-mă nu numai pe ordinele neobișnuit de ferme date circular de Conducătorul Statului către prefecți și primari, precizându-se expres să se păstreze liniștea chiar prin recursul la arme, încât Horia Sima în persoană a dat circulare exact în același sens, existând probabil și exigență germană să fie perfect stabil acest front când se duc probabile noi negocieri cu Marea Britanie, pentru o pace echitabilă și eternă în Vest, ca aia cu URSS în Est. Mă bazez pe ceva mai mult decât aceste banale acte administrative...

Domnule Marius Ghizdavu, domnule Mihai Focșăneanu, domnule Raul Lecca, mă adresez domniilor-voastre cu acea încredere nețărmurită, care nu poate ființa decât între adevărații cărturari: știu că nu mă veți trăda! Mă bazez pe ceea ce toți prietenii mei de la Școala de Război recunosc ca pe un fapt de o mare importanță pentru viitorul imediat al politicii românești: în armată, s-a format un curent de opinie antilegionar atât de puternic, încât dacă dezordinile nu încetează, se va ajunge la un sângeros conflict, chiar peste capul Generalului Antonescu: cadrele noastre, conștiente de rolul ce poate reveni Armatei în orice moment , nu mai pot tolera nicio insultă, nicio vexațiune, nicio dezarmare, nicio arestare săvârșită de elemente civile, cu atât mai mult cu cât sunt indicii suficient de tari ca să putem afirma că Mișcarea Legionară, înălțată în pripă de Horia Sima pe ruinele masacratei formațiuni a lui Corneliu Zelea-Codreanu, este puternic infiltrată de dușmanul de la Răsărit!

– Aceste infiltrațiuni le confirm! își înclină capul cu respect Focșăneanu, ca și cum ar fi primit o decorație.

– Tata le are?... aceste infiltrațiuni??

– Prietenul meu, mângâie Marius puștiul pe creștet, marele medic Lecca, este cu adevărat un om de stânga, însă nu unul care să creadă că lumina vine de la sângele rusesc vărsat de Stalin la Răsărit!

– Domnilor, își depărtă brațele concluziv conferențiarul, din aceste informații, să-și ia fiecare ce-i trebuie pentru îndrumarea vieții!

4

– Stai puțin! Nu-i așa! i se agăță de cot în ușă profesorului Bratu artistul Ghizdavu, înnebunit de incertitudini. Cine sunt așa-zișii crai de la Est pe care cu o insolență incalificabilă colonelul Ariel Moga mi i-a introdus fără niciun avertisment în salon, unde au fost concentrați nu numai cărturarii noștri, ci și atâtea doamne și domnișoare, vai, pentru conținutul masculin al salonului, eu-eu-eu, ca amfitrion, fiind tot atât de responsabil

precât un şef de cabinet pentru ce oameni lasă la ministru să-şi găsească fericirea, să-şi rezolve problemele lor vitale!

– Vai Marius dragă, îşi spori privirea albastră ca mă-sa cea moartă micul Raul, da' de ţe n-ai spus? Şi-au lăsat toţi trei mantalele la bucătărie, la Lina, să le perie ea puţin. Este vorba, silabisi el o notiţă informativă caligrafiată de femeie, dacă nu-s nume de cod, este vorba de locotenent-comandor de aviaţie Stelian Dabija, de locotenent de vânători de munte Petrache Hulpe şi de sublocotenentul de intendenţă şi servicii auxiliare Dumitru-Iov Supeanu!

– Ăştia trei, dădu a lehamite din mâna-i diversionistă meşterul Bratu, trebuie că i-a adus de gineri bietul Ariel Moga, pentru nemăritatele lui fiice, prea exigentele Olguţa, Cocuţa şi Nunuţa!

– Daaa? îşi desprinse Marius cleştele degetelor de braţul rău ciupit al strategului cu frunte de fildeş.

Mişu Focşăneanu zâmbi a râde, păstrând pentru sine îndoielile ce va fi avut: divizia comandată de generalul Belizarie Moga dispune de numeroşi ofiţeri de intendenţă, fiind însă deficitară în ce priveşte vânătorii de munte, iar aviaţia de cercetare şi bombardament lipsindu-i complet, deşi s-au făcut reclamaţiuni insistente mai sus în acest sens.

– La ce altceva decât aprovizionarea se pricepe acest sublocotenent Mitică Supeanu? rămase Marius bănuitor.

– La furat cai pentru Ariel Moga! se răsuci râzând adorabil, ca printre lacrimi, Raulică şi fugi sărind într-un picior până i se rupse şnurul de la pantofior, pe pietrişul alb din parcul foişorului de la Pribegi.

– Stai, drace, că n-am terminat! protestă Cristina, ameninţându-l cu degete roz pătate de lutul negru şi amar în care modelase un înger negru, un diavol întunecat ca vinul de Ziduri.

Dinspre pinii deşi, umbroşi, înalţi şi albaştri ca nişte cedri din Liban, de unde vine mireasa fără a se înfricoşa că mirele poate fi chemat la oaste chiar în noaptea nunţii, aerul poartă şoapte şi muzici, însă nu oricine, şi în niciun caz domnişoara nu, este menit să audă chemarea. E acum la vârsta Aurei atunci, s-au şi dus doi ani aproape, uite, te sinucizi şi nu se întâmplă nimic, eu orfani pe lumea asta nu am vrut să las şi nu voi lăsa, ce prostie!... Să te frângi între un prozaic medic de stânga ca Lecca şi un smintit atât de calculat ca Marius: în stare să îşi asigure un glonţ sub omoplat sau sub claviculă până trece războiul!

Cum-necum, Cristina Done e încă pură şi are o psihologie de copil. Ea n-ar voi un prunc din raţiuni foarte teoretice. Ea se uită însă cu interes – şi cât interes! – în cărucioarele de copil ale altora, unele aduse în dar de ofiţerii germani, odată cu păpuşi blonde cu ochi albaştri standard arian canonic. Ea configurează de vreun an, în lut sau în bronz sau în marmură sau în ghips, lunar dacă nu săptămânal, câte un copil în manieră Rodin-Brâncuşi, calculându-şi cu răbdare azimutul spre o direcţie rodnică, de

autentică înnoire a artei, nu numai în Regatul Român, ci și în Galiția Mare și în Vest. Pentru aceasta, sfaturile și orientările, indicațiile pe care un atât de experimentat artist, deși cu vreo zece ani mai tânăr, ca Marius Ghizdavu, nu au un preț exprimabil numeric. Ele sunt de neprețuit. Lucru cu care cumnatul Lecca ar fi perfect de acord, de când i s-au aprins călcâiele după o studentă a sa, Dora Glagoveanu, cu care ar voi să-și refacă viața, sărmanul văduv simulând că nu poate observa, prin ochelarii săi groși, că excesul de exerciții de luptă civilă contra bombardamentelor, ca și restricțiile de a călători, sunt semne tot mai sâcâitoare că un nou mare război se apropie de neamul meu cel românesc, spre necazul multora care au crezut că ce-au răpit, prin silnicie și unindu-se mai mulți, le va rămâne fără ca bărbații acestei țări trunchiate să tragă sabia și, săvârșind fapte de vitejie legendară, să încerce să-ntoarcă lucrul furat, fiind vorba de pământul strămoșesc, nu de proprietăți particulare răsfirate, cum ar fi imobile, terenuri, păduri, iazuri, bijuterii, odoare, mijloace de producție mai ales, care în proprietate privată duc la exploatarea ciolovekului de către om.

– Eu pot muri cu ruinele Spitalului Brâncovenesc peste mine și peste pacienți, se văita el, dar Raul ar fi păcat să fie speriat măcar, nu zic ucis, de un bombardament-surpriză, american, sovietic, britanic sau chiar german... sau japonez, că nu mai ai încredere în nimeni în secolul de azi. De aceea, Cristina, te rog din suflet, sacrifică-te tu încă vreo câteva luni, mergi la Marius, la Ziduri, cu micul nostru geniu, nu prea multă vreme, doar până voi găsi o nouă mămicuță pentru el, dar una care să-i placă și lui, cât de frumoasă și cât de tânără, și cultivată, *să aibă ce conversa cu ea*! Mă tot gândesc la Dora Glagoveanu, la botișorul ei răsfățat și la ochii ei verzi-cenușii, în care citești că totul se poate, ca să constați imediat că nu se poate, că hotărârea ei de a nu ceda e nestrămutabilă, că banditul roșcovan de peste Prut i-a sucit mințile cu freza aia cretină de un blond spălăcit și cu ale sale versuri neroade și cu pretenția mai mult decât ridicolă c-ar fi malagambist creator de posibilă... boemă, la Porțile Orientului, unde o reușesc doar rătăcitorii, țiganii lui Pușkin, cât îi va mai lăsa Antonescu.

Da, gândi Cristina, în frumoasa lună mai se poate merge la oaste și se poate dormi cu plăcere pe câmp, adică în stepă cum ar veni. Se poate face, deci, și boemă – Grig poate răpi pe Dora încuiaților ei părinți. Da, poate. Niciodată n-ai nimerit-o, doctore!

Mângâia gânditoare lutul-Raul, schimbându-i inconștient expresia, din copilul gata să izbucnească într-un hohot de râs nemotivat, făcând un mic Kant meditând la perspectivele păcii eterne, în condițiile conservării naturii umane, cam animalice de felul cel sucit al ei.

Dacă Laura a fost o dulce dragoste bălaie Correggio, cu ochi ca marea la Balcic și Surtuchioi, tipul blond nu nordic, ci acela venețian, Cristina era aproape țigancă Aman la piele, deci tot o făptură sudică, tatăl fiindu-i un pietrar sicilian adus de bunicul lui Marius să decoreze Palatul

de Justiție din Pitești pe la 1895, care atât de mult plăcându-i pe la noi, c-avem șapte anotimpuri, s-a și căsătorit cu o fată de băcan din Strada Fântânii, nu departe pe-atunci de piațeta unde-și are azi casă de beton cubic doctorul Lecca, ginerele care-i îngrijește de îndoliata soție și de singura fiică rămasă în viață, gânditoare acum pe terasa foișorului de la Pribegi.

Și cum să nu fii gânditoare când doctorul Lecca a descoperit, printre vechiturile aduse de la Sibiu de faimoasa spioancă Dorothea Schlauberger, pentru colecția Iordache și Denis Ghizdavu, un fel de clavecin, cumplit de vechi, cu gravuri și inscripții shakespeariene pe roasa de șoareci față interioară a capacului raclei cu corzi, un *virginal*, îl are pe inventar Marius Ghizdavu și, ridicol poate, Dora Glagoveanu clămpănește ce știe, iar cel cu călcâiele aprinse în șosetele vărgate ca ale lui Hitler, rage. Rage (către cine?) nici mai mult nici mai puțin decât: „Mai cântă-mi, țiganco, romanța iubirii apuse demult!/ Coboare în sufletu-mi toamna, să beau și să plâng și s-ascult!"

E luna mai, au înflorit salcâmii și, în sufletul său, cineva, bărbat, respins într-un mod incalificabil, își dorește să se acuieze în suflet la el o toamnă ieri nedorită, dar azi, când speranțele fericirii s-au scuturat, singură materie primă pentru plăcere, plăcerea de a bea vin negru și tare, inspirator, din seculara vie de la Ziduri, și s-asculți romanțe demoralizante, cântate nu de soliste de la Operă sau de la Operetă, bătrâne, ci de o țigancă, și anume, în condițiile din parcul necosit al foișorului de la Pribegi, doar sculptorița de copii, domnișoara Cristina Done, care la cei treizeci și nouă de ani ai săi, arată ca de douăzeci și nouă, cât are gazda, bietul Marius, cel cu glonțul visat în spate, gata mâine să paralizeze, să se lase de pictura activă și să se facă istoric al artei, eseist, critic de întâmpinare, poet de ocazie, cronicar monden sau analist politic, orice, numai să nu vegeteze, căci vegetarea la animale înseamnă moarte, necaz de care oamenii sunt pe deplin conștienți.

– Conașul, zise Marin trăgând la umbra streșinii roaba cu lut proaspăt adus din malul Râului Negru, în care s-au scăldat trecutele doamne și domnițe, țipând de cât de rece și de limpede apa, înainte de a fi pe la Berlin, în escapade de scârbă pentru evoluția politică pariziană, un fotograf și pictor portretist al Damelor, lăsând căpeteniilor naziste înșelate nemuritoare portrete ale nevestelor lor, și de copii la fel, de-ar fi pictat pe copilașii lui Goebbels văzuți tragic de ei înșiși, n-aș putea preciza câți avea pe atunci, însă e drept, nu a arătat tot ce știa de la Iași, tot ce a furat ca meserie de la Tonitza, cum și eu am învățat meseria de șofer și mecanic auto și tinichigiu auto chiar de la conașul, inclusiv cu înjurături occidentale, deci nu cred că va aprecia ideea de a modela un Raul atât de serios și cu lacrimi în ochi, gata să mai verse încă, de parcă tocmai i-ar fi pierit cineva drag pe câmpul de onoare de la răsărit de Prut sau pe celelalte două câmpuri răpite, unde mai avem moșii de întregit.

– Da' vulcanizare știi? se enervă Cristina Done, presimțind întrucât

era dotată cu intuiție feminină că peste mai puțin de-un cincinal muncitorul prost și țăranul și mai prost vor avea un cuvânt greu de spus, jdanovist, româno-sovietic, tot așa încâlcit, în promovarea unui spirit popular împotriva ațâțătorilor la război, de către toate artele plastice de la noi din țară. Varsă, mă, roaba asta pe ziar! ordonă ea cuprinsă de o subită isterie, pe care nu și-o cunoștea. Și du-te la râu și adu-mi degrabă încă două roabe, fiindcă pentru asta te plătește stăpânul, să-mi ajuți!

Marin se înroși ca un curcan până-n gâtul ieșit lung și răpănos din zdreanța de cămașă cadrilată pe care i-o dăruise cândva petrolistul Octavian Ghizdavu, fratele cel mare, căruia Marius îi zicea Theo. Făcu precum i s-a poruncit cu lutul din roabă și cu ziarul în care se aniversa, în plină dictatură Antonescu, un liberal, Brătianu. Plecă spre râu, dar făcu un lung ocol pe la coverga lui Codin și nu se mai întoarse până în amurg, și fără lut, gata de harță însă, după țuica din prune albastre cu care fusese omenit de păzitorul de mazăre nemțească. Amândoi erau de acord că dacă domnul Marius își poartă jugul până la capăt și se va căsători cu această femeie ursuză, stătută și ofilită, deși talentată la modelat, atunci viile, livezile, morile, gaterele, cele terenuri dinspre lunca Râului Negru, turmele din munte, batozele, triorul, velnițele și ce mașinării mai sunt pe la Ziduri sau pe la Pribegi vor aduce din nou venituri frumușele, să-mi dea mie pe mână măcar daracul, și să vezi câți bani fac!... Așa, s-a părăginit totul de când s-a mutat de la noi la loc cu verdeață Ghizdavu ăl bătrân, iar domnul Octavian, deși bun gospodar, mai nu trece pe-aici, strâns de gât fiind cu-atâtea griji câte pot ridica sondele sale americane de la Ploiești. Banii vor curge gârlă în punga stăpânilor, dar pentru noi traiul va fi amar, sculptorița Cristina, boieroaica cea nouă, în stare fiind și să ne bată cu biciul la scară!

Ah! câtă deosebire între felul ei de a fi și acela popular, democratic, de stânga, al Dorotheei Schlauberger, căsătorită Hébuterne, adusă din Barcelona, rănită și căzută în depresie, să se vindece la Ziduri, de Marius, prin ianuarie-februarie 1937, cam când naționaliștii aduceau și ei, de la Majadahonda, pe martirii neamului nostru creștin ortodox-bizantin, Moța și Marin, la al căror căpătâi a depus Căpitanul un celebru jurământ:

– Ori de câte ori am fost în fața unei jertfe legionare mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor noștri să se alcătuiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor, a loviturilor fantastice, a îmbuibărilor, a exploatării altora.

Deci au murit unii pentru ca să slujească poftele de îmbogățire, de viață comodă și de desfrânare a altora.

– Cam așa e cu toate jertfele pentru Țară și pentru Popor, pentru democrație, pentru integrare euroatlantică, scria, mult ulterior, Marius de la Sonnenheim, din Alsacia, către Jenel Noveanu, când acesta pierduse niște parale, jefuit la Caritas, la Cluj-Napoca, după evenimentul din decembrie 1989, la un joc de întrajutorare tovărășească piramidal și, rămas

sărac lipit pământului, blestema că mai bine ar fi rămas orașul la ungurii toți horthiști din punctul lui de vedere, ceea ce dovedește că până și un patriotism de excepție depinde dacă rentează, crescând în caz de câștig și diminuându-se în consecință considerabil în caz de pagubă, de să blestemi tu că mai bine se boteza aerodromul Kossuth Laios decât Avram Iancu.

– Așa se întâmplă cu toate idealurile omenești: unii la jertfă merg cu ele, iar alții în spatele lor umblă după câștig. De aceea, conchidea bătrânul Marius Ghizdavu din exilul lui la via alsaciană de lângă Dorothea, Căpitanul a pus gradele Mișcării să jure, în seara de 12 februarie 1937, în jurul sicrielor lui Moța și Marin în biserica Sfântu Ilie Gorgani...

– Veți jura că ați înțeles că nu mai există niciun dubiu în conștiința dumneavoastră, atrăgea pe bună dreptate atenția printr-un solemn semnal de alarmă morală Căpitanul, că Ion Moța și Vasile Marin n-au făcut uriașa lor jertfă pentru ca noi, câțiva de azi sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăți și să benchetuim pe mormântul lor. Ei n-au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori, pentru a ne așeza noi în spatele acestei caste, continuând exploatarea Țării și a muncii altora, continuând viața de afaceri, de lux, de destrăbălare.

În cazul acesta, biata mulțime a românilor, prin biruința noastră, ar schimba numai firma exploatatorilor, iar Țara stoarsă și-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă CATEGORIE DE VAMPIRI care să-i sugă sângele, adică noi.

O! Moța, tu n-ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru Neam...

Tocmai cartea lui Moța *Cranii de lemn*, să o ilustreze, poruncise ceruse camaradul ajutor de comandant legionar Doru Băluțeanu, de la Ministerul Propagandei, lui Marius Ghizdavu, dar nehotărâtul desenator și gravor tot amânase până s-a întâmplat că n-ar mai fi avut cine să-i plătească materialele și manopera, despărțindu-se, în urma unor evenimente nefericite, sângeroase și confuze, destinul Legiunii de al Generalului Ion Antonescu, fiindcă rostul ei, lăsat subînțeles de Dumnezeu, nu era să moralizeze România Regală, ci venind rușii, să organizeze Rezistența, absurdă, zisă adevărata Rezistență europeană, în licee, în facultăți, în munții noștri frumoși, precum și în pușcării, lagăre de muncă sau în rodnice domicilii forțate în regiuni tot atât de fertile precât Kazahstanul, dar mai mici, la care bătrânul Marius mai adăuga, prin ianuarie 1998, datoria Diasporei de a crea o mișcare nouă, ce să judece când a veni la putere pe toți politicienii și analiștii și proprietarii de televiziuni, care au contribuit la fisurarea unității de monolit a partidului țărănisto-liberal și a partidei feciorului lui Valter Roman, care a comandat în Spania bateria cu numele Ana Pauker în tabăra cu Dorothea Schlauberger-Hébuterne, primejduindu-ne vrajba șansele integrării sau mai bine zis reintegrării noastre euro-atlantice, zic reintegrare căci stâncă latină în calea barbarilor, noi am

îndeplinit de veacuri o misie europeană de lapislazuli la gurile nesățioase ale Dunării și numai în urma evenimentelor nefericite din 1940, când naziștii și bolșevicii ne-au luat Basarabia, Bucovina, Ardealul și Cadrilaterul, am zbârcit-o, înțelegând să facem Război Sfânt după închegarea alianțelor, când ce voia Europa de la noi era doar curioasă să vază la ce duce experimentarea marxism-leninismului pe om: trebuia nu să trecem Prutul în 1941, *trebuia încă de atunci* să atacăm Wehrmachtul și să aducem fulgerători Armatele Roșii în Balcani și la Suez...

– Chiar, ce-ar fi, măi băieți, pufni a iarbă Olguța, dacă am ataca pe nepusă masă aceste trupe germane, prezente la noi ca să ne instruiască și să ne înarmeze la un nivel cât se poate mai înalt?... Oare Imperiul Britanic nu ne-ar fi recunoscător, cum le va fi iugoslavilor și grecilor?

– Ce-ar fi, se vârî în joc și Cocuța, mișcând stegulețe pe masa de sub pinii fumurii, dacă japonezii ar împinge din Manciuria peste Himalaya până pe Gange, la Benares și Calcutta, făcând și rituală baie? N-ar da ei astfel independență Indiei, punând cruce celui mai mare imperiu colonial al lumii, să se lățească apoi al nostru, Imperiul Românesc, în vidul global?

– Ce-ar fi, șopti visătoare Nunuța, dacă Hi și Muss ar împărți între ei Elveția, ar pune laba pe aurul Europei și, pe urmă, când vor veni oamenii lui Stalin până la Atlantic, să-l transporte cekiștii până la Kremlin, formându-se astfel o altă Elveție mult spre Asia. Care ar fi atunci destinul nostru românesc, în acest căzuleț drăguț deloc improbabil?

Tolăniți pe iarba moale, descheiați la gât, tinerii însurăței Stelică Dabija, Petrache Hulpe și Dumitru-Iov Supeanu priveau cu drag la proaspetele lor soții, cum conversau ele despre război în parcul de la Pribegi, proaspăt primenit de Lina, Codin și Marin, sub privegherea Cristinei Done, din ce în ce mai mult nouă stăpână, – aia din Franța, Dorothea, adică Despina pe înțelesul slugilor, nemaidând niciun semn de viață, poate o fi nimerit în vreun lagăr german, poate se va fi măritat pe acolo încă o dată, uitându-și tovarășul de luptă credincios, pe Marius, tocmai când este mai tare sfâșiat între primejdia paraliziei cu glonț în spinare și șansa de a nu face front, linie întâi, la război, moarte certă, *neexprimat*, ci doar a merge cu evreii la curățat zăpada și la alte munci.

Ochii lui castanii privesc la fetele colonelului Moga, trecute dealul de soții lor, în vizită duminicală. Au haine sport și el ar fi preferat să fie singur cu ele, cu toate trei odată, însă în costume vechi dantelate, complicate, englezești, cu madrigale și dantele din materiale exotice, asiatice, cu miresme cu tot. Iată-l mângâindu-le surescitat coamele poneilor de la trăsurici, fredonând ca pentru sine, pe englezește, acel „Rest sweet nymph“ al lui Francis Pilkinton, minunat cântec de amor și de leagăn, pe care îl va folosi în finalul de mileniu pentru un monument funerar la Sigmaringen, unde se află cazată o importantă unitate de blindate a forței militare pur europene.

Dora Glagoveanu ascultă cu atenție și încearcă să prindă lacrimile melodice, pe strunele moi ale virginalului englezesc. Doctorul Lecca pricepe că-i vorba de amor britanic și, abia îngăimând cuvintele de durere, sili pe biata medicinistă să-i acompanieze următoarea veche, românească de demult *Serenadă*: „Floare albă-a primăverii/ Ce-ai crescut din suc de flori/ Zefir dulce tu al serii/ Auroră/ Auroră făr'de nori// Eu te las, te las ferice/ Uită chiar cât te-am iubit!// Sclavă-i frunza care cade/ L'al capriciului slab vânt/ Frunza cade, sclavul moare/ Sclav ți-am fost eu pe pământ// Eu te las, te las ferice/ Sclav ți-am fost, dar te-am iubit!!!"

Cui se adresa el, în termeni de o asemenea infatuare, ca de ultimatum molotovian? Domnișoarei Dora Glagoveanu, care aștepta doar o simplă depeșă-Da de la Lugoj, de la socri, ca să se mărite cu scriitorul fluviu-romancier ilizibil Grigore Căinaru? Sau mult pletoasei și veșnic tinerei sale cumnate siciliene, sculptorița Cristina Done, care precum a ei soră blondă Laura, cea cântată de Marius în sonete demne de un Loredano Petrarca, tot așa se îndrăgostise de genialul Caravaggio de la Ziduri, a cărui putere de a corupe va crește exploziv după ce o patrulă română sau româno-germană va trage-n el, în zona dintre Pieptănari și Ferentari, unde nici el și nici ea nu aveau în mod normal ce să caute. Nu zău, cine era floarea cea crescută din suc de flori, căreia sclav i-a fost doctorul Lecca și, contrar tuturor așteptărilor experților, căci epoca de rut a antropoidelor a fost aprilie-iunie, iată-l că se eliberase de sub exploatarea ei, tocmai într-un moment neprielnic unor astfel de evadări din pușcăria instinctelor.

Iubita doctorului Lecca, cum bine înțelese și precocele psiholog și matematician care a fost Raul, trebuie că era să fie un personaj colectiv, asamblat din elemente anatomice și particularități sufletești și spirituale colectate de la fiecare din cele trei fete de măritat ale colonelului Ariel Moga: Olguța cea mititică și morena, o zgâtie de fată, argint viu nu altceva sau Cocuța-Nunuța, care erau gemene, albastre cu ochi aurii și nediferențiate suficient din punct de vedere ideologic, relativ la Weltanschauung și concepție unitară despre lume, spațiu vital și viețuire în așa Univers, unde tot ce e crud e cu putință, inclusiv omorul prin violență nemotivată complet...

Astăzi nu mai încape nicio îndoială, dar absolut niciuna, că domnul colonel Ariel Moga, contemplându-și în oglinda cea mare, venețiană, de la regiment, uriașa-i statură, încât până și cizmele îi erau unice printre ofițerii superiori cu studii completate în străinătate și prezenți, odată cu el, la Școala de Război „Hector Berlioz" din Toulouse-Lautrec, călărind pe boturile de deal și muscelele din apropiere, tot stând pe o *zonă* sau alta în așteptarea tătarilor, cât a durat anul 1939 și o jumate din 1940, a constatat că personal posedă o secțiune eficace, a siluetei, excesiv de mare pentru războiul modern, care dotează fiecare pluton cu lunetist(ă), așa că ori mai slăbește masiv, cu prețul amărârii complete a vieții, ori se va face luntre și

punte să-şi mărite fetele cât suntem încă pe pace.

După ce, punându-şi odată cu 15 septembrie 1940 la bătaie toate economiile, ba mai şi îndatorându-se, a achiziţionat moşia de pe Valea Ursului, ca orice proprietar chibzuit el a trecut dealul să-şi cunoască vecinii şi a plăcut tare mult lui Marius Ghizdavu, fiind bun beutor, mare meşter la drum-de-fier, gare-au-coeur, panţarolă, canastă, 66, 68, mult 69, pokeraş, bacara şi bridge, şah şi table, precum şi 21, shimmy-shemmy, chemin de fer şi baccarat cu crupier.

Auzind că are trei fete de măritat pân-a nu s'o prăvăli, peste bărbaţii acestei ţări, ordinul de concentrare pentru război nu îngheţat pe zone ca pân'acu, ci unul fierbinte şi cu mult sânge amestecat cu frânturi de creier ca o vomitură, Marius Ghizdavu se gândi imediat că n-ar strica să pună punct vieţii sale deşuchiate de până atunci, care a dus la prejudicii pentru alţii, nu o dată, ca în cazul domnului doctor Liviu Lecca de la Spitalul Brâncovenesc şi de la Facultate, a cărui soţie s-a sinucis constatând că e prea bătrână pentru un amant atât de parizian de iscusit. Şi părea chiar hotărât să-şi ieie creştineşte soţie trupeşă, hazaikă, muiere femme au foyer, fesenistă, să vieţuiască patriarhal între viile, livezile, lanurile şi pădurile sale, care pe atunci meritau naţionalizate de îngrijite ce erau.

Însă dar totuşi dracu' ştie de ce şi cine l-a pus de a cerut consultaţie în acest sens de la nişte analişti francezi: Dorothea-Despina Schlauberger-Hébuterne şi noul ei amant, nu mai bun decât căzutul în Ebru Pedro, şi tovarăş de luptă, credincios? critic de artă (!?) şi analist şi colecţionar, Maximilien Gaston d'Esgrignon de la Musée Carnavalet.

Băi tâmpitule, l-au consiliat aceşti, tu nu vezi steagul roşu al Gulagului pe celălalt mal românesc al Prutului? Cum crezi tu, mă, că după trecerea la experimentarea marxismului pe toate seminţiile de rasă mai inferioară decât mai superioară din Europa, o să ai pace de poet roman latin bucolic la Ziduri-Pribegi?... Băi, Tibule, strigoi inconştient al unui repede trecut trecut, tu nu te integrezi măcar la kulaci, să poţi spera cel puţin la vreo deportare pe malurile de apă dulce ale Baikalului, pe tine te vor încadra direct la marea boierime reacţionară şi, cum ai văzut şi Parisul, vei fi trecut pe lista duşmanilor poporului care trebuie exterminaţi ca irecuperabili, ca needucabili. Nu va avea nicio importanţă, în absolut, de te vor împuşca încă din primele luni ale ocupaţiei sovietice sau vei fi îngropat de viu în temniţă, să te pască porcii Aiudului ca iarbă verde, din 1948 sau 1952 sau 1963. Nu, *nu vei mai fi*, dacă nu înţelegi istoria, dulcele meu amant, iar mie prieten. Altă şansă nu-ţi rămâne decât să treci hotărât în tabăra progresistă şi ar fi cea mai mare prostie şi imprudenţă din partea ta să iei vreo fată de colonel care va pieri în odiosul război şi sinistru antisovietic. Din contra, inteligent acum ar fi să-ţi iei de tovarăşă de viaţă vreo analfabetă exploatată de pe la fabricile de ciorapi sau de chiloţărie sau săpun, de preferinţă dintre minorităţile persecutate, care cer fărâmiţarea

până la capăt a acestei vagi Românii Regale, care s-a dovedit neviabilă, instabilă, și anticipăm că nici viitorimii refuzate la export nu-i va stârni nici cea mai infinitezimală fărâmă de nostalgie...

Le-o fi dat Marius Ghizdavu, nu le-o fi dat importanța cuvenită acestor buni consilieri și devotați anumiți amici, exasperați de întinderea pecinginii naziste brune pe cea mai mare parte a Europei esențiale, nu știm. Este însă îndoielnic să-i fi luat el prea mult în serios, deoarece încă de când lăuda pe Dalí vizavi de suprarealiștii marxist-staliniști, el dovedise anamorfoza că secera-ciocan este structural și ca arhetip tot o zvastică, doar că se exprimă printr-o retorică a concretului, dealtfel mult mai eficientă când se adresează unor gloate mai sălbatice chiar și decât proletariatul urban.

– Hitlerismul nu-i decât o formă de leninism, glumește Marius, într-un cartonat negru caiet de lectură, și arată cu animație, etapă cu etapă, cum întemeietorul socialismului național al muncitorimii est-vest germane abstrage de la secera pusă pe ciocănel echivalenți topologici, tot mai lipsiți de balastul realului, până iese la iveală, umedă și atât de fragedă ca un nou-născut care râde la soare, nemuritoarea sa zvastică.

Spre deosebire de amanta sa și de amicul lor comun, el nu vedea posibilă și nici necesară eliberarea europenilor de sub flagelul zvastic cu prețul substituirii lui cu cnutul sovietic.

El postea și se ruga Dumnezeului său român-ortodox ca cei doi supercălăi roșii, Hitler și Stalin, să se încaiere îndeei și, răpunându-se împreună, omenirea ca cireadă să purceadă la o viață nouă, de consum, purificată moral și spiritual în stabulație, sub zodiile păcii eterne.

Și oarecum el avea dreptate, mulți experți susținând și astăzi că o victorie a Armatelor Roșii sovietice până la bordul atlantic, la Cabourg sau Biarritz, n-ar fi reinstaurat în arte nici măcar expresionismul, chit că mulți disperați o luaseră voinicește spre extrema stângă.

Mult mai probabil este, deci, că lui Marius Ghizdavu nu i-a plăcut niciuna din fetele colonelului vecin de moșie. Nici din punct de vedere ca arătare, ca animal, nici din punct de vedere al propășirii lor în ale spiritului, să aibă ce dialoga cu ele intim măcar cât izbutise cu Dorothea Schlauberger-Hébuterne d'Esgrignon, când au descoperit împreună, în foișorul de la Pribegi, punctul G, Ghizdavu, sau cu sculptorița de copii sterilă, domnișoara Cristina Done, cea ultra-botticelliană la pletele foenizate de avalanșa de aer de pe Muntele Conic sanctuarizabil, dar măslinie la epidermă ca o indiancă eliadescă de la București.

Nu cunosc artist contemporan mie, care să fi avut un mai bun contact cu propriile simțuri, cum a avut amicul meu Marius! El a intuit, de la prima percepție a ofertei de mirese din castelul baronului de pe Valea Ursului Agresiv, că tot ce i-ar prii la organismul pe care parazita spiritual ca chiriaș, era să se dedea mensual la practici amoroase durabile, de o intensitate uitată

la noi după plecarea fanarioților și cucerirea independenței față de ce mai era pe-aici oriental, putred, rafinat și savuros. Concret, ce simțea la acel picnic pe deal: simțea imboldul incenzurabil de a se aventura în necunoscut, adică spre cum spune poetul nostru național, *durere, pasiune și turbare*, cu toate trei odată!!!

Lucru pe care l-a și mărturisit destul de transparent baronului, în condiții care pot fi interpretate ca manevră diplomatică de o mare măiestrie: servit din belșug cu un fel de țuică scoțiană galbenă absolut autentică, provenită pe filiera ofițerimii germane cantonate la noi, dar nu ca import din Marea Britanie, ci ca pradă din războiul submarin și marin, mult mai intens decât cel aerian deocamdată, destrăbălatul prinț de la Ziduri s-a apucat să povestească gazdei Moga, când a deschis vorba despre case de întâlniri conspirative cu femei bine, numai bizarerii ce a învățat el în vacanțele din 1936, 1937 și 1938, coborând spre lumina scânteietoare Delacroix Bridgman Matisse a Sudului, de la prostituatele de religii mediteraneene diferite, funcționale în marele port al Marsiliei, până la bibliotecarele egiptiene sacre din Alexandria și din bordelul văzut de Ioil Borgiah într-o clădire cu portic stoic din umbra farului piramidal.

Ca ofițer de cavalerie rătăcitor din garnizoană-n garnizoană pe toate meleagurile, pe atunci uriașe, ale României Mari, colonelul Moga a savurat toate cu câte s-a lăudat Marius, ba chiar și-a amintit cu nostalgie și de o țărăncuță-țărăncuță cu care se iubise pe dealuri, la Toulouse, într-un bivuac de manevre mixte româno-franceze, dar când s-a trezit a doua zi târziu, cu mari dureri de cap, ca tată, s-a gândit că niciuna din fiicele sale nu merită să fie jertfită pornirilor canibalice ale unui astfel de boier prea vechi și artist deja decăzut moral, așa că l-a șters de pe lista de posibili gineri, la nervi, agasat, lămurind pe șleau și doamnei colonel de ce, fapt care poate să fi sporit până la urmă interesul acestei femeiuști, nu întru totul trecute, pentru fiorosul, cultul, talentatul și mult voiajatul vecin de peste colina cea împădurită și parcursă într-adevăr de unii urși agresivi.

Și așa s-a făcut că relațiile dintre cei doi exploatatori de țărani nu s-au rupt pe motiv că nu s-au putut înșuruba până la rudenie.

De pe Muntele Conic, zeița cea cu degete trandafirii, care veghează ca visurile de amor romantic să se împlinească în nobile mariaje cu halat, scufie, copii, nu a dat însă uitării cu totul pe cele trei surori, care au petrecut nu o singură dată în livada străjuită de pinii Pribegilor, unde un ștab Băluțeanu, venit pe la inginerul apicol Otomega, a abordat într-un mod destul de abrupt pe colonel, precizându-i că, deși acum e funcționar mare în recent dezvoltatul Minister al Propagandei, lucrează încă în centrală pe relația germană și un cadou de invidiat ar putea să vină în casa de bani de la conacul din Valea Urșilor, dacă la regiment s-ar inventa justificări credibile pentru transferarea din diferite unități și mari unități a unui locotenent-comandor de aviație de transport cercetare-diversiune, a unui

locotenent de vânători de munte pleșuv și a unui sublocotenent Dumitru-Iov Supeanu, mic de statură, dar desăvârșit călăreț ca un husar sau mai degrabă ca un cazac bălai, care s-a încăierat cândva, la Odessa, unde umbla la băi, cu merituosul mameluc Abdul, cu fes roșu, despre care se credea atunci c-ar fi-n garda personală a lui Lenin, iar ulterior, după evenimentele de la Tatar Bunar, s-a dovedit a fi în a lui Stalin.

Ulterior, Mircea Focșăneanu a găsit la solicitarea expresă a lui Marius Ghizdavu, foarte îngrijorat că nu știe ce hram îi poartă musafirii, dovezi în sensul că nu numai acest sublocotenent de intendență, bun călăreț, vine pe cal de la Răsărit, dar nu mai puțin o rup binișor pe rusește, limba revoluției proletare care va incendia mai devreme sau mai târziu întreaga planetă, domnii locotenenți Stelian Dabija și Petrache Hulpe, care au învățat-o, preumblându-se cu mâinile la spate, pe țărmuri de un verde umed bolnăvicios ale unor lacuri scandinav de reci și de clare, din împrejurimile mereu critice ale Königsbergului.

Cu gândul la zestrea fiicelor sale, domnul colonel Ariel Moga a acceptat fără să crâcnească sugestia Băluțeanului, care părea venită de la un for superior, rod al colaborării mai nou implementate româno-germane, după vizita lui Antonescu la Roma și la Berlin în scopul dobândirii de protecție la presiunea sovietică, exercitată prin continue vexațiuni pe Prut și pe Dunăre, până la împușcare de tineri grăniceri, doar-doar vom trage sabia și vor arăta omenirii pretext credibil de invazie Armatelor Roșii, în politica lor de „strângere a Rusiei“ începând cu partea bielorusă a... Rusiei aflată sub stăpânire poloneză și cu partea moldovenească a... Rusiei aflată sub stăpânire românească.

Ce nu știa colonelul Moga, dar a aflat într-un moment de suspensie a revelionului, trăgând cu urechea la ce vorbesc îndeei rusește cei trei crai de la Răsărit, era că au consemn să cucerească și să constrângă la măritiș pe Olguța, Cocuța și Nunuța! Iar Marius i-a tradus mai departe cam așa:

– Domnilor, ar fi zis Mitică rânjind către Stelică și Petrică, fetili îs mai chipeșe decât ne-am fi putut închipui, când am făcut jurământ supt cretin-cubic rozul ancadrament de la mormântul lui Immanuel Kant, pe când orga legăna pereții cei bătrâni ca niște dinți de ogar ai catedralei, iar minunații brazi argintii din perimetrul culei oltenești a Proprietarului sunt neglijent mai joși decât ar trebui ca să ne rupem oasele la aterizare ratată.

Nu este bine în genere să tragi cu urechea. Unde aterizare?

Fiindcă poți nimeri peste dezamăgiri de substanță. Adică ai impresia că Soarta îți este prielnică: devii cam pe de-a moaca mare proprietar și baron de Valea Ursului, iar nătângul prinț de Ziduri din senin prinde a grohăi rusește și-ți dezvăluie că nu întâmplător s-a putut tranșa afacerea și că iarăși nu întâmplător au descălecat trei crai de peste Prut la cula cea cu trei fete nubile, pentru a le lăsa în doi-trei ani văduve cu dosar rău, alegându-și fiecare din ei un mod cât mai sălbatic de a muri.

Iată de ce, trage tu adânc acest aer în piept, până vei ameți de tăria salcâmilor aduși de rătăcitorii noștri țigani odată cu bivolii Ardealului din misterioasa Indie eliadescă, unde se rătăciseră de la Chicago! Bucură-te mult că în parcul lui Marin și Codin de la Pribegi, desfigurat de o sondă fără noroc de petrol, încă se mai valsează pe muzică cristalin paradisiacă de virginal fără cine știe ce rezonanță, semn că timpul sau timpurile se reașază cu fața în jos odată cu abdomenul lor micuț dureros de indigestia atâtor tensiuni cu viermi vărgați ca șosetele lui Hitler, ca cravata purtată, la costumul englezesc dăruit de Roosevelt, de Stalin, – de Churchill făcut cu privirea spre noi nodul cam mare.

Avionul de lemn cu care locotenent-comandorul Stelian Dabija se va prăbuși peste rezervoarele distribuției de la ieșirea din Maikop, locomotiva pacifică ce explodând va opări și sufoca pe locotenentul Petrache Hulpe, în gara Kotelnikovo, precum și metroul moscovit ce-l va călca înainte de deschiderea ușilor în stația Pușkin pe sublocotenentul de intendență și tainice servicii auxiliare Dumitru-Iov Supeanu, toate aproape că există departe-departe deja. Deci bucură-te la Pribegi de cum se bucură alții, laudă bustul Raul ratat în lut de Cristina și alătură-te doctorului Lecca și cântă și tu până vei vedea râzând botișorul obraznic și tânăr, cu dinți viguroși, al domnișoarei Dora Glagoveanu, cea cu virginalul englezesc:

Coboară, coboară, coboară la mine
Luceafăr din sfere senine!
Coboară la mineeee!
Din sferele tale de gheață,
Din sferele tale de foc,
Fă-mi niscai balize la viață
În zboru-mi incert spre Noroc!
Coboară, coboară-n odaie
Cu ultimul strop de văpaie,
Coboară-n odaieeeeee!
Să pară că dorm în sicriu,
La Cruce, la capul lui Crist,
Sub vălul de giulgi argintiu,
Pe buze cu zâmbetul trist.
Coboară asupră-mi, pe față,
Coboară-mi și-nghează
Ultimul, ultimul strop de viațăăăăă!

5

Mamelucul Abdul, cu turban roșu, către Dumitru-Iov Supeanu, în 25 octombrie 1924, refuzând cu eleganță a lua parte la sindrofia organizată de românul cel blond și mic cu onomastică a doua zi, ceea ce noile moravuri anticreștine interzic, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir, nefiind citat, de marii clasici ai noii rânduieli, cu vreo contribuție notabilă la numai binele celor în stare să scandeze, chiar după o sângeroasă contrarevoluție intelectuală, că *noi muncim, nu gândim*:

– În legătură cu... presarea rezolvirii cestiunilor teritoriale din Evropa au rămas doi itemi problematici: l) Bessarabia; 2) Bielarusia.

Pentru rezolvirea concomitentă seicias a acestor probleme s-ar impune un efort mult mai mare pentru resursele noastre fizice și o cheltuială financiară mult prea mare pentru nașa Respublika.

Cea mai bună ieșire din situație este forțarea unei rezolvări în chestiunea Basarabiei prin trimiterea Armatei Roșii să ocupe țara în 1925 în perioada dintre mai și august.

Cu privire la Polonia, trebuie să ne situăm pe o politică de expectativă și să nu manifestăm intenții agresive, care ar putea să-i incite la atac împotriva noastră.

Dacă, totuși, Polonia va acționa în apărarea României, atunci ea va apare în ochii tuturor ca parte atacantă și atunci va putea fi izolată *printr-o amenințare din partea Germaniei*.

Rezolvarea chestiunii Basarabiei prin forță, la care putem fi constrânși, este greu de crezut să ducă la o coaliție activă împotriva noastră din partea Marilor Puteri.

– Trebuie, sublinie politologul propagandist Horea Bratu către analistul politic de lângă doamna observatoare ce comenta, să recunoaștem cinstit că mamelucul Abdul dădea dovadă de un realism care lipsește cu desăvârșire actualei clase politice, care m-a dezamăgit în întregime, din meși până-n fes.

De remarcat că noul stăpân, după îngroparea lui Lenin la piramidă, tovarășul Stalin, era perfect de acord cu mamelucul său britanic, că deocamdată recuperarea pământului țarist până unde se va putea în Polonia, pretinde o Germanie renăscută militar, să strângi cu cleștele amenințării din două părți, în timp ce împotriva României Regale se poate întreprinde dintotdeauna orice, deoarece Marile Puteri nu consideră poporul român ca fiind de un sânge suficient de pur, încât să se transforme din cauza lui o coaliție pasivă într-o coaliție activă, ci dimpotrivă, tocmai pentru că nu și-a însușit, sub sălbatica asuprire otomano-țaristo-habsburgică, toate valorile europene, merită să se probeze pe pielea lui, pentru a dezgusta gloatele occidentale, cam la ce poate duce bolșevizarea, lucru cu care Abdul era

perfect de acord în sensul că nu putea desluși, din bâlbâielile lui Mitică Supeanu, de ce nu ne-am coalizat noi cu turcii și tătarii și n-am participat cu tot sufletul și cu toată istețimea, cât încă se mai putea, la jefuirea Europei înconjurătoare, descălecând un dualism româno-turc peste cel austro-maghiar.

– Ideea rezolvării chestiunii Basarabiei prin forța armelor, oprind în același timp orice activitate împotriva Poloniei, cred, credea Stalin ca Putin, la Kremlin, la 24 noiembrie 1924, că este cea mai bună metodă care să dea rezultat în politica, hm, de reconstituire pe baze noi progresist pregorbaciovești, a fostului imperiu țarist, pe care burghezo-moșierimea și autocrația n-au știut să-l extindă mai departe, treabă care nu se poate săvârși sub umile pretexte pravoslavnice, cari bat doar până la Rodopi sau la Cornul de Aur, ci numai și numai pe lozinca marxistă a unirii proletarilor din toate țările, într-o singură Uniune, până la Gibraltar și Ushuaia!

În concluzie, dacă Basarabia va fi propagandistic pregătită de intelectualii agenți pentru Unirea bolșevică cu Republica Socialistă Sovietică Moldovenească Autonomă, creată de noi pentru a cantona pe malul stâng al Nistrului Armata a Paișpea, pe vecie, ca să valorifice acest prețios observator, monitorizând atât Europa cât și neviabila Ucraină, – cu capitală azi Balta, unde vindea armăsari de furat bunicul lui Supeanu, iar mâine Tiraspol, și dacă Evropa va dormi, atunci ocuparea acestei provincii de către Armata Roșie poate fi realizată cu rapiditate.

Sugerez planul alăturat spre analizarea și confirmarea lui de către Biroul Politic, ca să nu se spună mai târziu că am târât partidul lui Lenin într-o politică aventuristă...

Ca să vadă mai bine, Marius Ghizdavu avea o lanternă de război, care folosea drept energie primară energia mecanică: apăsai pe o manetă, se învârteau niște rotițe cu volant și dinam, pata albă creștea ca intensitate, apoi pâlpâia și, de bine de rău, puteai controla poloboc cu poloboc dacă nu cumva se aciuiase în crama de sub casa de la Ziduri vreun spion: nu era niciunul la cumpăna anilor 1940-1941.

Analistul Horea Bratu admise cu prudență această constatare, declarând-o prea optimistă. Totuși coborî prin chepengul acoperit cu tablă vopsită în negru. Focșăneanu trecu prin pereți, cum îi era meseria. Virginica li s-a asociat doar ca americancă, deci ca o observatoare în stare să comenteze perfect neutru: dealtfel, bine informata clasă politică de peste Atlantic nu se grăbise să tranșeze definitiv în favoarea României Regale întoarcerea cetăților lui Ștefan Vodă, Hotinul, Soroca, Tighina și Cetatea Albă, toate înfipte bine și supărător pe Nistru.

Americanii, gândea cu ură Marius împotriva cumnatei sale, au studiat cu atenție această nouă Rusie post-țaristă, incultă și însetată de activitate, văzând în ea un bun partener de plasat capital și produse și industrii grele, ba poate și un aliat contra anacronicelor pretenții ale

europenilor la o hegemonie planetară pe care, culme a ridicolului, o mai râvneau și divizați, fiecare pentru flamura mă-sii.

Stelică, Petrică și Mitică lăsaseră pe Olguța, Cocuța și Nunuța să se regenereze după excesul de hârjoană dansantă și, declarând colonelului Moga că au consemn de la București să patruleze antiextremist la anumite ore, se strecuraseră în cramă printr-o ferestruică de aerisire, la care au fost călăuziți de intriganta Lina, imediat după ce Marius a verificat poloboc după poloboc, cu lanterna sa germană, adusă de Dorothea Hébuterne ca pradă de război de la niște aviatori morți, căzuți în 1937 pe malurile râpoase și etern roșietice, dobrogean, ale Ebrului.

Codin fusese însărcinat să strecoare, prin aceeași ferestruică, pe voluminosul fost senator emerit, laureat al Premiului de Stat, Alecu Ghizdavu, ce luase o Șaraga ieșeancă de soție, pentru a alunga singurătatea inițială, dar și ca început de avere, căci la început, fratele Voicu istoric de la Ziduri n-a vrut să vândă din pământuri ca să adune capital românesc, când au început ei să se lanseze în afaceri bazate îndeosebi pe studiul legilor și pe exploatarea incapacității lor de a fi sincrone vulnerabilităților statului, chestiune care l-a preocupat la Paris și pe Marius, ca teză de doctor, nu din păcate ca finalitate practică.

Conu acesta Alecu nu a încăput prin ferestruică. Și-a scărpinat cu necaz negul de pe obraz, a cărui coloare violetă se mascase de un galben ca ceara de când îl ungea Virginica și, tremurându-și gușa în ger, a zis că mai bine e lângă doamne decât la politică, să te împuște unii și alții, el se cam retrage, ceea ce Codin a aprobat râzând, din slugărnicie față de stăpânul său Marius, ba socotind că e și un mare avantaj în asta, fiindcă nu se vor isca discuții din comerțul intens cu derivate petroliere, pe care oamenii prahoveni ai gușatului îl dezvoltă intens cu Reichul.

Tot atât de nenorocos, în executarea mobilizării pentru masa festivă de lucru din crama electrificată doar la intrare, a fost și șoferul Marin de la Bolintin. Sau de unde de prin marginile de București îl adunase și îl calificase Marius. El trebuia să aducă până la chepengul cu chenar negru sub covor pe însuși Octavian Ghizdavu. Ceea ce a și reușit, dar când blondul om de afaceri și sponsor al căutărilor ghizdaviene a aflat că și nevastă-sa e deja în subteran, ca stenografă, s-a înfuriat deoarece moștenitorii averii sale, Alex și cu Vicky, rămân sus singuri-singurei și, dacă atacă serbarea de la Ziduri vreun comando, atunci se duce dracului o muncă de vreo zece ani, căci, amândoi de sânge ghizdavian, puștii au arătat amor de ale spiritului, care numai cu mari eforturi de reprimare, să n-ajungă ei ca Raulică, a putut fi convertit spre direcții mai realiste în vremuri din ce în ce mai fantastice, mai pitorești, mai ghizdaviste.

– Du-te, dragule, du-te, trăi-ți-ar familia! a râs cu poftă nebărbieritul mecanic auto și badegard. Du-te, c’ abia așteptai să se ambaleze pe marile evoluții planetare misiz Virginica, să rămâi aproape singur în căldura con

aroma de muhér de sus, bravule, minunatule, realistule!... Căci adevăr grăiești mata, că toate aceste zbateri nu duc nicăieri. Pe ce-a pus laba ursul agresiv, greu se mai întoarce îndărăt, iar datoria noastră, creștin-ortodox de realistă, este să chefuim când e de chef și să ținem post când e de postit, trăiască-n veci și înflorească a noastră țară românească muncitoresc de țărănească!

– Stalin, observă cu ochii mijiți de efortul pertinenței analizei sale cu părul proaspăt vopsit, Horea, avea mare nevoie pe la 1924, când cu marele Troțki împărțea moștenirea leninistă, de un semnificativ succes pe plan extern, încât să câștige amorul claselor de jos, cărăușe ale progresului în istorie, cărora li-i mai lesne a pricepe că Armata Roșie a „eliberat“ de sub boierii români și comercianții evrei Basarabia țaristă, cea populată de europeni rusofoni, decât a desluși în întunericul formulelor algebrice cum stau lucrurile cu însușirea privat-capitalistă a plusvalorii, care așa cum arăta Marx, permite trântorilor a huzuri pe spinarea claselor cu adevărat progresiste și iubitoare de pace, de progress și de slobozenie... Iară acum, vine cu necesitate de fier și sânge întrebarea ce anume i-a legat mâinile lui Stalin, de n-a gavarit la Armatele sale Roșii că vă ordon, treceți Nistrul, eliberați cu sprijinul proletariatului revoluționar din lumea întreagă pe muncitorii basarabeni băștinași, ca și pe moldoveni, de sub ocuparea prin forță, care continuă până azi și de șăpte ani așteptăm să sară în ajutor uvrierii din Europa și America, fiindcă suntem torturați de această ocupație, și să izgonească din țară mâna sângeroasă a călăilor români, chestiune europeană de strângere a Rusiei, care ne presează, în vreme ce lucrătorii din Basarabia ne transmit că sunt gata să arboreze steagul roșu al imperialismului sovietic, pe clădirile cele mai înalte din Chișinău, cu sprijinul proletariatului internațional, care n-are de pierdut în ascuțita sa luptă de clasă decât lanțurile de la biciclete.

– Din câte am constatat amar, când ne-am retras de pe Nistru pe Prut astă vară, oftă cu ochi roșii de mânie locotenentul Dabija, prin toate târgurile României de Est cedate atunci fără luptă, cei ce se întreceau cu înălțarea acestor steaguri roșii, cusute peste noapte sau aduse din vreme de agenți, erau cu predilecție minoritarii, ruși, ucraineni, bulgari, elvețieni, găgăuzi și, desigur, în stil mare, ostentativ chiar, acei evrei deja marxiști!

– Dacă nu mă-nșel, zâmbi cu bunătate Focșăneanu, au fost și români. Ba chiar, râse el de-a binelea, știu români cu legături cominterniste cari în tragedia de la 1940, în loc să se refugieze către Prut, au luat-o, dimpotrivă, tineri realiști, către Nistru și Kremlin, să se instruiască, pentru a veni mâine-poimâine pe poziții înalte în Comitetul Central, consiliu director al Partidului Comunist din România Populară, iar ulterior având a sta în persoană sau în urmași la mare cinste, în partidele de modă nouă ce au împărțit democratic succesiunea defunctului regim Ceaușescu.

– Da, da, da, se frământă Marius Ghizdavu pe jilțul care parcă îl

ardea, mi-aduc bine aminte că unchiul Alec era în toamna lui 1924 c-o falcă-n ceriu și cu alta în pământ, cum și tata, când i-o trimis Ionel Brătianu, ca amici, să monitorizeze reprimarea Revoluției de la Tatar Bunar și constatase că tavariș Kliușnikov, prezidentul, predsedatele, predsedatelul Comitetului Raional de Partid al raionului Sudul Basarabiei, fusese servit nu doar de experți ca Nikita Lisavoi ori Ivan Șcerbin, ci și de un anume berbec Țurcan, ce cu greu s-ar fi putut zice și susține că nu s-ar fi tras din oarecari ciobani. Iacă dar, că nu trebuie să vedem totul xenofob, fiind și o americancă aici de față, plus că eu cred firesc ca la 1940 acești minoritari, de câte mizerii li se făcuse deja în Europa nazistă, să aștepte sosirea tancurilor Armatei Roșii ca pe o izbăvire, cu atât mai mult cu cât agenți din vreme trimiși să recruteze primul eșalon de cadre ale complicatei și chirurgicalei tehnologii a bolșevizării ireversibile, au zvonit intens că nu din români, suspecți a mai păstra nostalgii cu Regatul, se va selecționa noua pătură de stăpâni sovietici, ba chiar dimpotrivă, aceștia vor fi deportați cât mai departe spre Răsărit, spre Statele Unite ale Americii, iar casele lor vor fi confiscate, după cum se va naționaliza printr-o lege strălucit argumentată de nemuritorul Lenin, pământul, indiferent ce crește sau nu crește pe el.

– Da, secretul victoriilor marxiștilor e că ei au numai certitudini.

– Ah, dragă Marius, puse mâna pe brațul lui păros americanca, aș regreta cu intensitate deosebită dacă al meu socru și al lui frate chiar s-or fi dedat în Tatar Bunar la excese asupra unor ființe inocente!

– Nu puteam să pornim și noi vărsare de sânge de îngerași, când deja o făcuseră oamenii Kremlinului, iar Armatele Roșii abia ce-așteptau pretextul să ne invadeze, își aduse aminte, încă furios, locotenentul Dabija, cel cu ochi albaștri întunecați pe o privire veșnic cruntă. Se formaseră deja în Europa numeroase organizații de simpatizanți ai comunismului sovietic și ar fi fost deja greu să ne rostim punctul nostru românesc de vedere.

– N-am făcut decât să-i arestăm, surâse Petrache Hulpe, ai cărui iriși aveau culoarea frunzei putrede și se uitau la tine cu șiretenie. Am strâns vreo opt sute de persoane, dar cum se întâmplă, am putut trimite justiției sub trei sute, din care numai vreo optzeci și cinci au ajuns pe la sfârșitul lui 1925 să fie într-un fel sau altul condamnate, niciun român printre hoți!

– Sunt cifre impresionante, clătină din cap îngrozită Virginica. Eu am crezut pân-adineauri că doar oribilul proces de la Craiova din 1935, al al lotului Ana Pauker, Moghioroș, Drăghici, Șmil Marcovici, face din România o țară sălbatică, dar uite că au mai fost și altele! Iată de ce insist eu să-mi iau copilașii de mână și să mă îmbarc cu ei la Constanța și să mă întorc în casa natală din cărămidă roșie aparentă, înălțată de străbuneii mei, cari au fost printre întemeietorii comerțului cu derivate petroliere la Richmond, nu vă paie lucru de șagă! Dacă Octavian vrea să vină cu mine, O.K.! Dacă nu, adio și-un praz verde! Eu îmi ieu plozii, și pa și pusi!

– Procesul Anei Pauker n-a fost chiar așa de groaznic cum spui tu,

Virginico, o contrazise împăciuitor Marius. Dovadă că un Șaraga, rudă a soției fratelui lui socră-tu, a fost printre cei 24 (douăzeci și patru) de avocați ai lotului cominternist judecat în acel iunie 1936. Te asigur că și în procesul din decembrie 1925 de la Chișinău s-au respectat cele cuvenite într-un stat de drept, iar în ce privește obsesia ta cu transatlanticul, îți atrag atenția asupra unei posibile exacerbări a războiului submarin de să nu se mai țină seama de neutri, așa încât ca un iubitor cumnat ce-ți sunt, te consiliez să mai rămâi, chit că riști, cel mult, să dea ostașul sovietic peste tine aici, să te trateze ca pe o romîncă învinsă și colectivizabilă, ba încă să te deposedeze și de ceasul acesta micuț, cu rubine tot atât de roșii ca ale turnurilor Kremlinului, însă atât de mici încât seamănă cu cât de puțin ai înțeles tu din tragedia asta românească de pe-aici!

Doamna Virginia Ghizdavu, născută Gibson la maternitatea orășelului Baltimore în 23 august 1917, poseda de Revelionul de la Ziduri când s-a certat cu Marius, o pereche de ochi atât de verzi și de mari încât numai un estropiat ar fi putut să-i dea repede uitării sau să-i facă să se întristeze. În plus, americanca avea păr negru bogat și fălci puternice, care te făceau să te-aștepți să izbucnească din motive insignifiante în bogate hohote de râs, ceea ce se și întâmpla, cu rezultatul că oricine o necăjea risca să fie tratat în societate ca un mare ticălos, un mojic.

Jumătatea inferioară a chipului, ca și cum ar fi fost o copilă cu prune în gură, intrigase pe portretistul Marius de la prima vedere a bunei sale prietene, fiind adevărat și contrariul: că a făcut legământ sălbatic cu sine să se poarte curat cu soția fratelui său, cum îl și instruise de mic bunelul Tonel, părintele Antonie Suceveanu de la Valea Ursului Agresiv, tatăl acuarelistei Marieta Ghizdavu, că nu-i alt păcat mai greu decât preacurvia.

Desigur, aerul lui de pictor sudic va fi trezit unele triluri de privighetoare în sufletul ei imaculat, de tenismană admiratoare a prozei progresist-umanitare semnate Jack London, din care a și tradus publicând unele fragmente în periodicele bucureștene cu orientare către binele social. Efectul acestor triluri trebuie chiar să fi provocat cândva ceea ce în jurnalul ei intim Virginica numea *the call of the wild*, adică imaginea arhetipală a călușului cu coama în vânt, aluzie transparentă la bunica ei cu rădăcini pe pământul sticlos, la Cefalù, al Siciliei, al cărei tată fusese un cavaler rătăcitor din străvechea familie Coscarelli, de corsari celebri, care au trecut temerar Strâmtorile până la Sulina, la Cetatea Albă și îndeosebi la Caffa, actuala Feodosia, de unde au adus înapoi bacilii Koch de lapislazuli ai ciumei negre și unde Marius va întâlni nas în nas și gură-n gură, nu peste prea mult amar de vreme pe doctorița Dora Glagoveanu a lui Grigore Căinaru, trimisă de doctorul Lecca să îngrijească ofițerii germani artileriști cu urechile crăpate după asediul cu tunuri gigantice a Sevastopolului.

Puritană, Virginia a jurat la rându-i în cordul ei sănătos, de sportivă de performanță, să nu i se dea nici ea lui Marius.

Cu urmări funeste: orice impact al lor pe acest pământ și în această scurtă și mizerabilă viață este încărcat de tristeți nedeslușite. Cei doi atât de potriviți unul altuia, bărbat și femeie, au relații nefirești: cum se văd, se împung cu nu puțină putere, cu patimă care mocnește, mocnește și deodată face plici! Într-un mod dezagreabil pentru toată lumea.

– Marius, ce naiba! protestă cu indignare Horea Bratu. Cum poți fi atât de nedrept, tu, un avocat! Dacă nici Virginica noastră nu a înțeles cât am suferit noi aici, santinelă latină, Japonie în calea tuturor barbariilor, tsunami după tsunami, margine de civilizație învecinată cu un pustiu fără limite, cu un ocean strivitor pentru orice orgoliu omenesc, atunci cine să ne mai înțeleagă vreodată, pictore?

– Doamna americancă, interveni de-a dreptul împăciuitorist Mișu Focșăneanu, a făcut deja un sacrificiu pe care istoria va trebui să-l consemneze cu litere de-o șchioapă în cartea ei de aur. Ea s-a lăsat pipăită, culcată, până la urmă făcătoare de doi băieți reușiți, cui??... Cui, domnilor prezenți la acest prestigios colocviu?... Unui spurcat de galițian! Unui est-european, de rasă implicit inferioară!!... Iacă dar, că ei nu i se poate reproșa că nu ne înțelege tragedia de pe meleag. Dimpotrivă, eu cred că am putea chiar zice că, din milă pentru ce-am suferit și, mai ales, în perspectiva a ce vom mai pătimi în spatele Cortinei de Fier, a acceptat Virginia Gibson un mariaj dezonorant pentru neamul ei, cu unul din ai noștri!

– Ba l-a luat pe român, pe Augustus, pe August cel prost de la circ, fiindcă ai ei scăpătaseră de tot în seara de 24 octombrie 1929, când cu groaznicul crah de la bursa din Wall Street! turnă gaz peste foc Marius. Frățiorul meu, Octavian Augustus, an' d'acu Theo, cum îi ziceam eu cu admirație odinioară, trimis peste Baltă de tata ca să se intereseze de noile tehnologii de foraj americane, a găsit-o pe treptele bisericii anglicane când tocmai se gândea să ia liftul ca să se arunce cu capul în jos, într-un amurg ce demoniza mai cenușii, mai fantomatice zidirile din Bronx, luminate doar de fulgerul auriu al unui saxofon mânuit, sub scara exterioară de incendiu, de un băiat burtos, cu dinți tot atât de albi și de sănătoși ca ai ei...

– Nu știu de ce voi românii aveți mai toți danturile obosite, ce tot delirează Marius a auzit de la tanti Amelia, pe Octavian l-am întâlnit la Cal Tech în Pasadena, statul Washington, și nu în bibliotecă, ci pe un teren de tenis, îndrăgostindu-mă de dumnealui nu fiindcă ar fi fost bogat, ci fiindcă era bălai și înalt și puternic și, deși cu ochi de culoarea celor ai Lupoaicei, *eu am crezut că-i rus* și că se trage din nobilimea lui Tolstoi, alungată peste hotare sau exterminată de bagabonții lui Gorki... Nu știu ce îl frământă pe dragul meu Marius, puse ea iar mânuța ei albă ca laptele Linei pe brațul lui păros, de este atât de neliniștit și imposibil la această punte peste ani! Piere 1940, vine 1941! De ce să fim pesimiști cât încă trăim, cât încă mai ființează de bine de rău un stat românesc și încă e liber acest adorabil București, înțesat astăzi de refugiați din Basarabia, Bucovina, Ardeal și

Cadrilater, creuzet omenesc de o mare diversitate de opinii, din care poate scăpăra oricând o inițiativă liberatoare pentru întreaga seminție daco-romană!

– De ce sunt neliniștit? privi fix pictorul în ochi pe cei trei ofițeri aduși de colonelul Moga pentru fetele sale și pentru o importantă misiune în Răsărit. Mă îngrozește perspectiva intrării Americii, cu interesele ei, în războiul nostru european. Când Hi a luat puterea, peste Ocean nu erau mai puțini șomeri pe kilometru pătrat decât în Germania!

– Înregistrați, să fi fost vreo douăzeci de milioane, confirmă Virginica sau Gina, adăugând de la sine cât să rotunjească cifra și făcând plăcere cumnatului ei, să ajungă cumva la o pace echitabilă și durabilă.

– Vreo șaptesprezece milioane de șomeri înregistrați! refuză el cu duritate molotoviană ajutorul americancei. Mie mi-e teamă că o bună parte din ei au fost absorbiți de o *economie de război*. Ca și în Reich! Aceste arme, poate și aceste trupe, vor apărea mai devreme sau mai târziu pe frontul european... Ceea ce, cu tradiționalul sprijin britanic pentru unguri și cu noul sprijin american pentru sovietici, mă îndeamnă să cred că, în perspectivă și în concluzie, ar trebui să ne declarăm fericiți de-a binelea dacă la pacea finală ne vom găsi în hotarele de azi, fiindcă gigantul american a detectat din vreme grozăvia colosului sovietic și a înțeles din capul locului că acesta și nu altul îi va fi partenerul în secolul XX, pentru jocuri ample pe mapamond, și de-aia s-a ferit Washingtonul să recunoască vreodată tranșant apartenența Basarabiei la Moldova lui Ștefan cel Mare și deci la Regatul Român, să declare clar că recunoaște această realitate și să amenințe că va porni un război devastator, dacă gurile Dunării încetează a mai fi păzite de tânăra noastră flotă împotriva unor ingerințe care ar perturba grav echilibrul strategic din această parte tristă a lumii.

– Marius-Marius, degeaba mă tot acuzi! izbucni în plâns Gina cu toate preeriile privirilor sale străbătute de bizoni cu priviri sângerate. De când am îmbrăcat prima oară i-a, iii-aa românească, eu am devenit deplin româncă, tot atât de româncă precât Regina noastră, regina Maria!

Lacrimile americane lăsară indiferent pe profesorul de strategie Horea Bratu, făcură să calculeze pe copoiul Mișu Focșăneanu și trezină o mare poftă de a-l pălmui pe prințul de Ziduri în cei trei tineri Crai de la Răsărit, vestiți în sat că exersau aterizări periculoase în curtea castelului colonelului din Valea Ursului. Ei se foiră în jilțuri și o tensiune puternică prinse a vibra în cramă, cuprinzând rezonant ca la cutremur vinurile negre sau foarte vechi aurii din pântecoasele butoaie vag mucegăite.

– Doamnă Gina, nu mai putu răbda locotenentul-comandor Stelian Dabija, cel cu mustăcioară ca pana corbului și ochi violeți de mânie perpetuă, iartă acestui nemernic mojicia!... Noi trei suntem absolut convinși de românitatea dumneavoastră, sufletește incontestabilă, ca și în genere de prodigioasa putere de asimilare a neamului nostru cel românesc.

Însă la 1924-1925, când susțineți că am condamnat prea multe cadre bolșevice, noi nu puteam rămâne cu totul pasivi, când se lucra atâta de mârșav în contra noastră, la Nistru și, tot la Viena aia, diplomatic!

– Din ce-n ce tot mai mu-multe cancelarii, se bâlbâi locotenentul de vânători de munte Petrache Hulpe cel cu privire fugoasă, cu adevărat de vulpoi brâncușian, și se spune că Voicu Ghizdavu ar fi avut o vulpe scobită de Meșter în cărămidă roșie la Târgu Jiu într-o noapte de august 1938, stilizată de te priveau stăruitor numai ochii (ar fi putut s-o contrafacă și Marius după Franz Marc, totul să fie doar legendă, oricum s-a distrus când au făcut colhozul la Ziduri!), din ce în ce mai multe cancelarii, zic, văzând eșecul politicii occidentale intervenționiste, care adevărul e că nu avea nicio șansă albă, dar absolut niciuna, împotriva Armatelor Roșii crescute din haosul economic, dacă Regatul Român nu se implica măcar cât Polonia, or, noi n-am vrut să ne extindem de la Nistru pân' la Bug, zic, tot mai multe cancelarii, care de frică de invazie sau de subversiunea cominternistă, care din nesațiu de schimburi economice, care în fine calculând prețioase combinații strategice în stare a schimba vremelnic soarta Europei și chiar a Lumii, au purces a recunoaște rând pe rând mișelescul și anormalul în istorie Guvern Sovietic, pătat de atâtea și atâtea crime odioase, sinistre, anormale, absurde... Și care nu cred că se vor opri vreodată!

– Doar noi românii le putem opri! interpuse o strâmbă înțeleptul cazac Dumitru-Iov Supeanu, cel cu sprâncene aproape albe, pistruiet și micu de statură, cu coapse îndoite de călăritul din tată-n fiu, cei dintâi înclinați a se alia cu rușii au fost înșiși germanii, pledând puternic în acest sens două realități. În primul rând, ambele mari puteri, una ca mare învinsă, alta ca experiment social dinainte prezis eșecului (căci nu poți rezema managementul pe clasele neinstruite!), s-au simțit ostracizate în noua lume de după 1918 și, instinctiv, și-au dat mâna, cum se regăsesc în școala de gladiatori sortiți pieirii doi din aceeași provincie și prind drag unul de celălalt. În al doilea rând, și nu cred că greșesc deloc când pun problema așa, Germania era în puterea subversiunii marxiste și sub o de neignorat presiune îndeosebi muncitorească, altceva nu era de făcut în plan extern decât o colaborare din ce în ce mai strânsă, secretă sau nu, cu noii stăpâni de la Kremlin. Această colaborare între Moscova și Berlin nu a încetat, ba dimpotrivă, a devenit exploziv mai fructuoasă când și în Germania a venit la putere un partid unic, al *acelorași* idealuri generoase de stânga ale socialismului, bazat tot pe muncitorul de la orașe. Numai așa se poate explica apariția din senin în centrul Europei a Wehrmachtului. Ofițerimea lui Hitler a făcut aplicații cu a lui Stalin, noile arme s-au testat în acea imensă și necunoscută Rusie dintre Moscova și Ural, dacă nu în Siberia, și a fost o joacă de copil a pune excelenta industrie germană să le și producă în ritm halucinant, pe bază de materii prime oferite din belșug de aceeași Uniune Sovietică, însetată a redeveni în Europa și în Lume ce a fost, temuta

de către popoarele megieșe ei, Rusia Țarilor.

– Rezultatul acestei politici, medită profesorul de strategie de la Școala de Război Horea Bratu, fuse până în prezent deosebit de fructuos atât pentru revoluția nazistă cât și pentru revoluția bolșevică. Hitler stăpânește pe malul Atlanticului de la basci pân' la vikingi, iar Stalin are în puterea sa pe mai toți galițienii acestei Galii de Răsărit, care merge pe fâșie, de la Marea Marmara la Marea Barents. Echilibrul european pare și este stabil pe veacuri nedeterminate. Britanicii n-au altceva de ales, cum Lina dintr-o piață săracă, decât să accepte un fel de pace la primăvară și să se concentreze asupra propriului imperiu, fiindcă atât hindușii cât și musulmanii din el își manifestă strident legitima dorință de a se guverna singuri, lichidând exploatarea colonialistă care frânează progresul în două treimi din Lume, deschizându-se lat drumul spre prosperitate și autoinstruire păturilor celor mai sărace și neinstruite...

Anii vor trece, ca marfarele prin gara roșie de la Ziduri, Carpații vor continua să înverzească, focile să înoate după pește la Capul Caliacra, nazismul, confruntându-se cu viața economică, va înțelege că, fără exportul de capital și tehnologie americană către el, nu poate ține pasul, și își va domoli drastic antisemitismul, care n-a fost decât un mijloc de a unifica nația în jurul unui Führer, în genere GLOATA nedisciplinându-se decât împotriva bogaților-văzuți-ca-speculanți și împotriva intelectualilor-văzuți-ca-paraziți, evreii putând fi percepuți de prostimea săracă drept întrupând și una, și alta. În același timp, Iosif Vissarionovici Stalin se va mai lămuri după dezastrul colhoznizării și greu-industrializării că importantă nu-i baza tehnico-materială, fotogenică, Marius, însă repede demodabilă, important e managementul dinamic exercitat de persoane competente, care lucrează aprig pentru că au câștig bun, iară nu din teamă că vor fi împușcate pentru sabotaj de șacalii securității lui Beria, Ejov, Ladoga, Amalrik, Șalamov, Mandelstam și care dracu mai sunt!

– Și eu, și eu cred, se avântă în dispută Raulică Lecca, trezindu-se de sub blana de capră sub care ațipise într-un vas oval numit lin, că pacea este bunul cel mai de preț în istorie și că domnul Hitler Adolf, și cumva paradoxal revoluțiile naționaliste, au unificat Europa, și anume în singurul fel în care acest miracol putea să se plinească, adică fără a trezi suspiciunile marii vecine țaristo-sovietice de dincolo de cordonul sanitar galițian, perforat de sutele de mii de cordoane ombilicale prin care Cominternul alimentează persoane de sprijin, făcători de simpatie, viitorii stăpâni bolșevici ai popoarelor lor, în caz că Armatele Roșii vor interveni acuzând tulburări destabilizante reușite, mediatizabile pe plan mondial până află toată proletaritatea, caz cu caz dovedindu-se că fudulul de Hi, bazându-și ideologia germană doar pe propria căpățână și nu pe *întreaga* gândire umană ce l-a precedat, a făurit un materialism istoric și dialectic ne-exportabil, bun doar între hotarele Reichului, cât de extins va putea fi acesta

prin tăria tunurilor Krupp, dar nu și mai departe.

Nu există, deci, niciun echilibru european, doar că Berlinul a fixat valul galițian până unde i se întind acum pretențiile, pe când Kremlinul continuă să submineze întreaga omenire, infiltrându-și agenții pretutindeni, să răstoarne stăpânirile firești și să pună altele inculte, sprijinite fățiș militar sau măcar economic...

– Crește, crește, crește, ca o broscuță mică, mică, mică, dar din ce în ce mai agresivă, care se umflă ca o gogoașă, se umflă înfuriată, se tot umflă, se umflă până, până, pânăăă... crapăăăă!!!

Râsul sănătos, gâlgâitor și înalt al frumoasei americance de nici douăzeci și patru de ani împliniți, mamă deja a doi băieți lirici, dar îndrumați spre *tehnică* și *economie*, care alături de *drept* constituie treimea sacră a Fericirii, păru: angelic și de ce nu puțin obscen tinerilor ofițeri Dabija, Focșăneanu, Hulpe și Supeanu; de-a dreptul instigator la adulter cumnățelului cu ochi castanii pictor; absolut întemeiat lui Raul; lipsit de orice temei lui Horea Bratu, care considera reducționist gravitațional că, precum o planetă în formare, URSS devine din ce în ce mai stabilă cu fiecare nouă seminție înghițită, cu condiția la mintea cocoșelului, desigur, ca elitele să fie fără milă exterminate și, cu toată gingășia, să fie create pentru fragedele noi generații condițiile deznaționalizării ireversibile.

Brațul ei alb ca spuma de mare încă mângâia brațul lui păros, în timp ce prin semiîntunericul tranziției de la ordinarul bec la poeticе lumânărele, coapsa ei americană îl frigea de sus până jos, ca și cum nici n-ar fi fost postavul venețian cu madrigale și lamentouri al rochiilor ei europene de prin secolul al cincisprezecelea, când țarul de Moscova răspundea lui Ștefan-Vodă la Suceavă că nu-l poate ajuta în luptele ce duce cu maurii turci, fiind prea mare deocamdată distanța dintre fruntariile statelor lor dreptcredincios creștin bizantine.

6

Ce mare brânză că trece timpul de la ceva numit 31 decembrie la ceva numit 1 ianuarie, mă? Fie și în 1940-1941!

Uite ce bine și ce înțelept demult au stins opaițele plugarii și, într-o beznă sănătoasă, așteaptă ei să se facă zi dormind! Și, primeniți și cu sufletul curat, să se îndrepte spre sfânta biserică, unde se va prăznui Tăierea Împrejur cea după Trup a Domnului, odată cu slăvirea Sfântului ierarh Vasile cel Mare. E poate semn adânc întru smerirea noastră a tuturora, convertiți sau încă nu, că putem evoca în trei etape distincte și în numai două săptămâni, primele ale anului, doi din cei mai mari martiri ai Mișcării. E ca un preludiu de o adâncă seriozitate, care să marcheze pe vecie Neamul și să-l educe an de an să privească cele cincizeci de săptămâni care mai urmează, ca pe un drum plin de obstacole ce trebuie abordate în spirit de

jertfă.

Prăznuim mai întâi, la 1 ianuarie, de Sfânt ierarh Vasile cel Mare, pe cel care a fost Vasile Marin și ne-a lăsat un nemuritor *Crez de generație,* îndemnându-ne să ne dezghiocăm Gaistul de abjectul materialism al epocii, să urmăm nesmintit la școala permanențelor eroice ale Neamului Românesc, să ne cristalizăm din mistica națională o credință de monolit și să devenim omul virtuților cardinale, erou, preot, ascet, corectitudine și ostaș. Iar cine își lasă Gaistul contaminat de tot felul de necurățenii, cu dreptate lucru este a se certa, fiindcă cine n-are Sprijin la Dumnezeu sau măcar Puritatea propriului Gaist dăunează celor apropiați, ca și Marii Alianțe Naționale pentru Înfăptuirea Poruncilor Neamului în cea mai formidabilă acțiune contra Dușmanului secular, care ca vâscul suge seva Stejarului, până îl usucă de tot.

– De la, avertiza Vasile Marin, locul ei de grea răspundere, generația tânără, care și-a făcut din crezul naționalist o mistică pentru care n-a precupețit nici libertatea și nici viața, le trimite tuturor acestor reprezentanți ai democrației un avertisment: ÎNDĂRĂT!

Pentru ca mai târziu, dacă vor persevera, să li se aplice ceea ce merită: sancțiunea!

Ei, acuma spune-mi tu mie, Murgule, dragule, singur prieten pe aceste pustietăți albe, sub luna galbenă, și tăcute... Citit-au acești îngâmfați cărturari, un Petre Andrei, un Virgil Madgearu, un Nicolae Iorga, bestsellerul de la 1937 al lui Vasile Marin? Știau ei în Gaistul lor că-i așteaptă în mod fatal și inestetic sancțiunea, fiindcă nu au executat comanda îndărăt!!! întocmai și la timp?

– Desigur că știau! necheză cu vioiciune tânărul roib pintenog ceacâr, numitul Murgu.

Și atunci, dacă zici că știau ce-i așteaptă, cum îți explici că nu au tulit-o din țară de îndată ce a devenit evident că măcar Nicolae Iorga, cel mai autentic și mai consacrat călău moral al tineretului naționalist, va da socoteală Legiunii despre cum a întocmit sau nu scenariul arestării Căpitanului și al strangulării odată cu nicadorii și decemvirii, și de ce împingea cu pantoful, ca pe câinii morți, pe eroicii asasini ai primului ministru Armand Călinescu, în timp ce rușii luau Polonia, expuși la locul faptei de generalul Argeșanu, care și-a luat și el pedeapsa.

Sunt întrebări la care nici măcar calul nu poate răspunde, cu înțelepciunea sa milenară, nealterată de acele interese ideologice atât de specific omenești, care ne tulbură nouă în permanență Gaistul.

Alt marfar greu german, cu inventar bine întocmit, trecu spre București, capitala României, situată ca și Parisul la întâmplare în calea invadatorului, exact cum e mai deschis între Dunăre și Carpații Albaștri.

Câinii de la Ziduri își întorseseră cozile față de a Murgului, iar cei din Pribegi nu îl simțiseră încă.

Cât de înțelept este totuși țăranul acesta al nostru de la deal, care încă nu prea ia cu totul în serios toate ale politicii și știe bine că nu de la politicieni, ci doar de la Dumnezeu, pe măsura legăturii fiecăruia cu sfânta biserică strămoșească și cu cimitirul mereu mai plin, îi poate veni celui înstărit Norocul a și mai mult decât atât, iar celui amărât izbăvirea de mizeriile acestei vieți și o probabilitate sensibil mărită de a o duce proporțional mai bine, el și familia sa, pe lumea cealaltă.

Și nu va trece săptămâna și iar, primeniți și cu sufletul însetat de iluminare cerească, vom lua iarăși drumul de la izbușcă spre sfintele altare, prăznuire făcându-se Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, Antemergătorul Domnului, iarăși praznic mare și iar cu amintire pentru cel de bine român, că tot un Ioan și tot jertfit a fost, antemergător chiar în jertfa însăși Căpitanului au fost, zic, marele ardelean, Ion I. Moța, de la care mie cel mai mult îmi place aproape-profeția ceea ce vede în Țara aceasta a mea, sfârtecată de ruși și de nemți, însuși Noul Ierusalim, unde pogorî-se-va iarăși pe această planetă tot mai translucidă, Mântuitorul, cum rezultă și din bestsellerul lui, *Cranii de lemn*:

– Dacă ochiul nostru ar putea înțelege zările cerești în mijlocul cărora se va coborî în curând Mântuitorul, pe pământul românesc, el ar vedea, alături de Mântuitorul și de sfinții Bisericii, toate sufletele de viteji care s-au jertfit bucuroși și conștienți pentru a ajuta pe aproapele lor.

– Ce îngrozitor ar fi, oftă din nou Căpitanul acum în pridvor, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor noștri să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor, a loviturilor fantastice, a îmbuibărilor, a exploatării altora.

– Să punem deci pe Moța și pe Marin baza viitoarei elite românești, care va fi chemată să facă din Neamul acesta, ceea ce abia întrezărește mintea noastră.

– Voi care reprezentați primele începuturi ale acestei elite, să vă legați prin jurământ că vă veți comporta în așa fel încât să fiți cu adevărat început sănătos, de mare viitor al elitei române, că veți apăra întreaga Mișcare Legionară ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacție a ambițiilor personale sau a poftelor de mărire omenească.

– Veți jura că ați înțeles că nu mai există niciun dubiu în conștiința dumneavoastră, că Ion Moța și Vasile Marin n-au făcut uriașa lor jertfă pentru ca noi, câțiva de azi sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăți și să benchetuim pe mormântul lor.

– O! Moța, lăcrimă inginerul Otomega, tu n-ai murit pentru aceasta. Jertfa ta o ai făcut pentru Neam...

– De aceea, rosti mai tare sub bolțile reci de februarie ale bisericii Căpitanul, veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă a lupta și a învinge, ci înseamnă: permanenta jertfire de sine

în slujba Neamului, că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară...

– Sunt eu elită? lăcrimă iarăși întristatul călăreț singuratic. Fi-voi eu cândva un erou celebru?... Ori întreaga mea viață, tot ezitând a mă jertfi, se va istovi în treburi mărunte, profesionale, cari nu deosibesc cu nimic contribuția mea de a altora, la renașterea Neamului Românesc în strălucirea dumnezeiască ce au avut sub Regele Ferdinand, când oastea noastră cea nebiruită alunga pe bolșevici din Budapesta însângerată și înfometată de la 1919, alunga în genere bolșevismul din Europa, înfăptuindu-și neabătut misia de strajă latină în acest colț al continentului nostru, de a cărui bunăstare depinde soarta culturii și civilizației pe acest Pământ...

– Dacă Modestia a avut vreodată chip uman, apoi acela a fost al inginerului Eugen Otomega! a exclamat odată popa Tani Damian către istoricul literar Jenel Noveanu, pe când prășeau niște sfeclă de zahăr cubic în domiciliu forțat, și el le era șef de fermă, se prefăcea a nu-i cunoaște și le dădea munci ușoare, zicând că nu în numele vechii colecții de amintiri comune, ci din concepția strămoșească despre Gaist și Libe, despre acel ideal uman de Kalokagatoin, cum ar veni în spiritul sintagmei fericite de *om de omenie*, alterată ani mai târziu de tovarășul Nicolae Ceaușescu, întâiul președinte al României, cel mai iubit și regretat fiu al poporului nostru român, în oximoronul a fi *comunist de omenie*.

Inginer silvic, pasionat renascentist de horticultură, viticultură, apicultură, cultura ciupercilor pe bălegar mucegăit, dar și de cultură ca atare, îndeosebi de filozofia clasică germană, premarxistă, dar fără de care nu poate fi înțeles în autenticele sale bune-intenții originare calvarul popoarelor de rasă oarecum inferioară galițiene, în frunte cu al nostru, smintit pe multă vreme din istoria sa firească, latină, domnul Otomega a întrupat până la experiența concentraționară din Transnistria, când s-a speriat de urmări și a tulit-o, sută la sută idealul de *om nou* definit în opera teoretică, în circulările sale și în diferitele luări de poziții, de Căpitanul Corneliu-Zelea Codreanu.

Această bună apreciere emisă de camaradul ajutor de comandant Tudorică Băluțeanu, care a lucrat la sonda de la Pribegi și la Casa Verde din Bucureștii Noi și, vremelnic, la Ministerul Propagandei, l-ar fi mirat foarte tare pe modestul cercetător devotat ulterior sovhozului său..

Deoarece se considera pe sine un laș. Punându-și în cap a selecționa la Ziduri o varietate de viță în stare să producă un vin perfect negru, plecând de la unul deja albastru-violet întunecat, el considera că pentru a ajunge să-și vadă visul realizare, ar fi trebuit să trăiască mai mult decât oamenii obișnuiți, ale căror idealuri se împlinesc mai repede, uneori poate că din cea mai fragedă tinerețe, ca fenomenalul Raul Lecca. De aceea, el a apreciat ca fiind un act nesăbuit să se și înscrie la legionari, după ce a oblojit

personal zadarnic un plugar schingiuit de plutonierul de jandarmi pentru credința și activitățile sale, ca șef al cuibului Dunărea din Jupânești.

Era aici un refuz la conceptul filozofiei clasice germane de libertate circumscrisă, ca de lanțul de la câine, de *înțelegerea* necesității. El concepea ca pe o necesitate să trăiască preceptele morale ale acestei Mișcări educative, dar nu vedea cu ochi buni angajarea Căpitanului în bătălia cea de rea-credință și de puțină roadă a politicii.

Bătrân și înțelept, sonvins că politica este în esența ei o profesie pentru hoțomani, el a luat atitudine, în ianuarie 1990, exact pe astfel de considerații, crezute hegeliene tinere, pre-marxiste.

– Stimați concetățeni, l-au înregistrat niște studenți pe video, ar fi o repetare a istoriei și cu atât mai mare păcatul, dacă Frontul Salvării Naționale, care s-a emanat dintr-o atât de glorioasă Revoluție, ar manifesta tendința de a se angaja în hățișul vieții politice și ar candida ca atare la viitoarele alegeri pentru Constituanta Republicii noastre noi... Frontul, visul nostru nebunesc, este voia legitimă a Providenței să rămână pe vecie mai mult ca o mișcare de regenerare morală. Frontul nostru nu trebuie, deci, să repete greșeala Căpitanului de a accepta forme lumești, maculate, „politice“, pentru conținutul său de viață nou, nou și totuși vechi, strămoșesc, creștin și ortodox... Căci în anii ce vin, datoria cea mai grea ce apasă pe umerii noștri casanți nu este reconstrucția economiei, pe baze vechi, capitaliste, căci acesta este interesul omenesc principal și ciolovecii fac *asta* de la sine, pentru Profit, sarcina cea mai exigentă de atins este revigorarea morală, punerea la punct a unei distilării spirituale care dacă bagi la cazan omul stricat de cozi și de mârșava ideologie comunistă, din unitatea și sinteza contrariilor la capătul celălalt trebuie să iasă un erou, în această epocă de strivire a individualității, căci într-un unison pervers, America și Comunismul și-au dat mâna nu numai la Yalta și la Malta, ci și în crearea unui om postmodern foarte docil în raport cu Autoritatea, prea docil, capabil de reacție numai când lumea se adună în gloate strivitor de mari, pe la cozi sau pe la revoluții, însă nu pentru un Ideal, ci pentru pâine, pentru vin, pentru o viață mai demnă, poate și cu carne, carne adevărată, căldură în case, turism, avort și televiziune liberă. Pentru asta am luptat și am învins! Am învins! Am învins!!!

Dar când era tânăr și, cum zice el însuși, nestricat de cozi și instruiri, inginerul Otomega încerca să ducă individual, ca *Homo solus*, o viață eroică, supunându-se preceptelor pe care presupunea că le aplicăm toți!

Căci au fost o vreme binecuvântată, cam la un an de la plecarea lui Marius degeaba în Franța, când doctorul Lecca, nemaifiindu-i nicio frică pentru onoarea soției, doamna Aura-Laura, se înființa prea des la bătrânul Ghizdavu la Ziduri, preferând însă ca loc de găzduire foișorul din Pribegi, de unde nu era decât o aruncătură de băț până la Ocolul Silvic.

Însoțit de blond-diafana lui soție, ca și de sculptorița Cristina Done,

zvăpăiata sa cumnată, doctorul vizita ades și pe medicul pădurii, consultându-l cu un interes deosebit asupra diferiților paraziți care pot nimici chiar arbori seculari, eventual milenari, ce par deosebit de rezistenți, cum ar fi și stejarul, iar micul Raul asculta cu atenție și apoi, dotat cu arc și săgeată cu vârf de piatră silex, ochea păsărele cu o cruzime învățată pe la disecții de om, care exaspera pe duioasă mămicuța lui.

În lungi și romantice plimbări pe cărările muntelui-deal ce da înspre romantica vale cu urși și castel medieval, ce o va stăpâni curând colonelul Belizarie Moga, inginerul și artista plastică conversau ades despre estetica clasică germană și tot așa un mic tezaur de idei comune, predominant romantice, a început să se înfiripe între pădurarul cu pană de cocoș de munte la pălărie verde și ochioasa bucureșteancă, dar structurând și un bogat *secreter* cu ilustrații de fildeș, pilduind unele idei de sărăcie și austeritate naturală, cum fost-a și viața cea simplă a întâilor și poate singurilor adevărați creștini.

În doi, când vara toridă începu a mai înnegri și rări frunza, dar și în patru, cu soții doctor Lecca, ei se aplecară îndelung spre un subiect de conversație generos în parantezele și divagațiile potențial conținute, și anume promovarea, încurajarea *Biologiei Legionare*.

Tocmai apăruse Circulara spre acest obiectiv, din 18 august 1937, a Căpitanului.

– Aș dori, preciza liderul Mișcării, ca în mijlocul nației românești să se formeze familii-cetăți legionare. Pentru aceasta voiesc să încurajez căsătoriile legionarilor cu legionare, având la baza însoțirii nu singura apreciere a frumuseților fizice, ci mai ales pe aceea a strălucitoarelor însușiri sufletești legionare.

Familiile-cetăți legionare:

l. Vor fi adevărate centre de rezistență în mijlocul națiunii.

2. Din ele se vor naște eroi pentru Neam.

Adevărata educație, singura durabilă, aprecia inginerul, este aceea ce se lucră cât îi pruncul fraged, deci acasă, în sânul cald al familiei. Din părinți fanatici, pot ieși astfel cu mai mare certitudine decât asigură puțina genetică ce știm până în prezent, copii eroi, cum se întâmplă deja în Reich, dar și în Uniunea Sovietică, adăuga Dorothea Hébuterne când drumurile ei pe calul El-Zorab se intersectau cu ale bucureștenilor, și dădea exemplu de erou de ținut minte pe un pionier cu cravată roșie, celebrul Pavlik Morozov, din orășelul Grigoriopol din Urali, care când au venit albii tâlhari, bandiții coborând hămesiți de pe munte, cu prețul vieții sale de copil a salvat pe bunicul, chit că avea idei mistice retrograde, și pe tăticuțul lui, precum și întreaga avere a familiei și a colhozului.

Spre surprinderea prințului Eugen și a Murgului, contesa Cristina, într-o seară de vară târzie, cu multă lună și pulbere caldă de secetă, la margine de crâng, în șopot de unde argintii stelar ale Râului Negru, pe când

valea spre pașnicul sat se umpluse de fumul cinei sărace dar sănătoase, l-a mângâiat consolator pe obrajii nerași momentan, cu degetele ei subțiri, unsuroase, scurte și puternice, de sculptoriță care lucrează frenetic, știind că miracolul României Regale Mari nu poate dura la nesfârșit.

– Ilarie, scumpul meu amic, îi șopti ea pe numele de eseist cu care semna el Ilarie Otomega cronici plastice în periodice, eu nu pot să nu recunosc că nu mă încântă mai mult decât s-ar cuveni, pentru cineva care trebuie să ia o decizie nepopulară, marea ta dragoste, pe care mi-o arăți, de aproape în egală măsură ca și de la distanță.

Eu însă nu sunt un observator pasiv al motivelor din România Întregită, ci un creator, o sculptoriță, de talent, de netalent, asta va hotărî istoria, cum și de politica lui Antonescu se va pronunța. Dată fiind deci prin urmare vasăzică această infirmitate a mea, într-o problemă pe care fiecare fetișcană din aceste clasice sate românești e infinit mai liberă să o rezolve, dăruindu-se fără a mai medita mirelui trimis de Ursită, mă simt obligată în acest asfințit, roșu-violet ca și cum culori organice de mucoase umane s-ar fi distribuit de către Cerul însuși pe cer... să așez acordurile noastre, bazele amiciției noastre viitoare, pe o bază de principii armonioase, pe un protocol care să nu atragă mai târziu așteptări reciproce excesive, care s-ar putea dovedi disonant înșelate în balamucul vremilor ce vin.

– Împreună vom fi fericiți, împreună vom fi și nefericiți, ca până acum și de acum înainte... bolborosi el cuprins de o beție de zek degerat într-un cerc polar, cu halucinații de arpacaș fierbinte.

– În esență, oftă contesa Cristina și răsărea luna, marea problemă este că nu numai profesia mea, ci și firea se opune. Cu alte omenești cuvinte, eu apreciez mai degrabă opinia domnului Adolf Hitler, că între un intelectual anemic, și un bărbat solid și cu moralul ridicat, dar tâmpițel, este de preferat al doilea.

Opun, deci, această concepție dură, care din Occident, din Europa, vine spre noi, la încurajarea, generoasă dar moale, a Căpitanului, ca legionarii să ia legionare, atenție te rog, având la baza însoțirii nu singura apreciere a frumuseților fizice, ci mai ales pe aceea a strălucitoarelor însușiri sufletești legionare! Ei bine, ca artistă, dimpotrivă, eu apreciez și încurajez clasic doar unirea *frumuseților* fizice, în acest sens neputând pricepe deloc cum prințul moștenitor aici, Marius Ghizdavu, ține pe lângă sine o monstruozitate atât de înfiorătoare ca Despina Schlauberger, care aud că mai are și idei imposibile, sucite spre stânga.

De aceea, cum și cumnatul meu Liviu Lecca este de o urâțenie ce din fericire nu s-a transmis și lui Raulică, îți mărturisesc că încurajez, deschis și fără nicio reținere, a botticellienei mele sore, Laura, însoțire în scop de facere de prunci Țării, și nu prea, cu marele nostru pictor ce, din pricina acestui amor cu consecințe morale insuportabile pentru sufletul său de o puritate rară, a trebuit să se autoexileze de tot pe meleaguri și meridiane

franceze, încă din toamna lui 1935, fără întoarcerea promisă în aprilie 1936, când după Congresul Studențesc de la Târgu Mureș a tras concluzia că multă vreme nu va mai fi pace în cele patru-cinci mari centre universitare ale noastre: București, Iași, Cluj, Cernăuți și Chișinău...

– Da, mda, da, a admis cu ochii săi acum verzi ca pădurile sale inginerul cel silvic, și eu sunt de acord că un criteriu introdus de om în natură poate să o facă mai puțin visătoare și creatoare decât este prin variațiile care se produc din ascunsul plan al Providenței.

Iaca, eu voiesc să pot și voi putea să produc aici, la viile AGO din Ziduri, un vinișor perfect negru, ca fierea, dar dulce și cu efecte benefice cum are doar sângele nostru de urs carpatin.

Deocamdată, recunosc că n-avem decât un soi de vin, care doar în straturi groase apare negru... Negru-rubiniu totuși, dacă te uiți mai bine.

Iar dacă îl subțiezi cu apă carbogazoasă, face reacție și se colorează într-un albastru infinit, firește supărător pentru apetit, fiindcă în genere în lumea organică nu prea există materiale comestibile de această culoare lăsată de Dumnezeu mai mult ca pe un semn al Imensității, ca pe o perpetuă amintire că apa pe care o bem și aerul pe care îl respirăm se găsesc în cantități ispititoare și ajungătoare pentru toți pe această planetă, așa că nu trebuie să ne mai și războim cu sălbăticie, cum se întâmplă în această vară 1937 pe tristele și pârjolitele coline spaniole, încât plânge Don Quijote și chiar, etern și şugubăț, Sancho Panza.

Cal și călăreț se opriră zâmbind lângă troița cu țurțuri luminoși de la Trei-Nuci, să mai privească o dată spre Ziduri. Conacul, cu ferestrele camuflate, părea că doarme ca o vită mare și neagră în ger, sub o cușmă bună de nea. Oricât te-ai fi uitat de atent, nu numai din pricina zidurilor impermeabile la văzul uman, ci și datorită micimii ei naturale, Cristina Done, frumoasa sculptoriță venită sa se dăruiască definitiv, de Revelion 1940-1941, pe bază de proiect de viață creatoare în doi, frumosului pictor expresionist, nu se vedea, deși îl ajutase în primăvara vara lui 1935 la fresce pentru ciudatul chiostro dintre conac și biblioteca a cărei terasă tot ea o împodobise modelând în lut statui de muze și busturi de filosofi, cât mai asemănătoare cu cele admirate împreună la Achilleionul din Corfu.

– Ah, cât a putut să îmbătrânească țigăncușa mea! oftă viticultorul inginer, dar amintindu-și de vulpea ceea ce n-ajungând la struguri a zis că și-așa sunt acri, se congestionă la bot și se umplu brusc de o furie greu de stăpânit. Strânse violent din călcâie calul și neagra fantasmă porni îi galop grăbit peste câmpuri, sforăind și eliberând jeturi de abur lung, ca o mică locomotivă între Rostov și Harkov.

Se însenina și moara de pe Râul Negru se lumina de ziuă. El era om muncitor, cu palmele bătătorite, cum de veacuri au fost țăranii din care se trăgeau ai lui străbuni. El plecase de la petrecere pentru că la foișor avea anumite treburi de făcut personal, fără a miza de Sărbători pe argați.

Orătăniile îl așteptau. Să dea la găinușe, la rațe, la curci, la gâște și la bibilici. Și la păuni, în România Regală multe case cât de cât înstărite crescând această pasare de podoabă, ca și cum ai face artă pentru artă, semn de o anume disponibilitate lirică sufletească de tot pierdută ulterior, când se omora om pe om la cozi la pui rahitici congelați câte doi, creați în număr mare de combinate avicole grandioase, cu aer interior în zarcă tamisat fin de ceața pufului emanat din niște cuști ca cele psihologice.

În zare, cam spre unde ar fi trebuit să se înalțe din mlaștinile cerești soarele cel dătătoriu de viață și de moarte, adică mai înspre București, care nu trebuie confundat ca oraș european cu Budapesta sau cu Belgradul, nici cu Sofia, de către agențiile de presă, luna se zbătea să apună, cu obrăjorii ei rotunzi ilustrând palid o supărare adâncă, fiindcă inginerul și sculptorița nu s-au luat, fiind într-un anume sens ultima ei șansă de a da Țării copii pe cale organizată de stat, prin instituția căsătoriei, care protejează familia, prunci adevărați, nu niște busturi necioplite, facil modelate.

Spre București, se vedea deci o geană roșiatică, nu a bine prevestitoare, deoarece abia Țara că începea să ia măsuri pentru ieșirea din criză și pe neașteptate avea să se ofere investitorilor străini o imagine de instabilitate guvernamentală și de țară cu factor de risc ieșit din comun: miniștrii legionari făceau gât la Antonescu, amenințau să iasă din guvern, erau nemulțumiți de ritmul prea scăzut al reformei lor (avem prea puțin totalitarism!) și, în aceste condiții, nu puteau să observe pasivi cum popoarele occidentale se tot duc înainte, călăuzite de geniul lui Hi, Muss, Franco, Salazar, Pétain, Quisling, ba chiar și al ticălosului de Horthy... Deci din pricina mediocrității generalului Antonescu și a oamenilor domniei sale, reconstrucția economiei naționale din temelii nu poate fi săvârșită cât ai clipi, strict prin apariția unei noi clase de stăpâni și nacialnici, recrutată dintre camarazii care au fost prigoniți sau au luptat pentru Biruință, sau măcar sunt competenți prin însușirile lor sufletești.

Pe Otomega nu-l interesau prea mult toate aceste dispute, pe care nici nu le înțelegea în dedesubturile lor, nici le socotea a conduce cu adevărat Țara spre prosperitate, care se afla în mâna Ursitei și de fapt ar fi însemnat și sfârșitul României, pentru că, socotea el, dacă am fi înălțat o puternică și plină de bogății civilizație, o Olandă la Marea Neagră, atunci hămesitul Imperiu Sovietic nu s-ar mai fi putut abține de la agresiuni sub pretexte porcine și, pentru a-și acoperi pierderile cauzate de înarmări, de Minciună și de o economie supracentralizată, nerestructurată de mult, ar fi declanșat imediat invazia, luându-ne Moldova până la Milcov, sub pretextul reîntregirii neamului moldovenesc cu transnistrenii, plus Țara Românească sub formă de despăgubire pentru robia în care burghezo-moșierimea românească i-a asuprit pe moldoveni atâta amar de ani!

Nu era nimic de râs în aceste temeri otomeghiene, pentru că Molotov n-a folosit altele contra noastră, în aplauzele entuziaste ale Occidentului de

stânga, care crede și în ziua de azi că remediul nazismului este bolșevismul, mda, aplicat cu titlu de ocupație definitivă popoarelor de rasă socotită inferioară, dintre Marea Barents și Marea Marmara.

Și mai avea domnul inginer nedormit de dat și la porci, și la văcuță, să o mulgă, apoi să se primenească și să meargă la sfânta biserică, fiind zi de sărbătoare mare, a Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, după care la nici o săptămână va veni alta, a Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, nemailuând în seamă cea măreață și tradițional geroasă Bobotează, când azvârle popa Sică în apele Râului Negru crucea, să se arunce flăcăii după ea, dăruiți apoi regește pentru astă vitejie de primarul Fane Enache și de chiaburi.

Pentru ca după nici o altă săptămână, la 13 ianuarie, zi de nenoroc negru, dar și de pildă exemplară, să se plinească deja patru ani de la marea jertfă legionară înscrisă pe vecie în cartea de aur a vitejiei românești, pe frontul naționalist de luptă antibolșevică de la Majadahonda.

– Ay, Majadahondo, Majadahondo! gemu cu mâhnire inginerul în timp ce calul deschidea singur cu pieptul poarta de la Pribegi, cum ai avut tu inima să pierzi pe cei mai buni dintre cei mai buni, deschizând baierile unui proces de decapitare a Legiunii, care, urmărit cu tenacitate de Armand Călinescu și desăvârșit de generalul Argeșanu, ne creează azi atâtea probleme, că venind la guvernare, e atât de greu să ne formulăm o concepție unică și originală, românească, iară nu de import, despre propășirea Țării, cu cadrele noastre, iar în teritoriu se întâmplă toate câte se întâmplă, tot felul de abuzuri, nu numai împotriva evreilor, ceea ce întinează nu numai Mișcarea pentru care s-au jertfit atâția și atâția camarazi, ci și obrazul încă nepătat al generalului Ion Antonescu, pe care istoria îl va trage cândva la răspundere dacă nu se *distanțează* de, regretabilele pentru toți, dezordinile de azi, ce strică imaginea noastră la Berlin și la Roma și nu poate decât să provoace chiote de bucurie dușmanilor noștri seculari de la Kremlin, mari pofte de expansiune, ca să nu mai vorbesc că aceste sfâșieri între frați se percep ca pe un sentiment de securitate de către cei care au intrat și stăpânesc, deocamdată, în Ardealul nostru cel martirizat, și în Cadrilaterul nostru răstignit, spălat de apele amare ca niște lacrimi ale Mării Negre!

Inginerul scoase din tășulcă cheia de alamă galbenă și o răsuci în broască, aproape plângând de tristețe și necaz: se întorsese fără nevasta dorită, purtată princiar pe grumazul Murgului! Va trebui iar să se încurce cu vreo vădană de prin satele vecine, prin pădure atrăgând-o, unde avea bârloguri lirice dinainte pregătite, cu risc de a fi ciomăgit de păgubiții locuitori, în caz că nu-i tocmai femeie independentă... „De mii de ani stăm răstigniți aici/ Latină santinelă...” începu el să fredoneze pentru a compensa tăcerea lugubră a foișorului, când își găsi odaia rece, cu soba răcită demult și laptele din cană răcit și el.

Căzu pe spinare în propriu-i pat nu jegos, ci prea curat pentru un

burlac, grație aceleiași Line folosite și de Marius Ghizdavu, alături.

Privi cu nesaț la mult puținele cărți deocamdată, din care multe, de specialitate, aduse din Germania fie când a studiat, fie în urma unor schimburi culturale, cauzate de necesitatea de a ne integra într-un sistem de securitate colectivă, din moment ce ținteau a ne înghiți din părți când unii, când alții, iar cu URSS, care dărâma biserici, ar fi fost o imposibilitate morală, deși e greu de crezut că teritorial am fi pierdut mai mult decât s-a hotărât în 1944: Basarabia și Bucovina tot le-ar fi robit rușii. Însă poate că cine știe, scăpam Cadrilaterul, unde, fiind la Balcic Castelul și Florile Reginei sale Maria, pictorul cel înalt și subțirel de la Ziduri ar fi acceptat, în căsuța cu șevalet de la Ecrene, cu aplauze silite, chiar și o stalinizare a românilor de o intensitate ceva mai mare decât a fost să fie!

De departe, din văile umbrite de o vagă ceață și de un soare ce părea a nu fi prea bucuros a răsări, se auzi întâi un șuierat lung de locomotivă cu sufletul la gură, apoi către conac, trei-patru focuri de Mauser greu german, la care răspunseră ecouri pe măsură ale văilor și, imediat ce acestea încetară, o lungă și terifiantă rafală de mitralieră dinspre Dealul Ursului, unde era cantonată, să se învețe cu iarna rusească, îngropată în adăposturi individuale, o subunitate specială de la marea unitate de avangardă a colonelului Belizarie Moga.

Speriat, inginerul Otomega sări din pat, puse centura și, cu revolverul cel negru în palma roșită de ger și cu părul vâlvoi, ieși în curte pe pietrișul alb, părându-i-se că pe resturile metalice de la sondă s-a cățărat careva lunetist și terorizează de acolo Pribegii. Fără ochelari, trase câteva focuri spre măgăoaia scheletică ruginită și, rușinat de ceva, se întoarse cu pași moi spre casă, așteptând cu inima cât un purice ca, dinspre Ziduri, să audă răspuns de la revolverul bijuterie cu incrustații de oțel și fildeș reprezentând pe năbădăiosul Achille, pe care îl văzuse acolo, în treacăt, lângă brichetă, la Cristina Done în săcușorul de voiaj.

Căzu iar pe spinare și își mângâie îndelung săcușorul cu pământ eroic ce-l ținea pururi cu un șnurulet atârnând la gâtul prin care îi trecea atâta sânge de-al nostru românesc către creieri.

Aștepta, ca și cum moartea i-ar fi fost prin apropiere, să se repete lătrătura dinspre Dealul Ursului a mitralierei de 7,92 mm, cu care așa de bine era informat că s-a dotat unitatea specială cea obligată să ierneze în pădure.

Aștepta în același timp să audă cetățenii din Pribegi că se indignează și ies cu interminabilă curiozitate să constate cine cutează a tulbura pacea colibelor lor de Sfântu' Vasile cel Mare. Ei hrăneau însă orătăniile și vitele, le adăpau și le înjurau, fără însă a-și imagina nici că nu-i vânătoare, deși Valea Urșilor trece drept paradis cinegetic, nici că, dacă aceste păsări și animale domestice ale lor vor trăi mult, de vor ajunge să fie predate autorităților de resort, pentru a fi trimise să fie devorate de oamenii

sovietici.

Aștepta ca Radioul, deschis pentru ultimele știri, să precizeze cine pe cine atacă și dacă nu cumva este primejduită încă o dată propria sa instituție de informare publică, vitală pentru o țară care zice că-i independentă, de unde ar rezulta și chemarea să pună laba pe un pistol mai mare, un automat Beretta de 9 mm, cu care să ciuruiască pe toți!

Nu se punea însă în acele momente de început de 1941 problema ca legionarii să iasă definitiv din guvern pentru a-l compromite pe Antonescu, să dea el directivele ce le impunea situația generală a țării. Ciopârțită, cu fluxuri economice trunchiate, cu investitori străini retractili și, din teritoriile cedate, cu o puternică invazie de refugiați cărora trebuia să li se asigure locuințe și locuri de muncă, vai de ea!

Tocmai de aceea, Radioul, cu sobrietate, îndemna în noul an la muncă și voie bună, și la strângerea rândurilor, fiindcă Istoria e mare și destinul nostru românesc nu se putea pentru ca să încremenească la coordonatele de la 1940. Dimpotrivă, în inimile tuturora se pregăteau mari bătălii, într-o mare însuflețire națională, dacă nu pentru o reală nouă Reîntregire a Neamului, măcar pentru o marcare a cărții de istorie cu o dâră de sânge, lăsând generațiilor ce vin obligația de a relua, în condiții mai favorabile și cu aliați mai de nădejde și prin metodele mai avansate ale momentului, nesfârșita bătălie pentru a fi cu toți românii împreună și fiecare să-și aducă obolul său la propășirea comună, fără ură și răzbunare, când se va face schimbarea.

– Am dorit și am visat, citea în acest sens colonelul Moga trupelor de pe ponoarele Văii Ursului, am luptat și am îndurat, fiindcă am vrut să pun în mâinile tale vânjoase, soldat bine pregătit, cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit cea mai înflăcărată credință; în inima ta curată cel mai viforos avânt; în corpul tău trudit... ăăăă... pe corpul tău trudit, cea mai simplă dar mai nepătată haină; în credința ta nelimitată în destinele Neamului, cele mai înflăcărate aripi și în privirea ta, scrutătoare și caldă, cea mai vie dintre icoane!

Inginerul Otomega mai așteptă o vreme și, pierzându-și bruma de răbdare ce o mai avea, desfăcu cele două pistoale ale sale în părțile componente, apucându-se a le șterge cu gingășie și a le unge cu vaselină boraxată. Apoi se primeni el însuși, căci de aceea se retrăsese hoțește de la chef, având de mers la sfânta biserică de Sfântu' Vasile.

7

Plecarea chipeșului inginer, atât de plăcut prin nobilele pasiuni ce-l stăpâneau – obținerea de noi soiuri de viță-de-vie ca să facă din Ziduri un colț de podgorie de interes european, precum și religiozitatea sa de excepție – , nu trecu neobservată pentru cercurile polare de la conac.

Cum Marius Ghizdavu se retrăsese cu Virginica în cramă, Cristina Done primi lovitura din plin și se temu că Elvira, Dora, Olguța, Cocuța și Nunuța, poate și doamna Amelia Șaraga, soție de ex-senator averescan, o privesc cu reproș. N-avea însă chef de vreo explicație. Se retrase pe furiș.

– Nu ți-e bine? mârâi în treacăt doctorul Lecca, împărțind cărțile la pocheriști.

– Mă duc să mă culc cu Raul! amenință ea.

– Du-te! dădu el din umeri, cu o chirurgicală indiferență.

Și se duse. Câștiga Octavian Ghizdavu, tânăr încă, sportiv, bălai, cu breton blond roman, elegant, nepăsător că poate pentru parteneri sumele pierdute ar putea însemna procente serioase din liniștea patriarhală a căminelor lor deloc aurii.

Pierdeau colonelul Moga, fiindcă își lăsase nevasta bolnavă acasă, doctorul Lecca, drept pedeapsă că-și brutalizase cândva soția că a comis o escapadă sau mai multe, cu Marius sau cu alții, și marele financiar româno-german care era la acea dată Conu Alecu Ghizdavu, zis Șaraga, timorat de unele rapoarte, semnalate la vreme de ginerele său, Mircea Focșăneanu, cum că este acuzat în urechile Conducătorului Statului de a fi favorizat penetrația în economia românească a intereselor Berlinului și că instigă la o cucerire a sudului Rusiei de către români, după cum cât a durat dezmățul carlist, le intermediase privilegiile unor investitori pe Valea Prahovei, aflați cu sediul la Baltimore, o firma Ewing A. Poe&Sons.

Grigore Căinaru, scriitorul stalinist din anii'50, împreună cu teologul pletos și cărunt și subțirel Jenel Damian și cu istoricul literar și predicator Atanasie Noveanu, băuseră de nu prea mai știau bine nici cum îi cheamă și, călăuziți de Lina, care făcea curățenie la biserică și uneori veghea pe la morminte contra plată, sau bocea profesionist, o luaseră în vizită inopinată pe la parohul șugubăț și fost țărănist, foarte popular printre locuitori, popa Sică, în scopul de a găsi confirmare la dilema liberală dacă aparține sau nu mitropolitului brâncovenesc Antim următoarea solemnă certare din amvon a enoriașilor conservatori:

– Ce neam, se enervase Prea Sfințitul preconizând o ordonanță a Conducătorului Statului, înjură ca noi de lege, de cruce, de cuminecătură, de morți, de pomeni, de lumânare, de mormânt, de suflet, de colivă, de prescuri, de ispovedanie, de botez, de cununie și de toate tainele sfintei biserici?

– Și ne ocărâm și ne batjocorim înșine legea; cine dintre păgâni face acestea... ăăăă... aceasta? completă Lina.

– Păgânii, o luă de mijloc să nu alunece pe ghețuș Damian, au obiceiul bun să taie pe tot necredinciosul și, cred eu, că bine fac. Dealtfel, fără cruzimile Inchiziției și, în genere, ale securității bisericii medievale, nici n-ar fi fost posibil a menține vie în altare atâta amar de vreme luminița Credinței, Speranței și Iubirii. Numai așa, întrebându-se de ce pentru ce se

fanatizează unii, a putut omul incult să mai creadă. Cum? Dacă se chinuiesc ei oamenii să mărturisească și se ard pe rug vrăjitoarele, se în general nimicește ființa umană întru aceasta, cum să nu ai curaj și datorie să crezi?

– Tot cam așa-i și cu securitatea marxist-leninist-stalinist-hrușciovistă! observă cu umor roșcatul la păr poet cincisutist și cincizecist Grig al Dorei Glagoveanu, părăsite de nesimțit la conac. Cu cât pier mai mulți oameni prin lagăre și dinaintea plutonului de execuție în ceafă, cu atât mai mare îi bolșaia credința și cu atât va fi mai cruntă, catastrofic mai dureroasă, ca însăși ruperea pruncului de placenta cea vie și însângerată, despărțirea noroadelor de iubirea lor, de bolșevism. Cu cât mai scuipată pișată de sus le va fi viața părinților, cu atât le va fi fiilor mai pur respectul pentru trecutul recent, când va fi să se sară de la construcția socialismului multilateral dezvoltat la marile spreanțe, la construirea capitalismului sălbatic, natural, frecvent ciolovekul dându-și în petic pe la europeni, cum spunea și marele Petru, Țarul, că zgârie puțin pojghița manelistă de pe rus, și ai să dai de tătar!

– Ah, și această minunată spiritualitate germană, hohoti apărându-se de zăvozii cei neînfricați ai popii Sică, Jenel colericul, ea nu-și va mai putea reveni prin mijloace proprii de sub violul la care o cam se pare a o supune securitatea ideologică și literar-artistică, filosofică, a domnilor Rosenberg, Himmler, Heydrich, Goebbels... Ah, și poetul Baldur! Soluția ideală este ocupația de către o putere democrată, Reeducarea!

– Cum-necum, cam cu toții *doctori*, acești lideri ai Reichului, admise Lina cu gândire pe chip. Devine astfel aproape evident că sistemul nu-și poate rezolva criza globală prin resurse interne și, atunci, o intervenție serioasă din exterior, așa-i, devine o necesitate obiectivă.

Numai că Statele Unite ale Americii și ale lui Roosevelt nu dispun, în finalul acestei prime jumătăți a secolului, de portavioanele, aviația și mai ales de tehnologia informațională de care se vor învrednici președinții americani abia în finalul celei de-a doua jumătăți a secolului, când cu jertfe minime vor pune mai mult din văzduh ordinea dorită, când un alt dictator cu mustață va încerca să iasă din hotarele dinainte hotărâte pe plan internațional, făcând astfel din Golf o zonă de tensiune și instabilitate mondială.

De aceea, își șterse Lina cu un colț de broboadă ochiul lăcrămos de ger, mie mi se pare că ar fi o mare eroare a Axei să nu recurgă la toate concesiile, pentru a include și Kremlinul în clubul celor Trei Mari, ca să fie Cetîre! Roma-Berlin-Moscova-Tokyo!

O URSS intrată în războiul antigerman ar atrage automat și pe americani pe teatrele de luptă europene, fiindcă s-ar rezolva tocmai această problemă a crizei de carne de tun, Stalin putând pune la bătaie nesecatele sale rezerve umane. De carne.

Gândul femeii, care ascultase destule prostii la conac de la oaspeții

de seamă ai bătrânului Ghizdavu și de mult putea să se încumete a fi analistă, îndeosebi această interesantă ipoteză a unui război în care mașinăria germană se macină, cu orașe cu tot, în cleștele din materiale compozite sovieto-american, nu avu prin voia Ursitei de senilitate kalininiană cu șepcuță, ochelari și barbișon, deși de sex femel, darul de a obliga și pe cei tinerei și trei intelectuali să se aplece asupra ei. Ei admirau deocamdată însă animalele de pază ale preutului de la Ziduri, întrecându-se să zică de frică „Ei, ei, ei, fii cuminte, Azorică!”.

Azorică era numai un biet șoricar ciocolatiu cu labe negre ca niște lopățele, cu care ar fi scormonit prin mormintele pe care le scotea, contra onorariu, din profan stăpânul său, la soroace stabilite de o veche și respectabilă tradiție românească și ortodoxă.

Mult mai periculoasă pentru pantalonii domnilor de la București era însă o cățea flocoasă cu păr alb și cenușiu și negru, lung la smocuri ca o velință decorativă de oier. Ea avea și căței, făcuți cu un ogar de-al domnului colonel Moga și își închipuia prezența acestor străini în străvechea așezare de pe malul Râului Negru, cu perspectivă de a deveni sub dictatorul fără mustață nici noroc Ceaușescu orășel agroindustrial, adică un fel de liceu, ca fiind o triplă și atât de înfricoșătoare apariție legată strict de preluarea celor mai negri în cerul gurii, pentru învățarea de noi meserii la o atât de mare distanță câtu-i de la gara roșie de cărămidă Ziduri, până la gara de oțel și cu sticlă colorată deasupra a Capitalei la ce a mai rămas după revizuiri teritoriale din statul Român.

Chiasma, biata de ea, așa o chema pe cățeaua popii Sică, auzise din ce lătrau noaptea unii și alții cu ocazia încă neuitatului cutremur din noiembrie 1940, de la care au rămas clădiri neconsolidate din pricina războiului, unele prăbușindu-se la 1977, altele la următorul, mai ales că era și ceartă pe imobile naționalizate în dispută, care o ar fi lichidat dintru început răzimarea pe principii europene, reținuse ea din zvonistică că ar fi vorba să se aducă din neutra Elveție câini special dresați să adulmece omul sub avalanșă, buni să-l simtă și sub dărâmăturile orașelor noastre. De aceea, biata Chiasma se temea de viața cățeilor ei, să nu fie puși la mirosit moloz și să nu se surpe pe ei vreun plafon sau vreun zid rămas ruină, ca peste Marius taluzul viitorului nostru Canal.

– Duuu! Codârrr la paie!!! Tu-ți rarița mă-tii! o potoli o slugă tuciurie și deșirată, slăbănoagă dar aprigă la mânie, deși avea o viziune de sus asupra existenței, ca un cocor.

– Bine ați venit, oaspeți dragi! le zise atunci din pridvorul de lemn cioplit în verde, râzând din toate cărnurile ei albe ca laptele Linei, jupâneasa Ilisafta, progermana și profund antisovietica preoteasă, care va plăti pe măsură, nicio grijă, când lucrurile vor intra pe făgașul normal în Est, această neghioabă atitudine antihoție a ei.

– Iaca de ce v-am chemat, domnilor! îi introduse popa Sică într-o

odăiță, aleasă nu pentru că n-ar fi fost în marea sa gospodărie bine chivernisită săli uriașe pentru banchete, ci fiindcă după marile tragedii de la 1940, contimpuranii simțeau o pandișpanică nevoie de familiaritate solidară, de a se socoti cu toții frați și a întâmpina împreună bune și rele, cu tot realismul lor, fără a ascunde nimic din cruzimea sau din, cu mult mai rea, banalitatea culinară a realului de devorat.

Cei trei Crai, de la Apus în mentalități, dar de la Răsărit ca direcție, cum era Capitala lui Antonescu față de Zidurile unde era unul din parohi popa Sică, chiuiră de bucurie când văzură pe mesuța acoperită cu șervete albe și curate, din in românesc, tăvi roșii cu fripturi și cârnăciori și mai presus un ceainic uriaș și violet cu pete negre de smalț ciobit, care unde-mi sforăia și pufăia, nevoie mare, ca o locomotivă de la gară, răspândind în încăpere, de la candelă până la poza cu cel care a fost Căpitanul, aburi piperați de țuică de prune albastre, albastre, albastre de tot, albastre de-a binelea și perfect galbene în interiorul dulce ca mierea, cum numai pe Râul Negru în sus mai puteai să, pe atunci să găsești, cât nu se puturoșiseră de bolșevism oamenii, fiindcă livezile de soiul aiesta sunt greu de îngrijit.

Iară după ce chiuiră ca flăcăii la horă, turnând în stomacuri, peste vinul negru ca fierea, preparat de Otomega, parcă mai profund și esențial nobilă, românească, licoarea de la povarna cu cazan de aramă pură, adusă de popa Sică de la un negustor din Damasc, când călătorise în Orientul stăpânit și parcelat pe atunci de Imperiul Britanic, cei trei intelectuali încă buni prieteni simțiră o vie remușcare că au lăsat, unul pe Elvira, altul tot pe Elvira, iar Grig pe Dora, să se plictisească sub stucaturile italiene dar austere ale meșterului Done, la conacul ghizdavian, așteptând să se mărite Olguța, Cocuța și Nunuța cu locotenenții Dabija, Supeanu și Hulpe, a căror zăbovire în cramă, nu la fete, orbul cartofor Moga, gata să-și piardă către conul Alecu, căruia-i tremură gușa de lăcomie, niște dumbrăvi de pe Râul Negru și niște iazuri cu pește bun, nu o mai observă și oricum e datoria lor de Eve să folosească mii de tertipuri pentru a-i aduce pre ei în cea mai neagră robie.

– Domnul Mihai Focșăneanu nu a binevoit să ne onoreze cu vizita aceasta? privi popa Sică mai mult spre consoartă, în vreme ce ochii săi albaștri și lăcrămoși, foarte citeț scriși, lăsară să se vadă în ei mai mult o mare nedumerire decât un regret de scorțișoară.

Atanasie Damian și Iancu Noveanu, tineri intelectuali culți, care sufereau în tăcere că verișoara lui Marius, Elvirița miliardarului con Alecu, alesese de soț tocmai pe acest tătar spurcat lunecos, tresăriră cu neplăcere, ca și cum li s-ar fi spus că toba, caltaboșii, lebărul, diferitele specii de cârnăciori și chiar friptura pură au ca materie primă vechi cai congelați pe întinderile albite de viscol ale Rusiei mari și pe veci creștine.

– Va fi lipsind tătarul pentru că zise cândva Profetul că cine poftește fimee cu soț, îndoit pătimi-va, handicapat de iubire, păcătosul neputând să

creadă că Providența preface în sursă a Răului nu doar prezența acelui Al Treilea, ci și, absolut paradoxal, dacă se poate spune așa, absența lui!

– Fiindcă uite de ce am trimis pe Lina să vă călăuzească aici! deconspiră un secret de stat popa Sică, aflând cu surprindere că Mișu-i beat mort în cramă cu: americanca, trei locotenenți, și însuși un european ca profesorul Horea Bratu, despre depresivul Marius nefiind lucru de mirare, știind și curcile că l-au lins odată zăvozii, căzut în șanțul de lângă țintirimul cel cu expresioniști migratori de vizavi de conac. Problema a cărei dezlegare o caut eu cu jupâneasa-mi și cu sluga Cocor e că aceasta din urmă are din voia Celui Prea Înalt un frate impiegat implicat, la gara roșie de cărămidă a Zidurilor, unde s-a primit cu puține minute înainte de sfârșitul anului una mie nouă sute patruzăci, de tristă amintire, că s-a irosit pentru păcatele noastre o trudă milenară de a ne uni toți, de către acarul rămas aproape singur de serviciu la telegraf, un mesaj pe care nouă celor de aici, adică eu, preuteasa și argatul, deși eu am fost tare în școală la hermeneutică, ni-e aproape cu totul imposibil să-l deslușim și ne-am chitit în sinea noastră de oameni de tot simpli, că dumniile voastre, ca intelectuali de specialități diferite și provenind din principate ciopârțite fiecare în alt fel, precum și împreună cu domnul Focșăneanu, care mi s-a spovedit regretatul Voicu Ghizdavu că este specialist de talie europeană în criptografie și că ar cultiva la foișor, când vine să se odihnească pe meleagurile noastre, hm, criptograme vasculare, pentru câștig, zic eu, și mă angajez cu mâncare și băutură, că numai și numai împreună vom putea înțelege acest parcă divin sau poate drăcesc mesagiu, care ne vine din profunzimile diafane ale Necunoscutului, a cărui existență e ca o sfidare, și de la care totuși atârnă poate bunăstarea materială și spirituală a turmelor ce fiecare în branșa sa, cu atâta frică de Dumnezeu și de acuzațiile de corupție, păstorim!

Astfel cuvântând, popa Sică își sprijini burdihanul tăiat de un brâu turcesc din mătase boierească, de un bufet din două piese de culoare albă și verzuie cum e lăptuca fiartă. La catul de sus, dublate fascinant de o oglindă din fund, ținea la adăpost de abur și de praf jupâneasa cești de cafea înalte, cești de țuică de prune albastre și tot felul de pahare, păhăruțe, dar și cupe de șampanie pentru sărbători mari, cum ar fi reîntoarcerea Basarabiei și a Bucovinei răpite, sau darea înapoi cu sprijin sovietic a Ardealului și Cadrilaterului ce ne-au dictat naziștii și fasciștii la Viena să le cedăm, profitând de un moment de disoluție a echilibrului european, scopul ratatului de acuarelist Hitler fiind evident distrugerea simultană a Școlilor de Pictură românească de la Balcic și Baia Mare.

Grig, Iancu și Tani, precum și Codin, care intrase cu un braț nou de lemne ca să ridice până la autocombustie sobei temperatura, priveau cu nepăsare de masculi la cum scotocea popa printre cele femeiești ustensile, însă Lina și doamna urmăreau cu inimile cât un purice, gata să le tresară.

– Codine, unde busuiocul prin care te-o trecut mâne-ta, ai pus banda

de la telegraf? mugi el exasperat.

– De ce sudui, părinte? trecu molcom prin ochirea fugoasă a slugii ca un fel de paloș. Nu ți-i a bine de mă spurci chiar în zi de An Nou și de Tăiere Împrejur cea după Trup a Domnului, ba încă și zi de praznic mare și de pomenire a Sfântului Vasile, marele Ierarh?... Așa te pregătești, sfinția ta, de Liturghia cea mare?... Apoi, domnilor, să ne mai mirăm că atâta mulțime de oameni se sminteşte de la legea românească?

– În popor, zise cu bonomie Damian Teologul, și poporul nostru este înțelept în marea majoritate a proverbelor sale, ca și în zicători, se dă sfatul că să te comporți într-o situație dată în așa fel ca modul în care te-ai *descurcat* să poată deveni o normă universală... Cu alte vorbe, să te străduiești, Codine, să faci ce zice părintele Sică, nu ce vezi și auzi, sau ți se pare ție că vezi și auzi că face popa, fiindcă adesea ăl necuratu' ne ia mințile, văzul, auzul, gustul, mirosul, bunul-simț cu alte cuvinte, și ni se pare că accedem la o realitate pe care o stăpânim prin punere în paranteze ca percepție, dar din punctul de vedere rațional al altuia, cu spiritul mai călit la școli înalte ierarhic ca învățătură, ea ființează tot atât de inconsistentă ca și cum n-ar fi de fapt niciun fel de realitate românească.

– E ca și cum, zâmbi din toată bunătatea pandișpanică a obrăjorilor ei fragezi și moi jupâneasa gazdă, te-ai uita către munți, către Muntele Conic al domnului Marius, și în unele zile îl vezi în toată splendoarea sa, cu diademuri de zăpezi pe care-și șterge în asfințit necruțătorul nostru astru solar baioneta însângerată.

– Așa-i, așa-i! conveni meditativ părintele Palaghiță. Carpații noștri sunt Sinaiul Neamului Românesc. Poporul nostru, care postește mai mult ca oricare altul... Poporul nostru cel românesc care postește mai mult decât oricare altul, reveni el mai tare, observând satisfăcut o ciulire de urechi la sluga cea cu uscăciune de țăran sărac lipit pământului, căruia i-ar conveni la colectivă, poporul nostru dar, poporul nostru îndeplinește practicile religioase cu sfințenia veacurilor primare, prin nori și fum, cu voievozii și boierii în frunte, s-a înălțat pe Carpați (poate chiar pe Muntele Conic, gândea Tani) și a primit de la Dumnezeu legile învierii lui. Orânduirile noastre vechi erau religioase în același timp și acestea au constituit LEGEA ROMÂNEASCĂ. Numai în epoca fanariotă și în cea de mare sterilitate sufletească din ultima sută de ani (îndeosebi de la 1917 încoace, aprecia cu rusofobie și scârbă Grigore-poet Căinarul) s-a zdruncinat profund spiritualitatea păturii noastre conducătoare. Căpitanul nu face altceva decât să reia vechea cărare a Neamului la Dumnezeu, să reconstituie tipul *daco-creștin*, pentru ca el... ăăăă!... pentru care El, Căpitanul Corneliu Zelea-Codreanu, urcă asemenea unui profet luminat pe creștetul Carpaților ca să dea din nou poporului legile Dumnezeului și Neamului nostru.

– Poporul cu cel mai mare potențial de spiritualitate, recunoscu gazda, la care cultul Maicii Domnului este mai puternic și mai pur ca

oriunde, este poporul nostru românesc. De aceea, credem că el este cel ales de Maica Domnului la care Ea să se refugieze în Grădină de frica balaurului, până la venirea Mielului (Apocalipsa XII, 13-17).

– Oleacă de mesianism nu strică, sorbi cu putere din ceașca-i cu floricele de nu-mă-uita filologul istoric specialist în literaturile noastre vechi, tânărul conferențiar Iancu Noveanu. Nu îndeosebi strică unui popor daco-balcanic sceptic. Mai ales când se află dinaintea relei perspective de a trebui să-și refacă fruntariile sfărmate. Într-o conjunctură internațională dificilă, din care nu se poate ieși cu un rezultat favorabil, pentru Marea Recuperare, decât dacă dinamica evenimentelor va fi una fără egal!

– De aceea, își puse mâinile roșii de ger și leșie în poală cetățeana Lina, eu consider insuficient de radical acest mesianism, tocmai pentru că vom avea, ca popor încă neînmulțit exploziv, de îndurat între robia egipteană de vest a Reichului și cea babiloniană de Orient a Uniunii So... A fi mesianist, lămuri ea mai mult Eupraxiei ca preoteasă, că bărbații înțeleseseră la ce se referă, înseamnă cum spune Vladimir Ilici, a merge și a spinteca fără cruțare până la rădăcina lucrurilor, a extirpa întreg puroiul, să nu rămână decât ciolanul în toată puritatea sa ca de zahăr cubanez, rafinat pentru clienții din Florida, dulce-dulce și orbitor de alb!

– De ce nu? dădu din umeri cu un surâs iritat ca de cegă preoteasa, înțelegând că toți așteaptă să se dumirească. Dacă Maica Domnului se va refugia pe Râul Negru în sus, apoi pe Râul Doamnei spre Nucșoara, alegându-și vreo peșteră locuibilă pe la Corbii de Piatră, până s-a domoli de la sine urgia bolșevică, și s-a domoli, căci ploaia care vine cu putere mare nu durează mult, atunci nu se poate ca Mielul să lase balaurul să-i zică davai cias, deci se va coborî Însuși asupră-ne cu toate darurile și ajutoarele sale, așa că acest Stat românesc păgubit de Bucovina Mușatinilor, de Basarabia Șoimăreștilor, de Ardealul lui Avram Iancu și de Cadrilaterul lui Marius Ghizdavu, va fi în scurtă vreme pământul sfințit al Întoarcerii Mântuitorului, Noul Ierusalim pregătit cu toate podoabele primăverii și toată slava să-L primească și să-L preamărească!

Țuica de Coșești fiind bună chiar și nefiartă, cei prezenți aveau viziunea colectivă mai mult a coborârii din cer a Cetății Mântuitorului decât a Pantocratorului, lucru firesc gândea înțeleptul Damian, greblându-și cu degetele subțiri și răschirate pletele cărunte ale capului său mic și pleșuv: nu e deconspirată nimănui forma sub care ni se va înfățișa Cel întors *să judece* viii și morții, cam puțini vii, impresionant mai mulți, morții. De ce s-ar întoarce sub înfățișare umană în Grădina cu plămânărică și somnoroasă? De fraier? Ca să fie încă o dată răstignit?... De ce s-ar împovăra cu noile păcate?... Când vedem că devin din ce în ce mai mari, mai conștiente (!), pe măsură ce progresul științific și comoditatea viețuirii în marile metropole luminează gloatele de orbesc de tot!

– Mai rămâne o singură întrebare, rămase întunecat în pesimismul

său de natură livrescă, rod al ultimelor lecturi de azur, colericul profet Jenel Noveanu, cel mofturos. Și eu, și eu văd semnele! Și eu cred că Mântuitorul va păși pe aceste meleaguri, călcate de-atâția năvălitori încât aici-șa nu s-au putut înfiripa universități trufanda încă de pe vremea lui Dante. Și eu cred că Ceva va fi să fie, însă nimeni să nu se încumete a cerceta și a ghici explicit căile Domnului, cum anume, și mai ales judecata Sa!

De ce să ne credem buricul pământului în ale Suferinței, când mizeriile noastre, „micile noastre mizerii", n-au dat rod bogat? Ce învață Omenirea de la noi altceva decât ce nu e bine! Aici totul e de-a-ndoasele!

E ca un joc de-angoasele că poate Mântuitorul să se pogoare nu pentru milioanele de români, ci pentru cele câteva sute de mii de israeliți, într-o ultimă sau într-o încă o încercare de a-i aduce la Dreapta Credință, după ce atâtea semne rele le-a tot trimis deja prin strania nebunie germană. Zic stranie, pentru că oricine studiază antisemitismul ultimei jumătăți de secol, s-ar fi așteptat ca el să evolueze până la delir mai degrabă în Anglia, Franța sau Rusia, decât în patria lui Luther și a lui Nietzsche!

– Popo Sică! Popo SICĂĂĂĂ!!!

La poartă se afla Marin șoferul, în capul gol și puțin chel. Neras, murdar, îndesat, cu piept încăpător, scotea spre zenit un fel de muget proletarian, de parcă n-ar fi fost un exemplar, ci un... exponent.

– Dacă-l bagi în casă la țuică fiartă, se îngrozi serafica preoteasă, ăsta nu mai pleacă până diseară!

Chiasma lătra cumplit, ca la jandarm sau la perceptor, Azorel rupea furios cu dinții săi albi și mici din gard, și alți zăvozi, legați la șură, urlau și ei apocaliptic.

Preotul îi domoli ca prin farmec, făcând din degete un gest hipnotic asupra lor de cum ieși pe prispă, fără a șopti un cuvânt, ceea ce umplu de uimire pe cei prezenți. Dar și mai mare le fu surpriza intelectualilor din București când voința jupânesei fu strivită, parcă ostentativ, și omul ei, cu care împărțise și bune și rele până atunci, introduse în intima încăpere pe oribilul și sângerosul bolșevic.

– Nu! că nu beau, se temu însă acesta din capul locului, că mi-o zâs domnu' Octavian că are a merge cu mașina lui până-ntr-un loc și nu mă lasă să șofez de regulă după ce am consumat băuturi alcoolice tari sau dacă eventual constată că sunt obosit și nu mai am reflexe de încredere!

Jenel, Tani și Grig se uitau la el cu o barbară curiozitate, ca și cum ar fi fost multiplu și ubicuu, ca o hoardă împinsă spre Occident, în căutare de pășuni, de alte hoarde hămesite, și deodată ar fi dat peste un fel de oraș în ale cărui imobile, pe lângă cetățeni de tâlhărit, s-ar fi detectat și câte o femeiușcă din piatră albă cu vinișoare cenușii. Ei nu-l văzuseră pe Marin decât la conac îndeplinind vreo poruncă, sau mai multe, ale lui Otomega, ale lui domnul Octavian, ale Cristinei sau ale pictorului. Era pentru prima oară când îl vedeau în bucătărioara cea mică și întunecată, ca de bloc, a

părintelui. Până și Lina se uita la el puțin cu ochii întredeschiși, cu un zâmbet languros, încremenit parcă pentru totdeauna pe a sa guriță niciodată rujată, fiindcă vedea fățărnicie păgână în nărav, de când arheologul Voicu Ghizdavu îi băgase în căpățână că numai muierile de moravuri ușoare se boiesc și fiindcă franțuzoaica Despina Schlauberger se scăpase că rujul lubrifiază lătrător de bine doar pentru că, atunci când e de bună calitate, e rafinat din grăsime prelevată de la câinii hingheriți.

– Eu, ridică muncitorește în sus musafirul ceșcuța cu albăstrele, urez la toți cei de față și viitori să le ajute Dumnezeu în toate câte și-au dorit, propunându-și ca în Noul An 1941 să și îndeplinească efectiv acele proiecte!... De asemenea, beau pentru ca generalul Ion Antonescu, conducătorul Statului, și camaradul Horia Sima, comandantul Mișcării Legionare, să facă din România Regală, cât a mai rămas din ea, o țară ca soarele sfânt de pe cer, cum a visat-o Căpitanul!

– Dar pentru un viitor sovietic și republican nu beai tu? izbucni în demascare Lina, indignată de atâta ipocrizie.

– Nu beu, fă, nu beu, chiar dac-am mai și greșit! Fiindcă or să mă-nchidă când o să mă exprim, la o secărică pe șantier, că între perdelele de salcâmi ale Anei Pauker o să creștem noi în Valea Ursului pe luncă numai eucalipți, de care auzisem c-a sădit ca prostul și Stalin, convins de virtuțile lamarckismului lîsenkisto-narodnicist al transmiterii exacte la urmași a îndobitocirii dobândite, și mangotieri și mangrove, mda, o să trăim eucaliptic când s-o lăsa popa de ceaslov și pisica de untură și o să huzurească omul sovietic mai bine ca, la aceleași latitudini, canadianul...

Codin se chiorî la pendula cea mare cu litere romane ca cifre, estetic decupate din tablă galvanizată, se lăsă păgubaș și continuă oftând adânc:

– Părinte, ca dascăl și clopotar, ca vizitiu de dric, ca unul ce măsur cu muncile câmpului celui neiertător eternitatea, mă încumet să-ți aduc aminte, preacucernice, că femeile cuvioase și tinerii spovediți sunt la ora aiasta prin preajma sfântului lăcaș și nu e bine să te lași așteptat, oaspeții dumniei tale putând merge și ei să te asiste, mai picantă edenic ulterior arătându-se fiarta noastră țuică de prune albastre, ca și toate cele ale praznicului, acum când aud că pe la orașe consumul de anumite produse din carne începe să fie reglementat, fie că ne pregătim proviziile de stat pentru război, fie că exportăm în Germania contra armament, să putem crea o forță de descurajare cu efect întârzietor la presiunile sovietice, care se exercită chiar în acest moment în Deltă, vizate fiind rada portului Sulina și Insula Șerpilor, unde zicea Despina că se exprimaseră unii analiști politici că ar trebui reeducați toți filogermanii arestați de odiosul Vodă Carol al II-lea, ce se lăsa instigat de sinistra lui Lupească, cu dinții ei imenși carnivori, după diseminarea unor parfumuri care îl zăpăceau literalmente...

– Are dreptate țărănoiul acesta! observă cu gurița căscată Eupraxia. Voi vă duceți toți, iar eu cu Lina strângem oscioarele aruncate sub masă pe

preșuri, frigem alți cârnați, ba vom... *bun de băut* vom da și la cel butoieș din lemn de dud, plin de-o licoare galbenă ca uleiul cel fără colesterol și bine winterizat, să vă așteptăm cu ea gata aburindă, în ceștile deja spălate de Lina și de Nuța când vă veți întoarce prin ger!

Dințișorii preotesei erau ca niște mărgăritărele și ochișorii nesfârșit de buni când spunea toate acestea. Grig, Tani și Jenel dădură să se îmbrace imediat militărește, ca niște automate omenești de pe zonă, cărora o vrăjitoare le-a luat prin farmece de un cald patriotism liberul arbitru.

– Bine-bine, mormăi atunci Marin cu botul plin de tobă și muștar aspru englezesc din coloniile asiatice, dar cu tălmăcirea semnelor cum rămâne, că doar de-asta m-a însărcinat conu Mișu, de la analize-sinteze, să fac sfinției tale, preacucernice părinte, plecăciune!... Să fac, zic, această inoportună și inopinată vizită în zi de început de an, când mai tot omul se odihnește de truda cea acumulată în oase și în inima cu-atât mai grea cu cât constați la bilanț că rușii, în cârdășie cu nemții, au redus țara poporului tău mai mică decât suprafața critică necesară ca să se apuce, cu seriozitate recuperatorie, de *exprimarea în Universal*, atenienii lui Pericle nefiind decât vreo șaizăci de mii, iar pământurile cetății lui nefiind mai întinse, nici mai roditoare decât ale noastre de pe Valea Ursului și de pe Râul Negru, icră, dom'le, nu altceva, cum se exprima răposatul profesor de istorie, agronom, pedolog și mare moșier Voicu Ghizdavu, care a murit cu vreo două cincinale înainte de a fi dus la Canal sau la vreun mare penitenciar din Ardealul pe care l-a iubit atâta, cu tot cu bivolii lui negri pictați de Marius în mlaștinile din preajma cetății Făgărașului, ca și unii negri și lucioși ca leii de la mormântul Șaguna, când a făcut și un portret la Rășinari lui Goga, altul mort și scăpat de Romlag, să mai zică cineva că nu există Dumnezeu în sens de Providență intervenționistă în ce privește câți scapă de Reeducarea intelectualilor de către neintelectuali, cele două clase antagoniste dialectic, metafizic și, cum îmi șoptește Lina, locomotor!

– Frați români! Domnilor, doamnelor, cetățeni ai Țării Românești, oaspeți dragi, prieteni în țara maltratată și batjocorită de toate puterile Europei și ale Lumii! își smulse popa Sică barba de bei de Samos atât de prost lipită, fiindcă oricum cădea sub intransigența apăsătoare a masilor care cer azi până și bisericii tâmpenia cum că să devină... inteligibilă, democratică și... contemporană, dovedind astfel o incalificabilă încredere în rațiune, care le mână să defileze și să nască dictatorilor toate cadrele necesare. Priviți la acest Soare pur care răsare spre București, prins între nenumăratele rombulețe ale rămurelelor și crenguțelor de prun, parcă în peniță ghizdaviană cu tuș. Au nu seamănă el cu un cilindric gât de monstru submarin prins în năvod cu cap tăiat, cum și zice poetul Apollinaire?

– Apollinaire?... Guillaume? murmurară întâi uscățivul Codin, cel încă ars de soare, deși campania agricolă se întrerupsese demult, apoi Marin, care de când se raționalizase benzina și exista frică să nu

rechiziționeze Antonescu Ion Cadillacul, manifesta pronunțate tendințe de îngrășare de la masivul și îndesatul său grumaz în jos.

– O! Dar mai lăsați-mă dracului, Doamne iartă-mă, cu Apollinaire! protestă țivlit jupâneasa Ilisaftă. Că am citit Linei proză din el, când a fooost soțul meu la București și la Iași, la trecutele mari manifestări ale noului regim, și ne-am înspăimântat complet de ce invențiuni obscene de domeniul suprarealismului a putut, el, poetul liric, bestselleriza, întinând așa cumplit cu fanariotisme de-ale noastre vorba franțuză...

– Da, da, da! Are rezonuri bune dumneaei să se indigneze! medită cu voce de hospodar înaltul teolog Damian. Așa se și explică de ce Providența, alegând să omoare în 1914 pe Trakl de la expresioniști, s-a orientat la celălalt capăt al războiului, în 1918, spre aproape suprarealistul Apollinaire, care mai avea și avantajul de a vântura ca și Chopin sânge nu doar polonez, galițian, ci și din Franța. Avertisment artistului vizual Marius Ghizdavu, că degeaba fuge de la Ziduri la Sonnenheim, în Alsacia, fiindcă dacă îi e scris să-și rateze viața ca un lebădoi din Lwów, tot și-o va rata!

– Oooo, frați români! Pocăiți-vă! Domnilor, duamnelor, pretini! Ascultaaați, creștinilor, ce are părintele Sică a vă mărturisi la început de an: sămnele îs rele, copchii ai mei și ai jiscolelor Soartei!

– Eu, zise cu o mare nedumerire Codin, ca și cum ar fi ieșit la dubă după un proces instrumentat în urma nimicirii justiției noastre de către tancurile proletariatului, am avut până în toamna trecută o mătușă, cu ce drag și interes mă duceam pe la ea nu vă mai spun, că apucase până și ultima invazie rusească și avea taine, furturi și rușini multe de povestit, în timp ce nu mai înceta cu torsul, fiind o femeie de tip vrednic.

– Numea invazie evenimentele din 1916-1919? interveni scriitorul Grigore Căinaru, pentru care Războiul Sfânt pentru Reîntregirea Neamului era unicul subiect posibil, cu sensul că întrucât se obținuse acest reper ideal, aproape că nu mai are vreo importanță dacă așezarea noastră pe hotarele cât de cât etnice va fi tolerată sau nu de supraputerile momentului.

– A, nu, deloc, mugi cu pumnii săi grei ca niște ciocane Marin. Se referă doar la narațiuni mai vechi. Noroc că... 'ai noroc, Găinare!

– Cumva la războiul comun, presupuse Iancu Noveanu cu ochii pe pendula din ce în ce mai grăbită, ruso-român antiturc, dus pe la 1877-1878 pe teritoriul bulgar, și în urma căruia ni s-a luat acea parte de sud a Basarabiei care va sfârși, după dezintegrarea URSS, la ucraineni?

– Nu, nu, mai devreme, mai devreme, șopti visătoare Lina. Nici nu exista pe atunci, din punct de vedere sovietic, un... stat român!

– Străbunica mea Onțica era nu numai foarte tânără atunci, socoti Căinaru, ci și, așa cum o arată un clișeu de dagherotip primitiv, era și aristocratic de distinsă, deși relativ săracă, stare materială care o constrânsese pe la 1854 să accepte un modest post de dactilografă la *Soldatski vestnik-Voenii lîstok*, curierul trupelor țariste care tocmai

penetraseră profund în Imperiul Otoman până la Dunăre, cu puțin noroc și fără intervenția europenilor în Crimeia, putându-se aranja deja, cu cinci ani mai devreme, fără riscul de a avea mai târziu sărăntoci germani pe tron, problema Unirii românilor de la est și sud de Arcul Carpatin sub o singură și glorioasă Coroană, a Romanovilor, respectată și temută în generosul secol XIX de întreaga umanitate progresistă...

Mi-a rămas de la străbunica Onțica și bunica Feodosia ovalul acesta al feței mele, specific oierilor care pasc la poalele Negoiului, precum și o scrisoare de dragoste, una dintre cele mai frumoase de limbă română, pe care ea o va fi scris cu mâna tremurândă către vreunul din ofițerii din redacție, pe coala astăzi îngălbenită ce are pe verso, stricat la hârtia carbon de trebuie văzut în oglindă, pus greșit din exces de emoție, un început de material de propagandă intitulat *Cum știu să moară soldații ruși,* care a impresionat-o pe viață, atribuindu-l contelui Tolstoi, încât când eram eu mai mic aveam cu ea mari frecușuri cu patriotismul, trebuind să mi-l apăr contra afirmațiilor ei că victoriile noastre Mărășești din vara lui 1917, contra Wehrmachtului, n-ar fi fost cu putință dacă nu se vărsa în frumoasa Moldovă atâta și atâta sânge rusesc.

– Semnele sunt și rămân rele, continuă popa Sică să-și sensibilizeze interlocutorii. Biata noastră enoriașă octo-nonagenară, auzind la sfârșitul lui iunie 1940 că au intrat Armatele Roșii în Basarabia, a început să valseze leninist de bucurie, ca toți țăranii și muncitorii dornici de exproprierea expropriatorilor: de locuințe, argintărie, valută și alte bunuri, până și de cărți, în ideea că superioritatea aristocrației față de țopârlan stă în educație și nu în psiheea rodnică a celui ce cu adevărat își iubește Țara, Poporul, tradițiile, obiceiurile de iarnă și de plecare la oaste, când mamele și fetele de măritat îi petrec pe eroi până departe...

Un semn era și că se însera, mă pregăteam să plec la București, unde a doua zi avea să se țină defilarea a peste o sută de mii de cămăși verzi, celebrând apoteotic Biruința de la 6 Septembrie, abdicarea Regelui Carol al II-lea, Voievodul Culturii. Tocmai citisem după vecernie, de pe treptele Primăriei Ziduri, apelul generalului Ion Antonescu din 28 septembrie anul trecut către Femeia Română și inima-mi încă avea să palpite de emoție la faimoasele cuvinte laconice ca dintr-un lapidarium: *Un singur lux: al jertfei; o singură podoabă: a cinstei; Soție, Mamă și Bunică!*

Mătușa lui Codin m-a ascultat cu atenție și, deși oloagă la vârsta ei înaintată, a început să meargă cu vaca, pe care și-o lega cu frânghia de mijloc pentru a se putea uita în liniște la trenurile nemțești de război, numărându-le vagoanele în scop de spionaj în favoarea Kremlinului, către care își vânduse inima cu aproape un secol în urmă, dobândind o seninătate sufletească și de față, zbârcită de înțelepciune, cum numai, în unicitatea sa, doar Occidentul poate să manifeste sub stelele din ce în ce mai roșii azi, ale Infinitului vizibil de păgâni doar în cursul nopților senine.

Către sfârșitul lui octombrie, când Ducele de la Roma i-a luat-o înainte lui Stalin și a intrat în Grecia Antică, bulversând planurile țariste ale gruzinului de a merge el de la Marea Baltică la Marea Egee, cu bază de submarine în exoticul Tanger pe țărmul african, mujicii din Ziduri terminaseră de tăiat la coceni, deși era sezon de vin și de chiar încă rachiu, țarinile erau pline de glugi ce se cărau încet-încetișor către case, în carele scârțâietoare trase de boi musceleni, de culoare vânătă, musculoși, cu pleoape fumurii și cu perechi de coarne delicate ca niște lire, pe ale căror coarde subțiri ca funigelul îngerii în cămăși lungi de in cântau elocventa trecere de la anotimpul, sau mai bine zis sezonul, înfrunzit, la sezonul desfrunzit și noroios, în timp ce cât vedeai cu ochii, de la criblura căii ferate până la orizont, erau numai țepușe semănate cu ascuțișul organic spre cer unde lucraseră zimții sau tăișurile de seceră la coceni.

U-u-uuu!!! o făcut locomotiva și a pufăit ca un yoghin gigantic prăvălit pe melancolica vale cu lunci a Râului Negru, speriind vaca legată de mijlocul cândva tras ca prin inel al mătușii lui Marin, care-și mai amintea o invazie cu cazaci de luau copiii satului mai mici în suliți, călări.

Iar astăzi, când ne pregătim să mergem cu toții la sfânta biserică pentru că avem a prăznuire Tăierea Împrejur cea după Trup a Domnului și pre Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, trebuind a ne grăbi căci ne așteaptă femeile și turiștii, semnele sunt vădit rele.

Din înalt, din tărie, din slavă, căzut-au primii fulgi de nea, apoi alții și alții și alții, acoperindu-se plasa Ziduri, de la Tomșani la Braniște și mai departe, spre Beșteloaia, cu o călduroasă hlamidă albă, doar numai la calea ferată, unde s-au produs accidentul de-au târât vaca speriată baba, cică vorbesc oamenii rătăcitori pe-acolo că încă, de sub vălurile cele pansamentale, aseptice, imaculate ca într-un bun spital de război, răzbat spre aerul ce respirăm, purpurii și lucioase pete de sânge, semn că războiul e pe aproape și că se va decide soarta Țării mele, la vreme de iarnă, pentru vreme destulă să îmbătrânească multe cetățene cu dragoste de sistemul sovietic în inimi și simțiri...

Bine vorba nu sfârșea popa Sică omilia sa și, pe neașteptate subit, se auzi dinspre conac sau dinspre primărie, poate chiar să fi fost către cimitir, întâi oarece hărmălaie cântată ca de flăcăi ce s-au întrecut cu petrecerea, apoi patru focuri de Mauser, model 1939, de calibru 7,92 mm, ușor de recunoscut după plesnetul înăbușit, caracteristic armelor de producție recentă, grăbită sub iminența ostilităților. La care împușcături nemaiauzite la Ziduri de la genocidul din 1907 practicat de Maniu și de Căposu, rezonară țipete feminine. Și, lucru mai important, poate, o, parcă nu se mai termina!... rafală de mitralieră de la detașamentele de vânători de munte ce iernau în pădurile de stejar de pe Valea cu Urși.

– Iaca! își depărtă larg brațele părintele, cu un fel de mulțumire sadică, văzând că neagra sa profeție începe instantaneu să se plinească.

Tani, Grig și, mai viteaz, colericul Jenel se grăbiră să-și caute cojoacele pentru a alerga în ajutor la conac, scoțând deja la iveală, fiecare de prin ce buzunar secret, revolvere proaspăt curățate și unse, încărcate până la refuz.

Eupraxia, palidă la față, împreună cu Lina, care se păstra calmă, se așezară cam în dreptul ferestrei, cu intenția evidentă de a apăra, cu ale lor trupuri voluminoase sovietic, pe al preotului reacționar. În schimb, Codin și Marin, fricoși cum sunt țăranii și muncitorii, își aleseră în bucătărioara cea încălzită unghiuri moarte, unde nu puteau fi atinși de gloanțe nici prin fereastră, nici pe la ușă.

În uliță, cei trei intelectuali de pe malurile Dâmboviței ajunseră gata dispersați, atacați cu o rară violență de Chiasma, neînfricata cățea, și de Azorel, care, lătrând mai puțin, rupsese ceva din pantalonii teologului, cumpărați dealtfel mai pe nimica de la un israelit din Lipscani, care prefera să-și lichideze afacerile decât să le împartă cu Legiunea.

De după o salcie, de după ghizdul unei fântâni vechi de pe la 1821, de după o poartă bogată cu acoperiș de șiță decolorată de ploi, se auzi cu dureroasă claritate un ecou de împușcătură ce nu putea veni decât dinspre foișorul de la Pribegi, fapt care clarifica într-o oarecare măsură aceste evenimente confuze. Părea să se contureze scenariul unui atac concertat asupra tuturor arhivelor ghizdaviene, adunate ca furnica și la Ieși, cât a studiat pictură de copii cu Tonitza, și la București, la Drept, folosindu-se, ca intim vecin argeșean, de biblioteca de la Cișmigiu a unui ministru antonescian, Micescu, ce va fi arsă, omul nemaiavând în Romlag nevoie de ea, în fine, masiv, de pe la anticarii Senei și, în macabrul an 1940, ca fotograf ambulant, de prin toată acea Patrie în curs de paradis în destrămare, a cărei nostalgie o va purta cu sine decenii în șir până când jiscolele vieții și Norocul îl vor mâna spre pitoreasca, tare în jinuri, Alsacie, unde se mănâncă atât de bine, cu Clara Despina, la Sonnenheim.

8

Contele Marius se plictisise și, cu o impolitețe de personaj conștient pe deplin de geniul său, aduse piciorul alb al lămpii mai aproape și își deschise Lautréamontul unde, alunecând pe o broască, are Poetul viziunea tranșeelor cu soldați așteptând obuzele să-i acopere cu pământ, în timp ce-i rod puricii, îi calcă păduchii pe creștete, îi sug de sângele lor eroic nemuritoarele ploșnițe ale păcii.

Carte poștală, citi el cu uimire, îngrijit caligrafiată pe o hârtie de ambalaj de lux, ceroasă, aproape transparentă, decupată cu grijă, o poezioară ce dovedea necunoașterea în genere a progreselor Poeziei până la convergența om-computer prin dispariția afectelor, – de către fata cea mică a meșterului fotograf Samson Honig, care om, în teribilul an 1940, i-

a lucrat multe materiale din ce trebuia să fie document despre cum a fost România Regală și nu mai este din pricina bombardamentelor, modificărilor de frontiere și venirii comuniștilor peste toți cei implicați în tragedie: evrei, români, ruși, unguri, bulgari, țigani, germani și alți minoritari, strofele mai reușite fiind:

Deși tu plângi la Ziduri, te simt în București,
Te văd intrând pe poartă, te văd pe la ferești,
Te văd în orice lucru din casă, din cerdac,
Trăiești în mine, par'că, de zeci de ani. De-un veac!

Plutește cald în casă parfumul bluzei tale
Ca o scuturătură, în vară, de petale,
Iar floarea care-ai pus-o atunci în vas pe masă,
Așteaptă s-o dezmierde o mână de mătasă.

Mă amăgesc cu vorba ce-ai spus: la revedere!
În ochi am lacrimi grele, în suflet am durere.
Aștept și n-aud încă greu pasu-ți în cerdac.
De când te-ai dus la Ziduri, parc'a trecut un veac!

Contele Marius avu în primul moment impresia că cel puțin strofa a doua o auzise romanțată, într-o cârciumă cutie pentru lumea bună, însă îl derutau trei lucruri rele. Într-adevăr, visase că era frumoasa lună mai a lui 1940 și, deși tensiunea creștea odată cu prăbușirea Franței, ale cărei puteri fuseseră supte de puricii, păduchii și ploșnițele, alea *de sinistra*, cum zicea Laura Done despre Stânga, în timp ce Ducele și Reichul se înarmau cu frenezie oțelită, România Regală a lui Ferdinand și a Mariei încă era intactă și, ducându-se cu Clara, cu automobilul cel acoperit de-i zice limuzină, într-o pădure dincolo de Chitila, spre Pitești, s-au scuturat peste capetele lor bălaie niște flori de salcâm, albe și amestecate cu polen auriu și cu picături de ploaie caldă delicat înmiresmată, fiind totul ca un fel de ritual natural între oameni reîntorși într-un Eden unde nu e întristare, nici deosebire după limbi și credințe, deși unii doctrinari vorbesc de învierea Neamurilor întru Christos Domnul, ceea ce ar presupune că Judecata din Urmă ar fi colectivă, deci oarecum un regres față de *Homo solus* și conștiința juridică europeană, dobândită cu atâta trudă de la Umanism la Iluminism și, mai departe, către un Structuralism de mână și cuțit forte. Și tot atât de adevărat era că nimeni vreodată nu-i lăudase lui Marius Ghizdavu până atunci *mâinile*, delicatele sale mâini de pictor, într-adevăr mătăsoase datorită fracțiunilor nutritive și emolienților cu efect cosmetic din compoziția uleiurilor, lacurilor fixative, sicativului și verniurilor cu miros de rășină carpatică, de uz cotidian în Atelierul, zis în amintirea

mamei sale, Modigliani, din Parcul Filipescu, așezat topometric rău, nu pe Topolog, ci lângă Guvern, expus bombardamentelor.

Odată astfel bând, și visând la Clara Honig, tânărul conte simți nu numai amor și remușcare, ci și o teribilă dorință. De a-și lua frumușel oaspeții de umeri și de a-i prăvăli pe ușă, afară în zăpadă, cu câte un genunchi sau carâmb în spinare sau la spate gios.

Politețea îl obliga însă a zâmbi sclipitor în stânga și mai frecvent în dreapta, unde încă sta, admirabil companion de băutură, Virginia Gibson, cea cu ochi verzi ca preriile indiene, cu fălci mari și puternice ca ale coiotului și cu dinți orbitor de albi mărturisind dragoste de viață, cum numai ratonii mai pot să aibă în ziua distrofică de azi, a restricționărilor.

Românca Cristina Done ațipise pe somieră, abia învelită cu un pled roșu de lână călduroasă, după ce susținuse față de mitocanul de Mișu Focșăneanu că o interesează mult destinul neamului nostru și, de aceea, va rămâne trează până la spartul chefului, când se va trage cu pistoalele.

Spate în spate cu ea, dormea agitat micul Raul Lecca, scrâșnind din când în când din dințișorii mărunți ca ai mă-sii și ciripind abia auzit: evrica! evrica!

Stelian, Petrache și Mitică, cei trei frumoși locotenenți din trupele speciale, aduși de Ariel Moga, baronul de la Valea Ursului, se turtiseră de tot, deoarece în programul de pregătire de la regiment se neglijase cu desăvârșire a-i antrena cu rusoaice și să reziste la cantități elocvente de băuturi arzătoare, ca samogonul și chiar basamacul. Expertul Horea Bratu observa cu îngrijorare acest neajuns, fiind hotărât să alarmeze unde trebuie, mai ales că auzise de niște spioni, dintre cei mai buni ai Occidentului, care s-au demascat lamentabil dinaintea lui Stalin, după primele două-trei sticle de vodcă adevărată, purificată în laboratoarele cekiste.

Doctorul Lecca se plimba cu mâinile reci la spate, pe lângă zidul cu verticale cărți vechi, înțelepte și neobișnuit de bine legate. Le citea cu coada ochiului titlurile argintii sau aurii, de pe cotoarele albastre sau brune sau roșii, buzele sale cărnoase repetând șoptit vreun nume de nemuritor, cu sugestia că din mai toți cei prezenți în cula de la Ziduri, se va alege praful dacă nu-și vor scrie, măcar cei ce vor avea parte de vârste necuviincios de ample, memoriile, și câte un anexat curriculum vitae ca pentru o angajare în rai sau în iad, cuprinzând nu atât cele lumești întâmplări, ci *concluzii* privind diferitele aspecte ale neajunsului de a te pomeni contemporan cu evenimente neplăcute, care fac omul chiar cel cu inimă de aur să-și deie arama pe față, cum a pățit și Țarul Petru, care a ajuns cu cal cu tot un masiv bloc de aramă spiritualizat modelată, de un de prin Franța sculptor, Rodin, adus de Rilke și Lou Andreas-Salomé la Leningrad Ekaterinei a II-a.

Domnul financiar cu alură și alonjă americană Octavian-Augustus Theodoros Ghizdavu era posac. Se posăcise pentru că Fortuna, după câștig mare, îi întorsese fundul ei lat și moale, fesenist, îndreptându-se spre alte

flamuri, suflând acum din toți bojocii în cărțile colonelului Belizarie Moga, ajutându-l să trișeze neprins, să aibă permanent careuri de ași și bunul-simț de a evita chintele roiale, fapt explicabil nu printr-o cumpătare sau printr-o mare cultură, pe care nu le avea deloc, ci printr-un abject republicanism, învățat în anii regimului de autoritate regală carlistă, când camarila Lupeștii îl făcuse caragialesc de ploieștean, profund antimonarhic și antidinastic, de se mira la sinceritate cum, de ce generalul Antonescu, date fiind marile răspunderi dinaintea Istoriei pe care ca particuler și le-a asumat, nu-l expediază pe tânărul nostru Rege în Elveția, ca să ne putem alege și noi franțuzește aici un prim președinte, eventual direct prin plebiscit.

– Fiindcă țăranii noștri, răspundea ca mare cititoare de presă Olguța, citând poate chiar pe Conducătorul Statului, vor neapărat să aibă un Rege acum, fiind instructiv din punct de vedere al psihologiei gloatelor a se cerceta cum va vedea țărănimea, la fel de numeroasă și peste un veac, chiar îmbrăcată în salopete, această delicată problemă dacă la a se așeza pe Tronul lui Mihai Viteazul, Voievodul Unirii, e cazul, ca după atâtea jertfe, să poată a cuteza a năzui electoral, oricare viță șuie, orice lepădătură coruptă a Fanarului dâmbovițean, oricare saltimbanc vândut străinilor, pe când japonezii, uite că și-au apărat cu o tenacitate înspăimântătoare Monarhul, tradițiile, seriozitatea, preferând a pieri cu toții sub diferite neamuri de bombe, decât să-și desacralizeze simbolul unității neamului.

Deci domnul doctor Lecca se curățase demult de ce numerar avea, iar pe datorie nu se angaja, dat fiind nenorocitul sau defect de a trata sărăcimea gratuit, fără ca măcar faima de tâmpit să o exploateze punând-o, cât încă mai eram o democrație cu alegeri, în slujba idealurilor unei grupări politice. În locul său răcit, luase loc la masa de operații asupra viscerelor albe-negre ale Norocului, domnul Bazil Frâncu, Don Bazilio cum îl numește cu simpatie Marius Ghizdavu, profesor de franceză la Școala nr. 2 „Charles Baudelaire", sponsorizată din moși-strămoși de Ghizdavienii dintotdeauna cosmopoliți și înclinați a-și nenoroci și slugile, cum s-a și întâmplat când au venit la Ziduri rușii, speriindu-se de ce frumoase maniere aveau domnișoarele pe care le violau. El tocmai a primit uriașa sa leafă de profesor și e gata să o jertfească fără frică, din filosofia mizerabilului Proudhon că bunurile și averile acestei lumi sunt cu totul relative; s-ar stinge orice conflict dacă n-ar mai exista proprietate! De aceea și este credibil că, în afară de Marius Ghizdavu, el ar fi fost unic printre bărbații din plasa Zidurile care să se fi culcat într-un fel sau altul cu Dorothea Hébuterne, plauzibilitatea bârfei crescând dacă ținem seama de amestecul iresponsabilului intelectual în ințețirea, *ca legionar*, a conflictului de muncă de la Atelierele CFR Grivița, în februarie 1933, care a fost prima reacție muncitorească majoră în plan european la preluarea puterii în Germania de către Partidul Muncitoresc Național Socialist, din păcate Iuliu Maniu dând ordin verbal prin Căposu, lu' Mișu Focșăneanu, să se strecoare

cu revolverul printre proletari și să tragă în jandarmi, care să răspundă disproporționat comițând genocid, fiind cât pe-aci s-o găurească și pe Dorothea, tovarășa de luptă a francezului Leonte Hébuterne (cu nume conspirativ Pedro), venită cu oala de sarmale la grevă.

– Așa zice lumea! dădu din umeri cu oarecare umor parșiv doamna Amelia și cele trei fete ale colonelului se hotărâră să se pună în gardă față de un crai francofon cu trecut atât de întunecat. Bine gândiți! Păziți-vă cinstea renumelui. Totuși, fetelor, să știți, pen' că acum doar sunteți măricele, că Don Bazilio este un amant parizian tare iscusit și, când soții voștri, fiecare pre numele său, Stelian, Petre, Dumitru, vor trece întâi Prutul, apoi Nistrul, pe urmă Bugul, și își vor adăpa caii în bazinul Donețului, în apa Kubanului, în liniștitul Don, ba chiar și în măreața Volgă, care râu normal ar fi trebuit să fie hotarul românesc spre Asia, cum va învăța cu Timpul și Ehrenburg de la academicianul Simionescu [Velikaia Rumania ot Tissî do Volghi], dacă am fi știut să ne păstrăm memoria dacă și identitatea romană, și când vă veți simți singure și părăsite de toți, în incertitudine dacă nu cumva sunteți deja văduve de război și numai comunicațiile proaste vă împiedică să recunoașteți că sunteți libere și independente, ca pasărea ce se bucură-n crengi și ciripește cip-cirip! eheiii, atunci nu-i consolare mai dulce decât să coboare din brișcă un domn în hăinuțe de doc de culoarea galben-cenușie a ghearelor de cucoș, să-și ridice cu eleganță pălăria de paie spre cerul liber al patriei încă nebolșevizate și, urcând treptele monumentale de la poarta de Apus a castelului din Valea Ursului, să vă întrețină până târziu în noapte, cu știri optimiste, în Sala Cedrilor, între coarne de cervidee și blănuri de urși cu dinții rânjiți la candelele cu licărire liniștitoare...

– Un singur lux: al jertfei; o singură podoabă, a cinstei... Soție, mamă și bunică! răspunse ferm cu, bătând înciudată din picior, chintesența Apelului Antonescu către Femeia Română, înaltă și brunețică, Olguța.

Cocuța și Nunuța, gemene bibelouri cu perechi de codițe țărănești, numai nu unse cu gaz contra păduchilor, ascultau visătoare, murmurând însă cu o luciditate care ar putea fi, retrospectiv, cutremurătoare:

– Și copiii?... Cu sugestia că astfel de consolări nu au niciun sens, câta vreme condiția lor de orfani ar fi de neinvidiat.

Nu era, deci, nimic frivol în acest plictis dinspre ziuă, al veghei de la Ziduri, apoi al somnului dulce, cu visuri despre cum vom cuceri Rusia.

Elvira, verișoara lui Marius, nu prea înaltă, cu ochi demonici, meridionali, de olteancă, *cea mai frumoasă din cele prezente*, și micul Raul nu putea să greșească la câtă artă îl învățaseră și Cristina, și amantul pictor al mă-sii, zglobia Elviră, după ce se jucase cu Dora Glagoveanu la pianul cu sunet învechit de nefolosință, ca de pe un cadavru la morgă așa ridicase, în celălalt colț al salonului, cearșaful-husă din durabilă pânză de in rusesc, licență Tretiakov, așternut peste o hartă în relief a Europei, comandată la

dimensiunea de 3x4 m² de răposatul Voicu Ghizdavu, imediat ce Marea Britanie, Franța, Reichul și Mussolini au tranșat la 31 septembrie 1938, la... Nürnberg, Cehoslovacia, comițând o greșeală politică și de elementar bun-simț colosală: au jignit, grav și ireparabil față de Stalin, neinvitând la acest prim act revizionist major reprezentanții ei, cea mai puternică armată din lume, Armata Roșie, pentru înzestrarea căreia se dezvolta în patria muncitorilor și țăranilor, cu sacrificii sălbatice, industria grea pe seama agriculturii, cu pivotul ei, industria constructoare de niște mașini, cum ar fi taburi, tancuri, miguri, katiușe, bombardiere, cuirasate *i drughie*. Neglijență și sfidare urmate de consecințe neplăcute pentru toți bucătarii: Reichul și Mussolini vor pierde războiul, Franța îl va câștiga în ultimul moment, cu riscul însă real de a fi bolșevizată până, apărând Brigitte Bardot, Alain Delon și Johnnnny Holidayu, vor deturna de la utopii stângiste, atenția masilor, inteligenții de capitaliști, iar Marea Britanie se va scandinaviza lent dar metodic, lăsând și ea soarta scumpei noastre planete să fie decisă în veacul următor de niște neeuropeni roturieri.

Uriașul salariu al profesorului Frâncu s-a topit în mai puțin de două recreații. Nu și l-a însușit colonelul, devenit dintr-o dată prudent și fericit cu-atâta zestre, o bucurie pentru nevasta ce trăgea să moară de un diabet intratabil pe Valea Ursului, ci conu' Alecu. Deși nu avea ce face cu atât bănet, pe care ar fi putut să-l doneze popii Sică, pentru operele de binefacere ale bisericii, el se bucură ca un copil. Zise ca dintr-un roman cu jucători: „Șii mâna greblă se făcu!‟. Și chiar întinse degetele rășchirate și buldozeri spre sine mușuroiul de bancnote și discuri metalice. De bucurie, gușa începu să-i tresalte ca la gușterul verde. Chemă atunci pe Lina și, ciupind-o prietenos de cot, îi comandă o porție cât mai fragedă și mai pipărată de uger pané, specialitatea casei când venea în vizită fratele cel iubit al amărâtului de Ghizdavu Voicu, ce olog și ținându-se de citit, nu că scăpătase, dar nu progresase exploziv în anii de liberalism deșănțat, aduși de cel mai „prost“ Rege român, Carol al II-lea, căruia, în primul rând moralicește, i-ar fi fost de preferat pe Tron până și de egzamplu Gheorghiu-Dej, care n-avu camarilă gré, nici aplecare spre tablouri, nici țiitoare sub stalinism la 1952 presupus israelită, ba chiar dimpotrivă.

Rămânând loc liber la masa adevărului, Octavian făcu un anume semn către Marius. Cătrănit că nu vedea prea clar sau în orice caz mai clar decât Stelică, Petrache, Mitu Supeanu, Horea, Virginica și Mișu Focșăneanu de lângă el, misia Neamului Românesc la gurile tulburi și încă pline de pește ale Dunării, odată cu instaurarea unei ordini europene noi și nedrepte, romanticul pictor fu gata să accepte sfidarea hazardului ca pe un fel de beție, ca și cum în fruntea regimentului său de cavalerie, precum auzise despre bezmeticii polonezi, s-ar repezi cu escadronul eroic direct în desantul însoțitor la o turmă de dinozauri T-34 (Troțki-34).

De unde doctorul Lecca îi cotrobăia însă prin cărțile neasemuitei sale

biblioteci, auzi însă chiar atunci un fel de chițăit, ca și cum expertul pediatru ar fi gâdilat-o nu știu cum pe copilița Clarița Honig. Se posomorî, se coloră galben de gelozie, apoi negru, făcu semn fratelui să convingă pe tanti Meli să joace în locul lui, fiindcă avea și ea bani mulți din mode, și voia să scoată și din Elvira, excelenta pianistă, o cobră de finanțe-bănci.

Veni atunci spre el Minodora, Dora Glagoveanu, cu botișor de copil în curios contrast cu iezerele reci ale unor ochi limpezi și serioși de munte.

– Îl trezesc pe Gary! șopti ea alintându-se cinic, poate ofensată că scriitorul Grigore Căinaru o abandonase plecând să facă observație romanescă de obiceiuri de iarnă, în plasa Zidurile, dintr-un județel de munte. Poate câștigă banii aceia păcătoși, pe care și-i visează atâta pentru noul său motoraș!

În realitate, – și Marius Ghizdavu nu era surd la comunicația nonverbală, sora fratelui spera și zicea că poate Gary își va pierde așa și ce brumă de capital agonisise pentru a revoluționa Motorul românesc, aceasta fiind lovitura finală dată proiectului, după ce toți tehnicienii și studenții israeliți din Politehnică, utili colaboratori, dar nu tot atât de bogați în imaginație, fuseseră îndepărtați, în condițiile de efort ale *românizării* accelerate a învățământului nostru românesc.

Dora își știa fratele mai mult decât romantic. Cu o intuiție de soră adevărată, presimțea că din experimentarea noului automobil în poligon, Gary ar putea sfârși într-un mormânt, cum cad din cer piloții prinți.

Ea însă nu anticipa și că era mai bine așa! Căci ar fi fost măcar un mormânt într-un cimitir *accesibil*, nu un mormânt *fără cruce*, fără nimic, în pădurile calde ale Caucazului, o simplă groapă cu cadavru român.

Lui Marius îi era indiferent cine pierde și cine câștigă, avere sau sex, la el în bibliotecă, numai să se cărăbănească mai repede toată banda asta! Dădu aprobarea cerută pentru trezirea lui Gary și se ridică alene din jilțul său osos, pentru a da mâna cu Bazil Frâncu, felicitându-l metafizic pentru scuturarea de bani și învățându-l subtil, făcând cu ochiul către tanti Meli, cum să facă rost de alții, la care profesorul își schimonosea chipul dulce și efeminat de cremuiri cosmetice, ca și cum s-ar fi opus socotind lucrul dezonorant, obositor, fără sens sau primejdios.

Gary obținuse foarte târziu în noapte învoirea comandantului de a-și părăsi escadronul, după ce Țara se dumirise că așteptata masacrare a fostei clase politice, care ne-a dezamăgit, nu s-a mai produs, fiind probabil amânată până după retragerea Mișcării de la guvernare, prăvălirea de la Conducerea Statului a premierului Antonescu și revenirea ei în forță la putere cu un guvern monocolor, verde crud, verde crud ca orice nevroză. El era alături de prințul Raul Lecca, de teologul Atanasie Damian și de filologul specialist în literaturile române vechi din Galiția Mare Jenel Noveanu, a patra persoană de sex masculin îndrăgostită până peste urechi de verișoara Elvira a lui Marius Ghizdavu, a cărei pustiitoare putere de

seducție izvora și din misterul de calibru greu cum de s-a putut naște ea din grăsana ca o purcică, dar bună la suflet, doamnă Șaraga și din gușatul domniei sale soț ghizdav. Având atât de serios imbold, Gary călărise pe nemâncate cel puțin patru ore, adesea pe drumuri neumblate și nu o dată peste stepe nesfârșite și fără reper altul decât stelele, luna și intuiția vie a azimutului spre care trebuie bâjbâit după oarece căldură și chiar pat cu rufărie proaspăt călcată, sclipitor de albă, ca laptele Linei, cameristă genială care-i făcu înspăimântată un ceai cu mult rom și îi propuse să se oblojească singur, cu niște alifii țărănești, unde cavalerul acumulase jos răni supărătoare de la șa.

Când el intră în imensa bibliotecă, frecându-se la ochi orbit de policandrele cu lumânări vechi albe, înmiresmate, de spermanțet și untură stearină de cetaceu, dar și mai mult de acea fluorescență spirituală pe care toți romanticii o percep fără niciun fel de efort unde-s cărți multe și bune, se făcu o tăcere respectuoasă și admirativă, nobilă ca la Weimar.

Olguța își înălță puțin mai sus gâtul ei lung, modiglian, cu mărgele roșii. Cocuța și Nunuța, mici bibelouri cu fundițe roșii în cosițele cele negre ca pana corbului ce-și înfige ghearele galbene în stârvul haiducului, oftară într-un glas, madam Meli își feri privirile spre o icoană a Sfintei Paraschiva făcătoare de miracole, Cristina Done scânci în somn, ci numai Elvira, deși îl salută politicos din cap, luă de mână pe Don Bazilio și îl trase după ea, către uriașa și orizontala hartă a Europei, ca și cum n-ar fi observat nimic din valoarea de prăsilă a tânărului sublocotenent de cavalerie din Armata Regală Română.

Un moment, Gary se împletici în mijlocul salonului. Ca și Dora, el avea trăsături de copil și ochi de călugăr retras din această amăgitoare lume, cu ferma concluzie că nu e nimic deosebit între a fi azi și a nu mai fi mâine. Precum singuratica și retractila medicinistă, perfect conștientă că nu există vindecare perfectă, se ferea să se spovedească oricui despre ce-a mai gătit și ce pălărie a văzut în vitrină, așa tânărul inginer vorbea extrem de puțin despre cercetările sale, care în vremuri crâncene de război motorizat ar fi putut interesa pre mulți, sub epitropia entropiei nivelatoare a pace eternă.

Gary Glagoveanu lucra într-adevăr, între răpirea Basarabiei și Bucovinei de către Molotov și restituirea lor vremelnică de către Ribbentrop, care la Nürnberg a susținut că n-a trudit decât la un imperiu cum și-au lucrat și americanii, englezii, francezii și imens rușii, germanii nefiind mai fraieri, ci doar retardați, și e rău de neamul acela care pierde trenul momentului, – împreună cu Grigore Căinaru, fostul coleg de la filologice investigații, la construcția unui motor de automobil perfect silențios, unul punându-și la contribuție fantezia debordantă de scriitor român, celălalt reale virtuți de om calculat și adept al unei economii de piață socială, la a doua echitate, dincolo de jefuirea contribuabilului!

De motorul lui Glagoveanu, dacă e să se ia lumea după ce zice Mișu,

au început să se intereseze deja, în egală măsură, atât securitatea nazistă cât și aceea bolșevică, silențiozitatea de excepție a eșapamentului putând asigura o înaltă calitate conspirativității anumitor ridicări nocturne de... bandiți, deseori demascate de gipul clasic.

Tot atât de tăcut ca motorul său de spionaj și arestări, domnul Edgar Glagoveanu s-a dovedit incapabil să facă vreodată o curte explicită Elvirei. Deși arătând ca de optsprezece ani, datorită lecturilor, credinței și intensei ei vieți spirituale, ea știa însă totul și aștepta de la el să procedeze indecent, ca Marius Ghizdavu când s-a prezentat bățos la doctorul Lecca și, în numele Afroditei Venerei, i-a cerut – ca între masculi culți deștepți – să permită unei Aure oricum incurabil bolnave la cap, să aibă parte, pe acest fioros pământ, de un petec de Fericire cu el, cinci ani bătuți pe muchie, la Ecrene, socotiți suficienți pentru expulzia unei Opere compatibile cu a lui Van Gogh. Este însă tot atât de adevărat că Elvira era egal interesată să verifice dacă soțul ei, domnul Mihai Focșăneanu, unul din cei mai buni lucrători de informații ai momentului, putea fi și un om de acțiune preventivă, cum profețise, când s-a negociat logodna, gușatul ei tată, care pe baza indicațiilor viitorului ginere a și dat în scurt timp lovituri cu mare ecou în lumea afacerilor, ca și cum țara ar fi intrat cu adevărat pe făgașul tranziției, demarate încă de la distanțarea de abuzurile regimului fanariot.

Desigur, Elvira, cum nu avusese până atunci prilejul să plângă cu ochii ei de pădureancă pictată de Tonitza la cules de mure, nu știa că, spre deosebire de doctorul Lecca, Mișu n-avea chef de rafinamente psihice: el ar fi tins spre o simplificare a situației și, folosindu-se de agenți sovietici sau germani, pe care la rându-i îi servise în această lume stranie a adevăratului guvern mondial, ar fi lichidat-o și pe ea după ce ar fi... aranjat cu amantul, iar după un doliu de circumstanță, *ar fi luat alta*, eventual o rusoiacă sau nemțoaică, căci natura meseriei sale, necesitatea de a avea cap limpede, spre a distinge în hățișul de date ața tricoloră a interesului național, nu-i permitea să-și bată capul cu toate prostiile, așa considera Raul Lecca, sensibilul plod care își detectase cu o singură excepție – Damian Teologul, cel ce suferea în tăcere ca o buturugă – toți rivalii.

Așa cum macroreptila uriașelor, minunatelor vremi revolute, când bestia umană nu exista, își îngheață tremurul gușei și curiozitatea căutăturii la apropierea pradei de vatra sacrificiului inexorabil și plăcut Zeului, sub cocotieri cât zgârie-norii, azi cărbune mineresc, așa rechinul cel gras, conu Alecu, înlemni de plăcere cu mușcătura de uger pané încă netopită în bogat salivanta sa gură de aur. El știa mai bine decât oricare altul că domnul Leonida Glagoveanu, fost chirurg militar, devenit, după omorârea pe masa de operații a unor miniștri, om de afaceri, este astăzi furnizor de conserve de carne de război atât pentru unele mari unități române, cât și pentru unele unități germane, inclusiv de marină subacvatică atlantică. De aceea, ca unchi, el sfătuia ades pe Marius să o ia pe tânăra medicinistă Dora, însă

parizianul se considera prea ros de viciu pentru a se prăvăli asupra unei făpturi cu botișor de copil neîntinat. Totodată, conu Alecu, în caz că, prin natura secretă a serviciului său, Mișu ar fi fost lichidat într-o bună zi ca să tacă ce nu trebuia să mai știe nimeni, atunci ar fi fost totuși satisfăcut cu o recăsătorire a Elvirei cu acest inginer talentat, frumos și nobil. Iară cum vremurile de război, perspectiva încăierării noastre cu cei care ne-au ciopârțit Țara, lăsată întreagă de Regele Ferdinand și Regina Maria, alertau asupra creșterii rolului serviciilor speciale, ce trebuiau și ele să-și aducă un prinos de recunoștință și sânge intelectual, madam Meli sfătuia din experiență pe focoasa Elvira, să nu se lase încă însărcinată de Mișu și să-și păstreze nici prea aproape, nici prea departe, câțiva bărbătuși de rezervă.

– Bine-ai venit, tinere, la această masă verde, unde zeii împart muritorilor *fiecăruia ce i se cuvine*! cum zice Oscar Hubig, primi colonelul Moga cu bucurie pe chipeșul sublocotenent de cavalerie glagovean. Fie ca fetele mele de măritat să devină sensibil mai atractive, odată cu apariția acestui nou factor – averea ce poți moșteni – pe tabloul strategic global!

– Cărțile sunt totuși făcute, protestă Octavian Ghizdavu, nescăpând din ochi pe Virginica atâta vreme cât brațul păros al lui Marius îmbrățișa speteaza de mătasă roză de alcov a scaunului alb mesteacăn venețian. Iată un crai chel cu o damă de pică siciliană: e clar că inginerul Otomega și sculptorița ce doarme colo se iau, înainte sau după război, fiindcă Marius nu va putea trăi omenește cu ea, după ce a băgat-o în pământ pe soru-sa! Destinată lui Marius îi este doar Despina Schlauberger, rățușca cea urâtă aflată actualmente în Alsacia, pregătind nuclee ale Rezistenței din ordinul lui Malraux, un scriitor cambodgian cu care împarte convingeri spaniole progresiste și hotărârea intelectualului de a fi angajat, singurul erou al vremurilor postmarxiste neputând fi decât chinez, gata să-și dea și viața pentru ca, instruit de securitatea sovietică, să-și înțeleagă condiția de ființă umană ca pe un instrument de maoizare a unei inegalabile civilizații de cărturari... Marius, însă, nu se va putea cominterniza cu nespălata asta de Dorothea mai devreme de 5 octombrie 1943, seara, când după proiecția mea, tancurile sovietice vor debușa în pusta vieneză și, de aici, în ritm accelerat, până la Toulouse, Biarritz și Santiago de Compostela, cu o masivă concentrare simultană pe aliniamentul Dunkerque - Le Havre (cu senzuala gură a Senei cu tot) - Caen - Cherbourg, de pe care poziții fie se va lansa decisiva debarcare sovietică peste valuri în Anglia, Irlanda, Groenlanda și Islanda, fie, în așteptarea izbucnirii unei revoluții în America secătuită de înarmări imperialiste, se va face doar demonstrație, pentru a împiedica, dimpotrivă, o intervenție anglo-americană pe continent în favoarea burghezo-moșierimii și puternicelor rămășițe feudale... În consecință, Dora Glagoveanu va fi a doctorului Lecca, drept consolare că a pierdut o nevastă frumoasă și, cu una urâtă, i-ar fi imposibil acum să conviețuiască, sau a lui Stalin ca Pradă de Război, dacă Mișu joacă dublu.

Alde Căinaru o curtează zadarnic: prea se vede de la o poștă că nu urmărește decât o zestre enormă, pe care însă, ca scriitor, n-ar fi capabil să o administreze, nici ar avea timp s-o risipească în dezmățuri, pe când doctorul, atât la Așezămintele Brâncovenești cât și la cele proprii, s-a dovedit un manager cum puțini se află în Țara Românească, chit că actuala politică, de îndepărtare a israeliților din posturile de decizie economică, a scos la iveală noi și noi specialiști români dornici de afirmare în diferite domenii de activitate. Olguța va fi a lui Stelian Dabija, fiindcă se potrivesc la înălțime și, dacă s-ar dansa cu adevărat aici, ar fi o pereche de concurs perfectă pentru tango de război și vals de pace. În ce privește pe Cocuța și Nunuța, este însă indiferent care va fi a lui Petrache Hulpe și care a lui Dumitru Supeanu, deoarece ele sunt gemene și nediferențiate psihic, numai Cupidon poate decide, e bine să cam dea domnul colonel cu zarul!

Trecură astfel de la divinul pocher la brăilenele zaruri, nu pentru că Edgar simțise că vor să se coalizeze ca să-l scuture, ci pentru că de cât călărise de dor de Elvira Focșăneanu, născută Ghizdavu de madam Meli, căpătase jos răni dureroase de la șa, încât nu putea sta confortabil nici pe cel mai pufos scaun baroc adus de arheologul Voicu Ghizdavu din Italia, pe care însă se vor lăfăi, firește foarte îndesat, bățos până la pârțuri proletare, muncitorești-țărănești, stăpânii de mâine sovietici ai Zidurilor.

– O Zamolxe, invocă Edgar cu luciri de iezere verzi-albastre sub boltita-i frunte umbrită de păr ondulat natural, ajută-mi să dau numai și numai șase-șase, când și cât trebuie ca să-mi scot de la marele magnat conu Alecu sponsorizarea pentru Motorul în patru timpi de care tata nici nu vrea s-audă! Îmi vând sufletul ție, fă-mă dară tu fericit, căci aleasa inimii mele nu e aleasă și de Ursită! O nesățioși de sânge zei ai Daciei Felix! Dacă tot mi-ați hărăzit moarte departe, la malul apei calde a Kubanului, dați-mi Norocul în posesie măcar câte zile mai am între aceste foarte zdrențuite hotare, plânse de atâta mulțime de refugiați!

– Grigore Căinaru nu e un refugiat, bolborosi Moga, verificându-și Mauserul, să vadă toți că-i plin de gloanțe. Taică-su Nae s-a retras din Basarabia imediat după Reîntregire, anticipând că noua noastră clasă politică și, de fapt, economică, liberală, nu va investi masiv între Prut și Nistru, unde era factor de risc imperialist sovietic rus. S-a ajuns, e antreprenor foarte bogat pe la Lugój, Caransebeș, Timișoara, Arad, Băile Herculane, Vârciorova, Ada Kaleh, Jimbolia, Curtici și Vârșeț... Dacă s-ar perfecta asocierea Căinarilor cu Glagovenii sub semnul lecturii temeinice, atunci acumularea de capital s-ar impune de la sine, atât la bursa de valori cât și pe piața extrabursieră, chiar dacă-i scriitoraș... Cică vrea o carte de 1681 pagini, fiindcă la 1681 au târnosit venețienii Basilica di Santa Maria della Salute, votivă, promisă după Ciuma acelui secol!

Jucau: Gary cu senatorul, Octavian cu agresivul colonel, dar o așteptare a ceva mai mult decât cum cad zaruri și averi isteriza grupul femel

strâns la harta europeană, în preajma lui Don Bazilio.

Nici Marius, nici cu atât mai mult, ca specialiști, Horea Bratu și Mihai Focșăneanu nu scăpaseră semnificația gestului cu arătarea mușchilor și a pistolului, de către cel însărcinat de Generalul Antonescu să apere personalitățile de la Ziduri de o eventuală acțiune a exaltaților. Mda, domnul colonel Ariel Moga avertizase fără echivoc:

– Domnule Glagoveanu, dacă ai călărit patru ore cu ordinul de a-l curăța pe tânărul scriitor Grigore Căinaru, deși ai fi un ginere bun pentru vreuna din fetele mele, te voi trimite pe lumea cealaltă fără regret. Fiindcă scris este ca acest om de cultură *să se exprime* mai întâi, să-și termine așadar Cartea fioroasă și încâlcită și interminabilă, pe care el însuși să nu o poată reciti e pariul, și abia pe urmă, să fie lichidat de alții, mai iscusiți, cu ocazia evenimentelor de la Budapesta din toamna lui 1956!

9

Madam Amelia Șaraga se întinse ostenită și asudată ca un hipopotam pe sofa, cu burta-n sus, spre amenințătoarele stalactite de ipsos ale plafonului, adus de strămoșii lui Marius Ghizdavu din Ragusa, de la un negutător aromân căruia, mulțămind anticipat pentru găzduire, îi lăsaseră, în drum spre progresista Veneție, mai multe fedeleșuri cu țuică de Coșești, îngălbenită de bătrânețe ca Palia de la Orăștie.

Prea tânăra doamnă Elvira Focșăneanu, studentă la Finanțe-Bănci, la Academia de Științe Economice încă nenumită nici Vladimir Ilici Lenin, care a descoperit NEP-ul, adică necesitatea economiei de piață, nici Virgil Madgearu, care tocmai fusese împușcat și, ca și Iorga, din cauza vremii răcoroase încă nu putrezise îndeajuns până-n Revelion, sta pe recamierul cel moale și mătăsos cumu-i mușchiul de pădure spre miază-noapte și ținea în poale capul rotund, coafat alb-violet, al mamei sale, căutând-o cu tandrețe filială de niște păduchi imaginari, pe care, tânără ea însăși cândva, pe vremea glorioasei rezistențe din Iașul natal, impetuoasa consoartă a descurcărețului con Alecu îi cam avusese totuși, luați odată cu tifosul de la răniții și refugiații momentului, groaznicul tifos care tot atunci și tot acolo, pe Marieta Ghizdavu, acuarelista acum îngropată peste drum, n-a iertat-o, încât l-a lăsat pe Marius orfan, de timpuriu cum păți și graful Lev Tolstoi, ca să-i sporească providențial sensibilitatea artistică, acea capacitate nu întotdeauna de invidiat de a privi fără iluzii în ciolovek și a avea de ce să militezi pentru înnoirea sa morală după vechile precepte evanghelice.

Pictorul chiar privea înduioșat la degetele de copil ale verișoarei sale dragi și orice om mărinimos ar fi putut citi, pe chipul său cadaveric de mult nesomn, o dorință deconcertantă de a avea și el mama în viață, să o poată căuta în cap, după ce a apucat păduchii primului război, să o scape de ai celui de-al doilea, câștigat de Stalin în prelungiri, deoarece ignorând

recomandarea colectivului de analiști și antrenori condus de domnul Mihai Antonescu, ministrul român de externe, Führerul a refuzat net să se predea necondiționat anglo-americanilor, de îndată ce au debarcat cu nouă luni de copil uman înainte de sinuciderea sa cu soția Eva.

Privită, Elvira avu un surâs care-i umplu ochii, negri ca vinul Zidurilor, de un mister îmbătător, ca de sticlă. Ea nu știa în cuvinte și totuși *știa* că în acele clipe de dor, când Gary îi închină ostentativ fiecare la zaruri căzut șase-șase, când teologul Atanasie Damian și lingvistul Iancu Noveanu recunosc spovedindu-se popii Sică, da, am fugit la domnia ta din frica de ispită, cel mai curat suflet din biblioteca-salon, cel al adormitului Raul Lecca, tot orfan ca Tolstoi, se zbate vibrându-i ca o chemare de vis, am crescut, Elvira, tătarul tău a fost lichidat de securitatea sovietică la Mangalia sau la Balcic sau la Ialta, ești a mea, ești tânăra mea soție de student, credincioasă, și vii duminică de duminică și de sărbătorile legale la vorbitor, cu demâncare și cu vești, la pușcăria mea de la pitorescul Pitești, în cartierul Reeducării dintre pădurea Trivale și confluența Râului Doamnei cu Argeșul. Ceea ce n-a fost să fie!! Fiindcă a fost să se plimbe cu tătarul ei, cu Augustus și cu Virginica, și cu doctorul Lecca, pe alei umbrite de carpeni seculari, în parcul Edgar Allan Poe din Baltimore, ronțăind cereale și ascultând fanfara crucișătorului E. Dickinson intonând cât de lung este drumul, încât nu se poate risca nimica pentru loserii galițieni, rămași în țara în curs de sovietizare, problema momentului fiind să apărăm mai întâi Occidentul de o prăbușire din interior, sub puternica infiltrație a ideilor marxist-staliniste, aureolate de victoria împotriva socialismului muncitoresc național-german și de rezolvarea definitivă a problemei șomajului și în genere a spectrului crizelor economice.

Constatând că micul Raul se încruntă prin somn, doctorul Lecca înlemni cu un tratat despre bancuri al lui Aristotel, în mâna dreaptă. El scrută îndelung faciesul mort al Cristinei, învelit în bogatul ei păr, din care s-ar fi putut lucra buni pâslari pentru mateloții noștri de pe submarinul Delfinul, Rechinul sau Marsuinul. Niciodată sculptorița nu fusese mai îmbietoare și mai aproape de a născoci alt tip de farmec decât al sorei sale cu plete lungi bălaie. Părea că s-a desprins de propriul ei leș pentru ca privind de unde se uita acum văduvul intelectual, să-și remodeleze propriul chip într-un chip atât de inspirat încât să trezească, în cultul ei cumnat, trăiri remușcătoare, chipurile vinovate, deci delicioase, cum până la data de 1 ianuarie 1941 nici nu-și închipuise că s-ar putea să existe în sufletul cel atât de încăpător al ființelor umane, pe acest pământ plin oricând de noi și noi învățăminte, între Creațiune și Apocalips.

În oglinzile cele mari, albastre-verzui, reci și clare ca Veneția pe vremuri de ciumă, când nicio gondolă din cele 10101 nu mai tulbură nămolul cel cu cioburi de preț și negru ca smoala, copila Dora Glagoveanu nu putea să nu reflecteze la dascălul ei, de la Spitalul Brâncovenesc, unde

l-au tăiet Decemvirii cu topoarele pe disidentul lor Mihail Stelescu fiindcă făcea mișto de Căpitan, la 16 iulie 1936, chirurgul fiind de gardă și neavând ce ajutor să dea cărnii găurite de gloanțe și hăcuite, în timp ce acasă, în brațele Aurei sale se zbătea și scâncea melancolicul ei parizian Marius, a cărui instabilitate sentimentală nu se potolea cu vârsta, ci lua o amploare deconcertantă. Nu, nu exista alternativă rezonabilă pentru Dora: de câteva ore puțin gravidă, soțul ei nu putea fi decât tatăl copilului, scriitorul în formare Grigore Căinaru, prietenul de la Filologie al romanticului ei frate, viteazul Edgar, care tocmai smulgea Imprevizibilului, cu mistică satisfacție în căutătură, un nou șase-șase, spre neurastenizarea colonelului Moga, care nu izbutise să-l deposedeze pe gușatul Senator, din păcate, de hălci la fel de ample din partea vizibilă a averii sale, expuse la jocul de plăcere numai cu gândul că în final va câștiga afaceristul său nepot, blondul și bretonatul Octavian Augustus Theodoros, tăticul lui Vicky și al lui Alex, îngerașii româno-americani, care încă dorm în foișorul de la Pribegi, vegheați de Lina, Marin și Codin, somn de voinici, fără coșmaruri, de parcă li s-ar fi comunicat destinul lor de succes cert, occidental, liniștindu-i inginerul Eugeniu Otomega, abia descălecat, că n-au cum, nu vor pune laba pe ei rușii peste mai puțin de trei-patru ani, când vor descăleca pe ale noastre raiuri sadoveniene, încă bogate în cele ce se vânează sau se pescuiesc.

Marius privi, cu mândrie pentru frumusețea ei, la micuța verișoară Elvira, cu indiferență la Cristina Done, fiindcă se culcase destul cu soră-sa din 1929 și 1936 până la 23 august 1939, când s-a pupat Molotov cu Ribbentrop, și cu respect matern la tanti Amelia, care-l crescuse ca pe un fiu, ba chiar cicălise pe văduvoiul Voicu Ghizdavu, abia întors în 1919 reumatic anemic din prizonieratul alsacian, să-l înfieze ea definitiv.

La Olguța cea înaltă și sprâncenată ca o grecoaică din Insule, la Cocuța și Nunuța, cele bune dansatoare ca de număr Joséphine Baker în Cabaretul Voltaire de la Weimar de pe Bulevardul Sorbonei, el își interzise a se uita altfel decât cu un leninist căscat, nu cu dispreț, dar ca unul care mănâncă doar spiritualitate pe pâine intermediară de țară din Spiegelgasse. Dealtfel se știa observat de viitorii lor bărbați, întunecatul aviator Stelian Dabija, înțeleptul vânător de munte Petrache Hulpe și descurcărețul spelb cazac sublocotenent de intendență Dimitrie Supeanu, care împreună cu fălcoasa Virginică se făceau că acordă o respectuoasă atenție disputei iscate între analiștii Horea B. și Mihai F., pe care amfitrionul, cu gândurile duse spre năsucul fin și semit al Clarei sale Honig, ce serba, dacă serba, Revelionul într-o căscioară din Pieptănari, uita să o mai modereze.

Dar cu mine cum rămâne? îl săgetă pe neașteptate, de la volanul pianului străvechi, la care exersase până și mama demult defunctei Maria Ghizdavu, domnișoara medicinistă Dora Glagoveanu, bucureșteancă de renume, cu zestre de invidiat, cultă, serioasă, nelegionară, nici bolșevică, doar cu defectul unui contrast amar între neîmblânitul ei botișor de veveriță

carpatină și privirea rece ca de lacuri finlandeze spre cer, când în preajmă sunt toți brazii și n-au înghețat în ele peste noapte nici caii locali, nici cei ogârjiți ai invadatorului sovietic.

Tocmai crezuse că a aranjat-o cu scriitorul Căinaru și, uită-te la ea, simțise imediat c-ar vrea să tragă o raită prin Pieptănari!

Crescută de mică, asemeni Elvirei, cu pian și într-un mediu saturat cu valori, pe pereți, în rafturi sau trecătoare prin salon, cum mai toate fetele de măritat ale excelentei noastre aristocrații, cu greu dobândită, distrusă apoi literar-cinematografic, și securistic, de intelectualii colaboraționiști și de statul româno-sovietic, serafica Minodoră Glagoveanu, fiică de chirurg ajuns furnizor de conserve de carne cârnați cu fasole Armatei, detectă cu o imperială cunoaștere la oameni adevărata ierarhie a celor prezenți și care cu deplin temei aveau *pentru ce* să trăiască. Dincolo de fumuri, de intenții, de obligații profesionale, creatori în adevărata accepție a termenului nu erau decât trei, dintre atâția ambițioși! Iară pe acest podium nu se numărau doctorul Lecca, filologul Noveanu, teologul Tani, țăranul Codin, popa Sică, uvrierul Marin, bucătăreasa Lina sau pădurarul Otomega!

Pe primul loc se afla, cu medalie de aur în imaginația efervescentă și eficientă a Dorei, micul prinț Raul Lecca. Și într-adevăr, dacă n-ar fi fost constrâns de reeducatori să se înece, cu propriile fecale și ale altora, în tineta româno-sovietică de la Pitești, iar taică-su doctor n-ar fi căsăpit un violator calmuc din Parcul de Cultură și Odihnă I. V. Stalin, atunci ar fi fost trimis de Universitatea „Președintele Parhon" din București la Universitatea Lomonosov din Moscova, unde s-ar fi specializat în cosmogonie, descoperind înaintea americanilor cum e cu putință ca universalul GUM din Piața Roșie să deservească mai mulți tovarăși consumatori decât bigul BANG de vizavi de vizavi de St. Patrick Cathedral, la Baltimore, unde se roagă deja pentru destrămarea URSS refugiații baltici și urmașii lor încă mititei.

Pe al doilea loc, cu medalie de argint, se aflã Marius Ghizdavu, iar pi al triile, Grigore Căinaru, fiind instructiv a se reține că, în momentul jurizării, senina Dora știa bine că-i gravidă cu scriitorul dus la popa Sică, dar nu-și imagina că și pictorul se va împreuna cu ea după ce vor rătăci, sub lună și camuflaj, printre romantice ruinuri ale caldei Odesse, la vreun an numai după instalarea administrației românești din ordin și interes german, Führerul nefiind încă decis nici măcar în ce privește Basarabia și Bucovina, unde au ostenit atâția germani harnici, dacă după marea Paradă de la Moscova cucerită și ștergerea ei de pe hartă, să lase sau nu românilor aliați în contra bolșevismului cu el, astfel de ținuturi roditoare și orașe-port de interes strategic, avându-se în vedere și creșterea valorii lor ideologice, prin nimicirea deja a unui bun procent din populația aceea distrugătoare de cultura altora, primejdioasă pentru tot omul alb, nedorită în Reich.

Învățătorul Bazil Frâncu rămase nedumerit cu un cot pe pian și cu

ochii pendulând, ca ai unui mâț după motocel, între zâmbetul amar al pictorului și privirile de căprioară speriată și gravidă ale Dorei, încât crezu, primind bronzul, că el este chemat de forțe oculte să medieze între mămică și cel pe care poate că îl consideră ea ca cel mai probabil tată.

Golfurile cele adânci ale frunții lui acoperite de un păr mare, cărunt și vâlvoi, roșiră de jenă și brusc gura sa, altminteri veșnic surâzătoare didactic, porni a doini baladesc, fără niciun acompaniament, „Imnul vremilor ce vin‟, care se intona în România Regală mai pe la toate serbările școlare, alături de „Românașului îi place sus la munte, sus la munte la izvor‟, iar astăzi devine și se impune ca imn al Uniunii Europene, al eliberării Vestului de sub nazism de către nemuritorul stalinism.

Slavă Ție, Stea curată,
Voie Bună pe pământ!
Astăzi te simțim aproape,
Sol din rai cu soare sfânt.
Vraja Ta aduce iară
Pe popor lângă popor.
E un Tată Preaputernic
Peste ceruri și pământ.

Cei prezenți ascultară cu un fel de uimire acest minunat și vechi cântec german, care ar trebui să fie cunoscut tineretului de pretutindeni, cum e „Noapte liniștită, noapte sfântă‟, dar nu se adăugară sonorei sale de predicator voce lemnoasă. Abia tânărul Focșăneanu, intuind penibilul, îmbrățișă pe locotenenții Dabija, Hulpe și Supeanu, urmând cu glas înalt: „Cine a avut norocul/ Peste buni amici să deaaa...‟

La care Marius Ghizdavu zvâcni în picioare, socotind ca și Adrian Leverkühn, contemporanul său german, că vremurile sunt prea spurcate ca cetățenii, care s-au făcut tare ai dracu' în ultimul timp, să mai merite un Beethoven, un Michelangelo, un Eminescu la români, ba poate nici pe Iisus Christos în cazul creștinilor nepracticanți cu biserici dezafectate!

Virginica îl trase însă de mânecă în jos, cu toată forța ei de halterofilă feministă, zâmbind cu blândețe spre cei din jur și cântând uimitor de dulce și de subțire: „Cine știe ce-i Iubirea/ Lângă noi cântând să stea!‟

Dora avu atunci un brutal moment de trezire din visările și îngrijorările ei: ce fel de tătic va fi Grig acesta, care mă părăsește în starea binecuvântată în care mă aflu și continuă să fie certat cu taică-su, așteptând probabil să-l întrețin eu cât își va scrie romanul despre războiul cu germanii de la 1916-1919... Și cu ungurii, când i-am alungat pe bolșevici din Budapesta, Regele Ferdinand neîngăduind troicii Lenin-Troțki-Stalin să ducă împotriva noului Stat Român o politică de încercuire! Și ce chipeși ofițeri englezi și inubliabili francezi veneau pe atunci la noi în casă, tata

fiind încă chirurg de Război, și acela Sfânt, al Reîntregirii!...

Brusc observă la pian pe profesorul de franceză Bazil Frâncu, rezemat în cot, așteptând acompaniament pentru cor și, surâzând senină și cu o anume feciorelnicie, ea începu foarte cântatul „De la Dunăre la Sena‟, generând o cordială atmosferă pro-franceză, când în țară trupele lui Hitler descurajau pe ale lui Stalin să nu treacă la ordin Prutul spre Serbia. Murmurul omenesc trezi imediat pe micul Raul, care, constatând prezența notoriului codrenist Gary Glagoveanu, prinse a șuiera ce învățase în școala primară, sub ex-Regele Carol II Voievodul Culturii și al Fundațiilor, anume „Marșul cercetașilor‟ și „Marșul străjeresc‟, lucru receptat de cei prezenți ca o provocare, engleză parțial și carlistă total contra regimului nou, militarist simian, care acaparase întreg patrimoniul Străjeriei și trecuse la reformarea deformată a învățământului, înlăturând din școli și universități pe elevii și profesorii evrei, pregătirea tinerelor noastre generații de acum înainte urmând a se face după tăria caracterelor, capacitatea de jertfă și doar aptitudini, adică oarecum cam cum a creat, fără cărturari, și Reichul generațiile ce au reîntregit țara lui Hitler, ba chiar i-au lăbărțat moșia.

Fetele colonelului, văzând că locotenenții lui s-au încăierat la discuții cu un analist de la Școala Superioară de Război, își dădură seama că se vor plictisi. Cerură, deci, Linei, foarfecă, pânză ieftină de drapel de diferite culori și croiră, apoi se apucară de tighelit, o husă pentru harta de ghips în relief a Europei, folosindu-se de o mașină de cusut Singer, condusă cu atâta măiestrie de Marin încât era de-a dreptul silențioasă.

Cheful lâncezea. Semn rău pentru anul 1941! Marius înțelese și se despărți de frumoasa americancă, apropiindu-se pâș-pâș de Olguța, Cocuța și Nunuța, să le ajute să pună ața-n ac:

– Fetelor, ați înnebunit după numai câteva ceasuri petrecute în această blestemată casă, ce va fi folosită curând de securitate în timpul războiului cu vitejii din munți?... Sunteți voi conștiente că deja ați început a vă comporta ca niște mici și adorabile Penelope?

Zicând acestea toate, Marius se înălțase mult și arăta zâmbitor ca un motan de desen animat, care a descoperit o școală de șoricei și le ține nu știu ce discurs ademenitor.

Ele chicotiră zgomotos, dar nu răspunseră mai nimic, decât își arătară dințișorii cei mărunți, fiindcă fuseseră instruite de colonel, de mămica lor și de doica lor, Lina, că vor intra în palatul unui om stricat și că trebuie să se ferească de el, cu blândețe, politicos, însă ferm.

Domnul Frâncu, încă rezemat de pianul cel solid placat cu lemn de trandafir de culoarea dulceții romanticului arbust țepos, știa multă mitologie și era meșter la formule ca Iuliu Maniu. Cavaler de Franța, lui nu i se părură tocmai nevinovate cuvintele prințului de Ziduri. Cum adică? Ce Penelopă? Pețitorii sunt cei trei: Stelică, Petrică și Mitică, ancorați în pasiunile lor scenariste, că începe sfântul război sau nu.

– Dacă Armatele Roșii vor birui, tocmai ridica tonul apăsând didactic pe vocale Horea Bratu, atunci, contemplând ruinurile Berlinului, și în genere perspectiva întregii civilizații germane, nu vom putea decât să recunoaștem măcar în sinea noastră că, atenție mare, domnilor americani și englezi, iată cea mai mare dovadă că Führerul avea motive serioase să se angajeze la Răsărit în acest nebunesc și sălbatic război... Apăi dacă lovind el primul, a mâncat așa de groaznică și grețoasă papară de la marxism, a mai închipui ce deznodământ ar fi fost dacă apuca să dea Stalin lovitura de începere, se sparie gândul, domnilor!... Se sparie gândul...

– Și dacă bicisnicii ăia de pețitori se complac în aseminea sterile vorbării despre combinații, precum Ulysses io mi-s gata să mă-ntorc la voi, pe ușa cea din dos, ca să ne desfătăm toți patru îndelungată vreme!

– Nu va fi niciun război, dom'le! trimise la muncă profesorul Bazil Frâncu pe leneșul pictor român. Întâmplător, în noiembrie trecut, când a vizitat Conducătorul Statului capitala Reichului, mă aflam eu însumi acolo, trimes la un colocviu didactic: cum predăm copiilor perimarea Pactului Anticomintern în condițiile Noii Ordini Europene totalitare... Europaaa... Ah, Europa!... Și pot să ți-o spun din surse autorizate – știi că, mai înainte, a tatonat și Molotov Berlinul, pentru aderarea Uniunii Sovietice la Axă – nu este deloc adevărat că nu s-au înțeles... Asta, că e *râcă* între Ei, susțin cafenelele noastre! Fiindcă ne credem mereu buricul pământului, deși am pierdut Bucovina, Basarabia, Ardealul... Până și Cadrilaterul tău, Marius... Zic: e adevărat că Hi s-a opus să-i dea acum lui Molotov Transnistria de Vest, adică Moldova noastră dintre Prut și Nistru, că dacă te uiți de la Balta spre Tiraspol și Comrat, atunci Trans-Nistria e pe malul drept al fluviului celui întortochiet și râpos și plin de pește. I-o va da, cred, abia în primăvară, personal lui Stalin, această Moldovă, poate cu Dobroge și Bulgarie cu tot, în schimbul unei împărțiri a Imperiului Britanic, *fără certuri prea mari pe procente*, oricum Stalin având deja mult mai mult teritoriu decât poate administra la standarde comparabile cu cele nemțești!

– Vrei să spui că Führerul a propus comisarului de externe sovietic Molotov un samit la vârf la Ialta sau la Potsdam cu domnul Stalin?

– Da, Marius. Toate cercurile influente din Berlin îmi vorbeau în noiembrie trecut, sub bombardamentele britanice deja agasante până-n gât, mai degrabă despre perspectivele acestui nou pas spre „colaborarea frățească“ dintre cele două totalitarisme muncitorești, cel cu zvastică și cel cu unelte heterosexuale, decât despre vizita generalului Antonescu, atât de firească pentru oricine își dă seama că numai rezervele de petrol și unele valori geografice obligă Reichul să ne protejeze de imperialismul sovietic această țară românească, ai cărei ofițeri au luptat mai toți, în trecutul război, de partea învingătorilor de la Versailles. După sugușarea Căpitanului, domnul Hi n-are deocamdată motive prea mari să ne simpatizeze și s-a și văzut că nu ne are la inimă, în chestiunile Ardealului și Cadrilaterului. Nu

văz, prin urmare, de ce ar avea ceva împotrivă ca pașnica Uniune Sovietică să beneficieze de granițe sigure și stabile. Or, securitatea statului multinațional al stahanoviștilor și colhoznicelor, este problematică fără stăpânirea totală, integrală și completă, la Nord a Finlandei, iar la Sud a acestei Porți a Balcanilor și a Creștinătății, care se cuprinde între întorsura Carpaților de la Focșani și portul Galați, după care urmează smârcurile Dunării și Marea: oricine vrea să dărâme comunismul și vine dinspre București către Moscova, trebuie mai întâi să treacă prin această strungă ușor de fortificat și de făcut inexpugnabilă. Invers însă: cine deține acest spațiu, strâmt ca un fel de Posadă la scara armiilor de azi, este automat stăpân pe Bulgaria, pe Serbia, pe Grecia și pe Strâmtori, deci și pe Suez!

– Au! protestă madam Șaraga când Elvira trase prea tare de o șuviță de păr mov, putredă și încâlcită.

– Consider că timpul e destul de limitat, sări cu o premoniție Dora Glagoveanu, arpegiind abia auzit pe clapele sidefii, vădit fericită că Marius a venit mai aproape. De aceea, voi încerca să răspund sincopat și pe cât posibil punctual obiecțiilor ridicate aici de domnul profesor Bazil Frâncu, bine informat ca întotdeauna și cu marele avantaj, față de noi, de a fi beneficiat la Berlin de facilitățile legate de participarea la colocviul cu reverberații și în învățământul nostru, abia în aceste momente, tragice pentru Țară, cu posibilități reale de eficientizare prin românizare... Să-mi dea totuși voie don' profesor să mă îndoiesc că samitul la vârf, la pisc de tot, Stalin-Hitler, poate fi legat doar de această Poartă a Creștinătății, care e aliniamentul Focșani-Nămoloasa-Galați, impracticabil toamna și la dezgheț pe oricare din direcții și care, strategic, dacă revine Bisericii Unite cu Moscova, atunci s-a zis și cu marele centru spiritual al Muntelui Athos, la care au alocat de la buget atâția și atâția din vistiernicii voievozilor noștri, care au ținut sus steagul politicii Bizanț după Bizanț!... Le dărâmă Stalin chiliile, domnilor, face casă de odihnă pentru activiști, de creație pentru securitatea literar-artistică, din URSS și din cele mai importante țări vestice! Ridică far cu stea de rubin pe Sfântul Munte, replică peste milenii, în aceste timpuri de ctitorii legendare, la Farul din Alexandria, a cărui menire era să atragă în uriașa bibliotecă a Antichității pe toți învățații supradotați, ca să eboșeze deja, pe dalele din săli, o primă analiză-sinteză lămurind care o mai fi rostul viețuirii întru desfrâu, minciună și crimă, a Omului, când prin proiect ar fi trebuit să fie manierat, demn, cult, săritor și cu un comportament urban, civilizat, respectuos, în toate împrejurările!

Zarurile norocosului în vremuri de pace Edgar parcă înghețaseră în aerul de munte al salonului. Tânărul fără însușiri privea la a lui soră cu o tandrețe incestuoasă, pornit, ambalat, gata să pălmuiască pe însuși Stăpânul, singurul cu adevărat Demiurg, singurul cu adevărat Creator, dacă chiar ar fi voit el să picteze ceva. Totul de prea mult viclean vin de Zidurile și sub impresia că dinadins Marius cel pișicher o provoacă pe Dora să-și

exprime pozițiile, fiindcă ea roșește puțin când se aranjează și își umezește frecvent cu vârfulețul roz al limbii buzele roșii natural, mai niciodată rujate.

– Uite ce vrea să corecteze în concepția ta, Bazile, Dora! Marius Ghizdavu zise uitându-se la pendulă. Oricât de români am fi, s-a rezolvat la nivel de Ribbentrop-Molotov problema Poloniei și a unui vast teritoriu galițian, populat mai mult cu oameni socotiți inferiori, pe care experimentarea bolșevismului, pentru Occident, n-are nicio importanță, deși se pierde aici acea A Doua Galie, **tot atât de productivă spiritual**, pe care nu numai teoria o cere, ci și orice intuiție a frumuseții organice, a proporțiilor corecte pentru un continent Ideal, care abia așteaptă de la români Marea Recuperare și egalarea unu la unu cu ce-i în Vest! Eu nu am fost ca tine la Berlin când a încercat RAF-ul să-l lichideze, printr-un precis bombardament, pe comisarul sovietic de externe, care după opinia mea nu-i nicio pagubă, Stalin îl ține fiindcă-i meșter la organizat chefuri, la fixat ordinea corectă a alcoolurilor și a toasturilor, altminteri lucrează cu inconștiență la *acumularea* prin expansiuni a urii Omenirii pentru tot ce este rusesc, inclusiv până și pentru bietul Tolstoi, a cât mai multe popoare, acumulările cantitative săltând, cum spune și Dialectica, leninistă ea sau nu, către a Rusiei explozie pulverizantă la dânsa-ntr-însa de bună calitate... Iaca, Bazile, așadar, ce crede domnișoara Dora, și mă unesc cu ea în aceeași fierbinte, arzătoare de tot credință: România Regală a lui Ferdinand și a Mariei n-a izbutit să-și mobilizeze în cele doar patru cincinale de existență, cu trenă cu tot, absolut toate energiile creatoare, deși în pofida unor lipsuri, s-a evitat în linii mari *hemoragia de cadre*, cu mici excepții cum ar fi, notoriu, Brâncuși, dar care tot ne-a lăsat, imense, ciozvârtele de la Târgu Jiu. Or, în aceste condiții de banalitate, tocmai într-un moment excepțional de prielnic, căci parizienii obosiseră, terminaseră toate excesivismele, venea rândul Galiei mele Răsăritene să ducă mai departe ștafeta Gaistului, cum zice exprimându-se camaradul Otomega, și iaca rahatul că noi n-am confirmat, ci ne-am conformat unei groaznice vocații la corupție, la jefuire de stat prin haitele de partid organizate, de mi-e și scârbă, cum li-e și amicilor europeni, puțini dealtfel, dar singurii valoroși, care au investit în noi speranțe și aveau expectanțe că o să ne ridicăm prin mijloace proprii. Și atunci?... De ce s-ar întâlni domnul Stalin cu fratele Hitler pe o chestiune românească, și așa România Regală a lui Ferdinand și a Mariei fiind micșorată deja cu 30-40% ... De ce?... Să vă dau eu răspunsul de ce!!!

Aici amfitrionul izbi cu pumnul său delicat, de artist fin, în pianina trandafirie a Dorei, făcând corzile să clănțăne și atrăgând tuturor celor prezenți atenția că se întrecuse mult cu alcoolurile.

În realitate, era imun la asemenea otrăvuri încă din fragedă pruncie, deoarece doica sa, Lina, pentru a-l feri de frecventele la vremuri de război molime grele, îi dădea adesea să molfăie o năframă muiată în țuică galbenă din prune albastre, ținută într-o glajă cu dop din cocean când alb, când roșu-

putred, încât s-a sensibilizat la nuanțe. Adevărul cel dureros fiind că era din cale-afară de ostenit: nu e lucru ușor să fii gazdă de Revelion pe lipsuri de război, să ai tu grijă de hrană, când atâtea s-au rațiat, să ții minte gusturile fiecăruia, începând cu ugerul pané al conului Alecu și sfârșind cu înghețata cu fisticuri și alune americane a genialului Raulică. Să mai ai grijă de așternuturi onorabile și proaspăt călcate și să veghezi ca grupurile să se formeze pe compatibilități ideologice și de interes sentimental sau afacerist. În fine, dacă e posibil așa ceva, să te simți singur-singur, deși cu părinții îngropați peste drum, fără vreo veste de la Despina, care deși urâtă și de stânga, era singurul interlocutor care-l înțelegea perfect, și fără vreun semn de viață de la poeta Clara Honig, cea strașnic păzită de prozaicul ei tată, îngrijorat de influența ce putuse avea asupra ei un ciudat nobil creștin.

Doamna Virginia Ghizdavu-Gibson se ridică prima în picioare și porni către Marius în scopul de a-l consola și eventual de a-și cere scuze, crezând că a ieșit rău o glumă ce făcuse ea cu Octavian la sosire, telefonând, în numele pictorului gazdă, de la conac, telegrame de Anul Nou 1941 și urări de pace către domnii Roosevelt, Churchill, Hitler, Mussolini, Stalin, Papa Pius al XII-lea, mareșalul Philippe Pétain, Mahatma Gandhi și, tocmai în cealaltă Japonie, a Asiei, două mesaje, nu unul, ceea ce dovedește o excelentă orientare asupra problemelor Pacificului, trimițându-se un salut călduros nu numai prințului Konoye, aflat încă în fruntea cabinetului, ci și succesorului său de război marin, generalul Hideki Tojo, despre ale cărui calități și perspective fusese informată, la biblioteca Harvard din Baltimore, de un tânăr studios în ciuda manierelor perfecte și înfățișării seducătoare, viitorul amiral lichidat bandiltește din înalt ordin în aprilie 1943, faimosul Yamamoto, al cărui avion avea să se prăbușească în junglă, junglă fiind de fapt cam toată civilizația clipei de-atunci, junglă morală cum ar fi zis popa Sică pădurarului Otomega, specialist român în Gaist.

Jucătorii de zaruri încetară absurda lor tatonare a răbdării divine, iar profesorul Horea Bratu constată cu îngrijorare crescândă că suita sa spirituală și de corp, compusă din tânărul scriitor Grigore Căinaru, teologul Atanasie Damian și istoricul religiilor Iancu Noveanu, este absentă de la misiunea ei de monitorizare și protecție tocmai într-un moment delicat de exacerbare a tuturor tensiunilor. Se văzu înconjurat de mutre străine, așa-zișii gineri ai colonelului Ariel Moga, care în mod suspect nu acordau nicio atenție propuselor mirese, i se făcu frică, voi la toaletă și, sprijinindu-se de umărul lui Mișu Focșăneanu, ca de singurul prezent în care avea încredere datorită unei colaborări rodnice și îndelungate, o luă spre ușa cea cu două canaturi și perdele fumurii. Văzu ca prin coșmar cum îi zâmbește, cu simpatie și cu buze unse de grăsimea pané a ugerului, unchiul Alec, se împletici la o cută a covorului de tip preș din cârpe și zdrențe trecute prin darac și prin trior de Lina cu Marin, și cu Codin dar mai puțin, și ca pălit în moalele capului de Idee, păru a vedea în Cocuța, Nunuța și Olguța trei

Grații, ursitoare, ciobănițe cu ii și cu marame, de pe muntele Ceahlăul. Ele scoseseră de la mașina Singer husa pentru harta de ipsos ghipsuit a Europei, blockhaus comun pentru toți. Husă de culoare ca a micșunelelor ce înmiresmează de Sfintele Paști sau mai devreme toate dumbrăvile, huceagurile și braniștile de la vale de parcul de la Pribegi.

Și ca într-un fel de transă, ele n-au păstrat husa compactă cum s-ar fi cuvenit, ci ca la un cufăr care unde vrea proprietarul voiajor să se vadă lesne de feciori la un hotel sau altul numele evitând încurcături, tot așa, au decupat vasăzică aproximativ cam câtu-i lăsat să țină România, expunând astfel la praf această zonă, și la stele, cum ieșeau relieful carpatin și apele albastre și târgurile cu roșu dintr-o Europă de stambă omogenă.

Acesta și era mesajul pe care analistul de la Școala Superioară de Război pentru Reîntregirea Neamului voia să-l transmită celor trei zâne cu carne albă ca a peștilor sau păsărilor. Că țara noastră, așezată în calea răutăților, tocmai ca rozătoarele Bărăganului celui fertil de nu le distinge acvila de la înălțime decât dacă se mișcă, trebuie sa se scufunde în natură, să fie una cu mediul natural, să nu se distingă cu nimic, să nu se auză nimic de ea, nici de bine, nici de rău, cum se întâmplă deobicei cu acele monarhii unde se mănâncă bine, pește, Țările de Jos sau Țările Scandinave.

– De ce ați decupat, măi ștrengărițelor, husa? se miră în treacăt el pe acolo, neprimind alt răspuns decât râsul lor cu dințișori mărunți și bine ascuțiți cu pilele de la unghii.

Marius, beat, beat, și obosit, dar se alarmă imediat ce sesiză că unul din oaspeții săi, și nu cel din urmă ca importanță, are o lăcrămațiune.

– La ce-ați ciopârțit-o așaaa?! văzu el, înălțându-se ca un popândău, despre ce contur e vorba. Nu vă e rușine? Ce fel de românce sunteți voi?

Domnițele își clătinară însă enigmatic sub lună coronițele de argint înrourat și doar chicotiră, nerezistând totuși ochirii furioase a bărbatului, din pricina căruia întoarseră rușinate obrazul doar cât să nu li se reproșeze acasă, de către uriașul colonel și soția-i bolnavă de nervi în atâta singurătate, că n-au arătat pețitorilor întreaga lor frumusețe, cu orice prilej și din toate pozițiile.

– Marius, nu fi irațional! i se arătă atunci de după silueta doctorului Lecca, de parcă toată vremea ar fi cotrobăit prin cărți, profesorul Voicu Ghizdavu, care de fapt n-a mai dăscălit des de la Catedră după ologire.

– Da’ nu-s irațional deloc! aproape izbucni în plâns Marius, căci vorba asta însemna deobicei sacrificarea jucăriei în favoarea lui Augustus ca frate mai mare, Theo, și care va duce greul vieții, făcându-se financiar de mari răspunderi, nu o javră de artist de care oricând Neamul se poate lipsi, căci poate tot atât de oricând naște alții ca el. Eu nu văd chiar deloc ce-ar fi irațional în a-ți făuri în Est o patrie perfectă, cu Nord și Sud!

Era o idee a economistului, amic acum și al Despinei, după înecarea tovarășului ei Pedro în Ebru, Maximilien d'Esgrignon: schimburile de

valori nu se leagă pe orizontala unei latitudini, pentru că sub același soare cresc plante, animale, mărfuri, trucuri și idei asemănătoare, după cum se iscă și pofte cam la fel în toate privințele. Altceva este însă când te uiți pe meridian la omul nordic și cel sudic! Cu adevărat aceștia au ceva de schimbat între ei și, până și foarte excentric față de Europa, era drum de la varegi la greci și italieni, de la cețosul în chiciuri Murmansk până la văruita și asudata Cetate Albă de pe Nistrul lui Ștefan cel Mare. De aceea, marile culturi cresc doar unde-i rost de un Nord și un Sud, eventual o capitală de vară și alta de iarnă... Un Egipet de Sus, un Egipet de Jos... O Școală de Pictură la Baia Mare și cealaltă la Balcic.

– Marius, nu fi irațional! repetă Voicu Ghizdavu cu o autoritate pe care micul Raul, deșteptat deplin din somnu-i de moarte, constată uimit, că zbirul său tată doctor mai mult o simula pe a lui decât o avea acest zombi.

Hotarul cu Europa, răsuflă ușurat pictorul, uite, îl tăiaseră Cele Trei Ursitoare înapoi unde fusese înainte de coșmarul de la Viena! Clujul, chit că încă n-apucasem să înălțăm o rămuroasă statuie lui Avram Iancu, se întorsese acasă. Către Nistru însă, lucrurile ruginiseră cum le fixase Stalin la 28 iunie 1940, când am ținut moment de tăcere în semn de protest atât în dreptul comalimentului Dragomir Niculescu de pe filmul documentar, cât și în câtă Țară ne-a rămas. Deci Hotinul și Cernăuții se duc! oftă pictorul, încă pictor, fiindcă abia la Stalingrad, fotograf reporter în încercuirea cea mare, când i-a spus Otto Runge, ține minte, valahule, că e ultima oară când sunteți tratați de Occident ca altceva decât o rasă inferioară, se făcu poet ca Clara, pe memorie cercând a scrie în versuri. Deci nu mai avem Nord, vărsă el și câteva lacrimi uimind pe toți cei prezenți la sfârșitul petrecerii.

– Marius, nu fi irațional! îl mângâie de departe tatăl și se pierdu printre cărțile bibliotecii sale, ca în via de la Trei Nuci.

La urma urmei, se resemna tânărul domn războinic, Regina Maria a intuit perfect că, nemaifiind Țarul, cât de cât rudă, această Românie de Răsărit este în perpetuă primejdie. De aceea, cred eu, a ezitat să construiască *aici*, în Basarabia și Bucovina, ceva ca Balcicul. Așa a fost să fie. În fond, sunt ierni când bate, peste Ziduri, crivăț rusesc perfect, perfect polar. Se așterne apoi o tăcere înghețată, albastră și clară, încât aștepți doar zurgălăii și fulgerul troicii cu surugiul beat pe lângă tine, și cu directorul de sovhoz încotoșmănit în blănuri de samur grăbind spre raion, la ședința de analiza muncii și anunțare a angajamentului stahanovist.

Brusc ochii săi coborând, coborând, constatară absența Insulei Șerpilor, unde ar fi putut găsi loc de muncă cei care n-ar mai fi încăput la Canal sau la Periprava, deținuți postbelici. Și imediat și absurd, că nici Balcicul, de care credea intim legat viitorul picturii românești, nu-i. Cu tot cu, insignifiantul pentru alte monarhii, minicastel al Reginei și cu întreg pitorescul amalgamului de seminții ce contribuiau la inspirația artistică mai mult chiar decât Lumina, sudică într-adevăr, și dealurile de cretă pleșuve,

pe care marea reflectând răsăriturile de lună le făcea să pară de argint, cum unele obiecte de cult creștin-ortodox în biserici negre de lemn, la ceasul vecerniei.

– Fii rațional, Marius! zise, uitându-se la câte puluri luase lui Gary, deși deprinsese jocul de table de la un ilustru dascăl brăilean, al lui Marius bun frate mai mare Augustus Theo, între ei stabilindu-se cu anii o relație ideală, ca aceea dintre frații Van Gogh, cel descurcăreț întreținând pe cel artist și nebun, numai că numai după cedarea averii la Succesiunea de după arheologul Voicu Ghizdavu.

El auzea și nu auzea. Ca o cloșcă legată de al ei piciorуș discret, cu o fâșie de șorț verde, lângă puiernіță, unde nu îndrăznește dihorul, se uita la harta fetelor când cu un ochi când cu celălalt. Lipsa Nordului mai puțin, lipsa Sudului parcă mai mult, îl forfecau la suflet de parcă ar fi nimerit la un interogatoriu încrucișat între un anchetator de la Beria și unul de la Himmler. Percepu mireasmă de crin, văzu departe, departe o rază de soare mângâind roz micul turn minaret și, pe terasa cu arcuri maure, o făptură cu chipul în văluri mov, mișcându-se cu agilitate enervantă pentru fotograf, printre ghivecele mari și albe, udând orhidee, begonii, mimoze și ficuși, cu o înaltă cană marocană, smălțuită albastru.

Totul trebuia spus, creat, desăvârșit până prin iunie-iulie 1938, gândi cu regret pictorul. Trebuia să rămân la Balcic, trei ani intenși mi-ar fi fost deajuns pentru o operă completă. Van Gogh n-a cerșit lui Dumnezeu mai mult decât am risipit eu printre muncitori și muncitorițe sub faldurile păcii și ale Front Popu. Acum povestea s-a sfârșit: bulgarii vor avea de ales între Balcic și bolșevizare și e de crezut că vor primi cu recunoștință pe ruși, marele cârmaci Stalin neaprobându-le, desigur, felia de tort românesc ce-a ciopârțit Hitler, fără vreun preț politic mare de tot.

Micul Raul simți un imbold puternic să se uite la celebrul pictor de la hartă. Doctorul Lecca își șterse ochelarii asudați și privi și el, baleind pătrățel cu pătrățel fața de o paloare angelică a bolnavului. Era și cazul ca ei doi să se sensibilizeze pozitiv, căci în clipa aceea dilatată, amantului ei cel mai apreciat, la Ecrene, i se arăta într-o rochie albă, cu margini de dantelă bleumarin, însăși defuncta Laura, născută Done, cu care a comis în vara lui 1939 o ultimă escapadă, atingând și Balcicul de lapislazuli.

– Marius-Marius, fii rațional, că altfel clachezi sau te sinucizi ca mine! șopti ea, alintându-se cum îi era felul dintotdeauna. Hai să fim puțin logici: ce câștig avem dacă eu mă despart de Lecca, iar tu **nu** te desparți de arta ta?... Și dacă se bolșevizează și România, și Bulgaria, și devin republici ale tot mai marelui stat al muncitorilor, și al țăranilor harnici ca Marx, atunci scoți câteva portrete de Kârmaci și de Rializări și di Pașe, pe an, și vei putea merge netulburat la *casa de creație* din adoratul Balcic, să te exprimi cât oi pofti!... Marius-Marius, eu sunt o mondenă banală și incurabilă, prostuțule! Cum de-ți poți tu închipui c-am să suport eu, ca o

călugăriță damnată, pustietatea aia oricât de pitorească în belșug, la vreme de rații, de la Ziduri?... Fii rațional, tigruțule!... rațional... rațional... chit că urlă lupii de pe-un deal la ăi de pe cel'lalt deal, în Weimarul tău!

– Să vină un doctor! ceru cu răceală de la bordul pianinei Dora, pediatra uitând că e ea însăși unul, când îl văzu întins pe spinare cu ochii întredeschiși, însângerați crunt și nemișcați, cu șerpăria zbătându-se.

Veni Lecca, apă, săruri, o injecție cu hidroxid de calciu, bătăi din palme peste obraji. Nenorocitul se ridică într-un târziu, privi cu ură la musafiri, de parcă crezuse că scăpase de ei și, cu mustața pleoștită jalnic, incapabil să mai zâmbească, rugă pe Don Bazilio să-l sprijine să iasă puțin în gerul dimineții de munte, la aer proaspăt, adică rece.

Se făcu întocmai și incidentul trecu firesc, de parcă n-ar fi fost vorba decât că un conu Alecu, de pildă, ar fi vomitat de prea mult fraged uger pané, iar vrednica Lină ar fi strâns și dus la câini, pe un făraș negru, cu urme de cenușă de brad binemirositor.

10

Ca un tuberculos la Davos, Marius Ghizdavu se așeză liniștit în șezlongul căptușit cu blană de urs, pipăind distrat cu degetele dantura pe care carpatinul încă o păstra în bot. Părea că are de inspirat aer rece și pur conform unui program nemțesc de riguros, mai multe ore.

Ceea ce nu-l împiedică deloc să-și aprindă o țigară și să ofere una și învățătorului care, asemeni părintelui paroh Sică, de curând protopop al plasei Zidurile, nu prea fuma, considerând iarba dăunătoare, dovadă că nici personajele din Sfintele Cărți nu fumau.

Vasile Frâncu își ținea golfurile frunții sale mari plecate în jos, cu tot cu părul cărunt și mare. În semn de respect pentru leșinul lui Marius dinaintea Hărții, obiect didactic de la care avea să i se tragă lui însuși moartea, când un Invadator beat îi va intra în școală, la început de septembrie 1944, unul din cei scăpați neînecați în cramă, român din cei reeducați însă, în lagărele colonelului Ana Pauker. Venit să reeduce!

– Ce-i cu harta asta, banditule? (Era harta României Regale Mari a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria!)

– Eu sunt un simplu învățător, pandurule, nu profesor de geografie, nu știu ce e cu ea, a cui a fost, ce-i de făcut!

– Ia un taburet, banditule, călimara, toc și o peniță groasă!... Cu mânuța ta să-mi scrii, aici peste Cernăuți un U mare de tot, peste Bălți un R, pe Chișinău un S și un alt S peste regiunea Odessa dintre Prut, Marea Neagră și melancolicul Liman al Nistrului!

– De unde știi, domnia ta, a râs cu poftă dascălul Bazil, și ochii lui

verzi și tăioşi ca frunzele de mărar s-au făcut mici de tot de veselie, că tovarășul Stalin se va opri cu URSS pe Prut sau că, la nord de Maramureș, vor mai fi polonezii și cehoslovacii, ca înainte? Ce te face să nu iei în seamă că înșiși liderii bolșevici ai acestei eroice Polonii, care fie și o singură săptămână s-a bătut simultan cu ambele totalitarisme, nu vor ceda din proprie inițiativă Liovul, de care spunea boierul Marius Ghizdavu, întâmplător născut acolo, că era plin de mici și excelente galerii de artă, foarte modernă, desigur, doar tangourile seara fiind nostalgice... Am impresia că-ți depășești atribuțiunile și că, bolșevic novice, comiți tocmai păcatul suprem: te încumeți a ghici gândurile Tătucului!... Ia slăbește-mă și pașol din școala mea, bețivanule! Că acuș îți torn o reclamație la Kremlin și la Comintern, de nu-ți mai știe mă-ta nici mormântul prin Iakuția sau Magadan sau Kamceatka, nici obiecte personale prin cele arhive, dacă s-a notat că au rămas după tine, renegatule!... Român ești tu?

– Izvini-izmenitie mnia! Pajaluista!... 'Ai să trăiți, don' învățător! s-a înspăimântat cumplit renegatul trădător de neam și țară. Am mai grișit și io, pă la prunarii din Coșești și Jupânești, că băutura-i dată dracului!...

Și așa s-o retras cu coada-ntre picioare, adânc umilită, acea sabacă de om, care și-a uitat și numele de român, și hotarul patriei sale, pentru care oamenii cinstiți din diferite categorii sociale au dat de-a lungul vremurilor, și s-au înscris ca atare între coperțile de aur ale istoriei, obolul lor și atâtea și atâtea jertfe... Jigodia nu l-a uitat însă pe intelectualul arogant și antisovietic de la școala primară din Pribegi și, când s-au întocmit la Regiune listele pentru Canalul Dunăre-Marea Neagră, a avut o nețărmurită grijă să se intereseze dacă n-a fost omis cumva, – încadrându-l la chiaburi cosmopoliți reacționari, *nereeducabili*, cu origine bolnavă, de imperialist cu atitudine antisovietică, rusofobă, antidemocratică, reacționară și uneori antipopulară, exclusivistă, naționalistă, legionară, monarhistă.

– Da-da-da-da! îngână visător Marius Ghizdavu, auzind legionarii ce treceau spre bisericuță, cum își cântau de scris în cărțile de aur, ale Nemuririi, FAPTA LOR. Impresia mea este că Măria Sa Regina, anticipând barbaria rațională a nemților, a băgat la Tezaur și coperțile de aur, în care urma să se lege filele îngrijit caligrafiate, pe care să citească Viitorimea cât s-a murit pentru ca această țară să aibă un Nord și un Sud, condițiile perfecte pentru o exprimare în magazinul universal, căci sunt absolut convins că nu suntem mai puțin creatori decât *ceilalți latini* măcar... Da, cred, sunt convins și declar sub prestare de jurământ, dacă vrei, Don Bazilio, că a sosit momentul ca și noi galițienii să ne spunem Vestului cuvântul de aur în cultura europeană, ducând-o de fapt mai departe, de unde au abandonat-o, spre alte zări, întregind-o întru mister și revelare...

– Șii ce mister!... Și câtă revelare! prinse din zbor învățătorul entuziasmul lacrimogen al celui intoxicat și de alcool, și de toxinele propriei sale extenuări, care bine se știe că pot produce cu ușurință la artiști,

după dăruiri lungi, niște intense și persistente stări extatice, adesea cu grave incidente traumocerebrale, în general ireversibile.

Era o dimineață geroasă de iarnă perfectă. Prima a anului și a exercițiului fiscal curent. Țara o ducea greu, deoarece se pomenise cu un val de refugiați români din Transnistria de Vest, Ungaria de Sud-Est și Bulgaria de Nord. Încă nedesolidarizați ireversibil prin practici bolșevice, cum ar fi turnătoria, papagalul, recompensele și, mai dihai, *care apucă*, încă nehămesiți de rații, dar cu sentimente pentru Neam și Țară încă neistovite prin exploatarea lor de către porcii propagandei, cetățenii priveau cu milă la marfarele lungi cu te miri ce mobilier sub cerul liber, cu mame nespălate pe linii moarte și copilași veseli de inedit, jucăuși ca orice orfani de pe lumea asta de păcate. Bazil Frâncu însuși primise la școală, într-o cămăruță unde avusese înainte hărți, o basarabeancă învățătoare cu doi copii, până se găsise o gazdă în sat, cadavrul soțului ei rămânând la sovietici să-l jefuiască oamenii lor, care au tras cu pistoalele în gară, unul fiind avocat minoritar, celălalt, mai tânăr, comerciant minoritar fost elev al celui asasinat de exemplu, dovezile de ură față de elita românească din 1940 fiind foarte apreciate de conducătorii Uniunii Sovietice în plină expansiune, de la care atâtea și atâtea popoare occidentale, europene, așteptau ca de la o ultimă stea roșie, eliberarea grumazului lor fin de sub apăsarea chinuitoare a cizmei naziste din talpă importată tot din Rusia.

Nu era excesiv de frig și, roză inițial, apoi vag portocalie cu margine ici și colo irizată albastru, zăpada bătea dintr-o dată în auriu intens, dureros și moale, scoțând intermitent scâncete scindate între dorință și dezmierdare, cu amenințarea infinită că ah, ca mâine toți vom fi, cu toate mijloacele proprii de autoîncălzire, tot atât de reci precât ea.

Niciodată lui Marius Ghizdavu parcă nu i s-a părut mai măreț cimitirul natal, unde erau înhumați întru așteptarea Judecății Finale, nu numai ai săi părinți, Voicu și Marieta Ghizdavu, născută Suceveanu dintr-un preot bucovinean pripășit la Valea Ursului, ci și tot neamul Ghizdavilor până la splendide cruci cu inscripții chirilice, cum va fi fost și aceea de i se zicea Crucea de Piatră în strada Asău din Cartierul Evreiesc al Capitalei sau cum se va pune de către un Marius sau Octavian bătrân și bogat una de secol fanariot în Piața Universității, spre a dezinforma kirilic rusește turiștii galițiano-sceptici, despre unele ingerințe gorbacioviste în Decembrie 1989, care n-au fost decât milogite de ai noștri, căci dacă ar fi fost ordin de la Raisa, schimbările mergeau mai repede.

Până departe spre dealul cu nici pe departe complet culese vii bogate, cruci de calcar și de silex și mai ales de lemn sfințit de ploile veacului, până la a-l face uscat și poros și ușor ca o carne de mumificată muceniță, priveau întrebător către Marius – te vei duce sau nu la război pentru Neam și Rege, adică pentru o țară liberă și întreagă cum e și omul? – iar el încă nu avea un răspuns prea clar nici către sine, tot ce simțea ca artist era că rostul lui

pe însângeratele teatre de măcel n-ar putea fi decât acela de a proiecta și a amenaja cu profesionalism cimitirele, în mod curios, nu numai pe ale noastre și pe ale aliaților noștri, ci și pe ale inamicului, dacă ar fi în stare Voroșilov să treacă peste animozități și să înțeleagă că interesul cadavrelor se reduce la a prilejui niște opere nemuritoare.

În dreapta Bisericii consolidate și extinse de bunelul Toni bucovinean, primăria cu fronton clasic și coloane calchiate după ale Ateneului din București, încă din prima zi a anului fojgăia de slujbași ai statului, care înjurau pe conu Alecu Ghizdavu pentru că, donând ca senator averescan pachetul majoritar de cărămizi, impusese și proiectul acestei hardughii, ieșite friguroasă ca o temniță austriacă din Ardeal.

Ei se pregăteau să strângă dările, impozitele, fonciirile și arieratele, la dispoziția domnului perceptor aflându-se două gipuri cu scutieri mustăcioși și nervoși, trei camioane Strudelbasket aduse de Virginica pentru încărcarea țoalelor țărănești, din care își făcea și ea parte, vânzându-le la Baltimore ca artizanat de second hand, precum și un tab dotat cu mitraliere ZB de 7,92 mm, produse în țară, ai căror manipulanți priveau cu tristețe la satul necunoscut și pe jumătate scufundat în sărăcie ca un unic bordei, având ordin de la burghezo-moșierime și capitalul financiar deservit de Antonescu și Legiune, să nu țină seama dacă în scop de diversiune elementele huliganice scot în față bătrâni sau invalizi sau persoane cu copii în brațe; așa se proceda pe atunci, pregătindu-se stocurile în vederea dezlănțuirii, cu neghiobie, cum s-a exprimat Churchill despre țara mea, criminalul război antisovietic așa-zis sfânt.

– Chiar *o să fie* acest război, frate Marius? gemu ca un huhurez sătul de văduvie învățătorul cel îngrijorat până la prostrație, fiindcă mai avea din fonciire de plătit și tocmai își pierduse la pocher uriașul său salariu, încumetându-se cu neghiobie să se apuce cu mari financiari, înrudiți și coalizați, ca zveltul Augustus și gușatul con Alecu.

– Altă rațiune decât a mă informa asupra a ceea ce va fi fiind să fie ce-o fi, n-a avut, ginesc eu, organizarea acestui costisitor și agasant revelion la Ziduri. Trebuie, deveni boierul oficial la grai, să mulțumesc însă din inimă Legiunii și, cu deosebire, celor ce au creat zvonul ăsta cu decimarea clasei noastre politice, care ne-a dezamăgit, curățind-o de lepra trecutului... În condiții de perspective politice firești, cum obligațiile față de tata nu sunt moștenite de Octavian și cu atât mai puțin de un mare artist nebunatic ca mine, nici am fi putut visa să avem simultan la Ziduri, la vreme de iarnă, când sezonul e regal de schi la Sinaia și la Predeal, stâlpi de protipendadă ca doctorul Lecca Liviu, analistul profesor Bratu Horea, financiarul progerman Alecu Ghizdavu, inginerul petrolist frate Octavian căsătorit cu americanca Virginica Gibson, mult informatul copoi și raportor foarte sus, soțul tătar Mișu al verișoarei mele dragi și frumoase Elvira, sculptorița Cristina Done, olimpicul Raul și atâția alții, fiecare pre numele său pe care

momentan nu mi-l mai pot aminti, căci mă orbește ca din Hokusai cușma de nea diamantină de pe Muntele Conic, unde uite că vine Războiul Sfânt și, ori bolșevizarea, ori germanizarea, și încă n-am apucat să-l acopăr pe cărăruie până-n pisc, la Schit, cu sanctuare de la un popas la altul...

– Eu cele mai multe informații, bădie Marius, le-am adunat de la colonelul Moga Belizarie, de la locotenenții săi Dabija, Hulpe și Supeanu, precum și de la tânăra noastră elită post-mircea-eliadescă: Grig, Tani și Jenel, rămânând însă ca pentru ce știe această din urmă troică să coroborez ce am eu despre situația informativă și operativă, cu ce au putut stoarce precucernicul popă Sică și iscusita sa jupâneasă, în bine chivernisita lor căscioară, despre care cu îndreptățită mândrie putem spune că la noi pe valea Râului Negru cu dealuri, adevărul se află în țuica fiartă și în cârnați.

– Adevărul? zâmbi sceptic Marius, adevărul adevărat nu se află la niciunul dintre acești!

– Cum așa? tresări învățătorul cel de-o vârstă cu pictorul și tot atât de burlac, izbucnind într-un râs euristic: n-o să-mi susții, dinaintea acestor troiene albe ca mestecenii de la Iasnaia Poliana, că au priceput mai multe din mățăria istoriei clipei alde Olguța, Cocuța și Nunuța, pipăite, prin pe la unghere, de viitorii gineri ai baronului de pe Valea Ursului!

– Ce au de gând legionarii, scrâșni rece din puternica-i dantură de voievod Marius, știe doar inginerul Otomega, de la locțiitorul de comandant Doru Băluțeanu. Ce are de gând Generalul știe doar tanti Meli de la Consiliul de Femei umanitare, unde multe soții de patroni și ofițeri clevetesc. Iar ce au de gând Stalin, Churchill, Roosevelt, Hi, Muss și Hirohito nu poate ghici dintre noi decât tânărul domn Raul Lecca, singurul ge-ni-al de pe-aici, actualmente făcând cu talent promițător pe înamoratul de verișoară-mea Elvira, în scopul seducerii ei până la stoarcere de noi și noi informații de la Mișu, nu Buletinul Intern, ci marile linii ale evoluției conflictului mondial! Ai grijă, Don Bazilio, de puștiul ăsta, căci se va refugia aici cât vor dura alarmele și camuflajul în Capitală. Tu, popa Sică, Otomega, Marin Șoferu, Lina și Codin trebuie să-l apărați – creierii îndeosebi – chiar cu piepturile voastre, chiar cu prețul nu prea mare al vieților voastre, zic nu prea mare fiindcă voi înșivă vi l-ați fixat așa, deoarece existând la localitate o colosală bibliotecă, cea strânsă de tata cu sacrificii, nu ați profitat de ea ca la Weimar, ci ați ținut cu tot dinadinsul a vă conserva inocența neprihănită a condiției domniilor-voastre de, respectiv, muncitor, țărrran, intelectual sau funcționaarrrr!...

– Marius-Marius, fii cuminte! interveni văzându-l că se înfurie, cu o voce suavă și vag peltică precum a mă-sii micul voievod al cugetării, dezvelindu-se din pieile de capră neargăsite, în care îl înfășase cu dragoste maternă de fată bătrână domnișoara Cristina Done, de la Belle Arte. Fii rațional, Marius, cum zicea biata frumoasa maică-mea, Laura ta! Și mare dreptate avea, sărmana, deoarece dinaintea neprihănirii acestor troiene reci

și albe, ce se întind spre est până pe colinele Manciuriei și ale Kolîmei, iar spre vest până la muntele conic Obersalzberg, pe care am înțeles că oamenii Hitlerului au izbutit să-l scoată până la ultimul centimetru pătrat din proprietate particulară nenazistă, numai ea, Rațiunea, te poate învăța cum să rezolvi contradicția ireductibilă dintre imaculata concepțiune a Binelui pe pământ și sufletele noastre înnegrite de păcat ca pulmonii unui mare fumător, cum apar ei la demascare, la radioscopie la tăticu.

Și eu gândesc ca tine, că omul este o specie periculoasă.

Când este incult – muncitor, țăran sau funcționar canibal.

Cu alte cuvinte, analfabet din proprie voință: chiar așa, în raport cu standardele Bouvard&Pécuchet, fixate încă în secolul trecut, odată cu apariția de biblioteci, unde accesul acestor canalii nu era mai scump decât la cârciumă sau la casele de curve, totul ieftinindu-se radical, din cauza revoluției industriale și absorbției ruralului de către urbanitate.

Omul, domnilor, este această bestie comună, care sub formă de muncitor, țăran sau funcționar, când are ce mânca și ce da la copii, se uită la filme pașnic; iar când din incompetență sau din motive ideologice se ajunge la mizerie în epocă, el se apucă de masacre pe criterii de clasă, rasiste, religioase, azi! Mâine-poimâine, urmând a se implementa și mai zdravăn încă cele de acum din Reich: condamnări pentru infirmități fizice, sexuale, cerebrale, poate chiar de coeficient de rezolvare a unor teste de inteligență sau de cultură generală și ideologică, cine știe ce dracu alte chestii la dosar vor fi decisive, la un anumit punctaj, să vină ceva dubă ca mașina hingherilor, să te ridice de la domiciliu sau de la serviciu și nimeni, nici măcar familia ta să nu se mai intereseze de tine...

– Numai noi intelectualii, se umflă în pene Don Bazilio, suntem în stare să discernem adevărul de lozincă și minciuna de seducție, iar în situații limită, când e vorba de a alege între a fi băgat în camera de gazare și a băga tu pe altul, vom prefera întotdeauna să ne oferim voluntari, pentru a nu întina prin fapta noastră, sub stele de tinichea, conceptul de Om!

– Numai noi intelectualii, se umflă în pene mai mari și mai pufoase, ca de struțo-cămilă domnul Marius, nu vom pregeta mai degrabă să pierim de inaniție la Sibir ca Ossip Mandelstam, genialul cântăreț al Nordului rusesc petersburghez – și iată încă o dată necesitatea Nordului într-o cultură viabilă! – decât să aducem osanale unui dictator antropofag ca Stalin, cum fac deja atâția și atâția și cum o vor face chiar pentru niște antropofagi vagi, cu stomacuri mult mai debile decât al gruzinului!

– Situația este deosebit de gravă și neplăcută, tovarăși!

– Odată cu imprudenta revoluție industrială dezlănțuită în secolul trecut, situația omului în societatea sa a devenit atât de complexă, încât ca simplu cetățean, ca animal de pe stradă, ca muncitor, țăran sau funcționar, ca cititor de presă tipărită sau electronică, el, el, elll nu mai poate distinge, în baza bunului-simț și a unei educații limitate, de familie, de școală sau de

cult, nici măcar Binele de Rău sau Frumoasa ideală de pocitanie!

În ziua de azi 1 ianuarie 1941, a lua atitudine corectă față de noianul de evenimente nu se mai poate fără a prelucra numeroase informații de credibilitate variabilă, ceea ce numai niște oameni de specialitate, intelectualii, cititorii de *liste de cărți*, pot pe alocuri să și reușească!

– Hi-hi-hi-hi! chicoti înfundat ca defuncta sa mămică Raul. Cu alte vorbe cuvinte, numai cărturarii mai șmecheri sunt îndrituiți să trăiască!

– Oricum, privi gânditor în zările albastre de frig învățătorul, ca săraci între săraci și conștienți că în ciuda mormanului de cărți rumegate, tot săraci cu duhul au rămas, înghițitorii de cărți bune vor moșteni ca pe o belea această planetă, cum și spun Cărțile, Sfintele Cărți...

– Domnilor, interveni cu o voce gravă pe un ton dramatic puțin teatral parizianul pictor, cimitirul de vizavi este prea aproape și în genere ne aflăm la o răspântie prea tragică a Neamului Românesc ca să mai glumim... Sunt de acord cu domniile-voastre asupra acestui aspect fundamental: într-adevăr, toate utopiile umanitare ale trecutului au dat greș aici, că au încercat să amelioreze pe căi filantropice sau leninisto-troțkist-stalinist-sanguinare standardul de viață al muncitorului, țăranului sau funcționarului. În genere, aceasta este Revoluția. Și diferiții nacialnici sau führeri n-au făcut decât s-o interpreteze în moduri diferite, când problema găinii de aur este să scurme la infinit, pentru a o schimba!

Revoluția nu-i a da rații îndestulătoare la uvrieri, cocoși, urși, țerani și conțopiști. Revoluția constă în a-i nimici, prin educație, fiindcă sunt toți inculți și mitocani!... Revoluția înseamnă a-i transforma pe acești iresponsabili, gata să se încoloneze după orice fanfară sau megafon, în... **intelectuali**, în cărturari gata în situații decizionale cu informații venite pe probabilități, să ia totuși o atitudine exactă, să discearnă cu un înalt coeficient de moralism între Bine și Rău, între virtute și viciu!

Numai așa poate Homo Sapiens să ajungă cândva, din ganglion în ganglion, cum spune poporul la necaz, un omuleț de omenie!

Cu bereta veche de la Străjerie pe capul plin de creieri, cu privirile negre, strălucitoare ca niște tăciuni aprinși, îndreptate tot înainte spre Progres, Marius Ghizdavu întruchipa o frumsețe divină și, în același timp, cu valoare comercială: dacă Meșterul Honig l-ar fi fotografiat în dimineața de Revelion, în cerdac, în șezlong, vizavi de cimitir, gagii și gagici, peste decenii, i-ar fi putut purta, cu bucurie estetică și de mesaj, mutra de tuș pe tricouri albe, cum p-a eroului antiamerican Che Guevara tinerii îmbuibați, ai căror părinți n-au trecut pe la cozi nici la gaz de lampă, nici la rații de ulei cu soia, nici la supă de intestine de vacă necurățate de iarba verde de-acasă și hrănitoare.

– Domnule Raul! Frate Marius! șopti rugător Bazil Frâncul, foindu-se pe chersinul crăpat de ger, pe care se așezase la nimereală, de ziua lui onomastică. Deși sunt un bugetar amărât de învățător care sub Iorga în

criză, cu salariu șase luni neplătite, dam recreație la copii doar ca să le fur pachițelili cu mâncare, eu totuși-totuși nu mă consider funcționar, ci intelectual din ceea ce Staruha Izerghil, nanogenara mătușă a lui Codin, numea clipind din ochiul cu albeață, *intelighenție*! Fiindcă e adevărat că eu n-am ca studii decât Școala Normală de la Târgoviște, unde, fiu de țăran mijlocaș ce va fi încadrat totuși la chiaburi, am fost dus cu căruță cu un singur cal, celălalt fiind iapă și avortând pe drum... Însă Târgoviștea, dacă știi să-ntrebi unde e, nu-i nici pe departe un târg oarecare, ci o fostă capitală a Țării Românești, unde la fiecare colț de uliță, chiar neșoseluită, te confrunți cu amintiri ale unui glorios trecut voievodal și deci cultural, căci o pleiadă de cărturari patrioți s-au ridicat de aicea, mai ales în secolul lui Heliade, care precede p-al lu' Eliade... Și iată de ce, încă din fragedă tinerețe, dacă n-am prididit a ceti cât domniile-voastre, cele puse de părinți la cultivator, eu am ascultat însă numeroși mari oratori, sosiți să-și încerce, în această cetate de referință, norocul electoral, în atât de frecventele alegeri, prin care neamul românesc al României Mari și Regale încerca să-și dureze o viață demnă și îndestulătoare, pe măsura bogățiilor naturale cu care Firea a înzestrat spațiosul meleag carpato-danubiano-pontic. Apoi, terminând studiile cu note mari și frumoase, înainte de a mă apropia, în înțelegere cu revizorul școlar, de casă, de părinți, de universul copilăriei, a trebuit să parcurg stagiul acela misionar, a cărui rațiune de a fi este evidentă, printre minoritari, pentru a împrăștia propagandă românească, încât am cunoscut pe propria-mi piele furunculoasă toate ținuturile primejduite, funcționând ca învățător câte un an, doi, trei, la Cainargeaua Mică în Durostor, la Oituz în Trei Scaune, la Maharovca aproape de a lui Ștefan cetate Hotinul și la Tatar Bunar lângă Cetatea Albă a aceluiași erou al creștinătății... Adică am umblat prin Cadrilater, Ardealul secuimii, Bucovina și Basarabia și Bugeac, semn că România Regală înțelesese că numai intelectualii iluminiști îi pot face fericiți pe minoritari, și indiferenți la ce se va lucra ulterior, de către comuniști și fasciști, pentru ruperea acestor provincii de la trupul Patriei, în care se încorporau organic!

– Unde te aflai în septembrie 1924? interogă o voce cavernoasă, parcă și mai mult de lemn datorită rezonanței reci a chersinului.

– La începutul anului școlar 1924/1925 mă aflam la capătul acestor ani de pelerinaj ai tinereților mele, adică la Tatar Bunar, unde m-am speriat de revoluția proletarăăă antifascistă și antiimperialistă, de eliberare națională și socială de sub jugul burghezo-moșierimii române și al comercianților evrei, condusă de Lisovoi și Șcerbin, după care au venit și adevărații conducători, în frunte cu nacialnikul comitetului raional de partid bolșevic din sudul Basarabiei, camaradul Kliușnikov!

– Ai colaborat cu insurgenții? ieși cu ușurință de sub pleoapa de lemn în care-i fusese nici cu un an în urmă scăldat cadavrul, boierul cel bătrân și istoric, arheolog olog Voicu Ghizdavu.

– Nu-nu-nuuuu! râse cu poftă învățătorul, caragialește. A fost ceva farsă, ca-n Republica de la Ploiești, numărându-se totuși, în plus, morții și jefuiții și arestații, cei apărați adineauri de doamna americancă. Deși la 1924, deci abia un cincinal de la pustiitorul pentru noi război, pentru a deveni un stat tipic imperialist constituit prin anexarea de teritorii străine, cum ne caracteriza nu demult Kremlinul Roșu, în plină reformă agrară, restructurare a industriilor și efort de lărgire a democrației, dând demagogiei drept de vot pentru analfabeți, în genere elementele proletariene, declasate, care n-aveau nimic de pierdut decât lanțurile, nu erau prea numeroase, nici excesiv de hămesite, căci deși s-a contat pe ele, ele nu s-au mișcat cominternist, de se minunau și Lenin, și Marx!

– După cum bine observa deunăzi, la colocviul de la Davos, domnul Salazar, ginerele lui Mussolini, interveni profesorul Horea Bratu trimis de Virginica să constate moartea lui Marius, alde Lenin, Troțki și Stalin, dacă nu cumva chiar și Marx, poate și Mao, au înțeles la cinema problema fundamentală a filozofiei muncitorului și colhoznicei, în următoarea formulare: nici nu se există ca să izbândească revoluția proletară în condiții de încercuire într-o singură țară, oricât de întinsă ar fi aceasta datorită nesăbuitului expansionism țarist, care a mers la mai mult decât putea administra prin mijloace compatibile cu autocrația.

De aceea, lumea complementară, unde nu s-a realizat științific, pe bază de dosare și securitate, *inversiunea valorilor*, reprezintă un perpetuu pericol: ea poate fascina atât pe sclavi, pentru că merdeneaua ce le dă dincolo de Cortina de Fier stăpânul capitalist e mai atractivă decât ce se dă pe la cozi și televiziuni maokimiste, cât și pe proprietarii lor roșii, deoarece e fascinant să știii că tu, activist, ce mișto ar fi să te scoți, cu ce-ai acumulat și cu ce vei prelua la marea privatizare, supermiliardar, și să te plimbe cu iaht cu nevastă de președinte american aceleași gorile credincioase.

– Asta a fost și impresia mea, admise Voicu Ghizdavu, amintindu-și că fusese foarte viu și atent în anii 1917-1924, întoarcerea din provizoratul prizonieratului din Alsacia îngăduindu-i a lua aminte la eforturile de bolșevizare din Germania și din Austro-Ungaria: etapa că pentru totalitarismul marxist, Rusia e doar o pradă periferică, vițelul cel gras fiind abia Europa Centrală deținătoare a numeroase vile, castele și palate în care, după naționalizări, să se mute activiștii și lucrătorii de informații ai lor! Numai că, în diferite orașe nemțești, a intervenit o reacțiune social-democrată, pretențiile acestui popor harnic fiind ca, măcar dacă se impune o putere a muncitorilor și țăranilor, atunci să se respecte nesmintit ierarhia valorilor în cadrul acestor pleduri sociale, adică să se desemneze în frunte meșterii cu adevărat pricepuți, nu leneșii și șmecherii cei buni de gură și de chiul și de șterpeleli grase!...

A fost ucisă de reacționari și transformată în eroină proletară o intelectuală sadea, Rosa Luxemburg, care nepricepând bolșevismul, cerea

democrație măcar în partidul totalitar al activului gras, și asta cu mult înaintea lui Troțki și de o mie de ori mai eretică decât ăsta, care cel puțin băuse destul sânge nobil rusesc, încât poate nici ar fi crăpat Lenin paralizând lăsat fără transfuzii. Și atâta vreme cât nu-i desțelenit pentru orânduirea cea nouă, colhoznicii și udarnicii în arteluri deschiaburindu-i violent pe chiaburi, pământul intră la apă, nu la fel a zis Engels de micii fermieri, dar se referea doar la problema țărănească în Franța, Togo și Germania, cu puterea exemplului, și nu la galițienii socotiți mereu de rasă inferioară, cărora nici suferința, nici rezistența sub bolșevism nu li se va recunoaște vreodată, ci doar scleroza. Aha, Rosa, păi i-au dat minerește cu târnăcopul în creieri, muraliștii mexicani, pe la 1929, lui Troțki, când a început muncitorimea lupta ei de clasă cu țărănimea, fiindcă-l irita pe Skaraoțki, devia, poate crezuse sărmana într-o Germanie comunistă bună, cum să nu, în dimineața de 15 ianuarie 1919, de ziua lui Eminescu, zăceam la Sonnenheim, într-o vie ca cea natală, se proclamase o republică sovietică de către mateloții portului Bremen, trăgeau război palatelor cu Aurora și cu Potemkinul, se lucra intens pe stradă la Berlin, mai erau trei luni până la proclamarea republicii sovietice în Bavaria, când îmbrăcați în straie folclorice, muncitorii și țăranii din München au dansat o Horă a Unirii care l-a făcut pe Hi să se lase imediat de arte plastice și de arhitecturi și să se urce într-un ulm, julindu-și la călcâiele roz șosetele vărgate...

E înfiorător să constați cum creierele incomplet putrezite, varsă o lacrimă Marius pentru taică-su mort de peste șase luni, deși amestecă date, gramatici, premoniții și raționamente, sunt tot atât de neputincioase dinaintea evenimentelor ca și ale celor vii. Sau poate că tata... Însă ai lui Iorga, degeaba doi că niciunul bun, cum râdea fără dinți colhoznica staruhă a lui Codin, cum sunt șugubăți plugarii noștri, deși abia de vreo lună, la rece, poate stare mai bună de conservare... Da, dar cum cu gloanțele, sângele, fie el și românesc, fiind incompresibil și împrăștiind în toate structurile orice șoc în orice creieri... Istoria, poate mai mult decât acest orice, e ca o țintă văzută în ger cu ochi lăcrămoși, etern pâlpâitoare, piază-rea, alunecând încolo și încoace...

– Nouă aici nu ne păsa de Germania, surâse retrospectiv Alecu Ghizdavu, care călău, la 13 decembrie 1918, reprimase cu sălbăticie, între Teatrul Național Eminescu și Palat, agitatorii bolșevici, ce bizuindu-se mai mult pe nepăsarea bucureșteanului decât pe tancurile mai bune decât cele americane ale Armatei Roșii, urlau că tipografii urăsc monarhia Marii Uniri. Ei vor republică. Una sovietică! Ne păsa, fraților, în primăvara lui 1919, doar de Budapesta, unde în martie s-a proclamat republica sovietică, aia care n-a reușit la noi, creându-se și Armata Roșie ungară, care nu se putea joncționa cu a lui Troțki decât prin Transilvania, vezi bine, atrăgându-se astfel aplauzele grele a canaliei de uliți, proletare, odată cu anunțarea naționalizării leniniste a întreprinderilor și moșiilor, urmând ca

mica proprietate generatoare de capitalism să fie nimicită cu proprietari cu tot ulterior... Eu cred că, la Kremlin, țarismul secerii și ciocanului considera deja că are în proprietate Budapesta și Münchenul, pivoți strategici de aur, prin intermediul cărora, de îndată ce cavaleria lui Budionnîi ar fi proclamat republica sovietică în gubernia Varșoviei, s-ar fi putut trece pe scară largă, ceas de davai cias și în proporții de masă, la purtarea oribilului și sălbaticului război civil pe teritoriul inamicului, adică al europenilor, cum și susține doctrina militară stalinistă, care permite inferiorului să împuște superiorul dacă se dedă la defensivă!

– Niciun popor, șopti Raul în gerul de siberiană claritate, niciun popor nu s-a bătut până acum cu bolșevismul demolator de biserici, cum s-a bătut cu încrâncenare fratricidă inegalabilă, cu milioane de victime, ca să-și conserve identitatea europeană petersburgheză, seriosul, nobilul, talentatul popor rus!

– E o adevărată plăcere, rânji extraordinar de satisfăcut Gary Glagoveanu, să experimentezi cominternist elucubrațiile marxiste pe un popor care nu e al tău... Mă gândesc, menționă el repede, observând că Marius își roade nervos mustața, mai degrabă la gruzinul Djugașvili decât la polonezul Felix Dzerjinski, care a inventat securitatea, și la cineastul Serghei Eisenstein, care a plăsmuit din turnătorul Pavlik Morozov Christul noii religii sovietice, evocând cu plăcere dinamitarea acelor lăcașuri ale marii teologii rusești de azi, singura vie în secol, de către cetățeni tot atât de temeinic îndoctrinați precât demolatorii de sinagogi ai Reichului!

– Fapta Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, de a scăpa poporul frate ungar de teroarea bolșevică, mormăi Codin stăpânului ieșit în pridvor să se reculeagă din ochi la mormintele părinților săi, n-a apreciat-o tiranul Vasil Lenin. El a scos din Marsșiengles un paragraf, și un verset sugera că să se confiște, în gușa porumbelului păcii, Tezaurul românesc.

– Iar bijuurile Reginei noastre, oftă îmbujorată Lina, i le-a dat Krupskăiei, să le poarte vaca pe la ședințe. Din pricina lor, că n-a vrut să i le naționalizeze ei, i s-a sinucis lui Stalin mai târziu și nevasta...

Don Bazilio zâmbi blajin, cu fireasca la dascăli aplecare către folclor, către legende și eresuri.

– Eu am funcționat ca învățător la Hotin, la Soroca, la Tighina, la Chilia, la Tatar Bunar și la Cetatea Albă, din care cauză mi-e și azi casa decorată cu acuarele, în care mi-am exprimat sentimentele de mazil față de plăieșii lui Sadoveanu, care le-au zidit din piatră rară cât rusul era departe... Peste Nistrul înghețat sau nu, tot veneau și tot veneau fugari și rusoaice, povestindu-mi tot felul de grozăvii despre sălbăticia roșie, căreia albii răspundeau adesea tot atât de nedrept cu civilii. Pe la 1920, ușurința cu care, în aprilie, polonezii au mers până la Kiev a speriat pe noii proprietari ai Imperiului Țarist și i-a îndemnat să încerce, prin tratate de prietenie cu vecinii, să oprească sprijinul lor pentru războiul civil: s-a promis

finlandezilor, balticilor și polonezilor că gata, ne lăsăm de subversiune sau expansiune directă, ne vom dezvolta pe verticala nivelului de trai, cum ar săvârși românii Marea Recuperare. Și într-adevăr, muncitorii și țăranii înțeleseseră că dacă își împușcă și jefuiesc stăpânii, producția se dezorganizează, se ajunge întâi la rații și pe urmă la foamete, iar în final la canibalism. Și într-adevăr, în primăvara lui 1921, când la noi plăpumarii, mamoșii, plăcintării, bijutierii de dinți, zarafii, analiștii, chivuțele, spălătoresele și alți proletari conștienți înființau Partidul Comunist (bolșevic) din România Regală, în liricul Nord, vizavi de Petersburg, mateloții și muncitorii fii de țărani săraci din citadela revoltată sindical a Kronstadtului, primiseră deja gloanțe și petarde lacrimogene, în loc de pâine, de la glorioasa Armată Roșie, trimisă de Lenin, Troțki, Ehrenburg, Șolohov și Gorki asupra lor, spre a-i convinge că rostul unei armate populare este: l) a apăra împotriva NATO independența, suveranitatea, nomenclatura și integritatea, precum și 2) a deschide focul împotriva huliganilor, curvelor mai fricoase, golanilor, rezistenților și animalelor, apărând chiar cu prețul vieții *cuceririli revoluționare ale nomenclaturii*, ale întregului popor, ale întregului lagăr al păcii și socialismului și păcii...

– Alertat de tata, abia întors de la Sonnenheim îngrijorat de progresele agenților sovietici în Europa răvășită de război, râse Marius mângâind cu duioșie căpșorul lui Raulică, dracul de unchiul Alec, Dracula cum l-au poreclit victimele sale cât a fost torționar, a dispus de i-a băgat la pârnaie pe toți renegații, care au votat, în 11 mai 1921, că comuniștii din noua Românie se vor subordona intereselor strategice și tactice ale Moscovei... Eram mai mic ca tine atunci, și tot copil minune, numai că la desen, nu la analize sistemice! L-am ajutat, săracu, să-i desenez, pe bază de descrieri, portrete-robot pentru unii care scăpase și participau la un instructaj de la 22 iunie la 12 iulie – la Direcția Informații Externe, a Securității sovietice, cred, – cu nume care îmi sunau strident aici la Ziduri: Moscovici, Moskvici, Dobroceaev, Al. Starîi Badeev, Buican, Asea Tinkelman, Gherstein, Gorniski, Al. Lichtblau, Saul Ozias... Cam așa ceva... Oricum, mă îngrijora profund, la o vârstă atât de fragedă, raritatea numelor românești, în perspectiva unui viitor luminos și fără căldură la blocuri, deoarece neexistând un partid marxist-leninist-stalinist la români, de tradiție interbelică, recunoscut de societate, ci doar penibila grefă bolșevică, impusă de anglo-americani ca răsplată pentru sângele a peste douăzeci de milioane de cetățeni sovietici, risipit pentru a se conserva cât mai mult sânge de calitate superioară, sânge european, nu va mai fi cu putință, nici sub călăul Gheorghiu-Dej, nici sub regretatul Ceaușescu, vreun episod reformator iscat din chiar creierele partidului, ca în Ungaria, Cehoslovacia, chiar Polonia și până la urmă în însuși PCUS. Totul va fi tern ca o lacrimă cenușie, de la confiscarea aparatelor de radio în septembrie 1944 până la cucerirea Televiziunii de către Brucan, Iliescu,

Petre Roman, Bârlădeanu și alții, de plângeam la colinde cu popa Tani, ascultând Madrigalul și uitându-ne la icoanele de pe ecran și se trăgea de pe la catarge, ca când am intrat în Odessa la 1941, și noaptea ne-a ținut de vorbă, cu mustățile sale blajine, Ioan Grigorescu, simpaticul ploieștean căruia îi semnalase talentul Grigore Căinaru, recenzându-i-le elogios, primele reportaje după moartea lui Stalin, *Scrisoare din Moscova* (1954), unde urmase Institutul Maxim Gorki... Ah, Ploiești, Ploiești, ce-or să-ți facă acușica americanii și englezii și Virginica... Și Virginica...

Fragilul pictor, în șezlong, cu ochii mijiți la peisajul cu munți ca domnul Hitler la Berchtesgaden, se congela dulce, ca într-un cort subțire situat între Cotul Donului și Volga-Volga, pe atunci de un pitoresc țarist, iar azi banală datorită amenajărilor hidrotehnice, la care sovieticii au învățat și pe alții, banală ca Lacul Cimitirului Crângași demolat de Ceaușescu, unde merg la pescuit știucă Jenel Noveanu și popa Tani.

Ordonanța sa, Marin Codin, plecase de cu noapte la coadă la rații; din cauza vremii nefavorabile aviația lui Goering, și așa mult împuținată, parașutând tot mai rar mirabile proiectile de forma căpățânii de zahăr, în care dac-o deșurubai găseai ciucalată, polivitamine, conserve, pesmeți, lăptic, țigări și poate câte o cărticică din ce a mai apărut în țara depărtată ca în niște nori, ca înălțată la cer.

Ci-n Baltimore, pe treptele de marmură neagră și roșie ca ale Noii Cancelarii a Reichului, ale Universității Harvard din Texas, rectorul Reth Butler tocmai mângâia căpșorul buclat ca al mă-sii lui Raul Lecca:

– Voi românii, zise el privind obraznic la Virginica noastră, sunteți o țară exportatoare de copii-minune. Refuzații la export se descurcă și ei?

Și ninge cu fulgi enormi care se sting de îndată ce ating lucrurile, umezind rău monumentalele reci trepte. Totuși, medită emoționat tânărul filozof, gândindu-se la cei căzuți în Răsărit pentru ca URSS și Jdanov să nu se întindă până la Atlantic și Aragon, acești fulgi din penetul heruvimesc sunt întru ființă, sunt mai degrabă Ceva decât neant, adică monotonia absolută a Diavolului, spre care tinde orice totalitarism la urma urmei.

– Raul, Laura, dragilor! delirează pictorul cu dinții clănțănind ca la lupi. Repede, repede! Vârâți-vă sub chersin, că războiul bate la ușă!

11

Doctorul Lecca lăsă cărțile bibliofilului defunct Voicu Ghizdavu în rafturile lor, cu promisiunea de a le revedea când vor bombarda Capitala anglo-americanii în scopul de a-i schimba arhitectura pariziană, cu una de blocuri staliniste, nici majestuoase, nici sublime, nici diferite de ale Vienei marxiste în anii'20, ale Phenianului fericit, ale Tiranei cu nume predestinat fericirii, ale Königsbergului lui Kalinin și ale Danzigului Nou. Abia ani mulți mai târziu, Ceaușescu, chemat în diferite capitale occidentale după

ce a elaborat doctrina independenței României Regale față de URSS în scopul de a o face mai reacționară decât o URSS cu nostalgia gorbaciovistă a standardului de viață canadian, l-a angajat pe marele Piranesi, care a lucrat și pentru Mussolini, să-i ridice un centru civic nou, prilej cu care arhitecții și primarii fasciști au ras cu biserici cu tot, exceptând niște case naționalizate de activul de partid și securitate, mai tot ce scăpase bombardierelor americane engleze, dar și celor germane, fiindcă scris a fost ca Occidentul să deschidă cu toate mânuțele lui poeticele și mănoasele porți moldovene rușilor, pe vecie, iar Bucureștiul să arate la sfârșit de mileniu ca un incult și mort oraș de venetici, înălțat din temelie în pustia Bărăganului, precum un fel de Brasilie cu arhitect de stânga sau o Ciudad de Guayana în selvă, nu însă cu verde-ntre blocuri, ci cu simpatice și dulci containere de gunoi, mai mari sau mai mici, care se gudură sau mușcă pe nespălați și pe doamne bețive.

În livada cu vișini, ieșită să se șteargă pe niște frunze late de crini regali ținuți în ghivece cu forme obscene, de lutul cleios și galben în care țesuse ca într-un gălbenuș bustul brâncușian de rodinian al lui Raulică, domnișoara teoretic bătrână dar încă apetisantă cu coamă neagră multă, Cristina Done, găsi în rouă un șervețel roz împăturit și crezu la prima vedere că-i un răvaș de amor al vreunuia dintre musafirii de primăvară, rândunici și rândunele, ce se strânseseră la Ziduri, după modificarea derutantă a situației din Balcani și întârzierea altor ofensive pe noi fronturi câtă vreme Wehrmachtul se încâlcise în viesparul iugoslav și trebuise a-și trimite pe Acropole cei mai buni brigadieri antitero, în scopul nobil clasicist de a-l elibera pe Ducele Niccolò Mussolini din prizonieratul său grec la Cariatide, așa auzise madam Bolboros vorbindu-se pe la piață.

Era un Ordin de Mobilizare adresat lui Marius Ghizdavu, o hârtiuță cu stele, în care i se cerea să vină îmbăiat și primenit ca pentru o înhumare instantanee, să-și aducă izmene și ștergar, hrană pentru trei zile, calul cu harnașament și grăjdar, nominal Codin, precum și minimum douăsprezece potcoave de schimb și caielele de rigoare, ciocan și mare clește, fiind cale lungă de bătut, pentru salvgardarea civilizației Uniunii celor 12 europeni, nechezând până la încercuirea de pe malul drept al Volgăi, unde va fi transformat în niște rații ridicol de mici.

– Bine-bine, zise ea nedumerită cumnatului ei doctor Lecca, dar toți știm că a dobândit astă-iarnă un glonț german, în dreapta, între omoplat și claviculă, îl jenează puternic în aventurile galante... Cum ar putea călări în fruntea escadronului bietul Marius cu așa ceva în el?...

În vișinii, cehovieni fiindcă vor fi luați curând la colhozul „Drumul Belșugului" (nume românizat din inițialul Ceapaev, derutant pentru țărănimea care auzise de la chiaburi cum că se vor scoate viile și se va cultiva doar o rasă de soi de hrean wasabi descoperită de un academician Simionov), ciripeau guguștiucii, o familie ce își făcuse cuib cam jos, și se

uita în sus cântărindu-și coada vărgată un hămesit motan pensionar, cu ochi galbeni de cât a privit prin vitrine încă îmbelșugate.

Codin și Marin Șoferu, întrucât Lina văruia în salon, scoseseră harta de ghips a continentului la soare, dar o puseseră cu relieful în jos pe suporții metalici, închipuind o scenă pe care, zburdalnic, Raulică se mișca în toate direcțiile, monologând împotriva tatălui său vitreg, Marius sau Liviu doctorul, care îi ucisese psihologic mama, neștiind că tragedia încă nu se sfârșise și avea s-o pățească el însuși urât, însă nereprezentabil cu succes nici acasă, unde pot fi gineri sau nepoți de torționari prin public, nici în Occident, unde cenzorii noi au născocit aberația că a face caz de ce-au inventat, ca oroare maximă, Reeducarea, românii la închisoarea de studenți de la sud de Ziduri, e o manevră cripto-neonazistă, menită a răpi victimelor hitlerismului monopolul asupra grozăviilor la care se poate deda ciolovekul asupra ciolovekului, mai ales când e călăuzit de ideologii totalitare până la a se erija în încununări ale întregii a ce a cugetat umanitatea de la tragerea din maimuță până la bezbojnikul care vrea sală de baschet proletar din Notre-Dame și curățătorie chimică din Sacré-Coeur și grajd manej din biblioteca rondă British...

Ordine roz de mobilizare, Stelică, Petrică și Mitică primiseră demult și erau deja instruiți de germani pentru acțiuni diversioniste, și de Jenel Noveanu, în calitate de filolog specialist în literaturile noastre cele vechi, rugat să le împrospăteze cunoștințele de limba rusă, care evoluase sub Stalin, anumite cuvinte fiind interzise, ca *țăran*, iar altele fiind inventate, ca *colhoznic*. De aceea, Olguța, Cocuța și Nunuța zăceau pe iarbă, pe o pătură de campanie din păr aspru de cal, și se pârguiau lent la soarele primăverii, fiind și toate trei deja puțin gravide.

Vasile Frâncu, învățător cu tact pedagogic, cunoștea starea lor și ce va veni, cu refugii, bombardamente anglo-americane, invazia tuturor semințiilor supuse de țarism, persecuțiile comunismului românesc pentru participarea la... criminalul război antisovietic sau la Marea Unire, neexistând certitudine de penitenciar că eroii sunt cu adevărat defuncți, deși la anchetă se va arăta extractul de moarte cu ștampile în regulă, nu, că dacă sunt fugiți prin munții ăștia pe-aici, dedați la astă nouă neghiobie românească, să te opui bolșevismului cu arma în mână! De la Dunăre până la Nistru, întinsă această hartă a *banditismului*, nu doar până la Prut!! – avea să constate mai târziu popa Tani, cetind de condamnarea sovietică a acestei Rezistențe basarabene la hudojnik slavul artist al cuvântului moscovit Ion Druță, de îndată ce încă sub... odiosul naționalist Ceaușescu, au pătruns încoa' de Prut scrieri de pisatelii de limbă moldovenească, umilindu-ne profund, căci anul revoluționar 1989 la români a început la Chișinău, nu la Timișoara, pe malurile de plimbare gânditor subversive ale Bâcului, da, nu pe ale Begăului. Și Noveanu, ba însuși Marius, cetind în Gara de Nord *Молдова сочиалистэ,* îi crezuse pe ai lor deplin copleșiți de

rusofonie, ireversibil deznaționalizați! În van, și cu neghiobie, și-au risipit viețile lor tinere și voioase, vecinii mei de moșie, cei trei mușchetari musculoși de pe Valea Ursului, domnii Stelian Dabija, Petrache Hulpe și Dumitru-Iov Supeanu, plângea el cu lacrimi inconsistente, de bătrân pensionar, pe la parastasele ce părintele Atanasie-Tani Damian le potrivea de tradițional Regala Zi a Eroilor Neamului nostru Românesc!

– Ehei, fetelor, mai trase o înghițitură din plosca gâlgâind dulce a țuică de pere vechi domnul învățător Frâncu, eu am fost om al naibii în tinerețe și nu mă speriam de nimic, am dat și cu parul în haita de lupi conduși de o lupoaică alfa extrem de înfometată, căci pieriseră toate oile pe la colhozurile Transnistriei până la Balta și mai departe, iară niște oieri români ce săpau un șanț hidrotehnic o îndrumaseră să treacă Nistrul către niște Poiene Roșii la noi, în România Regală, unde a găsi ce-i trebuia... Ci eu mă deplasam cu murgul la acele pășuni pitorești, tocmai de la Tatar Bunar plecând pe la foști colegi de la Târgoviște, împrăștiați ba unul la Sărata, ba altul la Cetatea Albă, ba altul chiar pe malul Nistrului la Olănești, unde ca și în Subcarpați s-ar fi putut face sanatorii și case de odihnă și parc și promenadă cu doamne în vilegiatură...

Însă cum să investești în gura lupului siberian, mânca-ți-aș? (Ultramodernul sanatoriu de la Bugaz va fi având justificări balneare.)

Noi știm bine că țarii marxiști nu s-au împăcat, nicio secundă bătută de orologiul Kremlinului – lucrat de meșteri venețieni opriți de Ștefan cel Mare să-i facă și lui unul –, cu gândul că ei stăpânesc din planetă un procent cu o zecimală măcar mai puțin decât țarii pravoslavnici. Ei voiau să extindă bolșevismul ca marxism de limbă rusă cel puțin tot atâta, fără niciun pic de remușcare că așa toate semințiile emisferei nordice, de la doina Prutului pân' la valsul trist al Amurului, mai mari, mai mici, unele incapabile să-și constituie un stat, ba chiar alfabet de li s-a dat cel chirilic, toate aceste populații gemânde sub cnut și dosar, când va juca mulți ani de-acu-nainte echipa URSS sau a Rusiei cu te miri ce adversar, cu acela vor ține în inima lor otrăvită lent de o ură viscerală pentru tot ce-i rusesc, în loc să fie recunoascătoare cui le-a adus suprema pacoste, comunismul.

– Cum să investești interbelic peste Prut? se întrebau retoric toți.

– Polonia, renăscută datorită oamenilor ei de cultură și unei teologii ce înghite Antichitatea și nu admite alt cârmaci pe pământ decât Dumnezeu, reacționase cu eroism și incredibilă vitalitate când Lenin a voit să o înjuge din nou, ca pe un bulevard spre Berlin, de unde se considera de către Tuhacevski că Armata Roșie va impune cu ușurință soviete de analfabeți școlarizați tuturor guberniilor de până la Atlantic, iar celălalt mare călău polonez, Dzerjinski, nu se îndoia că, folosind funcționari germani pricepuți la dosare și interogatorii și administrarea lagărelor, în doi-trei ani va termina cu toți intelectualii și îmbuibații care ar mai putea ulterior revendica naționalizatele mijloace de exploatare a omului de către

om, case, argintărie, rufărie intimă, biblioteci, tablouri și.

– Mai rău decât atât, observă încruntată Olguța, mai tuturor acestor popoare li se va schimba numele, li se va rescrie istoria, li se vor, prin deportări și infiltrări și căsătorii mixte, schimba proporțiile etnice. Până la Baikal și Indighirka și Kolîma, tot trenuri de vagoane de vite, ducând nefericiții doar cu pește sărat și cu stafii de madlene.

– Pe Aragon, după ce-și vor face treaba cu el, sper că îl vor duce la Ciokurdah, pe țărmul cu licheni și mușchi de elan, la vărsarea Indighirkei tale în Marea Siberiei Orientale, pentru vina că imnul său închinat securității sovietice nu menționează eliberarea de către cazaci a Parisului, de sub jugul fascist al lui Napoleon!

– Iar pe Elza lui, adăugă Nunuța la ce-a prorocit Cocuța, o vor trece cu bacul prin acea deltă nordica a Indighirkăi, până la fortul de tranzit de la Komsomolska, pe insula Leahov, de unde, după un ultim interogatoriu încrucișat, va fi dusă și pe melancolica insulă fără șerpi Novaia Sibir.

– De ce, fă? se enervă Dzerjinski, pe care începuse a-l lăsa memoria, morb fatal în meseria lui, împotriva căruia Beria avea să mănânce la recomandarea unui savant sovietic câte o farfurie de ardei iuți pe zi, ceea ce-i provoca hiperpotență, cum simțea și învățătorul de franceză, a cărui expresie deveni brusc nobilă și trufașă ca a lui Tuhacevski.

– Pentru că văzând la 1937 la Salvador Dalí un tablou ușchit haios miștocărește a bășcălie, dăruit de un pictor Ghi, român, intitulat *Tovarășa Krupskaia gătită la taior cu bijuurile Reginei Maria a României*, nici nu a luat atitudine pentru excluderea imediată a lui Salvador dintre suprarealiști, lăsând ca această ostracizare să se facă mai târziu, deformând ceasul când în 1936 sau 1935 l-a reprezentat pe Lenin, la pian, cu fund mare, nici a sesizat agentura să se ia măsuri de identificare la Ziduri a autorului pamfletului vizual, încât când a invadat cu efective de peste un milion de marxiști, Armata Roșie la noi, n-au avut pe lista pentru Sighet, ca urgență, și pe boierul pictor Marius Ghi, care făcea pe fotograful în Colentina.

– Ghi ăsta era polonez din Lwów, 1912, pentru că Polonia renăscuse din ruinurile Habsburgilor, Wihelmilor și Romanovilor și încă nu avusese timp să-și facă prieteni, luase Kievul mai mult prin elanul ei catolic.

Dar România mea Regală se bucura de prietenia statornică a Franței și Marii Britanii! A Italiei și oarecum a Japoniei. A Americii.

Numai să fi-ndrăznit Lenin s-asmută pe Frunze și pe Iakir – c-așa-i Cominternul, activiștii pot fi de alt neam, dar pentru subminarea armatei se folosesc de ai tăi, reeducați – să violeze Nistrul!

Pe atunci, noi românii nu eram socotiți de rasă neglijabilă, cu istorie doar mituri calpe, grețoase pentru Autoelită, și cu destin îngemănat cu al semințiilor mărunte și obscure ale țarismului.

Imediat pe loc instantaneu, s-ar fi iscat o Cruciadă Sfântă în contra burgheziei roșii expansioniste, demolatoare de biserici, o adevărată

primejdie asiatică pentru Europa civilizată!

– Pentru aceasta, Occidentul, ziseră cele trei Gretuțe într-un glas, ar fi trebuit să restaureze Germania, să nu riște un vid în centrul Europei, speculabil de către direcția externă a securității sovietice... Dimpotrivă, porcii ăia au silit la mizerie pe mândrul neam al lui Schiller și Beethoven, ajutându-l astfel pe Hi să suspende vremelnic Simfonia cu cor.

– Poporul german, strigă la ele de departe din vișini Cristina, este un popor serios și nu de florile mărului, ci de foame și umilință a început el să asculte de acel acuarelist bestsellar! Întâi vrăjelile, apoi poruncile.

– Bălosul Stalin, repetă fiicelor gravide ale colonelului Moga învățătorul cel libidinos, nu degeaba liric se va linge de el c-o hi genial, deoarece-n politica de administrare și sporire a răscrăcăratei moșteniri țarist-leniniste, a ginit trei ponturi, combătând, ca gruzin cu mai mare milă de poporul rus, pe chiorul de Troțki. Se vor mai ridica la luptă de clasă fraierii călăuziți de șmecheri, după 1920, în Europa întremată culinar postbelic în multe orașe?... Nu! Pentru că revoluționarii potențiali se vor distra pe la filme, pe la meciuri, pe la soliști și la târfe, pe la iarbă verde-n picnic... Așa că fenomene absurde, precum republici sovietice în burguri de străveche civilizație europeană, nu se vor mai vedea.

Prin urmare, nu direcția externă a securității sovietice e gata croită, chit că după Tatar Bunar lucrează cu genii ca Buharin, Zinoviev, Radek, apoi Panait Istrati, Dimitrov, Barbusse, Romanin Rolland, Einstein, Thomas Mann, Gorki, Langevin, Theodore Dreiser, Upton Sinclair, G. B. Shaw, Aragon, Stoicikov, Thomas Mann, Russe, Löwendal, Sherman, Gaiț, Picior-de-Porc, Gibson, Schlauberger, Tichie, Malraux și care or mai fi, că lista asta a lui Mișu este excesivă și incompletă. Ba chiar dimpotrivă, cădeau de pe acoperișul Palatului de Iarnă cu oale de noapte furate, c-o fi, c-o păți, răzmerițe de doi gologani, până s-or deșteptat și reacționarii, punând fasciștii pe ei tocmai când se dumiriseră cheflii de la Kunțevo că numai Armatele Roșii sunt garanția exportului de revoluție în Europa!

Nu-i pricină, este benefic la imagine să ai și un partid comunist cu voturi, dar odată tancurile intrate și armata națională lipsită de diplomație, e o nimica toată să plasezi la Sindicat și mai ales la Interne oameni de-ai tăi de nădejde, eventual cu facultăți sau training la Moscova...

În lumina puberă de aprilie, bisericuța cea bucovineană ridicată la Valea Ursului din inițiativa bunicului preot dinspre mamă al lui Marius, părintele antihabsburgic și antițarist Antonie Suceveanu, scânteia din toate culorile ei de Capelă Sixtină pictată pe dinafară exact la 1900. Precum Brătienii o biserică de lemn lucrată de Horea adăugând podgoriei, de teama dualismului austro-ungar demolator de mărturii românești, așa și Ghizdavii în plasa Zidurile, ei însă neputând transplanta, cărămidă cu cărămidă, ca sovieticii cu deținuți palate germane, s-au mulțumit doar la a salva un stil mușatin, de care istoricii slavi spun dealtfel că s-au născocit de zugravi

ucraineni, care au și scris cu chirilice pe fresce. Oricum, contemplând pe latura de sud, în aproape amurg violaceu, perindarea filozofilor, a avut micul pe atunci Marius revelația Galiției sale întinse-n Est de la Murmansk în Peninsula Kola până la Thessaloniki în Peninsula Chalkidiki.

Deodată, în crengile blond-aurii, gugușțiucul ciripi mai tare decât un greier mic. Pe șoseaua rău pietruită se auzi tropot mândru și zvon dulce de zurgălăi micuți. Era popa Sică. Trecea cu un armăsar negru la brișcă spre gară, spre Obor, să scoață de la domnul doctor injiner Otomega adeverință, pentru serviciile de intendență și rechiziție, că acest animal este de prăsilă pentru iepele satului și nu se cade, conform legii, a fi rechiziționat pentru ca să moară de foame sau să degere și să fie mâncat la Cotul Donului, în Stepa Calmucă, în stepa Nogaică sau pe pământul cretos al Yaltei.

Mai devreme, se întâmplase la Ziduri, lângă livada cu vișini Ceva, adică mai degrabă zero decât nimic. Elvira se oprise visătoare din ce cânta la bătrânul ei virginal: „Și-am zis verde rozmarin/ S-a dus cucul cel hain/ Leanooo// S-a duuus la Ierusalim/ Și și-a lăsat puii-n chin/ Leanooo// I-a lăsat pe-o rândunea/ Să-i mai hrănească și ea/ Leanooo// Și când cucul a venit/ Puii mari el și-a găsit/ Leanooooooo..."

Madam Leni-Amelia începu a râde hoțește de se înroșise toată și tremurau obscen șuncile pe dânsa din toate încheieturile.

El-Zorab, vânătul și sălbaticul armăsar al locotenentului Ghizdavu, simți din grajd că trece spre gară al său rival și necheză trist câteva blesteme asupra negrului Abdulah, pentru că oricât de înclinată spre eroism ar fi fost inima sa bărbată, nu era lucru de șagă ce voia al său stăpân artist, să-i pună pielea la încercare de tip polonez, cu tancurile, taburile, vânturile, valurile și șuieratul șerpesc al katiușelor, botezate cu simpatie de catolici „orgi", fiindcă Stalin abia dacă mai lăsase în funcție în toată Rusia câte biserici ortodoxe în toată Franța și era de prevăzut că la prăbușirea și în Monaco a infamei nomenclaturi, se va deschide până la Insula Sahalin un platou infinit, pentru misionari în blugi, gata a se mucenici întru re-evanghelizarea rușilor și minoritarilor lor, integral sau intermediar rusofoni.

– Ah, tuuu! făcură într-un glas Cristina, Virginica și Dora Glagoveanu, care neînțelegându-se cu Grig avortase recent, când auziră gugușțiucul și zurgălăii. Și înghiontindu-se și chicotind, o luară la fugă prin zmeurișul des, pe sub vișinii cehovieni, spre gardul de sârmă iederită, ca să se uite cu cea mai mare atenție la negrul armăsar Abdul și la brișca cea nou scoasă de la fierărie de popa Sică, ce se ducea la gară să-și potrivească ceasul, fiindu-i acumulatorul lăsat la moară să-l încarce pentru radio.

– Ei-ei-ei! îl ciupiră de câte un cot Cocuța și Nunuța pe învățător, care cu priviri căzăcești de Taras Bulba se uita și el cu mare interes la câte se vedeau din focosul armăsar. Ai amuțit de tot? Nu mai ai nimic a ne istorisi? Sau azi e fără comentarii!

Cele două gemene puțin gravide purtau codițe împletite subțire cu

cordeluțe tricolore. Mai înaltă, deja uscățivă dar țărănesc de rezistentă, Olguța își purta părul încâlcit sub un batic înflorat, împletind, cu mature presimțiri, din spice lăptoase și moi de păpădii amare, un dulce și delicat, fragil lănțug cu care să-și împodobească mijlocelul, încă nefăcut hidos de sarcină pentru eventualii violatori dintr-o divizie străină.

– Cu un lanț ca ăsta, din verigi mari, aproape rotunde, m-a salvat pe mine de la o moarte sigură un câine, Grivei, dragele mele fetițe, când s-au produs în regiunea Odessa dintre Prut și Nistru, la anul 1924, acele evenimente tatarbunarice care au convins pe conu Alecu Ghizdavu, senator averescan, ca în interesul burghezo-moșierimii și al capitaliștilor imperialiști de la fondurile monetare mutuale internaționale, să scoată în afara legii Partidul-Comunist-din-România-și-URSS, pe principalul motiv că numai din ordin de la Moscova lucrează toți acești agenți la desprinderea de Regatul Român a Basarabiei, Bucovinei, Dobrogei, Ardealului și Banatului, asociind cu cinism, la lipirea de manifeste și la proiectarea de atentate și sabotaje, aproape numai elemente alogene, *ce consideră patria lor în altă parte*, ceea ce va avea de consecință funestă, când vor năvăli, în locul celor anglo-americane, blindatele lui Kaftaradze, Susaikov și ale mareșalului Vîșinski, realitatea dureroasă că Partidul Forțelor de Ocupație nu va putea beneficia de niște cadre de elită, formate de atât de intelectuala Românie Regală la marile universități occidentale, ci va opera cu ciurucuri și nechezoli până la capătul veacului și al mileniului, ceea ce explică atât sălbăticia Romlagului (oricum ascuțită de originalitatea Războiului Sfânt de a se continua prin Rezistența din Munți), cât și incapacitatea acestei găști amărâte de a mufa la țâțele sale niște curente reformatoare, cum au avut alții la Budapesta, la Praga, la Varșovia și chiar la Kremlin!

– Acest parrtid, zise cu ură Olguța, se va mulțumi să asculte disciplinat de stăpân, încât nu va avea în întreaga sa autobiografie instituțională, decât doi tirani, cum zicea domnul istoric poet Răzvan Hristevescu, pe Gheorghiu-Dej, acest Moromete al stângii românești și pe Ceaușescu, acest Victor Petrini al aceleiași.

– Mda-da-daaa! În linii mari, în linii mari! Vor mai fi fiind să fie și alții, mă 'og, mă 'og! opri învățătorul cel nărăvit sfătos pe coclauri basarabene, pofta de digresiuni a fetei celei mari a colonelului de mult mobilizat cu gineri cu tot și bivuacat pe noile noastre ZONE. După ce la Cainargeaua Mică printre turci era să mă curețe un poghiaz bulgar, penetrabilitatea graniței noastre în Durostor fiind așa de mare încât oltenii agricultori refuzau să ierneze acolo, m-am transferat la Maharovca în Hotin, unde m-am luat la harță, învățând bine table de la turci, cu niște negustori ruteni, cari aveau o fată, și am fugit în Trei Scaune, la Oituz, unde purtând cu semeție costumul meu de călușar, era să mă taie în pădure ca pe un falnic stejar o echipă de țapinari secui ce fasonau bușteni pentru un exportator evreu din Bugeac, de la care am aflat că e un post liber în această

donchișotescă țară, de dincolo de negură, cu lacuri și pustietăți înalte și mori de vânt și mori de vânt, la Galilești, la sud de Tatar Bunar, senatorul Alecu tocmai introducând în comisia parlamentară legea învățământului primar obligatoriu și a școlilor normale...

Caleașca abia dacă se mai auzea, hămăită până în depărtările fumurii. Cristina Done cea cu bogată, cabalină coamă, Virginica cea înaltă, plinuță și sportivă, Dora Glagoveanu cu botișorul ei cârn gata să te muște, se întorceau ostenite ca de la seceriș sau de la o răzmeriță și comentau aprins cine știe ce aspect al liniei corecte de observat în condițiile concret istorice dacă nu vrem să greșim cu cineva, amețiți de pe urma succeselor sau să faci doi pași înainte și unul înapoi, dar mai mare, cum ar fi alegeri libere, libere cu adevărat, eventual și anticipate, proclamând puuuterea poopoooruuului.

Păreau trei furioase zeițe războinice, coborâte de pe Muntele Conic, unde-și avea Marius cum ar veni un fel de Pantheon, sau Olymp, punând la păstrare, pentru mai târzii fresce, imagini irepetabile de elemente faciale perfecte de ambele sexe și de toate vârstele, văzute pe drum, pe pagini sau pe vise și pe reverii.

– Marele merit al domnului Stalin, apreciat și în America și la Londra, este că el a înțeles ca și Lenin-Troțki că teza Marx despre revoluția mondială este definitorie pentru întreaga doctrină. Nu se poate, mustră Virginica Gibson-Ghizdavu cu degetul, construi bolșevismul în condiții de încercuire, adică sub agresiunea confruntării cu un model capitalist, care în mai toate compartimentele satisface gloatele muncitorești-țărănești mult mai bine decât pot politrucii și securiștii să le dea. Revoluția nu e terminată decât după lichidarea contra-exemplelor.

– Numai că, zâmbi Dora cu în gând imaginea fermecătoare, de simpatic Boris Elțîn voleibalist tânăr, a lui Grigore Căinaru cel bălai și relativ scund, este meritul nepieritor al lui Iosif Vissarionovici că a înțeles că europenii nu pot prin ei înșiși să realizeze ceea ce a izbutit călăuzit de Lenin doar pravoslavnicul popor rus: ei trebuie ajutați de direcția externă a securității să priceapă, prin anumiți intelectuali traduși în tiraje, caviar, blănuri, blănițe, sau poate convinși prin propria sinceritate, cât erau de convinși de rasism soții Goebbels; însă asediul Palatelor de Iarnă va trebui să se execute de către Armatele Roșii nemijlocit, după cum exploatarea succeselor pe diferite direcții strategice se va încredința diferitelor Securități Roșii, pentru ca cuceririle revoluționare ale nomenclaturilor nou-formate să fie ca cioplite în granit.

– Geniul lui Stalin, își arpegie degetele ca și cum ar fi voit să modeleze un surâs pletoasa Cristină Done, stă nu numai într-o intransigență corectă, că întreaga planetă trebuie să nască în viitor doar copii de copii cu cravate purpurii, pentru aceasta trebuind o Armată și o Securitate Roșie de anvergură planetară, pentru aceasta trebuind dezvoltată industria grea cu

pivotul ei *industria constructoare de mașini de luptă*, pentru aceasta urmând a se stoarce capitalul din agricultură, aducând la sapă de lemn țărănimea, singura clasă pozitivă, atrasă în parte la oraș, iar în altă parte obligată să muncească în condiții de sclavie deplină sub formă de deținuți, din rândurile cărora făcând parte și alte pături și pleduri sociale, ca aplicație a teoriei marxiste despre plusvaloare, care-i maximă în Gulag, cum cu minimă rușine aplaudat-a, ca să-și păstreze dacea, Maxim Gorki.

– Pentru aceasta, îi luă vorba din guriță învățătorul, susținând exact contrariul la ce spusese vizitiul domnișoarelor Moga, Armata și Securitatea Roșie au nevoie de tehnologie occidentală, americană îndeosebi, Virginico, și nu va ataca Polonia cea apărată de toate diviziile Papei și de puternica ei diasporă, ce poate vota decisiv pe chiriașul de la Casa Albă. Marele, nepieritorul și genialul merit al căpcăunului de Stalin e ca-nțeles că drumul spre inima romantică a Europei, anume Reichul, nu-i bulevardul polonez, ci trece prin Poarta Creștinătății fortificată de conducătorii noștri de azi pe aliniamentul Focșani-Nămoloasa-Galați cu oțel Sidex, inexpugnabilă și de la est către vest, inclusiv dacă plimbi blindatele de la vest, cum ți-am spus eu, către est!... Numai așa, pătrunzând în Bărăgan, desfaci o aripă descreștinând pe bulgari și pe sârbi și pe greci, după cum intri liniștit cu grosul în Ardeal, pe care îl dai sau nu înapoi potrivit împrejurărilor. Iar de aici încolo, ai penetrat în pântecele moale al ehei romantismului european, băgându-l în cluburile de planorism-parașutism ale comsomolului! Cade Budapesta, cade Praga, cade Dresda, cade Weimarul, cade Berlinul!

– Cade Viena mai întâi, observă micul Raul, întins pe spinare sub harta de ghips, pusă de Codin și Marin pe suporții metalici cu relieful în jos, închipuind o scenă goală. Cad Mahler și Freud înainte de Novalis.

– Scoal' de-acolo, că-i pământul încă reavăn și faci pneumonie! îl mustră Cristina, negândind că se poate dormi foarte bine și direct în troiene, sub un ger necunoscut nici de urșii din pădurile de la Ziduri cei hibernanți, dar nici de lupii cei grași.

– Ce mutilată-i luna astă-seară!/ Cât sânge-n stele printre ramuri vrej!/ Bat tunuri grele dinspre Voronej.../ Ce mutilată-i luna astă seară! începu, acompaniat departe de Elvirița Focșăneanu, doctorul Lecca, un lied învățat într-o cafenea pariziană de la un cobzar budapestan ce cunoscuse pe Ady Endre, nemuritorul poet ardelean, ce avusese naivitatea de a saluta dintr-un balcon niște bolșevici defilatori pe podurile Dunării, pe la 1918, neînchipuindu-și câte suferinți și distrugeri la 1945.

– He-he! râse din toate buzele sale unse cu grăsimea ugerului pané nenea Alecu, răsfoind lângă raft Enciclopedia României Regale, volumul al XIV-lea, unde se vorbea de credința unor cetățeni în valhalaua cea cu zeițe bârfitoare rubensian și cu degete trandafirii de detergenți inamici ai grăsimii de pe Muntele Conic, cumpărat de Ghizdavi cum Hitler Obersalzberg, tot în scopuri artistice. Bolșevismul nu-i un fapt muncitoresc

sau țărănesc! E o escrocherie pur intelectuală, boilor!... Câțiva ratați cinici sunt gata să-și spânzure rivalii, să-i interzică, să le ieie casele și amantele și fiicele yéyé, cu sprijinul gloatei. Asta e tot!... Alde Hi a demonstrat, și înaintea lui în mod strălucit Muss, că gloatei îi este indiferent ce ideologie i se bagă în cap ca să se încoloneze și să ucidă „adversarul‟, fie el „jidanul“, sau kulakul, sau moșierul, sau capitalistul, sau intelectualul confucianist reacționar i proci!... Sau chiaburul sau culacul sau cobzarul ucrainean orb ca Homer, care pentru ale sale balade voinicești, asemănătoare cu ale noastre, au dzis Stalin cekistului să se nimicească.

De unde rezultă că precum austriacul Hitler are nevoie de cât mai mulți germani pentru a stăpâni lumea, tot așa gruzinul Stalin are de ruși, fiind gata a zdrobi cu securea orice veleitate de a afișa vreo pretenție de identitate distinctă ucrainenilor, pe care dealtfel, dată fiind buna primire ce au făcut trupelor noastre redeschizătoare de biserici, va voi după categorica victorie din finala de la Berlin să-i deporteze cu zecile de milioane dincolo de Ural, pentru desțeleniri șolohoviene. Noroc cu lucidul Jukov, ce-i va cădea în genunchi și îl va implora cu lacrimi în ochi:

– O, generalissime, nu repeta greșeala lui Hi, care neaplicând corect dialectica eșalonării etapelor, pe când trupele sale de pe Volga duceau lipsă de aprovizionări, sute de trenuri i se pendulau încolo și încoace prin Europa, după evrei... O, divinule Koba, nu uita că serviciiile noastre ne dau de știre că ațâțătorii la un nou război zic mereu maselor exploatate: avem Bomba, rușii nu, șiii, de mizerie, când, de-o dambla, creuzetul de popoare va exploda în toate părțile, îi nimicim la Kremlin, să ne rămână nouă, capitaliștilor, imensitatea resurselor lor naturale!

O, tătuc al popoarelor, securitatea URSS este azi asigurată de un brâu de republici semi-sovietice, iar sistemul ăsta rezistând Wehrmachtului și Securității germane, este evident că nu va mai cuteza nimeni să ne atace!

– Putem, dară, și-a scuturat gânditor de cenușă pipa Stalin, căruia medicii i-o interziseseră și o mai folosea doar pentru imagine, să ne apucăm de reconstrucția patriei și să prindem din urmă și să depășim vreodată SUA, la ce universități, biblioteci și muzee are țărișoara asta?

– Așa socot, Iosif Vissarionovici...

– Piei din ochii mei, naivule! va mormăi în creieri-i bătrâni generalissimul și îl va îndepărta cu mii de kilometri de Moscova, nădăjduind că Dumnezeu, la care reîncepuse să se roage în secret la Kunțevo, să-i mai dea zile să poată face împotriva Occidentului aliat ce-i făcuse lui, Antonescu, la 22 iunie 1941, să-i dea o lovitură prin surprindere, și să întindă Rusia de la Pacific până la Atlantic...

Eu însă, oaspeți dragi, în această casă, părintească și mie și lu' răposatu' frati-miu Voicu, Dumnezeu să-l odihnească, nu voi mai apuca să mă ducă securitatea noastră prin cele centre de exterminare ale Romlagului, când va fi să-și pregătească Stalin *lagărul* pentru lovitura prin surprindere

și va avea nevoie *să-și asigure liniște perfectă* în spatele cel durduliu, de rusoaică, al frontului.

Noi, eu adică și preaiubita mea tovarășă de viață și de muncă și de luptă Amelia Ghizdavu, născută Șaraga la Iași, vom fi oale și ulcele atunci, după ce cu adevărat, după cum se știe, printre oale și ulcele și borcanele de murături din beci ne vom da sufletul, nespovediți și fără lumânare, la 4 aprilie 1944, când credeam că e iar doar *exercițiu* și casele de la Iași le bombardase rușii, ni se dăduse telefon, și au întinat cerul Bucureștiului aviatorii de rasă superioară anglo-americană, să ne convingă să ne predăm lui Stalin, deoarece sunt nu ș' ce garanții în sensul că.

– Deocamdată, surâse absurd serafic argintia doamnă, suntem vii și datori a ne bucura de toate cele ale praznicului și ale darurilor ce acest meleag le dă la toți veneticii care-l stăpânește... Prin urmare, hai să bem și să chefuim, să ne veselim, căci ca mâine-poimâine murim, iară peste câteva ore, unii dintre noi trebuie să se îmbrace decent și să se smerească să meargă la sfânta biserică să celebreze, cu femeile campestre și cu turiștii, Tăierea Împrejur cea după Trup a Domnului și pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare. Fetelor, fetițelor, hai să dăm noi tonul, că bărbații, conștienți de mortalitatea lor în creștere, văz că sunt posaci și mahmuri.

12

Auzind larmă și jocuri de artificii, Don Bazilio, părăsi pe Marius în ger, sub privirile fosforescente de poftă ale lupchilor, și se furișă în salon cu speranța nu de tot neîntemeiată că a fura vreun pupic la Periniță vreuneia din fetișcanele ce filosofau în jurul pianului atât de vechi încât, asemenea unui politician senil, avea momente când începea să preludieze singur.

Pictorul închise ochii de frică și văzu stele ironice, păstrate relativ în aceleași configurații de pe când anumite maimuțe au simțit nevoia să se asocieze, să transmită mesaje, să ustensile, în scopul de a unelti a se război unele grupuri cu altele, din inițiativa unor lideri potențial canibali.

Dinspre Muntele Conic și Schit, cu motorul stins, coborî serpentinele, cu lanțuri grele pe anvelope, un Cadillac violet. Sătenii în straie de sărbătoare își scoaseră cușmele cu respect, arătând soarelui frunțile lor senine și fără păcate. Marius coborî treptele de lemn scârțâitor supărător ale conacului și ieși în uliță, pe sub plopii fără soț, aproape gudurându-se de fericire. Marin deschise cu dreapta-i înmănușată în piele de căprioară perforată să simtă răcoarea jilavă a volanului, portiera, ce scârțâi lung ca ușa de la toaleta servitorilor. Și coborî la Ziduri o doamnă cu cizmulițe albe cu fermoar alamă vag coclită, cu poale grele la o rochie de moar și cu orbitele adânci ascunse diplomatic în spatele ușilor închise

de o voaletă de doliu, sub o pălărie cu boruri mult mai lungi decât inelul lui Marte și, de aceea, romantic liric și poetic pacifist pleoștite.

– Raul? interogă ea când pictorul spaniol îi sărută prelung falangele prelungi și reci ale degetelor încă înmănușate.

– Raul? dădu din umeri Goya puțin dezamăgit și o trase pe trepte în sus fără cuvinte, arătându-i-l cum dormea ca un prunc cu lăbuțele deasupra umerilor, în chersin la aer, ca și cum ar fi voit să ascundă niște epoleți germani, de care s-ar fi rușinat postbelic ca învins.

– Lecca a ordonat să-l călești așa?

– !

– Și nu ți-e frică de o pneumonie?

– Știi bine că se va arunca de la etaj la Pitești...

– Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă și, în sfârșit, iată-mă! E plăcerea morților să se joace uneori de-a destinul!... O nimfă care a găsit scoici roze și cu conținut bălos pe Muntele nostru Conic mi-a mărturisit că tu...

– Da, vreau să merg la București, să lămuresc situația cu Meșterul Honig! Deschidem un studio fotografic în zona Colentina-Andronache.

– Mă rog, mă rog, izbucni ea într-un râs cristalin de vedeai o troică ovală pierzându-se în zările de cauciuc, Clara este și frumoasă ca mine, și o tot atât de imprudentă furnizoare de lirism, dată fiind conservarea în rețetele tale de Amor a unei chinuitoare diferențe de nivel între vârste: cu cincisprezece ani erai mai tânăr decât mine, cu cincisprezece ani ești mai bătrân ca ea! Ai progresat, e parcă mai firesc cumva, dar tu știi că nu ești pe pământ printre galițieni ca să...

– De Lecca nu mă întrebi nimic?

– Nu.

– Cum, nu?... Atunci la ce-ai mai venit?

– Din moment ce Raul va pieri într-o tinetă cu conținut românesc, fiindcă, încă înainte mult, și chiar contribuind, Lecca își va știrbi bisturiul în carotida unui biet soldat rus, la o școală de fete, iar alte învinuiri privind pe Cristina cea grasă, vânzătoare poimâine la un aprozar bănos, toate acestea sunt perfect predeterminate, ca și surâsul lui Roosevelt sau premiul Nobel pentru Literatură în anul morții lui Stalin, cu remușcări, lui Winston Churchill, deși era mai pictor decât tine în lumina marocană de la Casablanca, și oricum colecționarii, hm, poate și Hitler mai bine cotat... Ursitoare sânzieniste cu pălării de paie aproape vietnameze, la întors fânul, otava, nutrețul, potolul, rațiile, pe muntele unde noi, muntele Conic, zici tu perfect sanctuarizabil, dacă i se pun la pisc pietre albe de râu, cum vor fi fost inițial piramidele și, de departe, ca Fujiyama, dacă le dai ceva la asistentele ursitoarelor, atunci s-ar putea schimba ceva în a ei soartă...

– Clarei!

– Nu! Virginiei Gibson, Marius!... Și tot la Kyoto, infirmierei tale, sfioasa Satoko, târguind Clara cu Dorothea în Piața Nishiki, gustând ele cu

nerușinare și lăcomie din toate fructele și algele mării.

– Amândouă, ca niște rusalce cu nuferi roșii în păr, uneori unul galben, precum Virginica mă tot îndeamnă să trec *Balta*, ca Einstein, ca Thomas Mann, ca Béla Bartók... Ele susțin că numai a răcni în Occident te face mai ascultat de țăranii mijlocași în propria ta țară, cât a mai rămas din ea, și că până la urmă, când n-oi mai avea dantură proprie să te mușc, Aura, tot am să plec la Dorothea, întâi la Sonnenheim, pe urmele tatii, în duioasa viticol Alsacie!...

– Nu se știe unde întâi! Marius-Marius, erupse faringele Aurei într-un amical hohot de râs molatic și totuși puțin expresionist. Lasă fata în pace, Marius!... Dacă o zăpăcești?!

– Pe Clara Honig, pubera poetesă?...

– Nu! Pe Virginia Gibson-Ghizdavu, propria ta cumnată, hoțule, sultanule!... Dacă o împingi să împartă cu tine patul, perna și un irațional patriotism, nu va mai pleca în Elveția, nu-și va mai urma soțul frate ție și nici pe Alex și pe Vicky, ai tăi nepoței, dragu mi-i mie de ei, la Basel, unde-ți va fi piața de arte, ci va rămâne printre murături, oale și ulcele, jos în beci în Parcul Filipescu, la socri, la unchi-tu, să cadă bomba anglo-americană pe fruntea ei bombată și intuitivă!

– Dar, Laura, țipă și se zbătu el de se auzi până-n pridvorul bisericii cu multă șiță în acoperiș, țintuită chiar de părintele Antonie pe când popa Sică privea, nu eu... ea se leagă mereu de mine, îmi tot aține calea...

– Bine, mă, dar tu ești bărbat! Mie mi te-ai opus cu o maturitate exemplară, deși n-aveai decât 17, 18, 23, hai douăzeci și patru de ani! E drept, iubisei deja fără speranță, o Regină și o Prințesă. Las' că știu eu!

– Americanca vrea neapărat să științească dacă familia Ghizdavilor a comis abuzuri asupra minoritarilor, când noi românii am interzis... lupta de clasă, prin 1924! Ea susține că unchiul Alec are o tipologie de criminal economic, dar și politic, ceea ce eu nu neg, nici nu mă pun cu ale ei studii de psihologie asociaționistă și umanitară, la Universitatea Harvard din Baltimore, Arizona, unde a dansat nu cu Poe, ci cu Yamamoto Yasunari, poetul nipon de haikuuri, și chiar cu Baldur von Schirach, rimătorul americano-german de poezie patriotică și revoluționară, al tineretului.

– Ce-o făcut după diversiunea de la Tatar Bunar senatorul Alecu Ghizdavu, se trezi voios și rece prefăcutul Raul, eu zic s-admitem că misiz Virginica s-a priceput să descoase cu anii pe distratul domn Augustus și pe mult clevetitoarea madam Șaragá, fiind o joacă de copil a însăila petic cu petic informații aparent disparate și contradictorii, pentru a închipui un peisaj coerent și suficient de fertil ca să riști extrapolări și să constați că interesele fundamentale ale națiunii americane nu cer supraviețuirea acestui jovial manager prahovean, e drept, cu influență în administrația cea coruptă din zonă... Un alt scop al misiunii ei poate fi simultan a afla mai multe despre activitatea răposatului celălalt frate, Voicu Ghizdavu, care,

deși olog după prizonieratul în Alsacia, de tristă amintire, făcea pe istoricul la Ziduri, unde veneau mulți și multe, multitudinea ițelor legate și dezlegate aici putând interesa chiar istoria universală, deoarece în acest belvedere spre cimitirul cu strămoși, dar văzut din înaltul mirador de la primitivul pe atunci foișor de la Pribegi, sub pretextul diferitelor bairamuri...

– Domnilor, îl întrerupse cineva, eu nu uit că la 21 ianuarie 1924, paralizia lui Lenin, cauzată după opinia doctorului Lecca de un nefericit lues, căci așa cum zice Marius, nici împodobită cu bijuuri regale, Nadejda nu-l mai putea momi după 1917, a luat sfârșit cu un deces timpuriu care a buimăcit pe fripturiștii marxiști din întreaga omenire, mai ales că în Italia se dovedise deja că nu există un monopol marxist asupra gloatei: muncitorii, țăranii și funcționarii acestui străvechi focar de civilizație antică și renascentistă, și nu doar catolică, tocmai se făcuseră fasciști...

– Consternare! Din acel moment, Petrogradul s-a numit Leningrad, ceea ce mulți am salutat cu bucurie, văzând în re-botez renunțarea la o politică expansionistă vană, care a cauzat atâtea rămâneri în urmă unui amalgam de popoare, din care au țâșnit atâtea mari și frământate conștiințe, în stare să pună creator până la anarhism nu o dată Omenirea cultă pe gânduri, și pe fugă din Istorie în Literatură.

S-au petrecut atunci două parascovenii inubliabile.

Întâi, că pământul rusesc inebranlabil de lângă Kremlin s-a încrâncenat de oroare pravoslavnică și a refuzat să primească la sânul său trupul Antichristului ucigaș de prezbiteri, violator de călugărițe și mai ales demolator ori profanator de biserici, nu cu mâna sa nemuncită ca a lui Marx, ci ca și Himmler sau Heydrich, cu ajutorul unui vast sistem concentrațional, ceea ce presupune gestiunea informației, adică securitate, căci crima era nu în folosul neamului sovietic, ci în beneficiul nomenclaturii... Au încercat la hârleț și târnăcop tovarășii cei mai apropiați și, nimic! Bocnă. Russkaia zemlia. Au pus apoi voluntari, udarnici, subotnici, stahanoviști, mineri, tractoriste, matrozi... și, tot nimic!... Au adus atunci deținuți din fostele elite, unii chiar bastarzi ai nobilimii, cei pur-sânge fiind însă din capul locului cu gloanțe în ceafă după lista sil-sovietelor locale, au pus cnutul pe spinările lor, au scurmat ei ce-au scurmat, dar o analiză materialist-dialectică elementară demonstra că dura prea mult. Și, cum de-atâtea ori s-a întâmplat în istoria comunistă la greu, au băgat armata, domnilor!... Mormântul originar al lui Vladimir Ilici Lenin era la zidul Kremlinului și s-a săpat în sol înghețat cu dinamită, ăsta e adevărul și o să-l susțin de câte ori mi se va mai da tribună!

În al doilea rând, moartea lui Lenin a năucit masele fanatizate, care nu aveau conștiința gravității bolii sale și, oricum, nu le mai păsa de politicieni, căci NEP-ul, adică noua economie de piață, a domolit foametea măcar vremelnic, odată cu trezirea lăcomiei investitorilor străini, care a condus la recunoașterea noului stat, ce ieșise din războiul civil *cu cea mai*

mare și mai călită armată din lumea-varză a acelei clipe, Armata Roșie cu legendarii ei eroi, ca Ceapaev, Frunze, Iakir, Tuhacevski, Dzerjinski, Budionnîi, Molotov, Vîșinski, Lunacearski, Stalin, Troțki, Șolohov, Tolstoi-fiul, Maiakovski, Eisenstein, Gorki, Rakovski, Kalinin cuceritorul Königsbergului, Djugașvili, Lev Oigenstein, Ordjonikidze, cuceritorul Kuibîșev al Țarițînului, Djambul Djabaev, Putin, Poskrîbîșev, Kișinevski, Voroșilov, Ana Pauker, Riumin, Valter Roman, Iagoda, Ejov, Beria, Dunaevski, Gherasimov, Kaganovici...

– Marele Serov repictând *Lenin la Smolnîi* ca să adauge pe Stalin...

– Nu face bot, Marius, creierii mei sunt într-o confuză perioadă de tranziție spre o normalitate vie care, poate, dacă privim imensitatea Universului, nu este viața, nu e doar Biosee. Și, când ești în tranziții, poți lesne comite confuzii de nume și poziții, însă faptul ilustrării caracterului represiv la nevoie asupra propriului contribuabil, al oricărei armate de regim totalitar, mie din câte am a trăi mi se pare indubitabil și, dealtfel, am toate motivele să cred că, de la Piața Tien Anmen la Piața Venceslav și la Piața Universității C. I. Parhon din București, vei vedea ca pictor destulă culoare red-calypso-coral pe asfalturi, ca să mi te convingi...

– Această Armată Roșie, care a strivit Budapesta și Praga, nu va trage în august 1991 în moscoviți, ceea ce adăugând numărul imens de jertfe menite a micșora pierderile anglo-americane, o proiectează aproape imaculată în nemurire..., dădu arămiu pe față Marius, tandru, Murocikăi, un filorusism care va consterna pe Noveanu, pe Kramskoi și pe Damian, când totuși se vedea pe micul ecran statuia securistului Dzerjinski dărâmată și decapitată în Piața Închisorii Lubianka, Gorbaciov și Elțîn devenind mai mari genii decât Lenin, Stalin sau însuși Marxul, căci nu iresponsabilul sau cinicul ce aruncă piatra în baltă merită a fi cercetat de istoricii și biografii de scandal, ci eroul prozaic ce limpezește mâlul din iaz, să se vadă iar stelele fixe, peștii și luceferii cei ironici în timp ce orăcăitul!

O splendidă ilustrație propagandistică: Stalin, adică mâna sa stângă beteagă, împingând cu pipa fumegândă spre panzerele germane milioane de soldați echipați doar cu sânețe cu baionete lungi, ca în războiul civil, admirabilă armă agitatorică chemătoare la eroism, semnată Piotr Belov, excelent! excelent! a făcut Marius la Ministerul Propagandei când a văzut, deși știa că tancurile rusești sunt mai bune decât cele germane, după cum avioanele Angliei s-au dovedit mai bune decât ale lui Goering: noi trebuie, spunea afișul, conduși de genialul Stalin, să ne dăm chiar și viața pentru stalinism, pentru apărarea patriei și nomenclaturii staliniste, ba chiar și să le extindem la maximum, pe toată planeta și în cosmos!

– Acest afiș, a mormăit parcă necăjit profesorul de tehnică operativă Horea Bratu, eu cred că e, după morfologia țaristă a armelor, o producție a anului tatarbunaric 1924, când s-a dat numele pașnic de Leningrad, după o tranziție cât s-a numit Petrograd, Sankt Petersburgului, ca un semnal către

Occidentul capitalist să vină mai repejor să facă negoț sfânt și chiar să investească masiv, să transfere lui Stalin noile tehnologii, întreținând veacuri megalagărul socialismului și păcii staliniste, cum s-a procedat și cu Imperiul Otoman de către creștini lacomi, isteți și culți, plecându-se de la aceeași prejudecată că păgânii nu necăjesc decât rase neglijabile, cum ar fi de pildă armenii, al căror Endlösung pătimit pe la 1915 a însemnat procentual pe întreaga seminție cam cât au pierdut și evreii prin cealaltă cumplită Soluție-finală a Secolului... Această coexistență pașnică reciproc avantajoasă neînsemnând însă nici pe departe că lucrători de inteligența unor Lunacearski, Stalin, Troțki, Eisenstein care a lustruit Revoluția Mexicană la Hollywood, sau atât de parizianul Ilie Ehrenburg, ar fi renunțat fie și un singur moment la concepția realistă că nu se pot construi idealurile nobile ale comunismului egalitar ca șanse pentru șmecheri, în condiții de încercuire a URSS, sub concurența agresivă a unui model capitalist, care ceas de ceas și în proporții de masă, fără nomenclatură și securitate, rezolvă mai atrăgător și fără rații sau frig sau nondistracții de senzație problemele de bază ale muncitorului, țăranului și funcționarului.

Devenise însă evident că direcția de izbire prin Polonia era blocată, existând hotărâre electorală și catolică fermă a Occidentului de a face război pentru Copernic, Chopin și Andrzej Wajda, cel ales de zei să dea genial Iliada absurdului Război Doi ca pe o *Cronică Adolescenței*, fără de care amor oamenii cei cu afecte amputate ai viitorului nu vor mai pricepe nimica și, în niciun caz, cum a putut un naționalist înfocat ca Marius Ghizdavu aproape să dezerteze din pricina balerinei Daria Maximovna Riumina (Murocika), regăsind-o la Harkov, după ce o admirase în 1937 pe plajă la Antibes, între Nisa și Cannes, printre suprarealiști, unde s-a temut, la Villa Oblomov a lui Isidor Suceveanu, de sprâncenele stufoase brejnevian ale tatălui ei, chipurile corespondent la Izvestia, Riumin, aceste oscilații lirice în viețile de eroi având și părțile lor bune: dacă Marius n-ar fi întârziat pe drum spre Cotul Donului, atunci n-ar mai fi nimerit cu cameramanul Otto Runge în marea încercuire la Stalingrad pe un aerodrom, ls Gumrak, ci astăzi le-am fi socotit mormântul, impregnați în sol de șenile, sub apele lacului de acumulare Țimleansk, realizat de hidrotehnicienii sovietici, puteau și-ai noștri, deși Volga stătătoare, ca o imensă baltă stătută, a decăzut de *lirism zero*, zice edecarul pictor răzvrătit.

– Adaug, interveni cu păcătosul său zâmbet de superdotat, de la care i s-a și tras glonțul unei brute din securitatea nazistă, profesorul de șah Feodor Kuzmici Merțalov, că Finlanda nu putea interesa atunci, cum n-a interesat nici după, deoarece dincolo de ea sunt valuri și banchize de care găsești pe săturate de la Marea Albă spre Est, până la Marea Laptev și tot mai departe, până la Marea Ciukotsk... În plus, spre deosebire de germani și de unguri, finlandezii n-au glumit cu represiunea când cu revoluția proletară de la ei, din primăvara lui 1918, stârnind respect lui Stalin când i

s-a raportat de vreo douăzeci de mii de execuții, așa încât având în vedere și complicațiile din războiul de la 1939-1940, și participarea ulterioară la blocarea Leningradului, marele stăpân *nici n-a mai vrut s-audă* de primirea Finlandei în Megalagărul socialismului și păcii, i-a lăsat neutri, ca pe țăranii de la munte, să se convingă singuri de avantajele colhozului!

– Lenin instalase, gândea Stalin, în toate creierele, Uniunea Sovietică în locul Imperiului Țarist. Cine ar fi contribuit la suprapunerea geografică a acestor două calamități istorice, și-ar fi suprapus portretul peste acela al lui Lenin. Finlanda nu interesa prea mult; Polonia își arătase vigoarea și devenise evident că e sprijinită de mulți și nu poate fi răpusă decât în cârdășie cu Germania, când Reichul se va reface militar...

– Singurul loc unde se putea lovi în 1924 era, la o corectă analiză cu busola marxist-leninistă, cum a numit Stalin catihetic materialismul dialectic și istoric, era, vai, Regatul Român al Regelui Ferdinand al României și al Reginei Maria, și se putea anticipa acest viitor joc panslavist balcanic, se încruntă conul Alecu. De aceea, Virginico, am fost nevoit ca, printr-un iscusit ansamblu de măsuri legislative și executive și judecătorești, să încalc cu bâta drepturile comuniștilor insolenți, mulți aleși de Comintern dintre alogeni, cel mult cu acoperiri în nume românești, așa proceda direcția asta externă a securității sovietice, – și să le îngrădesc acțiunea de *destabilizare până la rupere* a acestei Românii Mari, din care voiau să smulgă Bucovina, Banatul, Ardealul, Dobrogea întreagă și Basarabia, ceea ce bolșevicii n-au izbutit decât în proporție de 73%, și numai în cârdășie cu naziștii, în scopul de a făuri o federație socialistă și democrat-populară a neamurilor socotite cele mai umile rasial din Europa, cele balcanice, eliberându-le de exploatarea națională reciprocă, sub formă de primă etapă a orânduirii comuniste, cea de după această anticameră a paradisului fiind federalizarea cu forța a semințiilor evaluate drept superioare, și mai centrale, invazie ce se și putea porni, mizând pe lașitatea occidentală, Virginico, dacă nu și mai rău, pe uriașe interese comerciale.

– O, voinicul Marius, șopti Dorothea Hébuterne rivalei sale Laura Done-Lecca, are dreptate când bate cu pumnul în masa de marmură verde sau roz a cafenelei și strigă că nu permit unui *provenit* să facă, ay, atât de naivului și neinstruitului politic popor al meu, ceea ce în mod sigur n-ar cuteza a face bătrânului și pervertitului în sforării al lui, însă nu e mai puțin adevărat că în vara lui 1939, când se împlineau cincisprezece ani de la marea criză cu rușii, am analizat cu el cum a fost la Tatar Bunar, două săptămâni înainte de a fugi voi doi la Mamaia, la Balcic și la Ecrene...

– Toate erorile de calcul care au dirijat pe Stalin la impresia că *ține* scenariul cu ajutor de Armată Roșie la o... colosală revoluție proletară, iscată în dreapta Nistrului, ne aparțin nouă, cărturarilor, își făcu bocind samokritika troțkistul Leonte Hébuterne, zis conspirativ Pedro.

– Guvernul URSS, citi presei șeful delegației sovietice la negocierile

de destindere, N. N. Krestinski, consideră ocuparea acestei regiuni în 1918 de către trupele române, ocupație care durează până în prezent, ca o luare a Basarabiei cu forța și prin violență.

Argumentele care să justifice această luare cu forța la care a recurs guvernul român nu sunt deloc convingătoare.

Nu este exact că Basarabia aparținea în trecut României, că a fost dezlipită în 1812 de Rusia și că încorporarea acestei regiuni în 1918 nu este decât un act de reunire cu România a unei părți făcând corp comun cu această țară.

Niciodată Basarabia nu a aparținut României!

Teritoriile din care Basarabia actuală este compusă se găseau altădată sub puterea Turciei.

În urma unei serii de războaie ruso-turce de la sfârșitul sec. al XVIII-lea și începutul sec. al XIX-lea, ele au fost eliberate de sub jugul turcesc și în 1812 au fost încorporate la Rusia.

În ceea ce privește statul român, el s-a format câteva zeci de mii de ani mai târziu.

– În ceea ce privește neprieteneasca dumneavoastră întrebare, comută delegatul britanic cu un fel de greață privirile de pe biata Dorothea, deși purta o diademă cu pătrate ca a Reginei Elena aduse de Carol II din Sud, eu rog pe analiștii prezenți să revadă elementele decorative ale Parthenonului, Erechteionului sau Marathonului, puse zadarnic în dispută.

Niciodată cele două cariatide pe care le revendicați cu atâta grațioasă ardoare, nu au aparținut Republicii Elene!

Toate pietrele și cetățile de care s-a făcut vorbire aici se găseau altădată în puterea turcilor.

În urma unei glorioase serii de confruntări și negocieri duse de lorzi, ofițeri și bancheri, multe din aceste valori au putut fi salvate de la degradare și puse în slujba simțului estetic al umanității.

În ceea ce privește Republica Elenă a domnului Alexandru Papanastasiu, ea s-a proclamat abia acum câteva zile!

– Așa-i, așa-i, pulsă puternic creierul drept al profesorului olog Voicu Ghizdavu, istoric care uneltea sub acoperirea de geograf: pertractările sovieto-române de la Viena au început la 27 martie 1924, ora 15 și 23 minute, proclamarea... republicii în Grecia, spre necazul Casei Regale Române, înrudite cu cea de la Atena, se produsese în 25 martie 1924 și s-a dansat republican Hora Unirii în Piața Omonia, de către muncitori bolșevizați și agenți, iar frații noștri francezi, în semn nepieritor de solidaritate și voință de a ne apăra, încă de la 13 martie 1924 au ratificat Convenția din 28 octombrie 1920, prin care doar această pitorească Franță și multnobila Mare Britanie și Italia noastră și Japonia biografului ghizdavian Yukio Miyagi, cele greu încercate în secol, au recunoscut frontiera noastră cu URSS ca fiind aceea a străvechilor cetăți ale lui Ștefan

cel Mare, de pe Nistru: Hotinul, Soroca, Tighina și Cetatea Albă.

– Așa-i, așa-i, pulsă puternic creierul stâng al boierului Ghizdavu de la Ziduri: Regina noastră britanică Maria a obținut foarte devreme ca, din Cei Patru, țara-i natală să ratifice prima! De francezi, îmi amintesc bine de la doamna Schlauberger că ne-au ajutat la negocierile din primăvara lui 1924, când voia neapărat să ne invadeze Stalin, să-și facă el CV în lupta pentru succesiune postleninistă, la Tron și deci la bijuurile Reginei noastre, c-avea și el o fată, Svetlana, când trecerea Nistrului urma a se iniția sub pretextul organizării unui penibil plebiscit, care în 1812 rușii nu l-au pretins și dealtfel partidul separatist al comuniștilor noștri se știe cât de puțin conta numeric, însă francezii au cerut și niscaiva concesii economice. Poate Kremlinul să fi supralicitat, însă e semnificativ că italienii, solicitați de noi în 1924 să se grăbească fiindcă ne presează Armata Roșie, n-au ratificat decât prin 1927, concesiunile sovietice fiind foarte atrăgătoare, plus sprijin politic pentru fasciști, de pildă în cazul Matteoti, deputatul de stânga ucis de Mussolini, pravdele primind ordin de la Amur până la Ebru să nu exagereze, să nu se grăbească această ratificare până nu se va declanșa scenariul cu Tatar Bunarul, spre Spaima mea, moștenită de Marius, întâmplându-se că fascismul s-a cam înțeles în principiu cu bolșevismul pe seama Basarabiei și Ardealului și Balcicului, ceea ce și explică ulterioara persecutare a Italiei de către Titulescu ca lider ONU de atunci, încât nu va fi decât regulă de trei simplă că același bolșevism se va încuscri pe vecie în pace și ideologie prietenie cu nazismul expansionist, scopul fiind tot preluarea Basarabiei, în schimbul căreia i s-au dat lui Hitler evreii Poloniei, întrucât marele Reich, oricât se jelea Goebbels lui Streicher, n-avea nici jumătate din câți aveam noi într-o țărișoară mult mai mică!...

– În acest sens din unghi literar-artistic, ar spune Grigore Căinaru despre Tolstoi lui Noveanu, Nixon, Brejnev și Damian, cauza celui de-al doilea război mondial e dorința pătimașă a lui Stalin de a avea în palmares Basarabia noastră, pentru care mai n-a fost miting de la Odessa și Moghilev până la Magadan și Oimeakon, să nu se transmită salut de solidaritate, cu mânie proletară la supliciile muncitorilor și țăranilor moldoveni, sub jugul burghezo-moșieresc român. Se fac filme cu ororile, se scriu broșuri, se dau rații îmbelșugate la scriitori și artiști, tuturor intelectualilor care nu gândesc decât pe bani mulți, aspirând să trăiască decent ca interlopii. Plus incidente de graniță, încât în tot interbelicul nici eu, nici taică-meu de la Lugoj nu ne-am încumetat să investim serios între Prut și Nistru!

– Oricum, Marius draguțule, se îndepărtă tristă printre lupi doamna Done, mirându-mă discret că Virginica Gibson are azi o asemenea influență asupra ta, ceva nu-i lucru curat, tu îți pierzi rațiunea: nu-i ea vinovată, ca simplu alegător, că Statele Unite s-au ferit să recunoască frontiera românească pe Nistru, luându-și tălpășița de la conferințele de păci din Franța, fiind evident pentru analiști că viitoarea URSS va avea

nevoie să importe tehnologie Vest, pentru combinatele de tancuri și, totodată, nimicindu-și agricultura, mult potol! American! Milioane de tone de cereale, randamentul pământului trudit țarist cu mujici și culaci, adu-ți aminte cât de pantagruelic mănâncă sufletele moarte gogoliene, nefiind egalat până la reprivatizare nicicând... O, dar Virginica e patrioată bine, Marius-Marius, cât ești de tiranic, și nedrept! Dacă ne gândim cum i-a spus ea de la obraz la Baltimore, lui Yamamoto, la un bairam al lui Baldur, nu poți, monșer, pentru ca să recunoști prin neratificare că URSS e slobodă să se dilate, în principiu, spre Apus peste Nistru, fără ca întemeiată pe același principiu, aceeași putere să nu se dilate și la capătul celălalt, spre Soare-Răsare, peste Sahalinul insulelor Kurile!

De gerul încă siberian deși soarele era sus, Marius prinse a se contracta încât, făcându-se covrig, l-ar fi putut mirosi lupii în chersin.

– Ce-i atâta larmă, Don Bazilio?... Don Bazilio! relată el, când iluzia se duse. Trec spre sfântul lăcaș plugărițe și tineri ortodocși, care privesc fosforescent către mine, sub acest soare ironic ca sclipirile de ninsori de pe Muntele Conic. Veniți cu noi! E întâiul întâi ianuarie al vieții mele când fac planuri de pictură fără nordic gotice aspirații verticale, precum fagii de pe țărmul de lacrimi negre al Ceremușului Bucovinei; fără sudice tentații la a mă interoga încrucișat dacă sclavul de altă gură este sau nu unealtă vorbitoare, în timp ce rochia ei foșnește cald, ca tot ce visezi sudic sub o mireasmă surogat mediteran migdal pitic de Ecrene și iasomie și chiar ciulini de un violet ca de rană de război, stânci, mare și gânduri la Cavarna, inima bătând cu putere: Clara, vreodată, cu tine, pe aerodromul din Balcic, va mai fi cu putință?

– Marius, ce e, bă, la tine-aici? voce cu un fel de mojicie de general în inspecție, indignat că, în timp ce se moare pe câmpul de onoare, se mai găsesc femele cu ruj pe buze și cavaleri de cafenea cu gulerele descheiate.

Silueta cea nu prea înaltă, dar supraimpunătoare ultraautoritar prin paradox, ca Bonaparte, se duse cu cizme hotărâte și lipi cozorocul de al salonului hublou rotund întunecat, înghețând de indignare.

Pe scena de ghips alb ca laptele Linei, după ce Codin trase râzând nerușinat cortina cârpită de surorile Moga recent, apăru în toată grăsimea ei de purcică, cu rât din cauciuc roz la Carnavalul din Insulele Canare, madam Șaraga, care cunoscuse din plin mizeria și relativitatea tinereții la Refugiul, din 1917-1919 pentru ea, de la Iași, unde învățase să prețuiască vieții în cel mai înalt grad, plăcerea, ca valoare de întrebuințare. Ea împrumutase de la Marin, șoferul lui, un felinar CFR de acar, dotat cu, la flacăra de gaz lampant, parte frontală galben-rotundă, parte laterală pătrățel roșu și parte laterală pătrățel albastru-verzui cadaveric, folosind în semn de *Casă cu trei zglobii fetițe dulci*, ca în cetate, doar fanarul cel roșu.

Deodată, din fund de întuneric veniră alergând ca alergate Cristinica cea cu o coamă neagră, Virginica încă sportivă, deși se cam lăbărțase după

nașteri și, altminteri studentă studioasă, Dora Glagoveanu, al cărei botișor sfida pe fratele ei și pedepsea cu încăpățânare pe tatăl ăla a ce pruncuț avea în ea, și o părăsise să bea cu teologii și lingviștii prin sat.

Starea de chef se aprinse tare-tare în bărbații ofițeri, de rezervă sau activi, prezenți, și chiar cele trei surori de măritat priveau râzând cu gura până la urechi, căci se boiseră cumplit și purtau doar niște cămășuțe tare subțiri, de se ghiceau, în lumina puțină dar de relief, nu numai toate formele ci și blănițele, și decorațiile celor trei grații ce profitau de absența, pentru a se manifestata, persoanelor pudice: Lina, Marius, Tani, Grig, Jenel și Don Bazilio.

Pianul rânji și el și, cum tot fusese adus de Voicu Ghizdavu de la Veneția dintr-o casă închisă, începu să acompanieze singur pe cele trei dansatoare de cancan ce făceau pe ingenuele în cor către patroana cu râtul din cauciuc roz ca furoul, îndreptat hazliu în sus: „Madam, văzui o brișcă, o brișcă, o brișcă, urcând pe bulivaaar!‟

Cât Cristina cu o voce răgușită și plăcută zise așa, ca după multe repetiții mai toți bărbații reluară din ea „O brișcă, o brișcă, o brișcă!‟, iară madama se apucase cu mâinile-i plinuțe de obrăjori, văitându-se ca adică de o mare nenorocire.

„Sub ea, continuă mirată destrăbălata domnișoară Cristina Done, grăbindu-se de emoție și tensiune, văzui...‟

„Și înhămat la brișcă, la brișcă, la brișcă, îi luă cu reproș vorba din guriță Dora Glagoveanu, un negru armăarmăsaaaar!‟

„Sub el văzui că mișcă, că mișcă, că mișcă, reveni în rol domnișoara cea trecuțică puțin distrată și plictisită, ceva luuung și biizaaar!‟

Hohote ritmice de râs spasmodic clătinară aici bolțile bibliotecii și făcură niște creștini de pe uliță să privească mustrător spre păcătosul conac cu stafii, parcă aduse de la limanul Nistrului.

„Să fi fost piciorul calului, bătu-l-ar sfântul?‟ dădu din umeri cu o voce neverosimil de înaltă și de subțire doamna senator Șaragá, parcă mirându-se ea însăși de posibilitățile necunoscute ale propriului ei corp.

„Nu, că n-atingea pământul!!!‟ răspunse cu o promptitudine puțin isterică, avocățește, Virginica, îngrozind pe Augustus de ce bine juca.

„Să fi fost osia de la brișcă?‟ continuă același joc al umerilor și nedumeririlor madama, în timp ce bărbații repetau cu tragism de edulcorat ecou antic: „osia de la brișcă, osia de la brișcă... ‟

„Nu, că aia nu se mișcă!‟ observă inginerește și bătând puțin exasperată din piciorușul dezgolit Virginica.

„Să fi fost, îndrăzni referindu-se la cal o hazardată ipoteză medicinista Dora, coada lui stufoasă?‟

„Nu, că nu era păroasă!‟ i-o reteză imediat aceeași Virginică Gibson, cu o naturaleță ce înspăimântă pe mulți, încât ieși de aici un relativ prelungit moment de așteptare și de derută, ca cam când ești în adăpost

lângă găleata cu apă și simți după bubuituri și freamăt apropierea covorului de bombe.

„Și-ai foaie verde-a braduuuluuuui... Eraaa", se ridică în tăcerea absolută micul Raul din chersin cu o bebeluș-bonețică pe căpșor, însă vorba nu sfârșea deoarece, indignat până la explozie, generalul cel stacojiu cu tricorn bonapartic ordonă scurt pictorului și învățătorului:

– Ia să-mi alungați toată șleahta asta de-aici!

Marius îngenunche imediat în dreptul hubloului, ca Purice Aprodul, iar Don Bazilio se sprijini cu lăbuțele de umerii lui, fiindcă era beat până la o completă hegemonie a alcoolului.

Și, sub privirile, e drept alb-albastre ale generalului, dar fixe și reci ca ale unei reptile mari, cei doi militari începură a cânta, spre groaza celor dinăuntru, băiețește, imnul de masacru de care se temuseră atâta, încât luaseră ca pozitive zvonurile că partidul tineretului neștiutor de la putere are în plan ca de Anul Nou să trimită la cavou mai toată clasa politică interbelică, în scopul de a curăța țara de *lepra trecutului* și de a scuti astfel, când va veni și pe la noi, securitatea româno-sovietică, de o muncă plictisitoare și dăunătoare la imagine.

– „Noi suntem Echiiippa Morrrrții/ Din Moldova azi venim/Aruncat e zarul sorții/ Ori învingem, ori murim...", auzi cu emoție adânc mișcătoare Gary Glagoveanu și i se făcu rușine cu banii ce câștigase la pocher: își făcu îndelung semnul crucii și tot lent returnă totul conului Alecu, ce nepăsător zâmbind, făcu ghearele greblă și curăță masa, sfânta masă. Totodată, el începu să plângă, făcând și pe domnișoarele Moga să se înduioșeze integral, deoarece acest imn s-a referit inițial la echipe de propagandă electorală, care într-adevăr puteau plăti cu viața accesul la alegatorii altora, și abia când Mișcarea s-a întărit de tot, au devenit și echipe de execuție a anumitor cărturari, despre care se considera, cu obiectivitate pură, analfabetă, că au trăit ei destul cât să se exprime complet, sub genericul Marii Recuperări și al Sincronismului.

– „Dar vom plăti, dar vom plăti, se urcă Gary pe masă cu un carnet de cecuri,/ Dar vom plăti noi tuturor/ Iudeo-francmasonilor/ Și vouă liberalilor/ Și vouă țărăniștilor/ Și tuturor partidelor/ Nimeni nu ne-o scăpa din mâini/ Vă vom ucide ca pe câini!"

Înspăimântat de-a binelea, cu gușa tremurând știind bine că tânărul inginer are pistolul de la regiment, fostul senator al tuturor partidelor își spuse că tânărul cel beat nu trebuie contrazis, așa că, gâfâind, își urcă el însuși prea multele-i ocale pe măsuță și se puse a cânta „Marșul batalioanelor de asalt" ale Ligii Apărării Național Creștine, având numai grija ca în text să înlocuiască numele academicianului profesor A. C. Cuza cu al exaltatului musafir: „Haideți, frați români, tot înainte, tot înainte/ Pe camaradul Gary Glagoveanu să-l urmăm!/ Că suntem români de frunte toți s-o arătăm!/ Adunați-vă cu toții, zvastica s-o mântuiți,/ Merg la luptă ca la

paradă/ Batalioanele cu el/ Ca să curme cu-a lui spadă/ Tot ce-i putred și mișel. / Trădători de vă dă mâna/ Zid de fier a ridica/ Veți pieri mușcând țărâna,/ Noi pe Gary l-om urma!...‟

Gloatei spectatoare, întoarse de la scena de ghips cu fete la asta mai mică, nu-i venea să creadă cum roșu în obraji inițial de la vinul lui Otomega, tânărul politehnist se face galben, apoi alb-alb și în final vânăt-cenușiu ca ciclonul. Pentru analistul Horea Bratu, lucrurile erau însă clare: senatorul făcuse o gafă fatală, apelând pe A. C. Cuza. Tot așa cum staliniștii germani nu tolerau alte forțe de stânga și dădeau loveau în socialiști, numindu-i „social-fasciști‟, la mijloc fiind lupta pentru monopolul străzii, nu erau mai blânzi nici legionarii la dreapta noastră, luând la omor pe cuziști, chit că erau ca niște părinți și aveau zvastică pe cot la cămășile lor albastre ca cerul românesc al patriei natale, materne.

Nu se putea o mai mare jignire pentru Gary decât să-i cânți un imn din repertoriul unei formațiuni concurente pe același culoar!

Auzind creația conului Alecu, el scoase un pistol Carpați de 9 mm.

Văzând pistolul tânărului subofițer bolnav, femeile din biblioteca lui Voicu Ghizdavu scoaseră un țipăt la unison, cum fac maimuțele urlătoare în scopul de a-și baliza cu precizie poziția, în pădurile virgine încă, de la confluența Amazonului cu Mississippi. Numai frumoasa Elvira privi din hamac, cu liniște și acea încredere în Soartă care o va ajuta cândva să se îmbrace și îmbarce, în decembrie 1944, pentru Istanbul, în ochii cei negri și sfredelitori ca niște burghie ai soțului ei. Ptârci! pocni el din degetele-i ude la momentul culminant...

– Raul? interogă ea, când pictorul spaniol îi sărută prelung falangele prelungi și reci ale degetelor încă înmănușate, de parcă s-ar fi interesat de curând la El Caudillo de vreun fiu pierdut, ori în războiul civil iberic, ori prin lagărele care urmează totdeauna la astfel de tranziții.

Și într-o clipită, senatorul Alecu Ghizdavu plutea ca o amantă în brațele scurte dar puternice ale lui Petrache Hulpe, viu și nevătămat, în timp ce bietul domn inginer de camioane Edgar Glagoveanu zăcea pe burtă cu brațele răsucite fioros de întunecatul om de acțiune comandorul Stelian Dabija, pe când neghiobul de Mitică Supeanu de la intendență, punând laba pe Carpațiul din dotarea agresorului, voi să vază dacă-i încărcat au ba și slobozi un glonț ce trecu prin fereastra salonului fără s-o spargă, ci doar găurind-o fin, traversă șoseaua satului și se înfipse în pervazul de sus la ușa sfântului lăcaș, unde femeile și turiștii prăznuiau Tăierea împrejur cea după Trup a Domnului și pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare.

Clopotarul satului, examinând orificiul practicat în stejarul secular, trase concluzia unei provocări, dar nu se încumetă în lipsa popii Sică a decide o represiune memorabilă, ci numai trase trei focuri de revolver ușor, la verticală, așa încât agresorii să tragă concluzia că dacă mai continuă, vor suferi grele și foarte grele consecințe. Cu aceeași intenție de a-și semnaliza

poziția și intenția de a da o ripostă hotărâtă elementelor declasate și huliganice, răspunse acestor evenimente și unitatea specială cantonată, din înalt ordin, în pădurile din Valea Ursului, pe toată perioada sărbătorilor creștinești de iarnă. La nesfârșitul ei lătrat de mitralieră cehoslovacă germană, cu gloanțe subțiri, piuite, nervii inginerului Otomega cedară. El ieși în curtea foișorului de la Pribegi, în pijama și cu picioarele cu unghii netăiate doar în ciorapi, descărcând un întreg încărcător atât spre Valea Râului Negru cât și spre Valea Ursului, tot acest șir de schimburi de focuri, din diferite direcții și implicând diferite categorii de armament, năucind complet pe șturliubatecul comandant al trenului de muniții german, oprit până la noi ordine în gara din localitate, făcându-l să ordone din proprie inițiativă o deplasare în câmp de teama unui sabotaj, fiind cât pe-aci să se ciocnească orbește încă de pe acum cu un tren de cisterne goale, cu care impactul incendiar se va produce abia în toamna lui 1945, în apropiere de Nijnîi Taghil, între Perm și Sverdlovsk.

Când scriitorul Grigore Căinaru, teologul Atanasie Damian și lingvistul Iancu Noveanu, dintre care intelectuali unul cu pantalonii descompletați puțin de-un câine, reveniră la conac, respirând greu de expediția printre gloanțe, găsiră – firește – o catastrofică atmosferă, de transatlantic lovit de aisberg, ceea ce e o atmosferă mai cinematografică decât la refugiații pe o supernavă similară, pornită cu nemți din Königsberg și torpilată de flota unchiului Joe.

Virginica Gibson cerea un cal dramatic, să se repeadă până la Pribegi, îngrijorată de soarta copiilor ei, Alex și Vicky, faptul că domnul Octavian luase legătura telefonică aseară cu oamenii săi de la foișor nepărându-i-se deloc o dovadă că sunt nevătămați: a vorbit chiar cu ei?

Colonelul Moga debita tot felul de presupuneri asupra motivației de s-a tras cu mitraliera și zorea cele trei fete ale sale și pe cei ai săi subordonați, încât cuplurile s-au făcut cam la zar plus-plus, minus cu minus, mai mult ca sigur că înainte de tragicul an 1940 putându-se și altfel decât Olguța cu Dabija, Cocuța cu Hulpe și Nunuța cu Supeanu.

Mircea Focșăneanu ascunse pe Elvira cu larga-i pelerină cauciucată verde, adusă în noiembrie din vizita cu Antonescu la Roma și Berlin, așa că nici Noveanu, nici Damian și nici măcar micul Raul Lecca nu se mai putură beneficia de priveliștea frumuseții acestei femeiuști care va face furori mari în Occident, începând de la al patrulea revelion de-acum încolo, adică cel din 1944-1945, petrecut cu zburători englezi și americani în Egipt, la Piramidă, și tot cu ei, în 1945-1946 la Berlin.

Doctorul Liviu Lecca și asistenta sa, cu care nu se va culca niciodată, Dora Glagoveanu, îngrijeau de nefericitul inventator de motoare Edgar, căruia luptătorii din unitățile speciale îi luxaseră totuși un antebraț, deși fulgerătoarea lor intervenție, executată cu mult profesionalism, păruse a nu fi fost deloc sângeroasă.

Profitând de nepăsarea lui Marius, rămas nepoliticos în cerdac să asculte cum relata Don Bazilio inspectorului Horea Bratu despre cauzele înfrângerii la Tatar Bunar a revoluției proletare din septembrie 1924, din regiunea Odessa dintre pescărescul Vâlcov cel cu poduri cât Veneția, de lemn și stuf, și Cetatea Albă unde au plâns de neputință în retragere Noveanu și Damian la 1944, și gara Sărata, unde s-au despărțit pentru totdeauna de soții lor fetele colonelului Belizarie Moga, Ariel cum îi zic prietenii, unii cu mormânt, alții fără, fie în URSS, fie în preajma unor pușcării politice de-ale Romlagului, iar Alecu senator averescan și madam Meli, doamnă de senator averescan, care ne-a dezamăgit, se tot fâțâie prin casa decedatului Voicu, bunul Dumnezeu să-l ierte, că doar o stat *Homo solus* printre hârțoage, turnând lacomi într-o sacoșă conică ba o scrumieră de argint, ba un sfeșnic, ba o cadră aurită, ba un ac de cravată, ba o balerină bibelou ca Murocika de la Antibes Harkov, ba altă amintire.

Ci gara Sărata va fi cu amintiri și pentru locotenentul de reportaj Marius Ghizdavu, care se întorcea puțin de la război, în 22 septembrie 1941, grăbit să-și developeze filmele la Ministerul Propagandei, în timp ce farmacista Eliza Alexandrescu, căreia îi va face el în 1951 o fetiță, pe Irinuca, abia-și condusese la război pe locotenentul de geniu și fortificații Nicolae Alexandrescu, ca să fie strivit sub dărâmături la Odessa.

Rămâne momentan lui Marius pictorul doar sculptorița Cristina Done, să aibă grijă de Raulică, doctorul nevoind să riște nimic: locuiește în Strada Berthelot, deci vila sa poate fi ținta unor atacuri și în cazul unei rebeliuni, și în cazul unei invazii sovietice, deoarece ăla care o deține controlează cu numai două cuiburi de mitralieră orice mișcare la intrarea în Societatea de Radiodifuziune.

Codin cu sania, Marin cu mașina cu lanțuri îi cară pe rând la gară, să prindă trenul de amiază. Lina, supărată că rămâne atâta mâncare, le-a făcut pachete consistente, de care însă nu prea se vor atinge, mai bine le-ar fi dus la biserică popii Sică și ar fi fost distribuite la sărmani. Oare și în alte localități s-a tras? În București, e un calm desăvârșit, confirmă Virginichii cu un zâmbet dulceag șeful cu cozoroc roșu al gării.

În sala de așteptare, miroase a revoluție proletară, a muncitori și țărani nespălați din pricina războiului civil, așa că burghejii, moșierii și intelectualii lor slugarnici preferă să aștepte în mijlocul peronului, alb imaculat după liniștita ninsoare de peste noapte, deși se expun astfel gloanțelor răzlețe de care se tem atât de irațional. Oricum, soarta României Regale a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria este pecetluită: încă nu s-a vărsat sânge occidental nici măcar pentru catolica Polonie! Alex și Vicky zburdă fericiți, să-și acumuleze amintiri din țara pierdută, dar trenul nu vine și ei vor să vie, se impacientează, bat din ghetuțe, le-a plăcut la foișor, unde inginerul veterinar Otomega ține în cuști tot felul de animale mici pentru experiențele sale.

Horea Bratu și Mircea Focșăneanu, ca experți, observă că gara Ziduri e cam animată. Îi deconcertează prezența unor colindători în costume naționale jegoase, cu un urs jerpelit și cu bâte de călușari, tuciurii sau mai degrabă înnegriți pe fețele atletice cu funingine.

Trenul e la semnal. Locomotiva cerc negru cu roșu pufăie, dar nu se urnește. Deodată animația crește și un rădvan negru tras de doi armăsari vineții numai spume trage cu grăbire la treptele gării.

Însoțit cu filial respect de Marius și de Augustus, în mod excepțional profesorul Voicu Ghizdavu, adevărata gazdă și adevăratul stăpân al Zidurilor, s-a obosit să-și petreacă oaspeții cei înalți până la scara vagonului, ca semn de seriozitatea celor convenite împreună.

El dă mâna cu toți și în special cu Grigore Căinaru, a cărui maturitate analitică l-a impresionat profund: l) Hitler și Stalin vor sfârși prin a se bate, fiindcă nu există femei americane ca Virginica, să medieze între ei; 2) politica noastră trebuie să fie *să fim în permanență cu cel care bate*, nu încremeniți în proiect ca maghiarii, căci Reichul ne va reda Basarabia și Bucovina, iar URSS, Ardealul și Cadrilaterul.

Nu-i însă timp pentru necesarul de pupături. Trenul veni și trecu, rădvanul negru porni cu armăsarii vineți în galop spre Muntele Conic în sus, iar Marius Ghizdavu rămase mulțumitor de singur, în timp ce Anul 1940 se depărta ca un bătrân.

Partea a doua

1

Herr Alfred Rosenberg, analist, director, acționar și colaboratore la cotidianul de mare vânzare *Völkischer Beobachter*, a cărui ediție müncheneză Horea Bratu o primea regulat la Ministerul Propagandei, încredințând lui Mișu sarcina de a elabora o sinteză, *Monitorizatoriul din popor*, pentru uzul subordonaților cult interesați de mersul Lumii, la un chef de seară, la care se prea poate să nu fi participat și personajul Ion Antonescu în timpul vizitei din noiembrie 1940 la Berlin, a întărit la Ziduri unele convingeri de-ale lui Marius cu privire la Muntele Conic, sanctuarizabil ca Mont Sainte-Odile d'Alsace prin dezvoltarea Schitului Hoitarului, din necesități de Nord și Sud ale unei seminții care chiar vrea să se exprime total, în numai două-trei decenii, rivalizând cu Atena lui Pericle și cu Roma lui Octavian Augustus, blond, cu bani și cu breton.

Filosoful Alfred Rosenberg, înainte de a fi spânzurat în Nürnbergul a cărui medievalitate a fost nimicită de aviația anglo-americană ajutând propaganda goebbelsiano-hitleristă, cum că „plutocrația iudaică“ de pe cele două țărmuri atlantice, și din URSS, e foarte distrugătoare de cultură și că, ce genocid Wansee se va descoperi după război, ca o reacție colaterală de autoapărare a Germaniei și deci a Civilizațiunii Europene să se interpreteze de neonazistul revizionist incult dar fanatic, – fost-a el arhitect, ca și talentatul, cultul, și tocmai de aceea spânzurabil chiar de către Marius Ghizdavu și Murocika sa, domnul Albert Speer, – autor realizat, pe când arhitectul virtual Hi, tot dus cu războiul lui, n-a mai prididit a-și valorificare înclinațiunile constructive urieșești într-o Casa Zarca Poporului Arian German de doi-trei kilometri lățime.

Apărut el ideolog, ca și propagandistul stalinist regizor de istorie Sergiu Eisenstein, în Nordul galițian, pesemne la Riga, cert e însă altceva, cu referire profund semnificativ punctual și de fond la selecția cadrelor după nu algoritm convențional în Germania nazistă, ci după competență. Căci freudizând la curriculum vitae, observi că nu-i lucru tocmai curat.

Alfred Rosenberg ăsta, cu nume de te și gândești la soții poate evrei lichidați de americani c-ar fi dat toată bomba atomică la ruși postbelic, ceea ce nu însă explică nici superioritatea tancului asupra celui german, ulterior nici stupefiantul salt ateu al marxismului în cosmos, dezvoltând Laika rachetele ca să aibă vreun Putin cu ce teroriza Lwówul lui Marius, – și-a derulat studiile de arhitectură în chiar capitala fostei Uniuni Sovietice, pe

atunci balșoi imperiu, și țarist, propunând ca temă de proiect de diplomă, hm, ciudat, nu?... Nu vreun Народный дом pentru uvrieri, nici vreun Дом (дворец) культуры pentru colhoznice... Ci un... *crematoriu*!!!

Pășind ieri cu tristețe, de la metrou, pe lângă Liceul Șincai, Șincai cronicar pesemne greco-catolic, he-he, vândut Romei fasciste, Vaticanului colaboraționist, pictorul geto-dac Marius n-avea-n 1937 cum să prevadă că o fracțiune a poporului german va decide exterminarea evreilor accesibili, în principal prin tehnologia rece a statisticii, a informatizării birocratice, a gazării și a incinerării milioanelor de trupuri. În schimb, avea să susțină el mai târziu, deși studiase în silă Dreptul, că nu pentru că unii erau germani, iar ceilalți nu erau germani, s-a întâmplat acest test catastrofal pentru Civilizație pe Terra, ci pentru că și unii și alții erau... *oameni*!

Cu alte cuvinte, sălbăticindu-se la prima foame, *omul* este o specie periculoasă și nesigură și, în orice caz, trebuie să ne asumăm cu sinceritate și pocăință nu doară ce-au izbândit un Tolstoi și-un Kant, ci și, cu egală prudență, un Himmler și vreun Ejov, în al doilea caz vina fiind chiar mai mare, adică imperfecția umană, căci la unul de alt neam te mai poți uita ca la altă specie, cum leoaica la puiul de ghepard, când în secolul cică avansat XXI un kaghebist rus îi terorizează Ucrainei copiii că nu-s ruși, dar când români pe români, ca la Pitești, Canal și Sighet, se sparie gândul...

Oricum, e ceva maladiv, putred, arhitect atât de tânăr, Rosenberg la Moskau, și să alegi printre pravoslavnicii pioși, cel mai înalt sinistru subiect de arhitectură, fie și mortuară: **crematoriul**! Care s-ar fi putut înălța, ca la București, tot așa pe-o colină Lenin, sinistrând-o, decorând pe dinăuntru cu marmuri negre și roșii de la Cancelaria Reichului, ridicată recent vrăbiilor gigantic de Speer în timp record și demolată așijderea.

Ani, cincinale, decenii mai târziu, Marius în Ceaushima, cam pe același traseu respirând astmatic un aer cu otrăvuri industriale, servite pe solide nuclee de condensări din pulberi cu demolator miros de pișat, emanate de atâta moloz al României Regale. Din Calea Văcărești, nu se mai păstrase decât Abatorul și pensionarul venea lipa-lipa, informat fără fir, că la blocul de vizavi băga parrtidul uneori ficați și alte organe, de care ca să apuci de dor era să stai la coadă cu scăunelul de cu seară, sub lună și niște stele foarte mari peste frunzișuri celeste negre. Drept supliment alimentar, se demola Mănăstirea Văcărești, acea bibliotecă folosită de România Regală ca pârnaie, cu tot cu biserica monument sud-est european, chit că legată de vedeniile Mișcării Legionare, cu simienii ei de guvernământ după abdicarea Regelui Carol al II-lea, cel acuzat de Maniu, care l-a primit bine la 1930, că n-a înarmat Țara destul de la Nistru pân' la Tisa și la Capul Caliacra! Adică să reziste concentrații noștri de pe zone la dublu atac, clește ca în Polonia, al armatei sovieto-naziste, care dacă n-ar fi fost proști și lacomi tiranii, să se sugrume reciproc, poate că era azi la Casa Albă drapel roș-negru cu stemă hibridă miciurinist, juma zvastică,

juma seceră&ciocan, cu timide dezghețuri de democratizare, semnalate entuziast de presa afro-asiatică liberă, interzisă ca imperialist-troțkistă.

Peste 50-60 de ani, profilată scheletic pe cer structura de rezistență, dinozaur marcând lent parcă doar locul viran, bloc și sus pancartă pentru clienți că va fi acolo școală de diplomați, unde vor preda Nicolae Titulescu, Ana Pauker, Adrian Severin și alți diplomați români, care zid pesemne nu se va termina niciodată după ce Zidul Berlinului s-a mutat spre Balcani, profeți el urât, nici Biblioteca Națională aia pusă analfabet pe apă la igrasie, tot așa ceaușist purtându-ne noi și cu Muzeul Istoriei Naționale, pretându-ne la jocuri imobiliare cu destinația clădirii aproape terminate, până nu vom mai avea Trecut, ajungând de-a binelea niște *venetici* pe-acest meleag, cum își bate joc de noi propaganda inamică din est, din vest și din sud.

– Mda, Otto, ci Museumsinsel nu-i tot la apă, pe Spree-splaiuri?

– Este, dar este adevărat sau nu, Marius, ce obiecta Căpitanul lui Titulescu? Că trebuia să mergeți, încă din 1937, cu Roma și Berlinul, în contra bolșevismului. Păi, intrând România Mare de-atunci, neciopârțită de nimeni, lângă Reichul lui Ribbentrop și Imperiul lui Ciano, putere sud-estică la capătul lumii civilizate, adevărată Japonie a Europei, cu o singură insulă, a Șerpilor, putere sosită târzior, bade, la Reîmpărțirea Lumii, ar mai fi îndrăznit careva să taie din Axa Roma-București-Berlin în loc s-adauge?... Ce să adauge? Păi, ce se convenise la 1918-1919! Debreținul vostru și Bichișciaba voastră, cu granița *firească* pe Tisa până la Novi Sad. Apoi Odessa voastră. Ba chiar Crimeia păstorilor voștri! Spre Ural, Kuban și Sibir totul este negociabil, bolșevismul se va prăbuși, din prostie.

– Novi Sadul, se află dincolo de confluența Dunării cu Tisa! mârâi ca un profesor Marius, Voicu Ghizdavu învățându-l cuprinzător, amănunțit și exact geografia românilor din jurul României.

– Știu! îl surprinse amicul pictor german Otto din romanticul Lemberg 1934. Dar, ca viitoare mare putere, mai mare decât Italia, care nu are unde să se extindă, da, ca români romani, voi trebuie să gândiți grandios, imperial! Nu pe Tisa, ci pe Dunăre trebuie să fie aspirația voastră, să recuperați, dacă puteți, nu numai Pesta latină, că le e destul maghiarilor capitală Buda paleoslavă, ci și Bratislava, iar la nord, ca să asigurați strategic Cracovia și Lwówul, hotarul natural, dincolo de care încep interesele germane, trebuie să vă fie nu Ceremușul sau Nistrul, ci Vistula!

– Am jucat cu francezii, englezii și americanii, cartea atlantică la 1936, și ni s-a dat peste bot, oftă Marius. Cel mult ne sunteți utili ca *trupe de desant* și hărțuire a inamicului, în Carpați, nu ne interesați deloc ca Stat Cultural precum Grecia, înțelegeți-vă și voi cu Cominternul! Dați șpagă!

– Când ați primit voi asemenea mesaj? tresări uluită Murocika.

– Ei, după ce Titulescu l-a sancționat umilitor, la ONU-l de-atunci, ca un inconștient, pe însuși Mussolini, iritând simultan și pe Hitler, luându-i-o înainte-n negocierile febrile cu Stalin vizând un Tratat de Neagresiune,

se aplecă duios Marius puțin și-și atinse, la Harkov, șuvițele maiakovskiene de fruntea ei einsteiniană, bombată și melancolică. Un agent de-al meu, din cercul delirant al profesorului Bratu, mi-a pus la dispoziție fotocopia unui protocol, fals sau secret, dintre ministrul nostru de externe și cel sovietic, domnul Litvinov: în cazul în care, datorită eroicei clase muncitoare și industrializării grele, slăbiciunea militară a Uniunii Sovietice față de restul lumii va deveni o statistică de domeniul trecutului, guvernul României Regale se obligă. Și te rog să observi că, într-un document cu republicanii bandiți ai lui Stalin, se întrebuințează nu termenul perimat de Românie Mare, ci acela, de mai înaltă semnificație, de Românie Regală, care a depășit definitiv cramponarea de vulgaritate, incultură, nesimțire, demagogie și paradox în care, ca hoț, furi până și de la hoți. Să permită nu numai fofilarea Armatelor Roșii spre Vest prin trecătorile Carpaților, ci și să le aprovizioneze cu hrană, petrol, vin, cvas, țuică și tineret frumos până ce cad Budapesta, Praga, Viena, Linzul Führerului și apoi toată Germania. În schimbul acestei contribuții la lupta comună pentru o nouă ordine europeană și, prin consecințe, evident mondială, Regele Mihai urmează a primi, la pacea finală, Pocuția lui Ștefan cel Mare și a lui Petru Rareș, Haliciul și capitala Galiției Mari, adică orașul meu natal Lemberg, la cererea polonezilor înșiși, precum și atâta spațiu vital cât vom putea noi desțeleni din stepele Podoliei, la nord de Vinnița, spre Jitomir. De asemenea, Banatul se va reîntregi în unitatea sa geografică organică, revenindu-i frontiera către Occident tot până la Tisa, sau la Dunăre, cum era sub Iancu de Hunedoara și trebuia să rămână până azi. În fine, cele prea înalte părți contractante se angajau, în numele coprosperității și păcii veșnice-n trotilul balcanic, ca URSS *să-și manifeste dezinteresul* pentru efortul guvernului meu de a împinge o pană românească pe Valea Timocului, perpendicular pe a doua Mare Neagră a noastră, Marea Egee, până la Salonicul cel ortodox, curmându-se certurile dintre bulgari, sârbi, greci, turci, eleați și macedoneni, din care elementul românesc băștinaș, coborâtor din Romulus și Remus, nu are mereu decât de pierdut, cât acestui furnicar îi lipsește o prosperitate pastorală valahă...

– Dar Tezaurul? șopti visător Clara Honig, cu dorință chiar, deși Marius nu o văzuse niciodată cu bijuterii. Cu Tezaurul cum rămâne?

– Nu știu. Se vorbește doar că fratele meu Augustus a cumpărat la Balta cai și a trecut recent încoace peste Nistru, de la contrabandiști care nu puteau să n-aibă epoleți sub fracuri, niște Tițian, Rafael, Sabin, Guardi, Macchiaioli, Rubens, Boucher, Max Ernst, Mattis-Teutsch, Fabergé, Fragonard, ca și mobilă populară din palatele țariste de orgii reacționare, revânzându-le cu Virginica unor parteneri de peste Atlantic... E de crezut, așadar, că și odoarele mănăstirilor noastre de la 1916 vor fi trecut, peste Amur, cu vreun intermediar la fel de blond, Pacificul. N-am însă indicii că vreun frate din Honolulu ar fi corupt pe celebra colecționară Marjorie

Merriweather Post, cu bijuterii pentru cula ei Mar-a-Lago de la Palm Beach, sau pentru conacul corossolier Hillwood de la Washington.

– Știi tu de ce tot războiul ăsta, mă Marius?

Clara la Ziduri, într-o poieniță cu icoană și bancă din lemn slab dar liric de mesteacăn, făcută să nu dureze, cum poate și crucile de război. Nu prea înaltă, cum Else Lasker-Schüler, și tot atât de înzorzonată ca aceea: atâtea verigi, atâtea lanțuri, încât doar un smintit ar mai fi cutezat să ilustreze cu literele unui expresionism de Nord covorul de nu-mă-uita.

Ich denke immer ans Sterben,/ Mich hat niemand lieb.

O groaznică xerogravură cu cerneală purpurie pentru acest distih regal și o alta de un violet solemn pentru celebrul epitaf:

Georg Trakl erlag im Krieg von eigener Hand gefällt,

So einsam war ei in der Welt. Ich hatt ihn lieb.

Cadavre nelumite pictase Marius la Grodek, lângă Liov, încă din primăvara lui 1939, întorcându-se-nspăimântat de la Paris sau Antibes, de lângă Murocika: Cehoslovacia dispăruse de pe hartă, și cerul Europei uite că nu se prăbușise! Peste peretele încă jilav, o mână de copilă zgâriase cu un cui: „Diplomație – florile nu răsar direct dintr-un cadavru proaspăt.“

Te poți simți atât de singur pe această lume, încât să mergi la război și să trebuiască să te omori cu propria-ți mână, învățată a mânui mai mult obiecte furnizoare de marfă literar-artistică: pana, penelul, forcepsul, arcușul, piciorușul energic al balerinei, fiacrul, dalta...

Și iarăși Marius ezită-n prozaicul postmodern. Singur ca George Kafka, singur ca Gheorghiță Trakl la castel, singur cu portarul ca Gică Hagi, singurătate *altfel* decât a lui Compañero Comandante Márquez, ce se vindecă punând între barba fidelă a lui Castro și cea capitală a lui Marx trup muncitoresc-țărănesc lângă trupă muncitoresc-țărănească, crezută balerină, și era Murocika, la *Villa Oblomov*, din Les Moulières, Antibes.

Singurătate *Homo solus* de luceafăr lângă niște planete calme.

Printre oameni care se ucid reciproc cu plăcere, de-atât prozaic.

Printre oameni înfometați, întorși ușor la canibalism. Oameni!

Știi de ce tot războiul ăsta?... Nu știu. Mă gândesc deja la cadavre tinere. Și nu m-a iubit nimeni-nimeni. Te vei duce, Marius, până departe, la apa cea rece și Inturist a Volgăi lac, stătută-n baraje, arestată, rămasă fără vreo măreție naturală, și te vei simți înșelat de mediocri. Vei încerca să ucizi poetul din tine și nu vei reuși. Oricum, pictorul va muri cerșind câteva calorii în plus față de rația calculată științific să extermine dușmanul de clasă. Degete roșii de îngheț, inconsistente, băloase, ca niște curgători cartofi morți... Palme bătătorite târnăcopind la Canal. Spune-voi tuturor, când bătrână, înzorzonată, voi fi: pe acesta l-am iubit mult...

Mestecenii de la baza muntelui său nu i-au plăcut niciodată lui Marius. El interoga pe o străbunică a lui Codin, dacă nu cumva cazacii lui Lev Tolstoi, arhitect peisagist, i-au adus ca puieți și i-au răsădit în covorul

albastru de nu-mă-uita, cu prilejul invaziei în Balcani ce a precedat Războiul Crimeii, dar și Unirea Principatelor Române sub Cuza, apoi importul de dinastie străină, totuși, preferabilă mandavoșkăi TV a hoților incompetenți, păduchilor victorioși cocoțați republican în capul Țării...

– Știi de ce tot războiul ăsta?

Clara la Ziduri, urcând puțin Muntele Conic doar până la Schit, încarcerată, cu priviri mediteraneene dintr-o fereastră albă și maură. Nimic creștin însă. Căci sub pretextul senzațului se încearcă, se tot încearcă și se mai încearcă, de către unii, să se întineze prestigiul unor piloni fundamentali ai Statului, ca: biserica, școala, armata și chiar justiția! Deodată cosițele ei negre ca abanosul devin aurii și sclipitoare ca pe umerii pudrați ai uneia de la cabaretul Cărăbuș. Un fel de coroniță de nuntă, o parură, o diademă: sârmulițe fine de aur încâlcite, țesute, și fâșii din tablă subțire ca beteala, și lanțuri cu verigi, sudate inexplicabil, fără lupă, mult înainte de Homer, ciucuri și pandantive încadrând chipul măsliniu dinspre tâmpla stângă și dinspre tâmpla dreaptă, cât de seducător până la vertij și leșin s-ar fi clătinat totul la lumina făcliilor, în fum de smirnă, aloe, vanilie și mescal, în palatul lui Priam...

Clara la București, un bunic tot fotograf, Cazimir Honig, lucrase pentru Heinrich Schliemann la Troia, la Micene și în Itaca, în anii războiului ruso-româno-turc 1877-1878, stabilindu-se la Iași după încheierea luptelor prin Tratatul de la Berlin, care consfințea țarist și reînrobirea Basarabiei de Sud după două bune decenii cât s-a reînvățat limba română. Marius la 1940, crezând încă în destinul românesc, în Marea Rekiupearare, și așteptând ca meșterul Samson Honig să-i lucreze, tatăl Clarei și al Elzei, niscaiva tablouri geografice dintr-o călătorie pripită spre a sta memorie urmașilor de cum-necum, o RO pitorească.

Erau în vechea cutie de bomboane niște imagini muzeale, decolorate de ani și de imperfecții tehnologice inerente oricărui început, ale unor obiecte troiene pe un carton uimitor de gros, aproape plăcuțe de lemn, de 4-5 mm, practic inflexibile, cu suprafețe cât cartea poștală.

Senil-senil, nonagenar, ninsul bunic avea suficienți mușchiuleți faciali să râdă, cu o poftă molipsitoare, de prezența zvasticii pe lucruri începând de la orașul al treilea, cel ars, din câte au scos la Isarlâc săpătorii tocmiți de petersburghezul nostru Schliemann. Poate orașulll lui Priam, ca de sub bombardamente anglo-americane, o Dresden a Sudului, poate nu. Fără vreo jenă, căci numai doisprezece ani să fi spus că are Clara, punea el degetul cu epiderma creponată ca la cimpanzei, pe un idol femelă inteligentă, clipind șmecherește spre pictor să vadă bine cum sculptorul de atât de demult imprimase o zvastică, ce-și rotea cârligele în sensul acelor de ceasornic, chiar sub pântecul de lut, unde începe domeniul vieții private. Marius roșea în locul Clarei și aproba din cap a bătrânului mică șotie antinazistă, la București înainte ca.

Aceste zvastici apăreau imprimate și pe alte lucruri troiene.

Acest semn ușor realizabil chiar de copii sau analfabeți îl știau face și strămoșii noștri de gintă latină etrusci, și exotericii chinezi exotici, și japonezii noștri, și nordicele triburi teutonice. Însă cea mai largă utilizare se găsise în India, al cărei neam numeros a inventat democrația înaintea grecilor. Acolo, unii își înfierau cu acest binefăcător stigmat văcuțele cele atât de respectate de marii lor poeți Tagore și Esenin; alții însă citeau în acest semn pe talpa lui Buda toate cele bune. Pe urmă, au venit peste ei britanicii, dându-le o limbă și un alfabet chirilic multora, care n-aveau.

Emigrând ulterior familia Honig nu în insula lui Churchill, ci în noul Israel, iar Clara vremelnic în SUA, la risipirea lucrurilor din casă Marius a cerșit nu altceva decât asemenea cărți poștale vechi de-ale meșterului Cazimir, ele intrând odată cu cele galițiene în posesia fiicei fiicei sale Irina, frumoasa și romantica elvețiancă Isadora, care îl vizita, după schimbarea regimului Ceaușescu cu alte regimuri, atât la Sonnenheim, unde Clara și Dorothea îl vor răsfăța ca pictor, cât și în țară, la București, la Ziduri, la Kyoto, la Elberon, la Diablo, la Curtea de Argeș sau la Miorcani sau la cele monumente din nord, împrăștiate spre Cernăuți și Lembergul lui natal.

Așa făcându-se noua obiectivitate că, fiindu în turneu electoralis președintele Zahei Avăcăressi, de calificare șmecherus, și fiind în țară silicoana Isadora cu presa, i-a pus ea întrebare că, dat fiind consensul sondajelor, „clasa noastră politică ne-a dezamăgit", pe când celelalte muncitorești-țărănești-intelectuale nu, oare n-ar fi dreptul poporului să emanezească, din apa ființei și mâlul paradigmei cuvântului Hoție, o nouă mișcare de tineri justițiari, care *să pedepsească* ticăloșia și să restituie săracului tot ce, prin inginerie sau jaf i s-a răpit, fără ca măcar să se revitamineze întreprinderile capitalismului sculat din morți!

– Este o întrebare bună, a zâmbit cu toată grăsimea leninistă din ochi Zahei Avăcăressi. Dar opinia mea, ca specialist în orice, este că, domnișoară, deși ca animal arăți apetisant, ideea ta e respingătoare, din trei considerente. Unu, că... justițiarii de altădată s-au compromis, alegând greșit să-l omoare pe Iorga, de care a auzise toată lumea, în timp ce un Gheorghe Brătianu sau un Mircea Vulcănescu erau mult mai puțin cunoscuți și oricum nu prețuiau tot atâta. Doi, că patima dreptății peste capul justiției a atins și câțiva alogeni mai marxiști, în timp ce Mareșalul Antonescu i-a apărat de SS, cu Radu Lecca și cu Mihai Antonescu, la noi fiind singura comunitate din Europa ocupată care a scăpat și ne e etern recunoscătoare. Trei, că nu se întrevăd azi condiții externe favorabile pentru justițiari, nu atât ca să-i finanțeze și pe ei cineva, ci cât să vază poolimea c-au accesat pe undeva și anarhiștii ciolanul puterii, încât pot da și ei pomeni, c-așa-i românul, el nu recunoaște decât valori comestibile...

– Bine, bine, dar să privim și peste Prut! nu s-a lăsat intimidată fata elvețiancă de cât o tot avertizase Marius că nu va putea vorbi cu nimeni de

Războiul Sfânt, la o ciorbă de burtică, ci doar despre oase, potroace și ciolan. Comuniștii de azi, domnule, nu mai sunt cei de ieri. Ei n-ar mai accepta un Stalin pervers, care să-i abuzeze pe toți, lăudând cadrele care hotărăsc totul! La fel ar putea fi schema și cu tinerii însetați de dreptate: ei să nu se mai întoarcă mecanicist la origini, ci să le-ajungă să se-aline doar etosul haiducesc. Să se îmbogățească la putere, votați cu orar de confiscare a averilor nesimțite, care sfidează pe omul cinstit și bugetar. Și apoi, să împartă, printr-o comisie anticorupție, avuțiile *ce mai rămân* la care n-are!

– Dreptul la proprietate e consfințit de Constituție! râse Avăcăressi. Și îl apără chiar și UE! Cine fură, trebuie protejat, ca să ajungă mare capitalist, oligarh. A structura acum, când trebuie recapitalizată economia, un aparat anticorupție, e nu numai anticonstituțional, fiindcă nu găsești în Legea Fundamentală vreun articol în acest sens, ci și un stimulent tocmai pentru hoția cu hî mare, când hoții ar fura mai mult de la hoți! O absurditate. Toată lumea știe că „singura cale de eradicare a corupției este aflarea adevărului“, infezabilă fără o amnistiere a tuturor infracțiunilor comise de demnitari, ca și de stăpânii sau clienții lor intern-externi, în ultimii zece ani, precum și în întreg anul calendaristic postelectoral...

Aplauze la șef ca de congres îi acoperiră Isadorei gura, însă nu de tot, taman la șampanie războinica nepoată a căposului de Ghizdavu, dând cu bâta-n hazna indignând chiar și pe comuniștii deghizați, evaluând că PNL-Parizer, PNȚ-Borviz și PSD-Zeamă-de-varză au tot atâta legătură cu partidele regale omoloage, cât are Cuțarida Mare cu... România Mare!

Ea exprima vulgar atât obsesia bunicului Ghi că-n spațiul carpato-danubiano-pontic a apărut după 6 Martie 1945 *o țară cu desăvârșire nouă*, descălecată de pe tanc, RÎPÎRÎ, cât și delimitarea ei ca ziaristă de ceea ce o presă ce confundă până și capitalele, numește mișcări naționalist-revanșarde, imperialiste, belicoase, din România postceaușist-capitalistă.

– De aceea, continuă Isadora și-și zâmbi sieși, nu mi se pare irealizabilă o mișcare justițiară, inițiată de tinerime ca o întoarcere nu la naționalismul inflexibil, ci la ce a fost înainte chiar și de el, prin restartare și revenire la originar, la revolta pură, avangardistă, cum o deslușim azi pulsând și reinventându-se în grafiții râcâiți peste jegul dupe blocuri!

– Chiar și äia cu zvastici? zâmbi biruitor, atrăgând simpatie de pe la mesele salonului Șarpele din Balta Brăilei, domnul agronom Zahei Avăcăressi, a cărui cravată, înnodată de coana Aneta, se curba vălurit pe pântecul proeminent, de băutor de bere cu tequila, adusă de la mama ei.

La care tânăra turistă atunci se apucase să explice hoția cu zvastica simbol universal, furluit de Hitler, precum și cum a fost cu tezaurul lui Priam, pe care ea abia îl admirase cu un poet empiriocriticist Pușkin <u>la Moscova</u>, de unde venea și tocmai se stabilise-n Dumă că rămâne aurul trofeu de război, iar bunicul ei, Marius Ghizdavu, îl admirase mână-n mână cu Dorothea Schlauberger <u>la Berlin</u> în 1937, deci înainte de Războiul Sfânt.

– Istoria patriei, deveni mistic scholarul țuicar Avăcăressi de puericultură, oierie și imagologie imagistică de gen, după ce Isadora se retrăsese cu doi ninjaci, pe care îi chema pe unu' Kanguru și pe altu' Guiț, este o obiectivare a lui Dumnezeu și, de aceea, neamul nostru e cel mai ortodox, postind mai mult decât oricare de prin 'prejur. Ce spunea fata asta cam ușchită, dar poate bine intenționată, ca mai tot tineretul din Diasporă, până nu se izbește cu creștetul de pragul de sus al antiromânismului universal, te îndeamnă la o analiză din perspectivă sistemică asupra raportului constructiv dintre cauzalitate, fanatism, solenoid, impedanță și destin. Căci, așa cum sugera somitatea de la Păltiniș, Nicolae Noica, noi avem datoria să regândim antiseismic instanțele supreme, arheii, flux perpetuu dând astfel interogației asupra sensului guvernanței, atât ca devenire întru ființă, cât și ca statornicie în sens Țuțea, încât să colonizăm noi pe alții, nu ei pe noi, prin relațiile noastre de incertitudine.

– Au oare nu e încărcat de semnificații, cum spunea fata asta, Isaura sau Isadora, traseul tezaurului troian?

Vrasăzică, e mai întâi amestecat în această *fictione* marele Hercul, întâiul cuceritor al Troiei, care o dă în prime-time unui vasal al său, Podarces, încoronându-l ca prim-vicepreședinte executiv al biroului de conducere, coordonare și control al cetății, de unde și numele de Priam, sub care a guvernat până la adânci bătrâneți, cu zeci de copii, unii cu Iocasta, alții cu Hecuba. Timp în care a acumulat ca boul la Tezaur. Pe care zice Isadora că i l-a arătat călăuza Pușkin la Kremlin, încât s-a-ntors cu nostalgia, nu de neiertat, a unor podoabe excitant orientale, cu ciucuri pe la urechi, totul din aur fin, bun și pentru piercinguri, la ambele nări și jos la...

– Eu cu gagica asta agresivă nu mă pup deloc, cum că României îi lipsește o extremă dreaptă veritabilă, chipurile, justițiară, ca să impună respect la hoții de comuniști. Dimpotrivă, eu cred că tocmai asta i-ar mai lipsi! Combaterea corupției!!! Ca să ne spălăm definitiv pe bot de Europa!

– În schimb, am un comerț perfect cu străbunicul ei, geograful Voicu Ghizdavu, care a făcut ca Gagarin înconjurul lumii, cu Prințul Carol al II-lea la 1920, și a cărui Operă abia în zilele noastre începe să fie restituită, prin osârdia acestei pleiade de editori și sponsori cu care ne fudulim. El susținea la 1938 că echilibrul continental nu va fi niciodată stabil dacă românii n-au, dacă nu la Ural, pe aliniamentul Vorkuta-Magnitogorsk-Samarkand, mari centre culturale, atunci ele să fie semănate măcar pe Volga, pe linia Arhanghelsk-Astrahan, ideea ascunsă antileșească fiind *întemeierea unei Galii Noi la est de catolicisme*, ai cărei locuitori, sub numele generic de *galițieni*, să-și extragă luminile spirituale de la un nou Paris al timpurilor noi, care ar trebui să fie Lembergul, iar dacă acest oraș nu reușește să-și impună Occidentului rubinele, atuncea să cedeze definitiv Bucureștiului această mistică răspundere de lapislazuli eurasiatic!

– De acord! Dar cu condiția, interveni cu vocea-i de contrabas

ministrul secretar de stat ministrul culturii, ca primăria de sector să ridice toate gunoaiele, care, încălzindu-se vremea, au început să exulte, și să se încastreze câinii prea vagabonzi, deoarece, cum observa deunăzi la ședința săptămânală a executivului ministrul mediului, s-au înmulțit atât de des încât au interzis accesul comunităților de pisici la tomberoane, le-au lichidat complet, ceea ce favorizează ecologic o înmulțire necontrolabilă a rozătoarelor de arhive și de cărți, ce se pot comporta, cum arăta, cu același prilej, al sănătății, ca vectori ai unor boli adesea rușinoase și vechi, a căror reapariție ne poate handicapa dureros, ca pe niște ciumați, exact în ce privește a accesa obiectivul nostru comun de la Snagov: Europa!

– Te votez, Marius! admise Clara Honig. Farmecul Bucureștilor noștri a rămas irezistibil. Dacă voi fi solicitată să îmi aduc aportul la dezvoltarea culturii în orașul meu natal, nu voi ezita niciun pic să fac totul și chiar mai mult decât atât! Numai să fiu, cum zic, curtată, solicitată!

Era toamnă la Sonnenheim și biata Clara tot domnișoară.

Zilieri tineri migranți, cu bene tronconice alsaciene din plastic rucsaci în spate, se pierdeau în via pusă elegant pe spalieri, cu botnițe să nu facă pagubă podgoreanului boier, după obiceiul din România Regală, adus de Carol I din zonele viticole natale de pe văile Badenului, Neckarului, Mozelei, Ronului, Rinului, Acheronului, și Württenbergului.

Pe veranda umbrită de vițe negre și de răuruscă, eternul Marius zâmbea în fotoliul de paie albe, cu un braț pe umărul Dorotheei, cu celălalt pe genunchiul Clarei, care la etatea ei se ținea încă bine datorită poeziei pe care o practicase toată viața și tratamentului bi cu Spätburgunder, de când reluaseră la Strasbourg obiceiul de a pălăvrăgi despre nedreptăți.

Hulubi albi de rasă pacifistă Picasso gângureau în columbarul asociat, ca un fel de campanilă, capelei foste grajd, în care el pictase deja splendidele-i fresce, pe un libret extras din voluminosul caiet *Timișoara-n sânge*. Ei voiau să simbolizeze gângurind sufletele celor care s-au jertfit, unii chiar și trupește prin ardere la crematoriul bucureștean, pentru aflarea adevărului asupra evenimentelor din decembrie, fără însă a se gândi kafkian că până la urmă, din perspectiva judecătorilor, „nefiind revoluție, n-a putut exista nici vreo forță de represiune“, vreun comandament sau vreun colaboraționism al securității literar-artistice și al altor forțe.

– Ia mai zi, măi, din vioară cum a fost cu unchiu Jan la interogatoriu! sorbi Clara din mustul vâscos ce-i înroși gura ca la vampiri. Să ne mai râdem și noi pe-acilea, ca niște mineri ieșiți la suprafața de massă!

– Care unchiu Jan? avu o pauză de memorie artistul, sau o fulgurație de instinct diplomatic.

– Unchiul Jannnn, iubitului! Bunicul lui Enache al Isadorei, care te-a anchetat în iulie 1952, în lagărul de pe Ghencea, înainte de-a te da la Canal! Cum a fost cu relatarea a ce-am discutat noi doi în ianuarie 1941...

– A! plesni înalt bătrânul, unchiul Jan, ai?... Așa-i zice ticălosului

Isadora noastră. Pentru mine, nu era niciun unchi. Ne cunoșteam noi din facultate, de la Ieși. O fost tari de treabă. Fă șaizeși de luni, zișe, *condamnare administrativă*, Maurisică, pe o vină complet indefinită, și rezolvă așa neîncrederea securității sovietice în tine ca boier, decât să te condamne ăștia pentru cine știe ce faptă concretă, reală sau inventată, riguros încadrabilă!... Cu originea ta burghezo-moșierească, intelectual trecut pe la Sorbona, cu frate la Baltimore în California și cu unchi în Cimitirul Sfânta Vinere, dar fost antropofag de ilegaliști, cu stagiu satisfăcut pe frontul antisovietic în criminal războiul sfânt contra Uniunii Sovietice, n-aveai, bă, nicio șansă să scapi, decât *muntele*, să aștepți cu naivii și naționaliștii să vină americanii, sau frontiera, să te dea sârbii sau ungurii sau chiar europenii îndărăt!... Fă, dom'le, o parte din astea șaizeci de luni și, odată reeducat, Partidul îți va putea folosi, cândva, înalta ta calificare pariziană, potrivit necesităților. Vei putea lucra ca artist plastic, ca jurist sau chiar în diplomație, căci ai maniere alese și ești poliglot. Vei putea să iei și Premiul de Stat, dacă știi să fii băiat deștept și să te orientezi, după ce te-ai resemnat cu ireversibilitatea timpului. Dar acuma, linia corectă este exact cât or să-ți dea, șaizeci de luni. În mod confidențial, te influențez, ca amic, să nu faci cumva vreo prostie și să iei dublu...

– Astea le-ai mai povestit, domnule Ghizdavu, interveni Dorothea, indignată că poeta i s-a adresat cu iubitule. Întrebarea de interes memorial era de unde știa acest anchetator, din lagărul de acumulare concentrare Ghencea, de întâlnirea voastră intimă, a ta cu Clara, din ianuarie 1941...

Deodată ea simți că nu mai poate să suporte situația și, legănându-și silueta diftină a capotului cafeniu matlasat, coborî treptele mozaicate în curte, depărtându-se spre cotețele găinilor, care cârâiră de bucurie, recunoscând-o după șoldurile mari și puternice, muncitoare, feseniste, ca ale Anei Pauker, cu care dăduse și mâna înainte de a pleca în Spania.

– Totdeauna regreți că n-ai făcut-o! șopti cald Marius Clarei, când rămaseră destul de singuri și îndrăzni să o privească în ochi cutezător.

Îi irita bătrânețile alsaciene mireasma de capelă a viei ruginii, părăsite de rândunici și cutreierată de culegători cu botnițe nichelate, pentru purtarea cărora le plătise un tarif suplimentar, dar, ca galițian, se simțea foarte mândru de ce regizase. Cita din Casanova, și Clara Honig roși puternic. Încurcată, ea întinse mâna cu pete roz, vinete, brune, spre măsuța rotundă și prinse a frunzări un teanc de extracte de pe Internet, reținute de insomniacul Marius noaptea trecută. Erau dintr-un opus mai mititel, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die judische Weltpolitik* (1923), care în baza unui artefact produs probabil de țarism, pentru a atribui altora propriile planuri, „lămurea“ tinerele cranii rase de intențiile eterne ale iudaismului, și dintr-o lucrare clasică a filozofiei și eseisticii germane, *Mythus des 20. Jahrhunderts* (1930), unde găseai tot ce-ți dorești ca, arian blond cu ochi albaștri, să simți nevoie de educație tehnică și eroică, de

onoare fredericiană, de supunere la criterii de afirmare competență și valoare cum voia și Moltke și, mai ales, să capeți prin autoeducație voința și fălcile de carnivor ale lui Bismarck. Ambele texte aparțineau marelui arhitect, filozof, analist, manager de partid și de stat, martir nazist Alfred Rosenberg, spânzurat la Nürnberg, dar care mai bine era amnistiat sau măcar grațiat, cum socotea academicianul Tudor Băluțeanu vizând el aflarea adevărului despre furtunoasele uman evenimente din 1939-1945, în urma cărora galițienii, adică esticii, au fost bolșevizați de... europeni și americani, sub pretextul că eșecul comunismului, la aceste seminții socotite de rase neglijabile, ar putea fi cândva o ultimă învățătură de minte și pentru intelectualitatea celor mai orbitor superioare, euroatlantice.

– În ianuarie 1941, am părăsit munca mea de la Ziduri, expulzia Operei, mânat și de dorul tău, Clarissa, și fiindcă mă tortura pe atunci un pisălog de la Ministerul Propagandei, camaradul ajutor de comandant avocat Tudor Băluțeanu, cu care mă cunoșteam tot de la Iași, unde aflase că urmez nu numai dreptul inegal, ci și artele foarte frumoase, cu Tonitza, Plămădeală, Luchian, Aman și Costin Petrescu. Camaradul ăsta tocmai se întorsese încântat din Reich, se holbase la Casa Brună de la München și voia s-o decorez EU la fel pe cea din Bucureștii Noi, – a Căpitanului și a celorlalți martiri, Casă Verde... Însă, dracu știe cum, partea cea mai proastă era că, tupeist, intrase în contact cu însuși Alfred Rosenberg și – Franța căzuse de vreo șase luni – mă recomandase deja nemților, pentru Catedrala din Strasbourg, ca specialist în arte marțial-monumentale, c-aș fi eu un superdotat în stare să evacuez Fecioara în stradă și să pun în loc sfinți dintre... cavalerii care s-au jertfit ca să lărgească hotarele celui de-al Treilea Reich!... Firește, m-am sustras cu modestie, nu, de ce, că te fac academician!... Nu e loc de tine? Atunci mai împușc pe careva, și gata!

– Istoria, lătră mai tare președintele Zahei Avăcăressssi făcând să tresalte inimile în vulpile cele chinezești din vie, la care tot visa senilul Marius, încântat că pofta rămâne veșnic tânără, chit că nici cuvintele suculente nu-ți mai intră-n unitatea de calcul, e plină de anecdote, domnilor și doamnelor! De-aia nici nu prea prind la populație documentarele dureroase, ororile. Cu țuica-n nas, consumatorul *zapează*. Care dezvăluiri nici nu sunt o problemă de fond, fezabilă, punctuală, luând-o după algoritm. La esență, istoria este un vin plin de atitudini cu valoare adăugată vectorial pozitivă și, de aceea, la cișmea cu sacaua, stă scris chinezește că interesul pecuniar al populației, care suferă încă de nestăpânirea la nivel cognitiv de către toți șefii a normelor eticii și echității, este să importăm de la corporații o mai maximă capacitate de diagnoză, prognoză, evaluare și, în final, prometeică, gestiune a bugetului național de timp!

– Au oare nu e încărcat de semnificații, cum spune fata asta, Isadora de Schaffhausen, dulce păstoriță, traseul Tezaurului troian?

– Cum a stat în subsolul Isarlâcului mai bine de două milenii și

jumătate, nu putea el să mai stea? De ce atunci, abia la vremea războiului ruso-româno-turc, a dat Heinrich Schliemann, în noaptea de 8 pe 9 mai 1877, și nu în alta, peste seiful de lemn din zid cu târnăcopul?

– Pentru că există Providență, domnilor!

– Scris este în cartea destinului, cum bine observa cineva, ca Moscova lui Cantemir, Milescu și Druță să devină, cu timpul, nu a Treia Romă, ci al Treilea Paris, al doilea doară fiind Bucureștii. Dar pentru aceasta, cum observa un temerar gânditor interbelic, Voicu Ghizdavu, ne trebuie ca un *ritual de întemeiere* să se deruleze, după algoritm, dar și după competențe. Or, ce poate fi pus ca temei simbolic altceva, decât de unde a crescut și Europa, adică Homer, adică Troia, adică Tezaurul?

Și putem observa cu un fel de groază de gnoză, născută din microscopicitatea noastră de muritori, cum planul divin se joacă-n metempsihoză, punctual și fără abateri de la prorocita zoonoză.

– Mai întâi și mai întâi, omul de afaceri Schliemann adună banii pentru niște investiții în săpături. Unde și de ce acolo?... La Petersburg și Moscova! Ca angrosist de indigo, praf de tec, vanilie, piper, curcuma, poroinic, scorțișoară, pelin și alte mirodenii necesare la restaurantele burghezo-moșierimii și ale autocrației, pe care le-ați și văzut recent la televiziunea de stat, în ecranizarea *Doctor Jivago*, care datorită depărtării de Occident specialistul nu poate participa decât ca protocronist la înnoirile de tehnologie literar-artistică, spre deosebire de *Doktor Faustus*.

Ceea ce înseamnă, din punct de vedere de drept revoluționar, că averea lui Herr Schliemann s-a acumulat primitiv prin exploatarea nemiloasă a țăranului mujic, legat de glie, și a proletariatului incipient de prin marile orașe ale Imperiului Rus, trecător la capitalism...

– Iară pe la 1877-1878, s-a întâmplat că era să ne realizeze Țarismul nu numai Independența noastră de turcii păgâni, ci și, dac-ar fi fost *scris* cumva, Cucerirea Helespontului prin care Pontul Euxin pompează în Mediterana, îndulcind-o, ce-a strâns din Dunăre, Nistru, Bug, Don, Kuban și alte fluvii. Iară trecând Helespontul pe pod de vase și fanfară, iaca, gata și Troia! Intra deci Tezaurul, ca temei și temelie, la un nou imperiu, de extrapolație europeană, rus. Ci în această situație, legătura se stabilea peste spațiul danubiano-carpato-pontic, încât ne nimicea, ne schimba denumirea la Neam, și sângele, ceea ce zeii Daciei n-au admis, au zis răspicat Nu.

Un crainic cu aripi de azur ca ale arhanghelului Mihail i s-a arătat noaptea în vis celebrului arheolog, comunicându-i poziția exactă în zid, sub scrum, a lăzii cu podoabe rămase lui Priam de la Iocasta. O iei, o sui pe asini, apoi pe corabie, ca Paris pe Hélène, și nu te mai oprești pân' la Berlin, nene! Binevoitori în afaceri cu noroc până acum, tot noi, zei și zeițe, te-om năpăstui de nu execuți întocmai. Ceea ce Schliemann tăcu și făcu!

– De atunci, presiunea rusă pe Prut s-a diminuat considerabil, căci stăpânirea Strâmtorilor nu mai avea temei Divin troian. Țara a respirat și a

reușit progrese remarcabile, evidențiate la Expoziția Jubiliară din 1906, la Serbările Unirii din 8-21 mai 1929, organizate de țărăniști fiindcă n-au participat la încoronarea de la Alba Iulia din octombrie 1922, precum și la exuberantele Serbări ale Restaurației lui Carol II, din iunie 1940, terminate totuși repejor cu ultimatumul și dictatul sovieto-german din 26.

– Cum stăpânirea Bosforului și Dardanelelor, ca *drum spre* Troia, nu mai avea utilitate heideggeriană, fiindcă Tezaurul ajunsese deja la Berlin, s-a modificat și sensul curgerii roiurilor de oameni: agenți secreți umani și de origine divină au atentat la Sarajevo, pentru ca Imperiul Țarist și cu cel German să se încaiere, fără să mai țină seama de ceea ce orice minte limpede vedea, că bilanțul va fi falimentul pentru ambele părți...

– Nu poți în genere să te lupți cu pârdalnica de Ursită! Ce ți-e scris, în frunte ți-e zapis! Geaba marii șobolani de diplomație secretă au trimis pe Lenin cu trenul blindat, plin de tipografii pentru propagandă și cu bani de arme și de hrană la mercenari: mda, au dărâmat autocrația, care râvnea la Tezaurul lui Priam, dar în locul ei au venit alții, nomenclatura, cari deși susțineau a cunoaște materialism, istoric și dialectic, habar n-aveau ce scenariu spectaculos se juca providențial, luându-i de actori și clovni!

– Ba chiar, zise el muindu-și pișcotul cu aromă de migdale în ceaiul de pădure vitaminizat, e mai rău dacă te opui la soartă decât dacă nu te opui deloc! Îți dai seama? Ajungea Tezaurul troian la țarul Nicolae II, dacă nu se făcea manevra cu Lenin în tren. Marea intelectualitate rusă crescută de Dostoievski n-ar mai fi fost masacrată complet și se putea înălța încă din anii ’20 al doilea Paris la București și al treilea la Moscova!

Așa încât am fi avut la solstițiul verii lui 1941 deja o Europă unită de la Atlantic la Ural, una și indivizibilă, mamă iubitoare la toți fiii săi, nu să fie doar unii primiți în Schengen, iar ăilalți să se milogească pe la porți!

– Astăzi, privi Marius Ghizdavu, mulțumit de recoltă, la basculanta în bena murdară de beton a căreia culegătorii vărsau strugurii pentru a-i trimite la instalații, lucrurile s-au complicat considerabil, dincolo de Kortina din materiale ceramice compozite și capace de fontă de pe la canale, retopite, care desparte pe europenii avansați de galițienii inapți de e-civilizație. Partea iremediabilă fiind că Lenin, hoț, a depersonalizat aurul Tezaurului Reginei Maria, făcând problematică înălțarea celui de-al Doilea Paris, tipic galițian, adevărată capitală de Sud, pe ruinurile bucureștene ceaușiste, nelăsând totodată nicio indicație la Kremlin despre cum să se construiască al Treilea Paris, de îndată ce Stalin primește, odată cu steagurile naziste, colac peste pupăză trofeu, și Tezaurul Regelui Priam!

– În genere, îi acoperi cu mânuța mâna Clara, este de imputat nu numai lui Lenin, ci chiar lui Karl Marx, că în zecile lor de opere complete n-au lăsat vreo indicație, cât un micron măcar, despre cum trebuie să se comporte comuniștii cinstiți după ce eșecul economic, practica deci, îi constrânge la *a se recalifica capitaliști*, în folosul clasei muncitoare, care

va avea astfel asigurate, prin întreprinderi mici și mijlocii sau prin acțiuni ale capitalului autohton la corporațiile mari, numeroase noi și noi și noi locuri de muncă pentru o viață nouă, corectă și chiar decentă.

– Mmmmmmda! oftă nonagenarul alsacian, semn că gândea și se retrăsese din cele omenești, mâna lui de cauciuc natural figurând cu pixul pe alba hârtie consumabilă, o ipoteză despre cum va fi arătat urban crematoriul propus de Alfred Rosenberg Moscovei tânăr. Hm, dacă acest crematoriu ar fi ajuns să fie funcțional, oare mai trimitea Stalin să se împuște nume incomode de troțkiști prin gări și târșuri spre Siberia?

– Clu-clu-clu-clu-clu-clu-cluuuu! își tot chema veselă găinușele Dorothea, ca să le dea din sacul de rafie, într-un șifonat castron de aluminiu, *concentrate FNC*, furate de șoferi de la Bază, de la Fabrica de Nutrețuri.

Porumbeii capelei timișorene simțiră și se agitară, rotind codițe bogate, evantaie de paradă a paradis, de prezentare de momentul modei.

– Legionari, ba chiar și legionare, se știe că au fost arși la crematoriul bucureștean, dădea niște nume Mișu Focșăneanu, în anul Nürnbergului 1946, – apoi poate că Mareșalul Ion Antonescu și alții. Enigma este dacă, până la timișorenii tăi, sub Dej sau sub Cea, dați dispăruți, vor fi trecut și alți români de la noi din republică prin acel coș!

Iar Nichita Căinaru, om politic din CSI, nepotul scriitorului Grig lichidat în toamna lui 1956, susținea într-o parte anumită a presei, recent, că nu toți chișinăuienii dispăruți, sub Stalin și după, trebuie căutați în cimitirele de la Sibir ale căgăbăului: ehei, sunt indicii că funcționau *minicrematorii* pe le secții chiar pe malurile Bâcului!

– Ceea ce nu face decât să confirme, dulce Clara, ipoteza mea, concluzia mea, doctrina mea, că interesul ingineresc pentru senzaționalul nazism, de la perfecția *tehnologică* și valențele cinematografice ale tragediei purcede, cauza ei aflându-se însă în om, care este o ființă încă în evoluție... Sunt absolut convins că, la foamete, frig și numai două ore televiziune zilnic pe un singur canal, hoardele astea triste mai degrabă s-ar încolona după primul alt Hitler sau noul Lenin, decât să-ți citească ție versurile lirice sau mie inscripțiile de pe frescele imaginare din biblioteci.

Sus-sus, steluțe confirmau prin spațiul dintre ele că nu-i nicio pagubă-n cer fără de homosap, mai sunt și alte dihănii în Univers.

Pe drum, fluierând un marș de textier îndrăgostit, trecu un june și domnișoara tresări. Ca în gară, o alta, cândva, aproape de Bug, Golta, județul Golta... Ah, această plăcere de arte marțiale, tuns SS și își plimbă un lup alsacian la tufiș, unul disciplinat și energic, numai ordin să-i dai!

E însă nevoie pe net, camarazi, de un nou mit, de un alt Alfred Rosenberg, pentru secolul al XXI-lea, alt secol sângeros adică, dar cu același *om*.

2

După ce-și canoni părul stufos, de culoarea secarei coapte dintr-un tablou semnat Șîșkin, copiat de exigentul ei bunic întru studiu modest, Isadora numără codițele obținute și găsi că sunt doar optzeci și trei. Ci el își aduna anii luându-și ca dată de naștere Lwów 1 octombrie 1912 și, superstițioasă, cum o învățase bunica Eliza, ea mai împleti încă, urându-i astfel să depășească una sută, apoi își puse rucsacul de școlăriță, cam gol, ca o raniță de soldat înfometat în Stepa Calmucă, fără de cărți după reformele educației, își lustrui steluța aurie înfiptă-n năsuc ca-ntr-un epolet de sergent din trupele trimise să ducă picilor afgani cravate roșii, rimate cică purpurii, regal, și, sărutând obrazul proaspăt ras, pomădat, până și pudrat ca pentru tâlcșou sau incinerare, bătu nervoasă din piciorus, ca o iepșoară, să i se numere francii pentru coșul zilnic de studentă, deși elevă.

Toate orologiile Baselului bătură opt dimineața, *simultan*, cum se întâmplă în țări cu economie neviolată calitativ de cantitativul de pe sarcinile de plan, însă nici gând ca miliardarul și atât de risipitorul coproprietar cu Augustus, de la Baltimore Bank, s-o laude. El clămpănea pe claviatură, verificând cum o softistă poloneză, mam'zelle Agnieszka, îi transpusese în virtualitate o călătorie în sus și-n jos pe Muntele Conic de la nord de Ziduri, dotându-l cu sanctuare integrate perfect în natură, nu toate ortodoxe, și nu doar asiatice, erau și unele pur canibalice, niște capcane în fond, niște curse ca fiecare să-și descopere la masa de piatră fiara lăuntrică și să găsească o formulă decentă de coabitare cu ea.

– Sunt informat, se răsti el cu voce dur batjocoritoare, de gazetar la Iskra, care a prins și *anchetează* vreun liberal-țărănist convins că doar o Românie Regat ar ocoli statutul de fostă republică sovietică, mi s-a spus că te-ai amestecat, Isadora, în problemele interne valahe, că l-ai abordat pe maharajahul Zahei Avăcăressi, surprinzându-l implementat în masse, când tocmai le testa năzuințele în dârdora anticipatelor... Cin' te-a autorizat pe tine, ay, copilă nebună și ingrată, să-l asiguri că Exilul, EU în persoană, suntem gata să finanțăm cu blugi, care se vor distribui la niște corturi speciale în Piața Universității, nu ș' ce mișcare radical-justițiară?

– Sunt doar execrabile, surâse ea cu tristeță, exagerări crase ale presei. Fake news. Nu tot ce-ți vine pe rețea este ok, bunel drag și scump! N-am vrut decât să bag spaima în burgheji, hoți și incompetenți. Strict cu o ipoteză de lucru extremistă! Să-i constrâng să... gândească! În rest, sunt deplin conștientă că, suta de lei fiind mai mică decât suta de mii, iar „unitatea de măsură pentru genocid fiind mortul“, cum spui tu, de îndată ce s-ar corecta calculul inoculat gloatei, că simienii în patru luni ar fi făcut mai mult rău decât comuniștii în 45 de ani, și s-ar prognoza vreun succes la urne, noua mișcare ar fi imediat infiltrată, la primele vagi luciri ale

ciolanului, așa încât, vorba lu' unchiu Jan către doctor Cezar Bogza, nu-ți face nicio grijă, maestre, că *dacă vine ăilalți, tot ai noștri vine!*

Goethean de frumos, ca posibil exemplar de expus în sicriu pe un catafalc de robot omenit cu atlaz violet plâns, filozof al istoriei, post-antropolog, el scoase mâlc dolarii amestecați cu euroi încă neșifonați, franci n-avea, și intră în ebuliție cerebrală, cu ochii larg deschiși, cărămizii dar orbi, dând imediat uitării fetița cu fundițe ce plutea să studieze două mâțe, una galbenă dormitând și ailaltă albastră spălându-se sub coadă la covată, scăpate neincinerate după Entartete Kunst, expoziția de artă degenerată atât de plăcută lui Stalin încât a imitat-o cu itemi din colecțiile azi ale oligarhului Pușkin, iar între pleoapele umflate de insomnie și tunul de electroni luminoși, își tot schimba curcubeul și poziția un cameleon drăguț, lucrat tot în maniera sensibilului expresionist, de mam'zelle Agnieszka, pe motiv că, de n-ar fi pierit la 4 martie 1916 în misiune de recunoaștere a inamicului, atunci amicul animăluțelor Franz Marc era azi maestrul de Expressionismus ales de junele Marius, deci și de ea.

Într-adevăr, transferurile de memorie ce se produc între diferitele compartimente cerebrale, cu febrilitatea cu care se redistribuie pasagerii pe Titanicul german *Wilhelm Gustloff*, după ce submarinul sovietic S-13 al lui Aleksandr Ivanovici Marinesko, în chiar 30 ianuarie 1945, cu trei românește nimerite torpile i-a lăsat o oră de spectacol ca de viermi, înainte de a coborî în tăcerile Mării Baltice, iarna, cu cinci-șase mii de refugiați hăituiți din Prusia lui Kant, ceea ce niciodată Oscaruri, că nu erau bogătași în fracuri, dar femei și copii tot erau, ar fi totuși transferuri cerebrale justificate, fiindcă, precum ca atunci când, de pensionar și fără de medicamente, mai arunci în neant din lucruri, pregătindu-te de zen japoneza simplificare a vieții, tot așa și cu amintirile, nu toate sunt utile operei, chiar pentru un Proust sau un Eugen Barbu ca tine, Vadime.

Astfel, boierul de la Ziduri boem Marius Ghizdavu, de la Ministerul Propagandei, artist cu viață orientată, om cu Operă, ca să nu riște concentrare pe zonă și să nu i se rechiziționeze Cadillacul sau Calul, altminteri cu Atelier Nou cumpărat de tac-su Voicu, în Parcul Filipescu de lângă Statuia Regelui Ferdinand, ales să fie vizavi de unde stăteau, la parter, Amelia cu Alecu; la unu, Elvira cu Mișu; iar la doi, rar că preferau stațiunile, Octavian cu Virginica, Alex și Vicky, și vreo gorilă, – din câte trasee circulare a parcurs, în vis sau aievea, pentru înfășurata Clarisse Honig, cea de vârstă încă beatricee dar deja poetă, poetă în toată puterea cuvântului, azi nu mai voia să-și amintească decât vreo două-trei.

Aceste binefăcătoare peripluri, și pentru sănătate logică, și pentru gândurile tot mai grele pentru artist în epocă, începeau cam de la Piața 6 Septembrie, care înainte de când l-au scos românii doar pe Carol II „principalul vinovat“ de cum au ciopârțit Țara, în cârdășie, nazismul și bolșevismul, se numea Piața Mare și a avut hală de inspirație pariziană,

plină sub regimul burghezo-moșieresc, goală sub comuniști, încât Ceaușescu a și demolat-o, rușinându-se să nu se mai colporteze vreo comparațiune de către Bulă, încât să intre la idei Nea Caisă, cum deja raporta alarmat organelor de specialitate Ilie de la Sculărie, fenomenul.

Cam de unde-i acu MacmacDonaldul și Paanasonicul cu reclame de s-ar cruci mânios și-ar înjura de Sfânta Vinere ăl de-a pus superbigul Unirea tot arătând cu degetul, Marius fotograful o lua timid pe jos spre cartierele mărginașe, ca să se reculeagă înnoitor la mormântul lui Eminescu, Poetul Național încă nedemitizat pe vecie de Autoelită, trecând lăturiș și pe la Nicolae Iorga, asemeni nemaiprizat de lichidatorii românismului, cu buruieni pe mormânt neatinse de mașina de tuns iarba.

În tragica duminică de 19 ianuarie 1941, intențiile sale la Cimitirul Bellu erau totuși o țâră mai lacome, determinate de faptul destul de curios, că spre sud, spre Balcic, profilat cât cerul peste mahalalele cele fără de culoare, părea că, precum Colosul de la Prado al lui Goya, se înălțase savantul Nicolae Iorga, deasupra unor mulțimi de refugiați panicați, veniți concentric din toate direcțiile cardinale, care cu bocceluțe, care fără măcar acest minim avut, nădăjduind a-și salva barim sufletul românesc dacă nu și limba expusă iar. (Atât de expusă încât, ajuns proprietar unic al filialelor din Portland și Oregon ale Baltimore Bank și Nevermore Bank, Octavian va sponsoriza o poloneză studentă, mam'zelle Agnieszka, să studieze Laboratoriul lingvistic de la Tiraspol, crucișător finanțat de Stalin de la 1924 la 1940, pentru a li se prepara transnistrenilor dintre Fuji-Ceahlău și Cetatea Albă o limbuță moldovignească separatistă, care sî le consolideze ireversibil identitatea și să le permită afirmarea cu tot mai multă vrednicie a glasului în corul noroadelor tot mai numeroase ale lumii roșii.) Această viziune a profesorului Iorga în obișnuitul costum clasic, de catedră, tipografie, arhivă sau Consiliu de Coroană, văzut însă doar de la mijloc în sus, ca și cum ar fi stat gânditor cu coatele rezemate de mahalalele a căror poezie o apărase cu fervoare împotriva blochauzurilor din centru, gândi Marius că trebuie să irite din cale-afară pe nomenclaturiștii lui Horia Sima. Era ceva de basm romantic aici, scena cu pata de sânge ce nu poate fi extrasă de pe o cheie de ucigaș nici măcar cu excelentul detergent nemțesc Persil... Adică junele Horia Sima, va re-gândi el, îndată după ce comuniștii galițieni au trecut la Construcția Capitalismului 1990, trebuia să anticipeze-n '40 atât sovietizarea cât și desovietizarea și, deci, exploatarea țepuitoare în noua Românie, fundată la 6 Martie 1945, ratificată la 30 Decembrie 1947 și implementată la 1990, a unor *nume* de ziare și de partide vechi. Vas'zică Horia Sima n-a avut luciditatea minimă necesară *să se delimiteze* de ciuruirea lui Iorga, și să condamne *derapajul* de la calea *justiției*. Ci numai doar o dată astfel de polițețuri regrete îndosariate, ceata Arhanghelului Mihail ar fi împrospătat viața politică, lângă grupările privatizate-n Brătianu, Maniu și Titel-Petrescu, astfel încât și în spatele bătrânilor ei

călușari, în adidași fără de clopoței, să se poată rădica bărbați dinamici, apucători, insolenți, patrioți, pro-europeni și necomplexați de vreo nostalgie privind România Veche...

– Ce? Cine mă sună, mam'zelle Agnieszka?... O fată?... Clara Honig? Nu cunosc. N-am timp. Nu primesc pe nimeni. E zi de hipodrom. Am de fixat azi Reginei Maria căluții ăia, mă duc la Sigmaringen!

Erau niște cai de bronz care plângeau etern, modelați pentru un monument funerar gol, ajutat de un tânăr sculptor cernăuțean, Andrei Hurmuzacov, elev al marelui portretist bucovinean Dumitru Gorșcovschi.

Forța detaliilor, acea răbdare, Marius nu le mai avea după 1998, riscând să se apropie prea mult de formele pure, ceea ce are dezavantajul că spală la budă și crimele bolșevismului, și p' ale imitațiunii lui naziste. De aceea, lucra cu calfe, având totuși probitatea de a nu semna produsele, ci de a pune pe ele doar ștampila Cooperativei Meșteșugărești Avântul.

În schimb, ca într-o primăvară de 7 noiembrie, explora – de când apăruse nobila Agnieszka – o adolescență nouă a inspirației și trăia mai aproape de cer decât de pământ, își permitea mari confuzii, de epoci, de locuri, de regimuri, de persoane. Până și de dușmani sau prieteni, motivând că oricum sunt și unii, și alții, niște oameni, entități de esență agresivă, incult imune la orice virus construit de artist. Știa că virușii sunt mai mult *substanțe*, lucruri, decât microbi, și năzuia să creeze, chiar începuse și progresase-n eșec, până se infectase dinăuntru spre dinafara creierului cu un asemenea virus învelit în plăci spirituale pentagonale și structurat ca un fel de icosaedru nu întru totul regulat la cenzură. De unde confuzii imediate, ca la aurolacii capitalei sale de pe Dâmbovița, sau ca la privighetorile reședinței sale de vară de sub Munte și Schit, care confundă un bec roz din parcul de la Pribegi cu luna argonică, refuzând să cânte când e stins, cum a observat doctorul Cezar Bogza, însărcinat și finanțat de la Baltimore pentru astfel de cercetări și administrarea bunurilor.

– Clara?... Clarissa?... Clarița?... Eeeu i-am pus în mână întâia oară o poezie frapant expresionistă, așa să știi!... Ce e expresionismul?... Totu-i expresionism, dacă-i sincer, până și sentimentalismul, de la Atlantic până la Ural. De la *Pamela, or Virtue Rewarded* (1741) la *Bednaia Liza* (1792), a lui Nikolai Mihailovici Karamzin, care scotea periodicul *Vestnik Evropî*, dar nu i-am găsit în biblioteca imena Dmitri Kantemira de la Harkov, răvășită de război și epurările staliniste, cu Murocika, decât *Natalia, fată de boier* și *Marfa, posedata soție de ștab*, nu și dodecafonica *Istorie a Imperiului rus*. Fost-au cincizeci de ani grozavi aceia, Sărmană Liza Eliza, până Aufklärungul, tot luminând și luminând, prea lichida inegalitățile, inclusiv de noblețe, așa milă-i era de gloatele ce vor fi baza de masă atât pentru securitatea lui Stalin, Mao, Pol Pot, cât și pentru a lui Hi, Muss și Horthy, și-a lui Tudor Băluțeanu, a cărui presiune întru *a colabora* în toamna lui 1940 la decorarea edificiilor publice sau de partid cucerite de

simieni, eu am simțit-o mai puternic decât ulterior pe-a comuniștilor proști, care m-au trimis la Canalul Morții și la Onești ca rob, ca pe o cifră, nu ca pe un intelectual de preț, nici măcar ca pe un moșier!

Clarissa, or the History of a Young Lady, dată de preFreudul Samuel Richardson la numai șapte ani după biata *Pamela*, adică tot atât cât a durat și regimul Iliescu Unu, profund marcat de bazele puse de băiatu lu' Valter, Roman, care-mi vorbea... mie-n Kuban, antifranchistul, Valter de la Radio Moscova, gorodok ce-ar trebui să ne fie cu noroc ca un al treilea Paris, s-avem dubii de orientare, spre Est sau spre Vest, cu geografică echidistanță, și tot n-am înțeles ce voia fata meșterului fotograf Honig, cu atelier în Ferentari, Belleville, Ménilmontant, Pigalle, lângă *La Cățeaua Leșinată*, cârciumă patriarhală, patriotardă și sentimentală, tixită de niște fără treabă interesanți plastic, dubioși ca cioloveci... Ba confund, Ea era precoce. Clar, Clara o citise încă de la șapte ani, poezia, știa matern engleza de la mă-sa, Phia, de fapt Sophia, și aceste lecturi au ecou în stilul ei epistolar. Am în cufăr un set de plicuri cu fundițe roz ale Isadorei, din părul ei de culoarea Secarei rătăcitorului și narodnicistului Șîșkin, care însă n-a pictat el, pentru copii, celebra sub Stalin planșă cu ursoaica spălătoare a doi ursuleți, unul țipă, altul zburdă, cum e în orice totalitarism și veselie, c-ar fi avut și sistemul concentraționar german... părțile lui bune, sunt și azi șosele de la Hitler și nu mai face ăștia azi ce făcea ăia înainte, până și cu metroul lui Cea, uite cât se câcâie să-l mai prelungească măcar c-o singură stație!

– Nu mai știu, Agnieszka, nu mai știu! se bătu el obosit peste frunte.

În ochi purta o melancolie de Einstein bătrân, ros de boala radiației și de răspândirea armelor de nimicire în masă, chiar după ce liderii atlantici dăduseră la iveală ororile lagărelor, doar ale celor naziste, cu mare tam-tam exaltând micul lor Proces de la Nürnberg, nu atât pentru a face imposibil neonazismul (dovadă cum înflorește, mă uitam aseară în rețea), cât pentru a masca livrarea către sistemul concentraționar marxist-leninist nu doar a galițienilor crezuți liberi la 1922, ceea ce e firesc fiind vorba de un ghiveci etnic socotit de rase inferioare în subconștientul occidental, ci și a central-europenilor respectați, inclusiv mulți austrieci și prusaci!

Dacă s-ar fi plesnit tare peste fruntea, în mod curios, cu epidermă nepătată dezgustător, mereu cosmetizată, Marius n-ar fi stârnit decât curiozitate, atât Agnieszkăi cât și lui Andrei Hurmuzacov, care modela tăcut un fel de Înger timișorean ce urma să fie împachetat în polietilenă, ca pentru crematoriu, și astfel expus ție, cu anexat desigur prospect nipon pentru public, despre cum a fost *atunci* cu cadavrele Revoluției noastre.

– Ah, ce bine, Doamne, ce bine că le-au ars!!! a exclamat a paradox crepuscular în capela sa părintele Damian, cu sugestia că s-a dovedit că, la o criză, cum fu războiul pentru cel german, iată, chiar și *totalitarismul românesc* marxist s-a dovedit în stare să ardă cărți și oameni, timișoreni, ca orice totalitarism dealtfel, unica deosebire fiind de dosar, de criteriu:

avere, rasă, clasă, pofte, QI, rude, lista lecturilor etc. Pentru un artist, că deaia are fantezie, patruzeci-cincizeci de cadavre spun însă mult despre *om*, pe când pentru influenceri, e rău că n-au fost patruzeci-șaizeci de mii de români ciuruiți, ceea ce însă n-ar mai fi însemnat **crimă**, ci „politică" la Stalin, respectiv simplă „statistică" după banalul Eichmann.

Trecutul îndepărtat, reverie, vis, coșmar și trecut recent, altă porcărie, se suprapun, și în plus există în microprocesoarele biologice, dotate cu o bizară logică afectivă, imboldul de a malaxa și a corupe încă și mai mult amintirile: adesea, cele aievea ți-ai dori să fi fost delirate, iar închipuirile cele nobile, aristocrate ca pisicile, și puține, ți le-ai voi să le implementezi personal în istoria făurită sau pocită doar de gloate.

Nu știu, deși firesc ar fi la vârsta mea să-mi aduc aminte perfect acea parte a vieții care merita cu adevărat trăită, după cum ar trebui să uit de la mână pân' la gură evenimente din vârsta de prisos, artificială, contra naturii, ca anumite alianțe politice toxice... Nu mai știu dacă sau nu, fiindcă în iulie 1940, după ce francezii Frontului Popular au capitulat, iar englezii au tulit-o de pe continent, ca în 1944 din Est, urmând să ducă un război aerian doar, adesea criminal față de civili și Patrimoniu, am ajuns să și înlocuiesc vinul meu negru lucid de la Ziduri, la care sunt imun din fașă, cu alcooluri otrăvitoare și oarece hașiș, rămas de la Dorothea.

Era ceva de neînchipuit ca Armatele Roșii, sub diferite pretexte insolente, să ocupe parțial sau total Finlanda, Estonia, Letonia și Lituania, Polonia, Lwówul, România, <u>și nimeni să nu-i declare război lui Stalin</u> sau măcar să-l avertizeze pe răspopit că cine scoate sabia, de sabie va pieri!

Mai dezgustător fiind însă azi, când lumea bună *recunoaște* cuceririle cominterniste de la 1939-1940, însușindu-și slugarnic expresia:

– La 22 iunie 1941, Germania și România au atacat mișelește <u>granița</u>... Uniunii Sovietice!

– Granița, linia Stalin, băi hoților, mincinoșilor, necinstiților sufletește, rămăsese în urmă, la sute de kilometri spre Moscova!

– Se valorificase, dom'le, sub Lenin, un Mare războiu mondial, se murise și se jelise din belșug, se sacrificase excelenta epocă 1900-1914, singura din secol rivalizând cu cele de Aur, rezultatul fiind fixarea unor frontiere, <u>peste care</u>, *oamenii*, dacă o asemenea specie într-adevăr există, să se înțeleagă. Cum merg eu azi în fiecare octombrie, când la echilibru termic cu uscatul, marea e fără valuri, gelatinoasă, la Școala de Pictură de la Balcic, la frații bulgari, la peisaj, colocvii și expoziții colective: ei ar accepta până și una din variantele în bronz *Regina Maria copil*, lucrată funerar de Andrei Hurmuzacov, pentru Ansamblul de la Sigmaringen!

Ca mare artist, durerea mea la 1940 a fost a tuturora, a fost amețitoare: în aplauzele grele ale unui *continent fără speranța denazificării prin mijloacele interne ale sistemului însuși*, pierdusem Basarabia mea, al cărei Bugeac pitoresc, secetos cu cerul în lacuri, cu sfânta gară a

despărțirilor tragice, de război, dintre Ea și El, Sărata, era pentru mine Sudul, când nu băteau vânturi prea reci, și îmi răpiseră și pădurile cele nalte și luminoase ca niște catedrale gotice ale Bucovinei, și încă pierdeam, mereu pierdeam. Nu numai că nemții, italienii, ungurii și bulgarii ne luau, la începutul celei mai triste toamne, regiuni imense din Transilvania și Dobrogea, dar însă ci URSS Stalin ținea cu tot dinadinsul să arate Evropei îngrozite și îngenuncheate, că mai există Armata Roșie, ca ultimă salvare, căreia i se fâlfâie de garanțiile date la Viena de nazism și de fascism României și căreia experți în tortură de-ai Direcției a XIV-a Psihologie ai securității de la Palatul Lubianka i-au trasat de sarcină picătura chinezească pe creștetul meu, zi de zi incidente pe o frontieră neclară, aroganță proletară în tratativele de lichidare a socotelilor privind refugiați, locomotive, nave, dosare, muniții, plus faptic-faptic, invazia lentă a Deltei Dunării ca în poemul lui Maiakovski *Hruba și pendulul lui Foucault*, încât ajunseserăm noi de mila lu' alde Mussolini, să zică el unei delegații, cu emfaza venețian-napolitană obișnuită, știu, știu, frați romani de Lupoaică, știu că panslavismul bolșevic vă înfulecă zilnic în Delta Dunării câte un ostrov... Nu cu nuanța că-ntr-o zi, cum imperiile mor de indigestie, Stalin va vomita înapoi totul, ci dimpotrivă, cu aceeași solidaritate dintre dictatori, cu care Hitler, refuzând să ajute Finlanda c-un pupici mai mult decât anglo-americanii, a rânjit că ha, Finlanda, față-n față cu gigantul rus, trebuia să aibă luciditatea minimă necesară și să cedeze, nu să atace „cu neghiobie“ (vorba lui Churchill) un sistem pentru care Reichul, Imperiul Italian și Imperiul Japonez, dată fiind cvasi o identitate de regim și aceeași râvnă de a-i face pe cetățeni fericiți cu forța, a lăsat loc pentru împărțirea lumii cunoscute, inventând abstractul Pact Tripartit în locul Pactului explicit Anticomintern, care n-ar fi dus decât la să se ajute reciproc să crape om al muncii nazist sau fascist sau ninjac cu om al muncii marxist, leninist, stalinist, ceea ce mă silise să trec la alcooluri din ce în ce mai tari, văzând cum geniala politică a lui Carol 2 de a invita trupe germane ca să nu se autoinvite la fiicele, soțiile și ceasurile noastre cele sovietice, dă roade, e drept după dureroase concesii față de frații bulgari și frații maghiari...

– Nu știu de ce, în acele momente de grea cumpănă națională și internațională, nu mă consolam percepând sosirea mașinii de război germane ca pe o problemă de morfologie a culturii, dacă nu și mai rău, fiindcă la Ziduri, când începuse a se planifica stoichiometric dezvoltarea noastră pe probleme de ideologie și formarea omului nou, mă impresionase teribil viziunea șefului meu de secție de la Ministerul Propagandei, care a fixat ca momentul semnificativ al izvoarelor, al izvoadelor, al originii O, al vetrei V, al oului dogmatic din care prin ciocniri plastice s-a făurit democrația nouă românească, dându-se drept de vot și la muncitori și țărani în folosul unei și mai mari demagogii, căci demagogia nu piere decât dacă-s culți toți alegătorii, scena aceea de fior mitic a Mărășeștilor, atât de bine

surprinsă de Grigore Căinaru în romanul său închinat Doamnei noastre, Reginei noastre, Maria, scena de un patetism imens când fiii de plugari, zice crainicul, fiii României zic eu, pentru că s-a manifestat în acele cincinale un patriotism fără egal în istorie, care a infectat toate clasele, inclusiv pe cele de sus, ce fără ezitare și-au jertfit averile strânse de mai multe generații, ca să se ridice din rândul țărănimii o clasă de mijlocași, încadrați apoi de bolșevici la categoria filozofică de chiaburi deportabili, împărțindu-se-n urmă de către ai satelor leneși, bețivi și găinari tot ce n-a putut încăpea într-o căruță sau într-un cufăr: casa cea mare, beciul, grajdul, hambarul, fânarul, șopronul, vitele, caii, turmele, păsările, plugul, grapa și cât inventar agricol, viu sau mort, mai este și câte mai sunt într-o casă de om...

– Mda, surâse nu fără ironie rece Clara, cine a trăit cu familia astfel de irosire sau cine face măcar observație romanescă în domeniu, își poate combina și o idee aproximativă despre ce înseamnă să fii evreu bucovinean, basarabean... până și acea Herță luată de Stalin din trupul Moldovei, ca să provoace, n-a scăpat în 1941 de purificarea etnică!... Și cum te simți cu jandarmul român la poartă, insist, neînsoțit de cel nazist, cum nici securitatea română de la 1952 nu aresta cu tancuri T-34 produse în Rusia interioară, dintre Reazanul lui Esenin, apoi al lui Soljenițîn, și colinele cele blânde și înțelepte ale Uralilor, care vestesc pe scăpatul din lagărele Kolîmei că, gata, intră în Europa.

– Nu arestau cu tancuri sovietice, arestau cu gipuri americane!

În treacăt, Isadora trase cu urechiușa perforată de șapte verighete subțiri, găsi indiferent subiectul ce privea balamucul altor generații, ea nu servea decât istorie recentă, și fugi cu niște căști în grădina cu cai de bronz, unde Andrei, înalt, spătos și cu barbă sălbatică, proaspăt șamponată, trebăluia prin fân cu un țăpoi din lemn alb și ușor, probabil paltin.

– Nu mai știu, Agnieszka, nu mai știu! se bătu pictorul vag peste frunte, în umbra ulmului.

Cu aerul închis cum că exploatarea în Operă a memoriei intacte trebuia s-o pornească demult. Adică să nu se fi înfricoșat de percheziții, chiar dacă prețul retragerii trupelor sovietice bolșevicii lui Dej îl înțelegeau în dovezi mereu reînnoite de Reprimare a Intelectualității, până la a declanșa pavlovian reflexul balelor de invidie omologilor moscoviți. Totuși, deși era de prevăzut un fel de panică, de hienuță abandonată de mămica ei în altă haită, încă din 1958, când trupele Armatei a XIV-a, sau care-or fi fost, s-au mutat niște ape mai încolo și, în loc, în vechile cantine și cămine, s-au instalat după părerea Noveanului, uimit de terorismul din Decembrie, băieții noștri, căgăbăul nostru, fotograful Marius Ghizdavu de la Complex trebuia, da, să se retragă nopțile în camere obscure și să creeze cât Goya, nu să se plesnească azi peste memoria putrezită, ca și a Țării înseși odată cu epurarea arhivelor, după cum i se plângea memorialistul

primit cu provizorie bunăvoință de custozii sovietici sub Elțîn, mai mare decât o au ai noștri, să afle de Gulag și Romlag.

– Eu, Isadora, protestă sculptorul, râcâindu-și cu un bețișor de alun bronzul de pe degetele nemângâiate, nu consider memoria stăpânului nostru mai puțină decât îi trebuie ca să fie teoretic fericit, adică să se exprime în vreuna din artele în care a excelat. La 1958, e adevărat că nu compunea manuscrise confiscabile, dar strângea la Complex fotografii tip Biroul Populației, cu sutele de mii, pentru a ilustra confluența dintre omul regal și omul republican, clișee valorificate ceramic ulterior la decorațiunile exterioare, pentru Stadionul Malraux din Strasbourg sau Céline din Sigmaringen, și la cele interioare, pentru metroul din Bruxelles.

– Nu știu, Isadora, deși la vârsta mea de bunic tânăr ar trebui să-mi aduc aminte cele vechi mai degrabă decât noutățile evanescente, specifice angajaților... Și chiar cred că, antropologic, paradoxul că la primitivi nu se exterminau pensionarii, prin rații mizere de hrană și leacuri, se explică tocmai prin faptul că ei erau bibliotecile tribului, cunoscători cum a fost demult-demult, de aceea a și impus selecția lui Darwin tipul ăsta de memorie la bătrân, mai sigură pe ale tinereții romanțuri decât pe cum o cheamă pe noru-sa, care-i dă blidul cu ciulama și news în cămăruță...

Cert e totuși că n-aveam nici cinci ani în vara lui 1917, mama se jertfise, dar tata încă nu căzuse prizonier, iar Lenin nu luase Petersburgul și Moscova, cele două orașe pe care cine le stăpânește devine țar și n-a priceput boul de Hi, luând-o pe diagonală spre Astrahan, la Marea Caspică, gelos pe succesele lui Antonescu la Sud și poate în ideea de a bate laba cu Hirohito la Calcutta, în haremul guvernatorului britanic.

– Atunci, în canicula ce te îndeamnă mai degrabă a sta la poale de codru verde și a zice din frunză, soldații noștri, surescitați de mașina de război germană, care nu sta deloc la un loc în vara marxistă a lui 1917, n-au mai gândit să cugete la regulamentele de luptă și recenta instrucție franceză, ci pus-au mâna pe bâtele ciobănești sau pe lungile lor puști ținute așa, repezindu-se cu fața la dușman numai în cămăși albe pe ei, dând cu putere în invadatori, fără să le pese de ploaia metalică de plumbi vomitată de amintita mașinărie de război, ceea ce este deobicei păgubitor în câmp tactic, dar poate fi productiv pentru eseistul care se ocupă cu cultura, crainic veacului nou, cum era bunelul Toni Suceveanu de la Valea Ursului.

– Imaginea iureșului de flăcăi în cămăși albe ce potopesc pe pantă căștile de oțel ale Reichului mi-a fermecat copilăria, Isadora, și am intuit de pe atunci că, în spatele scenariului ce s-a jucat, stau semnificații mai profunde, pregnant și opulent semnificative: țara mea, cu plugari sensibil mai luminați pe ogor decât clasa politică burghezo-moșierească regalistă, a fost constrânsă de uraganul de oțel să se arunce în Maelströmul mașinisto-textual pe nemâncate, pe nepusă masă, prea devreme, înainte adică de a ne fi exprimat noi românii, la modul sublim, în cadrele unei civilizații

naturale, care îți impune ca pe o fleică unică tot prânzul de lup, fără a mai însăila măcar câteva probe de antichități și de renașteri. Iaca de ce intervenit-am eu personal la Ceaușescu, prin patru canale: Dumitru Popescu-Dumnezeu, Adrian Păunescu, Eugen Barbu și Corneliu Vadim Tudor. Ideea de bază fiindu-mi, la construirea cu militari și tineri comsomoliști brigadieri de Centru Civic nou, să se folosească de prilej și de pauza de influență moscovită și să nu aridice altă Casă a Iskrăi și alte blocuri greoaie, ca cele festivaliere din Bucureștii Noi cei înverziți interbelic sau ca Teatrul de Operă și Balet, ci pe colina Arhivelor Statului să se puie cât cuprinde colonade și frontoane și cariatide din prefabricate, ca și în jurul Polivalentei, ba chiar să se mascheze Crematoriul Cenușa cu așa forme antice, pe când taluzul Lacului Cimitirul Crângași, precum și Insula Paștelui din el, să se umanizeze cu statui după statui, cum te uiți la cele târziu renascentiste de pe mărețele și prodigioasele ctitorii de la Vatican... Însă, ceea ce l-a și dus la pierzanie, regretatul Ceaușescu mi-a refuzat, cu trufie marxistă, sfaturile de om de bine ce eu i-am dat mesaj prin ai mei amici de idei naționaliste de omenie, Popescu-Dumnezeu, Adrian, Eugen și Vadim, uniți cu mine în idealul galițian estic al Marii Recuperări, de a scoate din RSR o țărișoară de cultură și civilizație dintre cele mai înalte, pe măsura aspirațiilor înaintașilor, ale clasei muncitoare în alianță cu țărănimea și ale intelectualilor din origine sănătoasă, globetrotterul preferând însă a-și proiecta țanțoș *megacasa poporului de parlamentari*, și bulevardul lărgit spre Câmpiile Elizee, cu eternul Piranesi, care a lucrat ciclopic și la Mussolini, poate și la Pétain, la Peron și la Kim Ir Sen... Nu havuzuri trebuiau puse pi șăntru până-n Unirea Big, ci ca pe bulevardul Dimitrov-Petru Groza-6 Martie-Gheorghiu-Dej, tot neamul de statui de Luminători ai Neamului, de activiști și analiști, poate cam câte-n Parcul de Cultură și Odihnă I. V. Stalin, veneam azi EU cu ucenicii mei, terminam...

– Marius, îl strânse blând de mână Dora, Dorothea Schlauberger-Hébuterne. Clara, cum a fost drumul tău la Clara, în duminica neagră din 19 ianuarie 1941? Despre Clara noastră vorbeam!

– A! tresări bătrânul câine reacționar antibolșevic. Cum a fost cu Clarița? De la Ziduri, da, după Revelion, pe unu cel mult doi ianuarie, m-am repezit glonț la ea, speriind pe proprietari. Am sunat, îndelung și panicard, – a trebuit până la urmă să deschidă madam Phia, nu înainte de a se chiorî bine de sus, de la etaj, de la balcon, de după marginea draperiei plușate, de culoarea pisicilor cenușii mai totdeauna slabe.

– Săru' mânușițele, stimată doamnă! Și la mulți ani fericiți, prosperitate și numai vești bune, dar cu deosebire sănătate și voie bună că-s mai bune decât toate! Bună să-ți fie inima! Am adus niște cărți, pentru Clarissa, le-am găsit în biblioteca tatii, aduse din prizonierat, de prin librăriile conservate de război, căci nimeni nu mai citea, ale Alsaciei!

– Clara-i dusă la Ieși, la fratile meu, care-i dentist! Se-ntoarce abia

peste vreo două-trei săptămâni... Lasă-mi mie pachetul, dumneata, și le va avea de îndată ce va sosi!

– Nu, stimată doamnă Phia, s-a înfuriat drumețul, mai trec eu pe-aici, fiindcă e de a mea datorie, de intelectual avansat, să-i și asigur unele repere despre cum se abordează și se străpung astfel de premonitorii deliruri expresionist urlate, să ajungă pentru două-trei războaie, nu unul!

Aici văzându-se o dată în plus, Despino, cât de înguști erau Hitler, Goebbels, Rosenberg și ceilalți, care au nimicit pe frații mei, expresioniștii, neînțelegând deloc că sunt mai buni tălmăcitori ai sufletului german decât un Wagner-Nietzsche!

– Nu mai știu, Agnieszka, nu mai știu! se bătu el vag peste frunte.

– Între umplutura-n trepte ca la Potsdam, bună de plantat Căpșunică, Chasselas doré și Sanssouci, pe care crește Megacasa și primele blocuri ale Bulevardului Țepeș-Antonescu-Ceaușescu, se află o piață rococo ovală, Irinuco, mare de tot, unde vreo sută, două, de mii de cetățeni se proiectase să încapă, să aplaude diferite măsuri impopulare ale întâiului președinte al României, iar pe-al treilea l-am văzut de curând acolo, luând jurămintele recruților, cu paradă de trupe și vehicule și elicoptere, care au impresionat pe toți părinții prezenți.

De aici, prin canalul dintre cele două fațade de beton, fără vreo spărtură încât se face un curent grozav și răcești aproape sigur, să o fi luat printre vitrine eu, deși n-aveam nevoie de nimic, că-mi trimetea mă-ta de la Basel din când în când pachet și mai ajungea și la mine câte ceva, după marea vămuială marxist-leninist-românească, la care îl supuneau slujbașii mărunți ai securității, împărțind cu superiorii lor din rețea și cu cei de pe la partid, încât după Revoluția de la 1989, au fost două tipuri de capitaluri autohtone: unul preacumulat sub Ceaușescu însuși, iar altul constituit prin jefuirea statului în regimul Iliescu-Roman, nepunându-se vreo ordine aici precât bag de seamă, nici în noul regim Constantinescu-Roman, nici în următoarele... M-am tot uitat ba în stânga, ba în dreapta și la cum creșteau coniferele și foioasele, pomenindu-mă la marile havuzuri cam la piața Hala Unirii, de la unde era Spitalul Brâncovenesc al doctorului Lecca ceva mai încolo. În stânga, ai superbigul Unirea, care maschează parțial deschiderea spre mai departe, spre cartierele Dudești și Văcărești, jefuite la Rebeliune, iar în dreapta, spre Crematoriul Timișoara, ai momentan un butic egiptean, cu praf de înghețată și mirodenii, Irinuco, dealtfel fiind mai aproape și mai de-a dreptul pe aici, spre acele cartiere de un pitoresc natural incomparabil cu higienicele palato-vile și blocuri încă incomplet geometrice din centru, cel puțin așa scriu și Grișa Căinaru, și Jenel Noveanu. Iară dacă te uiți în sus, vezi un horn de termocentrală pe orizont, de vreo două sute de metri, situat către pușcăria de la Jilava, crescută dintr-un fort din cele gândite de ofițerul Carol I pentru a-și apăra Capitala, – unde va fi împușcat Mareșalul Antonescu de regele „sovietic“ Mihai, aducând multe voturi partidelor

feseniste, care dacă ar fi fost însă dimpotrivă, să fi scăpat în Elveția noastră celălalt la Versoix, iar Majestatea Sa Regele Mihai să fi fost împușcat în Valea Piersicilor, pentru a se fi fotografiat la Sevastopol cu drapelul României Regale pe celebra fortăreață cântată de Lev Tolstoi, atunci să vezi înjurăturile mașinăriei de tâmpit românul, imediat întoarse invers, adică săgetând spre pieptul fostului Mareșal!...

Brusc Dâmbovița intră sub podul ce ține până pe la blocul cu Banca Internațională a Religiilor înălțat dinadins, de bezbojnicii ce chemau Cenaclul Flacăra de Înviere în Herăstrău, ca să nu se vază de către comsomoliștii ce-ar bate în sus și-n jos Bulevardul Ceaușescu, minunata biserică a Domniței Bălașa, ortodoxă până la sârbism, dar cu minunate statui în curte și în interior, unde se mai roagă cine are copiii în procesare la tribunalele din palatul șubredei noastre justiții, populate cu decisiv de mulți corupți, studenți cândva, cu recomandații de oțel la dosar, de pe la parrtid și organe. Iar sub astă oglindă limpede, celestă, pe beton, sunt vreo două-trei țevi, de diametre cât omul, prin care se scurg spre Dunăre lăturile și alte produse ale orașului...

– Pe Splai, trebuie să se fi scurs pe-atunci niște vomituri galbene, argiloase, ca pe Sena, ignorate însă de romanticii stâlpi din fier forjat, legați prin lanțuri din verigi grele, negru-verzui. Chemându-te, în față, rânjea clădirea clasică a morgii doctorului Minovici, demolată de Ceaușescu în perspectiva Revoluției, când acest chioșc circular ar fi fost neîncăpător pentru fluxurile de cadavre, culese totuși mai mult sub Iliescu, Roman, Brucan, Bârlădeanu și ceilalți îndrumători feseniști ai poporului meu... Precum un grup Iliescu și un grup Roman la 1990, cam așa, Isadoro, aveam grupul Antonescu și grupul Horia Sima la 1940. Și precum acuza Piața Universității, în primăvara lui 1990, plecăciunile spre Moscova, așteptându-se ca dogmaticii să răpună gorbaciovismul luând și noi, iliescienii, Puterea Totalitară pe Viață, tot așa în toamna lui 1940, se privea spre Berlin, unde criteriul de fidelitate față de varianta de leninism numită nazism se credea că era: care concurent e mai antisemit ca ecou mediatic și zvonistic, ăla va merita a prelua definitiv hățurile la București!

Din această emulație gudurativă, de care n-a scăpat nici Regele Carol al II-lea, lucrând antisemit, cu guvernul Goga, la căderea Austriei, și cu guvernul Gigurtu, la căderea Franței, – memoria mea ciuruită îmi spune că, în toamna lui 1940 sau mai degrabă în vara lui 1941, au fost voci care vedeau apropierea de Reich, ca protecție față de URSS, mai rapidă și mai plină de încredere reciprocă, dacă, pe lângă protejarea intelectualilor noștri leneși de concurența evreiască și „românizarea industriei și comerțului“ și fondului locativ (de unde și, deja, predejist, conceptul de *casă naționalizată*!), s-ar introduce la București o măsură foarte ușor de raportat lui Hitler, de trupele și agenții lui Himmler: vizibilă pe stradă, purtarea stelei galbene în mod obligatoriu de către tot evreul! Și evreica... Acum, nu

mai știu când au inventat nemții înșiși stigmatizarea asta, știu totuși sigur că Palatul s-a opus ferm, îndeosebi Regina Mamă Elena, întoarsă în țară la 15 septembrie 1940, la cererea dealtfel insultător formulată de Antonescu, în sensul că incapabilul încă de a guverna, ca Miiine, prea tânărul nostru Rege, trebuie să aibă cine-i controla temele postliceale!...

Aceeași memorie oscilantă îmi spune că Wilhelm Filderman, președintele Comunităților Evreiești a obținut în 9 septembrie 1941 anularea definitivă a măsurii. Iar Cioran, mi se pare, va observa că astfel de invenții sunt mai rău prevestitoare decât un masacru. Am avut acces la un document de ocupație din Franța, o ordonanță, 7 iunie, 1942 însă, care m-a șocat că totul era perfect gândit tehnico-financiar-contabilo-birocratic, specific secolului, sfârșindu-se cu precizarea că fiece evreu, de la șase ani în sus (!), va primi însemnul, confecționat de autorități, trebuind în schimb să dea un punct din cartela sa de textile!!!... Ca artist, eu nu vad aici neapărat cinism, ci lucru dincolo de om, cu ecuații și balanțe, structuri profunde-profunde, și indestructibile, ivite mult în spatele nazismului sau comunismului marxist... Dracu știe ce se va alege de specia asta!

Iar Clara Honig, la treisprezece-paiprezece ani era poetă, deplin formată. În stare să-și pună singură pe pieptul puțin, în partea inimii, o steluță galbenă cu contururi negre, dintr-o bucată de pânză de mărimea unui pod de palmă, pe care să scrie „evreu“, cu incisivitatea lui Modigliani, și să umble sfidătoare pe Splai, pe lângă lanțurile cele grele, între morgă și crematoriu, avansând spre abatorul comunal, exact unde la evenimentele din ianuarie 1941, scrie Adriana Bratu de, împușcați și agățați de ceafă în cârlige sub inscripția „carne cușer“, vreo cincisprezece evrei, sacrificați în 23 dimineața, nu văd cum de rebelii asediați strâns la Prefectura Poliției Capitalei, alte zvonuri fiind că nu pe Splai, ci la abatorul Străulești, operând pesemne neasediații, în nădejdea că va ajunge la Hitler știrea, iar el, omuleț al secolului, citadin care se dă în vânt după snexuri de senzație din presa tipărită sau electronică, va sorbi știrea și va comunica la cadre și alianțe avansări și politici în conformitate cu așteptările.

– Am impresia că și bestialitatea Mineriadei din iunie 1990 era un semnal către vreun centru de putere, cum că, uite, uitați-vă la tembelizor, câtă bestialitate pot scoate EU din om, cu activiștii, ziariștii și securiștii mei, din ciolovekul român, deci merit Puterea și să am imunitate pe viață!

Clămpănind-clămpănind, ba din claviatură, ba din mauz-mauz, bătrânul arhitect valah ajunse pe piscurile luminoase ale muntelui său în formă de con, rămânând cu ochii tulburi ca ai puiului de tigru nou-născut, pierduți în albastrul celest, parcă mai frumos pe ecran decât deasupra acoperișurilor de olane roșii și cenușii ale cetății Baselului. Apoi, capul pleșuv cu plete lungi și albe, îngrijit pieptănate, căzu blând pe umărul drept și o mână tânără lăsă lent din mecanism pe spate fotoliul de stomatolog, mână cu epidermă zeiască, troiană, a Herei, a Venerei, a Afroditei, a

Agnieszkăi, a Dariei Maximovna Riumina (Murocika), în final a Clariței Honig, cu care dealtfel legile nürnberghiene i-ar fi interzis să se căsătorească, agitate zgomotos de Carol 2 și Gigurtu, în marea disperare a țării mele, între pierderea Basarabiei și Bucovinei, la Moscova, și pierderea Ardealului și Cadrilaterului la Viena, în dramatica vară a anului 1940... Nu s-a pus însă niciodată chestiunea unui mariaj de război Marius-Clara, orice-ar specula biografii, cum nu au existat nici relații de amor explicit conștientizate, altele decât cele reflectate destul de imprecis dialectic de creierii madamei Phia, decât cele imaginate de blânda domnișoară Elza, soră Clarei, și decât cele de alertă veche, strict biologică, inițiată ori de câte ori sub pretext liric se întrevăd, indiferent de vârstă, în singurătate, două exemplare din cele două sexe aflate dealtminteri într-un perpetuu război, cu clauze de armistițiu pentru situația în care numai un El și o Ea mai pot reconstitui lumea... însă.

3

Români,

În fața Dumnezeului strămoșilor noștri, în fața istoriei și a veșniciei românești, mi-am luat azi răspunderea de a smulge prin onoare dreaptă ceea ce ne-a fost cotropit prin silnică umilire și trădare, hotărând să pornesc lupta sfântă de redobândire a drepturilor Neamului.

În ceasul când popoarele își torc istoria pe câmpuri de bătaie, când drepturile se cuceresc în flacăra jertfei, iar civilizația se plămădește din sângele veacurilor, Poporul Românesc nu poate privi cu brațe nevolnice și suflet golit mărețul vârtej al onoarei Neamurilor.

Raclele strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc să ne scriem cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu același sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră nu de Neamul Românesc însuși, ci de trădătorii lui.

În numele credinței creștinești, al drepturilor românești și pentru viitorul nostru neînfricat,

Români,

Vă chem la luptă,

La lupta sfântă, în contra prăvălitorilor civilizației și bisericii, ai dreptății și propriilor noastre drepturi.

La lupta sfântă pentru Neam și pentru Rege.

La luptă mare și dreaptă alături de marea Națiune Germană, pentru dreptatea viitorului românesc.

Români,

La 6 Septemvrie 1940 Destinul îmi așezase pe cuget povara

istovitoare a unei țări sfâșiate și descompuse.

Am jurat să nu abdic o singură clipă de la sfintele drepturi și de la porunca demnității românești.

M-am trudit să țes sufletele, să unesc puterile, să adun toată munca românească pentru ca să pot păstra și reînălța Neamul.

V-am cerut să-mi dăruiți nădejdea voastră, încrederea voastră, făgăduindu-vă să lupt pentru reînălțarea Patriei. Și m-ați ascultat.

Dumnezeu m-a ajutat ca un an numai de la prăbușirea granițelor – anul umilirei, al suferinței și învățăturii românești – să pot îndrepta din nou Neamul nostru pe calea luptei și sfintelor drepturi strămoșești.

Am purtat deajuns pe brațele mele sbuciumate frământatele ruine ale României scumpe și mari, – prăvălită de greșala noastră și trădarea unora. Am făcut deajuns sbuciumul și lupta mea pentru drepturile României de totdeauna, ale României pentru care luptasem altădată.

A sosit vremea să-mi împlinesc jurământul.

Pornim la luptă.

În acest ceas de încercare, jur să vă duc la biruința sfințirii drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou din pământul Basarabilor vatra morților și leagănul copiilor noștri și din codrii Bucovinei straja nepieritoare a gloriei românești.

Mulțumesc Domnului că m-a învrednicit să sparg atât de repede cătușele roșii ale anarhiei și pradei cotropitoare, contribuind astfel și la măreața luptă de înnoire a civilizației pe care o duce în Europa Germania Marelui Adolf Hitler și Italia Ducelui.

Îi mulțumesc în numele Națiunei noastre geniului creator al lumii noi, Führerului Cancelar Adolf Hitler, că a înțeles cu atâta dreptate nedreptatea făcută unui popor loial – care a luptat și va lupta veșnic pentru sfânta lui unitate – dându-i Poporului Român mândria unei lupte puternice și curajoase nu numai pentru reclădirea drepturilor naționale, dar și împotriva celui mai mare dușman al lumii: bolșevismul.

Legați în jertfa pentru idealul nou și mare al lumii în plămădire, Românii își vor recăpăta drepturile prin fapta lor de credință, prin lupta lor de onoare pentru civilizația lumii, alături de Marele Popor German.

Români,

În viața oamenilor ca și a Națiunilor vin ceasuri de desnădejde peste ceasuri de furtună, care lasă locul luminii și înălțării.

Dumnezeu ne-a dat ani grei de încercare cruntă.

Ne-a deschis drum de furtună spre zori de înălțare.

Să-l urmăm cu încredere, Români.

Cu gândul țintă la drepturile Neamului;

Cu sufletul lipit pe crucile eroilor și martirilor trecutului;

Cu trupul înfipt în glia copiilor noștri.

Să pornim la luptă, Români.

Să zidim cu trupurile noastre un nou altar Neamului și să lăsam urmașilor noștri, gloria pământului strămoșesc.

Români,

Pentru Rege, pentru Țară,

Ca să răsturnăm nedreptatea.

Ca să întemeiem lumea nouă.

Ca să cinstim numele de Români.

Cu Dumnezeu înainte.

Urmați-mă.

Războiul Sfânt a început.

General ION ANTONESCU

22 iunie 1941

4

Proclamația către Țară a d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, adusă la cunoștință cetățenilor din cătuna Valea Ursului de învățătorul Vasile Francu, izbuti să creeze lacrimi fiicelor colonelului Ariel Moga, retrospectiv de neînțeles dacă pui în calcul că pe ziarul citit cu intonație, de pe treptele vechii bisericuțe de lemn, în stânga sus privea la 45 de grade spre viitor Marele Adolf Hitler, azi unul din cei mai mediatizați călăi ai secolului, iar premierul român privea abia din dreapta, în chip de efigie, ca de pe viitoare piese numismatice de mare valoare pentru colecționari și pentru istorie.

Punerea însă la loc de onoare – deobicei locul Majestății Sale Regele Mihai I – a celui ce dispunea de 30-40% din potențialul de război al Europei, era totuși firească, deoarece prin forțe proprii, oricât de viteaza armată română, inferioară numericește și material, n-ar fi reușit nici atunci și nici mai târziu să smulgă din ghearele Armatei Roșii, ale căgăbăului, ale cominternului și ale PCUS (b) în genere, Basarabia și Bucovina, și nici să cucerească și să anexeze Odessa, Crimeia, Stepa Calmucă sau Kubanul, ci dimpotrivă, am mai fi pierdut încă.

Teritorial, s-ar fi dus cu timpul toată Moldova lui Ștefan cel Mare, de la cetățile de pe Nistru, cele cu înțelepciune înălțate mai mult ca pietre de hotar decât ca pavăză la hoardele jefuitoare, până la Carpații pe care Stalin Învingătorul era momit de solii Occidentului să reazeme securitatea cuceririlor revoluționare ale nomenclaturii sale, aflate în perpetuă migrare și lățire, ca primitiva materie materialist-dialectică Expanding Universe. Totodată, s-ar fi luat și Gurile Dunării, și Dobrogea, ca portavion spre greci și turci, în nădejdea de a face din Marea Neagră o mare integral bolșevizată. Nu scăpam! Geopolitic, România deschide incomparabil mai multe

drumuri spre Roma, Constantinopol și Ierusalim decât oferă Finlanda spre... Insula Spitsbergen din Oceanul Arctic!

Nenorocirea fiind că, dacă marxismul e trecător, Kremlinul îl folosește cum țarii panslavismul și, statuia lui Dzerjinski prăvălindu-se, rusificarea multora, adusă pe tăvi bolșevice, rămâne ireversibilă.

Dacă fetele colonelului Ariel Moga lăcrimau cu decență, deși urmau să nască toate în războiu, cu soții duși, în schimb suratele lor țărănci boceau cu puteri necenzurate de nimic, unele plângându-și deja feciorii, iar cele tinere bărbații de la plug sau logodnicii încă vii și în putere. Geaba scosese Don Bazilio o hartă a României Regale, cum străjuiește Sfânta Fecioară în biserica noastră de la Ierusalim, o *hartă cu hotarele clasice*, fiindcă atât femeile prezente, cât și tăietorii de lemne din pădure ai inginerului Otomega – restul populației fiind la prășit și la coasă – tratau războiul ca pe o nenorocire în sine, trimisă de Dumnezeu pentru păcatele noastre, și parcă anticipau că vom fi zdrobiți cu nemți cu tot, în această încleştare cu Restul Lumii, în care generalul Ion Antonescu își asumase răspunderea să angajeze Țara.

Căci adesea muncitorii și țăranii vede unde intelectualii abia zărește.

Locotenentul de aviație Stelian Dabija, locotenentul de vânători de munte Petrache Hulpe și sublocotenentul de intendență Dumitru-Iov Supeanu se aflau încă de cu noapte parașutați departe în teritoriul potrivnicului, de unde raportau din puncte diferite faptul îngrijorător că partidul sovietic, căgăbăul, Stalin și armata cunoscuseră din vreme data declanșării de către români și aliații lor a Războiului Sfânt, dovada cea mai semnificativă fiind nu numai starea de alarmă, în care au fost găsite forțele masate pe Prut în contra noastră, ci și deportarea – cu vreo zece zile în urmă – a în jur de 30 de mii de români, îndeosebi tineret, cu rostul vădit de a-i împiedica a se alătura trupelor noastre dezrobitoare.

Aceste deportări din iunie 1941, cu cifre imposibil de lămurit, deoarece căgăbăul văzând ce-au pățit arhivele SS la 1945, ce-au însemnat ele pentru puțina justiție terestră și pentru istorie, a învățat să și le nimicească din vreme pe ale sale, aceste rapoarte, trecute prin serviciul de analize-sinteze al lui Mișu Focșăneanu și al profesorului Horea Bratu, s-au constituit într-un probatoriu bine exploatat de bătrânul Marius Ghizdavu la Sonnenheim, în vederea închegării școalei sale de cronicari Goya ai războiului 2, hotărâți să combată cea mai mare escrocherie a propagandei aliate cu Kremlinul, anume teza că slaba și incompetenta replică dată în vara lui 1941 de Armatele Roșii trupelor noastre, celor germane și celor finlandeze, ar avea ca singură explicație... elementul surpriză pe care a mizat, nu fără oarecare temei psihologic, Hitler.

– N-a fost niciun element surpriză! Niciunul!!! bătea el în masă cu pumnul slăbit și ceruit după teribila operație îndurată cu bine. Pe Stalin l-au informat perfect atât serviciile proprii, cât și cele anglo-americane, și

atâția dezertori de stânga germani, executați ulterior datorită neîncrederii securității sovietice în forțele proprii, timorării ei, mai bine să piară toți decât să se strecoare vreun șpion! Este doar un mit ulterior, zbiera musafirul de se cutremura salonul cel de patruzeci de yarzi al nepotului Alex, la Santa Diana, în noul campus al integrării educației cu cercetarea și producția la țărmul angelicat al Pacificului. Pur și simplu atâtica a putut opune *Armata Roșie de ocupație* teribilei prime lovituri româno-germane, executată cu acele experimentate trupe ce cu exact un an în urmă îngenuncheaseră, tot fulger, Franța trandafirașilor Front Popu. Ba, după disecarea Liniei Stalin ce-am riscat eu cu Horea Bratu, după revenirea sa de la Sibir, pe la 1960, prin China, ar fi fost chiar o prostie să risipești resurse rusești în teritorii care nu-s ale tale, primejduind apărarea centurilor dispuse una după alta în adâncime, până la Volga și Ural!

La care agitație, infirmiera domnișoară dulce Ramona Tomoioagă surâdea cu înțeles către domnul nepot Vicky Ghizdavu, la Elberon pe țărmul atlantic, fiindcă-n țară-l constatase atent cu românculețele, iar mama ei, Emilia, deși profă de comunicare în limba română, urma la fefeu și istoria, ca să comenteze avizat texte de bac agresive, ca „Scrisoarea III", în care vedea, cum auzise la politicienii preferați, *esența doctrinei noastre militare*, detaliind-o literar tactic până și intelectualilor rămași de la doctorul Cezar Bogza în Blocul Demolaților F3, Aleea Regizorilor, Nr. 22, scara C, etaj VI, apartamentul 40, el fiind deportat medic de țară după refuzul unui avort de fată de ștab și un divorț de soprana lui, Suzana, care își alesese partener un securist de externe, să o ajute la vize.

– Mult stimate și iubite tovarășe Iosif Vissarionovici Stalin, turuia în sinteza informativă a zilei de 21 iunie 1941, când vizitează Marius familia Honig, noul post-ejovian, postmodern, Comisar al lichidărilor Beria, cu adânc respect și nețărmurită recunoștință, din râvna de a promova în societatea noastră competența, valorile, în contra agramaților, reviu și insist pentru rechemarea și pedepsirea exemplară, cu confiscarea averii, inclusiv a orfanilor săi, a ambasadorului nostru din capitala Reichului German, Reich de care ne leagă o prietenie cimentată cu sânge, sânge polonez întâi, apoi finlandez, baltic și românesc, într-un singur cuvânt, *galițian*, cum se exprima un istoric chișinăuian reacționar, Voicu Ghizdavu, de la Ziduri. Acest Dekanozov cosmopolit își permite, ignorând analizele și aprecierile Dumneavoastră, călăuzite de nemuritoarea busolă marxist-leninistă, să mă fiarbă fără apă, ținându-mă sub un continuu foc încrucișat, bombardându-mă literalmente cu unele dezinformări sau provocări despre un așa-zis atac, pe care domnul Adolf Hitler l-ar pregăti împotriva URSS, după ce în mod evident a lăsat în Pactul Tripartit loc de *dobrîi déni* pentru un Pact Cvadripartit, dacă ne-om înțelege pentru un samit la vârf, cum i-a promis lui Molotov în noiembrie trecut, însăși evenimentul lingvistic al tranziției, revoluționare, de la un pact „anticomintern" anti-Marx la un pact apolitic

„n-partit“, fiind o dovadă de bunăvoință, iar acest cosmopolit, din decadentul Berlin, tovarăș Dekanozov, delirează, tovarășe Stalin, că așa-zisa agresiune se va porni chiar mâine, duminică, tocmai când pe la teatre la noi s-a băgat *Romeo și Julieta*! Dar însă totuși, hm, și generalul Tupikov, atașatul la Berlin, a radiotelegrafiat că trei grupuri de armate, deci mai tot Wehrmachtul, vor lansa tot mâine, duminică 22 iunie de echinocțiu, solstițiu sau ce e, un triplu atac spre marile noastre orașe culturale Leningrad, Moscova și străvechiul Kiev. Iar în afară de alde Dekanozov și Tupikov, omul meu de informații secret de la Bierlin se mai plânge și de lent-colonelul Novobraneț, care și ăsta minte de îngheață apele, cum că tovarășul nostru de drum Hi, care e loial ca sputnik, ar fi concentrat cel puțin 170 de divizii împotriva noastră, la noua frontieră din Polonia... Aud?... Dar eu și oamenii mei, mult stimate și iubite Iosif Vissarionovici, exprimându-ne mândria și recunoștința de a vă fi contemporani, ne amintim întotdeauna de înțeleapta dumneavoastră indicație înțeleaptă, că amicul național socialist Adolf Hitler nu ne va ataca în 1941...

– Din cum citești, a zâmbit părintele Damian, sorbind din cana de vin de Ziduri, fiert de doctorul Cezar Bogza, deduc că te încântă cât de staliniste se arată a fi fost relațiile dintre Cârmaciul României și lingăii săi cepexiști, cari au început să-l înjure pe „trădător“ imediat după 1989...

– Au! prinse a boci Dorothea Hébuterne, în brațele de stânga ale domnului marxist d'Esgrignon. Ah, atacul mișelesc al hoardelor naziste asupra graniței noi a pașnicei patrii a muncitorilor și țăranilor din întreaga lume!... Ay, tocmai când băgase pe la casele de cultură *Romeo și Julieta*!

– Nu-nu, intui cu precizie psihologul Jenică Noveanu, doamna vrea să se cam mire că, vulnerabil c-au greșit prostește, Stalin n-a împușcat pe Beria și pe restul capilor serviciilor de informații!... El aprecia însă la un tovarăș în primul rând respectarea neabătută a ordinului, slugărnicia, nu spiritul de inițiativă creatoare, perestroikist în fond, ce l-ar fi prăvălit însă pe Cârmaci de pe tronul de faraon! Beria e abil, informează și nu informează, scapă astfel cu viață, trece războiul, supraviețuiește lui Stalin, cât pe-aci să dărâme și pe Hrușciov, jucând îndrăzneața carte a Reformismului, spre marea admirație a analiștilor noștri, cu sugestia anti-lustrație că în genere căgăbăul e, oriunde în URSS și în țările satelite, un ferment al noului, al democrației, al culturii și al occidentalizării...

Marius însă rumegase un râs interior, că vai cât de idioate erau remarcabilele servicii de informații ale Imperiului Sovietic, că dacă or fi fost contrainformațiile germane creatoare în dezinformări, dincoace de Prut, cu mult înainte chiar de vizita Conducătorului Statului la Führer, până și babele, pe la sfânta biserică, șușoteau că începem Războiul Sfânt, iar arendașul nostru de la Miorcani îmi spunea până și că vom ajunge cu tancurile românești deja la Nistru în Noaptea de Sânziene, 23-24 iunie 1941, ca să le redăm tuturor rușilor Credința, Libertatea și Capitalismul!

Se vede treaba că bărbatul Elvirei copoi Mişu Focşăneanu, poate și comisarul Alecu Ghizdavu din umbră, în genere excelenta teroare cu anunț de mari pedepse, antonesciană, închisese de tot botul pecereului, Partidului Comunist *din România și din Uniunea Sovietică*, fiindcă doamna de istorie Emilia Tomoioagă nu găsi neam, scotocind pe la Kremlin, telegrame de-ale comuniştilor români informând pe Stalin de pregătirile de ofensivă ce derulau cu sârg nebun <u>românii adevăraţi</u> de atunci, Regali, deci cu Onoare, hotărâți a spăla **rușinea calculată** de la 1940, când armatele n-au executat decât ca un fel de <u>retragere tactică</u> din Basarabia, Bucovina, Ardeal și Cadrilater. Rușine pur teoretică, exploatată de retorica discursului antonescian, în spate fiind calcul, vom avea Aliați abia în 1941.

– Frați români, s-a jertfit prea mult sânge pentru Întregirea României Mari a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria! De aceea, a răspunde trăgând Sabia în acel sfârșit de iunie 1940 insolenței lui Molotov, explica Horea Bratu în Cişmigiu, înseamnează a repeți greșala rezultată la 1939 din *Lecția Poloneză*! Încredințați că reacția anglo-franceză îi va despresura la vreme, cum scăpat-a de turci Viena craiul lor Sobieski Jan în septembrie 1683, ei s-au pomenit curând, dimpotrivă, că Wehrmachtului i s-a asociat Armata Roșie! Astfel, statul polonez a dispărut, luptele s-au terminat <u>în doar trei săptămâni</u>, guvern, tezaur, mulți evrei și multă, multă ofițerime, care altfel ar fi fost masacrată de securitatea sovietică la Katyn, s-au refugiat în Bucovina... Adică exact ce-am păți și noi, dacă nu ne-am retrage acuma, umiliți, suferind provocările ocupantului bolșevic și huiduielile, scuipatul, pietrele, ura și glonțul minoritarului amăgit că va fi cooptat în nomenclatura noului stăpân, născătoare de viitori oligarhi...

– Ha! făcea smintitul de bătăi cu țintă căpățâna, zekul Horea Bratu. Porcăria asta cu minerii la Universitate, îngrozind omenirea, s-a aranjat în 14 iunie pentru ca Efervescența Națională de dincolo de Prut să nu-și dea mâna cu a Golanilor anticomuniști, în 26 iunie 1990, în vreo Proclamație de la Ieși, la Aniversarea a 50 de ani de la cea mai sinistră *consecință* a Pactului Molotov-Ribbentrop, declanșându-se <u>reunificarea Neamului Românesc după modelul german</u>, fapt care ar antrena destrămarea Imperiului Sovietic, pas uriaș spre democrație al întregii planete, chit că mulți de pe la noi din nomenclatură și securitate s-ar simți orfani!

– Măi copii măi, pur și simplu plângea teologul naționalist Damian, s-a jertfit prea mult sânge pentru Întregirea României Mari, aceea a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria! Atâta sânge c-ar trebui Iliescu, Roman, Brucan, Cico, Gelu și cine mai decide soarta neamului meu pe veacuri de-acum 'nainte, să permită doar prin referendum concesionarea către securiști, cenzori și propagandiști a acestui glorios nume de firmă, **România Mare**! Azi zbierăm că nu ne vindem țara, și mâine o să ne milogim de investitorii străini să ne ia întreprinderile pe-un dolar, în sensul că să ne scape de pagubele ce ele aduc bugetului, or, dacă ne apăram în

vara lui 1940, la cetățile lui Ștefan cel Mare de pe Nistru, împotriva invaziei și planurilor de bolșevizare și deznaționalizare ireversibilă, atunci am fi fost atacați, din același îndemn sovieto-nazist, de unguri în Ardeal, de bulgari în Dobrogea (și poate și pe cursul Dunării), iar Reichul ar fi lovit fulgerător, să-și protejeze prin ocupație definitivă petrolul de la Ploiești, pe care pierzându-l în august 1944, va capitula în mai puțin de șase luni, ca un Panzer rămas fără motorină între Königsberg și Danzig... Nu ne-am fi putut bate singuri cu toți, ne-am fi zăpăcit dinaintea atâtor stiluri diferite: Armată Roșie „eliberatoare“ de la Nistru pân’ la Milcov și până-n Carpați, progresiunea rapidă a blindatelor și motorizatelor Wehrmachtului spre Valea Prahovei, deja năpădită de parașutiștii lui Goering, plus unguri, plus bulgari, plus poate chiar iugoslavi, la Marele Stat Major neexistând atunci vreo certitudine că un îndemn nazisto-sovietic de a lua Timișoara n-ar fi fost tentant, într-o epocă veninoasă, când rapacitatea sfărâma fără rușine juruite amiciții...

– Da, dar bătându-ne-n 1940, am fi avut obrazul curat! surâse subțire și postmodern poetul Terente Frunzăverde, foarte dus și trăinuit. Așa, ne-am subminat drepturile în Basarabia și Bucovina luptând alături de naziști, iar în Ardeal ne-am întors încadrați de sovietici, pe când drepturile sentimentale asupra acelui Balcic al domnului Marius Ghizdavu și al Reginei Maria, noi nu le-am mai afirmat nicidecum sub aspect militar!

– Lașitatea de la 1940 și trecerea Nistrului în 1941 se repercutează azi, sublinie Lavinia Stana Clătici, în stagnarea tuturor reformelor!

– Șiii... cu cât a fost mai grozavă soarta Poloniei, care, necedând Danzigul, a fost strivită de nemți și de sovietici în doar trei săptămâni?

– Danzigul a devenit Gdansk... Walesa...

– Dacă ne-am fi luptat în 1940, atunci cu o bună cinematografie și cu o pleiadă de mari istorici vizitând pe banii statului nostru universitățile Occidentului, atunci drepturile ne-ar fi fost recunoscute și la ONU...

– Pe mine mă mănâncă doar să-mi iau dreptul meu, rânji primarul.

– Iar pe mine nu mă interesează trecutul neam! îl lăsă secretara.

– Aha, Polonia! Bolșevizată și supusă unei translații spre Vest, ca o mobilă de nuc cu sania, ca să se facă loc posesiunilor sovietice feliate de însuși Hitler lui Stalin! bombăni Agnieszka, nedezlipindu-și ochii de peisajele de un verde ploios pribaltic ale vecinului ei, Eugenijus Miškinis.

– Are dreptate Marius! șopti litvanul. În preajma războiului de la Răsărit, valului de deportări care a lovit Basarabia și Bucovina îi corespund operații similare, de mare anvergură și de mare calcul, pe toată fâșia galițiană, nou cucerită după Molotov-Ribbentrop Pakt. Este însă vorba de seminții socotite-n Vest de rasă coruptă, galițiană, și niciodată n-ai să vezi filme și seriale pe tabletă, nici documentare, despre ale lor suferințe!

– Inculta Românie nu avea în Occident simpatiile de care se bucura catolica Polonie. Noi am fost simple trupe de desant în spatele inamicului

german. Dacă la 1 septembrie 1939, Wehrmachtul și apoi Armata Roșie, în coordonare cu ungurii, cu bulgarii și poate cu iugoslavii, atacau nu Polonia, ci România, nu s-ar mai fi dezlănțuit niciun al doilea război mondial... Ei, poate ceva proteste ici-colo, dar în rest, nimic serios!

– Așa-i! Așa-i! căzu Andrei Hurmuzacov în cuvenita melancolie ce o dă bucovinenilor vinul negru prășit de Marius la Sonnenheim, în via Dorotheei. Până la urmă, stăpâni pe România Regală ar fi fost germanii, Heinrich Himmler utilizând din plin sașii, șvabii, câți din ei se făcuseră naziști... Sânge superior erau sute de mii, putea fi recenzat cu ușurință un prim milion de exemplare... De ce să te duci tocmai în Ucraina după cernoziom, când ai deja elementul germanic civilizator aici, la Dunărea de Jos și în Arcul Carpatic? Restul e tăcere și Lebensborn, înmulțire!

– Tragedia mea e că, dacă lagărele de exterminare s-ar fi înmulțit nu în Polonia, ci în România, și nu un neam cu procent mare de intelectuali ca cel evreiesc, ci chiar Neamul Românesc, încă preponderent din plugari și păstori, ar fi trecut prin hornuri de crematoriu, nici vorbă că s-ar mai fi produs atâta literatură și cinematografie! Statistica ar fi rămas aproape neobservată, uite cam cum e pe televiziuni și net neglijabilă povestea cu genocidul marxist-leninist stalinist-maoist polpotist!

– Așa-i! Așa-i! admise puțin batjocoritor Isadora, plăcut zăpăcită de rătăcirea degetelor reci pe *flautul vertebrelor* ei. Ce caută Maiakovski aici în tot balamucul ăsta?

– Eugenijus la 1997, lămuri cu un zâmbet bun Ghizdavu, prin această frescă, *Parada învingătorilor la Brest*, nu-i mai puțin mare decât Picasso la 1937 în *Guernica*!... Aș putea spune chiar dimpotrivă! Pentru că deși frontul academic s-a sfărâmat după breșele fatale ce i le-a pricinuit, în cruzimea ei, Avangarda, litvanul revine la retorici romantice, nu ulterioare celor de care au dispus pictorii lui Napoleon și marele Grigorescu al nostru, și Vereșceaghin, elevul lui, în *Atacul de la Smârdan*...

Fresca, încă în uscare pe latura de est a fostului grajd al Schlaubergerilor, are leit dimensiunile *Guernicăi* lansate când s-au bătut pe pământul iberic prima dată Cominternul și Axa, potrivindu-se față-n față pavilionul URSS și al Reichului la Expoziția Universală din 1937. Eugenijus Miškinis are meritul plastic de a imita o foto-reportografie de la Parada militară comună, sovieto-nazistă, Wehrmacht-Armată Roșie de la Brest. Imprevizibilă în martie 1939, când a încetat exersarea fascist-sovietică de arme în jocurile de război spaniole. Peste șase luni, la culesul viei, cam când dezertau comuniștii francezi pentru a lupta împotriva... imperialismului propriei țări (!), cele două mari armate totalitare și-au dat mâna, nimicind Polonia noastră în numai trei săptămâni. Și Eugenijus insistă tocmai pe *armonia roșu nazist roșu sovietic*! Iar la tribună, vedem cum râd satisfăcuți activiști de ideologie Hitler, savurând șampania lângă activiști de ideologie Stalin. Bolșevicii râd însă mai satisfăcuți decât

naziștii, fiindcă nu se așteptau ca URSS să-și însușească, întru deportări și masacre leniniste, o halcă din Polonia mai mare decât a Reichului.

Dar pictorul redă că ei se râde la Brest și fiindcă-i doar începutul!

Urma-vor după acest Brest 1939 convoaie de robi din Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, Bucovina, Basarabia... Cu ricoșeuri artistice.

Căci bunica sculptorului Andrei Hurmuzacov a fost mitraliată de Armata Roșie la Fântâna Albă Lidice Oradour, în roșul 1 aprilie 1941. Iar pe fratele letonului Eugenijus l-au înghițit abisurile afgane, patruzeci de ani mai târziu, când lupta din ordin Brejnev pentru un cap de pod cominternist în lumea islamică...

– Nenorocirea azi este că, dacă se întorc – legal!! – bolșevicii la Kremlin, ei refac și Cominternul! suspină și bău mult criticul Noveanu.

– Ce credeai tu, fă, iubire, *că ăsta e roman contrafăcut semnat Sanda Brown*, scris de frate-miu Viorel Pepi? reproșă Sergiu Enache Isadorei, în tentativa lui de-a și-o face vector pentru un mesaj clar către președintele Zahei Avăcăressi, că Țaarrrra asta nu mai poate răbda Nedreptatea, că degeaba avem separația puterilor când nu-s decât două (executivul și legislativul lui!), ci tineretul scârbit va lua atitudine justițiară unde nu-i justiție, și că nu anarhic va fi transferul puterii, ci fără ură și violență!, adică prin REFERENDUM PATRIOTIC PLEBISCITAR se va pune cu DA sau NU „problema confiscării averilor dobândite ilicit“ – adică excedentar față de ce are românașul prădat de către Emanația de jefuitori interni și externi de după 22 decembrie 1989, ora 12 și 8 minute!...

– Care nu și-a îndeplinit cu cinste și avânt sarcinile ce i-au revenit de la pauperizatul popor, adică să înscrie România pe orbita euroatlantică, acum o suge... O belește! Fie parlamentar, fie ministru, fie consilier, fie gazetar, fie analist, fie alt băgător de seamă sau parazit! Toți, dar absolut toți, trebuie aduși la judecata cea dreaptă a Poporului, și jumuliți bine!

– Așa-i! Așa-i! închise ochii de obosit Marius. Iar stăpânii reali ai politicienilor să scape toți, ca întotdeauna, din lipse de probe.

– Pentru păcătoși nu-i scăpare, mormăi bunelul preot Tonel parcă trezit de-un lătrat de mitraliere fixate-n prepeleacuri pe colț de lagăr în Cer. Dacă Regele Carol 2 ar fi ordonat, la ultimatumul Molotov, să se tragă-n ruși la Nistru toată muniția, atunci Armata Roșie n-ar fi stăpânit din iulie 1940, întru bolșevizare, decât cel mult Moldova, compromisul cu Reichul încheindu-se mai degrabă pe linia Siretului decât pe hotarele de la Milcov și din Carpați. Mă rog, steagul cu seceră ciocănită ar fi fluturat pe Ceahlău, schimbându-i-se denumirea, în Pik Kommunizma sau în Piscul Lenin sau în Mitrea Cocoor știe-n ce. Adevărații cotropitori ai țării ar fi fost însă, cum am mai spus, naziștii: ei ar fi controlat prin elementul german fanatic, cu ordin de înmulțire, Ardealul și Banatul, iar prin vitale interese de război, Valahia, cea dătătoare de petrol în Europa și de, abundente pe atunci, tot sortul de produse agroalimentare hrănitoare și delicioase!

– Numai că, fixă câmpineanul Octavian Ghizdavu pe Clarissa în ochii cu irizații galbene către șaizeci de ani, odată cu Ocupația germană în toată sălbăticia cuvântului, s-ar fi adâncit rănile de la 1916-1918, mai descoperindu-se și acea politică carlistă anti-Axă, dusă cu neghiobie, vorba lui Churchill, până dincolo de prăbușirea Franței la 1940. Mă refer la planurile românești de sabotare a sondelor, un Reich fără acest petrol ajungând cu mașina de război dependentă de Stalin... Deși, hm, poate găsirea acestor documente s-a aranjat cinic de către englezi tocmai pentru a crea nemților unele complicații în Balcani, până la a mutila Dunărea să nu mai fie navigabilă, prin dinamitarea Porților de Fier ale geografului Voicu Ghizdavu, tatăl meu... Oricum, politicienii Londrei au privit cu interes la progresia Armatei Roșii, de la Nistru la Prut și mai ales în Bucovina, de unde, Hi fiind austriac, se aștepta scânteia și încăierarea!

– Nicio scânteie! zâmbi Dorothea. Prudent și umil, Führerul și-a împachetat străvechile ferme germane basarabene, să le mute în Alsacia și Lorena. La fel și-a luat și nemții Bucovinei, ca să nu-i îmbarce securitatea sovietică odată cu românii în operațiile de inversare a proporțiilor etnice...

– Știu de ce te uitai urât la mine! atinse ușor cu mâna Clarissa pe bărbosul și întunecatul, dostoievskianul, călugărul Andrei Hurmuzacov. Războindu-se în vara lui 1940, înainte de marea conflagrație dintre cele două gigantice totalitarisme, România trebuia să aibă o soartă identică Poloniei. Harta lagărelor de exterminare ar fi coborât firesc spre sud și, pe lângă Auschwitz, am fi avut muzee ale ororii și spre Dunăre, te miri pe unde anume și te cutremuri de cum ar fi sunat, de pildă, lagărul morții de la Sighișoara, de la Brezoi, de la Calafat sau de la Ciulnița!

– Da, evreii Salonicului n-ar mai fi fost transportați în Polonia, ar fi fost rezolvați, cum spui tu, la Giurgiu, sau la Snagov, caz în care, desigur, ar fi fost nimicită complet și comunitatea evreiască din România!

– Istoria contrafactuală este întotdeauna sterilă! Ce-ar fi fost dacă! Ce-ar fi fost dacă!...

– Nimic, ce să fie? Ca să ne afirmăm drepturile noastre istorice, explica Otomega în bâlci la Titu Târg, lângă misionărițele americane parașutate-n 1990 să recatehizeze Neamul cu ajutoare, – noi, băi, văzuți ca popor de rasă nespălată, compus îndeosebi din țigani meridionali, leneși, murdari și hoți, cu suflete de robi, cum ar trebui să stea scris și pe aviziere la vize, nu puteam să ne luptăm doar *trei săptămâni*, cât *știam* în iunie 1940 că rezistaseră polonezii în septembrie 1939, cu Franță încă neîncepută! Destinul ne-a fost să facem întreg războiul mondial, și în Est, și în Vest! Fără vreo obligație față de Stalin, care ne luase Basarabia și Bucovina, și nici față de Hitler, care ne luase Ardealul și Cadrilaterul! Numai așa, ca să se-mpiedice toți de NOI și ca să fim respectați!

– Mdadaaa, Agnieszka, urmări transparența neagră a paharului bătrânul Marius cu un fel de uimire, noi am fost în Războiul Sfânt, trei ani

împotriva bolșevismului, *a doua forță* după Wehrmacht! Da, Isadora, noi am fost în Războiul Sfânt, din august 1944 încolo, împotriva nazismului, *a treia forță,* imediat după Armata Roșie și debarcații anglo-americani! Faptul că căgăbăul a reușit dincolo de Prut deznaționalizarea, îndeosebi prin modificarea proporțiilor etnice, faptul că ideologii noștri pre- și post-Ceaușescu au uscat, ca omizile și lăcustele, patriotismul dincoace de Prut, de nu-l mai au nici penețeu-borviz, nici peneleu-parizer, nici pesedeu-zeamă-de-varză, nici nechezolii de autoelită refuzați la export, întreg acest marasm nu poate șterge din Istorie cât sânge românesc, cât sânge s-a vărsat pentru acel *ideal*, în două rânduri, al unei Românii Mari și Regale, în ale cărei cadre generoase românii locuitori, *veri de ce neam ar fi*, să se exprime în mallul universal, recuperând ei total decalajele față de italieni, francezi și spanioli, țel perfect fezabil în perspectivă cosmică, geologică măcar, unde numeri cu milioanele de ani, încât o jumătate de mileniu, un mileniu avans, e fără semnificație, fără semnificație...

– Sânge, sânge, sânge! dădu din umeri hamletian Isadora, frumoasă ca luna oglindită în noiembrie în Lacurile Mazuriene, deși elvețiancă nepoțică a boierului de la Ziduri, Agnieszka.

– Istoria universală azi, zâmbi protector spre bătrân Dorothea Schlauberger-Ghizdavu, consideră eveniment minor sfărâmarea acestei Românii Regale, iar din Ordinul de zi către Armată al Generalului Ion Antonescu la 22 iunie 1941, nu reține cu maliție decât acest surâs supus antonescian către Hi, că fiți vrednici, români, de așa tovărășie!

– Când am pornit-o spre Ardeal, făceam aceleași grații către Stalin, grețoase reverențe. „Am fost prea blânzi altă dată. E soarta popoarelor insuficient de sângeroase să nu poată întemeia la timp imperii! Din Arcul Carpatic noi trebuia să spârcuim totul în jur! Până la Don! Până la Vistula! Până la Elba!... Și în Sud, să ieșim la Marea Adriatică măcar!“

Smulse livid cartea Dorotheei și, cu mâna zbârcită și pistruiată tremurândă de indignare, se năpusti în bibliotecă, să șteargă adnotarea asta periculos supărătoare, mormăind hamletian: istorie, istorie, istorie...

Ferecă ușa, apoi reciti, cu voce eroică, celebrul ordin antonescian, subliniind, el acum, ca pentru alte generații, pasajele din care rezultă Scopul Războiului Sfânt, legat de acele teritorii ribbentrop-molotoviene a căror redresare economică, socială și politic-culturală galițiană, n-ar fi fost decât o deturnare de la furăciuni pentru "infama, inculta, corupta clasă politică și intelectuală postceaușistă", incapabilă măcar să hrănească-n RO, să trăiască bine, o populație mult mai mică decât avea RSR, eșec care și explică lipsa de dezbateri cu care România Republicană iorgovană a recunoscut, fără clipire, independența de sine a unor teritorii regale, eminesciene, ca și apartenența la alte state a altora, persecutând apoi unionismul ca pe cel mai legionar naționalism.

Ostași,
V-am făgăduit din prima zi a noii Domnii și a luptei mele naționale să vă duc la biruință;
Să șterg pata de dezonoare din Cartea Neamului și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții voștri.
Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești și a bisericii, lupta pentru vetrele și hotarele românești de totdeauna.
Ostași,
Vă ordon:
Treceți Prutul!
Zdrobiți vrășmașul din răsărit și miazănoapte!
Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți!
Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile noastre.
Ostași,
Plecați azi pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri cu lupta lor.
Înainte!
Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aici strajă dreptății și zid de cetate creștină!
Fiți vrednici de trecutul românesc.
Ostași,
Veți lupta cot la cot, suflet la suflet, lângă cea mai puternică și glorioasă armată a lumii;
Îndrăzniți să vă măsurați vitejia și să vă dovediți mândria camarazilor noștri;
Ei luptă pe pământul moldovenesc pentru granițele noastre și pentru dreptatea lumii;
Fiți vrednici de cinstea pe care v-a făcut-o istoria, Armata Marelui Reich și neîntrecutul ei comandant Adolf Hitler.
Ostași,
Înainte!
Să luptați pentru gloria Neamului;
Să muriți pentru vatra părinților și a copiilor voștri.
Să cinstiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă și a lui Ștefan cel Mare, a martirilor și eroilor căzuți în pământul veșniciei noastre cu gândul țintă la Dumnezeu.
Să luptați pentru dezrobirea fraților noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și căminelor batjocorite de păgânii cotropitori!
Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea!
V-o cere Neamul, Regele și Generalul Vostru!
Ostași!

Izbânda va fi a noastră!
La luptă.
Cu Dumnezeu înainte!

Comandant de căpetenie al Armatei,
General Antonescu

– Păi, oameni buni, eu și cu vără-miu Mitrea am mers cu pasul de-aici-șa până la Volga! se lăuda întru încurajare un veteran alb nebărbierit într-un noiembrie de foamete ceaușistă, într-o rată dinspre târgul Ieșilor spre malul cel podit cu floricele al Prutului râu blestemat.

Hleiul drumurilor urcase pe securitul autobuzului și nu mai exista peisaj nici de-a stânga, nici de-a dreapta. Iară prin farurile interioare cu beculețe din tavan curgea, direct pe *Seara* lui Ion Pillat de la Miorcani, la hârtoape, ploaia strânsă-n farfurioarele transparente ca niște solnițe.

– Și cu asta ce-ați făcut, măi? izbucni deodată cu veselie un om cu nas mare și roșu ca al actorului Constantin Tănase, dar care apucase să-și facă rost de la capitala de județ de doi saci de pâine, să dea la porci.

Hohote mari de râs cuprinseră incendiar autovehiculul cel greu ce parcă avansa spre Răsărit în sezon ploios-noroios cu multe cincinale în urmă și mult mai spre Moscova cea neîncrezătoare-n lacrimi. Și era și cazul să se râză, că dacă din sat de la noi te uitai seara în jumătatea de sat de peste graniță, era mare risipă de iluminat stradal, pe când Ceaușescu dincoace ne-o tăia uneori chiar și când erau emisiunile lui de omagiu...

La teveu, lăcrimă puțin Marius, amintindu-și astă istorioară a doctorului Cezar Bogza mult prin țară umblătoriu de când îi demolaseră Spitalul Brâncovenesc.

5

O mai competitivă istorioară este însă următoarea, povestită tot la teveu și tot de un cadru medical, de doamna doctor de războiu Dora Căinaru, născută Glagoveanu.

Ea nu se căsătorise, nici măritase, nici

Grig, de cum auzise de apelul către români al generalului Antonescu, să treacă Prutul pentru a elibera pe frați din cătușele roșii bolșevice, avu sub semnul lui Marte o reacție nu cu mult diferită de a scriitorilor altor popoare din Est. El tocmai compunea o cărticică despre romanul primului război mondial, cauzat de decalajele de civilizație și cultură din Europa, de la Atlantic până la Ural, vidurile atrăgând lăcomii imperialiste civilizatorii culturalizante, care-n SUA nu mai erau necesare, fiindcă albii uniformizaseră din pionierat de la est către vest. Și a înțeles că, deși ar fi putut prin protecții cum taică-su antreprenor bănățean controla, să cam

evite frontul, dimpotrivă, el tot așa cum Soljenițîn nu vedea cum ar mai fi putut deveni un mare scriitor rus fără botezul focului, socoti de a sa datorie să se ofere prozator voluntar pentru linia întâi.

Exuberant de i se înroșise epiderma până-n rădăcinile zdravene ale părului său, bălai ca un lan de secară pictat de Șîșkin, a cărui reproducere foto pe hârtie pânzată color avea să-i împodobească Ei, peste ani, cabinetul de la Titu, medical, tânărul scriitor Căinaru se ivi flămând să dea târcoale pe la casa Glagovenilor din Uranus, azi demolată unde a săpat Ceaușescu adăpostul atomic.

Marele de mai târziu literat se plimba în sus și-n jos pe trotuarul prăfuit, crăpat ici, crăpat coló de rădăcinile monumentale cu adevărat, ale magnoliilor regale de pe Uranus, însă nimic-nimic, da' chiar nimic nu se clintea în perdelușele cabinetului unde-n pat învăța la anatomia artistică, pentru sezon de examene cu intransigentul profesor doctor Liviu Lecca, ea, aleasa, golubaia roza a visurilor sale.

Și numai ce iacătă că, de sub umbrar de trandafir, chiar că albastru când privighetoarea se lua în gură cu luna, o mogâldeață păroasă roșcată hârâi, cu neplăcută voce de ofițer în retragere spre rezerve, că *ia mâna de pe gardul meu*, ce te plimbi în sus și-n jos, mai sunt și alte locuri de preumblare și jogging în orașul ista, ori tragi cu ochiul poate-i rost de furluit oarece rufe întinse pe-afară, oarece găini, *găinarule*!

Sufletul scriitorului, proiectat de mare capacitate, încât să încapă durerile înăbușite sub capac ale norodului, se umplu de o melancolie fără încetare. Fiindcă era de neconceput ca sfinția sa, domnul mezelar angrosist, fost măcelar, însă de asemenea felcer chirurg în trecutul război cu nemții și austriecii, să nu fi asociat cu numele Grigore Căinaru chica bălană, nasul borcănat șmecherește, pântecul în curs de revărsare, mersul meditativ și profund neinspirat.

Niciodată nu fusese explicit, la acești proprietari din Uranus, exprimată vreo dorință cum că scriitorul, bogat dar cu studii neterminate, să le ieie fata și, odată cu ea, o anumită cantitate din agonisita primului război, interbelică și, cât s-a adunat deja, din al doilea, urmând ca alte cantități să se distribuie egal între Dora și Edgar, după ce bătrânii Leonida și Anastasia se vor înaripa pentru tărâmuri mai

– Jupâne Leonido, își puse el ostentativ labele pistruiate pe gardul nu demult văruit de slugi, eu întrețin cu domnișoara Dora deocamdată relații preponderent spirituale. Cum și Marius cu Clara. Poate, de aceea, atât de trainice. Fiindcă de aș fi fost un fluture flușturatic, încă de la primele opreliști mi-aș fi luat zborul, decolând sub lună spre alte imașuri!

Era cald și iunie. După nesecate ploi ce înverziseră grădini și cimitire, cu toate că nu toți cetățenii aveau să se bucure de vitalitatea naturii. Unii urmând s-o mierlească sănătoși, tineri, din rațiuni de război. Sfânt, cum sunt toate războaiele. Alții vor muri de banalitate.

Conu Leonida Glagoveanu păși anevoie prin otava zumzăitoare de mult gâzet, rupse un pumn de cireșe alb-roze de pe niște poale și, intempestiv, făcu stânga-mprejur, mărșăluind la gard cu un zâmbet de douăzeci și cinci de centimetri, maoist.

– Ay, domnișorul Grig era?... Era domnișorul Grig, Anastasie, ventilă el spre o bucătărioară de vară. M-am aflat cu ochii bătrâni în soare și nu am putut identifica persoana. Vai, vai, vai de mine și de mine, domnișorule, cum nu mai m-aș înșela eu dacă te-i împăca, dacă ai accepta de la respectabilul dumitale părinte, cu care din trecutul război ne bine cunoaștem de la Ieși, să te sponsorizeze și să nu-mi mai vii cu tramvaiul la Dora ca un mameluc, ci cu un Cadillac, cel puțin la fel de elegant și dușumit cu bune intenții, ca al domnului pictor boier Marius Ghizdavu!

– Așa, așa! bombăni coana Anastasia, verificând să n-aibă viermișori niște macaroane mussoliniste. Biata noastră fetiță, noi o dăm la medicină realistă, și ea ca mierea bărzăunii, atrage doar boemă, doar boemă! Numai băutori de cerneală, cu dinți albaștri sau violeți...

– Cum? îngălbeni Căinaru, simțind că inima i se îneacă în prea mult sânge concentrat în piept. A și trecut Marius Ghizdavu pe aici?

– Acum un ceas!

Cine vorbise? Era chiar Dora, înălțată într-o ținută sumară, profund sportivă, de pe un pled roșu, pus peste iarba verde, într-o regiune a grădinii cu posibilități de camuflaj, create de trandafirii doamnei Sia.

Ea zăcuse cufundată cu nesațiu în *Tratatul de Anatomie Artistică* al doctorului Liviu Lecca ce, preparator fiind, au jupuit cadavre ca să-și poată modela ecorșeu cu șublerul un sculptor azi parizian, ah, Parisul jucăuș, care capitulând în 1940, au scăpat și ăștia de incertitudinile războiului!

– Acum un ceas, iubitule!... Of, eram atât de răpită de acest tratat odios, încât nici nu ți-am simțit prezența în bătaia puștii feminității mele!

Bietul Marius-Marius! Bietul...

El, în anul destrămării 1940, a presimțit jalea. A murit și taică-su.

Și de cum a dat colțul ierbii, a înfrunzit pădurea, să ai ce camuflaj pune pe căști și pe tunuri, și de cum s-au zvântat potecile, șleaurile, să te tot duci cu motorizatele și caii, s-a pus pe fotografiat Țara primejduită, ajutat de Meșterul Honig, eșalonând corect pe baza unei prognoze Bratu, lucrând în trimestrul doi în Bucovina și Basarabia, iar în trimestrul trei la Baia Mare și la Balcic, completându-și colecțiile de peisaje, începute-n Nord și-n Sud de geograful Voicu Ghizdavu, doar ca amator însă, fără *grand format* pentru posteritate. Știa el ce știa despre patriotismul înlocuitorilor de intelectuali, că n-au ei nevoie de mare rezoluție pentru bășcălie: frumoasă țară, păcat că e locuită!

Și nu cu mai puțină sensibilitate a înțeles că pictorul Hi, care e loial, ne va prilejui, în 1941, după Diktatul lui de la Viena din 1940, să pornim războiul pe care nu ni l-am putut îngădui în 1940, Wehrmachtul german

urmând acum a lovi Armata Roșie muncitoresc-țărănească a poetului Stalin înainte de ca peisagistul Churchill, scriitor de Nobel 1953, să devină invincibil, printr-o intervenție masivă doar în Europa de Vest, a plutocrației aurului ce stăpânește democrația americană.

Bietul Marius intrase în anul 1940 ca un om necăjit, murise nevasta doctorului Lecca la 23 august 1939, iar în anul 1941, ca un om disperat, după ce-l părăsise însuși patriotul Voicu Ghizdavu, tatăl lui, lăsând operă scrisă neterminată și țara pândită, spre a fi forfecată iremediabil.

Anișorii buni 1936-1939, ultimii în care ar fi putut produce cât Van Gogh, pictorul nostru i-a pierdut în Franța, sub pretextul unui doctorat în ale dreptului, – în ce epocă strâmbă! Însă cu Despina-Dorothea și cu sau fără francezi germanofoni de stânga-stânga, filozofi existențialiști ca Sartre, trecuse nu o dată pentru travel în Reich, cunoscând în detaliu ce pregătea nazismul Europei, în caz că nu i-o va lua-o înainte stalinismul cel cunoscut perfect din sintezele unchiului Alec 1924 și apoi ale lui Mișu.

El știa, deci, de la fața locului german exclusivist, mult mai multe despre viitor decât toți protejații săi, de niște posibile gloanțe teroriste, strânși sau poate trimiși la Ziduri de Revelionul 1940-1941.

Iară dacă efectuăm un slalom uriaș printre silozurile acestor date, strânse de hârciogar în memoria umană și artistică, nu fără o chiorăială de mațe înfricate, constatăm prioritar că în *Caietele* sale, conservate în borcane subpământene cât ne-au dejuit și ceaușit bolșevicii, șade scris negru pe alb că momentanii proprietari hitleriști ai poporului german vor zdrobi și extermina în primul cincinal slavismul, iar în al doilea, ce va dura doar patru ani și jumătate, profitând de infiltrațiunile spre Adriatica la Salonic și de strângerea noastră aici ca într-un clește, precum și de doctrina universităților înființate de Stalin în Transnistria, cum că... „românii sunt niște slavi, nu latini“, hâc cu deportarea-rărirea! Și pe noi, odată cu iugoslavii, cehii, slovacii – după desigur prioritar ungurii, bulgarii și finlandezii, ca asiatici! Așa că, în secolul douăzeci și unu, va înflori pe acest meleag, întru Marea Recuperare, doar o germanitate dunăreană, în care sânge românesc nu va pulsa decât în măsura în care se vor fi produs unele încrucișări în contra naturii, cum era de a fost și aceea dintre regățeanul Marius și sibianca alsaciană Dorothea Schlauberger.

– Astfel de preocupări, oftă ecvestru pe gard Căinaru, explică în genere de ce romantismul nostru literar este mai puțin prizat în Occident decât acela al marilor puteri, ai căror artiști beau și petrec... Ei nu-și pun neam problemul exterminării de pe-o zi pe alta a Neamului lor!

– Deh, chiar mărimea unui ministru de externe e proporțională cu teritoriul cucerit până la clipa de fapt. Grandiosul Molotov îndrăznind cam la acea oră a fi dramatic cu emisarul nostru: oricum am lua-o, e sfârșitul Poporului Român, – ori câștigă Hitler, ori câștigă Stalin.

– Iacă dar, o autentică dilemă! aduse madam Sia cafelușele, în cești

zăngănind, urmărite cu frică prin ochelari groși, de intelectuală casnică.

Ele nu se revărsară peste granițe.

Dar auzind de Proclamația către Țară a d-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, Marius Ghizdavu s-a contopit în simțire cu Poporul, deși era conștient că nu ne va fi bine, pe termen lung, în cazul unei biruințe germane, iar în cazul unui triumf stalinist, nici măcar pe termen scurt. El învățase totuși de la taică-su Voicu una și bună: că *nu e indiferent lucru cum piere o națiune!* Dacă străbunii noștri daci, cu care toată stârpitura suge voturi când n-are ce să dea votantului, – călăuziți de cutezătorul și dibaciul Decebal, nu s-ar fi războit cu o nepăsare de a muri exemplară chiar pentru exterminatorii romani, impresionând pe analiștii vremii, atunci poate că astăzi nici n-am mai susține cu plăcere că ne tragem din împreunarea legiunilor cu femeile și fiicele locului, rămase de strajă turmelor și avuțiilor. Iată de ce, susținea Marius acum o oră la tufișul de nalbă cât omul, noi românii, indiferent cum ne vor prelucra, ca pe niște aproape slavi, rasiștii lui Hi mai târziu, trebuie să ne războim exemplar cu rușii, până la Volga, până la Ural, până la Obi și chiar mai departe, spre Lena. Pentru ca, peste milenii, să poată stăpâni astă dăruită de Dumnezeu gubernie carpato-danubiano-pontică o seminție mândră și bogată, care să susțină că se trage din încrucișarea germanilor cu românceie noastre, care se trăgănau însă din hibridul viguros daco-roman, peste care s-a așternut, gotic și doar vremelnic, o spoială de auriu slavianism bizantin.

– Raclele strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc, a citat el din Proclamația Conducătorului, să ne scriem cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu același sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră nu de Neamul Românesc însuși, ci de trădătorii lui!

– Sinceră să fiu ca întotdeauna și ca Marea Neagră, eu nu sunt complet convinsă că Marius Ghizdavu împărtășea convingerea Führer-conducătorului nostru, cum că la pagina nedreaptă înscrisă în istorie la anul 1940, Neamul Românesc a fost împins de niște *trădători*, adică acei regi și lideri de partide și grupări cari au mers cu Franța, cu Marea Britanie și cu SUA, ba la un moment dat al politicii de zăgăzuire titulesciană a Germaniei și Italiei, chiar cu Litvinov al URSS.

Ar fi fost o imposibilitate morală să fi mers sinucigaș cu puterile revizioniste, împotriva prietenilor lângă care făurisem România Mare Regală și care o recunoșteau diplomatic în geografia ei clasică!

– Procurorul Marius se consola totuși presupunând că Antonescu lasă abil în vag Proclamația-i și că, la caz critic de proces, va susține că prin vorba *trădători* el s-a referit abil doar la germani și italieni, care nu numai că au tăiet din trupul Țării Ardealul și Cadrilaterul la Viena, adică Școlile de pictură, dar și înainte, exact la 23 august, 1939, au aranjat cu bolșevicii să ieie ei Basarabia, poate nu și Bucovina, trebușoară la care vor

fi fost vag amestecați și britanicii, foarte interesați, în condițiile prăbușirii Franței ruinate de Front Popu, a se isca scânteia războiului în Balcani, pentru a-și mai trage ei răsuflarea, sub impetuosul avânt invadator spre Insule al naziștilor, ceea ce nu le scuză însă americanilor chișinăuieni antiunionismul orb ambasador de după 1990, dadă Anastasie!

– În ce privește însă imperativul că raclele strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc să ne scriem cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, pictorul achieza la el cu asupra de măsură. Atât în cadrul colocviului din iarnă de la Ziduri, confruntându-și opțiunile strategice cu ale profesorului Horea Bratu și cu ale colonelului Belizarie Moga, cât și cu ocazia discuțiilor din ultimele săptămâni ce le-a purtat cu tăticul meu, de când a adus calul și pe Codin la grajdul nostru din Uranus, el biciuind cu energie concepția aventuristă și fățarnică, adică postmodernă, că ex-Regele Carol al II-lea, Voievodul Culturii, ar fi trebuit neapărat să tragă sabia în sfârșitul de iunie 1940 și să dea orbește cu ea în inombrabilii, inconturnabilii și inebranlabilii ruși.

N-ar fi urmat decât un război câinesc ridicol de scurt, un precoce coitus interruptus cel mult comparabil cu al polonezilor, poate și cu aceeași soartă stearpă, statul nostru cu atâtea sacrificii creat urmând a se dezumfla și prăvăli sub presiunea uriașă a Armatei Roșii, a Wehrmachtului, a forțelor ungare și bulgare, poate și a celor iugoslave în Banat, unde s-ar fi pus problema protejării de către ruși, germani, unguri și bulgari a... minorității sârbe timișorene habsburgice.

– Pentru noi, detalia el mușcându-și acut marginile mustății, idealul teritorial e cu mult mai important decât pentru polonezi! Ei sunt catolici, au deja o emigrație respectabilă electoral în SUA, care poate folosi bibliotecile, muzeele, laboratoarele și căminele culturale de acolo, ca să se exprime în universal, dacă țara de baștină piere. Față de rezultatele războiului unu, ei își permit, fără a boci prea mult, să fie translatați de la est către vest, peste nemți, care după ani de ipocrizie a renunțării, la caz de criză și impunitate, poate că se vor bucura iar de lideri revarnșarzi.

Polonezii n-au decât să ducă un război formal, de numai trei săptămâni, în contra nazismului și bolșevismului, treaba lor!

Noi românii, discriminați, umiliți, socotiți rasă experimentală pe acest continent, nu ne putem permite însă așa ceva. Niciodată!

Eu mor ca pictor, Dora, fără nuanțele de nord bucovinean și fără lumina sudului la Balcic.

– Datoria generației noastre, fu perfect de acord romancierul Grigore Căinaru, este a face război strașnic <u>ambelor</u> totalitarisme. Iar eu nu pot fi un mare scriitor român dacă nu mă înrolez voluntar și așa, și așa! O încleștare românească de numai două-trei săptămâni nici măcar n-ar fi menționată în cărțile de istorie ale țărilor civilizate. Trebuie ani, ani buni, să ne batem, întâi cu rușii până la dărâmarea comunismului visceral, apoi

cu nemții ca să prăvălim și sora sa geamănă, rânduiala nazistă.

– Ha! făcu odată nonagenarul Marius la Basel într-un tâlcșou, dacă genocidele recente s-ar fi implementat nu cu alții, ci cu români, nu numai că n-ar mai fi plouat cu Oscaruri pe evocări, ci pur și simplu *nu s-ar mai fi produs* acele filme, nu s-ar mai fi dedat nimeni la a pomeni eroi români.

Cum nu prea riscă nimeni investiții în genocidul armean, în cel cambodgian, ca să nu mai vorbesc de gulagul sovietic sau de cel maoist!

Marius Ghizdavu emitea aceste considerații cu neutralitate de persoană ce nu mai are mult de trăit, și totul gata redactat pentru multiplicare, cum se întâmplă cu marii intelectuali vârstnici, care îndeletnicindu-se o viață cu a ameliora simigeria spirituală ce soarta le-a dat-o-n folosință, nu mai au timp efectiv ca să mai producă marfă pentru a fi înfulecată de omenire pe măsura foamei de absolutidunal și sirogal din timpurile recente, dezmățate, obeze, postspirituale.

Cu aceeași simplicitate de temut prin eficiența la persuadat, venise el de la Ziduri la București, cam când începuse nebunia cu exercițiile de apărare locală antiaeriană și cu rechiziționarea cailor și automobilelor, interzicându-se deplasările de agrement, îngăduindu-se doar cele de serviciu, de la domiciliu la birou și retur, plus limitarea călătoriilor cu trenul atâta vreme cât Chefereul are iar niște transporturi *speciale*, după cele spre greci și iugoslavi, unde totuși nu ne-am amestecat, aici fiind deosebire de vederi între Marius și Grig: poetul romancier considera că noi suntem mlădițe ale romanității balcanice peste care au năvălit slavii, iar în Pannonia ungurii, deci spațiul nostru vital trebuie să meargă spre vest până la Trieste, joncționându-ne iar cu străbunii latini, pe când marele pictor și arhitect era de părere că degeaba mergem noi la vest și la sud dacă nu ne-am asigurat spre Asia și că, vrând-nevrând, noi trebuie să stăm strajă la trei mări, îndeosebi nordul pontic trebuie avut în vedere, dar liniștea Civilizației Românești nu poate fi deplină decât dacă vom avea observatoare și garnizoane avansate până la Marea Caspică, de unde mai adesea s-au pornit incursiuni încoace, mișcările de popoare de la vest către est fiind rarisime și, așa cum analiza și Tolstoi, guvernate mai degrabă de otgoane și octogoane divine decât de mari personalități, biete marionete de lemn de esență moale, sforăite de foarfecele Ursitei.

– Nene Leonido baci, în ciuda dezmințirilor emanate de la Cabinetul Conducătorului Statului, cum că alarmiștii iminenței de război vor suferi pedeapsa cu lagărul, eu tot cred că va fi. Ba am aflat la Capșa și termenul limită până la care ministrul nostru-n Moscova-Kremlinul-Roșu va convoca pe Molotov și îi va pune sub mustăți un Ultimatum Românesc de să-și legene îndelung căpățâna-i pătrată, înainte de a cuteza să se înființeze la Stalin cu el!... Cum că în șase ore, numărate de la momentul convocării comisarului boborului pentru afaceri dinafară, toată nomenclatura, toată forța militară, toată securitatea, toți ideologii și ce simpatizanți ai

bolșevismului se vor învoi, să părăsească Basarabia și Bucovina, cele răpite cu nici un an în urmă, profitându-se de slăbiciunea vădit trecătoare a Armatei Mari Regale. Iară ca o compensație, e drept că numai într-o măsură neînsemnată, pentru supliciile și dezonoarea ce genul omenesc au suferit, în scurtul răgaz 1940-1941 de bolșevizare și de rusificare forțată, să se predea neîntârziat către Conducătorul Statului Român, Generalul Antonescu, teritoriul dintre Nistru și Bug, așa-numita Transnistrie, populată în special cu români, după cum autoritățile sovietice staliniste însele au și recunoscut, înființând pe acest meleag o republică autonomă sovietică socialistă moldovenească, încă de la moartea lui Lenin, în scopul de a forma tatarbunaric cadrele de conducere și îndoctrinare pentru expansiunea marxist-securistă și armată spre Balcani a Imperiului Stalinist.

– Lasă astea, se cațără pe gard cârnățarul Leonida Glagoveanu, și mai bine spune-mi când încep ostilitățile, că am harabalele cu marfă dispersate pe drumuri europene și începerea ostilităților prea devreme mi-ar putea aduce pagube care să întreacă puținul câștig ce l-am căpătat în acești ani de mare căutare a conservelor mele de fasole, cu cârnat pentru ofițeri și cu șuncă afumată pentru trupă!

– Coane Leonido, țin să te informez de la München, cu înaltă mândrie patriotică și internaționalistă că Marele Führer, la recenta întrevedere ce a avut, la Casa Artei, firește, cu Marele Conducător român, a înțeles, fiindcă Führerul e întotdeauna loial, mica noastră ambiție, de neam oropsit de toți în Europa, ca să nu lăsăm pe activiști să serbeze spumant, la Chișinău și la Cernăuți, anul de la „eliberarea" acestor cetăți, ale voievodului Alexandru cel Bun, de sub așa-numitul jug al clasei noastre politice românești!

În consecință, apreciind și că progresia vitezelor noastre trupe, antrenate de cea mai eficientă ofițerime a lumii, este spre cele două cetăți universitare, Chișinău și Cernăuți, de trei-patru zile, și scăzând din 26 iunie, data la care s-a lansat ultimatumul lui Molotov, aceste trei-patru zile, găsesc ca realist, nene Leoane și tanti Sio, că nu este necuviincios a anticipa cum că, duminica ce vine, în 22 iunie 1941, preoții pe la slujbe vor da de știre Neamului că a sosit ziua Dreptății, clipa biruinței Sfintei Cruci împotriva Secerii Ciocănite, demolatoare de biserici și înălțătoare de Prospekte despicate de havuze pe lângă care, secate, să se împlimbe oamenii noi în societatea pentru care s-au jertfit care nici nu se gândea că va ieși întinată până la urmă și devansată de un capitalism nici pe departe perfect, deficitar îndeosebi la cinstirea Spiritului, care nu e posibil ca un pugilist sau chiar o veneră de cameramat sub mode să adune mai mult, în miliarde de sesterți, decât un laureat Nobel ce poate-a născocit leac bătrâneții active sexual și politic, de să fie un Stalin în putere și la putere în supraputere pe puțin una sută șaptezeci și patru de ani!

– Am avut și eu cu domnul Marius, în parizianul său Atelier

Modigliani din Parcul Filipescu, mărturisi domnișoara Dora părinților ei, ocaziunea să efectuăm același calcul. Iar a doua zi pe la prânz, el s-a oprit la noi în poartă, cu un camion ca de circ, cu niște ilustrații după un pictor spaniol din Guernica, lăsând la grajdurile tatii un armăsar negru, murg, roib și pintenog, pe mărețul El-Zorab, dimpreună cu un valet să-l slujească la noi, domnul comisar sau comis Codin!

– Iar acu o oră, nu mai mult, își plesni palmele cu deznădejde madam Sia, veni tânărul logofăt al dreptății Ghizdavu, luă armăsarul din grajd de la noi și ieși prin grădini la un teren ce-am cumpărat noi de la Alianța Națională pentru Educație Filantropică, urmând a ne fi confiscat de comunismul biruitor, să ridice pe el Stadionul Republicii ANEF după 30 Decembrie 1947, pentru omagierea președintelui Dej până ce președintele Ceaușescu va ridica de Festival un stadion propriu mai indicat, că crescuse și sprijinul populației cât Casa Poporului, doar că comitea lirismul de-a da doar niște poeme lungi și coruri țivlite, în loc de destul potol la toți.

– Vai, Grig! fremătă ea de emoție, luându-i mâna și punându-și-o la piept. Am crezut că-mi pierd mințile și că toată practica de spital nu mi-a slujit la nimic!

– Ehei, hă, hă, hă! râse mojic pretendentul. Războiul va fi mult, Hitler e un monstru, cum se va exprima diseară Churchill, să stați cu urechea pe radio! Așa că ai să te plimbi pe la Tiraspol, Feodosia, Odessa, Rostov – tot o să ai de învățat pe răniți și cadavre să tratezi răni și șocuri!

– Poate poate că, plânsu-mi-s-a Marius la spovedanie, trebuia să mă prezint primenit în persoană la Regimentul 4 Roșiori Regina Maria și să fac scandal, pentru că nu mi-au trimis ordinul de concentrare nici la Ziduri, la Trakl, nici la Atelierul Modigliani din Parc, nici la studioul fotografic Man Ray din Pieptănari, apoi Ferentari, fost Honig, acum zis Studio Lux, iar comisul Codin cu calul ar fi venit pe urma mea.

Urmarea ar fi fost că aș fi ajuns în scurtă vreme la Prut și acolo aș fi așteptat progresia germană la nord, până la recuperarea teritoriilor cedate prostește de Hitler lui Stalin în august 1939, ca să-i stea cuminte în sud, dincolo de Nistru, cât cade Franța. Și abia după 2 iulie 1941, prilejuindu-mi-se vreun galop, în teritoriul redăruit, prin dreapta vitejească luptă, Crucii și Neamului, aș fi constatat ce era de constatat.

Anume, m-am prezentat la preabunii soți Glagoveanu, în vechi relații de afaceri cu tăticu, furnizor de fasole pentru conservele fabricii lor pentru armată, le-am confirmat că *e război* și că doresc, în principiu, să îl probez pe cal.

Doamna Sia a început a-și frânge mâinile și a slobozi lacrimi fără suspine, romancă perfectă, nedându-se în laturi de a se resemna cu a mea jertfă pe câmpul de onoare.

Conu Leonida Glagoveanu, într-un sacou cadrilat de modă veche, purtat domestic prin curte, lăcrima și el, dar cu invidie, că nu mai bate-n al

lui piept o inimă capabilă să puie-n aplicare a juniei ideale.

Numai Dora-Dora se uita la mine cu ochi holbați de groază, căci asistentă a dușmanului meu de moarte, doctorul Liviu Lecca, ea îmi cunoștea radiografia spatelui și prognosticul specialistului că rezist la pas, poate și la trap, însă la primul galop, glonțul german dintre ale mele vertebre va apăsa pe un anumit ganglion, unde se întrețes drumurile cărăușilor semnalului nervos.

Aș paraliza, fie și parțial, și n-aș mai picta bine niciodată!

Cel mult aș povesti unei dactilografe posibile fresce, până m-aș sinucide. Aș ajunge un fel de romancier, ca basarabeanul din Lugoj, Căinaru.

– Marius Ghizdavu, felicitând pe Codin pentru operativitatea aproape germană cu care a înșeuat calul, își pusese scârțâind doar un pieptar de zale și un coif ușor, potrivit de Marin din aluminiu nichelat, cu țuguiul prelungit în fuioare din păr de iapă albă. În dreapta, el cumpăni o lance lungă, dar cum El-Zorab, văzându-i umbra, făcu spume și începu a frământa pământul pe loc, se răzgândi și alese din panoplia scoasă în grădinița din spate, doar o secure ușoară, cu tăișul cel aducător de moarte rotunjit delicat ca o margine a lunii răsărite deasupra Universității.

Astfel echipat, tânărul cavaler ieși pe stadion și urmă la pas cam o juma de tură de pistă, apoi la trap un sfert, după care termină în galop mândru. Ca fost subofițer de gardă, Marius Ghizdavu se ținea perfect în șa, cal și călăreț formau un tot unitar, supunându-se exigențelor Reginei Maria. Ți-era mai mare dragul să-i privești și nu mă îndoiesc că mama și tăticu, urmărind cu privirile fermecate trapul lor mărunt, având în vedere și încăpățânarea cu care Grig insista să mă ia fără a se împăca deloc cu ai lui, deci să-l iubesc ca pe un sărăntoc, nu s-ar fi codit să mă deie și la Ziduri, dacă războinicul, încetându-și brusc deplasarea, ar fi salutat scurt, maiestuos și cazon, cerându-mă lor din mers, fără prea multe mofturi.

Numai că, din senin, se auziră bătând clopotele de la mănăstiri, întâi la apa Dâmboviței la Mihai-Vodă, apoi, mai aproape, la Antim.

Și am văzut îngrozită cum, într-o clipită, sub vizieră, în soare, ochii lui castanii au scânteiat încrâncenat ca niște rubine mari, apoi în ropot sălbatic, ca de tunet, cumplitul tânăr voievod a trecut pe lângă noi orbește, gata-gata să ne strivească sub copitele bidiviului murg, pentru a se repezi apoi glonț spre gardul livezii noastre, supraînălțat de Edgar și de tăticu în contra hoțomanilor și cireșarilor... Uuun salt lung-amețitoooor... Și o aterizare perfectă dincolo, pe otava cu fluturi și cu ultime bobițe de rouă, pe un pământ încă muiet de ploile solstițiale, care ne vor crea mari necazuri la trecerea Prutului, și imediat a Nistrului.

Eu, mama și tata, cu gurile întredeschise de admirație, am izbucnit instinctiv în aplauze, ca la un spectacol de exhibițiuni ecvestre.

Codin alerga însă pe sub minunații cireși, pruni, meri, peri importați

de la Ziduri-Pribegi, repezindu-se spre stăpân și ajutându-l să descalece.

Când, ocolind pe la portița spre maidan, am ajuns și eu acolo, bietul Marius sta pe un butuc, cu palmele sprijinind obrajii, gol până la brâu, în timp ce valetul îi ștergea de pe șira spinării, cu batista, o mică rană din care țâșnea alternativ vulcanic când sânge roșu viu, când puroi galben urât mirositor.

– Nu mai sunt bun de serviciul combatant! oftă el cu tristețe văzându-mă. Ceea ce nu mă va împiedica, dulce Dora, să îmi asum pe linia întâi, sau chiar dincolo de ea, cele mai nebunești riscuri.

Ca artist!

Ochii lui mărturiseau o tristețe infinită și nelecuibilă.

Trupul lui, de care oricum nu-i păsa de-ar fi ajuns repede cadavru pe câmpul de onoare sau mare mutilat prin vreun lazaret de eroi, părea frânt de la jumătate. El-Zorab sforăi și necheză ușurel, cu un smoc de trifoiaș înflorit mov între buzele lui mari și vinete de durere. Privirea sa era aproape umană, cum au toți caii evocați de pictorul de război, răpuși cu milioanele în Războiul de la Răsărit. În timp ce omul cu idealul răzbunării frânt în două îmi aminti, indignându-mă, poate prin privirile sale castanii albite mărit, de Frou-Frou, iapa lui Vronski, când protagonistul poveștii de iubire a lui Tolstoi îi frânge coloana vertebrală la curse, printr-o manevră pripită, inițiată chiar sub binoclul de sidef al Annei Karenina.

După ce și-a revenit în simțiri, Marius a dat dispoziție lui Codin să ducă înapoi harmăsarul la grajduri. Cu o căutătură speriată, de parcă l-ar fi hăituit un noian de creditori, ne-a părăsit fără prea multe vorbe, grăbindu-se spre spital, încât Grig ne-a găsit într-o totală confuzie.

El susținea că povestea acestui glonț, prelevat de Dora din batistă, dovedit german de doctorul legist Lecca, este prea literară pentru a fi și adevărată, fiind total neindicat în principiu să deduci ontologicul din fictional când autorul mai e și, cu inconștiență, om omnivor și omniscient.

Povestea plumbului ricoșat fiind că, după Revelionul 1940/1941, l-a dus Marin șoferul pe marchizul de Ziduri în Calea Văcărești și apoi în Pieptănari, cu un pachet de plachete de poezie expresionistă, achiziționată cândva de Voicu bătrânul Ghizdavu în prizonieratul alsacian, de unde a scăpat prin intervenția Majestății Sale Regina, mai devreme și viu, deși cu un supărător până la imobilitate mai târziu reumatism al membrelor inferioare, obligate sub cnut a săpa în mocirla tranșeelor pe vreme rea.

Phia Honig, pălărieră de lux cunoscută în toată lumea bună, ținea însă a mărita, și numai la templu, întâi pe Elza, ca soră mai mare, nedându-și seama că afecțiunea marchizului pentru Clarisse era ca de la un hodorogit pictor la o cardiacă poetă debutantă, o poznașă povară de amețitor spirit-spirit, fără nici cea mai vagă licărire spre expiere. Îi dusă la Ieși, unde-am un frate dandist, l-a ușuit pe nobilul domn, fără vreo umbră de recunoștință că, profitând de strâmtorarea în care se găseau sub amenințarea

naționalizărilor din proiectul românizării, el le cumpărase formal aparatura de la Studio Honig din Pieptănari, înființând Studio Lux în Ferentari, pe Prelungire, nu departe de montmartriana crâșmă La Cățeaua Leșinată, de unde ieșind la Șoseaua Jilavei, vei putea admira peste nu mulți ani piatră funerară din dur grimaroniu bazaltgranit de Odessa, probă în acest cimitir evreiesc din ce s-a extras pentru trimitere în Reich, întru concasare și cimentuire de șosele spre Ural.

Marius a crezut, n-a crezut, a lăsat mamei fetei pachetul de poezii și s-a închis în Atelierul său Modigliani din Parcul Filipescu, iar la Studio Lux nu lucra Man Ray, ci tot Samson Honig, ajutat de bătrânul meșter Cazimir, ce dormea în camera din fund, în care treceai direct din camera obscură a laboratorului, cea cu ferestruică roșie.

El era atât de supărat de durerile Neamului, fiind potopit la Ministerul Propagandei de vești de persecuții cumplite în teritoriile cedate la sud-est, la nord-vest și la nord-est, sub presiuni sovieto-naziste, încât numai la amor nu se gândea, darmite la un mariaj nerecunoscut de statul român și cu risc de a naște copii sub covor de bombe aliate.

El se contopea însă cu Otomega și Băluțeanu, scrie azi Lavrentia Lavinia-Stana Clătici, în ura lor pentru Conducătorul Statului. El îi imputa însă altceva decât ei, c-a acceptat să execute militărește tot ce ni s-a dictat la Viena de către Axă, fără ca măcar să schițeze vreun gest de a salva Balcicul, acest Sud fără de care nu mai poate fi vorba de o dezvoltare organică a picturii Neamului Românesc. El îl ura pe generalul Antonescu că, necunoscător în ale rezistenței spirituale și iluzionându-se că și-a asumat puteri/ răspunderi depline, a creat o situațiune în Dobrogea tot așa de greu reversibilă precât va fi și aceea a Neamului German în chestiunea Prusiei Orientale, fiind la mintea ploșniței că, fără o meditațiune întins pe spinare, între fleșele Catedralei din Königsberg și placele sure de mâl cu ambră ale Balticei, nu se mai poate specula cu rigoare despre o resurecție a filozofiei clasice germane și, deci, despre o reînviere a Filozofiei-ca-atare. *Acest* general a acceptat nu numai raptul teritorial bulgar, ci și principiul hitlerist Heim ins Reich, nejustificat prin nimic la noi al unui *schimb de populație*, care avea rațiune doar dacă păstram Balcicul! Așa, neconstrâns de nimeni, a retras pe vecie românii dintre Silistra Bătrânului Mircea-Voievod și Balcicul Reginei Maria, fără ca măcar ei să fie hăituiți, precum germanitatea de la est de Oder-Neisse, de uriașe tăvăluguri sovietice măturătoare, în aplauzele grele ale întregii omeniri progresiste.

Și toate astea, gândea el, prăbușirea teritorială și exploatarea ei de către ai lui Maniu, izbucnirea alungării Voievodului Culturii, majestatea Sa ex-Regele intelectualilor Carol al II-lea, la chemarea insistentă a căruia am părăsit eu lucrări importante la Paris și, cu greu, mi-am transferat la București un atelier de tip Modigliani, călătorind în același Orient-Expres cu savanții Ștefan Nicolau și Horia Hulubei, aflați pe lista de la Focșăneanu

la aceeași pagină cu mine, implorați să se întoarcă la baștină s-ajute, toate aceste nenorociri vin numai din nebunia mașinistă a lui Hitler, deșertată astăzi peste Neamul Românesc, surprins înainte de a fi prelucrat artistic până dincolo de impresionism și expresionism *raiul în patru anotimpi* cu care, în marea Sa milă, Dumnezeu, dăruindu-ne acest meleag rotitor, a compensat totul, indexând suferințele ce vom avea de tras, fluturându-ne multora pe la nas Nemurirea.

Iacă dar *kto vinovat*, a îndreptățit el degetul să acuze imperialismul mașinist, întrerupându-și ciclul de desemne „Sămănătorul și Semănătoarea Mecanică", pentru a da de perete cu sticluța de tuș chinezesc, încât se vede pata lutherană și în ziua de azi, în locuința naționalizată mai târziu de bolșevicii români și nemaidată înapoi lui Modigliani, fiind preluată după 1989 de o personalitate imunitară, adică tot de unchiul Jan Enache, colonelul june pensionar sprijinit de soția sa Cepeca.

Tocmai atunci, duminică, a sunat la ușă verișoară-sa Elvira Focșăneanu, venită de vizavi cu veste de la bărbatul ei copoi, că un grec, Dimitrie Sarandos, a împușcat, ca probabil agent englez, pe un maior Döring, nu, nu, mă, pe Hermann Göring, pe Helmut Döring, șeful serviciului secret al armatei germane din Balcani. Unde? Pe trepte la Inter, adică la Hotelul Ambasador, iar spionii infiltrați de peste Prut cu Mitică Groza în Legiune e de așteptat să dea acum undă verde să se joace Scenariul Delirului, Antonescu fiind deja dus la Berlin, fără Sima, care se zice că fiindcă nu i-au dat croitorii gata o uniformă nouă, n-a riscat să-l rețină pe-acolo SS-ul sau Gestapoul în una veche pe la Buchenwald.

Așa că, măi vere Marius, stai tu frumușel acasă și citește din cărțile-ți pariziene până se limpezesc evenimentele, iar ca viață galantă, rezumă-te la Cheți, care era o vecină de palier studentă la filologie, de care profitase înainte și soțul ei, vai, Mișu, și colegul ei-ei de Litere, Grigore Căinaru, Minodoro! Căci așa era viața în interbelic. Se trăia.

Marius, care cât desemnase oprise timpul în loc ca în transă și acu avea mintea limpede, pricepu că din 21 ianuarie vor ieși lupte de stradă pe lichidate și că, la momentul de suspans, atât antonescienii cât și simienii vor căta să atragă de partea lor paloșul Misiunii Militare Germane, care ducea doar o politică ideologică nazistă, cum va fi normal ca și Armata Roșie de ocupație să fie brațul de fier și sânge al expansiunii bolșevice.

Sau oricum la dezordine, interlopimea Capitalei se va pune pe jaf și furtișaguri de amploare, ca la cutremure sau la bombardamentele aliate.

Or, cum să-ți atragi, zgomotos, simpatia nazistă altfel decât prin afișarea identității de idealuri ideologice, ca într-o noapte de cristal?

Familia Honig își avea casa cu etaj și prăvălie pe Calea Văcărești, unde această arteră traversează Dâmbovița, pornind de la Biserica Sfânta Vinere până la vizavi de Mărțișorul arghezian, Mănăstirea Văcărești, ambele demolate mai târziu de admiratorii lui Ceaușescu.

Familia Honig deschisese un studio fotografic utilat nemțește cam peste drum de cimitirul recent, unde duc azi profitorii de revoluție coroane aniversare, la morții al căror sfârșit nu poate fi elucidat decât dacă li se asigură imunitate, ca la legislativ și executiv, la decidenții și comandanții care au executat, adică în cartierul Pieptănari.

Familia Honig, decât să le ia și să le *naționalizeze* românizeze ageamiii aparatura, s-a înțeles cu Marius Ghizdavu să devină în acte proprietar și, cum deja existau un avocat Bălușeanu și un avocat Tabarcea, care se interesaseră de fotografia ambulantă, de iarmaroc și de Cișmigiu, el a achiziționat un imobil ieftin la celălalt capăt al Bulevardului Pieptănari, deschizând Studio Lux pentru clientela de pe Prelungirea Ferentarilor spre cimitirele Progresul, tot cu meseriașii formați de meșterul Cazimir lucrând.

În tragica duminică de 19 ianuarie 1941, anticipa că fie simienii vor devasta Văcăreștii și Dudeștii, ca să placă lui Himmler și partidului său, fie structurile antonesciene ale aparatului de stat vor lăsa aceleași cartiere pradă lumpenproletariatului, clanurilor și mahalalelor, ca să sensibilizeze propagandă militară Neamul asupra repercusiunilor în avutul fiecăruia ce le au Anarhia și Rebeliunea, urmând a se nimeri mai multe ținte: nomenclatura lui Horia Sima, minoritatea evreiască, minoritatea romilor, numiți de Antonescu țigani și acuzați ca la Cutremur de a fi prădat în stil mare cu ocazia dezordinilor, deci ar fi rost să se facă deportare în Bărăgan, unde totdeauna e mare lipsă de brațe de muncă, iar președintele Dej va trimite pe doamna Maria Antonescu. Și tot gândind Marius, interlocutor imaginar Clarei Honig, după ce a dat în zid cu sticla de tuș sau poate de vin negru de Ziduri, a pornit pe la prânz către Spitalul Brâncovenesc cu gând a se sfătui cu doctor Liviu Lecca, pe care-l credita ca analist mai bun și decât Horea Bratu, ale cărui evaluări fastuos documentate ajungeau însă la departamentele cu reală putere de decizie militară sau civilă.

Doctorul era de gardă azi, însă intra abia spre seară.

Pictorul l-a înjurat de vecernie la poarta dinspre Balneologie și apoi a băut în piață niște țuică galbenă fiartă, împreună cu birjarii. Și cu niște florărese de duminică ce de ger purtau chiloți palpabili groși pe sub coloratele lor fuste. Ele i-au donat un mare boboc de trandafir roșu ce dintr-o neglijență se desprinsese din codița lui chiar unde începea fructul.

Atunci își aminti roșind, că pe cincisprezece ianuarie 1941 nu se îndurase a-și întrerupe lucrul doar pentru a ieși în ger și a se reculege aniversar la Mormântul lui Eminescu, poetul mai actual decât oricând, cum o treime din români căzuseră în mașinării statale proiectate pentru deznaționalizare definitivă. Nu era însă nici presat să-și afirme ostentativ devotamentul față de Poetul Național, fiindcă pe atunci frica de Antonescu și legionari îi ținea vremelnic la respect pe detractori, agenți și proști.

Porni din Piața Unirii, și a Biruinței antonesciano-legionare 6 Septembrie asupra lui Carol 2, a cărui abdicare au aplaudat-o și liberal-

țărăniștii, pe Calea Șerban Vodă, către Cimitirul Bellu de-i zice și Șerban Vodă și, ajungând într-un loc mai înalt de unde vedea în stânga Crematoriul Cenușa fumegând, i s-au arătat pe orizont, înnebunindu-l, nenorocitul de Nicolae Iorga în chip de Colos, aplecat asupra mahalalelor celor cenușii în ianuarie, ale cetății lui Bucur Ciobanul. Or, ciobanul e omul de acum două-trei milenii, fiindcă tehnologia sa n-a progresat și nici nu e bine să se schimbe.

Se simți intelectual român și în mare primejdie, avu un frison al întregii scoarțe cerebrale, de care trăire dezagreabilă pentru un bărbat ce se trezește cu piele de iepure în spinare nu-și va aminti ca aievea decât o juma de veac mai târziu, în paișpe iunie mineresc antibasarabean 1990, sub Iliescu-Roman, când „regimul Antonescu-Sima“ era, fără acces intelectual la presa vremii lor, doar un reflex condiționat indus gloatei de profesorii de română și istorie propagandiști, pentru ca atunci când un cuplu de emanați se referă la niște „golani“ ca la niște elemente „legionare“, să te gândești la o rebeliune fără alți termeni de comparație decât marile crime ale... Convenției Democratice, ale Doinei Cornea și ale Regelui Mihai, împotriva norodului muncitoresc-țărănesc din 1929-1933 și 1907, când puțin a lipsit ca această Grădină a Maicii Domnului să se usuce, cum și acuza orice opoziție Senatorul Marian Tăbăcaru, SMT. Ci Marius, plângându-se că după nimicirea arhivelor și monopolizarea roșie a întregii gândiri interesante, am ieșit din ceaușism fără istorie contemporană și fără specialiști de încredere, dovadă că din trei cioburi și un cârnat scrum poți stabili *cum se dădea și ce*, rația la Pontul Stâng, iar din munți de presă și biblioteci de mărturii nu poți înțelege de ce masacrele 1989 au cauzat desființarea pedepsei cu moartea, biet pictor bătrân și de memorie recentă deficitară, el a reinvestigat totuși, în șapte ocazii, cât s-a murit la Rebeliune, și anume: când a proiectat Catedrala Timișorenilor de la Sonnenheim; în timpul documentării pentru Micul Parc Funerar Regal de la Sigmaringen; cât a lucrat cu Agnieszka softul pentru marele perete al Stadionului din Strasbourg; și cu ginere-su Hans, softul pentru stația Miorița a Metroului Artistic din Stockholm; în fine, singur-singurel, pe vremea primelor idei privind Cimitirul frontieriștilor de la Kladovo și Mănăstirea Miorcani cu hram 22 iunie Războiul Sfânt, precum și în perioada canonizării traseului inițiatic al Zamolxariumului, visat cu meșteri italieni pe un Munte Conic chiar existent, cu schit cu tot, la Nord-Est de Ziduri, de unde se vede bine conturat pe cerul din Siebenbürgen Negoiul lui Giove Tonante.

Credința lui fiind că presa din februarie 1941 a relatat corect un bilanț cu 21 militari uciși odată cu 236 civili, din care jumătate evrei și jumătate legionari combativi sau doar simpli curioși, ieșiți în stradă fără a se întreba pentru cine mor. Cifre care-l gâdilau pe nonagenar să râdă sarcastic la Basel, la fată, unde prinzând pe satelit telejurnal din țară, mai vedea influencer apăsând pe coarda rebeliunii legionare, când bilanțul

încăierării pentru succesiunea ceaușistă, în cifre minime, oficiale, era momentan de 221 militari uciși odată cu 883 civili, toate partidele și breslele intelectuale stând complice la tergiversarea justiției întru decesul natural în fericire a mai tuturor ucigașilor.

Purta el însuși revolver în buzunarul de batistă al paltonului și simțea că sunt înarmate și grupările de tineri muncitori și funcționari, care treceau pe lângă el murmurând că, Doamne, ajută-mă să mor pentru Legiune și Căpitan (Sima), dar nemergând în centru decât la dezbătut pe tema „Lupta Germaniei național-socialiste și a Italiei fasciste pentru noua ordine europeană‟, ordine revizionistă căreia noi datoram după Anul 1940, expunerea la o deznaționalizare ireversibilă a fiecăruia unul din trei români.

– Marius Ghizdavu era un *Homo sapiens* cu viață orientată. El avea idealuri ce remorcau ca pe niște barje pe liniarul canal Dunăre-Marea Neagră, visat și de Antonescu, proiecte de opusuri plastice, care convertite în descripții exhaustive, se înspăimânta singur că echivalează bibliotecii lăsate Neamului de Nicolae Iorga și că vor rămâne tot atât de necitite.

Or, oameniiii cu viiață orientată se tem să nu piară înainte ca mesagiul lor, Opera lor, viziunea lor, părerea pe care și-o bagă ei, să

– Să ce? se opri la autoportretul din vitrina Casei Anticarilor lui Nicolae Iorga, interogându-se îndelung dacă are chinul vreun sens.

Marius a presimțit că se va trage în el, duminică 19 ianuarie 1941, când, după liturghie, la Domnița Bălașa, minunatul lăcaș sfințit între Așezămintele Brâncovenești și unul din acele grandioase palate în care România Regală înțelegea european să puie să se oficieze actul de justiție, și după oarecare cercetare și a anticarilor zgribuliți de pe Cheiul Dâmboviței, dacă au mai făcut rost sau nu de poezie expresionistă foarte germană, refugiată aici, a luat-o pe Calea Șerban Vodă, spre cimitirul cu același nume, zis și Bellu, cu gând să cotească pe Lânăriei și să coboare-n Parcul Carol, ca să se reculeagă latinește la Giganții michelangiolești ai lui Paciurea, în scopul de a-și întări trăsăturile de caracter necesare celui ce vrea să compenseze el spiritual risipirea unei treimi din seminția sa.

Un fel de frison însă îi va cutremura scoarța cerebrală, când trecând de Strada Frigului și ajungând la intersecția Căii Șerban Vodă cu Strada Lânăriei, a zărit fumegând Crematoriul Uman, unde peste vreun cincinal îi vor arde Petru Groza și cu Dej pe cei doi Antonești, aruncându-le cenușile în niște guri de canal, pesemne spre Popești-Leordeni.

El nu mai coborî atunci pe Lânăriei în parc, bănuind aer rece jos, ci urmă tot pe Lânăriei, exact spre la noi acasă, exact pe drumul pe care când eram mici, eu și Elza ajutam pe părinți, piețuind la niște grădini de zarzavat, pe unde s-a făcut pe urmă Polivalenta Nadiei, dar demolând case de grădinari, nimicindu-se un fel de al doilea Muzeu al Satului, cu tot cu a Măriei Tănase natală rustică deplin căscioară.

Mama, tata și cu Elza erau cu toții în Ferentari la Studio Lux, unde

bunicul Cazimir, tot mai sărac cu duhul, fugise ca să moară singur și chiar se străduia în frig, făcuse poate o pneumonie. Avea febră și aiura profețea. Nu de bine, deci bine!

Pe mine mă ferecaseră ca într-un turn, obloniseră totul la parter, lăcătuiseră, iar sus n-avea să se zărească oricum, datorită camuflajului deja de război vreo luminiță, seara. Aveam consemnul să mă comport ca și cum odată cu închiderea activității prăvăliei, imobilul ar fi fost părăsit.

Oricine ar fi căzut în capcana asta!

Nu și Marius: el a intrat în curtea interioară și a început să recite răsunător, între pereții înghețați, fragmente din *Sebastian im Traum*, prima din plachetele postume cu poezie de Georg Trakl.

Cu ajutorul unui cearșaf romantic, adus de mama de la Salzburg, l-am suit până-n iatacul meu prin ferestruica de la bucătărie, cea cu lemnul cenușiu și ușor de ploi, de carii și de arșițe, putred, putred.

Eu eram crispată, murea undeva bunicul Cazimir, care l-a învățat pe oaspetele meu *Lichtdruck* și arta fotografierii cu obiective de diametru mare a peisajului în tragicul an românesc 1940. El era nu crispat, ci îngrozit la gândul grand format, că în caz de Kristallnacht, etajul de lemn al dughenei ar arde ca o torță. Ceea ce s-a și întâmplat.

– Este uimitoare sensibilitatea cu care pictorul român se orientează în puțina istorie de până atunci, vorbind de Kristallnacht și negreșind decât acolo că pogromul din Reich în noiembrie 1938 a fost organizat cu mare medievală anvergură a flăcărilor și demolărilor, pe când în Dudești și Văcărești în ianuarie 1941 s-a procedat haotic.

În schimb, și este de subliniat, în pofida arestărilor de evrei pentru gulagul nazist – Dachau, Buchenwaldul funcționau deja! – numărul morților în faimoasa Kristallnacht n-a fost impresionant mai mare pentru statisticieni decât la rebeliunea Sima-Antonescu.

– Nu s-a întâmplat nimic esențial între cei doi mari artiști. Mai târziu, regretând ambii. Ea în chip deplin tragic, după fuga demonstrativă, provocatoare a solidaritate, în Transnistria, să-și caute rudele: violată de jandarmi ucraineni și români, la cules de floarea-soarelui, pe tarlalele unui sovhoz întins până-n malul râpos și galben al Bugului.

– După Auschwitz și Kolîma, nu mai poți să crezi în poezie, scria Damian Noveanului mai târziu, într-un eseu despre muzica lui Adorno.

– Mai este posibilă Poezia după robirea omului de către Mașină?

Asta a fost tema propusă de Marius. Până-n amurg am răsucit-o noi pe toate părțile. Eu susțineam că această provocare mărește diversitatea trăirilor, deci și Poezia, dar el se văita că, dimpotrivă, asta simplifică homosapul. Blestema de aceea, eminescian, Străinul, care cu drum-de-fier a infectat prea devreme civilizația românească rurală, împiedicând maxima înălțare spirituală ce se poate realiza doar între cadre deplin naturale, până la gotic, renașteri, clasicism, iluminism. Romantismul fiind deja un refugiu

în vis, la impactul cu Mașina, în Galiția Mare mai mult germană!

M-a părăsit pe același cearșaf. Cavaler, s-a oferit să se repeadă până la Studio Lux, să convingă pe ai mei să vină și să mă pună și pe mine la ei la adăpost, și să cărăm câte lucruri de preț mai avem. Cărți de pildă! Așa s-a făcut și bine s-a făcut! Dar mesajul a ajuns prin mine nu prin el!

Căci Marius a fost împușcat pe Bulevardul Pieptănari, la câteva zeci de metri înainte de Piața Ferentarilor.

Doi piloți germani de-ai generalului Gerstenberg, însoțiți de-un camarad român, obișnuiau să viziteze învoiți duminical trei surori, lucrătoare la popota și spălătoriile unei mari unități. Ei veneau în Ferentari cu un automobil lucios, pe care se spunea că-l obțineau de la superiori cu condiția-pretext să-i plimbe lupul alsacian, cu botniță, unuia din ei, treabă încredințată șoferului cât băieții erau la fete.

Marius se mai încălzise pe la cârciumi în drum. A auzit de departe lătrat sălbatic de la câinii mahalalei altminteri liniștite. Aproape că a dat nas în nas cu lupul, apoi a constatat de aproape următoarea scenă, repovestită des, insuportabilă pentru un expresionist ultrasensibil: o javră maidaneză, jerpelită de jigodie, s-a repezit glonț direct în uriașul câine occidental, cu un curaj dement ce îl va fi stimulat pe pictorul alcoolizat foarte român să-și zugrăvească-n minte cete de flăcăi numai în cămașă, luând puștile de țeavă ca pe niște bâte și dând cu ele în Mașinăria invadatorului, otrăvitoare în special pentru suflet.

Numai că ăla, deși cu botniță, l-a întors rușinos de repede pe localnic cu pântecele moale în sus, făcându-l să scoată imediat din toți rărunchii **un Țțțipăt** de groază cu adevărat expresionistă, inteligibil pentru toate viețățile de pe pământ. Atunci, procedând automatic, Marius a scos revolverul din buzunarul de la piept de la palton și a tras un singur glonț, cu precizie infernală, ochi de pictor știitor de perspectivă, nimerind fiara chiar între ochii licăritori în ger. La rândul lui, șoferul german a prăvălit instantaneu pe Marius tot cu un singur glonț, de foarte aproape, traiectoria ducând prin plămâni într-un zid coșcovit și înapoi, atenuat, direct în coloana vertebrală a artistului nici înainte nici după vreodată slugarnic.

Primii trecători matinali au găsit cele două ființe agonizând și, interpretând că-i vorba de un ofițer german (altul!), împușcat de agenți britanici sau sovietici în timp ce își plimba, în civil, lupul, au anunțat înfiorați autoritățile.

Astfel, Marius Ghizdavu a ajuns la camera de urgențe a doctorului Lecca, luat drept ofițer german! Acesta i-a oprit cu ușurință hemoragia pulmonară și a declarat plaga fără consecințe majore. În schimb, a refuzat să scoată glonțul încuibat între vertebre, pe motiv că eșecul chirurgical înseamnă paralizie, deci pentru pictor moartea! Îl va expulza el organismul singur-singurel, glonțul, când îi va veni vremea.

– Lasă-l acolo, că stă bine! i-a repetat la externare. Cu radiografia

asta, dacă vrei să mergi pe front, mergi; dacă ai de citit sau de desemnat, rămâi la București sau la Ziduri! Tu ești un *Homo sapiens*, da, dar cu viață orientată, și nu ai voie să lași altora dreptul de a dispune de zilele tale de artist cu Idealuri! Dă-i în mă-sa de proști și de hoți! Apără-te oricum!

6

Basarabeni, bucovineni,

Cu vrerea Domnului, prin sângele eroilor noștri și al bravilor aliați germani, am izgonit de pe pământul strămoșesc pe dușmanii Neamului redându-vă libertatea și credința, onoarea și drepturile.

Am prăvălit stăpânirea întunericului care a pustiit bisericile, casele și avutul nostru.

Ne întoarcem răzbunători în glia moldovenească a lui Ștefan cel Mare, reașezând de-a pururi temeliile Neamului Românesc.

Basarabeni și bucovineni,

Anul zbuciumat de umilire și nedreptate, de cotropire și vrajbă a luat sfârșit.

Ați simțit, prin propria voastră suferință, prin sărăcia și umilirea în care ați trăit, ce înseamnă comunismul. Ați putut judeca singuri că viața fără libertate și proprietatea fără dreptate și familia fără biserică și lumină este mai cumplită decât moartea.

Eroii și bravii armatei noastre v-au eliberat!

Cinstiți-le jertfa și lupta prin fapta voastră!

Din încercarea și jertfa noastră, să luăm învățătură.

Un neam trăiește și se înalță prin fapta de credință și luptă, prin munca și zbuciumul fiecăruia din fiii lui.

Din cenușa robiei și din rănile încercării, să ridicăm azi noi temeiuri de viață.

Trecutul s-a stins, să întemeiem viitorul.

Trebuie să ștergem toate urmele trădătorilor și să distrugem toate uneltele lor.

Voi conduce eu însumi organizarea Basarabiei și Bucovinei și voi reface toate așezările.

În popasul acestui an de prăbușire, Țara noastră, vechea noastră Patrie, s-a schimbat.

O domnie nouă și curată, o nouă ordine întemeiată pe cinste și muncă, pe dreptate și adevăr stă azi chezășie a viitorului.

Vom duce lupta și înnoirea mai departe, prăvălind în țăndări tot ce a împiedicat Neamul nostru să se înalțe.

Românii vor fi cu adevărat stăpâni în țara lor, iar țăranii vor simți cu adevărat bucuria muncii și rodul pământului lor.

Voi veghea până la moarte ca drepturile noastre să fie simțite, ca viața nouă ce întemeiem să șteargă toate amintirile păcatelor noastre din trecut.

Prindeți-vă dar, cu încredere, în roiul de muncă pe care îl începem astăzi.

Basarabeni și bucovineni,

Prin disciplină, prin ordine, prin muncă, pășiți în mersul învierii naționale.

Sub scutul armatei dezrobitoare, porniți la faptă nouă.

Am plătit scump blestemul greșelilor trecutului.

Să răzbunăm, prin vrednicia noastră de azi, uitarea de ieri.

Meritați-vă morții, meritați-vă Patria!

Trăiască România!

Trăiască Regele nostru Mihai I!

Trăiască aliații noștri și marele conducător al Germaniei, Adolf Hitler!

General Ion Antonescu

Aruncându-și privirile peste presa de război din 20 iulie 1941, exact trei ani înainte de atentatul cu bombă pusă sub masă, în baraca de la Rastenburg din Prusia Orientală, de către domnul colonel conte Claus von Stauffenberg, explodată tocmai când marele Führer al aliaților noștri arăta cu rigla pe hartă cum rostogolirea tăvălugului bolșevizant ar putea fi blocată în gâtul fortificat din vreme Focșani-Nămoloasa-Galați, scăpându-se astfel de comunism Turcia, Grecia, Bulgaria, Iugoslavia, Albania, poate că și Ungaria Mare, nu însă și România, junele teolog Atanasie Damian cam ridicând din sprânceană la apelul că prindeți-vă dar, cu încredere, în roiul de muncă pe care îl începem astăzi, nici visa că pe frontispiciul marii porți a Mănăstirii Miorcanii, de pe malul Prutului, bătrânul Marius Ghizdavu pune-va să se scrie cu litere bisericești de-o șchioapă *Meritați-vă morții, meritați-vă Patria!*

Dar asta în virtual și cu mult mai târziu, când aveau să se strângă morți suficienți, presărați până la limesurile provizorii de pe Volga și de pe crestele de cristal ale Caucazului, până unde spre est și spre sud-est se întinde spațiul vital, e drept că numai într-o măsură neînsemnată, pentru o civilizație românească în măsură să rupă definitiv cu lepra trecutului.

Trecutul s-a stins, să întemeiem viitorul, scrie Andrei Hurmuzacov pe frontispiciul monumentalei porți a cimitirului frontieriștilor români de la Kladovo, pescuiți din Dunăre după împușcare sau după atragere în vidul ce se formează la elicea șalupei grănicerești. El nu pune vreun semn al

exclamării, legând astfel cauzal stingerea trecutului de pentru ca să întemeiem viitorul, cum zice și Napoleon Tolstoi că vipurile-s meteori a căror autocombustie e menită a lumina Universul, spre nord și nord-vest spațiul nostru vital fiind de asemenea precizat, de tăvălirea de către ai noștri a neamțului la 1945, până la crestele de cristal de stâncă ale Tatrei și un aliniament care purcede de la periferiile Vienei lui Musil, coborând nostalgic la Trieste la Joyce, unde am reuși, dorită de veacuri, joncțiunea română cu frații noștri italieni, adică să ne întoarcem de unde am purces.

– Adevăratul *creator* de ideal politic, explica tacticos Marius Ghizdavu la Dejunul de la Berdicev, comeseanului Hitler, sub carpen, nu trebuie să fixeze decât pe verticală, pe meridiane, pe longitudine, limitele către care trebuie să năzuiască cei de aceeași cultură sanguină cu el. Cât anume se va merge, la nord sau la sud, într-o etapă, rămâne însă la latitudinea strategilor, depinde și de conjunctură, factorul hotărâtor fiind însă vrednicia generației căreia îi este hărăzit să se sacrifice.

– Nici nu mai încape vorbă: totul trebuie dus la capăt în decursul unei singure generații și atâta vreme cât Conducătorul e încă tânăr și nu atins de vreo scleroză concesivă ca Roosevelt! admise el, după ce îndelung contemplase un platou cu icre proaspete de știucă de Bug, rozalbe cu ici colo semi-elipsoizi din măsline italiene de Tivoli desâmburate.

Îi stătea pe limbă lui Marius să pună pe tapet chestiunea diviziunii muncii, că de la Viena-Trieste la Astrahan-Baku dincolo de Pontul Drept, pe litoralul vestic Caspic, tot acest colosal hinterland era sub țarism presărat cu insule de germanitate, deportate însă recent de cekiști la Sibir în Gulag, colonii exemplare care *trebuie acum înlocuite cu români* aleși pe sprânceană, modele în meserie, lecturi și administrație, oameni serioși, imuni la puterea de corupție inerentă gloatei imunde, care cu bâta și cu șpaga poate dezierarhiza, rozând-o, la unele poporații, toată Scara Valorilor, fără de care principiu ierarhic se răstoarnă carul statului ca un camion de refugiu în care graba și teroarea au așezat întâi obiecte de densitate medie mică, iar mobilierul de nuc și stejar l-au pus deasupra, înălțându-se nepermis centrul de greutate al întregului, primejduindu-se fatal echilibrul necesar pe traiectoriile întortocheate, urmând niște căi rutiere, și rahitice, și desfigurate de obuzele inamicului sau de incuria, incompetența și inconștiența ministrului ce le-a avut în răspunderea sa.

Tăcu totuși mâlc, pentru că scopul întrevederii cu românii la Berdicev în 6 august 1941 era unul de imagine, deja decorarea Generalului Antonescu – înaintea lui Mussolini și a oricărui alt nearian! – cu mult râvnita Cruce de Cavaler, la care s-au adăugat ca restanțe Crucea de fier clasa 1 și 2, ceremonia derulându-se în sala de ședințe de partid a Grupului școlar din Berdicev, în timp ce trupele române primiseră de mult botezul focului și al sângelui, pe când diviziile italiene capabile a-și aduce aportul poate și la o europenizare prin recatehizare catolică a Răsăritului, abia

soseau cu mari întârzieri pe teatrul nostru de luptă românesc din Sud.

În sinea sa, Marius Ghizdavu era absolut de acord cu asemenea festivități, considerând că este just ca Antonescu să beneficieze de aceste Cruci, fiindcă se implicase activ împotriva unui dușman important al civilizației, nu etiopian, nu albanez, nu grec, nu francez, pe când diviziile fantastice din Peninsulă abia soseau și erau derivate spre nord, ca să nu încurce cumva pe ai noștri cu mandolinele și canțonetele lor.

El era din ce în ce mai artist, puțin cocoșat că-l dureau vertebrele de cât ținuse în mâini excelenta cameră de luat vederi Arryflex a Oficiului Național Cinematografic, împrumutată de profesorul Bratu Horea de la Ministerul Propagandei, apoi rechiziționată pentru Biroul Cinematografic al Armatei de un colonel Belizarie Moga de la Secția a 11-a a Marelui Stat Major, ce ordonase vecinului său de moșie să-i găsească un sediu. Și Marius descoperise unul tocmai în marginea de București unde-l purtau pașii cei tot mai șovăielnici până la... Lirismul din peisaj – Clara, Clara Honig, Clarița – nu însă-n Calea Văcărești, doar Calea Călărașilor 39, un imobil multietajat, expus cutremurelor și bombardamentelor, dar de la etajele patru și cinci, mai ales cinci, unde se aflau laboratoarele acestui Birou Cinema al Armatei, te bucurai valah de toată panorama cetății.

Picoti, pipăi la șold: nu mai avea acumulatorul, îl descărcase făcând risipă de peliculă, nu oricui îi este hărăzit să filmeze pe Führer.

Acum nu, nici nu i s-ar fi îngăduit la Dejun: erau secrete. El zicea că clarificarea, da, *clarificarea cu Rusia* a decis-o în ultimul moment, de frică să n-o decidă Stalin, cum ar fi că de ce i-ai șutit, mă, ceasu' de la mână, păi era-ntins beat pe bangă și dacă nu i-l luam eu, i-l lua altu trecător! Cât despre metodă, să distrugem întâi forța vie, deoarece din fericire Stalin a plasat-o la frontieră, iar apoi să-i cotropim potențialul energetic. Concret: suntem în 6 august 1941, voi da ordin: în nord, să se ia Leningradul; în Ucraina, să se ia tot bazinul carbonifer și toate uzinele măcar pân' la Cotul Donului; după care, trebuie neapărat derulată acțiunea Moscova, până n-a-ncepe să cam vremuiască, dar având a observa mereu <u>regula asigurării aprovizionărilor</u>, a cărei încălcare l-a costat pe Napoleon mai mult război și pace decât contabilizează graful Tolstoi în kilometrica sa analiză.

Picoti, auzi cine este de acord cu Führerul, că forțele inamice de la Uman ar putea fi încercuite prin manevre de învăluire cu câteva divizii, ceea ce se va și înfăptui, luându-se ușor 108 113 prizonieri sovietici.

– Am de gând, mai spuse personajul Antonescu aplecat pe hartă, ca în Sud, cu forțele româno-germane din subordinea mea, să ocup nu numai Odessa, ci și Sevastopolul, Ialta... toată Crimeia, pentru a lua în stăpânire aerodroamele rusești, de unde noile lor bombardiere pot ataca puternic Constanța noastră, nu și Balcicul bulgar, cu 500 km/h.

Marius Ghizdavu șopti că Schlaf und Tod, die düstern Adler, sărind din timp tânguitor a Trakl, că frunză verde, somn și moarte, vulturi prăfuiți

se rotesc în jurul unui cap de emanat care, așa cum spune la teveu trăgătorul de sfori Brucan ucenicului, trebuie să cadă, dar... n-o să pice nicicând.

Antonescu simți, desigur nediscursiv dar suficient ca să-și scadă moralul, pesimismul Artistului, căruia la Ieși, în Refugiu 1917, cunoscând ca piteștean pe geograful Voicu Ghizdavu, abia dispărut ca prizonier, și pe acuarelista Marieta, decedată în martie de tifos, nu de gripă spaniolă, îi dăruise de un Crăciun sumbru *o tobă de tinichea*, să bată militărește în ea ca un domn Goe, la cei cinci anișori. Proaspăt orfan de mumă, el se conformă fericit ordinului, alegând însă mai târziu pensula și aparatul de filmat Arryflex pe front, în munți și în prezent. Derutat, Antonescu a netezit pe hartă săgețile înaintării spre est și sud a trupelor subordonate-n Ucraina, fără însă a mai da explicații! Ca și cum ar fi devenit secretos față de însuși cel ce-l decorase, a precizat doar prin fluturări ale mâinii direcția generală a înaintărilor plănuite. Iar după ce s-a despărțit de partea germană, zorită că Berdicevu-i nu mult la vest de Kievul încă neluat, și în regiune fuseseră semnalate contraatacuri bolșevice de la nord, dinspre Jitomir, ca și de la sud, dinspre Vinnița noastră, conducătorul părții române veni tropăind la treptele intrării în grupul școlar, unde Marius picotea iar, epuizându-și încă o dată cu Führerul acumulatorul de la șold, abia reîncărcat.

– Ascultă, Marius-Marius, nu te mai face că dormi!... Te știu eu încă de mititel, de la Iași, că așa-ți exprimai tu doamnelor nemulțumirea.

– Sau nedumerirea! își aminti Amelia Șaraga, măritată Ghizdavu.

Scopul acestui război, hotărâse pictorul cu analistul Horea Bratu, cu teologul Tani Damian, cu criticul istoric psiholog Noveanu Iancu, dar și cu doctorul socialist de stânga Lecca, al cărui tată a studiat la Harkov, este a reîntregi iar România Mare a Regelui Ferdinand și Reginei Maria, deci trebuie să ne slujim de toți: cu totalitarismul marxist spre vest, pentru Ardeal; cu totalitarismul darwinist spre est, pentru Bucovina, Basarabia și chiar Balcic. Firește, totul cu... dobânzi teritoriale exorbitante, lățindu-ne la maximum spre vest, spre est și spre sud, plus Lwówul și Brestul la nord!

Pendinte însă de *nimicirea* celor două tumori militar-ideologice, totalitare, nazism și stalinism, aiasta nu-i treaba noastră, e a Occidentului!

Dealtfel, ele se și pândesc să se încaiere și să se sugrume, după care, la sfârșit, să debarce anglo-americanii, cu oaste de strânsură, dând lovitura de grație aceluia dintre tartori care mai dă semne de viață, adică Hitler dacă *Bătălia Finală* e la Moscova, respectiv Stalin, dacă ea e la Berlin.

N-avem noi, vasăzică, pentru Odessa germană, pentru Sevastopolul german, ba chiar pentru portavionul antiromânesc Crimeia, sânge de dat!

Nu Marea Neagră interesând pe nemți, ci petrolul!

Să și-l apere Hitler, că motorizatele lui îl papă! Petrolul Virginicăi.

Antonescu însă nu înțelegea să ia hotărâri importante pentru Țară, sau pentru armatele sale, sub imperiul emoției, proaspăt decorat.

– I-am și spus Führerului că noi nu vom duce un *război ideologic*!

El păşi enigmatic spre Ghizdav, mângâind cu ciucurele cravaşei pleoapele negre ale cizmelor, hotărând împurpurat să se explice altădată, pictorului, Istoriei, ceea ce se şi produse nu peste ani, ci în avion, lăsând vremelnic pe şeful Marelui Stat Major, generalul Alexandru Ioaniţiu, să contemple cu stăruinţă rotirea de gater a elicei, care peste vreo două luni îl va lovi mortal într-un groaznic moment de neatenţie, chiar la Odessa noastră, când se pregătea să deie raportul la Conducător.

Despărţindu-se de colegii germani cu un şnaps, Marius se milogise şi se dotase cu aproape un kilometru de film negativ imagine, jubila.

– Cât din Rusia ne vor da nemţii dincolo de Nistru? se enervă simţind că nu cel ce-i dăruise o tobă la Ieşi se aşază pe scaunul de alături, în timp ce elicea stângă huruie-n vânt rău prevestitor: şefule, tu nu vei apuca decât luptele de la Dalnik, nu şi luarea Odessei, deja pluteşti orb spre Listele celor căzuţi începând cu 18 septembrie...

– Cum, să aperi Civilizaţia Europeană a Omului Alb, de bolşevismul global, când nici francezii, nici anglo-americanii nu-s cu tine? se miră ea. Cine ţi-a încredinţat mandatul de a ne angaja dincolo de cât a fotografiat Marius Ghizdavu în primăvara molotoviană a lui 1940?

– Phahmmmhmmm! pufni Conducătorul Statului destins de parcă ar fi şnăpsuit şi el cu altminteri pasivul la alcool aliat decolat. Primăvară pre molotovistă zici? Primăvară prea-molotoveaţă poate! Pe tine, mă, te-a înfricoşat scena cu Molotov înmânând ambasadorului nostru Declaraţia de Război de fapt din 26 iunie 1940. Pentru mine şi domnul general Ioaniţiu, era limpede că după îngenuncherea Finlandei, la 12 martie 1940, şi executarea a doua zi a echipei cominterniste pregătite-n toamnă să bolşevizeze ţara doar în caz de invazie facilă, cum va fi în Cehoslovacia, următorii vizaţi nu puteam fi decât noi, românii cei fără noroc şi fără prieteni în Europa, la 1940 precum la 2040.

– Este vorba de primăvara lui Beneš 1948, nu de Dubcek 1968, se legănă în fotoliu Isadora, gata să fie aruncată de balans în micul ecran.

– Doar aici, la Schengen, se vede orbitor că Occidentul ne tratează drept români migranţi, şuieră bătrânul, cu pletele colilii fâlfâind în feon. După propriile lor declaraţii, finlandezii n-au avut în iarna eroică a atât de mediatizatului război cu Stalin 1939-1940 decât vreo 15 000 de morţi!

– Militari... şi civili, Isadora. Deci faţă de noi, nimica toată.

– Şi cât a urlat toată presa mondială doar despre rezistenţa lor!

– Or, noi românii, numai la Odessa... Cât, bunicule?

– Enooorm pentru un neam care nu se va mai reface niciodată! spumegă reporterul Marius voievod, senil dar cu intactă memoria anilor de stat pe lângă Marele Stat Major, cu o cameră Arryflex cu peliculă germană de căpătat. Ştiu cifrele de pe când filmam pentru Marele Cartier General al trupelor noastre din Odessa în flăcări: 58 avioane, 19 care de luptă (şi abia de aveam câteva pentru 10 Mai de paradă!), 90 tunuri, 115 aruncătoare de

mine, 956 puști-mitralieră, 336 mitraliere sadea, 10 250 arme banale de uz individual la infanterie...

– Nu, nu, nu! bătu din picior bucălându-și obrajii ca mărul infanta, Cadavre, cadavre câte, bunicule?

– În război, iubito, se numără *pierderile*, nu morții, fiindcă din punct de vedere operativ e cam același lucru cadavru-necadavru cine nu mai manevrează, nici trage cu pușca. Ba din punct de vedere logistic e chiar o pacoste. Și din câte am auzit eu, de pe la camarazii mei naziști, în Reich s-a mers cu pragmatismul eutanasic până la a lichida marii mutilați din Războiul Unu, ca guri de prisos, încă înainte de a ataca ei alte popoare după aderarea URSS la Axă în 23 august 1939, pupat Ribbentrop cu Molotov.

– Fie și pieeerderi, se răsfăță copila de la Basel, gata să chiuie de bucurie, văzând pe geam pe mă-sa Irinuca venind împovărată-n plase cu niște pungi mari de *pufuleți* din mălai expandat, galben ca lămâile dintr-o grădină franchistă, pe lângă care susură Guadalquivirul, trăgând gavialii a secetă între Córdoba, Kyauktada, Majadahonda și Sevilla.

– Pierderi 3 435 ofițeri, 1 385 subofițeri, 85 200 trupă! turui, de frică să nu-l prindă cenzorii cu povestiri macabre, zbârcitul roboțel, din care morți-morți, Isadoro, 875 ofițeri, 308 subofițeri și 16 708 trupă!

– Și cu asta ce-ați făcut? râse porcarul cel cu doi saci de pâine. Ați luat Odessa și ați dat-o. Nu cântă neam Cenaclul Flacăra nici la Casa de Cultură a Studenților Felix Dzerjinski, cea cu frumos local țarist de pe la 1913, nici, vara, pe faimoasele scări Potemkin, unde-a filmat Eisenstein Mincinosul celebrele mișcări de gloate de la... Petrograd 1917, prezentate la toți școlarii lumii drept *autentice* documente despre puciu' lu' Lenin!

Nu, nici vara, nici iarna nu văz, n-am văzut, la teveu, pe ruși, c-am antenă, Cenaclului Flacăra să-i aparțină vreodată antena la Odessa!...

– Filmează, măi, acum! îl înghionti imperativ proaspăt decorat generalul nostru. Să nu scapi nimic, Marius, că linia întâia te mănâncă!

Avionul prezidențial survola la mică înălțime ruinele Chișinăului.

Parte din ce a filmat pictorul de război putrezește, se descompune și azi în arhive. Parte e demult cenzurat, distrus de desantul cominternist. Parte, protejând reporterul, a ars Mișu Focșăneanu în noiembrie 1944, înainte de a se îmbarca pentru Istanbul cu Elvira și cu doctorul Lecca Liviu, alde Raul socotindu-se *om-cu-operă*, care nu-și riscă creierul înainte de a umfla patrimoniul Neamului cu încă o chestie subtilă. Ca și Marius, alt caraghios cu *operă*, deci cu o justificare a lașității. Ăsta susținând după numai trei anișori de Occident, prin 1995, că arta sa, hm, să-i zicem pictură, a sucombat ACOLO prin 1920, odată cu evreul italic Amedeo Modigliani (presupusul lui tată, după hâtrul vecin parizian Bogdan-Pitești, Marieta Ghizdavu într-adevăr oferindu-se model pe la 1911 întreg Parisului!): eu rămân AICI în Răsăritul meu, Elviro, pentru că intuiesc așa: SUBIECTUL nu-i în altă parte, nicăieri *Homo sapiens* nu va fi terciuit ca la noi, Mișule,

și îi voiu hi ca un tătuc lui Raulică, Lecco! Du-vă-ți doar voi trei dară, liniștiți, la Ialta, că și inamicii sunt tot trei!

Avea ca un fel de rău de mare, dar brațele sale de super-artist țineau camera ca pe o puberă Clarissă de umerii fragili, ocrotitor, ferm, neclintit, compensând până și vibrațiile bimotorului românesc.

Parte din ce a filmat s-a băgat acu recent pe Discovery Channel, mânca-ți-aș, tradus, și un injiner miliardarizat în trei săptămâni când cu nesfârșita tranziție, însă și profesionist, a comentat întâi filmulețe staliniste cu pulverizări de biserici, de ajunsese Eisenstein să descrie o societate cam rurală ce, în locul lui Christ, pune Mit martirul copil inocent cu conștiință a urii de clasă Pavlik Morozov, ce și-a turnat Cekăi familia, cum și naziștii își aveau sfinții lor: Schlageter, Horst Wesel, Fritz Todt...

Și îndelung, cu încetinitorul, despre dinamitarea marii Catedrale a Mântuitorului Lenin, refăcută de Elțîn cu aurite cupole, înălțată lângă blocul cel model al Nomenclaturii de n-a înțeles Kuibîșev semnificația politică a gândului stalinist, mierlind-o, dându-și obolul acei moscoviți robuști ai lui Tolstoi, întorși după Napoleon în cetatea arsă, făcând-o mai vie, cum și sunt roditoare în genere pământurile cu cenușă.

Ruinele Chișinăului **dinamitat** în retragere, puse comparativ lângă ruine de burguri coventryzate aerian, o aproape lirică eseistică de cum sar acoperișuri, plafoane, pereți la *covorul* de bombe și cum la pusul de mine.

– Ruinele Chișinăului dovedesc că Stalin nu mai spera să se întoarcă în Basarabia; chelul Hrușciov nu minte prea mult descriind un bețivan cu ochi urduroși, injectați, cu părul vâlvoi, cu mustața pleoștită jalnic, cu moralul diminuat până la a admite că tot ce a visat Lenin în covergă pe licheni în Finlanda, pierdut e de muncitori, țărani, mineri, matrozi și securitatea literar-artistică și filozofică, pentru totdeauna, pentru totdeauna, Serghei! Hâc! Pe vecie, Nichita Sergheevici, pe vecie!

– Numai hunii în istorie să fi lăsat așa ceva în urma lor! Acum, dragă Marius, ai această viziune panoramică, bine informat ești, nu ca Maniu și Brătianu, închiși în case sub camuflaj, ascultând cine știe ce jidan de la Londra. Sau de peste Atlantic. Dând crezare aceluia, nu mie, care mi-am asumat până și înfrângerea, răspunderile... Dacă ar fi fost doar jaful și deportările sovietice mai treacă-meargă, lăsam de la mine, treceam cu vederea. Dar aceste devastări gratuite, de batjocură, de pură ură, Onoarea cere, nu puteam să nu trec Nistrul ca sa mă despăgubesc!

Și tu, tu, tu, vechi și tânăr prieten, artist ultrasensibil, știai foarte bine că *nu puteam* să mă opresc la Nistru și să-i spun lui Hitler, pauză, bă!

Voi germanii v-ați vărsat sângele pentru Basarabia și Bucovina mea, treaba voastră, acum mergeți mai departe! *Eu mă opresc să diger*.

Nu se poate! Știai toate acestea și totuși m-ai întrebat de ce nu m-am oprit la Nistru, numai așa, de-al dracu, de-a dracu pielea pe tine,

fiindcă ești un boier râios!

Personajul Antonescu se întoarse lângă șofer și fixă cu binoclul zarea gălbuie, unde niște obuziere grele întrețineau delicate arteziene cu pulberi roșietice.

Boierul cel râios rămase la geamul dinspre roata de rezervă, neplăcut surprins de ieșirea superiorului, însă el era *om-cu-operă*, trebuia să se obișnuiască să înghită insultele, începeau vremuri noi, pragmatice.

– Ce ți-a trebuit, Marius, să treci dincolo de Nistru? se mirară într-un glas la cantina de la Nürnberg pictorii militari Keitel și Jodl, pe care-i cunoștea mai demult, însă abia cu ocazia ceremoniei cu Cruci din Berdicev și-i făcuse amici. Apărarea civilizației în contra barbariei și a Europei în contra Asiei nu-i de nasul unei puteri ciuntite, cu mai mult de o treime, la 1940, încât să nu mai aibă decât interese îngust regionale!

– Sacra datorie de a apăra civilizația creștină împotriva celui mai mare dușman al lumii, bolșevismul, nu a fost singurul motiv, menținu căruntul Mareșal o privire jucăușă în farfuria din aluminiu înnegrit de folosință și deformări la spălat sau transport. Am avut cel puțin încă două motive, a căror ignorare ar fi însemnat lașitate și dezonoare pe vecie.

În primul rând, că ungurii mergeau mai departe cu Führerul spre Voronej, cerând insistent, ca niște mahalagioaice primarului, a li se mări acea tranșă din Ardeal dată lor în administrare de Ciano, de longevivul Molotov și de mărginitul Ribbentrop, la Viena, în iunie-august 1940.

În al doilea rând, pentru că ocaziunile ca românii să le facă rușilor *câte un sfânt de război, pe care într-adevăr să-l simtă*, sunt în istorie extrem de rare, deoarece strada la noi e filofranceză, iar Franța, numai ca să încercuiască Germania, se aliază tradițional mai totdeauna cu exact dușmanii noștri de la Răsărit, cari de două veacuri tot vor să ne sugrume.

Or, în iunie 1941, Franța era deja de-un an zdrobită, era un satelit al Reichului, căruia îi furniza tot felul de mărfuri, chiar și forță de muncă.

Aveam astfel mâinile libere și curate pentru o politică românească a interesului pur național, pe termen amplu, mitic, mai mult decât secular!

– Bine, mă animalule, izbucni anchetatorul posac Jurmînski după ce anchetatorul jovial Pumpianski (nume de ficat de cod) se liniști, trecuși Prutu'! Okei. Dar la ce-ai traversat, tovarășe, și Nistrul?

– Sincer vorbind, noi nu puteam avea o idee prea precisă despre cum vom urma după ce eroii și bravii armatei noastre vor prăvăli stăpânirea întunericului care a pustiit bisericile, casele și avutul nostru din Basarabia și Bucovina. Anticipam că, aducând pricepuți prefecți și primari români, atunci din cenușa robiei și din rănile încercării am fi ridicat noi temeiuri de viață, și hiatusul iunie 1940 - iunie 1941 se va da uitării!

Anul zbuciumat de umilire și nedreptate, de cotropire și vrajbă luând sfârșit, am fi pornit la faptă nouă, prin disciplină, prin ordine, prin muncă, pășind în mersul învierii naționale sub scutul armatei dezrobitoare, ca să întemeiem viitorul!

Dar... ați văzut și dumneavoastră ce dinamitări s-au ordonat acolo în retragere, existând răgaz berechet, căci ordinul meu la derută că *treceți Prutul* n-a devenit operațional decât după 2 iulie, noi bătând pasul pe loc în așteptare ca, la nord de Ceremuș, să ajungă la meridianul locului tăvălugul Wehrmachtului, de la vest către est, urmare spațială a generozității din 1939, arătate de mărginitul de Ribbentrop lui Molotov, invitându-l în Polonia, să ia neîngrădit cât poate Cominternul bolșeviza...

O pasăre cu penetul bacovian, cu pene albe, pene negre, o țarcă, se plimba meditativ pe zidul de cărămidă roșie de la Butîrki Singsing, care exaspera pe moscoviți de-a pus Hrușciov s-o dărâme, pe când ridica Zidul Berlinului, iar analfabetul de Dej își repopula cu intelectuali Romlagul, mai înălțând, *rușinos de târziu*, 21 aprilie 1960, ca semn al dependenței de Kremlin, o marea statuie lui Lenin, în Piața Scânteii, cât a lui Stalin din Parcul de Cultură și Odihnă I. V. Stalin unde e Piața Charles de Gaulle, fiind deci anterioară, ambele din bronz de la opere Ivan Meštrović, marele sculptor al occidentalei Slovenii, tocmit de cumnata lui Marius, doamna Virginica Gibson-Ghizdavu de la Universitatea Indiană din Syracusa, în strânsă legătură cu Mafia siciliană a Laurei Done, să vină să topească personal pe Carol pentru Stalin, pe Ferdinand pentru Lenin, în aceste negocieri, susținând ulterior un hebdomadar din Benares, preluat de TASS pentru Dorothea, că dacă americanii nu-l curățau pe Kennedy, nici Brejnev, Cernenko și ceilalți complotiști basarabeni nu prăvăleau pe Hrușciov, tocmai când cele două supraputeri dialogau, se curtau, învățaseră să se cunoască, și atunci poate că Războiul Rece s-ar fi încheiat festiv și memorabil chiar odată cu intrarea omenirii în era cosmică, prin simpaticul comsomolist Iuri Alekseevici Gagarin, pe care îl aștepta la sosire răsplata supremă, carnetul roșu de partid, versifica Marian Tăbăcaru-Pigu, unul din puținii noștri filozofi poeți care a susținut cu consecvență, ținând sus steagul luptei de clasă, că Plotin Platon înseamnă aceeași mâncare de pește de crescătorie dezosat, încât au existat sugestive imagini luate din avion de experții domnului Horea Bratu de la Oficiul Național Cinematografic și Biroul Cinema al Marelui Stat Major, unele chiar artistice de locotenentul Ghizdavu, numai ziduri și ziduri, ziduri și ziduri la Chișinău în iulie 1941, cum nu rezultă decât din dinamitări, nu din bombardamente cu artileria sau aviația, când ca la mestecenii curbați de viscolul cel pur, se poate identifica direcția din care au bătut proiectilele sau covoarele de bombe, spre deosebire de modul circular simetric în care, ca o arteziană la Roma, tresaltă o biserică dinamitată, minată, dinspre altar spre abside...

Devastări deliberate, Isadora, o răzbunare de proști, camarade Pumpianski, o măsură nechibzuită, tavarișci Jurmînski, luată sub imperiul emoției, nu știau boii de marxiști că or să se întoarcă în camioane de lux occidental! Ah, aceste devastări – dovada supremă că Stalin nu se aștepta să primească ajutor anglo-american și, indirect, japonez. Vai, iubitori de

investiții profitabile acești imperialiști, Irinucă, pe care i-a-njurat totdeauna Cominternul și i-ar fi voit prin gropi comune, sub var, cu gloanțe în ceafă, câte nouă grame de plumb!...

– Acesta, probat cu documente, faptul că în Basarabia au rămas urmele unei barbarii fără precedent, cum nici hoardele hunilor n-au lăsat în urma lor, este principalul motiv pentru care am trecut Nistrul, pentru, ca să mă despăgubesc!

– A durat săptămâni până am putut stinge incendiile, la retragerea nomenclaturii, a securității politice și literar-artistice, a Armatei Roșii, pretutindeni, Dora, chiar și la Căinării mei. La Chișinău însă, a fost dezastru-dezastru: dezastru din ăsta modern, calculat inginerește și politic. Nu numai ce era potențial economic sau militar au nimicit, cu fanatică încrâncenare. Și-au pus în minte să șteargă de pe fața pământului tot ce ar mai fi amintit, viitorimii și turistului occidental, plimbat cu Lincolnul căgăbăului, de *o trecere românească regală pe acolo*, daca o prezență a noastră dintotdeauna nu o recunoșteau... Cu experți-experți, au vânat cu stăruință tot ce aducea a arhitectură românească!

– Și chiar nu se poate reconstitui nimic?

– Au ras totul cu buldozerele, din temelie, prinse a plânje candidatul la președinție Gabriel Țăpoieșu, punându-și la vedere în chip de tricolor niște cartonașe de te autoservești cu bani de la bănci diferite. Ca să imite, în locul vilelor noastre, un praspiekt Kalinin, ca-n orașe pe pustiu, precum Brasilia, las Vegas, Disneylandul! Dusu-s-a pe ceea lume ruinurile cetății ce de dinainte de Alexandru cel Bun se oglindea cu mâhnire în apele limpezi ca cristalul și dulci de nu te-ai mai duce ale Bâcului...

– Ce să mai reconstitui?... Cu ce?... Și din ce? Din niște ruine fumegânde? Și cu ce bani? se înroși la față președintele Consiliului de Miniștri, a cărui memorie trecu imediat în alertă ca și cum într-adevăr era vorba doar de a distribui echitabil o sumă uriașă pe o hartă a obiectivelor nimicite de oamenii lui Stalin. O să pornim un Împrumut al Reîntregirii, dar cât de mari pot fi economiile populației? Să ajungă și pentru fluxurile de refugiați, și pentru cutremurul din noiembrie 1940, și pentru înzestrarea Armatei, și pentru purtarea războiului, și pentru reparațiile la ce-a pricinuit între Prut și Nistru această devastare, care-i mai mult decât o tactică a pământului ars! De unde? De unde, Marius, atâtea fonduri?

La Chișinău, a rămas în picioare doar Catedrala, nu știu de ce au amânat cu punerea minelor, poate n-au mai avut, sau mai degrabă-i de vină proasta aprovizionare tipic comunistă. Dar de pus foc tot au pus! Scrum și cenușă de sus până jos, doar o icoană a Maicii Precistе a rămas intactă, pentru amatorii de minuni. În rest, prăpădul, urgia, potopul! Au aruncat în aer cu dinamită Mitropolia Veche, Sala Eparhială, primăria Orașului, toate tipografiile, uzina electrică, uzina de apă, postul de radio, uzina și depoul tramvaielor, Banca Comercială, toate morile, toate hotelurile, Banca

Națională, Liceul Militar, Circumscripțiile de Poliție, Oficiul PTT, localul Corpului 3 Armată, Inspectoratul Poliției, Imprimeria Statului, Fabrica de bere, Fabrica de săpun, Fabrica de tutun, până și Inspectoratul Învățământului, Camera de Comerț, cazărmile nu mai vorbesc!... Astea, hai înțeleg, o cazarmă e o cazarmă și ești în război. Dar Banca Basarabiei? Prefectura? Depozitele? Distribuția?... Și pe lângă toate acestea, cartiere întregi, cu sute de magazine, și toate casele particulare mai arătoase!... Păi, s-a mai văzut de când e istorie modernă asemenea barbarie?

Și barim, barim de s-ar fi îmbunat numai cu atât, dar au aplicat aceeași procedură în județe. Orașul Bălți l-au demolat aproape în întregime. Târgurile din jur, Sculenii, Ungheni, Valea lui Vlad, Râșca și o parte din Târgu Alexăndreni, același tratament. La fel comuna Pârlița. Plus două biserici și patru poduri în același județ. În Cahul, patru mori țărănești, nouă poduri și un edificiu public. În Chilia-Nouă, distruse complet comunele Tarutino, Arcizi, Leipzig, Crasna, Sărata și Tătărești, 24 întreprinderi industriale, 21 edificii publice, 10 poduri, în județul Cetatea Albă, comunele Cleaștița, Borodino, Hofnungstahl, târgurile Șaba și Volintir, totul ars până-n temelie! Distruse 15 întreprinderi industriale, 20 edificii, un pod. Alte șapte poduri în județul Ismail, și bineînțeles nici orașul n-a scăpat! În Orhei, în nord, prăpădul și acolo: uzina, Oficiul PTT, două tipografii, Fabrica de țiglă, închisoarea (unde au pierit în flăcări absolut toți deținuții!!!), mori – cinci, brutării – zece, două fabrici de ulei, cazarma, două fabrici de apă gazoasă, fiind zonă viticolă, trei poduri peste apa Răutului, Banca Basarabiei, Banca Orheiului, Administrația financiară... În județul Soroca au ras de pe fața pământului târgurile Vadu Roșca, Zgurița, Florești, Vertingeni, Otaci, Mărculești... Doar orașul Soroca a scăpat dintre localitățile mai mari, și asta datorită ploilor!... Morile însă, depozitul de alimente, depozitul sanitar, cinematografele, au reușit totuși, au făcut ce au făcut, au învins forțele naturii și astăzi paragină-i totul. Alte târguri, Cimişlia, Românești, Căușeni și Ceapa le-am pierdut în județul Tighina. Iar în oraș, pe unde căuta Puşkin mormântul lui Mazeppa, au nimicit Banca Națională, Palatul Administrativ, uzina de apă, uzina electrică și trei sute de locuințe particulare...

Niciun județ n-a fost omis, nicio localitate cât de neînsemnată n-a scăpat fără devastări memorabile, ireparabile. Nu poți, ca român și ca om, să parcurgi astfel de rapoarte și statistici și să nu vezi roșu înaintea ochilor!

– Din câte înțeleg, își pieptănă barba chelul domn d'Esgrignon, trecerea masivă a Prutului s-a făcut după 2 iulie, și n-a mai fost nicio surpriză. Deci Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a avut răgaz să traseze Armatei Roșii și securității sarcina de a apăra între Volga și Ural, nu la Prut, mijloacele de producție, bunurile oamenilor muncii, cuceririle revoluționare ale poporului... Când dai cu toporul, trebuie, mai sar și așchii!

– Într-adevăr, campania pentru Basarabia și Bucovina, deși de numai

două-trei săptămâni de asalt efectiv, a fost crâncenă: sovieticii s-au apărat cu îndârjire și am avut pierderi 1 008 ofițeri, 408 subofițeri, 24 980 trupă, din care morți 273 ofițeri, 107 subofițeri și 4 631 trupă, adică doar de vreo patru ori mai mult decât s-a murit pentru capitalism în Decembrie 1989, nesocotind însă jertfa germană, ale cărei cifre încă nu-mi sunt clare, unele provizorii le are sculptorul bucovinean Andrei Hurmuzacov, pentru Mănăstirea Miorcani, unde va trebui să ridicăm monument și să ne închinăm-rugăm și pentru eroii germani căzuți pentru eliberarea patriei noastre de sub jugul bolșevic. Altfel, nu ne ajută Dumnezeu la Reconstituirea României Regale Mari și nici la intrarea în Schengen.

– De când îl știu, surâse împăciuitorist Despina către d'Esgrignon, Marius le are cu cifrăraia, de mic s-a ilustrat, nu altfel decât micul domn Raulică Lecca, focalizat pe logici și matematici, a înțeles reverberația Teoremelor lui Gödel în jurisprudență încă de la lansarea lor, temându-se, marele Inchizitor Vîșinski, putrezi-i-ar oasili, să nu-și întemeieze Fapta pe o incertitudine licită universal, ca apa călduță și radiația remanentă.

Cu alte cuvinte, când, orfan superdotat, Marius se juca având mare atracție pentru condicele cartonate și pânzate prin care exploata al lui tată pe Țeran,

el se comporta leit boier râios!

– Iar din statistici, zise Antonescu la Nürnberg către Keitel și Jodl congestionat, mai rezultă și altceva: după nici un anișor de stăpânire sovietică, ne lipseau între o sută de mii și trei sute de mii de români, chiar luând în seamă că unii au fugit spre vest în iunie 1940, odată cu administrația și armata, hăituiți de tancuri, scuipați de minoritarii asmuțiți de politruci să-și arate devotamentul față de Stalin și marxismul lui!

Se spune că Hi a reușit să-l surprindă pe Stalin, la 22 iunie, când se tot agită că soldații mergeau încolonați pe la teatre, că se dădea **Romeo și Julieta**, anticipându-se vreun gest de solidaritate exprimat de Churchill!

Eu nu cred.

A fost o mare operație NKVD deportarea aceasta, întinsă de la Marea Baltică la Marea Neagră, în toată fâșia, cât Franța, dată de Ribbentrop lui Molotov: s-a luat tocmai *acel tineret* care în caz de invazie ar fi putut fi înrolat de Hi: altă lipsă a serviciilor de informații rusești! Nu s-a înțeles de la început că voința Marelui Führer a fost să nu se înarmeze slav contra slav, tocmai în scopul ca Neamul German să-și testeze cu acuratețe potențialul de a lupta singur pentru existență, pe acest pământ atât de neîndestulător al Europei.

– Este probată această absorbție spre Ural a tineretului slav? privi mirat Max spre doamna Hébuterne. Sau Marius, boier râios și narator necreditabil, din neamurile de rasă neglijabilă ale Europei, minte...

– Greu de spus, frate Jurmînski, greu de disociat, frate Pumpianski, care înainte de conflictul armat, care în răgazul de până-n 2 iulie. Cel puțin

una sută de mii de români, cel puțin! I-au tot dus dincolo de Nistru, de Bug, de Nipru, de Doneț, de Don, de Volga...

De la cel mai mare oraș până la cel mai neînsemnat cătun. Fie doar gospodarul, ca un fel de ostatic, fie familia în întregime.

Poate adesea, cum e la comuniști, organizarea a scârțâit, transportul nu s-a mai făcut. Pe mulți i-am găsit în proaspete gropi comune, pe lângă fiecare sediu al securității staliniste: totul cu Liste!

Metoda rudimentară, dar năprasnic de eficientă a deznaționalizării, a nimicirii unui neam prin privarea de elite: proprietari de mijloace de producție încât puteau salariza proprietari de forță de muncă, paraziții de comercianți care nu vând mirodenia cu preț unic de la Sevastopol la Kronstadt, inclusiv aici la Berdicev. Desigur, fruntașii satelor, preoțimea, învățătorii, ofițerimea, scriitorii, pictorii, comedianții...

– Poți să ierți așa ceva? birui glasul generalului huruitul reactoarelor. Tu Marius, poți?... Eu nu. Să ai prilejul să iei înapoi ce-i al tău, și să stai cu brațele încrucișate?... Ce va spune Istoria?... Și mai ales, cum va vorbi Literatura?

Ce, suntem popor de degenerați? Neam la răscruce de vânturi și pe cale de dispariție?

Ștefan Vodă al Moldovei hăituia pe tătari până-n fundul pământului, să le ia prada înapoi și să-i slobozească pe creștinii robiți!

Or, aicea s-a făcut jaf, jaf în toată regula, profitând de expectativa de până la aducerea liniei frontului la meridianul Prutului. Au dus dincolo de Nistru, cu lista în mână, mii și mii de vagoane de cereale, conserve, legume, de fiecare județ cam 60 000 de oi, 20 000 cai, 6 500 bovine, furajele corespunzătoare, totul smuls țăranului cu pistolul în mână!

– Zece zile mai devreme să fi început războiul nostru, zise cu părere de rău generalul Ioanițiu, și scăpăm de deportare cinci mii de familii complete numai din Chișinău! Însă ce mă doare mai mult e că tot atunci au dus la munci forțate vreo 53 000 tineri basarabeni, numai buni de voluntari la încorporare, exact când ne pregăteam de grelele jertfe pentru stăpânirea românească a Odessei! Căci o progresiune a noastră, spre Crimeia și în genere spre aeroporturile de pe care putem fi loviți, trebuia luată în calcul dintru început, așa-i războiul!

– Cât despre reconstrucție, e greu, că mai sunt și relele din iunie 1940, de la invazia molotoviană, de îndreptat. La Cernăuți, bunăoară, au devastat Biserica Sfântu Nicolae și Catedrala Ortodoxă, au distrus Monumentul Unirii. Barbarii, la Catedrală au prăvălit Crucea și au pus steag roșu cu poză Stalin, iar în interior au dat de bucurie cu grenadele!

Ăsta e bolșevismul, domnilor, ce să mai vorbim ca occidentalii, o fațadă mare cu miez de moloz, ziduri ascunzând o ruină... O baracă putredă, vorba Führerului, un șut îi dai, și se dărâmă!... Au făcut din mănăstirile noastre cazărmi, cu closetul în vechiul altar.

Nu se poate tolera așa ceva!

– Ba si poati! izbucni în râs gâlgâit de peste Atlantic Virginica Gibson. Cum să nu se tolereze când, la fiecare o sută de ruși jertfiți, se salvează viața unui anglo-american?

– Eu nu sunt Hitler, murmură el, punându-și mâna pistruiată pe genunchiul pictorului operator cinematografic, să îmi închipui că destinul unui neam se decide de către o singură generație, că totul trebuie să se împlinească neapărat în timpul vieții mele și neapărat prin persoana mea. Te consideri cumva mai destoinic, Marius? Poftim, ia puterea, asumă-ți răspunderea dinaintea Istoriei! Ești tânăr, poți fi un al doilea Hitler!

– Și eu sunt pictor. Dar numai pictor. Misiunea mea e literar-artistică și implicit ideologică. Tot dumneata trebuie s-o faci!!!

– Dacă mă opream pe Nistru, cum susțin PNL-Parizer și PNȚ-Borviz... Te-a trimis taică-tu Voicu la Paris pentru Drept, nu-i așa?... Îți dai seama, războiul nostru nemaivăzându-se mediatic, ar fi însemnat că *nu prin luptă dreaptă* am eliberat Basarabia și Bucovina, din cătușele roșii bolșevice! Dacă mă opream să diger, toată lumea, dar absolut toată lumea onorabilă, cu simț al onoarei, cu pronunțată conștiință a Onoarei, ar fi susținut că n-am primit Basarabia și Bucovina de la germani decât în simplă locație de gestiune, cum am primit și Transnistria!!!

Ca spații vitale nealemele!

Dar așa, Marius-Marius, cu osemintele Războiului Sfânt presărate în adâncimea frontului până la Volga și la Caucaz, cei ce vor veni după noi măcar nu vor zice că am stat cu brațele încrucișate.

Am șters cu sângele eroilor pata de dezonoare înscrisă în Cartea Neamului la retragerea din 1940.

Când mâine jugul roșu al bolșevismului se va prăbuși chiar de pe grumazul poporului rus, căruia i s-a răpit un veac de dezvoltare firească, elevii clasei politice basarabene, ce câte unii vor mai fi având interese și obligații moscovite, măcar nu vor cuteza a ricana, în contra unioniștilor, că noi nu ne-am preocupat de să ne vărsăm sângele până la Stalingrad și Groznîi cu asupra de măsură, sau că am abandonat ca niște lași pe frații noștri, împingându-i spre o catastrofă umanitară...

– Hă-hă! făcu Andrei Hurmuzacov tot proiectând la incitantul său *Schelet al Mareșalului*. Pe la Cernăuți, la noi, se făcea exact manipularea inversă: că de-aia se poartă sălbatic dur rusofonii cu românii, că ce-au cătat cu trupele tocmai la Cotul Donului și în Stepa Calmucă!

– Cât despre ce mă chestionează unii și alții, păru a nu-l auzi personajul Antonescu, că unde a fost simțul meu de conservare de am făcut război umăr la umăr cu ciumatul soldat al lui Hitler, spun doar atât: mâine Istoria va judeca. Și poimâine, poate Literatura.

Credeam însă că singura șansă a Neamului Românesc de a reîntregi România Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria era ca Germania să

răpună cel mai mare duşman al lumii, bolşevismul.

– Pentru ca, vlăguită de efort şi de sângele pierdut, Germania cu nazismul ei cu tot, să fie la rându-i prăvălită de anglo-americani!

– Aşa a gândit, dincolo de bombastica şi balistica proclamaţiilor, Ţeara, în 22 iunie 1941. S-a prins imediat Manfred von Killinger, că prost nu era baronul, şi i-a reproşat-o lui Mihai Antonescu în chiar balconul Legaţiei Germane, pe când bucureştenii îl aclamau frenetic... Eu eram deja la Piatra Neamţ cu aparatura, mergeam pe front să filmez eroi ai Războiului Sfânt... Numai într-o asemenea desfăşurare firească a evenimentelor, cu anglo-americanii arbitri finali onorabili, cădeau ambele totalitarisme şi Europa ar fi putut să-şi aducă nescindată obolul la progresul omenirii.

Am crezut în această şansă.

7

După standardele uzuale la sfârşitul de veac şi de mileniu, domnişoara Clara Honig, aşa cum ne apare în fotografiile de la 1941, când poezia ei a suferit o puternică influenţă expresionistă, era o gagică nu numai mişto, ci şi foarte sexy.

Marius Ghizdavu, ţinut vremelnic la pat după ce un câine i-a îngropat un glonţ vidia în oase pentru mai târziu, fiind şi vreme de rut aprilie-mai-iunie, nu putea să nu observe farmecul expresionist şi, conştient sau nemărturisit, se va fi pus pe întocmit varii desfăşurătoare strategice, ba – notează în naivitatea ei Agnieszka – a şi dat drumul, când s-a mai întremat, la unul, inaplicabil, care stă şi în ziua de azi mărturie despre profilul moral al artistului imatur şi desfrânat, ce abia dacă în octombrie 1941 ar fi împlinit 29 de ani.

În linii mari, este lesne de înţeles că, îndrăgostit sau nu, şcolit însă în anii 1935, 1936, 1937, 1938 şi 1939 la bibliotecile, muzeele, ba chiar bordelurile, balurile şi universităţile gorkiste ale Parisului tot mai... popular, el n-ar fi avut scrupule, remuşcări, ruminaţii, neplăceri... dacă.

Blocajul venea însă de acolo că însăşi familia ei părea să o ofere, să scape de excentrica asta! Aşa i se năzărise lui. Or, Marius Ghizdavu, dacă protejase de lăcomia românizării Studio Honig, credea că o făcuse dezinteresat. După cum, din simplă nobleţe vecină cu o dragoste mare, umblase prin ger să vestească *revelaţia sa*, că e periculos a locui în Dudeşti sau în Văcăreşti, când se pune pentru Misiunea militară germană problema atragerii ei în conflictul român-român Sima-Antonescu.

Iată de ce, către 22 iunie 1941, el da iar târcoale Clarei, prin Pieptănari şi Ferentari, rozându-şi îndârjit mustaţea, propunând în cele din urmă inocenţei ei vremelnice următorul joc, zvăpăiat, dacă nu chiar smintit

de-a binelea. Învăpăiată, ea avu de ales, din senin unul din două orașe propuse ca la un test grilă de capacități: l) Dortmund; 2) Altona.

Afară, canicula făcea pe oameni să transpire chiar nemuncind.

Clarissa simți ca un fior rece prin tot albul cearșafului încă nerechiziționat pentru front sau lazaret: rufa va trece Prutul abia în octombrie, după Odessa.

Dortmund era un port hanseatic, unde Dönitz construia submarine, sub betonul armat ca pentru cazemate al halelor, atrăgând numeroase bombardiere britanice și americane.

Altona era un port iberic scandinav puțin mai mare decât Guernica. Nu a fost tocat de aviația lui Goering, dar a devenit subiect unei pânze semnate Salvador Dalí, conținând niște sechestrați, o etuvă cu hamburgheri fierbinți, un ceasornic mare, albastru ca o divizie de idealiști, un câine și un alt câine cu o tăbliță logică legată de grumaz, cu seceră și ciocan și verdictul că un comunist nu, dar un anticomunist da, este un câine, deci.

Regula jocului ghizdavuit fiind următoarea: dacă de bunăvoie și nesilită de nimeni, dar nici știind ce ar putea să urmeze, Clarița scrie pe bilețel Dortmund, atunci Marius Ghizdavu își va continua atacul până la ultimele consecințe, iar o echipă din acest burg va fi peste o juma de veac campioana Germaniei fotbalistice; și, în același timp, e și normal, e logic că dacă fata va scrie, dimpotrivă, Altona, atunci totul s-a dus dracului între ei doi, amantul se blochează singur, de nu va mai interesa nici restul.

Nici măcar Poezia, cu tot cu gravurile ei satelite.

Care ce este sau nu este altceva decât a stărui expresionist că o vacă, indiană sau nu, e altceva decât o vacă și că un cadavru proaspăt de om tânăr, altceva decât un hoit, doar pentru că e de erou.

Prin astfel de trucuri, băiatul voia să implice în decizie vicleana femeiușcă, prin hazard-soartă sau nu, să aibă și gurița ei ceva de spus, un da sau un nu, relative la cele ce aveau fatal să se întâmple.

De la Biroul Doi Informații al Marelui Stat Major, unde trebăluia de la un timp Mișu Focșăneanu, pictorul obținuse într-o zi confirmarea că dispozitivul româno-german de pe Prut cuprinde, precum la Stalingrad, berbecele german în centru și două armate de-ale lui Antonescu pe aripi.

Aceasta însemna că Iașul cădea în zona de operații a Wehrmachtului Hitler-Himmler. Și odată cu Iașul, firește, toți locuitorii capitalei culturale a Moldovei.

Deci, a lămurit Marius pe fotograful Samson Honig: fratele dentist, al doamnei Phia, să-și ia unele măsuri de prevedere cum va ști. Mai cu seamă cum va putea. Trenuri, automobile, cai, tot ce mișcă fiind practic rechiziționat. Să se dea la fund pân' a trece criza, adică până ce războiul se afundă într-un fel de banalitate cotidiană. Atunci abia să iasă la lumina mare a zilei. Dar numai și numai dacă e obligatoriu.

– Faptele cele bune ale românului, prognoză domnul d'Esgrignon

Despinei, abia dacă propria lui istorie națională are să le menționeze. Ce să mai ceri, bate-i-ar Dumnezeu în cuiele propriilor lor prejudecăți occidentale, de la reporterii lor în Est, în Galiția Mare!

–Mare motan a fost momâia asta în descompunere! se închină cu degetele alb-cerate, ca cireșele albe, sorella Agnyeszkha, o albă printre călugărițe negre ca furnicuțele, încât însuși Diderot ar fi învățat toleranța, ar fi plâns confruntat cu suferința purificatoare și ochii ăia enciclopici și i-ar fi șters pe umeda-i, transparentă, cămeșuuuță de noapte.

Ceea ce Marius și făcu, înfiorat, cu un surâs de mulțămire că azi-noapte la Prut ai noștri au început să spele pata de dezonoare de pe Istoria Neamului, deoarece chiar și semințiile-pe-cale-de-dispariție au Onoare atâta vreme cât, chiar dacă nu există, *problema* unui Dumnezeu s-a pus.

Că s-a pus rezultând și din înfățișarea lui Andrei Hurmuzacoff.

Bărbos, încruntat, cu degete tari de sculptor, bune să te strângă de gât și, deocamdată, îmbrățișând febril spătarul de lângă fundul lui Eugenijus cel smead, melancolic și puțin litvan, poate și leton, galițian însă absolut sigur. Ambii sunt artiști, ambii mai mult decât artiști, ambii văd prin marginea vitraliată albastru a paharelor pacea Dorotheei, înhămată cu inima geloziei cu tot, la luminile jucăușe din ochii bătrâni ai Clariței. Marius și-ar dori între ele pe Daria Maximovna Riumina. O, o voi întâlni curând, se linge el pe bot ca o hienă, de parcă, teleportat în țintirimul din Harkov, ar izbuti să-i deosebească el locul de veci puștoaicei spânzurate în aplauze ce-au vălurit o clipă Tamisa, Sena, Potomacul în mai 1943.

Este iunie mult cu cireșe, cu ploi. Marius cumpără. Cornet din ziar galben, vag roșit, nu de scurgeri ci de amenințarea cum că cei ce răspândesc zvonuri alarmiste că vine războiul, stochează unele produse, nu fac exercițiile de apărare locală antiaeriană, vor fi pedepsiți necruțător. Cu de toate, de la lagărul Caracal la linia întâi Kalaci.

– Da-da, poate și cu linia întâia! rânjește tânărul pictor pe aleile din Bellu, arătând mai toată dantura, cum fac spre cer și ceilalți din jur.

Nu e bun în iunie aerul ce vine din cripte, doi și cu doi fac cinci, el are sub haină, caligrafiate cu îngrijire, două proze foarte scurte, cam una și aceeași, aniversare împreunată cu Întâia Sărutare, mare text atribuit sieși câtă vreme Samson Honig, cu atât mai mult dogmaticul Cazimir, ca să nu mai vorbim de doamna Phia, nu au aplecare spre receptivitate a purității romantismului eminescian, deși nimeni în Ieșii firescului secol trecut n-au înghețat mai bine pentru viitorime emoțiunea adevăratului amor, la 14 ani ea, Clara, la 18 ani el, Cezar pictor, trecut de 28, cu suflet însă purificat, conservat, înghețat în excelente alcooluri, acceptabil deci.

Ca orice cadavru. Ireproșabil. Pe scut.

Timp al teilor încă. Neculeși, nescuturați.

Albine aurii și dulci. Una zumzăind între geamuri, spre marea iritare a poetei. El, interpretat de un Omar Sharif: tandru, bun și inconștient precât

adolescenții lui Wajda. În rolul ei, o fată din Odessa, fără nume de dicționar, nu a mai ajuns la Hollywood: Sulamith Lewald.

O muzică tocmai de aceea solemn-jucăușă, precum visul unei nopți de vară, știut fiind că visele grave, cu adevărat reflectând marea înșelăciune, viața-viața, abia în iarnă vin și numai dincolo de limesul viței de vie, în nordul cel neprihănit. Cu aspra condiție a încercuirii definitive, perfecte. Ca o bulă Bosch, să simtă și olandezii ce grotesc e să ajungă mândra ta țară o simplă colonie.

Cu acel realism feminin tipic, doamna Phia a acceptat prima: după salvarea inventarului tehnic pentru Studio Honig, pictorul oferea, la el la Ziduri, protecție sută la sută pe toată durata crizei. (*Criză* o numea, ca și cum era în firea speciei bolnave să aibă epoci bune și epoci rele.) Ar fi avut tot confortul, toate trei, Phia, Clara și Elza, în Atelierul Georg Trakl al pictorului, din celebrul foișor de pe malul vecinic înfrunzit al Râului Negru. În nemărginita livadă, ferit după zăplazuri nalte, meșterul Cazimir s-ar fi putut bucura la soarele real de o bătrânețe liniștită. Cât despre prietenul de afaceri Samson, cum îi va fi voia, fie va continua cu studioul Man Ray din Prelungirea Ferentari, fie îl va pune în conservare, fie va face un fel de navetă între București și cetatea ghizdaviană de pe Râul Negru. Cu acel realism senescent tipic, cărturarul căzut la pat, tot mai alb bărbos și aproape orb, delirând către prea avântata mică poetă despre rostul măritișului la vârsta naturală, nu aceea impusă de sistemul educațional cretin; despre efectul eugenic al asocierii de contribuții genetice contrastante: înalt-scund, palid-brun, ba chiar prejudecata că tocmai din perechi „nepotrivite“, din mame tinere și soți vârstnici urâți se nasc fii destoinici. Până la observația sinistră că Marius și Clara au ambii ten măsliniu, aceiași ochi negri ca rusoaica Murocika, cam aceeași talie, vârstă necatastrofal spartă, și, ca o culme penibilă a monotoniei, ambii excelează în sensibilitate la cele profund lirice, pitorești și falimentare!

– Adică tot ce vă trebuie, să nașteți pui sensibili și expuși cu certitudine abuzurilor unei societăți din ce în ce mai grosolane!

De aceea, Marius privea cu oroare albul cearșafului familiei Honig, așternut pentru câteva zile peste sofaua veche și netrebuincioasă adusă din subsolul vilei Hortensia din Parcul Filipescu, după rebeliunea eșuată, când voind a face o faptă bună, se alesese cu glonțul german în spinare.

Un glonț de aur.

Datorită artei sale de a fi năuc și de a și-l implanta, acum era un om liber, pe deplin liber, era în Capitală, nu pe malul Prutului tăind frunze și camuflându-și armăsarul negru-vinețiu cu ele.

Și tocmai această formidabilă capacitate de a ieși la suprafață din cele mai puțin fericite împrejurări, însuși faptul greu de contestat că a trăit al dracului de mult perfect lucid, iată, domnilor, iată dovezi și dovezi și dovezi că această canalie era re-a-lis-tă, inteligentă și ci-ni-că până la

ultimul liman, până la ultima kopeikă! Nu e deci de crezut să fi anvizajat în chiar 22 iunie 1941 astfel de aberații de oameni tâmpiți: adăpost de fanatici sub inginerul Otomega la 1940, în foișorul de la Pribegi! Atâta așteptau Zidurile, turnătorii potențiali, acum, după declanșarea Războiului Sfânt: să miroasă careva că adăpostește pictorul boier alți suspecți pe-acolo, după ce mai ținuse la Foișor una, o zăpăcită, o excentrică de foarte stânga, poate chiar agentă cominternistă, pe Dorothea!

Fiind greu de atacat și următorul punct nevralgic al dosarului pictorului, care pledează împotrivă.

El nu avea cum să mai întrețină vechile relații cu expresionista, deoarece după însușirea riscului paraliziei n-a mai ieșit multă vreme afară, printre oameni. A stat tot înăuntru, fie în Biblioteca provizoriu adăpostită la el de episcopul Ignatius Batthyány Mavrocordat, fie în Atelierul din vale, pe care, din considerente de camuflaj tipice războiului aerian bombardier, l-a vopsit în galben solar, uleios, și cam prozaic culinar, că dedesubt stocase-n pivniți benzina Cadillacului, sticle, bidoane de tablă Vega, după răul obicei al claselor parazite, incapabile să se descurce pe cont propriu, ca muncitorii și țăranii, și totodată să dea naștere ca intelectualii la creații dintre cele mai updatate și mai inovative.

Există neghiobi, mediocri, cetățeni de talent, persoane geniale și personalități care instinctiv și din obișnuință tind ca în fiece moment de responsabilitate să decidă *șicanând istoricii prin bizarerie*. Or, un astfel de specimen de... personalitate cu orice preț, imprevizibilă, simulând genialitatea care să-l puie-n valoare, avea și liderul partidului german.

Iată de ce să nu te miri că Marius știa uneori mai bine decât Hi ce va face Hi! Sau în genere, presimțea de o chestie cum că *nu e cazul*.

Când ai harem-putere și ai savurat-o de la cea mai mișto și mai competent elocventă, până la anacolut, anevoie o mai guști de la o novice epilată și începe și plebea să murmure, în Colosseum, ca și când după ce ai condus meteori să pârjolești universul, te afișezi cu steluțe căzături, în ciuda atâtor sacrificii și jertfe Laika ale prostimii, sub orbita lui Gagarin.

Deci cum se va zbici solul până la Ural puțin, începem.

Ci după ciclopica încleștare cu leonul britanic nu poate urma-n epopee altercație cu orice cotoi sfrijit și bătrân și fără dinți.

Istoria e o scenă, iar actorii ei vor aplauze furtunoase.

Chiar în zilele-n care Wehrmachtul se încununa cu mirt în Iugoslavia și cu lauri în Grecia, până și Codin la Ziduri aflase că va urma răfuiala cu Stalin, tot așa cum e și între pușcăriașii din același dormitor, trebuie stabilită mai devreme sau mai târziu unu contra unu care pe care, ierarhia durității tiraniei. (Fiindcă a prorocit că președintele Reichului se va opri să digere, inginerul Otomega a trebuit să evacueze Foișorul! Cu glonț între vertebre, boierul nu mai cunoștea milă de altă opinie decât a sa.)

Or, agresiunea Regatului Român, asupra bastionului păcii și

socialismului bolșevic de momit occidentali, fiind de așteptat a se fluiera din moment în moment, poate chiar în vreme ce curgea sângele și molozul în Balcani, el n-avea niciun chef să fie surprins la București de bombardierele anglo-americane, a căror intervenție era de așteptat de îndată ce dictatorul Antonescu ar fi îndrăznit să trimită armata Regelui Mihai să treacă Prutul, în loc să se mulțumească românii să însămânțeze floricele în ale sale pline de pește unde limpezi ca lacrima de rude.

Pe el, cărturar și artist, bombele cu inscripții în limba lui Shakespeare l-ar fi căutat egal cu cele inscripționate în limba lui Kant, atât la atelierul din nordul Capitalei cât și la studioul Man Ray din sudul ei, în caz de non-prezență urmând a fi găsit prin sateliți, de trupele pedestre ale securității celui de-al treilea mare aliat, în scop Nemesis de tras la răspundere.

– Păi, fir-ar mă-ta t'a dracu di bandit, oricum ai întoarce-o, tot n-ai pe unde să scoți cămașa dacă ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap și măgarul pupăza'n cur: zici că ai evitat ascensional participarea la odiosul război antisovietic, dar asta e un fel de a mărturisi cât de pernicios este pentru sufletelul muncitoresc-țărănesc reacționarul!...

Te-ai gândit vodată, mă banditule, boier râios, că în locul tău Antonescu va trimite la moarte sigură un tinerel cu origine sănătoasă?... Nu te-ai gândit, și în genere, conjectura mea este că am impresia că, în prealabil, n-ai gândit niciodată că, în natură, și burghezo-moșierimea trebuie să-și aducă obolul la efortul de a chibzui al poporului, căruia-i suge sângele, măduva din oase, lichidul cefalo-rahidian și altele...

– Precum Domul din Gotha, înainte de a fi adus la ruină de cursa înarmărilor americane, avea pe basoreliefurile pentru fraieri dogma că tranziția spre fericirea totală se execută în două mișcări, prima finită, a doua infinită, așa a planat în două salturi invers proporționale și romanticul domn Ghizdavu până-n pătucul cu cearșaf al Clariței.

După îngrijirile ce a primit la Spitalul Brâncovenesc din partea unui colectiv de medici români și germani prezidat de Lecca Liviu, să fi ajuns el cu glonțul lui și cu Marin șoferul, pe mâna tămăduitoare a oblojelilor Linei, care era mare farmazoană, cam către 4 februarie 1941.

Și trei luni, trei luni mari și late i-au trebuit, tovarășe căpitan Țyuchel Adriean, ca să execute abia primul salt planat înainte, de la conacul Ziduri, cu confort sporit cândva de o americancă Virginica, până la moșia vecină de rușinoasă amintire a Brătienilor, Florica, cuib de crime monstruoase în contra poporului, de uneltiri diavolești, spațiu literar al pierzaniei ce abia dacă-l mai purifică, pe unde se obiectiva proprietara primordială Florica, puhoiul de greci bolșevici, aduși la noi până se vor căra din țara lor imperialiștii, și ei, flori albe din Pireu udate cu poftele de cum se pitrece marxist la noi, să se întoarcă din exil pe tancuri pandurist-eteriste ipsilantești, în scopul pentru ca să, din Muntele Athos, case de odihnă scriitorilor jdanoviști și altor cadre secrete...

O, blagoslovită lună mai, când cei ce muncesc se solidarizează și își aleg regine ale muncii, de factură monarhică atât de echitabilă că nu se poate să nu convingă până și pe puținii studenți maoiști asiatici prezenți la festivitățile noastre, cu trupul și cu duhul!

Ay, de mare mâhnire că pictorul cel împușcat de patrula germană cu lup ar putea lua drumul ceresc lângă sora ei Aura, Cristina Done a tot plâns robace, în toate aceste trei luni în atelierul sculptural din Strada Berthelot, încât un pârâiaș de lacrimi și-a săpat vad printre busturi neterminate și balerini abia începuți, prelingându-se pe macadam spre rigola obturată de mai vechi schije de marmură și de travertin. Surse ale acestui fluid memorial, și așa oblicii ei ochi musmeici, au diminuat pe un ten îngălbenit de veștede foi de castani căzute pe el.

Când, la patru mai, inginerul Otomega și doctorul Lecca o văzură la festivitățile de la moșia Florica, simțiră adânc înfigându-li-se în piept, fiecare, katiușa lui Cupidon șugubățul.

Ea nu avu însă ultimele ei resturi de ochi decât pentru ucigașul moral al sorei sale cuminți, ce mai bine se arunca în mare la Cavarna.

El făcuse acest prim salt din Ziduri la Florica, al doilea vizând studioul din Prelungirea Ferentari cu pat cu suflet, pentru că Mișu Focșăneanu venise în regiune din suprem ordin, atât pentru a feri de acțiuni teroriste pe segmentul clasei politice prezent, cât și pentru a acoperi tehnico-operativ-informativ și aplicativ-integrativ evenimentul cu adevărat senzațional ce prefața în presa dirijată înflorirea salcâmilor.

Iată în supremă analiză-sinteză despre ce este vorba.

Ura pentru Ionel I. C. Brătianu, artizanul României Mari prevadimice Regale, al Încoronării de la Alba Iulia și al Constituției preiorgovane de la 1923, visceral Regale, precum și al altor văzute și nevăzute miracole, ura aceasta a contemporanilor nu se stinsese nici după ce o parte din ei începură să se teamă de Est și Vest, cum că n-au brodit-o afișându-se a fi de-ai lu' Antonescu numai.

În aceste condiții dificile, de presă dirijată și de pluralism minim, unicul criteriu de suiș social fiind munca în folosul Țării masacrate de vecini, Marius Ghizdavu întrerupându-și atâta amar de vreme contactele cu analiștii cafenelelor, lista cu vipuri așteptate de conu Mișu la Florica îl umplu de uimire: se prefigura o veritabilă deschidere a regimului militaro-fascist antonescian, în loc de o închidere până la ocnă, cu cătușe roșii de stânga în Romlag a tuturor acestor capi politici, cum țara noastră nu va mai putea crea, nici la Academia Ștefan Gheorghiu și nici mai târziu, la fabricile de diplome, private sau ca și private, când România bietului Iorga s-a regăsit pe sine sculă democratică în matrița ei iorgovană.

Neputându-se omagia-omagia, că pretext se inventa, un personaj al cărui deces pe masa de operație de amigdalită a limpezit apele politicii românești, puterea antonesciană scăpată de concurența oamenilor de bine

ai lui Sima se opri asupra celuilalt Brătianu de reținut în istorie, care avea statuie cu multe femei între Universitatea Președintele Dr. Parhon și Spitalul Colțea, în centrul rondului ocolit de tramvaie jucăușe.

Și aici se vede cel mai la fix de ce *Războiul Sfânt* e un roman ilizibil.

Pentru că tânărul comsomolist țăran muncitor nu putea privi în intersecție, să vază asemenea omagii unui liberal, și în același timp să aibă asupra romantismului o viziune ca despre un curent inferior realismului, fie ăsta și unul murdar balzacian! Adevărul monumentului Brătianului este alt adevăr decât adevărul monumentului unde întoarce, la sfârșit de mileniu, 336, ca și 311, la Rosetti, deoarece trebuie să conțină și fantomaticul românesc, că astăzi ești, mâine nu ești, Românie să trăiești, cum cu simțire zișe cânticul poporan în cele boxe.

Adesea libovnicii își pot închipui, câteva clipe extatice, că adevărul unei role de celuloid stă în câte se văd pe ecran. Pe când hapsânul Marius Ghizdavu tezaurizează adevărul, deoarece gândul lui, idealul lui de bază, este să înghesuie tot filmul *Cătușe roșii* într-o singură pânză. Plus că, apropo de cei care astăzi, iată că el și sexagenara Clară Honig au păreri contrarii despre ce s-a întâmplat, respectiv nu s-a întâmplat pe 21 sau pe 22 iunie 1941, la Studio Lux de pe Prelungirea Ferentari, doamna Sophia, pălărieră, fiind cu Elza și cu marfă la niște cliente, Samson Honig pe la unii cărturari, să anticipeze consecințele războiului, iar bătrânul Cazimir conferențiind sieși despre curioasele fațete fundamentale, sub plapumă-n iunie, ale sufletului omenesc, neobosit bulversate de intelectuali: Christ credința neevreilor, Marx istoria neoccidentală, Einstein știința nerelativistă, Freud sexualitatea nesăracilor.

Ci personajul Ion Antonescu se trezise la oră cazonă.

Snagovul își rotea apele sure sub un cer plumburiu, ce te făcea să meditezi adânc la primăveri neprielnice belgrădenilor, sârbilor.

Brusc, el își dădu seama că a rămas singur dinaintea Istoriei, după ce prin plebiscit Neamul i se încredințase într-un procent acceptabil chiar și bolșevicește, aproape 100%. Înspăimântat de docilitatea nebalcanică a cifrelor, trase șnurul soneriei. Lina îi aduse ceaiul de Ceylon, cu care se obișnuise în anii de confort londonez, când frecventase cercul Virginiei Woolf, deși era căsătorită formal cu un semit, bărbos, dar nu știa că va cuceri Odessa. Totodată, ea puse sub acul gramofonului o placă veche și bătrâncios crăpată, cu arcușul lui Fritz Kreisler cuvântând succesiv un dans ungar, un menuet polonez și, în fine, Marșul Tamburilor din *Hector și Galateea* de Lully.

Sub vraja acestei scripci, apele mâloase ale lacului în care s-a înecat Dracula tresăriră mai tare și Conducătorul Statului chemă la sine pe Codin, încredințându-i o misiune de taină: să trezească pe Marin șoferul și să se repeadă cu el până-n Parcul Filipescu, cam unde va fi statuia obelisc a soldatului rus, și să-l prinză la Villa Izvorașul pe ex-senatorul Șaraga pân’

a nu apuca să ia calea Bursei, că pe urmă anevoie îl mai dibuie copoii.

– Coane Alecule, îl întâmpină abrupt încă de la scara Lincolnului, spune-mi pe un canal distinct de buletinele ce le primesc oră de oră la Președinția Consiliului de Miniștri, care este *adevărata* stare a opiniei publice la noi? Uite, mâine-poimâine mă convoacă Führerul la Casa Artei Germane de la München și, în dosul unui nud de Arnold Breker Schwarzenegger, îmi șoptește că hail-zig, pornim!... Ei, pornim-pornim, dar mă vor urma toți?

– Cine și-a asumat răspunderea dinaintea Istoriei, zâmbi unchiul lui Marius la gândul că deja Virginica îi transferase jumătate din capital la Basel și peste Atlantic, nu se mai uită nici în stânga, nici în dreapta, și nici în urmă, să se asigure dacă vin sau nu vin toți.

– Pe zi ce trece, domnule ex-senator Alecu Ghizdavu, mă conving că, așa cum arată marele graf Tolstoi Leon în Război și pace, adevărul e mai gros decât foița ca de țigară a unei singure zile, iar omul o furnicuță incapabilă să facă războiul, fie și între supraputeri, sesizabil la scară galactică... Iată de ce, după ce copiii mei și ai lui Codreanu m-au dezamăgit în stil mare, găsesc că părerea mea despre puzderia de partide feseniste, care au mișunat la noi în detrimentul banului public de la Răsboiul Reîntregirii încoace, a fost poate o părere nu prea bună, exagerat de neiertătoare. De-asta te-am rupt, nene Alecule, de la trebi: vreau să știu exact ce uneltesc partidele! Formal desființate, să nu-mi spui mie că și-au încetat complet activitatea, fiindcă n-am să te cred. Nomenclaturile lor, nucleele tari, au păstrat legătura, se văd și bârfesc și așteaptă să revină vremurile de căpătuire în dauna Neamului și a Viitorului... Până atunci, trebuie însă reîntregită Țara, măcar la Răsărit. Mâine-poimâine, vine un semn de la Berlin că gata, pornim: sunt de acord liberal-țărăniștii să se angajeze? Nu să preia șefia guvernului, dar *să participe*, să vadă analiștii că aventura peste Prut e a Neamului, nu doar a unui singuratic Conducător al Statului, care astăzi e, mâine nici cenușă nu mai e!

– Altă explicație n-are parastasul de la Florica! gândi și sărută Grigore Căinaru obrazul Dorei Glagoveanu, cu o sfială pe care n-ar fi trebuit să o aibă decât dinaintea paginii de scris. Regimul nostru militar se deschide spre pluralismul ce l-a precedat! Nu 50 de ani de la moartea lui Ion Brătianu vom comemora la Florica, ci mitul lui Ionel Brătianu, mitul Unității Naționale în efortul Reîntregirii! Parcă vă și văd pe toți patru, tu, Gary, mama soacră, tata socru, peste Prut, în pridvorul bunicului la Căinării Vechi, răcorindu-vă cu dulceața de nuci verzi a bunicii și cu pahare aburite de gheață de ghețărie de beci, cu aurii urme lirice de paie natale.

– Noi cecenii anti-ruși să ne pregătim caii! Războiul la Prut va începe curând-curând!

– Nu știu dacă vom apuca să încălecăm! reteză Marius elanul de caucazian ori trăiești ori nu trăiești al Căinarului. S-ar putea Stalin să

lovească primul, iar Churchill să saboteze cu aviația la Ploiești, și să nu mai trecem niciun Prut...

Pictorul se știa cu aripile frânte. Durerea sa era și mai mare din momentul confirmării că mâna aurită, de fioros desenator de secol XV, nu îl mai ascultă. La pat, încercase să redea din memorie funeraliile lui Ionel Brătianu: personalitățile la serviciul religios de la Ateneu în jurul sicriului învelit în Tricolor, mai mult îngrozite decât îndurerate.

De unde această groază? Desigur, doar a artistului de la 1941.

Ionel Brătianu dispare dintr-o operație de amigdale. Take Ionescu, celălalt mare personaj al Reîntregirii, liderul conservatorilor sinucigași, s-a întors din Italia cadavru întru faraonizare la Sinaia: intoxicat cu stridii. Marele Vasile Pârvan, ca nimeni altul evocator al Eroilor, coborâse în pământul pe care-l răscolise să înfigă obeliscul istoriei noastre până la preindoeuropeni, tot din motiv prozaic: eșecul unei operații de apendice. Iar Nicolae Iorga sfârșise înmormântat nu pe coclauri, să-i pască iarba caprele Sighetului sau porcii Aiudului, ci în țintirim de prestigiu, adică prea devreme și oarecum bolșevicește, *cu adeziunea întregului popor*, prezent, în ziua funeraliilor sale, doar la reînhumarea Căpitanului.

Toată această bătaie de joc e semn că Dumnezeu nu mai atribuie României o misie civilizatorie la gurile Danubiului, gândea foarte îngrijorat Marius. De unde ceva șarjă în procesiunea celor 10 pernițe cu decorațiile defunctului, ceva premoniție în tremurul feroneriei Gării de Nord, ca la un bombardament, și eternitate doar în pasul liniștit al plăvanilor ce duc sicriul în car de țară, ca spre nu știu ce reale liniști, pe când afetul de tun orășenesc nu e o soluție, pare a nu duce nicăieri!

La cripta Brătienilor, preóții cântau atât de tare încât Gary simți că este și un mesaj de reconciliere pentru naționaliștii cuminți, nesimieni. Cumnatul său, Grigore Căinaru, se înroșise de un supărător ghimpe al indignării: deși avea să cuvânteze din partea basarabenilor însuși Pan Halippa, atenția ce se da în exces către Înalt Preasfinția Sa mitropolitul de Ardeal Nicolae Bălan, ca și către Iuliu Maniu, părea a pune mai presus suferințele românilor căzuți sub horthiști decât ale celor rămași, în Basarabia și Bucovina, și la Balcic, sub cnutul bolșevicului post-slavofil.

Profesorul Horea Bratu avea însă permanent fața întinsă de un zâmbet las' că-i ghine, cum numai la Ion Rațiu-n parlamentul Constituției iorgovane, marele pictor de la Ziduri și Sonnenheim va mai vidé.

– Iuliu Maniu și Ion Mihalache în cetatea Brătienilor!!! se cruci marele analist. Reconciliere binecuvântată de Sus, și de sus-sus, că e și Mihai Antonescu aici, va cuvânta acuș. Tocmai când ne așteptam ca Generalul Antonescu să se facă Führer, Vojd, Duce ori Caudillo, iaca măi, că ne trimite un mesaj de veritabilă deschidere!

Ce stranie expresie avea marele democrat Horea Bratu, râde și acum în Alsacia Marius Ghizdavu când își amintește. Numai cincizeci de ani mai

târziu a mai râs atâta, la teverele, auzind în „parlamentu rușinii naționale" (cum numiseră Adunarea Constituantă de la 20 Mai adversarii ei încă nefesenizați cu algoritm) pe venerabilul mason Dan Amedeo Lăzărescu folosind cuvinte din popor că *să dăm rasol cu Constituția Iorgovană, că și-așa nu va rezista multă vreme*, nici pană-n octomvrie 2003!

Vezi bine, nu s-a mai hlizit boierul de la Ziduri și în toamna lui 1992, când electoratul a sfidat sârbește sancțiunile de clauză americană pentru alegerea unui parlament stagnant din patru-cinci laturi comuniste.

Ca persoană în stare să organizeze oricând pe domeniile sale un târg de contacte politice și tatonări de anvergură similară, sărindu-i muștarul când se sfinți biserica de lemn a lui Horea, amintindu-se iar numai de jalea din Ardealul răstignit de unguri cu sprijin Mussolini-Hitler, ceru cu modestie dar ferm cuvântul.

– Prăznuim astăzi, porni el căutând din ochi pe Liviu Rebreanu, care de la Valea Mare moșie n-avea de mers decât o aruncătură de băț pân' la Florica Brătienilor, o juma de centă de ani de când, nu mult după Eminescu, acest neam al nostru coborî în pământ românesc și pe Ion C. Brătianu, de numele căruia legăm pe vecie consolidarea independentului Regat Român... S-a făcut vorbire aice despre multe, mai cu seamă s-a vorbit de pierderile noastre de pământ și sânge românesc la Soare-Răsare și la Soare-Apune. Marius Ghizdavu mă numesc și sunt pictor și agricultor, despre Balcic n-a cuvântat nimeni...

Ochii lui migdalați nu găsiră pe Cristina Done, ci doar pe Liviu Lecca, al cărui fel de a se uita lung spre Liviu Rebreanu și spre Ion Pillat, ca gazde, era ca o tulburătoare interogație adresată însuși Destinului:

– Medicinal nu stați pe roze. N-aveți cord plămâni să suportați apropierea, linie cu linie de stegulețe, a securității sovietice de pe tancuri. Nu pot însă despica apele neștiinței mele de om: veți sucomba pe la casele voastre la vreme potrivită, ori veți pieri fără glorie, nici regrete național-eterne, în celulele Romlagului?

Cât îl privește, doctor Lecca, atras la aventură de Focșăneanul cuplu, va prefera fuga în re minor spre Istanbul.

Marius Ghizdavu se făcu palid, încremeni văzând pe fața doctorului acea expresie de silă, a omului când scuipă pe cărturari morți.

Își aduse aminte de jurăminte din tinerețe și chiar din acea vârstă de hiper-idealism când ființa-om-aici-șa minte cel mai puțin.

El refuzase să mai fie om!

Om social. Se mizantropise. Era dintr-o specie nouă: *Homo solus*.

Stătu cu grijă-grijă și privi în jur cu frică, luând aminte. Numai posibili călăi, și ici-colo personalități vagi, de lăgăruit.

O sudoare criptal de rece îi despica șira spinării cu glonț cu tot.

Se agăță atunci de un pâlc de soldați țărani, trimeși de colonelul Moga să ajute la curățirea moșiei Florica, pentru crearea unui cadru adecvat

evaporării dihoniei dintre frățiori, știut fiind că refularea fără sublimare e ca o frecție la un invalid de lemn.

– O ostași ai Țării mele, lăcrămă el aplaudat, dragii mei hultani de munte, nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ce-ar fi dacă ați pierde bătălia pentru viață și pentru moarte căreia sunteți meniți. Da, pentru viață și pentru moarte zic, fiindcă-i mai dulce moartea decât o viață de vierme cu creieri și gură, în cătușe roșii.

Soldați, dacă mâine hoardele barbariei ar rupe zăgazul românesc de la Prut, steaua bolșevică ar merge până la Atlantic, cu mitul lui Stalin Eliberatorul.

Europa ar fi desființată. Nu de jazzul, automobilul și mașinăria casnică americană, nici de proveniți din colonii, ci de scleroza leninistă.

Ar urma secole lungi de monotonie: păduri, păduri, păduri de la Rotterdam și Delft până la Habarovsk și Vladivostok.

Păduri lucrate cu sclavi uniți de pretutindeni.

Dacă Stalin ar lovi *mâine*.

Și ar ajunge la Atlantic înainte de o trecere pe la Congresul american a unei ordonanțe de urgență, privind o posibilă debarcare pe sclerozatul continent.

Mintea mea nu poate concepe, inima mi se cutremură la această perspectivă, roșie de sinistră.

Soldați, vă va veni rândul la jertfa cea mare, întârzietoare a barbariei. Trebuie să azvârlim Asia dincolo de Ural, ca să aibă timp ale planetei capete democrate să se trezească la realitatea că ceva nu e în ordine: de la Modigliani încoace, mama mea, Arta, a tăcut despre om!

Iar eu, pictor și boier conservadór, viu și o repet: să învățăm dară din greșalele trecutului și să nu le repețim, să evităm pe cât cu putință, că tot făcui vorbire despre Balcic, o nouă Turtucaie, ca în preludiul trecutului fost Mare Răzbel...

Soldați de față și de pretutindeni! zbieră el ca și cum ar fi voit să-l aclame cei neprezenți, sub privirile îngrozite Lecca-Bratu. Cu nețărmurită recunoștință și cu credință tare ca stânca, să aducem, în așa momente de așteptare a Semnalului, prinos de recunoștință Generalului care și-a asumat răspunderea în fața Istoriei, ca să pregătească Țara și oștirea ei pentru marile încleștări dezrobitoare ce ne așteaptă și pretind restabilirea fireștii ierarhii a valorilor!

Un zumzet de aeroplan ce purta pe Mișu Focșăneanu și pe alții, de la serviciile de protecție ale demnitarilor de moment sau foști, veni razant dinspre lunca Argeșului spre delicatele coline viticole. Tocmai când nările clasei politice prezente fremătau la gândul că avocatul Ghizdavu va. Dar el nu, el era un *Homo solus*, și, în plus, un om cu Operă de continuat indefinit: el nu avea voie să moară eroic, instantaneu. Lui îi era hărăzită o moarte lentă și lungă, dilatată de la acel 4 mai 1941 cel puțin încă șaizeci-nouăzeci

de ani de chin creator! Întoarse foaia cu discursul aprobat de un ştab Băluţeanu de la Ministerul Propagandei şi se puse pe a cita vârtos pe un ton de cazarmă, plutoanelor aliniate, Ordinul de Zi al Generalului din chiar l ianuarie 1941 tecut.

– Soldaţi! De acum înainte seriozitatea va lua locul uşurinţei, vrednicul va da la o parte pe nevrednic, onestitatea va zdrobi tâlhăria, caracterul va învinge pe viclean şi-l va împiedica să mai străbată prin intrigă şi linguşire, prin minciună şi perfidie, prin înrudire şi prin ticăloşie, către vârfurile de comandă pe care au pus stăpânire acei care au dus şi Ţara şi instituţiile Ei acolo unde ştim, simţim şi suferim că sunt.

De acum înainte pe culmi nu vor mai trebui să ajungă decât vulturii...

Ostaşi adunaţi de prin văi, de pe dealuri, şi de pe ponoare, lacrimi grele au curs şi curg, în genunchi la altare am mărturisit şi mărturisim că am greşit, să învie însă la noi credinţa că ne vine biruinţa!

– Adevărat să învie! murmurară soldaţii îmbujoraţi, patrioţi.

Ca şi toţi cei de faţă, indiferent de avere şi de coloarea politică sau credinţa religioasă, din ardeleni mulţi fiind necreştini ortodocşi bizantin, însă nimeni prezent nepatriot.

Poate numai Marius Ghizdavu, care deja nu prea mai avea chef să-şi lase oasele boiereşti să înălbească Munţii Caucaz-Tatra împotriva *ambelor* totalitarisme, fără a se explica Omenirii în prealabil.

Ce se întâmplase oare cu el, stai şi te întrebi ca narator implicat în calitate de gazdă textuală şi complice poate la o trădare, cum ar veni. Ce îl făcuse să transfere doar pe inimile soldaţilor eroismul?

Fiind convalescent, în cramă zăbovea şi, tată sufletesc, popa Sică îl cerceta, îmbărbătându-l să scruteze împreună grandoarea peisajului spiritual al vieţii noi, pe tavă oferite unui păcătos ce mergea la o necreştină şi a slobozit revolverul într-un biet lup alsacian agresat de un maidanez...

– Blestemul celui *lup* e că *asasinat* să sfârşesc şi eu*, ca lup singuratic în Alsacia*, se tânguia el şi un surâs amar înflorea pe buzele-i înnegrite de vin, precum botul îngeraşilor uliţei la vremea dudelor negre, când se sfârşeşte şcoala, şi a nucilor verzi, când ea abia începe.

Vizite de curtoazie nesinceră îi făcură lui Marius tinerii lupi intelectuali Jean Noveanu şi Tani Damian, tot cam atunci; cât p' aci să se strângă toată vechea haită. Era şi Bazil Frâncu de faţă, şi într-o noapte dinspre februarie-martie bine, deodată el se porni a le recita un fel de prim sonet liric, de factură michelangiolescă şi cu un conţinut Apollinaire, deplângând riscul, teroarea paraliziei oricând, neîncrederea în propriile-i labe, până chiar în a se, cu care mânuia pensulele înainte.

Teroarea necalculată ce înfipse astfel în oaspeţii săi îl convinse că se află pe acele culmi Tatra-Caucaz, ale Spiritului, nu numai ale spirtului, de unde tot ce n-a putut mânji pe murii tot proiectatei sale Capele, o s-o facă transpus în registrele altei arte, în caz că i se va interzice totalitar şevaletul.

– Aici, toată stima pentru Focșăneanu, domnilor! Importantă e informația, ce exploatare conține în mesaj, nu codul, suportul, rima, metafora, cine, cui și nici măcar mijloacele de mulgere!

– De ce nu voia să moară Ghizdavu la Prut? Hă-hă! a izbucnit în râs Grigore Căinaru de îndată ce, otrăvit în octombrie 1956, a intrat la interogatoriul de Dincolo, Aproape. Nimic nebulos! Totul e limpede ca, de pe Caraiman, într-o dimineață rece de toamnă știută bine de Dora mea.

Acest aristocrat a luat parte cu senatorul Ghizdavu-Șaraga, unchi-su, consilierul secret, încă din pubertate, cum Raul Lecca la disecții, la niște anchete nu parlamentare, ci penale, privind subversiunea bolșevică la noi, în țara abia reunită, după aproape două milenii de dez-dacizare.

Să nu uităm că dacă Ion Enache, cel ce i-a dat numai 60 luni de Canal, lua în serios o referință cum că bătea cu pumnii lui mici la chestură pe eroii clasei muncitoare și pe țăranii hămesiți, ar fi putut să nu mai ajungă să supraviețuiască până la trecerea poporului, peste cadavre, la construcția capitalismului domestic în patria noastră.

Acest torționar al tuturor celor care s-au jertfit pentru a aduce, măcar cu o zi mai aproape de dezmoșteniții soartei, toate câte au visat toți adormiții, toți care și-au dat până și viața și averea...

Marius Ghizdavu ăsta... știa TOT. Văzuse Occidentul, muzeele.

Aproape tot ce poate nelinişti un artist ce, cu Armata Roșie pe Nistru educată ofensiv... crede că generația sa are totuși un program foarte costisitor... de recuperare a... Oricum, i se rupea dacă-l omori.

– Să vadă și copilașii lui Marin, șoferul meu, în drum spre școală, la Ziduri, ce vede fata domnului d'Esgrignon la Toulouse...

Era o idee a Despinei Hébuterne, că un bagabont dintr-un oraș occidental, familiarizat cu proporții, forme, contraste, armonii etâcî e mai cult decât un Bazil Frâncu, învățător suplinitor la Valea Ursului, chit că citește cărți din magazia Ghizdavilor și e hrănit de bucătăreasa Iluska.

– Soldați! striga el ca un apucat. Cernăuții, Chișinăul, Cetatea Albă, Clujul, Oradea Mare, Balcicul meu ne așteaptă ca, prin munca și creativitatea noastră, și copiii voștri să ajungă deja culți la școală, ca fata baronului stalinist Maximilien d'Esgrignon! Alături de puternica, glorioasa armată germană, astăzi scut ultim culturii și civilizației europene împotriva barbariei bolșevice demolatoare de biserici și de suflete...

– Hitler nu ne va ataca anul acesta! repetă și i se înfipse, schijă în ochi, americanca Virginica Gibson.

Așa urâtă?... Numai Dorothea Schlauberger-Hébuterne mai avusese, la întoarcerea din Spania în același Orient-Expres cu, chiar nerujate, buze mai mari decât însăși privirea, mâloasă și parcă duhnind a cadavre târâte de Ebru la cald, ca un Gange.

– Dacă nu va ataca <u>el</u>, atunci voi ataca <u>euuu</u>! o acoperi cu sărutări și pupături ca de fluture și omidă prințul Zidurilor.

Vag își spălă obrajii într-un lighean mic, ca de bărbier andaluz, deschise briciul și radioul. Un aparat Graetz, ultima perfecțiune a tonului, i-l dăduse tatăl Clarissei, că oricum apăruse o ordonanță a guvernului cum că *ei* nu mai au voie sa dețină astfel de receptoare ale unor posibile mesaje cifrate de la Londra sau de la Kremlin.

Marșuri, cântece ostășești și Regale, de 10 Mai 1941!

– Primul 10 Mai fără Balcic, fără Basarabia, fără Cernăuți, fără Ardeal...

– Vino la București, bădie Marius, că fără tine mă simt străină! îi scrie cu nemăsurată candoare mica poetă. Vino să ieșim împreună la Paradă, să primim defilarea abia închegatei Divizii Blindate... Am auzit că M.S. Regele Mihai va fi avansat mareșal. Atât de tânăr, ce grea răspundere! Din informațiile ce le-am putut însăila, e vorba de bastonul Regelui Ferdinand Întregitorul... Semn sigur, iubitule, că mâine-poimâine pleci pe front și, din câte am putut observa la strivirea Poloniei între coloși, precum și la defecțiunea Franței, un masacru static, ca acela suferit de expresioniștii trecutului mare conflict, nu mai e cu putință. Sunt alte arme azi.

Nu te duce!

Riști să cazi prizonier la Stalin și să te întorci REEDUCAT! Numai bun să faci propaganda deschiaburirii și a electricității. (...)

Fantezia cu Schitul să știi că îmi surâde din ce în ce mai mult. Doar că n-aș suporta, știindu-te atât de departe în Răsărit. Până atunci însă... Dacă totul ar fi pregătit, oricând vrei Tu!... Un semn, și vin!

– Ce spaimă am tras! o privi în urmă cu recunoștință bătrânul domn. Eram convins că va fugi de acasă! Mă intimida doar îndoiala cu privire la condițiile ce i se ofereau la Schit, unde n-ar fi locuit, desigur, cu habotnicii călugări, ci la o căsuță proprietate a mea, de unde mai lesne puteam visa la amenajarea unui traseu inițiatic pe Muntele Conic, la bază plecând un cetățean, iar pe culmi, printre vulturi, ajungând un erou!

– Să nu vă închipuiți cine știe ce! roși la șaizeci de ani Clarița Honig, tot Honig. La 1941, eram o copilă egoistă, în ciuda educației injectate-n mine. Aș fi părăsit pe Elza, pe mămica, pe tăticu și pe bunicu, pe megieșii noi din Ferentari, din simplul motiv că nu mă putea nimeni obișnui cu restricțiile alimentare de război, impuse bucureștenilor de Conducătorul Statului, cu mult înainte de a trece Prutul. În naivitatea mea de poetă incipientă, credeam că pe la țară se trece peste obligatoriul consum de mămăligă lunea și marțea, când era interzis să coci pâine. Cât despre rații la zahăr, ulei, carne, făină și chiar la pâinea însăși, le găseam perfect raționale, fiind profund irațional ca unii să apuce tot, și să se strice, iar alții să n-aibă nici ce da la copii, mai ales când au făcut și foarte mulți!

– Mdadada, oftă președintele Avăcăressi adăugând cu accentul său puțin *guaraní*: s-a instituit atunci un fel de teroare culinară care, prin mecanismul în foarfece preț-salarii, se poate zice pe deplin temei că și azi,

după România dejistă, de constituție sovietică, după cea ceaușistă, de constituție național-sovietică, în România mea de constituție... *iorgovană* o numește Ghizdavu ca jurist, dar au contribuit mai mulți și merită judecați, fiindcă poporul muncitor a pierdut în 1991 o grămadă de drepturi, cum ar fi: dreptul inalienabil la un *sirvici*, fie el și scârbici, dreptul de a primi de la stat apartament, dreptul de a merge cu famelia pe Litoral, la mici, plajă și bere, dreptul la sănătate gratuită, dreptul la... Iată numai câteva din cele ce *s-a luat* celor ce muncesc prin această falsă constituție, iorgovană sau cum vreți s-o nominalizați! Eu i-aș zice cu un nume lung, de la toți vinovații, inconștienți că dilema ursitei la noi, cu teroarea culinară a istoriei în țară agrară, este destinul de a se forma conspiraționist *o nouă Dinastie*. Numai așa, de la România dejistă, România ceaușistă și România iorgovană, se poate tranzita la o Românie stabilă la capitolul formă de stat, și anume să avem o dinastie cu adevărat *românească* sanguin, întemeiată de mine și de familionul meu, în speță de soție, care nu e aci de față s-o salutați, fiindcă stă de regulă mai mult pe la Scroviștea.

– Și eu zic, îl pipăi fugar Isadora pe brațul păros de președinte în funcțiune, oricine ce fură, mai cu seamă drepturi, trebuie să sufere pedeapsa aspră a lefii... Ăăăăă, ... a lejii!!!

– Boier râios, de leje mă timiam și eu! admise avocatul procuror Marius Ghizdavu. Apăruse la 14 mai 1941 ca un meteor Fișa de Muncă, gata să te trăsnească în moalele capului, *Decretul privind organizarea muncii naționale* și, ca artist, într-un regim de insensibilitate cazonă, riscam să fiu supus oprobiului public – și ce public, mânca-ți-aș! – ca boem râios ce nu-și poate justifica ceasurile sale de reverie, indispensabile oricărui creator care-și respectă clienții și în ruptul capului n-ar accepta să le livreze marfă de făcătură pe vapor, adică bazată pe oarece reguli generative, nu pe divina inspirație fără de care transpirația e doar un mod de a te împuți! Doar aflând că după oprobiul public venea trimiterea într-o colonie de muncă, deci terorizat de regimul antonescian ca un fel de minoritar, hotărât-am eu că se impune să apelez, prin amabilul profesor Horea Bratu, la colegul meu de avocatură de la Ieși, Tudor Băluțeanu, de la Secția de Arte Experimentale a Ministerului Propagandei, ca prin secretarul său de cabinet, Ion Enache, cu nume de cod Unchiu Jan, să mi se livreze o Adeverință de ocupație utilă Statului, în mod imperios necesară mie la completarea a ce mi s-a introdus:

Fișa obligatorie de muncă, boier râios!

– Munca devine o nouă religie a națiunii, dădu din amândoi umerii Mihai Antonescu, după cum națiunea este o nouă religie a muncii.

– Faptul că leneșul de Marius ieșise din casă până la manifestările de reconciliere națională de la Florica, regimul punând tren bucureștenilor la dispoziție, pe ruta Chitila-Ghergani-Titu-Găiești-Golești, mă cutremura.

– Eram nerăbdătoare, recunoscu Cristina Done. Ca artistă, nu mă

așteptam ca, după anihilarea Iugoslaviei (care poate că din rațiuni panslaviste ne-ar fi putut mușca la trecerea Prutului) și germanizarea Greciei (de unde ar fi putut veni avioane la Ploiești), să se mai ajungă la un război târziu, de vară. Dimpotrivă, era o lună mai 1941 de reconciliere chiar cu cărturarii! În prezența Măriei Sale Regelui, la Academie l-au comemorat pe Nicolae Iorga, s-a făcut și parastas, un comitet cetățenesc de inițiativă, știindu-mă nesimiană, mi-a comandat la atelierul meu din Strada Berthelot studii pregătitoare pentru un *bust* al celui ce plătise cu moarte năprasnică inconștiența de a încarna simbolul cinstei de a scrie cărți inclusiv pentru mușteriii ce citesc doar ziare. Ca îndoliată codrenistă, am refuzat net, chit că l-am respectat și regretat pe marele Nicolae Iorga. Dealtfel, aveam a participa cu basoreliefuri eroice la Salonul Oficial, tot atunci, la Dalles.

Nepregătită, am expus mai mult capete de copii rafinate expresiv dincolo de stagiul unde le abandonaseră Rodin și Brâncuși. Mi-au ieșit de o cretinătate cum nu are puiul de om în ordinea naturală a puericulturii. Abia peste ani și anișori m-am autoperceput ca seismograf insinctiv: pictam-sculptam deja pișonieri viitori... fuceșiști, ca sî mă exprim în limbajul reacționar de gang. Ei se născuseră deja! Cum-necum, aceste eseuri ale mele au reținut atenția atât specialiștilor fosili deja în materie, ca Steriade, Pallady, Ressu, Jalea, ce m-au felicitat nu fără invidie, cât și, ah, prea tânărului nostru Rege, care a onorat Salonul însoțit de Regina Mamă Elena, adusă telegrafic de Antonescu, din de tablouri burdușita Dresdă, tocmai ca să-i facă, precum zicea Comunicatul din septembrie 1940, cu un minut mai devreme...educația estetică, nu și cea sentimentală!

Nu m-am mirat că Regele a aflat <u>de la Radio Londra</u> că Armata Sa Regală a primit ordin de la primul ministru Antonescu să treacă Prutul!

– Cum eu *deja* lucram la Ministerul Propagandei, surâse Marius, a fost o nimica toată să duc la Salon două pânze ce dublau la Ziduri pe cele originale, din 1937, aflate în colecția Maximilien d'Esgrignon.

– *Un luetic contemplând sub raza lunii cancerul lumii*.

– *Krupskaia gătindu-se într-o oglindă Goya cu bijuteriile Reginei Maria a Românilor*.

– Luetic? Eminescu, mă?! A început încă de atunci demitizarea?

– Lueticul meu era Vladimir Ilici Lenin, cum mi-l arăta cu ochii duși în orbite o poză-n scaun de paralitic, obținută pe bani grei de la serviciile sovietice de Mișu Focșăneanu, nedifuzată-n Vest până prin anul anti-Eminescu 1998. Diagnosticul îl dăduse doctor Lecca. A aflat însă de tablourile mele anticomintern Killinger, prin serviciile sale, și m-a consiliat că, hm, Lenin și Krupskaia, se va vedea el ambasador sovietic protestând la document <u>fotografic</u> Marius Ghizdavu *cu ostaș român ajutând un rănit sovietic*, nu e cazul, niet, a zis neamțul, să provocăm acum un conflict diplomatic sau de altă natură, cu bolșoiul Stalin, care-și respectă cu loialitate obligațiile privind aprovizionarea Reichului în războiul ce duce

întru aducerea Marii Britanii la un numitor comun: cel cu Franța!

– Altminteri, baronul era preocupat că i se îmbolnăvise lui Hi redactorul din pușcărie pentru Mein Kampf. I se urcase-ntr-un aeroplan și, pierzându-și mințile, dezertase, cu misiunea de a-l sensibiliza pe Churchill că decât să fie „groparul Imperiului Britanic“, mai bine s-ar lipici cu toate resursele acestuia de Hitler și Antonescu în lupta ce duc, la nivel epopeic de Cruciadă, împotriva bolșevismului demolator de biserici și de suflete. Doctorul Lecca nu era însă convins că Rudolf Hess ar mai fi fost declarat nebun de nemți dacă reușea, aviația și marina britanică venind cu noi în Războiul Sfânt. Tocmai lansasem la apă, la Sidex Galați, al doilea submarin al nostru după Delfinul, zis Rechinul. Urma Marsuinul. Când ne scălda un val de avansări în armată, la infanterie, cavalerie, artilerie, geniu.

Nu și la aviație, ori la unica noastră divizie blindată, nici la flotă.

Da, era mare nevoie ca Imperiul Britanic să fi fost atunci cu noi.

– Au fost scene înălțătoare de Ziua Eroilor, cred că în 30 mai, oricum după ce doctorul Lecca m-a instalat cu Raul la Schit, socotind că are creieri utili Țării, cari la București ar fi expuși unui eventual bombardament RAF. Țin minte că, la Ziduri, la răscrucea din dreptul primăriei cu fronton de Ateneu, preoții și elevii au murmurat *Presărați pe-a lor morminte ale laurilor flori* și, ca femeie născătoare ce nu rămăsesem nici gravidă, nici excesiv de naționalistă, ca sculptoriță, eu mă uitam la pajura de bronz înverzit și, gândind la medicina vernaculară ce nu' ș' ce naiba face ginecologic sau obstetrical cu fierturi de laur, a început să-mi pută a ape cumva stătute: m-am retras să mă reculeg spre sfânta biserică și crucea marilor Ghizdavi Voicu&Marieta, și parcă chiar mă urma umbra bătrânului luptător de la 1916-1919, tăioasă de a ajuns și prizonier în Alsacia.

El cică bântuia des cu o sacoșă conținând ouă proaspete, un cozonac de-al Linei, cireșe pietroase, două găini tăiate, la București, în Parcul Filipescu, la Villa Izvorașul și la Villa Hortensia, una la Octavian, una la Marius. Egal, la copii! Dar chiar în seara aceea, de la nouă la miezul nopții, avu parte de exerciții de alarmă și camuflaj, din care a rezultat lipsa de capacitate a adăposturilor, ordonându-se a se săpa în două săptămâni șanțuri-tranșee de adăpost individual: pentru ăla pe care îl surprinde, nu în centru, bombardarea adăposturilor. Culmea fiind că Augustus nu l-a putut înturna cu automobilul lui, pentru care avea oricâtă benzină de la rafinăriile Virginicăi Gibson. Se trecuse la cartelarea acestui produs, în țară petroliferă, și mai ales s-au interzis cu fermitate călătoriile de așa-zis agrement: aveai mașină, și nu puteai să te bucuri de ea decât de acasă la serviciu și înapoi, fără abatere la amantă. Nu pierdusem încă războiul și viața intrase deja pe făgașul disconforturilor ce vor dura până la domnia lui Avăcăressi inclusiv! Abia Marius, cu relațiile sale la Ministerul Propagandei, izbuti să scoată pentru strigoi autorizație de călătorit cu simplonul, necesară și aia întrucât curgeau torențial spre URSS și

Basarabia și Bucovina trenuri-trenuri de trupe româno-germane.

Din surse tot atât de sigure ca ale lui Stalin, la Capșa, la restaurantul Carpați și la fastfudul Alcalya, se știa că satele de pe malul Prutului se evacuează, în timp ce tinerii noștri geniști deminează podurile dintre frați și pun flori chiar sub nasul grănicerilor lui Jukov și Vlasov.

Tocmai de aceea, Secția Agitprop comandată de locotenent Marius la Ministerul Propagandei primi întâi o comandă de afișe, care să biciuiască pălăvrăgeala defetistă cât nu ni se alătura întreaga lume capitalistă împotriva expansionismului moscovit; apoi chiar de la Mircea Focșăneanu, o comandă încă mai fermă, de mii de fluturași, care să înfiereze și să amenințe intimidant răuvoitorii și „profesioniștii" care vehiculează știri despre intrarea iminentă a românilor în Războiul Sfânt!

Ceea ce marele artist înțelese să execute fără șovăire, cu abnegație și devotament față de Țară și conducătorii ei vremelnici, cu ferma convingere că un chirurg german îi va extrage glonțul, tot german, dintre vertebre și atunci va avea posibilitatea să omoare cu mâna lui de pictor și cruciat pe inamici, numai astfel, prin efortul de război al fiecăruia, maximizându-se șansa ca să nu fim zdrobiți de Stalin și aliații lui, apoi pulverizați în tot felul de Românii, dejiste, ceaușiste, iorgovane, avăcăressiene etc. etc., fără de conexiuni organice cu România Regală Mare și Cultă de dinainte de anul 1940, aceea a Regilor Ferdinand, Mihai, Carol al II-lea și nu mai mult decât atât, decât poate Lwówul Marii Recuperări visate de Marius pentru tot Estul, când precum nota invalidul fost luptător național Voicu Ghizdavu în *Jurnalul* recent reeditat de Isadora,

parcă merita să nu fii mort.

1

Creştinul nepracticant se întoarce, ba chiar ateul, cu pocăință, spre cele sfinte, la vreme de multă, muuultă moarte.

Filologul de dreapta Iancu Noveanu, medicul de stânga Liviu Lecca și chiar teologul Atanasie Damian erau dintre aceşti. Ei nu se folosiseră de relaţiile lor pentru a se pripăşi pe la Ministerul Propagandei, ca boierul Marius, ca feciorul de mare antreprenor Grig Căinaru. Ei trei, Crai împotriva Răsăritului de recatehizat, de recreştinat, de resfinţit cu sângele nostru, şi al lor, şi cel al nemţilor şi al voluntarilor cruciaţi de pretutindeni, se şi aflau de multe zile la apa bogată în peşte a Prutului, ascultând în cea mai lungă noapte a verii 1941 brotacii, greierii, cicadele şi lăcustele, cum elogiau cu smerenie naturală pe Creatorul.

Plouase diluvial, drumuri, cărări, amplasamente şi observatoare dispăruseră odată cu inundarea luncii, cai şi oameni se înecaseră, vagoane întregi de materiale erau periclitate. Nu se ajunsese la timpuria grea iarnă ajutătoare Moscovei staliniste şi deja cei trei Crai împotriva Răsăritului, cum singuri îşi botezaseră cuibul nelegionar al camaraderiei pur militare, purtau, ţesălând caii, ample controverse dacă semnele cerului sunt bune sau nu: au fost ei aduşi la atâta distanţă de Capitala bibliotecilor, concertelor, colecţiilor, cafenelelor, caselor de tot felul, doar pentru o diplomatică *demonstraţie* a fermităţii hotărârii Reichului de a apăra o Europă cuprinzând Balcanii şi ţara mea până la Prut sau, dimpotrivă, şi aici inimile lor vibrau dezorganizat, vom spăla dezonoarea de-acum un an, când bătându-ne pentru apărarea integrităţii României Regale, singuri-singuri n-am fi rezistat decât comparabil cu Polonia, două-trei săptămâni, ceea ce era insuficient pentru o ţară ce nu juca *rolul umil de scut al Germaniei sau al Occidentului*, ne vom şi bate, Doamne, exultau, ne vom şi bate?

Iar răspunsul de sus erau aceste ploi istovitoare, ce vor tinde să ne oprească şi la trecerea Nistrului, când cei trei cruciaţi se vor afla tot sub comanda colonelului Belizarie Moga de la Valea Ursului, ca unul ce îi şi adusese voluntari pe frontul viu, atrăgându-i prin preotul curier Sică de la Ziduri, care, întâlnit pe culoarele Marelui Stat Major cu o cerere de scutire de rechiziţie pentru caii funerari ai bisericii, transmisese lui Marius Ghizdavu următoarea sinteză de la un prieten şi vecin, privind situaţia din mica acum Moldovă, când Conducătorul Statului a fost chemat de aliatul german pentru consultări de criză.

– Ne atacă ruşii! a conchis el, împăturind răvaşul, cu privirile

rătăcind către profesorul Bratu, domnii Căinaru, Lecca, Noveanu și Damian, precum și către aducătorul mesajului la Villa Hortensia.

– Din ultimele informațiuni, își puse ochelarii și reciti cu intonație el fragmentul din Directiva Operativă nr.35 din 14 iunie 1941, emisă de generalul Antonescu pentru comandanții celor două armate ale noastre active antisovietic, A3 și A4, rezultă, domnilor colegi, că desfășurarea forțelor rusești la frontiera noastră se apropie vertiginos de sfârșit.

Un atac sovietic este oricând posibil!

– Dacă acest document este autentic, s-a pronunțat Lecca, și nu văz de ce Antonescu ar amăgi pe colaboratorii săi de vârf, locul nostru firesc este acolo unde onoarea îl cere, adică unde se va vărsa sângele românesc, fiindcă dincoace de Prut... vai, nu mai există pământ! O bolșevizare ireversibilă a întregii Moldove ne-ar fi fatală, deoarece întotdeauna revoluțiile la români moldovenii le-au inițiat. Rusificarea prin metoda sovietică, materialist științifică, și dialectică, adică bazată nu doar pe genocidul cultural, ci și pe modificarea drastică a proporțiilor etnice până la Milkow, unde va trona un Lenin de bazalt pe un mal și un tanc pe soclu de cranii pe celălalt, iată ce onoarea, ca om de stânga, mă obligă, în egală măsură ca imperativele de cetățean al Europei și al Universului... Dacă, dacă, hm-hm, dacă, se îneca el de emoțiune, voi rămâneți lași, eu-eu-eu de acum mai încolo nici n-am să vă mai consider cărturari de elită. V-am iertat când așa și pe dincolo, despre nimicirea în primăvară a Belgradului, justificările cum că un pact de neagresiune cu Stalin, în locul unuia cu Hi, ne-ar fi strâns aici ca într-un clește slav... Eu zic că și Germania încheiase, da, a încheiat un pact asemănător cu Rusia!...

– Răpunând Polonia! înălță două dește gazda. Ba prăvălindu-ne și pe noi românii în cea mai amară resignațiune: a pierde o treime din populație-teritoriu fără să te aperi!... Dară musai să ne batem pe săturate acum! Un atac sovietic este, vasăzică, oricând posibil să treacă Prutul!

Gruparea actuală a forțelor sovietice permite un atac în clește al frontului român, pe două direcțiuni:

– Un atac pe Prutul Inferior pentru a pătrunde, ghici Bratu cu flăcări în ochi, în Moldova de Jos și a-și deschide drumul spre regiunea petroliferă...

– Aceasta și este singura strategie a Cominternului, dacă vrea să meargă până la Atlantic ca-n brânză! mormăi scriitorul bălan Grigore Căinaru. Am discutat ieri cu Virginica Gibson: ca americancă petroliferă, ea crede că fără petrolul livrat de Stalin, Wehrmachtul n-ar fi putut în vecii vecilor înjunghia Franța, iar în cazul în care aceste rezervoare îl înțarcă, și nici noi nu-i mai dăm nicio picătură, atunci în maxim șase luni, doamnele și domnișoarele Berlinului ajung sub ruși!

– Un atac, un ataaac, prinse Marius pe toți în cleștele privirii sale, rugina de pe sabia cu care-și condusese escadronul unchiul Alec în

Basarabia și în Bucovina la 1918 adunându-i-se-n ochii mult neadormiți, un atac de-a lungul și la vest de valea Siretului, pentru a întoarce rezistența de pe Prut...

– Partea proastă este, se ciupi de nas popa Sică încurcat, că pe direcțiile menționate de amicul Marius, inamicul va acționa în special cu mari unități motorizate. Or, jupâneasa-mi Ilisaftă o fost de 10 Mai la paradă cu madam Bolboros, gazda domnului scriitor Căinaru, și au plecat cu formată convingerea că divizia noastră blindată este numai *un început* de dotare, însă este de sperat că relația specială, ce se înfiripă zi de zi între Conducătorul Statului și Führer, să ne ajute să depășim această stare de dezechilibru metalic, într-o zonă unde dușmanii lui Christos vor să mute un ceas mai devreme porțile Asiei!

– Concomitent, îi surâse la rezonanță pe spirit ca de la teolog la teolog sfrijit-asceticul Damiano, sunt de așteptat de la Stalin atacuri aeriene și cu parașutiști, în primul rând contra nodurilor de comunicație importante și, desigur-desigur, cum a anticipat și Virginica Gibson, ținta cea grasă, inflamabilă, fiind Zona, Zona Petroliferă!

– Tocmai planificându-se acest atac la Ploiești și Băicoi, ca prim pas spre Berlin și spre o singură Europă, sub secere și ciocan, de la Atlantic la Pacific, trebuie că a antrenat în ultimii ani Armata Roșie de zeci de ori mai mulți parașutiști decât întreaga omenire la un loc!

– De unde ai această informație? pironi doctor Lecca toți ochelarrii asupra bietului pictor, intimidându-l de tot.

– Parte din declarațiile transfugilor, râse popa Sică. Tot comsomolistul, de la Reni și Ismail până la Buhara și Samarkand, nu mai are succes la tovarășele fete fără brevet de săritor și diversionist pe acoperișuri. Parte prin tortură: cum prinde Mișu Focșăneanu vreun spion cominternist și are nevoie de tălmaci, cheamă la anchete și pe Marius, ca bun cunoscător de limbă rusă și alcooluri! Tot informatorul știe că, instigat de hîtrul său unchi Alecu Șaraga, prin 1921 „el bătea cu pumnii lui mici la chestură pe eroii clasei muncitoare și pe țăranii hămesiți".

– Tata m-a îndemnat să învăț *a grohăi*! roși jenat Marius. Precum Carp conservatorul și Stere liberal-socialistul, în sinea sa, marele luptător național Voicu Ghizdavu, tăticul meu, considera mai mortal pericolul rusificării decât maghiarizarea practicată în Ardeal. Altfel, ar fi dus carte românească *peste Munți*, nu peste Prut! El observase la ardeleni că naționalismul e mai înflăcărat la cunoscătorii limbii horthiste și socotea că Lenin și Troțki e bine să găsească în spațiul carpato-ponto-danubian o elită gata pregătită, pentru lupta națională chiar pe planul legilor și al reprezentațiunii în Dumă, anticipând că sovietele vor avea o constituție excelentă din punct de vedere formal, dar și o securitate pe măsură să anuleze toate paragrafele europene, seară de seară descifrând noi rusește, după întoarcerea sa din prizonieratul alsacian, câte o pagină, două-trei, din

Voina i mir, capodoperă a literaturii universale, un fluviu-roman al lui Lev Nikolaevici Graf von Tolstoi, al cărui titlu nobiliar nu va mai fi menționat la editarea masivă, în România dejistă, pentru muncitori și țărani, titlu nerestituit în mai rarele retipăriri din România iorgovană, pentru necititori, care e și ultima înaintea a ce numea strănepotul lui Neculai Milescu-Spătaru, microbiologul Ioan Mecinicov, fagocitoză, Europa dodecafonică pe noi... înfulecându-ne ca pe un crap de crescătorie în sos tomat. Pacinic! Fiindcă numai o femeie de casă gătește cu drag, cum și scrie pe carpetă.

– O fost Ștefan Gheorghidiu un inadaptat erotic? medita Iancu Noveanu pe Cioropel și pe Au-mă-doare să ia bacu. Ah, ce subiect tâmpit! Daaar ce importanță are?... Orice bărbat din România Regală își ajuta soția, dacă o iubea, era gelos să nu cadă pradă mașinațiunilor vreunui măciucar profesionist, cum a fost și pictorul Ghizdavu cu a doctorului Lecca, o blondă doamnă Aura sau Laura Done, puțin italiancă de nord și Alpi, în vara lui 1939... Adevărata inadecvare a protagonistului este nu la a ghici de la primul semn dacă-l suplimentează consoarta sau nu, cum reușesc muncitorii și țăranii fără a se mai frământa; adevărata sa inadaptare este una la război, la chiar Războiul Reîntregirii, domnilor!... O absurditate.

– Căci nu trebuie să ne închipuim războiul ca pe un iureș continuu de bătălie după bătălie, cum e la calculator la joace nivel după nivel, încât să nu mai ai timp să meditezi la anumite peisagii care se pot adese însângera și afuma, ca niște sugestive metafore ale condiției omenești. Nu! Domnișoara profă evaluată, chiar dacă tema vine de la superiori cu virtute militară, ea trebuia să se fi consultat cu anumiți colegi mai cu experiență, care poate că au și apucat să se bată virtual, beneficiind de un stoc de vieți infinite, atât peste Dunăre, cot la cot cu rușii monarhici țariști, în contra turcilor dușmani ai civilizației creștine, cât și pe valea Siretului, încadrați de aceiași, dar în curs de bolșevizare, de astă dată având ca adversar barbaria teutonă, ce se încrâncena să facă joncțiune paste capul nostru cu bulgarii, ce ne luase Capșa, și cu turcii, încă nespălați pe mâini după *masacrarea armenilor*, cu atâta sistemă încât pierzând unu-două milioane din ai lor, fericiți ajuns-au fie și cu protecția... stalinistă, de care beneficiau dincolo de cortina de fier.

– Era o noapte foarte albă, cea mai scurtă a secolului. Importantă. Toți trei eram bărbați compleți. Știam din istoria și evoluția speciilor că Neamul îl duce mai departe, cu astuția și cangrenele ei, Femela. Eram vra să zică gata resemnați că Masculii trebuie din când în când să se reducă numeric și nu ne mai miram decât de bizareria pretextelor folosite de proprietarii popoarelor pentru a regula această periodică chestiune.

Lună de aur global, fulger globular sau ozeneu plana peste bălțile Prutului, abia perceptibil pentru ochiul liber de om, detectabil flagrant cu lunetele de la tunul antiaerian Krupp de 4,28 țoli. Viața ca viață preconștientă în cuvinte ce zboară pulsa debordant în jur: răcănei de tot

neamul în smârcuri, greieri a toamnă timpurie, lăcuste și coccinele prin locurile mai uscate. Și ne potopeau țânțarii, dar colonelul Moga, prudent, ne pusese chiar pe noi, pe cărturari, să inscripționăm cu Focul Oprit întreg sectorul nostru de bivuac în luncă verde.

Se împlinise săptămâna de când acest zdrahon de dimensiuni inacceptabile în războiul modern, ne dăduse de știre, prin părintele de la Ziduri, care va sluji și ulterior, partizanilor noștri proamericani, în anii războiului rece, că deține un document emanând de la însuși Conducătorul Statului, din care se poate deduce că există indicii grave că naziștii și sovieticii s-au înțeles încă o dată, în detrimentul *Civilizației galițiene de la Helsingfors la Thessaloniki*, cea în curs de dezvoltare și afirmare ca factor de întregire a Europei cu capitală culturală la *Lemberg*, la Marius.

– Într-adevăr, reveni Lecca asupra enigmei, este greu de conciliat că Hitler a putut interveni cu atâta armată în Iugoslavia și Grecia, și mai primește totuși petrol și minereuri de la Stalin, fără să dea nimic în locul acestui spațiu creștin-bizantin de milenară aspirație pravoslavnicească. Oarecum ca o dovadă de încredere reciprocă, s-ar părea că el va lăsa Armata Roșie să mute cortina de fier, de oțel beton, Linia Stalin, până pe Ceahlău, Vrancea și linia fortificată Focșani-Nămoloasa-Galați. Altă explicație logică nu-i și nu-i! Atunci, armatele germane, care ne încadrează, nu vor avea altă misiune decât să ne tot sfătuiască să ne abținem de la „o pierdere de sânge și materiale inutilă“... Băi, s-ar putea să fugim iar din calea cominterniștilor! Și să ne-ntoarcem la treburi până-n 26 iunie 1941, serbând un an de la pierderea Basarabiei și Bucovinei, ca pe o umilință reiterată, întorși pe la cășile noastre, bucurându-ne de praznic cu familia!

– Vorbește citadinul din tine. Și băutura! mormăi Tani cel scump la vorbă. Pariez că schimbarea de decor, de hrană și de mod de a dormi îți pune creierul la turația maximă; niciodată n-ai avut atâtea idei în sistematizarea a câte știi, și e de a ta datorie a le dărui discipolilor...

– Ian' tășeți, măi! gemu poruncitor Iancu Noveanu, a cărui ureche perfectă detectase rumoare în pozițiile germane ce ne încadrau.

Și îi îndemnă să coboare din hamacurile pe care și le improvizaseră din mătasea alb-rezistentă, cu foșnet feminin greu suportabil, a unei parașute abandonate în mărăcinișuri de vreun erou al clasei muncitoare, diversionist din avangarda armatei și securității bolșevice.

Comunicațiile noastre, chiar pe propriul teritoriu, fiind mai slabe decât ale aliatului nostru, divizionul nazist din flancul stâng audia deja *Proclamația Führerului* cu prilejul criminalului război antisovietic, deci antioccidental, pe când curierii noștri, sărăcuții de ei, încă nu sosiseră de la Piatra Neamț cu a lui Antonescu.

Într-un luminiș cu sălcii bătrâne și arini dintre cei mai tineri, un Locotenent pe nume Hauptmann citea Documentul soldaților și gradaților ce cu neobișnuita lor tenacitate nordică, făcuseră un perfect careu peste și

prin băltoace, moviliţe de cârtiţe şi mărăcinişuri.

Deasupra-deasupra, cerul bogat în stele, un epolet de generalissim total-total. De un albastru foarte-foarte întunecat.

De foarte sus, din cosmosul negru, se puteau vedea scene similare ţinându-se şirag până aproape de Pol, la fraţii noştri finlandezi.

– Soldaţi de pe frontul de Est, de pe câmpii şi de pe ponoare! se aventură colonelul Ariel Moga în a tălmăci mesajul Conducătorului Statului german. Acaparat de greaua mea misiune de Führer, silit de luni de zile-ncoace, din noiembrie 1940, de când pactul Ribbentrop-Molotov scârţâie, scârţâie tot mai strident, silit constrâns la a păstra maiestatea tăcerii, iacă dar că a bătut ceasul hotărâtor, a răsărit soarele şi pe fundătura noastră... *Bolşevicii s-au demascat*!!! Azi, când arhive amputate, ţesălate şi ades siliconate deschid fie şi numai o infinitezimală găurică pentru raza de praf şi fum a adevărului istoric, şi literar, devine din ce în ce mai limpede că ei n-au făcut decât să întineze idealul de Friedliche Koexistenz, cimentat cu atîta sânge galiţian stocat la Lemberg...

– Este o probă metodologică euristic pasivă, nu-şi stăvili imboldul de a se face ecou plutonierului, ce citea la lumină de lanternă cu ţânţari şi musculiţe, teologul Atanasie Damian, că Lenin nu gândea cu dialectica, nici cu materialismul, ci poate cu ce-a reţinut din Neaceaev, Svidrigailov, Ceapaev, Rastrelnikov şi mai ştiu eu ce dascăli, nihilişti dar terorişti, va fi avut. Altfel, dacă marxismul a înarmat cu o metodă securistic activă muncitorul şi colhoznica, atunci Stalin ar fi trebuit să judece tot cât Lenin şi, nu mai prejos, nici urmaşii lui dejişti, ceauşişti, sau Zahei Avăcăressi.

Numai aşa se explică securistic de ce Führerul de la Kremlin a greşit metodologic pasiv, lasciv, olfactiv şi euristic, cramponându-se de Galiţia Ghizdaviană, de Gaghizdia, cum îi zicea prescurtat americăneşte Clariţa, în loc să ia în posesie în sfera de aspiraţii, în sorb, Golful Persic şi în genere tot ce face ieftină fericirea atlantizilor, spaţiu pe care germanii, italienii şi japonezii i l-ar fi dat cu condiţia să sovietizeze şi India Mare, pentru a necăji metodologic activ Imperiul Britanic, aflat în declin euristic pasiv, datorită formei sale de stat octogonale, perimat monarhice şi retractile.

– Circa 160 de divizii sovietice, beli ochii cât o magazie de Damenpistole Jenică Noveanu, că ştia de la Mişu Focşăneanu de toate doar 360 divizii sovietice de la Prut pân' la Amur, sunt concentrate de Comintern la graniţa noastră, răcnea indignat maiorul Hauptmann. De săptămâni şi săptămâni şi săptămâni, nişte violări ale acestei frontiere, fixate la 23 august 1939 chiar la Kremlin de miniştrii noştri de externe, nazist şi sovietic, se repetă, cu obrăznicie tipic marxistă, nu numai pe pământul german din Polonia, ci şi în România, astăzi prietenă nouă, şi pe extrema nordică, finlandeză, cu tendinţe revanşarde după umilinţele ce armata muncitoresc-ţărănească a încasat în iarna 1939-1940 de la clasa de mijloc a lui Mannerheim, mareşal crescut la nobila şcoală ţaristă a competenţei şi

valorii, criterii de reușită socială și de avansări.

– Soldați germani, presa noastră a păstrat tăcere pentru a salva în această parte a Europei măcar o aparență de Friedliche Koexistenz, dar a sosit momentul să vă spui deșchis că de când cu angajarea noastră în viesparul iugoslav și cretan, poghiazuri sovietice au încercat în repetate rânduri să pătrundă pe teritoriul Reichului și au trebuit duse în secret lupte lungi și grele pentru a le da înapoi, în pustiul scitic de unde au venit...

Mirosea a Război Sfânt. Toți ai noștri, de la bordeiele de capacitate și confort ofițeresc, se apropiaseră să asculte și nimeni nu înțelesese încă, dacă se așteaptă o primă lovitură masivă dată de Armata Roșie sau, lovind primul, Wehrmachtul își asumă răspunderea de a-și forma în presa, cinematografia și istoria mondială a secolului XXI o imagine de Agresor.

– Pesemne Hitler, avu o fulgurație amară Liviu Lecca, ras și pomădat ca pentru luptă, și-a... asumat treburile altora: aprovizionări, câte sute de mii de cai, câte lăzi de cartușe la un camion, câtă ținută de vară, câtă de iarnă. Astfel, de *partea rituală a masacrului* ce începe, nu s-a mai ocupat nimeni inteligent, imaginativ. Se tot repetă, ca în povestea cu polonezii din septembrie 1939, narațiunea că adversarul a întreprins incursiuni teroriste. Și nici măcar nu s-a făcut apel la populația civilă, la tineri în special, să iasă în stradă și să apere, cu pieptul lor abia cu vagi urme de păr, diferite Glaivițuri și studiouri blindate. Hi și cu Goebbels s-au făcut de râs în agitprop, adică exact unde excelau în politica internă!

– Războiul este, deci-deci-deci, în primul rând **această vorbărie**!

– Întocmai. Literar, e mai bine a descrie doar vorbăria <u>viitoare</u> despre război, pentru că peste o sută de ani, nu va mai citi nimeni cărți de istorie cu săgeți, să vadă ce-a făcut fiecare divizie și ce eroi au fost!

– Da, domnule sublocotenent, admise domnul Oberkünstlerfürst Otto Runge, ajutând pe domnul Edgar Glagoveanu să-și fricționeze, cu șomoioage de pai de orz, calul înspumat cu care adusese de la punctul de comandă cifrul și ordinul ca ostașii să treacă Prutul.

– Soldați de pe frontul de Est! țipa în civil, către trupele sale speciale, SS-tovarășul de luptă credincios Oscar Hubig, nouă traducându-ne inginerul silvic și viticol Eugen Otomega, care va înjgheba peste Nistru o fermă model, de câmp. Iată, soldați, sosi momentul drag să ne angajăm într-o acțiune de excepție, care, prin dimensiunile spațiale și prin colosalele forțe implicate, este cea mai măreață din tot ce a cunoscut până la actualele evenimente umanitatea!

La nord, pe malurile austere ale Oceanului Arctic, ai noștri acționează în coordonare cu diviziile finlandeze. În România, pe flancul sudic și canicular al acestui gigantic front, pe Prut și pe Dunăre până la țărmul Mării Negre, soldații germani și camarazii lor români <u>se află sub comanda</u> Conducătorului Statului, domnul general Ion Antonescu!!!

– Aici, izbucni în râs luminându-și oasele feței teologul, a trebuit,

să-l susțin pe Jenică. I se muiaseră picioarele de fericire, ca român, în acele momente înălțătoare, când ai noștri, pe măsură ce li se tălmăceau vorbele Führerului germanilor, izbucneau în aplauze, aclamații; și chiar hăulituri de flăcăi veneau de la trupele mai puțin strunite, de parcă de nuntă și horă s-ar fi pregătit, nu de moarte, de rănire sau de dispariție și reeducare.

– Aveam și de ce să mă împăunez, se justifică ușor atins profesorul de română, care pentru a-și putea preda obiectul pe înțeles se documenta pluridisciplinar. Era pentru prima oară în istoria majoră, mondială și creștină, când participarea cu trupe a unui mare comandant român era menționată nominal într-o **cruciadă**, da, o autentică Cruciadă, de o asemenea anvergură și dificultate încât Europa decrepită și efeminată a trebuit să se nazifice parțial ca să se poată înstructura cât de cât agresiv.

Ca analiști, să nu scăpăm din vedere că trecerea sub comandă românească în timpul evenimentelor din iunie 1941 a unor importante mari unități germane, deja mult-războite, ba chiar încununate cu laurii victoriei de la Pas-de-Calais până la Dardanele și Alexandria, nu numai că nu era un secret păzit cu străşnicie, ci dimpotrivă, era o știre de senzație, anunțată la portavoce din loc în loc pe toți cei aproape două mii de kilometri, cât se întindea frontul, de la Giurgiulești până la Königsberg.

– Mutatis mutandis, găsi pilda pildelor doamna Emilia Tomoioagă de la *Liga profesoarelor de istorie antimonarhiste*, ar fi ca și cum în zilele noastre, presupunând că prin absurd formatorii de opinie ar fi de acord să ne aducem aportul la imperialismul american, intrând în NATO, comandanți de-ai noștri ar comanda pe dealuri miloșevicene trupe de elită ce s-au afirmat în spațiul deșerto-tigro-eufratian al lui Saddam!

Între timp, primiseră și crainicii noștri textul nostru, românesc, în care nu se aminteau incursiunile sovietice, hm, deși pe noi ne exasperaseră cu ele, nu pe germani, cum se văita Hi! Totodată, nu numai Ordinul de zi către Armată, ci și Proclamația către Țară surprindea prin oarecare indiferență la problema problemelor secolului XX, anume apărarea civilizației occidentale de barbaria bolșevică, în stare să facă grajd din Capela Sixtină și securitate sovietică din Catedrala Cernăuților.

– Să luptați, sfătuia pe ostași Comandantul de căpetenie al Armatei, pentru dezrobirea fraților noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și căminelor batjocorite de păgânii cotropitori!

– Aceasta înseamnă, lumina profesorul Mihai Antonescu pe fostul său celebru elegant student, avocatul Marius, că Regatul Român nu își propune a face *război ideologic*, suntem prea mici pentru aceasta. A stăvili bolșevismul este o datorie a marilor puteri!

– De fapt, americanii și britanicii sunt mai interesați decât oricine în zăgăzuirea acțiunii Cominternului în lume și e numai o regretabilă neînțelegere, poate pasageră, că aceste mari puteri ale civilizației și culturii nu s-au putut încă alătura Axei în contra barbariei sovietice, pentru a salva

măcar Asia de la bolșevizare și tot sistemul colonial de la prăbușire.

Era cea mai scurtă noapte a anului și proclamația Conducătorului Statului german se citea pe toată lungimea de 1661 km, cât avea frontul la ora 3 și 15 minute.

Spre Prut, Nistru, Bug părea că se luminează de ziuă, ca și cum, ca niște zeități protectrice, sufletele celor care s-au jertfit pentru ca muncitorii și țăranii să folosească elitele la săpat șanțuri, ar fi intrat deja în stare de alarmă că tot ce au visat mai scump marxiștii s-ar putea ca să se năruiască sub loviturile mașinii de război și propagandă a hitleriștilor.

Țârâitului ca de greieri al licuricilor de luncă, orăcăitului monoton ca de motor nemțesc al broscoilor și zumzetului fălcilor lăcustelor, li se asociau însă, prevestitor de apariția soarelui, triluri de păsări până atunci state în adormire: ciocârlia, botgrosul în arini și, la scorbura unei sălcii putrede-umede, plângătoare, un măcăleandru.

Transmisioniștii reușiseră să reconecteze la acumulatorul comandamentului aparatele și, pe neașteptate, se auzi în partea noastră, de foarte decalat dincolo de zona inundabilă observator, declarația marelui conducător al Neamului German, domnul Adolf Hitler, șuvița-i chaplină de pe frunte fiindu-ne pe atunci dragă și simpatică, pentru că el întrupa în acele momente civilizația omului alb, pe acest continent de Cultură.

– Și dacă, avea el o voce de bunică în bine povățuitoare, tot acest sângeros dispozitiv de penetrare a liniilor sclavilor lui Stalin, cel mai mare din istoria lumii, ca oameni și ca tehnică și ca ideal, se urnește azi întru atac, nu e doar pentru a se ajunge cu un ceas mai devreme la pacea mondială, odată cu dispariția de pe eșichierul european și asiatic a pionului rus, nici pentru că ne-ar durea pe noi, pe nemți, în cot de bolșevizarea în prima linie a fâșiei galițiene, ci pentru că dacă es-esul roșu, SS-ul ca **s**ecuritate **s**ovietică, bolșevizează ireversibil europenii până la Elba, iar americanii devin tot mai pasivi, la un președinte intervenționist opunându-se un candidat izolaționist, atunci putem să punem cruce definitivă la cultura și civilizația europeană; ei epurează activ bibliotecile, muzeele, până și arhitecturile până la Atlantic: vor fi pretutindeni numai bloace sure ca la Kaliningradul bietului filozof al Prusiei Orientale, și al spațiului teutonic până la țărmul Nevei, iluministul Immanuel Kant...

Soldați germani! După campania din Polonia, Danemarca, Norvegia, *Țările german-beethoveniene de Jos,* degenerata Franță care a ajuns să înroleze negri din colonii, iar recent de tot, după glorioasele operații din Iugoslavia și Grecia, înainte de a strivi definitiv Imperiul Britanic, las încă o dată în mâinile voastre Soarta Europei, a Celui de-al Treilea Reich și poate că și pe aceea a însuși Neamului nostru German, care în lupta pentru existență dintre popoare ar putea să fie trimis la lada de vechituri a Istoriei, și înlocuit cu specii mai puternice, mai bine conduse în luptă, mai rezistente la capriciile vremii, la iarna rusă și la canicula stepelor Asiei Centrale

borodinene, care mă fac să cred că deși femeia germană, atletică și prolifică, nu e o vită de muncă, după cincizeci-șaizeci de generații va arăta, prin mutațiile și selecția naturală ce sunt substratul nelîsenkist al adaptării la mediu, tot atât de fesenistă precât ne apare, deranjând ochiul nostru pictural, fimeea kolhoznică sau cea citadin-șuncoasă rubensian încât să nu piară la coadă pe gerul năprasnic al Răsăritului, mă rog și mă rog și mă rog Dumnezeului maistrului Eckhart, celui al lui Feuerbach și tuturor forțelor supranaturale wagneriene, să ne ajute în această pe viață și pe moarte încleștare, încât după război Richard Strauss, contemplând muntele de trofee bolșevice, precum și ceremonia depunerii la Poarta Brandenburg a drapelelor marilor unități sovietice de luptă, să se folosească nelimitat de cele mai exuberante celule motivice beethoveniene, pentru a celebra începutul unei magice noi ere pentru bătrânul și veșnic tânărul nordic tip uman bestial blond biruitor...

– *Gott schütze Deutschland*! șopti înlăcrimat sub cerul enigmatic românesc frumosul Otto Runge, camaradul lui Marius Ghizdavu.

Ca și cum Germania n-ar fi fost îndeajuns ocrotită de Führerul ei și de vigilența securiștilor ei! Oscar Hubig înscrise în memoria sa de elefant astă deviație de la laicitate, de la autenticul spirit totalitar, a artistului frumos care va salva în încercuirea de la Stalingrad viața amărâtului de Marius Ghizdavu, pe când se lăsase de pictură ca să delireze: visa la Clara-n ger și epopeiza dantesc între două înghițituri de Pferdegulasch.

Soldații noștri geniști terminaseră de deminat piciorul de pod din sectorul lor. Acum aduceau flori și le presărau peste tot Prutul. Pe malul dimpotrivă, aceleași operații le efectuaseră cu vreo oră în urmă trei comandouri conduse de Stelian Dabija al Olguței, de Petrache Hulpe al Cocuței și de Mitică Supeanu al Nunuței, după care raportaseră cu mândrie chiar socrului lor, domnul colonel Belizarie Moga, că au reușit.

Acum se desprinse din liziera neagră a plantației de plopi tremurători un transportor amfibiu blindat și, cu un zgomot infernal, manevră ce manevră până trase cu spatele chiar la intrarea pe podul metalic cu grinzi de stejar scârțâietoare.

Un tinerel în civil, nalt și sprinten, agreabil și isteț, îl sprijini pe principalul vinovat până ce coborî pe scărița metalică de atinse, cu cizmele de fițe dăruite de Ducele Benito Mussolini, pământul românesc.

Făcu pași fermi spre pământul tot românesc de dincolo de pod.

Era sensibil marcat de maiestatea răsfrântă în Prut a tăcerii și își masca emoția sporovăind. Reporterii se îmbulziră, de îndată ce Mișu Focșăneanu le făcu semn. Bezna fu sfâșiată de fulgere mici. Înainte de a mirosi a praf de pușcă, văzduhul duhnea a oxid de magneziu.

– Kreuzzug gegen den Bolschewismus, bla-bla-bla, Kampf zweier Weltanschauungen gegeneinanderen...

Și ecouri de entuziasm și emulație exprimând adeziunea întregului

popor la politica cârmaciului: „Führer befiel, wir folgen dir!"

– Fiurere, dă-ne indicații, și noi le vom realiza!

– Der Führer rettete Europas vor den bolschewistischen Gefahr...

Începură reporterii să explice că de pericolul bolșevic să apere Europa a venit el pe podul de la Prut.

– Rassenhygiene...

Zise cu aceeași voce stăpânitoare de gloate, ca-n 1936 când, obnubilând Legile de la Nürnberg cele mai mult decât antisemite (= ceva bolnav în specia însăși!), că diclar deșchise jocurili Olimpiadei, pentru pașe și dezarmare.

Păși peste maldărele de flori, parcă îngrețoșat să nu calce peste ceva bălos într-un țintirim. Scoase din buzunarul de la inimă un pistol de damă și trase o șusă-n sus: poc!

Era ora startului oficial: 22 iunie 1941, trei și cinșpe minute.

Se putea muri pe cel de-al doilea front al momentului, s-a și murit din belșug de cum se porni acest gigantic cros cu linie de start lăbărțată pe 1639,41 kilometri. Valuri-valuri, care în avioane, care în tancuri, care în camionete, care călări, care mai de care mai pedestru, îndeosebi, tineret român, tineret german, tineret german, tineret german și tineret finlandez, cu fulgere de șpan în privire, cu inimi de oțel Krupp și cu piele de om vulnerabilă, totuși cu o voință de a combate bolșe

– Heroisierung? – Niet!!!

– Ist muss sein? – Altfel, știoiu Nobel!

– Resemnare, recitativ, resignațiune, răcituri...

Cadavre.

Fără drept la morminte. La pomenire.

Hoituri...

Ei au luptat pentru patrie?

Occidentul a fabricat 85% istorie anti-Hitler și doar 5% anti-Stalin.

Ei au luptat pentru jaf și cotropire și genocid în folosul vârfurilor celor mai reacționare ale imperialismului german, a căror emanație cea mai semnificativă a fost hitlerismul.

Pentru patrie și pentru civilizația europeană, au luptat doar oamenii sovietici, în frunte cu marele Lenin, martirul Troțki și genialul Stalin!

2

Ce s-ar fi întâmplat dacă Wehrmachtul nu ar fi *dat*, ci ar fi *primit* PRIMA LOVITURĂ? Când și așa, nimicind prin surpriză Dispozitivul Ofensiv al lui Stalin, nu a putut evita apoi violarea femelelor sale pe ruinele fostelor cetăți intelectuale! Poate pentru totdeauna de-spiritualizate, nu prin

confort Céline la Sigmaringen, ci prin macularea însăşi...

– Stalin nu s-ar mai fi oprit la Berlin, admise Dorothea. Armata Roşie ar fi intrat în Paris ca armată eliberatoare şi plimbarea pe Bulevardul Victoria Socialismului n-ar mai fi făcut-o De Gaulle, ci Molotov şi Jukov, cu Sartre, cu Aragon, poate şi cu Malraux şi, desigur, cu Maurice Thorez zâmbind seducător fesenistelor în curs de formare chiar pe malurile Senei, după raţionalizarea-cartelarea principalelor sortimente de potol. Însă nu văd ce vezi tu rău în asta! Căci nu contează ce face istoria din tine, ci ce faci tu cu ce face istoria din tine! În timp, dacă Republica Populară Franceză s-ar fi dovedit un eşec, cetăţenii ar fi constrâns Partidul Muncitoresc-Ţărănesc Francez să se spargă, în scopul unei reveniri la pluralism, la tot ce a fost autentic, progresist, în ideile de la 1789!

– Până una alta, expedie domnul d'Esgrignon controversa la crematoriu, nu Armata Roşie a devenit agresoare depăşind în Polonia ce câştigase prin parteneriatul Ribbentrop-Molotov, ci Wehrmachtul a pornit-o banditeşte împotriva bastionului păcii şi socialismului!

– Şi să nu uităm că, în acel moment, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, surâse extatic Dorothea, încă nu-şi stricase imaginea, nu se retrăsese din Cuba, nici din Afganistan, ca să nu mai vorbesc de uşurinţa condamnabilă cu care a cedat Europa Răsăriteană, care îi revenea de drept, pe minimum 99 de ani, ca o compensaţie pentru sângele vărsat de comsomoliştii ei, fii de muncitori şi colhoznici, pentru eliberarea Occidentului, cu pivotul său Parisul, de sub jugul fascist!

Deodată, aici, orologiul de la Geamia Mică a Baselului sunase trei şi cinşpe, iar muezinul bosniac, ţinându-se cu mâinile de tâmplele înroşite de efort, chemase poporenii să păzească sfintele porunci, într-o lume corectă a valorilor diverse şi a confortului tehnic şi intelectual.

Pentru Maximilien şi Despina-Dorothea, era oră de siestă, sex, somn sau conversaţie. Dacă Marius ar fi făcut urât, ei şi-ar fi moderat opiniile până la poziţii civilizate, încât gaura dintre concepţii să nu-i oprească, gazdă şi musafiri, să se simtă cu toţii bine, ghiftuiţi dulce. El era sufleteşte Dincolo, în Atelierul Ernst Barlach cu care fiică-sa, Irinuca, îl aşteptase şaisprezece ani să vină, *să se exprime*, uite, tăticule, m-am sacrificat dăruindu-mă în 1976 unui elveţian onorabil, dar bătrân; el nu! El pretextase că se lăcomise la delicatese incompatibile cu un tub digestiv uzat, era însă perfect treaz, ar fi putut să se certe: să-i lumineze pe proşti, fie ei şi occidentali, cam revoliuţioneri de profesie, cum cuplul d'Esgrignon-Schlauberger, despre galiţieni, Marea Recuperare culturală în Est şi imperiul lui Stalin ce răpise, smulsese muşcături mari din Galiţia Mare, în scopul măreţ al deznaţionalizării dure, ireversibile, perfecte, prin nimicirea elitelor, îndoctrinarea gloatei şi schimbarea proporţiilor etnice.

– Nu cred neam că o stăpânire sovietică la Paris, râse el, ar fi fost la fel de uşoară ca ocupaţia nazistă! În patru ani, n-ai mai fi întâlnit pe trotuare

decât feseniste de stambă. Și eventuale comsomoliste deplasându-se, cu grupul, spre Muzeul franco-rus din Strada lui N. A. Ostrovski... Biblioteci epurate, catedrale însilozând cartofii pentru rații.

Deci era vesel, se afla – nici nu mai știa pentru a câta oară – după un război sfânt pierdut, se ciorovăia penibil cu femeia solidă, sudoriță, tractoristă, pompieră, scafandru, hamal, creată de totalitarisme. Pe șevalet, în dreapta patului, micuț cât al sfântului Calinic de la Cernica, o pânză în lucru: „Nașterea României iorgovane‟.

Un pictor furios. PNȚ-Borviz și PNL-Parizer, două din principalele ingrediente ale CDR-ului în final de mileniu, cum le poreclea el, argeșean care unde cunoscuse la Florica, în mai 1941, pe autenticii liberali și țărăniști, îl deziluzionară până ajunsese la cea mai pură cu putință URĂ DE CLASĂ marxist-leninist-stalinist-maoist-polpotist-castrist-zbâganistă.

Căci pomenite la guvernare, cele două racorduri cu România Regală și Ideală nu duseseră o politică bugetară de să ia de la pagodieri și bancherii lor, ca să dea case de creație și comenzi la pictorii, sculptorii, graficienii, compozitorii, instrumentiștii, soliștii și soliștii-de-renume, comedianții, scriitorii de proză, eseiștii, poeții, dramaturgii, realizatorii de pe radiouri și teveuri, gazetarii de geniu analitic, stăpânii lor, filozofii, profesorii superiori și inferiori, în genere dăscălimea calificată și necalificată, marii noștri savanți și inovatori, și vraci nu în ultimul rând, cât în timpurile noi aste cohorte *fac mai mult pentru siguranța națională* decât orice armată, fie ea și una mică suplă, profesionistă, modernizată, cibernetic activă.

– În anul sfânt 2000, când vom comemora pe banii contribuabilului 60 de ani de la nimicirea României Regale, monologa octogenarul martor, și 10 ani de când gloatele noastre deznaționalizate mancurt de la est și vest de Prut au privit XXX la *cum se unesc germanii*, gloate ireversibil bolșevizate, iacă dar că noi eroii nu mai avem pe cine vota pentru parlamentul de la ceceu și de la Casa Poporului „Nicolae Ceaușescu‟!

Liberalii și țărăniștii nu că s-au compromis, Irinuco, fată hăi! S-AU DEMASCAT!!! Merită-n vis ghilotina lui Robespierre. (I-a corupt, frate Maximiliane, și partenerul fesenizator din coaliție. Fesenitu-s-au!)

Pur și simplu, Irinuco tată, nu erau liberalii lui Brătianu, nici țărăniștii lui Maniu! Erau haitele catilinare cari după 1992 n-au mai încăput în Nomenclatura postbolșevică, de la care, nu te iluziona, n-ai ce cere, ce critica, incultă, sălbatică și hoață, împărțită între Iliescu, Funar, Vadim și Verdeț-Păunescu, și aliată cu interlopimea burților tatuate!

– Erau, or fi, dar tu bea-ți ceaiul fără să te opărești iar! spuse din ochii cu gene lungi Irinuca, și îi rupse un fragment de cord sticlos, așa de tare semăna ea cu Eliza, maică-sa, văzută de Marius în gara Sărata din Ucraina conducându-și primul soț la o moarte superfluă pentru Neam și.

– Țara noastră românească/ Nu va rămânea Regat/ Ea va fi Împărăție/ Și Mihai va fi-mpărat! cântau soldații noștri luând Caucazul.

– Am zis, Corneliu Coposu și Dan Amedeo Lăzărescu trebuie să plătească! Pentru că au dat tineretului neștiutor *iluzia* Reconstituirii.

Așa grăi și, brusc, cavalerul deșțărat la Basel avu o privire tulbure lăptoasă de fanatic pisoi pumă, cum Hitler în 1944, senil revigorat, gata să se înmormânteze ca un gigant, în moloz, în ruinele întregii Germanii.

Era suficient să te uiți la el, fără nicio inițiere în retorica artelor plastice, și citeai imediat pe faciesul său de călugăr smintit, o stranie URĂ DE CLASĂ, atât pentru PNL-Parizer girat de seniorul Dan Amedeo Lăzărescu, sprijinit pe toată infatuarea vechii elite, când a zis că *să dăm rasol cu constituția iorgovană că ș-așa nu va rezista prea multă vreme*, – cât și pentru însuși domnul-domn Corneliu Coposu cu tot cu PNȚ-Borvizul lui, visat naiv în anii de pârnaie ucigătoare, unde ar fi ajuns, sau după, cică și... turnător, cum semnala poolimii poetul național obez al epocii anti-Eminescu, de renaștere religioasă, porcească și footbalistică.

Ci Marius soarbe ceaiul sovietic roz. Pânza lui e umedă, lunecoasă, mistică, tainic obscenă ca desfășurarea în plan a unui cilindru preuterin.

Pe diagonala descendentă de la nord-vest către sud-est, iaca sus un ce cauzal al nexului: o muiere cu mâini pistruiate de sudoriță tocmai a capturat pă președintele postceaușist Ilie, de la PSD-Zeamă-de-varză sau mai degrabă pă occidentalul în maniere, premier postdăscălescist, Petrică, și-l pupă-pupă mecanic, nu-l slobozește neam, p'amândoi obrăjorii. E în preajma lu' 20 Mai 1990 și aiastă fimeie șuncoasă cu fese mari, o adevărată focă, adaptată la mediul bolșevic, unde trebuie să reziști la gerul din locuință și la coadă de cu seară până-n prânz, fără măcar să știi psihic dacă bagă, exprimă cu toată sinceritatea românească a mujikului, a omului simplu, mandatul cu care cei de jos trimit să parlamenteze pe cei de sus: să ajute Dumnezeu pe comuniști să ne dea o Constituție care să garanteze nește dregători nou-nouți, cari să aibă *milă de populație*!

Și venerabilul pictor de la Basel, ce moștenea de la tătâne-su Voicu, profesor în Basarabia, puternice aplecări spre un narodnicism adesea radical, dacă nu chiar extremist anarhic, potrivește ca această scenă de pupături cu mesagiu să se petreacă în dreptul Școalei de Războiu din Capitală, în fața unuia dintre cele mai cunoscute, frecventate de autorități festiv, monumente închinate de poporul român Oștirii sale, care vărsându-și cu asupra de măsură sângele în lupte terestre, aeriene și navale, a creat baze de negociere adesea excelente, ca să aibă ce risipi clasa noastră politică, – striga el ca și leul în turbare, dar în zadar, unii, feseniști mărturisiți, semnând un tratat straniu cu URSS-ca-mortăciune, alții, cripto-feseniști clasici fără vreo legătură de ideal cu România Regală, semnând cu o parte a URSS și a noii structuri CSI, cu U-cra-i-na, o chestie de bază-n vid cum că să fie deznaționalizați toți românii din Ucraina, nemaiexistând nicio garanție ca protecție, după ce am recunoscut și semnat că nu-s ai noștri! Să se ocupe de ei Ucraina! Ucraineni, deznaționalizați-i, fraților, că

nouă nu ne pasă! Noi avem de furat, ca să creăm o burghezie românească.

– Vrei război cu Ucraina? îi șterse dulce cu șervețelul ceaiul de pe bărbie blonda Isadoră. Nici n-ar fi nevoie, bunelule, să ne cernobîlească făcând uz de arsenalul lor nuclear! De la Odessa, din Crimeia, un simplu blocaj naval la Constanța, la Mangalia și la gurile Dunării. Iar pe uscat, tăierea aprovizionărilor cu petrol, cu gaz metan, cu minereuri pentru uriașele noastre combinate dejist-ceaușiste, încă nedemolate imobiliar.

– Dejist-ceaușist-iorgovane, dragă!... Fiindcă nu s-a renunțat la economia potemkinistă, de imagine la telejurnalul de seară, nici astăzi... „Cel mai mare combinat de porci din Europa!“ Cu aerul că nimeni în Occident nu-și permite să-și crească porcii așa de grandios!... Ar da faliment imediat. Se poate însă fura statul, bugetul, contribuabilul pe așa sistemă, de-aia nu s-a renunțat! E mai interesantă pentru bandiți această eroziune a Neamului, practicată de *proprietarii politicienilor* noștri, decât soarta românilor din jurul României. Nu, nu cred că putem face Război Sfânt acum. Cum nu puteam începe război, izolați, în 26 iunie 1940. Am cedat și atunci, dar strângeam din dinți, ne-am pregătit intensiv pentru 22 iunie 1941 ora 3 și un sfert. Dar, vezi, cum s-a procedat la 1991 în august, când România a recunoscut, pentru prima oară-n istorie, independența de sine a unei părți a ei, Republica Moldova, azi nu mi se mai pare o trădare fesenistă fără seamăn. În fond, la 1992, când cu războiul sfânt de pe Nistru, Virginica îmi tot scria de îngrijorarea Molotov-Ribbentrop de la Washington: acolo nu se mai dormea de groază că România lui Iliescu ar putea înarma Republica Moldova, instigând-o să nu cedeze instantaneu Transnistria rușilor... Nu se poate, adică, Occidentul să fi obținut acord pentru NATO, să urce la doi pași, în Estonia, de aurul fântânilor Peterhof, și să nu i se lase Rusiei ceva prețios la schimb – Basarabia noastră! Și Bucovina, și Bugeacul, în caz că recunoscându-i-se Moscovei zona de influență spre Serbia, Imperiul Țarist se va reface spre disprețuiții Balcani.

Așadar, cei care la 1997 au terminat definitiv cu Reconstituirea României Mari n-au fost emanații, ci *ăilalți*, ei preferând a ceda teritorii și bogății, decât să intrăm în UE-NATO combătând rentabila corupție!

Hoții noștri au... achi-e-zat astfel la Pactul care a dezlănțuit ultimul război mondial și a cărui denumire, Ribbentrop-Molotov, trebuie acum lungită cu noi nume, românești, de hoți și de tâlhari și de istorici vânduți!

Din această perspectivă, că n-a bocit nimeni, a indiferenței totale nu numai a gloatei, ci și a elitelor, abia cincizeci de ani după șirul faptelor eroice dintre Prut și Nistru, de la luarea Odessei, din Crimeia, din Kuban și Caucaz, de la Cotul Donului și din Stepa Calmucă, dintre Mureș și Tisa, de la porțile Budapestei, din Cehoslovacia și Austria, apoi din munții noștri, îndelung așteptând americanii... ah, ce să mai zic!... Mai bine tac. Adică Războiul Sfânt, la Răsărit și la Apus (!), purtat pentru supraviețuirea României Regale, de la 1940 la 1964 și chiar la 1990-1992, împotriva

ambelor totalitarisme, tot zbuciumul nostru, tot eroismul, îl am de pictat eu cu scrum, ca pe-o *nuntă după cincizeci de ani*, cu mireasa desfigurată de lipsuri și cozi, cu mirele sclerozat de televiziune și așteptare a unei pensii noi, care să le permită un parastas decent...

– Sunt strigoi, Isadora, admise brusc nonagenarul Marius. Și mucoasa-i bucală străluci roz în căscat ca la africanii de aceeași vârstă. Sunt un român regal și, de aceea, consider partide cripto-feseniste chiar PNL-Parizer și PNȚ-Borviz. România asta, pe care am părăsit-o **definitiv**, s-a fondat la 6 martie 1945, odată cu implementarea de către Dej a primului guvern de republică sovietică, al lui Groza. România ceaușistă n-a făcut decât să dezvolte idealul stalinist târziu al naționalismului, 1964: niște costume de călușari pentru activiștii tot bolșevici! Cât despre România iorgovană, care este și cea din urmă, eu văz doar un fel de bol alimentar, mozolit într-o eternă tran-zi-ție, pentru a fi digerat de Uniunea Europeană, dispărând din istorie până în 2222 Limba, Țara și Neamul *fără a se fi exprimat* globularisit la standardele latine... ca Franța, ca Italia, ca măcar Spania... Firește cade și idealul omogenizării Est-Vest, Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite de Galiția Mare cu Lemberg al doilea Paris, capitală a Galiei Mari, de la Salonic la Königsberg. Doar nu sunt tâmpit să cred că galițienii sunt capabili de așa efort și atâta idealism, însă visul contează. Trebuie să te hrănești cu ceva drog oniric ca artist, știa și acuarelista Marieta Ghizdavu în 1912. Mai rău încă, o să vedeți cu timpul ce mai rădăcini ale Înapoierii cauzate de marxism-leninismul moscovit, și de jugul Imperiilor, își vor emana cornițele și în Ungaria, Polonia sau Cehoslovacia, mai ștergându-le și românilor din rușinea Mineriadelor...

– De ce nu o Românie iliesciană după una dejistă și una ceaușistă, înțeleg, înțelese că-l înțelege doamna profă Emilia Tomoioagă, în vizită la Basel, poreclită de liceeni Infractoarea. Adică că Io Ion Iliescu a cedat ca un prost și un nepatriot Cotrocenii lui Constantinescu, supunându-se verdictului urnelor, deși era bine informat pe seama cui, la ce fel de profil moral de Țap are, lasă țara să tranziteze în derivă. Nu înțeleg însă, ca cititoare de *Cuțarida Mare*, de ce în acest măreț tablău, ale cărui calități strict plastice le admit, uzezi dumneata de sintagma *Românie iorgovană*!

– De ce te folosești, mă, de sintagma *România iorgovană*, sări în ajutorul doimii sale grase proful Micșunel Tomoioagă, poreclit de liceeni Infractorul. De ce nu te folosești de sintagma România cristoiască, având în vedere pe principalul ei analist de la *Cotidianul* fondat de Ion Rațiu, sau de ce nu România galeriană sau România hagică, având în colimator, indubitabile, *resurecția ortodoxiei*, respectiv *renașterea fotbalistică*!

– Renașterea fotbalistică, mârâi cu dispreț pictorul aproape centenar, nu a readus în țară Cupa Campionilor, cum a reușit Împușcatu. Resurecția ortodoxiei nu o contest, atâta vreme cât se predă și în școli religie, iar curțile bisericilor au devenit neîncăpătoare de câți se roagă să câștige la tele-

loteriile organizate de ProTV, Antena Unu și chiar Televiziunea de stat, îngăduite fără ca jumătate din profit să meargă la Biblioteca Arsă de armată a studenților noștri. Cred însă că toată neglijarea culturii se trage de la constituția iorgovană, votată la 20 Mai, votată *deja* atunci, la 20 Mai 1990, când prin potrivirea cifrelor, electoratul a ales o Adunare Constituțională de o compoziție de Congres XIV, – precum și, chipurile neînregimentat în vreun partid, exact pe cine trebuia, ca să dea acestui agregat de paragrafe o denumire solemnă, „neutrul" Iorgovan!

Ehei, eu am fost doctor în drept interbelic de la Sorbona, iubiți musafiri din țara pierdută! Nu este adevărat că s-a dat rasol cu această lege fundamentală și, cu atât mai puțin, că nu va dura.

Dimpotrivă, eu am cea mai înaltă considerație, tehnică, pentru așa--numita constituție iorgovană, găsind-o *inexpugnabilă*. Eu apreciez, din perspectiva ieșirii strategice la trei mări, că nici fortărețele noastre din nord, Przemyśl, Brest (Brześć) și Marienburg, ca să nu mă refer decât la spațiul galițian, n-au fost proiectate mai bine. <u>Această lege nu conține căi de atac</u> și va dura până la sfârșitul lumii sau până ne vom dizolva în *uie,* pe la 2112, sparți în diverse enclave autonome...

– Constituția iorgovană este <u>ultima</u> noastră Constituție. România iorgovană este ultima noastră Românie! repetă doamna Irinuca, fiică, în hol, conducând pe cei doi mesageri ai gerontocrației cederiste, veniți să propună tatălui ei vip un loc eligibil, pe care să candideze împotriva personalităților cu care a venit în politică inebranlabilul Zahei Avăcăressi, Marius expediindu-i furios în țara de origine cu răspuns negativ.

Ba pe undeva și jignitor.

– Accept propunerea, a declarat rânjind genialul pictor, mângâindu-și pisicul siamez, doar dacă tabloul meu cu *nașterea României iorgovane* va fi expus în permanență, fie la sediul liberal de pe artera nord-sud, fie la sediul țărănist în destrămare, de pe artera est-vest din Capitală!

Ținând seama și de conținutul politic al opusului.

Care băga zâzanie atât în cadrul Convenției, între cele două grupări cripto-feseniste, cât și în cadrul coaliției după algoritm, pediștii neputând nici ei trece nepăsători peste sărutul brâncușian dintre Petrică și Io Ion, pictat în colțul din stânga sus al pânzei dreptunghiulare.

Marius își tăia toate punțile, știind că bolșevismul e boală grea cu sechele nevindecabile. Estul, la o *normalitate occidentală*, de lauri bio, nu va ajunge niciodată. Fiindcă clepsidra omogenizării ca nisipul curge: în 2112 statul român va fi dezintegrat, iar în 2222, din cauza inculturii, limba română va fi o limbă părăsită, o limbă *omorâtă*, o limbă moartă.

Totuși, creatorul de la Basel, din Elveția de nord-vest din colțul franco-german alsacian, nu prea depărtat de Sonnenheimul Capelei Timișorene, n-avea boală decât pe două personaje politice, regale dar rămase obsesiv imprimate pe retina sa cât încă nu se deșțărase. Vai!

Domnul Corneliu Coposu și domnul Dan Amedeo Lăzărescu!

Domni, ambii. Regali. Interbelici. Cum își amintea chiar Marius țărăniștii și liberalii tinereții sale. Ce dacă suferiseră mai mult decât el, condamnări de peste 20 de ani, bine gândite de partidul securității!

Acum lucrând ambii, poate involuntar, la derutarea junimii române inculte, necastrându-i *toate* iluziile, girând identitatea de PNL-PNȚ, pentru formațiuni fără declarat **ideal** de Întoarcere la România Regală Mare, indiferent ce repercusiuni ar avea, în gloata electorală sau printre cărturarii cu ambiții boierești de trai bun, o asemenea opțiune idealistă.

Fără acest prințip de Războiu Sfânt, de reînnodare-încârligare ca la vagoane, a Istoriei, cu ce a fost *înainte* de violul totalitar sovieto-nazisto-sovietic, la care fu supusă România, nu poți deosebi în actuala colcăială de... partide decât fațete pluraliste ale fesenismului consensual originar-original, bolșevico-interlop, când totuși boborul a dus-o într-o fericire și nu știu de ce Io Ion Voievod și vornicul Petre își dezic grupările!

– Critica formelor fără fond, strânse Isadora mai tărișor pe Sergiu Enache, nepotul torționarului Jan, de mânuța-i flocoasă și transpirată, a fost principala preocupare a intelectualului de formație teutonică la noi, de îndată ce, cu numai o valiză cu izmene, a descins aicea provenitul să ne văduvească și de puținele pinacoteci ce întemeiase aristocrația română fanariotă, plutonierul-major de cavalerie prusacă Sigmaringen Carol, de tristă amintire ca Hohenzollern, titlu nobiliar cumpărat pe valută stoarsă ulterior de la bietul țăran prin pelagră, fonciire și, desigur, botniță, încât sărmana Sultănica nu mai avea ca s-o ieie căprarul Drăgan, care prindea armăsarul din herghelie cu dinții de nările nasului, decât doi juncănași, o vacă, doi cârlani, zece oi ș-un berbec, sărăcie lucie, cum consemnează cu durere avocatul Delavrancea, față de înainte de deschiaburire când ținea opt perechi de boi unguresți din Europa Centrală, șase vaci olandeze cu ugerul cât căldarea, nouă cai iuți ș-o turmă de oi ce umplea valea râului de behăit când coborau dinspre Muntele Conic.

3

Dunărea, mică în dreptul Castelului cât să dai cu piatra pe țărmul celălalt, curgea ruginie pe sub carpenii întomnați, care văzuseră pe Hans Morgenstern, ginerele lui Marius, vărsând pe furiș urna cu cenușă, Eliza sperând degeaba că vreo moleculă din ea, măcar una, va ajunge de la Sigmaringen la Orșova-n RO. Dinspre clubul urmașilor prizonierilor și deportaților în URSS, venea printre ciocniri surde de sferuțe de biliard sau de petancă, o doină mormăită, de român înstrăinat, care-și exprima dorul de Țară într-un suspans de alegeri anticipate, din atâta ofertă câtă putea

oferi clasa politică incultă ce confunda rotația cadrelor cu rotativa Regală.

La clape era Viorel Pepi Enache, iar piesa interpretată remixa o miniatură antiotomană: *Peneș Curcanul* de tânărul compozitor Ciprian Porumbescu. Deci Vip Enache își executa armata la taburi, care încă se mai făcea, detașat taman la Divizia Europeană, cantonată în codrii negri de la Sigmaringen, iar Sergiu venise pe la el ca să-i comunice că s-a șucărit unchiul Jan, tatăl lor, că după ce l-a pus să-i aranjeze s-o facă aici, acum pișă ochii să-l aducă mai aproape de mă-sa și de Sultănicile mahalalelor Capitalei, glumețe cu căprarii, care le recită lor din *Penis Curcanul*. Așa întâlnise el pe Isadora. Se cam cunoșteau de la o conferință de presă a președintelui Zahei Avăcăressi. Ea venise peste apă, de la Basel, ocazionat pentru că îi telefonase bunicul Marius de la Sonnenheim să evalueze, la fața locului, pe malul Dunării, un intravilan pe care voia să-l cumpere în coproprietate cu fratele lui din America, criticul financiar de pe Coasta de Vest, de la Santa Diana, petrolistul Augustus Octavian Theo Ghizdavu.

– Tot critică fără fond comite, continuă ea după ce-l ciupi de brațul hirsut mirositor a praf de pușcă, și cel mai simpaticuț bunic din lume, deși formația sa teutonică se cam reduce la excursia din vara lui 1937, prilejuită de celebra *Expoziție de artă degenerată*, de la Institutul de Arheologie din München. El s-a prezentat însoțit de o prietenă Dorothea, rănită în Spania și oblojită de Lina la Ziduri, consolată de Marius după ce securiștii sovietici i-au înecat soțul troțkist în Ebru. Ea cunoștea perfect limba, căci sibiancă, urmase totuși Liceul de fete din Kiel, port tineresc, unde se lăuda, și nu prea, a fi pitrecut o noapte c-un matelot foarte măciucar, pe nume Reinhold Heydrich, meloman care va fi ulterior promovat pe funcții de răspundere în securitatea nazistă, ca fanatic competent neobosit, ce își va da până și viața, în Praga lui Kafka, pentru parrrtidul lui iubit, mândria sa.

– Toți marii expresioniștii germani, atât de dragi lui Marius, erau reprezentați și batjocoriți în acea Expoziție, cu știrea și aprobarea lui Hi, aspirant cândva la o carieră de pictor și arhitect, dacă nu chiar din inițiativa lui de frustrat, printr-un simplu telefon pe firul scurt se organizase totul.

– Dacă *Mein Kampf*, citită ca *Mon Combat* îl surprinsese, părându-i-se mai degrabă o carte antimarxistă, decât antisemită cum o vedea Dorothea, cuvântările lui Hi îl contrariau pe Marius ca pe un inițiat în măgăriile uneltite de Uniunea Republicilor Sovietice Staliniste privind Regatul Român. Nu se împăca deloc cu subestimarea grosolană de către Berlin a potențialului de război sovietic! Dar la **expresionism** era și mai la largul lui, chiar se pricepea. Îmi spunea că nici măcar în Romantism omul german, bestia nordică în general, nu dăduse ceva <u>mai specific și mai durabil, mai consistent</u> ca plăsmuire a formei, mai bogat în adevărul uman și politic. Deci toată imensa butaforie nazistă e ingineria unor incompetenți încrezuți și vom scăpa relativ ușor de acești ageamii neastâmpărați!

– Hitler este un măgar tâmpit! răbufnise el beethovenian în gura

mare și oricât s-a străduit nu la München, ci mai târziu, la 23 august 1939, Despina Schlauberger-Hébuterne, să-i flexibilizeze puțin poziția anti-Ribbentrop-Comintern, n-a obținut decât vreun zâmbet ironic, chiar când argumente puternice, ca disciplina conștientă a gloatei, capitularea austriecilor culți, sau campaniile-fulger din 1939-1940, păreau să o ajute.

– Iată de ce, în 22 iunie 1941, Marius Ghizdavu petrece – ostentativ biografic! – cu domnișoara poetă Clarissa Honig, vizitând-o la Schit, în loc să se expună la Prut, evitând smart ca numa' juma de veac mai târziu să-și bată joc facțiuni feseniste, cripto-feseniste sau oengiste de jertfa sa prostească pe dealul Țiganca, și a prietenilor săi, doctor Lecca, profesor Noveanu și preot Damian, pe dealul Epureni, după forțarea blestematului râuleț pe cursul său inferior, între Cania și Țiganca Nouă de azi.

– Eu cred că e mai bine să te împuște vreo lunetistă ca erou tânăr, decât să trăiești nesimțit de mult și să percepi *adevărul total*, ce kkt s-a ales de Idealurile tale, oftă Sergiu J. Enache, codind ochiul cu jind spre ghiulelele cupuliforme cu care blonda Isadoră înainta, despicând pe orizontală și pe verticală aerul parcă balnear de la Sigmaringen.

– Kurilele... Kurilele, observă ea. Japonezii n-au semnat nici până acum că... Iar bunicul vede poziția noastră prin analogie: cum ei mărginesc Asia, așa și noi Europa aia de Est, care câtă contează...

– Noi nu suntem japonezi! i-o tăie cu katana sa scurt pe doi băiatul și începu să șuiere absent o altă doină de cătănie-n NATO.

Dealtfel toate aceste crezuri culturale îl enervau. Există și creativitate de alt gen. Uite, să montezi un videoclip mișto... Sau să concepi o motocicletă performantă. Și joace de război, în care hitleriștii totdeauna pierd. Sau chirurgie estetică de haitec, cum își pusese Clara Honig într-o clinică de la Baltimore faciesul pe o plasă fină de aur, de arăta la post-post-menopauză atât de derutant, încât determinase și pe Dorothea să se gândească la a-și lua unele măsuri de înfrumusețare a botului ei marxist.

Totuși, era instructiv cum, căutându-l Moartea și acasă, și pe navetă, și la serviciu, și la casa de ajutor reciproc a pensionarilor, Marius continua să incomodeze atâta pe toți, ca un războinic înnăscut sfânt.

Soții profi Tomoioagă (Infractoarea & Infractorul) se întorseseră indignați, din periplul plătit dealtfel din banii poporului, în scopul ca să se informeze *cum e în uie* cu cerșitul de la părinți a banilor pentru fondul clasei, fondul școlii și fondul de protocol pentru examene sau inspecții. Ei nu se așteptaseră ca expiratul Marius Ghizdavu să mai fie activ politico-plastic. Ei rămăseseră uimiți că bătrânul se droga cu un amestec sartrian de aspirine, viagra, grâu în germinație și niște ciupercuțe găsite de Ag Nieszka în minele de argint părăsite din Vosgi, putând lucra ore nesfârșite, pe șevalet și computer, fără a da măcar semne elementare de oboseală.

– Da, dar asta nu mai e artă! a apreciat maistrul Trandafir Plotuna, adus din Aleea Regizorilor nr.22, bloc F3, scara C, de unchiul Jan ca să-i

monteze un al doilea bideu la baie, de când își adunase un mic harem.

Pe enormul ecran video cât de discotecă, pe care și-l permitea securistul de externe pensionar la domiciliu, mai mult pentru fotbal de analiza comportării echipei sponsorizate, pentru sex și uneori pentru tâlcșou, când participa cine trebuie, apăruse și încremenise prim-planul cu capodopera frescă pe carton *Nașterea României iorgovane*, a cărei compoziție în M obscen făcu să-i tremure involuntar gușa privitorului vip.

– Ce dacă e mai mult un afiș pamflet decât o operă de artă academică de atelier Courbet, ca *Chivuțele și hamalii Brăilei* a lui Steriadi! Nu văz, detectă el analogic valoarea de tezaurizare a pânzei ghizdaviene, vreun muzeu din spațiul galițian care să refuze fresca supremă a lui Picasso, frescă sau ce e, în care înfierează „crimele din Coreea ale imperialiștilor americani“, comandați de călăul MacArthur în războiul dezlănțuit de Stalin și Mao, ambii marxiști-leniniști de geniu represiv veșnic tânăr, cum poate doar Vanea Țăpoieșu la noi. Încă din 1950 acești clasici au înțeles, riscând chiar conflagrația nucleară, că nu e... bine, ca experiment, să pui același popor, în nord să practice bolșevismul, iar în sud capitalismul...

Ce se vedea pe ecran avea în colțul nord-vestic un bărbat din popor care pupa pe altul, în maniera mitică de arătare că priviți, măi, și cruciți-vă, că acesta este Unsul, cel predestinat să se jertfească zi de zi pe plan organizatoric și de construcție de partid, ca și pe probleme ideologice și de perspectivă economică pe principiul cărăbușului, care, în pofida a ce știe inginerimea, zboară, zboară, zboară... Iar de la acest sărut serafic venea în M, femeia defeminată, abrutizată de *calitatea vieții bolșevice*, un tip uman pe care Marius, cercetând videoarhivele televiziunilor de la Strasbourg, îl găsea, în aceiași saci de stambă, răspândit de la Cortina de Fier până-n Insulele Kurile. Ale ei picioare îngreunate de celulita cozilor și a navetei sunt susținute de domnii interbelici Corneliu Coposu și Dan Amedeo Lăzărescu, da, cu greu menținute în M, pe când ea se naște clonat pe sine, ca Românie iorgovană. În timp ce în colțul nord-estic veghează *presa*, un ziar fluturând heruvimic, pe o parte scriind albastru că *Adevărul fondat la 1888*, iar în dreapta, traducția rusească, anume *Pravda*, după ce înainte fusese *Iskra*, adică tot *Scânteia*, te piși pe ea de Revo, Isadoro!...

Titlul de catalog al acestui opus radical, pentru că în Occident nu se admiră decât faptele de senzație polițistă de la noi din Est, este: „Al doilea furt al Revoluției Române" și e tezaurizabil, dacă ai de spălat bani. Pentru Marius, ce n-au făcut *ăia*, n-au dat gata *nici* ăștia. România a stat două cincinale pe loc, ca să fete burgheji prin acumularea primitivă interloapă a capitalului de la stat, sărăcind însă corpul didactic, pictorii și pe Eminescu.

Creatorul Capelei Timișorenilor de la Sonnenheim și al Ansamblului funerar de la Sigmaringen, al proiectelor pentru Cimitirul Transfugilor de la Kladovo și al Mănăstirii Miorcani, închinată martirilor Războiului Sfânt, explică în *Convorbirile* publicate de Clara Honig, că nu a putut exista, ca

la 1848, pe islaz, un pre-program al răsturnărilor noastre din decembrie 1989, dar s-a exprimat spre Ceceu o doleanță de om simplu, genială:

– *Să fie și la noi ca-n Ungaria, Cehoslovacia, Polonia și R. D. G.*!

– **Acesta** era programul Revoluției răsculaților și, până la alegerile din 1992, când de frică, m-am cărat Eu, se vedea că vom retrograda.

În ce privește însă Partidul Național Liberal, Partidul Național Țărănesc și cel Social-Democrat, adică niște formațiuni scuipate mediatic pe motiv că „apăruseră ca ciupercile după ploaie“, pe când emanații au stat cu capul sub gloanțe rău țintite, în concepția mea de *Homo solus* din România Regală în Războiul Sfânt, ele nu trebuia să exproprieze aceste identități decât cu un program de Reconstituire, menținut până-n pânzele tricolore albite, dragă Max, indiferent de consecințele electorale și de jena de a mai înnădi coaliții de guvernare cu *feseniștii* nomenclaturii aliate cu intelopimea și aventurierii. Acel program just, cu rădăcini în România Regală, ar fi trebuit să înscrie pe stindardul de luptă: Unitatea Națională (Un program miloșevician! îl respinse Dorothea, ar fi o reluare a Războiului Sfânt!), Monarhia (Parcă n-ați avut voi monarhie kitsch sub soții Ceaușescu! cită din presa intelectuală d'Esgrignon.) și Procesul Bolșevismului (O-la-la!), anume nu din perspectiva deținuților politici supraviețuitori, ci din aceea a decalajului păgubos în care activiștii și securiștii ne-au pus Țara față de alții, inclusiv prin masacrele din Decembrie și Mineriada de la 1990, doar ca să nu ne dezvoltăm cultural!

– Dimpotrivă, a sărit în sus la război Isadora, eu cred, ca și președintele Zahei Avăcăressi, care având șase copii mi-e ca un tată, că principala condiție de progressss în Țară este *reconcilierea națională* și chiar mai mult decât atât, că investitorii de know-how nu vor veni decât dacă se promulge o lege organică de garantare a proprietății: nimeni să nu se mai teamă pentru ce a agonisit, de la jefuirea Ceceului încoace!

–Iară eu, ca **român regal** ce mă consider, luă Marius Ghizdavu o ținută de lord ce-și plimbă pașnic, pe gazonul din spatele Castelului, cățeaua, acuz alți doi români regali, cam același leat cu mine, de a fi mințit poporul cu televizorul, *garantând*, prin personalitățile lor venerabile, niște formațiuni cripto-feseniste hoațe, incapabile de capitalism. Culpă-neculpă, am vegheat și eu, ca idiotul, la nașterea României iorgovane, care este și *ultima* în bimilenara și ortodoxa noastră istorie aici!

Fără program unionist, monarhic și justițiar, nici nu ai dreptul să expropriezi partidele Brătianu și Maniu, Isadoro, de glorioasa lor istorie, Românească și Est-europeană! Te așezi în fund, să stai ca fesenista lângă fosta Iskra, azi Pravdda, haia cu pretenția de a fi fost fondată la 1888!

Atât de mare era îndârjirea senilului boier fotograf de Război Sfânt la Ziduri, încât nu l-a mai combătut nimeni din personalul feminin, pus a-l îngriji la Basel în Elveția noastră și, apoi, la Sonnenheim, în Alsacia.

Tocmai prididise a-și impune și el un nume comercial, de îndată ce

se deștărase și izbutise să-și expună marfa repetat în Occident, devenind și în țară de interes major, din punct de vedere ca tezaurizare și ca îndurerată speculație postumă, pe șocul de *ultim* moment retrospectiv.

Iară doi colecționari în drum spre Strasbourg se opriră la el la Basel cu o ofertă de președinție onorifică la un partid patriotic, inventat de ei și de niște parlamentari evadați de la grupări invizibile, fără nădejde de asigurare de poziții eligibile, pe listele de la alegerile anticipate iminente.

Date fiind proiecțiile cubiste pe pânză ale mutrelor, precum și sălbatica dezlănțuire coloristică a nonagenarului pe întreaga suprafață pixelată, experții nu identificară nici pe venerabilul francmason Amedeo, nici pe Căposu, abia înfierat „turnător la securitate‟ de „poetul-porc național ceaușist“, incitând și pe necandidatul la președinție Ion Rațiu, a-l înfățișa ca „fachir‟ ce scoate din pălărie pe Emil Constantinescu la 1992.

Era timpul florilor cioraniene în Occident și al unor dezbateri privind oaia clonată Dolly, încât descălțându-se în hol, cei doi voiajori pe banii care lipseau de la niște medicamente compensate la amărâți, se exprimară că *e de actualitate*. Ceea ce Matthias Grünewald auzi bine, că urechile nu-l trădaseră ca retinele. Se enervă foarte tare: oaspeți din țară de la noi, și nu deslușeau că nu de Seniorul Coposu se lua el, nici de Amedeo Modigliani, ci doar de România iorgovană, care va retrograda!

Și de ce toate acestea? De unde atâta nesimțire la sublim? Ce a determinat *involuția* asta, mânca-ți-aș sufletu', iubite cetitoriule?

Totul se trăgea de la inconvenientul că **am pierdut războiul**, propus de bolșevici la 26 iunie 1940 și acceptat de noi ca **sfânt** abia la un an după, când se crease conjunctura să ne batem *daco-roman*, nu doar două-trei săptămâni, cât *slavii* polonezi sau iugoslavi, ci trei anișori, ca a doua forță contra totalitarismului roșu, și apoi încă vreun an, ca a treia forță după debarcații anglo-americani și aliatul lor estic, în contra ciumei brune, bună treabă record, rău exploatată de diplomații și intelectualii noștri azi.

Trăi vid cerebral, înțelese că dacă ar fi ales *el* primar al orașului Basel, sau al Colmarului, nu e bine să demisioneze sub imperiul emoției.

Pentru că, în general, nu se poate face nimic! Oriunde. Oricând.

Deoarece lucrezi cu niște... oameni!

Simți că nu-l mai interesează, ca *Homo solus*, nașterea României părăsite. Din câteva mișcări sacadate ale pensulei, la baza compoziției în M, puse alți doi bărbați decât cele două momeli interbelice, după siluetele cărora se aliniaseră cripto-feseniștii hoți. *Al doilea furt al revoluției române*. Doar ca să nu fim și noi ca redegiștii, polonezii, cehii, ungurii!

Pe urmă, cei doi interlopi deveniră Churchill și Roosvelt, femeia născătoare se făcu bombardier, din care se desprindeau... ouă Dalí. *Și au început să lase ouă* : așa mângâiau bombele anglo-americane dragii lui mahalagii de pe lângă Studio Lux, în Ferentari pă Prelungire. În colțul din stânga sus, se pupă acum Stalin cu oaspeții săi, iar pe ziarul deschis în

dreapta, o Pravdă, scrie cu litere naive, Yalta, ca loc al samitului.

Supliciul Dresdei. 13-15 februarie 1945 se cheamă această pânză expresionistă finală, lucrată cu atâta simțire nordică, încât expertul critic Matthias tușește politicos când Marius își declină talazurilor Pacificului o cetățenie europeană. Apoi, strâns cu ușa, mârâie printre plăcile dentare: *Ich bin ein Elsasser!* Din Colmar! Și estetul clatină duios din cap, necontestând că, mai devreme sau mai târziu, acest opus târziu își va găsi locul firesc la Musée Unterlinden, cât mai aproape de *Retablul de la Isenheim*, când peste sutele de ani nu va conta decât alegerea aceleiași palete sumbre de către cei doi călugări dominicani expresioniști, M+M. Deocamdată, pe măsură ce argeșeanul devine tot mai alsacian, opera este și rămâne expusă într-o cramă, nu atât vinul subpământean atrăgând pe bătrân cât întâmplarea că localnicii numesc astă instituție a lucidității creatoare *caveau*!

– Unde erai la 22 iunie 1941? întreabă între două cupe amare veșnic tânărul Otto Runge, surâzător, având de unde muri.

De parcă aveau timp fără limită în încercuire, la Gumrak, lipiți de taluzul căii ferate, trei ore pedestru până-n centrul civic al Stalingradului, la mall, să iei țigări Chesterfield și un lichior de agave. Apoi avionul salvator, printre ultimele, în 21/22 decembrie 1942. Și strania generozitate: întâi tu, frate Marius, că Germania mea nu va pieri fără mine, fără Goethe sau fără Kant, pe când România ta mai are muuult de recuperat și nu-și poate permite a risipi nici măcar un singur creieraș creator!

Așa de mare era credința lui că Hitler, Goering și Goebbels nu-i vor abandona pe eroii cumplitei bătălii de pe Volga, dar superioritatea în oameni și risipă de sânge și de muniție a totalitarismului roșu va bloca, probabil pe valea Mîșkovei, cam pe aliniamentul Nijni Kumski-Vasilievka, generosul efort despresurator inițiat de resturile Armatei 4 Române și de diviziile blindate 17, 6 și 23 Germane, lansate dintr-un arc ce începe la Verhni Kurmoiarskaia, coboară spre gara Kotelnikovo, unde, înfometat, feciorul Marietei a întâlnit la brutărie tocmai pe unul din ginerii generalului Moga, spre a se curba apoi tot efortul de împingere pe valea Aksai Kurmojarski pentru a o săgeta spre nord în sus, pe la Nebîkovo.

– Unde eram la 22 iunie 1941? zâmbi a râde Marius. Am chefuit cu poporul... Am confecționat, Isadoro, un uriaș drapel român regal și am manifestat, întâi, la Palatul Regal, azi ciuruit nimicit de jocul terorist din Decembrie 1989, apoi la Legația Germană, unde am aclamat pe profesorul Elvirei la ASE, Mihai Antonescu, și pe însărcinatul Manfred von Killinger, cel parcă puțin speriat de cât amor îi arăta gloata, și, ca nobil sensibil, parcă presimțind că, asemeni cuplului Führerist și celui preimperial de la Mayerling, va sfârși în chiar acea clădire, împușcându-se exemplar cu dactilografa de la cifru. Nu înainte însă de a fi cu brutalitate securistă pamfletat vulgar de cel mai propus poet național dintre Eminescu și Cărtărescu, care a folosit sensul peiorativ-mahalagesc giratoriu că *baroane*,

slobozi-m-aș în mustățile tale, anticipând la 30 septembrie 1943, nimicirea popular-republicană a ce urme de aristocrație mai aveam în stolița îngropată bordei în plămânul stâng al Bărăganului... Cu același drapel, am făcut larmă mare și la Legația Italiană, chiar dacă anticipam atunci eu de la Mussolini un corp expediționar cruciat mai consistent, neregretând nici azi. A, s-a agitat mai târziu că italienii, cu mandolinele, că abia așteptau să fugă de pe front și alte insanități... Ca reporter de războiu, eu nu am constatat șovăieli! Dimpotrivă, convingerea mea este că acești catolici s-au bătut cu toată cinstea și că au lăsat numeroase *morminte fără cruci* în Est, pentru ca franjurile Cortinei de Fier să se oprească măcar la Trieste, să nu devină Veneția o uriașă casă de odihnă tovărășească! I-au potopit și pe ei forțele cominterniste, și pe frații noștri unguri, în aceeași iarnă 1942-1943 când, după Stalingrad, războiul de jaf și cotropire și genocid al lui Hitler s-a transformat într-un disperat război ideologic de genocid și apărare. De apărare de bolșevism a fâșiei mele galițiene, de la Atena la Helsinki, sau măcar, pe un nou aliniament, a popoarelor mai apte de *uie*, maghiar, cehoslovac și polonez și, în fine, dacă nu se poate și nu se poate, măcar salvarea Libertății și Cărții pentru cât mai mulți redegiști.

– Eu zic, trase Runge cu urechea-i muzicală și creștină la orga Silbermann a catedralei de deasupra criptei, că dacă nomenclatura nazistă avea luciditatea minimă necesară de a capitula necondiționat către anglo-americani, către 22 iunie 1944, când succesul debarcării lui Steven Spielberg nu mai putea fi contestat de niciun statmajorist, pagubele suferite de fondul locativ, turistic, artistic și arhitectonic al orașelor noastre ar fi fost reduse la jumătate și, atunci, sindicaliștii noștri perpetuu nemulțumiți, de regulă redegiști, ar putea defila azi cu portrete Hi cu aceeași seninătate cu care la Moscova constat că se mai poartă Stalin!

– Da, ciuguli bătrânul ca un cocostârc din plăcinta cu varză alsaciană și șuncă grea, io mi-s de la Porțile Orientului și pot să râd că proiectasem, lângă Drept, grup statuar iluminist *Monica Lovinescu-Virgil Ierunca* pe aliniamentul educativ cu Heliade, Gheorghe Lazăr și Haret, fără să iau aminte că telepoporul și analiștii săi vor gândi veșnic că securitatea s-a luptat cu *ei* doi, cu oficinele imperialiste, deci ei își merită oprobiul public, ba chiar o pedeapsă cu moartea ca Pacepa, care a defectat – Codin pronunță a defecat – la americani! Însă stau beau eu, obișnuit cu vinuri negre, otrava asta chihlimbarie, și imaginez expresionist ce-i în sufletul lui Soljenițîn, care e rus și ars pe dinăuntru ca vodca de grava luciditate dostoievskiană, când vede atâția Stalini și Lenini în Rusia republicană!

– Nu cred că Soljenițîn are o simpatie similară pentru vreun român, așa că mai bine grăbiți-vă cu NATO, că bazele militare întreținute pe teritoriul Republicii Moldova de Dumă, nu doar Ucraina țin în șah, ci și țara voastră, care am citit pe Internetul belarus că *a trădat cauza panslavismului* și, deduc, ea apare ca o gaură neagră pe axa Trieste -

Belgrad-București-Minsk-Moscova, numai bună de umplut cu cvas!

– Otto scump, deveni afectuos Marius, mi-aș dori să nu mai mor în vecii vecilor, numai ca să mă lămuresc dacă în era post-Miloșevici sârbii își vor eroiza conducătorul sau vor blestema, precum cărămidăresele și copiii de moloz ai voștri, o cramponare personală de putere sub pretext naționalist. Cu alternativa unei Iugoslavii intrate global în *uie* și, pe urmă, dominată de enclavele sârbilor oricum majoritari!

– E înspăimântător cum, la voi, în trei zile, analiștii bombardieri au întors vremelnic împotriva NATO o opinie publică de DA 90%! Numai altoind, cu cinism cominternist, alegația *urmează România?* pe portaltoiul cincizecist *Ție-ți vorbesc, Americă!*, fără măcar altă baniță de efort decât că *minți ca o gazetă/ oficialitate americană*!

Toți localnicii localului întoarseră priviri urâte spre masa lor. Otto Runge era de dincolo de Rhein, cumpărase-n Alsacia, venea însă doar în vacanțe, lăsa pământul preerie, deteriora situl. Altceva era însă cu Marius, care în persoană mergea cu treburi la Bursa de vinuri de la Colmar, în zilele lucrătoare, iar în uichend îl găseai nesmintit la Mulhouse, în Place de l’Europe, la Steme, cinchit, cu produse lactate în niște căldări de plastic ovale, și cu rosé, din pinot noir, în megasticle la doi litri pe gustate, cam jegoase. Deci mai mult la Otto se uitau ăia a harță și, desigur, la Clarița Honig cea nespus de frumoasă după intervenția estetică ce suferise pe exterior, însă menținând dinții stricați, așa cum au toate americancele, îndeosebi când riscă asumat să spioneze pe securiști la Timișoara.

– Unde te-au surprins evenimentele din 22 iunie, Marius? îi pipăi cu tandrețe Clara brațul mumificat pătat deja de toxinele senescenței, încât ai fi putut paria că nu va putrezi cine știe ce după.

– Care 22 iunie? tresări el cu ochii înfipți în dinții ei stricați de popcorn și ciungă, în timp ce gândea să demersioneze prin lipicioasa-i nepoată Isaura, la președintele Avăcăressi, cu ale cărui conferințe de presă se familiarizase, că *să poposească* de 22 decembrie, când serbăm fesenizarea revoluției, nu numai la televiziunea de stat, apoi la kilometrul Zero universitar al democrației și, „pe repede înainte”, la cimitir. O sugestie pur practică și fără dedesubturi! Să se aprobe *escală suplimentară*, pentru depus coroane și la Crematoriul Uman, ca să poată fi omagiați, comod, și timișorenii, care chiar dacă n-or fi dezlănțuit ei revoluția exploatată la București, ci Lăzile au aprins-o cu brichete de la Rovinari, măcar au însumat statistic al doilea număr la morți pe municipii pe țară.

– Ai văz't? zise cu admirație de femeie Saie Buburuză, directorul adjunct al Consiliului Național de Analize Sistemice, privind direct în ochelarii acad. Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice din România, aflați în trecere dinspre Heidelberg spre Toulouse, în bibliotecile românești înapoiate negăsindu-se deloc cărți și periodice de vârf recente despre Războiul Sfânt. Când s-a definitivat... scenariul, s-a prevăzut și cum

trebuie celebrați martirii! Ce a exclus din itinerariul oficial popasul la macabrul cuptor, se datorează numai Timișoarei neofasciste, aia care a agitat Punctul Opt, în balconul de arhitectură mussoliniană, să se restrângă democrația, marginalizându-se de la viața politică peste patru milioane de specialiști! Existând deci semnale de lovitură de stat revanșardă vizavi de rezultatele scrutinului de-mo-cratic de la 20 Mai, în noiembrie-decembrie 1990, pe fondul destabilizării așa-zis civice, al cărei rol ațâțător la un nou război l-au deconspirat la *Adevărul* oamenii de bine și, constatându-se că Timișoarei i se rezerva hegemonia în aceste uneltiri, e clar de ce nu s-a mai cheltuit cu coroane și pentru Crematoriu, în decembrie 1990 aniversar! Pe urmă, s-a creat un fel de tradiție și, neschimbându-se de la o putere la alta oamenii de protocol, ceremonialul a rămas intangibil, imuabil.

– Dar având în vedere predispoziția nativă a președintelui Zahei Avăcăressi spre implementarea ideilor valoroase, indiferent de sursa lor, nu văd de ce întregirea traseului n-ar fi fezabilă! Eu aș bifa acest punct.

– Perfect, per-fect fe-zabilă, domnișoară Isadora! întări academicianul, mai lărgindu-și cureaua cu o gaură. Dar... nu mai văz pe domnișoara Isadora!

– Îngerul nostru păzitor, ceru iertare Marius, tocmai aleargă să prinză Orient-Expresul, fiindcă mâine, cu prietenul ei Sergiu Enache, trebuie să se alăture, la Ministerul Culturii, grupului de studenți creștini, intrați în greva foamei pentru sponsorizarea publicării operei complete a poeților naționali marginalizați de globaliștii lichidatoriști superior finanțați.

– Nici nu știți cât mă bucur eu, izbucni într-un râs de coșmar obscen Clarița, că timișorenii ăia n-au fost numai masacrați, ci și arși!

– E oricum regretabil, frumoasă doamnă, își clătină cu bunătatea-i specifică savantul capul, foarte intrigat, în tăcerea consternării create.

– Din decembrie 1989, sau mai bine zis din 12 ianuarie 1990, când s-a anunțat la radio isprava PCR, de fapt ultima sa... realizare, nici Dorothea, nici Maximilien nu mai au curaj să-mi obiecteze că „or fi avut și comuniștii păcatele lor, *dar cel puțin n-au ars oameni*“! lămuri Clara Honig de ce o pufnise acel râs bizar, ce îngrozise pe interlocutori, și chicoti.

– Da, comuniștii români au sfârșit arzând oameni... Unde eram la 22 iunie 1941 întrebi, Clara? își aduse aminte cu sentiment cu tot Marius. Știi bine unde am fost!!! Și pe urmă, mi-am târât picioarele la Ministerul Propagandei, fiindcă ne convocase ministrul de resort, însuși Mihai Antonescu, pe toți. Doamne, cât de naiv puteam să fiu la 28-29 de ani! Știam de război, dar artist cu obsesia retoricilor tari, îmi imaginam că, la Hitler, generalul Antonescu obținuse ca ostilitățile cu rușii să le începem toți exact la un an de la Ultimatumul privind Basarabia și Bucovina, *adică la 26 iunie*, adică joi, hm! alegându-se *o retorică a datei care să sensibilizeze Occidentul* asupra naturii expansioniste crase a Uniunii Republicilor Sovietice Staliniste, că așa cum întâi Basarabia și Cernăuții,

apoi Moldova până-n Carpați, apoi toată România, apoi Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Iugoslavia, după care, se va staliniza și spațiul italo-german, a cărui nivelare bolșevică s-ar merita, desigur, dar pe urmă cad Spania, Franța și Marea Britanie și, deci, se înroșește și Atlanticul...

Din păcate, îngâmfatul de Hi, cum nu a înțeles mai multă metafizică decât Hrușciov din meseria de pictor XX, nu a înțeles nici din a Doua cruciadă antibolșevică (vagul sprijin din Războiul Civil dat de europeni fiind Prima!) că planul Divin, așa cum cu o argumentație irefutabilă a stabilit teologul Tani Damian, era ca să nu fie martirizată de securitatea literar-artistică decât o regiune limitată a continentului, Galiția Mare, aia menită unei *mari* înfloriri spirituale *abia după marasm*, cu condiția ca, la 1990, de la Trieste la Königsberg să ne apucăm **imediat** de Marea Recuperare, nu de înfulecat ce kkt mănâncă și Occidentul obez!

– Zăltatul de Hi n-a-nțeles urletul expresionist-nihilist, panseul că e-n scârnă conceptul de om, completă rândașul Codin, rezemând biciul de raftul întâi. Cu atât mai puțin, imbecilizat de adorarea sa de către gloate, nu putea concepe nici că Diavolul de Dumnezeu se folosește tocmai de el, de ditamai Führerul, ca de o... ustensilă, cum i-a și zis-o catarul valah Heidegger, când s-a prefăcut că a acceptat să intre-n nomenclatura nazistă, ca rector bogomil al Universității Multiculturale de la Sigmaringen.

– Într-adevăr, și adevărul este întotdeauna concret, admise Marin șoferul, divinitatea, adică reflexia înstrăinată de conștiința în sine și pentru tine a negației șancrului și negilor de pe fața progresului, adică Ceva ca atare și atotputernic, se slujea de Adolf Hitler cu nonșalanță, tot așa cum Codin ăsta, de codirișca multifuncțională a biciului, de partea ei metalică din fuior de sârme împletite flexibil, pe care poate că i-o băga și iepei sub coadă ca să treacă de la pas la trap sau la galop sau invers, și tot cu aceeași ustensilă, ținută vibrant în mână precum Antonescu a sa cravașă, să ia un uriaș măr galben din livadă la Pribegi și să-l spargă după penetrare în patru, ca să împartă la toți: domnișoara Cristina Done, domnișoara Dora Glagoveanu, domnul doctor Lecca, excitat de le voia pe amândouă, precum și micul domnișor Raul...

Or, ca să te folosești de un Homo sapiens ce dispune de armata, securitatea, cinematografia și celelalte resurse ale Reichului și ale noilor sale posesiuni, trebuie să-i bagi în căpățână conceptul XX superpragmatic că să fii ză best, deci o bestie pe măsurate, în domeniul tău, pe branșa ta imperialistă, frizând excelența în salonul tău privat Beauty Style.

Zis și făcut/ implementat!

Oricât s-au străduit întru Războiul Sfânt ai noștri la München, în 12 iunie 1941, marele expert în strategie Horea Bratu în mod deosebit, aliatul german a refuzat cu îndârjire să adopte ca semnificație a conflictului cu Stalin Dezrobirea fraților noștri din Basarabia și Bucovina, alegându-se 26 iunie 1941 drept ziua Z a Cruciadei Antibolșevice și a trecerii Prutului,

exact la un an după mișelescul neuitat ultimatum al lui Molotov, Goebbels invocând ironic necunoașterea de către opinia publică mondială a chestiunii, precum și indiferența acesteia la existența sau semiexistența sau chiar inexistența unui popor român, a cărui supraviețuire până-n secolul XX o fi un miracol, dar un Copernic sau un Chopin sau un Wajda n-a dat, nici a avut un episod antic ca grecii, în vreme ce gloria lui Brâncuși încă este de consolidat, iar Eliade, Cioran și Ionescu abia se cară și oricum nu vor mai fi respectați după 1998. Drept pentru care e just a fixa startul la 22 iunie, tocmai pentru că istoria o făuresc personalitățile mitice, meteorii. Vulturii! Scopul războiului dintre două ideologii, atât de puțin diferite precât ura de clasă de ura de rasă, fiind a-i permite lui Hitler să se confrunte la geniu cu alte două vipuri, cu Stalin, evident, pe care nimeni nu-l poate din istoria scoate, că a domnit mult, ca și Dej-Ceaușescu, și chiar cu Napoleon prin context la ambiție, că a penetrat *în URSS-ul Expandat* tot la fatidicul corsican 22 iunie, gândind că o rezolvă cosmic, blițește.

– Unde eram la 22 iunie 1941? Știi bine unde am fost!!! Și cât de naiv: se împlinea exact un an de la transformarea, de către Regele Carol al II-lea, a *Frontului* Renașterii Naționale în *Partidul* Națiunii, deoarece își dăduse seama că nu poți guverna la nesfârșit cramponându-te de un front politic, deoarece masile simt dureros dacă li se ciuntesc din calitățile vieții și atunci tot ideea împuțită de partid e mai digerabilă.

În noaptea de 21/22 iunie, pe lângă niște sonete despre sex, că era timpul teilor târzii, sex înțeles în prisacă ca o pârtie paradisiacă prin ce poate scoate, din carnea și sucurile morților la Bellu, această specie arboricolă meliferă mai specială, cu trunchiuri în costume de ciocli și cu floricele ca o ceară căzută de foarte sus și spiritualizată puțin, sex neînțeles deci ca un trântă ritmică muzicalizată, cum se bagă pe gât deep throat azi pe toate canalele, mda, către zorii de zi, când începuseră, în frunzișurile bogate de la Villa Hortensia mai puțin, în cele rare de la Villa Izvorașul mai mult, să cânte prevestind a bombardament anglo-american cucuveaua, depărtându-și pe urmă nesuferitu-i glas Poe spre Herăstrău, la Palatul Elisabeta, unde vor încolți la 1947 Petrică Groza și cu Dej pe Regele Mihai, cum bacii interlopi și imunitari pă ciobanu' mioritic, mi-am actualizat jurnalul și m-a cuprins o jale de nedescris: tocmai avusesem cu Virginica Gibson, la cină, la unchiul Alec vizavi, o altercație de vederi privind pe ex-Regele Carol al II-lea, căruia toate partidele, a căror fesenizare o inițiase și o reiterase, dar absolut toate, inclusiv PNL și PNȚ, îi atribuiau nici mai mult, nici mai puțin decât... prăbușirea României Mari, amărâta mea țară lovită simultan de toate totalitarismele și revizionismele!!!

– Carol 2 este principalul vinovat! exclamase Iuliu Maniu când era deruta mai încâlcită.

Și s-a întâlnit și înțeles cu Antonescu să-l abdice!

Adevărul fiind că și să fi fost Ceaușescu sau Iliescu în locul regelui

Carol II, în vara lui 1940, n-avea cum să se bată cu Armata Roșie, cu Armata Germană, cu Armata Ungară sprijinită de Mussolini, cu Armata Bulgară, ba după niște semne de neliniște bine informată de la Marele Stat Major, poate și cu Armata Sârbă, Iugoslavă, sprijinită de Rusia.

Adevărul fiind că, electoratul tragediei compunându-se din români regali, care nu-și delegau analiștilor de seară, de noapte sau de dimineață **dreptul de a gândi**, acuzația adusă de clasa noastră politică echipei Carol al II-lea se adapta cu slugărnicie prezentului de atunci, exprimându-se ca un reproș că de ce, mă animalule, n-ai adus mai devreme pe Codreanu la putere și, în genere, n-ai trecut la timp din barca anglo-franco-sovietică în crucișătorul itafasci-germanazo-sovbolșevik?

Or, bietul european democrat rege al românilor Carol al II-lea jucase cartea atlantică, franco-anglo-americană, la 1940, până la absurd, până când, vorba lui Codin, în fața impetuosului asalt german, multiubita noastră Franță și-a desfăcut, năucită, picioarușele catifelate.

Iar jalea mea era ca o vrăjitoare din acelea de te leagă-ncât nici nu-ți mai vine să acționezi. Bazându-se, desigur, pe reliefarea sânilor și totodată a Ingratitudinii celei pentru care te jertfești ca argintul viu.

– Au ne-au așteptat și pe noi cu intratu-n primul val NATO polonezii, că le-am primit clasa guvernantă în septembrie 1939, cu tezaur cu tot, atrăgându-ne ura sovieto-nazistă? Dar cehoslovacii, că în 1968 în august noi n-am participat la invazia brejnevistă, alegându-ne cu un cult al personalității Ceaușescu de tipíc maoisto-kimirsenist? Dară ungurii, pentru jertfele ce le-au făcut ostașii noștri, eliberându-i la 1919 de un totalitarism marxist, iar la 1945 de unul horthist?

– Hai las-o jos, că măcăne! izbucni în râsete prietenești Mózes Árpád, graficianul clujean cu care Marius expusese prin 1934, la Baia Mare și îndeosebi la Liov, alăturându-li-se Katalin Skárosi și Nóra Erdödy, într-un mediu cosmopolit cu uimitor de multe galerii, opere-marfă prea bine vândute, că doar nu și-a folosit ce a învățat de la Tonitza doar pentru a sensibiliza autorități! În 1919, ne-ați scăpat de bolșevicii lui Béla Kun ca să vină în loc fascistul amiral Horthy Miklós, iar în februarie 1945 ne-ați scăpat de Crucile cu săgeți și de Szálasi ca să ne aduceți înapoi bolșevismul, fie el și cu un bot uman râzător hrușciovian ca al lui Rákosi Matyás...

Marius zâmbi urât și el. Apoi rămase cu privirile pierdute spre Spitalul Județean, prin *poarta spre Europa* lăsată întredeschisă timișorenilor de sculptorul Ingo Glass, pe când Brâncuși, în România lui Carol al II-lea, tot apropo de niște morți, închipuise o fantă cu dilatare normală, nimeni închipuind pe atunci că ar putea vreodată să se pună problema în termeni de forceps sau de cezariană.

– Da, pentru ca să ne fiți îndatorați, medita el îmbujorându-se sub fardul anilor, ar trebui să fie satisfăcute unele inecuații: horthismul să fi fost mai bun decât belakunismul, iar rakosismul mai acceptabil decât

szalasismul... Sunt trist. Sunt bătrân și trist, Árpád, și vouă vă arde să mă mai puneți la vârsta asta să-mi mai explic intuițiile când modul de gândire e ca o catedrală Ingo Glass, o catedrală a națiunii române indiferent de ce buze, multiculturale sau nu, o ca, o cate, o catedra-lă neisprăvită, căreia i s-au retras demult schelele, capitalul... Improvizam, improvizam asupra ingratitudinii: cât s-a chinuit ex-regele meu Carol al II-lea să obțină o viză atlantică, pentru SUA, pentru Franța sau pentru Marea Britanie! De ce, mă, proscris? Și pe urmă, ex-regele Mihai, tot greu primit ca migrant!

– De-aia! făcu indiferentă Virginica Gibson-Ghizdavu, în balconul dinspre Golful Pacificului, la Santa Diana, la pagodă, la copii.

– Pentru că România n-a mers la sinucidere? o privi cu jale oratorică Marius avocatul. Pentru că n-a acceptat în primăvara lui 1940 să ne arunce agenții francezi și englezi, împerecheați dealtfel cu ai lui Mișu, Porțile de Fier în aer, blocând Dunărea?... Și să ne dinamiteze puțurile petroliere, ca să se creeze dificultăți de aprovizionare Wehrmachtului? Păi, alea erau dificultăți? Cât Stalin îi trimitea regulat necesarul de pe listă, plus telegrame de felicitare, Führerului, la fiecare nouă victorie? E clar că rolul nostru de aliați ai Occidentului nefascist era al unor simple *trupe de desant*, de sacrificiu: Carol al II-lea trebuia să facă mai mult încă, încă, încă. Să dezlănțuie, cum-necum, un război în spațiul galițian, ca să se slăbească presiunea asupra Franței și asupra diviziilor engleze de pe continent. EEU să fi fost monarh, și n-aș fi avut curaj să împing Țara la așa aventură! Ca să-mi zică mie pe urmă Churchiiill, la pace, că România a atacat *cu neghiobie* marea Uniune Sovietică!

– A existat și o anumită orientare neconvenabilă în politica internă sub Goga și sub Gigurtu! cu prudență reuși să murmure Augustus, cu nepoțica Emily pe genunchi, într-o cramă din Somona County.

– Carol antisemit!!! își plesni a exasperare pălmuțele bătrânul. Nu mai vin în vizită la voi!... Cu ce țiitoare și ce camarilă avea! Vânat de simieni și de alții tocmai pentru că ar fi jidovit Țara! Sub Goga, nemții luau Austria ca de la autoservire, după ce Tratatele interziseseră în mod expres Anschlussul. Sub Gigurtu, eram în plină... tranziție: pierdusem Basarabia și Cernăuții, ne pregăteam să ni se ia Ardealul și Balcicul meu!

Hi însă era un dobitoc. Maaare! Vizitând expo Entartete Kunst la Pavilionul Realizărilor Naționaliste, m-am speriat că nimicise cel mai profund german nordic aport, **cel expresionist**, la o eventuală menținere a hegemoniei europene în ale Spiritului de către Reich. Azi, am cedat-o, hegemonia, aici la tine, acestui... Hollywood, Virginico! Or, cum acest aventurier dogmatic unise pe-ai săi în semi-ideea că atât imperialismul plutocratic american, cât și imperialismul nomenclaturist sovietic sunt emanații ale aceluiași „plan iudaic” de stăpânire a lumii, a îi plăti românește tribut în petrol și grâne nu îi era deajuns. Trebuia să comiți și aliniere ideologică, de Weltanchauung, a cărei sinceritate nu era crezută decât prin

persecuții concrete. Alinierea formală și incompletă a legislației de către guvernele prefeseniste ale lui Goga și Gigurtu a inventariat-o ca pe-un fleac. Abia pogromul bucureștean, din ianuarie 1941, să-l fi făcut să tresară și abia cel din iunie de început de război, de la Iași, pe care eu l-am anticipat ca pe un fel de *primitivă vărsare de sânge ritualică*, să-l fi convins de loialitatea regimului de Salvare Națională antonescian.

Convingerea mea era, este, că sistemul nazist, deși a căzut în numai doișpe ani, nu a fost mai puțin o barbarie decât cel bolșevic și aș deosebi între Holocaust (sau alt termen), ca ucidere rituală cumva, să meargă războiul bine, și catastrofa exterminării prozaice, industriale, Shoah. Ar merita studiat în ce măsura în capcana acestui mecanism al coeziunii prin complicitate n-au căzut și alții... Mie mi se pare că și marxiștii ucid inițial haotic, doar de... saftea, la schimbarea tipului de proprietate prin așa-zisa revoluție marxistă, iar abia apoi, cu sistemă, numai ca să bage în ciolovek o frică și o slugărnicie statornică, mărind cât de cât productivitatea muncii și asigurând stabilitate politică sustenabilă și durabilă chiar după ce nomenclatura și puii ei trec de la construcția ssocialismului îndărăt la a capitalismului. Nu sunt însă surugiu la cuvine. Nu mă pricep. Nu am timp. Eu sunt prea chinuit de alte proiecte, să mai scriu și eseuri!

Se șterse la ochi. Văzu soarele apunând și împroșcând hectare de sânge, pe lamèle de sticlă somnolentă, zgâriind cerul în tunet de reactoare și zgomote din marele port. Văzu auriu-ruginiu lan de secară în locul talazurilor neostenite. Ceva copaci bătrâni în lan, păstrați parcă din simț rural al perfecției sitului. Și lăstuni rătăcind printre flori de mac, de cicoare, de rochița-rândunicii, de neghină chiar; agricultura țaristă, nedepășită vreodată statistic-real de aceea materialist-științifică și dialectică, necunoscând de erbicizenie și alte paracovenii și bazconii.

Acești carpeni suri și potecuță spre școala din Berdicev, cu dușumele mirosind plăcut, negru-maroniu, proaspăt motorinate. Picior peste picior stând, tablou cu șosetele vărgate ale Führerului...

– Donații pentru Mănăstirea Miorcani și atât! hotăra Augustus cel neatins facial de vârstă, legănându-și febril gamba stângă. Dacă scriem aici de miile de mucenici fără morminte din Războiul Sfânt, pentru odihna ceea cerească a cărora seară de seară, zi de zi, să se roage la Domnul niște profesioniști, momentul nu e potrivit, căci Diaspora azi devine ezitantă, din penurie de istorici nefiind prea clar *ce au căutat ăia acolo*? Să contribuie la prelungirea războiului dincolo de Stalingrad, adică la creșterea suferinței Neamului American, care ducea greul economico-financiar al războiului? O nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu și nu și iarăși nu! Nu la Războiul Sfânt trebuia să cheme generalul Ion Antonescu, pe concetățenii uniți într-un front de monolit al suferinței! El trebuia să aibă luciditatea minimă necesară și să cedeze, fiindcă lupta n-avea niciun rost. Nu până la Volga, la Don și Doneț, nu până la Nipru, chit că are acest fluviu pe maluri sate

pur românești cu duiumul și se crede că nu dubiosul Șolohov a scris tetralogia *Tihii Don*, ci un țârcovnic de-al nostru cu numele rusificat Kuțaridov, din derevușka sau poate chiar obșcina Bucureștii, situată în aval de Kiev, dar în amonte de Dniepropetrovskul cel puternic industrializat, la vărsarea Psiolului, pe aliniamentul Chișinău-Golta-Poltava, zic, nu pe Nipru, deci, nu pe Bug... deși poate că dacă se oprea pe Bug, să zic că se mai accepta o justificare ca apărarea la obstacol avansat, a graniței clasice de pe Nistru, cu cetățile lui Ștefan cel Mare încă nedemolate...

– Știi... Băi Auguste! avu Marius bătaie de inimă și se trezi. Tu știi că Sfântul Ștefan cel Mare a fost propus la UNESCO ca omul politic al mileniului doi?

– Dar pentru care fapte? păli fratele cel dețărat încă din toamna lui 1943, după primul raid serios al Cartei Atlanticului asupra rezervoarelor și rafinăriilor sale de la Teleajen, Ploiești, Băicoi, Câmpina și Brazi.

– Pentru că, venind la tronul Moldovei odată cu vestea instalării turcilor la Istanbul, a conceput acea celebră politică de Bizanț după Bizanț și s-a căsătorit cu Maria de Mangop, tocmai ca să-i nască bazilei pursânge, iară zestrea ei de manuscrise antice să o împartă la Neamț, la Putna, la Căpriana, la Storojineț, la Colomeea, la Lwów, la Movilău, la Jitomir, la Berdicev, la Cherson, la Ovidiopol și pe unde mai întemeiase colegii mănăstirești după tipicul cracovian, cu adaptările sofianice firești.

– Eu îmi închipuisem că-l decorează la Vaslui pentru biruințele sale ca Atlet al lui Cristos, îndreptă el spre cer, ca pe un pistolet, cu mâna pistruiată, tremurândă, telecomanda.

– În acest caz, se lumină avocățește nonagenarul artist la imagine, ar fi concurat nu la secția oameni politici ai mileniului, ci cu Napoleon, cu Belizarie și cu Frederic al lui Clausewitz, la secția strategul mileniului... Or, aici stă slab atât la concepție cât și la concretizare.

– Și mai Bizanț după Bizanț eu zic c-avut-a geniu Vlad Țepeș, proiectând Bucureștiul la 20 septembrie 1459, când a devenit clar analiștilor tv că păgânii nu mai pot fi eliminați de cruciați, după ce s-au încuibat în Constantinopolul nostru creștin ortodox, la 29 mai 1453.

– Ștefan-Vodă al Moldovei, Virginico, zâmbi și urcă tot el, cântat, trebuia mai întâi sa realizeze că spațiul vital al Moldovei nu e spre Pocuția, deasupra Maramureșului, căci dincolo de Vistula, către Breslaul tatii, s-ar fi încălecat cu minimul necesar al rasei germane. Dimpotrivă, el, urmărindu-i pe tătari să le întoarcă înapoi prada și robii, nu pe Nistru ar fi trebuit să-și înalțe cetățile, nu pe Bug. Ci pe Nipru, care fiind tot atât de amplu navigabil precât Dunărea, ar fi fost un obstacol cu mult mai sigur, precum și o rampă de plecare mai târziu, a lui Petru Rareș, către Marea de Azov și o graniță provizorie pe cursul inferior al Donului, de la Rostovul lui Soljenițîn până la celebrul Cot, pentru ca abia într-o a treia etapă, poate sub Alexandru Lăpușneanu, a cărui dârzenie stalinistă ne impresionează și

în ziua de azi, să atingem, în impetuoasa noastră expansiune, Volga, la est, și Marea Caspică, piscurile de netrecut ale Caucazului și Marea Neagră, la sud, acestea fiind și limitele naturale pentru spațiul nostru vital, orice pretenție teritorială dincolo de ele fiind de-a dreptul absurdă, dacă nu nebunie curată, fiindcă ne-am ciocni în secolul XXII cu maoiștii!... Asta cred despre Ștefan-Vodă al Moldovei ca implementator de ideal statal. Cât ca realizare, el, după opinia mea, contaminat de excesive scrupule evangheliste, nu a înțeles esența rasială a problemelor și a concretizat slab, neizbutind să inițializeze umplerea cu substanță pur românească a acestui imens spațiu, politică pe care urmașii să o reitereze mereu-mereu, din această neîmplinire a sa trăgându-se surparea deja a jumătate din operă, în loc ca, în mai puțin de o centă de ani, Europa să aibă încă de la a doua domnie a lui Lăpușneanu o protecție sigură, și de aceeași natură cu sine, pur latină, împotriva diferitelor primejdii ce s-ar mai putea ivi din imensitatea neguroasă și mereu imprevizibilă a Asiei...

Așa cuvânta Marius Ghizdavu, în timp ce nepoții săi Alex și cu Vicky îi pregăteau avionul, ca să se culce oblic și legat până la Strasbourg, unde-l aștepta cu un Cadillac roșu decapotabil, romantica Isadora-Isadora, fetița verișoarei lor Irinuca de la Basel, unde grăbitul spre paradis călător nu va zăbovi decât pentru minore dar obligatorii operații la Banca Schlauberger, urmându-și apoi drumul spre casă și Operă prin Sigmaringen, Ulm, Linz, Melk, Viena, Mohács, Vukovar, Baziaș...

Nu se grăbi spre Ziduri, unde ca tradiționalist boier rus, când pleca spre una din cele două capitale, care erau la el București și Paris, lăsa totul în ordine desăvârșită, pe seama inginerului Otomega, uriașul angrenaj al lucrărilor agricole, zootehnice, horticole, apicole, pomicole și viticole funcționând adese chiar mai bine când stăpânul cel cu imaginație excedentară și aplecare spre experiment și inovație după 1940 își depunea prin saloane, la mari depărtări de mujicii săi, tributul monden.

Croitorii lui erau cei mai mari din Valahia, parfumurile sale erau de-a dreptul feromonale, conversația sa era excelentă, dansul seducător nupțial, sărutarea înfocată, îmbrățișarea nepermis de istovitoare.

Domnișoara Lucreția Fotiade, cu micul liliachiu echipament pe umăr, cu pantofiorii și niște cărți în brațe, umplând holul comun de la etajul Villei Hortensia cu mireasmă de verbină, trecu somnambulic pe lângă popa Sică și analistul Horea Bratu, fără însă ca acești bărbați preocupați de trebile statului măcar să o observe.

Au mai participat: scriitorul basarabean Grigorie Căinaru, eseistul creștin Atanasie Damian, istoricul filolog Jenel Noveanu și doctorul de gâlci Liviu Lecca, dar mai târziu, venit direct de la masa de operații.

La început, Marius Ghizdavu a înștiințat adunarea că tocmai a primit mesaj de la vecina sa Cheți, că Mișu Focșăneanu, care i-a și făcut rost de ea în circumstanțe dovedind că înșală pe Elvira, nu mai vine: este în

misiune peste Prut, la Odessa, pe urmele unor dosare de existența cărora știe de la fostul său șef, Mihail Moruzov, a cărui asasinare la Jilava de către simieni, reținut însă pentru carlism de însuși Antonescu pe aeroport în 5 septembrie 1940, când se-ntorcea de la amiralul Canaris, prin doi ofițeri arestatori, reprezintă o pierdere serioasă pentru structurile însărcinate cu proiectarea unei ordini pe alte baze, fiind prin adiacență a domeniilor *cea mai informată persoană din Europa*, în ce privește la ce ne putem aștepta de la răii sovietici, și neînlocuibil cu ticăitul senator Alecu Ghizdavu (prea vârstnic pentru formatare și reprogramare cerebrală), nici cu Mișu însuși, dacă nu întreprinde în persoană o călătorie clandestină ca aceasta, cât mai adânc dincolo de front, deep throat în pieptul și pântecul inamicului.

Unde se și afla deja. Cu cei trei gineri ai colonelului Moga.

– Ceea ce vă caracterizează pe voi cărturarii prezenți la această ședință extraordinară, zâmbi cu șiretenie popa Sică, este că în linii mari vorbind, sunteți *bărbați liberi*! Domnul doctor Lecca are un băiat prea reușit ca să se încumete a mai face unul. Tu, Horeo, ai deja o fetiță, Adriana, care știi bine că nu prea e a ta, ceea ce se va confirma dealtfel, postbelic, când tu vei desțeleni peisaje cu verdeață în Birobidjan și Habarovsk, iar ea se va împreuna cu criticul realist gorkisto-jdanovist și securist mâncător de vișine, beutor de vișinată votcată, Vanea Țăpoieșu... Damiane-Damiane, nu te râde, Damiane, că încurcate pentru om sunt căile Domnului, cinci cincinale de-acu-nainte vor trece până să ai și tu o fetiță, Teofana, și vei poseda la zile de să o vezi la casa ei și să te joci cu nepoței, făcuți cu un oșean, tot popă, exorcist imobiliar, pre numele lui, Fătuțu, popa Tuțu, plin de acareturi și renume! Iarăși fetițe, dulci, bucureștene, îți va naște Dora Glagoveanu și ție, frate Grigorie de peste Prut, Căinare, pe Vera, în martie 1944, pe Otilia (Toto autonumită) în ianuarie 1946, dar tu nu te vei prea bucura-ndelung de gingășia lor prefeminină, fiindcă îți va intra o viespe de insectar în faringe, pe motocicletă grea IJ-eu, în târziu de toamnă (!!!), 32 octombrie 1956... Las la urmă a ta soartă, Novene, fiind tu cel mai cititor, deci ăl mai tare-n suflet pe-aici, și tocmai de aceea, vei avea de tras în armonie cu aptitudinile! A ta soție, Ioane, Ioana, Iohanna, Hanna o cheamă și abia se naște în noaptea asta, îți va fi deci tânără, zglobie, sănătoasă, ci doar monoxidul de carbon al blocurilor înghețate sub Ceaușescu ți-o va doborî, lângă aragaz, în 15 februarie 1986, când și taxiurile vor fi suprimate și nu va mai ajunge doctorul Cezar Bogza să ți-o scape. Numai că mare-i îndurarea cea de sus, Jenele tată, că de fapt o va lua Sus ca să nu știe de pruncul vostru, preafericitul Albert, inginerul atomist ce, refuzându-i-se viza de Canada, pe când alții de la Cernavodă tot plecau, sfat îți dau să-i cauți osemintele ca azvârlite de Dunăre pe țărm la Kladovo, după ce și-a făcut treaba cu ele întru construcția energeticii ssocializmului, așa să încerci, fiule, așa...

– Dar pe mine, puse mâna-i albă, dezmănușată, gazda pe un cuțit

inox ce folosea la malaxat culorile sale orbitoare, sălbatice, pe mine... Pe mine, nu mă slujești, sfinția ta? Te faci că m-ai omis cumva?

– La tine, îi sticliră ca zgârie-norii de se văd de la Santa Diana popii Sică ochelarii, nu te pot desluși, că tu, ghiavole, ai și murit deja!

Cine? Codin, Lina sau Marin șoferul *turnase* la spovedanie?

Abia îngropaseră Cristina Done și Liviu Lecca și Raul pe aceea care a fost o capodoperă de soție, mamă și amantă, blonda ca un înger Aură Done-Lecca. Cam a doua zi, a treia, începuse atacul sovieto-nazist de împărțire hitlerist-stalinistă a Poloniei, țara muncitorilor și țăranilor intrând astfel de facto în Axă.

Axa Roma-Berlin-Moscova-Tokyo. Cam strâmbă.

Dar numai strâmbătățile durează sau contează în Istorie.

Și totuși lui Voicu Ghizdavu îi murise o scroafă gestantă din cele ținute de Otomega în rezervă, la Pribegi.

Nu îi murise. Remușcându-se că s-a sinucis Aura, pe Marius nu-l mai îmbăta vinul, epuiza rapid toate alcoolurile tari ale lui taică-su.

Decât să i se nenorocească fiul cel neîntreprinzător dar nemuritor, marele geograf porunci Linei să-i verse în fundul grădinii toată vișinata de la foișor. Ci Codin și Marin aruncară doar vișinele de prin damigene, îmbătându-se, firește, scroafa și amorțind, de i-au săpat și groapă.

Dorothea era încă la Pribegi, găzduită de pictor sub acoperirea de intelectuală de epocă Matei Basarab și Vasile Lupu, Despina, stăpână.

Ca ofițer de cavalerie, Regimentul Regina Maria, el era nerăbdător, atunci și numai în criza de atunci, să-și riște zilele-n război ca Vronski și mai ales să omoare cu mâna și sabia lui, să omoare, să vîneze bolșevici!

Puse pe argați să-i facă în mare grabă lada de campanie, din brad, la dimensiuni cam incomode, mari să-ncapă șevalet, palete, cutii de scule.

– E cât un sicriu! reveni la realitate urâta intelectuală ce văzuse destule excese în Spania, dar nu-și modificase aplecarea spre stânga.

Cum groapa exista și ea, asocierea elementelor pentru experiment macabru se făcu instantaneu. La amândoi. Neinteresând decât cum sună în fundul grădinii, spre șopotul Râului Negru, în rugă monotonă de greiere tot negru, sub capac întărit cu balot și colțare de tablă, sub stele mari de toamnă, bulgări căzând, apoi lopeți de-a dreptul.

Se poate suporta, fu concluzia de cocaină a amândurora. Ba chiar, e uimitor cum, în incintă strict delimitată, crește consistența vaporilor de ambră, încât chiar viu fiind, aluneci spre nemeritată beatitudine...

– O Beatitudine, reveni insistent marele artist spre popă, de ce mă persecuți tocmai în acest moment cu puternice implicații decizionale?

– Pentru că ție nu ți-e frică de război, dacă nu... de moart...

– **Geniul nu este numai înnăscut, el este și predestinat!**

Într-adevăr, sări în sus cu simpatie medicul, așa e! Condiția talentului este necesară, nu și suficientă. Ca și hașișul sau morfina.

– În genere, un *artist*, și mă gândesc în primul rând la tine, frate Grig, *nu piere înainte de a se fi exprimat*. Dacă ți se pare că-și va risipi viața în nimicuri, nu ești decât un profet nepatentat. Toți ratații au scris capodopere nepieritoare, pe care însă unii le-au ars, cum își propusese și Kafka.

Or, eu dinadins mi-am propus de lucru proiecte urieșești, încât...

– În gara Sărata, bolborosi popa Sică greu, cu ochii bulbucați de scârbă, o farmacistă, Elisabeta, Eliza, Liz! rânji el tot prescurtând. Iarăși una cu soț... Te-ai învățat, ai? privi lung batjocoritor spre bietul Lecca. El, amărât inspector școlar, de la Ismail la Chilia, la Vâlcov și în sus spre Tatarbunar. Tu porc, în gară, el plecând spre front, presimțirea ta că nu se va mai întoarce și asigurarea că ai adresa doamnei dispărute cu șareta, șeful de gară privindu-te insistent-insistent, că te-ai speriat tu însuți de tine.

Pedeapsa Domnului: nu îți vei recunoaște la notar fetița câtă vreme Dosarul, sub domnul Gheorghiu-Dej, putea să însemne sclavie!

– Toți fetițe? explodă Noveanu cel cu băiețel dar fără parte de el.

– Da, fete-fete-fete! hohoti obscen popa. Pentru că ele au șanse mai mari să nu fie azvârlite în participări fără urmări la războaie jenante mai târziu, într-o Europă ce admiră tocmai, după revoluția politico-axiologică, acele neamuri cari n-au făcutără mare caz în istorie de un stat propriu. Ungurii, cehii și leșii prea adese a lor clasă politică, de stegari ai naționalismului, rămase fără obiectul muncii, urmând a privi cu jind la o administrație poate mai puțin coruptă, dară cum-necum apăsătoare, cert e totuși că aste neamuri n-au dispărut! Iacă dar de ce muierile au dreptate: dacă tot va fi să ne regăsim cu toții pe asimptotă la limita dizolvării în aceeași Europă de la Atlantic la Ural, dar eu sunt antigaullist, zic de la Atlantic la Pacific, oare nu era mai bună poziția noastră azi în lume dacă

4

Pic-pic-pic, câte-un pic-pic-pic, ploaie caldă, totuși prea multă încât a ajuns pe agenda convorbirilor Führer-Conducător, ai noștri asigurând de măsurile luate de România privind combaterea inundațiilor, care oricum vor fi fără urmări deoarece se anticipează o scădere a cotelor apelor Dunării și Prutului spre sfârșitul lunii iunie.

– Ajută sau nu ajută Dumnezeu în epopeica noastră Cruciadă? pune cerului, plumburiu precum blocurile din Leningrad Kaliningrad, întrebare, teologul cel tânăr cu sufletul împrăștiat în toate direcțiile.

Hohote mari de râs.

Ocheanul cu care baleiase adineauri pozițiile sarazinilor, acum îl îndreptase către verticala locului și aștepta un semn, Semnul.

Semnul? Puțin sânge închegat, de la țânțari striviți. Nu am trecut Prutul și totuși avem în rândurile noastre rărire: morți, răniți și dispăruți.

Analiza profesorului Horea Bratu, la Marius, pe harta din atelier, încă o dată excelentă. Încă? Da. Nu prevăzuse el cum ni se vor prăbuși frații francezi, surprinși de concertarea aviație-blindate germană?

Când popa Sică a scos carnețelul soios cu pomelnice, ctitoriale și eroice, permanente, și a întrebat că cine se oferă miel de înjunghiat ritualic, ca să iasă treaba de război bine, alde Grig Căinaru s-a înscris primul și chiar părea foarte nerăbdător să ajungă la Căinării Vechi, la bunici, pentru o dulceață de nuci verzi, savurată în pridvorul patriarhal, veșnicit cu suple coloane de fontă ruginită albastru-brumat.

– S-ar putea, l-a dezumflat la entuziasm, legănând a jale fruntea-i cât o grosime de Biblie autorul de manuale, ca anul ista să nu fi făcut bunică-ta – în Basarabia sovietică!!! – cine știe ce cofeturi, în caz că rația de zahăr nu prea s-a adus, sau n-a prea băgat **și** la economat la voi la Căinării Vechi, iar când s-o dat, poate că bătrânii, aceste repetabile poveri, cum îi va numi poetul național al României ceaușiste, și al României brucaniene și poate ultimul, teoretic postmodern, aceste biete suflete uitate n-au apucatără! Și chiar dacă, să admitem noi prin absurd, că au apucat, e insuficient. Roșii sarazini, eu văzui într-un film de spionaj, la bancherul Alecu Ghizdavu: doar țin o schijulică din căpățâna de zahăr între dinți și beau litri după litri de ceai, aparent mereu tot așa di dulce.

Nu văz din ce să te aștepte chiabura-ți bunică-n pridvor cu altceva decât cu o cofă de apă rece!

– Tot atât de fericit aș fi! mărturisi, cu verzi de îngrijorare luciri sub părul sârmos roșu, creatorul de fluviu-romane.

Dar nu a mai insistat să fie pus în capul listei, ca să intervină colonelul Moga la departamentul Mobilizare, pentru a fi îngăduit prin procedură de urgență să se expună ca voluntar.

Morcovul cel mare al îngrijorării filosofice oranjându-se progresiv, pornind de la următoarele considerații.

– Hi este un soi de dobitoc. Stalin unul și mai mare.

– *Deoarece* nazistul, la cât de mic potențial uman și material a controlat, nu avea cum să-și întindă moșia până la Ural. Pe când bolșevicul, dacă ar fi fost și în politica externă tot atât de creativ, mânca-ți-aș coliva, ca în problemele de interne, atunci ar fi putut să-l devanseze pe ăsta, opunând la Barbarossa un *Caz* Ginghis-han, și, sfărâmând armate întregi, să poposească din iureș abia la Atlantic, mai fiind primit și ca eliberator de semi-intelectualii cari, fără partid, se simt orfani!

– Deoarece consilierii președinției germane gândiseră, cu toată cruzimea matematică a pragmatismului, exterminarea identității slave, pe când Stalin a avut naivitatea de a nu transforma în timpul vieții sale, în uriașul ei apus de soare, toate provinciile cucerite până-n Cortina de Fier,

în republicuțe sovietice profund omogenizate, ceea ce ar fi încremenit o Kimirsenie viitoare fără vreun risc de gorbaciovire.

Cauza retragerii lui Grig de pe listă fiind acum evidentă.

Dacă Hitler și Stalin sunt cum a zis Bratu că sunt, și cineva a clămpănit, încât va fi dus în ospeție la Lubianka, atunci cei doi bezmetici se vor încleșta altfel decât Napoleon contra Napoleon: mai degrabă ca două proto-feseniste la coadă la nechezol în Piața Amzei, la 23 august aniversar 1984, încăierate și împăruite.

Cu alte cuvinte, bunătățile cele mai de preț ce va vedea alde Stalin pe hartă vor fi Capitala, Stalingradul și Leningradul. Mai ales că sunt reprezentate prin stele kremlspasskiforme roșii-roșii și mari, de parcă-n teren ar fi fortificate după sistemul strasbourgic de la Bobâlna al lui Vauban. Iară alde Hi tot asta văzând, *asta* va și ataca el cu mai mare plăcere, ba aș zice că, ah, cu singurul plezir de gherăire autentic!

Trece-va astfel mai toată vara rusă, care este mai scurtă din evidente considerente de lirism: imensitățile diamantine devin Poezia ca atare când în văzduh voios răsună clinchet oval și auriu de la hamuri rechiziționate în Normandia. Abia atunci, constatând că nu mai are apă caldă la baie, își va aduce aminte marele Führer al poporului german că adevăratul scop al războiului este profund economic.

Căci, rece gândind, nu există decât două strategii să prăvălească cineva bolșevismul: *cruciada teutonă* și *cruciada... sadoveniană*.

– *Cruciadă teutonă* înseamnă a învălui pe la Marea Baltică spre Leningrad, urmând pas de cal cu pas de cal drumul șiragului de cetăți cavalerești, înălțate cu sclavi slavi de antecesorii geto-daci ai camarazilor Himmler și Rosenberg. Eu am vizitat cu Despina, după cele spaniole, în 1938, aceste splendide decoruri din cărămidă roșie, piatra găsindu-se la distanțe inacceptabile într-o economie de piață. Lenin și Stalin le-ar fi făcut însă din rocă vulcanică și metamorfică extrasă din carierele Odessei. Pe aici, populația e baltică, ostilă Kremlinului Roșu, nu ca-n Bielorusia. Mergi în liniște ca pe Kurfürstendamm, printre alese blond-blaue Frauen, iei Leningradul, capturezi crucișătorul Aurora, faci muzeu al țarinelor germane la Smolnîi, faci tot ce îți vine în minte și brusc, profitând de un moral excelent, cobori dinspre nordul lui Aleksandr Blok, arhitectul simbolist căruia datorăm oribilele cvartale presărate de la Pola și Trieste la Blagoveșcensk, Birobidjan și Habarovsk pe Amur, blocuri-blocuri-blocuri, și ca hultanul asupra zaiațului urecheat și cu inima cât un purice, cazi asupra Moscovei, de să fugă Stalin la Kuibîșev sau la adăpostul de sub Samara, unde nădăjduiau să-l găbjească ginerii lui Moga, să fugă, să fugă, să fugă, ca Pașa Hassan de Mihai-Vodă, adeverindu-se spusa lui Pușkin despre Garun: Garun bejal bîstreie lani, bîstrei cem zaiaț ot orlă!

– Iar *strategia sadoveniană,* cum dracu vine paradoxul la drăcia asta, dacule? încruntă sprâncenele negru-albastre ca pana corbului lui Poe fata,

supărată de câtă ură strânsese rusofonul Marius, de nici respect pentru poeții inamicului nu mai ținea. Bietul Blok!

– Strategia sadoveniană e s-o iei spre Răsărit pe urmele tatarilor, în căutarea corpurilor ce produc și răspândesc până-n Carpați... lumină. Mergi deci de la Comrat și Cetatea Albă la Cherson, lăsând naibii Odessa pe mai târziu, intri prin istmul Perekop în Crimeia, pui steagul românesc pe meterezele Sevastopolului, dar te grăbești, te grăbești, te grăbești peste strâmtoarea Kerci, direct în grânarul Kubanului, unde îi trimitea Gorki pe amărâți, la foamete-n Rusia țaristă, să cerșească și să fure, dacă-s bătrâni, iei acest grânar cu Stavropolele lui Gorbaciov cu tot, dai de Astrahan și de gurile Volgăi la Marea Caspică, după care urci în sus pe rusescul fluviu, dai de Stalingrad, îl iei sau îl lași pe seama cecenilor, calmucilor sau osetinilor aliați nouă, nu poposești, faci ca cu Odessa, urci, tot urci pe Volga, faci demonstrațiune la Saratov, faci la fel la Kuibîșev, lăsând numai detașamente mici pentru asediu și hărțuire, având de-a pururi în minte Ulianovskul, care este ca cum ne-ar lua nouă străinii Ipoteștiii!

A lua orașul-muzeu al nașterii lui Lenin este scopul principal în strategia așa-zis sadoveniană, nu însă și ultimul. Se refac aici românește bisericile, se restituie numele adevărat, Simbirsk. E o lovitură mortală dată unui regim bazat pe cultul unui om politic nici muncitor, nici țăran, care n-a mâncat salam cu soia măcar, două cincinale-n cap 1907-1917 stând: prin Elveția cea duioasă și jucând șah căscând, pentru a se întoarce la evenimentele din 1917 doar ca musafir cu pretenții. Și ce pretenții!

Or, tocmai de aceea se și vede ce este de făcut, la cea dintâi ochire pe harta din Atelierul Modigliani, din Parcul Filipescu. Hartă reliefată în ipsos de gazdă, nu cu sculptorița Cristina Done, ci cu o studentă de-a lui Madgearu, dar și a economistului corporatist Manoilescu, domnișoara Cheți Fotiade, vecină de ușă în Villa Hortensia, de pe Strada Liliputană, situată înainte de bombardamentele aliate din 1944 cam între clădirea de roșu a Muzeului Țeranului Român și Primăria Sectorului de Oranj, a cărei avântată arhitectură gotic târzie, cu accente manufacturiere, se explică prin destinația inițială, propusă de Regele Carol al II-lea, ca Muzeu al Muncitorului Român, pandant celuilalt factor uman de progres, Țeranul.

– Da, e deajuns să te uiți pe hartă și ideea vine și îți sare-n ochi!

– Categoric, Despina, mlaștinile Pripeatului sparg în două frontul ce desparte cele două totalitarisme bazate pe lucrători. *Ceva* trebuie să se petreacă în spațiul balto-bielorus și *altceva* în spațiul româno-ucrainean!

– Cine aplică, deci, o strategie *teutonă*, cu accent pe luarea Leningradului, nu va sta inactiv pe latura sudică *sadoveniană* ce țintește Ulianovskul, printr-o derutantă mișcare în unghi drept, de repere Limanul Nistrului-Astrahan-Kazan, în acest din urmă oraș leneșul de Lenin făcând studii juridice, ca Marius Ghizdavu cel leneș, care se aseamănă și cu Hi, prin veleitatea la pictură-arhitectură, Führerul fiind însă, paradoxal-

paradoxal, mai aportant la spiritul de secol decât amantu lu' Cheți Fotiade, că el copia ca Utrillo cărți poștale, pe când românul cel barbar amesteca, în mod jdanovisto-goebbelsianistic, un talent la mână de desenator de factură Dürer-Leonardescă-Goyană cu o politică de kkt, în acest sens academic a ce este Arta, germanul fiind net superior galițianului nostru necioplit.

Și viceversa! Cine merge sadovenian unde își au marii nomenclaturiști vilele de vacanță și de vânătoare boierească în sud, e conștient că declanșează simultan diversiune pentru atragere de mijloace în scopul slăbirii apărării cultului oraș de pe Neva nopților albe.

Or, dacă tragi o linie, cum făcu popa Sică, de la Ulianovsk la Leningrad, nu te poți abține să nu exclami că ah, ce bine dau împreună două toponime care nu mai pot fi scoase din istorie: Dzerjinski și Gorki, un orășel și un oraș mare, ca un sistem de stea dublă, cu doi aștri rotindu-se în jurul centrului de greutate comun.

Acolo, la confluența Oka-Volga, atât de admirată de Soljenițîn în plimbările sale cu bicicleta, mai aproape nu de fostul Nijni-Novgorod, ci de nu mai puțin secretosul aerospațial sau nu Dzerjinsk, ar fi trebuit să fie, mult în spatele Moscovei, Kalaciul joncțiunii dintre trupele germano-teutone venite pe la Leningrad și corpul expediționar româno-german adus de Antonescu și de Marius Ghizdavu pe ruta zisă de noi sadoveniană.

– Ai pronunțat, hă-hă, trupele germano-teutone, nu germano-finice, ironiza doctorul Lecca pe analistul Bratu. Egoismul tău în acapararea gloriei pe câmpul de onoare numai pentru ai noștri și, poate, pentru aliatul nazist, ale cărui arme și muniții ne sunt necesare, nu și ideologia, ah, dragă amițe, întrece orice închipuire! Istoria va strănuta.

– A re-ie-șit, ne privi el uluit, că eu vreau să avem cât mai multe cimitire de eroi, la care să își depună omagiul autoritățile festive?... Dimpotrivă, eu sunt un democrat, iar democrația înseamnă să îți atingi scopurile de război omorându-ți pe cât posibil cât mai puțin propriul electorat. Dacă se poate, prin avans tehnologic strivitor, chiar deloc! Și tocmai de aceea, două au fost principalele noastre revendicări la convorbirile din 12 iunie curent, purtate cu Führerul la Casa Artei Germane în prezența lui Ribbentrop, care zâmbea jenat că acuma urma să vărsăm sânge chiar autentic, arian, ca să luăm înapoi ce îi cedase el cu atâta nesocotință lui Molotov, încât Hitler îi arunca ochiade albastre și tot da amar din căpățână. Au mai participat general-feldmareșalul Keitel și generalul Jodl, precum și personalul tehnic, distingându-se prin amabilitatea sa, de nobil de sânge și țărină, Herr Oberkünstlerfürst Otto Runge, prin creierii căruia înota confuz presimțirea expresionistă că cel puțin trei din cei prezenți vor sfârși pe eșafod, dar la propria sa soartă, de stalingrădean în reeducări, nu se preocupa! Iată cele două condițiuni puse de noi românii, ca să participăm la eliberarea Basarabiei și Bucovinei de sub jugul sovietic! Întâi, ca atacul să nu se dea în 22 iunie 1941, aniversând

prostia lui Napoleon de a ataca Imperiul Ţarist de unul singur şi nu într-o coaliţie de tip cruciat, cum e a noastră, dacă finlandezii şi, poate, ungurii se bagă cu adevărat efectiv şi ei! Ci lovitura de începere a Răzbunării să se dea la o dată uşor de interpretat chiar şi de cel mai antiromân istoric occidental: să ne pornim la 26 iunie 1940, exact la un an de la ultimatumul lui Molotov privind Basarabia şi Bucovina. Astfel, Reichul şi-ar putea crea o bună imagine de jandarm justiţiar mondial, atrăgându-şi iubirea faţă de tătic a tuturor popoarelor oropsite de marile puteri hrăpăreţe.

– Dacă plecăm în două'j'doi, minţi spontan, cu bună cunoaştere a planurilor de luptă, Führerul, e timp berechet să fiţi voi românii, în acel 26, cu Tricolorul la Chişinău, străbuna cetate a lui Alexandru Nevski cel Bun, care s-a bătut ades, alături de cavalerii teutoni, împotriva barbariei scitice musulmane. Şi, aniversar pe 26, puteţi pedepsi pentru faptele lor oricâţi iudeobolşevici capturaţi veţi socoti voi de cuviinţă... Cât despre a doua dumneavoastră cerere, ca principalul efort de rupere a barajului sovietic să fie sudic, pe drumul tătarilor, sugestia e interesantă, dar târzie. Şi eu m-am gândit, de fapt, că e mai avantajos din punct de vedere al obstacolelor naturale să mergi la Kremlin nu pe la Minsk, prin nămol, ci prin Sud, pe la Saratov. Considerente de Weltanschauung mă opresc însă de la aceasta. O Cru-ci-a-dă nu poate urma pieziş drumul ei! Numai nişte necredincioşi ca tătarii trebuie, pot, se pretează. Dealtfel, civilizaţiile Asiei serbează în anul de graţie 1941 exact şepte cente de ani de la marea invaziune mongolă 1241 asupra creştinătăţii din Galiţia Mare, din Ragusa pân' la Danzig, şi depinde numai de abilitatea diplomaţilor şi propagandiştilor noştri să canalizăm împotriva duşmanului comun, Cominternul, condus de agenţi cu mutre mongoloide, toate aceste aspiraţiuni, să le zicem jubiliare. Nu mă pot însă împiedica a mărturisi bănuiala mea că, subiacentă strategiei sudice, a Ostaşilor Luminii, pe care o propuneţi, vă roade temerea ca nu cumva de la Odessa şi din portavionul antiromânesc care-i Crimeia, să nu vă pomeniţi cu bombardamente devastatoare asupra oraşelor şi târgurilor sadoveniene, asupra pitorescului dumneavoastră litoral, asupra parizienei Capitale de pe Dâmboviţa, plină de dropii sau de struţi, şi, nu în ultimul rând, asupra importantei pentru voi zone petrolifere prahovene. Eu am luat în calcul această neplăcută eventualitate, făcând rezerve de combustibil cât să putem ajuta la nevoie României, astăzi aliat de nădejde, ieri titulesciană pasionată. Însă, pe tot aurul Rinului, o, aceasta nu va fi o situaţie de aşteptat! Am şi dispus să se ia toate măsurile de prevenire şi ripostă, răspunzând cu capul atât şeful misiunii germane în România, general Erik Hansen, cât şi comandantul suprem al apărării locale antiaeriene ALA, general Alfred Gerstenberg, cărora li s-au facilitat aprobările pentru cereri de oameni şi materiale, chiar dacă, după informaţiile noastre, fratele Stalin, contrar bunăvoinţei mele faţă de inovatorul Messerschmidt, încă nu le-a dat drumu' din Gulag nici lui Tupolev, nici lui Polikarpov, ca să nu mai adaug că

directorii institutului care a proiectat katiușe, Kleimenov și Langhemak, se pare c-au mierlit-o-n Gulag prin pădurile alea, când puteau foarte bine să lucreze încă, mda, fie și la mine-n șarașkă la Peenemünde, lângă Von Braun și Oberth, care vor ajunge cu americanii pe Lună.

Dar așa se întâmplă, izbucni el într-un plâns isteric, când muncitorii și țăranii, duși de nas de comisarul politic iudeobolșevic, lasă munca lor cinstită de mai nainte și se apucă să-i reeduce pe intelectuali!

Totuși, domnule Antonescu, stau uneori și mă întreb, oare e cazul ca România să participe din prima zi la acțiunea împotriva Rusiei? Oare nu cumva o reținere a forțelor voastre, în afara conflictului, n-ar atrage de la bolșevici o atitudine de reciprocă prețuire a păcii pe frontiera de pe Prut?

– România nu va ierta niciodată generalului Antonescu, dacă armata română va sta cu arma la picior, în timp ce trupele germane vor merge singure împotriva prăvălitorilor bisericii, culturii și civilizației pe acest continent al omului alb. Plus că Armata Roșie tot ar bombarda rafinăriile Virginicăi Gibson, americane, măcar la instigațiunea concurenței englezești!

– Nu știu ce ministru român, privi sincer Marius la sânii pistruiați sub tricoul galben al Agnieszkăi, ar fi procedat altfel la ocaziunea ce s-a ivit, în 22 iunie 1941, să facem Război Sfânt imperialismului de la Răsărit! Și doară nu mă gândesc la românii regali, ci și la clasa noastră politică emanată recent din peisajul ca de la groapa imperfect ecologică de la Glina, a *deșeurilor menajere sărace*, de-ale sărmanilor comunismului. Oricât de rebarbativ aș fi eu la unele aspecte de conjunctură și de algoritm ale guvernării de coaliție actuale, PDSR-PUNR-PRM-PSM (parcă și PDAR), nu mă pot abține să nu fiu sigur că, în caz de experiment mintal cu 22 iunie 1941, s-ar fi așezat pe o altă pozițiune excelența sa domnul prim-ministru Văcăroiu decât aceea a opiniunii publice de-atunci și n-ar fi mers cu Hitler măcar până la Nistru!... Tot astfel, luând în calcul că vecinul meu țărănist de la Ziduri, Ion Mihalache, asemeni regretatului fluviu-romancier Grig Căinaru, a pornit-o ca voluntar peste Prut, în contra dușmanului de la Răsărit și de la Miază-Noapte, am bază solidă să anticipez că și viitorul președinte al Consiliului de Miniștri, Ciorbea, marea și ultima speranță a opoziției pro-occidentale, ar fi mânat trupele să elibereze pe frații noștri cei expuși bolșevizării și rusificării ireversibile! Cât despre Petrică, Roman, ay, *hypothesis non fingo*, cum a zis Horia Hulubei. Situația este de Corneille și de Racine: dacă ar fi pus armata generalilor Stănculescu și Spiroiu lângă a lui Jodl și Keitel, contra celei a mareșalilor Budionnîi și Voroșilov, el risca să fie criticat de la radiouri sovietice chiar de tac-su, ținut ostatic de Stalin și Anna Pauker în geolele Kremlinului. Plus că, din câte am putut înțelege, de la Mișu Focșăneanu demult, de la un Nichita Căinaru, unionist recent, încingându-se spiritele și schimbul de focuri, ai noștri ar fi putut nimeri cu tirul în Alexandru Bârlădeanu, care după 1989

s-a privatizat în Senatul României iorgovane, ctitorind și ziarul fesenist cuțaridar *Azi*, cum Ion Rațiu *Cotidianul* antiamerican al lui Cristoiu...

– Sub Bârlădeanu, râse în hohote Isadora la ironiile bunicuțului, democrația încă nu putea fi iorgovană, pentru că nu se implementase încă Referendumul cu legea fundamentală aprobată de întregul popor!

– A venit Nichita Căinaru la mine, cu ochii ăia albaștri ai lui, privi în gol Marius neauzind-o, era imediat după recunoașterea Independenței de România lui Iliescu a Moldovei lui Snegur, cum, fraților, voi vă bateți joc de noi, de Golgotha Basarabiei? Trimiteți din partea României-mume la România-fiică de Est, mutatis mutandis redegistă cum ar veni, pe unul care, uite în presa liberă, despre Bârlădeanu, că e din Comrat, foarte bine, dar că, în 1940, când tot bunul român se refugia spre Prut, ăsta a procedat incredibil: a luat-o spre Nistru! Cu astfel de cadre, de dosar suspect, vreți voi regățenii să reconstituim România Mare după atâta Război Sfânt?

– Careee re-gă-țeni, mânca-ți-aș? mi-a sărit mie țandăra, că avea un mod greoi, ca al moșului său Grig, de a despica firul în patruzeci și patru. Noi cei de Azi suntem *brucanieni*, domnule! Nu regățeni. Românii Regali au pierit cu toții sub Dej, în Gulag și Romlag. Suntem azi doar c*etățeni în curs de reînvățare a comportamentului democratic*, după ce ne-au tâmpit bolșevicii. *Acesta* era șeful Senatului ales de Adunarea Constituantă, pe *acesta*, al doilea om în stat, așa cum era, sprijinit în baston, simbol al României bolșevice pensionare neputincioase, vi l-am trimis, la acea grandioasă manifestare de sfârșit de august 1991, când v-ați luat independența la numai după doi ani de la redobândirea limbii! În fond, își riscase pensia specială, delimitându-se public, cu alți cinci nomenclaturiști, de politica criminală a lui Ceaușescu, iar de Crăciun 1990, când se aniversa un an de la împușcarea acestuia, și Regele Mihai a încercat să penetreze în România, abia-abia reușind oamenii lui Petre Roman de la guvern să-l captureze pe singura noastră autostradă, București-Ziduri, a luat atitudine și s-a exprimat profund românește, literar, memorabil, că ce credea fostul Suveran, că România e *sat fără câini*? Că a găsit acilea sat fără câini?

– Cu câini, fără câini, oftă Nichita Căinaru, cam mirat de fesenismul meu, dar înțelegând că în urma scrutinului de la 20 Mai nu mai avea cine să vină în locul lui Bârlădeanu decât Iliescu peste Podul de Flori, – bag de seamă că unchiul Grig n-avea dreptate în octombrie 1956 să aprecieze tragic, că ar fi fost mai bine să-și dea sufletul pe malul Prutului, lângă Gary Glagoveanu în 22 iunie 1941, fără să mai scrie degeaba poliloghia sinucigașă *Războiul Sfânt*!... 1681 pagini! Nu! Mai bine se ținea de recuperări imobiliare!

– Nu în 22 iunie! Tragedia cu Gary a fost puțin mai târziu, în 26 iunie, pe la zece dimineața, când a tras din tufiș spre pozițiile noastre Elena Kuraghina, o ochitoare de elită, comsomolistă antrenată special.

– În 22, în 26, era mai bine dacă Antonescu rămânea pe Prut cu arma

la picior, făcându-le semn din batista împarfumată tinerilor din Armata număru' Unșpe germană, a cavalerului general-colonel Eugen von Schobert, care am auzit mai târziu, prin septembrie, când îl pălise elicea avionului pe bietul nostru șef de stat major general Ioanițiu, că pierise și el prozaic, călcându-i gipul peste o mină antipersonal din alea împotriva cărora a luptat până în ultimii ani și Prințesa Diana a Regatului Unit.

– Dacă românii nu s-ar mai fi cramponat de prejudecata statului wilsonian-național, acceptând să dispară din când în când de pe hărți, ca polonezii, cehii și ungurii, atunci situația lor după căderea Zidului Berlinului ar fi fost incomparabil mai superioară: pe de o parte, represiunea staliniană ar fi avut-o sensibil mai dulce, atât în Basarabia, Herța, Bucovina, Insula Șerpilor, Cadrilater, Lwów și Tiraspol, cât și în Republica Populară Română; pe de altă parte, civilizația euroatlantică ne-ar fi fost perpetuu recunoscătoare că, nedistrugând niciun pic de potențial militar sovietic, am fi contribuit măcar cât bulgarii la scurtarea războiului și, implicit, la reducerea pierderilor de vieți vestice, cele mai prețioase!

– Consecința fiind că n-am mai fi avut azi, dom-nu-le Coriolan Pigu, reluă Gabi Țăpoieșu de îndată ce se stinseră ultimele ecouri de conștiință ale calupului publicitar absorbant ce silise tâlcșoul să se reitereze, această dihotomie contra naturii, dintre o Românie brucaniană, incapabilă să nu încalce sistematic Legea Fundamentală, și o Românie iorgovană, autentic emanată de la societatea civilă, care altă armă nu concepe, ca să se ferească de inaniție, decât să piseze puterea actuală să-și respecte propriile ordonanțe de urgență, adică să se împrumute și să mai dea!

– Ordonanța aia, da! A scăpat tirului nevătămată, scăpă bătrânul telecomanda în oala de noapte de plastic roșu, din fericire goală. Grigore Căinaru își pusese ordonanța să-i țesale calul de preț, cu care-l expediase la luptă, pentru Neam și Rege, să scape de el, socră-su, angrosistul Leonida Glagoveanu, tac-su lu' Dora și al lui Gary cel frumos care, român regal, știa onoare, nu concepea să stai cu mâinile-n sân, să te faci că scrii roman de 1641 pagini despre Războiul Reîntregirii sub Regele Ferdinand, când generația ta își dă sufletul ca să apere acest ideal fără deee caare nu se poate zidi nici România Culturală visată de Jenică Noveanu și binecuvântată de părintele Damian. Altminteri, la relațiile ce avea, cârnățarul ar fi putut să și-i țină pe-amândoi, ginere și fiu, la mine-n secție, la Ministerul Propagandei, la compartimentul însărcinat a media între biroul Cinema, de la Secția a doua a Marelui Stat Major, și Oficiul Național Cinematografic, al cărui jurnal trebuia să reflecte corect situația optimistă a frontului.

Ideal de obiectivitate greu de atins în alb-negru, cum era tehnologia de atunci, așa că nu mai discutam justețea cauzei noastre, o considera tot omul clară: dacă pierdem războiul, țara nu numai că rămâne sfârtecată, dar bolșevicii vor aduce aici anarhia, vor sfărâma elitele, datinile și morala. Și dacă muncitorii și țăranii vor avea vremelnic impresia că beau șampanie

văduvă de import prin reprezentanții lor, măcar intelectualii vor tânji după libertate, deoarece există profesii pe care tiraniile le mutilează, fiindcă le stârpesc chiar condițiile de existență.

Ne mulțumeam, deci, la Expoziție, ca specialiști, să prezentăm populației principalele tipuri de armament și muniție folosite, inclusiv ustensile mari, ca avioane, blindate, submarine, arătam pozițiile inițiale pe hărți, precizam efectivele implicate și dam pozele comandanților, în fine, condimentat cu imagini de luptă, reflectam prin săgeți unde s-a rupt sau nu frontul, pe unde a fost învăluită și investită vreo grupare de eroi.

Cu alte cuvinte, purificam, abstractizam, generalizam, anticipând ca civilizație profund protocronistă, gratuitatea actuală a jocurilor pe computer, care micșorează râvna junimii de a se jertfi în război real.

Și-așa și e: dacă n-ai fost tu însuți să te ia în colimatorul de la lunetă, în obiectiv, vreo Elenă Kuraghina sau Natașă Rostova, cu riscul de a constata cum se încaieră două texte, dacă n-ai citit volumul de Opere ale lui Stalin cartonate brun, cu portret privitor la Marele Război Sfânt pentru Apărarea Patriei și Comunismului, Nomenclaturii și Căgăbăului, nici memoriile laureate Nobel pentru literatură ale lui Churchill, dacă n-ai răsfoitu uriașele biblii ale cercetătorilor, – și Marius aprecia obiectivitatea de câine bătut a celor germani, înspăimântătoare, ca despre o armie străină, atunci scenele de război îți apar la percepție, dar și la senzație, ca un fel de telenuvelă exotică, pasionantă și îndepărtată, ca și cum n-ai trăi om sapiens printre oameni sapiențiali și n-ar fi niciun risc, dar absolut niciunul, ca mâine să pună toți mâna pe arme, să-ți ardă părinții rămași să... păzească gospodăria bombardată, unii să-ți violeze fiica și să ți-o arunce într-o fântână, iar pe tine să te împuște alții și să pună niște cunoscuți să te îngroape la comun. Ca să nu mai vorbesc de ce ar fi în stare să facă Omul din tine, ca Mensch sau Ciolovek, dacă alții te aduc în stare să.

E semnificativ în acest sens că, la Atelierul Modigliani lângă Guvern, când s-au întâlnit cu popa Sică prietenii intelectuali ai lui Marius, și lucrul în regimul militar-fascist s-a putut, dar sub Dej, fără informator, o beleau chiar a doua zi sau în prima noapte, că ce-au uneltit ei împotriva alianței muncitorești-țărănești... se luaseră anumite hotărâri... decise.

Popa Sică se întoarce brusc la Ziduri, să dea ajutor creștin la mamele, soțiile și urmașii legali ai celor plecați pe front și, după caz, să săvârșească ritualul cel mai trist, pentru cei cărora li se întoarce doar numele întreg și neputrezit.

Cum nici Grigore Căinaru deodată nu prea mai stă cu ei.

El are a desăvârși Cartea eroilor celuilalt Război Sfânt din vecinica noastră Reîntregire. Pe de o parte. Pe de altă parte, trebuie luat în considerare că, în pofida opoziției cuplului greu Leonida-Anastasia, domnișoara aproape doctoriță Minodora Glagoveanu este puțin gravidă, ca Olguța, Cocuța și Nunuța Moga, doar că ea vrea să-și dea copilul afară,

necunoscându-i viitorul! Ceea ce scriitorul nici nu concepe. Dar nici să se împace cu don' Nae Căinaru-Antreprenoru de la Lugoj încă nu poate accepta, când i se impune că ori Politehnică, ori Management, numai nu texte goale! Deși, de bine de rău ceva „motoare" s-a înscris formal să studieze, cât să priceapă inovațiile lui Gary, acest Gary cu amprenta de la arătătorul Morții demult sărutată, pe fruntea neatinsă vreodată cu buzele rujate a cord de Elvira Focșăneanu, fostă Ghizdavu, dar verișoară.

Lucru instructiv, Soljenițîn, și el cu studii aparent exacte, trase din evenimente, în aceeași zi, concluzii contrare: nu se va putea, mare prozator rus, și să nu fi cunoscut eu frontul acestui război! Se grăbi, deși ca fiu de văduvă ar fi putut să amâne mai mult decât Grig, poate scăpa și de Gulag.

Doctorul Lecca, văduv, trist, cu Laura sa rău tratată psihiatric în 1939, pleca pe front doar ca să se spele în sângele altora, cam cum Vronski, după sinuciderea Annei Karenina, se duce cu extaz slavofil în Kosovo.

Iancu Noveanu, ca nici scriitor, nici critic, și Atanasie Damian, ca nici teolog, nici popă, căutau ambii o iluminare, ce știau că nu poate veni decât în situații limită. O limită era deja clară: Prutul. Care avea să fie cealaltă, era însăși Revelația cea împuternicită să declare.

Cât despre Marius Ghizdavu, în aceste vremuri regretabile de rusofobie antisovietică, als rusofon încă din copilărie, când lingvistul de taică-su îi da peste mordă să savureze în original *Kapitan Zemlia,* adică didahiile stareţului Zosima privind atotputerea cerească asupra celor pământesc umane aparențe, el trăia în ultimii ani, după ce-și luase la Sorbona doctoratul în penitenciaristică, înviind sub influența ideologiei tolstoiene târzii, și nu voia să se înscrie în barou sau să se specializeze ca magistrat sau ca parchetar anchetator, de frică să nu comită eroarea judiciară a prințului Dmitri Ivanovici Nehliudov, de a *judeca*, aci pe pământ zemlia, fie și un caz de zeflemea ca al Katiușei Maslova, ai cărei ochi negri strălucitori surprind la o Rusoaică, așa cum m-au surprins ai Dariei Maximovna Riumina, în vara lui 1936, pe plaja sărăcăcioasă de la Antibes, când pentru prima oară în istorie, grație politicii de Front Popu, muncitorii și țăranii francezi și midinetele beneficiau de concediu de odihnă plătit și, ca mase revoltate, luau cu asalt paradisuri de vilegiatură accesibile anterior doar esplotatorilor sau boemei. Ea, Murocika, era balerină și excelentă violonistă, iar taică-su, chemat un an mai târziu în centrală la marea judecată ejoviană, lucra, cred, ca atașat cultural ceva, pe probleme iberice, la consulatul din portul Marsilia, și nu s-ar fi rușinat să mă recruteze de sputnik pentru cauza progresistă a lui Yagoda.

– Hi este un dobitoc și punctum! a scurtat brusc pictorul gazdă expunerea poziției sale, enervându-se că balerina l-a ocolit cu poantele ei. Cine greșește în fața unui tablou, cine n-are milă, de țipătul expresionist, de acel *vai-vai-vai, vai de toți*, al necăjitului stângaci parizian deșțărat Vallejo César, cine s-a crezut estet și nu l-a înduioșat măcar *Cerșetoarea*

lui Barlach Rilke, acela, mai vârtos încă, se poate înșela în arta militară.

Chiar dacă Führerul Statului Român este un profesionist, ambițiile vane ale puternicului nostru aliat, puterea totală ce securitatea germană i-a încredințat, la discreție și ferit de orice critică, conlucrează ca sfaturile noastre românești, bine informate de rusoaicele ce trec la Ragaiac Prutul, să fie mai totdeauna disprețuite, în paguba întregii Cruciade.

Domnul profesor Bratu, cu care voi lucra de mâine în Laboratoarele de la Buftea, ca să propunem, cât se mai poate procura, un Necesar de peliculă, de chimicale, de aparatură, degeaba a sugerat o incursiune pe străvechiul și biruitorul în istorie drum al tătarilor, al Războinicilor Luminii sadoveniene. Nu, Hitler se va repezi berbecește pe aliniamentul cel mai simplu de urmat, pe calea ferată pur și simplu, pe ruta Brest-Minsk-Smolensk-Viazma-Moscova! Și îi vor trebui exact două luni, adică până pe la 21 august 1941, până să-și aducă aminte de sfatul de taină de la Institutul de Arheologie de la München, ca arhitectură asemănător până și ca simplitate cu Hala Traian din București. Ia-o, dom'le, pe ruta *sadoveniană*: imaginează-ți, învingându-ți rebarbaria pentru Entartete Kunst, că ești frate de cruce cu prietenul de încăierări ficționale al lui Tudor Șoimaru, cu musulmanul Cantemir-bei, și că domnul Bormann a achiziționat pentru dumneata, ca Stăpân al Statului, nu vila Obersalzberg de pe muntele Berghof, să te mai hodinești, ci un intravilan la Livadia, în Crimeia noastră țaristă. Ei, pe unde o iei ca s-ajungi la Moscova, să epurezi Muzeul Puşkin de tendințele formaliste, să extragi ce-i *incorect* și apoi să expui prada oprobiului colhoznicilor și eroilor muncii? O iei în lungul văilor fluviilor, cum e cel mai avantajos din punct de vedere al terenului, nu de-a latul, un lat care avantajează apărarea la obstacol...

Și exact la acest avantaj al apărării față de ofensivă gândea Căinaru, ca unul ce pentru cartea sa acoperitoare a campaniilor din 1913, 1916, 1917, 1918 și 1919, se documentase la exces, încât l-am văzut în 8 noiembrie 1941 așteptând pe Dora pentru a ieși la festivități, citind în picioare, la gardul Glagovenilor de vizavi de pușcăria Malmezon, periodicul „România militară", recentul număr 8-9/1941, masacrându-l leninist cu sarcasme și creion roșu adnotativ unde se afla studiul colonelului Drăgănescu „Privire generală supra execuțiilor operațiunilor în bătălia de pe Argeș și Neajlov", a cărui apariție țipătoare, sub sălbatica cenzură antonesciană, ca o rememorare că mai toți experții cu grade mari ai oștirii avuseseră cândva pe colegii lor germani ca inamici, îl incita la o profundă meditație asupra **paralelismului** războiului nostru antisovietic cu cel german: același inamic, dar motive diferite.

Gary, inginer înnăscut, scoase din porthart un ghizdavian și comod bloc de schițe, apucându-se să figureze, sprijinindu-l pe gâtul calului, un fel de baldachin ca pentru elefanți, cu utilitatea că dacă ar putea fi purtată, de către un escadron ce șarjează, mitraliera Z. B. de 7,92 mm, atunci ea ar

fi putut face prăpăd în rândurile unității bolșevice de același efectiv, ieșită la contraatac doar cu săbiile scoase ceapaevicește, în vederea ochiului expert și mare mincinos al lui Eisenstein.

– **Paralel** este, mormăi el tot atât de neclintit precât Carolul Întâi de la Fundații, acest răsboiu, nu juxtapus parataxic celui nazist.

– Ce faceee? nu înțelese căpitanul Căinaru de pe buturugă, care la umbra propriului său cal își scosese obielele și le usca pe iarbă, de o sudoare plăcut cazonă...

Prutul, multiplicat de ploi, părea lacul de acumulare de la Stânca-Costești. Sub adierea înșelătoare a miezului zilei, vălurea absurd aproape de-a latul, cutremurând o luntre ascunsă în malul râpos, roșiatic, cercetat de lăstuni și alte păsărele negre, ce își aveau cuiburi săpate ici-colo, precum chiliile unor eremiți dintr-o stampă cu țări sfinte, dăruită de Clara lui Marius, ca o aluzie la cum să scapi de rigorile războiului, retrăgându-te la Schit, sub Muntele Conic.

De caniculă, cam cât vedeai cu ochii, până la o înălțime de cal, constatai mișunișul în aer a milioane și milioane de muscuțe negre, care nu-ți făceau nimica, nici cu zumzetul nenecăjindu-te, dar sugerau cumva că ar putea crește mari-mari, unele smaraldându-se, revenind câteva sute de fiecare cadavru de combatant, din câți stăteau față-n față așa, aici pe Prut, mai sus pe Bug și pe alte râuri, pe unde nu se terminase cu începutul ofensivei.

– Nu ne putem alia sincer cu germanii! reluă Edgar Glagoveanu, aruncând spre malul de unde parcă venea toată lumina asta de 26 iunie, priviri sălbatice, tăioase ca șpanul de Reșița. Pentru că acum se zidește o nouă istorie, poate pentru un mileniu de acum înainte, hotărându-se soarta Neamului lui Iorga. Ehei, Neamul lui Iorga și al lui Eminescu! scrută romanticul inginer în adâncimea frontului, peste Prut, peste Nistru, peste Bug, peste Nipru, peste Doneț, peste Don, peste Volga, oprindu-se pe undeva pe fluviul Ural, în Kazahstan, la Kalmîkovo, neamul meu și al tău, își muie el glasul tânăr cu o duioșie mare, nu mai are după rapturile teritoriale de la 1940 decât 13 535 755 locuitori. Și cu mine și cu tine, 13 535 757, Grig! Este o cifră derizorie, cu care nu poate nici măcar un Tamerlan să trezească respect în lumea de azi. Chiar și puterile semimijlocii sau ușoare te iau peste picior. Nu se tem de tine. Deși le poți face mai mult rău decât își pot închipui. Iată motivul pentru care socot că politica noastră, indiferent dacă va mai rămâne în capul Statului, sau nu, câinele roșu dinamovist, nu poate primi calificativul *bine* sau *foarte bine* decât dacă, în cincizeci de ani, între Prut și fluviul Ural vom avea implantați, de la Ungheni la Kalmîkovo, măcar 135 357 570 români!

Și să văd eu atuncea în Europa, cine și-ar mai permite să ne trateze de trupe de desant sau de popoare de rasă neglijabilă, închiriabile Kremlinului roșu fără alt termen decât atâta cât le-a putea stăpâni!

– Vra să zică, tresări căpitanul, parcă speriat de ceva, tu, Gary, ai fi în stare să treci dincolo de Nistru, dacă Antonescu extinde participarea?

– Da! Aș trece! rosti cu încăpățânare, de pe cal, tânărul locotenent și roși puternic, feciorelnic, amintind dureros de sora sa sensibilului poet Grig, totdeauna melodios. Aș trece nu numai din considerente de securitate, că dacă nu ne ducem noi până-n fundul pământului după Armata Roșie, vine ea aici! Dar ca ingineraș pragmatic, eu constat că România nu e o Japonie a Europei, cum crede romanticul Jenică Noveanu, dar nu e nici o Portugalie, cum admite cam prea lucid părintele Tani Damian. Pentru că dincolo de Nistru, ce dracu, dom'le, nu mai distingeți culorile pe o hartă? Eu nu văz niciun fel de ocean, ci pământ, zemlia pământ și iar pământ, de unde se pot ivi tot felul de surprize, dacă n-ai avanposturi pe el sau nu-l ocupi, cum am pățit-o în Europa nu numai exact 700 de ani în urmă, cu sălbatica invazie mongoloidă, ci mai ales înainte, de i s-a stricat cu tot felul de sânge asiatic substratul *greco-latin*. Inima mi se bate și creierul mi se moaie de emoțiune, când extrapolez unde ar fi fost bătrânul nostru continent, dacă și-ar fi putut păzi mai bine granița de est, făcând-o impenetrabilă atât pentru marea masă slavă, cât și pentru cea germanică!

Imaginează-ți, Grig, creșterea organică a unei civilizațiuni *greco-latine pure*, de la Mediterana la Oceanul Arctic și de la Atlantic la Ural!

– Totuși, își contemplă cu pauzele dintre cuvinte cam râșnite scriitorul propriile picioare, ca de panteră roz, ce se dezmorțeau la soare, realitățile sunt realități, că ne plac, că nu ne plac!

– Păi, tocmai asta ziceam și eu!!! se mânie de-a binelea Gary, semănând mai mult decât oricând cu încântătoarea lui surioară. Spațiul vital al Germaniei este acolo unde ea singură și l-a însemnat, prin eforturile eroice de anul trecut: spre Atlantic, peste Franța și Țările de Jos! Nici nu s-ar putea altfel, dacă Hi țintește spre o politică mondială, care nici nu poate fi concepută fără o stăpânire a oceanelor, smulsă Imperiului Britanic, aflat într-o *acută criză de sistem*!

Iar odată pusă această chestiune de prințip, e la mintea cocoșului că Hitler nu trebuie să-și dilueze forțele, pulverizându-le pe mari suprafețe, ca un acționar abstract grăbit, încât nu mai încape nicio îndoială pe aceste meleaguri, că tot ce se găsește la sud de calea ferată Brest-Minsk-Smolensk-Viazma-Moscova se integrează organic în Spațiul Vital Românesc, după cum tot ce este la nord de această magistrală feroviară e o zonă de care să răspundă finlandezii.

Germania nu mai trebuie să se ocupe de aceste regiuni, de îndată ce ele ajung în mâini în care te poți încrede. Reichului i se vor satisface fără niciun fel de probleme toate necesitățile: alimentare, energetice sau de materii prime... Ba chiar și de forță de muncă ieftină.

O mreană de argint, cu mustăți pleoștite, sări din undele roditoare ca ale Nilului, Tigrului, Eufratului, Gangelui, Huangheului, Changjiangului,

Xijiangului și Mekongului, vizând o libelulă cu căpșorul de rubin și plescăind apoi cu satisfacție, în patul rotit de ape, de unde concepuse și executase lovitura tactică.

Sub părul roșu ca arama, după scoaterea căștii de infanterist încinsă ca o tigaie, o sudoare neplăcut înțepătoare, cu dâre de colb, supăra pe Căinaru, în timp ce ghicea gândul ascuns al exaltatului său cumnat. Dacă Hi s-ar fi conformat ipotezei sale și ar fi împins spre Atlantic, an cu an și-ar fi diminuat Wehrmachtul prezența în Est, epuizându-se la Vest, în nesfârșitele lupte de uzură, la care l-ar fi supus englezii, ajutați de la un timp tot mai fățiș de americani, și, sub formă de rezistență, de popoarele subjugate, călăuzite de marxiști. În această viziune, într-adevăr n-ar fi fost de mirare ca tot ce este dincolo de rambleul magistralei Brest-Minsk-Smolensk-Viazma-Moscova să se constituie în spațiu vital finlandez, compensând pierderile cauzate prin ocuparea abuzivă de către ruși, în 1939-1940, a vetrei carelo-fine, cu pitorescul sudic port multietnic Vîborg, un Balcic nordic, cum l-a catalogat Marius, vizitându-l în vara lui 1938 însoțit de fotograful său, Cazimir sau Samson Honig, cu pescărescul plin de cherhanale centru Sortavala de pe marele lac Ladoga, precum și cu o zonă rectificată într-un teritoriu cu reni de un laponism sublim, la răsărit de Kelloselkä și Sodankylä, unde după niște documente furnizate de mamelucul Abdul lui Moruzov, ar fi existat în lunile de nesiguranță martie-octombrie 1917 un bungalow acoperit cu licheni și stuf, în care, cu fizionomiile modificate, s-au adăpostit adeseori Troțki și cu Stalin, scăpând astfel de *killerii* din Sutele Negre, tocmiți de premierul burghez Kerenski și dotați cu piolete și krisuri de către cetățeni cu nostalgii țariste și care nu aveau luciditatea minimă necesară să cedeze...

Tăcerea verii, doar vag-vag condimentată de zumzetul abia perceptibil al musculițelor și de legănarea apelor în lumina orbitoare, te muia să te simți ca într-o raia proaspăt văruită și să probezi nostalgii de rege criptic față de o laponă cu multă grăsime, fesenistă, ceea ce scriitorul și obiectă imediat întregii literaturi naziste: femeia germană, în clima și geologia râvnită de *scriitori fără spațiu*, se va metamorfoza până la niște parametri inacceptabili estetic, de va semăna mai degrabă unor codiste în Piața Amzei, fruntașe la cașcaval de Scornicești, decât să zici că ea are ceva comun cu statuara blondblau nevastă perfectă a cârnatului gros Robert Ley, de la șantierele naționale de brigadieri, Inga, a cărei glacială frumseță antică izbise în vara lui 1937 imaginația lui Marius, aprinzând-o, încât mărturisise imprudent Dorotheei, cu care voiaja prin Reich, că abia acum pricepe cum a putut Homer concepe să fure pe Elena, încălcând străvechile datini ale ospeției, noroc însă că seducătoarea nordică lasă vorbă, în hârtiile ei, că nu l-a plăcut deloc pe tânărul zis codificat Damen Malerei, deoarece avea canini de vampir valah, în condiții de prohibiție pentru exportul de sânge arian după Legile de la Nürnberg, întemeietoare de veac nou, de o

nouă ordine, în Europa și în lume.

– Acum Marius, izbucni în râs Grig, amintindu-și că doar Lucreția Fotiade îi hrănise când i-a convocat popa Sică, adoră femela planturoasă, grea, cu densitate medie inferioară apei, multexperimentată, purisancă și partizană fără restricții a întregii enciclopedii a voluptății, etern femininul de licență Rubens, Correggio, Ingres, Giorgione, Butero!

Una cu fese mari, femeia abrutizată de bolșevism, bună să codească de la zece seara, cu picioare umflate de stat, cu șunci protectoare la ger, cu mlăștinoase rezerve nutritive păstrate copilului de alăptat pe sezon de foamete... Și totuși nu tractorista, nu sudorița, nu macaragioaica expusă înfometatei priviri de zek, cum avea să reproșeze el lui Stalin la Kunțevo, în lumina ca de felinar roșu a veiozei cu seceră și ciocan.

Ci doar Uriașa lui Baudelaire!

5

Țiiuiiii!... Pârrșt!... Poc-poc!

Un glonț îi încălzi lui aerul lângă gâtul gâtuit de emoție. Un al doilea dezumflă pe Gary ca pe o păpușă gonflabilă și îl doborî de pe cal. De peste Prut, abia într-un târziu veniră două sunete seci, fixând cu mare aproximație tufișul din care să se fi tras.

– *Apokalyptische Landschaft*! a murmurat Oberkünstlerfürst Otto Runge de la Divizia 50 Infanterie germană, cercetând cu ocheanul peisajul periculos de peste ape și tresărind că, teoretic cel puțin, nu există în aer liber nimic altceva de interes plastic, de la Cézanne la Marius Ghizdavu, cu care va și convorbi asupra aserțiunii, lângă oglinda de gheață din mal în mal a Karpovkăi, păzite până departe-departe, spre vărsarea în Don, în aval de Kalaci, de infanteriști cu halate albe de camuflaj de la Armata a 21-a sovietică.

Așa cum a stabilit Mircea Focșăneanu, anchetând cazul zece zile mai târziu, în 6 iulie 1941, au tras, în inginerul Glagoveanu și în scriitorul român, lunetistele de elită: Elena Kuraghina de la Divizia 176 sovietică și Natalia Rostova de la Divizia 141, tot a Armatei Roșii, nefiind menționat de către politiceskii rukovoditeli, în raportul capturat de ai noștri, cine pe cine a ochit.

Gary a căzut lângă cal, inert, ca un sac de cartofi dintr-un camion de la colhoz, la trecerea prin satul înfometat, iar Grig a trebuit, așa desculț cum îl surprinsese evenimentul, să se târască, gâfâind, prin mărăcinișuri cu el, spre un bordei cu pereți din trunchiuri subțiri de arini, de unde se putea telefona după sanitar și brigadieri.

– Ce vorbești, dom'le? Ce brigadieri?... Poate brancardieri! îl repezi

de la celălalt capăt al firului o voce indiferentă și neclară, de conțopist ce trebuie să însemneze cu îngrijire în registru ce solicitări au fost, la ce oră, de către cine, și ce măsuri s-au luat.

Matur, supralucid încă de pe la zece ani, Căinaru nu-și pierdu cumpătul. Puse pe rănit să zacă pe patul din bârne strâmbe, dar înmuiat cu maldăre de fân, ale căror efluvii îți trezeau mai mult decât orice dorul de casă. Luă din cui trusa de prim ajutor și acordă cumnatului său îngrijirile prevăzute de regulament pentru tinerii atinși de gloanțe ghidate de sisteme optice performante.

– Ce naiba caut eu aici? se întrebă instinctiv prostește.

De cum văzuse sânge, sânge roșu viu curgător, de prieten, de rudă, de camarad, de român, deși putea fi și sânge de rus, pricepu *altfel* că se află ÎN RĂZBOI, că nu mai e de râs ca la corosivele popii Sică.

Puțină eroare și s-ar fi putut afla *el* pe patul de ramuri eminesciene, iar cu mâinile, de tâmplele încărunțite instantaneu s-ar fi putut ține locotenentul Edgar Glagoveanu.

Și atunci, Cartea, CARTEA mea de 1681 pagini cine s-o termine?

Cine s-ar descurca în noianul de fișe, caiete, ciorne, glose, foi mototolite, pagini uitate, pagini regăsite, pagini inutile și cenușă?

Fratele Mitrea? Mi-e doar după tată! Și are cap câlțos și degete butucănoase de la număratul banilor și chelfănitul calfelor, pe care le exploatează cu nerușinare!

Și totuși, mai este el în viață la Chișinău? Dar Aculina și nepotul Borea ghine-s? Și la Căinării noștri Vechi, bunicul Chiril și bunica Lusia mai pot, mai știu ei să facă dulceața ceea de nuci verzi?

(Mitrea, Aculina și cu Borea erau sănătoși; așteptau să li se dinamiteze vila, de arhitectură imprudent imitând românismele lui Ion Mincu; Chiril și Lusia nu mai locuiau de mult în căsoaia cu zvelte coloane de fontă, devenită simplu grajd de cai milițienești, ci într-o alăturată șură, nevisând însă drum pedestru spre Nistru, cu împușcări la ieșirea din Pârlița, la podul șubred de la apa Căinarului, cu îngropare însă abia la Soroca, sub var alb-alb ca un pansament.)

Edgar gemu ca prin somn. Gura îi era vânătă, pleoapele aproape albastre, desenul, parcă ghizdavian, sugerând în lupta cu moartea o stranie voluptate a curiozității. Lui Grig i se păru de neacceptat, un scandal, că această expresie era aproape identică celei folosite de Dora, la Ziduri, în prima lor *noapte întreagă*, îngăduită în prelungirea omagierii lui I. C. Brătianu, la început de mai, la Florica, când prezența lui Mihai Antonescu părea să fie un mare pas, din partea Conducătorului Statului, către oamenii lui Maniu, pentru o revenire la democrație, pentru a se mări și mai mult prăpastia de regim politic dintre Regatul Român și o U.R.S.S. ce uneltise să ne înghită de îndată ce garanțiile italo-germane n-aveau să mai opereze pentru noi, cum se întâmplase în 1940 cu cele anglo-franceze.

Tăcerea din bordei deveni purpurie.

Grigore Căinaru își aminti cearșafurile apretate de Lina, pe care boierul Marius i le oferise cu o melancolie neagră, dintr-un dulap de nuc crăpat de vremuri, precum cel de la bunici. Apoi, drumul cu Dora spre foișorul de la Pribegi și cum i se părea că este acasă, la Căinarii Vechi, peisajul nefiind esențial altul: aceleași livezi, vii, lanuri, turme, tălăngile, cirezile, același clopot de vecernie, același fluier al păstorului întristat. Începu să plângă amar, precum Anița, maică-sa de la Lugoj, de câte ori neînduplecatul Vanea o urca la tren cu plodul și o expedia în partea diametral opusă a României Mari, ca să aducă o bucurie vremelnică unor bătrâni altminteri adorabili, primitori, serviabili să te simți bine până-ți venea s-apuci câmpii de-atâta insistență!

Simțindu-și cadavrul bine vegheat, Gary o luă razna împrejurul bordeiului, notându-și să remedieze o deficiență a camuflajului: patul de ramuri devenise frunziș veșted, lunetiștii de dincolo de Prut ar fi putut lesne detecta diferența de la verdele crud la verdele putred.

Era mândru că se cununase cu a lumii mireasă, pentru vecinica Reîntregire a Neamului, și plutea ușor ca un fluture, amintindu-și vag de ziua în care își dăduse seama întâia oară că este îndrăgostit. De Elvira Focșăneanu, verișoara măritată a lui Marius, zeița cu ochii blajini.

De la primul contact cu imaginea reală a dispozitivului Corpului de Cavalerie, înțelese că a fost fragmentat, unele brigăzi părând a fi în curs de alăturare Armatei 11 germane, urmând a reveni abia dincolo de Nistru la Armata 3 română. Oricum, era clar că divizionul lor nu va executa manevrele visate de căpitanul Căinaru: după trecerea Prutului, intrarea în Edineț; apoi, o amplă investire pe direcția Brătușeni-Râșcani-Recea-Bălți a concentrărilor bolșevice de la Prut; iar de la Bălți, să urmeze o bruscă și surprinzătoare pentru inamic zvâcnire spre Nistru, pe direcția Cubolta-Căinarii Vechi-Soroca, ceea ce ar fi permis informare de la fața locului privind ce mai fac buneii Chiril și Lusia. Or, în acest scop, ar fi fost mai bine ca Grig să se fi încadrat la Divizia 13 Infanterie, care va merge pe traseul Sculeni-Sărata Nouă-Mărăndeni-Singureni-Soroca sau chiar la Divizia 14 ce va urma de la Bogdănești la Bălți și tot Soroca, de unde, pentru a lichida rezistențele inamice cominterniste de pe Valea Răutului, va traversa Căinarul și apa Cuboltei, nu de neimaginat fiind a te repezi în goana calului și până la casa cu cele coloane de fontă la cerdac.

Nu, divizionul căpitanului Căinaru, sub comanda de căpetenie a generalilor Antonescu și Cavaler von Schobert, avea să treacă Nistrul și să debușeze spre Moghilev, douăzeci-treizeci de kilometri în amonte de Soroca, și aceasta printr-o manevră fulgerătoare, aproape în linie dreaptă, la periferia flancului stâng al zonei de responsabilitate a Armatei 11 germane, galop care ar fi făcut imposibilă vreo învoire spre Căinării Vechi, chiar dacă Grig ar fi plâns cu zece rânduri de lacrimi la generalul Racoviță,

comandantul Corpului de Cavalerie, un mare domn, de o bunătate cum numai România Regală injecta în sufletul elitei, capabil a arăta întreaga înțelegere pentru îngrijorarea unui subordonat în ce privește soarta bunicilor săi, lăsați de Vanea Antreprenoru de la Lugoj să păzească în Basarabia gospodăria natală, de abuzurile la care s-ar fi putut deda oamenii fără de lege, nici Dumnezeu, ai timpurilor noi, cari au adus la grea anarhie tocmai acea jumătate de Europă pestriță, a cărei misie în planul divin fusese a opune creator *ceva* la fel de înălțător, neterminatelor catedrale occidentale, dracu știe anume ce!

Frumos era Prutul văzut de sus, cu tot cu bogăția de pești din el. Și cu plină de păsări albe, câte-n Avicola Sorocinți, curtea învățătorului din Sculeni-Târg, plecat la Centrul de Instrucție Nr.5 Sărata, *județul* Chilia Nouă. Deci trecuseră ape multe spre Dunăre, rânduiala românească revenise în Basarabia. Nu în zadar, nu în zadar, nu pentru uzul politicienilor... jertfa...

Clarviziunea crescu. Capul pătrat, de motan mare, al lui Molotov. Ce pseudonime aleg ăștia! Lenin, de la *lenivîi*, a lenevi așteptând la colhoz roadele mecanizării agriculturii sau, la pensiune, la Zürich, să înceapă revoluția, pe care să o șutești. Stalin, de la *Kak zakalialas stal*, de la cum se creează oamenii de oțel ai partidului și ai securității, punând pe nicovala proletară nu doar dușmanul de clasă, care e casant, ci și aparatul *nostru*, cel mai prețios capital, fiindcă fidelitatea nu se măsoară că ești cu noi când ai *dacea* la Kunțevo și plaja partidului la Caffa; ea se evaluează în situația de neinvidiat că când tovarășul Iov are pe mă-sa ori nevasta, ori cumnatu'n Gulag. Ei, atunci mai e pokemonul ista cu noi?

Kamenev, adică ăla tare ca piatra; Troțki, de la *trost*, varga cu care să bați peste creieri sau peste distroficele testicule imberbul inginer burghez ce nu-și pune în slujba noastră năuhaul. *Molotov*, de la mai puțin ciocanul dupe stemă cât de la *molóti cepuhu*, a sfătui interlocutorul să-și facă sepuku. Crescu imens. Clarviziunea și ura. Încât un mic spasm, dând glas frunzișului veșted din bordeiul lui Grig Căinaru.

Da, un Gafencu Grig, cu testiculele cât un purice. Convocat de tovarășul Molotov în legătură cu agresiunea româno-finlandeză, pentru a discuta aspectul ei grotesc, respingător, banditesc.

– Dacă Lenin, neanderthalianul îmblânzit trei cincinale la focul de etichete al civilizațiunii central-europene, și totuși mai rău decât fundamentaliștii persani cu ambasada lui Jimmy Carter, arestase pe ministrul nostru Constantin Diamandy, cu tot personalul Legației, în ianuarie 1918, vârându-i la „Petru și Pavel" în același reduit unde a zăcut și Dostoievski pe insulă, dară Stalin? Care e Stalin! Ei, Stalin, Stalin ce va face cu noi românii? Cu unii cari ca capra râioasă mai ținem coada-n sus, când Ungaria, horthistă, nehorthistă, umflată în patru momente, are față de România amputată de patru provincii, deja un milion și ceva de locuitori

mai mult!!! Zău, cum poate fi cineva fundamentalist persan?

– Kak harașo poate fi jîzna!

Molotov nu e agresiv. Molotov are o față ca Moartea Obosită. E de o tristețe sfâșietoare. Birocratul își desprinde încet curul de fier de pe scaun, fără niciun scârțâit. Ne iartă! Ne iartă!

U. R. S. S. a pierdut totul.

Dacă Armata Roșie apuca *ea* să dea Wehrmachtului prima lovitură, împingând până la Breslau și Berlin, atunci decreta în patru săptămâni Europa unită, fără cortină de fier, una și indivizibilă, ssocialistă, construind comunismul în salopete naționale, de la Azore la Kurile.

Sensibilul Molotov e profund jignit că alde Antonescu i-a transmis în doi peri, prin... serviciile de informații, care au tradus Proclamația și Ordinul de zi, *Declarația de Război*, nu pe căile uzitate între țări vecine și... prietene. Ci, auzind în urechile-i lungi *Poemul Extazului* al tatălui său, Prințul Skriabin, cu o generozitate cum numai marii creatori își permit, lămuri ca un vechi admirator al României Regale ce era de făcut:

– Gaspadin Grigore tată, sfătui el și urechile scriitorului Căinaru se înroșiră spre mov de remușcări, Statele Unite ale Americii au a arbitra azi între a avea ca rival în acest secol o „supraputere subdezvoltată“, ca *U.R.S.S. după-Stalin*, sau o supraputere care va conserva măcar economia de piață, cum *Reichul după-Hitler*. Poți să întrebi pe Virginica Gibson-Ghizdavu cine va stăpâni Lembergul și Galiția Mare până la Trieste! Ea tocmai l-a primit la ceai pe generalul A. L. A. Wilhelm Speidel, fiindcă promisul as Gerstenberg momentan nu se poate deplasa la Ploiești...

A noastră va fi victoria, Grișa tată, și tot ce vede Gary Glagoveanu, ofițerime românească, și nu numai, așezată cu fața la dușman, o vor judeca tribunalele poporului dumneavoastră, după Ugolovnîi Kodeks al nostru și după propria conștiință marxistă, în măsura în care comandanții nu se vor sustrage, în munți, luării măsurilor privative de libertate în vederea stabilirii responsabilității politice și penale a autorilor și complicilor morali și materiali ai Dezastrului Țării, în special în legătură cu războiul purtat alături de Germania hitleristă împotriva... Națiunilor Unite – America, Regatul Unit și Rusia!

Așa, Grigore tată, așa va vorbi Decretul 1850/ 10 octombrie 1944, de kontrrevoluționnîie mîșlenie, de *mîșlenie* în contra Națiunilor Unite, nu împotriva bastionului păcii și socialismului, care suntem noi!

– Nu se vor lipi de mine astfel de acuzații! răspunse cu dârzenie românul. Pentru că, la vremea respectivă, eu voi fi deja scriitor pandur, atașat pe lângă Divizia Tudor Vladimirescu, expediind corespondențele la Scânteia tot mai dinspre Europa Centrală, cu sincera părere de rău că a scăpat nebolșevizată Austria. Am fi primit pașaport de la securitate, Dora, să vezi Viena precum Sofia! Dar așa voi avea prieteni scriitori-panduri ruși sovietici, nu voi mai fi Grig, voi fi Grișa!

Grișa, da, pentru Dora și pentru fetițe, pentru Vera și Otla!

– Vezi, Marius, șopti doamna Minodora Căinaru, cu... adevărul e cam cum cu veioza asta, sub care mă contempli cu atâta lăcomie, încât, ca de presimțirea fiarei, îmi poți trezi soacra, fetele, poate și soțul de la cimitirul Ghencea! Uită-te bine: în acest pat gândit pentru conjugare, becul de sub abajurul de mătase roșie e orbitor ca soarele. Dar privit de pe Casa Scânteii, eu zic că poate nici nu se vede!

– Nu îmi place să fac filosofie așa profundă, Dora, pe studioul poate împănat cu microfoane al unui prieten, ai să-mi răspunzi, Marius, însă e de filozofat cum e posibil să mergi până la Volga și până la Elba, neîntâmplându-ți-se nimic, și abia la Revoluția Ungară, să te plimbi toamna cu motocicleta spre Snagov și să înghiți o viespe de insectar și să te înțepe în faringe și să te umfli și să te sufoci pe iarbă după ce ai parcat liniștit IJ-eul lângă un salcâm bătrân, cu trunchiul proaspăt văruit de vreun deținut.

– În orice caz, ocoli pictorul provocarea, dacă mareșalul Jukov a fost creierul valorificării nelimitatului potențial militar sovietic, birocratul Molotov are în domeniul său, acela al bolșevizării a cât mai multor popoare, nu mai mici merite. Când negociezi cu o victimă, îi explici unde să se retragă, îi chiar asiguri camera unde să cedeze în condiții demne, cum am făcut eu cu tine la Odessa în 1942, când se juca pisica noastră cu tuburile mirosind a praf de pușcă pe podelele goale. Ei bine, consider genială explicația pe care o dă ministrul sovietic de externe lui Gafencu, pentru trecerea antonesciană a Prutului: din octombrie 1940, odată cu sosirea Misiunii Militare Germane, România este o țară *ocupată* și deci iresponsabilă de politica dusă de slugile hitleriste!

– În condițiile în care Armata Roșie va ajunge pe Siret, de la Storojinețul cel pur românesc, lățit mai mult de biserici decât de vile, până la Adjud, iar de la Cetatea Albă la Fălciu, stricându-ne cimitirele eroilor și nimicind încă o dată Armata a 6-a germană, refăcută după Stalingrad, dar o vom reîntâlni spre Austria, ca să scăpăm, în țară trebuie arestate toate slugile lui Hitler și atunci Națiunile Unite vor înghiți gogorița că țara a fost *ocupată*... Iar 23 August, că este *eliberarea* de sub jugul fascist de către eroica armată ocupantă, în scopul bolșevizării ireversibile a celui mai antibolșevic popor din Europa...

– He, he! râse Gary. Marius se referea la românii regali.

Nu-i plăcu însă ce făcea soru-sa, deși trebuia să admită că Vera și Otla meritau un nou tată. Fie el și unul care mai avea la București, în Strada Sfinților, aproape sub mansarda lui Mircea Eliade și nu departe de Maniu, o fetiță, Irinuca, nerecunoscută, cu doamna farmacistă Eliza Alexandrescu de la Sărata, județul basarabeano-ucrainean Chilia Nouă.

Voi să se întoarcă la Miorcani, pe locul unde va înălța **Mănăstirea Războiului Sfânt** magnatul Augustus de la Baltimore, exact peste bordeiul căpitanului Căinaru, ce aprindea cu bricheta o lumânare.

Atras de oroarea unui vid, Gary trecu însă automatic Prutul și ar fi survolat somnambulic și Nistrul, grăbind pe prelungirea direcției Edineț-Lipnic spre Moghilev, dacă n-ar fi văzut pe Ștefan cel Mare, încă tânăr și relativ nesfânt, trecând în revistă ca un Kutuzov român trupele basarabene, în perspectiva unei confruntări cu tătarii. Erau flăcăi tot unul și unul, boiernași plus răzășime, oameni de codru verde, numiți chiar *codreni* și dispuși pe linia frontului de la dreapta spre stânga astfel: tighecenii, orheienii, hotinenii și, în fine, sorocenii, la care se adăuga un batalion de ceceni fanatici, tocmit și trimis de un prieten bizantin din Mangop.

Poze de astfel de codreni colecționase cu duiumul, cândva fotograf ambulant pe colbuite drumuri din târg în târg basarabene, domnul Cazimir Honig. Și cât se milogise Marius pentru ele! Apoi doctorul Cezar Bogza, fiul adoptiv al lui Bazil Frâncu, le-a exploatat pentru cartea sa *Repetabilitatea umană*. Împreună cu fotografii ale soldaților, gradaților, subofițerilor și ofițerilor noștri, participanți la Războiul Sfânt, strânse cu sutele de mii, spre disperarea ceistului Focșăneanu, de bezmeticul pictor cât a pendulat între Biroul Cinema al Marelui Stat Major și Ministerul Propagandei și cât a conțopit de prin 1943 la o arhivă, refugiată de teama bombardierelor anglo-americane, care au și venit din aprilie 1944, în Pieptănari, pe lângă fostul Studio Honig. Te duceai la domnul plutonier Ghizdavu cu fotografia băiatului și, cu răbdare, ți-l căuta-n cataloage și-ți preciza: e pe front, e la partea sedentară, e în zona etapelor, e la instruire în Reich sau e mort, e rănit, e dezertor la reeducare sau e pur și simplu *dispărut*, cum unul din doi la cei pierduți.

– Cât de frumoși sunt acești români regali! a exclamat octogenarul colecționar când, în semn de prețuire pentru Diasporă, i-au fost restituite într-un cadru festiv, nu la Sighet ci în ruinele de la Băile Herculane, clasoarele reținute de securitate la arestarea din 1952.

– Cât de frumoși sunt acești români regali! ofta el și înainte de redobândirea proprietății, de câte ori la Sonnenheim sau la Basel sau la Baltimore sau la Santa Diana sau la Elberon, vedea prin satelit sau prin internet sau pe dvd *Memorialul Durerii* sau alte emisiuni cu conținut consolator și se întâmpla să se ilustreze antibolșevismul cu poze de prin dosare de partizani, eroi târzii ai Războiului Sfânt, rugăciuni făcându-se la Mănăstirea Miorcanii pentru ei, nedeosebit de cei răpuși în Crimeia, în Caucaz, în Stepa Calmucă, la Cotul Donului, pe Mureș și pe Târnave, precum și

– Frați români de peste Prut,/ Cum aș face să vă pup?/ Cu drag să vă-mbrățișez,/ Cu flori să vă liberez/ De dușmani, mânce-i-ar para,/ Odată cu toată țara!

Cine cânta astfel? recunoscu Gary doi din foștii camarazi, refuzați la Ministerul Propagandei, dar insistenți, domnii avocați Dorel Bălușeanu, în costum antonpannesc cu cobză, și Gicu Tabarcea, care-i ținea portavocea

îndreptată spre pozițiile Diviziei 164 Infanterie sovietică. Ca și el, tânăr student de Școală Politehnică, cei doi vulpoi fuseseră în tribunele stadionului ANEF, la meciul România Regală-Germania Nazistă, pe care l-am pierdut cu un întristător unu la patru, de ziua copilului 1 iunie, copil care va ajunge pensionar amărât și fără medicamente până Țara va trăi, în final de secol, o adevărată renaștere fotbalistică și religioasă. Până una alta, constatând în tribune mulți camarazi și camarade, fiice de profesori, venite de acasă cu prăjituri, Ghiță Tabarcea, întâmplându-se să aibă taragotul la el, înainte de a fugi a dat tonul și, contând pe prezența în cealaltă galerie a trupelor germane, s-au fost intonat coruri legionare-legionare, de care auzind, Câinele Roșu dinamovist a dispus 93 arestări, cu 43 condamnări de la unu la cinșpe ani.

Suprasensibil ca și soru-sa, Gary cel frumos, Gary cel cu părul ondulat și cu obraji de păpușă cioraniană, a simțit primejdia și a sărit gardul luând-o tiptil, din livezi în livezi boierești, până acasă.

Și, ca să i se piardă urma, s-a prezentat voluntar pentru Războiul Sfânt, fiind băgat de colonelul Ariei Moga la Regimentul 4 Roșiori Regina Maria, acolo întâmplându-se, doar, să mai fie două locuri libere.

Pentru al doilea loc, s-a milogit îndelung la biroul Mobilizare Grigore Căinaru, de dor de bunici și pentru că Leonida Glagoveanu a zis că *nu-și dă fata unui laș*, iar doamna Sia a declarat că și-o dă, dacă scriitorul ginere are grijă de romanticul său cumnat, ei fiu preaiubit.

– Iaca, avui grijă și uite ce-a ieșit! plângé amu scriitorul, ștergând cu basmaua sângele de pe el.

Un surâs de satisfacție nătângă, v-am făcut-o la toți, îi crescu lui Gary pe buzele vinete, abia mânjite cu puf. Având de ce să se înveselească și să jubileze până la chiot.

Polkovnikul sectorului inamic de vizavi detectase pe Doru Băluțeanu după anteriu și, pe Ghiță Tabarcea, după lucirile portavocii de aramă mai mult decât după mesajul provocator, ce transmitea la cei dragi. Pe loc, Natalia Kuraghina și Elena Rostova primiră iarăși ordin să lunetească.

Comsomoliste, tinere leniniste, manifestând propensiuni la a îmbrățoșa întreaga omenire, dându-i pupătura păcii, ele nu mai voiau să dea gaură în piele pentru sânge și la altu', după Gary cel cu părul ondulat natural. În creierele lor înfierbântate, se născuse acea idee pernicioasă pentru cauza proletariatului, acel stângism naiv, acea naivitate gingaș-stângace demascată cu indignare de Ilya Ehrenburg lui Stalin, a luării în serios a ce scrie analistul de serviciu în Pravda, în Komsomolskaia Pravda, în Izvestia, în Krasnaia Zvezda, cum că plutocrația nazistă a înarmat pe muncitori și țărani ca să-și facă treaba cu ei, trimițându-i să se bată cu alți muncitori și țărani, tot ca ei, dar sovietici, adică proprietari colectivi ai mijloacelor de producție și autoexploatare.

Cele două fete voinice ar fi vrut, precum atâția alți oameni normali, pe lungul front de la Oceanul Arctic la Dunăre, să întrerupă tragerea și să invite pe inamic ca să dezbată între linii, având moderator pe politruc, cum e posibil ca oameni ai muncii să tragă în oameni ai muncii!

Nu avură însă decât mila curajoasă de a le doar șuiera gloanțele pe la urechile muzicale propagandiștilor Dorinel și Gigel, ce luând-o la sănătoasa prin cânepă, se împiedicau, unul în anteriul de Barbu Lăutarul, starostele și cobzarul, iar celălalt în cablul de la portavoce, spre marele haz ce făcu Gary Căinaru, cu inima tot mai ușoară.

Atât de ușoară că prinse drag de ai lui, sub influența propagandei de femei lunetiste de elită a inamicului. Merse deci direct la marmită, să guste direct din mâncarea soldatului muncitor și țăran, mai ales plugar adus direct de la prașilă.

– Erau și aceștia regali! foșni cu emoție din degetele uscate Marius. Nu se vede în alb-gălbui-negru, dar erau cu toții îmbujorați la față, plesneau de sănătate. Epiderma aceea ca mărul, de s-o tai c-un fir de păr. Acești flăcăi ai satelor noastre, conduși de învățătorii lor într-o luptă pentru viața sau moartea satului românesc. Pierdută: cu arhitectură, cu datini cu tot. Nu atât sub buldozerul marxist, cât prin urbanizare.

Iarăși Gary simți că se dizolvă în cerul prin care vor cotrobăi peste patru cincinale, după Dumnezeu, sputnice cu ordinul de arestare și percheziție la comandant. Văzu departe un promontoriu, între Marea de Azov și Marea Neagră, trei călăreți sporovăind liniștit, fermecați de pacea peisajului, mult în fața subordonaților. În frunte, ars de soare și decorat, Iancu Noveanu. În stânga, părintele Damian. În dreapta, doctorul Lecca. Maturi și calmi, de parcă de o sută de ani ar fi șarjat bezmetic poziții nesupărate cu artileria, ar fi redeschis bisericile pe care activiștii n-au avut curajul ceaușist să le dărâme cu poporul și pentru popor, ar fi închis sau amputat răni proaspete sau vechi. Ei s-au oprit și cercetează harta. Vin dinspre Temriuk. Merg spre localitățile Taman și Kerci. Gary privește spre tot ce mișcă la sud de calea ferată Brest-Minsk-Smolensk-Viazma-Moscova și descoperă, cu mulțămire de creștin bizantin practicant, repetându-se acest trio în fața trupelor române: comandantul, care își asumă răspunderea în fața Istoriei și Literaturii, apoi puțin în urmă, pe stânga doctorul sufletesc și pe dreapta cel trupesc.

Caniculă. Broboane de sudoare de calibru mediu continuă să răsară pe fruntea de inginer romantic a rănitului.

Și iată noroiul! Și iată viscolul timpuriu! I vot troicile ejoviste!

Și iată marea îndoială ce naște eretici sau sfinți: de ce Providența a făcut Totul ca să împiedice Neamul Românesc ca, slujindu-se vremelnic de potențialul militar german, pus la dispoziție de Hitler, să-și atingă aspirațiile de spațiu vital și de securitate, ce zac în inconștientul nostru latin de la începuturile Europei până la sfârșitul ce se și vede pe geam! Zice el,

de sfârșitul ei, privind în amurg mai mult întrupate din huruit groaznic, tancuri-tancuri negre, venite dinspre Donul trecut la Klețkaia, traversând în două rânduri râul Krepkaia, ocolindu-l îngropat în troiene cu cal cu tot la o sută de pași de comandamentul de la Kalmukosville, grăbite spre marele pod de la Kalaci.

Nu, nu e Dvina, nici Suhona, nici Kama. E prea verde frunzișul, trebuie că-i ceva de prin sud. Auzi? Privighetoarea cântă. Și măcăleandrul. E Tobolul sau Ișimul. Sau poate Emba. Oricum, mai mult decât am visat în reveriile mele latine: un aliniament Guriev, la Marea Caspică, Kuibîșev, pe Volga, Arhanghelsk, la Marea Albă, cu limită nordică dincolo de Peninsula Kola, la Marea Barents, dominată cu submarinele noastre adăpostite în bunkere dönitziene la Murmansk!

Nu, nu e Tobolul, nici Ișimul, nici Emba, Gary scump și drag, e doar Prutul nostru, numai că ai plutit tu în derivă spre sud. De la Comarna încoace, nici nu mai ești în subordinea Cavalerului von Schobert. De la o poștă sud de Iași, până-n Dunăre, e în dispozitiv Armata 4 română, iar în adâncimea câmpului tactic ai, cu livezi, vii și păduri, Dealurile Tigheciului.

Da, da, admise el, când chirurgul îi promise solemn că în două săptămâni va fi bun să iasă la horă! Da, la horă. Văzu pe Elvira, cu minunații ei ochi negri, privindu-l duios, de sub o regală maramă de Muscel, cum și purtase la un revelion.

– Oare cum or fi, redeveni realist tânărul inginer, fetele basarabene?

Ceva din via Ghizdavilor se adânci brumat sub un ponor și un miros puternic de tămâioasă ondulă peisajul cu Dealurile Tigheciului.

Gary deschise ochii spre cerul cu o vagă cortină albastră ascunzând imensități a căror existență ne-ar aneantiza, de o am ști mereu, orice bucurie-tristețe. Se gândi că aici, la vie, și Hitler, și Stalin ar fi neînchipuit de banali și mici, greu să-i distingi de-un Codin, de-un Marin.

Iar din cele două boxe se auziră în sistem horror câteva acorduri dolby, apoi tot mârrrâituri, mânca-ți-aș! Colé-sus, de la surpătura roșcată a dealului, cu măselele cât aracii, lacomă-lacomă, se uita la el și avea părul creț, creț și încâlcit, gâfâind-gâfâind, înălțându-se lent lângă botul de deal, mai înaltă și mai amețitoare decât Godzilla!

Ciiine, băi? În rochie ca un sac și cu picerele desculțe și adânc crăpate, păroase... cu un retevei decojit, lustruit...

Îuuu, îîîu!... Fesenista, dom'le, chiar ea!

Nu se plinise în Basarabia după 28 iunie 1940 anul de cozi, lipsă apă caldă și hârtie higienică, exces ședințe, chemări la muncă voluntară...

Se formase. Era acolo, sprijinită-n bâtă meditativ, fesenista, ca ciobanul pe Vârful cu Dor. Căci discursul istoric e unidimensional, ca un îndemn la resemnare și numai literatura poate feri pe individ de pierderile omenești cele mai grele și mai dureroase.

Constatarea că, sub gheara bolșevică, pariziencele s-ar fi schimbat trupește, sufletește și ideologic, într-un an, cu 300-400% mai mult decât au pățit-o în patru ani de ocupație nazistă, Marius Ghizdavu a exprimat-o deschis la Institutul Francez în toamna lui 1944, revoltat de excesele anticolaboraționiste la care excitau marxiștii. El vedea pe ecran fetițe amărâte, numai piele și os, tunse forfecat la piele și expuse obscenităților gloatei cenușii minero-feseniste, în pielea goală și leopardizată de echimoze, suferind astfel pe propria lor piele adesea juvenilă pedeapsa cea aspră a popo'ului, pentru colaboraționismul lor orizontal, că au făcut sex cu ocupantul nazist. În timp ce alții, trecând bărbătește pe lângă că ele le întinau idealurile, procedau... eroic: la adăpostul beznei, se infiltrau, civili, printre străjerii biruitorului și – în deplină conștiență că barbarii vor executa cu certitudine zeci, sute de localnici, ca represalii anunțate în caz că – plasau totuși bombe cu explozie întârziată, aducând unele mici pagube în oameni și materiale inamicului, căruia n-au avut curaj să i le provoace, cu onoare, pe câmpul de luptă! Ceea ce revolta pe Marius Ghizdavu bodogănind până la demascare, fiind și tupeul că tocmai cei ce deliberat provocaseră pe căi teroriste automatica, demențiala mașinărie SS, erau acum primii, cât își putea da el seama din jurnalul sovietic rulat la ARLUS, care să strângă capital politic depunând coroane uriașe pe la martiri, ținând cuvântări despre cum au stat ei, doar ei, cu capul sub gloanțe...

Ani de zile mai târziu, a tremurat la gândul că ocupantul sovietic ar fi putut exploata, prin torționari români marxiști, această nesăbuință a lui, de a se afișa cu idei de intelectual care cârtește în contra Rezistenței europene comode, liniștindu-se deplin abia când a devenit evident că simpla prezență a unui bucureștean, fără Misiune precisă, în relații imaginare cu străinii, poate atrage arestarea sa ca spion, chiar dacă guvernul democrat popular muncitoresc-țărănesc afișează o ardentă aplecare spre vânătoarea de fazani, caviar și relații internaționale.

Nu este o fericire în general dacă cărturarul își bagă botul în politică, căutând să aranjeze ca capriciile sale de gândire să treacă ca fiind țâșnite dintr-o iactanță de țață analist. Cine are alte interese, îi desființează și talentul, și truda. Da, nici nu e cazul de așa ceva, câtă vreme sunt plătite servicii aparte să aplice fidbecul cu gloata și să sondeze permanent ce e în creierii ei electorali. Plus că cărturarul nici nu poate presta un sirviciu inteligent, în adevărata semantică că a fi inteligent înseamnă a fi capabil a câștiga în dolari măcar atâta cât să-ți ții familia neînfometată, iar în lumea naturală e inteligent masculul care-și permite cel mai mare și mai bogat teritoriu, mănâncă cel mai bine și ia la sex cele mai mișto colaboraționiste.

Iar eu cu Guiț, cu Kanguru, cu Pitecantropu, cu Cioropel, cu Au-mă-doare, cu Muhală Muistu și cu Pizzacola Minijupista celebrăm apolitismul experților în viața spirituală, luând de exemplu negativ chiar pe numitul Marius Ghizdavu de la Ziduri, Basel, Pribegi, Andronache, Dumbrăvița, Sonnenheim, Lwów, Santa Diana, Choisel, Năpădeni, Morozovsk, Gumrak, Elberon, Sigmaringen, Titu Târg, Kyoto, Miorcani, Antibes și Kladovo.

El era cotoi bătrân și știa perfect ce e permis, ce nu e. Căci așa cum observa generalissimul nostru Stalin, unde scade vigilența securității, totul pare îngăduit. Astfel, așa-zisul artist plastic avocat Marius Ghizdavu, în prezența a doi emisari ai președintelui Zahei Avăcăressi, vice-președinții Frontului Utopiei Romane, domnul Saie Buburuză și domnul Ion Codoi, însărcinați a îl persuada să-și plătească să candideze pe un loc eligibil, a pus, pe o pânză, mare, succesiv niște chestii, temându-se de microfoane indiscrete, în loc să le-o taie răspicat că, dómnilor, sunt prea ramolit să vă mai încurc și pe voi, și pe pópul, lăsați-mă-n durerea mea acilea! El ne explica că oricum tocmai protesta atunci în contra bombardamentelor NATO, asupra vecinilor noștri de credință slavă sudici, executând un tablou cu Dresdenul nimicit ca aperitiv la Yalta, în februarie 1945. Dar pe ascuns, manevra și în țară, să înceteze campania antiamericană, măcar a ziarelor independente ale puterii, trimițând anonime, în numele întregii Diaspore, cum că să se delimiteze patronii de utecistii și securiștii din redacții, naiv indiciu că se informa din auzite, de pe la Irinuca, Isadora, Agnieszka și bucovineanul sculptor Andrei Hurmuzacov.

El era strigoi de vârsta a patra și trecea la a cincea, uns cu toate alifiile. El știa că în diplomație, iar în politica internă mai dihai încă, multe îndemnuri și înțelegeri vin ca-n amor, pe bază de subînțelesuri nonverbale. Așa se explică olfactiv poietica sa, a tabloului cu nimicirea orașului de cultură Dresden, al Reginei Maria, că a luat-o pe la distrugeri de la noi, înainte să ajungă acolo la ei, figurând mai întâi o caricatură cu jenanta naștere rapidă, de către o fesenistă, a așa-zisei Românii iorgovane sau Constituții iorgovane, mamoși fiind însă PNȚ-Borviz și PNL-Parizer, cum numea el formațiunile care, după algoritm, dădeau ulterior premierul și ministrul justiției, dar respectând Legea Fundamentală în vigoare, nu mai aveau obraz din punctul lui de vedere să se trăgăneze din grupările monarhiste și de ordine antebolșevice clasice. Ar fi un *fake* postmodern.

Titan al Renașterii românești și geniu al gândirii Aforistice universal-valabile, președintele voievod Zahei Avăcăressi a fost însă, înainte de a fi primul nostru om de stat care a înțeles că *guvernul trebuie să aibă Milă de populație*, cel dintâi stătător al hermeneuticii noastre, care precum mareșalul Anton Bruckner a zugrăvit simfonic lumile paradisiace din viața paranormală de după deces, tot așa și dumnealui a fost vizionar, interpretând corect cum să depășim în viață hiatusul bolșevic și cripto-

comunist dintre Constituția belgiană și Constituția de la 20 Mai.

Prin înscăunarea unei Dinastii Românești nou-nouțe!

Or, pentru atingerea acestui prunc martirizat, visu crezut intangibil de atâția gânditori progresiști, pas cu pas, gândite lungi cincinale, toate, dar absolut toate secvențele preafericitei lovituri de stat, inclusiv consacrarea ei afrodiziacă, prin plebiscit african în dioceză la Yamoussoukro și întoarcerea la cei mulți și umili a averilor privatizate de la stat de-a lungul anilor, toate, toate au fost sugerate de departe, din Kyoto, de motanul încălțat Marius, către Saie Buburuză, Grivei și Ion Codoi, să le transmită ca atare, prin primarul Taicopaci, Conducătorului Statului Avăcăressian.

– Sau măcar cele două, trei sinecvanone, genial-inconturnabile!

Astfel, afirmația mâțelor Moga, cum că nu este legătură cauzală, nici logică, între unele organe de presă sau de politică și denumirile lor, a atras lovituri autoritariste de precizie NATO în aceste domenii gingașe.

Procedând perfect legalizat, adresându-se sus justiției, președintele Avăcăressi a suspendat ziarele la care a găsit neconcordanțe, cerându-le să le clarifice. Astfel, organele feseniste *Adevărul* și *Dimineața* sunt și rămân cu sigiliu pe uși, ca sub poetul Goga până nu-și explică public legăturile de dinainte de război cu finanța neromânească, de zgomotoasă notorietate în epocă, Front Popu. Ziarul de publicitate și atitudine *România liberă* este și rămâne interzis până nu se dezice de conținutul său dejisto-ceaușist mai vechi și nu dă socoteală atitudinarilor de legăturile sale cu Căgăbăul, câtă vreme își trage denumirea de la postul de radio în limba română, înființat de Stalin ca să denigreze pe Antonescu și să îndemne la trădare breasla universitară, față de aliatul nostru nazist, prin întocmirea de memorii.

Etcetera, cu cetera, cu ocarina și cu celelalte provenite dintr-o ambiguitate fermecătoare, ca o gaură de șoarece din inima Ardealului.

După cum rodnică s-a arătat și afirmația lui Marius, subliniată în roșu cardinal de domnul Saie Buburuză, directorul Consiliului Național de Analize Sistemice, și în verde căpitan de academicianul Ion Codoi, de la Institutul de Cercetări Științifice, cum că unele secvențe algoritmice din arcul nostru parlamentar nu-și justifică, atâta vreme cât profită de Constituția plebiscitată încă de la 20 Mai, titulaturi zăpăcitoare pentru un electorat eterogen, inspirate de vesela demagogie din România Regală.

Procedând perfect legalist, adresându-se de sus justiției, președintele Avăcăressi a suspendat, dovedind o dumnezeiască imparțialitate față de extreme, gruparea pretins trasă de la PNȚ-Maniu, gruparea pretins trasă de la PNL-I. I. C. Brătianu și gruparea pretins trasă de la România Mare, obligându-le să se coalizeze în contra naturii, ca să revină în viața publică și la ciolan, pretinzându-le să nu mai mință electoratul, nici Occidentul, și să introducă ad-hoc în programe, cu claritate, ca deziderate, monarhia și vechile fruntarii, ca japonezii, pentru care în 1941-1945 ne-am aliat și cu nazismul, și cu bolșevismul, iar ulterior, cramponându-se de ele, politicieni

venerați la statui recente au pătimit la maxim în Romlag.

Și este imposibil de crezut altceva despre Marius decât că a consiliat pentru pasul următor, pe criticul de artă și colecționar Zahei Avăcăressi, din moment ce a trimis-o pe Isadora să scoață banii dupe card, de la Banca Schlauberger din Basel, ca să achiziționeze în pripă intravilanul regal de la Sigmaringen și livezile din bucla Prutului de la Pererîta-Miorcani, din care ronțăise pândind bolșevicii mere Jonathan cu lădița în Războiul Sfânt.

Procedând perfect legal la noi, acoperindu-se cu hârtii, etnologul Zahei Avăcăressi, ctitor Frontului Utopiei Romane, care a recunoscut, ca întâi stătător politic, că guvernul trebuie să aibă Milă de populație, ne-a dat și mișcarea idealistă a batalioanelor de călușari, prin care s-a putut convinge nația intelectualilor de foloasele Reconcilierii Necondiționate.

Reconcilierea definitivă, deci Necondiționată, însemnând concret exhumarea de la Ghencea a soților martiri Ceaușescu și reînhumarea lor, cu mare pohfală, ca Meșteri Manole cu opera năruită, la Monastirea Argeșului, în locul cuplurilor străine Ferdinand-Maria și Carol-Rhea Sylvia, ale căror oseminte s-au expediat pachet, cu Auf Wiedersehen, fraților Ghizdavu la Sigmaringen, pentru tratament funerar ca de vinuri de teroare de nivel alsacian european, în măsura posibilităților.

Iar odată Reconcilierea ireversibil realizată, s-a putut pune și problema de perspectivă a factorului continuității, cu atât mai presantă cu cât, cultură mică și fără priză la marele public supramundan, dizolvarea în marele solvent global ne-ar putea fi fatală termodinamic înseși identității.

Geniul președintelui Zahei Avăcăressi țâșnind spre zenit nu numai ca factor mediator, ci și în abilitatea ca cenotaful de la Monastirea Argeșului să apară ochilor vigilenți ai străinătății ca fiind închinat francmasonic Meșterului zidar și soției sale puse-n zid, iar noi să... știm că e omagiat acolo creștinește Mareșalul Dezrobitor, a cărui cenușă comuniștii au vărsat-o la canal, și în genere toți eroii fără trup, precum Nicolae Bălcescu sau Tudor Vladimirescu sau Decebal sau Burebista.

Numai din gelozie, că a ctitorit degeaba Mănăstirea Miorcani, închinată Întoarcerii Morților de la Stalingrad și, oarecum, Războiului Sfânt, a negat arhitectul Ansamblului Funerar de la Sigmaringen că a consiliat pe Avăcăressi ce să scornească pentru a implementa o Dinastie Regală Română pursânge, întru ca cetățenii ei să se împace cu avantajele stabilității, continuității, prosperității și, implicit, ale micțiunii pe vulgaritate, instituind în toate domeniile, nu numai în fotbal, tenis și în viața spirituală, primatul idealist meritocratic al ierarhiei valorilor, iar noul flux turistic și de pelerinaj se deplasase de pe malul Prutului pe al Argeșului, punând în incapacitate de a-și mai recupera investiția neperformantă pe frații florari Ghizdavu, pe domnul d'Esgrignon, pe Andrei Hurmuzacov, pe Nichita Căinaru și pe care s-a mai băgat până-n nadir cu ginecologul Cezar Bogza, cel mai avizat colecționar galițian postmodernist...

– Nu consider neperformantă investiția de la Miorcani! privi țintă, în nodul cravatei moderatorului, miliardarul californian Augustus, care frate mai mare lui Marius, se ținea bățos mai bine, deoarece nu cunoscuse Romlagul, nici torentul vijelios al propagandei, și nici cronofagia de *a face rost* mereu de ce-ți trebuie acasă, într-o economie macrostabilizată hiperdirijist de managerii ceaușiști. Admit însă că artistul își jertfește gura de pomană, când se dă cu capul de toți pereții bunkerului, ca să deșchiză ochii porcini ai imperialiștilor filistini. Eh, tu-le muma'n..., vorba lu' Codin! Adică crezi dumneata că era nevoie de Picasso-ul ăla de 12 metri sau cât are, ca să priceapă Hi și Muss că comit un păcat ecologic bombardând taurii, caii și civilii din Guernica?... Aș! Ei erau tot atât de lucizi precât, în iunie 1940, când aplaudau intrarea lui Stalin în Cernăuți și în Basarabia, fasciști perfect conștienți că, după ce-și fac poftele cominterniștii, urmează plăcerea lor de a forfeca ei înșiși în trupul Țării, Ardealul către unguri, Balcicul lui Marius la bulgari, doar ca să-și facă astfel niște relații!... Și nu numai că socot o dăunătoare risipă de resurse așa-numita angajare a artistului în Spania. Eu mă tem să nu fie chiar dăunătoare Cauzei, care-o fi aia! Fiindcă-n critica Prezentului, un geniu ca Marius se urcă-n carlingă și-și pune ascensional la contribuție *întreaga* fantezie erotică, cedând involuntar din bogăția sa de idei chiar și inamicului. Da, fetelor, scurt pe doi, artistul e ca un *sex symbolic* ce excită la dăruire pe toți!... Și este atunci irelevant că, din remarca fratelui meu genial, că România... stolojană, să zicem, are conexiunile, cu România carolingiană, tot atât de tăiete precât universitățile din România pre-NATO cu Internetul, dacă știrea loviturii se confirmă la Santa Diana la mine, e și normal atunci că arhiducele Avăcăressi suspendă printr-un tertip legal niște organe de presă neconvenabile. Ei și ce? Eu cred că puteau să-l consilieze stăpânii săi întorcându-l și invers pe giratoriu! În marja de eroare permisă de electorat – și de buget – de fapt, măsurile reparatorii sunt întotdeauna zootehnice și lupta nu se dă la buza scocului decât pentru îndrituirea de a le pune în aplicare cu celeritate, astfel încât să se poată adăpa exhaustiv, ca la fântânile Romei clasice, toate vitele, nu numai văcarul.

– Altceva este însă, Isadoro-Isadoro, când ideile tale sunt exploatate de inamic după ce sosesc pe canalele încotoșmănite față de curiozitatea de transparență democratică a boborului contribuabil.

– Rostul presei vii, ca și al celei moarte, e să convingă populația că, deși mai sunt unele probleme, alternativă la actuala guvernare nu există și atunci orice demers contestatar frizează destabilizarea!

– Pășiți încet! Pssst! Căci aici intrăm pe tărâmul trădării de Țară. Una este să te ocupi, pe un intravilan, la Sigmaringen, de reînhumarea ciolanelor Hohenzollernilor, pe vecie, colaborând astfel cu regimul democrat-popular regalist al lui Avăcăressi, sub pretext că e o treabă creștinească de aceeași natură cu... împământarea la cimitirul Ghencea a

Ceaușeștilor de către emanați. Și alta e să dai idei piariste unui Stalin, despre cum să-și construiască ce va turui Istoria occidentală despre WW2!

– Nu am dat nicio idee lui Stalin! i-o tăie scurt artistul, contactat telefonic din regie, chiar la Atelierul lui Franz Marc din Hechingen, unde modela pentru Războiul Sfânt cai ce plâng Andrei Hurmuzacov.

Deci, ca orice tiran cu sentimentul impunității, de la Caligula până la Pol Pot și, depinde, poate chiar la Zahei Avăcăressi, Marius Ghizdavu poseda mai multe idei decât putea implementa, nu numai primite de la organe, ci și bricolate personal în harem, fiind alcoolic nocturn, iubitor de petreceri cu tovarășii săi din Uniunea Sovietică momentană și din Uniunea Sovietică de perspectivă după autodezintegrarea NATO...

– Protestez în numele majorității covârșitoare a electoratului! o luă înaintea unchiului Jan moderatorul. Nu permit niciun fel de tentative de a macula imaginea de pivot a profesorului de voievozi Zahei Avăcăressi! Eu v-aș ruga insistent, în respectul pentru democrație, fertilitate, feminism, divertis și telespectatori, să vă limitați la cazul dumneavoastră și să nu mai procreați procese de intenții la adresa conducătorului ales!

– Da' lasă-l, iubire, schimbă de tactică unchiul Jan, zâmbind blajin, din ochișorii pierduți în grăsime și tremurând din gușă. Ajută-l să dea pe goarnă tot, să vedem ce-are în cap, care este concepția lui!

– Dacă voievodul liber ales, lămuri naiv bătrânul pictor, capătă sentimentul impunității, atunci e... rău! Nu veți mai putea opri măcelul dintre frați și se duce dracului Reconcilierea Necondiționată definitivă. În treacăt fie vorba, acum vă întreb eu pe voi, fiindcă nu înțeleg Împărăția Națională neam, de aici din Diasporă, ca să nu zic că din Exil, fiindcă dacă se practica Luminarea Poporului în Galiția Mare, eu nu mai plecam!

Pe ce își bazează *întreaga* noastră clasă politică sentimentul ăsta, dezgustător și interlop, de impunitate?... Pe înțelegeri feseniste pe deasupra ideologiilor, că venim noi și nu vă anchetăm pe voi, dar nici voi pe noi dacă veniți? Chiar este maladiv convinsă această clepto-pluto-xeno-crație că Occidentul altă treabă n-are decât s-o salveze dacă, din mizeria și bezna pelagra în care ține gloata, ar țâșni, ca puroiul, o rânduială anarhistă, de steag nazist sau bolșevic nu contează, cum zice Isadora, și care pe unii să-i bage înapoi în pușcăriile pe care nu le-au făcut muzee, pe alții, care doar au condamnat; să vază pe propria piele cum e, și în orice caz, să le confiște *tuturor* averile până la al șaptelea neam, nu ca voievodul Avăcăressi doar câtorva boieri burzuluiți doar pe niște nedreptăți de algoritm!!!

– Așa, zi! Măcar deșartă tot! mormăi cu satisfacție unchiul Jan.

– Domnilor, râse și Marius Ghizdavu la Hechingen, trezind ecouri sinistre în imensitatea de catedrală a Atelierului Franz Marc, resping cu marxistă indignare așa-zisul denunț moral, că eu i-aș fi inspirat lui Stalin, la Berdicev, în 6 august 1941, de Pobreajen, ideea de a manipula documentele cinematografice, radiofonice sau de presă! Dimpotrivă,

punându-mi la dispoziție la Ministerul Propagandei fotografii și pelicule sovietice capturate în Bielorusia, colaboratorul Otto Runge mi-a atras atenția asupra unor trucaje menite *deja* a îndepărta din istorie bolșevici revoluționari, lichidați între timp de oamenii lui Stalin, operații confirmate cu o simplă lupă de către experții mei secreți, Cazimir și Samson Honig.

Paradoxul că, în momentul în care, la intrarea Armatei Române Regale biruitoare în Chișinăul nostru drag, populația deja fesenizată de lipsuri, denunțuri și **teroare** n-a prea ieșit să se îmbulzească cu milioanele, ca la Paris când s-a-ntors dezrobitorul De Gaulle, recunosc că l-am deparadoxat nițel, sugerând superiorilor mei, neștiind că unul va deveni pandur sovietic, ca – după izgonirea Armatei Roșii și lichidarea bandelor cekiste ce dinamitau clădiri și amenințau civilii mai români cu dosare de *colaboraționiști* – să se regizeze un document cinematografic cu Primirea Festivă la Chișinău, solemnă, de proporții Leni Riefenstahl, a Diviziei noastre Blindate. Dar asta nu înseamnă că EU l-aș fi învățat pe Stalin să filmeze în 1949 „brigăzi muncitorești" ce curăță de nemți Capitala în 1944, după cum se va repeta și fixarea steagului roșu pe Reichstagul de la Berlin, mie ca artist neplăcându-mi ca istoric porcăria că vârâm în cap la tineret drept... imagini pe viu, de CNN, elucubrațiile lui Sergiu Eisenstein despre încăierarea batalionului de femei din Ermitaj cu mateloții, ori despre prokofieviana luptă pe gheața lacului Ciud, a lui Aleksandr Nevski cu teutonii ca UN RĂZBOI POPULAR DE MASSĂ, când în mod absolut evident CAVALERII, din motive de excelență catară păltinișeană, nu puteau fi decât vreo câteva zeci, cum s-a întâmplat și în Războiul Sfânt!

Îi numărai pe degete, cavalerii, și nu știu cum se face, dar mai toți erau *prieteni de-ai mei*, ca doctorul Lecca, preotul Atanasie Damian, căpitanul Jenel Noveanu, sublocotenentul scriitor Grigore Căinaru, Oberkünstlerfürst Otto Runge, locotenentul Mircea Focșăneanu, pe care încă-l zăresc în ceața de la Cotul Donului, într-un amurg seducător din care nu ne trezea decât absintul, mai tânărul Edgar Glagoveanu, strălucit inginer român, și iarăși basarabeanul Grig Căinaru al Dorei, cel ce cu o dezarmantă naivitate își căuta bunicii, uciși ca să li se ieie casa pentru că era dotată cu un pridvor ale cărui coloane Vanea și Mitrea le turnaseră din fontă trebuitoare la oțelăriile reînarmării de Război Rece...

–'Ai, don' Mariusică, să reiterăm comerțul spiritual de opinii! se zâmbi conciliant moderatoarea, pistonată plăcut în ureche din regie și surâzându-se ventral spre telespectator. 'Ai că deviem rău! Tema tâlcșoului nostru este doar Reconcilierea Națională Necondiționată, la care a făcut un apel creștin reiterat și voievodul nostru Zahei Avăcăressi.

V-am deranjat telefonic tocmai la Hechingen – îmi permit să vă reîmprospătez memoria – pentru că redacției noastre i s-a părut educativă pentru gloata care ne urmărește, fffapta domnului senator și sfetnic voievodal Ion Enache de a fixa pe blocul vilă din Strada Liliputană, doar

în semn de considerație, fiindcă el v-a cumpărat de la statul român atelierul în care locuiește neîntrerupt din 1952, de bună credință, o placă de bronz aurit, cum își pun avocații marilor escroci la cabinete, pe care o vedeți demontată și expusă chiar pe această masă de nuc, care a aparținut unchiului dumneavoastră Alecu Ghizdavu, și pe care scrie, citez dacă nu se vede, că în acest edificiu a trăit și creat între 1939-1952 maestrul pictor român Marius Ghizdavu (1912 - ...), care a reprezentat cu cinste culorile Tricolorului la Lwów, Basel, Strasbourg, Bruxelles, Sigmaringen, Elberon, Las Vegas, Santa Diana, Phuket, Nara și alte orașe de pe mapamond.

– Cu profundă implicare, răspunse vădit sufocat de emoție desțăratul, aduc prinosul meu de recunoștință voievodului ales, Zahei Avăcăressi, și Coanei Cipriana, prodigioasa sa soție de viață ce a adus un suflu nou culturii în acest țintirim spiritual ce ajunsese multîncercata mea țărișoară, suferindă de corupție, incurie, incultură și incompetență.

– Să am pardon! interveni însuși Sponsorul Emisiunii, unchiul Jan Enache, din chiar luminosul Atelier Modigliani. Dragă Mariusică, îmi permit, cu respectul cuvenit geniului, să-ți atrag atenția că lumea îi zice lu' nevastă-mea Cepeca sau Duamna Cipriana, percepând-o ca pe o femeie corpolentă și competentă, în timp ce pe Doamna Țării și a inegalabilului nostru Voievod, femeia care a bătut orice record de slăbire pentru un eveniment, Aneta o cheamă... Coana Aneta, cum o laudă cu simpatie presa!

Dar nonagenarul locotenent în rezervă de la Regimentul 4 Roșiori nu mai auzea nimic în cască, zâmbea mecanic de, de fericire, de bogat și de beatitudine. Era conștient că toți românii, din România, ca și de peste Prut, și din Diasporă, se uită țintă numai la el. Și își pipăia în neștire papionul alb cu degetele uscate, galbene-roz, pătate negru-melanós. Lacrimi tulburi de emoție, negru-gri-argintii ca cvasul de Odessa, îl treceau la vederea plăcii memoriale inox, expuse pe masa cea de inerție grea, utilizată în spârdalnica juventute ca să i-o tragă sub coadă vecinei, domnișoarei economiste Lucreția Fotiade. Cheți!!! Și pe care făcuseră împreună harta țării în ghips, să înfigă stegulețele cum umblă fronturile, nu numai spre Asia, ci și în retrageri straaategice de așteptare a noilor arme produse de cercetătorii unui regim brun, care-și bătuse intelectualii.

Or, popoarele care-și bate intelectualii...

Poți să te naști la Tighina și nici să nu se cunoască!

7

Cheți era născută la Tighina. Ea avea o carnație de nuanță variabilă, cum nu mai văzuse umblatul fotograf decât în 1938, călătorind din castel în castel, de la Colomeea pe Prut și Camenița Podoliei spre minunat

lăbărțatul, ca Roma pe șapte coline, Lwów-Lemberg, pe care-l dorea anexat Imperiului Român în formare, cu tot atâta patimă câtă revărsa spre mult sudica Varnă. Frecvența acestei carnații de nuanță variabilă se diminua însă, până la anulare, de la Bialistok, Kaunas și Vilnius spre universitatea multiculturală de la Dorpat, centrul ortodox românesc Tartu de pe Lacul Ciud în care se oglindește Kogaionul, și porturile avansate spre Golful Finic: Tallinn, Reval, Kunda, Memel, Novîi Dorpat, Kolberg și Narva. Variabilitatea, atât la domnișoara Lucreția cât și la Agnes de Krécy, est-poloneza elevă la Sonnenheim, constând în tranziția, sub tirul de cadență ridicată al șoaptelor de amor, de la o carnație alb-vânătă ca de fildeș angelic la una rozalbă pur, cum obrăjorii și bucile pruncului țâșnit, în puța goală, din dugheana mucegăită direct în cizmele lustruite cu vax Schneider, ale excelenței sale, domnul consilier aulic Oscar Hubig, de la Einsatzgruppe D, pe malul stâng al Bugului, între Nikolaev și Cherson, comandantul acestui detașament special declarând, la Nürnberg, conform notițelor Clarei Honig, că *ei* și el, Otto Ohlendorf, erau atașați Armatei 11 germane, tocmai aia cu care, cooperând în frăție de luptă stropită de sânge, a intrat, ca operator cinematografic de război, Marius Ghizdavu, în Chișinău, capitala de week-end și de vară a anilor săi de ucenicie în atelierul sculptorului Alexandru Plămădeală – ce învăța el atunci la Iași, de la Tonitza, părându-i-se insuficient de impresionist sau mai degrabă de patriotic și dedicat celor mulți și umili, încât iarăși din nou reiterat Istoria începe aici să se întunece senil ondulatoriu. A renunța la modelarea volumelor pot să-și permită Matisse sau Fougeron, artiști mai mari sau mai staliniști ai popoarelor cu datoria culturală față de Umanitate împlinită, ca și a picta fetițe cu ochi ca mura, ce vor deveni șoaime ale patriei bolșevice, pioniere ale Parrtidului, dansatoare și soliste cu taraf, uteciste, comuniste, iar în final manifestante feseniste. Dar nu protestând că este inacceptabil să n-ai deja, 11 ani, cât jumate din viața României Regale Mari, Muzeu de Artă, fa, la București după ciuruire, iar apoi să n-ai Muzeu de Istorie decât în reparații eterne, darling! Iaca, fă, de ce se alătura el lui Sergiu al Isadorei, cum că să se concentreze administrativ toată clasa politică coruptă și incompetentă, să asude la o autostradă de la Balcic la Strasbourg, spre Muzeele și Bibliotecile occidentale. E mai important acum să terminăm, domnule Plămădeală, Monumentul Unirii, cum-necum, este criză de timp, se mișcă Stalin, n-avem a emula aici cu Meštrović, al cărui Ferdinand pe cal este categoric inegalabil, Sfânt Gheorghe poporan și Făt-Frumos, cu sublinieri de giuvaiergiu parizian, modern, ale formei...

– Păi tocmai, că vreu să fiu eu însumi, își freca palmele de lut basarabeanul încurcat, nu am recurs deloc la pelerină și emfază, pentru micul trup al marelui rege...

– Nimic din ce-am învățat pe malurile Bâcului și ale Nistrului nu am dat uitării! mărturisea basarabeanul Marius bucovineanului Andrei

Hurmuzacov, sus la Hechingen. Arta frescei pentru Capela Timișorenilor din Sonnenheim am dobândit-o deja de la Alexandru Plămădeală, lucrând efectiv o vară întreagă în Catedrala de la Tighina, nu de la Ateneu cu dificilul Costin Petrescu, care o exaspera pe mama la Iași în Refugiu, tot văicărindu-se de lipsa de confort din acel prim Război Sfânt. Și tot acestui clasic perfect conștient că bomba atomică a modernității în artă există, datorez abordarea azi a Ansamblului funerar de la Sigmaringen cu mijloace care, în mod voit, nu depășesc în insolențe anul 1900... Ca să nu mai vorbesc de Fericire! Căci dacă nu mă consilia să lucrez, expré pentru Muzeul local, n-aș mai fi ajuns să-mi caute Otto Runge peisajele mele din Bugeac expresioniste, răpite de bolșevici în retragere de la Chișinău, la 1941, pentru noul Muzeu Pușkin, și abandonate în mai 1942 pe drumul Harkovului, iar eu s-o regăsesc acolo pe Daria Maximovna Riumina, căreia încă de la Antibes din 1937 îi ziceam Murocika în sinea mé, nefiind însă uriașa blond-blau varegă a lui Nietzsche sau a lui Robert Ley, ci o statuetă din cel mai fin și gingaș porțelan galben-brun de Krasnodar, inspirându-ți duioșie estetică vie, cam cum singaporeza asta finuță cu violina... înainte de a citi în presa de țoape că umblă pe la echiuriile piloților de F1!... Și încă n-o auzisem dintr-o uliță desfundată de ploi și leninizmu, repetând obstinat primele măsuri din Concertul lui Mendelssohn, chiar sub nasul nazist! Da, aproape Stradivarius lângă fosta uzină de tancuri suple, și niște tractoare butucănoase, înecăcioase de ce fum de motorină scoteau!

– Dezmăț de culoare, Bugeacul de smârcuri și secetă, am refăcut din memorie în ianuarie 1944. Nu și vreo douăsprezece pânze mici, inițial acuarele după fotografii din 1938, cetăți ale fâșiei galițiene, de la Marea Neagră la Golful Finic, începând cu Cetatea Albă, Tighina, Soroca, Hotinul și Camenița boierilor noștri disidenți, sfârșind cu Revalul lui Toma Nour și cu Narva... Duse! Luat întreg avutul Muzeului. Și Otto Runge culegând plângând de pe drumul Harkovului frânturi sfâșiate din pânze ghizdaviene, de baionetă, sau șiș partizănesc, după abandonarea camionului mitraliat... Ceea ce n-ar fi fost cu putință dacă ageamiul de Hitler asculta și mergea pe mâna strategului Horea Bratu și o lua pe cărarea *sadoveniană*, declanșând dinspre Basarabia sau Țara de dincolo de negură, pe Nipru, de la Kiev la Smolensk și Vitebsk, marea operație de învăluire a trupelor Cominternului, plasate impertinent pe poziții ofensive mult avansate față de linia Stalin, iară nu invers, să plece de pe drumul Moscovei și să coboare pe meridian ca dracu spre Krasnodon și să caute în sudul Ucrainei armate roșii presupuse concentrate pe-aici, când oricum curățarea acestui spațiu cădea evident în sarcina grupului de armate româno-germane, comandat de generalul, apoi mareșalul, Ion Antonescu.

S-a stat, deci, s-a zăbovit în prostie, pe malul Prutului, în inactivitate, uitându-ne neputincioși peste râu, la cum activul de partid și securitate masacrează, deportează sau tâlhărește pe românașii noștri!

De la vest către est, pe direcția Przemyśl, Lwów, Winniza, feldmareșalul Gerd von Rundstedt trebuia așteptat, să avanseze meridian cu meridian, cu Armata 17 germană, poate și cu, hm, Corpul 8 ungar, ceva mai la sud, de la Colomeea la Camenița, iar sus-sus, nemuritoarea, mereu renăscuta Armată 6 germană, urmând loviturile de berbece ale Grupului 1 blindat, să penetreze între Jitomir și Berdicev, pentru a se împrăștia apoi spre pravoslavnicul Kiev și, în jos, spre Umanul nostru.

Abia după recucerirea acelei Molotovii cedate de Ribbentrop în august 1939 și re-cedate de Churchill-Roosevelt prin Carta Atlanticului, lansată în 14 august 1941, și la care unchiul Jan Joe gruzinul a achiezat bucuros și bănuitor, la 24 septembrie același an, puteau și ai noștri să se avânte dincolo de Prut, de Nistru, de Bug, de Nipru și de Doneț, fără a risca din flanc lovituri întârzietoare din partea vrăjmașului roșu.

– Eu nu înțeleg, se pocni cu palma peste frunte să se trezească Iancu Noveanu, în faimosul Atelier Ernst Barlach încropit de Marius la fată la Basel, cum de mai rezistă rușii ăștia, cum de nu se destramă din lipsă de identitate federația asta a lor, după douășpe cincinale, adică 60 de ani de bolșevism sărăcăcios, obraznic și tâmp!

– Rușii sunt oameni serioși! tresări părintele Damian, greblându-și cu degetele ca cireșele albe firmiturile din bărbuța albă și puțină, ca de emigrant alb rătăcitor prin cazinouri central-europene, inclusiv imprudent la Liov, la al lui Isidor Suceveanu. La ei, nu ține clasa politică să se râză pe la televizor ca să facă și pe amărâți să se râză. La ei, se iese în stradă direct cu portretul lui Stalin peste Elțîn și, atunci, ce zice fratele Marius, că e cam devreme să ridicăm Carnavaleturi, merită a se privi și din perspectiva dacă nu cumva, la noi, evenimentele din 13-15 iunie 1990 n-au fost regizate tocmai pentru ca partidele istorice să rămână-n muzee, iar cele dupe la sedii să se angajeze că nu vor ieși niciodată din statut, din statutul de fațete multiple ale fesenismului comunist original și vesel...

Gazda dormita, Irinuca venise cu cafele, iar soțul ei blajin, softistul de renume mondial la joace Hans Morgenstern, purta pe buze un zâmbet infinit, jucându-se pe Internetul gazetăresc, că era senzație, strecurându-se trupe rusești în Kosovoul bombardat cu mari cheltuieli de NATO, iar interesul economic al Moscovei părând a fi a nu stârni un embargo de investiție tehnologică tocmai în momentul dezbolșevizării economiei. Părea acesta un mare act de sacrificiu, dar și fanaticul Miloșevici nu degeaba le trimisese pe frate-su ca ambasador să le tot ceară ajutoare!

– Simt așa, mărturisi Sergiu Enache, uitându-se cu plăcere la Isadora, un abur ca de sânge și un abur negru ca de praf de pușcă, vine dinspre Ținutul Kosovo, trece pe la Târgu Mureș, o ia spre Dubăsari și Tiraspol...

Îi conveneau părinții Isadorei, Irinuca și Hans, ca și apartamentul de la Basel, cu tot cu „firma“, adică Atelierul Ernst Barlach al lui Marius de peste Rin, din Caliogstrostrasse, în cartierul Riehen, aproape în Germania.

Se mai îngrijora totuși că o nevastă care n-a mâncat salam cu soia ar fi putut fi o tinichea de coadă în cariera politică de îmbogățire exponențială prin vânzarea pe comision de fabrici și uzine, dar se încuraja singur că n-are decât să modifice puțin Constituția, intitulându-se *președinte al tuturor românilor de pe mapamond*, dându-le și drept de vot oriunde s-ar afla. Cu șepcuța întoarsă șmecherește pe ceafă, el avea în acutul moment de reverie precisă, o privire de cutezător: ah, că frumosu-i, gândi fata, parcă-i Che Guevara! Și ieși din atelier amețită de fericire, lăcrimând și fredonând nejustificat duiosul, madonnar, răscolitor de gloate, *Don't cray, Argentina!*

– Ca gazetar cu experiență și valoros mega-analist, tocmai intervenise cu promptitudine avocățească însuși Zahei Avăcăressi, eu explic *excesul* de implicare în Ținutul Kosovo, atât al americanilor cât și al rușilor, prin campaniile electorale ce vor zgudui în curând cele două supraputeri, atât Clinton cât și Elțîn având a compensa în chipul acesta tot niște excese: Clinton unul de tinerețe, Elțîn unul de sens contrar. Și nimeni nu poate ajunge în capul statului dacă nu-și echilibrează perfect imaginea, îndeosebi după ce dansează ca un urs!

Așa concluzionă Avăcăressi fluierul final al emisiunii și privi zâmbitor spre cei prezenți, luminându-i cu ochelarii, ca un profesor de geometrie care, după ce i-a pus pe elevi să determine ariile pătratelor construite pe laturi, a dedus teorema lui Pitagora și algebric, aplicând de două ori anterior redescoperita tot de ei, numai prin metode active, teoremă a catetei.

Sir Sergiu venea din Serbia, de la Gracianița noastră, unde dusese ajutoare din partea Fundației Utopia Romană de Protecția Monumentelor Strămoșești. Luase ca șofer pe frate-su, Vip, curajosul Viorel Pepi Enache, iar pe Iancu Noveanu și pe Tani Damian ca încărcători-descărcători, deoarece îi solicitaseră mai demult sprijin moral, fiindcă nu le ajungeau pensiile. Întoarcerea cu microbuzul parlamentar prin Basel va fi fost indusă paranormal de Isadora, iar frații Ghizdavu s-au conformat *dând* pentru Fundație, cu speranțe în restituiri imobiliare pentru românii de la Roma.

– Va fi război și pace și jubileu la anu'! zâmbi iar concluziv și superdotat analistul. Cine vrea azi bani de pe piața ideilor, eu îi recomand să lase deoparte micile tensiuni internaționale și să aibă pregătite, pentru momentul de război sfânt mediatic, materiale pe alte subiecte. De o pildă, eu aștept să crape Regele Mihai sau poate s-o mierlească Ilie Ilașcu. S-ar crea vremelnic un vârf de senzație, de eroism electoral, ca când a murit Coposu. Și cine e băiat deștept ocupă taraba ideilor cu textele deja pregătite, doar să se completeze data decesului și să intre la tipografie!

– Voi, bă, vorbiți de Corneliu Coposu? i se năzări lui Marius că e vizitat de o delegație a puterii, a Convenției Democrate. Băăăi, îngroșă el vocea subțire de nonagenar cât mai vulgar cu putință, băi!!! Ce-ați făcut voi, bă, în *trei ani* de guvernare, cât a durat Războiul meu Sfânt din Est?...

Nimic. I-ați păcălit p'ai lu'Iliescu de se așteptau că să vă înjure pe voi populația, în caz c-o veți sili să se jertfească pentru reformă!

– Bine, tată socrule, se răsuci împăciuitor Hans Morgenstern, dar ei n-au guvernat singuri! Și succesele, și neîmplinirile liberalo-țărăniste trebuie distribuite după algoritm. Cu maghiarii, cu gruparea Roman...

– Da. De acord. Știu poezia!... P.D.-ul ca principalul factor fesenizator, bla-bla-bla, bla-bla-bla! Băi, să vă spui eu ce-ați făcut, că sunteți inconștienți: n-ați făcut NIMIC!... Da' chiar nimic! N-ați progresat nici măcar cu-cu-cu-cu... un micron din ăla, în chestiunea reconectării națiunii la România Regală! Nici pe plan monarhic, nici în povestea Re-Unirii și nici măcar în chestiunea readucerii partidului cominternist la efectivele de dinainte de Războiul Sfânt!... Voi nu vedeți unde ați adus situația? Cum putem califica acest lucru?... Știți ce ar trebui să vă fac?... Să vă pun în fața plutonului de execuție! Asta meritați, pentru că ceea ce ați făcut voi înseamnă pactizarea cu inamicul!

– Domnu' Ghizdavu, se interpuse aici umil între veterani ubicuul ștab Avăcăressi, vă rog să analizați cu discernământul dumneavoastră acest lucru! Și eu sunt pentru măsuri ferme, dar este bine să ne păstrăm luciditatea minimă necesară și să avem o viziune obiectivă, globală, ca de sus din elicopterul voievodal, asupra situației de la noi din republică!

– În trei ani, bă, nu se lăsă Marius, n-ați făcut decât să vă meritați temnițele în care ați pătimit! N-ați format un tineret politic idealist, care să depărteze de la el gândul înavuțirii profitoare de corcirea nomenclaturii cu interlopimea și străinii... Vrem o generație atentă la cine se jură că nu fură!

Devenise insuportabil. Avăcăressi, care avea la Fundație toată presa, nici măcar în solidele hebdomadare anarhiste nu găsise asemenea ură ca de *hater* transnistrean, revanșard sau revizionist. Ce învățătură și ce folos se puteau trage din toate acestea? Se duse la Hans și se prefăcu că citește peste umărul lui știrile, hotărât să-l lase pe deșțărat să se demaște până la ultimii pitici de pe scoarța cerebrală a creierelor sale.

– Da' ce-am zis, mă Mariusică? dădu din umeri jignit și îngrijorat Jenel Noveanu. M-am mirat și eu că rușii mai există, după douășpe cincinale de comunism, ca ruși, când firesc era să iasă din robotul de bucătărie chopper totalitar complet deznaționalizați, cu o identitate formală de *Homo sovieticus*, fără memorie și fără noi aspirații imperialiste!

– Altceva nu a zis! se închină tot atât de spăriet Tani Damian.

Ambii oaspeți se și vedeau dați afară din atelier, cerșetori vârstnici, murdari și hămesiți, pe trotuarele strâmte și neospitaliere ale Baselului, patrulate de câini vagabonzi uriași față de cei din București, recrutați din sentbernarzi fugiți de la datorie din munți, sătui de austeritatea unui mediu asemănător cu iarna stepelor și de căutatul cadavrelor sub nămeți, cum Otto Runge pe Marius, în gropile de obuz ale aerodromului din Gumrak, în decembrie 1942.

Ambii aveau peste decenii, la Atelierul Ernst Barlach din sud-estul Alsaciei, senzația încercată deja în iunie 1941, în Strada Liliputană, la Atelierul Amedeo Modigliani, că plasticianul avocat Marius Ghizdavu este *altfel* decât ei, un *Homo solus* ireproșabil, un geniu cu adevărat singur!

Și chiar era!

Atunci îi mânase pre dânșii pe front, sub cuvânt că El are o Operă mare în cap, nestemate, și nu e cazul să-și verse sângele, când scopul mai binelui românesc înălțător și-l atinge mai productiv cu... pensula!

În realitate, toți știau că rămâne în Capitală să încropească un dispozitiv de chichițe avocățești, cu care să creeze o breșă în legislația în vigoare, care îi interzicea nürnberghian să contracteze un mariaj cu o „jidaucă“ X, pretinsă poetă, Clara Honig, nu cu Rusoaica aia de la Nisa.

Acum se întrebară cu groază dacă nu cumva Murocika *n-a fost* totuși spânzurată la Harkov în aplauzele grele ale fesenistelor, pentru colaboraționism orizontal cu inamicul nici măcar german, ci român!!! Poate a fost o confuzie, poate e vie, poate s-au regăsit, poate s-au căsătorit în cel mai desăvârșit secret, tot la Odessa, ca Prințul Carol cu Bizantina.

– Niciun popor, lăcrimă el, n-a suferit în istorie cât marele popor rus. Ba, așa cum a demonstrat tatăl meu, istoricul Voicu Ghizdavu, dacă nu era acest bloc slav în drumul tătaro-mongol, Europa, roasă în Balcani de turci, în Pirinei de mauri, ar fi fost azi o părticică a Asiei. Niciun popor, repetă el cu ochii roșiți de simțire ca ai unui matelot dintr-un submarin cu propulsie atomică sub sloiurile arctice, când își amintește vâlceaua cu mesteceni natală, iniștea albastră și câmpul de hrișcă, nu cunosc niciun alt popor care să fi combătut bolșevismul cu fanatismul tragic cu care au făcut-o rușii lui Pasternak și Denikin! Și n-au fost înarmați din exterior ca afganii, nici au luptat alții pentru ei în Marele Război Civil pentru Apărarea Patriei, cum s-a-ntâmplat în Coreea și în Vietnam! Însă ce mă uimește cel mai tare, de pe când eram student la Paris, este că ei s-au bătut cu utopia totalitarismului marxist încă *înainte* ca aceasta să se uzeze compleeet, la aplicarea de către analfabeți a unor teorii încâlcite, greu de stăpânit în practică chiar de către niște academicieni de renume mondial!

– Însă, cuprinse el într-o singură privire pe Sergiu și pe Isadora Morgenstern-Enache, ce nu vă puteți voi reprezenta urmărind doar discoveriile biruitorilor vremelnici din Războiul Rece, este *concretul* în satul sovietic al acelei de desen animat erecții a săgeții strategice de pe hartă. Zic sat, dar putea să fie și localitate mare, de interes raional, regional, republican sau unional. Același scenariu, repetat identic de zeci de mii de ori, în zeci de mii de locuri.

Mai întâi, funia frontului se mișca dinspre Europa spre Ural. Nu cu viteza fulgerătoare dorită de bietul Hi. Până prin septembrie, abia dacă se străpunsese bine, mai puțin la nord, mult mai mult la noi la români în sud, linia fortificată Stalin, adică granița acceptată de învinșii Lenin și Troțki

după ce polonezii lui Pilsudski și ai mei i-au chelfănit bine pe Stalin și pe renegatul, de-un sânge cu ei, Tuhacevski. Era, deci, timp destul până să intrăm în satul, Proletarskaia să zicem, noi și germanii, adică *să vină fasciștii*! Ei bine, acest răgaz era exploatat cu un talent managerialo-organizatoric pe care stalinismul era bine să-l folosească în scopul consumului sau al culturii. Cu prioritate, se retrăgea personalul militar cu tot cu tehnica de luptă, aprovizionări, aparat politico-ideologic și de supraveghere a oamenilor. Desigur, asta când Stalin nu ordona, tot atât de copil în fața ecranului cu joace precât Hitler, rezistența până la ultimul cartuș și ultima picătură de sânge. Mai fugeau diferite vipuri temătoare de întoarcerea roții istorice, precum și persoane mai descurcărețe, care din câte cunosc eu comunismul, trebuie să fi avut pile, cunoștințe și relații sau măcar să fi știut cât și unde să dea șpagă, ciubuc, bacșiș.

Frontul este adesea un val ezitant, mai împinge în adâncimea tactică, se mai repliază după împrejurări.

Când bubuitul tunurilor noastre și al celor naziste nu mai poate fi contestat la gazeta de perete din grădinița cu ronduri cu pansele plantate de pionieri sau de deținuți, se întrunește *Comisia*, alcătuită din factori de putere locali, din delegați de la forurile superioare de partid și securitate, precum și din observatori neutri, care raportează pe alte canale. Această Comisie stabilește suspecții, pe baza unor liste în genere preexistente, atât la nivel local cât și la forurile de rang raional, regional, republican sau unional. Este vorba de cetățeni care, datorită *bubelor* din familie sau comportamentului indecent cu cei mai buni fii ai clasei muncitoare aliate cu țărănimea colhoznică, încă n-au apucat să-și facă stagiul de muncă reeducativă forțată în folos obștesc. Desigur, unii adică toți acești dușmani ai poporului, cum vor sosi românii și aliații lor, ar deveni Cavaleri ai Cruciadei antibolșevice! Tovarășul vraci și tovarășul inginer de suflete să bifeze! Cine-i bun de muncă, să se încoloneze și s-o ia încet-încet, direcția Ural-Sibir. Cine nu, sau ar putea chiar și-n lagăr să se ție de sabotaje sau mîșlenii, indicația verbală este să ne scăpăm repede de ei, cu cheltuieli minime și cu maximizarea efectului educativ.

Adică să fie împușcați în ceafă și îngropați chiar, ostentativ, în curtea securității sau a sovietului, eventual cu turnare de var pentru îngreunarea efortului de identificare, dacă biruitorului vremelnic i-ar veni chef să pună prizonieri partizani sau simpli ostatici să-i dezgroape ca să arate Occidentului că poate era cam același lucru dacă se alia cu totalitarismul brun împotriva celui roșu.

– Occidentului ăstuia, se încruntă Agnesa de Krécy, i s-au arătat ciolanele ofițerilor polonezi lichidați la Katyn cu miile și puțin a lipsit ca partea sovietică la Nürnberg să impună totuși legenda că fasciștii au comis odiosul masacru și, pe urmă, au chemat Crucea Roșie și presa internațională în scopul denigrării justiției sovietice, cea mai înaintată din

lume, organizată de nemuritorul filoromân Andrei Ianuarievici Vîşinski, pe principii marxist-leniniste şi feministe, cele mai avansate ştiinţific!

– Occidentul, rânji cu placa dentară Marius, a acceptat de frica diviziilor electorale ale Papei adevărul despre Katyn, dar în restul târguielii lugubre pe cifre, adevărul e şoptit pe jumătate sau deloc... Fiindcă e o singură stratagemă retorică să explici gloatei de azi de ce trebuie să celebreze, ca victorii epocale, zdrobirea Germaniei şi Japoniei **cu preţul bolşevizării**: 1) a jumătăţii de Europe Galiţia Mare, care tocmai trebuia, era gata, să se exprime artistic şi filozofic în universal, adică să recupereze la Liov toată Istoria Netrăită, şi 2) a unui miliard de asiatici dintre cei mai vrednici şi creatori spiritual! E o singură metodă eficient manipulativă: să nu scapi vreun prilej de a demoniza Wehrmachtul şi de a ridica în slăvi Armata Roşie. Adică să katynizezi Istoria.

Uite cum! Venea funia frontului să te strângă de gât, pe tine proaspăt nomenclaturist, faraon la... Plo-re-talskaia sau Proletarskii, după epurările de imitaţie la conflictul lui Hi cu vechea gardă S. A. a lui Ernst Röhm... Ţi-ai făcut datoria de soldat: ai înlesnit retragerea potenţialului militar pe poziţii dinainte stabilite şi ai lichidat pe toţi cetăţenii bănuiţi c-ar putea colabora cu inamicul româno-german, ce stă să-şi facă intrarea triumfală în cetate, i se şi aud motoarele, forţate demonstrativ. Vine, vine, vine Antonescu şi cu Ghitler! Vnimanie, il fait bolşoe vremia să îţi arăţi devotamentul de nastoiaşcii kommunist, aplicând eine Strategie der Verbrannten Erde, tactica pământului ars de să nu mai aibă ce mânca nici măcar populaţia civilă abandonată inamicului!

Cum? Dinamitând podurile, incendiind depozitele, fabricile, fânul, lanurile, casele, mai toate de lemn, încât nu mai rămâneau decât înalte, sinistre păduri de hornuri, până la Volga, mereu aşa. Ocupantul n-avea decât să intre în acest iad de flăcări şi fum, cu maşini infernale explodând încă, ici-colo, şi cu puştime flămândă, dar fanatizată, trăgând cu pistolul în tine de te miri unde.

Această nimicire a comunicaţiilor şi adăposturilor, otrăvirea fântânilor, privarea adversarului de hrană şi combustibil, transmiterea indicativului „smert nemeţkim okkupantem" către formaţiunile teroriste civile, dinainte instruite cum să se descurce tehnic şi cum să reziste psihologic faptului că, invariabil, replica ocupantului era a ucide copii, bătrâni, femei, toată această risipă demenţială de materiale şi de oameni demonstra cu putere că nomenclatura sovietică mergea pe principiul, aplaudat de Churchill-Roosevelt, că cu cât e mai mare numărul de victime, cu cât sunt mai fotogenice ruinele, cu atât la masa verde îi va reveni întru bolşevizare o porţiune mai mare din planeta noastră! Atât spre România şi Albania, cât şi spre Vietnam şi China...

Se termina cu ocuparea localităţii Proletarska. Se mergea spre următoarea, aflată deobicei după zeci de kilometri buni în spaţiul vast al

inamicului.

Acum puteau veni în siguranță deplină, privilegiații acestui război dement: bine hrăniți, spilcuiți, aleși pe criterii de prăsilă SS, membrii unei Weltanschauungstruppe, medici, literați, filosofi, lume bună care se îndeletnicea cu purtarea războiului așa-zis ideologic, al concepțiilor tot hiperștiințifice despre lume, mare lucru neavând ei a face decât a împușca la o groapă la marginea satului evreii, țiganii și – rareori s-a vorbit despre ei! – asiaticii trecuți dincoace de Ural din proprie inițiativă sau ca efect al politicii sovietice de modificări de frontiere în zonele cucerite și de bulversare a proporțiilor etnice combinată cu deznaționalizarea elitelor.

În fine, se mai întâmpla ca Natalia Kuraghina și Elena Rostova să fie comsomoliste fruntașe la învățătură și să placă ofițerilor încartiruiți în casa președintelui colhozului „Drumul lui Lenin", izolată și rămasă neincendiată. Într-o noapte, ele sunt trezite de Alioșa, de la gruparea de partizani din mlaștinile apropiate. Am o bombă cu ceas englezesc, trebuie pusă sub patul ocupantului care vă dă ciocolată. Nu executați, treaba voastră! Aveți însă frați încorporați și părinți încă vii în zona liberă de fascism, ca să nu mai vorbim că la revenirea Armatei Roșii veți fi spânzurate! Bine, dar fasciștii vor împușca de fiecare ofițer două sute de oameni din sat și, de fiecare răcan, câte o sută dintre ai noștri, și așa lăsați de voi fără nimica de mâncare! Voi fetițelor, gândiți-vă doar că Parrtidul vă va umple tunica până la buric cu decorații și că, din punct de vedere ca ritual, cel mai ideal e ca ocupantul fascist să treacă prin foc și sabie întreg satul, ceea ce ar însemna că vom amenaja muzeu, și poeți din întreaga lume mai progresistă vor veni să se inspire, ca și o groază de cineaști!

– Venea apoi, peste același Proletarskovo invers funia frontului, de la est către vest, ceva mai repejor, fiindcă armatele roșii se întorceau motopurtate în câteva **sute de mii** de vehicule excelente, americane. Acum aplicau nemții acea blestemată Politik der Verbrannten Erde: ce scăpase prin minune sau neglijență nears scrum, va arde riguros acum. De data aasta va arrrde cu siguranță! Mai bine planificat și executat, cum a fost cu bombardamentele germane din București: în câteva ore au lăsat goluri de neuitat, mai ceva decât buldozerele tovarășului Cea.

În fine, primită cu flori, porumbei, ghirlande, lozinci, se întorcea autoritatea sovietică de partid și securitate, prima măsură nefiind alta decât aceea franceză a răfuielii de mahala cu Murocika mea și cu celelalte colaboraționiste, dar infinit mai sinistru: destul un fel de bară ca de fotbal, de care se legau frânghiile. Am foarte clar în memorie un filmuleț de epocă. Dintr-un camion, un urangutan cu șapcă leninistă citește agitat o sentință, gloata care a săpat groapă comună cu nemții la marginea satului acum aplaudă în centru, îngrozită, căci e vorba de ruși contra ruși. Fetele sunt în picioare în alt camion, sub bară, cu ștreangurile fucikiene de gât. Un semnal dintr-un pistol sau dintr-un fluier și gata tot!

Camionul cu frumoase comsomoliste, care doar au sabotat politica rasială a inamicului arian, își are oblonul din spate coborât. Huruie, pleacă și picioruşele mai alunecă pe metalul platformei, apoi rămân să se zbată în aer, în timp ce şoferul cârmeşte spre Bierlin, să-l caute pe Ghitler.

– Vai, genocidul e un pic mai mare! făcu ochii mari Isadora.

– Interesant că din 1944, de când vedem noi jurnale cu ştiri sovietice, aproape toate, glumi învățătorul Bazil Frâncu, şi nu vorbesc de gargară cu realizări, sunt ilustrate doar cu Piața Roșie, ca și cum ar fi vorba de o țărișoară cât Vaticanul Sfântului Petru, și nu de un sfert de Pământ sau cât este! O treime. Eseninean, satul rus lipseşte din calea reporterilor, cam este acesta calvarul prin care a trecut, un dublu tsunami spre est și spre vest, ca să mă exprim în termeni de senzaţie, Marius. Da, e deja un miracol că rusul, lovit de străin, şi mai amarnic încă de ai săi, mai există ca rus.

– Cred, ca și Blaga despre un etern al nostru, în <u>Miracolul de regenerare de națiuni al Satului</u>, privi nostalgic spre trecut popa Tani. Satul rus, cu pitoreștile sale izbe cu mesteacăn Esenin, din încheieturile de lemn ale cărora seara greierii cântă mai tare, în timp ce, tot din lemn, noua biserică își bate clopotul a vecernie chemând lăcuitorii a-și întoarce gândul cel mai curat spre Pantocratorul, va ști în scurtă vreme să transfuzeze o nouă conștiință morală noii clase politice în formare, încât încă în cursul vieților noastre scurte să se arate primele semne de adevărată înnoire revoluționară: <u>întoarcerea Capitalei spre Europa, la Sankt-Petersburgul cel de mare prestigiu cultural</u>, și civilizator până la readucerea țarismului în actualitate, sub formă nouă, profund constituțională și profund democratică, creându-se premizele ca în mai puțini ani decât i-au putut face fericiți noile tehnologii pe japonezi, să ajungă și rușii la nivelul de trai al acelei latitudini, anume cel canadian!

– Evident, şmecherii occidentali care ne sug și pe noi, zise Sir sau Vip Enache, vor unelti să mute Flota Rusa de la Marea Baltică la Marea Neagră, dar nu-s așa de nătângi să accepte nici noii stăpâni de la Moscova!

– Iar ai noştri, politicieni și electorat în egală măsură interesați, privind cu uimire la vecin, să se înțelepțească și să modifice și la noi Constituția, în sensul dorit de toți cei care vor ca România fesenistă și imperfectă, fie ea dejistă, ceaușistă sau brucaniană spre asimilarea valorilor democratice iorgovane, să fie doar o gară de start, dincolo de care cu toții, tineri și bătrâni, bărbați și femei, români și cetățeni români, ortodocși și păgâni, republicani și regaliști, sponsori și amărâți etcetera etceteraaa... să ne putem rosti cu toții, dacă mă pot mărturisi astfel, parafrazându-l pe un emanat prof de marxism, că România Regală rămâne România Regală!

Aplauze furtunoase cutremurară Atelierul Ernst Barlach de la Basel, cu planșele pentru Mănăstirea Miorcani și Отче наш cu tot. Jenică, Tani, Hans, Irinuca, Isadora și cu Sergiu izbucniră în urale.

Ochii de culoarea ursului de pe sticlele de bere, ai lui Marius,

scăpărau, aruncau niște scântei periculoase, de ațâțător la un nou război.

Iar Avăcăressi bătea din palme și aclama, dar ca toți oamenii politici de excepție nu uita nimic, băga la cap că Diaspora n-ar privi cu ochi tocmai răi, chiar și din Elveția, o revenire a Țării spre forme de stat de mare tradiție medievală, evident reformate în spirit euroatlantic. În gradul cel mai înalt, era fermecat de calitățile de eseist ale conversației domnului Atanasie Damian. Acesta, deși popă, era omul cel mai nimerit atât ca consilier pe probleme de spiritualitate cât și ca antemergător să dea la analiști să comenteze o carte în care să pună problema din punct de vedere ca ontologie, dacă o biserică ortodox-bizantină sadea mai poate fi plăcută Sfintei Treimi atâta vreme cât ea este siluită în voința ei să *con-sacre* o formă de stat diavolească, republicană, pretins științifică.

8

Surd ca Beethoven, Marius Ghizdavu deveni brusc un *Homo solus*.

Își lăsă oaspeții să sporovăiască, se retrase în camera obscură a atelierului. Sub proiectoare Philips, albe ca Soarele, creștea mereu o ebosă a frescei Întoarcerea de la Stalingrad, destinată unui zid exterior la Mănăstirea Miorcani. Suflete cu mioritice cușmi, mai bune la ger decât casca *Gott mit uns* a aliatului, vin, pe calea ferată în loc de alt reper în vastul teatru de luptă plat. Au ajuns în gara Tiraspol și parcă pulsează la gândul că în curând vor trece spre Țară *podul peste Nistru*. Pictorul, care a dobândit arta lui Michelangelo de la Alecu Plămădeală, în Catedrala de la Tighina, pe la 1934, iar doi ani mai târziu, când Brâncuși l-a provocat cum că fiorentinul prea îmbracă în carapace de carne făptura umană, a replicat cu rupere de relații că acel **Homo solus** fiorentin nu s-ar fi pretat la a sculpta... găini! El îi surprinde pe ai noștri, bărboși în prizonierat ca Ilie Ilașcu, tocmai în momentul, de mare interes dramatic și compozițional, când sunt întâmpinați cu o ploaie de pietre, de un grup compact de feseniste Rubens transnistrene (Marin: Dickedamenmalerei), asupra cărora se apleacă, nu fără caldă simpatie, obiectivele videocamerelor televiziunilor Națiunilor Mari Unite, fiindcă suntem inculți și n-avem Ermitaj, nici Gazprom, nici gliptoteci ca la München sau copii pe șevalet, cum se făceau la Peleș, ale capodoperelor din Istoria Artei Universale...

Ploua mărunt peste ruinele înnegrite de incendii ale Harkovului.

Aici arta Pământului Ars a atins perfecțiunea.

Ca să se creeze ocupantului o problemă suplimentară după ce și-a întins comunicațiile până aici, Parrtidul a cujetat și a decis ca, populației lăsate plocon ocupantului, să i se ia orice urmă de rație!

Un oraș muncitoresc cam cât Bucureștiul vremii, crede Marius,

vizitator mai mult nocturn, să nu compromită deloc pe balerina Daria Maximovna Riumina, ai cărei părinți sunt duși prin lagăre, ostatici muți, și potențial trădători deoarece au cunoscut bine Occidentul.

– Și tu? privește Marius în ochii Murocikăi sale ca Omar Sharif în ai Geraldinei Chaplin. Tu, tuu ai fost lăsată aici ca să kidănești sau chiar să killerești pe cine, pe cine, pe cine?... Oare nu cumva chiar pe mine?

– Niet! râde ea cu toate gropițele din obraji. Nici vorbă! Ne intrigă doar prezența tovarășului doctor Lecca aici. Știai tu că și-a completat studiile medicale la Harkov? Și că a fost bun prieten cu trădătorul Jozef Pilsudski, lituanian după acte, care a oprit în 1920 trupele Cominternului pe Vistula? Și că au scos împreună o revistă *socialistă*, „Robotnik"?

– Nu mă miră, socialist e și-acuma doctorul Liviu Lecca. Niciodată gelos! Și săritor. Nu ia bani de la muncitori și țărani pentru consultații, dealtfel expeditive, deci n-ai avea motiv, micuță bolșevică, să-l urăști!

– Noi marxist-leniniștii, ca și fasciștii sau naziștii, vedem în social-democrația de dreapta un fur al masilor noastre, de o periculozitate mai mare decât chiar burghezo-moșierimea... Și decât obscurantismul și misticismul... Las' că știu eu c-ai fost călăuzit până la mine-n crivat de *spiritul* filologului Hasdeu, care cunoștea Harkovul ca-n palmă, studiind și el aici, ca și tine, Dreptul. Numai că nu politică este calitatea în care ar putea reuși acest domn doctor Lecca să dăuneze Uniunii Sovietice! Află că el umblă cu un Oberkünstlerfürst Otto Runge și, și, și, și strânge pă peste tăt relații despre un anume Zarski și despre cunoscutul profesor Vorobievici, în scop macabru de spionaj tehnologic *funebru*, nu militar.

– Vorobiov nu Vorobievici, îl corectă Mișu Focșăneanul, mirându-se la Marius cu ochii lui mici tătărești de frumusețea Murocikăi, demnă de penelul unui Kramskoi. Vorobiov al meu nu e peisagistul călător în Levant, Balcani și Italia, profesor la Academia de Arte petersburgheză cam când Domnița Ralù ctitorea la București Beauburgul Cișmeaua Roșie. E tot prof, dar nu pictor, și e de-aci din Harkov. Se pare că el e ăla care l-a îmbălsămat pe Lenin! Iar Zarski e cineva ceva pe-acolo cu întreținerea mumiei, n-am toate datele. Iar Otto Runge?... Element dubios. Ia provoacă-l tu, nu cumva a lucrat cu arhitectul Speer? Am informații că nemții țin să înalțe, în Berlinul capitală Lumii, rebotezat, hm, „Germania", poate dă dracii și atât mai rămâne din tot Reichul, o cupolă cum cred c-ar fi visat Ceaușescu peste Casa Parlamentarului. E la mintea zaiațului că nu oriolul german se va face obiect al cultului acolo, ci cu timpul, mumiile leniniste ale marilor Cavaleri naziști: Hitler, Himmler, Goebbels, Goering, Rosenberg, știu eu, cred că nu mai mult de doișpe, din considerente mistice. Iar megacasa va avea 12 intrări pentru cele 12 cozi care se vor forma, în Piața Brună, vizavi de superbigul Unirea, nu numai profii germani urmând a se perinda pe aici, sosiți cu hitlerjugenzi și hitlermedchenițe din toate colțurile Imperiului, ci și bieții sclavi de casă, poate unii de prin Birobidjanul profesorului Bratu,

vizitatori cândva și ai, ai, ai, ai Mausoleului Lenin, ajuns sub lacul de acumulare promis de naziști, cum Orșova și Ada-Kaleh... și Ada-Kaleh... Provoacă-l și află tot, Marius! Fiindcă nu mă duce de nas Runge ăsta tocmai pe mine! Straniu că nemții sunt interesați și de Mausoleu, nu doar de Sarcofag. Chișinăuianul Alexei Șciusev, arhitect al Mausoleului lui Lenin 1930 și director al Galeriei Tretiakov, a proiectat în Basarabia pe la 1912, când te-ai născut tu la Lwów, habsburg, biserica din Cuhureștii de Sus. Iar la Moscova, Kazanski vogzal, de unde-ncepe Transsiberianul. Plus Biserica Eroilor de la Kulikovo, pe Don, unde rușii au apărat la 1380 Țările Române și Evropa de barbaria mongolilor, care visau încă un An 1241.

– Da, îl provoc pe Runge, dar anchetat de „piteșteni" la Canal, voi... recunoaște, în baraca 13, că am voit numai să influențez negativ pe Șciusev, să nu-i dea lui Stalin ideea de a construi zgârie-nori ca Casa Scânteii în Moscova, de să pară francezilor staliță mai comunistă decât Bucureștiul...

– Fie!... Se va aranja să ajungi la Canal abia în vara lui 1952. Și vei ieși mai mult fotograf decât pictor, scăpând totuși nereeducat. Iar soarta unui om ca Șciusev e să primească 4 (patru) Premii Stalin, băi al dracu'!

Astea sunt în genere neplăcerile, inconștiențele și câștigurile artistului iubitor de vinuri bune și de femei frumoase. E legea numerelor mari să ți se întâmple dacă reușești să recrutezi numai muze de excepție.

Lui Marius Ghizdavu, una i s-a sinucis: Laura Lecca, zisă Aura, la 42 de ani, el având 27. Și tot lui, o alta, Daria Maximovna Riumina, mângâiată ea Murocika, având amândoi ochii pictați de Nicolae Tonitza, i-a fost împușcată în împrejurări tragice. Tragice cu adevărat! De fapt, i-a fost spânzurată. Nu vrea să spuie, deoarece se simte copărtaș moral la fapta enkavediștilor ce urmau la pas liniștit, mult în urmă, trupele combatante, precedate de *batalioanele de sacrificiu ale zekilor*, a căror mortalitate era totuși mai mică, peste câmpurile de mine, decât în lagărele de muncă.

– Nu știu, Sergiule, cum să-l iau, că nu mai e stăpân pe toată memoria lui din Războiul Sfânt! Murocika asta cică era și gravidă, adică însărcinată de el. De-aia umbla prin birouri s-o aducă la Ziduri. Ar trebui miros real de funingine, de praf de pușcă, exalații de la gropi comune scormonite de procurori, pentru ca madlenic-Proust să ne verse el însuși relațiile cerute!...

– *Ar trebui* verificat! Dar nu e simplu deloc. De îndată ce a căzut Odessa și, lăsându-și securitatea roșie bombă-n clădire, iresponsabilii de la București au ordonat „represalii", cum de la Paris tocmai în Vandeea, fără a se anticipa dimensiunea consecințelor din teren, în timp ce, cu scriitorul reporter Căinaru, alt nebun ca el, ce-și căuta bunicii, fotograful de război Ghizdavu era deja pornit spre Harkov, care tocmai cădea și el. Duminică 26 octombrie 1941, cei doi prieteni au serbat acolo pe ortodoxul și marele Sfânt Dimitrie, atrăgând la chef pe un oarecare Oberkünstlerfürst Otto Runge, blond cu ochi ca șpanul, posesor de Schokolade, Kognak și Bier.

– Ideea nu a fost a pictorului, ci a soțului Dorei, Grig, scriitor, care

nebun, cu concursul unui mameluc arab (?!), Abdul (nume de cod?), la sugestia unui căpitan Tobă sau Surlă, ce lucrase cu Dabija, cu Supeanu și cu Hulpe, trebuia să-l găbjească pe însuși mareșalul Uniunii Sovietice S. K. Timoșenko, știindu-l Comisar al Poporului pentru Apărare-Ocupație și socotindu-l profund implicat – poate chiar comandant al operației! – în modul Dolohov tolstoian *sălbatic* în care s-a agresat umilitor retragerea Regelui Carol II ca Napoleon din Basarabia și Bucovina, în vara lui 1940: pierderi 356 cadre și 42 876 trupă... Și să te mai oprești pe Nistru, ai?

Furia scriitorului și a pictorului rusofon atingând culmea Kognakului, când Otto Runge găsi, pe Pravda așternută peste masa cea îmbelșugată, afirmații cum că Republica Sovietică Socialistă Moldovenească – era un editorial din 11 iulie 1940 – se va ciopârți și completa în așa fel încât anevoie să poată supraviețui ca Basarabie independentă, în caz că se descompune URSS cum tai pizza: cu industriile și energia pe o fâșie de peste Nistru, cu Bugeacul ieșirii la Marea Neagră dat pe de-a moaca ca regiune Odessa ucrainenilor, ca și, în nord, cetățile lui Ștefan cel Mare: Hotinul, Camenița și Rovno.

– I-auzi, dom'le, auziți și vă cruciți! zbiera indignat Marius, și două pete roze îi îndulceau a indignare umerii obrajilor încă tineri, parcă din silicon *cuisse de nymphe effrayeé*. Cică această RSS Moldovenească să aibă circa 4 milioane de sclavi și, citez, un teritoriu mai mare decât unele state europene ca Belgia, Olanda, Elveția! Peste cincizeci de mii de kilometri pătrați răpiți, și să te oprești la Nistru! Haida de! Că așa a stabilit anglo-americanul, prin binoclu, că parcă e nițel mai periculos – pentru INTERESELE sale! – hitlerismul decât stalinismul!

Porunci chiar atunci lui Codin să pună șaua pe El-Zorab și se puse în noapte pe trap mărunt spre Doneț, urmând a debușa cu Grigore Căinaru cel scund și bondoc, între Kursk și Voronej, o nimica toată fiind apoi a o lua spre diamantinul Nord prin Tula, peste apa Okăi, până când în noaptea clară de toamnă, sub stelele mari și neștiutoare de *Homo sapiens totenkopf*, vor zări, și se vor închina, ivindu-se din beznă, crenelat și nu mai puțin pitoresc decât al chinezilor, Zidul Kremlinului Moscovei.

Până una alta nimeriră însă la Harkov, într-o periferie cu noroaie și câini și mirosuri casnice vechi, care lui Marius îi amintiră de Ferentarii bucureșteni, unde achiziționase, de la o familie de hangii Mânjoală, o clădire pentru un studio fotografic de Lux. Mda, om practic la caz de nevoie, descurcăreț ca toți Ghizdavii la urma urmei, de-aia se aranjase pe un post ambiguu de ofițer de legătură între Biroul Cinema al Marelui Stat Major al Armatei, Oficiul Național Cinematografic și Laboratoarele Mogoșoaia: ca să-și facă, la penurie de răsboiu, mai lesnicioasă procurarea de materiale foto, de veneau să se pozeze-n Ferentari până și din cartiere selecte, perechi-perechi, în ziua sfântă a Cununiei.

– Stăi! îl opri Căinaru la colțul unei ferestre luminate.

Prin perdea, se vedeau, la lumina unei lămpi cu carbid orbitoare, niște securiști germani anchetând un securist sovietic gras, sau poate manager de partid și de stat cu origine prea sănătoasă.

Scoase de la piept o poză pe care dealtfel o știa pe dinafară și, luminând-o cu o lanternă de mână, cu dinam, de apeși intermitent pe o pârghie până faci bătături, mormăi dezamăgit:

– Nu-i nici Timoșenko de la armată, nici Hrușciov de la partid, nici Mehlis de la securitate! Răpitorii Basarabiei mele... Blestemata Troică...

Aveau o fotografie cu tribuna Paradei Militare Sovieto-Naziste de la Chișinău, din 6 iulie 1940, dată lui Grig de fratele vitreg, Mitrea, de mumă Dunia nu Ana Lugojana, care dealtfel nu suferise sub noile autorități, construise bine cu noul primar, fabulistul Krîlov, iar SS-ul era reprezentat atunci la Defilare în semn de prietenie, în scop informativ și cu misiunea de a deporta în Alsacia și Lorena coloniile de mari gospodari arieni de pe Nistru, în frunte cu Schlaubergerii din Schaba, de la rudele cărora a luat Voicu Ghizdavu casă la Sonnenheim, puțin la nord de Basel, spre Colmar.

Se mai adânciră ei ce se mai adânciră în beznă și în mahala, până când, de murmurul confluenței râurilor Harkov și Lopan, pe Căinaru îl cuprinse frica de lunetiste rusalce pletoase, ca Elena Kuraghina sau Natalia Rostova. Auzise de dispozitive ce te ajută să vezi în noapte și el însuși verificase, consumând, ca dar de la Otto Runge, din magaziile Armatei 6 germane, insipide jeleuri cu afine, destinate ca vitamină A piloților de bombardament nocturn. Iar neatentul Marius luase și apă la bocanci.

– Deci eu consider că în noaptea de 26 pe 27 octombrie 1941 pare cel mai indicat a fixa istorica întâlnire de la Harkov, cu Daria Maximovna Riumina (Murocika), pe care o știa de pe plaja de la Antibes, din vara popular franceză a lui 1936, generosul pictor progresist Marius Ghizdavu, artist al poporului de jos, care s-a opus formalismului, cancerului artei burgheze, și i-a explicat prin imagini de o sugestivitate rară lui ginerele lui fii-sa, Sergiu Enache, în ce constă avantajul cramponării de o estetică pur realistă, care să nu epateze nici pe muncitorul cu brațele sau cu mintea, nici pe țăranul cu răboj, nici pe minerii cu bâte feseniste.

– Dom'le, trăgea el din pipă și turuia, a fi un Homo solitar și a compune ca Michelangelo e ca cum ai juca la pronosport la Firenze: mai extrapolezi la forma echipei, mai urmărești tâlcșouri cu invitați foști fotbaliști, mai îți bagi flerul la „aranjamente" de jocuri. Pe când a fi un Homo labagialis și a vomita la nesfârșit ca Picasso e ca și cum ai juca la loteria de stat sau la una de teveu. Da, a juca la pronosport îți impune cât de cât o contribuție de creier, pe când la o loterie, și în pseudo-arta de după Modigliani, modul de producție al eventualului câștig de așa natură pur aleatorie este, încât <u>te face egal cu toți</u>, nici n-ai nevoie să mai gândești!

Noroc să ai! Ce diferă sunt doar legendările comerciale. Or, eu sunt un *Homo solus*, îmi făuresc <u>singur</u> destinul, nu îmi las viața pradă

hazardului.

– Nu zău! Și care e finalitatea?

– Să ajungi nonagenar călcând peste cadavre.

– Cadavre de femei!!!

– Nu. Murocikăi el i-a dăruit câteva tablete de Schokolade, la urma urmei românească, excelentul Urs de Dorna interbelic, promițându-i solemn că, prin relațiile ce le are el la nemuritoarea Armată 6 germană, cuceritoarea Harkovului, curând o va plimba iar la Antibes, unde deține o proprietate de la mă-sa lui, Maria Ghizdavu, născută Suceveanu. Exagera: de fapt, o avea abia la vreo 3 kilometri nord de Muzeul Picasso de azi din Antibes, în Les Moulières, Villa Oblomov, iar proprietar era atunci unchiul său Isidor, poreclit Contele Suprarealist (Comte de Lautréamont).

– Când de fapt și de fapt, dacă punea laba pe el și pe Grig vreo patrulă germană, i-ar fi ciuruit ca dezertori, cu Otto Runge al lor cu tot!

– Evenimentele din octombrie 1941 au surprins-o pe tovarășa Daria Maximovna Riumina, comsomolistă în vârstă de 21 de ani neîmpliniți, pe funcția de instructor-metodist de balet și muzică de cameră (vioară) la Casa Pionierilor și Școlarilor de nume (imena) Pavel Morozov din orașul militar-industrial Harkov. Ea a fost capturată de ocupantul german după ce a incendiat un grajd, în care fasciștii cazaseră cai grei de tracțiune pentru tunuri de câmp cu cadență rapidă. Au spânzurat-o și au pus tăbliță, cu mențiunea laconică *Partisanen*, fiind mai mulți în grupul ei, precum și o a doua inscripție, pentru ofițerii germani sau maghiari în trecere, să nu ducă în Europa civilizată probe despre sălbăticia încleștării pe viață și pe moarte dintre cele două totalitarisme muncitorești: *Fotografieren verboten*!

– Nu cunosc istoria ultimului megamăcel mondial, la care n-am participat, și nici nu-mi face plăcere s-o răsfoiesc! rânji Marius cu dinții săi galbeni și mari, de erbivor blând. Pentru mine, au fost ani de coșmar. Și mai sunt. Iar aceste amintiri sau invenții trebuie să moară cu mine. Experiența mea *acolo* nu are nicio valoare, pentru că este subiectivă și <u>incomunicabilă</u>. Iar alți... oameni, <u>mâine vor inventa oricum alte atrocități</u>.

Nu poți silui să imagineze, să-și reprezinte M I Z E R I A, grupul de colo-șa, de buiestrași pistruiați, îmbuibați, și care încă rumegă, rumegă, au aerul de a gândi și, la prima foa me te, sau măcar *criză*, va porni cu furie, caracteristic umană, ăst comandou, ditamai masacru, precedat sau nu de viol și jaf, și în orice caz, urmat de incendierea colibelor *Celorlalți*, cine or fi ăia! Uită-te la dânșii! Ce drăgălași, ce inocenți sunt deocamdată!

– Mă bucur doar că tânăra doamnă Kiila Hakkinen, zic tânără fiindcă nu mi-o pot scoate din minți altfel decât arăta în 1938, când expunea cu mine și cu Mózes Árpád, în minunata capitală a Galiției mele, Liov, grafică expresionistă, a mea tare dulce pe atunci, căci încercam cu penelul ca sideful să împreunez pe seraficul Nicolae Tonitza cu angelicul Otto Mueller, pe care l-am și cunoscut când a venit să-și aleagă exotice subiecte

gitane în România lui tata, da, mă bucur că doamna cu ochi clari ca lacurile țării sale, nebolșevizate complet de Stalin nu pentru că mareșalul Mannerheim *ar fi stat* țap ipotetic statuie pe Nistru, să fi fost el Conducător al Statului Român, ci pentru că dincolo de laponi nu se află niciun Constantinopol și niciun Trieste, sau vreo Ragusă cu farmacii de pe vremea lui Dante, ci doar niște pustietăți albe – mă bucur că ea acceptă modelul meu pentru tema coșmarului: un dublu tsunami, de la vest către est și retur... Pentru fiecare localitate. Chiar și în Liovul nostru, cel cu ceață leonardescă înălțându-se blând la cer dintre cele șapte coline... Ba au fost și cazuri cu treceri de mai multe ori de sub o cizmă sub alta: Rostovul-pe-Don, de pildă, cred, sunt mai multe Rostovuri, luat de colonelul Ariel Moga cu trupe germane, cam odată cu Harkovul, la colțul ochiului asiatic al Mării de Azov, o săgeată strategică prea aventurată în adâncime... Ne-a și căzut la sfârșitul lui noiembrie 1941. Iar în iulie 1942 au revenit germanii, întăriți cu viteazul nostru Corp de Cavalerie, să facă o repetiție pentru Stalingrad, bătându-se pentru fiecare stradă, pentru fiecare clădire, pentru fiecare etaj, pentru fiecare pivniță mai ales. O adevărată repetiție pentru Stalingrad, contra unor trupe speciale, enkavediste mai mult, mda, tenace, trebuie să le recunoaștem bravura... Asta apropo de *tsunami*, iar după cumpăna apelor de la Stalingrad, al patrulea val...

– Ce pot confirma, îl întrerupse fără jenă Agnes de Krécy, supărată că la Poznan sau Potsdam cei trei Mari sau mici făcuseră României concesia ca în genere în cronicile audiovizuale *tot ce a fost* bine rău în Răsărit să se atribuie exclusiv Germaniei, iar el, basoreliefând pe-ai noștri, strica României încă și mai mult o imagine șifonată de tot felul de păruieli interne, încât ce pot și eu din auzite e să mă refer la Lwów, unde nu au fost implicați nici minerii, nici jandarmii României... Într-adevăr, așa-i cu valul dogmatic care vine de la est către vest după ce a însângerat totul de la vest către est, iar intervenția mea se referă la sud, că doar n-o să contrazic un bătrân!... O precizare: modelul funcționează chiar din startul conflagrației sovieto-naziste! La spațioasa închisoare din Lwów, la vreo săptămână de la începutul luptelor, securitatea sovietică avea deținuți polonezi, dar și ucraineni, colectați de la invazia din septembrie 1939 până în acel iunie 1941, când s-au adăugat prizonieri de război germani. Ar fi interesant să vă trimiteți reporterii: eu cred că au fost în celule peste patru mii de lichidări (!), și chiar în stradă, la întâmplare și baionetă, civili, bătrâni, femei, mergându-se poate pe un regret Stalin că visul lui Lenin s-a năruit și Cominternul nu va mai stăpâni acest oraș, al lui Marius Ghizdavu (natal!).

Și nu s-au răcit bine aceste cadavre, că a izbucnit, nemții intrând, și instigând pe ucraineni la jaf, nu și pe leșii mei, pogromul, cu bilanț vreo șapte mii de victime, reușit de o formațiune specială de piloși, care veneau, precum la ăilalți enchevediștii, doar după *adevărații* ostași, ca să masacreze civili, cu pretenția că fac război, cred că a fost Einsatzgruppe C...

9

Iar în 1944, în primăvară-vară, după ce Armata Roșie a realizat străpungerea de la Uman, iar Wehrmachtul a contraatacat pe direcția Tarnopol-Vinnița, pesemne în scopul salvării Cernăuțiului și în genere pentru a face active garanțiile de integritate teritorială față de bolșevici, date de Ciano și Ribbentrop României, la Viena, ca să accepte cedarea Ardealului către unguri și Balciku la turci, presiunea dinspre Ural spre Atlantic crescând mereu-mereu, la închisoarea orașului, acum...

– 'Ai, don' Mariusică, să reiterăm comerțul spiritual de opinii! se zâmbi conciliant moderatoarea, pistonată plăcut în ureche din regie și surâzându-se ca din decubit ventral spre istorioara Agnesei despre exoduri finale: exceptând pe cei din lagărele de sclavi, nici picior de polonez să nu mai fie în URSS, după cum din Prusia kantiană, de la Lacurile Mazuriene, din Silezia, din Pomerania și din Baden-Würtenberg, zeci de milioane de germani, ca și din Cehoslovacia, să se care de la est către vest, hăituiți și grăbiți cu blindate și violuri, pentru ca un nou Führer să nu se mai poată crampona de persecuția unor minorități. 'Ai don' Mariusel, nu mai fi așa ațâțător la un nou război! Uită tot și zi mai bine de o coexistență de aur, vorba ceea, cele răle să se spele, cele bune să s-adune! Pax sovietica!

– Vai, genocidul e un pic mai mare! se opuse Eliza Alexandrescu.

– Ținta de la tâlcșoul de azi este, și mulțam sponsorilor noștri pentru banul gros ca să vedeți pe Kiila Hakkinen și pe Marius Ghizdavu cu prințesa Anette de Kresî, să ne angajăm în depășirea concurenților noștri pe tropice de cultură și s-o întindem la anchetat pe urma la două ta-blăuri achiziționate recent de iubitul voievod Zacheus Avăcăressi, de la Casa de Licitații londoneză Harrier, bardon, Harrod's, în scop de zestre la Zulnia, prima din trei fete măritată cu prinț european original, genuin și autentic, a cărui ginecologie e confirmată până la anul 1241, când, din ordinul expres al lui Ginghis-han, au fost incendiate arhivele străbunilor lui cumani!

– Prima lucrare din imagine nu e un joc de șah în care pionii, figurile ușoare și figurile grele s-au prefăcut magic în harmăsari focoși ce ies din mozaicul alb-negru al tablei doar de la coame-n sus. Nu! Nu, iubiților, nici gând de așa ceva! E vorba de cabaline de tracțiune, de agrement sau de specialitate, ajunse la război prin rechiziție sau prin profesionalism, scena petrecându-se în Finlanda, în timpul rezistenței la invazia cominternistă din iarna 1939-1940, când factorii de decizie anglo-americani s-au convins de cumu-i cu Armata Roșie: ea poate suplini ejov-lichidarea experților ei, printr-o risipă, practic nelimitată, de eroi tineri. Târâș-grăpiș, ea își atinge aliniamentele planificate și satisface suficiente criterii, încât să te poți baza pe ea, în senzul că, la fiecare una sută martiri din rase inferioare, să se

salveze viața unui anglo-american, rămânând de văzut *ce i se va da* lui Stalin, să achiezeze. Dar ea, Kiila, deși nu numai că a expus la Lwów lângă Máriusz și Árpád, ci s-a și expus cu ei plenerind pe Pripet și pe Daugava, nu a fost influențată totuși în suprarealismul concepției viziunii cailor surprinși de îngheț, cu călăreți cu tot, în repliere pe lacul Ciud, nici de expresionismul valahului, nici de nonfigurativul op-art al evreului ungur. În concluzie, artista plastică Kiila Hakkinen realizează, cu rece strălucire boreală, frotajul dezastrelor hipobelice și psihedelice, chiar pe pânza inconștientului nostru, ceea ce altoreliefează bunul gust înnăscut, iar nu contrafăcut, de care dispune augustul nostru voievod și cutezător estet, autocratul ales de popor, inegalabilul cardamon Zaher Avăcăressi!

– A doua lucrare din imagine, pe care cu promptitudine colegii maghiari din regie ne-o prezintă, este, ca subiect și compoziție, o replică a Galiției Mari dintre Laponia și Creta, la celebra *Girafă înflăcărată* a lui Salvador Dalí, celebrul concherant al Irraționalului din Galicia catalană dintre Flandra noastră și pustia arzătoare de aventuri donquișotești a Nubiei. Celebrul azi autor al replicii, Máriusz, l-a cunoscut la Expoziția Universală din 1937 pe părintele *Girafei* și i-a unit o viziune comună asupra lui Lenin, românul cel muieratic legându-se în plus chiar de Krupskaia, hărțuind-o suprarealist că n-a uzat de influența ce avea ca să ni se returneze bijuteriile Reginei noastre, Maria de Sigmaringen și de Balcic, măcar cu împrumut pentru Încoronarea din 15 octombrie 1922 sau pentru Serbările Unirii din 20 mai 1929 de la Alba Iulia... El însuși locotenent de cavalerie la Regimentul 4 Roșiori, al Celei ale cărei oseminte, mătrășite de la Monastirea Argeșului, în sfârșit naționalizată de laicii intelectuali ai lui Avăcăressi, le-a reînhumat cu școala recent pe malul Dunării, în Pădurea Neagră, prilej la Hechingen și Sonnenheim de cai plângând, artistul plastic Marius Ghizdavu fiind un om al păcii, cum rezultă și din ochii injectați ai armăsarului lovit în căpățână de sticla incendiară a partizanei, pictorul galițian știind însă de la Kiila Hakkinen că de finlandezi fu inventat brandul *cocktail Molotov*, pentru că ei l-au folosit *împotriva* ocupantului... *Molotov* din iarna 1939-1940. Doar că, în lipsă de kerosen, foloseau pura lor vodcă Finlandia, din care sorb eu acuma, sănătate, și nu numai prin suferința, ci și prin groaza omenească din ochii animalului, Máriusz dă glas aprobării, de către toți oamenii de bine din această țară, a politicii înțelepte a voievodului ales, domnul Zaharia Avăcăressi, profitor de Friedliche Koexistenz în plan de lider de importanță regională, dezarmare, oregano, clarviziune, precum și la proporții de catastrofă ecologică globală...

Kiilei Hakkinen i se traducea la cască, iar nonagenarului deșțărat să reușească o fulminantă carieră quasipostumă, un valet al său, tot atât de venerabil, Codin, îi repeta eventualele cuvinte mai greu de perceput de o ureche isterică, vai! una capricios grevistă, zdrențuită, ca o doamnă ce își amintește violurile de război: exploziile Chișinăului la 16 iulie, *starea pe*

loc cu mari pierderi în fața fortificațiilor Odessei, cu nădejdea totuși de a captura și lichida pe tinerii virtuozi sovietici, începând cu Sviatoslav Richter, căruia zicea Focșăneanu că enchevediștii i-au luat tatăl, iar Elvira nu se gândea la ea însăși, cum o să dispară pe Marea Neagră fugind spre turci cu barca, dar profețea corect că, sub cadavrul marelui poet Stalin, *cineva* va pianiza ca Richter, în tăcerile solemne proletar ale trecătoarelor umbre-ndoliate, continuând cu David Oistrah și cu Mstislav Rostropovici, în căutarea marelui violoncelist Divizia 2 Munte română avansând în Caucaz dincolo de Elbrus, unde au înfipt Tricolorul în locul drapeluluuiii nazist, existând indicii între Nalcik și Alagir, la doi pași de Groznîi, că i-a fost văzut violoncelul la Baku, oricum reporterul fotocinematografic de front Ghizdavu a înțeles că *mai durează*, a părăsit Odessa lui Oistrah, asediată până la criză de comandament, generalul Ciupercă fiind înlocuit cu generalul Emil Bondăraș sau Bodnăraș, iar după răpirea acestuia de către Comintern, luând inițiativa metodicul general Iosif Iacobici, care n-a mai împins obstinat doar pe o singură direcție de rupere în sectorul Dalnik-Tatarka-Ciobanka Băi, și, în așteptarea fireștilor consecințe ale unui asediu care nu mai e nebunesc asalt dat din birou ca ordin ca din joystick, Marius a prins fotografic, la nord, grandioasa papară înghițită la Kiev de cadrele lui Stalin, de 7-10 ori mai cumplită decât mult mediatizata încercuire a oștirii lui Paulus Redegistu între Cotul Donului și Volga, dar pentru istoriografia biruitorilor, un Friț scos din luptă face cât 10-100 ostași de... rasă sovietică, domnilor! Ci la Kiev, perfecta ureche ghizdaviană, printre cei patru sute de mii de localnici neevacuați încă, zadarnic prinse suspecte șoapte ca între diversioniști, i s-a râs în nas de SS, prea era totală victoria lui Hitler Pictorul, așa că între 24 și 29 septembrie văzu mai ceva ca la Chișinău case explodând și depozite și instituții de arhitectură veche mare, și cum a primat doctrina nazistă în ceea ce are ea cu adevărat profund diferit de dogma bolșevică: teza idiot-reducționistă că atât supraputerea americană, prin plutocrația ei, cât și supraputerea sovietică, prin cominternul ei, sunt emanații ale aceleiași surse! De unde imediat derivata concluzie practică: *die vollständige Ausrottung aller Juden!* În loc să captureze partizanii, se crucea Marius, securitatea germană s-a pus pe încolonat copii, femei, bătrâni, toți evreii din oraș, a mărșăluit cu ei la o râpă Babi Yar, Kievul nălțându-se istoric pe niște coline de unde se vedeau ușor spre Asia, din vreme, hoardele de jaf și cotropire. Specialiștii SS-ului au venit dinspre Europa! Și în 29-30 septembrie 1941 au terminat cam 35 000 trupuri umane, cu tot cu separarea eventualilor dinți de aur, ceea ce dovedește că Industria Endlösungului era deja foarte bine implementată în spațiul nazist, încă de dincolo de Elba, nefiind după opinia mea de *Homo solus* o sarcină ușoară să găsești, chiar printre homosapienși, destule lichele din rândul cărora să selectezi cadre care să, fără să clipească, sau, în orice caz, să poată să.

– Eu, pus să, m-aș fi aruncat singur în crematoriu și gata! Paradoxal, n-am ținut niciodată prea mult la viața asta. O accepți doar dacă merită.

Vine alta! A, Opera... Îmi bag ... în ea de operă, e o iluzie existența destinatarei! Ba tocmai **pentru că nu există Publicul** a fost inventat de către intelectuali Dumnezeu, adică ființa în stare să citească peste umărul tău și să înțeleagă și să aprecieze orice text *Homo solus* de nedifuzat.

Gestul în sine contează, măi! Restul e deșertăciune. N-am trăit niciodată pentru Operă, pentru glorie. Bani am. Din punct de vedere al lui Sirius, e totuna dac-ai gâdilat un singur cortex sau un mare geocortex.

Sigur că am văzut! Sigur că am știut! Sigur că am înțeles că Odessa noastră din octombrie 1941 a plagiat Kievul din septembrie al aliatului.

Dar e mai rău decât atât: eu am și prevăzut că așa o să fie! Nu te aliezi, băi, cu un Hitler fără să i te îndatorezi cu o coordonare măcar!

– Sunt Artist! Și datoria mea e alta: a avertiza expresionist. Atât? Ce poate un *Homo solus* mai mult? Atât. A țipa că genocidul e cu mult mai fioros, mai amplu și mai lent, cu viață lungă, cu resurecții. Dacă *genocidul-ca-practică-umană-definitorie* nu este condamnat ca atare, indiferent cine și asupra cui l-a comis, ci e redus mediatic, deocamdată, doar la SS, din motive de spectaculozitate și... succes de casă, că nimeni n-ar composta bilet să te vază murind – murind el însuși de plictiseală – la Râmnicu Sărat, în zece-unșpe ani de celulă, beznă, singurătate și tăcere, sau de epuizare la canale, în mine de Pb sau în orezării, cazat în carena unei epave, atunci educi tinerii că există excepții, și unii pot reține că unele categorii de ciumați, ce urmează a se defini convenabil, de pildă kulakul, sau imigratul, sau înfometatul climatic, pot fi fără păcat împinse pe lumea cealaltă!

– Marius-Marius, se făcu vânătă de indignare Clara Honig. Și pe mine mă supără că numai unii *par a se zbate* să nu-și uite morții! Martirii... Hm, martirii extrași din casă fără vreo vocație aparte. Martiri ai banalității Kafka de a fi... judecat. Eu nu cred, Marius, că sărăcia de tranziție împiedică Răsăritul Bolșevic să-și evoce genocidul! Ci oroarea că polonezii au ucis polonezi, iar românii români. Poate că dacă prin absurd SS-ul ar fi fost o instituție de evrei, într-o țară de evrei, și ar fi ucis evrei, propensiunea spre ascunderea dosarelor ar fi fost posibilă. Omul e om!

– Ca să nu mai zic că în Răsărit a fi fost călău e un lucru de mare cinste, îți pupă cetățenii cazmalele pe stradă, că *era mai mai bine înainte*, observă și rânji brunul Noveanu, scărpinându-și părul cănit proaspăt, cam rar pe creștetul fierbinte de căutător în pubele a cărții geniale.

– La Odessa, în 22 octombrie, ora șase fără un sfert, seara, tresări puternic, în Atelierul Amedeo Modigliani iluminat feeric dincoace de draperiile grele, boierești, doamna doctor Dora Căinaru, văduvă veselă și apreciată de tovarășul Jan Enache pentru cum îi pediatriza, cu excesul de vitamine la modă-n 1958, pe nepoata și fina Jana (Crinuța), stimulând-o să se dezvolte mai batoză decât pionierii muritorilor de rând și coadă, în

toamna lui 1941 era să-și piardă pictorul Marius pentru totdeauna auzul, în circumstanțe neobișnuite. Pe care nu le-aș dezvălui dacă, azi când tovarășul Nichita Sergheevici Hrușciov își retrage trupele de ocupație, apreciindu-ne România Populară drept cea mai stalinistă și rigidă republică din Est, n-aș avea convingerea comunistă că nu mai e așa important, ca dosar de cadre, c-ai uneltit și ai luptat pentru Reîntregirea Neamului, cât încă nu ne... eliberase nimenea de sub jugul fascist... Tot ce mai contează azi, e să urmezi cu credință fierbinte Parrtidul, care oricum e în toate.

Și nu dau aceste relații despre el pentru că murind soțul meu motociclist, Grișa, nu se hotărăște Marius să se așeze la căsuța lui, fie în Uranus la ai mei, cu... mine, fie în Drumul Taberei la Eliza și Irinuca lui, ci doar pentru că însemnările mele pot fi de un acut interes medical!

– Ghizdavii, Dora, își arătă molarii de aur domnul ambasador Jan, au fost din tată-n fiu rechini pragmatici, de succes, care au știut cu cinism să pândească, lungi cincinale, clipa prielnică și, în genere, au calculat fără greș ce le este de folos și ce nu. EEEuuu l-am contactat și pe frate-su Augustus la Baltimore, să ne ajute cu o vorbă bună Sus, fiindcă de când cu Eisenhower și cu Hrușciov, care vin la putere simultan, s-a înțeles și la Washington cine este, și va tot fi la București, *jupânul*, cu care trebuie să ia legătura, dacă vor să găsească debușee pentru industríile capitalismului monopolist de stat... Jupânul e azi un comunist securist!... Scumpițo, nu te amăgi: ex-zekul Marius judecă așa, la profilul lui de bandit: tu ai două fete, parcă Vera și Toto, de crescut, pe când Alexandreasca numai una, Irinuca, Nuca Năuca, născută în octombrie 1951... E clar că-i a lui! A vrut aia să i-o și arate. Unde? La Canal!... A făcut un scandal monstru la Peninsula, la poartă, în prezența caraliilor și a unor scriitori străini universali. Gorki, Ehrenberg, Șolohov și pe cine mai adusese Petru Dumitriu la stahanoviști. Așa că nu mai tânji tu degeaba și nu mai proteja un nemernic!

– <u>Este</u> un nemernic, da, râse copilărește pediatra, dar poate că asta ne și place nouă ca femele, pentru că un mascul fără scrupule nu-și va ține la greu familia înfometată! Dar Marius, ah, el, el e... altfel! S-a tot ferit de Războiul Sfânt și, în război, să se implice în măgării porcoase, care să-l ucidă ca artist, ca suflet liber, pur. Ba un glonț în spate, ba surzenii pe fond psihic, că anatomic era întreg, ba mai știu eu ce... Sugestia, de pildă, către Antonescu, cum că ar fi nevoie, la cimitirele noastre vaste din Răsărit, de un consilier artistic, de un arhitect peisagist, desigur el fiind cel mai indicat! Și chiar s-a ținut de așa macabră meserie, lucrând la Cania, pentru morții cei tineri din Divizia de Gardă, echipată ca pentru războiul Regelui Ferdinand și pusă a se bate cu aviație și blindate sovietice, construite pe baza lipsirii gloatei de bunuri elementare, unii căzuți în Moldova din dreapta Prutului, mai sus de Galați, cei mai mulți însă în ofensive grele în Moldova cealaltă, pe joasele coline de la Epureni, Stoenești, Țiganca... Nici nu știu ce sunt, sate, păduri, dealuri! Vorbesc din auzite, totul e vag,

tovarășe Jan, în acest *Heilige Krieg* al nostru, în afara minunii că Grig al meu, Marius și alți intelectuali mintoși de la Ministerul Propagandei au înțeles aproape identic ce voiau să zică șefii prin *Război Sfânt*: 1. Refacerea frontierei noastre cu slavii de la Răsărit, pe Nistru, indiferent ce stăpâni vor fi la Moscova, și 2. Anularea Diktatului austriaco-italian de la Viena, atât în ce privește Ardealul nost', unde horthiștii au dus o atât de sălbatică politică de deznaționalizare, încât o sută de ani pe puțin se vor putea construi partide acolo doar pe simpla idee antimaghiară, cât și Balcicul, unde ocupanții bulgari încă nu reușiseră să valorifice la un nivel de exigență parizian virtuțile peisagistice ale zonei, conducătorii lor mizând kafkian mai degrabă pe scriitori și funcționarii de la Castel decât pe mari pictori!

– Faptul că Antonescu, necitind pe Musil, a opus al său Heilige Krieg ca pe o ACȚIUNE PARALELĂ la acea sinistră *Kreuzzug Europas gegen den Bolschewismus,* prin care oamenii lui Hitler înțelegeau de fapt, știm noi astăzi, *die vollstädige Ausrottung aller Juden in Europa*, că doar n-aveau ei a se crucia cu... aspectele comune ale nazismului și comunismului, izbucni în râs cinic Cepeca, ar merita să fie prelucrat cuuumva cu activul nostru care pleacă în misiune în SUA, mai ales în ziua de azi, când oamenii sovietici au trecut la cucerirea pașnică a cosmosului, impunând respect imperialiștilor, încât conceptul ofensator de „țări satelite ale Kremlinului“ a fost abandonat în viața internațională, creându-se premisele dezvoltării unei cooperări reciproc avantajoase, adică să vedem mai mult ce ne apropie decât ce ne desparte, iar clasa politică proprietară a poporului american să recunoască egalitatea în drepturi și suveranitatea clasei politice proprietare a poporului român și a principalelor mijloace de producție.

– Căci spre un adevărat progres, Dora, dușenka, întări tovarășul Jan Enache, nu ne putem îndrepta decât lepădându-ne de rețineri...

Un nod cu indice de dilatație diferit de al fibrei trosni în bătrâna masă de nuc, pe care consilierul aulic Alecu Ghizdavu o împrumutase fratelui său profesor Voicu, venit de la Ziduri cu bănet mult, să creeze fiului său pictor surpriza unui Atelier în Strada Liliputană, botezat apoi Modigliani.

O surpriză năucitoare ca o carte ce te izbește ca un pumnal în ceafă.

Ferestrele de seră fostă a unui horticultor grec dădeau spre soarele orbitor al Sudului! Gafă dovedind că ologul geograf, a cărui Marietă, după ani de boemă pariziană, i s-a stiiiins de tifos, ca doamnă îngrijind răniții în Ieșii de Refugiu ai Reginei Maria, sărmanul, n-a pătruns niciodată, prin surprindere, peste vreo madamă-n budoar, să se chiorască bine dincotro bate lumina peste cele farduri scumpe, dar indispensabile.

Și tocmai asceza sterilă a tatălui va fi făcut din fiu exact contrariul ca mascul uman, un nemuritor sau măcar longeviv romantic, maniaco-depresiv, capabil bunăoară *să se intereseze*, la excelenta Operă din Odessa, înălțată de monarhia rusă cu aceiași meșteri cu care și-au plăsmuit Operele și țarii europeni de la Viena și Paris, ca să afle că o anumită violonistă de

la Antibes, Daria Maximovna Riumina (Murocika), ar fi ținută într-un fel de domiciliu forțat pe la Harkov, dincolo de Bug și de Nipru, aproape de Doneț, cam pe meridianul Moscovei, și s-o ia imediat, ca din pușcă, într-acolo, pe drumuri necurățate bine de eventualele ambuscade, organizate de diverși machisarzi, nostalgici ai trecutului leninist-troțkist.

– Da' nu-i adevărat deloc! își contestă Marius plin de nervi moderatoarea. Eu am spus sau am vrut să spun numai atât... Că omul, ciolovekul, chiar în război, musai să respecte niște *legi*. Și în România ocupată de sovietici a existat multă Rezistență, în toți munții, dar ea nu a adoptat terorismul ca formă de luptă, în așteptarea americanilor.

– Pe-aia, pe-aia care i-a dat foc grajdului lu' El-Zorab, îl luă gura pe dinainte pe Codin, cu mâinile astea trudite ale mele aș fi spânzurat-o!

Moment de tăcere jenantă. Nemișcare totală, ca-n Rasputiță (Schlammperiode), când din cauza noroaielor nu mai circulă nimica, decât fumul vertical, lansat din izbușka patriarhală. În focar, degetele uscate ale valetului, lemnoase, crăpate, cu unghiile cam mari. Efect de ecou controlat: Marius șezu strâmb și se făcu la față ca zmeura de câmpie. Totuși, nicio reacție din teritoriu momentan, primau niște știri cu mâzgă și ploi de toamnă sau de primăvară, deja unii corupți își numărau banii.

Avu impulsul de a lămuri încă o dată: naziștii erau homosapienși automatici, cu reacții previzibile. Nu ai dreptul să împuști pe grăjdar și să sperii caii româno-germani, fără să-i întrebi pe cei una sută de civili dacă acceptă sau nu să devină *eroi ai apărării și expansiunii stalinismului*.

Oricum, totalitarismul roșu era și e mai totalitarism decât cel brun. Dovadă, Despino, că mai mișcă și se transformă și acum!

Cu sau fără acest alt masacru, Armata Roșie tot ar fi ajuns pe aliniamentul anglo-american, la Elba-n 1945, precum pe Bug 1939 va fi fost la Lwów sau Brest înțelegerea Molotov-Ribbentrop, Axă-URSS.

Tăcu. Din silă de condiția de bătrân rătăcitor într-o galaxie Bill Gates centrată pe boturi tinere. Încadrat video odată cu alde Codin, arătau perfect inofensivi, ca o pereche de măicuțe japoneze supracentenare, admirate ca mascote naționale la o lansare de navă oceanică. Totul este contradictoriu. Artist? Lasă tu doar limbajul artei să funcționeze!

Nu te băga. César Franck n-ar fi putut să-și tra-du-că Sonata!

Da, dar Strada? Uită-te bine, Codine, uită-te la scrofițele astea curate! În două luni de foamete și ocupație, s-ar rotunji cu probabilitate de 85% feseniste și ar arăta cu degetul comandourilor speciale: la casa asta cu jacuzzi și bibliotecă sunt „jidani", la ailaltă imigrați din Asia, în subsol s-au aciuiat niște „cioroi", lângă capela cu porumbei... niște românași!

Trebuie făcut ceva! Nu cunoaștem deocamdată vreun vaccin.

Chiar fără *sentimentul impunității*, pe care naziștii și bolșevicii mei îl aveau din plin, uite că, în Balcani, după numai juma de veac, homosapienșii au săpat, la scară mică, gropi comune, care între supraputeri

ar putea însemna...

– Ești un strigoi al trecutului, Marius.

– Și mai ești și român!!!

– Mai halești tu lebede?... Ai?

– Și cum se face, Marius, izbucni Liz, interpretată de Ingrid Bergman, într-un hohot de râs puțin macabru, că, precum vestitul criminal Râmaru, tu nu porți noroc amantelor tale?... Laura Done-Lecca se sinucide. Murocika e spânzurată. Dispăruta Clarița Honig este exclusă azi din comunitate sau, în orice caz, este în relații reci cu ai ei. Pe mine, m-ai adus din Basarabia în Lipscani, m-ai ferit tu, căciulindu-te la frații Enache, de Sibir, dar uite, na, că destinul e destin, *se schimbă doar modul de a lovi în om*: nu m-au putut găbji securiștii, iată că Puterea sovietică și-a aruncat spre mine lasoul altfel, mi-a trimis aburii otrăviți ai... înaltei tehnologii a Cernobîlului, numai ca să nu-ți poți ține tu promisiunea că mă vei plimba în jurul Lumii, să aleg ceaiuri la Kyoto și să răsfoiesc în alb maculatură pe malurile Senei, glumind cu tineri bookiniști de stânga!

– Ba ai să vezi Colecția d'Esgrignon! lăcrimă el îndârjit, ca la un interogatoriu din zori cu personajul Ciripoi. Nu, Ceaușescu nu va apuca să sistematizeze satele! Nici să ne scuipe de sus, de pe Casa Poporului.

– Voi pune toți politicienii români, care se va dovedi că au trădat, să finanțeze și să lucreze cu mușchii lor, citi reporterițelor Sergiu Enache, terasamentul de cale ferovіară de la București la Strasbourg, pe care să circule cu tegeveul voievodul nostru ales, maestrul Zahar Avăcăressi.

– Agnieszka, istoria pe care o vrei tu se poate scrie și e treaba istoricilor. Eu am lucrat în 1990-1992 la Timișoara și am mers cu documentarea până la momentul în care am constatat că prea mulți localnici începuseră să-mi relateze mai degrabă lucruri *citite* sau *teleinjectate* în ei, decât evenimentele așa cum le-au trăit! Atunci, am fugit repejor la Sonnenheim și am exprimat Revoluția în toată puritatea ei, care constă în speranța tinerilor că reformele vor evolua astfel încât, atunci când te uiți la... tranziție, la Epoca Mooye, să nici nu mai aibă vreun analist coraj să puncteze că se obsearvă vreun hiatus bolșevic între România Regală și România ca și Avăcăressiană! Și minunea că, propulsată de sânge roșu vermillon, negru digerat de clasa politică, Țara va putea conserva simpatia Opiniei Publice occidentale, care opinie exercită *dictatura electorală* în Vest și poate plesni peste bot până și pe-un Churchillică în culmea biruinței sale diplomatice, așezându-ne noi astfel pe un statut de egalitate cu polonezii, cehoslovacii și ungurii, ale căror partide cominterniste n-au adoptat ca al lui Cea modele de stalinism maoist-kimirsenist, dimpotrivă, ele, *comuniștii lor*, au inițiat sau au permis reforme, strivite sub șenile sau sub amenințarea utilizării acestei extraordinare Armate Roșii, a cărei glorie nemuritoare stă în două temeiuri: a eliberat Franța, Anglia și Germania însăși de amenințarea unui totalitarism *care se putea ușor eterniza, de către*

orice nou Lenin, cu minime ajustări, de la rasism la marxism, iar în 1991, 50 de ani după mari înfrângeri, de neuitat, acele blindate de care au tremurat Budapesta, Praga și, în lege marțială, chiar Varșovia, dacă voi mai avea putere și luciditate, cu Andrei Hurmuzacov visez, Murocika, un monument împietrind *Clipa când tanchiștii au refuzat să tragă* în moscoviții revoltați ai lui Elțîn!

– Totul este confuz în fosta URSS, pațane. Nu te grăbi!

– Nu. Nu tocmai. Dacă se sustrage condiției de *homosap,* artistul poate anticipa unele scene atroce, le poate ocoli ca *Homo solus* sau, după caz, le poate lua în piept, când e silit de împrejurări ca... Canalul.

Depinde de natura opusului în lucru!

Din nefericire, anul 1940 m-a surprins cu nenumărate proiecte încă în faza de proiect de proiect. Altfel, aș fi fost un viteaz Gary Glagoveanu: nu m-aș fi retras, măcar sufletește, din Basarabia, din Ardeal și din Cernăuți-Balcic, indiferent ce poziție a adoptat Clasa Politică de atunci, care <u>în genere și-a meritat Romlagul</u>, asemeni mie: după 15 octombrie 1922, ea n-a feliat *destul pib la Cultură și Educație*, la Marea Recuperare, de nu de la buget, măcar din averile uriașe pe care bine fac că le confiscă marxiștii. N-are de ce să se mai mire nimeni, după 6 martie 1945, vai, ce mai parrtid incult a putut emana din muncitorul sau țăranul analfabet, ca să nu mai fac vorbire de torționarii canibali, neaoși, care n-au necesitat cursuri de calificare în Kolîma lui Șalamov! Dimpotrivă, vulturii pleșuvi burgheji, în loc să ție pă cheferiști, pă petroliști, pă tipografi și mai abitir pă mineri, cu lefile întârziate, cum e acum în Răsăritul tranzițional, ei țіné pă bietul învățător, de ajungé să mâne copchiii în recreațiune, ca să le sfeterisească pachițelili cu d'ale gurii! Așa mi se plângeau, de criză, tinerii învățători și istorici, trimiși misionari în provinciile nou alipite.

Eeeeu, domne, dacă mi-aș fi desăvârșit măcar în parte ce-aveam de acuzat la animalul uman... și nu ditamai tratatul, ca *Tratatul despre sânge* ilustrat de micul Raul pentru marele sanguinolog Lecca... ceva schije erau deajuns, cum antropologul reface femeia primitivă din doi molari, o rotulă și crestele iliace... atunci puneam coiful, mantia, gata paloșul!... gata El-Zorab!... a plecat la vânătoare Agarici, să vâneze, să vâneze bolșevici! Numai că n-avui și n-avui, tinere, parte la viața mea, de ăia doi-trei ani de liniște cât Van Gogh, cât Eminescu, cât chiar Grig Căinaru ca să se exprime. Greu e s-aduni *ce-ai-de-spus*, de fapt, că de dat drumul îți dai drumul cu plăcere, se întunecă totul în jur, de la sine curg pânză după pânză, tezaurizabile toate, devii o adevărată locomotivă de pictat!

Culmea extazului fiind că era cât pe-aci să-mi găsesc de prin pa'ze'ș trei încolo astă mare Epocă Creatoare!

Războiul ca război, sfânt-nesfânt, fiind un material excelent pentru PEISAJUL PERICULOS, la a cărui estetică mult meditasem și convorbisem cu Mózes Árpád, Kiila Hakkinen, Vera Muhina, Fougeron,

Mangeron și cu mă-sa Agnescii, când am expus la Lemberg, după rodnice popasuri pleneriste în pitorescul umed al Lacurilor Mazure – Sniardwy, Pisz, Niegocin și Mamry; în lunca de sălcii, măceș, mestececeni și litanii de prigorii a legendarului mai multor semințiii Prigolea, pe ale cărui maluri înverzite călărea agale, relaxându-și intelectul ostenit, idealistul Kant, nemeditând la insulele Solovki, afundându-se fesselnit, încătușat, răpit de farmecele acestui parc natural; în fine, poposind și înnoptând pe la toate cetățuile lui Toma Nour și la forturile modernizate, reabilitate mereu în pas cu noile tehnologii, ale căror siluete cuneiforme răsar pă peste tot în această Galiție Mare a mea, de la Cotul Scandinaviei la Capu Nord la Marea Barents și la Oceanul Arctic, până la cel mai sudic pământ balcanic, la Capu Matapan și la divina insulă cu palmieri și liane din sidefiul golf Lakonias, baudelairiana Kythiră, unde făcând croazieră de plăcere cu yachtul *Sfântul Ștefan*, al soților Avăcăressi, avui astă-vară viziunea Murocikăi mele descompunându-se, spânzurată de Timoșenko, Hrușciov și cu Mehlis oricât li s-a pus împotrivă în numele opalescent al lavuuuuului, sufletista Venus Callipygas, fesenistă napolitană, de care am citit ieri într-un tabloid pentru capete pătrate că i l-a arătat cu degetul marmoreean lui Diderot pe fiul lui cum se. La picioarele ei izvorâte din fese ca de cal.

Și aici, trebuie pentru ca să-ți precizez, discipole, că virgulă când eu zic fesenistă nu mă referențiez la aia, emanata de. De primul fesenism, imitat de al doilea fesenism, al partidelor desființate azi de voievodul ales Zahei Avăcăressi. Savantul care a zis de mine că fac parte din specia *Homo solus*, că n-am nimic din gloată, tot ăla a introdus în kremlinologie conceptul de *Homo fessus*, adică omul sfârșit, omul vlăguit, omul sleit de puteri, omul care s-a săturat să nu mănânce pe săturate ce vor sfincterele lui! Omul incult ușor de mancurtizat, omul lehametei absolute.

Este vorba de omul doctorului Liviu Lecca, soțul Laurei mele.

10

Vineri 7 noiembrie 1941, când polobocul de Goering n-a trimis măcar din oră-n oră aviație spre Piața Roșie, motivând că e ceață, la mine-n Atelier, la căldurică și vin negru de Ziduri, acest drag prieten și tânărul Oberkünstlerfürst Otto Runge, căruia îi zâmbea, ca infanteristului un cap de pod menținut și lărgit doar prin acte de bravură, săritoarea mea vecină Lucreția Fotiade, viitoare directoare de fabrică și deputată în Marea Adunare Națională ceaușistă, vremelnic studentă la Academia Comercială, pe care o va lua de soție vârstnică tânărul afacerist Cezar Bogza încă în ceaușism, răsfoiau ei ce răsfoiau și comentau și beau, înconjurându-se cu albumele mele de fotografii de război, cu cele ale tânărului cineast german,

precum și cu unele datorate unui independent, domnul Arsène-Séraphin Boisson, care ucenicise imagine și montaj pe lângă micuța și temperamentala propagandistă Leni Riefenstahl, zisă Eisensteinul nazist, învățând enorm de la marile ei creații patriotice *Sieg des Glaubens, Triumph des Willens, Tag der Freiheit*, clituri-clituri adunându-se arhiva noastră, formând pe nesimțite în juru-ne trei centuri de fortificații, ca ale greu epopeic static cuceritei Odesse.

– Drăguță, zise Lecca, ce mă miră pe mine e ce-au făcut ăștia, bolșevicii, din femeie sub dogmă. Pe când până și bruta de Hi a înălțat-o în slăvi, chit că reducționist la cea ariană, punându-i în sarcină patru copii, cum și zice agitpropul lui Goebbels: unul de mână, unul în cărucior, unul la țâță și unul în... mitră! Dar Lenin și Stalin se poartă cu ea ca cu-o vită de muncă, mai rău decât cel mai bețiv mujik. Nu tu fard, nu tu parfum, nu tu mode, nu aparatură casnică, nu apă caldă, nu un boț de vată măcar. Dimpotrivă, omorârea în munci de bărbat și, perpetuă, nimicirea psihică în căutarea hranei: *nu știu, tu, ce să le mai gătesc la ai mei ca să-i satur!*

Ce mă uluiește însă, biologic în cel mai înalt grad, este rapiditatea obținerii acestei noi specii, cu volum corporal excedentar ca să deruteze intelectualitatea occidentală de stânga, cum c-ar fi din vina supranutriției științifice, nu rod al cozilor! Și ce nu mă lasă a dormi sunt *oci ciornîe* pierduți în găvanele lor, puțin stelari, de făptură obosită, care nu mai crede în nimic din moment ce până și tocmai pe bărbatul ei, mare cekist, i l-au luat! Iar Academia aia lamarkist-lîsenkistă susține că <u>poate crea</u> noi specii, chiar de vegetale. Că *mediul* creează specii! Deci și lagărul.

Așa o fi. Cred că au creat pe asta a femeilor ostenite și isterizate, aș denumi-o *Homo fessus* adică omul ostenit, terminat, expirat, în stare să toarne și pe tac-su, să o vânză și pe mă-sa la militarii în trecere!

– Interesant, răsfoi cu febrilitate Runge, e că într-un an specia aceasta s-a impus cu uimitoare vitalitate în toată Molotovia: iat-o aici în Carelia, iat-o în orașele balticilor, iat-o în Lembergul tău natal, Marius, iat-o în fine la Cernăuți, la Orhei, la Tighina, la Tiraspol, la Cetatea Albă! Nu știu cum s-ar numi în românește asta: noi avem același verb, *fesseln*, pentru a pune în cătușe, adică *Fesseln*, dar și a seduce, vreau să zic că formarea speciei nu ține doar de violență, ci și de un viol psihic, de o propagandă excepțională, în care să implici bolșevizant nu numai activiștii de Curs scurt, ci și specialiștii în ingineria sufletească, precum universitarii, divele, condeierii, balerinele, marii artiști, acrobații, dresorii și sportivii...

– Pe mine nu mă va... *fese'niza* nimeni niciodată! promise Cheți, aruncând priviri de briliant spre cei doi români și spre cei doi occidentali de rasă superioară, nebalcanică. Nu! Nimeni! Niciodată!... Eu nu mă complic. Eu voi executa supusă to-to-tot ce mi se va pretinde să execut...

Mai bine să plângă mă-sa decât să plângă mama! Eu rămân egoistă.

– Iată de ce, interesul nostru, ca români, este *dincolo* de Nistru, să

câştigăm acest război, indiferent cum se vor descurca mai târziu anglo-americanii cu Hitler, lămuri Lecca pe fanaticul Boisson. Aici nu e vorba de teritorii doar. Aici, la comuniști în Est, e vorba de să fii adus, ca om, la starea asta de *Homo fessus*. Da-da! Și tot gazetarii voștri își vor bate mâine joc de noi, de... lașitatea și prostia românească, găsind în Galiția Mare, cele mai năstrușnice subiecte, cele mai senzaționale fapte suprarealiste!

Bietul Marius avu un tremur nevricos ca în momentul în care a tras prima dată, orbește, printre frunzișurile Masivului Cornești, în PEISAJUL PERICULOS din fața sa, cu o mitralieră germană, Maschinengewehr 39. Poc-poc, Cheți asta egoistă trebuia amuțită, la câte știa despre el: mare latifundiar cu 50 de hectare partea lui, un exploatator de argați, și de țărani liberi, deoarece poseda batoză, trior, gater, darac, taur comunal, cazane de țuică, sere, armăsar, răsadnițe, vii, cramă. Difuzând carte românească peste Prut, taică-su Voicu uneltise la desprinderea Basarabiei de Imperiul Țarist și aducerea ei sub jugul boierilor români. Frate-su Theo îi era căsătorit cu o americancă și asupreau petroliștii mirosind a păcură și benzină. Dar însă el, Marius, nu trebuia dus ca rob la Sibir, nici pus la moarte lentă-n izolare, originală auschwitzire cu încetinitorul. Niet! Era o „necesitate obiectivă" să fie *executat* încă din primele ore ale revoluției antifasciste, în faza ei democrat populară, pârât de confrați ca principalul vinovat de dezastrul Țării și de propagandă foto-cinematografică pentru ațâțarea la intrarea în războiul banditesc, purtat „împotriva Națiunilor Unite".

– Împotriva Națiunilor strâns Unite în jurul Cominternului! râse blonda Laură Done de gândurile lui sumbre, că tot nu mai risca ea nimic.

– Ați reușit un singur lucru! va lămuri scurt Ion Jan Enache, ascuțind securea cu care-l pusese Cipriana Cepeca, pe foametea din 1946, să-i tranșeze-n Atelier coanei Aneta Avăcăressi o juma de porc, pe masa de nuc din Ziduri, cioplită de Marin lui Alecu senator zis Șaraga, de care unchi Marius uitase să menționeze în *Autobiografie* că anchetase prin 1924 teroriștii de la Tatarbunar, trimiși de Stalin să atragă Europei atenția asupra Basarabiei, în scopul ca Armata Roșie să reușească împotriva României ce nu reușise împotriva Poloniei la 1920, când Budionnîi și Tuhacevski voiau Varșovia (*wojna polsko-bolszewicka*), dar unchiul Joe Stalin înțelesese valoarea picturală a Lwówului ghizdavian și, deși poet, iară nu pictor ca Churchill, năzuise într-acolo. Ați reușit să transformați România, băi, dintr-o țară cu tradiție de blândețe, dintr-o țară blajină, să o transformați într-o țară care și-a făcut trista celebritate de a fi a doua țară din Europa și a treia din lume după Germania și Japonia, ca număr de crime, cu cei mai sălbatici criminali de război și crime săvârșite prin cele mai barbare sisteme!

Eu, privi el cu duioșie de ființă umană spre Cepeca și coana Aneta, să-i confirme dacă zice bine, nu fac nicio deosebire, și întreg poporul român nu face nicio deosebire, între crima de a trimite floarea tineretului țării, cei 600 de mii de soldați, care s-au pierdut pe frontul de Răsărit, și crimele de

la Maidanek. Ei au fost trimiși într-un război criminal, într-un război premeditat criminal, într-un război care nu era în conformitate cu trecutul nostru, era împotriva istoriei Neamului Românesc, un război de agresiune și de jaf...

– Ei bine, îi luă securea din mână Cepeca, toți aceşti morți, soldați români, au putrezit în stepele Caucazului, în stepa Donului, pe tot întinsul imens al U.R.S.S.-ului.

– Morții, se ridică iepuraș poponaș din pătuț Janina cu mânuțele întinse arhaic spre coana Aneta, care-i zicea numai Zulnia, s-au transformat în pulbere și poate îi aduce vântul stepei astăzi la noi, în țara românească, îi aduce în patria lor sub formă de praf...

– Mă așteptam să zică ăștia ceva și de... alte victime, mărturisi colateral Clara Honig mai mult sieși, Dorothea dormitând.

– *Apokalyptische Landschaft mit Staub und Lehm*! murmură și tuși gâtuit de emoție la tablou cineastul Otto Runge. Sau *Întoarcerea morților de la Stalingrad*, printre satele Pererîta și Miorcani Prutul trecând.

– Asta doar dacă Marius s-ar crampona de expresionism! i-o reteză arogant Grigore Căinaru tânărului romantic german, atotștiind că vine o epocă minerească, în care îi va fi ușor veleitarului corectitudinar să strălucească nu prin erudiție, ci prin impertinență vestimentară. Or, imprudentul pictor de război sfânt acționează vădit ofensiv cu PEISAJUL PERICULOS, exploatând tradiționala, de la lordul Potiomkin încoace, artă rusească a camuflajului, un peisaj idilic, cu mesteceni de după care se trage cu proiectile reactive, și cu izbă primitoare de tot, care se duce cu tine în aer de cum îi miști de-un verșok, doi, zăvorul! Și există, cred eu, mă jur că da, și *nud periculos*... Cuceriri retorice banale azi, pe care numeroși șmecherași, teoreticieni și experimentaliști le-au pus la punct instinctiv, fără să știe la ce pot folosi, și abia în opera gazdei noastre din astă seară își găsesc o rațională exploatare și dezvoltare, fiind dealtfel în firea civilizațiilor tranzacționale să aibă spirit de inițiativă combinatorică!

– Care spirit, îl completă ca supusă soție iubitoare Dora Glagoveanu, sare în ochi când stropește, dacă ne referim la cum șoferul pictorului, maistrul Marin, a confecționat, din megasticla la doi litri de Schoka Cola, un sifon cu proprietăți de nu se sparge când, beat, mai *grișești*!

– De ce, mă animalule, explodă cu revoltă criticul carlist-dejist Horea Bratu, când înțelese că ea se referă la Grigore Căinaru și că acesta e de față și nu prea face față, de ce? De ce? De ce? De ce?... De ce ai ales tu, ca să-ți scrii romanul despre Războiul Reîntregirii Neamului 1916-1919, dintre câteva milioane bune de naratori combatanți, având în vedere și că baza de încorporare a Țării a crescut odată cu însuși teritoriul și cu populația, tocmai un muzicolog care se uită la evenimentele eroice de la Mărăști, Mărășești și Oituz din perspectiva elegiacă a anului 1940 și a dezastrelor pregătite la Moscova, Viena și Ialta? De ce?... Ca să nu se mai

avânte la moarte intelectualitatea care te citește, mă? Și, infectată ea tot cu spirochetul defetist, să se spurce la lehamite și populația mai neșcolită? Are dreptate baronul Manfred von Killinger să vă insulte, politicieni ticăloși ce sunteți, fără fărâmă de idealism, de scânteie divină în voi...

– După un an de zile, ceti preotul militar locotenent Atanasie Damian din Pastorala Patriarhului Nicodim prilejuită de trecerea Prutului, amintind celor prezenți de unde s-a pornit ofensiva și ținând bine pe după umeri pe impulsivul căpitan Grigore, să nu-și pălmuiască șeful de la Ministerul Propagandei, după ce un an de zile, se corectă teologul cetind *Cuvântul Bisericii pentru Războiul Sfânt*, împreună cu voi toți am stătut și am plâns durerea și rușinea adusă Neamului și Țării noastre, durerile și suferințele la care dulcea Bucovină și scumpa Basarabie, smulse din trupul Țării, au fost supuse de neamul celor fără Dumnezeu; după ce un an de zile am plâns pe copiii rămași pe drumuri, pe femeile batjocorite, pe preoții chinuiți și izgoniți, ogoarele înțelenite și nimicite, casele părăsite și neîngrijite, bisericile devastate și pângărite, iată Domnul Puterilor pe care necontenit, zi și noapte, L-am rugat că să nu-și tindă la nesfârșit certarea Sa, ne-a învrednicit să trăim zilele în care, răsuflând ușurați de nădejdea marii bucurii ce se apropie, să ne simțim din nou Români, urmașii lui Ștefan cel Mare, din coapsa Daciei și-a Romei – santinela răsăriteană a creștinătății și civilizației.

– Figura cu coapsa Daciei și-a Romei, gândi abia sosită de peste Strada Liliputană, de la Villa Izvorașul, Virginia Gibson-Ghizdavu, e un calc după nașterea miraculoasă a lui Buddha: nici prin față, nici prin spate, ci o ivire prin lateral, singura decentă! Cât privește orfanii, femeile fecundate întru deznaționalizare, bisericile reorientate spre Kremlin și celelalte suferințe, ele trebuie asumate cu resemnare, aceasta fiiind dintotdeauna soarta neamurilor care își bat intelectualii, a popoarelor de rasă inferioară în general. Astfel de ființe colective de rasă inferioară, expuse degenerării, nu se merită ca să mai investești ca să le readuci artificial la o viieață nouă! Tot ce pot face eu e să-l cicălesc pe Augustus cât cuprinde și să ne cărăm până nu vin rușii, fiind o adevărată absurditate ca Alex și cu Vicky ai mei, născuți cu gene saxone, să ajungă purtători de cravată roșie la strâns spice, fier vechi, informații sau sticle goale... O asemenea pornire din partea mea fiind plăcută Domnului, desfătare divină a cărei probă e pragmatica succesului transatlantic, în ontologicul metacontextualizantos, precum și în contenciosul administrativ...

– Țara noastră e în război cu neamul celor fără Dumnezeu. Cu drept cuvânt; urmă popa Tani din pastorala patriarhului, Conducătorul Țării a numit acest război **Războiul Sfânt**, căci în el se urmărește nu numai cauza națională a refacerii unor hotare, ci mai ales doborârea balaurului apocaliptic al bolșevismului, care a prefăcut pravoslavnica Rusie în cuibul tuturor fărădelegilor, în cuibul tuturor acelora care au declarat război chiar

lui Dumnezeu, a tuturor acelor care urmăreau să împrăștie în toată lumea otravă sufletească...

– Dumnezeule, câtă naivitate! puse Marius Virginicăi mânuța-i de pictor pe coapsa caldă de sculptoriță lucrând, în semn de bine ai venit la bairam la mine, că popa Sică m-a botezat Mihai. Balaurul apocaliptic al bolșevismului își târăște cozile peste unele triburi atât de necivilizate încât abia odată cu lampa lu' Ilici primesc ele un alfabet. Joacă Stalin, deci, un rol progresist din punct de vedere al Occidentului. Și naivitatea asta, că o are Înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul, mai treacă-meargă, dar mi-a povestit Herr Murr Hoffmann, fotograful lui Hi, mila ce l-a cuprins pe Conducătorul Statului german când Führerul nostru, în 12 iunie 1941, la o bere la Casa Brună, unde vrea Bălușeanu să mă trimită la niște fresce, s-a exprimat că capacitatea de rezistență a armatei lui Stalin nu trebuie evaluată foarte sus, *iar populația dorește eliberarea sa*!

– Nu văz naivitatea, dădu vrăjită din umerii sportivi americanca.

– Fotografiind la Kiev pe furiș convoaiele spre Babi Yar, eu am înțeles pe deplin crima că <u>războiul lui Hitler nu este antibolșevic</u>! Când Antonescu i-a vorbit Tartorului rasist de o populație care își dorește *eliberarea*, nu a făcut decât să excite disprețul fudulului arhitect: nu eliberezi popoare de rasă inferioară! E un nonsens. Sclavul sclav rămâne.

– De acord, admise americanca. Poți mereu acoperi în dragi lozinci interesele barosane, economice și strategice! Doar așa a risipi ceva sânge prețios, de oameni civilizați, se mai aplaudă că se merită pentru *ca să*...

– Altfel nu se merită pentru *ca să*! admise Augustus, ca și cum dezvirginind pe Virginica își făcuse doar lui transfuzie cu sânge nordic.

– În orice caz, își privi mirat Marius paharul gol, nu există nicio declarație-proclamație a Cruciadei Antibolșevice <u>către popoarele de eliberat</u>! Dacă Hi oferea un Viitor nomenclaturii sovietice, de multă vreme ea i l-ar fi adus cu pâine și sare pe Stalin al meu, legat fedeleș!...

– Acest război, se auzi dinspre camera obscură vocea tunătoare a doctorului Lecca, a spart deja populația de oameni a planetei în vreo trei specii: *Homo fessus*, *Homo sapiens totenkopf* și *Homo solus*. Cel puțin în zonele pustiite de război. În America, privi el insistent la mâinile doamnei Gibson-Ghizdavu, încă predomină vechiul Homosap, însă de la criză încoa' oameni obosiți, bestii și eremiți stradali musai că, scos capul și pe-acolo, ca ciupercuțele după o ploaie acidă cât urina de porc subnutrit...

– Miracolul în aceste prime patru decenii ale secolului, puse la locul lor speranțele pe tavan și tapet micul Raul, este că pesimismul sociopolitic al gazdei noastre, Marius-Mihai Ghizdavu, nu se confirmă statistic. Inimaginabilul crah de acum zece ani al economiei americane NU A DUS LA TOTALITARISM, deși acolo era o nimica toată să marxizezi din burtă ideologíi, coali-coagulând gloata în contra negrului sau imigrantului sau bogătașului, colecționarului sau melomanului!

Nimeni însă nu-l auzi, nu îi acordă atenția cuvenită reflecției sale de colosal eseist, nefiind baroca badantă rococo Cristina Done cu el, să-l impună atenției generale prin farmecul ei de sculptoriță într-un material spumos, care pentru războinic nu poate fi decât fericirea altuia. Supărat, micul domn se furișă în bucătărie, ca un diversionist însărcinat să otrăvească marmita dușmanului secular. Pe albul dulap cu vase, celibatarul pictor ținea ziare, cam vechi, dar erau bune și interesante pentru plecatul la Ziduri domnișor, întors doar cu ocazia *Paradei*, de onomastica Regelui Mihai, a trupelor supraviețuitoare ocupării Odessei...

Semn că destinul urzea soarta recent văduvei Eliza Alexandrescu, de pe frontul oriental veneau vești progresiv tot mai bunicele!

De câteva zile, trupele româno-germane intraseră în capitala Crimeii, Simferopol, iar ai noștri dădeau semne că nu vor să mai plece niciodată de acolo. Ocuparea peninsulei cu peisaj și climă atât de potrivite firii contemplative a tătarului de Mișu Focșăneanu, ținea nu numai de necesitatea scoaterii de pe eșichier a acestui mega-portavion înarmat în contra Ploieștilor, și României în general, ci și de o mai profundă intuiție strategică *a destinului galițian final*: pentru ca, întru strivirea Godzillei naziste, slavii de rasă inferioară să contribuie cu douăzeci-treizeci de milioane de morți, iar anglo-americanii de rasă superioară cu numai 1%, era de anticipat omenia că se vor acorda generosului coechipier Stalin compensații și indexări corespunzătoare, iar un condominion româno-german cu guvernator trimis alternativ la Ialta, noi speram că ar fi putut evita sau măcar întârzia ca gaj infamia ce s-a produs la Potsdam cu Galiția Mare, de să lași Cominternului în arendă fără termen tot acest ogor cultural întins cât două Galii, de la mioriticii aromâni până la dârjii laponi, spațiu a cărui înflorire spirituală e menită nu numai a întregi, cum observa eseistul nostru Jenică Noveanu, ce a început Occidentul, ci și *a da semnificația finală* atât la cele lăsate neisprăvite motivat, cât și unde n-a mai fost capabil în postmodernism să mai înțeleagă ce anume începuse!

Totodată, demarasem asediul celebrei citadele a Sevastopolului, care va dura câteva luni epopeice, drapelele române și germane având a fâlfâi biruitoare pe clădirile mai înalte de aici abia începând cu data de 1 iulie 1942, în plin sezon estival cu delfini zglobii.

Se confirma o amplă deplasare a frontului spre Ural, dar sub biciul fricii de crivăț, micul Raul era îngrijorat că rezultate concrete, orașe pentru iernat, anexăm doar în sudul nostru, acolo unde idealismul cavalerilor de la rece-lucida Baltică se altoia pe realismul miștocar al aliatului latin. Iată cuceriri certe: Kievul, Odessa, Harkov, acum Simferopol, deci Crimeia. Pe când Leningradul și îndeosebi Moscova, văleu, acolo-șa la Wehrmacht, se sta pe loc cu tot felul de tertipuri, să mai vedem!

Parcă presimțind că va sfârși înecat într-o tinetă la Pitești, micul geniu nu miza ca Marius pe singura variantă câștigătoare, că nazismul

dărâmă bolșevismul și, extenuat, va fi gâtuit de anglo-americani sau de Rezistența euro-marxistă, reinstaurându-se democrația, mai lăbărțată ca oricând, de la Atlantic la Pacific. Raul se temea că, dacă Hitler ia Moscova, atunci adio Debarcare! Primează interesul investitorului american pentru dotarea esticei Europe slave cu o infrastructură modernă. Cât despre dacă ia Stalin Berlinul, era mai pesimist și decât Mișu: răsplata nu va fi arendarea sufletelor moarte galițiene – oricum căzute sub cnutul bolșevic – ci mari compensații în Asia, jertfirea Chinei și Indochinei, în speranța unui răgaz pentru Europa de Vest ca să-și termine catedralele începute în toate domeniile. Și nu le-a terminat... de au ajuns Providența să joace cartea Gorbaciov, să slobozească Răsăritul *mai devreme decât o merita* prin infim de puținele, ridicole cifric jertfe pentru Libertate. Însă galițienii n-au înțeles la 1989 că au o datorie sacră, Marea Recuperare a Istoriei netrăite. Ei, ca nemâncații, și-au uitat strămoșii interbelici, și în loc să citească avid toate cărțile ce le-au fost interzise 50 de ani, s-au pus clefăind și râgâind pe consumat orice altceva, fie și produse derizorii sau de zgonhen.

Primejdie detectată de Marius, Dorothea, Kirciu, Árpád și Kiila încă din 1935, când prin osârdia comună nazisto-sovietică, Gaghizdia, adică Galiția Ghizdaviană, era supusă psihologic unei mineriade Lwów de proporții belicoase continentale, descreierându-se avânturile sufletești de acea marmeladiană neîncredere în transcendișatul culturii de să n-ai și curaj la efort michelangiolesc de să ți-o faci, în șturmul dintre concentrări.

– Nu-ți poți dărui viața, plângea la Lwów Halszka Chrzastowska, mamă tânără Agnieszkăi de Krécy, nu-ți poți vomita tot sufletul pe o pânză *ce ar putea fi arsă*, nici într-un manuscris pe care ai tăi nu vor fi vii cât a-l ceti, iar viitorul ăla ursit nu mai e al Patriei sau Limbii tale!

11

Trecuseră 55 de ani de la Războiul Sfânt, dar la Măgurele Palatul Academiei cu mândră Columnă Traiană încă nu se ridicase. Doar zece ani de la fesenizarea pluralistă a pecereului. O subdemocrație, nu o democratură, conceptualiza închinându-se teologul Damian. Singurul progres – descoperirea lingvistului Noveanu că rădăcina tracă *gal*, pentru Galia și Galiția, ar ține de substratul indo-european străvechi, taumaturgic sacru, precum în sirogalul de tuse seacă.

– Gorbaciov ar fi putut, admise Marius ce zicea Cheți. Să dea lovitura. Uite, Occidentul n-a reușit să dărâme pe un Saddam, pe un Miloșevici. Păi dacă rusul asculta de Ceaușescu și, în vara lui 1989, trimitea, imediat după tienanmenizarea tinerilor democrați chinezi, Armata Roșie, cu zece mii de tancuri, peste Polonia, atunci...

– Atunci azi investițiile USA în CCCP, râse popa Tani, ar fi fost uriașe, sporind grăsimea acumulată primitiv de oligarhii nomenclaturii.

– Avantajele stabilității, părinte! oftă Jenică Noveanu.

– Răz-boiul Sfânt! se opri Marius cu bastonul oblic. Ni se părea nouă o mega-invazie hollywoodiană, cum și apare azi în propaganda *ăstora* Debarcarea din Normandia. În realitate, gamblerul Hitler voia să acopere imensitatea rusă cu numai 3580 tancuri, din care apte să ajungă până la Stalingrad doar maxim 675! O joacă neserioasă, de Kindergarten, nu de Istorie majoră. Știți voi câte tancuri a mânat Hrușciov ca să strivească revoluția maghiară? Peste 6000! La 1956. Iar Brejnev, peste cehoslovaci, în 1968, n-a discutat sub 7500 care de luptă! Asta da istorie, și înțelegi de ce vreau eu statui pentru Soljenițîn și Gorbaciov... Dom'le, îmi vine să turbez: de șapte ani, 1992-99, de când urmăresc EU, de la Basel și de la Sonnenheim din Alsacia, televiziunile Occidentului, pe Sojenițîn l-au dat cinci minute, cuvântând despre... Cehov, iar pe Gorbaciov, vag, pe sărite, fără vreo evocare elogioasă cât mai e Zeul printre noi! În schimb, tocmai aflu că laureatul Nobel pentru... literatură, 1953, anul morții lui Stalin, alde Churchill, cică-i omulețul politic al Mileniului ăsta ce se-ncheie vineri 31 decembrie 1999, când iese Elțîn de la Kremlin și intră acolo Putin!

– Va veni o vreme, scrută profetic înspre Teatrul Național dacă-i vine troleibuzul Noveanu, când în Piața Scânteii, pe soclul lui Lenin, vom ridica noi românii o statuie lui Gorbaciov, poate chiar înaintea rușilor!

De peste drum, Heliade-Rădulescu, Gheorghe Lazăr, Spiru Haret și chiar Mihai Bravul, clătinând din cap, se uitau cu o vie curiozitate la cei trei pensionari, cum concepeau ei o statuie unui rus într-un oraș care în zece ani uitase de singurul muzeu de artă al țării, ciuruit la Revoluție. Or, ce mi-e zece ani, ce mi-e unșpe ani, adică juma din România interbelică și Regală, ce mi-e o sută de ani sau un eon... mânca-ți-aș ἀποσιώπησις-ul, iubite cetitoriule! După care 20 -30 de ani, Muzeul Național de Istorie va sta în reparații, ca să-i evalueze Neamului Românesc în comă artificială Trecutul eseiștii, influencerii și postacii instruiți și stimulați de pretutindeni.

– Nu, Jenele, hotărî ca un primar energic popa Tani, intrarea în oraș cuvine-se a se rezerva cu pohfală pentru Jeffersonii constituțiunii noastre republicane!... Cine anume și-a adus aportul mai mult, în nouăș'unu, primii în ordinea articolelor propuse și votate, conform stenogramelor! Și amicii Bisericii Naționale. Ci Muzeul de Artă s-o mai reface el. O să dispară însă, sub zeci de ani de reparații, Ăla Naționalu' de Istorie!... Fatalitate.

Era și aceasta o pedeapsă c-am pierdut Războiul Sfânt?

Intervenția fostului tânăr teolog putea fi tălmăcită ca o modificare de front, precum aceea din august 1944, când n-am mai dat în Armata Roșie cu parul, că ne luase Basarabia și Bucovina, ci am început să dăm în Wehrmacht, că ne retezase Ardealul și Balcicul. Ba ne mai și bombardase centrul Capitalei, cu această Universitate cu tot. Ce de mai ruine erau

atuncea, mai încoló, spre Calea Victoriei! Atanasie Damian fiind, adicăltea, anti-fenist-țărănist-liberal, c-au omis caracterul național toți de la o lege a cultelor, cum e cu Aceea care în anii totalitari fu alternativa la credința cominternistă, și rânjea exclusivist că dacă noi tot suntem la recensământ peste 80% ortodocși, atunci să se inițieze plebiscit și *să se interzică democratic de tot orice altă credință*, chiar și a lui, când budistă, când musulmană, când mozaică, nu să se stipuleze niște amenzi cum nici la care vinde oțet de salată din scârnă dup-o rețetă de pe Loara, din Orléans, în caz c-ai inventa tu o biserică nouă a ta, homonică, și ai și predica imediat, fără să mai cerșești aprobare de la autoritățile bezbojnice ale țării.

Era-ntr-o luni, pe la midiu, când te roade deja foametea, mai pe exacte, pă douăzeci septembrie 1999, cam în a patruzecea zi de la Eclipsa și Concertul Pavarotti, în Piața Veche a Universității, cu fața spre unde fluturau, ca rufele napolitane, cearșafuri pă ziduri de la partidele cu sedii pe la etaje, unde unii membrii făcuseră comerț exterior, marxist. Și cei trei mușchetari bătrâni așteptau doi troleibuzul și altu' mașina. Amărât era popa Tani că grupările PNȚ-Borviz și PNL-Parizer, sterpe, împingeau la absenteism urnar pe intelectualii care mai citeau ca el, dar Jenică Noveanu zicea că-l doare-n imprimantă de toate astea. Că fesenismul gen PSD-Zeamă-de-varză e tot *o consecință a pierderii Războiului Sfânt* și că oricum, dacă revine în forță stalinismul la Kremlin, iar stânga noastră *se aliniază*, pe el tot nu-l bagă iar în Romlag, fiindcă a fost înțelept și n-a activat notoriu antibolșevicește în 1989-1999. El și-a văzut doar de **Marea Recuperare**, monumentala sa analiză a șvaițerului spiritualității europene, de la Trieste și Edirne la Königsberg, care-ar fi deci găuricile Galiției Mari și cum trebuie ele umplute, de către cine, cu ce silicon și cu ce investiții, ca să întrecem Galia Mică, adică Franța. Pentru atare opus, documentându-se eroic pe la nou accesibilele biblioteci bucureștene, franceză, engleză, germană, – aia imena Alvin Toffler dupe Sahia fiind quasi-desființată – semn al dezinteresului american pentru viitorul, existența sau inexistența unui stat româno-basarabean. Dar însă el, având șalele bătrâne la drum, cu dureri în tălpi trăgând a odihnă definitivă, mai cité și la domiciliul de bunăvoie și nesilit de autorități ales, procurându-și cărți de pe la anticari, permițându-și-o-n Ferentari din trei pensii: de prof, de zek și de veteran din războiul anti-URSS și anti-Națiunile Unite.

Până pe la Eclipsa din 11 august 1999, el venea des cu troleibuzul aici-șa, fiindcă câtu-i fațada de la Alma Mă-sii se-nșira, ca ideile și imaginile *Scrisorii I*, numai anticari și librari, concurându-se sălbatic la diversitatea mărfii și la noutatea, vechimea sau proveniența ei, după caz.

Era o Zonă liberă de bolșevism și de incultură, adevărată economie de piață, nu ca unde dă toți uleiul, berea sau cârnatul cartelat la același preț, prețul tranziției, simptom al eșecului Reformei și al concluziei analiste că ea trebuia implementată doar de niște comisari din norod.

– Dragă Marius, scrisese el la Sonnenheim, lângă Colmar sau Eguisheim, vino că tare mi-s singur și pieziș, bădie! Și am presimțirea că cel mai potrivit e s-o faci în astă 1999 toamnă, când surpriza că Miloșevici rezistă e poate un exemplu și pentru *ai noștri*, un ideal de conservare a Puterii în mod sigur! Plus că nu se știe dacă eu sau Tani vom supraviețui acestei ierni a Speranței. Și te sfătuiesc să vii cu dosarul și să-ți ceri energic înapoi apartamentul fost Studio Modigliani, de s-a privatizat în el alde Ion Enache și nici nu stă acolo. Ca mogul imun, mai are prin oraș, pe la Snagov, la munte, la mare – la noi și la Mediterană, destule, mai mișto, futelnițe. E o chestie doar de atitudine să i-l ceri, că tot nu ți-l dă, cum ar trebui și Majestatea Sa, Regele Meu, să încerce, pentru existența unui factor constituțional de echilibru stârnind și mai multă ură, iar noi cei lucizi și culți, să apărăm măcar c-un gest principiul proprietății, când *păduchii din capul Țării* nu vor să asigure prin Legea lor decât ce s-a furat după trecerea pecereului revopsit de la construcția ssocialismului la a capitalismului.

– Bine-ai venit pentru ultima oară în țara ta, moșule! îl primi el întunecat, la căsuța cu zorele albastre și mari cât sânii Fecioarei din Orléans. Aici s-a întâmplat o mare nenorocire, alsacianule: la Facultatea de Fizică, am auzit de la Bratu că nu s-au înscris decât vreo 50 de candidați pe 200 de locuri, inclusiv la specializări tehnologice și medicale care privesc nuclearo-centrala de la Cernavodă. Iacă dar, la cel mai sensibil indicator, la Tineretul apt pentru un nou Război Sfânt, consecințele batjocoririi învățământului, cercetării și culturii în *România răsprofilor*, de către toate partidele! Timp de zece ani! Toți olimpicii vor să plece.

– Asta, se întoarse alsacianul rânjind spre Isadora, care-l însoțea ca pe Oedip bătrân, *România răsprofilor*, ce analfabeta mea argou mai e?

– Domnul eseist Noveanu, răspunse Enache Sergiu, tânăr publicist nepot proprietarului Atelierului (Studioului) Modigliani din Strada Liliputanelor, se referă la paradoxul român că președintele, premierul, un șef de cameră, o grămadă de miniștri, de consilieri și de băgători de seamă, ca și mulți de prin partide, au dictat cursuri la studenți și le-au dat note pe ele la diferite examene! Erau, deci, profi, hă-hă, și cu toate acestea, ei au dus <u>o politică de exterminare a vieții intelectuale</u>, ca sub o ocupație!

– România răsprofilor, stat anti-intelectual! aprobă titlul Noveanu, cu o veselie ca din Joyce. Iacă finalul nostru de veac și de mileniu și, poate, de Românie! Cernavoda, cum îi spune și numele, va fi noul Cernobîl, din lipsă de cadre competente... *Fizica*, totodată fiind și un fel de *a doua facultate de filozofie la români*, de la care au purces numeroși publiciști și scriitori și civici spre notorietate universală!

Troleibuzul asudat se duse gâfâind. Deștăratul rămase-n deliberare cu pereții cenușii ai Universității, murdăriți de grafiți total neestetici, dovadă că-n orele de Desemn încă se mai face matematică sau română, deci nu se arată diapozitive, albume sau sidiroame cu Istoria artei! Ci Isadora

plecase cu Sergiu să lipească niște xeroxuri A4 cu portretul Căpitanului, anunțând o conferință de „restabilire a adevărului" despre o Mișcare ce, alături de Alianța Civică, poate și de partidele ardelene tricolore, rămâne una din forțele politice necompromise la ciolan. Ha-ha! Nimeni nu se aștepta să vină președintele voievod Zaharia Avăcăressi și să ilegalizeze partidele istorice ca denumire, de tip PNL, PNȚ, PNR, ba chiar și Partidul România Mare, pe motiv că *ele nu-și justifică denumirile*, cum cere o chichiță ce-ar exista în Constituția emanată de... eroii Revoluției!

Cu genunchii tremurând, se lăsă cu șezutul pe treptele călduțe și moi ale Istoriei, unde se văruia, cam târziu, între cele două librării dinăuntru, iar ăștia plecații cu firobuzul se juraseră că, de la Ceas de la Rond, cât ține Universitatea și chiar mai departe de unde fusese până la bombardament Librăria Cartea Românească, de avea pe la etaj și expoziție, bietul tata neezitând să mă propulseze, să arate protipendadei *Jucăria săracului* și *Cerșetor pe Podul Grant* în rame de papură împletită, – până-n Calea Victoriei sub coloanele fostei Romarta Copiilor, acum cu marfă inaccesibilă gloatei, ca și pe colțul de pe diagonală, la librăria Alcalay Cartea Rusă Academiei, cic-ar fi fost sub Văcăroiu, până de curând, buchiniști anticari, librari, casetari, pe care acum, în Republica Răsprofilor, tu, pensionar distrofic, trebuia să-i cauți răsfirați fantomatic prin piețe și prin parcuri, dacă nu cumva acest comerț dispăruse deja de tot, ca străvechiul *shtetl* galițian, bănuit prea cult de nivelarea totalitară. Dar Marius nu se mira că bucureștenii nu vor mai citi niciodată cărți. El venea de la Sonnenheim și de la Basel tot atât de bine hrănit ca românii din mașinile scumpe deja, ce i se perindau pe bulevardul Est-Vest de-l despărțea de statui. Prin urmare, nu putea fi pesimist ca Jenel și Tani. Oricum, doctorul Cezar Bogza, mai cu mita, mai cu procesul și mai ceva prin răs-cumpărare in integrum, la Ziduri-Pribegi, refăcuse mai toată Moșia Ghizdavilor clasici și o administra cu bun profit pentru toți. Cheți, soția lui vârstnică, tocmai recuperase intravilanul din Strada Liliputană, unde fusese bombardată de anglo-americani Villa Izvorașul a senatorului Șaraga, copoiului Focșăneanu și petrolistului Augustus, chit că localnicii se obișnuiseră să-și ducă-n părculeț copiii, la balansoare, și lupii la tufișuri. Iar despre Atelierul Amedeo Modigliani, era clar că alde Enache, la un preț chiar sub al pieții, din prudență s-ar fi scăpat de el, intuiția spunându-i că România, dacă nu revine la o dictatură stabilă, atunci ăla care a pus laba pe imobile naționalizate are mereu necazuri, în noua Europă UE.

Traficul bucureștean est-vest devenise brusc fluid ca-ntr-un deșert și scopul se dovedi a fi ca carosabilul să fie liber pentru batalioanele străvezii, inimoase coruri legionare fără legionari penetrând aerul cristalin-aniversar, a doua zi, în două'ș'unu septembrie, fiind cifră perfectă de la asasinarea lui Armand Călinescu, în contextul lichidării sovieto-naziste, la Lwów, a Galiției Ghizdaviene, – invitați fiind așa Hitler și Stalin să tranșeze la fel

România! N-avea s-audă de comemorare, se serbau doar preelectorale cifre imperfecte, prin Ardeal deobicei, de la Avram Iancu! El nu era trist, era *foarte* trist, neavând ce face și nimic de agățat.

Atunci, de peste fluxul circulator, din trupul de bronz ecvestru al voievodului unificant, pomenit de 1 Decembrie după 1989 și 1996 la Alba Iulia, cu un icnet feciorelnic se desprinse trupul Jeannei d'Arc, pluti până la artistul vizionar și, cu palma bătătorită pe mânerul sabiei sau al securii, ca la karatiști, îi îndreptă cu duioșie filială, lui, papionul și îi netezi sprâncenele cănite, apoi chica alb-impunătoare încă.

– Această antibuchinistă *mineriadă mută*, Marius, șopti ea tandru pe franțuzește, să-mi moară ce-am mai scump dacă e inițiată de concurență, fiindcă nu iese profit din comerț cu cartea ca să zici că s-au introbăgat strâmbe, la proprietarii orașului, de vreun interesat să cumpere numai de la el toți *intelectualii-care-mai-citește*! Eu auzii spre coada Calului, pe la limuzine, cum se pronunțau Otomega și discipolul său Sergiu de Stăpânire, că „păduchii din capul Țării" s-ar teme că vine Eclipsa cu turiști occidentali, să vază toți de pe Calzada de los Muertos cerul Bărăganului, unde coțăie incestualist Soarele fără însușiri pe așa-zisa lui sorella, Luna, pe care nici vrăjitoarele, nici analiștii care țin loc de astrologi nu validează bigsplashul că pleoșc! a venit scuipatul lui Satan pe planetă de-a sărit din magmă satelitul. Deci, Luna e mai mult ca Eva, din coasta Pământului, dar nu *voi* românii l-ați dat pe Copernic și nici nu vă prea doare-n gaist că nu, sau că polonezii au umblat la paradigmă, încât puricii ăia de locatari de la etaj protesta, se lua de „literatura cu microbi" expusă de anticari pe tejghele, pe trepte și chiar pe trotuar, că ce-i țigănia asta la Universitatea întâiului nostru președinte, I. V. Parhon, adică vom vota omul providențial Avăcăressi care cu biciul să alunge neguțătorii din templu de să redea Orașului pe axa est-vest o imagine a pustiu, ca pe axa sud-nord, unde, între Colțea și Romană amărâtul nu mai are ce căta decât să se uite-n vitrinele scumpe ce țin capitalei țării loc de Muzeu de Artă!

– Nu, Aura Plotia, mușcă el din madlena ei și beli ochii castanii înlăcrimați ca de-o romanță, nu e vorba de ca și cum pe aste ziduri ar fi scris cu roșu proletar *Moarte intelectualilor!* de la Matematică și Planetarium până la Geologie și Balcon! Nu, iubito! Ay, dacă dai colțul spre Fântâna Golanilor, îți vei lovi trupul de bronz de schele, vei chicoti excitată la maximum, ăștia vrea să spele Universitatea, ăștia vrea să spele Universitatea! Și o să te râzi socialist... Oh, Doamne, râsul tău auriu de la Balcic, pe aerodrom în vara lui 1939!

– Ce, mă? hohoti sardonic Eliza Alexandrescu pe fundalul gării Sărata. Vrai Balcicul, ai? Și litoralul lipovean, Bugazul ai?... Păi, mă zăltatule, explodă tigva cu rotunjimi de copil a bunicii Isadorei, *păduchii din capul Țării* tale nu pot administra ei nici câtu-i de la Mamaia până la Tataia (fostul Doi Mai)! Vezi-ți în morții mă-tii de cât litoral în

dezzzplăjuirre mai ai, ci nu visa la Uniri ce nu pot veni mai devreme decât împreunarea Azerbaidgeanului cu Danemarca-n *uie*, prostule!

– Numai cu tine, Murocika, m-am înțeles în lunga-mi viață, oftă prelung rusește turistul cel palid de pe trepte, deja pândit de ochi experți ca de hienă. De fapt, toate aceste neîmpliniri vin ca târzii consecințe ale pierderii Războiului Sfânt. Am fost robi vreo douăzeci de ani Imperiului Sovietic, până Dej să-i deschidă lui Ceaușescu, în plină foamete cauzată de Marele Salt înainte, ochișorii spre rivalul model maoist! Și din această lungă robie, s-a întipărit pentru totdeauna în inconștientul nostru colectiv propensiunea spre potemkiniade și salamuri cu soia fără wasabi!

– Așa cum țăranul gospodar lucră-și casă de zece camere înghesuindu-se totuși într-o bucătărie, așa și cu banii aruncați pe etaje noi la Biblioteca Academiei, când urgența era a se xeroxa sau scana presa României Regale, iar fondul de carte a se înnoi, a se înzdrăveni cu ce-a mai dat Occidentul de la Aragon, Eluard și ceilalți staliniști încoace! Numai că gloata vede schelele pe Bulevardul Dacia, și ăsta e și scopul! Care țară mai construiește biblioteci? Cine a mai tradus, băi, pe Platon?

– Și nu altfel, Marius, cu Muzeul de Artă și cu Biblioteca Fundațiilor Regale, ambele nimicite la mascarada teroristă, pe care nici analiștii n-o pot descâlci, darmite istoricii sau procurorii! S-au cârpit zidurile pe exterior, nu mai deranjează ochiul gloatei, nici simțul estetic al inculților funcțional din capul Țării, care n-au idee ce înseamnă ca incipient democratic de să n-ai zece ani unde să arăți la elevi ce vede puiul de occidental la el pe stradă, capodopere, nici Bibliotecă Centrală Universitară inter-pluri-transdisciplinară! După care, adio și Muzeu de Istorie!

Marius Ghizdavu își cam odihnise picioarele albăstrui ca de curcă, însă o ducea greu cu creierul și cu rațiunea, fiindcă o mocnea de ură la adresa clasei politice, fără deosebire dacă e sau nu mânjită-n exercițiul puterii. Expresionismul său își oscila urrrletul între drumul spre un regim autoritar al președintelui voievod Zahei Avăcăressi și calea către o dictatură sadea a călușarului Sergiu Enache, care deși lipea un afiș verde, raționa ostentativ astfel: deoarece *păduchii din capul Țării* n-au reușit ce autostrăzi au cei de la Budapesta întru occidentalizare, păi nici averile supte din sângele, sudoarea și lacrimile Poporului nu li se cuvin și deci trebuie întors la visteria statului, prin naționalizări de conturi, tot ce depășește la privați venitul mediu pe locuitor în ultimele două cincinale!

– Indiferent ce-o lătra Europa, aste confiscări trebuie inițializate! oftă bătrânul istoric Voicu Ghizdavu. Da, dreptatea o cere, chiar dacă prețul extern ar putea fi o aliniere lângă o Moscovă recăzuta în...

Se cocârjase și tot umanist rămăsese! Ptil! scuipa el acum (proști, ticăloși, inculți și lași) spre noi, dar tot nu-și imagina că un adolescent poate porni din familie direct ca rechin, gata convins că maxim furi doar regulând justiția, pentru a mima haiducia și un idealism ca de Război Sfânt.

Oricum, gândul i se frânse lui Marius, fulgerat parcă apoplectic.

Oprise și 336, mașină cu capul pe Apusului și cu radio să îmbune pasagerimea a composta. Sardele, firește. Prin ușile greu de închis, știrile de ora unu începeau cu o moarte-n Renania, în Münster, Westphalia.

– De ce Raisa? protestă Marius cu privirile aninate, parcă sperând cine știe ce dezmințire, de o biserică rusă miniaturală, o bijuterie pe care Ceaușescu n-a avut curaj s-o dărâme, situată dincolo de Mihai Viteazul.

Revedea ca-n Războiul Sfânt tancuri-tancuri germane, vizitase de curând Deutsches Panzermuseum Munster, Niedersachsen.

Se porni să înjure rusește, neînțelegând ce căuta Raisa la Munster.

– Mintea omenească nu poate desluși planul divin! dădu din cap Voicu Ghizdavu dintr-un taxiu galben, încetinit la stop. Multe lucruri, Marius tată, n-ajungi să le înțelegi nici în volumul al șaisprezecelea al relatării vieții tale! În plus, ca geograf, te critic că tu confunzi municipiul westfalic Münster, de la nord de Dortmund, cu târgușorul refegist militarizat la greu, Munster, de la sud de Hamburg!

Furie atee. Ură universală. Prin minte, atâtea curve hollywoodiene centenare, unele trecute prin operații estetice... reușite. Doar 67 de ani. (Iar Regina Maria, 63!) Câtă nedreptate aici pe Pământ! Câtă mizerie! Câtă jale! Se ridică și porni pe jos, traversând până pe colț la fosta librărie Alcalay Cartea Rusă Academiei, de unde, în 26 mai 1987, zărind-o pe nomenclaturista din părinți feroviari, în automobilul săgetând pe Calea Victoriei dinspre Muzeul de Istorie, fost una dintre cele mai frumoase Poște Centrale din lume, a înțeles, *ca artist*, mai mult decât din perestroikă și din glasnost că în U.R.S.S și în țările satelite, adică în toată Galiția Mare, vor urma schimbări de proporții, la care nici visau analiștii, ei manipulând aiurea gloata, la ordin, ca întotdeauna și pretutindeni.

Pentru prima oară de dinainte de Krupskaia încoace, soția țarului sovietic nu mai era o focă obeză, ci o adevărată doamnă, care îi ștersese lui privirea, vârstnică deja, cu un fel de eșarfă albastră, fie fard, fie prietenos surâs din niște ochi rusești, de culoarea stepelor lui Esenin!

Uniunea Sovietică renunța la *Homo fessus*, la femeia fesenistă.

Țările satelite aveau să se descurce fiecare după destoinicia conducătorilor ei, mai bestii sau mai oameni. Urma-va Marea Recuperare.

Popoarele, ca și minorii, fiind prin definiție iresponsabile.

– De ce Raisa? refuza să înțeleagă Marius și lacrimi îi șiroiau mut pe obraji, derutând trecătorii, că deși cu părul alb, nu arăta a pensionar plângând că n-are de medicamente. Era elegant și cu ten fin.

Două-trei zile de presă, apoi uitarea. Cum va fi și la moartea lui Soljenițîn sau a Majestății Sale Regele Mihai, când cei ce l-au batjocorit mai mult vor câștiga iar nemăsurat, prin reacții de senzație!

Sau moartea unui desțărat în Alsacia, la Sonnenheim! Pictor.

Aha! Tocmai fiindcă-l durea propriul deces se repezise Marius prin

țară, nu că-l îngrijoraseră sondajele că revine în 2000, cu 85%, domnul Iliescu. Și cu 66% noua coaliție roșie cu trandafir albastru! Adică voia să plaseze Muzeului Național de Artă un tablou de estetică posterior-postmodernă, care credea el c-ar fi nu o capodoperă, ci un cap de serie. Truvaiul fiind cum unul, când futurismele mai șocau, mustăți Monalizii, așa și el, pistruiase niscai păduchi pe fruntea *României Revoluționare* de la 1848, zugrăvite de un... israelit Rosenthal, pripășit pe la noi ca să ne corupă și să facă avere, doar c-a crăpat de june:

– *Păduchii din capul Țării*! botezase demult pânza Iancu Noveanu, dar Muzeu de Artă nemaiexistând după ciuruire și nici bani de achiziții neavând, Ministerul Identității Naționale aranjase binevoitor, cu niște parlamentari ce se ocupau cu strâns colecții mai spălând banii, cine vrea să se înscrie și să liciteze, la care perspectivă, pictorul nostru zisese, ca Iorga, că mai bine să mă mănânce câinii orașului acestuia, maidanezii, decât să-mi obțin nemurirea prin grația străinului corupt român dușman!

Isadora și Sergiu sfârșiseră de afișat anunțul conferinței și o luaseră pe jos, pe considerentul că poate văd vreun film pe Bulevardul Elisabeta. Așa găsiră pe bunic plângând și se mirară, că n-auziseră la viața lor de una Raisa, de Broch, de Virgiliu, iar de Gorbaciov știau doar că aranjase la Ialta, cu Nixon, pe 5 decembrie 1989, că să omoare teroriștii demascați de Iliescu și Brucan 60 de mii de victime, dar planul a fost dejucat prin înfrângerea, demoralizarea și dispersarea agresorilor.

– Dacă mai băgau 30 de mii în rechizitoriul lui Ceaușescu, rânji Marius Ghizdavu uluind pe cei doi tineri, se atingea cifra tuturor morților noștri din Războiul Sfânt! Adică 71 535 contra lui Stalin, pentru Basarabia și Bucovina, și 21 035 contra lui Hitler, pentru Ardeal și Balcicul meu!

Ursuzul pictor o porni brusc și tânăr pe Calea Victoriei, spre Palatul Regal și, tot mereu mereu spre nord, unde, cam în dreptul clădirii Guvernului, văzuse de fapt prima dată – de foarte departe, fiindcă securitatea nu agrea să-i dai tu scrisori chiar lui Ceaușescu, darmite Kremlinului – pe doamna Gorbaciov, în ziua sosirii la București, 25 mai 1987, la, ușor de anticipat ca secvență firească a vizitei, depunerea coroanei roșii la monumentul Ostașului sovietic eliberator, modelat în 1944 de un muscelean de-al lui, Constantin Baraschi, îl știa de la Tonitza.

Memorie de fost fotograf: oarecare melancolie imprimată pe chipul Raisei, sub o coafură comodă, ca de patinatoare, o cămașă cu mânecă lungă, încheiată cu o fundă cu cozi frapant inegale...

– Trebuie continuată cauza, a arătat secretarul general al C. C. al P. C. U. S. spre obeliscul cu eroul sovietic, pentru care oamenii și-au jertfit viața. Aceasta este o datorie a celor vii!

Marius grăbi pasul, făcându-i să zâmbească pe tinerii săi însoțitori. Umbla pe Calea Victoriei ca spre un randevu interbelic sau ca spre Atelierul din Strada Liliputană, cum pe vremuri, biciuit de cruzimea

vreunei inspirații: mai era, nu mai era Obeliscul, cu avântatul implementator de steag, la locul lui? Adică nu în Piața Victoriei, ci deja mutat prin 1986, când cu metroul, ca o rudă compromițătoare, mai încolo, între niște blocuri, cum îl văzuse ultima oară, poate înainte de trecerea pecereului la construcția capitalismului, memoria recentă nu-l mai servea, revedea însă perfect dezvelirea statuii de către Stalin însuși, cearșaful sus, profesorul Constantin Baraschi jos tremurând de emoție, serafic Roosevelt exprimându-și dorința ca o copie să fie înălțată la el la Washington în pandant cu o evocare Iwo Jima a eroilor marinei sale, Churchill da din cap că și eu, și eu, voia și el pentru Trafalgar Square, să nu mai stea singură Columna lui Nelson, până și generalul Charles de Gaulle, cu tot orgoliul Parisului de a se fi eliberat prin forțe proprii, călăuzite de marxiști, admitea și chiar a comandat variantă pentru piață cu propriul său nume, să stea ostașul răsăritean, care a dus greul războiului, lângă Necunoscutul francez. Dej al nostru, Isadoro, zâmbea și se umfla în pene, iar unul Călinescu de la cultură, Sergiule, zicea că le dau, le dau la toți, până nu începe războiul rece și se uită de tot unde anume a pierit mașina de război germană, doar că-mi trebuie peste zero unșpe din pibul bugetului, este încă 1946, Românie Regală, zău că putem îndrăzni mai mult în lumina care vine de la răsărit, tu omule și frate, în caz că au făcut cu inocentul soldat rus, martir până și la întoarcerea din Occident în U.R.S.S, ce-au făcut cu Leninul cât un tanc din Piața Casei Scânteii, eu, copii, la Sonnenheim în Alsacia mea, refac bronzul lui Baraschi din banii mei, cu mâinile mele...

CUPRINS Războiul Sfânt vol 1

PARTEA ÎNTÂI 2

PARTEA A DOUA 144

PARTEA A TREIA 237

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Homo solus 3.2

Editura Virtuală AGO
2003

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Vol. II

Homo solus 3.2

Editura Virtuală AGO
2003

Partea întâi

1

Anul 1941, ca o refugiată prea încărcată de prunci și boarfe, trecea prea încet. Ce aștepta scriitorul Grigore Căinaru de la 1943, dacă nu chiar de la 1942, este ușor de ghicit: nu sfârșitul bolșevismului, ci a înfrânge coaliția a două perechi de bătrâni, îndreptată împotriva fericirii lui și a Dorei, proprietarii fetei cerând garanții materiale privind soliditatea noului cămin, iar ai băiatului refuzând să le dea atâta vreme cât el nu-și putea proba nubilitatea, prin gesturi minime de realism, în lupta pentru existență, care se poartă între homosapienși mai rău ca între animale.

Tocmai pe ascuțirea acestei lupte pentru existență miza el, când aștepta ca timpul să lucreze și problema număru' unu a omului inteligent, să se însoare și să se așeze la casa lui, de la sine să se rezolve, fără prea multă dramă.

Și nu greșea prea mult în calculele sale, cea mai mare dintre erori fiind însă, după aprecierea lui Marius Ghizdavu, un pictor amic, cam stranie pentru un artist, cel puțin stranie, cum naiba, conflict între... oameni, și să nu ajungi la tensiuni insuportabile?

Insuportabil nu este totuși un cuvânt galițian! De la Pireu la Murmansk, cercetătorul găsește de-a lungul veacurilor că suportabilitatea istoriei prezintă fluctuații uimitor de ample, la toți parametrii definitorii.

Adevărul fiind că se poate suporta orice, de la zei sau de la Stăpâni, inclusiv moartea ta sau a altora. Și nu doar la vreme de război sfânt.

Lui Grig, de pildă, i se păruse firesc să fii împușcat de peste Prut, cum pățise la doi pași de el Gary Glagoveanu, fratele iubitei lui, pe care îl luase de la planificații săi socri, asigurându-i că îl va feri cu maturitate de tot ce este dezagreabil pe câmpul de onoare! Iar de pe la 2 iulie 1941 încolo, după ce Wehrmachtul a recuperat din Molotovia galițiană acele peisaje evocate nemuritor de acuarelista badantă Agnes de Krécy, nu s-a mirat excesiv de sălbăticia, ca de dobermani turbați, cu care s-au încleștat, pe viață și pe multă moarte, cele două totalitarisme muncitorești.

Ceea ce pentru doctorul și eseistul Liviu Lecca a fost rodul observației de nuanță etologică, anume concluzia că, din populația homosapienței planetare, ies ca păduchii pe fruntea unui înger, primii reprezentanți cerți a două noi specii, *Homo fessus* și *Homo sapiens totenkopf*, lui i se păruse fenomen previzibil, nici măcar miturile confecționării omului din diferite materiale neinterzicând explicit ca acesta să evolueze și să se răsfire în evantai, ca un pluton debușat în cetate, printr-o breșă practicată isteț, cu smartul, în zidul inamicului.

Nu îl impresionase prea mult priveliștea repetată a gropilor comune, lăsate ostentativ de securiștii sovietici în curțile de pe la sedii, nu ajunsese la exasperare nici împingându-și zi de zi subordonații în hecatomba de sfârșit de vară și început de toamnă, de la cele trei... centuri de castitate ale Odessei, cum înjura el excelenta, de tradiție Potiomkin, artă a camuflajului rusesc. Abia la aruncarea în aer a comandamentului nostru de acolo, în 22 octombrie 1941, plânsese puțin, nu atât pentru morții noștri, fiindcă bărbatul e oricum menit să piară încăierându-se cu alt mascul, ci în măsura în care începuse și el să înțeleagă natura sălbatică a viesparului om-om, în care își propusese să facă pură observație romanescă.

– Dacă germanii lui Hitler au arătat în septembrie, la râpa Babi Yar a Kievului, că nazismul, scria el Dorei bilet ocolind cenzura, este inconștient sau nepăsător la primejdia ca o terță putere, mă gândesc la America, să extermine cândva, om cu om, seminția lui Goethe, nu altfel pare a gândi marxismul sovietic. Ziua detonării mașinii infernale a fost aleasă astfel încât să aniverseze exact patru luni de la declanșarea, de către niște Nibelungi precreștini, a Cruciadei antibolșevice! Or, în patru luni, s-a testat și retestat, de către experții lui Stalin, cum reacționează activiștii naziști la acte de terorism săvârșite în localități al căror ocupant a fost decis „în luptă dreaptă“, între militari. Reacționează așa: în funcție de calibrul sfidării și de resursele de civili disponibile, ei masacrează copii, femei, bătrâni, bolnavi și alte persoane lipsite de apărare, cu predilecție evrei sau rude indicate de prieteni ale diferitelor categorii de stăpâni sovietici. Iar factorul politic care a decis să arunce în aer o clădire mai mult simbolică decât deja funcțională, a mai avut în vedere și particularitatea Odessei de a fi locuită de atâția evrei culți încât, de n-ar fi port la o Mare Neagră închisă, ci la europeana Baltică, ar fi lăsat demult Petersburgul în trena ei, din punct de vedere al efervescenței spirituale...

Aici, Grigore Căinaru (1920-1956) probează, la douăzeci și unu de ani, o maturitate inexplicabilă prin altceva decât originea lui curat basarabeană. El nu lasă mărturie *scrisă,* de adus la masa verde mâine, despre câtă oroare a trăit la spectacolul stradal cu spânzurați legănându-se pe la colțuri, în timp ce localnicii umblă năuci după cele necesare supraviețuirii, spectacol definitoriu – confirmă cu vie teamă de homosap Ghizdavu – pentru războiul de la Răsărit. Și nici nu precizează Dorei dacă, executând ordine ale superiorului ierarhic, a pus și el soldați să facă pe călăii, a escortat populație deportată sau a fost fie și spectator pasiv la execuții și arderi de vii, în niște magazii de la Dalnik, localitate deja încărcată de moarte de ambele părți în timpul epuizantului asediu.

Este regretabil pentru romancier, pentru biograf, pentru scriitorul de istorie și mai ales pentru cetățeanul stradal, analfabetismul că ofițerimea și alte persoane cu munci de răspundere, la război cu armate străine sau cu propriul popor exasperat de lăcomia și aroganța *păduchilor din capul Țării*,

nu țin agendă cu ordinele primite, ordinele date și mai ales oră cu oră, cu ce-au citit ei în zilele de maximă tensiune și încleștare.

Un asemenea document ar face respirabilă atmosfera de după evenimente, pentru că, așa cum observa cu sagacitate un om deștept și descurcăreț, analistul Horea Bratu, militari trebuie să fim toți, pe când securiști sau activiști se fac doar care poftește, și, de aceea, Poporul, singurul judecător legitim sub cerul liber, este înclinat a amnistia Totul în cazul armatelor. Dar nu e mai puțin adevărat că există și persoane mai sensibile, cărora le place să scormonească în rănile încă necicatrizate ale evenimentelor sângeroase. Pentru acestea, iertarea omenească este posibilă teoretic, numai că nu în globalitatea ei, ci neomogenizată specificând ce exces a comis fiecare, adică nu închidem dosarul, ci menționăm ce-a făcut ăsta, ce-a contrafăcut ăla, dăm un verdict și abia pe urmă grațiem, fiindcă existența morților, coroborată cu inexistența luminii pe circumstanțele de la decese, în loc să contribuie la un sentiment înălțător când îmbuibații din capul Țării manipulează coroane, de mai bine le-ar duce la amărâții morți copleșiți de lipsuri în chiar acea oră festivă, dimpotrivă, coboară controversa privind crimele împotriva umanității la bizareria puțin comică că, pentru unul dintr-o mie de ofițeri, care-o fi păcătuit, repet, dacă ești persoană hipersensibilă, parcă un iz ca de cioclu sau de călău se desprinde apoi din orice chipeș bărbat în uniformă, întâlnit în lift, la restaurant, la concert sau călător, în același compartiment, ore lungi printr-un peisaj românesc de o mare poezie a paraginii.

– Grig, răspunse Dora ani mulți mai târziu unei întrebări ghizdaviene, era foarte rezervat asupra celor bune sau celor rele săvârșite în război. E ca și cum ai cere, mă repezea, mățarului să-ți povestească o zi de muncă la abator. Nu puteai scoate de la el mare lucru, cum erai tu însuți taciturn din cale-afară după ce te-au slobozit de la Canal, pesemne cu instruire periodică să nu clămpănești nimic. Așa tăcea și el nu numai despre cruciada antibolșevică, ci și despre cruciada ailaltă, antifascistă, la care a participat încă mai entuziast, alături de Națiunile Unite, până aproape de Viena, ca tanchist pandur, Vera și Otla nemaizicându-i de atunci tăticule, ci Grișa, cum îl strigau comandanții lui sovietici!

Grig sau Grișa, numele de alint n-are nicio importanță, Marius.

Oricum, el era mult mai radical, ca scriitor, decât pari a fi tu, ca om de drept român, în ce privește crima și pedeapsa. A ucide copii, femei, bătrâni, bolnavi, ba chiar soldatul inamicului dincolo de momentul în care a devenit, prizonier, i se părea o crimă impardonabilă și imprescriptibilă. Iar *a trage tu în ai tăi*, suprema crimă împotriva umanității! Și tocmai pentru a nu scăpa vreun vinovat nepedepsit, el considera în mai 1946, când la procesul Antonescu s-a făcut vorbire de magaziile de la Dalnik, că ideal ar fi fost ca și asupra crimelor noastre de război să se pronunțe o instanță internațională și obiectivă măcar cât Nürnbergul, ceea ce poate, în baza

probelor, ar fi modificat în mai rău sau în mai bine unele sentințe.

– Este ceea ce am încercat și eu, oftă Marius, cât m-am documentat pentru *Timișoara-n sânge*, de la Sonnenheim, plăsmuind acel ansamblu expresionist, menit a dovedi ceva amar Occidentului, în timp ce rumegă și râgâie. Tot timpul mă obseda paradoxul că majoritatea cadavrelor Revoluția noastră le-a furnizat după ce bolșevismul, adus cu tancul T-34, s-a înălțat la cer odată cu Elicopterul prezidențial, ceea ce însemna că noul regim, fesenist, nu putea fi obiectiv în investigații, iar un îndepărtat nou nou regim, încă nu-mi dădeam seama că va fi cripto-fesenist, dar mă temeam de o evaporare în timp a probelor și a memoriei actorilor. Iată de ce am considerat excelentă ideea lui Grig de a implementa virtual procurori occidentali, pe prelungirea de la evenimente. Numai că, încet-încet, mi-am dat seama că emanații se vor crampona de secretul de stat și că n-o să obțin nimic precis, nici de la feseniștii cu vechime în șpârle, nici de la cripto-feseniștii de pretinsă extracție istorică!

– Tatăl nostru, săriră imediat fetițele Vera și Otla, nu a comis crime împotriva umanității, așa cum ar rezulta din documentele securității publicate recent de o anumită parte a presei. El doar a fost șantajat în toamna revoluției ungare și a crizei poloneze de la 1956, că dacă nu scrie niște pamflete profund antioccidentale, după ce tradusese mulți poeți contemporani reacționari, va fi reanalizată autobiografia lui, cu accent pe originea nesănătoasă și pe războiul său, 65% purtat antisovietic și numai 35% anti-Axă.

– Cum a fost? îl primi cald Dora Glagoveanu, cu o privire limpede și stăruitoare de rusoaică adevărată, de pe valea Okăi.

– A fost insuportabil, rezumă locotenentul Grigore Căinaru. De la împușcarea imprudentului tău frate, până la întoarcerea de la Odessa, într-un tren mixt, sălbatic de aglomerat!

Pediatra avu o grimasă de scârbă, ca la primele disecții pe om.

– Domnul maior doctor Liviu Lecca s-a întors și el pentru Marea Paradă de 8 Noiembrie, șopti. A declarat că au fost cele mai frumoase dzile ale vieței sale, dezrobirea Basarabiei și Bucovinei, apoi asediul și intrarea triumfală în Odessa! Iar nemuritorul meu frate Gary, deși au tras iar lunetistele în el, pe când inspecta cu superiorii zona inundată a Odessei, susține așijderea, că nu e treabă mai pasionantă pentru un adevărat bărbat decât Războiul, cu bucuriile și neîmplinirile lui, mereu amăgit de acele iluzii drăcești care sunt gloria și eroismul.

– Eu nu sunt nici doctor, nici inginer, nici ideolog! rânji Grig provocator, arătând dinți lați și galbeni, de caporal. Eu sunt scriitor, de factură umanistă, și nu văd în ostașul sovietic decât un frate rătăcit... Gândesc regional, ca un galițian.

Coana Anastasia pusese pe masă un castron mare cu smântână proaspătă, colțunași calzi, un clondir cu basamac roz-vioriu. Când prietenul

fetei sale zise că inamicul îi este ca un fel de frate, tocmai turna, din fierul de călcat, jăratic în samovar, parcă așteptând ca pântecosul vas argintiu, cu robinet fin, să se transforme ca-n basme, într-o sofisticată și performantă mașină de luptă de anticipație. Tresări și fu cât pe-aci să dea foc covorului abia bătut și casei proaspăt vopsite de toamnă. În camera ailaltă, conul Leonida tocmai proba un fel de acordeon, baian cu butoane de sidef și burduf de șevro, adus de Gary de la Tiraspol, ca pradă de război, se tot străduia să improvizeze pe un îndrăcit ritm de gopak, tăcu brusc...

– Sper, îl privi doctorița cu răceală pe degeneratul umanist basarabean, că n-ai insuflat acest simțământ de iubire universală trupei!

– Nu-nu, trupa, rânji iar scriitorul mujik, trupa, adică mai multe rânduri de oameni, am trimis-o fără discuții la moarte sigură, să atace poziții insuficient tocate cu artileria sau cu aviația. Am riscat să fiu printre ofițerii inferiori împușcați pe la spate chiar de ai lui! N-am fost un tătic de învățător, pentru plugari!

– Și... acum?...

– Și acum, răspunse Grig, cu smântână până la urechi, pe obrazul său roz sub părul bălai, consider că *războiul meu, adică documentarea pentru Operă*, este în linii mari încheiat! Rămân acasă, fac copii. Mă învârt de o mobilizare pe loc, ceea ce presupune un drum la tata, la Lugoj, pentru o posibilă împăcare.

– Te-oi împăca tu cu dom' Nae Antreprenoru, îl avertiză batjocoritor socră-su, dar... Eu și cu Sia mea nu ne dăm fata unui laș!

– Dacă era un laș, sări doctorița, lividă la ten, Grig s-ar fi fofilat ca Marius Ghizdavu pe-aici prin București, pe la Ministerul Propagandei, la secția profesorului Horea Bratu. Și asta încă de la început, nu după ce a parcurs, din victorie în victorie, o campanie dintre cele mai glorioase!

– După război, Leonido, pe viitor, gândi răsunător coana Anastasia, roșindu-și negul păros din stânga, orice mamă care vrea să-și mărite fata, în condiții avantajoase sau măcar decente, trebuie să ia în considerare o penurie serioasă de candidați, plus eventuale pierderi de conținut ale zestrei, atât din pricina bombardamentelor anglo-americane sau germane și jafului sovietic, cât și datorită unor deloc imposibile confiscări de bunuri mobile sau imobile, în urma schimbării de sistemă și ideologie ce ar rezulta dintr-o înfrângere, căci o particularitate stranie a acestei conflagrații nefericite este că armatele de invazie își impun stalinist în teritoriile ocupate regimul pe care îl slujesc și de care sunt împinse, hrănite, beneficiare ale unei educații și în drept a primi, pe unități, subunități sau eroi, diferite ordine și medalii, plus avantaje la pensie!

– Tată-tată, uită-te cu atenție la el, tăicuțule! Așa cum îl vezi, mai mic de etate ca mine, dar debordând de energia potrivită temperamentelor mele, scriitorul Grigore Căinaru cel bălan, cu obraz plesnind de sănătate ca un mujik gata să are singur toată imensitatea colhoznică a zării eseninene,

în bobi, în stele, în cărți, în papagal, în ciur și în dârmon, toate au coincis, el mi-e Ursitul și dealtfel, intelectualicește și ca stăpân în pat, mi se potrivește ideal! Numai mie mi se cuvine. Nu vreau să-l las alteia! E al meu.

– Batiușka! îngenunche la popa Tani coana Anastasia, să intervină la fanaticul patriot Leonida. Ginerele acesta al nostru... *scrie*! A început o biografie de una mie șase sute optzeci și una pagini a Doamnei Noastre, a Reginei Maria...

Cu chică roșie vag încărunțită, pistruiat foarte, în mirosul dulce patriarhal de frunză de nuc abia căzută, strânsă cu târnuri din nuiele sângerii și dată pradă focului, cum facem și cu semenii noștri indezirabili într-un anumit teritoriu, jupân Leonida sta de strajă lângă poartă cu labele asemeni pistruiate, expuse ca două șosete stacojii puse le uscat.

– Ia mâna de pe gardul meu! hârâi cu voce lemnoasă uriașul magnolier de lângă micul gazebo.

Dinspre oraș, se auzea huruitul brigăzii noastre de blindate România Mare, făcându-și exercițiile pentru Marea Paradă, la manevrele mai bogate în suspans, măiestrie și spectaculozitate explodând de la privitori aplauze și ovații, al căror ecou difuz ajungea până la Uranus, trezind în locuitori o viziune optimistă asupra viitorului și păcii eterne.

Era toamnă de vis și grătar, blândă cu promisiuni de iarnă tot așa, ceea ce nu se va adeveri, silind pe Führerul local să scoată evreii la dat nămeții, iar în Răsărit nimicind fără glorie profesioniștii care striviseră-n 1940 Franța populistă, ce avu și ea o iarnă 1941 geroasă record.

Sprijinit în bastonul cu mâner de fildeș, dar cu aer tânăr datorită pălăriei purtate căzute pe ochi, domnul Leonida Glagoveanu, de braț cu Anastasia sa cea vârstnică și elegantă, ieșise în stația de tramvai, să meargă prin centru, neputând rata spectacolul istoric al expunerii de materiale de război capturate de la Armata Roșie: trofee aeronautice în Piața Palatului Regal, arsenal maritim pe terasa Cercului Militar și, în vasta Piață a Națiunii, zisă 6 Septembrie, în amintirea plecării Regelui Carol al II-lea și venirii lui Antonescu, unde se ascundea apa tulbure a Dâmboviței sub pământ, numeroase tancuri rusești, camioane Molotov, gipuri ZIS, tunuri, obuziere, aruncătoare de mine și alte drăcii care nu-ți venea să admiți că le putea produce dincolo de Bug *o societate întoarsă pe dos*, cum ziceau oamenii de la Ministerul Propagandei al lui Marius Ghizdavu, în reprobabile reportaje concepute-n birouri, pe picior.

2

În bine sau în rău se schimbase Grigore Căinaru?

Iată și un telespectator care pune o întrebare pertinentă, fiindcă e inteligent a considera că cine străbate macrotubulatura digestivă a unui

război, în măsura în care e om, deci comestibil pentru canibali, nu poate reveni la lumina solară nedesfigurat în concepții, deprinderi, relații cu ciolovekul, aspect fizic chiar, sub eroziunea fermenților moderni, ca să nu mai vorbim de capacitatea de a scrie *poezie*, muzicologul Adorno interzicând-o după Auschwitz, iar hippy-americano-poeta Clara Honig făcând dezertare de la monotonie în eseul, parcă instigat de Marius Ghizdavu, *După Auschwitz și Kolîma...*, scos la Editura Play, a coloniei românești minuscule de la Santa Madonna, Elberon, New Jersey.

Deci în rău se schimbase, nu mai putea scrie decât un fel de proză.

Deși sentimente, emoții, trăiri puternice, o viață interioară bogată, Grișa încă avea, iar Dora, o fată cu imaginație vie, se pricepea să nu i-o lase să agonizeze-n colarezul dat de pomană cu lingură de lemn.

Ea îi crea *probleme*.

Trăgându-se din marea burghezie, domnișoara aproape medic pediatru, Dora Glagoveanu, primise în familie educație de sacrificiu pentru ideea națională, iar îndrumătorul ei spiritual, profesor doctor Liviu Lecca, membru corespondent al mai multor academii ale vremii, prin exemplul personal de înrăit luptător antibolșevic și, deci, împotriva viitoarelor Națiuni Unite, și progresului, și civilizațiunii, nu puțin contribuise la înmugurirea în creierii ei a dorinței de a pleca pe front, acolo unde urma să se decidă **Marea Recuperare**, teoretizată și de Iancu Noveanu: a) dacă izbânda va fi a flamurii Tricolore, atunci *explozia noastră culturală de după 1918* va continua în ritm susținut și vom recupera negreșit, ca latini excentrici, marele decalaj față de italieni, francezi și iberici pe probleme de exprimare în universal; b) dacă, sorții fiindu-ne potrivnici, vom cădea însă sub șenila stalinistă, atunci ne va fi hărăzit, vreun secol, două, un destin de republică sovietică, eventual exterioară Uniunii, după care ne vom dizolva într-o structură gigantică euroatlantică, fără glorie și fără gălăgie, aproape la fel cum se împrăștie mut, în apa de murat curechii, sarea grunjoasă, cea de mare preț la vremuri cumplite, de război ideologic, sălbatic din cale-afară, pentru că om cu om s-ar mai înțelege, dar dogmă contra dogmă e greu, chit că uneori deosebirile sunt minime, privesc doar niște criterii de delimitare, a *stăpânilor* ca nomenclatură, respectiv a *dușmanilor poporului* ca forță de muncă ieftină și necalificată!

Deci filologul, în liniștea casei sale cu grădină și vie din Ferentari, gândea mai mult românește, cum îl ironiza prietenul său teolog, Atanasie, făcând însă ambii opoziție înflăcăratului expresionist Marius Ghizdavu, care fiind născut habsburg, la Lemberg, de hoinara de Miryam, acuarelistă, delira numai prăpăstii:

– Noi românii, cu evreii și polonezii, coordonându-ne la Lwów, putem face din Galiția Mare, de la Salonic la Helsingfors, o Galie Nouă, net superioară Franței obosite, ducând mai departe spiritualitatea abandonată de Occidentul în declin, împotmolit în diversitatea de o

strivitoare complexitate a nimicurilor!

Dimineața, pornind Grig în marș forțat de la Gara de Nord, după o escală de primenire la Ministerul Propagandei învecinat, către casa Glagovenilor din Uranus, aproape că nu observase orașul. Procedase impulsiv, dar explicabil. Era un bărbat supus unei excelente selecții, războiul nostru sfânt. Supraviețuise. Avea dovada incontestabilă că era bine adaptat unor condiții de mediu precare, inclusiv în ce privește a trăi într-un aer străbătut de plumbi și mitralii. Putea fi un Eminescu sărac, dacă va fi cazul. Era îndrituit acum să transmită unei ființe mici, unui înlocuitor de om, rezistența sa fizică și psihică de excepție și chiar pronunțata calitate paranormală de a atrage asupra sa pulpana protectoare a Norocului.

– Aici i se vede bine de sus țopârlănia, comentă răutăcios, în urma lui, fotograful Marius Ghizdavu, urmărindu-l pe geam de la etajul șapte cu generalul de propagandă Horea Bratu, cum se depărta pe jos spre Dora. Ce zgârcit, nene! Nu s-a îndurat să caute un taxi, o brișcă, plus că-l putea bine apropia de Uranus tramvaiul. Nu mai încape îndoială că amărâtul de poet a rămas *om*. Da, domnule general, colaboratorul nostru, cobaiul nostru, nu a devenit un *Homo totenkopf*, ceea ce teoretic e o garanție că, la fel, nu orice *Homo fessus* se va bolșeviza în caz că ne ocupă țara Cominternul... Însă inima mi se strânge cu durere: băiețașului acestuia bronzat, bălan și energic <u>îi e urât să stea singur</u>, deci nici baremurile pentru specia *Homo solus* nu le va satisface vreodată...

– În mod cert sută la sută, ridică brusc ca delfinii fruntea mare Bratu, pot paria și eu că le ratează, nu trece niciun test dur! Un *Homo solus* scăpat de la o conflagrație Est-Vest, prima ușă la care se repede într-un oraș liber, – se închide-ntr-un kabinet de lectură și nu mai scoate vreo săptămână capul dintre dragele sale cărți sau din haznaua manuscriselor regăsite! Ascultând numai Beethoven.

– Aici e aici, zâmbi, enigmatic el însuși, cine-reporterul pictor. E la mijloc simțul răzbătător al Căinarilor, revigorat de impactul cu reticența Glagovenilor. Din asemenea combinație de titani ai antreprenoriatului, ar putea naște Dora mea *un prim magnat român* care să intre în topul mondial și, în finalul mileniului, să atragă doi-trei investitori strategici, străini firește, asigurându-i prin propriul exemplu că, ce numea el ca artist Păduchii din capu' Țării, tagma corupților, nu se vor înfrupta din această valută providențial umanitară, ca ploșnițele din cărnița de om tranșată aleatoriu la bombardarea unui cămin de orfani...

Era puțin vânt și sub steaua Vega doar el, Căinaru, prozator român, contemporan în simultaneitate cu Aleksandr Aleksandrovici Fadeev (1901-1956), implicat de tânăr în supunerea Odessei, cum poate colegul său mai vârstnic rus în reprimarea, la desprimăvărare 1921, a matrozilor baltici cosmopoliți ai Kronstadtului, prea târziu antibolșevici, Ceka, Gulagul, futurismul roșu fiind decisiv deja implementate. Și aștepta de la Antonescu

decorație la Parada Cuceritorilor. Considerându-se apt pentru înmulțire, în sens modern Darwin-Nürnberg, da, se grăbea spre copilăroasa domnișoară Dora Glagoveanu, câine vagabond pe la gardul unei cățelușe domnești plăcut mirositoare. Nu, el o luase pedestru spre Uranus nu din grabă febrilă, ci pentru că demult avea ceva de zis pe românește, de la obraz, profesorului ei doctor, Liviu Lecca, tatăl genialului de export Raulică, să nu-și mai atragă studentele spre Tiraspol, Odessa și Feodosia, pe motiv că nu sunt destule cadre medicale calificate pentru câți răniți... Așa o fi, dar de atâta sânge, de mirosul pestilențial al lazaretului, de atâta pustietate și moarte sub stele mari și profund indiferente, acolo Împreunarea vine de la sine!

– Voi regreta până la moarte că Dora a lepădat acest băiet! izbucni el în lacrimi de cum, trecând de bronzurile Dinicu Golescu și Carol Davila și intrând în corpul operator al Spitalului Militar Central *Regina Maria*, întâlni pe Lecca vesel, cu halatul pe umere, glumind cu niște confrați naziști, printre care și o doamnă micuță și energică, gen Leni Riefenstahl. Dacă s-ar fi născut avortonul, eu i-aș fi dat un nume dublinez norocos, Rudy, și l-aș fi trimis să facă avere în Wall Street și să coaguleze un lobby de filoromâni pe malurile Potomacului...

– Tocmai am studiat cazul dumitale, surâse dur funcționărește bijuteria medicală germană. Dora ta a lepădat pen' că era prea copilă să se apere de atâtea incertitudini, că te-ai dus ca boul pe front, contribuind și rușinea aia tipic burgheză de a făta instinctiv, fără ca afacerea să atârne profitabil de un mariaj oficial...

Grigore Căinaru păli și se sprijini cu degetele reci de caloriferul proaspăt verde vopsit și deja călduț. Printre frunzulițe ruginii și rărite ca o divizie uzată în linia întâi, avu panorama curții spitalului, plină de corturi sanitare ca la cutremurul din 1940, pavilioanele fiind neîncăpătoare pentru fluxul răniților, cum doar peste vreo juma de veac s-ar mai transforma posibilitatea în întâmplare, dacă doară i-ar da prin cap nomenclaturii ce s-ar forma în caz că pierdem Războiul Sfânt, să treacă la construcția pluralistă a unei economii de piață, inventând... niște niște *evenimente* cu caracter revuluționer din punct de vedere al presei de ecran și chioșc, nu însă și din al Literaturii reduse la un punct adimensional din considerente de austeritate valabile numai pentru gloata de adus la completă năuceală, de privitoare la comedia cea de obște a unei rotative guvernamentale fesenism-criptofesenism, în jurul unui pilon de echilibru constituțional neutru doar prin „demisia“ șefului din partidul său, cât îi ține mandatul.

– Dora mea și-a conservat un relief facial de puștoaică pentru că priceputul ei tată, mezelar, a avut cu ce s-o hrănească științific! protestă necăjit locotenentul de cavalerie română. Altminteri, ea are doi ochi, adesea albaștri și CU NECESITATE cruzi, ca ai revoluției bolșevice, cum se exprimă colegul meu suprarealist Aragon, autor al unor ditirambi către G.P.U., dar mi se lăuda și Marius c-o plesnea ca boier pe Dorothea cu

nagaica, să recite, vindecând-o așa de frigiditatea dobândită în Spania soțului ei martir, Pedro (Leonte Hébuterne).

Sub un castan umed, pe cheiul fără anticari al Dâmboviței fără muște, deși o diaree galben-tulbure, e drept că diluată mult, iaca, sta gata să se ușureze de așteptare, pe trunchiul umed, negru, rugos și stabil, fratele chișinăuian Mitrea, antreprenor, de mamă Dunia moartă-n Basarabia, nu Ană Lugojană la horă.

– Minodora aiasta a ta, clătină el capul mare ca al lui Taras Bulba, o fi ca mâțele cele ce, prima oară fătând, își înfulecă pisoii. A lepădat fie din prudență față de complicații congenitale la o parturiție neasistată, fie din intuiția holistă a pierderii globale a unor oligoelemente și a unor rezerve metabolice greu de recuperat între puterile beligerante. Dar așa în genere vorbind frățește, că sângele apă de Prut nu se face, eu îți zic de la obraz că dacă nu te-ai putut abține creștinește și ai deflorat fata, la Pribegi la foișor, cu știrea boierului Ghizdavu, datoria ta era să mergi la Timișoara, la preaiubitul nostru părinte, să-i săruți cu pietate filială mâna-i bătătorită de mistrie și de număratul banilor, să-i promiți solemn că te lași pe vecie de Literatură și te apuci de Poduri și Șosele, să obții astfel binecuvântarea alor tăi pentru sacramentele nupțiale, și corolarul ei, hârtie fermă privind o zestre comparabilă cu a ce dă miresei familia Glagoveanu din Uranus. Eu fiind în toată această porcărie colhoznică, viața ta, oarecum de partea înțeleptului nostru părinte antreprenor, care a lăsat cu mâhnire afaceri profitabile în Basarabia și Bucovina, pentru a lua totul de la început pe la Lugoj și Timișoara, cu gândul de *a fi cât mai departe* de robia marxistă, de invazie, de Armata Roșie a Cominternului, iar în caz că totuși Stalin vine, vine, vine, să aibă timp să se trambaleze și mai departe, din Banat la Elveția, poate la Basel pe Rin... Mare curaj și multă chibzuință?

– Păi, dacă recunoști că ești de-al tatii, râse Grig de Mitrea, neuitând a nu scăpa din ochiul exersat în asediu câte curți cu magnolieri mai sunt pe Strada Uranus, atunci tu de ce-ai mai rămas la Chișinău, să-ți dinamiteze căgăbăul, în retragere enkavedistă, contribuția ta exemplară la creșterea arhitecturii românești și a patriei mari și regale cinstire?

– Pentru că Aculina mea cu aluniță nu vrea cu niciun chip să se înstrăineze de baștină, de acest „străvechiu pământ rusesc" de pe malul Bâcului, ba mai mi l-a instigat în acest sens și pe nepoțelul tău, Borea, care dar însă posteritatea nu trebuie să-l confunde cu moldoveanul cel cu amintiri de pe Nistru și din vii, livezi, ogoare cu răsărită, Boris Glavan, erou al Marelui Război pentru Apărarea Patriei și Stalinismului, căzut cu Tânăra Gardă la Krasnodon și descris de Fadeev ca priceput la folosire de șperaclu, fie și întru forțare de lacăt de arest de prizonieri, care este un obicei al lui, al romancierului sovietic, să facă actanții români găinari, precum și bășcălie de originea lor de la Râm. Eu însă am o meserie constructivă, Marius. Pot oriunde trăi decent din ea. Supravegheat să nu

comit sabotaje și să nu întrețin legături de spionaj cu rudele din România, încă netransformată în republică de-a Cominternului, pot conviețui pașnic cu ocupantul rusofon și rusificator, cum s-a și văzut de la 29 iunie 1940, când am luat legătura cu factorul militar reprezentat de feldmareșal Timoșenko, cu factorul de partid Hrușciov, pe care l-am constatat artisticește mai dogmatic antimodernist decât Hitler, precum și cu factorul securitate, Mehlis, nepătimind cu valul cominternist azvârlit spre Europa la 23 august 1939 necazuri majore, până în 22 iunie 1941, când, declanșând banditește Armata Regelui vostru ofensiva spre Movilău, Berdicev, Kiev, Briansk, Kaluga, Moscova, hopa, nu m-am mai simțit în siguranță văzând cum Căgăbăul aplică în golul din spatele frontului, *tactica pământului și a omului ars*. Ce nu se putea refugia, se arunca în aer! Ca venind armata și securitatea și Puterea Nazistă în acest spate-front, să nu găsească nici aprovizionări, nici utilaje și nici forță de muncă fizică sau intelectuală, rezultatul marxist scontat fiind ca să ia foarte greu elan forțele de producție fasciste. Și n-au luat deloc avânt!

– Știu, moș Mitri, știu că nu aveai de-ales! oftă ca un îndrăgostit de excepție ce era Căinaru Ivanovici Grigore. Dosarul tău nu putea conduce decât la una din două: ori încolonare-arestare și expediere spre uzinele improvizate între Moscova și Pacific, ori executare pe loc, deoarece și la munci ipoteza era că, „element dubios”, ai fi sabotat ceva sau te-ai fi îndeletnicit cu spionajul, deoarece aveai origine nesănătoasă, tatăl nostru în România Regală, din mujic sărac, țup! în marea burghezie, deoarece trebuia ca eu s-o iau pe Dora Glagoveanu și socrii mei carnasieri să n-aibă a se rușina cu mine, scriitor, într-o țară care în 2041 nu va mai avea Literatură, noii îmbogățiți pe de-a moaca necitind dar bănuind ei bine că lectura *Listelor de cărți bune* trezește simțul dreptății în toți nesimțiții...

– Lindinismul, surâse Otla, nu Verei ci vigurosului macaragiu și eseist Nichita Dmitrievici Căinaru, este primul curent literar subsolar literaturii noastre postceaușiste! El se vede lucind ca o reacție mititică, nici cât un ou de păduche, a scriitorilor tineri, la *dispariția relației dintre ciolovek și knigă,* din vina Puterii Sovietice, feseniste! Generația lindinelor 1998 își propune jurând solemn a nu-și trata părinții, păduchii din capul Țării, decât ca pe niște păduchi mai mari, fără individualizarea **pedepsei beletristice**, temeiul verdictului fiind că RSR a pierdut întrecerea socialistă cu Ungaria-Polonia și, în genere, poartă lanterna roșie a clasamentului est-european galițian, într-o panoplie de domenii!

Pleosc! Un moment, cei doi verișori îndepărtați se priviră cu solidaritate juvenilă aproape delincventă, de dat pe canale și pe prima pagină, cea de ambalaj. Dar băiatul tresări totuși, la gândul realist că nu se poate supraviețui literar la oraș decât practicând o meserie recunoscută de om ca fiind de utilitate publică.

– Achiezez la toate principiile înscrise în *Manifestul Lindinismului*

Comunist, conceput de voi pe principiul că despre lindine, despre păduchi și ouăle lor, numai bine! Resping însă amestecul aici al Isadorei Morgenstern, născută Burckhardt la Basel, deoarece nu a mâncat salam cu soia și nici destul magiun, ca să înțeleagă ce-s ploșnițele, puricii, muștele *Calliphora vomitoria* sau jegul din război. Și, în același timp, ca om politic democrat, protestez la prezența pe lipsita de vigilență Listă a semnatarilor, a odiosului nume Alin Vișan, care nici nu este hudojnic sau pisatel și, ca radical, ne va crea numai belele cu autoritățile în putere de pretutindeni, de când amenință că când o lua el Cotrocenii, va pune pe toți politicienii corupți… *să muncească!* – la o șosea autostradă și terasament de tren-mare-viteză, de la Tiraspol sau Odessa la Strasbourg, via Budapesta!

– Nepoțica Ghizdavului, frumușica elvețiancă Isadora, e mai româncă decât mulți români, se înroși de furie Sergiu Enache, ca unul din fondatorii *lindinismului* îndreptat ideologicește stângist doar împotriva păduchilor lați ai Țării, să li se reducă prin război social pașnic averile, la cât are cetățeanul mediu: apartament cu două camere și datorii la întreținere și la bancă, televizor color da, nu însă neapărat și mașină. Mai bine, Nichita Dmitrievici, ne-ai spune adevărul gol-goluț, că te deranjează Unionismul unora dintre tinerii scriitori mai radicali!

– Domnule Sergiu, dădu de pământ Nichita cu expresia molcom blajină cea moștenită de la moș Mitrea, am să te chem în judecată pentru calomnie și am să-ți cer despăgubiri pentru daunele aduse carierei mele de senator și prefect averescan! N-ai să ai atâta bănet cât îmi va acorda instanța europeană și va trebui să mai jertfească unchișorul tău Jan din cele opt ori opt ori opt egal „cinci sute doișpe apartamente“, de care zice presa că și le-a agonisit perfect licit, investind unul și câștigând opt, de trei ori cu reinvestire, la jocul clujean de „întrajutorare“ piramidală Caritas, de jefuire cinică a populației naive de puținul ei capital!

– Suntem cu toții români cu Tricolor, nu vă mai ciondăniți ca câinii la gunoaiele dintre blocuri, când bagă carne stricată! interveni clătinând amar din căpățână Gregor Dascaloff. Isadora e tot atât de româncă din Basel cum sunt și eu român din Toronto. Hai să fim puțin patrioți, deci să ne unim dintr-o sorbire!

– Și chiar dacă Irinuca Ghizdavu s-a căsătorit cu un anticar din Basel, Joachim Otto Burckhardt, fata-i a actualului soț, Hans Morgenstern! Este un neadevăr securist că a purtat vreodată cu plăcere numele Isadora Burckhardt!

– Măi copii, măi generație 1999! interveni cu un zâmbet de dirigă și consilieră Otla Căinaru-Dascaloff. Hai să facem pace! Nu fiți nici bulangii, nici exclusiviști, nici iraționali ca pașoptiștii lui Marx!

– Dar nu e nimeni împotriva dialogului civilizat! se uită uluit Gregor la maică-sa, cum Grișa Căinaru la coana Anastasia când îi amintea în ușă că mai avusese pe listă de adus și ienibahar sau… de-aia de dinți, de la

economatul scriitorilor progresiști. Vrajba pleacă de la tupeul că Sergiu Enache s-a folosit de influența ce Isadora are asupra *bunelului ei* și, astfel, prietenul *bunicului meu* Grișa, poate și amant al bunicii mele Dora, Marius Ghizdavu de la Sonnenheim, și-a permis să varieze avangardisto-experimentalist pe tema *Păduchii din capul Țării,* pistruind fruntea angelică a unei sosii mai horror a tablăuașului pașoptist *România Revoluționară* și intitulând produsul *A. L. T. E. R. N. A.,* tot astfel cum celebrul vector Marcel Duchamp i-a pus Giocondei mustăți dadaiste la 1920, rezultatul fiind că datorită amenințărilor ce primea din partea puterii academice și voind să rămână un șahist lucid și recalcitrant, a activat mai degrabă la americani decât la galițieni, chit că se putea fixa oricând în Lwówul nostru.

– Fără doar și poate, Gregor, îl certă Otla după ce Alin Vișan luă în ABI-ul său senatorial pe Sergiu și pe Nichita, bunica ta, adică mama, a întreținut relații burghezo-moșierești cu germanofilul Marius, îndeosebi după retragerea, în 1958, a Armatei Roșii din Republica Populară Română, pe motiv că de fapt armata stalinistului Dej ar trebui să invadeze U. R. S. S., de la Insula Șerpilor la Insulele Kurile, pentru a fi în acest spațiu gigantic un factor de stabilitate a Stalinismului celui atât de zguduit de incompetentul în pictură Hrușciov, încât e de înțeles sinuciderea alcoolică atribuită la 1956 lui Fadeev, a cărui *Tânără Gardă* bunicul tău Grișa a tradus-o cu intenția ascunsă de a stârni patimi antisovietice în cititorul tânăr al pasajelor dintre două elogii lui Stalin, unde e batjocorită originea noastră de lupi ai unicei Rome, dându-ne totodată și o sugestie de organizare, în munți, pe cuiburi de câte cinci a romanticilor patrioți, chemați, ca și la anul 1848, să lupte pentru propulsarea Țării pe orbita civilizațiunii europene, care însă nu s-a mai implementat din pricina confirmării de către Occident că spațiul galițian, cu capitală în acel an la Budapesta lui Mózes Árpád, e voie, *poate fi* re-sovietizat, ca rezultat al pierderii de către români și maghiari a Cruciadei lor Antibolșevice!

– Prăbușirea Dorei mele din Războiul Sfânt, își dezmierdă cu plăcere intensă Grig din privire nepoțelul canadian, a început nițel mai devreme. Și o anticipam! Mă cam neliniștea posesia de către Marius Ghizdavu a informației c-aș fi deflorat-o, precum și intimitatea la care ajunsese cu ea profesoru-i Lecca, cel ce o ajutase la Spitalul Militar să-l avorteze pe Rudy cel Frumos al meu, să nu mai ajungă un megastar al investițiilor în cele două republici românești de la sfârșitul mileniului, RO și MD. De teologul Atanasie Damian, chit că făcuse o curte asiduă logodnicei mele și, poate, însurându-se cu ea se și popea, nici nu mă sinchiseam, că era sărac și nu l-ar fi acceptat niciodată soacră-mea, doamna Sia Glagoveanu, adică străbunica ta crezută indemolabilă de pe Uranus!

În ce privește, însă, efortul meu de a scoate cât mai repede pe piață cincizeci de mii de exemplare din *Tânăra Gardă*, imediat după moartea lui

Stalin, ca stratagemă de a omagia *Războiul Sfânt*, cum-necum fiind amintită textual participarea Ostașului Nostru până-n Volga, ca antibolșevic și ca latin expus deznaționalizării definitive, așteptarea resurecției luptelor tineretului pe cuiburi de câte cinci, în munți, s-a soldat cu o mare dezamăgire, nu din pricina confirmării vânzării galițienilor, pe sânge de ciolovek, de către Roosevelt-Churchill, ci pentru că – abia făcându-mi samokritika-n cavou la Ghencea, mi-am dat seama! – modelul Fadeev 1942-1943 era total inadecvat pentru realitățile noastre de două cincinale mai târziu, evocate de Petru Dumitriu în *Drum fără pulbere*, cartea Canalului Morții pe ruta Dunăre, Marea Neagră, Kerci, Marea de Azov, Don, Doneț. Într-adevăr, o rezistență armată a junimii, ca aceea din orașul mineresc Krasnodon, întrucâtva asemănător celor de pe Jiu doar că-n jur stepă-stepă precum Bărăganul lui Alexandru Odobescu din *Pseudo-Kyneghetikos*, era cu neputință organizatoric și ca idealuri fără un Centru Vital, fără un partid călit muncitoresc-țărănesc, călit ca secera sub ciocan în grăsime, călit ca oțelul la orașe, călit ca delicioasa varză balcanică la sate...

– Or, elita, admise ironic Marius Ghizdavu *rezistența prin traducere*, era deja pusă în situațiunea de a nu putea reveni la ciolan din spatele gratiilor, ca nomenclatura stalinistă rea din spatele frontului. Dacă toamna maghiară 1956, când ai trecut în nemurire, Grig, este și momentul încetării *Războiului Sfânt*, deși am mai fi putut recruta zeci de mii de partizani din țăranii rebarbativi la deznaționalizarea cu ajutorul colhozului, resemnarea se explică într-adevăr pe baza modelului Fadeev, adică prin absența unui partid anticomunist de profesioniști sau a unei coaliții de partide ca centru vital: adevărații liberali și țărăniști o mierliseră deja, în proporție de 85 %, prin geolele Romlagului, iar câți își mai aminteau prin Occident de țara pierdută era clar că n-aveau să descindă niciodată în Lipscani sau Obor, de pe tancurile NATO-ului, în fracuri și cu papioane, după cedarea Asiei la Geneva și Galiției mele la Budapesta-n '56!

– A te bucura în Lumea Liberă de Mary-lin...

– De Marilyn Monroe, da! i-o tăie brutal Grișa, supărat că îndrăznise Dora a se amesteca într-un dialog lubric cu Marius. Dăduse în toți strechea cea dulce a consumului, simbolizată chiar de această martiră a impactului cu un intelectual... Megacolhozul occidental al plăcerii nu putea ființa la maximum fără *mirnoe sosușcestvovanie*, fără coexistență pașnică. *Războiul de Cincisprezece Ani* trebuia să înceteze și în munți, stivuit în arhive drept componentă a Războiului Sfânt.

– A și încetat! izbucni într-un râs seducător pictorul. De aceea, zic eu că nici nu există continuitate reală între liberalo-țărăniștii României Regale și diversele grupări care au expropriat denumiri glorioase și nepătate de abjecție, corupțiune, *de păduchism*, cum cred ei că se exprimă punk, tinerii noștri lindiniști Sergiu, Isadora, Alin Vișan, Oreste Bogza,

Kanguru, Pizzacola și Guiț.

– Unde mă aflu? ameți cronologia locotenentul Grigore Căinaru.

– Războiul Sfânt, zise femeia cu voce neagră de bronz și trompetă, ține de la 22 iunie 1941, când a tras Gary Glagoveanu primul glonț spre armata lui Stalin Churchill Roosevelt, până la 21 decembrie 1956, când o pasăre cu cioc de rubin ca al stelelor cominterniste ale Kremlinului roșu, l-a sfârtecat pe disidentul Nicolae Labiș, tăind din fașă intelectualității românești orice iluzie privind vreo șansă de a-și reeduca țipând expresionist bolșevicii *din interiorul* roșu, cu carne de fazan caviar încă nedigerată, al nomenclaturii!

– Alții au reușit! șopti alintându-se Dora, conștientă că minciunește.

Femeia cu trâmbiță amintind de luptele pompierilor cu tancurile turcești la înăbușirea revoluției bucureștene de la 1848, Grigore Căinaru o știa înălțată cam în calea tramvaiului și cu un fel de râpă în spate, unde se prăsiseră magnolierii.

Acum, ea avea ca fundal o clădire-n curbă, cu multe etaje și demodată ca arhitectură față de ce-și permitea România Regală la un an după cutremurul Carlton. De după un gard tricolor, îl privi un soldat cu expresie civilizată, compatibilă cu alte forțe cu care, poate, dincolo de un îndelungat parteneriat, și noi să. Căinaru era mai interesat însă de căutătura femeii metalice. Ameți iar. Dincolo de bălării, orizontul era zigurat de o megacasă ale cărei volume, ca de cutii de pantofi, păreau frapant inspirate de o bună și sigură închisoare moscovită, Lubianka, unde avea să fie dus curând însuși mareșalul Ion Antonescu.

– Ia mâna de pe gardul meu! mârâi ca un zăvod roșcat Leonida Glagoveanu, stropind cu spută fină în jur, de atâta furie proprietară.

Ci Grișa sta în loc, în locul acela predestinat unei dinamici fără egal, la poartă la Glagoveni, meditând global și pe nemestecate, revelatoriu, la un verset dialectic, că totul putrezește și că se va alege praful bărăgănesc de această gospodărie bucureșteană, după demolare, precum și la un psalm marxist că cramponarea de capital dezumanizează: generația veche, conservatoare până la sinucidere. Antreprenorul art deco lugojan Vanea Căinaru și producătorul de conserve militărești Leon Glagoveanu se opuseseră din răsputeri fericirii a doi copii romantici, în numele unui parteneriat echitabil, ale cărui baze să fie resurse de start comparabile, cu proiecții de meserii la fel de bănoase, ei susținând că arhitectura sau ingineria sunt mai sigure decât filologia, dar Grig văzând mai departe, că și Literatura Proletară, dacă vom pierde Războiul Sfânt și vom fi bolșevizați, oferă perspective bănoase comparabile cu ANGAJAREA în partid ca „meneger" director marxist, păduche, securist, porc, somelier sau ideolog...

Nici prin gând nu-i trecea să meargă la Lugoj și să preia de la tăticuțul lui afacerile pe mână, ca să-și facă el, de prost, un trecut de

exploatator, când va fi să se decidă listele pentru pârnaie exterminatoare sau pentru lagăre de muncă marxistă, generatoare de plusvaloare maximă prin minimizarea extremă a prețului reproducerii de pe o zi pe alta a forței de travaliu. El era prefăcut de la natură și, deși își iubea iubita medicinistă, ar fi fost în stare s-o expună ridicolului de a avea un *smeșnói muj* , un soț de care să râdă toți, un idealist care să-și vâre manuscrisele în sticle groase de monopol al șampaniei și să le smolească precum coana Anastasia bulionul, în naivitatea presupunerii că, în România postbolșevică, de atâta hoția de mare va mai încăpea loc și pentru **literatură**, ci nu doar pentru acele excremente disperat protestatare produse de tinerii lindiniști, ale căror izvoare e nu iconomia britanică, filozofia germână și soțialismul franțuzesc, ci *Marea Recuperare* de Iancu Noveanu, *Fiica Risipitoare* de Atanasie Damian, precum și cartea de interviuri cu Marius Ghizdavu, *Ich bin ein Elsasser!*, întocmită pe malul Rheinului la Basel de Isadora Morgenstern, a cărei tălmăcire sub titlul *Sunt un lup alsacian cu guler alb și ochi albaștri* de către Alin Vișan, a atras întrunirea Comisiei Parlamentare pentru Literatură Corectă și a Sovietului Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă, din dezbaterile televizate parțial rezultând justețea propunerii senatorului Zaheris Avăcăressi, către junimea română, privind instituirea prin ordonanță de mare urgență a unui impozit suplimentar destinat revigorării, la noi, a celor două dimensiuni spirituale neglijate de dușmani: literatura exactității traducerilor și istoria corectată de niște arbitrii străini.

Pământul se cutremura sub picioarele soldatului scriitor ca și cum pe dedesubt ar fi trecut metroul între stația în stil maur Romană și stația în stil secessionist Universității, adică pe traseul confruntării Tineretului cu forțele de represiune ale Parrtidului în scopul de a-l sili să urmeze programul ungaro-ceho-polonez de ieșire spre Vest dintr-o istorie băhnită.

Acoló, între străzile Uranus, Inundației și Izvor, la aniversarea unui prim poem unei muritoare, nu huruit de rame de metrou uzate, înțelese prea sensibilul scriitor basarabean, era ceva ca niște bubuituri de tun, poate antiaeriana din Strada Bateriilor, ceva mai la est de brutărie și fabrica de biscuiți, spre Palatul de Justiție și spre Hala Unirii.

– Dora! chemă el înlăcrimat a duioșie că sunt bătăile nestăpânite ale inimii ei bătând duios pentru el.

Reveni în Strada Puțul cu apă rece, unde negociază ea curba dură în formă F1 de *ac de păr*. Dincolo de poarta ferecată și păzită de cel mai bine-intenționat tătic, într-un balcon din fier forjat, o fetiță a cărei cămășuță de noapte a transpirat, literă cu literă transmite cu ajutorul a două fanioane colorate că nu pot să vin în Strada Proserpina, Grig, dar ia-o tu prin fund, pe la stadion, prin livadă, pe lângă grajd, pe zid în sus, am lăsat deschisă fereastra de la camera lui Gary, care-i dus la Șosea, cu pregătirile pentru Parada Cuceritorilor Odessei și cu nădejdea că, pândind la căile de acces

spre Strada Liliputană și Vila Izvorașul, doar-doară i-a tăie retragerea Elvirei Focșăneanu, doamna inimii sale, pentru care s-a înhămat el cavalerește la lupta crucială cu sarazinii.

3

Cine însă analizează datele de care a dispus omul de afaceri Leon Glagoveanu și are o fată similară de măritat, nu poate fi decât de acord cu ostilitatea acestui bucureștean față de candidatul crescut pe apa Cuboltei, cu incursiuni până la Căinar și la Răut, precum și cu o mult orgolioasă contemplare a micimii omenești după ascensiune la cota 347, pornind din livada cu stupi zumzăitori și nuci umbroși a bunicilor săi, Chiril și Lusia.

Un cap eseninean. Rusnac bălai cu ochi albaștri. Nu însă înalt romantic, cu trup de tras ca prin inel chimir la rubașcă, nici să danseze jos pe vine hopakul, cu pingelele de la cizme bătând aerul. Dimpotrivă, plugar greoi, îndesat, cu inerție mare ca a adevăratului galițian. Greu de urnit, de dislocat, oricâte deportări și substituiri pentru schimbarea proporțiilor etnice fac autoritățile imperiale zonei. O primă condiție a creșterii culturale finlandezo-cretane, cum arată esteticienii estoni Nanni Cariamaa și Elmar Piutsip în monografia consacrată mamei Agnieszkăi, Halszka Chrzastowska, fiind stabilitatea milenară a unui mod de existență și conviețuire, cum a fost vreo două mii de verste ceva mai la vest, unde a adăuga Domului în vecinică înălțare paradisiacă doi-trei verșoci pe an era o componentă a Ritualului practicat de cetățeni. Se simțeau ușurați donând cărămizi. Condiție dincolo de care arhitectul, pietrarul, fierarul, pictorul, sculptorul, organistul, caligraful, poetul șl chiar ereticul nu au a se lupta cu un mediu ostil spiritualității, ci doar cu dificultățile subiectului și cu slăbiciunile *omenești*, care nu permit artistului să se exprime întocmai Creatorului.

O inteligență cultă, jignitoare pentru diplomectuali și activiști, nelalocul ei în mileniul trei, ratând Epoca Mooye sau Epoca Wash, când instantanee și focalizată pe placul gloatei, în republica populistă, ea ar fi eliminat la teveu tur cu tur toți rivalii pretendenți la urcarea în jilțul prezidențial.

Când întunecată și profundă mașină de calcul, ca a unui șahist care vede că, la mutarea a paisprezecea, un cal din *d6* va stăpâni toate punctele tari ale negrului și nimic nu va mai putea împiedica transformarea pionului din *h2* în Regină, iar băgătorul de seamă crede că sabotezi, că nu dai acel cal pe un nebun oarecare, castrat de propriii lui badigarzi dispuși pe aceeași culoare.

Diplomectual – avea o diplomă de veterinar obținută la Breslau – ,

Leonida înțelegea cât de mare și virilă e această inteligență a candidatului și evalua realist periculozitatea, pentru integritatea corporală și morală a fiicei sale, prezentată de strategia adoptată de șahistul de la Răsărit, Grișa, tot atât de bun strateg precât viitorul său ginere hrușciovian de la Dubna, fizician și disident, cuceritor al Verei, doctor habilitat Feoctist Ilici Silantiev. Nefiind adevărat, așa cum demonstrează doctorul Cezar Bogza în *Repetabilitatea umană*, ce susțin psihosociologii chiar și în secolul lui Freud și al apei active, că femeia își alege pe tatăl copilașilor ei după un canon că să-i poată el întreține pe toți… Nu, dacă are și ea salariu, există din iubire și câte o excepție, care tinde a se lărgi din ce în ce mai mult, oarecum în contrast armonic cu adâncirea democrației.

Această excepție este intelectualul!

De îndată ce el prezintă, ca Grigore Căinaru domnișoarei Dora Glagoveanu de Paști la Ziduri în aprilie 1939, un vis, *un proiect de operă* și de fericire în doi cât de cât fezabil, ea i se dăruiește mai devreme, mai târziu, chiar dacă momentan el nu are niciun dram de certitudine și poate că nici fata nu știe că o va face, deși în inima ei hotărârea de a recompensa cât de cât pe Erou este clară și irevocabilă.

– Dumneata îl iubești cât de cât pe chiriașul acesta al meu? s-a mirat matern madam Bolboros, întâlnind-o des pe holul garsonierelor ei din Strada Câmpineanu. Sau o faci doar pentru bănișorii lui munciți de tac-su de la Lugoj și de frățiorul lui de la Chișinău?

– Îl idolatrizez! zâmbi cu seninătate sora lui Gary, grăbind spre Cișmigiu. Nu m-am întrebat însă niciodată de ce mă implic, deoarece am citit mult din Levaditi, pentru facultate, și știu multe *despre om* și zău dacă am vreun chef să-mi otrăvesc prin analiză astă mostră de fericire din care, dacă nemții nu încătușează pe ruși, pentru a fi la rândul lor încătușați de americani, noi galițienii avem toate șansele să purtăm cătușe, ori roșii, ori brune, în viitorii doi-trei ani! Mai bine consimt acum, azi, cu el, decât siluită mâine de cine știe ce tovarăș!

– Ah, ce comic ești tu, Năică! bătu din pălmuțe Anița, reîncredințată de soț că dacă Grigore nu-și urmează neabătut studiile inginerești, de poduri, șosele și arhitectură, precum și, în paralel, pregătirea la Academia Comercială, cu doamna viitoare asistentă a lui Madgearu, Elvira Focșăneanu, născută Ghizdavu, dobândind cunoștințele, priceperile și deprinderile necesare ca unei odrasle de plutocrat american, într-o țară care se americaniza în anumite privințe, atunci pedeapsa va fi amară și consistentă. Micul Borea, băiețelul fratelui Mitrea de la Chișinău, va moșteni partea cea mai consistentă a averii agonisite de iscusitul antreprenor art deco în spațiul bănățean, cu unele participări în Iugoslavia și chiar în Ungaria, da, chiar la revizioniștii cei mai interesați în prăbușirea României Mari, a cărei Facere miraculoasă ca un instrument al implementării unei înalte culturi civilizate în spațiul galițian sudic o avea

de cântat, până la epopee, literatorul cel muieratic, cu trup de Kutuzov și căpățână de Esenin.

Slăbuță, față de canonul local, creatoare totuși de mâncăruri dulci sau de rântaș cu vișine, de să-ți țină de foame zece zile de carceră, Anița, mamă între mame, își frângea totuși mânuțele și plângea în ascuns de teribilul ei soț, Căinaru Ion, cu nume variabil, din Vanea la nacialnikul zemstvei cândva, acum ajuns la dunăreanul nume mic și filosofic Nae, Năică, Năicule.

Ea nu era informată că Grig este înscris la Litere și că frecventează mai mult la Istorie decât la Construcții, Finanțe și Drept. Dar cel mai rău lucru, de care nici conu Năică nu auzise, era că marele scriitor cripto-antibolșevic de mai târziu eșuase în misiunea de a-și crea în Capitală o bază de relații cu *oameni adevărați*, cu oameni bogați și puternici, cu oameni de viitor.

Pe baza acestei alianțe, înțeleptul antreprenor poreclit Găinaru, intenționa, avea în plan să se mute cu toții într-un oraș de câmpie atât de greu de apărat ca Bucureștii. Viza adică o fuzionare a capitalurilor lui de la Chișinău și de la Lugoj, din experiența trecutului război știind bine că, atunci când *carul statului* este la greu necaz, se poate aranja, la mica înțelegere profitabilă pentru toți, să fie sprijinit, împins de acei particulari cari în vâltoarea vremurilor și-au păzit neștirbită competența, averea, vitalitatea și reputația.

Căzut în viesparul boem din Cetatea lui Bucur Ciobanul, pe atmosfera sumbră 1938 a Diktatului de la München, constând în sfâșierea de către franco-britanici a Cehoslovaciei aliate nouă, adolescentul bănățean copilărit în Basarabia, uluit de fervoarea cu care cafenelele măcinau subiectul, crezu că e contemporan la o mârșăvie fără seamăn în Istorie (aș!) și, cu toate că domnul Mihăilă, profesorul său de matematici îl dotase cu un cuvânt cheie, anume cuvântul RIGUROS, și prin exercițiu își formase un cap dacă nu de teoretician, măcar ingineresc, el și-l puse la contribuție pentru a înțelege prezentul și a imagina viitorul Europei dintre Axa fascisto-nazistă încurajată Chamberlain și Uniunea Sovietică descurajată de Daladier, silită să stea să se uite cum germanii, polonezii și ungurii halesc Cehoslovacia.

Acest viitor al Galiției Mari, al Estului, i se înfățișa, cu ocazia insomniilor de dragoste, sub acoperire, ca o Femeie Desfigurată. Fizic și moral. Neliniștit, puse totul în versuri. Pe care Marius Ghizdavu, ilustrându-le ani mai târziu, când se refugiaseră ambii pe poziții obscure la Ministerul Propagandei de vizavi de Gara de Nord, la subsolul proiectat pentru mii de cetățeni ce i-ar surprinde bombardierele anglo-americane, sovietice sau germane, clădirea fiind luată mai târziu pentru Ministerul Transporturilor de Gheorghiu-Dej, care nu folosea atât mineri cât feroviari, a descoperit ca artist, precum arheologul, ce era cu femeia aia desfigurată,

ale cărei oseminte galbene, cu pete de rugină freatică, fuseseră înghețate de cataclism într-o pozițiune naturală, adică obscenă. Ceea ce însemna că *Marea Recuperare*, încă nescrisă, dar întrevăzută cu înfiorare de Jenel Noveanu, bucuria va fi de scurtă durată, se va porni câte ceva ici și colo, dar nu se va isprăvi! Cum a profețit și Tani Damian în *Fiica Risipitoare*, că Sfânta Biserică nu-și va îndeplini Misiunea, întâi protestanții, apoi catolicii reducând creștinismul la oarece turism pentru asiatici.

– Sau în orice caz, observa alsacianul către autoarea de interviuri cu personalități din exil, o piloasă trimisă în 1993 pe bani grei la Colmar de Radioul de stat, nu mai sunt indícii demne de acest nume, că s-ar putea implementa Arte TV pe teritoriul, fie și actual, al Țării noastre! Unde păduchii din capul ei au scos din vocabularul politic până și „sintagma"... cultură!

– Este adevărat, taică, tocmai intervenea în emisiune popa Tani Damian de la un fix de la domiciliu, unde era arestat de senectute, că cu zero unșpe din buget, din rectificare sau din pib, la sută, nu ai ce lecții da Omenirii, ca să-ți lase un UNESCO pe mână, așa că bine au procedat... insectele – eu sunt prelat și abhor panchismele de limbaj la care se dedau lindiniștii bezbojnici – că l-au pus pe candidatul nostru la anchetă parlamentară, interogându-l că ce s-a ales, mă, din infimul infamul buget de sacrificiu al ministerului, ca să i se treacă la dosar numai bube la concurs, încât fondurile ce bagă Japonia sau Arabia Saudită să apară la repetatele scrutine tot mai strălucitoare.

Trebuie, taică, trebuie, trebuie, trebuie ca măcar în pragul anului 2000 să înțelegem că cine casa lui nu știe a-și chivernisi, atunci nici patrimoniul mondial nu se merită a se încredința la un român, chiar dacă este dintre gușterii care au mai realizat câte ceva...

Era vorba de candidatura UNESCO a unui actor al Revoluției, atacat de partenerii de coaliție din partidul câștigător în 1996, dar și de FSN-cripto-bolșevici: în pragul alegerilor din 2000, să nu profite nici Eminescu, din care tot recita, nici intelectualitatea, înțelegeau bătrânii Ghizdavu, Noveanu și Damian, cei exasperați de pseudo-liberalo-țărăniști și indignați că noii șmecherași, care se luptau până și pentru drepturile postceaușiste ale nomenclaturii pluraliste de a vâna animalele și păsările din rezervații, ăștia, bă, sunt câștigătorii alegerilor influențate meteoric de decesul lui Coposu! Toți o apă și-un pământ!

– Oricum, surâse sinergic verde naționalist și roșu internaționalist Alin Vișan, e semnificativ pentru moralitatea păduchelui din capul Țării, că unui cetățean român – și putea fi evreu, ungur, țigan sau rom – i-au pus, ai lui! bâte Spumotim în roate. Iată de ce acest tip de politician trebuie întors la origine: să i se confiște tot ce a agonisit, ca un hârciog, în plus față de cât a progresat românașul de rând! Numai redevenind egali toți, e posibilă și restartarea Țării.

– Trebuie, sări cu adorabila ei guriță roșie Isadora, neștiind că ea e menită a naște pe Mântuitorul Neamului, să ne adunăm toți lindiniștii pro-occidentali la Lugój, pentru un team building la Casa Memorială a scriitorului Grigorie Căinaru, și să reactualizăm Proclamația de la Timișoara!

– Binecuvântată fie făptura prin care veni această idee eroică! o dezmierdă pe șalele încordate Sergiu, nepotul lui Jan Enache. Punctul 8 al Proclamației de la Lugój, va trebui să cheme la aspra judecată a Poporului pe toți păduchii care au făcut politică în ultimii unșpe ani, de la 22 decembrie 1989 încoace! Și niciunul să nu mai ai drept să candidezi, indiferent ce culoare politică ai avut!

– Fiindcă judecăm clasa politică vinovată *în ansamblu* pentru dezastrul Țării! bătu cu pumnul în masă Alin Vișan, trezind din adormire pe Orestel.

– E un fel de Război Civil Sfânt! observă Tristan, închinându-se.

– Și averile! țipă ascuțit fata de la Basel. Să nu uităm să întoarcem la amărâți tot ce li s-a furat cât România a stat pe loc, priponită-n bătătură 10 ani!

– Cine este amărât, lămuri tacticos Alin Vișan, de-aia este amărât, pentru că a fost supt de o mână de păduchi nerușinați! *Grupul de veghe și reacție rapidă 2007*, pe care îl conduc, se opune însă cu vehemență ca, în Proclamația de la Lugój, punctul unde se cere aducerea averilor cleptocrației și xenocrației la media națională, să intre în istorie prin analogie cu Punctul timișorean opt, care ruga pe managerii responsabili c-a rămas RO mai amărâtă ca Ungaria, să nu mai candideze vremelnic, ci să rămână în umbră, punând în funcții oameni de-ai lor. Grupul nostru propune să se difuzeze sintagma Punctul-Unsprezece-de-la-Lugój, cifra 11 sau mai bine zis cuplul de cifre *unu* care exprimă exasperarea celui de-al unsprezecelea număr natural având semnificația sacră de o doime din 22.

– Parcă am stabilit, se bosumflă seducător Isadora, că responsabili sunt miniștrii, consilierii, parlamentarii, primarii, prefecții, analiștii, clientela, aventurierii, interlopii și pluto-diplomectualii... Să lăsăm revistele în pace!

– Nu e nicio legătură cu Revista *22*! o asigură și îi zâmbi furios Alin. Pentru Grupul de veghe și reacție rapidă 2007, numărul 22 ca sintagmă nu e 22 decembrie. El înseamnă anii 1918-1940 și nimic altceva, iar semnalul de alarmă pe care îl tragem, înainte de a instiga pe amărâți să se răscoale, la un veac de la mișcarea revoluționară din 1907, care altfel ar fi monopolizată tot de păduchii din fruntea bucatelor, este că unșpe ani din punct de vedere ca cultură până-n 2000 atârnă foarte puțin, când te gândești că e, ca interval, nici mai mult nici mai puțin decât jumate din România Regală, care a consemnat producții record în materie de diverse discipline practicate și pe plan mondial...

– Crima fiind cu atât mai impardonabilă cu cât răsprofii care ne conduc, se scărpină ca de păduchi eseistul Jenel Noveanu, al cărui temperament imposibil excludea vizita şi îngrijirea unor discipoli de el, sunt perfect conştienţi că în noul război dintre naţiuni, care este globalizarea, armele tac şi muzele bubuie cu mai mulţi decibeli decât obuzierele alea, de calibru cât o fântână bucovineană, cu care au bătut Sevastopolul românii şi aliaţii lor germani în primăvara lui 1942!

– Ca preşedinte moştenitor al unei preţioase tradiţii voievodale de tăiere de capete, cu paloşul de război sfânt, la funcţionarii furăcioşi sau dobitoci, vorbi cu prilejul festivalului de muzică corală bizantină melomanul Zahei Avăcăressi, eu mă opun cu vehemenţă prejudecăţii că directorii diferitelor regii, agenţii, servicii, comitete şi departamente ale statului nu poate pentru ca să fie ress-pon-sssabi-li-zaţi decât stimulaţi cu leafa a de la cinci sute la una mie învăţătorese! Ba eu cred că poţi găsi, cu numai şapte-opt lefuri de învăţătoreasă română, tineret absolut *responsabilizat*, în sensul că să regrete amarnic dacă-l dai afară din această funcţie pentru abateri, unde sunt destule oportunităţi pentru cutezători!

– La un salariu de cincizeci de lefuri de învăţătoreasă română, care poate fi şi cercetătoare într-un institut de-al Academiei sau profă de instrumente, observă analitic domnul Saie Buburuză, muzicale, se întrece de câteva ori venitul selenar al aleşilor în capul Ţării, deci criteriul numirii nu mai poate fi unul de competenţă, hai să fim realişti, că nu mai suntem la boala copilăriei politice, ci unul clientelar! Ba putem să avanssssămmmmm, ca o iputeză de luccccru, că din miile de lefuri de învăţătoreasă educativ-cultural-cercetărească, nu chiar toate merg la preafericitul directoraş, ci acesta este modus operandi de se explică de ce e mici relativ veniturile oficiale ale gărgăunilor din capul Ţării noastre...

– Trebuie cumva prin lanul de secară, bolborosi de fericire Grig, un sistem ca de vase comunicante de egalizare a veniturilor. În viitorii şaizeci de ani, adică pazeşcinci de la a me lichidare pe şoseaua Snagovului, de către vampiri, nu va mai exista la vârf decât păduchele cinic, care ştie că, cu *popoarele pe cale de dispariţie*, oricât te-ai strădui tu, om politic, importând aluatul congelat, nu iese nimic pozitiv şi atunci măcar la tine şi la familion să realizezi ceva decent, boieresc, de să nu mai trebuiască niciun membru să mai lucre o mie de ani!

– Să-mi bag picioarele în mama dacă-ţi minţ, explodă către Guiţ ca de o reveleaţiune Kangurul, dar însă <u>să stai în cur şi să câştigi</u> este după umila mea paradigmă idealul nostru naţional la final de mileniu jubiliar!

– Ce să mai câştig eu? se uită şi surâse jenată Dora la el, în timp ce o pală de vânt, al cărei cotor fluid şi mătăsos se răsfira între Jitomir şi Vinniţa, veni de peste Nistru şi Milcov, rupând în cimitir un val de frunzuliţe negre, parcă putrede-n ram cum se descompune macabru pătrunjelul în sifonul chiuvetei.

Ea tocmai se spăla medicinal cu fața spre somieră, într-un lighean de tablă galvanizată cu profil de trapez isoscel și trist, ca de bordel din Buenos Aires.

Apă caldă luând din samovarul pântecos, adus de bravul locotenent român ca trofeu de război de la Odessa, odată cu două cearșafuri, pentru care va da ulterior explicații de pandur romancierului Alexandru Fadeev, la un schimb de experiență ca între uniuni de creație jdanoviste, puțin unilateral, ai noștri beneficiind de experiența înaintașilor sovietici parcă mai mult decât ei de originalitatea noastră de coborâtori din autentica Romă, care ne îndreptățește a ne fixa limita spațiului nostru vital pe Volga, acolo unde încep mlaștinile sărate și oarecum nefolositoare nouă ale Kazahstanului, Grișa angajându-se să traducă pentru însetatul de optimism public povestirea *Despre sărăcie și bogăție*, pe care a și publicat-o, susține Otla, în volumul al treilea al monumentale antologii *Rasskazî sovetskih pisatelei*, scoasă de Cartea Rusă la 1955, adică la aproape douăzeci de ani de la anul scrierii, 1936, și un an numai înainte de anul înălțării la Dumnezeu a ambilor prozatori estici și întrucâtva galițieni.

– Cât despre sufletul lui, demult are suflet de *chiabur*. Dacă nu și mai rău. *Ce suflet de țăran sărac poate să aibă un trântor?...* Iată, tovarăși, secvențe, împărți coliva Gregor Dascaloff, profesor de limbi romanice la Toronto, din discursul prin care Sia Glagoveanu, străbunica mea, se plângea vecinelor de pe Strada Puțul cu Apă Rece, de apucăturile negospodărești ale scriitorului încă insuficient demitizat!

– În struna cui cânți? Cântece d-astea numai bandiții troțkiști mai cântă! Nu cumva de la ei le-ai învățat? lua din hamacul de sub magnolieri străbunelul partea străbunicii, fiindcă nu-și putea suporta ginerele întors cu chef de la restaurantul de creație al Uniunii și, încă de la poartă, cântând înalt *Hopakul melomanului* și alte cuplete ce susținea a le fi prins de la colegii tanchiști galițieni ruși, ucraineni și bieloruși, pe drumul eliberării ungurilor, cehoslovacilor și austriecilor de sub jugul fascist.

Mică Xantipă încremenită deasupra ligheanului de tablă al doamnei Mefistofella Bolboros, Dora privea cu uimire de viitor mare diagnostician, și cu dragoste de femeie, aceste atipice, socratice, absențe ale soțului ei, aceste transporturi extatic teleportate acolo sus la munte, la izvor, unde lirismul se îmbină cu senzația analitică de prognoză.

Polar contrariu de ce susținuse cu baiazidic dispreț, poate și din gelozie de ce trebuie să se întâmple, Marius Ghizdavu, de la etajul al șaptelea al Ministerului Propagandei, locotenentul de cavalerie Grigore Căinaru era și el un *Homo solus*, nu prea integrat în comunitatea... umană aflată în război, în sensul că parazita pe ea. Altminteri, spre deosebire de homosapiențime, el nu-și folosea inteligența, câtă are bietul om sub atâtea galaxii de neînțeles la ce bune, ca să supravieșciuiască el și cu familionul lui, deocamdată foarte mic, că pe Rudy deja îl... făcuse Dora, asistată de

doctorul Lecca, „mariner“, premonițind acest termen în mare vogă sub cel mai iubit fiu al poporului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, când și ea va câștiga decent din avorturi, cu sumbrul risc al pușcăriei. Mda, Grișa era scriitor, avea un ideal de 1681 pagini despre războiul nostru din 1916-1919, purtat de Regina Maria și de Regele Ferdinand, ale căror oseminte vor fi exhumate de la Argeș noaptea și expediate la Sigmaringen, pe un intravilan, în urma unei înțelegeri dintre frații Ghizdavu și președintele voievodal Zahei Avăcăressi, mediată de domnii Saie Buburuză, de la Consiliul Național pentru Analize Sistemice, și Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice din România, la Basel și la Philadelphia, primul călătorind pe banii televiziunii publice, iar celălalt pe ai radioului de stat.

– Am avut o eclipsă, șopti el, cu ochii înotând în fericire, cât m-am regăsit pe mine însumi copil la Căinarii Vechi, contemplând de la cota 347 livada bunicilor și în genere micimea umană, în toată cruzimea ei... Cine n-are de lucru, ca mine și ca Michelangelo sau Beethoven, și ca Eminescu, de să nu-ți ajungă șăpti jieți să finișezi Opera, apăi acela poate ordona să pornim tusovka, lăfăindu-se-n hippie-like subculture, dar eu nu, că mi-e scârbă, și nu se știe cum se-ntorc roțile istorriei și resortul parlamentarului, ca și exactitatea literrrrrraturii, dacă va mai interesa pe cineva mar-ti-rí-ul buneilor mei dreptcredincioși, Chiril și Lusia, împușcați la pod la apa Căinarului, Dora, când de oboseala bătrâneții n-au mai vrut să urmeze... progresia convoiului dus de NKVD spre Nistru și Sibir.

– Bunicul Grișa, râse Gregor Dascaloff la întrebarea studenților de la Universitatea Ecologică din Morris, Minnesota, fondată de Virginica Gibson-Ghizdavu, când gonea el cu o motocicletă de scriitor foarte performantă pe atunci, un Ijeu cât un Bemweu, și a înghițit la 31 octombrie 1956, în plină toamnă și în plină insurecție antisovietică a comuniștilor unguri cu adevărat patrioți, o viespe snagoveană, care l-a mușcat de faringe, provocându-i sufocarea, avea demult moștenire bube de la kulacii Kiril și Mariusea, destul dosar gros transferat de căgăbăul basarabean cekiștilor români! Acest cuplu de cunoscuți traficanți de carte românească sub țarismul preleninist, era considerat de NKVD atât de periculos încât, executați la ieșirea din comuna Pârlița, stârvurile lor au fost aruncate peste niște saci cu făină din remorca unui camion puternic, produs de muncitorii din Iaroslav, în scopul identificării sigure la Soroca, unde au și fost aruncați din nou într-o groapă comună cu alți nereeducabili, cari însă nu pot fi comemorați nici azi pe cale cinematografică amplă, din trei motive: a) aparțin osteoantropologic unei rase inferioare, de origine romană dar atât de degenerată că stârnea scârbă oricui citea ficțiunea *Tânăra Gardă*; b) Conducătorul Statului, care e o paradigmă pentru o parte din politicienii de calificare istorie și literatură, a declarat război Statelor Unite ale Americii, a doua zi *după* Hitler și Mussolini, *dar înainte cu 24 ore* de bulgari și

unguri, ceea ce amintiții lideri fasciști observând, ar fi putut reda Ardealul și Balcicul, luate de ei României Regale în 1940; c) spectaculozitatea lichidării străbuneilor mei Chiriac și Marioara lasă cinefilic de dorit, cum în general moartea de ger la Sibir sau de foamete în China salturilor înainte ale adoratului Mao, în timp ce deocamdată numai genocidul de proporții gigantice, bine proiectat de performanta securitate nazistă, are virtuți hollywoodiene și atrage investiții respectabile.

– Hei, unde îți este gândul de poet, Grig? gemu Dora, încă fericită după dovezi de iubire cum numai soldatul întors de pe front, nu și sacerdotul revenit din lung pelerinaj, poate aduce cu sine.

– Constituindu-ne acum într-un cuplu de reflecție

4

futurologică, eu cred, Minodoră, deși-s masculul, nu femela, că vremurile fiind de războiu, doar Viitorul contează. Copilașii noștri încă nenăscuți sunt o valoare, cum va fi una strategică, Educația, pentru politicienii de la sfârșitul veacului, cari în general *nu o vor reuși decât pentru beizadelele lor*, cât să le asigure CV-ul privilegiul că vor rămâne în nomenclatura pluralistă de Stăpâni iubiți și votați ai Poporului meu în descompunere din incultură.

Este un mare păcat că tu nu mi l-ai născut pe Rudy, care ar fi putut cândva să-l învingă la alegerile anticipate, în luptă dreaptă, pe conul Zaharia Avăcăressi, lăsând tu astfel pe seama unei deștărate, Isadora Morgenstern de la Basel, totuși de sânge albastru Ghizdavu, sarcina de-a naște ea pă *președintele mântuitor* Ștefan-Mihai Jan Enache, poate prea târziu ca să mai remedieze acele neîmpliniri avăcăressiene cauzate de aplicarea abuzivă a „constituției iorgovane“, socotind că-i democratică doar mânărită de personalități responsabile, cum a fost în 1996 Ion Iliescu, de s-a conformat verdictului țâșnit din urne, că să conducă pe popul și Emil Constantinescu, dar sângele apă nu se face și nu mi-e mie frică nici cu strănepotul de la frate-miu Mitrea și nepotă-miu Nichita, performantul, fotogenicul și elegantul, cu diplomă de studii politice și moravuri la București, Stepan Căinaru, care, drag Stiopa mie, ar putea, la cei puțini ani ai lui, să exporte gratis *lindinismul* revoliuționer piste Prut și chiar mai departe, dincolo de Nistru, Bug, Nipru, Don, Volga, Ural, Irtîș, Obi, Enisei, Lena și Amur, răvășind totul, uneltind la formarea gărzilor postcomsomoliste, instigându-le *să certe* fără milă politicienii corupți, să-i pauperizeze prin legi nemiloase și să-i reeduce, să nu se păduchească luându-și-o prea mare-n cap, după succesul world din iunie 1989 al tienanmenizării golanilor pekinezi...

– Nu voi permite, băi, râse amabil până la molarii de aur Nichita al lui Mitrea, ca Stiopa al meu să treacă peste tabuul fixat de mă-sa, de Larisa

Rîbalovna, și să deturneze literatura sfântă și sfintele arte spre scopuri străine de funcția pentru care Născocitorul și Făcătorul văzutelor și nevăzutelor a pregătit pe Ciolovek, cea de gastronom de macaroane cu viermi din plurivers, care deși se racordează ades, rareori se mai și pupă încât să poți ieși prin ei din Labirint!

– O funcție cultural-distractivă! privi intrigat la el Alin Vișan, căruia nu-i convenea, ca marxist de centru-dreapta conservator poreclit Șerifu, încălcarea principiului strategic antonescian că toate forțele vii ale Neamului trebuie toarse din același fuior, mult mai rezistent decât vâscul.

– A opune acum păduchismului politic, ceru din ochii lui genoși, îngăduința moderatoarei, criticul tanchist artilerist Sergiu Enache, a promova un lindinism literar-artistic al Generației 2000, în perspectiva unor ample naționalizări, prevăzute de aripa radicală a mișcării pentru criza centenar aniversară din 2007, mie mi se pare un gest care se vrea eroic, dar lipsit de productivitate, chiar vădit ridicol la o analiză multicriterială, căci nu e mult diferit în inconștiență de primitivul orgoliu al unor ofițeri de pe frontul antibolșevic, cei lăudați azi pentru nebunia de brand general Radu Korne, de a sfida, ca Gary Glagoveanu de la Regimentul 4 Roșiori Regina Maria, schijele de brant și plumbii trăgătorilor de elită ai Armatei Roșii, aliate cu a Regatului Britanic, care ne-a declarat un război drept în 6 decembrie 1941, nouă ca și camarazilor unguri și finlandezi, presându-ne să încetăm, chiar în dricul bătăliei finale pentru Moscova, sincera noastră participare la Cruciada Antibolșevică, în calitate de puteri mijlocii direct expuse cruzimii Cominternului și deznaționalizării ireversibile!

– Această pozițiune ce luă Englitera, minți spontan cu eficiența-i electorală binescânteietoare a pașoptism, încă tânărul om de afaceri, culise politice, presă și litere chirilice, Gogu Țăpoieșu, făcut de Adriana Bratu după Procesul Antoneștilor c-un activist Ghiță, spre marele necaz al tatălui ei, analistul de război, general-de-propagandă Horea Bratu, căzut în greu prizonierat, în U. R. S. S., Mongolia, Vietnam, Coreea și R.P. Chineză, această atitudine a monarhiei britanice, de dușmană a viitorului nostru național, nu putea să nu se soldeze cu cele mai teribile urmări pentru toți!

– Fiindcă întotdeauna, sări financiarul doctorand, tânăr ex-senator, arheolog amator, cantautor și dascăl pentru popor, Mariean Tăbăcaru, Neamul Românesc a fost conceput și născut creștin drept în focarul ițelor Marii Geopolitici, unde se pun la cale sintezele Orientului cu Occidentul, ca acorduri globale, începând cu o nouă ordine post- și neocolonialistă în relațiile Nordului cu Sudul, – un dat topologic geolocator sfânt, care m-ar disuada să mai ieu un aer ușor polemic și să-mi afirm incompatibilitatea fiziologică cu pesimismul. Sunt, v-o declar, stimați colegi, la acest final de mileniu, un bolnav psihic, dar un incurabil optimist privind reziliența noastră după toate categoriile de eșecuri!

– Prin Declarația sa de războiu adresată Imperiului Românesc,

Ungariei și Finlandei, în 6 decembrie 1941, continuă raționamentul Gogu Țăpoieșu, înălțând cu râtul ochelarii spre convivi, într-o expresie de confraternitate la vârful spiritului de-i îndreptățise renumele poreclei de Pigu și a supranumelui de Pirgu, imensul Imperiu Britanic, consolidat prin jefuirea Neamului Românesc de către companiile exploatatoare ale zăcămintelor petroliere de pe Valea Prahovei, aduse de Virginia Gibson-Ghizdavu...

– N-a reușit decât să creeze, ghici Senatorul Mareanus Tăbăcaru, prescurtat de amici SMT, un grav dezechilibru destabilizator, între tabăra Axei și lagărul lui Stalin, fiindcă nici Antonescu, nici Horthy, nici mareșalul Carl Mannerheim nu se așteptaseră, mai ales finlandezul, ca analiștii britanici și, implicit, cei americani, să nu fie ei în stare să deslușească pericolul mortal pentru aceste popoare mai mici, prezentat de binomul expansionist totalitar marxist-leninist, Comintern-Armata Roșie!

– Eu nu am studii istorice la bază, admise cu modestie rectorul Coriolan Pigu, însă pot emite judecata de valoare că Declarația de război, adresată de Marea Britanie, la acel 6 decembrie 1941, unor puteri care nu o agresaseră cu nimica, nicidecum s-o jignească, nu putea avea ca efect calculat decât intimidarea celor trei aliați estici ai Reichului, vizând ieșirea lor precipitată din război de îndată ce amenințarea devine *efectiv* una cu forța, ca bombardamentele anglo-americane, lașe, demolatoare, țintind mai mult românii, socotiți pesemne în Vest mai inferiori rasial decât vecinii lor!

– Se crea în Est un vid de putere, închipui din degetele-i expresive o găurică tânărul SMT, un *black hole* destabilizator la scară globală, ceea ce a atras inexorabil, chiar a doua zi după Declarație, ca întreagă Ursita Războiului să-și schimbe Destinul, reinventând zeii o Soartă mai decentă.

– Exact! La 7 decembrie 1941, observând că britanicii, în cârdășie cu americanii, sub generozitatea de fațadă a Cartei Atlanticului din 10-14 august 1941, au lansat mesaje belicoase pentru finlandezi, unguri și români, în plină bătălie a Moscovei, știut fiind că războaiele se câștigă cu resturi, periclitându-se astfel Idealurile pentru care s-a jertfit Axa Roma-Berlin-Tokyo și, cam aceiași, semnatarii Pactului Anticomintern… Văzând adică și luând aminte la anglo-americani, deodată Imperiul Japonez, totdeauna amabil cu românii, și impresionat amiralul Yamamoto de grădina Marietei Ghizdavu 1916, cu nisip zen, de la Pribegi, s-a văzut constrâns, de revoltătoarea nedreptățire a Regatului Român în 6 decembrie 1941 – ca să nu crească ca **Imperiu Românesc** declarându-i-se de la Londra război! –, a lua măsuri de restabilire a echilibrului geostrategic Pacific și a decis *să atace imediat*, chiar în 7 decembrie 1941, la Pearl Harbor, în Hawaii, flota lui Roosevelt ce ațâța pe Churchill, atac gândit ca preludiu unor operații în contra garnizoanelor engleze imperialiste din Sud-Estul Asiei, vărsări de sânge ce se evitau dacă plutocrația britanică ar fi avut luciditatea minimă necesară să cedeze sfatului rațiunii pure și *să nu declare război unor*

popoare greu încercate de o istorie maşteră şi de stalinistul imperiu vecin, expansionist atât în ipostaza sa slavofilă ţaristă, cât şi în cea atee cominternistă, bolşevică...

– Istoria contrafactuală a lui Dacă şi cu Parcă, surâse scărpinată din regie moderatoarea, e specificul popoarelor cu dinamică atenuată progresiv, şi socot că e mai bine, cum ne cer şi telespectatorii în numeroase telefoane, faxuri, semeseuri şi imeiluri trimise emisiunii, să abordăm, în minutele care ne-au mai rămas până la calupul publicitar, cel puţin două evenimente la fel de senzaţionale ca apariţia *Memoriilor* lui Mihai Beniuc. Mă refer la semnalele din presă privind tensionarea relaţiilor României cu UNESCO după nealegerea în funcţia supremă a ministrului culturii de la noi, iar dacă mai avem timp să punctăm niţel, să ne referim la scandalul ce şochează opinia publică românească după reflectarea primitivă, în manualele alternative, a poantei cu reproducerea la fiinţa umană!

– Lasă-mă pe mine să spui la cazul UNESCO, mânca-ţi-aş gigacaloria! se milogi Iancu Noveanu de Tani Damian, care-i dădu placid microfonul. Fraţilor, ce va rămâne în istorie şi literatură din eşecul candidaturii unui biet român la şefia UNESCO – şi putea fi şi un Leonte Roller-Dej – este Păcatul Odios că alţi... românaşi, i-au lucrat marelui actor un dosar de imagine cum că n-ar prezenta încredere nici măcar pentru ţara sa, fiind suspectat de şparlamentari c-ar fi risipit aiurea *microscopicul nostru buget al Culturii*! Ba mai făcură gură şi pe urmă, că de ce-a mai investit în candidatură, când eşecul cu aşa tinichea de coadă era previzibil! Nici la Nobel, nici la funcţii UE, românii nu sprijină pe nimeni, fiind din străbuni de părere că *valorile se descurcă*. Vorba Tirei Misu către Pizzacola: cu frumuseţea, pătrunzi oriunde, fa!

– Iacă dar, care-i nivelul moral al clasei noastre politice, ieşite ca păduchele în fruntea Ţării! E un nivel cinic, dar sănătos ca natura.

– Şi mai iată şi de ce, dezgustată, generaţia nouă, în care stă speranţa de mai bine a Neamului, a formulat recent *Proclamaţia de la Lugój*, al cărei Punct 11 cere ca niciun politician, responsabil de dezastrul Ţării după 22 decembrie 1989, să nu mai poată deţine funcţii politice în republica noastră, începând cu Anul Reînvierii 2007, centenar 1907! Iar la anul 2022, urmaşii noştri vor lansa Punctul 13 similar din *Proclamaţia de la Vârciorova*, pentru că corupţia, incompetenţa, incultura şi nesimţirea nu vor pieri niciodată de pe meleag şi ori realizăm Marea Recuperare mai regional şi cooperant în Galiţia Mare, ori numai prin Diasporă, ca pe un război sfânt hibrid, oriunde Olimpicii noştri supradotaţi pot exploata Infrastructura Intelectuală a altor popoare, mai avansate decât noi.

– Auzi, băi labă, cercă popa să-l scoată pe cărturar din discursul îndrăgostit, în timp ce aprindea candela sub o icoană rusească, adusă de pe front în ferecătură de argint aurit şi recondiţionată la Palazzo Pitti, ia să văd eu cât de analist eşti! Ia spovedeşte-te tu mie acilea… De ce căuta, mă,

ministrul culturii să se refugieze într-un post ONU, asigurându-și imunitatea, după ce se făcuse că lucrează?

– O fi luat șpagă de la privatizați, concesionându-le cafeneaua Capșa, care sub comuniști încă era apanajul intelectualilor bolșevizați de succes!

– N-ai destulă imaginație! râse știrb bătrânul teolog. Vine criza aniversară, se împlinesc Zece Ani de la *înlocuirea lui Ceaușescu cu Iliescu*! Vreme în care Țeara a stat pe loc, priponită în bătătură, cu creștere aproape negativă, pe când ajutate de Habsburgi, Cehoslovacia, Ungaria și Polonia au crescut de trei ori! Iar regimul Constantinescu s-a ferit de progrese în enigma teroriștilor, a inițiat doar tatonări de amnistii și restrângerea libertății presei de a vorbi despre ofițerime! Uite ce-ar scrie intelectualul de carieră dacă-l remunerezi discret: cine o fi dat foc operelor de artă la Palatul Regal și cărților din BCU, temându-se-n 2000 a da socoteală lui Iliescu, pentru politica sa CDR antidemocrată, antinațională și antipopulară, a încercat s-o zbughească, să se ascundă sub egida UNESCO!

– Toate porcăriile astea de viitor apropriat mă vor sili până la urmă să-mi caut, cu diavolească cerbicie, glonțul *meu*! glumi Grigori Căinaru când Dora îi puse cizmulița în piept, presându-l să-și explice jenantul șir de absențe. Suprema nenorocire fiind că nu numai dragostea de viață se zbârcește, atrofiindu-se, ci și dorința de a crea se dezlibidinizează: de ce codoii mă-sii să scrii o epopee de 1681 pagini, sub prejudecata că *poporul tău are, în absolut, drepturi egale cu norodul lui Tolstoi*, la război și la pace, când ești mai mult ca sigur că, vremurile fiind de tranziție, Muzele române tac: se aud doar păduchii din capul lor și-al Țării, negociind averi, pe șoptite, într-o nesimțire, că de votat, tot îi votăm!

Aici, Armand, nu uita să insiști asupra următorului paradox, m-a îmboldit Otla cu o privire albastră ca cerul rece de deasupra marilor cimitire militare, un albastru cum va fi avut în ochi și scriitorul Grigori Căinaru, zis de amantele de după 23 august 1944 Grigori Rasputin:

– Tata al meu nu concepea că Opera sa ar putea fi obositoare, sibilinică, ilizibilă 1681 pagini! Iar publicabilitatea unui text proiectat polemic *în patru volume,* exact cât *Război și pace*, un text voluminos în toată puterea cuvântului, șuguia el basarabenește, făcându-ne să râdem pe toate trei, mamă și două fiice, eu și Vera, în înserare – nu s-ar pune nici în Epoca Mooye!

Nu, nu se pune nici în viitor pentru că-l avem pe Ioan Budai-Deleanu, din Lembergul natal 1912 al lui Marius Ghizdavu, tot avocat, care a meșterit o epopee chipurile despre țigani chiar la 1812, taman când Napoleon, văzând uluit creșterea Rusiei și dezechilibrul european creat prin **Răpirea Basarabiei,** s-a văzut constrâns să ia măsuri reparatorii, șicanând nomenclatura țaristă să adopte idei ale revoluțiilor recente din America și Franța, în scopul ca și Norodul Rus, bun și blând cum sunt toate

popoarele, să se bucure în finalul mileniului de standardul de viață decent, normal la acea latitudine geografică, standardul canadian!

– Din păcate, mărturisește Vera Silantieva, fiica mai mare a prozatorului, rămasă nu tot în Canada ca Otla, ci la Dubna, *să cerceteze* mezoni cu soțul ei bărbos, Feoctist Ilici, ducându-ne noi fetele la Filarmonică ori de câte ori în țunamiul de cultură sovietică se băga Uvertura Solemnă 1812 de Ceaikovski, tata Grișa nu ne explica ce se întâmplă în conflictul ideilor muzicale, anume biruința eisensteiniană a temei țariste asupra ideilor filfizone purtate de tema săltăreață a Marseillezei, judecând el că patriotismul e un păcat postmodern în care au căzut mulți mari ruși țariști, chiar și contele Tolstoi, *de s-a ajuns să nu se mai importe integral din Europa decât ideea bolșevică*, la experimentat pe spinarea maselor largi populare și pe osemintele fostelor elite...

– Ioan Budai-Deleanu a citit cărți și a scris opera sa capitală, *De origine Slavorum*, la Liov, în Galiția cea geografică, parte componentă a **Galiției Ghizdaviene**, care se întinde pe o amplă fâșie europeană, de la renii laponilor la căprițele cretanilor. Iar acest oraș cu șapte coline latine, fondat de Aleksandr cel Bun, Lwów, se alătură Balcicului și Ragusei-Dubrovnik, formând astfel acel Triunghiu ochios paradigmatic, de spațiu spiritual fără posesia căruia, oricât ar investi guvernele de domni generoși în Cultura română, Marius Ghizdavu este și rămâne sceptic c-am reuși a recupera acel segment de Istorie, renascentist și clasic, ratat de voievozii noștri, cari din considerente bugetare silind pe popor a se limita la documentația din folclor și la câtă lumină îi putea insufla bisericuța satului, n-au putut acumula cevașilea ce să contrabalanseze comorile de la Vatican, Prado sau Luvru, de ți se pare continentul aplecat, să curgă toate capetele tăiate în Răsărit spre Atlantic... Ei bine, Minodoră, Veronică și tu Otilie, important este că *Țiganiada* asta fu scrisă! Ca și profeția aceluiași lvovean Delean *Trei Viteji*, în care EU ca scriitor, Gary ca ninjac și Damian ca popă, cucerim doquișotește Rusia, cum șoricelul beat pisica! Faptul că *Țiganiada* a intrat în circuitul cultural abia vreo șaizeci de ani mai târziu, adică atât cât va dura răsfățul comunist la români, n-are a ne rușina cu nimică. Ne putem lăuda cu acest poëmation eroi-cómico-satiric, care pentru ce sperăm a fi marea explozie culturală galițiană, este o temelie solidă, comparabilă cu ce au fost *Iliada* pentru producția de spirit pe cale largă a civilizației mediteraneene greco-latine. Ne putem bate cu pumnul românesc în piept că am dat la 1812 acest text galițian, chit că abia mai bine de un veac mai târziu am publicat varianta finală, adică cam cât se cere ca și din păduchi, lăței, ploșnițe, muști și purici să renască oameni...

Eu sunt pregătit psihologic pentru o glorie postumă, fetițele mele scumpe! Și chiar ar fi de dorit ca descoperirea Textului meu, prin ciornele nearse denumit *1681*, să se întâmple pe cât posibil cât mai târziu, pentru a nu vă expune pe voi trei cu nimic represaliilor Direcției a 13-a Literatură,

a securității noastre democrat-populare, ajutată când iese la vedere de fesenistele stradale.

– Mai mult decât atâta, feții mei frumoși, eu am învățat de la Marius Ghizdavu și de la Pașadia, să fiu pregătit sufletește chiar pentru o glorie de *Homo solus* în cea mai radicală accepție cu putință, focul!

Dacă nu poate Presa strivi un păduche, corupt sau bou, căci *este* o putere, și dacă mega-gazetarii au averi compatibile cu ale miniștrilor sau oligarhilor, dar tac mâlc, atunci j'accuse pe toți porcii din jacuzzi de pierderea întrecerii socialiste cu Ungaria, rivala noastră în hegemonia civilizației galițiene! Păi, dacă așa arsenal mediatic, cu milioane de manipulați, nu poate urni în Istorie nimică, de ce atunci ar putea Literatura, adică Opera mea? Publici au ba, tot aia e!

A scrie este doar un fel de a te închina în Scriptorium și a te ruga, ca un *Homo solus*, pentru Mântuirea Neamului tău, Judecata din Urmă fiind una a semințiilor nu a indivizilor, restu-i doar gălăgie auzită din Chiostro de peste țigle, adică politică și vermină de lăcomii, minciuni și risipe, guvernată de principiul că fiecare țară își are guvernarea pe care o merită electoratul ei analfabet de voie.

– Cam așa gândea bunicul Grig, vărsă Gregor Dascaloff o picătură de europeană afinată la 500 ml în ambalaj de plastic, pe masa de marmură ca gheața a cafenelei *Mărul de lângă drumul găzarului* din Toronto, unde preda, ca și mă-sa Otla, noutăți din psiholingvistica constructivistă a comportamentului postuman, când în unșpe ani moare aproape o treime din populația adultă care a apucatără șchimbarea lu' Ceaușescu cu Iliescu, act revoluționar prin care s-a deschis calea șchimbării lu' Iliescu cu Constantinescu, în țara lor părăsită de toți din nordul Bulgariei.

Și astfel gândind, bunelul Grișa, redactor obscur la *Îndrumătorul Cultural*, periodicul focarelor de cămin sătesc, organ cultural pe care mira-m-aș să nu-l fi suprimatără vampirul Caramitru, care n-a avut luciditatea minimă necesară să-și adune o oaste din menegerii cu experiență de decenii în Luminarea masilor cu proiectorul aviatic, – traducător anonim din beletristica rusă și sovietică, ba și *poet îndoielnic* precum activul A. E. Baconsky, de care îl lega o similară baștină de peste Prut, despărțirea făcându-se la observația că a exagera până la comic clișeele jdanoviste e o imprudență, fiindcă avem academicieni în stare să profite turnându-te la Direcția a 13-a Literatură, cum că faci mișto de cadrele începătoare în cultură în loc să le ajuți, iar o percheziție poate fi fatală manuscrisului tău *Războiul Sfânt*, care este unul și același cu documentul *1681,* îngropat de bunelul, întâi pe fascicule, pe măsura redactării, apoi toată corectura finală, deci textul canonizat, în faimoasa grădină a Glagovenilor din cartierul Uranus, care nu mai este cu magnolii și dropii cu tot decât ficțiune-n Parisul Bărăganului...

5

Un vânt călduț matern aducea de peste Prut și Nistru, din podișul domol al Podoliei, celei stăpânite odinioară de boierimea noastră de sânge, de la Camenită până la Vilna, pulberi fine de cernoziom ca un mesaj feromonal de la străbuni, ale căror cruci de mesteacăn vor fi început să se întunece ca dohotul de cruzimea vremurilor, în acest spațiu tragic a cărui fixare prin cetăți împotriva eroziunii a fost o greșeală și o neînțelegere, mult mai eficientă putând fi înălțarea de palate cu stucaturi gingașe, cu oglinzi uriașe în ramă de aur masiv, cu biblioteci fioroase, cu steiuri artificiale pentru statui de femei golașe, dinaintea cărora barbarul de pe josul și vigurosul căluț de stepă să se extazieze și să ezite, când cu un ochi la oglindă, când cu același ochi la topmodelele cu sâni ca de piatră, pentru a răbufni împotriva superiorului că să-mi ia Dialectica, zeița luptei, și jumătatea de vedere ce încă nu mi-a fost săgetată, dar eu astfel de ca și minuni, cari ar trebui inventariate și incluse în patrimoniul UNESCO, să-mi moară ce-am mai scump, dar parcă nu-mi vine deloc pentru ca să le distrug!

Marius Ghizdavu, căci el era în șezlong, cu nările dilatate ca ale ogarului Trunila, al Natașei Rostova, privea spre Răsărit din Tighina, de la Armata a 14-a, masată pe Nistrul Republicii Moldova, până la niște submarine în reparație de multă vreme, la Ust-Kamceatsk, pe carena gingaș modelată a cărora se fixaseră scoici de diferite specii, adunate de prin toate cele patru mari oceane ale neîncăpătoarei noastre planete. Deși lucrările la înjghebarea Atelierului său de la Miorcani, pe care îl botezase cu numele pictorului muscelean Pârvu Mutu, nu mergeau ca pe roate, fiind sezonul culesului și al vinului proaspăt care nu te îmbată, precum și din motive de investiții, fratele Augustus neeliberând *a doua tranșă* din fondul strâns de revista Play, de la Santa Madonna, a românilor dispuși să-și riște dolarii doar pe măsură ce se vede că se mișcă ceva din proiect, iar el nu pornea nimica. Nu pentru că s-ar fi molipsit de la sugestia, perpetuu reiterată pe canale, cum că să stai în bătătură, să contempli, să savurezi și să câștigi, ci pentru că se încrezuse în părintele Atanasie Damian de la Crângași, că-i aranjează el cu Puterea și cu Biserica Națională, în sensul că *ce* încep ei acolo, în Cotul Prutului de la Pererîta, să fie recunoscut oficial ca mănăstire, ceea ce n-ar fi fost chiar imposibil, mai încurcată fiind treaba cu a ridica în coasta fostei granițe sovietice, sub ochi de grăniceri care ades se făceau a nu pricepe românește, un Memorial al Eroilor noștri din Al Doilea Război pentru Întregirea Neamului și, cu înalte aprobări internaționale, câțiva căzuți chiar în Cruciada Antibolșevică.

Autor al mai multor opusuri monumentale de factură mai degrabă catolică, protestantă sau anglicană decât bizantină, misse, glorii, recviemuri, oratorii, cantate, magnificate și stabate, popa Tani se pregătea pentru o glorie postumă, printr-o operă și mai capitală, exemplar ecumenică, intitulată *Fiica risipitoare*, adică pledând, cu milioane de argumente, pentru o mai mămoasă apropiere BOR de Roma, desigur numai în condițiile deplinei egalități în drepturi, respectului independenței și suveranității, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Fie și la spartul târgului, postmodernitatea fiind și o descreștinare.

El credea că scandalul de a fi singurul popul de viță nobilă romană, care s-a lepădat de liturghia în limba latină, pentru a adopta una în limba slavonă, apoi fanariotă, trebuie să înceteze până diseară, fiindcă azi nu mai există primejdia ca, de la Budapesta, expansiunea începută la anul 1000, sub pretext civilizator, să se repete și numai nomenclatura-de-buze-ungurești să aibă drept de samurai a purta armă, iar limba noastră cea română să sufere sugrumarea totală de la 1900 și 1940, care ar îngrozi pe istoricul euroatlantic, dacă ar găsi în bibliotecile sale și lăcrămațiile de la noi despre abuzurile ocupației horthiste, ceea ce nu se întâmplă, că nu-s, numai există idealism fără sponzorizare...

– Tot din vina inculților funcțional din capul Țării, care nu citesc nimica, ci își cumpără diplomele! ghici și completă bibliotecarul Iancu Noveanu, urmărind rânjind sfidător cum tremura de scârbă mustața cănită a lui Marius, detectând jegul unei căni de must din struguri prăfuiți, adunați cu mâini nespălate de pe bolta căpșunică din Bărăganul Ferentarilor.

Altul era însă luxul deșănțat în care se scălda camaradul său, locotenent căpitan maior de religie Atanasie Damian, carele căsătorit la Novocerkask cu o chișinăuiancă din București-pe-Nipru, Zenaida, răpită și deportată de 7 noiembrie 1941 la Novokuznețk și evadată spectaculos, fiind apoi împușcată, pedepsită cam ca Murocika, dar în toamna lui 1944, când pleca el în greu prizonierat, rămânând și după 1955 văduv politic până la 1963, după care se recăsători cu o sârboaică Mirjana pe la 1965, presimțind ca paznic mistic de șantier că va reprimi parohie într-un context de relaxare a bolșevismului, la înlocuirea lui Gheorghiu-Dej mort cu Ceaușescu viu, în funcția de factor constituțional de continuitate. Miracol ce s-a și produs, încredințându-i-se întru a păstori partea meridională a viitorului Cartier al Chilienilor Allende, la Soare-Apune de Crângași, mai aproape parcă de Militari decât de Giulești, care-i ziceau Coana Marihuana preotesei și poate au instigat la erezie, favorizați adânc și de scufundarea cimitirului lor, cu paraclis și zvoniță cu tot, în apele bleumarin ale Lacului Rocinante. Poate în compensație, când nu mai așteptau nimic de la viață, veni a lor fiică Teofana, botezată de soții Noveanu în august 1968, cam când manifestau bucureștenii compătimire pentru praghezii tăncuiți de Brejnev, la care acești vișegrădeni nu ne-au răspuns similar, când cu mineriada din iunie

1990, și nici nu ne-au așteptat și pe noi, să intrăm toți esticii împreună simultan în UE și în Schengen!...

– Tooot din vina mancurților din capul Țării, completă Iancu Noveanu, ajungem să ne pierdem atenția, memoria și chiar capacitatea de a duce în cârcă o reflecție până la ultimele ei consecințe. În 1966, mai trăia din partea mea roșcovana de Iohanna și, deci, noi i-am cununat pe Damieni. Re-hirotonisirea se va fi săvârșit la 1967, iar botezul Teofanei lor a fost în august 1968, nu în august 1944, când presau altfel de evenimente, legate de acea întoarcere a armelor cu puțina Armată Regală pe care încă nu ne-o luaseră prizonieră anglo-americano-sovieticii, gest fără de care Stalin n-ar mai fi avut argumente contra diplomaților occidentali, mai toți documentați din surse horthiste în favoarea Dictatului de la Viena, că să ne redea Clujul (nu și Balcicul), în schimb să înghițim noi guvernul Petru Groza doctor dac, al bolșevizării noastre ireversibile prin stârpirea a suficientă elită cât să se asigure două sute de ani Inversiunea Valorilor în spațiul carpato-danubiano-pontic. Așa că, bădie Marius, de la Războiul Sfânt pierdut încoace tot o să lipsim din bibliotecile lumii sau vom fi reprezentați de niște nechezoli masochiști demitizatori, în scriitura și metodul căróra se simte că ursita le fusese de cantaragii la ei în comună, la FNC (foabrica de nutrețuri concentrate), la Avicola, să caute găinile de ou, dar horoscopul tranziției le-a schimbat destinul sorții, făcându-i universitari români doctori delegați la Colocviul de la Cainargeaua Mică, lângă Turtucaia, unde însă șmecherii ajung pe ruta mult ocolitoare Călărași-Maribor-Veneția-Nisa-Alexandria-Pireu-Istanbul-Cavarna!

Pe banii lui, un turneu mediteraneean încheiase recent și părintele Atanasie Damian cu ginere-su, Fătuțu al Teofanei, oșean energic ce-o lăsase gravidă ca tânăr teolog în anul Doina Cornea 1987, când avortul sabota sistematizarea satelor, iar după Marea Revoluție Fesenistă din Decembrie, înviase în reînființata parohie a lu' socră-su pensionat, Biserica Înecată, întâi din lemn, ca pe vremea incursiunilor musulmane la noi, apoi din zidărie statornică (piatră, bolțari din beton), prefăcând curând localul din lăcaș parohial în loc de pelerinaj Mind Synergy, înfiripând și o mică rețea hotelieră pe malul Lacului Rocinante, de la ferestrele căreia, în zile însemnate, și numai de către persoane cu har, se-ntâmplă că văd pe ape, cumva străvezie și verzuie ca o hologramă, vechea clădire cu cele două turle cândva din tablă înnegrită de poluare, dar acum aurite moscovit, semn de belșug și pentru noi, și pentru morți, și pentru alți galițieni, și pentru frații noștri ruși, apucați de aceeași tranziție implementată cu oligarhi și tâlhari.

Altul era însă dezastrul/ jegul în care găsi Marius Ghizdavu pe Jenel Noveanu, cel obișnuit a-și împinge boema ca mod de existență foarte departe, începând din momentul 1986-1987, într-un februarie intoxicându-i-se Ioana cu căldurica pe sponci de la aragaz, iar într-un octombrie

ducându-i-se Albert (Camus&Einstein) în cimitirul dunărean de la Kladovo, nu înainte de a nimeri cu înotul în vârtejul cel nu întâmplător al elicei unei șalupe de grăniceri. Nomenclatura bolșevică – a cărei emanație, ca să-i apere capitalul acumulat primitiv, era ceaușismul integrării cercetării cu învățământul și producția – manifesta indicii că pricepuse jocul nimicirii națiunilor sub pretextul protejării minorităților, adică observase că o comunitate cu steag la ONU și echipă independentă olimpic și fotbalistic, poate fi eliminată din istorie nu doar pierzând vreun Război Sfânt la scor concludent de s-o trimită-n zona nisipurilor mișcătoare ale retrogradării, ci și printr-un deces ordinar, cauzat de o banală hemoragie de cadre, fugindu-i specialiștii, inclusiv artiștii și fetele frumoase!

– În timpurile mai vechi, zise Jenel îmbiind pe musafir și pe Codin cu niște cafeluțe sclipitor de albe, ca dinții unei creatoare de păreri la modă, nimicirea elitelor în scopul expres al promovării nonvalorilor se realiza cu ajutorul securității, justiției și medicinii penitenciaristice, cea mai rafinată din lume, calculându-ți necesitățile în calorii, care practică s-a promovat apoi, după așa pilotare, ca metodă de alimentație științifică rațională a *întregii* populații, aflate în proprietatea colectivă a comuniștilor. Norocul meu și al fratelui Atanasie fiind c-am avut noi inspirația să nu ne deconspirăm cât știm, cu ocazia cuceririi cosmosului de către omul sovietic ca pe un fel de Bierlin al lu' Dumniezău, și am fost sloboziți din domiciliul obligator de la Copeica Mare, în minunata primăvară a lui 1961, la 19 aprilie, exact la o săptămână de, de când cosmonavtul Iuri Gagarin a putut raporta tovarășului Nichita Sergheevici Hrușciov că a înconjurat planeta, îndeplinind cu cinste măreața sarcină încredințată de Parrtid.

– Da, nu ne-am deconspirat haspirațiili de a redeveni Intelectuali, noi cari nici drept Diplomectuali nu ne mai puteam da, căzând prizonieri cu studiile neterminate! gemu din rărunchi popa Tănase Noveanu, lăcrimând măreț cât două ștampile muiate-n cerneală violetă.

Dar în ochii lui de sinteză, verzi-portocalii sub fruntea-i osoasă ca niște nuci crude căzute în găvanele unei hârci roase-n iarna rusă de vulpi, se condensase și o mare ură, cum e firesc să aibă vârstnicii ce printr-o intensă solicitare a minții se complac în perversiunea evitării unei scleroze la timp și sunt perfect conștienți, derapând, că abandonează o operă al cărei carosabil la canonizare... lasă serios de dorit, scârțâind disonant într-un pustiu acromatic.

Fiica Risipitoare este neisprăvită, iar popa Tăsică, autosuspendat și pensionat pe caz de boală în favoarea ginerelui său Fătuțu, tocmai în scopul ca să ducă obștea la Mântuire, nu se poate împiedica să nu-și pună întrebarea și să se aventureze într-o sfâșietoare și incomensurabilă reflecție asupra satisfacției intelectualității *uiești,* a celei de pe Sena cu deosebire, de a nu avea la Est în perspectivă prea apropiată o concurență serioasă, din partea boemei Galiției Mari ghizdaviene, inclusiv în ce privește Gaistul lui

Otomega.

Când bibliotecile noastre sunt tot atât de găurite ca băncile la capitalul lor, de nu s-a mai depus consistent mălai în ele de când a intrat Ceaușescu cu finanțele în tranziție pe la 1972, și nu poți să te documentezi despre Năpasta de la 1940, că n-ai din ce, rafturi goale, îți vor scrie străinii Istoria, să ți-o dea oengiștii lor.

Și nu e puțin lucru la bilanț să scazi cu războiul pierdut, cu *prizonierat continuat* în propria țară și cu furnizatul de plusvaloare marxistă ca **sclav de câmp în D. O.**, patru cincinale din viețișoara ta, de la douăzeci și unu la patrușunu de ani exact, mamă-mamă!

– De fapt eu n-am păduchi, bâjbâi în orb și surâse asurzit sub fesul kaki bietul Noveanu, numărând tunurile șmecherilor, serafizat ca o codană care știe că de fapt tu ai luat prezervativul, dar numai faci pe serafimul cu ea.

Abia atunci contele Ghizdavu, flămânzind încercuit, înțelese de unde atâta milă pe chipul valetului său Sancho Codin, care altminteri era gata oricând să fie român verde și, pornind de la premisa optimistă că mâța are nouă vieți și nu poate fi sugrumată ușor, să probeze pe loc că modul cel mai bine făcut de a o executa, pentru că i-a mâncat pensionarului de Sfintele Sărbători toată punga de carne tocată, toată rația, este să o înșfaci cu fermitate de căpățâna-i brahicefală și de codoi, și să tragi la limita suportabilului ca la extensor, poate se rupe-n două.

Gazda, adică omul de litere și hârtie Jenel, nu îi putuse omeni cu deliciosul lichid cafeniu pe înalții oaspeți alsacieni, dar făcuse măcar gestul. Chit că ceștile erau goale și sclipeau de curățenie, regulile, uzanțele și codul de la paradigmă erau satisfăcute diplomatic inteligibil și acceptabil pentru toți.

– Eu n-am avut niciodată păduchi, reveni obsesiv la inteligentele insecte filosoful culturii de ne-a lăsat *Marea Recuperare*. Păduchii nu mai hălăduiesc de dinainte de ciumă și holeră aici-șa în Ferentari la mine, pă Prelungire.

– PĂDUCHII s-au înnădit în capul Țării!!! blestemă totuși Lina.

Marius se ridică treaz în picioare, foarte tulburat de cele auzite, deoarece, aristocrat cu solide relații argeșene până la oricare din cei doi Antonescu, mareșalul și locotenentul, nu avusese de tras ponoase în campaniile glorioase de la Răsărit 1941 și 1942 din pricina acestor mici dar vorace arahnide himenoptere, aduse în *uie* de corăbiile lui Columb din canibala America și răspândite până la Singapore de marinarii britanici.

În schimb, i-o uciseseră pe mă-sa, în celălalt război de Întregire a Neamului, când tifosul și alte mizerii au înzecit morții față de ăsta purtat cu arme mai productive și între două ideologii sălbatice, la care noi românii am participat ca a doua forță antibolșevică și ca a treia antinazistă, epuizându-ne până într-atâta resursele umane încât să-și bată joc de noi azi

emisarii Occidentului ca de-o rasă neglijabilă, cvasi-inferioară în Istorie, leșinată, aproape nemaifiind nevoie exterminatoare de Romlag dejist, nici de maokimism Cea, nesângeros, hemoragia fiind una de cadre decisive: pierderii evreilor și germanilor urmând exodul olimpicilor, specialiștilor și fetelor mai deosebite, dar și mai mare pierdere fu, evalua Marius culpabilizarea țânțarului anofel și amnistierea păduchelui în scopul aflării cine a tras la Revo, faptul că *genii de cea mai genuină esență valahă*, ca Tăsică Damian sau Iancu Noveanu, au rămas cu opere abandonate în proiect, primul negăsind în bibliotecile noastre ciuruite și arse destule fapte de elocință să fortifice încrederea masilor că numai ortodoxia le poate alina cât duc Crucea Tranziției, iar al doilea, destul exordiu din care să rezulte că Poezia n-a murit încă, drept pentru care Senatorul Mareanus Tăbăcaru SMT, într-un încâlcit discurs la Comisia Parlamentară pentru Literatură Corectă, a acuzat *Marea Recuperare* de derapaje fascistoide sau național-comuniste, pe un carosabil nedat în folosință.

– SMT are toată dreptatea! i-a luat apărarea domnul academician de onoare Saie Buburuză de la Institutul Național de Analize Sistemice. Neamul meu cel Românesc nu a fost niciodată un neam de recuperatori! Și de când, domnilor academicieni, dreptul sacru al unui popor de a fi stăpân, între hotarele statului său unitar, pe bogățiile sale, *este dependent de contribuția ce o aduce pe tărâmul culturii și civilizației!*? Asemenea teză, că să dai tu șpagă Umanității ca grecii, ca să nu te lase Byron Churchill 90% lui Pușkin Stalin, e niet-zscheanism sadea și izvor de abuzuri neocolonialiste în comunitatea internațională, zguduită global până-n zona lombară după conectarea ei la Internet de mare viteză.

– Dar dă-ți seama, oame, pe ce lume te afli! își ieși din pepenii natali băztârnagul pretins ilegalist Tichie. În octombrie 1944, eu lucram în presa partidelor convențional democratice, fiind informat pe filieră comunistă de tot ce mai uneltește Kremlinul. Deci amicul Noveanu, pe atunci de două luni prizonier prin Donbas, când în lagăr cu Damian, când despărțiți, are mai multă dreptate decât SMT și chiar decât junele deputat Gabriel Țăpoieșu, al cărui tată era bucătar la Moscova. Păi, când Churchill a ajuns cu Stalin la un consens – și toată România liberală de azi admite că politica e arta compromisurilor – asupra unor procente de 10 % pentru țara noastră și 90 % pentru Grecia, ei judecau că dac-ar fi negociat Lordul Byron cu graful Tolstoi, ei tot așa ar fi cumpănit, luând în calcul șpaga cultural-artistică dată Umanității de cele două popoare, galițiene, cum le încadra cam forțat geograful Voicu Ghizdavu… Auzi, grecii galițieni!

Și aici, bătrânul Coriolan Pigu făcu urât din botul lui de pisică, stârnind asistenței râsul, iar lui Marius Ghizdavu plânsul după Lembergul natal!

Era primul atac al colegilor de generație asupra sa, de când folosise într-un tablou expresia **Păduchii din capul Țării**, pe care o crezuse

izvorâtă din disperarea tineretului ce gravita în jurul Isadorei, dar se dovedise a fi fost emanată ca din *logica senilă* a lui Jenel, când constatase că împinsese boema până la capăt cu cricul logic: eu n-am păduchi, păduchii sunt în capul Țării, iar proba e că la mine-n căscioară am o curățenie de farmacie particulară ținută de trei-patru gagici harnice, în vreme ce Inversiunea Valorilor intră în paradigma țărilor atât de stricate totalitar, încât le-ar fi mai ușor să se recivilizeze sub o ocupație străină!

– Ciii-ne plm a pronunțat sin-tagma „para-digmă”? urlă indignat Coriolan Pigu, stârnind fluierături și huiduieli ce zguduiau făloasele bolți, în umbra cărora aștepta fata Senatorului M. T. pe tata, să plimbe împreună cățeaua pe cuțodrom.

Marius Ghizdavu nu se prezentase deloc la ancheta parlamentară inițiată de unchiul Jan al lui Sergiu al Isadorei, sfidase pe cei mai aleși fii ai poporului, care nu doriseră decât să elucideze sesizarea din presa televizionară că și-a botezat atelierul de la Miorcani „Pârvu Mutu” ca și cum ar fi deplâns *muțenia artistului* în RO, după ce manualul istoriei lumii alt studiu de caz nu găsea decât... sistemul concentraționar din România bolșevică, ceea ce este un exemplu clasic de manipulare prin exagerare, după cum la a doișpea manualul păcătuia pe invers, minimalizându-se aportul voievozilor noștri la istoria altora din Galiția Mare.

– Mai punând și poza lui Soljenițîn, pe când a lui George Enescu, care o avut preomiera lui Oedip în Franța, lipsește cu desăvârșire! se auzi din loja de onoare plușată regal, vocea pițigăiată a senatorului Zahei Avăcăressi, care tocmai a asigurat o suavă notă voievodală Constituției, fără să realizeze că facilitează astfel călușarilor lui Alin Vișan drumul năbădăios spre abuzuri...

– Jilțul din alcov al Puterii e mereu jinduit, admise cu aplombu-i mediatizat de cu studii la Balșoi și Harvard, specialist cu origine nomenclaturistă, Gabriel Țăpoieșu. Asta și e în pluralism baza sentimentală a democrației, iar în ce privește dosarul de neîncredere în marele actor și ministru, când voia să se refugieze la UNESCO, eu mi-s de părere și cu inima ușoară, fiindcă avem nevoie de dânsul aici-șa la noi, pe scenele noastre bucureștene și din provincie, mai ales că cu UNESCO ne-am fript și cu marele critic de artă, angajat pe-acolo, care s-a pierdut ca măgaru-n ceață, apărând numai sporadic pe micul ecran cu vreo ocazie mai duioasă, cum îl va plagia mâine și tânărul istoric liberal al monarhilor, deoarece comportamentele nu depinde neam de vârsta norocosului. Dar, domnilor, Țara melomană resimte cel mai acut acum dispariția fulgerătoare a regretatului muzicolog, și nu avem cine să reia emisiunea *Serata muzicală*, care ar putea deveni *Seara Artelor* și, într-un cadru festiv, acest reputat pictor milionar Ghizdavu Marius, de care n-a auzit nimeni până în 1992, ar putea fi tras la răspundere de comisia de anchetatori profesioniști, ca ce chestie numeroasele sale Ateliere și le-a botezat el cosmopolit: Amedeo

Modigliani, fostul atelier din Strada Liliputanelor, actualmente posedat de domnul ambasador Jan Enache; Georg Trakl, fostul atelier de la Pribegi de Argeș, actualmente în reconstrucție de către doctor Cezar Bogza, fost candidat la președinție; Franz Marc, amplul atelier de sculptură și arte decorative dislocat la Sigmaringen și Hechingen sub coordonarea unui se pare ex-kaghebist, Andrei Hurmuzacov; Casa Galbenă Van Gogh Gauguin Cézanne, în Alsacia, la Sonnenheim, unde din surse tabloide știm că maestrul doarme la o familie lesbi și preferă blondele din spațiul baltic, fie ca voyorist, fie cu pilulă albastră; încât abia recent a deschis și <u>un atelier cu nume românesc</u>, Pârvu Mutu, adică unul din șapte (!), dar pe diagonala Kladovo, în Serbia la Dunăre, spre Miorcani pe Prut, cu evidentă implicare în traficul cu țigări, carburanți și poate arme, activ pe această arteră încă dinainte de Dictatul de la Malta, din decembrie 1989, să cadă Ceaușescu înscenându-se terorismul, iar dacă nu le ține, urmând să bombardeze NATO Bucureștiul, sau să se treacă la vreun embargou, cum intuim azi unul de investiții masive...

6

Plouase. Prutul era vânăt și tulbure. Cum întâia oară văzută, Volga, în alt octombrie, 1942, când locotenentul Marius Ghizdavu, cu Otto Runge și vitejii lui din Silezia, Pomerania, Kaliningrad și Kurlandia, au străpuns apărarea sovietică la sud de termocentrala Stalingradului. Tot ca atunci, un jet de vânt cald vălurea apele absurd, de-a latul.

Mortarul proaspăt al fundațiilor răspândea în aer un miros acid ca de grajd de cai de rasă, poate și datorită urinei salahorilor.

Nichita Căinaru, antreprenor descurcăreț, nu se complicase cu autoritățile și, acolo unde Marius Ghizdavu proiecta încă din 1985 Mănăstire <u>pentru sufletele tuturor morților</u> discutabilului Război Sfânt, germani, români, ruși, ucraineni, evrei, anglo-americani, unguri, finlandezi, italieni și așa mai departe până foarte departe, el ceruse autorizație pentru un *caravanserai* sau, mai pe înțelesul funcționarei, un fel de Han al lui Manuc, la chiliile căruia să fie atrași clienți străini aducători de valută atât de necesară Țării, ai cărei mafioți, gândeau cei trei mușchetari bătrâni, Marius, Atanasie și Jenel, au primit o teribilă palmă pe obrazul cel gros al clasei noastre politice, de la occidentalii ce și-au pierdut răbdarea observând că, după rotirea întregului spectru politic pe la ciolan până în 2000, trebuie acum finanțare pentru o strategie pe termen mediu, care să mai fie și monitorizată dacă se aplică, ceea ce este un inadmisibil amestec în treburile interne, cum nici Hrușciov-Valev în 1964 nu și-a permis, singura lipsă de care suferă specialiștii noștri fiind că, din cauza

neelucidării enigmei teroriste și a integramei mineriadei, s-a investit la noi de către occidentalii mai serioși de șepte ori mai puțin ca în Polonia și de patru ori mai puțin ca în Ungaria, de fapt de opt ori, fiind țară de două ori mai mică și de invidiat că clasa politică ungurească, de-a câștigat întrecerea socialistă cu a noastră, a avut în ce-și spăla mâinile până la cot, de apar mai spilcuiți demnitarii ei decât parcă troglodiții noștri...

– Și tot acest tratament uluitor, ca și cum incompetenții din capul Țării ne-ar fi așezat în statutul de *fostă-republică-sovietică*, nu de *țară*, șopti Grișa destul de puternic și Marius tresări, n-ar mai fi fost nici măcar un coșmar hidos, dacă din motive de inferioritate numerică n-am fi pierdut, la Ialta, Războiul Sfânt!

– Nu întemeierea unei noi Românii prin „descălecatul" de la 6 Martie 1945 este principala consecință a eșecului militar de la Răsărit al lui Antonescu, ci sfărâmarea pe multă vreme a condițiilor de formare nu a unei clase de stăpâni mâncători de fazan cu andive, ci a unei *elite*, cum au țările unde mai există biblioteci, literatură, muzee, teatru, viață muzicală, edituri, librării, mediateci...

Bătrânul tei sub care nu dormea tânărul Marius Ghizdavu își îngălbenise mai toate frunzele, late ca de tabac, și părea a nu fi pierdut niciuna, făcând ca lumina de cald-maternă după-amiază să fie neverosimil aurie, încât martorul a un veac de abjecții simți o profundă nevoie de... Normalitate, de ger siberian.

Brusc Mizeria în care se târau cel puțin patru din cinci locuitori, neștiutori de cultură, spirit și vieți paralele, i se păru *relativă*!

Nu-l mai interesa. M-am săturat, sunt artist, dă-i în tomberoanele istoriei!

– E ca și cum pe vremuri cu haiducia! zâmbi ca tatăl lui Hamlet scriitorul Grigore Căinaru. De teama hoardelor barbare, părăseam bisericuța de lemn, volatilă ca izba rusului, și alergam în pădure... Așa și azi, ca să zic așa, întregul neam de vreo douăzeci de milioane de suflete s-a retras, s-a concentrat în cei vreo două milioane care-și pot permite să mănânce și să bea ce vor sfincterele lor!

Acești puțini supraviețuitori mai șmecheri vor genera-regenera Neamul Românesc de mâine. Ceilalți? La cimitir cu ei!... Electorat după electorat!

Marius avu un rictus, dar nu se răsuci răsuci spre scriitor.

Știa că va vedea o carne neagră, cum au moaștele de minuni făcătoare sau pruncii care dând de un aer viciat și realizând că sunt trimiși ca mântuitori la neamuri pe cale de dispariție... preferă mai bine pentru ca de să se spânzureze de țeavul caloriferului rece, cu propriul lor cordon ombilical.

Nu era însă așa. Grig își purta cu ostentație costumul ecosez din stofă galeză de culoarea ciulinelui țuculescian, importată de gospodăria de partid

pentru puținii scriitori nomenclaturiști avizați pentru canonizare.

Se așeză, în roaba cu sclipici aurifer de nisip, tot atât de comod precât amantul soției sale în şezlongul cu pânza tare din benzi ca ale curcubeului didactic.

– Ți-am străbătut, ca băgător de seamă, toată Galiția Mare! zise și tuși provocator, văzându-l că tace.

Asta însemna de la Insulele Solovki la mussolinienele Insule Lipare, un spațiu uriaș, centrat pe Lwów, Ragusa și Balcic, așa-numita Galiție Mare, unde unii profeți homonici, adică mai ai Nonfinalității decât ai Predestinării, ca Ioil Borgiah, susțin, hă-hă, că se va implementa cu timpul o religie ai cărei sfințișori vor fi promovați pe criterii mai dure decât cele de la sfârșitul Mileniului lui Stalin, fiind inadmisibil pentru omul fff evoluat, ca niște recordmeni precum polonezul Copernic, care a fost german, mârâie seseistul Oscar Hubig, olandezul Van Beethoven sau marele seismograf evreu Franz Kafka, să fie venerați în mai mică măsură decât, să zicem, un Schwarzenegger ecvestru și cam balcanic, anume Gheorghe! Biruitor doar de balaur, iară nu asupra hidrei bolșevice ca eroul ghizdavian sfânt **Mihail**, pus cu **Raisa** lui în catapeteasma așa-zisei biserici de la Miorcani, de pe axa Memorialului rămas încremenit pe temelii, de când Fundația Play a Virginicăi Gibson-Ghizdavu de la Santa Diana a suspendat *tranșele*, californienii condiționând deblocarea de prezentarea unui proiect fezabil și care să nu cauzeze discuții în contradictoriu pe plan regional pontic.

– Fiara apocaliptică a comunismului edenic în accepția bolșevică, se trezi raportând Grișa tot rezidentului Bratu, au dus în unsprezece ani la groapa cu viermi cel puțin o treime din electoratul de la 1989, luminăția ta, fiindcă șmecherii din capul țărilor înstructurate peste Galiția Mare, au creat o contradicție antagonistă între ritmul de creștere a averii lor colective și acela al 90 la sută din populație, creându-se condițiile pentru naționalizări rapide, cu sau fără Gulag, de la Gdansk până la Lviv și Varna. Ce ne lipsește acum e doar un adevărat Lenin-Stalin, care poate că și se pregătește să exproprieze pe expropriatori, neexistând deloc milă în istorie cum minte Marius, frescarul *Întoarcerii morților de la Stalingrad prin gara Tiraspol cu feseniste de pe malul Nistrului care dau cu pietre și huiduie*.

– Ce credeai, mă banditule, Grig, că securitatea putea lăsa un dansator pe sârmă ca tine să-și facă mendrele, când în Ungaria vecină populația începuse să vâneze... intelighenția intelligence și s-o spânzure de lanterne, la colț de străzi de-un pitoresc nebun? Că așa auzii aseară la un radio, că în orice țară, din intelligence fac parte securiștii cei mai inteligenți cu putință, deci ei sunt intelighenția!

– Și ce plm e rău în asta? se miră fățarnic Grigore Căinaru că pictorul cel viu își risipește cu prostii puținele zile de luciditate creatoare ce mai avea.

De când se considera că îl mușcase o viespe de mucoasa faringeală, scriitorul înțelesese, uluit, că niciun megasistem providențial nu protejează pe artist sau pe omul corect, într-o măsură privilegiată față de un călău sau față de un dinamitant de bănci reabilitate scurtând viața poporului...

– Aici și este problema fundamentală a Marii Recuperări galițiene! se păli peste fruntea-i de lux propagandistul stalinist Bratu, parcă făcând caterincă de picioarele distrofice dar păroase ale lui Noveanu, în timp ce amărâtul pensionar se despăduchia. Că cine vrea, ca Atanasie, să nască la Jitomir o *Fugă în re minor* mai bună decât aia consacrată, trebuie să se dedice cu totul ei, pierzând în compensație bani frumoși la lupta cea inestetică, pentru existență!

– Ce nevoie-i, dădu din umerii acum bătrâni Damiano, de-o fuguță la Jitomir sau la noi la Viișoara, pe marele lac creat de om zăgăzuind ca un titan Volovățul? Ca popă și ca teolog, eu m-am izbit, adeseori de problema spinoasă a harului, cu care nu-i de glumit! Tot așa cum nu oricui îi este hărăzit să le aibă cu mingea, ca Dobrin sa ca Hagi, tot așa la fel e și cu localitățile mai mult sau mai puțin urbane, în sensul că nu toate pot avea noroc ca Weimarul și Parisul! De ce atunci nu cere onoratul senator Iancu Noveanu să se aplice pe toată planeta Uniformizarea, inclusiv în sensul că să ai un Prado în Deșertul Kalahari și un Vatican postrafaelit nu pe Tibrul cel rău mirositor, ci la vărsarea Kolîmei în Marea Siberiei Orientale, binișor în sus dincolo de Cercul Polar al ursului Fram?

– Așa-i, am impresia că puți sau put, mărturisi distrat că nu-l auzise alsacianul de la Ziduri-Pribegi, dislocat la Miorcani pe malul drept al Prutului.

Grigore Căinaru, drumeț cu fața bătută de vânturi nemiloase ca a soldatului german care a mers de la Bug la Cir, făcu involuntar fețe-fețe.

– Nu te supăra, frate, îl bătu protector pe umăr Voicu Ghizdavu, rânjind ca niște flăcări galbene de aragaz impur, ci dacă opera ta nu mai poate progresa, atunci rezumă-i lui Marius ce mai era de spus, să spună el tot!

– Că țara abia așteaptă s-audă! izbucni Grișa în hohote de râs ca dintr-un tanc, stârnind oarecare neîncredere în viitor altui scriitor Grigore Căinaru: cu totu-s 1681 pagini, pot eu să le scriu, dar cine le va trece pe sub cititorii de litere? Și având în bot asemenea ideal de ros, ce bun pretext că tata de la Lugoj nu vrea să deblocheze o nouă tranșă din investițiile în demersul meu nupțial!

Dacă Dora își propune a fi doctoriță de mucoși în România de mâine, plus nevastă de scriitor care are ceva de scris, important este să nu o seduc, să nu îi sugerez că totu-i în ordine și că n-avem decât a ne bucura de plăcerile tinereții, chiar cu Hitler și cu Stalin conversând între capetele patului nostru conjugal, din Strada Câmpineanu, pe deasupra trupurilor noastre convulsionate ca atinse de o aceeași schijă de brandt, grosul hoardei

înarmate răspândindu-se-n Cişmigiu...

Viitorul fiind sumbru, unul din cei doi tirani având a învinge, iar speranța că bolşevismul şi disidența lui nazistă se vor încăiera ca două hiene turbate, răpunându-se reciproc, e ceva potrivit doar pentru creierii bolnavi ai elitei noastre, care în 1943 trebuia să emigreze toată, cum a şi implementat-o, Fuga, după 15 iunie 1990, pe scară suficient de largă încât să se poată explica de ce neamul meu a ajuns să fie astăzi ca *un motor cu ardere externă*, Gary drag, criptocomuniştii din capul Țării nefăcând decât atâta demarxizare câtă cer ăia de le dă tranşe, evitând un 1907 ce să tulbure marea siestă a continentului, fiind şi o mare ruşine să ți se întâmple o răzmeriță cu jafuri la două ore cu avionul de Strasbourg!

– Codine, ai indicativul Aprodul Purice! zise multsenilul pictoraş către credinciosul său scutier de altădată. Pune un pled peste mine ca şi cum n-aş fi în şezlong, ci la şapte metri sub pământul sovietic, cum regreta Hruşciov despre occidentalii puitori de întrebări provocatoare!

Clopotele străvechi, cu bronzul înverzit fosforescent, ale zvoniței bisericuței din sat se angajară singure a bate-n dungă. Dinspre cota 260 cineva lansa cu disperare rachete luminătoare ale amurgului, scoțând în evidență silueta greoaie de godzillă odioasă şi sinistră a dealului arendaşului de os mult zice duios, Bodron, de la care pe la 1868, în timpul agitațiilor țărăneşti din Regat, cumpărat-a Eudoxie Suceveanu, străbunelul dinspre mumă al lui Marius, o şfară de moşie cu intravilanul pe care Nichita Căinaru, antreprenor din tată-n fiu, nu ca Grişa că fusese scriptor şi i se născuse fetițe, trasase temeliile Memorialului necazului cu toți morții războiului al doilea, cauzați de imperialiştii ajunşi în capul omenirii în Mileniul lui Tamerlan.

– După răcnetul expresionist, zise Lina pe când fusul îi sfârâia ca o pisică din caier bârsan, după tranşeele de sânge, puroi şi scârnă sub ploi de oțel, ORICE alt război era vinovat. De aceea, e regretabilă sfărâmarea Europei de la 1933, nu pentru că îşi pierdea astfel boierul Marius acel Balcic, cuib de plăceri orientale uşor accesibil cu avionul... Al doilea război mondial pur şi simplu nu mai putea modifica nimic în destinul mondial. El <u>nu trebuia</u> să mai fie! El a fost un tertip prin care democrațiile au încercat să rezolve cele două cancere totalitare, lăsându-le să se încaiere şi să se înfulece reciproc ca două hiene nu turbate, ci drogate.

Fiindcă nimeni nu se poate îndoi, domnule general de propagandă Horea Bratu, că un atac franco-britanic asupra Wehrmachtului în 1936, odată cu lansarea Legilor de la Nürnberg descălecătoare ale unui prim stat rasist în istorie, nu ar fi încheiat istoria nazismului!

– Înțeleg, pericolul cominternist era în creştere odată cu industrializarea forțată a Uniunii Sovietice, cu pivotul ei industria constructoare <u>de maşini de luptă</u>! Nu puteai distruge nou înarmata Germanie fără a lăsa expusă Europa unei invazii până la Atlantic, francezii

ieşind din şcoala Verdunului cu lozinca *mai bine roșu decât mort*, iar stăpânii mărilor neputând trimite la criză pe continent decât: două divizii la trecerea de către Voroșilov a Elbei și alte două la înălțarea drapelelor cu seceră și ciocan pe macaralele portului roșu Rotterdam...

– Important este, gândi Marius sub pled și niște vrăbiuțe jucăușe, că nazismul și bolșevismul n-au căzut totuși pe o cale atât de comodă precât sugrumarea reciprocă. Ci după uzarea semnificativă a utopiilor muncitoresc-țărănești, propuse de ideologii nazismului și bolșevismului.

Emanciparea muncitorului și țăranului nu consistă în a-i crea condițiile pentru un venit civilizat pe cap de familie, ci în a-l nimici prin convertirea la o *viață intelectuală* demnă de om, după orele de reproducere a propriei forțe de muncă, a capitalului investit și a impozitelor necesare perpetuării statului.

Viitorul e al intelectualilor care muncește pe ogoare, în fabrici sau în așezăminte educaționale și spitalicești, precum și în administrație sau în sfera serviciilor, așa că nu e cazul să mă ucideți prea devreme! Cruțați-mi viața, domnilor securiști de origine muncitori sau țărani săraci, și fratele meu Theo, adică Augustus, vă va despăgubi corespunzător standardelor americane!

– Vaaai de capul tău, nenorocitule! se întoarse scârbit spre județul Argeș Voicu Ghizdavu. Te făcuși laș la bătrânețe! Câtă viață îți închipui tu că mai pot purta oasele astea aproape nonagenare?

Jenat, resimțind la extrem senzația de extaz xerografiat în mai multe exemplare față-verso, Grișa își trase urechile de pâslă peste obrajii plesniți de rușine și se retrase la adăpost în tancheta cu număr de Lviv, care-l adusese pe direcția Herța-Pomârla-Dorohoi, abaterea estică spre Volovăț și Prut explicându-se prin dorul de un prieten, ca să iasă ce ieșise!

În schimb, chipeșii ofițeri Stelian Dabija, Petrache Hulpe și Dumitru-Iov Supeanu, crezând că sub pledul cărămiziu în şezlong îi așteaptă un decedat, își scoaseră cu respect interbelic căștile de motocicliști viu colorate cu reclame de cărți bestial vândute și, formând un triunghi al morții, inițializară un grup de rugăciuni de iertarea păcatelor, urmând ca presa comercială să ne țină la curent cu această ingenioasă formă de trafic stupefiant, pe direcția mafiot-strategică Miorcani-Kladovo.

– Oare într-adevăr este pozitivă prezumția de nevinovăție că boșorogul de la Sonnenheim – venit în țară să ne învețe pe noi cum e cu supraviețuirea limbii române după anul aniversar 2183 – și-a scos sponsorizarea pentru Capela *Timișoara-n sânge* din comerțul cu droguri?

Iată o pistă care se oferă cu dărnicie cercetătorului onest, promițând roadă bogată!

– Fiind și deja capitulard, marcând reperele teritoriale așa: Kladovo, Miorcani, Muzeul Școlii de la Baia Mare, Muzeul Școlii de la Balcic! Temându-se să se așeze pe cetățile dacilor liberi de pe Nistru, sau măcar să

facă mănăstire loc de pomenire și de electoral vorbire la Vișinul lui Cania, un platou unde încă în 1941 propusese concentrarea osemintelor miilor de cruciați căzuți pe colinele de glorie din teatrele de încleștare Epureni, Stoenești și Țiganca, unde Regimentul 4 Roșiori Regina Maria al Diviziei de Gardă compensase cu eroism, scriu în memoriile lor Noveanu, Lecca și Damian, plus Gary Glagoveanu, o dotare inferioară celei a hoardelor Cominternului, din vina ignoranților din capul Țării, criticați pentru nefericita lor politică la înarmări de însuși mareșalul Antonescu.

Cei trei racheți schimbară aici, între frumoșii lor ochi de mort, priviri nehotărâte, după ce înălțară pledul decolorat și scămoșat de atâtea spălări cu alegere nefericită a detergentului ideal, de către Lina lui Codin.

– Oare așa să arate cu adevărat capul mafiei drogurilor din România obsedantei tranziții? medită ontologic cu capul său de pesimist Petrache Hulpe.

– Vai mie, că-mi amintii de tata, de Priam! gemu Dumitru-Iov Supeanu. Persoana asta mai în vârstă are aerul de a fi incapabilă să se întrețină singură. Cum ar putea ea fi veriga slabă a unui lanț de relații negre, pe care nici pungașii din capul omenirii nu reușesc să le deznoade?

– Fraților! izbucni Stelian Dabija cu privirea lui cruntă de recuperator străjuind depărtărilor pacea bucolică a răsăritului. Am fost manipulați! Aista-i boierul Marius Ghizdavu, la a cărui cramă ne încălzeam cu fetele generalului Moga în iarna lui 1940, când ne instruiau Mircea Focșăneanu, senatorul Șaraga și Oberkünstlerfürstul Otto Runge, asupra misiunii de a fi parașutați la Kunțevo, ghidați de unda unui post de radio *România liberă*, pentru a-l răpi pe Stalin beat, pornindu-se de la premisa, verificată de cazul Gorbaciov, că bolșevismul, chiar dacă a prestat în 1941-1945 anglo-americanilor și francezilor unele servicii, pentru care ăștia îi vor aduce în eternitate prinosul lor de recunoștință, mutilând adevărurile istorice cu nerușinare nesimțită de păduchi suprapăduchi, el este până la urmă totuși, în plan ontologic definitiv, o rânduială foarte centrată pe persoana Conducătorului.

Dacă misiunea românescului comando de la Kunțevo reușea, lui Stalin i-ar fi succedat negreșit eroicul apărător al Leningradului, burtosul de Smolnîi pe marea foamete, tovarășul Jdanov, strălucit ideolog, flexibil la imaginație întrucât se ocupa și cu Literatura. El ar fi putut accepta chiar în bloc și fără comentarii Condițiile de capitulare impuse Kremlinului de Mareșal în vara lui 1944, când datorită loviturii pe la spate date de factorul monarhic, s-a bolșevizat țara, spre marele regret de după 1989 al profitorilor de bolșevism în arte și cultură, viscerali republicani din România iorgovană.

– Constituția iorgovană, îi privi Ghizdavu cu ochi nu castanii, ci tulburi violeți ca ai micilor carnivore de țâță, să înțelegem, dragă Sergiule, și tu, Aline tată, că este ultimul nostru *regulament organic* înainte de

renunțarea definitivă la limba română, în leprosul an 2183, iar tu, căprițo, Isadoro, că ești mai sprintenă, trage o fuguță până la răspântie, unde-s două crâșme montmartriene, și să-mi împli urciorul cu jin de la aia pe care scrie *La Castelul cel nou al Papei,* nu de la aia cu firmă naturistă *La Clinica cea nouă a vindecătorului Zosima...*

– Partea proastă fiind, rotea nervos pe deget cheile de inox ale tanchetei Grișa, că neinițiații din capul omenirii nu fac investiție culturală majoră în Galiția ghizdaviană, de la Ragusa și Balcic până la Dorpat și Königsberg, pentru a întări identitatea acestor regiuni cât mai e timp până ce forțele revanșarde ale Cominternului vor relua, cu portretul lui Stalin în fruntea sovietelor de șomeri muncitori, țărani, ofițeri și scriitori, SUPRAPUTEREA, primejduind acest Memorial sfințit la Miorcani, ca pandant celui de la Sighet, de însuși Marius, care s-a pronunțat public că partidele convențional democratice n-au reușit decât să-și merite Romlagul din care tocmai au ieșit în 1996, cu rele perspective dacă amintitele forțe staliniste reanexează cu Chișinău cu tot Ucraina cea atât de necesară pentru arhitectura de securitate regională a neprimiților în NATO!

– Șștiți de ce nu vom intra niciodată pe poarta deschisă a NATO? izbucni în râs Grigore Căinaru ca o mină antipersonal, mângâind cu falangele obosite de 1681 pagini pierdute ale *Războiului Sfânt* căpșoarele blonde ale fetițelor Vera și Otla. Pentru că *dacă un nou Stalin,* hohoti el cu o basarabeană poftă de a șugui, ar aduce noi servicii Occidentului, de pildă în Asia sau în Arabia, atunci... plata vom fi tot noi, esticii! Poate până la Ragusa. Poate cu Acropole și Bizanț cu tot!

– Hmhîîâââî! tuși Marius Ghizdavu, să-l audă Ghiță la portiță.

Și slugile tresăriră cu frică.

Boierul se trezise. Învățase modul de întrebuințare al prisosului de viață.

După standardele transportaților în comun, căutat de Moarte pe-acasă reiterat, nu doar de factor cu pensia, el trebuind să fi fost în cavou de mult.

Știa că nu-și mai poate îngădui Operei decât două-trei ore de luciditate pe zi. Atunci vorbea, și tineretul de la școala sa pe dată grăbea de se aduna să-i soarbă cuvintele cele multe și de mare preț, aforisme condensate echivalând cam ce, la tinerețe și vin, ar fi pălăvrăgit într-un tâlcșou de optișpe ore din 24.

7

– Tată! se adresă el profesorului Voicu Ghizdavu, ca celui mai exigent dintre sufletele atrase în pridvorul moșiei de la Miorcani, la

tirbușonarea buteliei de vin dulceag, culoarea sângelui subțiat cu apă de fântână diametru *fi* 90 cm, protejată cu acoperiș de șiță și cu obloane ce se închid după utilizare, din grija gospodarilor, în multe sate bucovinene.

E de necrezut, dar în 1992, când Augustus mi-a deblocat conturile aurului nostru depus în 1943 la Banca Schlauberger de la Basel, iar Dorothea mi-a pus la dispoziție proprietățile ce le gestiona, ca custode nu proprietar, la Sibiu și la Sonnenheim pentru Fundația Casa Galbenă (Școala galițiană de Belle Arte), a fost o nimica toată să dau în câteva luni Capela *Timișoara-n sânge*, cu tot cu textul asociat frescelor, și să pun pe picioare Atelierele Van Gogh, Gauguin, Rodin și Cézanne, unde ospeția este românească, în sensul că orice tânăr din Est găsește găzduire, materiale și asistență tehnică, dac-ar jindui să creeze, să adauge la Marea Recuperare a *istoriei netrăite*, la reducerea decalajului cultural dintre Europa atlantic-mediteraneeană și Europa de până la Ural.

– Popoarele, se desprinse Horea Bratu din colonia basarabenilor de la Cernica și pluti ca o pulbere galbenă și radioactivă peste Dealurile Săvenilor și spre Miorcani, mda, națiunile, în calitatea lor de minorități în Rai, au tot dreptul și chiar obligația de a-și manifesta identitatea! Eu nu admit nici mort teoria lui Jenel, că dacă nu e să ai, ca obiective turistice, un evantai complet de monumente amintind de Antichitate, Evul Mediu, Renaștere, Clasicism, poate și Baroc, desfășurat de la Sulina la Königsberg, pe toată deschiderea frontului româno-german de la 1941, atunci s-ar stimula iarăși migrațiile dinspre Asia, către orașele-muzeu ale latinității italiene, franceze și spaniole. Nu, eu aș zice dimpotrivă, răscoli mai furios ex-generalul de propagandă al Antoneștilor colbul din târgurile de la 1902, Săveni, Botoșani, Dorohoi, Herța și Darabani, că nu ruinuri de temple și arene, nici catedrale cu fleșa cât să n-ajungă la Cruce săgeata nogaiului, nici palatul de disconfort renascentist cu elemenți baroci clasicizanți la caloriferele artizanale, ar momi la noi răsfățatul turist din *uie*. Ci nu se caută decât confortul, sau exoticul a ce adresăm atât văzului cu duhul cât și simțurilor de jos, ca raritate culinară sau la crivat, fiindcă acele comunități ale lor, de mici artiști încremeniți în experimentalism, sunt întocmai ca ale noastre, ale pensionarilor efeminați nelegalizându-se prostituția. Iar în veșnicie ce plictisește, măi scârnăvie, e tocmai dispariția obligației ce ai față de stomacul propriu și-al familiei, de alergi tu atâta și ești capabil de cele mai strigătoare la cer măgării, pentru o pulpă de porc, de-ți lași secționat până și sufletul de aur în locație de gestiune...

– Și pentru ce, pictore, roade-ți-ar ratonii pensulele și blocul de schițe?! Pentru două-trei picături de sânge acolo, să ai cu ce unge botul, să pară că ți-ai îndeplinit datoria elementară de vietate!

Marius tresări potrivit până la tare, și sufletul lui agățat de un trup ce își tot amâna descompunerea naturală, se încălzi mizericordios. Făcu semn străjerilor. Ei doi, neclintit privind spre cota 260, unde fusese cândva moara

lui Don Quijote, dintr-un ansamblu olandez presărat peste Prut în toată Basarabia și peste Nistru, de lemnoase mori de vânt, îndeosebi în *Cadrilaterul de Fag*, marcat de cele patru cetăți nordice, întemeiate de Alexandru cel Bun la 1400: Tarnopol, Rowno, Vinnița și Berdicev. Triști și bătrâni ei înșiși, Codin și Marin, puțin îngrijorați că se vor escalada revendicările și se va ataca prefectura, lăsară mortul să se strecoare prin ușa întredeschisă și străjuită a magaziei de scule a șantierului, închipuită dintr-un chioșc falimentar, căruia investitorul cult și rafinat i-a adus reabilitările necesare artei autentice a instalatorilor OK din zilele noastre.

Pe lada de campanie a locotenentului de cavalerie Marius Ghizdavu, supradimensionată să încapă șevalet și cărți, stăteau dând din picioare ca niște fetițe la circ, două țigănci răgușite, zbârcite și late, imprevizibile, ofensive, grele, mereu indignate, feseniste.

Ele purtau numele de cod Buicka și Volva. Ambele fuseseră livrate beneficiarului de Fundația Nostradamică Zalmoxe Română a academicianului Ion Codoi, directorul Institutului de Cercetări Științifice din România. O a treia doamnă, Mercedesa, nu se prezentase, fiind invitată și la teveu.

Ele, corturărese dar cărturărese, observaseră că mizeria în care Codin Vizitiul și Marin Șoferul țineau pe neajutoratul boier poate conduce la transformarea șantierului într-o adevărată păduchelniță. Spălaseră, vasăzică, vasele îngălate ce găsiseră, scuturaseră așternuturile de pulberea roșie, dobrogeană, ca de Canal, adusă însă de vânturi septentrionale zăpăcite dinspre Hotin și Camenița Podoliei.

Iar pe rogojina vietnameză muiată de molii așezară, între lumânări îndoite vrăjitorește înainte de să vină climaxul vrăjii, castronul negru, ceramică subțire de Marginea nu Oboga, plin cu sânge călduț.

Pensionarul Horea Bratu, deși exersat sub Ceaușescu în cozi de formă dezorganizată la modul care-apucă, deși dădu din coate, nu reuși decât să-și moaie puțin buzele crăpate de nostalgie, pe care și le lingea, pe urmă, totuși cu nesaț și nu puțină indecență.

Năvăliseră la unde se dădea sânge suflete tinere și viguroase din Cadrilaterul cetăților întemeiate de Roman-Vodă Întâiul pe la 1392, între Bug și Nistru: Movilău, Uman, Cherson și Odessa, cu prioritate specială cine și-a dat seama, anticipând parcă străpungerea frontului nostru românesc din primăvara lui 1944, de cât de important este pentru asigurarea liniștii Europei ca această platformă strategică să se afle sub un riguros control latin, măcar valah.

– Ba să am pardon, reacționă capacitat de bruma de sânge ca de un excitant puternic Bratu, este o inexactitate dublă aici! Cadrilaterul nordic de la 1400, al lui Alexandru cel Bun, se referă la cetățile Tarnopol, Rovno, *Jitomir*, nu Berdicev, bă, și Vinnița, pe când Cadrilaterul *estic*, înțeleptul Roman Întâiul l-a avansat binișor *dincolo de* Bug, nu numai la Uman și

aceeași Vinniță, unde își avea mari herghelii, ci și la Marea Neagră, stăpânind Nikolaevul pe malul stâng al fluviului, iar în incursiunile de patrulare ce organiza de mai multe ori pe an, scotocea pe direcția Lwów, Berdicev, pe la sud de Kiev, peste Nipru, atingând Poltava și chiar Izium pe Doneț, la sud de Harkov, după cum la Marea de Azov s-a mers până la Melitopol, Taganrog și Rostov, iar la Pontul Drept s-a cercetat întreg litoralul, trecându-se prin Perekop, Kerci, Novorossiisk, Soci, Suhumi și Batumi, din punct de vedere al marii planificări strategice fiind demnă de remarcat instituirea încă de la bravul Roman-Vodă Melodul a *principiului apărării avansate*, care era pe atunci nu stăpânirea Transnistriei, ci a ocupa nordul Mării de Azov, ceea ce implica un control etanș chiar asupra portavionului îndreptat de veacuri împotriva României, care este Crimeia. A fi cu plăieșii, considera în ședințele de consiliu cu boierii săi acest Mare Conducător, pe *Aliniamentul de Ulm* Jdanov-Stalino-Gorlovka-Izium, deci parțial pe Doneț, parțial monitorizând Stepa Nogaică, este chezășia celor mai mărețe realizări ale ginții noastre latine desantate dincolo de manșonul *provizoriu* maghiaro-iugoslavo-bulgar! Numai în liniște *am fi dat*, cum vrea la spirit Jenică, tot atâta cât latinii greșit orientați catolic, da-da, numai în liniștea dinspre Asia, domnilor, mergea, <u>dacă</u> am fi ținut acest *Aliniament de Ulm* Jdanov-Stalino-Gorlovka-Izium, rezistând la toate barbariile!

– Aici e marea slăbiciune a verticalizării jocului, privi ca Einstein în sus popa Tani, turnul de cărți bune înălțat cu atâta erudiție și trudă, în lunga lui viață, de Iancu Noveanu, de Jenel: **Marea Recuperare** a istoriei netrăite nu se poate împlini câtă vreme nu avem garanția că am putea lucra <u>secole</u> lungi la *aceeași* catedrală, netulburați de nimeni de dincolo de *Cadrilaterul de Fag* Tarnopol-Rovno-Jitomir-Vinnița, în septentrionul lucidității noastre, și de *Cadrilaterul de Tei* Movilău-Uman-Nicolaev-Odessa, în răsăritul liric, ceea ce e totuna cu a spune, ca Roman-Vodă Melodul, că musai să hălăduim a fi-n permanență cu plăieșii fixați pe observatoarele de avangardă de pe valul trasat înainte de Traian sau de melomanul Burebista, la nord de Marea de Azov, cam pe linia imaginară ce unește vechile *dave* de la Jdanov, Stalinodava, Gorlovka și Izium, cea din urmă oglindindu-se cu mâhnire și azi în valurile mărunte ale Donețului, parcă mai așteptând să se-ntindă spre ea umbra vechiului stăpânitor bărbos și demn, care a fost totdeauna pe acest balșoi meleag dacul nostru liber, dublu reprezentat în marele Muzeu Arheologic napoletan, cu căciuli una de la Cotul Donului, cealaltă din Stepa Calmucă, neschimbate două milenii.

– Domnule general de propagandă Horea Bratu, permiteți să raportez! își arătă parcă ostentativ botul de vampir Grișa, lăsat din simpatie pentru tinerețea lui, îndelung să se adape la țigănci. E în duh și fostul nostru luptător național Voicu Ghizdavu pe-aici, și, oare, ar fi o mare dreptate azi să-i contrazicem gazdei noastre tot ce are ea mai progresist?

– Ar fi ca o senzație de nelegiuire, observară în cor ginerii colonelului Moga: Stelică, Mitică și Petrică, purtători tot de căciuli albe la Stalingrad, mai călduroase decât căștile de oțel vestic sau decât alea urecheate, din blăniță de iepure estic vopsit.

– Așa-i, domnule locotenent-major pandur scriitor Grișa Căinaru! stătu cu frică încercatul până la Manciuria analist. Și tocmai faptul că vreau să îmi afirm recunoștința fierbinte pentru cele învățate de la muncitori și țărani... Pentru mine, este lângă inimă observația că o asemenea istorie, care n-a fost să fie ca mod de producție, în orice caz, era o năzuință progresistă: s-ar fi accelerat apariția clasei uvriere, încât s-ar fi deschis calea înfiripării de către intelectuali dialectici a unui parrtid cu adevărat revoliuționer, care *să ia averi*, cum preconizează Sergiu Enache, sau care doar *să pedepsească*, în locul lui Dumnezeu, cum visează să ne reeduce Alin Vișan, dar președintele-voievod Zahei Avăcăressi va scăpa țara de această neagreată perspectivă destabilizatoare, așezând un factor constituțional de echilibru și de reacție rapidă în calea elementelor acaparatoare ale puterii, care uneltesc să facă un fel de baie de sânge rural în anul periculos 2007!

– Măi copii, interveni veșnicul împăciuitorist Voicu Ghizdavu, cu mare muierească milă de părul albit de ploile siberiene și manciuriene al Bratului, de ce nu vreți voi să vă comportați ca niște ființe umane perfect raționale, deci cu frică de Atotputernicul, așa, pentru orice eventualitate, poate că există?

Avea și el, politologul, bot de vampir roșu de sângele inepuizabil preparat de țigăncile lui Codoi, prezentând în plus, suplu și grațios ca o topmodelă, două vânătăi grele-n coaste, cauzate de soldații sovietici și naziști cu care se luase-n gură la coada la castron, apărând zvonul că altă doză nu se mai dă azi.

Bucătăreasa boierului, Lina, rămăsese albă ca aluatul, cu un deget uitat în gură, neînțelegând de ce se ceartă morții ca și cum ar fi niște vii. Explicația fiind că ofițerii germani nu avuseseră parte de mormânt, trufia înstăpânirii definitive a lui Hitler în locul lui Stalin generând obiceiul funerar cretin de a planta tupeist cadavrele de rasă superioară în chiar *centrul* localităților rusești, în grădinile publice, unde au avut rău de suferit un tratament neospitalier la revenirea totalitarismului care s-a arătat superior în confruntarea armată, pe când sufletele ofițerilor sovietici rătăcitoare dinspre Berlin pe la Miorcani la cota 260, de unde se panoramau mișto meandrele râului despărțitor de frați, între localitățile Păltiniș și Rădăuți-Prut, erau și ele surescitate, acum când bolșevismul căzuse întrucât nomenclatura acumulase primitiv capital începând cam de cum Hrușciov se lăsase de înghețuri stalinist-troțkiste, de revoluție permanentă. Unele elemente politruce mai culte erau contrariate de menținerea semnificației false a jertfei tinereții lor: pe osuare, încă se mai reliefa Steaua Roșie ca

simbol al cotropirii de către cominterniști a întregii Omeniri de cinci continente, iară nu s-a lipit strămoșeasca pravoslavnică Cruce, să arate generațiilor mai noi, depunătoare ale buchetului de mireasă, cum că Ei au murit cu adevărat *pentru Patrie, Neam și eventual Țar,* nicidecum pentru biruința unei ideologii monstruoase asupra alteia bestiale, harașo, dar și asupra capitalismelor naturale, izvorâte din recunoașterea egoismului omenesc ca factor activ al progresului global al civilizației multilateral dezvoltate din lăcomie, pe neîncăpătoarea planetă Pământ.

– Culmea fiind, mai zise Marius privind cu drag la taică-su cum se adăpa cu sângele inepuizabil din castronul negru, că mai patrulează pe-aici și ar achieza bucuroși la înălțarea locului de pomenire, numeroase cete de partizani din Carpații foarte nordici și foarte păduroși, cumva mai adânc galițieni, contemporani Rezistenței noastre din Banat, dar parcă bătându-se cu mai mare îndârjire, fiindcă asupra lor mitul venirii americanilor prezenta credibilitate minimă, atâta vreme cât avioanele B-52 nu bombardaseră cu sălbăticie gările din Harkov, Kiev, Jitomir, Rovno și Lwów… Cum la noi cu Gara de Nord în aprilie 1944 și cartierul învecinat de s-a numit, de aceea, Grivița Roșie, bombardat năprasnic, terciuit cu tot cu trenuri de familii de refugiați recenți dinspre Cernăuți-Iași-Chișinău și, macabru, cu Cimitirul Sfintei Vineri cu tot!

Marius se așeză pe o bază mai amplă pe lada sa de campanie, aplecându-se visător înainte, cu bărbia pudrată sprijinită fiabil pe măciulia de fildeș a bastonului său, achiziționat de valetul Marin de la rollsroisul întredeschis al unui maharajah mecenar. Mecenar de fotbaliști, de supradotate și de expo-câini.

Ochi închiși motănește, trabuc, surâs de vie satisfacție felină.

Voicu Ghizdavu se înfățișa nu ca ultimă imagine precadavru de pe la 1940, ci ca tânăr întors de la studii geografice din Reichul vechi, la 1904, încântat la Breslau de, dracu știe ce e alea, *hale pentru citit*, a căror existență-deja și frecventare asiduă de către frații țărani ar fi permis la noi o mai bună negociere a învoielilor agricole, asigurând astfel pacea socială cu arendașul de altă confesiune și cu latifundiarul absenteist, evitându-se trista explozie de la 1907, pe care vor cu atâta ardoare să o aniverseze masiv, secular 2007, extremiști ca Alin Vișan, Oreste Bogza, Tristan Băluțeanu și chiar demonul de Sergiu Enache cu frate-su Viorel Pepi (Vip), cari și-au propus scopuri revanșarde, de *reîmpărțire a proprietății politice asupra poporului*, instigați și finanțați din Sud, Est și Vest, ca să se plinească în manualele alternative teza celor Trei Calamități abătute peste civilizația noastră: turcii păgâni, comunismul ateu și femeíul.

– La 1907, agita Sergiu *Semănătorul* din 7 ianuarie 1907, nici la București, nici la Iași, Florența Galiției Mari, nu existau biblioteci publice altele decât ale specialiștilor, – profesori, studenți și eventual liceeni: a Regelui Carol I, a Academiei, respectiv a lui Eminescu. Ce să mai vorbești

de orașe, târguri și sate! Așa de îngălată ne-a fost burghezo-moșierimea, ca o dominațiune plutocratică, încât nepracticând Luminarea Poporului, putem zice ca Marius Ghizdavu, că și-a meritat sălbătăcia Gulagului Românesc, Romlagul...

– Băi Sergiule, se chiar enervă Alin pieptănându-se, tu-ți morții-n gură, ție, și mă-tii mămăliga dintre dinți, tu ești cam inconștient, să mor în stare de libertate dacă am eu vreun interes să te manipulez! Fiindcă spre deosebire de alții, eu am ginit gândul tău ascuns și e o dovadă de prietenie că mă demasc, trăiască mă-ta!... Tu nu-l respecți pe unchi-tu, chit că te-a ajutat moralmente și financiar ca un tată, în plm… Ții să-i dovedești că *avere ca a lui* poți să dobândești și tu, ba și putere și relații. Bun! Dar tot ce-ți bese mintea e să împingi Strada să ceară naționalizări, pentru ca pescuind ea în ape uzate tulburi, să dai și tu lovitura de mortier, pe motiv că statul e cel mai idiot util administrator! Nu ține, bă! Pe de-o parte, îi tai din osânză Jupânului, pe de alta ți-o transplantezi numai ție, și numai la subfamilia ta, niște posibilități de să nu mai muncească o mie de ani! Or, o familie e indivizibilă, băi! Ești total ilogic din perspectivă mafiotă, care respectă familia.

– Puterea, își încreți Sergiu (Sir), ginerele Irinucăi Morgenstern, rădăcina nasului, scremându-se telegenic a gândi cugetare, e ca un ovul de-al lui Cioropel sau de-al lui Au-mă-doare, spre care gravitează, înotând spasmodic, unșpe milioane de candidați, ca în orice pluralism. Tot așa și tu, Aline, băga-mi-aș agentul termic în gigacaloria ta, să nu-mi spui tu mie că generația nouă, a ta și a descreieratului de Oreste Bogza, ar vorbi numai ea în numele tutulor morților veacului XX, care s-au jertfit în războaie și revoluții, sau protestează că de ce păduchii din capul Țării, în 22 de ani, n-au realizat *pe probleme de apărare culturală* identitară nici 10% din ce-a produs România Regală de la 1918 la 1940. Pe când eu întreb electoratul de-a dreptul: ce poponar trebuie belit c-am pierdut la scor întrecerea ssocialistă cu Ungaria horthistă, deși sângele vărsat în Galiția Mare la 1953, la 1956, la 1968, la 1980 – și la 1991, doar trei victime la Moscova! – e mult mai puțin la alții decât al martirilor Revoluției noastre din 1989, începută în Basarabia, victorioasă la Timișoara și împușcată la București, de fesenismul organizat cât teroriștii lui țineau priponit boborul la tembelizor, cu rezultatul întoarcerii nu la 1940, când ne-au distrus hotarele Cominternul și Fascismul, ci la statul fără noroc, improvizat monopartid comunist, de neofanarioți și cumani, la 6 Martie 1945, apoi poleit cu *mai multe partide comuniste* la 20 Mai 1990…

– Ceea ce a condus în final la fesenizarea PNL-Parizer și PNȚ-Borviz, completă Iancu Noveanu, bruscând pe academicianul Coriolan Pigu de la PSD-Zeamă-de-varză, șeful grupului interparlamentar de radioascultare, care se străduia să demonstreze absurditatea tezei ghizdaviene că, înainte de a introbăga capital în Galiția Mare, Occidentul,

dar nu numai *uie* și SUA, ci și Australia, trebuie să investească în Infrastructura Intelectuală din RO, în cărți, sidiroame, videocasete de la muzee virtuoase, filme de artă, ontologii, spectacole solitare autoperformante, creând îndeosebi case de cultură cu biblioteci digitale.

– Totul, zâmbi criticul de artă boxer Viorel Pepi Enache (Vip), ca un sublim baraj de conștiință Muay Thai în contra revenirii comuniștilor în funcții de conducere, încât să nu mai poată ei fomenta îngrijorarea Galiției Mari privind organizarea unei cabale a tăcerii în jurul expoziției itinerante *Peisajul periculos*, a defunctei Halszka Chrzastowska, proiectată de cuplul critic Nanni Cariamaa și Elmar Piutsip să străbată itinerariul spiritual Kaunas, Vilnius, Dorpat, Minsk, Moghilev, Smolensk, cu Vitebskul strict inclus, așa cum susținea miss Agnieszka, intervievată de femei celebre în *Cadrilaterul de Hrișcă* Brest, Gomel, Viazma, Kaliningrad, al cărui control trebuie să se afle permanent în atenția noii burghezo-moșierimi din România, deoarece așa cum a demonstrat savantul Ion Codoi, cercetând viziunile colorate ale Buickăi și Volvei, din pricina încălzirii globale zidul strategic crezut chinezesc, constituit de smârcurile Pripeatului cernobelit, *ar putea să sece* ca Lacul Aral, lăsând expusă invaziilor dinspre borealul septentrion, latinitatea noastră, surprinsă încă-n neglijeu, nici măcar rasă, epilată și pieptănată, deci incapabilă a giuca în Universal altfel decât prin olimpicii cu creier de export și olimpicele alea cu ceva vocație-n videochat...

– Pe-acest meleaggg, iubit și draaaag, dintotdeauna, răpăi batjocoritor la Alin și Sergiu liderul Gărzii de Silicon, domnul Oreste Bogza, care își transfera de la tac-su din conturi cât voiau vrăbioarele lui, Cioropel și Au-mă-doare, toate feteleee vine la mare, când răsare luna, una câte una, până la epuizarrrre!!!

Căpitan de tip nou, el considera tastatura revolverul de mâine și poposise vineri seara la hotel la Pomârla, venind din nord de la Noua Suliță, unde chefuise cu niște pațani ucraineni din Cernăuți, hăcheri și ei, dar sâmbătă seara se bătuse cu niște racheți la discotecă la Suharău și fusese oblojit pe iarbă la dispensar la Darabani de o infirmieră bălaie, tandră ca de război. Moldoveancă șmecheră, asta îi dictase o adresă din Miorcani și așa se explică apariția lui inopinată la șantierul motelului, unde Sergiu și Alin se angajaseră salahori, niet devușka iz Miorkani, ci din Coțușca, sat străvechi răzeșesc de la poalele Bodronului, câteva verste bune de mers ca Don Quijote, pe colbuit drum de țară tot spre sud.

Tânăr întreprinzător, gagicar, așa se ținea și Voicu Ghizdavu, spre marea mulțumire a lui Marius, ameliorându-și imaginea ultimilor ani, de tată-n cărucior, după ce îl ajunseseră sechelele prizonieratului alsacian, suferit pentru Întregirea ceea a Neamului, compromisă în etape, feseniștii originari pierzând fâșia Transnistria, apoi cei de strânsură Basarabia, lăsând-o în conturul forfecat de Molotov-Stalin, ba tăindu-i și lumina de la

București cu reforma energetică, deschizând această piață românească de Est pentru furnizorii de energie electrică din Ungaria fostă horthistă la 1940!

El trecu la volan, asistat de Căpitanul Oreste Bogza, care se alesese singur șef și râdea de scrupulele plutonierilor Sergiu și Alin, de a iniția printr-un referendum netezirea averilor sau construirea, cu păduchii din capul Țării concentrați, a autostrăzii București - Buzău - Focșani - Pașcani - Târgu Neamț - Miercurea Nirajului - Târgu Mureș - Borș - Budapesta - Strasbourg.

– A construi aici la Miorcani un Cazino de arhitectură niséană, își încreți Voicu rădăcina nasului a craidon de pe Promenada Englezilor, stabiliment pandant baroc celui de la Tomis, pe principiul autorizației de construcție pe bază de stil, cerută de *Marea Recuperare* a lui Jenică Noveanu, mie-mi pute a vis donquijotesc de a prăpădi capitalul investitorului străin, pe care l-am vizitat recent la Santa Diana și-ți transmite salutări, Marius, din partea lui personal, a Virginicăi, a nepoților tăi Alex și Walt (Vicky), precum și a strănepoților John, Caroline (Oona), Marlon, Lizzy, Emily, Gobind și Niel (Nilă), perpetuitori în exil a numelui casei noastre, interesați deci de Fundația ridicată de devotatul nostru doctor Cezar Bogza, la Ziduri-Pribegi.

Constat, o preaiubit al meu fiu, că perfida Isadora, a mea strănepoată elvețiană de la tine, strălucită clavecinistă, dată de mă-sa Irinuca la Schola Cantorum Basiliensis, a binevoit a-și proiecta cariera în jurul numelui german de la softistul ei tată, Morgenstern, pe care l-ar vrea impus și logodnicului ei, Sergiu Enache-Morgenstern, hm, ajungându-se la un consens pseudo-eminescian: el, Luceafărul politicii tinere, implementând anti-pietatea filială să anchetați pă drăguții dă părinți că de ce-o fi țara lor printre cele mai împuțite (fiindcă a pierdut Războiul Sfânt!), cine trebuie lăsat gol pușcă și chiar belit, ceea ce înseamnă, fiule risipitor, că cât ai ostenit tu dintr-un așternut în altul, și iaca, na, numele casei noastre, Ghizdavu, e ferit de noaptea uitării doar prin colaterala Virginichii, prin Theo! Însă nu dispera ca Noveanu, ci fii un teolog al optimismului ca Damian! Fiindcă omenirea, ca *Fiică Risipitoare,* a dezvoltat tehnologiile, să supunem cu autoritate quasi-stalinistă natura, nefiind probleme s-o și regulăm artificial, ca pe Rocinante, ceea ce Augustus se și gândește să te finanțeze să-ți cauți ovul de la fetele tabloide, ca Cioropel, Tira Misu și Au-mă-doare, pe net, precum și o purtătoare să și-l implanteze, întru ca să ți-l predea la termen, nou-nouț...

– Dincolo, pe malul stâng al Prutului, în pitoreasca regiune Cernăuți, ocoli vicleanul pictor alsacian răspunsul la genezica propunere, avem cale ferată și autostradă spre fascinantul Far Est, în perspectiva spargerii granițelor intraeuropene până la Munții Ural și poate mai departe de aliniamentul Nijnii Taghil, Ekaterinburg, Sverdlovsk, Celeabinsk,

Magnitogorsk, considerat de generalul Bratu indispensabil pentru o latinizare a Răsăritului, înlesnită de opțiunea tuturor pentru aceeași ortodoxie, în timp ce strategul de cafenea Leonida Glagoveanu, furnizor de fasole cu costiță/ cârnați, îl combătea că e suficient să avansăm plăieșii doar până la Kalmîkovo, pe călduța apă dinspre Caspica a fluviului Ural, în Kazahstan, dincolo de mlaștinile sărăturoase pe care le-am întâlnit eu cu Otto Runge, fotografiind de pe cămile pitoreasca stepă de la răsărit de Țarițîn, Stalingrad și lata imensitate a Volgăi, în măreața iarnă 1942-1943, iar azi întrevedem la Prut creșterea necontenită a cererii, în întreg spațiul Balșaiei noastre Galiții spirituale, de facilități la spălare de bani, ceea ce justifică a ridica, precum o minune ca Farul din Alexandria, Cazinoul de la Miorcani. Nu-ți paie lucru de șagă! Cu aparatura de zgonhen a Las Vegasului, trimisă de Vicky și Alex, sume uriașe vor fi întoarse în Bolșaia mea Galiția, în Lembergul meu natal, sub formă de sponsorizări pe probleme de cultură recuperatorie, începând cu statua lui Eminescu cea atât de firească pe mal de Baltică, la doi pași de Cazinoul din Kaliningrad, unde a pierdut Kant două sute de ruble de argint luate pe Rațiunea Pură, și continuând cu o Rotondă de scriitori ca-n Cișmigiu, dar plasată în Grădina Publică din Tartu, cu busturile marilor români ce-au studiat sub țarism la Universitatea Mihail Roller, zisă pe atunci a Dorpatului...

– Universitate, protocronist, cam multiculturală! aplaudă scholarul Coriolan Pigu, șeful comisariatului poporului pentru relația puterii cu opoziția evitându-se dubla imputare a doctoratelor, membru al grupurilor parlamentare de prietenie cu republici post-sovietice. Adică voi credeți, se temu el de boturile hăitașilor Codin și Marin, că se compară anii de lagăr, temniță și D. O. ale zekului român cu micile neajunsuri ale Tranziției actuale? Aveți sinistroză, cumva? Senzația de penurie mai fiind și relativă, resimțindu-se nu c-ați trăi mai rău ca înainte, ci doar fiindcă n-ați învățat nici la școală, nici acasă, nici la teveu cum să vă feriți de retrovirusul sinistrozei, protejându-vă fie și cu ajutorul hihilizei!

– Și de ce opere să ne râdem? Tot la Miorcani, a printat în 3D Marius cu Școala de la Sonnenheim *Statueta recrutului care pleacă la război*. Cu căciulă de cioban, cu valiză de lemn, ferecată cu belciuge și lacăt. Cu sticlă de rachiu în buzunarul paltonului. Cu o veselie de flăcău tomnatic dornic de viață! Pentru astfel de bibelouri de porțelan, naționalistul trebuie expus oprobiului public, fie și 60 de ani prea târziu, de către lichelele activiste ale postromânismului.

– Singura vină a lui Marius când se uita la recruți, îl apără framacista de război Eliza Alexandrescu, e că avansul ăla rapid german era înșelător. Birocrații sovietici atacați sunau uluiți mai sus, cin cu cin, până la Moscova, și întrebau ce dispoziții să dea, suntem bombardați! Primeau uneori răspunsuri deșucheate de la noi veniți în funcții în locul celor epurați de curând, niște incompetenți:

– Tovarăşe colonel, ai căpiat? Oare de ce ne comunici necodificat astfel de informații secrete?... Sabotorule! Kulakule! Provocator kornilovist!

Totodată, aprovizionarea Armatei Roșii era blocată pentru că întreg parcul de transport îl acaparase NKVD-ul pentru a transporta spre Ural și Sibir sclavii din Molotovia, teoretic zek-ul fiind cel mai ieftin rob, dacă citești bine *Das Kapital*, în originalul german, fiindcă Marx se distra cu multe jocuri de cuvinte.

– Marx e tabu în Occident! Taskul nostru ca oengiști activiști pacifiști e doar să ne râdem că, în anumite schițe din Războiul Sfânt, Ghizdavu exagerează mizeria dotărilor. Niște soldați, uite, joacă fotbal cu o cutie de conserve Leonida! Potcoavele bocancilor scot scântei pe macadamul cazărmii. Talpa li-i găurită și acoperită cu tablă decupată tot dintr-o conservă. Scenă cu soldați cârpind mantale, întrețesând coatele vestonului sau peticind turul pantalonilor. Coadă la brutăria de campanie. Vin cărăușii cu marmitele la manutanță, asigurând trupei vecinica supă de păsat. Scenă cu eroi duși la groapă fără uniformă și desculți, deoarece alt echipament nu venea pe front. Episodul teribil în care, primind alți bocanci în locul celor rupți, un soldat găsește într-unul resturile piciorului unui camarad sfârtecat de obuz!

Încercare de a zugrăvi iluzia remușcării. Un locotenent pedepsind cu târâș, culcat, aviație inamică, trei soldați care având în sector de curățat dimineața tocmai closetul comandantului, în lipsă de altceva se slujiseră de o găleată roșie de la panoul pentru stingerea incendiilor. Seara însă îi văzuse stivuiți într-o căruță, nu doar uciși, ci și dezbrăcați, ciopârțiți, mutilați, decapitați, sub inscripția „Soldat român, iată chipul tău de mâine.“ Victime ale unei infiltrații a partizanilor, probabil niște calmuci marxiști, îi surprinseseră singuri pe câmp adunând paie pentru cai și pentru foc doar cu greble de lemn, ca la ei în comună.

– Bolșevismul creează automate psihice de valoare combativă comparabilă cu a celor produse de nazism. Se bat așa cum li se ordonă. La început, au răspuns cu ofensivă la ofensivă, atacând orbește în câmp deschis și căzând secerați cu miile. Pe urmă, i-am văzut cramponându-se eroic de câte o poziție absolut lipsită de importanță. Nu se predau, având rude ostatice la Beria, și nu iau prizonieri.

– Ei, gata-i *Memorialul întoarcerii morților de la Stalingrad*? se răsti ministrul culturii Terente Frunzăverde la Marius, bănuind c-avea relații la Strasbourg dacă primise acolo comanda pentru exterioarele Stadionului Municipal, punându-și Atelierul să lipească plăcuță cu plăcuță, sub genericul „Golul Victoriei!“, câteva zeci de mii din cele câteva sute de mii mici de portrete de om, ca pentru buletin, utilizate și de doctor Cezar Bogza în monumentala sa antropologie aplicată, *Repetabilitatea umană*.

Ca portret de liberalo-țărănist democrat, Coriolan Pigu purta pălărie

sadoveniană mare, de vânător și pescar, radiind perpetuu de debordabilitatea tropicană a naturii naționale. Așa se și explică de ce când s-a dus Sergiu Enache-Morgenstern și cu Isadora sa, să-l tocmească naș, stăpâna casei i-a întrebat că cu ce să vă servesc ca fripturică, cu căprioară, cu mistreț sau cu fazan? Iar ei tocmai veneau de la Jenică Noveanu, din Ferentari, găsit profund angoasat de păduchii din capul Țării, nu de ai propriei sale austerități și nu-i mai păsa dacă termină sau lasă ca operă deschisă, adică abandonată, sinteza analitică *Marea Recuperare*.

– Noveanu, băi? se enervă popa Tani când auzi de la dublul mixt româno-elvețian venit să se programeze la cununie, că filologul a zis că moșulică pictorul ar fi mai benefic pentru toți să fie închis la un azil decât să-și prăpădească banii la Lwów. Ăsta, mă?... Nu știți voi ăștia mai tinerii cine e Noveanu ăsta... Ascultați aici la mine, copii, că eu am botezat, cununat, măsluit și înhumat legiuni, legiuni de oameni, la câtă vechime m-a învrednicit Dumnezeu să acumulez, exercitându-mi profesia încă din vreme de război sfânt, în Basarabia, Bucovina, Transnistria, Donbas, Kuban, Crimeia, Caucaz, Cotul Donului și Stepa Calmucă, precum și în sens contrar, de la Volga la Siret, fiind asimilat ca prizonier, în exercițiul funcțiunii, pe când slujeam un mort, imediat după evenimentele de răsturnare a cuplului celor doi Antonești și de implementare, împământare și împământenire a unei guvernări de coaliție care, cu ochii poate protejați ca la eclipsa 1999 totală, azi o vedem și nu e, fiindcă deja aia nu mai reprezenta o alianță liberalo-țărănisto-socialistă-bolșevică, ci feseneală veritabilă: PNL-Parizer, PNȚ-Borviz și PSD-Zeamă-de-varză, odată măturate-n 1938 de pe ringul istoriei, de către marele Voievod al Culturii, Regele Îndrăgostit, Carol al II-lea, ele n-au mai putut renaște din substanța națională nici în 1944, cu Tătărescu, Maniu și Voitec, darmite la 1990 cu numai Radu Câmpeanu, Coposu, Rațiu și Cunescu!

– Oricum, dădu nepăsător din umeri Codin, programul revoluției antibolșevice de la 1989, a fost că să plagiem și noi ce fac, adică ce se făceau că fac, ungurii, polonezii, cehii, slovacii lui Dubcek, redegiștii…

– Să-i plajiem? îi taie Marin macaroana cu o spaghetă subțire și tăioasă ca ața de mămăligă. Emanații din capul Țării au vrut să fie o-ri-gi-nali și de-aia au pierdut întrecerea ssocialistă cu vest-galițienii de la Vișegrad, deși nici nu trebuia să gândească, ci doar să aplice motamo, la București, Baia Mare și Lwów, proclamația boierului Marius Ghi, să maimuțărim și noi acilea-n Est cum se face jinul spiritualității democratice la el în Alsacia de Vest!

– Păi, ce naiba, mă animalule, noi suntem alsacieni? lătră la lup sponsorul principal al emisiunii, Jan Enache, îngrijorat că după iminenta spargere a granițelor, integrându-ne regional cu ucrainenii spre Cernăuți și cu bulgarii spre Balcic sau Taraclia, industria turismului va lua avânt ca ursul după hibernare și, atunci, dacă frații Ghizdavu spală bani într-un

caravanserai cu Cazino la Miorcani sub far, e benefic, Sergiule, studiul de fezabilitate dacă nu cumva pe malul drept al Prutului, cu pitorescul ei vinoncoa Coasta Ibăneștilor pe fundal, nu s-ar putea crea o replică imobiliară nordică la Mogoșoaia Beach, iar pe cale de consecință politică, legislativă și executivă, să se declare zona „zonă defavorizată și rezervație naturală în scop de turism rural“, adică toată lunca dintre râurile Bașeu și Podriga, cu tot cu *Cadrilaterul de soc* circumscris acesteia: Havârna, Hudești, Concești, Mileanca, sate vechi, răzășești și mazile, unde s-a mai păstrat vie Tradiția și bătrânii povestesc cu plăcere drumeților tineri de 1907.

Drumeț și tânăr rămăsese și prozatorul român contemporan cu Dej, Grigore Căinaru, holbându-se ca la televizor prin fereastră în Ferentari la Iancu Noveanu, care unde se mutase cu toate cărțile definitiv la curte după ce i se intoxicase la bloc iubita cu gazele lui Ceaușescu, în groaznica iarnă a lui 1986.

Orgolios și eseist, el sta cu fesul de bumbac bine strâns pe cap ca și cum ar fi vrut să-și protejeze actul gândirii de mediul înconjurător ostil.

– Republica răsprofilor, stat antiintelectual! încheia el *Marea Recuperare*, luându-se de universitarii angajați ai puterii, cum ar fi la președinție, guvern, senat, agenții, că de ce permit ei ca, cum alarmează la noi presa, ștăbimea întreprinderilor falimentare ale statului să aibă salariu pe cap de... specialist cât până la o sută de învățătorese și că mai mult ca sigur că, la așa irezistibilă miză, numirea în post nu mai e pă competență, ci clientelară, încât se naște paradoxul ca demnitarii să se dea plângăreți c-ar avea salarii mici și să ne ceară să-i iubim!

Și pronunțând ca excitant sintagma neterminată a iubi, bătrânul filosof al culturii avu pe repede înainte o senzație ontologică incomensurabilă, exact ca atuncea când romancierul francez Marcel Proust, mușcând din madlenă, și-a adus aminte că n-a tras podul de la mal.

– Bătrân libidinos, se spovedi el neîntrebat despre raptus, eu încă am în vedere perechea de surprize surprize a animatoarei...

La care popa Tani, holbându-se la papirusul său *Fiica risipitoare*, avu o senzație de interzicere, pentru că Iancu Noveanu fusese toată viața un principial fanatic de preferase să-i moară nevasta gazată la aragaz și fiul, Albert, înecat în Dunăre la Kladovo de grăniceri. Decât să facă el vreun compromis bănos cu puterea, comunistă, fesenistă sau cripto-fesenistă.

Voia din suflet să scrie el ca paroh, în numele enoriașilor altuia, la emisiunea de surprize uichindale a televiziunii de stat? Că uite așa, așa, așa, avem și noi un scriitor pașoptist în Ferentari de-a compus poemul dantesc *Marea Recuperare* și nu îi putem ocaziona oare bucuria, poate mortală, să-i găsim un sponsor generos, în aceste vremuri de mare restriște pentru viermi și de huzur pentru marii hoitari intușabili?

– Încă nu s-a născut ăla care să mă sponsorizeze pe mine! avu vedenia cărturarului mizantrop rânjind ca un sihastru ce-și aruncă

uăcmenul într-o crevasă, tremură frustrat și varsă din cafeaua arabică robustă prăjită în stil italian. În aceste timpuri de carte culinară utilitară, îți poți arde liniștit manuscrisele de 1681 pagini, ca Pașadia, votezi pe Coriolan Pigu doar ca să nu vină la guvern SMT și Gabi Țăpoieșu, deschizi televizorul abia la ora 21 când încep știrile în Vest pe canale, te uiți la Claire Chazal și, insomniac, asculți de la unu la cinci, înapoi pe bulgari, la radio, patru excelente ore nocturne de muzică de artă, în interpretări pe care, din pricina neimpozitării plutocrației, canalele noastre nu și le pot permite, nici pe Cultural, nici pe Muzical, inclusiv Celibidache, Radu Lupu, Gheorghe Zamfir și nesfârșit de mulți alții... Ca să nu mai zic de Deschidere! Imaginează-ți, frate Athanasíe, că am ascultat pe canalul Hristo Botev *Iona* lui Marin Sorescu, într-o montare fenomenală, de mi-am dat seama de dincolo de barierele de limbă ce ascult eu în nocturnă pe bulgari!

Și cât de percutant structurează ei în jurul câte unei teme fiecare astfel de calup de patru ore!

Pe când la noi, la noi, la noi afonii din capul Țării au scos practic muzica mare de pe Programul doi pe motiv că o bagă pe patru, dar nu bat cu antena lor decât până la Cățelu, care e ca un Heiligenstadt vienez al Bucureștilor!

Se încalcă astfel, și n-avem antenă de calitate doar pentru c-am pierdut Războiul Sfânt, un drept fundamental al omului românesc: *dreptul de a ști*, de a fi informat că <u>există și muzică simfonică</u> pe această planetă nesimțită!

Ca să nu mai vorbesc că muzica religioasă, ca mai scumpă, fiind cu soliști și cor, aproape c-a dispărut cu totul, pe când odinioară era o... un fluxxx, cum se zice acuma, un flux întreg sâmbăta dimineața pe Muzical!

– Bine, se înnegri de ciudă pe noua francmasonerie pur românească, și chipul osos al bătrânului teolog, ai destulă imaginație conspiraționistă, cred, să localizezi de unde vine lovitura asta! Din moment ce nouăzeci la sută din marea muzică religioasă e cam catolică sau protestantă...

– Ehei, și în Franța, admise Hans Morgenstern că dacă socră-su Ghizdavu n-ar fi emigrat, ar fi pierit ca artist, dând doar venin 1681 barili, gen *Marea Recuperare* sau *Fiica Risipitoare*, și la noi mărginiții din capul republicii de pe Sena, când s-au lansat programele de elită radio France-Cultură și Franța-Muzică, le-au trimis la cele mai vechi, mai uzate și mai neperformante emițătoare!

Vorbea, vorbea, vorbea cu socră-su și degetele-i fibroase alergau pe tastatură, sprintene ca piciorușele lui Grieg pe Strada Puțul-cu-apă-rece, unde colț cu Proserpina îl aștepta Dora ca Penelopa, de câteva sute de ani, castă și neîntinată, să i se întoarcă din Războiul Sfânt.

De când întâlnise pe prorocul Ioil Borgiah la Alexandria cea duioasă, în primăvara lui 1944, scăpând de bombardamentul care a năruit Villa Izvorașul din Strada Liliputană peste Alecu, Amelia Ghizdavu-Șaraga și

murăturile lor din beci, pictorul diplomat Marius Ghi se considera un personaj cu viață orientată, cu ideal care nu permite să mori fără un real folos, respecta îndeosebi condiția de a trăi bine, măcar ca Wagner, chiar și pe șantier la Miorcani, deoarece o intelectualitate hămesită nu poate vedea niciodată cu ochi buni propriul Neam, spre deosebire de analiști, dar ideile acestora sunt întotdeauna previzibile. Cu alte cuvinte, deviza: o zi, o capodoperă a artei de a fi lucid! Ceea ce nu mai reușea la gradul său de uzură avansată decât două-trei ore pe zi.

– Întrebarea lui Tani, zise, dacă o biserică *bizantină* mai are rațiune de a fi națională într-o *republică*, mi se pare pertinentă și o văd productivă eseistic îndeosebi din punct de vedere al fraților noștri ruși, Clara Honig având dreptate că ei au primit în acest veac lovituri comparabile cu ce-au pătimit românii și că ar fi un miracol să mai aibă, în câtă istorie le-a mai rămas, o epocă de aur Mendeleev, Ceaikovski, Gogol, Goncearov, Dostoievski, Tolstoi, Pavlov, Pasternak, Ssoljenițîn... Da, românii și rușii vor dispărea simultan.

Cât privește scepticismul maladiv al lui Jenel, diagnosticul i l-a pus Grișa Căinaru încă din Revelionul 1940-1941 de la Ziduri, când toți trei, care teolog, care antropolog, care filolog, umblau s-o reguleze pe verișoară-mea Elvira, dar vânau cu simultan cinism uriașa zestre a Dorei Glagoveanu: grădinarul ăsta ne dă aguridă, care unde el n-are parale măcar de-un hebdomadar de elită, nici să mai iasă la un concert, la o piesă de teatru, chiar cu haine de zgonhen, la un muzeu, dacă mai există așa ceva, azi când economia de piață e regină a republicii, i se pare că ne-am … norocul toți și că suntem un neam pe cale de dispariție și că dacă **marea recupe'are** nu e, atunci nici Neam nu mai e neam... Numai prostii!

Ci Hans, în timp ce din fereastra vecină venea unul din cele mai gingașe clavecine ale Baselului, râdea ușurel în barba-i roșcată și tot puné din maus Memorialul de la Miorcani, când în derivă pe ape cu valuri atlantice mărunte, precum un munte atrăgătoriu de turism, când rătăcind într-o mare de grâu demențial, neerbicidat, cu destui maci, cu destule albăstrele, cu destulă stepă să-ți vină să mori în el, sau să-ți ancorezi sufletul acolo, cum și veniră curând vreo zece mii, poate chiar cincisprezece mii, suflete tinere ruse de la Stalingrad!

Plângându-se nu de a veșnici sub steauă-n cinci colțuri, ci de nu prea ușoară moarte sub glonțul enchevedist venit din spatele frontului lor, cum înțeleseseră încă din decembrie 1942 artiștii, nu istoricii, Otto Runge și Marius Ghizdavu, închipuind un rechizitoriu din care specia noastră iese condamnată, chiar dacă faptele incriminate s-au prescris demult, fiind crime doar pe ostenite popoare din Răsărit.

1

Cu ochii pe calendarul 1943, pe ceasul Raketa, scos poate de pe brațul descărnat al unui cadavru, și pe intersecția străzilor Ejovșcina și Pamiat, Marius Ghizdavu făcu ce nu mai făcuse demult: curat. Sulurile lungi și galbene, plăcut foșnitoare ca niște rochițe de mirese, cu proiecte de cimitire, le-a stivuit pe rafturile, desigur împăienjenite, din cămară, în ordinea rubinie a priorităților.

El nu credea în viitorul unor astfel de Memoriale.

El știa că Hi nimicise expresionismul german și că una e să zăpăcești o *gloată înfometată*, dispusă oriunde în lume să revină la canibalism, și cu totul altceva este să îți asumi conducerea Wehrmachtului. Cât despre succesul asupra Franței, genialul pictor român, devenit analist la Paris, în anii 1936-1939, de pacifism deșănțat al mutilaților tranșeelor de la 1914-1918, având în vedere și acțiunea dizolvantă a bolșevismului, purtată de un puternic eșalon cominternist, și iresponsabilitatea populist-frontistă de *a da* electoratului cu nemiluita concedii, săptămâni de lucru ciuntite, kermeze și alte avantaje de efect la urnă, când Reichul și Soiuzul se înarmau zi și noapte, nu ezita să scrie profesorului Horea Bratu că, apropo de garanțiile acordate României de Paris și Londra în aprilie 1939, că el, în locul Führerului și dispunând numai de Armata Regală a României Mari, ar scoate țara lui Aragon de pe eșichierul european într-o campanie de maxim trei săptămâni, vara, ocolind linia Maginot și lovind cu Armata a 3-a prin Belgia, iar cu Armata a 4-a prin Elveția, joncțiunea făcându-se la Chartres, în spatele Parisului și Vărsaiului, prima falcă a cleștelui românesc venind pe direcția Dunkerque, Amiens, Rouen, iar cealaltă, mai lungă și mai îndrăzneață, atingând, cu viteză dublă, succesiv Basel, Dijon și Orléans, în același interval de timp.

Uimitor în cel mai înalt grad, în această poveste a șanselor de supraviețuire a Memorialelor din Est amenajate de Direcția Cimitire, condusă de locotenent M. Ghizdavu și aparținătoare de Ministerul Propagandei al generalului Horea Bratu, fiind păcatul că niciunul din consilierii prezidențiali de la Berchtesgaden nu a îndrăznit să avertizeze pe șeful executivului german că sistemul sovietic este net superior, *als Totalitarismus*, celui nazist! Trecerea, cu adevărat revoluționară, de la criteriul rasial de alegere a inocenților pentru hrănirea mașinăriei represive și șantierelor, la criteriul categorie socială, de pildă adevărata aristocrație, nefăcându-se-n Reich decât extrem de târziu, după 20 iulie 1944, când soarta războiului era oricum decisă, iar factorii responsabili și analiștii de

la București ajunseseră la concluzia că Occidentul nu ne va reda Ardealul și Balcicul decât dacă, așa cum Franța își va crea o imagine de putere renăscută din Rezistență, tot așa și România, c-a împins spre Volga pentru Basarabia-Bucovina și evitarea bolșevizării ireversibile, doar silită de agresiunea cominternistă și fiindcă Regatul era sub jugul militar-fascist al lui Antonescu, totul reintrând în normal odată cu eliberarea de sub el, de către gărzile patriotice și cam lenta Armată Roșie.

A măturat, a scuturat. A spălat din vreme și a netezit cu fierul încins *cearșafurile șterpelite personal*, cu ordonanța sa Codin, de la o bătrână bunică de miner din Krasnodon. A frecat cu leșie podelele și mozaicul de pe vremea lui Ivan cel Groaznic al verandei și a biciuit, ascultând înfiorat murmurul turcesc al mării, pisica, reeducând-o să nu mai vină din grădină înnoroită, neuitând a-i aminti că dacă Dumnezeu i-ar fi picurat sâmburele de viață-n piept nu la Odessa, ci la Sankt-Petersburg, erai demult mâncată-n asediul de acolo, fetițo, prelungind poate zilele unor copii, eroi de dus în fanfare coroane la ei, cu reporteri și scriitori de pretutindeni, care să nu se întrebe însă ce căutau copiii în Leningrad, fiindcă orice marxist știa că Hi va voi să ocupe orașul călăilor marelui popor rus, care ar fi avut altfel, în 2000, standardul de viață al latitudinii, cel canadian, nereușindu-l decât pentru bolșevicii cei mai bine plasați, și era tot răgazul să evacuezi populației civilă a Leningradului, cum ai fi putut refugia și evreii Kievului sau pe ai Odessei, că doar aveai destui ofițeri de informații și transfugi cominterniști să știi ce li se va întâmpla când va veni securitatea nazistă, a cărei ideologie idioată era că neamul rușilor, acceptând să-și lichideze elita la instigația calmucului Lenin, a ajuns cu totul pe mâna „iudeo-bolșevicilor“ înrudiți cu plutocrația SUA, iar cine îndepărtează pe acești nomenclaturiști, devine imediat proprietar definitiv al unor gloate gata domesticite, recunoscătoare, dezobișnuite să mai caute altceva decât supraviețuirea cu rații, fie și în sclavie.

Toate aceste ridicole pregătiri, notate amănunțit de oamenii informatori lăsați dinadins în spatele frontului de autoritățile legitime ale statului muncitorilor și țăranilor, ca și aureolele cerebrale emise episodic de acel cap de artist al poporului, încă nelucid totuși, fiindcă nu întâlnise pe eremitul Ioil Borgiah la gurile Nilului, nu reușeau să aducă pe doctorița de război Dora Glagoveanu mai aproape de albele cearșafuri de miner, șutite ofițerește din Donbasul prozatorului Fadeev, la întoarcerea precipitată de la Stalingrad în scopul de a proiecta în liniște cimitire la Odessa, pentru morții noștri din Stepa Calmucă, de la Cotul Donului și din Încercuirea însăși, de unde și privirea cumva beată, ca și cum ar fi avut în acele dramatice vremuri televizor, să stea toată noaptea pe seriale de război.

Da, televizor, a cărui importanță pentru evoluția speciei el o intuise cu americanca Lee Miller la Expoziția Universală de la Paris, din 1937, când dăduse târcoale repetate stăruitor unui ecran alb-negru cât pumnul,

încastrat într-un uriaș seif din lemn de stejar, emoția fiindu-i cu atât mai bogată cu cât se plinea profeția bunicului său dinspre mumă, părintele Antonie Suceveanu, carele încă în 1902, înțelegând la Lwów principiul telegrafului și aplicând legea progresului, anticipase că este posibilă ceea ce azi a devenit un fapt banal pentru noi, transmisia de imagini mișcătoare în direct, comentată patetic.

Cu alte cuvinte, când așteptând-o pe Dora să-l fenteze pe doctorul Liviu Lecca, arhitectul urbanist de cimitire Marius Ghizdavu răsfoia gânditor *Război și Pace*, lectura sa nu era centrată pe ilustrarea doctrinei că, într-o lume în care Dumnezeu, intelectualul, e cel mai mare apărător al păcii, războiul aproape că devine inobservabil, ci dimpotrivă, el se delecta mai degrabă cu cele patru-cinci admirabile subiecte de telenuvelă care-și fac punct și contrapunct în acest seducător megatext încă neexploatat la adevărata lui valoare polifonică de întreprinzătorii cinematografici ai Rusiei postbolșevice. Citea din ce în ce mai fluent direct în rusește, își îmbogățea din ce în ce mai mult imaginea despre tragedia rusă, care este și o tragedie a continentului nostru lățit până la Pacific, care a pierdut în acest secol XX hegemonia în lume, culmea tragismului fiind că nu e bine ca americanii, hm, ce cultură de nebombardat... americanii...

– Poate sensul mișcării spre Răsărit a Germaniei e tocmai acoperirea unui gol, unei zone depresionare, simetrică mișcării industriale de la Atlantic, peste bizoni, indieni și sconcși, până la Pacific? Poate că zimbrul de Hi nici nu simte ce face, al Cui instrument este, în struna Cui cântă, pe ce pantă e atras... Cine știe dacă nu cumva din motive care depășesc rațiunea umană, leagănul civilizațiunii trebuie să fie unul mediteraneean și zeii au creat Nazismul tocmai pentru a unifica Europa, încât de la Antichitate și Renaștere ea să se poată propulsa la o a treia treaptă a Umanismului, în secolul XXI, și e nevoie întru acest scop al Speciei înseși ca Galiția Mare, de la Salonic la Helsinki, într-o primă etapă, să se umple de universități de târg, de burg, de orășel liniștit, abia într-o secundară etapă mergându-se din Donbas până-n Kuzbas și, într-o strategie de perspectivă, spre Kolîma și Magadan și Sahalin, rostul acestor piloni culturali fiind, în fond, să genereze sugestii de răspuns la încotroul spre care evoluăm noi înșine...

– Din moment ce omul a devenit Evoluția conștientă de sine!

Marius trânti pe colțul dulăpiorului sticla de basamac violet.

Pisica, de origine caucaziană, slabă, tigrată, de culoare nu portocalie, ci delicat brună, în armonie cu ochii profund aurii, înțelesese de mult că esențialul era acolo unde omenirea e văzută contradictoriu ca un uriaș partid viu al umanității moarte, în care fiecare membru trebuie să se simtă vinovat de erezii, dacă se produc ca derapaje de la umanism, adică, vezi, cum ar veni așa, că ori admiți că ești OM, și atunci asimilezi ca *ale tale* crimele de la Hodja la Cea, Mao, Kim, Lenin, Dej și Che, ori renunți la

ciuma roșie cu un paloș de tăietură epidemiologică preventivă, îți bagi dialectica-n ea de partinitate umană, te minți că tu ești *altceva* decât om și atunci ți se rupe-n paișpe de toate!

– Homonoic! surâse Ioil Borgiah în mirosurile exotice ale unei Alexandrii pe care un urbanism de imitație stalinistă-n Egipet nu o transformaseră încă într-un fel de havuziard bulivar al victoriei zogialismului arab. Fără Kavafiși sau LeeMilleri... Homonoic! Homonoic, și pace! Zi homonoic, iubite Marius, și ai să te simți bine pe cămila ta! Vei trăi de-acum înainte cu conștiința că aparții unei Constelații a Lucizilor, iar omul, omul, omul care la Ravensbrück aud c-a legat picioarele unei deținute ce trebuia să nască, omorând-o în chinuri care ar aduce milioane de dolari cui ar investi hollywoodian în așa megaproducție horror mâine, marketizând canibalismul acestei specii, ei bine, uite câinii comunitari mușcăcioși de la colțul bazarului, așa să treci, cu prudență, și printre semenii tăi flămânzi!

De unde știa?

Chipul profetului homonoic era alb-vânăt, parcă din material cartilaginos ca al meduzelor necomercializate în suk. Plete lungi, negru-șpan-albastre. Luminați de soare asfințind spre Cirenaica, irişi de-a dreptul roșii fosforescent, mici vitralii ale unui alt soare!

Sila de om, Marius o trăise deja la Cairo, în acele ultime zile de martie 1944, completând acoperit de Lee Miller, din alte zări, drept fotograf de obiective turistice faraonice, delegația prințului liberal Barbu Știrbey și având a băga de seamă la rugămintea Mareșalului, transmisă lui de generalul de propagandă Horea Bratu, dacă Monarhia britanică și Republica americanilor *înțeleg* scopurile pentru care și-a asumat răspunderea în fața Istoriei și Literaturii, inițializând un fel de război în contra barbariei sovietice: a) recuperarea Basarabiei și Bucovinei; b) evitarea căderii României după 20 Mai 1990 în statutul de fostă respublikă sovietică; c) răsturnarea Dictatului de la Viena, realipind la trupul Țării universitatea transculturală de la poalele Feleacului și belle-artele de la Balcic.

Cu oroare, Marius Ghizdavu înțelese din culise și din nebombardarea căilor de acces, că fusese manipulat, că pe cele două puteri de limba lui Orwell, de crezuse el pe Bratu că luptă *și* impulsionate, soarta lagărelor de exterminare naziste nu prea le interesa decât ca perdea de fum finală, imaginile horror urmând a masca opiniei publice **cedarea către Stalin** nu numai a Galiției Mari, de la Giurgiu la Gdansk, ci și a Europei Centrale, ca și – de necrezut geopolitic – a Chinei și Indochinei și Cubei și Africii.

– Manifestându-se aici, zâmbi ciudatul profet de cafenea, confirmarea diabolică a modelului Lenin despre războaiele *imperialiste* ale acestui secol! Stalin sau Mao puteau vag șicana Vestul prin concurență

ideologică. Pe când Axa Roma-Berlin-Tokyo ar fi putut într-o zi să genereze supraputeri reale! Pentru că Mussolini, Hitler și Hirohito, sau mai degrabă stăpânii lor posesori de mare capital, au avut inteligența să nu se lege de experți și în orice caz să nu renunțe la economia normală, de piață, care oferă homosapului exact ce poftește el cu familia lui! Iar Trecutul mare cultural le va permite resurecția Democrației.

Cu alte cuvinte, anglo-americanii și-au ales rivali capabili doar să-și apere militar lagărele de sclavi ai soșalizmului și pășii, dar nu și să dețină adevărata putere planetară, cea a finanțelor sănătoase tun!

Astfel de supreme decizii mă scârbesc în egală măsură cu a confecționa pâslari din păr uman, la criza exploziei cancerului totalitar Specia a reacționat deplorabil, mă tem de ce va să vie la o *criză* serioasă de haleală în secolul XXI: cei puternici vor decide mai degrabă exterminarea celor slabi decât să-și restrângă un standard de viață pe care îl vor considera firesc și pe deplin meritat, liderii acționând perfect democratic, îndeplinind mandatul electoral manipulat! E orbitor, Marius, ce vi se cere, vi se impune chit că întoarceți armele. E o *capitulare necondiționată,* adică bolșevizarea României chiar în primăvara sau vara acestui 1944, iar conții Eisenhower și Montgomery îndeplinesc un mandat al popoarelor lor, autosocotite, în subconștientul nemărturisit, a fi de rasă mai... superioară decât a ta și a tuturor esticilor. Vezi-ți de Operă, așadar!

– Cu fiecare român ce va pieri în geolili securității sau de frig și foame sau de graniță sau de avort, sau bulgar, sau polonez, sau sârb, sau albanez, se apropie venirea acasă a rezerviștilor anglo-americani, fiecare la a lui hazaică, umplându-se de confeți scuarurile, cele bulivare și studiourile! zâmbi pisica. Zeci de ani, sute de ani vei vedea imagini cu întoarcerea băieților acasă, învingători, sărutând fetele care-i așteaptă la vapor, cum la Constanța surorile Moga pe Stelică, Petrică și Mitică, la întoarcerea din Crimeia, în aprilie 1944, nu mai e mult până atunci! Beria pregătește deja, pentru 18-20 mai 1944, colosala operație de purificare etnică a Peninsulei, două sute de mii de tătari urmând a fi deportați în Uzbekistan.

– E drept că voi filma curând astă scenă a întoarcerii ginerilor lui Moga, pentru a fi nimicită, se pare că de tânărul general Nicolae Ceaușescu, odată cu alți kilometri regali de peliculă, surâse românul custodelui în halat fumuriu Ioil Borgiah ce ducea sub brațu-i păros la pivnițe, legată în pânză roșie, Pravda pe 1944, insistând asupra încremenirii statuare-n port a Antonescului, pe când nemții veneau în vase, iar ai noștri mai mult în șlepuri, barje și pe plute, ceea ce însă le-a permis să miroasă mai îndeaproape, să adulmece, cadavrele umflate ale înecaților din sectorul cu Cimitir Marin, creat de aviația și flota URSS...

– Eu nu te înțeleg nici pe tine, reveni fără Pravdă în sala aproape pustie a Bibliotecii din Alexandria analistul Ioil Borgiah, să se așeze lângă

pictorul român, care trecea în revistă noua presă occidentală, inaccesibilă în țară nici măcar pentru salariații Ministerului Propagandei de lângă Gara de Nord, ulterior al Transporturilor românești, și ce mai transporturi, nene, în rugina Epocii Mooye!

– O Românie oarecare, de iubit de la Basel sau de la Santa Diana, oftă marele spion Mircea Focșăneanu, tătar al Elvirei. Numai o Românie în sens regal Brătianu-Maniu nu! Adică pizdeț, nicio Românie în Epoca Wash, spre final.

– Domnule Ghizdavu, trezește-te, se rugă el cu mult gri în tenul ca de înecat proaspăt, nu uita că ești un om-cu-operă, viața ta este o *viață orientată*! Privești prea departe în viitor și riști să ai un accident colorat când te vei întoarce la București! Caută-ți de drumul artistic și lasă prostiile, idealismele!

– Frate Marius, îl împroșcă el involuntar cu stropi fini de salivă veninoasă, doctorul vostru Liviu Lecca, în *Tratatul despre sânge*, vorbește despre totalitarisme ca despre creuzetele a două noi specii, *Homo totenkopf* și *Homo fessus*, una carnivoră până la canibalism ritual, cealaltă erbivoră până la a paște iarba propriilor prunci asasinați, de pe morminte cu țărâna încă neprăbușită. La care s-ar adăuga o a treia specie, de cetățeni contemplativi, dezgustați și de călăi, și de victime, retrași în biblioteci mai mult sau mai puțin semnificative în Geocortex, și cărora el le atribuie o identitate de *Homo solus*, deși mulți preferă a se declara „rezistenți prin cultură și lehamite". Mare dreptate având superdotatul copilaș Raul Lecca, să-l împingă în corzi ca-ntr-o tinetă pe tac-su, cum că nu se poate hrăni doar cu spirită Gaist această adunătură, ci-i musai omnivoră. Ea înghite abuzurile securiștilor ca și cărturarul ce le și favorizează prin lașitatea inerentă cui crede că el trebuie să supraviețuiască erupției vulcanului de căcat, pentru a relata viitorimii de peștele împuțit, lămurindu-ne de ce nu era apetisant!

– Praxiologia vieții orientate, bombăni Codin mulgând pe cea mai blândă din cămilele dăruite de generalissimul Aliaților din Mediterana delegației române, conduse de Mișu și prințul Ghizdavu, e pe front net mai originală decât la cine bău și fu fără obligații față de Dumnezeu și de Neam. Dar de aici-șa până la a sparge unitatea speciii pă criterii culinare, e o insolență de stil, discernământ și impedanță tipic experimentalistă, cum nici părintele Damian n-a probat cerând în *Fiica risipitoare* Bisericii-ca-turmă, anglicană, musulmană sau tibetană, Națiunii, adică Pieței, să se preocupe de *Marea Recuperare* gândită de Noveanu, ca să se reconstituie și să se reimplementeze ritualuri stinse sub vremi, cum ar fi câte erau la Roma sub divul Traian, cele egipțiene, cele asiro-vavilonene, câte și mai câte pă la azteci, la geto-daci sau prin Noua Guinee, dar în primul rând funeraliile faraonice, cari ar puté hi televizate planetar anual ca megașouri! Că fuserăm recent la Piramide și ni se păru cam seacă senzația de

Antichitate.

– Nu, nnnu, nuuu, se alintă pisica, orbită de puritatea albului laptelui de cămilă, impunând proiectantului de cimitire de război o solemnitate de misssă. N-aaar strica deloc s-avem un canal planetar de ritualuri, accesibil ca CNN-ul peste tot, să poți găsi 24 de ore din 24, adică oricând ai nevoie, ritualuri preluate *live* de pe la toate comunitățile de *sanctus* ale Terrei, desigur cum vrea și criticul Noveanu, adică popa Tani că-s totuna, sau emisiuni speciale de Reconstituiri de ceremonii murite, măcar simplă muzică liturgică, eventual ceva Imne... Eu zic că se poate, cum să nu se poată, trebuie impozitată la greu Incultura s-avem buget!

– Numai că, ridică din sprânceană Marin Șoferul, suflând, scuturându-și de nisibiul finubian carburatoriul, zăgazul e ca stăpânii noroadelor să nu mai fie aleși pă criteriul vicleniei de a le minți, ci doar pe testul perfect democratic al parcurgerii unor texte obligatorii, alese de umaniști ca venerabilul Ioil Borgiah!

– Ăsta!... Ăsssta!!! zbiera Codin la cămilă, explicându-i care picior să-l miște de lângă șiștar.

Obosise și transpirase în aerul uscat și înecăcios, nostalgea la cămilele și aerul de colhoz părăginit al unui peisaj ghizdavian, o acuarelă din Stepa Calmucă. Bustul lui Lenin în prim plan, ca Buddha, amintind colecționarului că acest clasic are-n sâmburii celulari material genetic nu numai suedez, german, evreu, rus, valah, bulgar, finlandez etc., ci și de Buddă, precum și că acești calmuci, care dau zâmbet enigmatic creatorului Cominternului, ațâțător după vreo lună de la Pacea Versailles 1919 la un nou război, cu Polonia, acești meditativi calmuci fost-au mai sunt budiștii Europei! Nu știai!

– Ceea ce înseamnă că, surâse Mircea Focșăneanu tătărește comandantului forțelor armate ale Națiunilor Unite din Mediterană, după informațiile ce dețin românii, ca unii mai apropiați de Moscova și Kunțevo, o bună parte din Asia va fi bolșevizată, exploatându-se divergența intereselor aliate de către Mao, Ho Și Min, Kim Ir Sen, Pol Pot și alți diplomectuali, Churchill zbătându-se a-și conserva Imperiul, iar Roosevelt profitând de dezintegrarea populistă a Imperiului Francez după, pentru a scăpa și de acest ultim rival britanic în stăpânirea mărilor.

– Marius, nu mai surâse Mișu, vezi ce faci cu Opera Ta, fiindcă mulți spioni îmi sintetizează că plutocrația de limba lui Poe a răsplătit Cominternul cu Europa de Est și Asia tot de Est, nu doară pentru servicii anti-Axă, economisindu-se vieți de rasă cvasi-superioară, ci și intenționând cu profit gras a antama bișniță viitoare, investiții uriașe de Reconstrucție, în pat cu dușmanul flămând!

– Impresia mea, privi Marius ca un motan la bolborositul ca la Balcic al narghilelelor amintind de Mogoșoaia Beach, este că Mișu, soțul drăgălașei mele verișoare Elvira a comis o mare imprudență apreciind că

dacă România, aflată doar pe hârtie în războiu cu englezii și americanii, *n-a bombardat sălbatic aceste supraputeri*, atunci ele vor găsi înțălejere pentru autoapărarea noastră avansată adânc în intimitatea URSS. Aș! Atât vizitiul meu Codin, cât și mecanicul meu auto Marin, agenți la întrevederea lui Mișu cu generalul Henry Maitland Wilson, pentru a-l implora să nu lezeze Onoarea mareșalului Antonescu, cerându-i ceea ce nu se poate, adică să-și bolșevizeze ireversibil nația, susțin că dacă relatarea despre pătrunderea-n Micul Trianon sovietic de la Kunțevo, a oamenilor noștri, ginerii colonelului Moga, conduși de copoiul Mișu, n-ar fi apărut ca o lăudăroșenie vânătorească la un scotch în plus, atunci acest tătar focos, cu care de atâtea ori am împărțit în Villa Hortensia virtuțile Lucreției Fotiade, după ce mi-a dovedit pe bază de poze în flagrant că verișoară-mea, nevasta lui, s-a împreunat *cel puțin* cu inginerașul Gary Glagoveanu, pe loc ar fi fost arestat cu tot cu echipa mea și, imediat, un transport de urgență, eventual prin Teheran, ne-ar fi predat SS-ului cominternist, să fim torturați la Lubianka să spunem TOT, încât o mierleam și eu, înainte de a mă exprima, deci nu de mine depinde Opera mea!

– Era totuși o aberație, surâse nițel borgiac interlocutorul din Alexandria cvartetului Marius, Marin, Codin, Mișu, să se încerce a explica lui Stalin că, pentru viitorul Ideii comuniste, este mai bine ca U. R. S. S., după zdrobirea fiarei hitleriste în chiar bârlogul ei, să revină la granițele de dinainte de Pactul sovieto-nazist din 23 august 1939, asigurându-se de a fi debușeu la prețuri convenabile, contra materii prime, pentru produsele unor vecini pașnici, cari și-ar urma drumul dezvoltării economice pe baze liberale spre o prosperitate canadiană model.

– Ulterior, surâse arătându-și dințișorii de culoarea oaselor de șalău pisica brună, aviația anglo-americană a bombardat cu insistență Villa Izvorașul, la 4 aprilie 1944, probând că Mișu a fost luat în serios. Semn și că serviciile secrete occidentale se consultaseră cu ale marelui aliat bolșevic și constataseră că, într-adevăr, ai noștri pătrunseseră la Iosif Vissarionovici. Nereușind ai lui Poe decât să terciuiască de sus pe soții Șaraga printre murături în pivniță. Mișu fiind nu la Ziduri după vin și miel, ci vizavi, la Cheți Fotiade, în Villa Hortensia, în Atelierul tău Amedeo Modigliani, Marius, achiziționat ulterior cu mai toată Strada Liliputană de dom' senator pro-NATO-UE Ion Enache Corbul, iar romantica Elvira, dusă fiind după ghiocei, viorele și toporași, cu din nou rănitul și decoratul Gary, într-o pădure dintre Jilava și Măgurele, pe când Virginica Gibson, Augustus și copilașii Alex și cu Vicky demult erau la Philadelphia, ba poate au și știut de atacul terorist asupra populației civile a Bucureștiului gândit s-o sature de război sfânt, de Reconstituire, de Sincronismul dacă-ai-la-ce și de Marea Recuperare!

O sirenă blondă, cu timbru rece, baltic, se auzi în port și partenera pictorului român, crezut de ea scriitor basarabean, ocupant al Odessei fără

a găbji nici pe Richter și nici pe Oistrah sau pe Rostropovici, pe violonista Daria Maximovna Riumina (Murocika) sau pe Gilels, se foi ca și cum dinspre Marea Neagră, Marmara și Mediterană, de la Biblioteca Ioil Borgiah din Alexandria, din biroul directorului adjunct, cotoiul de obsidian adorat cândva cu înfocare nu numai de localnicii Cărții Morților, ci și de robi troieni de origine îndepărtat dunăreană, ar fi prins viață vremelnic, ca și omul, numai pentru a-l avertiza că e o copilărie, Marius, să îți ascunzi că Mareșalul, după zdrobirea Cominternului, se va consulta cu Führerul asupra unui șablon proiect unitar sobru, de Cimitire ale eroilor Cruciadei Antibolșevice... Libertatea ta de a inventa funerar e iluzorie.

– Degeaba ai colecționat la Podilsk-Bârzula fotografii cu Mausoleul Grigore Kotovski, organizatorul RSSA Moldo-transnistreană 1924, până-l ucise la 1925 locțiitorul, că-i expropriase soția. Cum mumificarea lui Lenin, reușise, probabil același îmbălsămător Vladimir Vorobiov va fi solicitat. Păcat că germanii au ajuns înaintea ta la Kotovski, deși Bratu înclina să aducă-n octombrie 1942 racla cu păpușa din păpușoi la București, pentru Expoziția Cruciadei Antibolșevice din Piața Senatului, unde noroc că i-ai trimis tu fotografia.

– Eu am și văzut numeroase proiecte de mausolee naziste! se lăudă Marius Dorei, făcându-l pe înțeleptul din Alexandria, din orașul natal, pe bune, al lui Rudolf Hess, adjunct Hitler, să verse câteva picături de basamac vioriu peste *Florilegiul de mizantropisme*, la care voia să adauge alegația lui Fadeev că dacă muștele verzi necrofage de la gurile Nilului ar proiecta amenajări funerare din fonduri postrevoluționare, ele ar comite exact aceleași abateri de la o cauză dreaptă ca pictorul român scăpat de la Stalingrad prin generozitatea lui Otto Runge, când i-a zis-o pe aerodromul improvizat pe ghețuș la Gumrak, că urcă tu, valahe, mânca-ți-aș, că Germania mea s-a exprimat copios în Universal, pe când România ta, nu mai târziu de anul 2222, poate ca și Noua Zeelandă a lui Lomu Rugbistu meteoric, care e principalul ei ambasador, va vorbi limba engleză și-și va păstra Tricolorul, ca însemn național, doar pentru participările la campionatele europene și mondiale, la care va fi înscrisă pentru diferite sporturi olimpice.

– Viitorul depinde de miniștrii fotbaliști din capul Țării, cum ar umfla Răul alde Noveanu în pesimismul lui absorbant, privi cu poftă doctorul Cezar Bogza la Agnieszka, blond-pistruiata cu ochi verzi badantă poloneză, împrumutată lui de pictorul alsacian, să-i traducă într-o limbă de circulație galițiană monumentalul tratat *Repetabilitatea umană*. Eu sunt însă un Miron Costin optimist: din ale mele cercetări la viiața luuumii noastre responsabile de dezastrul Țării, rezultă indícii care se constituie într-un piedestal pentru ipoteza că, după ce aceste stârpituri ajung boiari, adică sug cât să nu mai lucre o mie de ani, și ei, și familionul, încep să aibă acces la cluburi exclusiviste din *uie*, unde nu se pot lăuda cu euroregiunea

din care provin, ca Grigore Ureche la Lwów, riscând să fie tratați ca niște jeguri cu averi smulse de la gura unor muribunzi, ale căror vieți ar fi putut fi prelungite dar ale căror suflete se vede c-au migrat metempsihotic în câinii azi excedentari din orașele trase-n țeapă de un capitalism viguros, care așa cum observau Marx și Engels într-un Manifest confiscat de comisarul Șaraga, trebuie *să civilizeze cu forța pe înapoiați*, ca pe unii făr' de necesități, nici posibilități de să râvnească să capete și să consume produse haitece de zgonhen fie ele și depreciate.

– A sări, din lipsă de buget și de sponsori, care să aibă tangențe cu ce numea Ioil Borgiah Constelația Lucizilor, cercetă cu neliniște dogmatică părintele Atanasie cimitirele ghizdaviene deloc mai slabe ca invenție și preț decât carcerele lui Piranesi, a tranzita direct la... experimentalism e o nerozie. Și un păcat! O risipă. Un excesivism. De ce să practici un sex instant, ca cerbul fricos al singurătăților, când te poți desfăta captiv, ore întregi, ca un dulău de mahala? A fi sincron Parisului, arzând etapele antic, medieval, renascentist, rococo, ar fi ca a arunca o fetițică direct la pedofili, fărădelege de neiertat atât pe Dâmbovița în amonte de Podul Elefterie, cu statueta Reginei și monumentul sanitar, cât și pe Vedea, în aval de Alexandria, cam între Țigănești și Poroschia, oricum înainte de confluența cu Teleormanul, care nu trebuie confundat cu Glavaciocul, un fel de mini-Iordan, pe ale cărui maluri sălcii se oglindește cu mâhnire Videle.

Se zăpăcise. Mâna sa albă ca ceara, cu degete uscate ca covrigii de colindețe, îi atingea-n mers turistei galițiene blond-pistruiate, cu ochi ca Vistula, un pic din valoarea adăugată, în timp ce contempla, derutată până la copcă, de pe acel posibil pod cu sloiuri, sovietic kaliningrădeana arhitectură a Teatrului de Operă și Balet al Capitalei noastre atestate documentar de contele Dracula, tremurând de fiori calzi și reci, strofocându-se ca, pe bază de comparație cu Palazzo Picchi și Opera Guarneri de pe malurile Senei, să își explice porecla Micul Paris...

– Situația financiară a României Mari și Regale, imediat după Războiul Reîntregirii era înspăimântătoare, șopti mica păpușă de bronz, pe care Noveanu nădăjduia s-o desprindă într-un moment prielnic dintre sanitari, la Eroilor, cum șutise și Lupoaicei din Dorobanți pe Romulus și Remus, însă câtă explozie culturală! Câtă justificare a dreptului nostru!

– N-avem bani, Agnessa! își arătă exasperat ministrul căptușeala scoțiană a pantalonilor, englezești ca ai unui bagabont din Benares. Nu putem finanța Piramida Ecologică și Comemorativă propusă de Marius al tău a se rădica la Alexandria, între gară și autogară. Nu permite Constituțiunea iorgovană. Și se opune și Piratul! Cu intelectualii lui cu tot!

– Phirrrammiiiida, îi desprinse el cu bucurie căciulița din vulpe împușcată pe când rodea un craniu de soldat ucis de crivăț, a fost concepută ca o îngrămădire de pietre peste un stârv nemuritor.

Or, eu i-am explicat Führerului artist la Berdicev, în august 1941, că

noi va trebui să procedăm invers, căzând de acord că geniul este în esență tocmai un mod de a proceda exact pe dos decât se așteaptă poolimea!

Adică să nu mai stivuim o imensă și costisitoare piramidă de module din piatră peste un biet faraon, ci dimpotrivă, să așezăm milioane de morți peste o lespede cu un mesaj vocativ și abraziv semnificativ!

– Ghizdavule, a mârâit el profund jignit, nervos de era să cadă din carpenul în care ne cocoțasem să avem o viziune din înalt asupra lanului de secară, ești cam pesimist, chiar pentru standarde de popor cu mesaj întârziat. Nu văz de unde aduni, dacă Moscova pică în câteva săptămâni, „milioane de cadavre“, oricât ar contribui aliații Germaniei, cum înțeleg că vrea Antonescu la Odessa... Iar eu oi fi om de stat de o bestialitate rece, a calculului, însă nu-s și bulangiu. Să știi: eu n-aș accepta să joc neamului meu festa de a lua din morții rușilor și să-i trec la osuarul nostru, numai pentru ca, atunci când politicienii de mâine vor veni pe la ceremonii cu bătaie electorală lungă, să aibă pe ce cifre să sugereze că uite câți frați de-ai noștri se jertfiră pentru idealuri, pe care numai noi și-ai noștri le pot îndeplini, în calitate de păduchi în capul bietei țărișoare!

– Calmează-te, Marius! șopti ea fără dragoste.

De care nici că mai era nevoie, cum socotea și Meșterul Manole.

Casa aleasă la Odessa noastră de locotenent Ghizdavu, pentru încartiruirea sa, a doctorului Lecca și a soților Căinaru, situată între parcul de odihnă și un cimitir multiconfesional, pe un promontoriu spre mare, aparținuse înainte de 1917 unei asociații de pictori pontici, ca cei de la Balcic. Apoi, tocmai datorită izolării ei lirice oceanice, slujise drept loc de anchete, tortură și execuții, referitoare la anumite cazuri grave, de troțkism, dar și de sabotaj, nu numai la producție și export, ci și în proiectarea dușmănoasă a unor piese și repere interesând industria de *război*, emanată de o doctrină eminamente ofensivă și tupeistă, cum că acesta *se poartă doar pe teritoriul inamicului*, unde Armata Roșie poate conta pe sprijinul necondiționat al muncitorilor și țăranilor, ca și pe acela, bazat pe avantaje bine definite, al anumitor specii de intelectuali foarte ieftini.

Astfel, scriitorul Grigore Căinaru, după ce japonezii indignară America-n Hawaii și porniră a supune, în scopul... coprosperității, asiaticii din jur, a renunțat să mai meargă la Războiul Sfânt cu Dora, pe motiv că din moment ce Marea Britanie ne-a declarat ostilitatea ei deschisă, iar Mareșalul Antonescu s-a luat de Roosevelt, declarându-i război în baza tratatelor care ne legau de garanții noștri Mussolini-Hitler în contra lui Stalin (și alții nici că erau!), poate că prin absurd am mai putea recupera Basarabia și Bucovina, dacă Stalin ar pieri în luptă și l-ar boci unul care ar înțelege că numai o Românie puternică va garanta pacea în Europa de Est, în Galiția Mare, însă Ardealul și poate chiar Balcicul ar fi atunci definitiv pierdute fără ca noi românii să ne achităm de datoria de a avea rococo...

Porni astfel Grig să citească din Tolstoi *Voina i mir* și să scrie o

tetralogie mai adevărată, nici românească, nici rusească, ci galițiană, despre *Războiul Sfânt*. Deci nu părăsi nici Ministerul Propagandei. Inspecta prin țară, câtă mai aveam, căminele culturale (genială instituție!), consiliindu-le cum să colecteze bani, alimente, cărți și haine, la spectacole, conferințe și șezători, pentru a ajuta orfanii, văduvele și familiile sărăcite prin plecarea plugarului să combată dincolo de Bug comunismul cel demolator de biserici și civilizație rurală, analfabet la istorie că dacă nu erau SATUL și mujikul, atunci Asia ar fi început nu la Ural, ci la Elba și Oder, unde se va monta acuș-acuș Cortina de Fier, separând iar Galiția Mare de Occident.

De o parte a patului, piatră din catacombele Odessei, de cealaltă murmurul Mării Negre în noapte.

O umezeală dulce, călduță, amniotică.

De cealaltă parte a patului, cimitir, parc, mastodonții de calcar, primejdia adâncă, din labirint să nu iasă comandou cu intenția de a lichida pe acești ocupanți ostili idealurilor marxist-leniniste ale clasei muncitoare conduse de marele Minotaur spre cuceriri în cele 5 direcții indicate de steaua Kremlinului roșu.

Iată sus, sus, sus, dincolo de cearșafurile furate din Donbas, dincolo de tavan, astereală și olane dobrogene ca poezie, stele mari, necurate diavolește în indiferența lor, ca de lumânări eterne la un decedat gigantic.

Mai fiind și medicinistă. Cunoscătoare de fiziologie destulă cât să penduleze, precum nefericita Aură cândva, între Marius și Liviu Lecca, primul vorbindu-i despre urbanistica cimitirelor de război, al doilea, cu vocea-i răgușită și slabă de vampir valah, descriind noi contribuții, de război, la *Tratatul despre sânge*, a cărui primă ediție strălucit o ilustrase tânărul, aproape copilul, matematician, Raulică.

– Este imprudent a amplasa aste piramide în Reich, i-am spus confratelui meu arhitect-pictor Hictor, în carpenul de la Berdicev, când l-a decorat pe chir Antonie. Eu nu-s așa naiv să nu cujet că după rezolvirea problemei slave în Europa, arienii se vor răfui cu latinii, mai toată arta-filozofia germană exhalând o nostalgie spre Sud, cum mirosul de portocală putredă al unui craniu nordic, spart cu cască cu tot de o schijă de brandt. Este clar că sașii, șvabii și alsacienii basarabeni vor da mâine cadrele unei provincii germane la gurile Dunării și acesta-i temeiul pe care durez sfatul de a ridica marile piramide ale celui de-al Treilea Reich pe un platou pe care îl știu eu, pe râul de Bărăgan Vestic, Vedea, în aval de Alexandria, între comunele Poroschia, Hrișca și Țigănești, care se înțelege că vor fi rase ceaușist de pe fața pământului, locuitorii urmând a fi comasați în blocuri P+4 cu closete afară, la curte și canalizarea în cer.

– Văd că n-ai gătit nimic, protestă Dora cotrobăind prin olițe în timp ce pisica brumărie și catifelată i se împleticea între picioare.

– Am calculat până acum! dădu el nepăsător din umeri, crainic monoton ca doctorul Lecca Liviu când ar fi spus că am avut de tratat o

plagă împușcată sau ca scriitorul Grigore Căinaru când ar fi exultat că da, fată, dar am mai modificat un pasaj esențial, la cele 1681 pagini ale mele.

2

Și îi puse în față niște afișe pe dosul cărora desenase piramida și îi evaluase volumul, capacitatea funerară.

– Am convenit, zise, cu partenerul german ca din rațiuni economice de standardizare, toate cadavrele furnizate de teatrele noastre de luptă să fie conservate în niște module arhitecturale conținând fiecare câte patru sicrie, având rezervat pentru fieștecare erou 50 x 50 x 200 centimetri la a treia (cubi), comprimându-se încă de la ambulanțe ce este excedentar de la natură sau prin fermentație... Atunci, iubito, un așa modul are, la patru sicrie, un metru pe un metru pe doi metri, iar a pune baza Piramidei Victoriei pe un exact un hectar înseamnă a avea pe o latură cincizeci de astfel de module văzute din profil, iar pe fața frontală îți trebuie o sută. Cu totul, vine una sută ori cincizeci de straturi succesive, cam cinci mii de module, care înmulțit cu patru vine numai douăzeci de mii de morți. Or, ținând seama că din cauza conceperii pe simetrie pătratică a volumului modulului, stratul de cadavre este dublu, rezultă, și mie mi se pare uimitor, că pentru a acoperi un hectar cu eroi, parcelând fiecăruia numai cincizeci de centimetri pe doi metri, îți rezultă un necesar de numai zece mii!

– Și este aproape trup lângă trup, ca noi acum! observă cu neliniște Dora, într-o tăcere îmbunată de torsul patriarhal al mâței caucaziene.

– Mda, mda, zâmbi a râde ca contele Dracula neplăcutul arhitect, dar ia să ne gândim noi acuma cum punem al doilea strat de module!... E din considerente de monumentalitate obligatoriu să ciupim la fațadă, câte un modul din stânga și din dreapta, așa că nu mai rămânem decât cu 98 module, cu latură un metru. Iar pe flanc, scăzând doar un modul, a cărui dimensiune este din lateral doi metri, rămânem cu 49 de module. Adică, pentru al doilea etaj, avem 98 x 49 necesarul de module. Și analog pentru al treilea, vine 96 x 48. Și tot așa până la vârf, care va consta din două module, dulce Dora!

Suma finală fiind destul de greu calculabilă, este vorba de a aduna vreo cincizeci de produse, de la 100 x 50 tot micșorând până la 2 x 1, știu că trebuie să fie vreo relație, nu am însă timp să o redescopăr, sunt și foarte obosit acuma!

– Am putea aproxima, se ridică în cot fata. Din câte înțeleg, cu fiecare nou etaj de morți dubli, tu reduci din flanc câte unul, câte unul, din cele 50 de module inițiale, deci astă piramidă bazată pe două pogoane nu poate avea decât 50 metri înălțime!... Cam puțin...

– Gândește-te la „estetica ruinelor“, adoptată de Führer și de Albert Speer, Dora! Aceste mausolee clasice trebuie să fie perfect echilibrate, să reziste câteva milenii măcar... Dacă mă înalț mai sus de 50 de metri, îmi închipui că apar delicate probleme de rezistență!

– N-aș zice, privi ea foarte încruntată desenele, care nu prea aminteau de ale lui Leonardo da Vinci, și acela mare războinic, tot din țara lui Mussolini, momentan aliat al nostru în contra bolșevismului dărâmător de biserici, după ce a dat lui Horthy Ardealul și Balcicul. Turnul Eiffel rezistă la înălțime de șase ori mai mare și nu sunt chiar atât de naivă încât să nu-mi dau seama că, la actualul consum de *plumb* pentru gloanțe, sicriele tale pot fi confecționate dintr-un metal atât de dens și de deficitar. Mai degrabă, acele module ar putea avea în jurul celor patru schelete un rigid semicub, pardon, dublu cub metalic, din profile de oțel ordinar, între care rămășițele omenești ar putea fi păstrate în recipiente din tablă galvanizată de dimensiunea corespunzătoare, deci exact ca niște conserve, adică extrem de ușoare, convenabil de ușoare!

El deșertase pe noptieră sacoșa ei de piață și număra distrat, câte crupe de hrișcă sunt într-o rație. Tresări puternic, parcă în acea clipă Daria Maximovna Riumina, romantica violonistă de la Harkov, i-ar fi șoptit înălțându-se în vârful picioarelor pe eșafod:

– Iată, Marius, pe aceea trimisă de Dumnezeu să-ți aducă nu numai o aspră plăcere, în oceanul de moarte care-i războiul, ci și un sfat bun și competent, în îndeplinirea acelor sarcini artistice care fac din tine nu numai un locotenent, pe frontul Axei în contra democrației apărate de Uniunea Sovietică, ci și un personaj demn de atenția mai multor doamne!

– Am găsit! Am găsit, Dora, am găsit! strigă el cu entuziasm de *worker* marxist din Magnitogorsk, care explică inginerului său principiile unei *macarale revoluționare* de tip absolut nou. Uite cum facem! Numărul modulelor de câte patru eroi, pentru o piramidă cu baza de două pogoane și cu înălțimea de 50 metri, am arătat mai sus că este dat de suma:
100 x 50 + 98 x 49 + 96 x 48 + ... + 4 x 2 + 2 x 1, pe care propun să o notăm cu inițiala ta, cu M de la Minodora!

– Sau de la... Moarte! izbucni ea într-un hohot de râs ce semăna lugubru cu țipătul pescărușilor ce nu se mai rușinau a ciuguli trupuri negre de înecați niciunul.

– Sau de la Marius, mă rog, nu contează... Important, important e să vezi aici că iese 2 ca factor comun și avem, schimbând totodată ca esteți ce suntem ordinea:

M=2 x (1 x 1 + 2 x 2 + ... + 49 x 49 + 50 x 50) =

$2 \times (1^2 + 2^2 + ... + 50^2) =$

$2 \times 50 \times (50 + 1) \times (2 \times 50 + 1): 6$

– Transformarea asta în produs de unde naiba ai scos-o? se miră doctorița de copii, ea însăși copil în multe privințe, inclusiv un patriotism exagerat și obișnuința-răsfățul de a pretinde întotdeauna să i se explice Totul, ceea ce, dacă n-ar fi fost Ion Enache un bolșevic român de omenie, putea s-o coste în 31 octombrie 1956, când l-a mușcat viespea snagoveană pe Grig de faringe, nu de testicule, într-un mod fatal.

– E o formulă trivială! hohoti el cu superioritate academică și se bătu pe frunte a rații de război și a fiertură de bocanc, la Gumrak, în splendida încercuire: *Memorie de arpacaș*! Tocmai mi-am reamintit și voi verifica imediat prin inducție completă dacă ce-i adevăr pentru *un N* implică aceeași valoare logică și pentru propoziția în *N + unu*!

Deocamdată, vedem că:

M = 2 x 50 x 51 x 101: 6 = 50 x 17 x 101 = 85 x 1010

Ceea ce înseamnă că o impozantă piramidă cu bază de două pogoane și înălțime de 50 metri nu necesită decât 85 850 module a câte patru căzuți pe câmpul de onoare, adică un total de 343 400 oameni, cu aproximație, să zicem 350 000... Relativ puțin!

– Mersi! protestă Dora. Păi, dacă aproximam, vreo optzeci de mii, hai optzeci și cinci de mii de module, îmi ieșise și mie!

– Cum dracu? se cruci arhitectul funerar român al lui Hitler.

– Un modul din ăsta de-al tău pentru patru cadavre are 2 metri cubi, nu e așa?... Vom calcula volumul piramidei și împărțim la cât revine pe fiecare container. O sută ori o sută ori cincizeci înălțimea pe trei vine cinci sute de mii pe trei, dar trebuie împărțit și la doi, așa că rămân două sute cincizeci de mii pe trei, prin urmare cam optzeci de mii și ceva, cât ți-a dat și ție pentru module! Prin... inducție completă.

– Am bănuiala, tresări pictorul lui Antonescu, că domnul Hi, în lanul de secară de la Berdicev, urcându-ne noi în carpenul bătrân să avem viziune de sus, tocmai după algoritmul tău a estimat de câți eroi avem nevoie, pentru un decor festiv la care autoritățile să aducă prinosul lor de recunoștință, cât mai în văzul gloatei interesate de forma coroanelor.

El a pus problema ca din start, Dora, memorialul propus de mine să fie amplasat nu în Rusia, ci prudent, la noi, pe valea Vedei, în aval de Alexandria, între localitățile Poroschia și Țigănești, pe un platou remarcat din avion, ca bun de aerodrom, de comandoul Mișu, Stelică, Petrică și Mitică, să aibă dimensional cu ce depăși ca minune a lumii construcțiile faraonice ale Egipetului. Cu impresii încă proaspete de prin Franța, el mi-a dat din start 150 x 150 m baza piramidei, iar înălțimea cât Turnul Eiffel, ceea ce în metri cubi dă 22500 x300: 3 egal 2 250 000 m^3, iubito!

Și de aici încolo, concepțiile noastre artistice s-au despărțit, deși ajunsesem măcar la un consens de comoditate, că la un metru cub de spațiu

piramidal merge un cuplu de morți.

Ieșeau astfel ca necesari vreo patru-cinci milioane și, cu toată bunăvoința ce găsea pentru români după ce jertfiseră Baia Mare și Balcicul, adică arta pentru pacea Europei, el nu vedea de unde mi-ar scoate atâtea leşuri.

Era în august 1941, nu părea destul de artist, ca mine, și deocamdată nu avea motive serioase, presimțiri expresioniste, să se îndoiască de perspectiva de a serba, cu fast Goebbels-Riefensthal, 7 Noiembrie, de la tribuna din Piața Roșie, adresând plutocrației americane o ultimă rugăminte, *să nu mai întrețină Imperiului Britanic iluzia că mai este o supraputere*. Secolul al XIX-lea a apus după chiparoșii de pe deal odată pentru totdeauna!

– Oarecum cum și proaspăt la Berdicev decoratul Antonescu își imagina că va lua Odessa fără mari pierderi! rămase trează Dora, deși mângâierile lui pătimașe o adormeau, cum venise teribil de obosită și de stressată de la serviciu, cu o propensiune difuză și inexplicabilă spre *ceva* nedeslușit și pe nesimțite odihnitor, dar care azi, într-o nouă civilizație, noi știm că era nevoia umană protocronistă de a adormi cu telecomanda în mână și cu ochii înecați în lumea bună a serialului preferat.

– De fapt, își urmă el spovedania, amicul Dolfi ținea cu strășnicie la două chestii: unu, memorialul să aibă neapărat formă clasică de piramidă și, doi, măcar camera funerară pentru ritualuri de vârf să fie placată cu module populate de anumiți eroi autentici!

Ca artist bine cunoscător al tranșeelor și gazelor, al stivelor de morți din WW1, lui nu-i ardea să trișeze nici măcar la noi, la Alexandria.

Poate, Dora-Dora, că omenirea a pierdut când el, neavând părinții lui bani de meditații, n-a luat admiterea la Viena, nici la Arhitectură, nici la Arte Plastice. Intuia deci că vom avea PUG, PUZ, PUD și ce șpagă-ți iese ca urbanist.

– Adesea, originalitatea artistului în veac nou XX-XXI ține de materialul în care lucrează, de lemnul țapinat din pădurea de simboluri, de birotica birocratizării birocrației, de descoperirea de noi proceduri etc. etc.

– Unul se exprimă sudând între ele butoaie reformate, altul face colaj cu fulgi de găină de la Avicola, alta pune silicoane la vacile colhozului.

Hitler a rămas artist, vizionar în felul lui crud, și dincolo de 1933.

– Din păcate, a folosit ca materiale zeci de milioane de vieți...

– Noroc că Providența a dat omenirii, în compensație, pe umanistul Stalin! se puse Dora pe un râs nebun, mai bătând și din palme, încât Marius ridicându-se în capul oaselor, să-și aprindă o țigară sub mustața zburlită, chiar că nu mai pricepu nimic din ipoteza economiei de om a tiranului.

– Știi de ce-am întârziat atât? chicoti ea.

– Ai trecut mai întâi pe la Lecca, să-i prepari din vinete coapte pe jar celebra, mexican de picantă, salată de Odessa? se întristă el de parcă ar fi

claxonat pe lângă o doamnă cu cățel în ultima zi de vilegiatură.

– A trecut vremea când îi și găteam ca o proastă, bombăni ea lipsită de sentimente, ajutându-i arhitectului funerar inima să revină la loc. Am încetat definitiv să-i mai fiu bucuria bucătăriei de când am constatat lipsa lui de bărbăție, neputința de a-și învinge, în calitate de om cult, prejudecățile animalice de mascul dominant. Poate Lecca să-mi aducă oricâte crupe de hrișcă și oricâte vinete, că eu nu-l mai slugăresc! Când îl văz în fotoliul de paie, privind meditativ, din clasica lui Colonadă Vorontov, peste marea sidefie, spre Occident, *adică spre România Regală*, și trăgându-se distrat de zgârciul cravatei subțiri, ucrainene, zău dacă nu-mi vine rău, Marius! Mai mult cărturar decât Intelectual, cum l-a încondeiat geograful Voicu Ghizdavu, care dacă mai trăia, ar fi fost numit decanul Universității Multiculturale Populare din Odessa, să-mi moară ce-am mai scump dacă pot să-mi explic cum e cu putință, la vârsta și neputințele lui, să mai facă nenorocitul de mare sculă de doctor Lecca pe naivul!

– Ah! o pupă el drept în creștet. Sfântă simplitate!

Băuse Marius cât i se părea că fosta casă de întâlniri conspirative a căgăbăului era o corabie în legănare, din basamacul de culoarea zorelelor de la Pribegi, confiscat de jandarmii români și ucraineni de la colhoznici pe motiv că se consumă rafinându-l o mare cantitate de cartofi sau cereale, la instigarea culacilor care vor astfel, la ordinul imperialiștilor anglo-americani, să nu mai fie aprovizionate satisfăcător marile orașe unionale, cu deosebire noile centre muncitorești, unde se produce oțelul necesar blindatelor cu care Cominternul va supune lumea întreagă, încât să nu mai existe primejdia existenței *termenului de comparație* între a fi condus de o nomenclatură monocoloră și a fi lăsat să te lupți pentru existență în jungla confruntărilor și coalițiilor dintre mai multe nomenclaturi ale partidelor.

– Spasibo, Mariusea! Na zdarovie! murmurară tandru buzele ei vânăt-viorii ca samogonul însuși, ceea ce accentua parcă și mai mult dorul de țară, semn că nici măcar ei doi, ca ocupanți de înaltă calificare, nu percepeau ca pe un oraș *al nostru* Odessa, chit că era sora geamănă, clonată de Pavel Kiseleff, a Brăilei, poate cel mai interesant literar port al Dunării.

Briza, cu incitantă odoare de săruri și de alge fermentate, izbi ca nuiaua unei uriașe, transparente, zeițe a Iubirii, în mers, bogații în flori albe ciorchini ai bătrânilor salcâmi stradali, provocând o ninsoare Alla Bayanova Белой акации ca de suflete tinere de soldați, căzuți fiecare pentru escrocii din capul neamului său, tragedia speciei rămânând că pe cosmonauți îi caută luni de zile să n-aibă defecte, pe când pe politicieni îi alege electoratul cu ochii închiși.

– E ca o forfecare, șopti el cu ochii dați mult pe spate, această stranie lege de conservare ce caracterizează amorul tău cu lașul Grigri, Minodoră!

Pe când el, hoțomanul, se retrage în Țară de pe front, pretextând că are de dus la capăt o epopee biblică de dimensiuni alese deliberat enorme

cât... *Război și Pace*, asigurându-se astfel că va sta la domiciliu, în puf, mai pe toată durata sângerosului conflict Est-Vest, al tău tăticuț Leonida, ca și al meu Voicu brav luptătoriu nacionale, te educară invers, pă tine, să vii să te bați la Tiraspol, la Caffa Feodosia, înapoi la sanatoriu la Bugaz, la Vâlcov, aci la Odessa și mai știu eu unde pe la cele ambulanțe de-ai eliberat cu martori atâtea certificate de deces!

– Aici greșește marele psihiatru Liviu Lecca, Marius, țipă Dora ca și cum ar fi văzut nu pisica tărcată cafeniu, ci un șoricel, pe masa încărcată cu bunătăți de război, create de miracolul economic adus de *reimplementarea economiei de piață*, de către români, în Transnistria sovietică de până-n Bug. El contestă din șezlong artisticitatea ta pe criteriul de clasă, cum s-ar pronunța Pravda. Îi incapabil să emită judecăți de valoare medicală privind chiar producția de fericire a vieții mele, ca cuplu, cu Grig. Ce să mai zic de a găsi înțelegere pentru conservatorul Take Ionescu la 1917, când s-a învoit la Odessa pentru, refugiată aici cu familia, o frumoasă Adina Cordescu ce-i va fi și soție. Pentru că, ciolovek de știință năucă fiind, o forfecare a Lumii, ca a ta, Lecca nici poate concepe, cum i s-ar părea băloase și barbarului Ilia Moromeț acele fructe de mare din golful Napoli, cu care s-a intoxicat același unionist, mărind degringolada unui partid conservator și așa bolnav, cum îl vei mirosi și tu după 1989, când vei încerca să impui, în noua Europă, de la Bilbao la Astrahan, o identitate galițiană unică, din Macedonia până-n Prusia Orientală, ca un cordon sanitar separând, printr-o disperare recuperatorie hiperexpresionistă, Grupul celor cinci popoare exprimate din Occident de poporul rus exprimat din Est, – grecii lui Pericle având tot atâta legătură cu ai Irenei Papas cât romanii lui Augustus cu ai lui Sergiu Nicolaescu...

– Adică tu așa ai înțeles, își căută Marius porthartul cu mahorcă puturoasă, că eu vreau să adaug, la spațiul italo-spaniolo-franco-brito-ariano-rus, pe galițienii ăștia ca viziune a lumii specifică celor privați de o istorie proprie?

– Ce i-ar uni pe toți acești neexprimați nu poate fi, într-adevăr, decât acest, lung cât o zi de post, urlet hiperexpresionist, că de ce cei 5 + 1 nu i-au lăsat și pe ei, pe români, evrei și polonezi, de-a lungul veacurilor, să.

– Numai doamna Laura Done-Lecca, Dora, m-a mai înțeles până la orizonturi atât de profunde și cred că, în viitor, nu vă va egala decât o farmacistă, pe care am zărit-o eu în gara Sărata conducându-și dramatic soțul la o sigură moarte în Caucaz, își aprinse el o țigară înjghebată în grabă din hârtie de ziar german dinainte frăgezită între degete, în ceasuri lungi și albastre de reverie marină, sub pescăruși albatroși vestitori de furtună cu cer negru.

– Ce mi-a plăcut mie ție, își lumină copilăroasa lui amantă ochii cei verzi-cenușii ce înnebuniseră nu numai curvari profesioniști, ci și cărturari serioși, ca teologul Noveanu și filologul Damian, – în imaginea ta despre

mariajul meu, a fost tocmai sensibilitatea plastică de a sesiza că eu și Grig gravităm unul spre altul, atracția fiind sex irezistibilă, dar traiectoriile configurându-se, nu o dată, puțin paralele, încât el venind de pe front ros de oarecare pesimism, iar eu îndreptându-mă spre câmpul de onoare cu credință neștirbită în invincibilitatea Wehrmachtului, ne asemănăm compozițional cu acea nemuritoare scenă filmată de tine cu o cameră Aryflex împrumutată de la prințul Otto Runge: dinspre Ural trec triști spre Occident tinerii prizonieri sovietici meniți exterminării chiar de li s-ar da de la Breslau drumul înapoi acasă, căci nici celălalt SS Stalin Sovietic nu i-ar ierta, în timp ce dinspre Carpați vin exuberanți hitlerjugenzii neștiutori de superioritatea totalitarismului marxist asupra celui nazist și de Gulag...

– Câtă moarte!... Câtă moarte! gemu deodată Marius, pomenindu-se în nări cu un iz neliniștitor de cadavru uman, cum simți câteodată vara pe lângă cavourile de mântuială etanșeizate ale Bucureștilor noștri cei feriți de a-ți pute, până în primăvara lui 1944, concitadini striviți pe sub planșee de blochauzuri bombardate fără frică de puternicii Aliați.

Pisica se linse instinctiv pe bot, semn că dacă sursa duhorii n-ar fi vreun înecat adus de curenți la țărm sau vreun partizan parașutat, atins și rătăcit prin catacombe chiar sub casa ocupată de români, ci unul din acești ce s-au jucat ades cu ea, impresionați de blănița cafenie și de gingiile ei roz, ea n-ar fi ezitat, pe foamete, să se delecteze cu beregata acestui munte de proteine, grăsimi, zaharuri, idealuri, eresuri și substanțe minerale.

– Domnul doctor Liviu Lecca, surâse a lui studentă și asistentă doctorița pediatră Dora Glagoveanu, alintându-se ca o copilă bolnavă și nu prea, este de un pozitivism foarte bine înrădăcinat în realizările secolului, dragă Marius, scumpule, pisoiașule! El susține că, în principiu, a sucomba este ca și cum ai scoate receptorul TV din priză, încât nu mai are nici rastru, nici imagine, nici propagandă, nici sunet...

– Cu fireasca deosebire, hohoti lugubru locotenentul de cavalerie și agitație, a degradării rapide datorită vulnerabilității materialului organic, în apă și în aer cald, la activitatea microviețuitoarelor însărcinate de Creator a-l desfigura în așa hal pe mort, încât ființa omenească de-o seamă cu mine sau cu soțul tău Grigri sau chiar cu Lecca ăsta, să trăiască perpetuu sub călcâiul de oțel al groazei că un simplu glonte rătăcit îți poate reteza ție, *om cu operă*, **om cu viață orientată**, cum ar zice Ioil Borgiah, alexandrinul meu sfătuitor

– Ce să-ți reteze? plesni ea într-un hohot de râs cam prea vulgar pentru o doamnă pe faleză la Odessa, încât luându-și seama, urmă cu o glacialitate în profundă armonie cu seriozitatea nopții din jur, ce orbise până și clinchetul regulat al farului, din considerente prozaice de camuflaj negru peste tot, să nu călăuzească bombardiere vizând pe ocupantul român, peste marea brăzdată de traiectoriile corăbierilor importatori de lână de aur de calitate argonautică. Și totuși, Liviu ca taumaturg nu este un pozitivist

fanatic, Marius! În sensul că, să zicem, n-ar fi în stare ca ăla de te-a precedat ca nebun la Basel, Calvin, să se încreadă total în dogmă și precum acela a turnat un bun experimentalist ceko-Inchiziției, să-l curețe, pe un Servetus, descoperitor al navetei sanguine cord-pulmon, ars pe rug că nu prea vedea de ce l-am dauri pe Christ, din moment ce a fost zeu și se va fi răstignit dintr-un plictis Hyperion de carcasa de om... să-ți facă ție vreun rău...

– Această gelozie ucigașă a lui, crezu că înțelege pictorul, își are rădăcinile în relațiile mele amoroase din liceu cu doamna Laura Done-Lecca, în cele vagi belle-arte cu sora ei sculptoriță Cristina la 1935 sau în astea, cam bacoviene-n macabrul lor, cu tine, prea puțin de zei iubită, Dora?

– Dar nu este vorba de gelozie! protestă pediatra. Domnului doctor Lecca i-ar fi rușine să-și constate o trăire atât de carnivoră și bestială, rătăcită printre sentimentele sale ca o scrisoare de amenințare de pe front, să fie fidelă, în corespondența unei hollywoodiene la modă.

În critica ce o aduce Piramidei tale Comemorative și, hm, așa-zis ecologice, el pleacă de la o ipoteză nici confirmată, dar nici contestată vehement de comunitatea științifică planetară, în măsura în care, date fiind vitregiile războiului, ea și-ar fi putut procura *Tratatul despre sânge* sau măcar fascicula în care autorul glosează, nu numai savant ci și puțin artist, asupra unei întrebări pe care chiar tu, Marius mic și scump, i-ai pus-o în calitate de magistrat, anchetator și penitenciarist: cu cât timp înainte sau după încetarea circulației sângelui se produce moartea capacității cetățeanului de a crea, adică decesul? Oare, nu poate presupusul mort să simuleze automatic mașinal trăirea încă?

– Nu știm exact! răspunde cu seninătate marele nostru pedagog. Nu putem decât conveni că, de-o pildă, încetarea activității cerebrale ar putea fi un reper.

Problema fiind că încetarea funcțiilor creierului se poate derula în etape foarte eșalonate și aparent lipsite de conexiuni una cu alta, cum se întâmplă, să zicem, cu o întreprindere nefalimentară, lichidată de șmecheri încet-încet, fără traumatisme nici pentru cei din jur, nici pentru personalul propriu, diminuat pe nesimțite.

– Cu alte cuvinte, te întâlnești cu cel ce a început să moară și nu constați nimic deosebit. Își vede de treburi, conversează, e capabil să-ți răspundă la întrebarea despre ce-i mai fac copiii, sau să-ți analizeze, cu o mare finețe la descâlcirea dedesubturilor, cutare declarație politică. Are până și planuri de viitor, dar procesul care-l va duce în mormânt este deja declanșat de vreo lună și niciun tratament medical sau vrăjitoresc nu îi va putea îndulci cu zaharină sorocul, năzuind ca sfârșitul să aibă alt deznodământ!

– După cum și dincolo de încetarea unui mare număr de funcții vitale, chiar începând binișor putrezirea, descompunerea și alte fenomene care ne fac silă și groază de cele ce se vor petrece cu, iarăși eu apreciez că

nu știm prea bine când încetează chiar totul, totul.

Și acum devine limpede, ca apele cu proprietăți terapeutice colectate de mine în cadrilaterul de calcar galben Mihailovka, Petrovka, Dalnik, Tatarka, precum și în fâșia dintre limanurile Hadjibei și Kuialnik, cum îmi palpită inima de om de știință la gândul piramidei de tablă zincată, de conserve de om din tablă zincată vreau să zic, m-ar interesa să fac anumite, mărginite tehnic deocamdată, măsurători în camera de ceremonial, asupra unor eventuale perturbații ale unor constante fizice și chimice cunoscute, precum și asupra generării unor tulburări de comportament, la persoane ce s-ar oferi să se claustreze, suferind presiunea celor 350 000 de cadavre relativ proaspete și, după intuițiile mele, nu total moarte, în sensul în care ar putea fi o bucată de tibișir de origine marină.

– În concluzie, avizez pozitiv proiectul lui Hi și al domnului locotenent de cavalerie și propagandă pictor și arhitect Marius Ghizdavu, de a se înălța, pentru aliatul german, o piramidă funerară cu baza de 100 x 100 m^2 (două pogoane) și înălțimea de 50 m, amplasată pe râul Vedea, în aval de Alexandria, pe un platou reperat și balizat de aviația noastră, între localitățile Poroschia și Țigănești.

Despre poziția exactă a camerei de ceremonii în acest colos, nu mă opun să coincidă chiar cu centrul de greutate al ansamblului și, întrucât îmi imaginez că Führerul, după deportarea noastră, a românilor, ca slavi 30%, a mai tuturor românilor, între Nistru și Nipru, ar putea accepta să se odihnească pe vecie pe pământul așa-zis germano-dunăreano-pontic, adaug că se impune cu necesitate placarea celor șase pereți, ai Incintei Funerare Supreme, în roșu-negru-alb, utilizându-se ce materiale, îndeosebi granit și labrador, se vor putea refolosi după cucerirea Moscovei și dezafectarea mausoleului călăului poporului rus, Lenin.

Cât privește obligatoria flacără veșnică, ce se obișnuiește în astfel de spații de reculegere, propun ca ea să aibă formă de lumânare și să fie ținută de o mânuță de copil, pentru al cărei modelaj o recomand, cu multă căldură, chiar pe cumnata mea, domnișoara Cristina Done, sculptoriță neoclasică de renume internațional, după succesul recent al expoziției portretistice itinerante, prin orașele Germaniei naziste și ale Italiei fasciste, în drum spre Franța gloriosului mareșal Pétain și, poate, spre Spania războinicului Franco și Portugalia monahului Salazar.

– Ca om de stânga, tot atât de neîncrezător în om precât bibliotecarul ăla din Alexandria, Ioil Borgiah, de care ți-a vorbit în pat, micuță Dora, bezmeticul de Marius, năuc de-atâta basamac, interzic pur și simplu să i se sugereze proprietarului poporului german, Hitler, ipoteka că a înălța o piramidă de 300 metri, pe o bază de 150 x 150 m^2, nu pune probleme de rezistență nici cât copleșitoarea cupolă propusă de Speer pentru Kasa Poporului ce ar împodobi noua capitală a Reichului, zisă *Germania* și înălțată peste Berlinul demolat.

Și nu pentru că extinderea capacității de cazare funerară pretinde un salt de la 350 000 la vreo 4-5 milioane de cadavre proaspete, iar acești numeroși eroi trebuie neapărat produși și furnizați, mă opun, ci pentru că, deocamdată necunoscându-se cu certitudine dacă există sau nu *Parametri Ascunși* ai morții și ai vieții, niciun expert responsabil nu s-ar încumeta să anticipeze ce *efecte psihice*, și chiar mai mult decât psihice, ar putea avea o asemenea gigantică piramidă, de stârvuri în conserve din tablă zincată, asupra tineretului de elită, adus să presteze jurăminte, sau asupra ștabilor înșiși, veniți cu reporteri și coroane pentru popularitate, sorbind de prin rigole, de sub crusta închegată brun-cheratinos, ce iluzie de sânge eroic se va mai fi scurs sub enorma presiune, din acei inocenți, al căror număr nu e semnificativ în sine, deoarece zecile de milioane de morți ale acestui macromăcel imperialist și ideologic nu vom mai avea resurse oratorice să le regretăm, din moment ce, după estimările mele, în ultima treime a secolului și așa prolific, din exercițiile astea de nemurire, pe care le practici tu, Dora, când cu mine, când cu Ghizdavu, când cu bietul Căinaru, amărâta noastră de specie se va îndesi rău, cu încă 3 miliarde (!) de potențiali hitlerjugenzi, sau partizani staliniști ce-ți ucid ofițerul german ocupant, conștienți că a doua zi va fi spânzurată o întreagă uliță de cetățeni sovietici, bătrâni, femei și copii chinuiți de grija supraviețuirii de pe o zi pe alta, adăugându-se astfel carne nouă la *cealaltă* piramidă, cea bolșevică, de zece ori mai voluminoasă decât naiva realizare memorială a totalitarismului nazist, care nu era exportabil și deci nu se putea așeza, cu poporul său, în raportul parazitului universal-marxist cu victima sa.

– De ce este noapte?

Cine oare se împletici în beznă și căzu de această întrebare puerilă?

Poate pisicul, nu caucazian ci de pe Nil, unde ai lui au fost adorați statuare secole lungi, poate milenii.

Marius detesta să i se amintească în pat de alți masculi, chiar atunci când nu-și asuma nicio obligație față de femeia iubită, om cu bună sorbonă juridică, încheind un fel de contract cu partenera, chiar de la începutul concretizării legăturii, avertizând-o că eu sunt un om cu *viață orientată* și nu am voie să jertfesc decât Operei mele totul, nu e bine să te îndrăgostești prea tare de un damnat cum am ales să fiu eu, pentru că astfel de poeți sau sfinți blestemați atrag în genere trăsnetul, nenorocirile, Nefericirea...

– Noaptea este concepută, chicoti ea, prea tânără să realizeze ce jignire aduce amantului, – pentru ca Grig al meu, dragul de el, să scrie în liniște un nou episod din telenuvela sa, însumând din auzite niște indiscreții din viața mai multor familii, exact în timpul Reîntregirii Neamului.

– Nu, pipăi fără ochelari spre noptieră căutându-și pipa Lecca, eu cred că noaptea e planificată de Creator, adică de Evoluție, pentru, în plan fiziologic, regenerarea elanului vital și a capacității de a-ți servi patria, iar în domeniul manipulării ființei conștiente de sine, amăgind-o să accepte să

trăiască. Alternanța lumină-beznă e ca un rit practicat mașinal de Cosmosul însuși, pentru a ideologiza pe bietul om că după război vine pace, după tiranie libertate și după mizerie opulență... Speciile *Homo totenkopf* și *Homo fessus* cad în capcana asta, văd numai cursul, nu și recursul, văd ziua de după noaptea momentului nu alternanța, ci numai puținii *Homo solus* se pot **luceferiza** și contemplă, ca Gagarin de sus, planeta noastră îmbrățișată simultan de umbră și strălucire!

Zdrențe, zdrențe, norișori de origine română veneau din larg spre clasica Odessă, dinamizând perfectul disc al lunii în proporție de cel puțin 80%, în timp ce, chiar sub nasul patrulelor, într-o casă cu rezonanță italiană, al cărei var roz cădea dezvăluind un altul azuriu ca flacăra de aragaz, doi partizani și o partizană, ea la pian, ei doi la vioară și violoncel, profitau de sentimentul de securitate că au ieșit de sub supravegherea melomanilor turnători, pentru a exersa, cu o jenantă concupiscență la nou, ceva ce mirosea a ploconire dinaintea străinătății înconjurătoare, elegiacul *Trio în Re minor* al lui Serghei Rahmaninov, desțăratul care de-aia și era trist, fiindcă n-avea nicio șansă de a ajunge prim-ministru în Rusia, precum alt mare pianist, Ignacy Paderewski, cândva, în acea parte a Rusiei numită Polonia, fiindcă ce-i despărțea, – apăruse căgăbăul și agitpropul, consecința fiind că te judecă electoratul cum că de ce n-ai stat tu la un loc, să savurezi cu noi salamul cu soia, colbasaua cu hrișcă, cașcavalul de Scornicești cu colastră și Dracula mai știe ce!

Astă muzică a dorului și exasperării se înălța piramidal până la stele și Marius Ghizdavu își întrerupse rondul de noapte, încremenind cu tot cu murgul său ce călca pe un șarpe, simțind din strălucirea acelor lacrimi cum se repede spre el, ca o genune gata să-l soarbă, toată imensitatea sufletului slav.

Instinctiv, ca să nu se rupă ceva în el și să nu dezerteze, tânărul locotenent se puse pe a raționa, a analiza, a se dumiri ca artist *cum a făcut altul*. Două cincinale mai târziu, încă invidiind puritatea acestei construcții, creșterea cumva fractală dintr-un motiv sărac, dintr-o celulă, aproape o carceră melodică, introdusă repetată obstinat la pian de Țurcanu, ridicată în slăvi de vioara lui Goiciu și rătăcită în infinit de violoncelul de turneu al lui Maromet. Premonitoriu poate pentru arta cu adevărat elegiacă a unei gospodine din Est, de a crea minuni culinare plecând de la te miri ce trei morcovi îi oferă piața și viața. Și Viiața, da.

Departe, sub lună, o dâră marină din solzi de ceară fragili, un vis sau un semn de moarte, în conexiune cu retragerea noastră din Crimeia pentru a lăsa timp de prefaceri pentru primit la Stalin oaspeți dragi, anglo-americani, în legătură la fel de bine, luna amară, cu alți supuși ai Regelui nostru Mihai, evrei trimiși de Flota Roșie în adâncuri, aflase Clara Honig, doar pentru vina de a fi evrei și pentru a nu supăra Imperiul Britanic cu arabii în Palestina.

– Te-aștept cuminte să-mi povestești ce-ai văzut în Transnistria și-n capitala ei, Odessa! o auzi în zvâcnetul depărtat al talazurilor abia când trioul sfârși partea întâi, reacordându-și instrumentele cum își întinde pisica ghearele.

– La Odessa, instinctiv se apără el imediat, n-am văzut ce-ai vrea tu să-ți confirm, pentru că pe 15 octombrie 1941 eu eram trimis la Țiganca, pe Prut, la vreo 15 kilometri de Bârlad, să fotografiez primul Cimitir de Onoare amenajat din Războiul Sfânt, vreo 300 de eroi din cei căzuți în iulie pe Dealul Epurenilor, în celebrul cap de pod al revenirii administrației românești în Basarabia. Cruci din două scânduri, rareori cu nume, gradul, regimentul și contingentul eroului – Infanterie și Vânători de Gardă. Iar prin Transnistria, eu am avut totdeauna traseu fără abatere, calea ferată Odessa-Nikolaiev, iar de aici variante, Dnipro-Harkov sau Herson-Mariupol-Rostov pe Don-Morozovsk (sau Krasnodar în Kuban, pe drumul Caucazului) - Stalingrad. Ferma model a lui Otomega era chiar lângă Odessa, treceai prin Fontanka. Cultiva experimental alune americane (arahide).

Ecvestru, sub lună, pe un promontoriu lângă casa italiană a negustorului neștiutor că piatra-i de mormânt va fi declarată bună de dus în Reich pentru pavaj sau chiar pentru concasare, îmbunătățind cimentul marii rezidiri a Europei, Marius Ghizdavu își mușcă meditativ vârfurile mustăților încă negre și fioroase.

Ar vrea să intre la cei trei partizani și, ca artist, să se milogească de-un nu știu ce *Trio* de Brahms, pe care i l-a povestit Otto în iarnă, la încercuire. Este însă și unul dintre cei mai iscusiți ofițeri ai Regimentului 4 Roșiori Regina Maria. Știe că de va pune degetele înmănușate fin pe clampa de alamă, va fi destul: întreg mirajul se va duce în sus cu muzică și arhitectură cu tot!

Așa, se mulțumește să asculte neclintit, încât vremelnic pare că noua administrație românească a Odessei a și înălțat în bronz pe Dracula pe cal cu potcoava pe șarpe, scrutând cuceritor fierăria contorsionată în lupte a portului și, dincolo-dincolo de ea, nu Balcicul, nu Varna, nu Burgasul, ci chiar Bizanțul, a cărui stăpânire de către români, cine știe, poate că ar fi permis Occidentului să-și dovedească aici, pe lumea aceasta păcătoasă, amărâtul lui ogârjit creștinism, eliberând de exploatarea păgână Locurile Sfinte prin folosirea ca bază de atac a acestei stânci a românismului, nu după niscaiva Cruciade, niște copilării față de a lui Antonescu și Hitler, să ajungă la coexistență pașnică seculară și comerț cu materii lascive și condimente mozartiene răpite din serai, în timp ce atâtea teribile moaște, încă vii după doctrina privind relativitatea sângelui a doctorului Lecca, așteaptă, așteaptă și tot așteaptă izbăvirea...

3

Spaima că, străină altfel decât una de hotel, camera în care te conversezi cu una dintre cele mai râvnite doamne ale nobilei colonii românești, consolidate la Odessa Casablancă întâi în Refugiul din 1917, apoi drept consecință a Pactului Ribbentov-Molotrop, poate sări în aer cu tot cu așternuturile furate minerilor din Krasnodon de ofițerii români, își are virtuțile ei creatoare. Spiritul se eliberează de constrângerile jegoase ale realismului. Cum arhitectul german, din Berlinul mereu mai coventryzat de aviația pre-NATO, închipuie cupole în stare să înghită în tambur chiar Casa Boborului, adică cea mai hardughie împreună zidire înălțată efectiv de vreun totalitarism, tot astfel Marius Ghizdavu, angajat urbanist de cimitire la Ministerul Propagandei, în ideea de a evita a mai cădea în vreun cerc de investire trasat de strategii țărani și muncitori, sprijiniți de plutocrația americană, încearcă să stoarcă totul din motivul funerar: comasarea majorității eroilor într-o singură piramidă, poziționată în vestul Câmpiei Burnazului, pe care în mod cinic o confundă în rapoartele ce telegrafiază către partea germană, cu Stepa Bărăganului, a cărei capitală o consideră a fi Bucureștiul.

Când Hitler citi această constructivă propunere românească, rămase țuț. Ocupat până peste capul lui mare cu treburile conflagrației mondiale, născute din neputința omenirii de a găsi o strategie democrată împotriva pericolului ce amenința Civilizația, din momentul în care Cominternul a decis să industrializeze imperialist, deci să înarmeze până în dinții de viplă Uniunea Sovietică, sensibilul pictor și arhitect al Reichului nu dăduse uitării Sâmbăta Morților din 6 august 1941, când pe pământ străvechi românesc, la Berdicev, după decorarea evidențiaților în combaterea bolșevismului, s-a destrăbălat și el puțin, îngăduindu-și a rătăci cu frumosul locotenent de cavalerie Marius Ghizdavu, printr-un lan de secară și slobozindu-se pe un tufiș de răsură, ca un băiețandru așteptat mai încolo de gagica lui, cu avertismentul faustic wertherian al mărăcinilor. Dimpotrivă, fusese pe vecie cucerit de critica devastatoare ce acest rusofon din Pribegi aplicase Franței populiste și, cu spume, monarhiei britanice, exprimându-se-ntr-o germană impecabilă, cum nu se poate deprinde cu profesor universitar, ci numai cu o guvernantă frumoasă și săritoare.

Reținuse atunci, ca utilă în cel mai înalt grad, observația valahului că degringolada de la curtea britanică, unde un rege abdică de dragul unei americance, ale cărei farmece sunt tot atât de enigmatice pentru popor cât pentru Marin disocierea ce făcea Codin între upreajcă și harnașament, –

este de natură a compromite însăși ideea de monarhie constituțională, cu repercusiuni poate și în România, unde atâția neisprăviți abia așteaptă să se coțopenească în capu' Țării!

– Cu alte cuvinte, glumise Führerul, vezi în sistemul monarhic o chezășie a ierarhiei valorilor, la semințiile fără aristocrații consumatoare de artă, ale căror țări nu prezintă interes pentru turismul cultural?

– A! Nuuu!!! se apărase locotenentul, cu o luminiță jucăușă în ochii de culoarea castanelor pariziene. Asta ar însemna să cerem prea mult de la o singură instituție, ar fi și absurd.

Știu însă că în țările de religie bizantină, castrarea faraonului pe care-l slujește fastul bisericesc și expunerea sa gol caricaturiștilor și emisiunilor de hihiliză, sub formă de *președinte*, generează zi de zi, între două călduri electorale, valuri-valuri de vulgaritate, insuportabile artistului predispus la sinistroză. Nimic nu mai e sfânt, atunci, în asemenea istorie stătută. Îți dai seama că, la Judecata cea din Urmă, care va fi mai degrabă una a semințiilor decât a indivizilor, neamul tău se va înfățișa nu cu două trenuri deraiate, pe blănile cărora să stea scris cu o mână de copil că acestea sunt realizările noastre, ci cu un pomelnic cripto-fesenist de justificări cum că găurili perforate în bănci, sub oblăduirea constituției iorgovane, nu ne-au îngăduit să alocăm mai mulți bani de Cultură, pe măsura adevăratelor noastre *opere-lipsă*, a căror inventariere camaradul meu, locotenent de cavalerie Jenică Noveanu, avansat căpitan la Divizia de Gardă pentru actele sale de bravură, a început-o în aprilie 1939, de Paști, la sugestia tatălui meu, care i-a sugerat și titlul *Marea Recuperare*, pentru monumentalul său lexicon...

Fermecat de zborul unor lăstuni pe deasupra carpenilor din peisaj, Adolf nu înțelesese pe moment unde bătea Marius cu aceste mult gustate chiar și de o gloată mai selectă retrospective despre viitorul anterior.

Abia în avionul ce-l purta înapoi în regiunea Kaliningrad, la locul de muncă, descoperise experimentatul trișor german stratagema aproape ca de alba-neagra a șmenarului valah: marele patriot român, divagând-divagând despre o republică carpato-ponto-bugeană, emanată din fesenismul antonescian, își urmărea, cu o consecvență de leoaică înfometată, o pradă de importanță vitală pentru orice *Homo solus* dispus a jertfi totul Operei sale. El voia să deducă, din reacțiile interlocutorului, dacă stăpânii celui de-al Treilea Reich mai au în vedere vreun... viitor pentru România! Concret, dacă mega-analistul din *Mein Kampf* s-ar fi angajat într-o perorație vizionară, pe probleme de Misiune Istorică a statului român, între ruinele vechilor greci și năucitoarea dar ineficienta, ca un set de proiectile reactive, antropologie rusă, atunci însăși acceptarea acestei discuțiuni dintre partea germană și cea română, însemna că s-o implementa cândva Ceva cumva ca o Axă între două *varietăți europene de om*, care-și recunosc reciproc dreptul la Gaist pe acest continent al zeilor, ajuns în jalnica situațiune de a pierde hegemonia mondială din pricina unor... cică-intelectuali, care și-au

propus să extermine adevăratele elite, slujindu-se de muncitori și țărani, aleși pe criteriul urii de clasă sau de rasă, ca de niște călăi nevinovați în bestialitatea lor.

Prietenul fermierului de cernoziom și sânge nobil de pe valea alsaciană a bătrânului Rhein, obișnuit a trăi virtuțile peisagistice ale lucrăturii divine mai mult la cota 1400 sau 2000 de la Berchtesgaden, unde nimic nu-l împiedica să se simtă la înălțime, pe când la locul de muncă putea citi note informative că îl contestau unele personalități, la a căror opinie totuși ținea, profita de neasemuitele ore de libertate, ce obținuse grație fotografului român și le aprecia sorbind aerul de Berdicev, puțin sub latitudinea geografică ce leagă Liovul de Kiev, ba mai rupea din când în când și câte-un spic țepos, de secară iarovizată după metoda cartofilor a lui Lîsenko, îl trecea prin dinții galbeni, lăsându-și pe spate șepcuța de doc ceaușistă și nădușită, apoi improviza cum ar da indicații și orientări, ca și cum Marius Ghizdavu ar fi fost predsedatele colhozului, insistând asupra aplicării celor mai noi cuceriri științifice, scenă cu totul înduioșătoare dacă ne-am gândi ca nostalgici, în final de mileniu, la nimicirea cercetării, și cercetătorilor ca statut, în așa-numita de către profesorul secundar Micșunel Tomoioagă, *republica răsprofilor*, crezută de un Alin Vișan nedreaptă și tot atât neviabilă ca și aia de la Weimar și pregătindu-i, în consecință, un 2007 pașoptist cât mai zguduitor.

– Domnule Antonescu, mărturisise ulterior Führerul Conducătorului, să-mi moară ce-am mai scump dacă exagerez, dar în cazul în care aș dispune la dimensiunile Reichului, în afară de Goebbels doctorul, de patrioți de calibrul acestui Marius Ghizdavu, atunci m-aș putea retrage liniștit să-mi sfârșesc viața ca Churchill, pictor pe lacuri alpine, pentru c-aș ști cu certitudine că din sacrificiul generației mele și a celor mai noi, la momentul potrivit, se va înălța iarăși, în și peste abjecția consumismului static american, stindardul omului superior, pentru că mormolocii din capul Rusiei, ca nomenclatură pluralistă, nu vor trece niciodată la construcția unui capitalism real, în măsură să valorifice resursele acestui vast teren viran de la Elba la Amur, ci tot de agresiuni păguboase se vor crampona.

– Domnule Ghizdavu, se întoarse brusc dinspre floarea de răsură spre român interlocutorul german, astfel de ambarasante voite sondaje și tatonări perfide nu-și au locul între amici și aliați. Spuneți și în Țară lucrul acesta! Primesc tot felul de strigăte de alarmă, că să nu întărim massa slavă ducând o politică de încercuire a României. Am reținut sugestia *unei pane latine românești pe Valea Timocului până la Salonic*, care să despartă slavii Bulgariei de slavii Serbiei și mă străduiesc în acest sens, cu aliatul nostru Mussolini, care duce greul războiului în Africa și Mediterana, străduindu-se să refacă în toată strălucirea ei gloria Romei. În ce privește politica de *re-latinizare* a întreg spațiului balcanic, cerută de români, se conturează cu claritate, pentru oricine privește cu atenție hărțile, trei

direcţii strategice, alese cu înţelepciunea-i deficitară în teren tactic, dar corectă ca viziune operativă, de către Marele Duce. Nimicirea blocului slav de la sud de Dunăre se derulează deja, după anexarea Sloveniei şi crearea provinciei Dalmaţia, străveche parte a Italiei, cu scopul de a tăia, oaspetelui slav nedorit la vest de Ural, accesul la Marea Adriatică. Nimicirea obscurilor albanezi, de religie musulmană, inacceptabilă pe pământ european, a început încă din aprilie 1939 şi aţi comentat-o la Ziduri, de Paşti, foarte ostil Axei antibolşevice, iar a grecilor turciţi, care nu au cu-ai lui Winckelmann legătură nici câtă-ntre felahul de azi al Nilului şi marele arhitect Imhotep de la Memphis, se află în curs de desfăşurare. Nimicirea turcilor doar... Trenează niţel, fiindcă Occidentul, după vagi altercaţii, a ajuns la... coexistenţă paşnică jenant de repede, cum râdea şi Vlad Ţepeş. Împingerea lor înapoi la poalele Pamirului, sau în stepele Mongoliei, spre China, este o sarcină imediat postbolşevică, unele poziţii strategice, esenţiale ca baze de plecare, fiind ocupate deja. Ducele a pregătit luarea Dodecanezului, pentru o lovitură mortală spre Ankara, venită dintre Cipru şi această străveche Cretă ariană, pentru care şi noi germanii am făcut uriaşe sacrificii.

– Nu prea cred eu, râde-n carpen la Berdicev, în arşiţa dinspre Galiţia sa dragă românul nostru, greu încercat de-a lungul şi de-a latul istoriei, că steagul turcului o să se-nchine doar la vederea celor ţevi albe macaronare, îndreptate de pe amintitele insuliţe, asupra acelui ţărm enigmatic al Asiei Minore, născător al creierelor de copil ale filozofiei greceşti şi al filozofiei ca atare. Eu mă alătur generalului de propagandă Horea Bratu, al cărui raport către avocatul Mihai Antonescu de la Externe, menţionează în trei rânduri că nu vom putea aduce Turcia în Cruciada Antibolşevică chiar contra viitorului ocupant marxist al Bizanţului, ce va pune stea de rubin unde au pus ei Semiluna-n locul Crucii, decât atunci când diviziile de vânători de munte române vor coborî biruitoare, din cadrilaterul de safir al Micului Caucaz, respectiv Kutaisi, Tbilisi, Kirovabad, Leninakan, pe longitudinea de 44, până la cotul Dijlahului, aproape de porţile Bagdadului, cu dublă perspectivă: ameninţarea interceptării, de către ai noştri, a comunicaţiilor engleze dintre Golful Persic şi Marea Mediterană şi

– Şiii? mormăi Führerul ca un copilaş căruia bunicul îi povesteşte viaţa lui Napoleon, că-n Moscova ademenitoare era prada adusă de Kutuzov de la Iaşi.

– Şii? căscă, pisică somnoroasă Dora, la Odessa, aproape ca monstrul de la Rastenburg coborât din cer spre Vinniţa. Nu mă miră, Marius, c-ai putut dialoga cu el în carpenul cela sur. Dacă Naţiunile Unite, ce vor ocupa câtă Germanie pe hartă va mai trasa Cominternul, nu vor reuşi să *bage* satisfăcător în magazine potol, atunci se vor reînfiripa nostalgiile pă peste tot! Şi e şi normal să fie aşa: la penurie, la mizerie reală, să se testeze ireversibilitatea denazificării! Altminteri, presa anului 1938, a

drumului spre anularea Tratatelor Războiului Unu, prin tranșarea Cehoslovaciei noastre la München, de către popoarele exprimate în universal, vorbește cu respect, de *domnul* Hitler și de *domnul* Mussolini, ca și cum ar fi tot atât de *domni* ca *domnii* Daladier și Chamberlain! Să moară fetițele mele amândouă, sau să se-mbolnăvească de să stau cu ele prin spitale, dacă văz eu azi vreun motiv să fii tu inhibat, timorat și panicat că după Războiul Doi Mondial, o să fii tras la răspundere doar pentru c-ai stat la intimitate, cu dușmanul genului uman, și nu l-ai strâns de gât sau nu i-ai dat vreun picior să cadă de sus!

– La acel moment, august 6, anul 1941, Adolf Hitler își cam spălase pentru mine vina pentru câte rele știam de la Focșăneanu și ginerii spioni ai lui Moga, anume umilințele ce pătimeau românii sub horthiști după Diktat, nu atât exterminați sau izgoniți spre sud, ci mai rău încă, tratați *ca suboameni, ca vite, înjugați, batjocoriți și bătuți*, cu acea barbarie asiatică atât de dragă Vienei, Kakaniei, uitând de ce anume agonizase imperiul austriecilor, Habsburgilor, cât să nu piară înaintea celui al prusacilor și mai ales cât să nu piardă pariul longevității cu-al rușilor! Câteva ore, gravitând ca un planet în preajma celui ce jertfise graalic sânge nordic de preț, pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei, oropsite golite de un sistem țarist sovietic capabil să deznaționaleze ireversibil, ca proporții etnice și ca mentalitate, această Românie de Est, aproape c-am fost și eu vrăjit de fațetele ca de telenuvelă ale personalității, vizibile îndeosebi la peliculele color ce i le-au lucrat colegii mei naziști la Obersalzberg, la cota 1400 sau mai susuleț, ba în vizită la copilașii lui Speer, ba jughinindu-le pe fetițele lui Goebbels, ba conversându-se cu Inga Ley sau antrenându-și cățeaua Blondi, – un pașnic austriac spătos, cu pelerină de vilegiaturist, cu pălărie și baston...

– Care va fi, l-am sondat într-un moment de vulnerabilitate lirică de privea fără de țintă-n sus lăstunii negri și iuți, soarta evreilor, țiganilor și eventual a gauasiaticilor trecuți dincoace de Ural prin politica PCUS de homosovietizare?

– Deocamdată, și-a întins el tălpile dincolo de pătura aspră din păr de cal kirkiz, arătându-și șosetele unsuroase de sudoare, vărgate bej-brun ca felia de tort, nici eu și nici consilierii mei, nici aliații noștri, nu avem o idee prea precisă despre configurația finală a hărții politice și etnice a continentului, poate și a lumii. Acum, interesul nostru comun este să zdrobim Rusia, înainte ca plutocrația, cu uriașele resurse americane, să încerce ca-n trecutul război, să-ncline balanța-n favoarea imperiului monarhiei britanice și a imperiului republicii franceze...

– Erai singur cu el, fie și în vis, îl privi rece și bănuitoare Clara Honig, de ce n-ai încercat să-l sugrumi? Să-i fi dat cu ceva în cap! Cu trepiedul. Găseai pe câmp vreun pietroi, vreun băț, poate chiar vreo pușcă abandonată de partizani.

Dacă aveai în tine imboldul de a scăpa Istoria de acest monstru, inconștientul tău ți-ar fi furnizat din nimic cu ce! Dar adevărul este că nu te preocupa să dai o asemenea lovitură, care te-ar fi făcut și pe tine nemuritor, e drept că nu ca „artist", poate că tocmai astfel de calcule te opreau!

– Dezbolșevizarea Rusiei de către naziști, urmată de fireasca denazificare a Europei de către atlanți! Așa gândea bucureșteanul în 22 iunie 1941 și *aceasta* era singura șansă a României să evite sugrumarea de către un partid, nu eurocomunist ca la Budapesta, Praga și Varșovia, unde s-au încercat reforme, ci marxist totalitar sadea, ca la Tirana, Phenian și Phnom Penh!

– Voi românii, izbucnise Hitler în râs, cum zăcea cu brațul de-i tremura sub ceafă, o să aveți cel mai mult de tras dacă noi stârpim insuficient bolșevismul, încât să-l mai poată revigora ăștia de vor să se întâlnească să dea Carta Atlanticului de la bordul lui *Prince of Wales*, atlanții cum le zici tu, săptămâna viitoare. Churchill și cu Roosevelt vor exalta la mișto „dreptul popoarelor de a alege forma de guvernământ", he-he, pe ascuns uneltind a-l folosi pe Stalin ca mercenar suprasuperdotat, în stare s-azvârle-mpotriva Wehrmachtului-și-armatei-Regale-române *întreg* potențialul sovietic, îndeosebi pe-ăl uman, o risipă nemaiauzită-n istorie, rezultând 20-30 milioane de morți, genocid care, pentru noi doi, ca artiști, sare-n ochi dintr-un afiș de propagandă și agitație, capturat de comandoul vostru Focșăneanu, Dabija, Supeanu, Hulpe, pe care l-aș decora pentru bravură. Führerul de la Kremlin apare pe fond roșu, împingând obscen, cu... luleaua fumegândă, o biată mușuroime de pedestrime, dotată cu sânețe lungi medievale în contra panțerelor mele. Fără discuție, vor mai urma destule alte afișe, pe măsura și norocul bătăliilor, o excelentă caricatură înfățișându-mă chiar pe mine c-un fel de sac de amărât pe cap, jelindu-mă după pierderile suferite la Stalingrad, chit că, doar ca să ia forțat Kievul, *în cinstea lui 7 noiembrie* 1943, STAVKA și PCUS vor jertfi cu larghețe *sute de mii* de tineri, cifre peste ale mele, fiind dealtfel specific, oricui a-nvățat politică sub steaua de rubin a Kremlinului roșu, cinismul că gloata, de ce-i chemi copiii la moarte sigură – în război, la munci sau la înfometare – de-aia te consideră mai erou salvator, însă cu greu s-ar putea găsi material mai bun decât ăla furnizat de agenții tăi pentru a ilustra *esența acestui război*, deja afirmată până în prezent, de ezit s-o mai iau spre Moscova și-mi cam vine să merg spre Sud: această nomenclatură roșie nu cunoaște instituția demisiei, ca mod de-a părăsi ciolanul puterii, ci numai împușcarea decisă și executată de aparatul încredințat unui Ejov sau unui Beria! Pentru o astfel de mafie alogenă, cu legi proprii de autoepurare, după ce le-a nimicit rușilor aristocrația, biserica, avangarda și literatura, da, și literatura, pentru că, vezi tu, *a spune* că Gulagul nu e o realizare cu care URSS să se mândrească, e ca și cum Dostoievski nu ne-ar fi lăsat decât *Amintirile* sale, da, Marius,

pentru o asemenea dubioasă adunătură de bandiți, faptul că o sută de femei ruse cad de epuizare și de foame săpând un șanț anticar la periferia Leningradului, de unde fusese răgaz la discreție să fie evacuate, nu interesează decât în măsura în care, de la o organizație de partid inferioară, se poate raporta mai sus că groapa a fost săpată!

Ar fi atunci nebunie curată să-mi sacrific eu cele mai bune elemente ale sângelui nordic german, cernute prin sitele necruțătoare ale războiului din Franța și din Galiția ta, pentru a obține o capitulare a Moscovei, cucerind-o zid cu zid și catacombă după catacombă, când mult mai comod este să o sufoc, tăindu-i resursele, în principal Sudul, de unde vin hrana și energia, ca să nu mai vorbesc ce lovitură psihologică este să le iau familiilor activiștilor Crimeia și Caucazul, cu tot cu puzderia de case și palate de odihnă, în care benchetuiau odinioară acei stăpâni țariști, de origine germană, care dacă n-ar fi fost răsturnările din 1917, ar fi putut primi prin țarul Nicolae al II-lea, la Versailles, Balcanii cu Istanbul, Balcic, Plovdiv și Caracal cu tot, grăbindu-se inevitabilul proces de desființare a granițelor intraeuropene, de la Atlantic la Ural, la Amur și la Pacific...

4

– Să-i dau, să nu-i dau Agnieszkăi bani de kosmetologhie? privea Marius chirurgical când spre Institut Krasotî și Teatr Chaplin de pe Splaiul Pirogovskaia, când, departe la dreapta, spre Ploșciad Lenina și Finliandskii Vokzal de pe Splaiul Arsenalnaia. Unul din paradoxurile istoriei, se sprijini el de balustrada rece a Aurorei leninist-troțkiste, îmi pare pozna că rușii au ieșit spre Pacific, dinspre Galiția, sensibil mai repede decât americanii pornind dinspre Potomac, cale mult mai scurtă! Deci cam când Mihai Bravul rupea Țara Ardealului de Europa Centrală a lui Milan Kundera și a altui Adolf, general austriac Adolf Nikolaus von Buccow, cel distins la Torgau prin 1760, apoi protocronist *demolator* ceaușește de sfântă biserică românească, în Ardeal, – țarismul smulgea Siberia de sub controlul unui ultim mare descendent al lui Ginghis-han, un Kucium-han, uitat de toți, deoarece... a ucis prea puțini oameni! Și numai o juma' de veac după, negustorul aventurier Ierofei Habarov va sta deja la negocieri cu meticuloșii chinezi, la țărmul Fluviului Dragonului Negru, botezat ulterior Amur de ambasadorul nostru cel sentimental Neculai Milescu-Spătariul, în flama dorurilor sale de o balerină moscovită, cunoscută-n titicar la Versailles...

Un fluviu de simțiri eterogene ca rasele și civilizațiile trecea în pași de vals și prin sufletul coborâtorului pe treptele Potemkin, locotenentul Ghizdavu, pe măsură ce își aștepta vindecătoarea, să-i vină de la spital,

unde ajuta pe doctorul Liviu Lecca să evite ca mulți răniți să n-ajungă unde lucra Marius cimitire, pe planșetă și în realitate, iritând pe Hitler cu sfatul că e mai prudent să-și concentreze purcoi eroii la noi la Alexandria, iar pe Antonescu cu sugestia că, după spargerea frontului la Uman, cimitirul românesc din Cernăuți e primejduit și înțelept ar fi să ferim de profanare osemintele unora dintre cei mai lucizi localnici, și nu numai români, care au înțeles că România Regală a lui Ferdinand și a Mariei poate garanta Drepturile Omului mai bine decât RSS Ucraineană, a cominternistului ieșit din Iași, Cristian Rakovski, ceea ce s-a și văzut când cu bulucirea sub cnut marxist a țăranilor în colhozuri, sfârșindu-se-n Holodomor, prin foametea artificial creată, cam tot atâția ucraineni câți evrei a ucis, în decor de război însă, celălalt totalitarism muncitoresc.

– Presimțirea mea este, privi el într-o zi, la Donskoi Monastîri, stăruitor în ochi pe Mircea Focșăneanu, ca atunci când l-a criticat că de ce, mă, cu Cheți Fotiade, când frumoasa Elvira e un posibil Izvod pentru cine vrea să anticipeze ce va fi, la sfârșit de mileniu, o parteneră ideală *offering the best price-quality ratio*, intuiția de artist îmi spune că, din cele mai înalte cercuri naziste a și venit inițiativa de a se încerca, dacă nu implementa, în anii 1941-1942, un genocid similar celui reușit de activiștii PCUS, în anii creării industriei de război, pe baza capitalului acumulat canibalic, prin nimicirea gospodăriei țărănești, cu tot cu gospodarii fruntași ai satelor!

– E posibilă interferența celor două sisteme totalitare, surâse pe sub mustață tânărul copoi ales de conu Alecu Șaraga fiicei drept soț. Mi-e și mie teamă că această inițiativă sălbatică, vizând reducerea considerabilă a masei slave înainte de a transplanta coloniști germani, să fi pornit chiar din căpățâna foarte mediatizată a comandorului de aviație Goering, care după ce și-a pierdut flota aeriană deasupra Mării Mânecii, a devenit un fel de zgomotos ministru al aprovizionării.

A venit la noi, la Direcția Anticomintern, un securist chipeș, Oscar Hubig, cică, el, către noi, în culmea entuziasmului Holodomor, așa cum Führerul va lua Leningradul printr-o metodă asigurând *o cât mai amplă reducere a numărului acestor slavi*, care se înmulțesc ca insectele, așa vom proceda și în ce privește administrarea grânarului ucrainean: vom lua până și ultimul bob de recoltă, încât până-n primăvară se va pustii mai de tot acest spațiu, putându-se coloniza aici, conform unui plan judicios aplicat, necesarul de familii germane care să dureze o nouă civilizație!

– Atunci, Dora, izbucni în râs locotenentul Stelian Dabija, strângând-o emoționat de încheietura șubredă, a mâinii albe ca troienele din spărtura de la Izium a frontului, am simțit un fior de gheață pe șiră, iar urechile au început să-mi vâjâie ca de crivăț. Vasăzică, nemții, am râs eu înainte de a face sinteza pe care s-o analizeze șefii mei, nemții ăștia, care urmau să agreseze mișelește celălalt totalitarism muncitoresc, erau mai

puțin edificați *asupra tăriei sistemului stalinist* decât până și francezii sau englezii, care voiau doar să se alieze cu nenumăratele divizii ale Cominternului, conduse de o ofițerime de tip nou, educată exclusiv *ofensiv* și plurilateral, capabilă să ia oricând, cu profesionalism, decizii politice, de natură a implementa o orânduire nouă, zisă lipsită de exploatare, cum ar fi lichidarea vechilor stăpâni, în treacăt de forțe, sau îndemnarea sărăcimii satelor să-ți intre-n moșie cu plugul unei cât mai adânci reforme agrare. Acești nemți ai lui Goering își închipuiau că e suficientă *decizia* de a aduna *toată* recolta și, mintenaș, începe Foametea, ca când s-a umplut drumul lui Ilici de colhozuri și sovhozuri, astea din urmă atât de greu de reprivatizat! Proștii de arieni nu-și imaginau că, pentru a lua până și țăranului toată hrana, operația trebuie executată nu de musafiri, ci chiar de *ai lui*: în sat, trebuie să vină echipe de activiști ruși a căror divină origine sănătoasă era rurală, cu eventuală vagă muncitorire în vreun centru uvrier, orășel sau municipiu. Ei erau dotați cu cercetași instruiți pentru percheziționare și scotocire, gata să-și dea și viața pentru apărarea activiștilor, dar în același timp să o ia pe a fruntașilor satelor care, ca și preotul învățătorul local, s-au demascat turnătorilor a nu fi fost receptivi la lozinca din evangheliar că bogatul să vândă tot și să împartă la săraci, schivnicindu-se!

Daaa, ceea ce nu înțelegea, dulce Dora, boul de Goering, era elementara regulă a administrației prin teroare, că scotocirea e cel mai adesea ineficientă, ca a căuta un vegetarian într-o păduchernită, atâta vreme cât nu e pusă la punct acea *rețea de turnătorie* care să te ducă sigur unde a îngropat chiaburul produsele strict necesare unei existențe demne, de a ajuns partidul să dea la rație, ca-n lagăr, de-ale gurii, fie pe bază de tabel static, fie pe bază de buletin, în situații când se manifestă dinamica populației umblând năucită ca vaca nebună de colo colo...

– Cu alte cuvinte, își miji iar a râde ochii de tătar Mișu, ca un vânzător de coliere-n iarmarocul de la Sorocinți, aliatul nostru Hermann Goering s-a găsit, dinaintea rușilor, ucrainenilor, bielorușilor și a celorlalte naționalități de pe întinsul imens al Uniunii Sovietice, tot atât de neajutorat precât appassionatul sculer-matrițer de oameni, Vladimir Ilici Lenin, care de fapt nici el n-ar fi reușit să strângă *toată* recolta!

– Da, fiindcă ambilor le lipsea acea rețea de turnători și de lichele, fără de care nici măcar marele, genialul Stalin, nu ne-ar mai fi putut uimi prin performanțele lui, în aparență inegalabile, dar la o lucidă analiză perfectibile, dacă în condiții de criză sistema s-ar aplica atlanților celor cunoscuți pentru capacitatea lor de a face lucruri bine de tot! rezumă pisica, mângâindu-se singură cu o voce guturală ca a mamelucului Abdul, pe care și eu, și Mitică, și Petrache Hulpe l-am cunoscut la Kunțevo, unde s-a aciuiat rătăcindu-se de garda lui Napoleon, evitând bătrânețea printr-o micșorare a dimensiunilor și entropiei, în acest spațiu cosmic locuit, unde pe măsură ce scad investițiile, în cercetarea fundamentală și în cartea

fundamentală, crește, analog mutațiilor din Vestul său imediat și sălbatic, prestigiul vânătorilor și pescarilor și al nimfelor paranormalului tabloidic.

Ci lui Marius, cu tenul lui măsliniu, cu ochii lui castanii, cu părul ăla lățos negru catran ca al taurilor de coridă, i se făcuse și lui de telenuvelă, sau de o vărsare de sânge, dacă i-ar fi surprins unii partizani în pat sau pe podea, educați în cruzimea de să nu respecte *dreptul ocupantului de a ocupa* liniștit, după lupte cumplit de grele, o localitate.

Către seară, trecând ceasul convenit pentru episod, a urcat de mai multe ori epuizantele trepte Potemkin ce au slujit lui Eisenstein de simbol al emancipării muncitorilor și țăranilor prin transformarea lor în intelectuali care muncește în fabrici și pe ogoare, creșterea calității cărții citite fiind măsurariul începăturii lichidării exploatării omului de către omul coborât din maimuță ca un cărucior de copil din treaptă în dreaptă, cu hurducături..

Dinspre Opera roză și rotundă ca un tort vienez, fragilă pălărioară a unei mari doamne din aristocrația înhumată vertical cu mare demnitate, veneau patru năprasnice voci de bas, cari parcă depărtau zările, înălțau bolta, cum-necum mărturiseau în gura mare veșnicia poporului rus care s-a apucat să se opună totalitarismului marxist-leninist, printr-un război civil fără seamăn, la care au participat toate categoriile sociale și toate semințiile pe care lăcomia țaristă le-a îngenuncheat dependente de o zaveră stârnită pe Neva la zeci de mii de kilometri de altarele strămoșilor lor.

Iar dinspre cinematograful redevenit catedrală sub administrația noastră, clopotul improvizat chema la vecernie cu un fel de sfială, ca și cum ar fi vrut să se cam știe că nu-și asumă niciun fel de răspundere dacă devizul refacerii edificiului după dinamitare ar intra în sarcina puterilor învinse de Națiunile Unite.

Fără niciun orizont, Marea cea Neagră emana o căldură umedă de piele de nereidă proaspăt jupuită.

Locotenentul era trist și înmlăștinat în dispreț de sine.

Cum toată viața, Mișu Focșăneanu că, parașutat în vara lui 1941 la Briansk și fiind silit de împrejurări a-și falsifica niște hârtii de concediu medical la o unitate spitalicească, i-au căzut în ochi niște schițe de inovație, pe care le-a disprețuit numai și numai pentru că erau sovietice.

Dacă ar fi avut pregătire multilaterală, atunci socră-su, marele industriaș Alecu Ghizdavu, ar fi putut produce, încă din iarna lui 1941 sau cel mai târziu din primăvara lui 1942, pistoale automate Kalașnikov românești, eveniment care poate ar fi întârziat pe alocuri progresia spre bolșevizarea, poate definitivă, a spațiului nostru vital clasic.

Iar el, Mișu, preafericit soț al Elvirei Focșăneanu de la Academia Comercială V. I. Lenin, ar fi putut nădăjdui să fie cândva decanul acestei mult căutate de părinți pentru copii școală superioară, care alături de Facultatea de Drept *imena*, după unii, Andrei Ianuarievici Vîșinski, după alții, avocat Marius Ghizdavu, a dat, cum listează Alin Vișan, aportul

suprem de demnitari păduchi lăței responsabili de dezastrul Țării în așa-poreclita pe blog Epoca Mooye.

Deocamdată, Marius acesta era un domn de vreo treizeci de ani, care chit că încă nu fusese trimis la muncă silnică de Gheorghiu-Dej la Canalul menit a face RPR cât mai asemănătoare cu alte republici din URSS, era deja un *Homo solus* cu experiență: faptul că Dora întârzia să vină și să-l sărute aproape matern, fără patimă-rut, pe-amândoi obrajii, deși îl înnegura, ca pe oricare din noi în final de mileniu, reducerea Neamului Românesc la un 10%, – privilegiații, pentru care dispariția căii ferate e compensată auto și aero, iar nimicirea universitarilor cari nu s-au reinventat ca hoți cu tricolor la gât, e consecința îndiplomării stăpânilor noștri de mâine la universități străine, cei capabili, la altele pe bani, cei loaze, cum se exprimă Micșunel Tomoioagă, pe-aici, locale, deși îl cam scotea din minți astă reținere a ei, convingându-l în bănuiala că numai Grigri Căinaru i-a descifrat enigma sufletească, și poate fiziologică, da, însuși faptul întârzierii la spital, un teoretic motiv de satisfacție patriotică.

– Înseamnă, ah, înseamnă că iscusitul vraci Liviu Lecca a mai deturnat pe vreun tinerel de la calea ce duce în cimitirele mele, perfecte ca mari combinate de putrezit, îmboldindu-l să piară-n cine știe ce sat, răspunzând de gazeta de perete, pensionar colhoznic contemplând din pridvor practicarea unei agriculturi la tehnologii comparabile cu cele de pe timpul bardului Alecsandri.

Se rezemă întristat de tunul ce privea chiorâș spre mare și spre țărmul românesc, unde în august 1939, și în iulie, ah, Aura Done-Lecca era a mea.

– De ce aici? De ce nu la Ziduri?

– De ce nu în Elveția, apoi în Spania, în final la California, cum oricând poate aranja Virginica nu numai pentru Augustus și Max Ernst!

Conform temerilor de la Berdicev, unei Moscove anoste pentru artist, după demolările staliniste, admirate de muncitori și țărani, ca și de pupincuriștii occidentali, Hitler părea să fi preferat ca loc de bârlog conservata țarist, până la salcâmii ca ai Brăilei, Odessa noastră. Mersese strategic spre Sud din invidie, pentru ca Antonescu să nu-și înalțe statura de zdrobitor al bolșevismului. Și pe lângă căutarea prostească de <u>a mișca piesele bizar</u>, încât cu tot dinadinsul să fie genial șahist, expertul propagandist Bratu critica această *lipsă de mesaj* pentru popoarele deznaționalizate – începând cu cel rus! – sub jugul sovietic.

– Ivane, predă-te!... Ivane, du-te-acasă! striga un megafon din tranșee, batjocoritor, pastișă rasistă a leninismului, fără a observa că burghezo-moșierimea și aristocrația șic, ba poate și fruntașii satelor își vor fi avut, alături de popime și cărturari, o **vină** imensă din <u>nealfabetizarea maselor</u>, muncitorul și colhoznica devenind *oameni* doar grație gazetei de perete, broșurilor de la Colțul Roșu, străduinței învățătoarelor și agitației activiștilor.

– De ce nu în Elveția, Clara, sau chiar în America, la Baltimore?... Pentru că eu sunt Artist, și problema e aici, în Răsărit! Drumurile mele, de reporter foto-cinematografic al generalului de propagandă Horea Bratu, țintesc tocmai a anticipa corect marile răscoliri, ca de cuțit într-un pântec moale de damă, prin care va trece această Românie Regală după 6 Martie 1945, până nu vei mai putea deosebi în ea decât o provincie a Galiei răsăritene, a Estului! O republică nouă din CCCP. În sensul *vinei de a nu sfătui cult amărâții pe atâta întuneric violent*, zicând eu că inocența zekilor Gulagului, respectiv Romlagului, este, cult, destul de relativă! Ei n-au practicat Luminarea Poporului.

– Mai există și alte păreri! bătu cu pumnul în gong președintele maoist coreean Zahei Avăcăressi, care când era pumnișor pătat a iod de nucă, verde, ținé cărtișica de rugășiuni s-auză muribunzii lui Lecca, în lazaret, cuvântul bisericesc pentru cel ce se jertfește ca să frâneze tăvălugul roșu ce a luat-o spre Europa, golind catedralele înainte s-o facă îngâmfarea postmodernă că sensul vieții e să consumi din Templul Mall to-to-to-tot, iar moartea e cum s-ar strica televizorul.

– Nu numai pictorul ratat de la Ziduri-Pribegi, slab locotenent și idealist proiectant de cimitire, izbucni în râs pe placul chirurgului rănitul, deține adevărul! S-au mai gândit și alte forțe decât cele de serată cultural artistică, la Mântuirea Neamului. Care are cusurul denotând inferioritate rasială, cum se va revela de-acu-ncolo-șa peste vreo juma de veac, că îl poți bolșeviza pe Neam în mai puțin de-un cincinal, dar ca să reînvețe democrația, îi vor trebui cel puțin alte patru cincinale, sub aceiași cominterniști, adică exact timpul socialmente necesar ghizdavian belemniților unei nomenclaturi feseniste, compuse pluralist, spectral de la staliniști la gerontocrațiile liberalo-țărăniste, să-și crească progenituri capabile să gestioneze cât de cât bugetul, plus Gloata, pornindu-se de la banalitatea că homosapul trage la confort mintal, erotic și degenerativ!

– Ceea ce este complet fals! se lumină de entuziasm doctorul și depuse un fel de sărut pe mănușa chirurgicală a Dorei, în semn de recunoștință c-a insistat să i se prelungească viața acestui guraliv locotenent de suspans și acțiune, cutezătorul Stelică Dabija.

– Complet, complet fals! făcu ecou, cu altă intonație, viitoarea navetistă la Titu Târg, unde-i va tot mânca zilele un activist Tichie. Pe măsură ce diviziile Armatei Regale Române avansează tot mai adânc în teritoriul sovietic și îmi conturez tot mai clar imaginea despre stăpânii omului nou, îmi dau seama că mulți din acești lideri, dacă printr-o răsturnare de scor adusă de război s-ar îmbogăți, adesea ar prefera mai puțină avere, dar să dețină toată Puterea. În sensul că dacă înainte se lua vreun răzvrătit de *ei*, însemna că era *în contra Parrtidului* și o mierlea tocat de securitate. Pe când, într-o democrație de origine nomenclaturistă, în doi-trei ani Baza de Cadre e gata, n-o mai schimbă nimeni decât pe ici pe colo,

ca la un concurs cu bărbatul tău, cine știe mai multe unul despre altul. Buba plaga fiind că preferi să mai dai din intravilane, dar să nu-ți mai zică nimeni nici pâs, și mai ales să poți expedia în mașina de tocat a securității pe oricine vrea mușchii tăi dintre dușmani sau vecini! Aceea e adevărata senzație de putere, nu a privi din porșoi cum pichetează universitarii puterea Răsprofilor, în timp ce mintea gloatei se tot întunecă, iar un Alin Vișan are în zloată revelația că SE POATE construi oricând o ideologie care să-i bage înapoi pe bătrâni în pușcăriile Romlagului, iar pe tineri în noile lagăre improvizate de muncă patriotică...

– Important în tranziție este, izbucni în râs a miracol părintele Damian, văzând că-l readuce-n simțiri *Rugăciunea de război a rănitului din Cruciada Antibolșevică*, important este, Jenele-Jenele, să nu fii fraier, ci să fii șmecher, că aici o greșești tu cu ăia 10% ai tăi, oameni cinstiți, încă de la premisă!

– Un popor care și-a salvat nivelul european de trai pentru unul din zece, un popor decimat care vasăzică, ay, ei bine, un *popor decimat* are totuși toate șansele de supraviețuire. Aia e, ramolitule, rătăci-ți-ai talonul de pensie!

– Fiindcă adevărata victorie în contra bolșevismului dărâmător de biserici, copii, se rosti voluminos Coriolan Pigu, nu în Războiul zis Sfânt de la răsărit trebuie cătată, ci în victoria din noi înșine, pe care o obținem cu toții zi de zi în bătălia sacră cu ceea ce ne privește pe toți, cu Coruuupția, care nu ține seamă, ca și Inco'petența sau Nesimțirea, de deosebirili ideologice!

– Aș dori să-l întreb pe domnul interlocutor Coriolan Pigu cât va mai dura, în România răsturnată până-n pragul colapsului, *teroarea albă* împotriva celor patru milioane de membri de parrtid cu p mare, interveni o tânără ploșniță din administrația locală, vorbind de la telefonul primăriei. Oare comuniștii noștri, numeroșii Eroi ai Muncii, chiar n-au realizat niciodată nimic bun în țara asta?

– Teroare *albă*? își arătă colții sub gingiile roșii ca decorul Alin Vișan, liderul (Șeriful) Mișcării pentru un 2007 pașnic. Generația mea n-a văzut în studenție decât teroarea neagră ca huila, în acțiune: devastarea sediilor liberalo-țărăniste de către activiști costumați în mineri, pentru a constrânge nomenclaturile acestor formațiuni să se... fesenizeze. Ceea ce s-a și reușit: țara noastră a adoptat un ritm lent al reformei, compatibil cu inversiunea valorilor. Nu cunosc foști comuniști persecutați. Dealtfel, socotesc că prioritățile, în ce privește represiunea, s-au și inversat: azi nu ne mai doare stalinizarea României sub Dej, nici maokimizarea ei sub Cea! Urgența revoluționară e acum a stabili *răspunderile* și a egala averile cu ce are românul mediu, adică referendum pentru a Doua Lustrație, din strigarea la Cer că de ce atâta jertfă, în Războiul Sfânt, în Rezistență și în sângeroasa Revoluție din Decembrie, *nu a putut compensa* reformismul exagerat al

partidelor de la Budapesta 1956, Praga 1968 și Varșovia 1980, încât să fi fost primiți și noi românașii în primul val NATO-UE, *ca națiune demnă ce se europenizează prin ea însăși*, chit că înghite miliarde de dolari, iară nu ca adunătură ce-i arde de reforme cum i-e cânelui obez a linge sare. Nu le-ncep limbricii din capul Țării, reformele, decât sub șantajul bancherilor străini...

– Stricarea imaginii Țării este rezultatul politicii din 1990 a lui Iliescu! lătră Coriolan cu furie. El credea și spera atunci că la Moscova revin ai lui, pe când rivalii noștri de la Vișegrad se orientaseră inteligent spre vest! Iliescu este principalul vinovat pentru dezastrele de imagine din lunile acelea decisive: terorismul, încăierările cu pietre și ciomege de la Târgu Mureș, atrocitățile Mineriadei de la București. Un infractor patentat! Dar trebuie să-l suportăm.

– Iar voi sunteți principalii vinovați de complicitate ca infractorul! surâse Alin cu un dispreț cum trebuia de mult să fie interzis tineretului.

– Nu puteam să dau eu în Iliescu fără să dau și în aliatul meu de algoritm, oftă cu jind liberalo-țărănistul Coriolan Pigu. În genere, noi n-am putut face decât atâta reformă câtă ne-au îngăduit un bou la agricultură, un maidanez la plăcerea regală a vânătorii, un cerșetor bețiv la casele naționalizate și la despăgubiri in intregum, ca să nu mai vorbesc de ageamii în chestiunea accesului la dosarele securității... A fost ca și cum din FSN ni s-a infiltrat un comando care să protejeze interesele fostei nomenclaturi după alegerile din 1996!

– În acest caz, râse Alin, cinstit este a spune gloatei electorale că, dragă, tot rău ai votat! Exista soluția demisiei! Cum există ea și pentru a striga că *nu există Cultură la zero unșpe din buget*! Iar la zero treișpe sau cât o fi, *Cercetare*, ștoiu! Există doar scutire de scuze! Și răzbunare în 2007.

– Dacă am fi abandonat Neamul Românesc la acest moment de răscruce, istoria ne-ar fi judecat, socotindu-ne niște lași!

– Prețul averilor rotunjite a fost că v-ați fesenitără și voi! Acum, *electoratul nu mai are alternativă*. A mai rămas o singură cale, pe care mergem noi, armada ultras a răzbunării inteligente din 2007... Hă, hă, un singur lucru deștept ați învârtit și voi, Coriolane, umple-i-aș cu gunoi mașina de serviciu la doamna mă-ta, o manevră prea vicleană pentru porcii noștri, cu doi mari perdanți: Alianța Civică de și-a pus obrazul pentru voi, sinucigându-se, și culmea! FSN, care s-a retras cu mai toate diviziile de la putere în 1996, calculând că poate o să... pilotați voi reforma, atrăgându-vă ura populației! Ai dracu șmecheri, ați dat ordonanțe ale Reformei cât să nu facă gât organismele financiare străine, însărcinate cu re-europenizarea României, iar în rest, ați stat ascunși, v-ați numărat banii!

– Sprleșckhhh! răspunse printr-o flegmă nereușită interlocutorul, de rămase brumat pe propriile-i mustăți și așa cărunte.

– Pauză publicitară! murmură și scutură din căpățână moderatoarea Zuzulina, trezită de regizori din magnetismul animal nostradamic ce o cuprinsese, ca și pe ceilalți doi arici de presă, care se holbau hipnotizați la cum despica firu-n patru Alin Vișan, ale cărui șanse de voievod în locul lui Avăcăressi creșteau văzând cu ochii, ca o viitură.

– Ia fii puțin atentă! ghionti chirurgul Lecca pe nevasta scriitorului rămas să scrie în garsoniera sa de lângă Cișmigiu, adică de lângă unde va fi Sala de Congrese de-a câștigat acolo o mașină Oreste Bogza, la Bingo.

Strânse iar cu penseta chirurgicală Lecca un nerv alb și parcă sticlos ca mustața de mâță, și iar Stelică Dabija stupi mașinal lung și subțire, de parcă s-ar fi aflat pe malul iazului, la pescuit sportiv.

– Ce este, Doamne, ființa umană! O mașină! se pomeni ea în plină reflecție și uimire rurală, de cum e posibil ca o acțiune mecanică să trezească, într-un bărbat de comando, suspans și acțiune, ca fotogenicul locotenent de aviație, niște întortocheate drumuri printre amintiri atât despre trecut cât și despre viitor.

– Literatura, domnule Grigri, auzi el pe Orwell tăind porcul spre a-l pârli la butelie, după titani ca Proust, Joyce, Musil și Fadeev, este mai degrabă un teleroman, unde facem să facă sex, bani și cadavre niște IDEI SUCITE mai degrabă decât niște actanți. Altminteri, textul este convertibil în discurs de imagini și vorbe vorbite vorbind, încât te pișí pe el de lindinism, domnule Alin Vișan. De ce, mă animalule, consideri tu așa obligatoriu un subiect *păduchii din capul Țării*, când problema este, europenește vorbind, cu totul alta, iar... **Războiul** vostru... **Sfânt**

– Știu, șopti muribundul cu buzele crăpate prin deshidratare la Odessa, Războiul Sfânt nu se va sfârși decât când se va dizolva în Europa România mea Regală, a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, cu Balcic, cu Cernăuți și cu Insula Șerpilor cu tot... Epocă Wash!

– Balcic, ai? îl privi cu veselie Führerul pe Dracula. Barim dacă bagi strâmbe, domnule Ghizdavu, bagă-le pentru o cauză dreaptă! Cine pensula mea mai are nevoie de Balcic să se inspire, pentru actuala artă degenerată nonfigurativ și primitiv, răspândită și slăvită euroatlantic?

– Ei, vezi, aici e aici, pocni din dește cu filosofie Dabija, că Führerul sovietic, când Mișu i-a pus la Kunțevo pe tapet problema nedezlipirii de la trupul Țării a zonelor fotografiate, ca foarte pitorești, de Marius Ghizdavu și de meșterul Cazimir Honig, nu a ridicat vreo obiecție de principiu.

– Nu este adevărat că Vójdiul Uniunii Sovietice, în dimineața de iulie 2, miercuri, 1941, cu o zi înainte ca să se adreseze, bând apă, fraților și surorilor ce mai supraviețuiseră bolșevismului ca să dea piept cu ciuma brună, ar fi gungurit alor noștri declarații angajante, răspunse părintele Damian diplococilor, unul blând și unul dur, invitați de stăpânii canalului să realizeze tâlcșoul cu el. Cei trei plus unu mușchetari ai noștri, dacă n-o fi apucat ordin de deplasare și avocatul Marius Ghizdavu, care n-are alt

alibiu pentru aste zile decât c-ar fi petrecut cu pubera Clara Honig la Muntele Conic, pe care voiau să-l taie în 4 muchii piramidale, nu s-au întors la generalul Horea Bratu cu rezultatele dorite de noi, de întreg Neamul Românesc, dar nici cu mâna goală!

– Frați români, și surori de la Caracal, ar fi zis marele Stalin ambasadei boierilor noștri care socoteau că, nefiind deocamdată o supraputere, țara noastră nu se poate dispensa de prudența de a juca pe două tablouri, cetățeeeni și cetățence! Nu vreau să jignesc sentimentele voastre naționale, dar consider că actualii țânțari din capul statului, cât a mai rămas din el după amputările de la 1940, cred, ca analist leninist, constat că și-au asumat răspunderea unei politici provocatoare și aventuriste, mergând alături de Ghitler. Totalitarismul sovietic

este superior celui nazist la toate capitolele și la toți indicatorii! Așa să știți.

– Inclusiv la... rasism? îl provocă Mișu, cu gând ploieștean să-l sondeze la ce gândește pe probleme de budușcit pentru România Regală.

– Rrrooossiia, se exprimă el despre URSS în termenul introdus de lingvistul Churchill, când după un somn reușit și-a exprimat sprijinul pentru lepra roșie, deoarece ciuma brună are dezavantajul că Hitler e un monstru, azi Rossia, da, este mai fezabil rasistă, la ordin, decât Reichul. Și tocmai problema durabilității statului ciocănarilor și țărăncilor, creat de Lenin și reabilitat de mine, mă seacă, nu cum crede Nichita Sergheevici, tovarășul cu care vă cunoașteți din Chișinău, că de teama delicatului soldat arian, nu, ci cu privire la ce va fi după ce noi cominterniștii vom stăpâni la discreție Europa sau cea mai mare parte a ei!

Dacă ne tot lățim cât cuprinde, oare va mai putea giuca în acest caz Poporul Rus rolul suprem de *Fratele mai Mare,* liant acestui imperiu al ciumei roșii?

Eu zic că nu. În noua configurație continentală, creată de sida cea brună, e mai probabilă *situația foarte gravă și neplăcută* ca rusul meu să devină foarte, foarte minoritar față de celelalte popoare bolșevizate supuse, ceea ce ar crea în ceceu la Kremlin probleme de algoritm nu insurmontabile, dar indigeste.

Iată de ce, tovarășe Mihai Focșăneanu și domnilor Dabija, Supeanu și Hulpe, în numele meu personal ca naționalist, cât și în calitate de premier al Sovnarkomului, dau cea mai înaltă apreciere leninistă dorinței domniilor voastre, ca în caz de victorie a Armatei Roșii în a cest război mondial, să se facă o Republică Sovietică Socialistă România exact pe granițele României Regale de la 26 iunie 1940, pentru ca în cazul prăbușirii a tot ce

au visat marii dascăli ai omenirii muncitoare de la orașe și sate, pe ruinele fostei URSS, să reînviați reluând Istoria de unde v-a fost retezată, dar din considerente rasiste, căci nu văz cum aș mai putea folosi pe Rus ca liant, planul meu este ca indiferent la câte verste spre Atlantic se duce Cortina de Fier, noi să nu trecem cu mult dincolo de cât ne-a dat ca graniță Hitler cu condiția să-l ajutăm să răpună imperialismul Republicii Franceze, adică pe imperialiștii anglo-americani și pe lacheii lor gaulliști. De aceea, dacă acești dușmani ai Cominternului și ai Axei vor trimite mâine-poimâine emisari, ca să se gudure pe lângă cizmele mele rusești cu carâmbii suficient de largi să ai ce linge până-i faci ca oglinda, în tot cazul, nu voi accepta niciun fel de colaborare militară sau politică sau cultural-artistică decât dacă ei vor recunoaște ca graniță a URSS cam pe-aia din iunie 1940 și își vor lua un angajament serios că nu ne vor sili, cum încep să am semne că vor încerca, să sleim sufletul rusesc, deja afirmat în universal, să umple cu substanța sa eterată auroral mîceania disonantă a noroadelor încă nediferențiate ontologic ca matrice stilistică, pripășite între noi și italieni, spanioli, francezi, germani și britanici...

– Grecii nu contează? se scăpă purtătorul nostru de rol de șef conducător al comandoului că se miră, contrar consemnului că odată parașutați pe teritoriul nomenclaturii bolșevice să nu ne mai gândim la nimic preconceput.

– Nu, mânca-ți-aș.

– Păi, de ce?

– C' așa vrea mîș-țele mele, tovarișci Mișa!

Bietul Focșăneanu făcuse un cap de ți-era și milă de el.

Misiunea noastră eșuase.

– România Regală, cu adevărat Mare, a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, gândea, cu întristare și dor de Marius, Dora Glagoveanu-Căinaru lângă Lecca, în blocul operator al modernului sanatoriu de pe plajă, la Bugaz, este fascinantă, în primul rând și-n primul rând, fără nicio purificare etnică, prin cosmopolitismul ei și prin structura ei multietnică, în care minoritarii, poate unul din trei lăcuitori, dau adese pitorescul și strălucirea. E de neconceput o Românie pitorească Mare fără lipoveanul Veneției de lemn, care-i Vâlcovul în aval de Chilia, fără sasul din Hermannstadt nițeluș fanatizat astăzi, fără nu în ultimul rând evreul încântătoarelor târguri moldave, de la care ie model și țeranul nostru mai cu dare de mână, să-și trimită la carte înaltă copiii mai nedotați pentru asprele și liricele micile, marile munci ale câmpului în toate anotimpurile, nu cum zice rănitul ista de ghicește viitorul când îl strânge chirurgul de creier, că mai mare influență va avea asupra muncitorului și țăranului, dominanți în soțietate, egzemplul fostului rob țigan, as al supraviețuirii boeme de azi pe mâine, care în semn de protest tratează școala cu un fel de refuz sau măcar cu indiferență, cu semnificația că și-așa ajungi la o meserie

sau te descurci, pe când cu carte multă, dacă n-ai parte, te văz la teveu, colo-n zloată, de pichetezi guvernul de rozătoare răsprofi, milogindu-te să-ți mai mărească și ție leafa.

Ea asista la chinurile unui muribund interesant, cunoscut de reve'ion 1940-1941 la Ziduri, când precum la 1989-1990 persoanele dezinformate se temeau de lozinca ceea că „nicio casă făr-un mort pe masă“, așijderea groaza că simienii se vor ține de cuvânt, să-nceapă anul Rebeliunii lor cu treaba *lichidării elitei românești*, în folos bolșevic gata isprăvită, și bine executată. În fond de sânge și de pansamente cu iz de lazaret, nicio femeie deplină n-ar fi ratat așa caz interesant, ca suspans și acțiune, cu greu l-ar fi abandonat pentru o oră de meditație asupra istoriei, sau mai multe de teoria artei și de visuri cum că, sub totalitarism, un despot luminat ar putea accepta inovații în penitenciaristică, neeliberându-se infractorul sau infractoarea decât după obținerea unui scor satisfăcător la un test grilă privind cunoștințele de umanism, dobândite pe bază de *liste de cărți bune*, în perioada efectuării pedepsei, cum ar fi să recunoască tonalitatea unei perechi preludiu-fugă sau a lui cine maestru este cutare peisaj, cu Ana Pauker făcând pipișor în lanul de grâu des, colhoznic, fruntaș.

Vasăzică, Marius Ghizdavu putea s-aștepte mult și bine pe ghiuleaua ornamentală și rece, neclintit ca bronzul eminescian al lui Pușkin, contemplând fosforescența beznei marine.

Stele deloc roșii pe sus. Nenorocul locotenentului de aviație Stelian Dabija își întindea aripa neagră și asupra vieții sale pedestre.

Licurici sub salcâmi, apoi lilieci plutind mut, dispărând brusc sub pământ în mișcătoarele catacombe, a căror lungime totală ar putea scoate un transfug zek tocmai la Paris, cu manuscrise despre Kolîma, sau despre întreg arhipelagul ăla.

Într-adevăr, un ghinion mare, dublu, lovise pe nefericitul soț al Olguței Moga, tată al unui prunc căruia latinistul învățător Bazil Frâncu îi dăruise păgânul și poeticul nume Narcis, departe de lume și de război, la Valea Ursului.

Zbor de rutină, peste vii și smârcuri, cercetare la Limanul Nistrului, în plină amiază. Din senin-senin, o zguduitură, poate rachetă vietnameză sol-aer dinspre Cetatea Albă, căreia Kalinin îi preferă numele german Acherman în nădejdea că va stăpâni mormântul Kantului, poate chiar abject sabotaj bolșevic în atelierele aerodromului, oricum uite că se desprinde cu totul de pe aripă motorul din dreapta!

Aparatul scapă atunci oricărui control al încercatului aeronaut.

Din fericire, dedesubt se afla, roditor, solul patriei, negru și mămos, basarabean, trecut de cartografii lui Molotov la RSS Ucraineană, în schimbul alipirii Transnistriei și laboratorului lingvistic la RSS Moldovenească.

Pilotul mai are timp să-și facă o cruce de dreptcredincios și să se

catapulteze, în timp ce bombardierul pârjolește o livadă și un colț de țintirim, ca un uriaș aruncător de flăcări trimis din înalt, dur flagel pentru păcatele celor ce colaboraseră cu ocupantul după 26 iunie 1940.

Prașila-ntâi, după regulile agrotehnice ale științei celei mai avansate din lume, deoarece se călăuzea de metoda materialist-dialectică, acest cuvânt, „călăuză“ și tovarăș de drum, adică *sputnik* pe limba lui Fadeev, având a avea de avut în anii hrușciovieni, de superioritate a lagărului nostru asupra la al vostru, o strălucită carieră internațională.

Bătrâni cu plete albe, dar vânoși, fete vrednice, robuste și înverșunate, la sapă în lanul de porumb cu bobul tare, românesc.

De foarte departe, prin ambrazuri și de pe creneluri, Marius Ghizdavu, venit să amplaseze în teren un cimitir marin lângă Cetatea Albă a lui Dracula, privește neputincios prin binoclul țais nemțesc cum, în ciuda protestelor sale vehemente, preanefericitul parașutist locotenent Stelian Dabija este hăcuit, făcut zob cu sapele, semn că localnicii, indiferent de naționalitatea lor, l-au luat drept partizan cominternist, întors să reimplementeze bolșevismul, proclamând puterea popooorului și omorând pe cine voiau ortacii lui de prin smârcuri și văgăuni, sau acoperiți, dacă puteau, asta fiind misia partizanului chiar din perspectivă franceză, că ocupantul fiind mai greu de abordat, îți faci numărul omorând direct sau indirect cetățeni de-ai tăi, raportând centralei că-s colaboraționiști.

Un biplan sanitar, vopsit în alb, a strâns tot satul când, lămurindu-se eroarea, l-a putut ridica, pentru tratament la Odessa, pe eroul ce obținuse până în acel moment 37 de victorii, în confruntările cu aviatorii sovietici, inimoși, dar luptând pentru o cauză mai puțin dreaptă decât a sa, care era stoparea expansiunii cominterniste spre Europa Centrală și crearea condițiunilor pentru Marea Recuperare de către galițieni, de la Balcic la Sopot-Gdansk, a unor chestii de natură a pune ordine în paradoxul că, unde a fost să nu fie, nici nu a fost, între timp nimic, și nici ulterior, decât brânză clasică Olympus și iaurt cremos.

Cum înțeleptul Stelică a stat ambalat ghemuit sub lovituri, protejându-și pântecele moale, doctorul Lecca n-a avut decât de peticit cumva pielea dorsală a bietului om și de sudat câteva coaste, un braț, un omoplat și mai ales de rezolvat periculoasa plagă cranio-cerebrală prășită de intransigenții plugari.

De la această rană la capul cu fața nedesfigurată, venea tot pericolul infecției și decesului și chiar mai rău decât atât, primejdia ca omul de comando al lui Mișa Focșăneanu să ciripească tot ce-au făcut ei, în ultimii cinci ani, călătorind anticipat prin paradisul visat de parizieni, adică prin Uniunea Sovietică.

Dora rămase însărcinată, de chirurgul de război maior Lecca, să se evite dezvăluiri cari ar fi putut fi jenante, pentru păcătoșii din capul a mai multor țări, ale acelui ceas de tristețe răsuflată, inutilă, superfluă. Adevărul

fiind, cum zicea Marius Ghizdavu că l-a auzit pe Mișa în pat cu Cheți Fotiade, că așa cum nouă cincinale mai târziu, ce Bush! ce Gorba! așii securităților din USA și din CCCP decid soarta, toată poezia scenariului vieții lor, noroadelor, inclusiv transformarea fesenismului românesc în megapartid politic de ales, din care să se răspândească baza de cadre în întreg pluralismul, dar acum suntem în al doilea război mondial, râse el înfiorând-o pe ea, care-l și iubea de la Ziduri, că era mult mai chipeş decât brâncușianul cu privire de infractor Petrache Hulpe sau decât șolohovianul cazac cu sprâncene albicioase Dumitru-Iov Supeanu, mda, acest război încă nu s-a sfârșit, Dora, nu s-au aranjat înțelegerile de împăciuire. Ce Hitler! Ce Stalin! Ăștia sunt niște măști de mască, ca aia de și-o pune poetul bolșevic Aragon la interviuri! Cei ce decid sunt lucrătorii de informații, ei trec peste capul Vójzilor, fac, fură, ffăuresc, fff, fericesc istoria cu i mare, adică Mișu de la noi, Otto de la nemți, Polkan Afrikanovici Putilov de la sovietici, mamelucul Abdul de la Napoleon...

– Aiurează! notă cu milă de democrație sora Svetlana.

Bandajat tot, locotenentul Dabija Stelian deschisese frumoșii săi ochi castanii. „Ți-i mai bine?“, l-a mângâiat pe obraji matern tânăra doctoriță Căinaru, în timp ce Marius convorbea basamac cu Pușkin, explicându-i că se înțelege mai bine cu el, ca între artiști, decât cu bună parte din camarazii româno-germani. „Da, tovarășă Valia Istomina!“, a confirmat cu seninătate pilotul, pipăind cu mâna zidul zgrunțuros, din piatră cu scoici încă nemurite complet, conform doctrinei Lecca a decesului greu de fixat în timp. Mirată că are un nume, Valecika, Dora a surâs cu viclenie de vulpe ce trebuie să se întrețină singură în preajma colhozului. În ochii ei de culoarea stepei de Paști, lucără obligațiuni patriotice de a afla adevărul despre unele evenimente duioase, petrecute seara, poate chiar în mai multe seri succesive, haihui, în împrejurimile Moscovei.

– Îți mai aduci aminte, îl sărută ea rusește a Înviere pe gura arsă de sete și de spaima oricărui bărbat în război că piere cu tot cu o combinație genetică ce ar fi putut fi de folos Omenirii în scopul de a genera un ciolovek mai uman, unde m-ai cunoscut și sărutat prima oară, domnule locotenent Stelică, să se dezghețe fluviul?

– Da, nu la Zubalovo... La Kunțevo, Nadiușa! Pe culoarele postului de radio „România liberă“.

– Asta cine mai e? tresări nedumerită stenografa Svetlana Filipescu, ridicându-și căpșorul buclat cu fierul sau pus pe bigudiuri din hârtiile sale de pergament de ambalaj, acum hârtie de xerox, fiind criză.

– Nadiușa! repetă muribundul nu cu dor, ci mai degrabă cu simplicitate, chiar dând și puțin din umeri.

Avu un zâmbet de încântare și căzu într-un somn de plumb de glonț, din care nu se trezi decât peste vreo două ore, și nu pentru a continua șueta cu doctorița și asistenta, ci pentru a-l cere pe părintele Atanasie Damian,

spre a se spovedi cu adevărat și a se tocmi pentru vreun maslu.

– Domnul maior Liviu Lecca, îl opri mirată prea tânăra doamnă asistentă de la Reni, Svetlana Filipescu, al cărei soț învățător cândva la sud de Dunăre, în Durostor, era acum la est de Cir, în Asia Centrală, prizonier și anchetat, scrie în registrul blocului nostru operator că vigurosul dumneavoastră organism va trece cu ușurință peste această regretabilă tendință a plugarilor, bătrâni și fete, de a vă da *hrană, îngrășământ, bălegar organic,* pământului natal, luându-vă drept unul din atâția și atâția năvălitori de la Răsărit pe-acest meleag, că tot erau ei la prașilă și dezburuienit viitorul lan mănos, ce va ieși înalt de să camuflezi în el până și tancul, cu țeava-n sus!

Nu de popă aveți de-acum nevoie, ci de un scurt concediu la Valea Ursului, la Olguța și la sensibilul, plângăciosul vostru Narcis, care parcă ar prefera orice altceva decât o copilărie sub Dej. Cu un tătic pierit în... criminalul război antisovietic, chiar dacă va învăța de oceni harașo, nu va primi cravata roșie!

E o datorie de soldat, Stelică, să te întorci cu toată ființa acasă, uitând-o pe Nadiușa asta atât de stăruitoare-n mintea ta, încât ai deconspirat-o de cum ți-a pus Lecca pompița aspiratoare, să-ți extragă firicelele de cernoziom de pe meninge!

– Amintește-ți-o pe Olguța ta dragă, costumată în țigăncușă cerșetoare, cinchită la intrarea parcului de la Pribegi, în mai 1941, când se întorceau boierii de la aniversarea de la Florica, a Brătianului, de către liberalo-țărăniști reali, regali, nu populari, iubitule, moi muj!

– Mișu Focșăneanu al Elvirei este principalul vinovat în aceste evenimente atât de tragice, Nadiușa! își descleștă el fălcile șvarțenegre, nerase, pentru sărut, aruncând spre holograma bustului de turnător blajin al lui Lenin o căutătură albastră, nu brună, încărcată de ură și nedumerire.

– Don' lent' Dabija, iaca de ce te-am convocat și pe dumneata din luna de miere! Avem nevoie stringentă de competențele și performanțele ce așteptăm de la dumneata, care ești un homosapiens atât de prețios speciei, încât meriți mai multe luni de miere, mă peria acest Mișu. Cum și eu, de fapt, merit și e ceea ce nu înțelegea Marius Ghizdavu de la mine că de ce cu darnica Cheți Fotiade, când el are o verișoară perfectă, Elvira, întrupare a miracolului pe pământ, dar nu se grăbise a-mi dărui un prunc al meu, dovedind neînțelegere a specificului profesiei mele, unde azi ești, mâine te lichidează, deoarece practica torturii pare a dovedi că multe creiere pot fi citite de către cei interesați. Cum citesc eu acuma, că te gândești că sunt prea tânăr ca să-ți încredințez eu ție o misiune importantă.

Dabija, ține-te bine! E o misiune nu importantă, ci crucială!

Am să te inițiez, fiindcă te știu de la Ziduri și de la Florica. Tu nu vei trăda. Tu nu vei ezita să te expui la ce făceau decemvirii trădătorilor, din hârtii, după Rebeliune, reieșind cât s-a inspirat Căpitanul din rânduiala

francmasonică la ritualuri și vorbărie, tinzând să distrugă astă instituție, întinsă-n Est până la moșiile Bezuhov și mai departe, tot așa cum bolșevismul trebuie să răpună capitalismul *ca termen de comparație*, cele mai grave crize ale viitorului Război Rece urmând a se încinge tocmai unde e pus același neam la *test de întrecere între cele două lagăre*: în Germania, în Coreea și în Vietnam...

– Domnule Dabija, a intervenit cu vocea sa de bas cântând din Boris Godunov conu Alecu, adineauri s-a ivit o oportunitate extraordinară! Conducătorul Statului România Regală ar putea, dacă lucrurile vor evolua conform scenariului întocmit de mine și de Amelia, să ducă plocon Vójdiului poporului german, pe tovarășul Stalin legat fedeleș!!! Sau invers, să recuperăm de la Comintern, de la Dimitrov, Manuilski sau Ana Pauker, provinciile noastre Basarabia și Bucovina, în schimbul înapoierii lui Stalin oamenilor sovietici.

Și toată revoluția asta pașnică înainte ca ofensiva Panzerelor europene să se tempereze, din neputința pedestrimii de a străbate, ca și cum ar fi complet motorizată, imensa geografie sovietică nouă, lățită chiar în dauna Galiției Mari a lvoveanului Marius, înainte de duminica trecută, 22 iunie 1941, anume în cei doi doi ani de dezmăț totalitar Ribbentrop-Molotov.

În acest caz, noi am putea recupera Basarabia și Bucovina, șantajând Cominternul fără a mai declanșa în 2 iulie acea *ofensivă reală* antisovietic, încât să silim pe Führerul de la Kremlin, îngrozit, să se adreseze radiofonic fraților și surorilor sale, cu luciditatea amară a celui ce a pierdut, din lăcomie acaparatoare țaristă, *prietenia românească*, pe care te poți baza, așa cum două decenii am fost cortină de fier returnându-le cekiștilor atâția și atâția fugari!

– Îl vezi pe ăsta? mi-a fluturat pe sub nas colonelul Moga, punând între paranteze calitatea de socru, o poză lucrată cu un *fed*, cu un fotoaparat Felix Edmundovici Dzerjinski zavod, probat pe derbedeii lui Makarenko din Harkovul Murocikăi. Aista-i român, îl cheamă Dumitru-Iov Supeanu și, precum scrie pe legitimație, lucră la Serviciul de Pază și Protocol de la Kunțevo, care-i un fel de Măgurele pentru Moscova, împădurit cu mesteceni și curmali plantați de Lîsenko, unde te poți retrage să te alcoolizezi cu Stalin, ascultând în zori cucul și mierlița, al căror limbaj s-a conservat de la Ivan cel Groaznic și chiar mai demult, de la Oleg și Rurik, să avem mostră de în ce paradis chefuiau în trecut stăpânii de oameni. Ei bine, Mitică tată, în războiul trecut, Războiul lui Trakl, cum zice vecinul nostru de pe Râul Negru, pe unde mi-ai umblatără? l-am interogat eu, la un clondir. Și așa s-a potrivit, dragii mei, Alecu, Mișa Focșăneanu și Stelică, de am informația ce trebuie neapărat exploatată în folosul Țării și al coaliției ce avem cu Axa, că el a căzut în prizonierat pe greul front din Galiția, trecând de la Imperiul Habsburgic la Imperiul Țarist, împreună cu

un camarad Gheorghe-Grigore Borș, ajutându-se unul pe altul să înfrunte vitregiile lagărului, până-n ziua de sărbătoare proletară când matelotul ce-i păzea de pe un prepeleac cu țepușa lucind, i-a interpelat:

– Băăăi aceștia, voi doi, nu cumva sunteți muncitori?

– Ba daaa! au îngăimat Gheorghe-Grigore Borș și Dumitru-Iov Supeanu într-un glas.

– Atunci, i-auzi ia, aici-șa la mine!... Toate clasele exploatatoare, fără excepție, prinse el a silabisi cu putere din broșura leninistă asupra falimentului Internaționalei a doua, au nevoie, pentru a-și apăra dominația, de două funcțiuni sociale: de funcțiunea de călău și de cea de popă. Călăul trebuie să înăbușe protestul și revolta celor asupriți. Popa are datoria să-i consoleze, să le zugrăvească perspectivele (ceea ce e foarte comod să faci atunci când nu garantezi că ele sunt „realizabile") unei ușurări a suferințelor și jertfelor în condițiile menținerii dominației de clasă și de a-i împăca astfel cu această dominație...

Un stol de porumbițe, cu mațe de cadavru explodat de căldură purtate roz în cioculețe, survolară lagărul, hăituite de un erete cenușiu.

Cei doi prieteni, Borș și Supeanu, rămaseră împietriți, ca Marius Ghizdavu la Harkov, în bezna unei mahalale ocupate de nemți, când din poezia unei case dărăpănate zvâcnise vioara Dariei Maximovna Riumina, cu celebra temă durere-nădejde a Concertului de Mendelssohn-Bartholdy, compus exact un veac mai în urmă, când evreii mai scriau numai poezie.

Și ce căuta Marius la Harkov? Pe mă-sa! Ca să vorbim ca niște ulani beți despre niște husari viteji... Pinacoteca de la Chișinău, unde se aflau câteva pânze naționaliste de-ale Marietei, pigulite după stampe și fotografii, sau din imaginație (în cazul cetăților demolate): Camenița, Colomeia, Hotin, Soroca, Ujgorodul, Orhei, Tighina, Liovul, Cetatea Albă, Chilia, Beciul, Oceakovul, Breslaul, Ismailul, Reni... Informațiile culese de Murocika despre refugierea acestui tezaur artistic de la Chișinău la Harkov erau pesimiste. Partidul lui Lenin și Căgăbăul au socotit că ce catrafuse nu se pot evacua spre Ural, trebuie nimicite, ca să nu se bucure inamicul de ele. Iar lista cu urgențe de evacuat a cuprins, firește materialist, mai mult fiare, nu și cărți sau tablouri, care pesemne s-ar fi incendiat.

Era întâia oară când cei doi prizonieri auzeau cu adevărat *cuvântul lui Lenin*, receptându-l ca pe un fel de poruncă. Urmarea fiind că au ajuns sensibilizați până și la unele editoriale de analiză, ce le semna Stalin în Iskra-Scânteia, devenită postrevoluționar la noi Pravda-Adevărul.

Iară într-o dimineață de mai, aerul îmbălsămat de sulfină, măzăriche și volbură, în câmpul dintre lagăr și drumul Petrogradului, se despărți în două, ca o tabachere cu mahorcă fină țaristă pentru mujici, lăsând să treacă pe cei doi români însetați de slobozire și să se micșoreze spre nord, în timp ce uriașul kronstadtian de pe prepeleac nu-i slăbea din ochi până departe, zâmbind stufos pe sub mustața bălană, spălăcită și încâlcită ca fuiorul de

canabis.

Setoși a se consola de neîncrederea în ciolovek, pricinuită de sălbăticia războiului, și neexistând cu ce, fiind tulburări de tranziție pe Nevski Prospekt, iar economia comercială de piață stârpindu-se, cei doi prieteni hotărâră, după o lungă reflecție asupra lucrării lui Dumnezeu în Istorie, că riscă să-și piardă partinitatea umană în filosofie și, pentru a evita această ofertă de pact cu Lucifer, cu Übermensch-ul sau cu homonoicul lui Ioil Borgiah Alexandrinul, vorbiră cu niște golani de cartier și fură conduși la niște gărzi roșii, înrolându-se ei în ele cu scopul de a avea acces nestânjenit la comorile de artă occidentală, stocate la Ermitaj, în loc de a fi distribuite uniform pe gubernii, pentru ca tot omul cu treabă la cinovnicii cu reală putere de decizie să înțeleagă, ah, ce mari minuni poate făuri ființa umană, în această neluminare a norodului greșind, adnota colericul Iancu Noveanu cartea Soljenițînului, gărgăunii din capul Măreței Rusii, de oarecum și-au meritat Gulagul, ceea ce în linii mari, uită și ai noștri, orbi cât sug și fură...

– Alde Borș Gheorghe-Grigore ăsta, mârâi Alecu Ghizdavu Bolșevictonul, a ajuns imediat în garda personală a lui Lenin și n-a voit să coopereze cu serviciile noastre, ca agent de influență să convingă pe Krupskaia să returneze Reginei României bijuteriile confiscate de mujul ei la revoluție. Iar domnul Dumitru-Iov Supeanu a ajuns în paza și protocolul genialului Stalin, vârându-i-se pe sub pielea, care de n-o fi dracul chiar așa de negru, o să i-o tăbăcim noi curând-curând, ca pe-a marelui Lenin, și fără milă l-a slujit pe stăpân, ajungând de să i se încredințeze misiuni delicate și plăcute, cum ar fi și aceasta, de a reveni în România natală, penetrând în octombrie 1940 odată cu Misiunea Militară Germană, pentru a estima loialitatea partenerului nazist în Super-Axa Roma, Berlin, Tokyo, Moscova, întru aceasta urmând a se acoperi căsătorindu-se cu vreo fiică de ofițer superior din Armata Regală...

– Adică cu Nunuța mea! bătu prompt din călcâie colonelul Belizarie Moga, lăsând să se înțeleagă că-și bănuia ginerele de infidelitate, dar nu față de țară.

– Care însă bună româncă, miji din ochi ca un calmuc Mișa, l-a contactat la biroul nostru pe Conu Alecu, spunând tot și implorându-l să reinjecteze în soț acea masă critică de patriotism, care îți regenerează românismul visceral, oricât de confuze ar fi manualele care te educă abject, mai durând până când galițienii le-or scrie pentru Schengenland, iar șenghenii pentru Galiția Dodoloață.

– Realizez că te referi la Galiția Ghizdaviană...

– Da, la Gaghizdia cea întinsă de la Mediterană la Baltică, pentru ca Drumul Mătăsii și, în genere, orice alt drum între Grupul celor 5 Exprimați și Ruși, să nu poată trece decât pe la vameșii noștri, mari cititori de carte.

– Iar de-a latul trebuie să ne întindem doar cât să prindem Drumul

Ambrei cu toate meandrele sale!

– Văleu, mătase și chihlimbar! se minunară într-un glăscior Olguța, Cocuța și Nunuța, de prada de război, gata a naște ele pe nepoții Narcis, Orhan și Samuil, dintre cari, numai Narcis se va dovedi neperdant să recupereze, ajutat la coruperea autorităților de frații Ghizdavu și de polihistorul Cezar Bogza, raiul pierdut de la Valea Ursului.

6

– Unde sunt azi securiștii lui Hi? întrebă Clara Honig pe Dorothea în Iowa City. La sfârșitul lecturii eseului de factură lindinistă *Repetabilitatea umană*, al doctorului Cezar Bogza, eu nu mai am niciun dubiu... Ăștia sunt aici, printre noi! În număr chiar mai mare, datorită exploziei demografice, care face relativă tragedia celui de-al doilea război mondial, fiindcă de unde se exterminară unii pe alții câteva zeci de milioane de cetățeni, s-au adăugat între timp niște *miliarde* bune de alți homosapi, care-și caută năuciți scânteia divină, cât să poată deosebi într-un editorial otrăvit, destinat unui larg evantai de electorat, adevărul de minciună și influencerul acoperit de moralistul corect.

– Eu cred că exterminarea unor *categorii* de locuitori ai planetei încă este posibilă, oftă un administrator al domeniilor ghizdaviene de la Ziduri-Pribegi. Iar criteriul de origine rasială sau de clasă nu e decât unul oarecare. Banalelor filtre inventate de naziști și bolșevici, li se pot adăuga oricâte altele, de pildă de IQ sau de cărți conspectate. Practic se pune doar problema dacă *are cine executa*... ecarisajul. Și are cine! Are, are! Totul e să-i dai călăului **certitudinea impunității**, să-l minți că s-au ars toate probele și să-l asiguri că justiția liberă nu se va omorî să scotocească-n scârna trecutului. Și nici Autoelitele, totdeauna slugarnice față de finanțator... Cât despre rechizitoriul justificativ al genocidului, el poate fi creat și din nimic, chiar fără vreo criză culinară majoră, care să împingă conflictul cu strămurarița, de-o să s-ajungă de să se mănânce om pe om, cum zice care *n-a apucat*, adică perdantul dependent de scolopendrele cocoțate-n Turn la etajul unsprezece, de-aia se și văd paraziții atât de mici.

– Nu ți se pare, Otomega, interveni Clarissa Honig pe linia fiartă, că limbajul dumitale, de răsmedic veterinar cu diplome umaniste, este dintr-o mentalitate Mengele foarte apropiată de-a unui șef de șantiere naționale spectaculoase, Robert Ley, ce compara evreii cu tot felul de paraziți, într-o celebră secvență, rămasă înregistrată ca document în Istoria Omului?

– Eu sunt pădurar. Stau mai mult în natură, nu în Biblioteca Weimar de la Ziduri. De unde dracu să știu eu de Robert Ley? bodogăni agronomul.

– Acel cârnat de Robert Ley, îndesat și scund, avea o tovarășă de viață superbă! O chema Inga. O frum'seță clasică, melancolic-depresivă, se trezi și obsoloscent se linse pe bot Marius, speriind-o pe Isadora cu

insensibilitatea lui la problemele grave de la tembelizor, ale speciei. Am portretul ei cu o pălărie magenta, dacă nu mă credeți. Un surâs trist. S-a și sinucis. Devreme!

– Și totuși Cezar Bogza, ficiorul ista breaz adoptat de Frâncu și Iluska, la ucraineana noastră secetă, sub *Scânteia* lui Brucan, 1945-1946, a învățat din barbaria aristocrației țărănești hrăpărețe destulă cruzime, în crâncena goană după avere, jucată după reguli deformate și de bolșevism, ca să nu mai voteze filosofic azi cu homosapiensul, ci cu nu știu ce homonoic nietzschean prometheist!

– Cine a vorbit în front? bătu cu creionul roșu în carafă Ion Enache.

– Iar vorrrbește limba-n turc! se implementă la ei omnivorul activist Tichie de la Răcari. Vă arde acuma și de posthumanism, gușterilor!

– Ăsta-i Ioil Borgiah de la Alexandria! ieși din fundal ca să-i lămurească pe cei doi bacili cu codițe roșii, încă nu tricolore, un bărbățel gras, cu pălărie de damă BBC în epică dramă, peste ochii catran ca ai lui Petrache Hulpe.

Era într-adevăr o linie fiartă în gară la Kotelnikovo, unde explodase locomotiva, opărind pe agentul Petrache Hulpe, iar frunzele de arțar frăgezindu-le cum fac gospodinele cu foile de viță, pentru sarmale, nu-n kommunalkă, ci unde mai există bucătării particulare – dictatorii și miniștrii alimentației raționale, cei cu gineri excelând la ce halesc, neproiectând și nemiluind norodul cu fabrici de mâncărică ieftină obligatorie, circuri ale foamei cât niște malluri...

– Așa vă trebuie, zise consumatorul cosmic de carne tocată, dacă l-ați votat pe ăla cu cinșpe mii de specialiști, și nu pe cine trebuie, pe Iliescu, președinte de meserie, care are douăștrei de milioane de specialiști!

– E o provocare! realiză Stalin, holbându-se cu discursul în gură ca o zăbală, la ce turna mamelucul Abdul, apoi la cum cu dințișorii lui mărunți și roz de spume abrazive, rodea cu spor stahanovist șoseta stângă vărgată a lui Dzerjinski, pe soclul statuii din dreptul preaiubitei albe Lubianka.

– Mi-e dor de părinții mei, mărturisi Petrache Hulpe stafilococilor, uluindu-i că ei nu se mai așteptau ca, în plină putere sovietică, să mai existe oameni cu apucătura regală de a năzui la a-i mângâia pe părinți, uitând că interbelicul e pierdut pentru totdeauna și, până la deplina noastră dizolvare în *uie*, oftă Alin Vișan a Epocă Wash, uitându-se-n telecolorul sehaș altar al familiei, la fotbalistul nepereche, care rata de puțin, mingea bărbierind bara și ieșind în aut de poartă, fiind la mintea puțină a celor două rațe crăcănate care strigă libertate, rânji Iancu Noveanu către popa Tani, adevărul elementar că, într-o lecturare superficială măcar, însă sinecvanonă ca turul de încălzire, nu poate fi combătut aforismul avăcăressian, cum că o Românie de constituție iorgovană, înnădită peste republica implementată de Andrei Ianuarievici Vîșinski la 6 Martie 1945, nu se poate comporta, de la 11 Decembrie 1999 încolo, decât incult băsescian!

– Băsescian, repetă și se răsuci spre consilierii permanenți de la Kunțevo Führerul sovieticilor. Ați auzit? Cică România iorgovană are un repertoriu de reacții băsescian încă din 1999, nu de la 2006 sau de la 2011!

– N-a zis că *are*, se enervă gata să-l bată pe Stalin, Viorel Pepi Enache. Mamelucul a zis că, în timp ce noi cominterniștii ne implementăm paradigma în Galiția Mare și în anumite zone defavorizate din Africa, America Latină și Asia, sintagma *aici sunt* trebuie lipită cu scoci pe cimitirele de persoane cu viețile scurtate, în contextul *ubi sunt* că, nu strâmbați din nas, aici sunt îngropați morții dumneavoastră, cu care ați contribuit la integrarea a o zecime din Neam...

– Numeric, cam cât minoritatea lui Tőkés László! lămuri înfipt consilierul poate cel mai Omniștiutor, pentru a se prăbuși imediat într-o torpoare porcină, meditativ imposibilă, dar exprimând ontologic o scârbă infinită de inconsistența nodurilor logice în care se poate încâlci creierul de om, ca un câine legat cu o funie semnificantă excesiv de lungă, până la covrigelul inscripționat cu RO.

– Da, admise marele lingvist dintotdeauna care a fost poetul Stalinică, șeful guvernului sovietic în timpul conflictului cu românii, nu o dată, nu de două ori, ci de un milion de ori am spus că, la tranziții, apar și fenomene tranzitorii, necontrolabile nici măcar de o securitate maximă, care se confundă aproape cu poporul muncitor, și atunci, limba scrisă, vorbită și tolcșoită, se umple de tot felul de *omnibuze,* potrivite la orice context, cum ar fi implementare, ontologic, paradigmă, Gaist, spiritul Crăciunului, sloboz, ființă umană, derapaj, absorbant, budigăi, purisancă, narativ, pe care, într-o viziune tulbure, dar inclarificabilă ca toate enigmele veacului, nimeni nu mai știe de ele că ce sens are fiecare și, aici sunt de acord cu Alin Vișan și Grupul său de Reacție Rapidă, această stare de confuzie divină este creată deliberat de noua clasă politică de apropitari ai norodului, căci așa cum spunea și marele Lenin, așa și este.

– Omul analfabet, zise Lenin din volumul 44 de pe raftul de-l prindea videocamera ca fundal, se află în afara politicii, el trebuie să învețe mai întâi alfabetul. Fără asta nu poate fi vorba de politică, fără asta nu există decât zvonuri, bârfeli, basme, prejudecăți, dar nu politică, nici măcar politică fesenistă.

– Pe bietul Lenin, se delimită funcțional Dabija de al său delir, care sugera că acolo unde ploșnițele anemiază societatea civilă, remediul stă în remarxizarea clericului, eu dețin de la ofițerii de analiză sinteza că, după ce aviația noastră a întreprins primele bombardamente la Moscova, hopa, i-au scos sarcofagu' lu' Lenin din Mausoleul unde sta ca Albă-ca-Zăpada, l-au cazat puțin sindicaliștii de la Metroul lui Hrușciov și, cu un transport special, moscoviții l-au expediat înapoi la origine, pe Volga, – în Simbirskul natal, după unele indicii, la Samara după niște date culese de Petrache Hulpe, care a detectat în zonă un adăpost subteran, aproape

antiatomic, unde crede că s-au stocat și bijuurile Reginei noastre Maria, și acuarelele Marietei și peste douăzeci de mii de diapozitive conținând feliuțe transparente din creierul șahistului care în anul nașterii lui Marius Ghizdavu, 1912, observa în calitate de strălucit analist, cum rezultă din volumul blue 22, că:

– Monarhia țaristă a fost jandarmul Europei în secolul al XIX-lea, când armata alcătuită din iobagi ruși a înăbușit revoluția ardeleană pașoptistă din Ungaria. Monarhia țaristă este acum, în secolul al XX-lea, și jandarmul Europei, și jandarmul Asiei... Deci monarhia marxistă va stăpâni și galițieni, și angkorieni.

Mișu, cu nările fremătând ca la un copoi care a dibuit vulpea, tot sucălea pe Otto Runge să ia legătura cu SS-Obersturmbannführer Otto Skorzeny, pentru o expediție româno-germană pe Volga, în amonte de Stalingrad, pentru că între Samara și Ulianovsk scotocind, pot fi găsite o groază de valori muzeistice privitoare la Lenin și, tot pentru demoralizarea inamicului și proletariatului internațional, urcând pe afluentul Kama spre Ural, trebuie exploatată informația noastră certă că la Perm, vechi centru artistic țarist, a fost dislocat colectivul Teatrului Kirov, celebrul teatru Mariinski, să vezi ce bot ar face Stalin dacă i-am ajuta balerinele, întregul corp artistic, să fugă la Moulin Rouge și Hollywood.

– Aici e buba, își împinse Roosevelt scaunul cu rotilele până-n niște parâme de la babord, că noi putem folosi Armata Roșie atât ca jandarm în Europa germană, cât și ca sperietoare finală împotriva Asiei Japoniei, însă stau eu și mă-ntreb seara dacă prețul galițian, de la Trieste la Riga și de la Gdansk la Balcic, nu e prea mare ca câtă omenire ireversibil bolșevizată anticipează avertizorul de marxism din Philadelphia, petrolistul mecenar Octavian Ghizdavu...

– Omul politic se acoperă cu hârtii, după cum mortul ghizdavian cu țărâna dușmanului mânat la ofensivă, respectiv cu glia natală în defensivă, pe aliniamentul fortificat Focșani-Nămoloasa-Galați, contemplă Churchill, înfiorat până la guturai, albastrul catifelat al Atlanticului, dar se prefăcu nepăsător ca o pipă-n meandrele propriului ei fum suprarealist.

– Mărite stăpâne Staline, luă cuvântul bolândul mameluc Abdul, care slujise și pe Napoleon, convingându-l să se retragă-n Polonia spre Lwów, după tâmpenia de a ataca nu Petersburgul, capitala, ci provinciala Moscovă, doar pentru că, asemeni Stalingradului, era mai accesibilă și existau acolo alimente și vin și țuică din belșug, aduse de Kutuzov din Valahia și Moldova, – eu cred că americanii, opunându-se unei debarcări în Balcanii britanici și impunând, din considerente PR de imagine, strict hollywoodiene, coasta normandă, năzuiesc, ca imperialiști nereeducabili, nu spre consolidarea, ci spre destrămarea Uniunii Sovietice – darul de preț cel mai bine cotat, pe care l-a lăsat marele Lenin, muncitorilor și țăranilor, un stat doar al lor.

– Cum așa? tresări ca o tigresă Dora, cum a tresărit și Stalin așteptând raționamentul piticuțului.

– Mi-e dor de părinții mei! se tângui iar Petrache Hulpe, bărbos de-atât arest, sfredelind cu privirea-i de hoț pe cei doi diplococi anchetatori, aleși unul blajin și unul intransigent, asemenea cuplu, cum observă Dora că observă Clara Honig în *După Auschwitz și Kolîma,* fiind bine implementat în inconștientul bestiei umane: dacă în anii treizeci și cincizeci îl aveam la anchetele staliniste, iaca-n anii nouăzeci, el nu se mai ascunde dincolo de ziduri groase, de frica organizațiilor contra abuzurilor om-om, ci el apare nonșalant pe micul ecran al altarului de familie, luând la întrebările boborului, pe câte-un cârcâiac, când cu cvas, când cu vodcă, numai săi iasă ratingul pentru care-i vine publicitatea.

– De ce această extindere va duce la destrămarea Uniunii Sovietice mai degrabă decât la consolidarea ei? râse mamelucul. E cât se poate de simplu. Republici sovietice, integrate în Uniune până la a le comanda la Andrei Hurmuzacov statui de aur, nu se poate orișicâte, pentru că elementul rus stabilizator devine *minoritar*!... Am mai discutat-o. Iosife, ți-e clar și ție! Dar ce nu ți-e clar e că, dacă le lași bolșevice slobode, aceste gubernii de până-n Elba s-ar prăbuși repede economic, și apoi politic, fără transfuzii de ajutor sovietic. Și e o populație cam cât jumate din a noastră! Noi va trebui prin exporturi de materie primă, și chiar de produse finite, să întreținem **artificial** un nivel de trai bun la acești paraziți, *din vitrina regimului totalitar roșu,* expusă spre Europa desfrâului, a cărei muncitorime și intelectualitate altfel s-ar îngrozi repede de lipsuri și s-ar demarxiza instant!

– Cu timpul, izbucni într-un râs de om beat privatul de somn Petrache Hulpe, *oamenii sovietici* vor începe a se chiorî cu jind, peste sârma ghimpată, la calitatea vieții din România și alte țări satelite din Galiția Mare, care pentru ruși e Occidentul Apropiat, și vor tânji spre autonomie locală, neînțelegând că această prosperitate e o aparență creată chiar de ei, cu sacrificii, iar de la autonomii la risipirea CCCP nu va cânta prea mult Clopoțelul diligenței, seara, în împrejurimile Moscovei, deoarece fiecare ștab are orgoliul și arghirofilia lui, adică de ce-ar fi el simplu politruc al URSS de cin XI, în nu știu ce uezd, când, după dispariția Uniunii, poate ajunge tov ministru local sau ambasador, ha-ha! salarii mari, Ceaikă, comisioane, conturi, trădări, escorte, pensii speciale!

– În concluzie, tovarășe Stalin, râse consilierul liliputan de la Kunțevo, e un dar otrăvit astă debarcare în Normandia, nu în Balcani!... Dar însă totuși dacă URSS ar accepta să nu exporte, cu tancul, bolșevismul, dincolo de granițele trasate de Ribbentrop la 1939, atunci, postbelic, grație Gloriei eterne asigurate 100% Eliberatorului, precum și reparațiunilor, nivelul de trai al omului sovietic ar putea crește la cifre de invidiat chiar de canadieni, încât comuniștii ar birui imediat, la alegeri, în principalele

capitale culturale capitaliste, doar pe sloganul că *dacă venim noi la putere, facem să fie rai, cum e în URSS*!

– Căci una-i, interveni Dumitru-Iov Supeanu, vai, ca norod, să pornești tu însuți revoluția, cu toate excesele ei, și cu totul alta să ți se dea pe de-a moaca o bulibășeală cu teroriști, gata confecționată în laboratoarele Cominternului pentru tine. Nu ți-ai vărsat sângele pentru idealul leninist, într-un lung război civil exterminator al vechilor elite și, deci, n-ai nicio obligație față de Marx. Atunci, regimul stalinist ți se poate evapora într-o singură duminică, în câteva ore!

– Ce mi se cerea, privi Stelian Dabija la doamna doctoriță de copii ca la o tămăduitoare a rănilor pe care și le fac îngerii, când se ating de sufletul omenesc, murdar și abraziv, era nesăbuința de a mă repezi până la Moscova cu un avion sanitar, ca să-l preiau pe Stalin legat, în mintea multora dispariția faraonului cominternist însemnând sfârșitul războiului, deoarece ar fi durat ani până la închegarea unui nou cult al personalității, ceea ce nu este chiar un sofism grosolan: dovadă că mediocrul Hrușciov va începe a da în acest mare Führer Stalin, expus pionierilor lângă Lenin, doar din momentul în care și-a creat propriul cult, așa caraghios și fără recorduri recunoscute în Vest cum era.

– Timp în care teroarea ar fi putut continua fără sincopă, râse frumoasa pediatră puțin gâlgâit, ca Nadiușa servită cu bomboane cubaneze ananas.

– Dovadă, glosă gânditoare stenografa Svetlana Filipescu, supremă dovadă chiar, că nu *sistemul* este emanația lui Stalin, ci stalinismul este emanația puturoasă a sistemului!

– Nu putem totuși implica un avion românesc în această afacere, a intervenit cu înțelepciunea-i bine-cunoscută senatorul colonel de presă Alecu Ghizdavu. În caz de eșec, sub ațâțarea presei internaționale, represaliile ar fi nelimitate. Probabil, la sfârșitul războiului, întreg Neamul Românesc ar fi, în acest caz, ca tătarii deportat în Asia Centrală, sau la Sibir, și aliații atlantici ai Vójdiului rușilor ar închide ochișorii, la o problemă strict personală a unui Mare Erou, care prin moralul său bun a scăpat omenirea de totalitarismul brun...

– Convins repede de acest patriot socru Alecu, bietul Focșăneanu a organizat cu îndrăzneală de partizan bolșevic furtul unei aeronave de pe un aeroport german din Vinnița, fosta capitală a marelui cruciat antibolșevic Petliura, care alături de Vranghel, a cărui umbră încă stăruie în această Odessă de un lirism teribil, și de melancolicul Denikin și împreună cu impulsivul Kolceak, ar merita să intre în iconografia bisericilor postbolșevice, sau măcar să-i amintim noi românii, la Miorcani, ori să le ridicăm statui melancolice între sălciile de pe Lacul Morii din inculta Capitală a României neprimite în Schengen ca prea analfabetă...

– E un pictor Marius Ghizdavu aici, surâse vag lasciv Dora Căinaru,

care pe hârtie pergament de ambalaj își tot exersează mâna dreaptă, pe un ciclu de cvartete de azur cum ar fi Emil Gilels, Sviatoslav Richter, David Oistrah, Daria Riumina și Mstislav Rostropovici, făcând și plângere la primarul Odessei Gherman Pântea, cum că să se urgenteze capturarea acestor virtuozi, de s-or fi ascuns prin catacombe, el garantând că ei la Operă lângă Mare ar putea da strălucire maximă revenirii unei stăpâniri de tip Regal Imperial asupra Odessei...

– Au dreptate să se ascundă! smuci spre patul alb Svetlana ochelarii. Pe tăticul lui Richter, avem informații că l-a avut căgăbăul pe listă ca posibil ciolovek nesigur, hm, mă-nțelegi ce-a urmat...

– Dar-ar Dumnezeu, înțelese imediat Nadiușa, să-i pianizeze la catafalc Führerului nostru de la Kremlin, când i-a fi lumea mai dragă, în plin val adică de nouă exterminare a intelectualității, tocmai orfanul Sviatoslav!

– Da, e trist să fii bătrân și privat de plăcerea canibalului modern, voluptatea supremă de a ucide oricâți oameni, mai ales pe unii cu multă carte!

– De ce a furgăsit Focșăneanu avionul tocmai la Vinnița, când ar fi putut s-o facă și la Odessa, ține de un aspect total neverosimil. Cu ce ne-am dotat noi era un... avion *sovietic* experimental, pe care nemții îl prinseseră la sol lângă Minsk, iar experții lor îl probau uluiți de performanțele sale, care contraziceau flagrant recitativul basului din opera lui Hi *Mein Kampf*, cum că rușii sunt atât de inferiori rasial, încât nu pot concepe un automobil care să și meargă, spionii români fiind de altă părere, afirmându-se treptat, în Cruciada Antibolșevică, rolul hegemonic al serviciului românesc, mai hârșit în luptele cu agenții Cominternului, pe Nistru, și pe Prut, din 1812-1940, iar acum pe Bug.

– După cum întăreau și avertismentul profesorului Horea Bratu către gașca sa din Ministerul Propagandei, *să nu semnăm ce scriem*, sau ce filmăm, nici fotografiile, fiindcă, după toate probabilitățile teatrului cruzimii, totalitarismul marxist s-ar putea să fie mai tare decât cel însăilat dintr-o ideologie darwinistă.

– Ah, mai bine ar fi comis britanicii o revoluție încâlcită la 1859 și le-ar fi ars hala circulară a Bibliotecii Fundațiilor Regale din Londra, înainte de a fi exploatată și de vreun intelectual bărbos, pus pe răzbunări în contra intelectualilor burgheji, care nu-i apreciau poeziile de tinerețe...

– Păcatul se pedepsește încă de pe lumea asta, zâmbi enigmatic popa Tani. British Museum Reading Room se va lepăda de Carte în postmodernitate!

– Am pornit la drum, frumoasele mele doamne, le privi drăgăstos pe toate boccaccianul Stelian Dabija, într-o seară sumbră, platoul de nori fiind gros și căzut, doar patru oameni întreg comandoul, cu fiole de cianură în gură, produse de aceeași firmă care a lucrat și pentru micul prinț Heinrich

Himmler: eu, respectatul agent Mișu Focșăneanu, numitul Dumitru-Iov Supeanu, din garda lui Stalin, suspectat de noi ca fiind intelectual dublu angajat, și un fel de eremit bărbos, Petrache Hulpe, cioban din Pocuția, dotat cu darul profeției și cu un ieșit din comun simț de orientare, capabil de exemplu să conserve azimutul Moscovei mai bine decât întreaga noastră aparatură, anglo-americană, de la bord...

7

Am pilotat noaptea toată, scurtând-o spre nord, luptându-ne însă cu lipsa de vizibilitate, de neanticipat la un început de iulie. În zori, am aterizat, la indicațiile lui Mitică Supeanu, lângă Peredelkino, Perervino, Marfino sau cam așa ceva, nu prea am voie să-mi aduc bine aminte...

O delegație compusă dintr-un porc bătrân și trei comsomoliști de o clasică frumusețe octombristă veni la scara aeronavei, fără să se mai întindă vreun lung covor roșu.

Am observat că astă miriște perfectă, din marginea pădurii de foioase amestecate cu brazi, era o pistă ordinară, camuflată cu snopi de spice pionierești, așezați cu migală în careuri conținând, după estimarea mea, munca a numeroși cetățeni, cam de valoarea a două divizii, care puteau fi aduși ca muncă patriotică de către proprietarii lor, șefi ai spațiilor locative sau de pe la întreprinderi, însă nu era exclus să fi fost și sclavi de prin barăcile ce le observasem spre marginea opusă a pădurii, ipoteză șubrezită ulterior de argumentul șolohovian că ăștia ar fi ciugulit pe loc o bună parte din grăunțe.

Supeanu s-a pupat cu bunul său coleg, noi cu ai noștri, am lăsat bimotorul experimental în paza unor soldați și, pe o cărăruie întortochiată, adesea pierdută într-o iarbă grasă ca-n Prusia Orientală și în Kresî, plină de rouă rău prevestitoare, am debușat după vreo trei sferturi de oră într-o poiană cu vile de lemn, locuite într-o tovărășie halucinantă de mari activiști, mari securiști și mari artiști ingineri ai duhului proletar omenesc.

Deodată, Soarele, a cărui strălucire de la Balcic la Cernăuți scade de vreo patru ori, iar de la Cernăuți la Moscova de încă opt ori, ni s-a ivit măreț și prietenos, parcă făurit el însuși de oamenii muncii, sub conducerea înțeleaptă a partidului marelui Lenin și genialului Stalin, luminând ca un stăruitor proiector de la Bolșoi, nesfârșita panoramă a Moscovei, capitală a tuturor oamenilor de harașo, de bine obligatoriu, de pe mapamond, pe care noi cei patru Rastignaci români în misiune ne ambiționam s-o cucerim și inimile ne băteau asurzitor de emoție, ca niște mari mecanisme de orologiu în diferite turnuri ale Kremlinului local.

Mitică Supeanu se despărțise de omul său și aștepta politicos mai

încolo, sub un pin caucazian cu scoarță gălbuie, să ne revenim, foarte afectat de priveliște fiind nu Focșăneanu, care cred că a vizitat des orașul, profitând de vulnerabilitatea birocrației sovietice la uzul de acte false, ci Petrache Hulpe, căci din auzite și din ce filme documentare sovietice urmărise la baza de instruire de la Valea Ursului, își făcuse impresia greșită că ciocănarii și secerătoarele au demolat absolut toate bisericile, de la Bug pân' la Amur, iar Cominternul pregătește o campanie similară de răzuire de pe fața pământului, a marilor Catedrale îndeosebi, unde s-a depozitat mult opiu pentru popor, de la a lui Michelangelo la a lui Bach și a lui Shakespeare și chiar mai departe, spre izbușca Emiliei Dickinson.

– E straniu, a murmurat el.

Sclipeau stele de rubin deasupra orașului, e adevărat, și erau atât de seducătoare încât mi-am dat seama imediat că trebuie să fii cult ca Noveanu și Damian, sau foarte român măcar, ca să li te poți sustrage cum te vrăjeau. Ne era foarte lămurită, de notat și de transmis centralei, impresia că cine mai intră, necălit printr-un instructaj serios, în această gigantică mașinărie de manipulare sovietică, rămâne marcat pe întreaga viață și, chiar dacă ține cu tupeu conferințe de presă pă probleme de integrare euroatlantică, viziunea sa originală e intim narodnicist-bolșevică din familie și meteahna n-are lecuire, vai de libertatea popooorului lui!

Pe delicatele coline de pe care contemplam câteva zeci bune de kilometri din uriașa capitală pe care au pus mâna comuniștii, vegetația se asemăna cu aceea a noastră de munte pe la cota 800-1000 m, fructele pădurii, coacăzul, cornul, porumbarul și afinul ni le ofereau în tot locul, în caz că am fi acceptat să zăbovim mai multe luni în acea misiune delicată pe lângă marele Führer al muncitorilor și țăranilor, precum și al intelectualității progresiste din întreaga lume.

Mai erau și alune, iar apa râului Moskva era rece și potabilă.

Și multe ciuperci s-ar fi putut ghici a fi produse de acel pământ bogat, în sezonul cel ploios.

Mitică Supeanu, după ce îmi confirmă mie această ipoteză, că ne-am putea găsi în natură cele necesare traiului, dacă am primi ordin să acționăm ca partizani români, seara, în împrejurimile Moscovei, se puse deodată pe a mai reduce entuziasmul creștin-pravoslavnic ce zguduia pieptul lat și păros al lui Petrache Hulpe, arătându-i că, într-adevăr, de departe, mulțimea celor cupole, a căror formă de bulb e aleasă din motive inginerești vizând auto-dezăpezirea, este un fapt pozitiv, deoarece supraviețuirea arhitecturii ruse vechi ne scutește pe noi să ne extindem Marea Recuperare la răsărit de Galiția noastră, însă de aproape văzând aceste lăcașuri, îți vei da seama că religia lui Dostoievski și a lui Tolstoi, precum și a unei pleiade parcă nesfârșite de publiciști și analiști obligați de ai lui Troțki și Kaganovici să se exprime doar prin Occident, este astăzi o religie moartă: așa cum ne-au informat pe noi, la Nistru, transfugii, încă

din anii Războiului Civil, când poate era bine ca Armata Regală Română să lupte până la ultimul om pentru a împiedica anexarea Ucrainei noastre de către Rusia, treptat-treptat aceste străvechi și sfinte lăcașuri au primit, din partea proprietarilor partidului bolșevic – în proporție strigătoare la ceruri nepravoslavnici – destinații desacralizante: pisoare, grajduri, cluburi, curățătorii chimice, depozite, ba chiar, în Leningradul cel așa de accesibil turismului baltic, până târziu, târziu, până-n târziul perestroikist, vestita Catedrală Sfântul Isaac, cea împodobită cu sute de statui și cu o cupolă de 25 metri diametru, la o sută de metri înălțime deasupra creștinului, era muzeul propriei zidiri, scoțându-se-n relief exploatarea nemiloasă a zecilor de mii de șerbi, cărora doar colhozul le-a adus fericirea, după cum, egală-n măreție, Notre-Dame-de-Kazan, cu ale sale 96 coloane corintice, de lângă Nevski Prospekt, amintind că noi răsăritenii putem da minuni comparabile celor vaticane, au maculat-o activiștii ca Muzeu al Ateismului, chit că e și necropolă, – bietul Kutuzov, drept pedeapsă dumnezeiască pentru că ne-a nenorocit Basarabia, fiind privat de cele ce pot preoții pentru Duh, nefiind însă de mirare când există clipuri moscovite cu dinamitarea, de către cominterniști, a Catedralei nălțate la Moscova de Țarism tuturor Eroilor din *Război și pace*, în loc avându-se a se piramidoniza un soclu turn gigantic, cu un Lenin de 191,7 metri, umilind capitalista Statuie a Libertății, dificultățile de rezistență, de frica cekiștilor, să nu fie apoi băgați la categoria sabotori, inginerii încă neîndrăznind să le rezolve până la sosirea noastră la tovarășul Stalin, în noaptea de unu pe doi iulie l94l, mai bine să rămână gropanul fundației cel mai mișto ștrand din Lagărul țărilor ssocialiste.

– Catedralele Isakievski și Kazanski, taie cu răceală Molotov jeluirea lui Petrache Hulpe, tocmai pleacă azi la Leningrad tovarășul Jdanov. Luați legătura cu dânsul, dacă într-adevăr România burghejilor și moșierilor pune drept condiție a încetării Cruciadei ce a început și duce, o renaștere a ortodoxiei în Uniunea Sovietică. Eu n-am atribuții, *rugați-vă* de el să le redeschidă!

În ce mă privește, dați-mi voie ca asupra acestor două obiective să am părerea mea proprie!

Știu, pe de altă parte, că marele Führer al muncitorilor și țăranilor din întreaga lume, tovarășul Stalin, a reținut sugestia generalului Antonescu, Vójdiul vostru, și are de gând ca, la momentul de imagine oportun, să contacteze autoritățile noastre ecleziastice și, ca fost seminarist cu frică de Dumnezeu, să le dea unele indicații de inestimabilă valoare, precum și să le anunțe unele înlesniri legale în desfășurarea activității.

Nu cred însă, domnule Mircea Focșăneanu, că adevăratele probleme ruso-române sau, politicește corect vorbind, sovieto-moldovenești, sunt de domeniul suprastructurii ideologice și spirituale.

Țările noastre sunt astăzi în război.

Burjuii, moșierii, kulacii, popimea, avocații fasciști și intelectualii voștri șovăielnici au atacat mișelește pe muncitorii și colhoznicii noștri.

Norodul sovietic, tovarășul Stalin, analiștii și consilierii, sfetnicii (*sovietnicii*!) noștri au crezut că pasivitatea inexplicabilă a Grupului de Armate General Antonescu, după o fulminantă declarație la Prut în 22 iunie, se va menține pe toată durata măsurării forțelor dintre nazism și bolșevism, care totalitarism o fi mai tare! Cel științific!... Azi-noapte însă, însuși Io Ștefan cel Mare al vostru i s-a arătat Vójdiului nostru și, fiind în 2 iulie 1941 aniversarea 437 a pristăvirii sale, dzis-a, fapt neuzitat în diplomație, fără a-și ascunde satisfacția, ci arătându-i injurios pentru un marxist Crucea, că brava Armată Regală Română are a-l comemora vitejește, declanșând o operație de mare anvergură, care să ducă nu numai la reunificarea României de Vest cu România de Est, bolșevizată și răvășită etnic, ci și la cucerirea unei zone de securitate dincolo de Cernăuți, Hotin, Soroca, Orhei, Tighina și Cetatea Albă, în Novorossia populată vremelnic cu ucraineni, desțelenită însă de vajnici urmași ai zaporojenilor și de cetățeni bejeniți din exploatarea țaristă a hrăpăreței Mari Ecaterine, impresia noastră fiind că străvechea legătură de rudenie dintre Suceava și Moscova ar putea da gând blagoslovit lui Mihai Antonescu să se opună părții germane, dacă Hi ar voi să inventeze un stat ucrainean, a cărui existență ar stânjeni relația directă româno-rusă, deoarece ar atenta la nevoia eternă de securitate a Moscovei noastre!

– Tocmai! Așa e! Trebuie să admitem că da! se bâlbâi Mircea Focșăneanu. Dincolo de eterna dispută pentru spațiu vital, pentru suficient pământ românesc, în ideea ca oamenii noștri de cultură să se poată măsura cu universalitatea colegilor lor de pretutindeni... ca să nu fim înjunghiați pe la spate din Vest, noi românii am avut totdeauna nevoie pe eșichierul european de pionul moscovit!

– Aha! Sunteți adică deplin conștienți că v-ați pierdut deja independența, că robi căzut-ați neamțului, fascistului!

– Perfect conștienți! Statul român e încă prea plăpând ca să se dezbare de obiceiul, de obligația de a juca mereu pe mai multe tablouri!

– Ca vechi prieten al Regatului România Mare, țin a vă avertiza frățește, ca de la slav la slav, că tovarășul Stalin, chiar dacă vă va primi cu ușurință și cu zâmbet delegația, este foarte supărat din pricina transformării frontului mort de pe Prut în front activ, chiar foarte activ, cu primejdie mortală pentru Odessa, una din vitrinele noastre cu realizări!

Germania, trecând Bugul de Nord, *nu avea nicio justificare*, ducea un război nedrept, de jaf și cotropire, de înrobire a altor popoare.

România însă, trecând Prutul, își are puternicele ei argumente, cunoscute de Europa, de întreaga Omenire, și atunci, cum cel puțin până la Nistru, indiferent ce opinie am eu, Războiul vostru Sfânt apare ca un război drept, se creează grave *confuzii ideologice*, pentru cominterniștii în misiune

din Occident și pentru simpatizanții noștri de pretutindeni.

Culmea deranjului e că, în incomoda ideologic situație, creată azi-noapte de afurisiții de români, se impune ca genialul Stalin să se deranjeze din rugăciune și să-și asume să iasă în față, să nu se mai ascundă după mine, ci să se adreseze personal fraților și surorilor, oamenilor sovietici, întregii lumi progresiste!

Acesta este răspunsul nostru la ofensiva declanșată de voi astăzi miercuri 2 iulie 1941. Da, mâine, joi 3 iulie, Stalin va vorbi, în sfârșit, pe toate stațiile radio ale Uniunii Sovietice. Sanctitatea Sa are acum a-și pregăti discursul în deplină beatitudine, e ocupată, și vă rog să nu-i răpiți prea mult din timpul și așa împuținat prin noile sarcini impuse agendei sale de ducerea războiului...

– Să fi fost eu în locul tovarășului Stalin, zise Vîșinski în treacăt grabnic, nici nu i-aș mai fi primit pe bandiți, după atâta insolență în constituirea delegației!

– Zău dacă mai înțeleg ceva! întoarse spre noi o față vânătă, brobonită de sudoare, Mircea Focșăneanu, căruia efectul strategic cu totul neașteptat al acțiunii noastre hotărâte de la Prut, că Stalin era constrâns să-și grăbească *adresarea către norodul sovietic*, îi strica deja toate scenariile convenite cu superiorii săi de la București.

– Pentru întâlnirea din 6 august curent, prevăzută a se ține la Berdicev, trase cu sete un șut Vîșinski uriașei sale serviete din piele de porc cu catarame, ați pregătit lui Hi ca interlocutor pe domnul Marius Ghizdavu, un *dvoreanin* rafinat, un remarcabil penitenciarist inovator, pictor de talent ca și mă-sa, Marieta, și un intelectual de primă mână, pe când genialului Stalin, clasa dumneavoastră politică îi trimite, ca o nesimțită, această... adunătură de boseaci!!!

– Care boseaci, Viaceslav Mihailovici? protestă Petrache Hulpe. Părem noi adunați de pe drumuri, tovarășe Molotov?

– Marius Ghizdavu, surâse cu seninătate Mișu, este cumnatul meu, nu te supăra, Andrei Ianuarievici! În sensul că eu sunt căsătorit cu verișoara sa, frumoasa Elvira, de care se simte mai apropiat decât de propriul său frate, Augustus, care ține pe-o americancă, Virginica din Virginia. Eu însumi l-am trecut în fruntea Listei cu mica delegație pentru aceste negocieri, care aș fi preferat să le ținem pe un teren neutru, la Stockholm la Nobel, sau în Alexandria Egiptului la Ioil Borgiah, dar nu s-a putut. Comisia parlamentară pentru relații externe l-a șters de pe listă, fără să prind eu de veste, și oricât am protestat nu am reușit, din lipsă de cvorum, s-o influențez să-și schimbe această hotărâre nefastă!

– Și care-i motivația ei? rămase încremenit cu un picior în aer Vîșinski, fără să se întrebe dacă mai există parlament la români. Ca jurist, sunt consternat de această persecuție, pentru că am admirat întotdeauna încercările avocatului Marius Ghizdavu de înnoire a penitenciaristicii,

obligând condamnatul la lecturi de liste de cărți bune! În felul lui, a inventat protocronist Reeducarea.

– Din păcate, ca pictor, vărul soției mele, pictor și fotograf, a adus jigniri grave neamului omenesc românesc! El n-a putut suporta, ca vecin tipic, să vadă succesele expansioniste ale clasei politice din Ungaria, fără s-o culpabilizeze pentru revizionism, înjurând în schimb p'a noastră, ca ineficientă.

El a luat un portret de Românie pașoptistă și i-a adăugat niște păduchi suprarealiști zicând, spre marea încântare a lui Antonescu, că partidele democrației noastre interbelice au fost partide de paraziți, care n-au investit suficient în Kultură-n țară, nici pentru Marea Recuperare din Восточные кресы, și mai ales *n-au făcut totul* pentru alfabetizarea și europenizarea gloatei, ceea ce ar avea drept consecință viitoare... *Охлократия*, puterea gloatei cu pivotul ei Romlagul, ca un Gulag mai torționar decât cele din alte republici satelite CCCP!

Iar din pricina acestui stăruitor aer de teroare, zice el că nici după slăbirea vigilenței leniniste la Moscova, deci și la București, deși vom pleca spre Vest odată cu ai lui Tőkés din Ungaria, nu vom ajunge tot acolo, fiindcă patriotism nu e a linge Tricolorul în timp ce nevastă-ta numără banii din șpăgi și delapidări, ci a face capitalism sadea, indiferent dacă înainte ai predat la studenți cum e cu „avantajele economiei planificate“, nu să te constitui cu mă-ta și mătușa într-o nomenclatură pluralistă de păduchi, de lăței, vorba lindiniștilor furioși pe mandavoșkă, anarhiști și nihiliști, pe care presa îi ignoră periculos!

– Noi credeam, mărturisi Petrache Hulpe gânditor, că ștergerea de pe Listă, prin votul comisiei parlamentare controlate de FSN, a prestigiosului nume Marius Ghizdavu, este rezultatul unor mașinațiuni interne, generate prin voința anumitor rețele cominterniste, care să fi rămas și să se dezvolte și să funcționeze autonom chiar după dispariția legăturii cu baza sau, hă, hă, după autodizolvarea, de văzut în ce solvent, a bazei înseși!

În definitiv, a întreține toate larvele Cominternului este o problemă internă a popoarelor din URSS, le privește! Ca și renunțarea la Sacru, care eu cred că e o mare greșeală a ideologilor clasei muncitoare. Eu zic că, printr-un simplu *ukaz de urgență*, religiile de orice fel ar fi putut trece drept „precursoare ale comunismului“, iar jertfa în lupta cu inerția cifrelor de plan ar fi fost atunci mai consistentă, mai sinceră și mai variată.

Chiar văd, printre gene, popă cu stea roșie pe țilindru, cum ar ține slujbă la hidrocentrala de pe Nipru, pe care rău ați făcut c-ați dinamitat-o, sau la nu știu ce banal rambleu de cale ferată, tămâind centimetrii adăugați într-o singură săptămână de către bravii udarnici, subotnici, stahanoviști... și de patrioții deținuți politici mai conștienți că după Reeducare poate veni Liberare...

Plouase și poteca era neagră, lipindu-ni-se de pingele ca și cum ar fi înțeles și natura că noi patru umblăm într-o misiune istorică.

Pe o creangă subțire, mirosind primăvăratic a muguri întredeschiși, ciripea voios un vertuhai.

Aerul era jilav, plăcut, simțeam că râul Moscova trebuie să fie pe aproape. Se și auzea ecou de motor de vaporaș de agrement, care însă acuma era dus să-l vopsească în culori de camuflaj, pentru a-l folosi ulterior la transportul trupelor.

Pe romanticele cărări de la Valea Ursului și din valea Râului Negru, până la un munte vulcanic perfect conic, cu vârf de calcar parcă înzăpezit, ne antrenasem sârguincios pentru marșuri lungi în vastul teritoriu sovietic, cât a ținut iarna, și rezultatul se vedea acum, că nu simțeam niciun fel de oboseală și ne bucuram de peisaj ca de o cupă cu vin de calitate, cum ne învățase marele perfecționist în abordarea vieții, care a fost tânărul pictor și nobil, dvoreanin, Marius Ghizdavu, om de știință, fiu de geolog, capabil să explice orogeneza spațiului Ziduri-Pribegi aplicând în mod strălucit dialectica, pentru a rezolva contradicția antagonistă dintre o bază eruptivă și un pisc de sedimentare.

Citadin, predispus spre supraponderabilitate de când prânzea atât la soacră-sa, madam Amelia Șaraga, cât și la o studentă-n managementul întreprinderilor mici și mijlocii, domnișoara Lucreția Fotiade, șeful comandoului nostru, domnul comisar Mișu Focșăneanu, prinse de la un timp a gâfâi a asuda și călăuza noastră, Mitică-Iov Supeanu, nălță a nemulțumire sprâncenele-i bălane spre fruntea-i pistruiată și încrețită de habotnic incorigibil, își cercetă preocupat ceasornicul-busolă și zise că pauză, dar nu prea lungă!

Am poposit, așadar, dragele și nerăbdătoarele mele doamne, în dreptul unei clădiri impozante, ridicată toată din lemn, impregnat cu extracte negre din țiței, ca să nu putrezească, doar obloanele fiind albastre, dincolo de dâre albe de mesteceni.

O clipă, cum erau brazi oficiali sovietici și cerbi în jur, am avut senzația că mă aflu lângă Sibiu, la Păltiniș, la un măreț așezământ spitalicesc, pus de regimul antonescian, ca pe un fel de modest Dom al Invalizilor, la dispoziția celor meniți a se jertfi în aspra Cruciadă Antibolșevică.

La intrare, fuma un soldat uzbek, lângă un fel de puierniță metalică de vreo trei sau poate chiar patru arșini lungime, în formă de prismă cu secțiune echilateral triunghiulară, iar între gratiile acesteia se sprijineau cu roțile dinainte niște biciclete robuste, de Harkov, patru din ele fiind însemnate vizibil cu var sau cu cretă albă școlară, pe aripile din spate, între portbagaj și catadioptru.

Când să încălecăm, am constatat iar că Mișa era cam în plus în al nostru comando. Era mai scurt de picioare decât noi atleții. Dar Miticuță

Supeanu a prevăzut această neconcordanță. Deodată, el a scos din geantă o cheie universală franceză și a mai coborât șaua. Apoi, cu o gingășie rară la bărbați, i-a suflecat agentului cracul drept al pantalonului și i l-a fixat cu un ac de siguranță inoxidabil, pentru ca să nu i-l apuce lanțul bicicletei și să i-l zdrențuiască sau măcar să i-l păteze cu cleios-negrul ulei de motor ars, tocmai când trebuia să ne prezentăm omului de care, după cum reieșea din analizele alor noștri, depindea destinul Neamului, inclusiv în ultimul deceniu al mileniului, ce Constituție va zămisli, bazată pe vulgaritate sau pe elite, pe Extincție sau pe Marea Recuperare, aia concepută în clandestinitate de rezistentul prin cultură Iancu Noveanu, idealul ca Estul cel viguros să prindă din urmă Vestul dăulat, la coșul Spiritualitate, și să ducă mai departe cărările părăsite din superficialitatea focusării pe bagatele.

Simțindu-se obligat, nacialnicul nostru se duse la intersecție, la un butic improvizat dintr-o fostă casă pe roți de transportat pe șleauri zilieri la locul de muncă. Gândul lui era să ne cinstească, nu cu băuturi alcoolice, că nu se dădeau la acea oră matinală, ci cu câte un cvas foarte răcoritor, care ne făcu meditativi dacă fructele au fost foarte acre sau producătorul a încălcat procedeul de fabricație, șterpelind un anumit procent din materialele îndulcitoare.

– Aici, scumpă Dora și dulce Nadiușă, trebuie să comentez că Mișa ne-a pus serios pe gânduri, dacă este sau nu cu adevărat Mișa.

El participase la nenumărate misiuni în Răsărit, lucrând la departamentul condus de actualul său socru, conul Alecu Șaraga, care îl promovase în funcții secrete de răspundere tocmai pe baza meritului de a vorbi fluent limba a mai multora din subpopoarele mai mari sau mai mici care constituie, în baza Constituției din 5 decembrie 1936, poporul sovietic al lingvistului Stalin.

– Impresia mea, zise el pe un ton de activist şugubăţ ce o făcu să pufnească în râs pe vânzătoarea comsomolistă, ale cărei cosițe de aur erau strânse într-o coadă groasă ținută cu agrafe colac pe creștet, percepția mea de tovarăș de drum, de sputnik, este că anii aceștia 1936-1938, atât de demonizați de niște dușmani ai poporului ca Medvedev, Soljenițîn, Amalrik, Șalamov sau Bukovski, au fost de fapt ani de maximă democrație în adevăratul heideggerian sens ontologic iskro-pravdist de putere a popooorului, proclamată din balcon prin chiar această Constituție iorgovană ce o consfințește... Căci eu analizez-sintetizez și constat, în 5 decembrie 1936, Constituția Stalinistă, care unde aniversar la 55 ani și parlamentarii noștri, la 1991, 8 decembrie, Referendum, dar noi reinstaurând Țarismul, liubov, adică exploatarea capitalistă de stat, la care şugubină neamul e îndrituit, cum spune Alin Vișan exegetului ghizdavian Maradonel Zamfir-Frișcă, să reacționeze leninist, ba chiar transhumanist, evocând o apropiere a stalinismului de democrațiile occidentale, c-a

introbăgat și în URSS o cărticică pe în care scrie c-ar hi o Konstituție, iar în anul 1937, la două decenii de la doborârea autocrației, s-au înscenat, tot ca o apropiere de Occident, pentru prima oară Alegeri, alegeri de deputați pentru Sovietul Suprem, alegeri cu adevărat, a cărui primă sesiune începe la 1938, consolidându-se astfel aprecierea mea că anii furtunoși 1936-1938 sunt anii unei foarte evidente încercări a genialului Stalin de a se apropia de normele europene, poate chiar în vederea unei Integrări prin fofilare, aceștia fiind și anii parizieni întregi ai penitenciaristului fustangiu Marius Ghizdavu, care nu putea să nu remarce generozitatea Statului muncitorilor și țăranilor și cekiștilor de *a ajuta* în Spania pe intelectualii șovăielnici euroatlantici, să apere democrația în contra monarhiștilor mistici fasciști franchiști...

– Și, pe măsură ce-și sorbea cvasul din gamelă, dragele mele salvatoare, Mișa Focșăneanu turuia vânzătoarei tot felul de prăpăstii, până la o demascare parcă intenționată, de la un anumit reper al discursului său ajungând la cumplite gafe lexicale, confundând, pe bravii *udarnici*, spărgători de norme pe frontul muncii, cu bestiile de *uriadnici*, prin autoritatea polițistă a cărora se exercita asuprirea țaristă; pe *basmaci*, îndârjiții anticomuniști din Asia Centrală, cu înveselitorul *basamac* din cartofi sau cereale, sau pe banalul *muj*, adică soț, cu *uj*, hi-hi, cum ar veni tocmai șarpele-casei, turnătorul sau microfonul...

Comsomolista râse înalt de toate aceste pișicherlâcuri și iarăși, numai lui, vădit nacialnik din perspectiva ei, îi mai strecură în gamelă, cu irizații de melusină, câteva picături de samogon sau poate chiar alcool sanitar, samogay, secreții vrăjitorești personalizate, sau dracu știe ce, dezinhibându-i complet apucăturile de craidon de București, interesat de adresa ei, de idolii care o inspiră și de cât de liber este cu adevărat timpul ei liber!

Aici, Nadiușa tresări, sângele retrăgându-i-se din obrazul și așa cam palid. Am dedus toți, în afară de Mișu, că biata de ea trebuie să aibă vreun prieten pe front, silit a-și da viața nu numai pentru Apărarea Patriei*, ci și pentru apărarea stalinismului*, și că la serviciu sau la domiciliu sau în diferite locuri frecventate, trebuie să existe *o bună rețea de filaj asupra fidelității ei față de Erou* la toate capitolele mai sovietice. Fii atent cu cine faci dating p'aici!

Revenind la zâmbet, dar la unul strict comercial, ea își făcu samokritika pentru a-i fi dat obraznicului client și cât samogon i-a dat, amabilă dar fermă, punându-i în vedere că, insistând și insistând și insistând, el nu face decât să treacă pragul inacceptabil al samavolniciei, drept pentru care, exasperată, izbucni din senin într-un acces de plâns deznădăjduit, urându-i printre sughițuri pisălogului consumator nici mai mult nici mai puțin decât, hm, că să-i facă și lui tovarășul Lavrenti ce i-a făcut ei cu forța, după ce un comandău de-al lui a reținut-o de la stația

Puşkin şi apoi a instruit-o că dacă nu păstrează secretul de stat cu picioarele-n sus, atunci, cu toată familia, va săpa la un şanţ antitanc cu adâncimea de şase metri, în jurul Fabricii de automobile, din oraşul numit Gorki, pentru că nu putea fi decât *amar* numele locului de deces al lui Lenin şi, sub Brejnev, al exilului intern al părintelui bombei cu hidrogen a muncitorilor şi colhoznicilor.

– Nu există probe documentare privind încălcarea de către marele Beria a codului eticii şi echităţii vieţii şi muncii leniniste. Astea sunt doar calomnii grosolane, care put! protestă tânărul istoric troll Vanea Hristev, pieptănându-se la oglindă şi potrivindu-şi nodul cravatei în trei culori, produse de Casa de Modă a lui Ion Enache, care se folosea de prietenii săi din marea viperie ca să le facă reclama promoţională, cu nuanţă de voluntar-obligatoriu pe la toate televiziunile române. În realitate, dacă Beria nu era împuşcat, el ar fi făcut ce-ar fi făcut Andropov dacă n-ar fi murit: perestroikă şi glasnost, niciodată mandavoşkă! Asta este şi sursa, motivaţia demonizării acestui cap superdotat, capabil să coordoneze, în planul muncii cu omul, operaţii gigantice, de anvergură cu adevărat stalinistă, inclusiv plagierea bombei atomice a lui Einstein. Sunteţi relativ proşti!

– Băi Miticuţă, îngăimă Mişu, profund îngrijorat, dacă reţeaua ta de patrioţi monarhişti ni-l dă pe Stalin legat fedeleş, iar Lavrenti Beria scapă cu partea cea mai bine organizată a proprietarilor Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, atunci înseamnă că n-am scos răul din rădăcină: zeci de ani încă, afirmarea valorilor nu se va putea regula decât pe bază de dosar. Cum va încerca cineva ceva cumva, cum, poc! suspendăm pluralismul, i se dă în cap, peste „bube“, de unde şi amara concluzie a lui Jenel Noveanu, că toate *haitele catilinare* actante pe eşichierul nostru politic sunt emanaţii ale fesenismului, inclusiv grupările comuniştilor anticomunişti, care îl informa Isadora pe Marius de propensiunile lor, cu tropisme pro-prosperităţi occidentale, dar bătrânul încremenise în imaginea-despre, – păduchi, dragă, păduchi, zicea cu o grimasă de scârbă infinită, ca de profesor berlinez la closetul baracă, unde a venit cu ajutoare sub terorism. Iar când ai lui Maniu din PNŢ-borviz s-au delimitat de premierul lor ineficient, ridicându-i şi carnetul, el la Basel nu mai avea destui neuroni să-şi modifice denumirile atribuite variabilelor modelului, care aşa cum a demonstrat doctorul Cezar Bogza biografului ghizdavian Narcis Moga, funcţiona profund plastic, în acest creier de artist, culorile galben, roz şi negru-albastru fiind semnificativ mai frecvent folosite decât verbalizări precum e spectrul partidelor, din amestecul lor scoţând la iveală, nu o dată, fisuri paradoxale în capacitatea instituţiei prezidenţiale de a apăra ce numea el constituţia iorgovană, pe care nădăjduia să o schimbe cu una proprie, dar nu putea, de la Sonnenheim, înainte de a-şi termina canonizarea operei majore, pesimistul roman *Canis*

sapiens în primul rând, ilustrat cu portrete de maidanezi filosofi grași, fotografiați la Stoa lui Attalos, adăpostiți vara în răcoarea porticului. De aceea, am așa un sentiment de nemulțumire, ca prietenul meu, acest Ghizdavu, dinaintea nudului Lucreției Fotiade, în Atelierul Amedeo Modigliani din Villa Hortensia din Strada Liliputanelor din parcul Filipescu din raionul I. V Stalin din Cetatea lui Bucur. Dragă Petrache, ce-ai zice tu, hoțule, dacă l-am ruga pe Dabija, că e cel mai chipeș dintre noi, cu ochii ăștia violeți ai lui, să ieie de la Nadiușa noastră cele hăinuțe femeiești și să facă trotuarul în jurul Lubiankăi sau poate pe la roșcata Jilavă de tranzit a lor, pe la Butîrskaia tiurma, însă cel mai bine pe unde, ce stație Pușkin zice chiar fata de-au agățat-o acolo băieții cu ouă albastre... Ah, ce mai Memorii ai lăsa dac-ai reuși, Stelică, să-l castrezi pe Beria, și prevăz prin secoli cum s-ar bate editurile pe ele, căci întotdeauna un autor mort e mai lucrativ decât unul care moare, când sunt chiar emanații intelectualității la putere-n republica răsprofilor!

– Doamnă Dora, domnule doctor Lecca, să nu vă închipuiți că patriotismul meu nu era total și n-aș fi fost pregătit psihologic la Valea Ursului să mă dedau chiar la cele mai bizare și mai degradante sacrificii...

– Domnilor colegi! am frânat și am oprit eu enervat cavalcada bicicliștilor noștri. În acest decor păduros, cu brădet și mesteceni de un verde nordic suficient de caracteristic să despartă, cum susține Marius, marele absent aici din vina comisiei parlamentare, peisagiul ucrainean de cel rusesc, noi ne aflăm, ca Pierre Bezuhov în ale masoneriei, abia într-un *proces de inițiere* asupra mățăriei dedesubturilor la cum o fi funcționând Castelul ăsta, sovietic... Și precum prințul drag contelui Tolstoi, **conte** până la... culturnicul Lunacearski, pe urmă simplu scriitor în Direcția a 7-a a lui Gorki, fără vreun adaos nobiliar numelui, poate s-ar fi mai bine documentat la Expoziția Antimasonică, deschisă de experții noștri, simieni sau măcar antonescieni – lasă că e una și la Petit Palais în inima Parisului, fiind o strânsă legătură între Francmasonerie și pluralism, tot așa și noi, n-am vizitat încă, și nici cred că există, vreun Muzeu al Anticomunismului, adică am eu impresia că este o imprudență să acordăm acestui Beria atâta importanță, chiar dacă i se poartă de către ciocănari și secerătorițe mutra pe la parăzi... Dar dacă Molotov, Vîșinski, Jukov, Tupolev, Kapița sau mai știu eu cine au puteri mai mari de decizie?... Cine conduce, de fapt, Uniunea asta Sovietică, măi frate?

– Eu nu am primit instrucție pentru... relații cu Beria, la Valea Ursului în stagiu, și mă opun *a devia de la scopul nostru,* de care domnul comisar Mișu tinde să ne îndepărteze, să ne împingă pe panta sabotajului: misiunea noastră consistă în capturarea și aducerea la București, pentru cercetare informativă și penală, doar a Vójdiului proprietarilor PCUS (b) și Cominternului, I. V. Stalin!

– Valea Ursului! Valea, dolina asta, lăsă în călimară tocul stenografa

Svetlana Filipescu, clătinându-și diversionist a nedumerire aurul buclat cu fierul, orice dicționar de simboluri și arhetipuri serios știe că Ursul este un simbol al capitalei Reichului, Berlinul. Ce-are Beria cu Siberia, fetelor? Au nu cumva astă Vale a... Ursului, aleasă pentru antrenamente, dacă i-ar face comuniștii baraj, nu e codificat marele lac de agrement Wannsee, pe care nomenclaturiștii nazismului își plimbă-n iolă logodnica aprobată sau, adesea, amanta?

– Nu e! explodă de mânie chirurgul Lecca, de zăngăniră, ca la neuitate bombardamente, geamurile spitalului, cu tot cu, dincolo de golf, o pată de soare roz spre Dofinovka, evocând loviturile devastatoare aplicate bolșevicilor de o escadră de 9 Stukasuri, comandată de însuși Stelică Dabija. Neamul Românesc, de viță latină, seminția noastră moștenitoare a întregii romanități dintre Marea Adriatică, Marea Egee și Pontul Stâng, a stăpânit Europa cu muuult înaintea germanilor lui Hi, Svetlano-Svetlano! Prin urmare, *noi*, ca fii ai Romei, nu avem ce învăța la Berlin în materie de cuceriri sau de cum se administrează regiuni mai mari sau mai mici, ajunse vremelnic, sau definitiv, în puterea noastră.

Așadar, Valea Ursului e Valea Ursului românesc, paralelă cu valea Râului Negru, unde de-atâtea veacuri principalul factor civilizator este dominația boierilor ghizdavieni, a căror Bibliotecă Weimar este argumentul determinant.

– Mai trebuie observat, privi cuminte și supusă Dora pe doctorul de stânga în ochelari, că scopul de război român diferă net de cel al marelui Hitler, care se află în căutare de spațiu considerat vital, dar bun și de... cimitire fără însemne de circulație. Or, *noi avem ce mânca în Carpați*. Asta e stația, inflația și carnația!

– Atunci, sătui, scopul nostru este doar ca să slăbim într-atât puterea, zisă a muncitorilor și țăranilor, încât intelectualitatea noastră dintre Dunăre, Tisa și, deocamdată Nistrul, poate Bugul, poate Niprul mâine, să se poată dedica, fără teamă de vreun cenzor nedorit în ciorba ei, la ceea ce au visat strămoșii, adică o egalizare a vestigiilor și în genere a zestrei culturale, între provincia noastră Dacia Felix și baza romană turistică italiană, de la care am plecat, altoindu-ne pe-aici.

– Mai fiind și o altă mâncare de pește care ne desparte de imperialismul tradițional teutonic, reluă tocul din călimară doamna Svetlana Filipescu. Mă refer la faptul că, dacă vârfurile cele mai reacționare ale capitalului financiar monopolist de stat totalitar occidental se reped, ca niște hiene, spre teritorii, forțe de muncă și resurse energetice, minerale, agricole și forestiere străine, noi românii întotdeauna n-am încercat altceva în Istorie decât să ne străduim să recuperăm ceea ce era al nostru. De aceea, întrezăresc și prevăd că de îndată ce Tricolorul nostru Regal va flutura, victorios și eliberator de tiranie, pe meterezele rubinii ale Kremlinului, pentru aliatul nostru german se vor pune două probleme, care nu pot fi

rezolvate decât într-un cadru foarte favorabil împlinirii unor aspirații milenare, de-alea de-ale noastre. Cu o singură condiție însă...

– Ca adormiții din capul Țării să fie pe fază! ghici entuziasmat Marius Ghizdavu și tuși zguduit de chicot, încât îi sări din braț tubul, cu glucoză cu tot.

– Da, trebuie să fim vigilenți, fiindcă prea mulți bucătari strică ciorba, admise Svetlana gândul altuia, un mare mâncător de lebede. Trebuie să anticipăm politica de *Gott schütze Deutschland* în Balcani să se ascută într-o atitudine *Gott strafe Italien*, fiindcă nu dai în Stalin să priceapă Churchill, ca să profite partenerul de Axă cel mai puțin înzestrat pentru lupta vieții, care e tocmai acest Mussolini, azi doar o umbră palidă a viguroșilor legionari ai lui Traian cel coios, de pe treptele Lupoaicei de la Palazzo Massimo Altemps din București!

– Or, care este cea mai bună mișcare să slăbești cu lapidaritate infiltrațiunile italiene din Dalmația, Albania, Grecia și Dodecanez, evitând totodată o prea stăruitoare tendință românească de a civiliza prin poștă la distanță teritoriile de dincolo de cordonul sanitar ucrainean?

Nimic mai simplu! Instigi pe români să facă ample contra-infiltrațiuni, barând segment cu segment realizările mussoliniene!

– Noi, nu italienii, suntem urmașii întregii romanități sud-dunărene, sublinie cu mândrie vehementă frumoasa pediatră Dora Căinaru, și nu vom accepta niciodată această tendință, a anumitor cercuri berlineze stipendiate de horthiști, tot mai pronunțată, de a ne scoate din matca dunărean-carpatică, pentru a ne împinge pe nesimțite spre Ural!

Mai degrabă coborâm noi, din proprie inițiativă, spre Sud!

Iar aici, femeie realistă în război, posibilă mamă multipară, eu nu văd doar rolul excepțional peisagistic al Balcicului, ca Marius Ghizdavu, el însuși un necinstit sufletește, fiindcă nu se preocupă decât de interesele sale și ale mafiei intelectuale de la Sonnenheim. Așa sunt găștile intelectuale, egoiste!... Eu de câte ori îmi arunc privirile peste portul Odessei, de la Dana Petrolieră pană la șerpuitorul dig Karantinîi, nu pot să nu simt, cu toată intuitivitatea mea specific feminină, cum zi de zi capătă caracter din ce în ce mai românesc întreaga infrastructură, tot mai ospitalieră ca la Casablanca, azi o porțiune din digul Platonovski, mâine una din digul Androsovski, iar poimâine mai tot digul Potapovski. Și care-i consecința? Te obișnuiești cu această realitate nouă, regală, generoasă, cum s-ar obișnui generații și generațiile de pișonieri cu gândul că, dincolo de Prut, la Răsărit, scrie de pe timpul lui Burebista al lui Roller, URSS!

Or, nu se poate așa ceva, Marius! Nu poți poseda Odessa fără să stăpânești nu numai Balcicul, ci și Varna, al cărei caracter românesc ține de temeiul trac al portaltoiului mlădiței latine, smulse și aruncate poate în valurile mării, însă dacă vrem cu adevărat să fim mâine o forță în Mediterana, ca să-i putem scoate pe italieni din Ragusa cea întemeiată de

negustorii noștri machidoni, stăpânirea fiordurilor de la Burgas este esențială, acolo având a ne adăposti în bunchere, ca la Kiel, cârdurile noastre de submarine, delfini și rechini de oțel, care când se vor ivi prin Dardanele la țărmurile insulei Lemnos, cerând ultimativ pământ și apă, cu infinită jale metalică bate-vor în dungă tragică toate clopotele de la Aghion Oros Athos, fiind evident pentru întreaga lume civilizată că ceasul călugărilor greci, care atâta supt-au ca niște lipitori Principatele Dunărene, sunat-a, a sosit ora dreptății, cele mănăstiri ce atât investit-au marii noștri voievozi homeric în ele, în sfârșit vor apuca ziua libertății și se vor româniza. Pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna? își încreți doctorul Lecca fruntea, înălțând-o ca și cum s-ar fi uitat la cupola moscheii Sfânta Sofia. Ai noștri preluând Athosul, ca și cum ar rămâne acolo o mie de ani?... Treaba lor! Adevăr grăind, fără cărțile și tabieturile mele, eu nu mă simt la largul meu nici aici la Odessa!... De ce? De-aia! Uite de ce! Pentru că așa cum nu poți stăpâni Balcicul, dacă n-ai luat Varna și mai ales Burgasul, așa la o scară strategică puțin mărită, nu poți să te menții la Odessa, Ialta, Soci sau Batumi, dacă n-ai închis de tot Bosforul! Na!

– Pe șleau spus, se dumiri stenografa, asta ar însemna... să ne luăm o revanșă istorică meridională și să azvârlim brusc Asia de pe continent, eliberând Istanbulul de sub stăpânirea asiaticilor, care de pe când, în compensație, a întemeiat Vlad Țepeș Bucureștiul, adică de mai bine de o jumătate de mileniu, obturează jignitor legătura firească a Europei cu Locurile Sfinte!

– E ploscă de golit? întrebă Lina, întredeschizând ușa rezervei mele cu multă politețe, câtă învățase de la Ziduri pentru caz că-ntr-același iatac s-au retras doi domni cu două doamne. Dacă nu e, atunci am a depăna și eu o precizare, cu menirea nu numai de a completa cele spuse până acum, dincolo de această ușă cu vopseaua scorojită, ci și de a da o fie și provizorie orientare a speculației, în cele sfinte și grele ce vor urma.

Toată lumea cultă știe că a specula nu vine etimologic de la speluncă, de la a viețui într-o speluncă și a oniriza la edenurile accesibile doar acarienilor, pedipalpilor, oxiodidelor și scolopendrelor omenești.

A specula, speculare, speculațiune, vine de la speculum, de la speculumul cu care domnul doctor Lecca lărgește prepuielnic anumite orificii omenești, în scopul de a desluși ce bacili, streptococi sau stafilococi se ascunde acolo-șa.

Cu alte cuvinte, gânditorii muncitorilor și țăranilor materialiști dialectici nu greșesc, când văd în speculație nu o glandă ce secretă puroiul adevărului, ci doar un fel de erzaț de gland bâjbâitor după senzație și percepție, în vederea formării reprezentărilor, fără de care nu există votul conștient de urmări.

Iată de ce, toată vorbăria din această rezervă este și nu este adevărată

și, tocmai de aceea, ne ajută să vedem mai bine păcatul întovărășirilor, în noi înșine și în jurul nostru, critic și autocritic.

Rezultatul fiind două aprecieri critice pentru orice autoficțiune, împotriva cărora cu greu s-ar putea găsi argumente materialist-dialectice.

Întâi, că spațiul nostru vital nu este dincolo de Bug și aproape în niciun caz dincolo de Nipru. Pe urmă, că e destul să ne uităm la cât de excentric este plasată capitala bulgară, Sofia, față de litoral, evidențiind cu putere că spațiul vital bulgar este orientat mai degrabă, peste Macedonia sârbo-greacă, spre Marea Adriatică, decât spre al nostru Pont Stâng...

– Asta cam așa e! admise chirurgul, verificând pe harta de pe coperta interioară a registrului de internări. Consecința fiind imediată, pentru orice om de stat cu mintea limpede. O bună politică românească îmi cere, în aceste momente când soarta Europei se hotărăște pe o mie de ani, să sprijinim din toate puterile o translație a Bulgariei spre albanezi, cam în maniera deplasării polonezilor peste germani, important fiind ca de la meridianul 26 longitudine estică, al Giurgiului și al accesului în Strâmtoarea Dardanele, fâșia de până-n litoralul Mării Negre, în medie, cred eu că de vreo 63 kilometri, cuvine-se a fi evacuată de populația civilă, având în vedere protecția ei, în perspectiva transformării acestei tăcute până acum zone strategice, bune pentru desant sovietic sau anglo-american, în asurzitor teatru de luptă româno-otoman, ținta fiind a recupera pentru creștinătate, întâi Adrianopol, apoi Constantinopol și Insulele Troțki, măcar Büyükada!

– Nu poți realiza această translație bulgară, observă și se nelinişti Lina, fără a trezi unele animozități din partea Belgradului. Ele se vor manifesta mai puțin astăzi, cât zona pe care vrem să i-o dăm, Sofia și-a ocupat-o deja, după cum și Tirana italienilor și-a luat ținutul Kosovo. Un război balcanic poate însă izbucni și mâine. Iacă dar, de ce se impune cu putere ca Armata Regală Română să realizeze, încă de pe acum, o fâșie similară celei de pe litoralul Mării Negre, de la Doi Mai până la Bosfor, și anume una care să înceapă la sud de Calafat, între Vidin și Vrața, în scopul de a proteja românii de pe Valea Timocului, atât în Bulgaria cât și în Serbia, mergându-se apoi cu fâșia românească de tampon, pe la nord de Priștina, dar pe la sud de Saraievo, ieșindu-se la Alpii Dinarici și apoi la Adriatica noastră, cu marginea nordică trecând printre Jablanica și Mostar, care cade la noi, iar cu marginea sudică în așa fel încât să putem recupera, cum am mai spus, Dubrovnikul, adică pe românește Ragusa.

– Această contribuțiune românească la stabilitatea Balcanilor, privi întrebătoare și supusă Dora pe Lecca, nu trebuie să ne blocheze pe fâșia adriatică și pe culoarul pontic prea multe divizii blindate, nici escadrile de bombardament. Este de dedus și de impus că, pentru bazele strategice necesare atât de plăcutei Domnului recreștinări a Bizanțului, noi trebuie să acționăm cu îndrăzneala celui ce știe că adevărul istoric, legea progresului,

este de partea sa.

A elibera de păgânii asiatici Constantinopolul grecesc bizantin este o aspirație seculară a dreptcredincioșilor noștri, înscrisă iconografic chiar pe zidurile unora din monumentele noastre turistice bucovinene, cunoscute în toată lumea civilizată. Nimeni n-ar contesta că n-ar fi un război drept!

Vreme de cinci sute de ani nu s-a ivit un prilej mai bun ca această răscolire adusă de confruntarea dintre cele două totalitarisme simetrice. Noi trebuie să fim pe fază și să înțelegem, din capul locului, că Armata a Doua Română nu poate stăpâni malul european al Bosforului prea multă vreme, dacă nu cucerim un cap de pod pe malul asiatic, măcar de la Troia până-n pitoresc arhaicul nostru Kuzguncuk.

– Trebuie o planificare pe termen lung, mărturisi visătoare și ostenită Lina. De fapt, e vorba de a năzui la o *românizare absolută* nu numai pentru Pontus Sinister ci și pentru Pontus Direptor! Românizare, da, ca o singură formă fezabilă de a reda originalul caracter romanic Asiei Minore. Inițial, vom ocupa și administra, ca factor de ordine și civilizație, o zonă de securitate dincolo de Bosfor și de Dardanele, fixându-ne principalele baze la Üsküdar, respectiv Çanakkale, și introducând buna rânduială românească, exploatând expertiza dobândită în Transnistria, detașând eventual la Antalya pe unii specialiști cu experiență, personal recomandând pe domnul inginer Ilarion Otomega și pe domnii avocați Gheorghe Tabarcea și Tudor Băluțeanu.

– Cred, admise după un scurt calcul mintal chirurgul, că și Academia noastră și-ar putea aduce contribuția, scurmând mai departe la Eskișehir, fosta Troie, precum și la Iskilip, fostul Pergam, cu sarcina expresă de a descoperi noi și noi dovezi ale continuității elementului latin pe acel meleag, dovezi și descoperiri *ce vor trebui însă aprobate* de Direcția a Șaptea, din Ministerul Propagandei, la tovarășul Horea Bratu la cabinet.

Dacă se găsesc dovezi privind *alte* continuități, să fie adunate-n colet și să se îngroape în alte zone geografice, în funcție de planurile noastre de expansiune, rog să se ia legătura cu tovarășul Ion Enache, camera 666, sub laboratorul fotocinematografic al locotenentului Ghizdavu!

– Nefiind o constrângere dogmatică, surâse de înțelepciune Lina, a ne acoperi doar în falduri latine! Deși vom reconstitui în genere raioanele antice, cum ar fi: Misia, cu capitala Troia, Lesbos, cu reședință nu pe insulă ci pe continent; la Pergam, Lidia cu capitala Sardes și desigur Samosul, cu autoritatea administrativă română iarăși pe continent, la Efes... Poate și Alepul Doamnei Chiajna, în Siria noastră, să-l revigorăm comercial.

Trebuie să ne tot grăbim să ocupăm această coastă mediteraneeană filosofică grecește a Turciei, nu din teamă de mașinațiunile britanice, care nu mai pot trezi azi decât milă, ci pentru a evita să ne-o ia înainte partenerul anticomintern italian, musafir nedorit în Dodecanez, cu intenții vădite de a controla azi Creta, mâine Cipru și de a invada progresiv Coasta Filosofică,

dinspre egipteni spre traci!

– Politica noastră în Asia, deocamdată în fosta Asie romană, preciză pe un ton imperativ frumoasa Doră Căinaru, nu poate fi apreciată ca patriotică și corectă decât dacă, în decurs de 22 de ani, toată lumea civilizată va privi cu uimire cum reînfloresc, între Marea Egee și Caucazul prometeic, anticele raioane Bitinia, Frigia și Cilicia, dar mai ales, cu perspectiva de a ne construi noi acolo, poate la Cezareea, o capitală românească de vară, alta decât Balcicul. Iubesc acea periferică extrem provincie, stăpânită de Burebista și care până-n ziua de azi poartă numele *Capadocia,* în amintirea elementului civilizator *carp* și *dac*. De aici, este de imaginat, numai o fugară ochiadă aruncând hărții, că se poate privi cu speranță întemeiată la est, spre Golful Persic, de perspectivă economică mondială, dar și la miazăzi, spre Locurile Sfinte, a căror despăgânizare decurge logic din recreștinarea de către români a Istanbulului.

– Nimeni nu poate contesta, concluzionă în felul lui Lecca Liviu, că aceasta ar fi o revanșă istorică naturală în ordinea divină, de la un popor nu creștinat, ci născut creștin, cum observă sau mai bine ar observa și popa Tani și popa Sică. Eu remarc că această Capadocie trebuie să fie pentru noi un obiectiv pe mai multe generații, iar ca fezabilitate, observ că dacă Armata a Doua Română ar fi blocată între satul nudist 2 Mai și Cornul de Aur, sau ar fi nevoită să trimită ajutoare Armatei Unu pe direcția Dunăre-Vidin, apoi Marea Adriatică-Dubrovnik, noi putem să ne înstăpânim în amintita provincie burebistană, procedând prin surprindere, exact ca cartaginezul Hannibal *ante portas*!

– *Ante portas*?! ținu a-l verifica pediatra Minodora.

– Da, *ante portas*, întări medicul cel vârstnic și văduv, *ante portas,* deoarece înainte de a ajunge la porți, trebuie să înaintezi până înaintea porților, iar noi, dacă Armatele Unu și Doi de pe teatrul de luptă european rămân blocate, cum am mai spus, putem disloca de la Armatele Trei și Patru, de pe teatrul asiatic, unele elemente rapide. Mă gândesc în special la cavalerie și vânători de munte, care traversând prin surprindere Caucazul, precum Hannibal cu elefanții Alpii, ar putea realiza aceeași recucerire a Capadociei, numai că nu știu cât de stabilă, bazele de plecare, Maikop și Groznîi fiind relativ îndepărtate și îngăduind interceptarea comunicațiilor de către triburile din zona muntoasă, de care se plângea și generalul Lermontov după ratarea ascensiunii pe Muntele Ararat.

Altminteri, operația nu poate să nu ducă la succes, dacă loviturile sunt date cu îndrăzneală. Un eșalon pleacă de la Maikop, iese la Tuapse, urmează litoralul Pontului Drept, cucerind succesiv Soci, Suhumi, Batumi și Trapezuntul, întemeind o provincie românească pe care în amintirea argonauților Iason, Hercule, Castor, Pollux, Theseus și mai mai mai ales nemuritorul poet trac Orpheus, cuvine-se a-și relua străvechiul nume mitic de Colchida. Evident, acest eșalon ocolește Micul Caucaz pe coasta dinspre

Marea Neagră, ajunge la Trabzon, revine la Batumi, apoi, cu repeziciune de corp expediționar modern, trece Çoruhul la Artvin, interceptează șoseaua Erzurum-Leninakan la Kars, forțează ca străbunii noștri macedoneni Arasul spre Karaköse, de unde un comando alpin va fi detașat, completat cu arheologi, să escaladeze Araratul, înfigând tricolorul la 5165 m altitudine, cum au procedat cu Elbrusul, din păcate la 5633 m, înfigând pe-al lor, aliații noștri naziști, după care să scurme prin văile masivului, întru confirmarea legendei privind eșuarea aici a biblicei Arce, comandate energic de al doilea nostru Adam, celebrul Noe, adică Nae, a cărui aplecare spre băuturi spirtoase, noi trei femei și doi bărbați, o omagiem aici, în îndepărtata de casele și bibliotecile noastre Odessă, ascultând cum șuieră crivățul *Viiut vitrî*, prin salcâmii goi din parcul Aleksandrovski și la impactul cu stâncile gata să cadă în mare din cochet nomenclaturistul de vile de vară, aristocraticul cartier Langeron.

– Iar de la Karaköse? își urmă gândirea strategică și operativă Lina cu plosca în mână.

– De la Karaköse..., bâjbâi chirurgul, calea urmează neted pe lângă morile de vânt olandeze de pe țărmul lacului Van Gölu, spre Bașkale, unde ar trebui să se producă joncțiunea cu vârful fălcii cleștelui, descrise de traiectoria celuilalt eșalon, pornit tot de la Maikop, dar nu spre vest, spre mare, ci spre sud-est, năzuind să se strecoare printre Micul și Marele Caucaz, trecând întâi prin Nalcik și Alagir, unde deja sunt ai noștri, din 22 octombrie 1942. Pe urmă, dincolo de apa Terekului, nelăcomindu-ne la a lua Groznîi cât avem deja Maikopul, iar foamea de petrol e mai mult o maladie germană, va trebui să cucerim Ordjonikidze și evident Gori, orașul natal al banditului Stalin, ceea ce va avea mare ecou în presa germană și aliată, mai ales dacă vom demola, împacheta și expedia Berlinului *casa memorială* a Antihristului. Mai ales! Tot de aici, putem trimite o expediție alpină să escaladeze Kazbekul și să înfigă tricolorul nostru românesc la 5047 m, pe vârful ăsta Kazbek, mda, binecunoscut după țigările de captură, delicioase, pe care tocmai le fumăm acum... Dacă ziua va fi fără umidități, se vor realiza fotografiile ghizdaviene trebuitoare, spre Tbilisi și mai atent pe valea Kurei, până la confluența cu Araksul, căci acesta ne va fi și traseul: de la Gori, ocolind Tbilisi, din necesități de orar al operației, vom urma șoseaua spre Kirovabad, apoi valea Kurei, printre Stepanakert și Baku, eventual impunându-ne ca factor de ordine și civilizație în această zonă de conflicte sângeroase, la fel de îndârjite *ca peste tot unde-s munți* ca-n Balcani. Dar nezăbovind, nefiind treaba noastră. Întâlnim Araksul și îi parcurgem de la est către vest valea, în susul apei, până dăm, lângă niște maci sub plopi, peste podul șoselei dintre Nahicevan și Marand, pod de piatră ca în peisajul ghizdavian.

Iar de la acest pod, vom fi constrânși, din ușor de înțeles și de scuzat rigori ale războiului, să încălcăm puțin, dar numai tangențial, suveranitatea

Iranului, ceea ce dealtfel, bolșevicii și englezii lor nu s-au sfiit s-o facă la proporții și într-o manieră de-a dreptul dezgustătoare. Și mai vorbim de Carta Atlanticului a libertății popoarelor! Adică, de pe șoseaua Nahicevan-Marand, să ne strecurăm prin teritoriul perșilor, printre orașele Khoi și Shahpur, debușând vertiginos spre Bașkale, de unde, împreunându-ne cu primul eșalon, să mărșăluim prin Hakâri spre Cizre, unde pe vechile ruine burebistane vom reîntemeia Cezareea noastră, a vremurilor noi...

Cezareea, ah, Cezareea noastră, unde-i cald și bine, cu fructe intens mirositoare! Și nu ai frică nici de aviație, nici de, mult sub acel aer, adică din catacombele astea, de comandouri capabile să atace un spital iarna, vai de tine, vai, vai, vai, Stelică, ce bărbat frumos ești tu, de puse Olguța Moga lăbuța-i caldă pe tine, ai păți-o ca la Feodosia, unde au debarcat eseșii celuilalt totalitarism și au scos din spital agonizanții Führerului lătrător de la Rastenburg și Vinnița, au turnat apă pe ei, i-au lăsat să înghețe...

– Mare este cruzimea războiului și molipsitoare! croncăni deasupră-ne un corb, Poe de-a binelea, american cu frica lui Dumnezeu, dar ațâțat de vreun Ehrenburg să urască pe vizitatorii străini.

Da, niște vizitatori vizionari, nu invadatori.

Pentru că, spre deosebire de scopul de război al Vójdiului german, anume cucerirea de spațiu vital pe seama Ucrainei și caucazienilor, deci într-o zonă de interes românesc, în virtutea dreptului de succesiune asupra aspirațiilor legiunilor romane, spre a folosi elita carpilor dintre Pyretus și Tyras pentru europenizarea bastarnilor și a celorlalți transnistreni de până-n Barystenes, eu cu Mișu, cu Petrache și cu Mitică străbăteam aceste regiuni aparținătoare de drept sarmaților și veneților, din două motive: primul, să verificăm ipoteza lui Horea Bratu că Decebal ar fi putut lovi pe Traian nu numai cu o învăluire prin Dobrogea, pe direcția Adamclisi-Balcic, ci și răscolind Răsăritul dincolo de Tyras și de foarte navigabilul Barystenes, până la liniștitul șolohovian Tanais și atât de stalingrădeana Rha, la vărsarea ei în Marea Caspică, din care spațiu, prin Armenia spre Turcia și Siria năvălind, să punem sub semnul întrebării hegemonia romană în Marea Mediterană, ceea ce ar fi silit pe Traian să intre cu Decebal într-o relație de parteneriat, cam de natura celeia de care crede doamna profesoară Emilia Tomoioagă – vecina doctorului ginecolog Cezar Bogza, ăla de i-au dărâmat arhitecții lu' Cea spitalul prea brâncovenesc – că s-ar fi putut stabiliza între Stalin și Antonescu, dacă totuși am fi rezistat sovieticilor în august 1944 pe aliniamentul Focșani-Nămoloasa-Galați, stricându-le anglo-americanilor planul de a asista la cum se intră-n Berlin în ordinea: 1) Jukov; 2) Konev!

Iar al doilea motiv era, dar nu ne dădeam seama atunci, că precum Hitler nu înțelegea că spațiul vital german nu era unul sarmat, ci unul galic sau galez, chiar și noi eram manipulați: prin verișoara noastră, da, verișoară, că țineam toți la ea până la un fel de rudenie, Elvira Focșăneanu,

pictorul boier Marius, care înșirase viticole vizite de lucru pe la Valea Ursului, pe la soțiile noastre, căuta să ne injecteze o reprezentare cât mai fidelă despre modul de existență sovietic și, dacă bolșevismul se va dovedi mai viabil ca nazismul, atunci să poată extrapola unele megatendințe sarmate și venete, ca să ne putem imagina cam cum va fi la dacii noștri după ce Armata Roșie, ai cărei politruci sunt policalificați și pot lua și măsuri revoluționare leniniste, ne-ar elibera de sub jugul fascist, exact cum a admirabil anticipat Molotov, că-i invadăm noi pe ei, dar prin prezența masivă a Wehrmachtului, noi nu ne mai putem exprima liber acceptul sau inapetența la regionalizarea că perfectul mecanism cultural al României Mari Regale poate după epurare încărca conținut ideologic de la cu totul alte formațiuni statale.

– Micuță și duioasă, Mura, dragă Mura, Murocika mea, delira el ca la Antibes în 1936 și 1937 (cartier general Les Moulières, Villa Oblomov), acum la Harkov lângă trupul încotoșmănat al violonistei visătoare de nonșalanța de a trăi balerină în Franța, întinsă cu ochii închiși lângă valuri în ierburi și în nisip mediteraneean ca la Alexandria, eu sunt Artist, pentru mine e clară tendința Occidentului de a se opri în Experimentalism, cum bine a caracterizat Mareșalul Antonescu evaziunea, de a se opri obezul *să digere* și din diferite motive digestive asta ce crezi tu că înseamnă?

– Că Subiectul în acest secol XX, cam este în Răsărit la noi!...

– Ceea ce înseamnă că, lăcrima de fericire rusoaica cea atipică, ucraineancă brunetă cu ochi negru-albaștri, știind ea pisicește ce știa, înseamnă, Marius, vai ce nenorocire! Înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât că va trebui să trăiești inacceptabil de mult, până la acele vârste record, când începe să fie firesc să îți îngropi copiii eroi sau să te bucuri de realizările lor, profesionale și sociale recunoscute oficial, dacă scapă!

– Asta, grija de a trăi mult, până când, prin acumularea primitivă a capitalului, pe seama exploatării de stat a muncitorilor și țăranilor, Partidul Bolșevic din România, adică proprietarul Partidului Comunist Român cel cu patru milioane de cotizanți, redevine, din nomenclatură, o burghezie incompetentă și cu tot atâta patriotism însă, cât mia de agenți multiculturali din România Mare Regală, pe care-i urmărea cu osârdie unchi-miu, Alecu Șaraga, ei bine, scumpă Murocika, această precauțiune presupune o formidabilă artă de a tăcea și o știință teribilă de a trăi sănătos, în esență de a lenevi!

– O să le ai, Marius! O să le ai! lăcrimă ea de fericire, cu nuanța că știu că eu... dimpotrivă, dar cu atât mai intensă trebuie să ne fie îmbrățișarea, în cutremurul dintre două bubuituri de tun cu bătaie lungă...

8

Pedalam, pedalam, pedalam, pedalam. Eram patru bicicliști români în împrejurimile Moscovei. Parcă nu-mi venea să cred că am zăcut la Odessa, îngrijit de preabunul doctor Lecca, fire agresivă ca toți marii chirurgi de război sau de urgență, inclusiv în amorul la care se deda rar, dar meticulos, aducându-și negreșit la delir colaboratoarele, pe cele bănuite mai primejdioase ducându-le însă întâi la notar, să semneze că sunt conștiente de ce fel de relații întrețin cu el.

Poteca era perfect bătătorită și deplasarea noastră spre roșu aproape că nu necesita efort, ceea ce ne umplea inimile de o voioșie greu de înțeles, atâta vreme cât războiul româno-sovietic abia începuse.

Cum de neînțeles este, retrospectiv, că nu ne minuna camuflajul local, faptul că pe la cotituri și intersecții găseam săgeți de lemn cu inscripția că Spre secția de votare, când Zubalovo, când Kunțevo, într-o alternanță năucitoare, încât dacă n-ar fi fost cu noi Mitică Supeanu cel ce mai patrulase pe aceste tainice poteci, am fi început să batem câmpii cu toții, neajungând niciodată la destinația dorită, impusă nouă de șefi.

– Unde suntem? a întrebat tătărește, cu nespusă îngrijorare în micile sale priviri Mircea Focșăneanu, văzându-l că încetinește și descalecă.

– Poiana asta, răspunse ciuvaș cam în doi peri Supeanu, se cheamă Ostankino, satul de colo e Diakovo, iar clopotnița, turla și castelul de apă de dincolo de pajiște, țin de Kolomenskoe, loc sfânt, de refugiu și de reculegere, cercetat de cneji, de țari, poate și de feudalii roșii...

Dincolo de pavăza subțire și flexibilă a unor pâlcuri de mesteceni foarte tineri, vedeam o bisericuță nu prea spațioasă, ridicată parcă în pripă, de oameni hăituiți după ce, în cetatea incendiată de hoardele nu știu cui, și-au pierdut averile și pe mulți din cei dragi.

O bisericuță cu o singură turlă, fără mari ornamente, mai degrabă a creștinilor din caucaziene sate de munte uitate, decât un obiect de inventar dintr-o Rezervație de Stat de Istorie și Arhitectură și Ateism Științific.

Nu prea era clar dacă în interior există altar și cele trebuitoare săvârșirii cultului care, interzicând, în principiu, să lichidezi și să expropriezi, se cam opune ritualurilor marxiste de proces public sau de ședință de excludere, din punct de vedere de dosar fiind mult mai bine să nu fi fost dumneata deloc în megahaita bolșevică, decât să te dea ștabii afară securiștilor, ceea ce însă nu te îndrituiește să nu te porți ca un bun creștin sau măcar ca un om de onoare după ce, revenindu-se la democrație, unele structuri nomenclaturiste, mai tari acum pe baze reale, economice și mafiote, se apucă din plictis să dea teste de morală cu intelectuali de

renume, tratându-i ca pe niște plagiatori repetabili.

Pe o crenguță de frasin tânăr și subțire, ciripea un vertuhai și ne arunca ochiade stăruitoare, cu ochișorii lui sfredelitori ca niște bobițe de rubin.

Avusesem timp să rezemăm, de trunchiul proaspăt văruit al acelui șubred copăcel, velocipedele cu care călătorisem atât de pașnic, de parcă mult dincolo de granițele pre-ribbentropiene ale Uniunii Sovietice, ai noștri n-ar fi dezlănțuit niciun război mondial.

Eram gata să începem să ne dezmorțim și să ne punem problema etern biologică a hranei, Dumitru-Iov Supeanu zâmbind pe sub mustață, când alde comisarul Mihai Focșăneanu tresări, ca o fiară deșteaptă ce simte concomitent miros de praf de pușcă și mireasma ademenitoare a sângelui proaspăt izgonit din carnea lui, ca chiaburimea dintr-un ținut care intră într-o eră nouă de belșug numai pe drumul presărat cu cărți și broșuri al lui Lenin.

O cale bătătorită în iarba care mergea insolent până-n ușa lăcașului, intriga pe logicianul anchetator român: ea cotea brusc și ocolea năucitor biserica, extrem de strâns. Rezultând de aici două bizarerii. Că nu prea se ducea lumea pe la biserică și că, totuși, anumiți cetățeni, ce rămânea a fi identificați, îi dădeau regulat târcoale la propriu.

Eram cu toate simțurile treze și am identificat șuierături de vertuhai, pe turla cu tablă destul de puțină, deoarece solzii zidului urcau o vreme tronconic, pe rămurelele albe spitalicesc ale mestecenilor și parcă dinspre altarul însuși!

Deodată auzirăm, tot mai pronunțate, gâfâituri de om care se canonește. Și de după zid, la o înălțime ca de câine-lup cel mult, apăru un bărbat în patru labe, care după obiceiul femeilor gruzine, înconjura de multă vreme, poate de vreo săptămână, sfântul lăcaș, în genunchi, mereu în genunchi, încât pantalonii din doc kaki se roseseră și se vedeau rotulele roșiatice-violaceu, cu liniuțe verzi de iarbă imprimate adânc în carne.

Părul îi era căzut, în șuvițe încâlcite de disperare, pe fruntea nu prea înaltă, dar plăcută ochiului clasic, de muncitor sau țăran. Barba de asemenea crescuse nefiresc de repede, ca atunci când ți-a luat Dumnezeu pe cineva drag, a cărui moarte tu anticipai să se producă mult mai târziu, după a ta. Unghiile de asemenea la fel în mod analog progresaseră ca la o răpitoare, te speriai văzându-le în posesiunea unui om religios fanatic.

– Stăpâne, Doamne Dumnezeul meu de la Seminar, care Te-am părăsit încălcând porunca mamei mele privind orientarea profesională, ca s-o îmbrățișez pe aceea leninistă și să mă contopesc cu ea. Tu, din înălțimea cea Cerească, știi mai bine ca orice analist că în inima mea, cum poate și în a lui Hitler, stă numai râvna de a face bine și a asigura o ridicare a nivelului de trai al masilor populare, fiind de neînțeles un conflict între aceste două mari totalitarisme muncitorești, pe care le despart numai

criteriile de stabilire a *categoriilor* socioprofesionale și de clasă, menite a-și duce activitatea în lagăre, unde sunt create toate condițiile pentru ca, reproducerea forței de muncă asigurându-se cu cheltuieli derizorii, medicii calculând științific caloriile, plusvaloarea să fie, cum a arătat Marx, marximă, iar capitalul astfel obținut să îl putem investi, ca și pe cel de la colhoz și sovhoz, în ridicarea a tot mai multe centre muncitorești, nu și intelectuale, la standarde de aprovizionare omenească, odată cu înaintarea spre comunism!

– O preaputernice Stăpâne, care ai ascultat lamentația lui Iosif la decesul lui Iacob, caută din cer și către mine păcătosul de alt Iosif din altă orânduire, că dacă am mai prigonit și eu câte o față rotund popească sau fățarnic călugărească sau dacă am întors la mai evidente utilități publice unele lăcașuri, sau demolat-am altele, sistematizând, nu e mai puțin adevărat că toată istoria noastră de oameni trași din maimuțe nu e altceva decât o maimuțăreală, *dar nu prea știm a ce*, poate a ceva Edenic de care numai vag ne reamintim, cum spune unul Platon, și mântuiește-mă să mor în patul meu, nu la spital, fiindcă nici Dzerjinski, nici Iagoda, nici Ejov, nici Beria nu au primit din parte-mi ordine de atitudini de tortură strigătoare la cer! Cum nici alții idealiști, pentru că lovitura distrugătoare de material ce mi-ai dat, Doamne, Creatorule și Ziditorule a toate, în prea marea Ta înțelepciune, îmi împiedică azi Cominternul să mai ieșim cu tancurile direct la mănăstirile alea portugheze, personalizate de misionarii imperialiști cu frânghii, cu otgoane decorative și, în genere, să arestăm întreaga gândire a Europei, purificând-o universitar și mediatic de toate aberațiile idealiste.

– Că ce-am omorât eu? Câteva *zeci de milioane*, cu deschiaburiri și cu război și pace cu tot, iară iubirea dintre bărbat și femeie va adăuga în două-trei cincinale MILIARDE de filistini și de bandiți planetei, ducând-o la o epuizare a resurselor din care anticipez că numai adevărații Führeri, tot ca mine, necruțători și solari, mai pot salva specia de la extincție, reducând pe criterii strict științifice și progresiste mai toate creierele bolnave în plus!

– Ce mai faci, mă Tucă? ridică Stalin, ca spre Marius Ghizdavu, ochii lui cei galbeni spre maestrul Focșăneanu, de-a binelea paralizat în catharsis de comedia înscenării ce urmărea, cu ochii cât cepele de Kuban.

– Să trăiți, tovarășe președinte! buiguirăm toți.

– Sunteți greșit informat, de consilierii dumneavoastră, tovarășe Iosif Vissarionovici! răspunse dezghețat Mișu, exploatând în folosul civilizației europene întreaga artă de a zâzăni a soacrei sale, – pe coana Anastasia Glagoveanu ar fi vrut-o copoiul, dorind-o pe Dora, dar horoscopul favorabil Elvirei meni să-i fie madam Șaraga soacră prepuielnică, anchetatoare inteligentă, bună de antrenament maxim la mințit. Recunosc că nu sunt eu Marius Ghizdavu!

– Marius Tucă Show, lămuri cu părul electrizat brusc Mitică

Supeanu, este o emisiune a canalului A1, Iosif Vissarionovici, cu oră de difuzare către miezul-nopții, invitații moderatorului fiind oamenii zilei, cum e și firesc, deobicei activiștii de partid de pe la diferite formațiuni, iar corosivul domn Noveanu, care a inventat imaginea cu păduchii care s-au ridicat în capul cel angelic al României, profită de ce-a citit în presă, cum că realizatorul show-lui e din Caracal, și îl cheamă Marius, ca și pe Ghizdavu, abordându-l pe marele artist plastic autoexilat la Sonnenheim, cu această formulă de salut, că „ce mai faci, mă Tucă?", deloc nevinovată, subînțelesurile fiind mai multe, începând cu următoarele două: primul, că te-mpreunași acum, la bătrânețe, cu Dorothea Schlauberger, o stalinistă de merita s-o țină Mareșalu-n lagăr, la Caracal, printre cominterniști și dejiști, până i-ar veni mințile la cap văzând cam cu ce fel de cioloveci ar avea de colaborat la cincinit noua Românie zăroniană, prepăunesciană și prepreiorgovană și preprepre-avăcăressiană, iar al doilea fiind un reproș de substanță autonomă estetic, că eu am folosit, *mă Tucă*, adică *Marius Ghizdavu*, Iosif Vissarionovici, sintagma „păduchii din capul Țării", când m-au năpădit ai mei în Ferentari, iar tu doar ai sulemenit o pânză avangardistă conținând „niște politicieni", ceea ce înseamnă a mânji spiritul, Gaistul, a pângări Idealitatea, a viola acele generalități universale fără de eroii cărora noi homunculii de azi, nechezolii și refuzații la export, nu putem izbândi în dificilul pariu, Reconstituire și Marea Recuperare!

– Cu alte cuvinte, rânji sardonic ca un Alin Vișan la vederea parlamentarilor ce încrezuți în cravețile tricolore au fost capturați de țăranii răsculați, când au ieșit la ei să-i lămurească că șade rușine *ante portas*, Europa, chestii, domnul Mișu Focșăneanu, această abordare de tip *ce mai faci, mă, Tucă*, mergea cu celălalt Marius, cu Ghizdavu, abia în finalul secolului dumneavoastră, tovarășe Stalin, eventual chiar pe canalul respectiv, și numai dacă și numai dacă, hm, acest așa blajin fotograf și scump bunicuț al Isadorei Morgenstern-Enache ar fi fost prezent pe acest canal în carne, melancolie și oase!

– Canal? Eu nu merg niciodată la canal, bombăni prizonierul nostru nu puțin jignit de Mișu. Cel mult trimit pe alții acolo!

Își aduse aminte de ceva și, surescitat, se smulse din pozițiunea patrupedă conservată până atunci și se rezemă, cinchit, de temelia sfintei biserici, ca un șomer din țările capitaliste care-și aprinde o țigară, în nădejdea că-și amăgește astfel foamea. Nu avea luleaua la el, o uitase acasă, în dacea primăvăratică de la Kunțevo, cu fresce lingvistice după Magritte, numai pipe enigmatice. Ne servi pe toți cu degete tremurânde, întinzând modestul pachet de Belomor, o marcă amintind de canalul Marea Baltică - Marea Albă, botezat bineînțeles Stalin, nași fiind mai multe comandouri de scriitori, antrenate de blajinul prieten al sărăcimii, maestrul culturii Maxim Gorki, care estetic rezistă în orice istorie a literaturii ruse sau mondiale, pe când dramaturgul Goebbels poate fi ignorat de unele crestomații germane,

deoarece a avut destul „caracter" coios să-și ucidă semiduzina de copii, dar nu și tot atâta artă cât să lase măcar ceva comparabil cu drama de idei din ajunul biruinței de la 30 ianuarie 1933, *Egor Bulîciov și alții*.

– Trei lucruri n-am să iert României fasciste, oftă și zise pocăitul după o lungă tăcere, vag ritmată îndepărtat de cârâitul câte-unui vertuhai.

Mai întâi, că mulți ani de acum înainte, până se va sfârși cu războiul dintre totalitarismul marxist și cel darwinist, nu-mi voi mai putea odihni oasele astea galbene la Soci, după ce trupele române, și nu soldățimea de origine plugară ce va intra în feseneul lui Petrică Groza, ci, precum aflu cu durere, din rapoarte și din opera lui Fadeev, tocmai ofițerii superiori s-au lăcomit la inventarul sovietic, au furat toate cearșafurile! Și asta numai pentru că regimul militar fascist al Mareșalului Ion Antonescu nu se îngrijește de vreun ukaz de urgență, ceva, de să înzestreze statul pe miresele ofițerilor voștri cu niște trusouri decente, fie și din capturi de război sau prin rechiziție de la cetățeni, îndeosebi de la minoritari!

Eu, prieteni, druzia, în tinerețe, purtam o barbă mult mai îngrijită ca a lui Fidel Castro și eram poet! Dar murindu-mi în 22 octombrie 1907, la Tbilisi, minunata Ekaterina Svanidze, Beatrice a mea, inima mi s-a împietrit sub șoc, cum poate fratelui Hi, când a picat la facultate sau când, gazat, și-a pierdut vederea pe frontul de vest, mda, suferind din partea Antantei un atac cu gaze de luptă!

Nu m-am mai putut îngriji de Poezie și nici măcar de mine însumi, urmarea vieții dezordonate fiind că, șase ani mai târziu, cam când a luat providențial Titu Maiorescu de la bulgari Balcicul, 1913, știind de la niște vrăjitoare, Buicka și Volva, că în timpul mandatului său s-a născut pictorul Marius Ghizdavu, sortit în anii 1936-1939 să dea, în această localitate a peisajului exotic al Reginei Maria, cât Van Gogh și Gauguin la un loc, zic, mă plimbam cu Lenin prin posibilele reședințe de regiuni sovietice Cracovia și îndeosebi Viena, care-i va da la 2022 cu Schengenul în cap tocmai *germanului* Iohannis, dar eu nu mă puteam bucura deplin de bogăția patrimoniului ce ar fi intrat pe inventarul gospodăriei bolșevice de partid, deoarece mă supăra al dracului *un ulcer netratat la timp*!

– Ar trebui să încerci, dragă Koba, cu *mineralnaia vodá* de Nalcik! mi-a dat o indicație prețioasă marele Lenin și mi-am notat-o în carnet, fără să mă gândesc că va veni Revoluția proletară, apoi Războiul civil, și abia-n 1921, anul înființării Partidului nostru bolșevic din România, avusei și eu posibilitatea să constat, pe propriile-mi mucoase, virtuțile terapeutice cu adevărat dumnezeiești ale acestui produs sovietic, pe care acum Gospodăria noastră de partid nu-l mai poate furniza Nomenclaturii din Moscova, din cauza ocupării localității balneare din peisajul caucazian de către bravii dumneavoastră vânători de munte, care vor colabora și cu noi, în Tatra, la Karlsbad, la Viena cea trufașă, și chiar cu mult mai devreme, în Ungaria și-n Ardeal, asocierea Armatei Regale Române *la efortul de război*

antifascist fiind salutar pentru Armata Roșie, într-un moment când își epuizase în mare măsură disponibilul de batalioane disciplinare, de sacrificiu.

Însă la Soci, oricum nu prea aș fi avut timp să mă duc, fiind zilnic atâtea hârtii venite la semnat, inclusiv liste de execuții. Trebuie, ah, să sufăr și aici, în inima Rusiei, din pricina nesăbuinței voastre de a-mi răpi Nalcikul, care, poate, pentru impetuoșii dumneavoastră vânători de munte, nu e decât încă una din localitățile cucerite, de-a lungul gloriosului traseu parcurs, prin R. S. S. Moldovenească și R. S. S. Ucraineană, până spre multiubita mea R. S. S. Gruzină, care sub succesorii mei va fi vestită ca cea mai coruptă dintre republicile unionale, dracu știe de ce! Totuși, acesta e al doilea lucru de neiertat fasciștilor români...

În fine, Mișa, al treilea lucru pe care nu vi-l voi ierta vouă niciodată, pobreajenul mumii voastre de bandiți intervenționiști români, e că lui Ghitler de 6 august 1941, de Schimbarea la față a Domnului, de Pobreajen, la Berdicev, planificați să i-l rezervați pe genialul pictor Marius Ghizdavu ca partener, pentru o plimbărică prin lanul de secară, cu aburcare într-un carpen, de să i se fotografieze Vójdiului nazist șosetele vărgate, cârpite, dintr-un erzaț de mătase, am impresia că din celofibră, pe când mie?... Mie îmi veniră solie șpionul Mișa Focșăneanu, care încă din anii ’20 a circulat prin Uniune cu tot felul de acte false, agentul dublu Dumitru-Iov Supeanu, radiestezistul Petrache Hulpe și pilotul de războiu locotenent comandor Stelian Dabija, singurul pe care am să-l decorez, cu ordinul Suvorov, pentru bravura sa, chiar dacă poate la noapte, hm-hm-hm!!

Ce conversație pot eu însăila cu asemenea elemente? Mesageri mediocri ai nimănui, dacă gândim leninist, dialectic... Niște boseaci!

– Suntem dreptcredincioși, își scosese cu prefăcută umilință cușma Petrache Hulpe, văzând că Mitică Supeanu își trăsese cureaua de la pantaloni, iar Stelian Dabija se juca cu un cablu de frână, scos de la aeronavă. Noi românii nu putem aresta un creștin, fost seminarist, surprins executând canon de pocăință prin necontenita înconjurare pe genunchi a acestui sfânt lăcaș gruzin, se pare construit special întru aceasta, ceea ce pentru analiștii occidentali este ca un *vânt de céingi* că, după ani de demolări, schimbări de destinație, ascunderi între bloace ca pe niște tualete de șantier, statul muncitorilor și țăranilor a dat slobod la înălțarea unei noi bisericuțe și chiar proliferării dreptei credințe creștin ortodoxe!

– Still, Schweinehunde! scoase Führerul sovietic din pantaloni un bidonaș alb din plastic, de mărimea unui dicționar de buzunar, pe care scria că e de vodcă Petrovska de dinainte de primul război sovieto-finlandez, dar cu mojicia-i caracteristică posesiunii de nelimitat potențial uman, nedându-ne câte-o dușcă și nouă, musafirilor, fie și nepoftiți.

– Multstimate și iubite tovarășe Iosif Vissarionovici Stalin! luă o pozițiune dramatică și chiar solemnă Mișu. Noi cei prezenți aci, în aiastă

misiune diplomatică sicretă, încredințată nouă de *patru mari forțe politice românești* desființate regal, dar care oricând se pot reactiva la mirosul de friptură, închipuind un feseneu, un cepeuneu deschis comportamentului pluralist sau monolit, după cumu-i Schicksalul ce bate intermitent dinspre Kremlin sau Berlin, pârjolind sau congelând România, venit-am noi seara, în împrejurimile Moscovei, pentru a cânta, a recita și a vă aduce prinosul de recunoștință al norodului nostru, pentru marile realizări ale oamenilor sovietici, pe drumul construcției societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării spre piscurili luminoase ale comunismului!

– Cu alte cuvinte, îmbrățișă cu plăcere marele și genialul generalissim limbajul lindinist, păduchii din capul acestui Neam Românesc al vostru, care în baza dreptului roman, ar fi trebuit să fie demult cu plăieșii la Volga mea sau chiar la Ural, dar n-a putut, ros de sifilisul corupției și incompetenței, care-l va și extermina într-un fel de lagăr cu Tricolor, fără a-și realiza nici Reconstituirea ghizdaviană, nici Marea Recuperare concepută de zekul Noveanu, am deja pe căi britanice mesajul unora, cum că *dacă totalitarismul marxist se va dovedi mai tare decât ăl fascist*, care, ca lingvist, eu nu-l socot darwinist, ci doar... pragmatic, cinic, adică tipic imperialist anglo-american – vanitatea de a extermina industrial o seminție nețінând de lupta pentru existență, ci de banalitatea de *a îndrăzni* – ei mă asigură de tot ajutorul lor, spre Berlin și mai ales spre Ardeal etâcî, etâcî, cu subînțelesuri parșive că... în Romlag, ei să nu sufere mari persecuții din parte-mi!

E o mârșăvie! O propunere dezonorantă pentru adrisantul cunoscut.

Niciodată U.R.S.S., care este un bastion al păcii, nu se va amesteca în modul cum alte popoare își făuresc Schicksalul.

Sălbăticia represiunii pe care o suferă păduchii fără creier și rațiune din capul câte unei țări, periodic, mergând până la încarcerări, muncă gratuită, dezînavuțire și persecutarea progeniturilor, de să nu se mai afirme politic vreuna după revoluții, cum uneltește și Alin Vișan pentru 2007, este rezultatul firesc al bestialității sumei infime alocate din pib pentru Luminarea Poporului, pentru educația bazei de massă, din bezna zgăului căreia vi se vor recruta călăii Romlagului!

Eu mă spăl în aiasma aiasta de toate câte vor fi să fie la voi!

1

– Fata asta a lui Glagoveanu, gândi cu frică și admirație feciorul Căinarului, ar fi în stare să mă și înșele!

Tunuri începură a bate iar cetatea bucuroasă de revedere, neliniștind pe locuitorii și așa osteniți de drum, însetați, nespălați, nemâncați și relativ obișnuiți cu gândul morții, încât fiorul geloziei părea o marfă exotică, îmbiind la dezambalare imediată și la consum pe loc.

Dimineața, pornind în marș forțat de la Gara de Nord spre Uranus, aproape că nu văzuse orașul, încă nebolșevizat prin rărirea statuilor și vitrinelor. Ținta misiunii sale fiind Dora și numai Dora, fără pistruiatul ei tată străjer cu labele pistruiate împietrite pe gard, umplând de pistrui imaculata, marmoreeana concepțiune despre Fericire, aici pe pământul ăsta pistruiat de obuze, de bombe, de mine, rănit de șanțurile poate antitanc, poate adăposturi de mahala. Romancierul documentului **1681** era totuși perfect treaz, auzea murmurul parizian Thomson-Houston al tramvaielor STB-ului și evoca o imagine de război cu o linie cam ca Chiustenge-Mamaia-Siutghiol, anume Odessa-Hagibei, distrusă în lungile luni de asediu, prezentând în apropierea parcului Hadjibeev un peisaj dezolant, expresionist, fotografiat de Marius Ghizdavu pentru ulterioare reluări în atelier: șine scoase din terasament și contorsionate fioros, stâlpii electrici îndoiți, cu firele smulse ca de o groaznică furtună, ciupercuțele de beton din stații, adevărate cazemate, ciobite în timpul luptelor. În plan secund, stejari uriași, ai parcului. În plan apropiat, refugiați înnebuniți de mașinăria zvonistică bolșevică, nepregătiți psihologic pentru o intrare în oraș a românilor celor tratați ca inferiori rasial de ulterioara literatură triumfalistă sovietică, însuși Grig luând prizonieri niște tineri scriitori sovietici, care i s-au predat cu inima împăcată, numai după epuizarea muniției, și au început apoi să înjure cumplit, când au înțeles de ce dracu vorbește el rusa basarabeană, anume că au căzut nu la infailibilii naziști, ci la... niște români netrebnici.

Tristețe fină de scriitor perfecționist, într-o mare și complet inutilă conflagrație mondială: acești stejari de nu-i pot cuprinde trei moldoveni cu antebrațele lor lungi, acești platani ca din Cișmigiu, mai ales duzii și nucii, nucii ăștia înțelepți ca în livada bunicului Chiril și a bunicii Lusia, legănând frunziș târziu și negru... Și printre măceșii cu deja bobițe decorative oranj spre un roșu ca al călinelor, *refugiata cu prunc*, cu prunci, cu alții de mână, copii sovietici de tot, pe când decorul parcului ținea de vechiul regim: nu un stejar, nu un nuc, ci o pădure întreagă văzuse tineret țarist, multietnic,

european în maniere și gândire, rătăcind pe alei și meticulos plănuind uneltind la cum să forțăm o mai rapidă integrare în Europa civilizată, a „autocrației noastre dezgustătoare“, care decât să meargă cu autonomia locală până dincolo de libertățile americane, preferă diversiuni expansioniste panslaviste peste România, spre Saraievo și Istanbul!

Femeile Odessei, desfigurate, defeminizate, fesenizate de patru cincinale de bolșevism, mai profund decât de teroarea celor patru luni de război, care ar fi putut fi și unul de Eliberare a slavilor sovietici, cum ar fi gândit pictorul Hi dacă ar fi fost cumva arhitectul român de cimitire de eroi multietnice Marius Ghizdavu. Complet năucite, neînțelegând ce se întâmplă. Plecarea bruscă pe mare a apărătorilor orașului, cu cât material s-a putut, lăsând în urmă acest șir de explozii și incendii, să nu rămână invadatorului capitalist imperialist român nici aprovizionări, nici capital fix industrial. Până una alta, trebuind a găsi refugiu sigur contra înecului, aruncarea în aer a digului de pământ de la limanul Hagy Bey aducând apa curativă, înțepătoare și sărată, nu numai peste ogoare, ci și peste platforma industrială Peresîp, cu prelingere sumbră până la mare, la docuri.

În față, parcul cu oameni, iar dinspre pinii japonezi, centru și port, bubuituri, răpăit de pistoale-mitralieră la încleștarea avangărzii noastre cu ariergarda lor, menită leninist sacrificiului.

– Pacea nu s-a încheiat! a oftat cu tristețe scriitorul român.

Avea impresia că mareșalul Antonescu o pățise ca Hitler la Dunkerque! Credea că, așa cum Conducătorul muncitorilor germani, în poeticul început de iunie 1940, lăsase pe englezi slobozi să se îmbarce și să părăsească punga, cu sutele de mii, în nădejdea că va ieși din această *probă de umanism calculat* pacea cu Imperiul, Sovietic încă nu, deocamdată Britanic, așa poate am fi obținut și noi, măcar un Armistițiu cu armatele cominterniste: după recuperarea Basarabiei și a Cernăuților, precum și a unei zone de securitate până-n Bug, populată în principal cu români care gemeau sub tirania comuniștilor, nu de-un sânge cu ei, dar nici măcar rusesc, noi nu mai aveam absolut nicio pretenție teritorială de la fosta Uniune Sovietică, deși visam un *Imperiu Românesc*. Războiul nostru se terminase! Rămânea ca Hi să și-l continue pe al lui. Care era o absurditate. Fiindcă e un nonsens ca tu, nazist, să combați bolșevismul, de care te despart doar tolerarea economiei de piață și unele criterii de întocmire a *listelor cu sclavi*.

Dar iată că Stalin, oftă Căinaru dinaintea unei romănce văduve ieșite de la Spitalul Militar Regina Maria, luând el model de la Churchill, profitase de zăbava noastră retorică, plătită cu zeci de mii de morți la barierele Odessei, pentru a retrage la adăpost activiștii, cekiștii și o bună parte din materiale, ceea ce nu prea i-a reușit în special la astea din urmă, datorită, desigur, proastei organizări bolșevice, de care va suferi Estul ani și ani, chiar după *revoluția intelectuală*, cea pusă de dragul nostru Mihail

Sergheevici Gorbaciov în februarie 1986 pandant celei *proletare*!

Stalin, vasăzică, n-a propus lui Mișu o Pace separată cu România Regală, acceptând o generoasă frontieră pe Bug. Dar nici Hi nu îl presase, *nu îi subminase puterea* difuzând vreun apel la intelectualitatea sovietică, să cheme norodul să îl răstoarne pe Tiran, cât Göring înarmează pe rușii antimarxiști, pe adevărații partizani. Surprinzător, Reichul atacase Soiuzul nu numai fără a se fi pregătit suficient pe linie informativă, cum demonstrase recent politologul aulic Alecu Ghizdavu-Șaraga, ci și aventurându-se într-un conflict, de mari gloate, *fără o propagandă clară*!

Practic, nu exista decât un mesaj pentru... europeni: că Wehrmachtul risipește prețiosul sânge arian, diluat cu adaosuri române și finlandeze, pentru a feri Leagănul Civilizației planetare de o stăpânire bolșevică, ce ar rade cu buldozerul până-n Atlantic bibliotecile, muzeele, templele și arhitecturile, bărbierind și mințile cetățenilor, aducându-i la stadiul de muribunzi obosiți din specia omului sfârșit, epuizat, stors, *Homo fessus*.

– Europa verteidigt seine 3000-jahrige Kultur gegen den Bolschewismus!

Acest splendid afiș, al cărui autor Căinaru suspecta pe Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei că ar fi, înfățișa pe nemuritoarea Pallas Athena, zeița înțelepciunii agresive, înarmată cu coif, scut, suliță și Gorgonă, și având a apăra trei milenii de cultură europeană, de invazia unei adunături de barbari în mantale păroase, călăuziți de flamuri roșii cu seceri ciocănite, agățate de lăncile lor, grosolane dar eficiente la spart capete.

Desigur, Marius Ghizdavu, către aproape treizeci de ani și cu un glonț în șiră datorat romantismului de sfârșit de tinerețe, nu era așa imprudent încât să semneze astfel de materiale, care să-l conducă în cazul victoriei totalitarismului bolșevic, pe care îl aprecia ca mai bine proiectat de Marx alambicând treizeci de veacuri de cugetare europeană, direct în Romlag. El era, așa cum s-a spovedit prin martie 1944 anticarului Ioil Borgiah, într-un bar din pe atunci cosmopolita Alexandrie, un *Homo solus*, un om cu viață orientată, avea o **operă** de dus la desăvârșire, n-avea voie să riște excesiv în deciziile cotidiene, nu era liber nici să se țină de prostii în război. Deja a fost prea mult c-a rămas la est de Cortina Rușinii de Fier, unde se afla... Subiectul, deci motivat. Până și personajul Antonescu ar fi trebuit să arate mai multă flexibilitate metafizică în tranșeea zădărniciei și să-i înțeleagă prudența asta, fofilarea lui de la a-i însoți în misiune la Stalin pe Stelică, Petrache și Mitică, deși exista precedentul de la Berdicev, cu celălalt „supraom al mileniului“, diferența dintre un hoinar singuratic și un supra-homosap fiind că Vójzii pământului trăiesc delicii de dumnezei, dumnezeii maicii lor sângeroase, pe când artiștii amintiți acceptă cu bucurie kafkiană a-și ascunde materia cenușie în cenușa de camuflaj fumegând al gloatei.

– Hi are perfectă dreptate, lămurea Marius la Cafeneaua Reeducării

de pe Strada Negru-Vodă nu chiar în centrul Piteștiului, când întoarce el la Dunkerque spatele rivalului său britanic, pe motiv că trebuie schițat un gest împotriva primejdiei bolșevice, pe care noi românii, cum poate și polonezii, evreii, balticii și finlandezii, adică mai toți galițienii mei, o simțim ca pe o chestiune cu care nu-i de glumit, ba întreprinzători de mare valoare, ca antreprenorul Nae Căinaru, migrează dinspre Basarabia spre Banat, la Lugoj, de frica Gulagului și cnutului, ca să nu mai vorbesc de faptul că analiștii economici deconsiliază pe investitorii regățeni să se aventureze între Prut și Nistru, unde factorul de risc ar fi extrem de deprimant...

– Migrația bucovinenilor și basarabenilor, roși scriitorul, spre ținutul diametral opus terorii dinspre Răsărit, mi se pare isteață și perfect justificată. Menționez că Republica Populară Sovietică Română a lui Dej, nu numai pentru a amenința pe Tito, în vremuri când presa noastră bolșevică nu-l iubea ca pe Miloșevici, și nu numai pentru a băga plugarul la colhoz-sovhoz prin *nimicirea modelului de reușită al fermierului*, deobicei șvab, ci și pentru a-i vâna pe refugiații din Basarabia, Bucovina sau Balcic, returnând pe unii genialului Stalin, s-a apucat de Deportări etern rușinoase, din paradisul de pe Bega spre stepele de la sud de linia fortificată inexpugnabil Focșani-Nămoloasa-Galați.

Mișcare de-a dreptul imbecilă a creierelor probabil neromâne din noul Geheime-Staats-Polizei, dusă cu hotărâre la liman de capetele-de-mort foarte române, recrutate sănătos dintre muncitori și țărani, cu eroarea, capitală însă, de a nu schimba și proporțiile etnice aducând în Banat elemente sovietice deplin bolșevizate, din Asia Centrală de-o pildă, sau de prin insulele Kurile! Rezultatul pe termen lung fiind că Revoluția Română de la 1989, pornită în Basarabia și Bucovina, și-a atins, în formă clasică, apreciată superlativ de pictorul alsacian Ghizdavu, eroismul deplin tocmai la Timișoara, pentru a fi ulterior fesenizată și răs-fesenizată la București două-trei cincinale, până au început a se resimți efectele eforturilor didactice ale europenilor de a dădăci clasa noastră politică să se burghezo-moșierească, indiferent dacă a mai stăpânit sau nu alt popor...

– Astea sunt însă probleme ale viitorimii! oftă Grig cu resemnare. Problemul meu e să evit ca Dora să rupă vraja și să se înstrăineze de capul meu eseninist, grefat pe un robust corp kutuzovian. Iar astă țintă a întreținerii farmecului presupune să fiu, ca prozator, tot atât de competent și performant la poezia patului precât sunt, fiecare în domeniul lui, avocatul pictor Ghizdavu, sociologul chirurg Lecca și poate și alții, ca olimpicul renascentist Raulică.

Important este să mă autosugestionez că nu mă mai plimb prin Odessa ceea de reconstruit sub administrație românească, primarul Gherman Pântea având a implementa Reforma pe calea cea mai simplă, xeroxând cum e în Occidentul cel mai apropiat: economie de piață ca în celălalt cosmopolit oraș cu salcâmi, Brăila, plus re-darea dreptului de a

folosi pentru cult nestingherit Bisericile, și în fine, fundarea unui Inspectorat Raional pentru Cultură, care să se preocupe de organizarea unor manifestări multiculturale, inclusiv sportive și de voie bună...

Prin ferestrele întredeschise de toamnă, se auzeau gemetele răniților din Spitalul Militar Regina Maria. Niște preafericiți! Poți muri și la o subunitate spitalicească de câmp de luptă, pe targă, pe ogor… Duș cald! Era clar: nu abia ieșise din casa de pe Pirogovskaia colț cu bulevardul Proletarski, poate a primarului antonescian al capitalei Transnistriei, ci în Cetatea ciobanului Bucur și a vampirului Dracula se afla, pe viitoarea Stradă Mircea Vulcănescu, care tânăr tehnician în guvernul antonescian și eseist, nu visa că dimensiunea românească a Existenței, deși își asumase riscul, ar include a te dematerializa prin... porcii Aiudului, de unde se vede că ezitarea lui Marius Ghizdavu de a zice ori biruim cu regimul antonescian, ori cădem cu el, și-a avut părțile ei bune, moștenite de la profesorul vulpoi Voicu de la Ziduri, contrabandist de tipărituri românești dincolo de Prutul morocănosului Țar, a făcut și război Kaizerilor până la prizonierat dur pătimit dincolo de Rin, dar cu toate aceste ieșiri, n-a ajuns ministru ceva, izolarea sa ulterioară ca aprig conservator în biblioteca Weimar fiind un fel de protest!

– Se poate întâmpla pe front ceva mai dezolant decât să mori! îl sărutase cu maturitate și puțin gravidă, la portița dinspre stadion, Dora, în noaptea de început de iulie 1941, când banda celor patru mesageri ai războiului românesc spre Viena zbura deja spre Stalin, la Kunțevo la Casa Verde, nu la Zubalovo.

– Ce poate să pață soldatul mai rău decât moartea! râsese el. A! să te sfârtece inamicul ca pe marii mutilați sau să cazi într-un rușinos prizonierat.

– N-aș vrea să te prejudec, scriitorule de Război Sfânt, surâsese domnișoara Glagoveanu, purtând puțin pe Rudy. Știu totul despre tine doar fizic, în atât de puține ședințe de cunoaștere nedispunând încă de timp destul pentru a mă dumiri, ca medic, asupra trăsăturilor tale caracteriale, să ai un prognostic clar!

Știu aproape totul despre tine, mai puțin măsura-n care ești capabil de a te adapta la mediu, de *a fi animal* murdar și viclean cu prilejul acestui urât măcel!

Aș vrea, ah! cât aș vrea, dulce Grig, prozatorule român contemporan, ca <u>să nu te schimbi</u>, ca suflet și mentalitate, pe Câmpul de Onoare! Ci precum privighetoarea asta, din trandafirii lui tata, puși la gard să incomodeze hoții, nu-și va modifica trilul după un conflict de o sută de ani, așa și tu, nemuritorule Grigore Căinaru, să nu-ți modifici nici luminozitatea viziunii despre personajul uman, nici optimismul că Dumnezeu lucrează în Istorie și că e <u>sens</u> în bizareria că numai nebunul de Hi s-a îngrijorat și-și bate capul cu a împiedica satanicul Comintern să bolșevizeze și să

deznaționalizeze, întâi pe galițienii ghizdavieni, de la Marea Prepontidă până la Golful Sibelius, apoi până și *europeni cerți*!

– Nu-i glasul privighetorii, mârâi supărat romancierul, e o ciocârlie pripășită prin bălăriile alea de pe maidanul lui Uranus și țintește spre Cer, spre Cassiopeia! Cât despre că de ce doar Hitlerilă, e simplu: niște soviete nemțești ale analfabeților manipulabili de o mână de ingineri de suflete omenești au luat vremelnic puterea în Bavaria, la Berlin și în orașe hanseatice, nu la Londra și-n marile mun'cipii ale revoluției industriale, și ale democrației, care a generat marxism-leninismul *pentru a fi testat, hăt departe, pe cetățeni nebritanici*, unii socotiți indezirabili în spațiul Schengen chiar și-n 2022, an Centenar fascist.

Avem precedentul europeano-turc, creștino-otoman!

Câtă vreme Coroana Britanică deține informații că pe la Oxford, Cambridge și British Museum nu se complotează să i se facă ceva precum monarhiei ruse, la ordinul Kremlinului Roșu, eu cred că modelul relației Occidentului cu terminatorii Bizanțului e bun de prognoze, Minodoro. Așa cum cu mândrie amiralul Nelson purta la căciulă decorația bogată-n diamante conferită de Sultan, așa și amiralul contemporan Churchill s-ar fuduli cu un znaciok cu rubine din sânge intelectual creștin, la ușanka ceea cu clapete din blăniță de iepuraș, înfipt de însuși *uncle Joe* Optimus Maximus, lângă combina muzicală Suliko, primită cadou pentru Casa Verde, ceea ce, întrucât te simt puțin ca pe o mamă a copilașilor mei, țin să te avertizez că mai devreme sau mai târziu, dar nu e exclus să înceapă de îndată ce voi ajunge eu la Prut și voi participa la forțarea sa masivă, probabil mâine miercuri 2 iulie 1941, să te ferești, iubita mea, de Royal Air Force, și în genere de orice fel de bombardiere care vin dinspre Dunăre, Marea Mediterană și Africa de Nord... Deși... mai pot trimite și generalii Cominternului expediții punitive... Ai grijă de tine, Dora, în lipsa mea! Te rog!... Te rog eu!... Nu te juca: adăpostul, camuflajul, masca sunt sfinte!

– Bine, mi-a atras atenția și Gary. A calculat cu amicii lui politehniști: în doi-trei ani, dacă nu obțineți Decizia în Răsărit, RAF-ul singur, războiul industrializându-se ca o ramură firească a economiei, ar putea transporta, într-o singură zi, asupra eroicei, damnatei populații civile a Berlinului, în jur de 2500 tone de bombe, ceea ce mi se pare o cifră respectabilă, dat fiind faptul că numai cu un simplu kilogram de exploziv, plasat la teatru sau la bibliotecă poți teroriza, în funcție de reacțiile jurnaliștilor, destulă gloată!

– Ferească Dumnezeu! se înnegură tânărul scriitor, cu vagi premoniții că Soarta deja îl pregătește pentru o carieră de aprig Apărător al Păcii necesare cuplului Stalin-Beria până la darea în folosință a bombei atomice muncitorești-țărănești. Asta ne-ar mai lipsi, un viitor București din bloace! Că grija Berlinului nu o duc eu: acest oraș cult *și exprimat deja* își poate de-acum îngădui să dispară din Istorie, nu același lucru putându-se

spune despre municipiul tău natal, Dora, până fie Vójdiul de azi, fie alții de mâine nu realizează, cu poporul și pentru popor, o capodoperă de arhitectură record, de care să nu ne rușinăm să ne fotografiem cu familia sau cu cei mai buni prieteni luând-o ca fundal fantastic!

Pasărea se opri mirată din ciripit. Pe jos, stropi de înghețată bej .

De până unde-l însoțise Dora, până aproape de unde va fi ieșire de metrou la statuia Eroilor Sanitari, de voia să fure Jenică Noveanu de pe monument figurina cu Regina Maria, anticipând tăria republicanismului sădit la noi de Vîșinski, Petrică Groza și Gheorghiu-Dej, superdotatul nostru romancier Grigore Căinaru parcă vedea pe dreapta, dincolo de o biserică a Sfântului Elefterie, o Lubiankă albă, pură, splendid zigurată pe cerul dimineții tot mai purpuriu, iar pe stânga, cam înspre clădirea sacră a periculoasei pentru tot felul de revoluționari Prefectură a Poliției Capitalei, i se dezvăluia o structură cilindrică și sticloasă, care depășea imobilele din jur cam cât Hotelul Intercontinental surclasează Teatrul Național, sau Unchiul Stiopa Milițianul pe pruncul Iisus în zeghe...

– Ce sens au toate acestea? îngăimă Grig, așteptând să vină la întâlnire în părculețul de lângă Arhivele Statului, pe cumnatul Gary, ce Mișu Focșăneanu fiind cu treburi la Moscova, la Casa Verde a lui Stalin, își făcuse ultima noapte de dragoste, întâia de Război Sfânt, cu duioasa în așa situație Elviră. Cum de mai este posibilă atâta poezie citadină în ziua de azi?... Oh, Doamne, asta vrei să-mi spui? Că efemerul, hm, atinge nu numai frunza cea pribeagă, ci și ditamai megalopolisul? Ehei, Gary, Gary, cu ingineria voastră, atâta lirism încât, din cauza măreției tuciurii a ruinelor, nu mai vezi orășenii carbonizați la înaltele temperaturi dezvoltate prin arderea fulgerătoare a seducătorului alchimic fosfor! Aici și este marele filon al poeziei secolului XX, că orașele, care par mai solide ca o pădure de stejari seculari, pot fi rase cu ușurință din geografie și să faci în locul lor lacuri de acumulare, dovedind ce? Superioritatea maimuțelor tale!...

Zadarnic ghersuia pasărea ceea seculară, o cobe, dar nici nu era de înțeles, căci nici marele hermeneut Atanasie Damian, în final de secol și mileniu, nu înțelegea finalitatea acelui parcă picat din ceruri sediu de bancă, dinaintea căruia parcă încremenea în extază, speriindu-și ucenicii, cu care, după ce vizita Tezaurul cam golit din efemerul Muzeul de Istorie din fosta Poștă Centrală, ce va fi închis cu cap în acel 2002, să stea în reparații de Centenarul Marii Uniri 2018 și de al Trianonului 2020, poșta cea mai frumoasă din Europa, *simbol al deschiderii spre relații necenzurate cu Lumea* ale României Regale, bietul teolog senescent mergea să se roage de zile bune la o sfântă biserică unde auzise că pretaseră, la o televiziune, vrăji, niște soții și fiice de zlătari bărboși, clasici, buzele sale pale, scorojite, fistulate, murmurând în neștire că da' cum este posibil, când noi pensionarii abia de ne mai târâm, ai lu' Iliescu să înalțe monstruozitatea asta de Hong Kong, în capul balcanicului bazar Lipscani,

iar opoziția să o finanțeze? Și mă refer doar la <u>blasfemia</u> acestei risipe, cât încă nu avem bibliotecă BCU pentru voi studenții, ci nu vor bișnițarii bursieri să vă lase vouă nici biblioteca de stat BCS, n-avem deocamdată nici măcar Muzeu de Artă neciuruit, iară a trimite mitocănimea din capul Țării să aclame pe vreun tenor celebru la Ateneu <u>nu face o viață culturală</u>, după cum nici traducțiile importatorilor de carte nu fac o Literatură, singure-singurele! Cât despre ce s-au ales de miile de miliarde, care cărămidă peste cărămidă de bancnote de-o sută umpleau de jos și până la cer acest siloz cilindric, cutie de mască de gaze albastră ca aerul, mi-e o *frică* să-ntreb mai cumplită decât odinioară-ncadram cu maiorul doctor Lecca pe domnul căpitan Iancu Noveanu, în timp ce escadronul nostru elibera de sub bolșevicul jug populațiile de litoral ale Mării de Azov, pe ruta Melitopol, Berdiansk, Mariupol, Taganrog, Rostov-pe-Don, Poltavka, Jeisk, Peninsula Dolgaia, Tasenskaia, Primorsko Ahtarski, Slavianskaia, Temriuk, Peninsula Taman, Kerci!

– Vai vouă, arghirofililor, li se arătă atunci Dora Glagoveanu-Căinaru, serafică, spiritualizată până la o transparență verzuie ca de foiță micronică din aur pur, vai de voi, cărturari amărâți, și mai bătrâni, și mai tineri moștenitori ai gloriei apuse! Apuse pentru totdeauna, odată cu Apusul, cum spunea Marius Ghizdavu. Vai, de o mie de ori vai și-amar, că sufletul vostru e în dihonie cu duhul, neputând concilia participarea lui Socrate al vostru, maiorul teolog Atanasie Damian, la încrâncenata Cruciadă anti-Bolșevică, salvând Occidentul de la epurarea zestrei prin marșul lui Stalin până la Atlantic, nu doar pân' la Elba, și participarea lui Platonel al vostru, tânărul și carismaticul domn Alin Vișan, la ideea că potlogarii din capul Țării, dacă s-au înțeles a se acoperi unii pe alții și a se certa doar la tâlcșouri, atunci, în afara fricii de Dumnezeu, că fac cruci mari, alta n-ar avea a le face părul măciucă decât *re-marxizarea intelectualității noastre*, în perspectiva de a aștepta la pândă <u>să preia puterea la o explozie socială</u> ce ar trebui să se producă, odată cu un – mană cerească mediatică – devastator CUTREMUUR, în anul plurijubiliar 2007!

– O zei! comentă Kobea de pe clădirea franțuzească a CEC-ului ălui mare, scăpând din ciocul galben o obligațiune de stat, pe care vântul municipal o mătură spre policlinica Ministerului de Interne. Mare este puterea voastră de trebuie, o cere imperios Necesitatea, ca ultima intelighenție liberă să combată marxismul cu sabia creștină a Voievozilor Români, iar prima generație eliberată, să-l îmbrățișeze, tot pe acest totalitar seminazist marxism, din disperarea că dacă toate haitele politice sunt emanații ale *aceluiași* fesenism, atuncea rotativa parlamentară și guvernamentală nu mai are sens democratic, care poate fi adus doar de un Grup de Reacție Rapidă Pur, condus de călușarul Alin Vișan, cu bâta – o, acest nerușinat european sens democratic al rotativei!...

– Vai vouă, bătrâni și tineri cu aplecare spre urgisirea mitului

educației patriotice, pe motiv că v-ați săturat de mituri și de mituire pe acest meleag, apreciind că actualmente doar străinul are milă de noi și dușmanul e mai degrabă intern decât extern, chit că poartă cravată cu tricolor!

Păi, dacă și Grigri al meu ar fi dezarmat dinaintea panglicarilor, prevaricatorilor, corupților și tâlharilor, adică, operațional, măsurabil, care unde ritmul unuia de îmbogățire este mult superior față de al românului dintre vitrine... oare ar mai fi scris el **1681** pagini din romanul romantic al Reginei Maria?

– Păi dar! exclamă țărănește în derâdere Koba și își întinse trosnind aripile-n sus, bâțâind din mijloc ca un țăran sfătos ce-și reașază brăcinarul în conformitate cu normele portului popular civilizat. Păi, de la țărănime și tinerii ei șomeri de discotecă chiar așteaptă alde Oreste Bogza să vină Mântuirea României pe o cale creștin-națională, vechile excese combătându-se printr-o transfuzie de gândire lucidă, materialist-dialectică și materialist-istorică, un concentrat de tot ce a gândit progresist omenirea, de la tragerea din australopitec până la analiștii contemporani euroatlantici de nord și drujba feministă a Crucii Holodomorului.

– Păi! făcu și Dora, dar nu mai era fetișcana cu ochi verzi și nas cârn ce spăla rufe la izvoarele Colentinei, ci o Văduvă ca de război numai că avându-și omul mort nu în 1941-1945, cum ar fi fost firesc, ci abia prin 1956. Aia e! hohoti ea de-atâta scepticism. Să nu dea Șeriful Alin Vișan, ca deobicei, lovitura de berbece cu... piepturile tinere, ca cel parcă epilat al lui Tristan Băluțeanu, pentru ca la birouri să se așeze tot voievodul republican Zahei Avăcăressi! Ia vedeți voi! Ia orientați-vă! Fiți creștini adevărați și luați în serios că rătăcirea asta pe pământ transfigurant, Damiane, nu-i decât un fel de tranziție spre destinația de beatitudine căzătoare ca damnarea, cum o păți, cu soția, Noveanu...

– Fiecare după cum apucă sau cum se orientează, taică!

– Da, dar asta n-ar trebui să vă împiedice a rezolva integrama, enigma acestei bănci, a cărei geometrie artistică voi viii o percepeți ca figurând *un fișic de monede inoxidabile* de-o sută lei, cu care *întreg*, abia dacă, la 10 decembrie 1999, sub PNȚ-Borviz, PNL-Parizer și FSN-Zeamă-de-varză, și-ar putea cumpăra de la cuptor turcesc vreo cerșetoare tânără Barlach – o albă pâinică, moale și călduță, a-pet-isantă, care s-ar dovedi sfărâmicioasă și cu interfață nietprietenoasă în caz că n-ar fi îmbucată instantaneu!

– Eu nu știu pentru cine lucrează holograma asta! ieși indignat din formație Alin Vișan, scrâșnind din dinții ca de armăsar. Ca șerif al poporației, constat însă că manipulează ordinar Gloata, prin trecerea sub capacul tăcerii a caracterului nenațional-unitar al româno-maghiarului guvern ce simulează o criză doar pentru a evita convulsiunile populare, legate de aniversarea a zece ani de la împușcarea lui Ceaușescu, manevră ordinară, tertip bătrânesc, care nu face însă decât să agraveze situația și să

o perpelească pentru o explozie cu atât mai spectaculoasă, la 2007, anul cel mai aniversar al începutului de mileniu, când tinerii noi politicieni au în vedere măsuri chirurgicale până la rădăcina marxistă a proprietății, ca să curățăm acest însorit meleag european de toată sida trecutului!...

2

La plăcuta agresivitate ce-i arăta liderul informal dar format al tinerilor noi politicieni de pe splaiurile oglinzii de apă brusc stătătoare a Dâmboviței, Dora bătu în retragere, cu pași grațioși ca ai Natașei Rostova la 16 ani, la bal, tăind pe lângă o cinematecă frecventată, sub Cea, de intelectuali doimaiști, oripilatori ai sufletelor sănătoase, colerice, de origine proletariană, depășite în general de situație, neînțelegătoare inginerește că, în absolut, gravitățile semnalate de ei n-au nicio greutate, și sări sprintenă pârleazul celor grădini deținute de Glagoveni de secole și lucrate de ai lui Vișan, care acum voia să naționalizeze el tot, să acumuleze capital roșu mascat nomenclaturist și, țuști, să se manifeste ca mare întreprinzător capitalist, după o sângeroasă descătușare a forțelor de producție, ocupându-se cu a vinde mai scump o marfă mai ieftină și cu a da șpagă funcționarului public ca să-i reducă ăsta din cât trebuie să dea statului, atâta vreme cât guvernul nu e capabil să-l corupă el la Cinste și Corectitudine, pe acest cinovnic foarte necesar cât chiar un oligarh puterii, fie ea rea sau mai puțin rea.

– Eu cred, zâmbi salutând pe Damian și pe învățăcei umbra lui Stalin, căzută pe CEC și pe Bancorex, că o sintagmă precum contradicție antagonistă nu este potrivită caracterizării *binomului conceptual* ce leagă antonesciana Cruciadă Antibolșevică de vișăneasca Reacție Rapidă, a cărei esență tactică este remarxizarea intelighenției de la vest de Prut și est de Bega, în scopul ca să știe și vinovații de dezastrul Țării pe cineva de frică, pe Imprevizibilul în stare să acționeze mai degrabă pe baze populare de dreptate-dreptate, nu pe căile costisitoare și bănuite de simpatii politice, ale justiției-nejustiției.

Or, dacă vorbim de baze populare, măi, vorbim de *baze leniniste*!

Pentru că dacă n-ar fi pe gustul dialectic al marelui Ilici tocmite, așa baze, n-ar mai băga în nimeni frica, spaima și groaza că, nefiind cu poporul muncitor, coruptul incompetent o s-ajungă-n lagărul de reeducare-exterminare, averea i se va deprivatiza, iar urmașii lui, dacă nu și rudele, vor avea mari necazuri în promovare pe acele funcții în stat și societate de unde te poți învârti de toate cele necesare luxului, cum ar fi o nouă avere, imagine de expert specialist unicat în indiferent ce branșă, doctorat, Si Vi, precum și o divizie de prieteni navetiști la Monaco și în Cipru, inclusiv

foști detractori sau turnători!

– Eu cred, bombăni batjocoritor lunga umbră a lui Hi, întinsă pe Calea Victoriei, de la bulevardul 6 Martie 1945 până aproape de o bancă pentru ixceingi de străini sub ceaușism, eu pot chiar să demonstrez că nu e nimic de capul acestui Alin Vișan, care în caz că va ajunge Sheriff să facă dreptate justă, se va izbi de greutăți tocmai cu o plutocrație apărată de popor!

– Și eu am o presimțire sumbră, pâlpâi silueta lui Stalin, ca o flacără memorială, parcă într-o tentativă de a opri pe teologul ce se îndepărta cu tineretul prin mulțimea de consumatori, care inunda trotuarele la *ora de maximă audiență a vitrinelor* Capitalei. Impresia mea este că aceste gloate, cu bani, fără bani, neștiutoare de Orsay și Ermitaj, dar plimbându-se prin fața exponatelor sclipici doar cu speranța că le va ajuta Dumnezeu la teleloterii de să le și posede, numai cu mult geniu propagandistic mai pot fi amăgite să accepte, în numele unor idealuri supreme, deci egalitariste sau, exact contrariul, exclusivist-rasiste, revenirea la o gamă restrânsă de produse, de strictă necesitate și strict raționalizate cartelate cu mare strictețe...

– Înțeleg că numai pentru prostime, așa, nu și pentru nomenclatură, chiar dacă, pentru imagine, se face paradă de pulovărașe și de lipsă de sacouri, care cu ușurință s-ar putea achiziționa la mâna a doua...

– Sau de pe la prieteni, ori de la unele fundații de binefacere! N-are nicio importanță! Problema, dragă Dolfi, e că acest Alin Vissarionovici, chiar luând puterea, radicalizând din vreme gloata pentru convulsiunile din 2007, sau mult mai probabil, din anul cu adevărat aniversar 2017, nu își poate îngădui în acest foarte trecător, cât e prosperitate, moment de recul al forțelor progresiste, un program cu adevărat revoluționar, în stare să-l ardă la mir pe dușmanul de clasă! Vișan vorbește de lagăre de reeducare prin muncă, de canale, de Bărăgan, nu de lectura silnică ghizdaviană, dar în același timp face cu ochiul că deținuții vor stahanovi pentru un supliment de arpacaș la o cale ferată, pentru *tren de mare viteză*, și nu unul oarecare, spre dincolo de Bug, spre Ruropa mea până-n Kamceatka sau Birobidjan, ci ăla de Strasbourg și Bruxelles!

– Desigur, scrâșni Hi, lungindu-și umbra până-n bunkerul dintre librăria Humanitas și biserica Kretzulescu, de unde și ieșise, cu scobitoare între dinți, după ce răsfoise colecția periodicului *Mitteilungen über die Judenfrage*. Desigur, Herr Stalin, că *via* Basel, drumul ăsta de fier, cu stație la Sonnenheim, la colonia de pictori și sculptori, ceea ce este un indiciu solid privind amestecul fraților Ghizdavu în proiectata lovitură de stat din 2007 sau 2017... Idealiști ca noi doi, nu mai poate făta Europa, vaca asta obosită, fesenistă. Nici genii manageriale, reunind fericit calitățile doctrinarului cu ale strategului și totuși neexploatând el, în scop de înavuțire absolută a familiei, această combinație rarisimă!

– Măi Adi, menținu Stalin un ton afectuos de parcă ar fi conversat în tandrul municipiu regal de odinioară, la Hanul lui Stavropol, mișcați estetic de horbota de piatră a paraclisului, măi băiete, de ce dracu ne-om fi bătut noi doi, mă, ca chiorii?

– Marine, se auzi de la Carul cu Bere, glasul străpungător de rumoare al lui Codin, de un lucru sunt și eu sigur cu tranziția asta! Că *problema berii s-a rezolvat definitiv* în România socialistă postceaușistă. Iliescu ne-a dat o diversitate de ofertă ce nu se există și, din această perspectivă analitică, aproape că merita să se facă și o revoluție în 1989, numai pentru atâtica lux!

– Herr Stalin, lăsă Hitler privirea să-i cadă feciorelnic, după ani de răcoare și de reflecție matură, nici eu nu mai înțeleg de ce ne-am luptat noi cu atâta eroism de ambele părți! Un comentator care ar vrea să atragă aprobarea populară că le zice bine, s-ar exprima, poate, la fereastra unde doarme o pisică, că noi ne-am păruit ca două fetițe dulci din acest, ca un specialist în arhitectură o spun, profund totalitar București, dotat cu monumentalitate de înecare a personalității cetățeanului în havuze, la momentul adevărului, care e măsurarea cu imensitatea faraonică a ce poate puterea centralizată, zeci de blocuri, macarale, ca să nu mai vorbesc de ceea ce *voiam* să facem și noi germanii în coloniile naziste din răsărit, să avem un fond locativ al nostru, bazat pe verdeață naturală, pe când sclavii slavi sau asiatici să-i înghesuim în garsoniere și apartamente de forma unor cutii de pantofi, din a căror stivuire să rezulte sute, mii de blocuri, a căror arătare la televizor să convingă muncitorul, țăranul și diplomectualul înlocuitor-de-intelectual, adică nechezol, că sacrificiile sale, foamea, frigul, n-au fost în zadar!

– Dolfi Aloisovici, își conservă cu greu amabilitatea Führerul sovieticilor, poate buncărul în care ați fost găzduit să nu fie pe placul unui rafinat austriac. Și nu e aici o vină a fratelui Ceaușescu, e mai mult o problemă de alte interese în administrarea patrimoniului de protocol, atât Codin cât și Marin, de la masa de vizavi, putând să îți confirme că regretatul lor Vójd știa să primească fastuos un oaspete occidental și să-i ofere pe străzi acel spectacol al adorației de către gloate, la care nu e ființă umană să nu greșească amețindu-se de un orgoliu luciferic.

În definitiv, gospodin Ghitler, cizmăria e o meserie tot atât de onorabilă ca diplomația, să zicem. Tati al meu, de exemplu, le avea cu calapoadele, mai trăsnindu-mă cu ele la chef, și însuși partizanul cominternist cizmar Iosip Broz Tito, am informații că nu era doar un cârpaci, și uite că ne-a înfruntat pe-amândoi, însă nu știu cât de productiv, deoarece o Iugoslavie aderată încă de prin 1948 la statul cominternist ca simplă, modestă și primă *republică sovietică mediteraneeană*, și-ar fi menținut cu siguranță unitatea, n-ar mai fi ajuns să tindă spre o mare unire cu Belarus și cu Rusia în condițiile dezavantajoase de azi, ci dimpotrivă, s-

ar fi prezentat la negocieri ca o fostă republică sovietică întregită considerabil, cu neviabila economic Albanie, cu nordul marxist al Greciei, de la muntele roșu Grammos la Salonic și la granița turcă, precum și cu Regiunea Banat din Republica Populară Română, la cererea timișorenilor și lugojenilor înșiși, exprimată prin numeroase telegrame adresate președintelui Gheorghe Gheorghiu-Dej cu rugămintea să intervină Ana Pauker la mine la Kremlin și să mă influențeze pozitiv să aprob această „rectificare teritorială“, cu aceeași solicitudine de care am dat dovadă sprijinind propunerea bolșevicilor români de a realiza, cu elitele României Regale, un Canal, oferind și tehnologie sovietică de ultimă oră, cea mai avansată din lume... Mda, le-am pus-o la dispoziție, deși la vasta mea experiență managerială, de premier al comisarilor norodului, eu eram profund contrariat de două ciudățenii ale muncii cu omul.

– A aduce la distrofie și apoi la groapa de gunoi a Istoriei specialiștii Regali, pregătiți pe bani grei, pe valută, la meditație cu profi de la universități apusene, mi se părea un lux nesăbuit pe care și-l permiteau noii stăpâni roșii ai Neamului Românesc, fără vreo justificare politică, deoarece la o rebeliune, Raboce-Krestianskaia Krasnaia Armia, ce-a făcut la Berlin, Budapesta și Praga, putea face și-n orice gorodok din RPR, ca să nu mai vorbesc că reverberațiile dezgustătoarei plăceri de a reprima, nomenclatura proprietară de meleag le va resimți în faza ei de maturitate, când ca orice elită, se va descompune revoluționar precum o măciulie de păpădie, pentru a întemeia noi și noi partide criptomarxiste, consecința dezagreabilă a exceselor minerești din 1990 fiind emigrarea unor cadre hotărâtoare, penuria de tehnocrați, așa că a câștigat Ungaria Întrecerea Socialistă pentru integrarea euroatlantică!

– Deoarece cadrele hotărăsc totul, inclusiv în realizarea sarcinilor de plan de integrare-n *uie*... Iete, dom'le! E o legitate.

– Din ce în ce mi-e mai milă de acest Neam Românesc, chiar dacă ne-a produs pagube respectabile în Basarabia, Bucovina, la Odessa, în Caucazul meu preaiubit, indirect la Stalingrad, Cotul Donului și în Stepa Calmucă, precum și în Crimeia, pe care nici în 1944 nu voia s-o restituie, parcă presimțind că la Yalta democrațiile imperialiste vor accepta aranjamente militare din care să rezulte inevitabil *bolșevizarea popoarelor de rase disprețuite* de Occident, aflate la Răsărit de 15° longitudine estică, adică de Cortina de Fier... Eheu, dragă Adițule, Adițule, mă Gheorghe, i-am zis eu lui Dej, când a venit la mine-n pauză la Bolșoi, că dacă-i aprob să-și nimicească specialiștii regali la Canal, două amețeli de la succese sau de la vodcă văd în planul vostru „Drum fără pulbere“.

– Că de ce să-i nimicești, dacă oricum dominația nomenclaturii tale este asigurată prin prezența trupelor Krasnaia Armia și prin construcția socialismului în Republica Populară Română, <u>în condiții de totală încercuire</u> de către țări tot bolșevice, care niciuna nu ți-ar fi dat ție ajutor

legionar la o ridicolă răzvrătire contra mea ca a cominternistului Tito...

– Iar a doua aiureală, gospodin Ghitler, venea de acolo că un canal Dunăre-Marea Neagră gândise și Antonescu. Îl va și termina tovarășul Cea, în loc să investească în tehnologie, *rău sfătuit cum că vreo doi spioni pot aduce țării mai mult spor în toate decât o juma de institut de cercetare*, a cărui menire nici nu e alta decât să deslușească doar pe ce se bazează inovația furată imperialiștilor, care la ei pe Wall Street nu aduce decât intensificarea esplotării omului de către om. Da, vinovații responsabili de Dezastrul Țării au mătrășit cadrele de valoare nu numai din Educație și Cultură, ci și din Cercetare, uitând că Antonescu a putut concepe un Canal, iar Cea a reușit unde a eșuat Dej, care șmecher a răspândit în gloată zvonul că inginerii sabotori îl proiectaseră terorist, încât dacă-l termina, atunci se vărsa Marea Neagră-n Dunăre, inundând Bărăganul până la Fundulea, sau chiar Buftea, primejduindu-se buna aprovizionare cu produse agroalimentare a muncitorimii din București și din Orașul Stalin. Altminteri, chestia nu părea suficient de faraonică, în orice caz era sub standardele unei investiții la care s-a folosit *forță de muncă sub formă de sclavi*, gratuită. Din partea mea, mult mai sugestiv pentru *ce poate marxismul* în ochii occidentalului comunist carierist, dornic să dispună de toate fetele de la ferma Moara Roșia, ar fi fost de se adâncea Prutul deplin navigabil, ca Nistrul, dacă o lărgire-adâncire cât Niprul nu este cu putință chiar de la începuturile administrării marilor *concentrări* de oameni, de către elitele cap-de-mort bolșevice, dacă mă-nțelegi!

– Nici nu pot să nu te înțeleg!

– Generozitatea mea la o soldățească supunere și siluire a Naturii de către om, de către Omul Nou, era pe atunci foarte mare. Cum liderii evreilor sovietici tocmai îmi ceruseră să le dau lor pe de-a moaca multdisputata Crimee, unde românii au săvârșit atâtea acte de bravură, iar Marius Ghizdavu a proiectat și amenajat cimitire, hm, reușite, atât pentru ai lui cât și pentru camarazii naziști, cum să zic, mi s-a părut cam ex-centrică această proiectată Regiune Autonomă Sovietică, marea îngăduind o mai vagă țărmurire decât cum avusese vechea republică evreiască, înființată în Birobidjan, spre Coasta Pacifică, nădăjduind noi leniniștii niște *investiții uriașe din naiva Americă*, am impresia că sabotate de sioniști, și tocmai pornisem campania antisemită din aceste motive, deci dacă Dej ar fi operat pe Prut, și nu pe ruta Cernavodă, Saligny, Kilometrul 34, Poarta Albă, Coasta Galeș, Dorobanțu, Culmea, Ovidiu, Peninsula, Năvodari, Lacul Tașaul, Capul Midia, cine știe, poate că l-aș fi ajutat și cu sclavi evrei pentru unitățile sale cap-de-mort, să-i muncească, dar, repet, lucrarea nu mi s-a părut destul de grandioasă față de praxisul de grandoare faraonică permis de marxism.

– Știu eu? făcu enigmatic spectrul Conducătorului german, cu mustața spumită de bere cu un hamei amintind vag de Münchenul cunoscut

telespectatorilor noștri din meciul cu Bayern, cu ochii injectați și cu un fel de bale prelingându-i-se pe bărbie. Nu știu, Herr Stalin, zău că nu mai știu... Mă dusei deunăzi pe la Casa Poporului, mă uitai la unii ce țineau o conferință națională, a unuia din cele zece-cinșpe partide întreținute de cei ce muncesc în locul „centrului vital“, care măcar îi reprezenta legitim. Mă holbam la ei cum se hitlerizau între coloanele alea de dau de rușine Acropulea, Renașterea mă-sii și chiar Vărsaiul ăla sifilitic de-a creat atâtea necazuri omenirii prin privarea nesăbuită a neamțului, la pace, de dreptul de a se alimenta cât de cât rațional cu cârnații lui!

Mă uitam la ei cum, într-o pauză a dezbaterii strategiei partidului de să-și bage țara-n continent, cum se regăseau unii pe alții, delegați de prin județe diametral opuse, poate se mai văzuseră la un revelion în Tunis sau la o vânătoare cu străini pe domeniile de partid și de stat, cum exclamau de plăcerea revederii de li se lărgeau fălcuțele și le tremurau burțile recente, cum nu mai puteau de bine, cum din coloanele templului alea solide să reziste și la schimbări de relief parcă se scurgea în ei o energie paranormală de să-i transforme în supraoameni ce dau din mână să-i vadă părinții, cunoscuții, că uite au penetrat, au reușit, sunt Acolo, în inima Megacasei, în mățăria mașinăriei de hitlerizat, din analele căreia, ieșind în rostogoluri negre, să nu mai vezi perdanții, pietonii, transportații în comun, decât ca pe *niște câcați în ploaie* de vară înmiresmată de Teiul Eminescian, pe care vor detractorii și cine a stricat chimia și polimerii în țară la noi, să-l taie pe motiv că vor aduce ei mirodenii din import, dar e doar chimicale nocive.

– De! făcu Stalin. Uită-te și tu la viermele ăsta de scoate la stop, pe geam, spre noi, un cap bilos la trup cilindric, botul însă și-l are îmblănit de mai mare scârba, mi-e că, fac pariu chiar, dacă-l pun pe amărâtul de pe schele să-i potrivească nițel cravata tricoloră cu mâinile lui noduroase, de țăran trudit, ai să vezi că umple limuzina, ai să constați științific, că dă pe cur zeci de sandvișuri cu somon afumat, nedigerate, și tiramisu ajuns lichid, în timp ce la electoratu-i pensionar, flămând, aproape că nu-i mai trebuie hârtie igienică!

– Codine! mugi Marin, parcă presimțind că fermierul resimte o irepresibilă propensiune de a-i sări în ceafa lățită ca de chiabur a unui Ales, curios și ce-are-n merțane nomenclatura pluralistă emanată de fesenism. Băi labă, auzit-ai de-un viteaz, de-un șerif Alin Vișan, de semnează Trollu sau Alin Stressoi?

– Da, dar nu dupe canale, ci chiar din gura lu' Sergiu Enache al Isadorei, care mi l-a dat în urmărire la Ziduri, dacă când se mai întrunește tineret la moșie, la doctorul Cezar Bogza, de l-a adoptat pe vremuri bietul învățător Frâncu, să-i spun în caz că observ dacă se dă mare acest Alin Vișan pe lângă Isadora, nepoata lui Marius Ghizdavu, stăpânul meu și al tău, în scopul ca să, hâm, hâm, mă abțin aici-șa, lângă paraclisul Hanului Stavropoleos, care dovedește de ce mare nevoie de Credință era pe meleag,

că un Intercontinental cu Capelă cum au și transatlanticele, e de intervenit să fie, și nu mă gândesc decât, pe pajiștea dinspre Teatru, la o bisericuță de lemn, din alea-n stil maramureșean de produce la comandă fermă ginerele Fătuțu al lui popa Tani, de trecu adineauri pe-acilea cu ucenicii, vorbindu-le de necesitatea reintroducerii Orgii în biserica ortodoxă, câteva sute de ani nereprezentând în sine o Datină și fiind o blasfemie ca astă invenție bizantină să ajungă monopolul papistășimii!

– Nu cred eu, scoase Marin șapca proletară cu pe ea stema unei firme mai tare-n pib ca țara lui, ca să-și scarpine suprafața lucie și pronunțat cilindrică a cheliei sale de mecanic auto mai cult și mai umblat cu Nuța lui decât Codin cu Lina, și dacă n-ar fi Credința, eu nici argumente de natură rațională n-am, pentru a găsi, ca analist comentator la plăcerea berii reiterate pronunțându-mă, chichiță de suspiciune că alde Alin Vișan ar fi atât de redus mintal, ca tânăr șerif dintre Noii Politicieni, încât să se lase dominat de pasiunea unui organ neștiutor de carte și să inițializeze o procedură de, cum te exprimi tu mai pe englezește și mai sportiv către lina-ți Lină, acum mai cam bigotă-n contradans cu epoca de-a devenit act optzecist a fi ateu practicant, că hai, fă, să suspendăm tolcșăul din lipsă de cvorum, și să facem nechezol cu lapte, adevărata problemă pe meleag nefiind nici demografică, nici ecologică, ci alternanța Foucault că, când umbra lui Stalin, când a lui Hi vin dinspre Cotroceni peste Casa Parlamentarului și trec până spre Ministerul *de*... Interne și, adaug eu, *de* Represiune, atingând într-un mod de neînțeles Bancorexul, cu Calea Victoriei corespunzătoare cu tot!

– Neînțelegerea vine, se uită în zare Octavian Ghizdavu, de la Paul Goma. Din cauza opozantului mereu contra și a cutremurului, nu s-a mai construit turnul Bancorexulului în 1977, peste cartea lui Grig, fiind exportat de Ceaușescu la Detroit, fiind înflorită mitic povestea și amplificată de Mircea Eliade, ieșind de aici Renaissance Center, unde blocul turn e flancat de patru băieți cu ochi albaștri.

– Nu prea văz eu, stinse Kentul pe opincă Codin, cum ar putea tolera Europa o enclavă totalitară, tocmai în RSR, unde n-avem o trecere gorbaciovistă a nomenclaturii oligarhilor la construcția capitalismului, ci doar de o neagră, sângeroasă și deplin tragică Revoluție antitotalitară și pro-occidentală! A fost ca și cum poporul german ar fi reușit să se lepede – prin mijloace proprii! – de alde Hi sau, moscoviții, de alde Stalin, după ce semnalul insurecțional l-ar fi dat unul din orașele culturale orientate spre Vest: Odessa, Liovul sau Petrogradul!

Cel puțin așa le explică Marius Ghizdavu japonezilor și sud-coreenilor, iar în ultimul timp chinezilor turiști, ce rumegând și filmând, îi vizitează, la Colonia de artiști Sonnenheim, Capela Timișorenilor...

– Crezi tu, ca Dora Căinaru și Aura Lecca, că anul revoluționar 1989 este sfârșitul Războiului Sfânt al românilor, purtat întâi împotriva

Soiuzului, pentru Basarabia și Bucovina, apoi împotriva Reichului, pentru Ardeal și Balcic, gospodin Hitler? interogă subit Stalin pe prizonier, după ce se plictisi a se informa despre ce se cuvântă, când se întâlnește la o bere meritată, pe o masă de faianță, clasa muncitoare cu aliata ei țărănimea ascultându-și ursul din ele.

– Ia taci! bătu din cizmulița de lac vienezul, ciulind semețele-i urechi vójdiene de parcă, mic autor, la opresiunea postumă a unor scriitori cinzecisto-cincisutiști, ajunși datorită megainflației cincimiliardiști, el ar fi încercat să reziste prin cultură, în fotoliu cu muzica celui de-al cincilea evanghelist, Bach, în Speranța că Cerul, cerut prin rugăciune și smerenie, ți se și aprobă.

– Führerul Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani are dreptate! trebui încă o dată să admită Stalin, regretând două prostii pe care le comisese, ca nedreptăți, acestui mare omuleț: mai întâi, că în noiembrie 1940 i-l trimisese pe Molotov să facă mișto de vulnerabilitatea Berlinului la incursiunile RAF-ului, precipitând așa *dovada de vitalitate* a Reichului din 1941 iunie 22, primită peste bot; iar a doua tâmpenie, inexplicabilă retrospectiv, era că prea se încrezuse în Recunoștința popoarelor occidentale dejugate și socotise că normal ar fi fost ca ele să se simtă și să răsplătească *sacrificarea a mai bine de treizeci de milioane de suflete sovietice*, și anume în mod cominternist, adică prin aducerea bolșevicilor la putere măcar la Roma, Paris, Bonn și Londra, treb'~~u~~șoară nerealizată decât foarte parțial, pe la câte~~-~~-un algoritm de coaliție, bătaie de joc nu alta, încât la o analiză seacă de către experții~~specialiștii~~ în războiul bine gestionat, reiese că politica de alianțe în adevăratul spirit leninist cerea ca Uniunea Sovietică, în 16 decembrie 1944, cu exact 45 de ani înainte de declanșarea la Timișoara a singurei revoluții cu adevărat anticomuniste din secolul XX, de îndată ce Wehrmachtul ar fi început miraculoasa și imprevizibila sa Ofensivă din Ardeni, atunci, mutând pușca de pe un umăr pe altul, să i se alăture cu toată forța Armata și Flota Roșie, azvârlindu-se astfel îndărăt, peste Atlantic, imperialismul american, debarcat de o jumătate de an în Normandia și de vreun an în Italia, pentru a împila, descreștina mai bine ca marxist-leniniștii și mondializa ireversibil pe europeni.

– Dacă, dacă Dumnezeu, slobozi Stalin două lacrimi minuscule și strânse-ntre dinți luleaua luând mâna de pe ea, mi-ar fi dat gând bun, combinația asta, să mă aliez cu cel slab contra celui tare, până dau imperialismul monopolist de stat yankeu afară de pe continent, și abia pe urmă, mai pierzându-se-n lupte destui germani, să iau în liniște Berlinul și să-mi mut acolo jumătate din Comintern, cealaltă jumătate pregătind-o pentru Asia, ah!... Atunci am fi fost un miliard de bolșevici la o sută de milioane de americani, pe un glob care n-avea ca-n 2000 șase miliarde de guri, ci doar 25 % din atât! Ehei, dacă Providența m-ar fi luminat așa, odată

misia mea îndeplinită, la bătrânețe m-aș fi călugărit și aș fi scris poezii pacifiste și de respect pentru părinți, pe care tineretul de la Atlantic la Pacific le-ar fi cântat și dansat la întâmplările lui literar-artistice și de suflet!

– Taci, taci! se ruga Hitler, a cărui ureche vieneză descoperise în rumoarea megalopolisului armonie contrapunctată spațial angelicat.

Bătrânul eseist Atanasie Damian își distribuise ucenicii de la Cartea Rusă până unde debușează în Dâmbovița amenajată de Cea, inimoasă Calea Victoriei, la Piața Senatului sub blocul unde a locuit Gioconda.

Care pe caldarâm, care pe la vitrine, care pe trepte, care pe la vreun etaj, care pe la catarge, cu toții se cuprind într-un cor sumbru și totuși duios, de ai impresiunea că un maestru din Uniunea Compozitorilor evocă ilegalista băgată de comisarul Alecu Ghizdavu, cu șoimuleț cu tot, la pârnaie, deoarece nu respecta simțul proprietății și milita pentru niște autonomii locale până la nimicirea Statului Regal Român, așa simțea tovarășul Stalin, surâzând exact după standardele dejiste, deși nu înțelegea cuvintele, trecute din română-n franceză, în timp ce Führerul învins percepea c-ar fi vorba de înclinarea patologică a minoritarului pentru a implementa republică și destrămare unei țări din care-ar emigra oricând, dacă i s-ar oferi condiții de câștig mai bune-n altă parte, numai că cele voci angelicate o deviară pe nemțește, cum se face și-n Capela Timișorenilor de la Sonnenheim din Alsacia, deoarece revoluția noastră antibolșevică, venind la vremea colindelor, Marius a ales, ca să impresioneze turistul atras de bucătăria și vinoteca locului, un Colind al Orfanului de Război:

Doamne, fii cu mine bun!
Vine, vine Moș Crăciun!
Toți copiii-au jucărele,
Eu mă uit cu jind la ele.
Dar eu n-am
și n-am cui spune, Moș Crăciune!

Tu le faci la toți plăcere,
Dar eu n-am și n-am cui cere.
Tata e mort în război,
Mama-i tristă lângă noi.
Și eu n-am
și n-am cui spune, Moș Crăciune!

3

Nu numai măiestritul aranjament coral, în care se prezenta acest trist colind de Crăciun, aduse lacrimi în ochii înfundați în grăsime ai asistenței, căci aflându-se de vipoii invitați, venise multă lume bună, *bună de diribau* după opinia lui Vișan, ci și vocile ca de Vaticanul secolului lui Petru Rareș erau creatoare de emoție vulcanică și predispunere la a comite Binele și a invoca, întru aceasta, puterea cea Dumnezeiască, cu atât mai vârtos cu cât portavocile cele savant distribuite de la Cercul Militar până dincolo de Prefectura Poliției, făcură pe șest tranziție, de la Colindul de Război Sfânt la Misererele lui Gregorio Allegri, ci Dora auzind printre cireșii înfloriți, din aproape-n aproape evlavios ceva-ceva, porni nebună înapoi peste zăplaz, șoptind Grig! Grig! Grig! până chiar se prefăcu ceva într-un Grig elegant și cu cravată șahistă, urcând în Pobedă cu un teanc de-un arșin de cărți de reforma învățământului, oferite de Ucipedghiz, să le citească, având a ticlui o chemare corpului didactic rural, la consfătuirile pe Regiunea Banat, să aboneze elevii la *Kolhozníie rebiata*, precum și la *Murrrzilka*.

– Domnilor! demară el tâlcșoul, în aplauzele record ale asistenței încântate de invitații de senzație. Încep cu mulțumiri televiziunii de stat că ne-a permis utilizarea acestor imagini de la Sonnenheim din Capela Timișorenilor, înălțată de frații Ghizdavu ca pe un fel de catapultă ca să lobeze, peste propaganda ungurilor, cehoslovacilor și polonezilor, gloria cum că nu doar ei în Est, ci și românii au înfruntat comunismul! Să evidențiem deci cu toții singularitatea noastră de a avea în sângeroasa rădicare din Decembrie 1989, *o revanșă strălucită* pentru eșecul, anticipat, de la Cotul Donului și din Stepa Calmucă, suferit în lupta dreaptă, a întregului popor, strâns unit în jurul Mareșalului Antonescu și având ca țel fundamental a ține cât mai departe de Nistru, de fruntariile istorice ale spațiului nostru etnic, ciuma roșie, bolșevică, în anii ei de maximă virulență, mai dăunătoare **statistic** populațiilor de homosapi decât însăși ciuma brună, nazistă, a cărei prezentare în raport de 12:1 față de ailaltă, în educația tineretului occidental, se explică, firește, prin valențele mai cinefile ale tehnologiilor de exterminare folosite, precum și prin viciul că, dintr-un soi de nerăbdare, dealtfel definitorie pentru om, Teroarea SS *s-a grăbit să se exercite încă din Europa Centrală*, neabținându-se să-nceapă „acțiunile speciale“ abia după meridianul Katynului, ceea ce, având probă gropile comune cu ofițerii polonezi, ar fi fost o certitudine că se operează exterminator *simetric*, ca și-n cazul esesului sovietic, tot pe niște cetățeni de rase socotite subînțeles inferioare, inschengenibile!

– Avem aici, surâse Învinsul, descheiat la jiletcelul modest în care se prezentase la tâlcșou, ca să zic așa, o dublă premieră: prezentarea, și în România, a unor imagini autentice de la Sonnenheim, pe care televiziunea de stat, deși a trimis reporteriță la discretul vipoi Marius, nu și le-a dat încă pe post, așezându-se astfel la remorca celor particulare, ceea ce nu se poate

decide decât cu aprobări politice, iar al doilea eveniment este, desigur, acceptul meu de Învins și al tovarășului Învingător de a apărea în direct, pe un spațiu rezervat fenomenelor paranormale și horoscopice, nu unul al lămuririi faptelor impostorilor din capul Țării și nici măcar cel al unor rememorări istorice și medicale, curative ca injecțiile, ca să nu se mai repete curând greșelile trecutului, în *uie* și-n Lume!

– Am o mică precizare, interveni cu volubilitate Generalissimul, superelegant la tâlcșou doar pentru a ironiza falsa modestie a Rukavoditelui austriac, suportând costum și cravată parcă dăruite de Churchill dintr-o vitrină de la Victoria and Albert Museum. Mă refer, hm, nu știu cum să vă spun, la faptul că această preomieeeră ar putea trezi unele susceptibilități, ocazionând tentative de a se agita și câștiga capital electoral, sau civic, adică sponsorizări grase, în jurul acestei emisiuni de senzație, care nu e, la urma urmei, decât un fel de drept la replică! Așa să știți. Atât eu, cât și confratele prezent, suntem de părere că Slobozenia, și aș zice chiar mai mult, Curiozitatea, da, dorința de informare a Publicului, trebuie să fie simultan respectate... Dar nu ca la Radio Svoboda! (*Râsete aprobatoare. Aplauze de la asistența decor viu din tribunele Studioului 4.)* Măria sa Publicul este îndreptățit la a trăi senzația impactului în direct cu persoane de succes, performante în meseria și destinul lor, fie și unul de megaexterminatori-experți șiii, pe cât posibil, să ia chiar legătura interactiv cu ei, întărindu-se astfel convingerea că este vorba, cum observa prin 1941 doctorul Liviu Lecca, tot de homosapienși, de niște homosapi banali ca și ei...

– Tocmai aici e chi-ia deconstrucției negocierii imaginii lui Eminescu! se trezi activistul Ambrozie Tichie, care beștelea pe la Titu Târg învățătoarele că circulă molime, oftica, sculamentu', poliomierlita. El nu trebuie studiat ca geniu, ci ca om cu biografie ratată ca a lui Noica, era sifilitic, nebun, fuma, se bășea, era ca și noi, deci va trebui să ne desemneze un arbitru străin alt Poet Național!

– Este regretabil însă, îi luă vorba de sub mustață Grigore Căinaru, că nu am putut aduce în acest Studio 4 niciunul din marii călăi generați de Marxismul Asiatic, unde, fiind multe *zăci de milioane de victime*, îs șî șîfre de senzație, ca și *proșente* record de cât din populația propriei țări au reușit polpotiștii să extermine. Maia samokritika! Mă voiu preocupa de un așă iveniment mediatic exotic cu prilejul unei alte emisiuni, dar după serialul *Războiul Sfânt*!

– E chiar obligatoriu! tuși politicos și interveni bărbatul în jiletcă demodată. Altfel, cei care ne privesc sau ne urmăresc în acest moment ar putea rămâne cu impresia reducționistă că totalitarismul este o invenție și o practică strict euroatlantică, colonialistă! Or, e greșit să fim exclusiviști. Deci, să se aducă Vójzi nu doară din toată Asia, ci și din Africa, unde destabilizarea creată de Comintern, fie prin localnici care au studiat științe

moscovite la Universitatea de prietenie a popoarelor Patrice Lumumba, fie prin cubanezi desantați și alți bolșevici, evident că a creat destule imagini horror, care ar merita exploatate...

– Important este, reveni domnul elegant în prim plan, ca cetățeanul să se convingă că nu e chiar așa mare scofală să se ajungă unde vedem cu toții că s-a ajuns. Mecanismul... e chiar comod de implementat, dai niște semnături, aprobi. Dar învățând esențialul din spectacolul de la Nürnberg, unde s-au produs o groază de documente capturate, fiindcă n-au fost distruse din incurie, îți faci azi *procedură* **și obicei** din a curăța orwellian arhivele ori de câte ori se mai încheie câte o etapă a nimicirii dușmanului de clasă sau de rasă. Nimic mai simplu! Oricare dintre cei prezenți, sau care ne mai urmăresc la această oră târzie, ar putea să îndeplinească astfel de sarcini, după ce se depășește momentul relativ conflictual, că o analiză materialist istorică și dialectică a situației conduce *totdeauna* la soluții finale radicale, motivate cu probe de întreaga gândire progresistă, de la tragerea omului din maimuțică până la tragerea din om a cyborgului contemporan... Eu personal trebuie să recunosc că am trăit prometheist ceasuri de ruminație cu îndoieli sfâșietoare, pentru că, la mine, imboldul de a urma Drumul lui Lenin, odată cu muncitorii și țăranii, era contrazis de prejudecăți mistice creaționiste, legate de formarea profesională ca și creștin ortodox, resimțită de mine la seminar! Dar astăzi, când tineretul Galiției Mari se ia după al Galiei din Vest și nu doar că nu se mai călugărește, ci lasă catedralele fără clienți, să-și schimbe destinația în săli de expo, disco sau depo, parcă-mi crește la loc inima de bucurie, cât o lopată mare, de diribau!

– E mai complicat! zâmbi Învinsul ca un copil încurcat la radicali pe o tablă școlară, stârnind expresii de simpatie părintească telespectatorilor. Precum preopinentul meu a avut o vocație faraonică de preot și poet, aceasta din urmă în spiritul timpului abstractizând-o într-un sublim demers lingvistic, așa și eu mă trag din nomenclatura intelighenției austriece faine, prin aspirații și talent fiind pictor și arhitect vienez, ca nebunul de Marius Ghizdavu, cu care am avut o istorică întâlnire, la Berdicev, unde mi-a și explicat de ce, în noaptea de unu spre doi iulie 1941, când amenințarea românească de la Prut asupra integrității teritoriale sovietice *devenea efectivă*, a refuzat să-i însoțească pe Mihai Focșăneanu, Stelian Dabija, Dumitru-Iov Supeanu și Petrache Hulpe, la Kunțevo, în vederea unei întrevederi la Casa Verde cu domnul Stalin, ca să-i transmită ei patru, *peste capul lui Antonescu*, că Regatului Român i se rupe-n paișpe, adică îi e total indiferent cu care dintre cele două totalitarisme muncitorești se bate: dacă Eeeu îi pot returna Basarabia și Bucovina, merge cu mine, dacă *ăsta* îi dă înapoi Ardealul și Cadrilaterul, atunci întoarce armele și merge doar cu El!

– Heeerrrr Hitler, interveni Grig, încurcându-și microfonul în cravata șahistă cu pătrate și căluț, domnul Stalin, invitatul meu, este

Domnul Stalin, nu e un „ăsta“ oarecare, un boseak!... Vă rog!... Repet: telespectatorii vă întreabă dacă știți, ca amic, de ce Marius Ghizdavu, arhitect și pictor al Capelei Timișorenilor de la Sonnenheim, s-a sustras întâlnirii cu Stalin, nicidecum ce-a transmis la vila cu bunker din Kunțevo acel comando, poate subiect al unei alte emisiuni!

– Dar de unde știți, își zbură c-un bobârnac un puf de pe sacou marele invitat sovietic, că acest bandit de pictor fotograf n-a avut, în acest îndelungat Război Sfânt, o întrevedere și cu mine, similară celei acordate Vójdiului german, în 6 august 1941, la Berdicev, sus într-un tei cu o pupăză, dacă nu mă-nșel!

– Iată o dezvăluire senzațională *în direct*, iubiți spectatori și telespectatori! explodă Grigore Căinaru, în timp ce fesenistele de pe rafturile studioului izbucniră în aplauze și ovații, iar orchestra de pe podium scoase un fond muzical liniștitor de emoții, ca un cântec de leagăn sau ca un trist colind de Crăciun, cu mulți orfani de război și cu tovarășe însărcinate să-i crească harnici comsomoliști, iubite telespectatorule.

O bandă enormă, clipitoare alb, cu inscripția SENZAȚIONAL!!! porni să taie burtier micul ecran, în sens geografic invers hârtoapelor procesului extinderii NATO și *uie* și Schengen în Galiția Mare.

– Bine-bine, dar n-am declarat că această senzațională întâlnire s-a și produs! zâmbi amuzat pe sub mustață și rămase cu o expresie enigmatică pe figură marele glumeț, ceea ce atrase alte aplauze și ovații, precum și, iarăși, fondul orchestral de tranchilizare bum-bum.

– Domnilor invitați, își aspri Grig tonul, poate că în urma unei ploi de telefoane și mesaje sosite în regie, eu vă reamintesc că tema dezbaterii noastre interactive, din această seară de excepție, sună așa: Fragilitatea democrației noastre. Scurt pe doi! Iar cauzele recente care ne-au sugerat-o sunt destule!

Mai întâi, apariția în patru sute cincizeci de exemplare, pe tarabe și în două-trei librării, a cărții tânărului și deja paradoxalului eseist, zis Sir, Sergiu Enache, intitulată, cu evidente conotații biblice și de transhumanță, *Refugii alpine*, și a cărei idee directoare susține că, așa cum la năvala popoarelor migratoare doar o părticică a populației s-a putut retrage în munți și a supraviețuit acolo sus prin cultură, reîntemeind apoi mitic Țările Române, tot așa s-a reacționat și după anul 1989, când din vreo 25 de milioane de cetățeni, lăsați moștenire de Ceaușescu noilor președinți, nu s-au putut aburca, în anii Tranziției, la un standard de decență cât de cât european, și *omenesc*, decât o anumită pondere cam mititică, vreun sfert de milion de *aleși* să fie mai șmecheri, al căror destin este ca, până în 2222, să coboare într-o zi de pe Muntele Opulenței, unde merg la schi în Austria, și să „descalece“, să reîntemeieze trei-patru Țări, ca să renască Neamul meu cel Românesc mai nobil și mai *ales* decât oricând, hales între toate neamurile halese de Domnul să țepuiască Lumea, adică mai șmecher și mai

cu tupeu decât fuse-n zbuciumata-i cronică umilă și semi-bimilenară de până-n prezent!

Mai remarc înființarea ieri seara, conexă fragilității democrației, de către tânărul etnolog de cartier Alin Vișan, zis Șerifu, a noilor formațiuni naționale de... *călușari*, dotați deocamdată numai cu bâtele jocului tradițional, pe care-l practică în paralel cu *țurca*, și cu *golful*. Este vorba de un minunat ritual vindecător, eficient cum am văzut cu ochii mei, la Căinării Vechi, pe vremuri, ecoul alarmist al acestei inovații în contestația juvenilă lăsându-mă perplex. Rejecție totală, domnilor, urâtă, disproporționată! Din partea tuturor organizațiilor, de orice obediență în spectrul politic RO sau extern, plus deja anunțate injurii și procese de intenții în presa de mâine dimineață!

În fine, dacă ne va mai rămânea timp, vom aborda un ultim subiect de senzație, sugerat de sponsorul nostru Zaheris Avăcăressi, deci coincidența că două celebre ghicitoare-vrăjitoare, Buicka și Volva, atestate ca paranormale de chiar Institutul de Cercetări Științifice al reputatului academician Ion Codoi, pe care-l rog, dacă ne mai urmărește, să ne contacteze cu un telefon la redacție, deci ele spun același lucru ca experții noștri în horoscopie, reprezentanți prestigioși ai școlii românești de exegeză nostradamică, cum că nepoțica lui Marius Ghizdavu, clavecinista Isadora Morgenstern de la Basel, dacă mai vine la sex în refugii alpine cu eseistul Sergiu Enache, nepotul înfiat al generalului Jan Enache, care a finanțat placa comemorativă ghizdaviană de la Atelierul din Strada Liliputanelor al lui Modigliani, atunci din atâta împerechere și împreunare cică s-ar putea naște un *personaj ales*, Ștefan-Mihai-Ion Enache, care cu îndreptățire ar putea căpăta cândva, dar nu prea spre 2112, hm, hm, titlul de... Mântuitorul Neamului!

Aș propune să începem dezbaterea cu această din urmă bizarerie!

– Nu-i o bizarerie! observă îngândurat ca un fătălău la pârnaie Învinsul. În orice caz, nu este o aberație de calibrul a ce mi-ați semnalat în pauza publicitară, că audiența emisiunii cu Noi nici n-a scăzut, nici n-a crescut față de serile și nopțile obișnuite, când aveți ca invitați infractori politici obișnuiți, adică de o mare banalitate televizionară!

– Nu eu îi invit și nu-s toți infractori! protestă moderatorul.

– A prefera un concert cu fetițe sexy mișcându-se atractiv, sau un meci, sau un film oscarizat, unei emisiuni cu unii ca Noi, izbucni în râs eliberatorul Europei de sub jugul fascist, ține de ceea ce o gură mucalită a numit, printr-o sssin-sin-tagmă de efect, Banalitatea Răului! Gândindu-se, desigur, la însuși Dracu, la troțkistul Scaraoțki, că ăsta e mereu printre noi!

– Poate că în acest sens, gândi cu voce tare Grig, ginecologul filosof Cezar Bogza de la Ziduri, se întreabă în excelenta sa lucrare *Repetabilitatea umană*, ce mai fac, în chiar aceste momente, cei zece-douăzeci mari Hitleri sau Stalini, camuflați printre cei șase miliarde de contemporani, unii cam

în plus, de pe această planetă tot mai neîncăpătoare...

– Da-da-da, cu spațiu vital limitat, și în scădere vădită a resurselor!

– Hâc, hâc, și cu mari spații între șmecheri și fraieri! Exploatate.

– Cum e, domnilor, se mai poate naște azi un Mântuitor, un Duce, un Vójd, un Führer, un Conducător, un Caudillo, un Cârmaci?

– He, he, ăștia se nasc cu milioanele, Grișa! Știi povestea cu ovulul și spermatozoizii. Analogia e perfectă. Sunt milioane și miliarde și dau din codița demagogiei spre puterea totală...

– Analogia e sugestivă populist, dar ca adevăr de drept al Naturii pretinde un amendament! Dumnezeu a făcut, **în marea sa milă de conceptul de om**, ca din zecile de miliarde de homunculi, adică cât întreaga omenire din istorie, să crape mai toată poolimea ignară pe drumul spre soarele ovular ales ca țintă, iar după ce Unul, cel mai bun dintre cei răi, sau doar mai șmecher, penetrează ultima membrană, cu alte cuvinte *ia puterea*, e o regulă, nu mai există contestație, perdanții se retrag, tac, toată lumea execută ordinele emanate de la Cancelaria Reichului, respectiv de la Cabinetul nr. Unu de la Kremlin, unde văd cu bucurie că după tranziția de la construcția comunismului la a capitalismului, stelele roșii de rubin rămân să lumineze cerul moscovit, iar mumia lui Lenin parcă așteaptă nu înhumarea, ci revenirea, parcă vertical, pe propriile picioare, a genialului său continuator, eliberatorul Occidentului de sub jugul fascist, tovarășul Iosif, tovarășul Iosif Vissarionovici Stalin!... Lui Stalin, Urà!... Hai cu toții: Urà! Urà! Urà!... Hai că merge!... Și acum, mai cu viață, vă rog! Dar vă rooog! Vă rog frumos!... Așa! *Stalin și poporul rus, libertate ne-a adus!* Mai cu viață, fraților! *Stalin și poporul rus, libertate ne-a adus!* Să se-audă de la Minsk până la Linz!

– Mulțumesc tovarășului Hitleraș, pentru această intempestivă manifestare de simpatie, pe care mi-o dăruiește, exprimându-se ajutat de un public foarte cooperant, dar modestia mea, luciditatea mea de neînecat în alcool, mă obligă să resping atribuirea meritului de a fi... e-li-be-rat tocmai *Austria*, scăpată neutră, ca să nu mai vorbesc de ce e dincolo de *Linz*! Mulțumesc și pentru aceste aplauze, dar aș vrea să revin la paradigma actuală a puterii, a concurenței pentru putere deplină! Concepția mea materialistă mă silește să o resping total. Chiar cred că vă insultați Creatorul, atribuindu-i un mecanism de selecție a cărui grilă are itemii calibrați pe capacitatea spermatozoidului de a înota și de a se... strecura așa în general. Eu îmi imaginez că promovarea providențială a cadrelor în munci de răspundere e mult mai subtilă și mai complicată!... Fără câteva verste de rafturi cu dosare, nu se poate să fii revoluționar nici pe lumea cealaltă.

– Da, Stăpâne, și eu am impresia că e ceva în neregulă cu mutațiile. Un asemenea Sistem Național de Evaluare nu testează perfect. Eu, de pildă, nu înțeleg cum, din exemplare de prăsilă perfecte, nu se inițializează o

dragoste perfectă, urmată de o gestație perfectă, încât muma cap-de-mort perfectă să nască perfect doar băieți cu ochi albaștri perfecți!

– Asta, fiul meu preaiubit, pentru că ciolovekul, extrăgându-și savanții mai mult din clasele imperfecte, exploatatoare, nu a ajuns la o stăpânire perfectă a Naturii! De aceea, dacă la ovul fecundarea e urmată, după anunțul la tv Am Învins, de *un consens că Puterea s-a dat*, fără chip de contestații, la oameni trebuie, invers, să ai tu grijă, ca autoritate tutelară, să faci inofensive diferitele categorii de rivali... Chemi idealiștii care mai mârâie, și-i lovești la mir.

– Pauză publicitară! urlă din senin Grișa, înghiontit la timpane din regie.

– Vrei să afli cu două'j de ani înainte destinul României? Vrei să ai un ghid ca să-ți orientezi viața, încât să-ți meargă mai bine cu banii și familia ta să se bucure nu doar de huzur, opuleeență, ci și de plăcerea de a vedea pe alții chinuindu-se cu mizeria înscrisă în ridurile lor jegoase? Vrei să fii totdeauna șmecher și să nu cazi niciodată de fraier? Să dai tu țepe altora, nu să te țepești?

Atunci, tu-ți horoscoapa mă-tii, că nu te-a fătat la minutul benefic, cumpără cartea de eseuri naționale *Refugii alpine,* a copilului-minune Sir Sergiu Enache, și corectează-ți destinul după forma dorită de familia ta!

– Vrei să nu se mai râză lumea și dulăii stradali de copilașii tăi, că e amărâți și n-a mâncat pe săturate, tinere grăbit la-nsurat făr-a te gândi, când dai Țării soldați, dac-ai cu ce să-i ții? Vrei să profiți de pachetului de legi care apără proprietățile dobândite după martirizarea de Crăciun a Împușcatului? Atunci, lașule, giugiuli-mi-ai bărzoiul, 'utu-ți livretu' militar al lu' tac-tu, că nu te-a făcut mai bățos, pentru asalt în Viață, confecționează-ți o bâtă Spumotim tare cât să-ndoi țeava tunului cu ea și înscrie-te la prima casă de cultură, în Formațiunea de Călușari creată de Instructorul Suprem, de șeriful Alin Vișan!

– Domnule Hitler, domnule Stalin, stimați aplaudaci din studio, iubiți telespectatori! În calitatea mea de moderator, recunosc că n-a reieșit, din atâta pălăvrăgeală și contradictoriu, că deși Isadora noastră poate naște în principiu orice, important e, pe plan regional, doar *ce va scoate Sergiu Enache din puradel*, în această Galiție Mare! Nu, n-am reușit să reliefez <u>această nuanță</u>, înscrisă în desfășurătorul emisiunii de proprietarii acestui canal, și ai mei personal, de sponsorul total, binefăcătorul Zahei Avăcăressi, către care cu adânci sentimente de respect și cea mai clocotitoare emulație de prodigios sentiment de recunoștință patriotică, revoluționară, adresăm mulțumire, încât îmi fac samokritika și declar aci, solemn, în fața cui <u>ne tot urmărește</u>, că Subsemnatul, Grișa Căinaru, scriitor proletcultist și strigoi al trecutului, sunt de acord cu orice măsuri se vor lua împotriva mea, a soției mele Dora și a fetelor mele – Veronica, Vera, căsătorită cu fizicianul Feoctist Ilici Silantiev, la Dubna, și Otilia, Otla,

măritată și asta, la Toronto, cu un lingvist structuralist, Steven Dascaloff – , iar acuma vreau să întreb tranșant pe domnii politologi din studio, ca specialiști, dacă ei sunt de acord cu paradigma la ce va fi cu noi, descrisă sub sintagma *Refugii alpine*!

– Nici n-avem ce vorbi! Sir e nul politic. Fiindcă noi rasiștii străvedem, descifrăm desfășurătorul, că pe principii eugenice... atât de electorale, aș zice, n-are cum să fete aia un... Mântuitor doar fiindcă, prin sperma tatălui, vin gene de... torționar de la Herr Jan Enache și că prin ovul se bagă-n făt gene de artist vizual și de **Homo solus** de la Marius Ghizdavu, om cu operă, pretins naționalist!

– Cu alte cuvinte, nu este deajuns să existe în societate o nemulțumire generală față de escrocii din capul Țării, ca să apară din sex un președinte-mântuitor! Mai trebuie îndeplinite și alte cerințe tehnice, impuse de instanțele internaționale care se ocupă cu Aderarea, iar una din aceste Vămi Cerești, ca test și strungă, așa cum omul anului, profesorul Zahei Avăcăressi, nu se poate abține să nu observe într-un interviu recent, ne privește pe toți ca și Corupția, și este cum a și remarcat primul, am impresia că domnul Saie Buburuză, de la Institutul Național de Analize Sistemice, paradoxul român că această țară-n agonie, anemiată de prea mulți paraziți incorigibili, nu și-ar putea permite de la buget facilități de să întrețină o Curte Imperială și un de-ăsta... un președinte-voievod!

– Un președinte-voievod care să ne scutească de comicul constituțional cum că președintele, biruitor printr-un partid, e neutru doar cât ne cotrocenește și cică se retrage din partidul ăla! râse arătând un dinte de aur Ion Codoi.

– Nu, nu, nuuu! Grișa dragă, îl consolă oaspetele dominant, în parcarea Televiziunii, sărutându-l pe gură la despărțire, înțepându-l cu mustața afumată de tutunul totuși balcanic, de prin Herțegovina. Principalul vinovat e chiar sponsorul Avăcăressi, din ce informații am primit. Eu și robul meu, să știi că nu putem fi decât noi înșine. Inmanipulabili! Participarea noastră la producerea acestei emisiuni este datorată, știi bine, tipsiei de sânge cald, ombilical, bogat în leucocite, pus pe reșou, sub firele de pe furnirul mesei rotunde, de către doamnele vrăjitoare Buicka și Volva... Sânge *încă neexpirat*, fără de care nici tu n-ai fi pe-aici, ai fi la dracu, peste Atlantic, în vreo bibliotecă adevărată. După cum și eu, cu prietenii mei cominterniști, ne-am fi dus pe la frații noștri Mao, Kim, Pol... Iar robului meu, în amintirea orașelor germane, Dresden, Berlin, Hamburg, Königsberg, Danzig, Breslau, câte-câte, nimicite pentru totdeauna, prin comparație cu albumele Ghizdavu, tatăl și fiul, îi va fi plăcând și lui a-și preumbla melancolia arhitectonică și peisagistă pe la Bagdad, Saraievo, Belgrad, satele românești de pe Nistru, Groznîi... Pe urmă, incredibil, orașele ucrainene de estetică sovietică, cu blocuri comuniste amărâte distruse cu ușurință de rachetele lui Putin, ca să

demitizeze pe cosmonauții sovietici ăia pașnicii. Doar o umbră prelungă și neagră în lumina aurie sau argintie macabru a lunii...

– Pe noi azi nu ne mai interesează, făcu și lacheul o grimasă de ce-o naște Isadora, decât revenirea inevitabilă, în Lagărele noastre, la un *totalitarism reformat*, care să respecte cu sfințenie drepturile omului și să satisfacă mai bine decât plutocrațiile aspirațiile legitime ale masselor și filosofilor morali.

4

– Este chiar un pariu între noi doi, în parohia căruia se va întâmpla minunea parturiției unui nou mântuitor! izbucni în râs Führerul marxist, și ți-era parcă mai mare drag de el așa-n costum de ginere miliardar, decât în austera tunică albă de generalissim, cu pete roșii de hemoglobină pe la epoleți și la vipuști. Râsu' dracu', tovarăși, fiind că, la o analiză leninistă a raporturilor dintre clase și a gradului de radicalizare a gloatei, mai mare-i șansa Miracolului *în partea lui* de Europă Vest decât în a mea și a lui Putin, deoarece factorul revoluționar decisiv în Lagărul fost al Socialismului și Păcii va fi remarxizarea intelectualității, din momentul în care ea va înțelege, pentru numele lui Dumnezeu, odată! Ce? Legitatea că oligarhii norocoși din capul țărilor cândva angajate pe calea comunistă a altoirii și înfloririi personalității umane, nu pe a unei îndobitociri de gloabă ca-n lumea capitalului, doar se îndoapă azi, beau și regulează într-o veselie, se miră și ei ce i-a găsit! Adică acești *înlocuitori de capitaliști* nu au deocamdată interese de mare putere, și nici de corolarul emergenței, anume lozinca ceea că Educația Aufklärungul e Prioritate Națională! Dimpotrivă, idealul acarienilor e a păstra un electorat cretinizat sau imbecil „de la celulă“ și o mișcare civică de idioți utili, frustrată până la paralizie... Cică cercetare – muci, mai ieftin fiind spionajul ceaușist – sau cică cultură, kkt, câtă vreme nu-i poți împărți pe ciolovecii celebri după algoritm, care cum unde la ce partid să-i fie remorcă electorală! Dar va răsări el soarele marxist-leninist și pe ulița noastră, cea cu carosabilul veșnic în pioneze!

– Asta e cel mai greu de înțeles, Koba! izbucni pentru prima oară Dolfi într-un hohot de râs cristalin, ca de copilaș ce încă nu știe de marele prag psihologic trăit de umanitate în secolul XX, că *se pot folosi tehnologii sofisticate* pentru a aneantiza prisosul (?) de populație neconvenabilă (sic!), al unui anumit teritoriu, singura regulă de observat fiind a construi, în prealabilul unui creier ideolog, documentația justificatoare că acest *prisos* e chiar prisos și că în prisos trebuie ales pe niște criterii dure cine scapă, după ștergerea tuturor probelor.

– Învățați, învățați, învățați de la Lenin!

– Asta e marea iluzie, Koba! pufni el mai rezervat, precum șeful din ministerul de dă manuale la copii, după ce a explicat reporterei, s-audă și boul ăla din fund de predă la poale de codru verde, că obiectul muncii lui este elevul și că nu cu greva va convinge pe gărgăunii din capu' Țării să-și respecte propriile legi și să dea 2% din pib la EduCultură, mai bine să te gândești, Frâncule, francofonule obsolescent, bătrân nebun, că te mai faci prof și din vocație, voluntar din idealism intelectual, nu doar pentru bani, prestigiu social, sex, șpagă, fraudă și avantaje!

– Iar de dat, bombăni Cepeca a lui unchiu' Jan, s-au mai dat căcălău bani la școli de la guvern și au fost rău gestionați, n-a crescut calitatea! Deci ca la bănci, s-au șterpelit cu acte în regulă bănișorii copiilor, fiind de prisos a mai repeta că *la intelectuali, avem noi adevărata corupție*! Explodez. Nu vei contrui un autoritarism cumsecade dacă nu înveți părinții să se ia cu biciul de cărturarii corupți, să se întrebe dacă niște jeguri de profi, care nu cumpără într-un an nicio carte scumpă, de import, mai pot fi ei niște formatori rafinați ai copiilor bogaților!

– Băăă, care zvastica mă-tii de învățătoreasă tâmpită ai printat pe dos Secera și Ciocanul ca o vacă încălțată, să taie și să ciocănească spre Est, în loc de Vest? se scăpă inspectorul cultural Grig, electrizat cât privise la teveu cum autorii de celebre genocide tăifăsuiau pașnic, cu aerul că priviți-ne, nu mușcăm, nu e mare deosebire între invitații emisiunii din această seară, cei de ieri sau ăia de mâine. Păi, dacă punem stema invers, băi tâmpiților, e ca și cum am învinui Basarabia, nu Ungaria, de stagnarea României, care de fapt nici nu e stagnare, ci vremelnică *deplasare în Exterior a motoarelor Reformei*. Binecuvântat fie mecanismul eliberării cu țârâita, tranșă cu tranșă a Ajutoarelor, doar în măsura în care se iau măsuri de natură capitalistă, situație mai umilitoare decât aceea a tributului ce-l plăteam în vechime Sultanului, și asta, pentru că în mod evident, numai naivii mai intră în politică în România cu idealul de a face acte pentru popor, de bravură, de eroism, ca generația mea în Războiul Sfânt. Intri în nomenclatura unui partid, îți dă un ciolan, rezolvi înconjurat de o armată de consilieri obligațiile de serviciu, iar în rest, te ocupi de-ale familiei, să trăiască decent ca... niște nababi occidentali, având în plus plăcerea de a-și vedea semenii de aceeași limbă, și care țin la fotbal cu aceeași națională, târându-se în cea mai îngălată cocină, de la un timp atât de dezolantă că până și președintelui Țării mai drag îi e în străinătate, pe la Monaco, sau în refugiile alpine, decât să-și mai privească în ochi alegătorii proprii, inclusiv mâncătorii de lebede...

– E adevărat, domnule Căinaru, c-am pierdut și Războiul, și Pacea, dar e o satisfacție de politician ales să mă știu văzut la televizor nu numai de simpatizanții mei, ci și de tata, ah ah-ah, tata, care o fost cel mai chipeș bărbat al Austriei natale, unde socotește confratele Stalin c-ar trebui să ne așternem azi umbrele la pândă, ca două pete de petrol pe Dunărea albastră...

E iarăși lucru mare că țărișoara asta a mea a furnizat secolului XX *două formule de supraom perfecte*, întâi Eu, ca unul pornit să facă Binele cu ajutorul muncitorilor conștienți de sângele lor, și apoi megastarul Arnold Schwarzenegger, numai mușchi pentru roluri în care Binele e săvârșit prin acțiune inteligentă individuală, ceea ce presupune o bună pregătire fizică, alimentație chinezească, precum și *educație tehnică și eroică*...

– Pe care neutra Austrie, râse răutăcios Stalin, n-a fost capabilă să i-o dea talentatului culturist. A trebuit să intervină americanii! Să facă ei un prăpădit de Superman dintr-o fizionomie născută să recite Maiakovski din *Îndrumătorul Cultural*, sau chiar să joace rolul tribunului Maiakovski înfruntând furtuni!

– Mă bucur, prietene, râse Hi cu clinchet de clavir, că n-ai văzut în californian un prototip de om-SS, ci un propagandist PCUS! Canonul întru *Homo sapiens totenkopf*, cum bine a observat doctorul Liviu Lecca, era al unui dolihocefal, cu fragil melancolică frunte mare. O stârpitură cam ca Goebbels al meu!!! Cruzimea acestui Om Nou era în faptă doar în mică măsură cruzime austriacă, deși nici el n-ar fi primit în Schengen niște balcanici infecți. Ea consta în capacitatea tehnocrată de a-și înfrânge prejudecățile, inclusiv cele creștine, și a lua decizii *conștient de a fi cel mai bun* și, deci, obligat să-și extermine pragmatic adversarii, care niciodată nu s-ar împăca în sinea lor că există pe lume o elită profesionistă de un anumit sânge și de un viitor luminos, meritat, anticipat de Nostradamus și de toți profeții ne-evrei care au prorocit vreodată!

– Îmi place acum Austria ta, zâmbi a râde și Führerul Cominternului. O iube'c pentru că are două avantaje să încerce un nou totalitarism: în ce privește vina austriecilor pentru criminalul război antisovietic, s-a reușit, ca și în cazul României, obținerea unui statut de țară ocupată de Reich, de o nevinovăție rară, iar în privința suferințelor pricinuite de bombardamente, ele au fost... suportabile, spre deosebire de orașele culturale germane. Viena n-a fost îngropată-n propriile dejecții, pentru totdeauna, ca Berlinul, nici Salzburgul lui Karajan n-a avut soarta Dresdei, transformarea în simplu loc geografic. A! reconstituiri, da, cum ai da o bombă cu hidrogen în piramida lui Keops și ai arăta-o turiștilor apoi p-aia kitsch de la norocosul Las Vegas!

– Avem un telespectator pe fir! se luminară bilele verzi de sub sprâncenele roșii ca arama ale moderatorului fost scriitor sau cronicar de Război Sfânt.

– Aș ruga pe distinșii dumneavoastră invitați să comenteze paradoxul descoperit recent, că savantul Nicolae Iorga trebuia împușcat mult mai devreme, cu câțiva ani înainte de a se implica în arestarea Căpitanului, existând azi suficiente dovezi de subminare a intereselor Neamului Românesc, într-un articol al lui, unde ia la mișto intelectualist realizările fotbaliștilor noștri de seamă în meciuri jucate împotriva

neprieteniilor noștri din Balcani!

– Opera lui Iorga e vastă. 1200 de cărți și 25 000 de articole de pescuit luminători ai poporului. N-o să stau eu acuma, în bibliotecile noastre ciuruite, să verific unde persiflează el astfel de succesuri. Dar cine face această afirmație, că trebuia împușcat mai devreme, și în ce context? se întunecă de tot Grișa, întărind în convingeri comuniste fata care citise, în biografia neoficială, ipoteze despre asasinarea lui proprie, 31 octombrie 1956, pe motocicleta IJ cu ataș.

– Șeriful Alin Vișan! răspunse vocea parcă supărată de ceva. Iar contextul e când cere el ca stadionul Steaua să se intituleze „Nicolae Ceaușescu“, deoarece în timpul celui de-al treilea mandat prezidențial al Regretatului s-a obținut cea mai mare performanță a fotbalului nostru, Cupa Campionilor Europeni, iar elicopterul cu coletele cuplului prezidențial a aterizat fiind depozitate din seara de Crăciun 1989 până dimineața, încât ar trebui să înalțe microbiștii o bisericuță maramureșeană de lemn, ca să se roage azi pentru calificările Naționalei!

– Iorga, sticliră ochii rubinii ai lui Hi, nu e ăla de se lua de noi că drumeț în calea lupilor, chestii, daraveli, gargară?... Când a trebuit cu Mussolini să dăm Ardealul ungurilor și Balcicul bulgarilor, că altfel amenința Horthy să-și satisfacă imediat revendicările?... Mda, istoricul Iorga, eu nu știu dacă trebuia împușcat sau nu, întrebați pe Himmler, că e mai informat în lichidări culturale, eu pot privi doar global, deci din punctul de vedere al unei istoriografii al cărei timp se măsoară hăt, în *milenii*, nu în mandate prezidențiale! Așa că, despre Iorga, hm, din moment ce în 1893 la Berlin, a repetat eroarea lui Eminescu de a nu rămâne la 1873 în Occident, ca să se alăture unei mari culturi, valoroase, ci s-a-ntors la baștină, să slujească *un popor fără trecut și fără viitor*, și ingrat, eu ca radical zic că mai bine era dacă nu s-ar fi născut deloc!

– Ceea ce este un fel de-a zice că putea fi căsăpit și altfel! tălmăci Stalin din solidaritate totalitară. Dacă l-aș fi capturat după 23 August 1944, când Regele Mihai a reușit să impună, pentru România, nu victimă ca Austria, ci agresoare a sfântului aliat rus al anglo-americanilor, *o imagine de țară ocupată de Reich* și care, asemenea Franței, luptă contra cotropitorilor fasciști, dând totul pentru front, totul pentru victorie, eu l-aș fi exploatat pe acest Iorga în gazetărie până la 9 Mai 1945, apoi nu l-aș mai fi ales deputat în 1946, ci i-aș fi dat seara o decorație de tinichea și, pe la trei noaptea, l-aș fi arestat, oferindu-i dilema rolleristă, că ori temnița grea drept cavou definitiv, ori încadrare deplină-n *adevărata* știință a istoriei, scrisă la această poartă a creștinătății *de muncitori și de țărani pentru uz intelectual*, cu rezultatul reliefării desinestatorniciei celor două popoare slave dintre Dunăre și Nistru, valahii și moldovenii, care uniți cu haholii de până-n Nipru, nu doar cu sârbii sau bulgarii, ar putea constitui o Respublikă Sovietică Dacia deplin viabilă economic, în noua configurație europeană

de după 1991!

– Aha, ghici austriacul unde bate gruzinul, te referi la nemernicia românească a cărturarilor recenți, de a nu crea un curent unionist, recuperator al Basarabiei, ci dimpotrivă unul al îndoielilor subtile, rafinate, privind însăși Marea Unire de la 1918, sintetizate de noul Iorga al Autoelitei, decorat extern și promovat insistent drept *cel mai realizat intelectual umanist* din Epoca Mooye!

– Domnilor invitați permanenți, îi potoli văduva veselă Dora, ca o educatoare a cărei vestimentație fusese creată de firma chișinăuiană Codrul, a strănepotului ei Nichita Căinaru și a soției lui moscovite Larisa Rîbalovna, vă reamintesc solemn că pe lângă speculații menite a menține treaz interesul telespectatorilor dacă poate naște sau nu Isadora noastră un Președinte-Mântuitor, scopul tâlcșoului din această seară e a lămuri doar două enigme contemporane, care fac din România un foarte bun material pentru proză de uz intern: apariția splendidului eseu *Refugii alpine* al domnului Sergiu Enache, respectiv înființarea gărzilor naționale *Călușarii României* de către șeriful Alin Vișan, tânăr politician căruia-i place a lăsa o anume ambiguitate sibilinică asupra adevăratului Program al tiraniei sale. Și anume, nimeni nu știe prea clar ce conținut va avea Rânduiala cea nouă, pe care promite că o va instaura prin Voința Neamului, exprimată printr-un referendum clarificând definitiv statutul proprietății:

– se vor confisca *numai* averile de prisos ale Clasei Politice de nivel republican, județean și comunal, deoarece rezultatele ei sunt mai slabe decât ale celei din Ungaria vecină, luată ca nivel de referință și ca motivație că ar fi fost mai productiv să angajăm parlamentari, miniștri și alți demnitari din *uie* și SUA, poate și din zona tigrilor asiatici?...

– sau se vor naționaliza *toate* averile acumulate după 16 decembrie 1989, ziua în care a început jaful înscenat de la Timișoara? Motivele invocate fiind imposibilitatea tehnică de a deosebi, cu precizie leninistă, între ce a prădat un om politic în mod direct, chiar acoperit cu acte, și ce a sustras doar favorizându-și fin, în paguba contribuabilului, finii, rudele și tovarășii, nimeni neputând contesta că în capitalism la noi s-au comis mari abateri de la Codul Eticii și Echității, încât a face dreptate a ajuns să fie, cam ca la Formula Unu, un arbitraj că *să se întrerupă Cursa și să revenim cu toții la start*, de unde să pornim săraci cu șanse egale, cu *safety-car*-ul și cu regula că regulile de joc vor fi respectate de toți.

Care este opinia dumneavoastră? Domnul Stalinică, primul?... Vă rog!

– Teoria mea e, și am oarecare expertiză, că cel ce decide rămâne poporul muncitor! El va bate cu pumnu-i bătătorit de ciocan, de seceră și de condei, în masă, la cantină, și va impune mai întâi etatizarea agonisitei păduchilor din capul Țării, încă din prima zi a Revoluției, pentru că este o revoluție ce propune tovarășul Vișan. Și fiind revoluție, nu se poate fără

zdrobirea dușmanului de clasă, fără utilizarea toporului și a parului. Nimeni nu înapoiază de bunăvoie popooorului vilele, mașinile sfidătoare, cu alarmă, cu boxe muzicale, amantele de lux, nici acțiunile majoritare, nici nenumăratele ciolănașe de prin diferite comitete și comisii, nici mai ales conturile tot mai grase de la Banca Schlauberger a fraților Ghizdavu de la Basel, precum și de la alte bănci exotice, ca să nu mai vorbesc de faptele cele rele ce se pot afla doar prin tortură dură, de către *experți*, cât a ascuns fiecare pe la mătuși, prin insule și pe la diferiți complici. Prin urmare, sticliră ochii de leopard bătrân ai Generalissimului, *va exista reacțiune violentă* și atunci declarația Vișan cu terasamentul căii ferate de Strasbourg, lucrat cu politicieni în zeghe, trebuie luată în serios. Cât despre etatizarea aia mare, se poate implementa pe *bază de loturi succesive*: bagi la corupție doi-trei politicieni și, reeducându-i la anchete, poți asocia drept complici la trădarea țării pe orice alți capitaliști vrei. Iar la un moment mediatic favorabil, când televiziunile mondiale și presa quality privesc în altă parte, spre vreun eveniment sportiv, monden sau cinematografic sau, ceea ce e cam același lucru, vreo catastrofă îngrozitoare, atunci dai o ordonanță de urgență, plus indicații la justiție s-o declare constituțională, și etatizezi, cum deja a și propus tovarășul Vișan, *tot ce prisosește* îmbogățiților, față de cât a progresat, de la Revoluția fesenistă-ncoace, românașul mediu. Cât a strâns amărâtul ăsta generic, cu-atâtica să rămână și politicianul, și intelectualul, și așa-zisul întreprinzător, care evident c-a dat șpagă pentru comenzi de stat!

– Absolut de acord, tresări Hitleraș, după ce urmărise cu gura întredeschisă analiza marxistă, dovedind că-și păstra intactă adorația pentru Vójdul rușilor, grefată definitiv după atentatul din 20 iulie 1944, când a înțeles de ce-și omora ăla permanent colaboratorii și de ce nimicise vechea aristocrație, de a cărei fidelitate niciun Führer nu poate fi vreodată sigur.

– Mda, e clar că a doua Revoluție este inevitabilă, acolo unde capitularea gorbaciovistă din 1989 nu a atras schimbarea imediată a obiectivelor Cincinalului în curs, să se treacă în mod mai... determinat la construcția multilaterală a capitalismului, *cu nomenclatura și în folosul ei*! Aș vrea totuși să explic de ce această a doua Revoluție Română e necesară și urgentă, atât ca suprimare a paraziților din capul Țării, cât și ca dezumflare a lipitorilor îmbuibate cu sângele poporului muncitor, țăran, intelectual, asistat și pensionar. Domnilor, toată clasa politică apărută după 1989 merită nimicită, deoarece dacă n-a urcat nivelul de trai pe culmile *uie*-USA, înseamnă că ea nu s-a constituit *pe principiul ierarhiei valorilor cu elitele deasupra,* ci tot pe principiul PCR nomenclaturist de dosar. Vechea nomenclatură ceaușistă s-a fofilat în fesenism și, pe urmă, s-a distribuit partidelor, inclusiv la PNȚ-Borviz, PNL-Parizer și FSN-Zeamă-de-varză, atât Vișan cât și Enache Isadorianul fiind indulgenți când vorbesc de inter-, pluri- și transnomenclatură, post- și cripto-comunistă! Marea hibă a

structurilor mafiotizabile fiind că primii veniți, ăia rămân! Se coalizează mediocritățile sus și dau în cap la valori mai jos, inclusiv când ele se mai întorc prostește din Diasporă.

– Iată de ce, cam de la schimbarea regimului Iliescu, nu prea s-au mai remarcat oameni noi venind în loc regimul Constantinescu. Nici în politică și nici măcar în cultură, sănătate, educație, sport, showbiz, videochat și cercetare!b

– E grav. E nasol! Astfel, acest popor român, drag mie pentru cutezanța rară de a merge până la Stalingrad, ca să apere Europa, <u>de pe cea mai avansată poziție</u>, în contra bolșevizării și, poate, și rusificării ireversibile, a fost pus de emanații din capul Țării a concura pentru *uie* cu ungurii, cehoslovacii și polonezii, în condiții interne scandalos dezavantajoase, cu ierarhia valorilor inversată, cu elitele la pământ, nedându-se bbbbb nici 2% din pib și tăindu-se șansele apariției de pe băncile școlii românești a unor oameni și politicieni noi, culți, cinstiți, crunți și periculoși pentru tâlharii creați de sistemul corupt.

– Aceeași situație fiind valabilă și în economie! Lipitorile de pe burta țării „crapă de prea mult bine”, cum se exprimă Oreste Bogza, purtătorul de cuvânt al Șerifului. Poate puțin cam polemic, dar politica nu se face cu floricele de porumb la popoarele de mămăligă, pe cale de dispariție! E dezastru! Așa cum arată itinerant Tristan Băluțeanu, comandant adjunct și cofondator al cenaclului național *Călușarii României*. Țara asta, cu actualele pseudo-elite capitaliste, nu poate spera să se întreacă vreodată cu alea din *uie*-USA, și abia de se poate apăra de concurența celor din fosta URSS sau fosta Iugoslavie! Cu alte cuvinte, *esența șchimbării* propuse de Șerifu e selecționarea corectă a managerilor României, în politică, economie și arhitectura de securitate, pe baza unui mecanism în stare să așeze, cum zice poporul, omul potrivit la locul potrivit!

– Calup publicitar! taie Dora perorația Führerului, după ce acesta se ambalase progresiv, gesticulând, prognozându-se în regie că va culmina urlând ca pe stadion, în aplauzele și ovațiile asistenței!

– Băi amărâtule, care urmărești ca tâmpitu această emisiune, află tu că una mai faină nu există pe niciun canal, nici în țară, nici în *uie*, nici în muie! Pentru că această dezbatere despre ce Viitor ne mai așteaptă, este concepută de personajele de Război Sfânt Dora Glagoveanu și cu Grișa Căinaru, numai pentru tine și pentru fericirea și prosperitatea familiei tale! Urmărește, eventual și cu mă-ta, doar acest program cool și dă telefon la numărul afișat pe ecran, ca să poți câștiga un exemplar cu autograf din cartea deontologului Sergiu Enache, *Refugii alpine*, precum și o bâtă model Spumotim 89, pe care să te sprijini în calitate de călușar, dacă aderi la mișcarea culturală inițiată de cenaclul anticorupție înființat de Comandantul și Șeriful Alin Vișan!

– Din nefericire, timpul acordat emisiunii noastre s-a redus

considerabil și...

– Da, dar eu n-am terminat ce-aveam de spus! se ridică și protestă Hi.

– Vă rog, dar nu vă extindeți prea mult!

– Ca întotdeauna în istorie, Revoluția se lasă cu trimiterea tuturor bandiților, val cu val, la reabilitarea căilor ferate și la taluzări de șosele, sau la săpături pentru a găsi comorile îngropate de noii capitaliști, întâi a cadrelor politice ale nomenclaturilor actuale, prin 2007 sau cel mai târziu cu ocazia în context iugoslavo-belarus-rus a Centenarului leninist din 2017, apoi a marilor deținători de capital, în timp ce *strada* devastează buticurile, ba chiar și angrourile, neîntâmpinând decât rezistența, dealtfel firavă, a unor badigarzi înarmați cu pulane folosite fără prea multă convingere și a unor tineri în halate albe, amenințând pe înfometați cu săbiile de potrivit geometria piramidală a chebapului! Ha, din reacția publicului înțeleg că atât clasa politică de azi, cât și capitaliștii slujiți de ea, pot s-o pățească urât încă de pe acum! Mda, păi asta și vreau să spun! În Istorie, e cam așa, că îți propui niște chestii revoluționare și iese *altceva*, chiar dacă pierderile colaterale au fost inițial, teoretic, tratate ca admisibile... Stăpânul meu, tovarășul Stalin, spre exemplu, că e de față, a vrut colectivizarea înstăritei și harnicei țărănimi ucrainene, dar măsurile de înfometare artificială luate au dus la un genocid superior statistic celui realizat de mine, numai că fără virtuți de spectacol, încât să se mediatizeze cinematografic sau literar... Una fiind stingerea de inaniție într-o izbă, sau prin dumbravă la ros coajă, alta adunarea hoiturilor scheletice cu buldozerele... O, aceste minunate buldozere americane, pe care dacă le-aș fi avut eu împotriva baricadelor din ruinele Stalingradului, demult făceam eu *uie* din toată Europa asta, până la Ural!

– Ce vrea să zică domnul Hitler, interveni ca întotdeauna cu mintea trează Stalin, dovedind încă o dată, dacă mai era nevoie, superioritatea *omului complet*, <u>alcolist și carnivor</u>, asupra vegetarianului insipid, – ce vrea să ne demonstreze și nu mai pridideşte din cauza digresiunilor, care reflectă un lung proces de conștiință, poate, dar eu nu cred, este aspectul următor al problemei. Comandantul Alin Vișan vorbește de o *reeducare* a politicienilor și capitaliștilor români, care, evident, nu sunt două mulțimi disjuncte, anticipând o evitare a luptei de clasă prin trimiterea măcar a primilor să se întreacă în muncă la calea ferată, pentru trenul de mare viteză București-Berlin-Strasbourg-Bruxelles. E o naivitate. Când un om are o găină și i-o furi, înjură dacă-i bărbat, te blestează dacă-i muiere și te... uită! Dar când un împuțit de afacerist are un combinat avicol și i-l etatizezi, ăsta nu se resemnează cu înjurătura și blestemul, ăsta ascute lupta de clasă și atunci cel mai bine e să-l arzi, că altfel te dărâmă el pe tine!

– Totdeauna, zise Hi, dacă ești nu numai om politic, ci și de stat, adică un *ales* pentru a îndemna rasa ta la fapte „de va hui cinci veacuri

istoria“, ceilalți manageri de partid și de stat contemporani te simt, cum zăvozii pe lup, și ți se opun cu cea mai a dracu îndârjire.

Eu, de exemplu, n-am dorit și n-am ordonat niciodată exterminarea evreilor! Domnul Stalin e de față și poate să confirme, că a avut acces la arhivele mele...

– Mdaaaa!

– Senzațional, dezvăluire în direct! scoase Dora un țipăt dulceag și ochii ei verzi-albaștri se umplură de o stranie duioșie.

Cuvântul SENZAȚIONAL, cu multe semne de exclamare, veni de mai multe ori din adâncul ecranului spre prim plan, explodând din alb în schije roșii ca sângele.

– Eu n-am voit, reluă Hi, decât ca în bună înțelegere cu sioniștii lor, să duc pe evreii mei în Palestina. Ceea ce, postbelic, s-a și realizat! Numai că mie personal, atunci, mi s-au opus, cu o sălbăticie rară, britanicii, stăpânii Mediteranei și ai Orientului Apropiat, motivând că dac-ar accepta planul sionist, ei și-ar strica rău relațiile cu arabii și s-ar destabiliza astfel o zonă geopolitică de importanță crucială, fiindcă de la Ierusalim controlezi și Europa, și Asia, și Africa! Am propus atunci să-i duc pe evrei în Insula lemurienilor Madagascar, dar iarăși mi s-au opus imperialiștii – francezi, englezi și chiar americani. În această situație, am fost nevoit să încep războiul nefast, cu partenerul nostru de Axă de la Răsărit, în nădejdea că vom putea aranja transferuri de populație dincolo de Ural. Dar ce să vezi? Americanii, de astă dată, înarmând decisiv pe sovietici, în ce privește inversarea raportului de mijloace decisiv, mi-au tăiat și această cale...

– Și așa s-a ajuns la genocid! mormăi ironic Stalin.

– Eu mă ocupam de partea militară a războiului și nu am fost informat despre ce se petrece în lagăre! rânji vehement Hi. E posibil ca anumiți comandanți, despre care s-a aflat abia la Nürnberg, să fi tratat pe unii evrei ca pe niște ostatici, precum se proceda împotriva partizanilor pe frontul din Răsărit, și poate și în Apus, când la orice arian asasinat se răspundea prin împușcarea demonstrativă, sau cu pădure de spânzurători, a unui anumit număr de iudeobolșevici disponibili. Noi interpretam atunci că superioritatea în tehnică, din ce în ce mai năucitoare, opusă nouă de Armata Roșie, nu poate avea altă explicație decât furnizarea de armament, și proiecte de armament, către Comintern, de către *aceeași plutocrație* iudeo-anglo-americană, care zi de zi și noapte de noapte ne dărâmau cu aviația, zid după zid, străvechile noastre orașe de cultură germană deplin exprimată, terorizându-ne populația, decimând-o. Piereau femei germane, copii germani, bătrâni și răniți germani! În rest, nu știu nimic.

Se prea poate ca unii comandanți să mai fi dat din proprie inițiativă, prin lagăre, ordine pentru unele represalii, dar eu personal nu am dat astfel de ordine criminale și nici nu am avut cunoștință să se fi dat!

– Avem un telespectator pe fir?... Da? Și așteaptă cam de multă

vreme, consumând impulsuri. Da! Păi, să intre în direct!

– Nu sunt telespectator, sunt telespectatoare!!!

5

– Bun venit la tâlcșoul nostru!

– Bună seara! Sau mai bine zis bună dimineața! Sunt telespectatoare, nu telespectator, dar sunt răgușită de cât am plâns, având copilul căzut la Revoluție, împușcat de teroriștii care n-au existat. Am intervenit în emisiune, mai întâi pentru a felicita pe realizatori pentru, pentru inițiativa asta inedită, de a da democratic drept la replică unor mari personalități, despre care adevărul este că mai mult *se vorbește* decât să fie lăsate să vorbească ele însele... Iar dialogul civilizat este cartea de vizită a oricărei democrații, mă refer la dialogul fără prejudecăți, pentru care s-a și murit atâta!... Atât în Războiul Sfânt, cât și la Revoluție. Nu mă pricep, nu sunt competentă să m-apuc de o analiză marxist-leninistă a situației, ca să pot emite o judecată de valoare. Și care-i problema? Însă din motive evidente, personale, e clar că o a doua Revoluție, cum vrea tânărul filosof și șerif Vișan, ar depăși limita mea de suportabilitate. De aceea, nu mă voi referi decât la ce zicea mai nainte invitatul Hitler, despre asumarea răspunderii pentru genocid. Eu îl înțeleg perfect, pentru că nici americanii n-au lămurit-o cu asasinatul celebru de la Dallas, unde era vorba de *o singură victimă*, de John Fritzgerald Kennedy. Or, luând-o logico-matematic cu regula de trei simplă, numai un corigent ar putea contesta că e mult mai dificil, din punct de vedere tehnic, și uman, să soluționezi ca procuror și militar sute de dosare ale morților la evenimentele din decembrie, decât să te focusezi pe un singur dosar, cel al Dallasului, ca să nu mai vorbesc de imposibilitatea de a face lumină în milioane de mărturii, despre secolul de care s-a făcut anterior vorbire, acum un ceas... Și mai am să punctez ceva, relativ la a doua Revoluție, venind vorba de internat în lagăre diferiți politicieni și niște mici, mijlocii și mari întreprinzători!

Eu zic c-ar fi o sinucidere națională, dacă nu se va institui Scutirea de Naționalizări și, mai ales, de *reeducarea prin diribau* a specialiștilor...

Să fiți iubiți, dar ipoteza materialist-dialectică a lui Vișan, că Țara e cu capu-n jos, s-ar putea să fie cu capu-n nori! E pericol mare să-i îndepărtăm și pe puținii specialiști și întreprinzători pe care-i mai avem și să ne pomenim, pe urmă, că nu dispunem de alții, ca să-i punem la loc. Deoarece azi nu ne mai putem baza pe acest învățământ practicat de un corp didactic incompetent, care mai are și *tupeul de a face grevă* și a pretinde de la guvern să negocieze cu chiulangiii, punându-ne astfel conducătorii noștri de partid și de stat în trista și absurda situație de a fi ei

la muncă, în timpul pertractărilor, pe când cadrele didactice, ale căror revendicări se discută, evident că în acel moment nu muncește!

– Exact! aprobă uimit Stalin. Cu un Unterleiter, cu un formator *inferior*, nu trebuie să discuți decât după ce te convingi că nu te-a tras pe sfoară și că, înainte de a se prezenta la tine la cabinet, ca să-ți cerșească al treisprezecelea salariu sau mai știu eu ce favoruri, a intrat *efectiv* la clase și a predat întocmai lecțiile pentru care a semnat în condică, al căror titlu și a căror dată curentă trebuie să coincidă perfect cu planificarea calendaristică și cu ce au elevii controlați la caiete...

– Elevii, mvai, mândria și viitorul țării, al căror imbold spre instruire și educație, turui Hi, este astfel cu brutalitate frustrat chiar de „părinții lor adoptivi“! Ba mai rău încă! Se încalcă, dragi părinți, cu o coșcogeamite insolență, însuși dreptul micilor români la învățătură, drept prevăzut nu numai în Constituția al cărei părinte este profesorul Antonie Iorgovan, ci și în Declarația Universală a Drepturilor Copilului, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1959 – era sub Gheorghiu-Dej – tocmai pentru a se evita astfel de abateri grave! Care se mai produc... Și pentru ce? Pentru niște parale! Când toată lumea știe că, în educația națională, ca și în politică, omul nu vine pentru ce salariu e înscris pe ștat, ci din două motive, unul extrinsec, anume cu evidență consensul de monolit că învățământul este o **prioritate națională** și că anumite standarde sunt cerute de *uie*, contrar voinței intime a incultților din capul Țării, de a avea un electorat acefal, inapt să judece răspunderile pentru dezastrul economic, produs de privatizările în contra naturii și de înstrăinarea sau distrugerea industriilor și irigațiilor ca într-o colonie, iar al doilea motiv, unul intrinsec, se referă la mizeria că individul sau individa alege o meserie retribuită tot mai umil, nivel gunoier serviciu ecologic, deoarece *are vocație,* cum s-a mai zis aici, vocație să întocmească planificare după capul la tabel al inspectorului de specialitate, ca să-și spargă plămânii s-atingă obiectivele de referință, cum dresorul de câini obține pavlovian niște reacții conforme cu standardele diferiților descriptori de performanță sovietici...

– Și eu sunt de părere că, într-o Românie capitalistă, da-da, admise cu tristețe domnul Stalin, ca-pi-ta-listă, nu trebuie permisă nicio concesie salarială de stat numai cadrelor didactice. Trebuie lăsată să fluctueze piața resurselor umane ale sistemului de învățământ și o să se regleze singură.

Pentru că numai așa vor intra în sistem doar dascălii cu *vocație pedagogică autentică,* cu spirit de sacrificiu patriotic ca în Războiul Sfânt, pe frontul de vest, și care au intuit unde e prioritatea națională și e nevoie de jertfa lor.

Marele Lenin spunea să învățăm, să învățăm, să învățăm de trei ori, iar Porțile Partidului, ale Sistemului, el indica să nu le deschidem decât atunci când în războiul civil treceam prin momente dramatice și riscai nu s-ajungi la ciolan înscriindu-te la bolșevici, riscai din contra, să te execute

albii, bandiții plătiți de cele paisprezece țări capitaliste intervenționiste!

Așa s-au selecționat, pentru cursul destul de scurt al istoriei partidului comunist (bolșevic), numai activiști cu vocație, buni și de caimacami pentru tronurile celor paisprezece puteri intervenționiste, dacă am fi fost mai incisivi.

În concluzie, poziția corectă științific e că cadrul didactic nici în capitalism nu trebuie să fie plătit cât să nu-l scuipe-n cap muncitorul șl țăranul, iar în ssocializm să ia prime doar dacă el slujește parrtidul *în calitate de suplinitor de activist,* aducându-și aportul la tâmpirea populației de la cea mai fragedă vârstă și folosindu-și autoritatea ori de câte ori este nevoie, în educația adulților, mergând în echipe la forțarea elementelor șovăielnice să intre-n colhoz prin *lămurire* sau călătorind în brigăzi ateist-științifice, ca să rupă legătura muncitorului și țăranului cu Divinitatea, cu BOR-ul, cu Catedrala Mântuirii Neamului, unde sunt pomeniți așa-zișii eroi români de pe toate fronturile, în fine, îndeosebi asta, să dezvolți cultura comunistă, să practici cum cerea Voicu Ghizdavu în rubașcă tolstoiană, Luminarea Poporului, nimic nefiind mai înălțător pentru omul prost decât să-și vadă pe scena Căminului Cultural dascălii din care și-a croit vreun ideal, cântând din toți bojocii, pe patru voci rusești, *Slavă mie*!

– În acest sens, interveni cu modestie, în plină reflecție la rece, Hitler cel reconvertit, dacă totalitarismul de pretext rasist a ieșit din istoria secolului XX doar în mod demn, numai pe câmpul de onoare, prea timpuriu avansându-și ideile posthumaniste, despre vicleanul marxism se poate aprecia râzând c-a pierdut *lamentabil* puterea, iar cauza cauzelor a fost o simplă inovație tehnică, televiziunea, care s-a transformat apoi în contrariul ei dialectic, în internet! S-a crezut că, transmițându-se săptămânal, ca pe un fel de liturghii duminicale, osanalele închinate Führerului, este suficient ca gândirea animalelor domestice să fie zăgăzuită. În realitate, cetățeanul avea subterfugii, se mai chiora pe la televiziunile vecinilor sau făcea sex devreme, se îmbăta și nu-i mai trebuia nimica. Limitarea orelor de televiziune trebuia dublată sub ceaușism de participarea *obligatorie,* a tutulor cetățenilor, la spectacolele grandioase de slăvire a politicii parrtidului totalitar, desfășurate, ca în anii cincizeci, la Căminele Culturale și arătând pe viu cum se prosternează Faraonului, rând pe rând, tocmai persoanele bănuite de serviciile secrete c-ar fi influente moral sau intelectual...

– Perfect adevărat! îl dezmierdă din privire Stalin pe credinciosul său valet și maseur preferat în baia spațioasă din Casa Verde de la Kunțevo. A face propagandă și agitație *numai* prin uriașul aparat audiovizual, a redus influența comuniștilor la cât ar fi azi a popilor, dacă slujbele lor s-ar transmite *live* în parohie, dar niciun enoriaș comod nu s-ar mai da dus atunci de acasă uichindal, pe la sfintele biserici, exceptând femeile dispuse să se spovedească!

– Dragilor, iubiților! Interogația despre Edu-Cultură, la care din proprie inițiativă v-ați angajat, le reproșă aici invitaților seducătoarea doamnă Căinaru, ajunsese la dilema dacă, plătiți mai bine, cu atâtea sacrificii ale miniștrilor, formatorii nu cumva *ar forma* cu mai multă conștiință, pe generațiile de mâine!

– Categoric, NU! se scăpă primul ex-Führerul, fără a mai cere, cu priviri de câine bătut, voie la cuvânt Stăpânului. Și am argumente experimentale, ca să zic așa, niște *precedente*. Cafarzii din capul acestei țări, au nu și-au fixat ei ce salarii nesimțite a vrut prohabul lor și al clienților politici? Le-a crescut averea la infinit, și ce-au livrat?... Kkt! Câtă nerușinare! Dar toată lumea doarme.

– Orele trec și mâine El-Zorab trebuie să fie proaspăt potcovit și țesălat, pentru iapa domnului senator Saie Buburuză! oftă cu gândurile de tot duse telespectatorul țăran Codin, către Lina adormită, subtilizându-i telecomanda.

– Niciun leuț în plus! Greva trebuie să eșueze! explodă Biruitorul. Să se transmită la televiziunea de stat, și la celelalte controlate de clasa politică, mesaje cu elevi care *vor să învețe*, deși părinții lor o duc mai rău decât profii și învățătoresele! Să se ia declarații de la mame ruinate de câte meditații au plătit! Să se ofere pe larg timp de antenă familiilor îngrijorate de pregătirea pentru capa și la bac, deși greva este echilaterală pentru toți concurenții! Să se organizeze incidente, bine distribuite în teritoriu, cu inițiative cetățenești de a sili violent cancelariile, asediindu-le cu bâte, topoare și furci, eventual cu spreiuri lacrimogene și petarde, ca să-și exercite de frică funcțiile instructiv-educative, dacă să muncească din conștiință nu mai catadicsesc! Călușarii, călușarii ăștia ai șerifului Alin Vișan ce păzesc? Li s-au muiat bâtele? De ce nu se implică?

– Pauză publicitară! ceru Dora. A, s-au dat toate calupurile, atunci să vedem ce mai întreabă lumea!... Este adevărat, domnule Hitler, își amintește o doamnă din Strehaia, că în anul 1939, vara, circulau zvonuri persistente în saloanele noastre încă aristocrate, despre o posibilă căsătorie între dumneavoastră, că rămăseserăți cavaler, și fata sau o soră fată bătrână a domnului Stalin, mariaj ce Ribbentrop și Molotov l-ar fi înscris într-un protocol adițional secret la Pactul lor istoric din 23 august 1939?

– Este în afara tematicii anunțate când ne-ai invitat să ne conversăm! răspunse obraznic valetul, mai privind și semnificativ spre șfichiul biciului de mătase sovietică de la GUM, cu care Stăpânul i se juca amenințător.

– Atunci să revenim la tematica din desfășurătorul emisiunii! se întoarse moderatoarea cu simplicitate spre lingvistul sovietic. Cum apreciezi dumneata, cu sensibilitatea de poet religios în tinerețe, coincidența lansării cărții *Refugii alpine* cu anunțul înființării gărzilor naționale *Călușarii României*?

– Tovarășă Dora Căinaru, telespectatorii trebuie să știe că eu am

lucrat pe vremuri ca contributor la Iskra (Scânteia), o publicație nonprofit, vizând incendiul cel mare, revoliuționer, care a și reușit să ardă cărțile secolului XX, cu tot cu Listele de lecturi bune, altele decât ale noastre, împiedicând popoarele bolșevizate, începând cu cel rus, a mai produce *mari personalități*, comparabile cu Dostoievski, Ceaikovski, Repin, Mendeleev, Plehanov, Iașin, Gagarin, Tolstoi i drughie. Atenție! Trădătorul ista supra-mediatizat de te-apucă greața, Soljenițîn, nici nu e scriitor, n-are talent. Un *turnător* ordinar, proslăvit, ca și Goma, doar de mașinăria de bestsellerit occidentală! Iar turnătoriile de la cine-or veni, nu fac o Literatură!... Mai *profesor de politică* sunt eu, decât a fost el de fizică și matematică, la Rostov. Și dac-am fost eu analist la Iskra, nu mai trăiesc azi din... subtilități, ca să dau spectatorului o senzație de analiză. Scurt pe doi! Eu le zic românește verde-n față politicienilor toate deviațiile, și *le pun note chiar și de doi*, încât în ordinea descrescătoare a mediilor, se vor alege de către organele competente elementele de votat sau de trimis la Reeducare anticorupție.

– Pe când se prefăcea că moare, arătă zâmbind spre Stalin Grigore Căinaru părăsind exercițiile de admirație, tocmai îi apărea în Iskra (*Scânteia* noastră, miercuri 4 martie 1953), studiul *Pentru o oglindire justă și curajoasă a adevărului vieții. (Cu prilejul ediției a II-a a romanului „Drum fără pulbere" de Petru Dumitriu)*, semnat la derută S. Brucan.

– Un merit cu totul deosebit al romanului „Drum fără pulbere”, cită din memorie Hi, este că prezintă o întreagă galerie de portrete bine tipizate ale dușmanului de clasă, spioni și sabotori, lepădături ale genului omenesc la care trădarea de patrie, servilismul față de imperialiștii ațâțători la război se împletesc cu decăderea morală, cu depravarea și hoția ordinară. Cartea învață pe cititor să cunoască și să urască pe dușmani, trezind și educând vigilența revoluționară... Dușmanul trebuie zugrăvit așa cum este, fără a supraaprecia, dar și fără a subaprecia pericolul. Înfățișarea schematică, palidă, a dușmanului, este o formă a mușamalizării luptei de clasă, a denaturării adevărului vieții. Ea induce în eroare pe cititori, îl dezarmează în acțiunea de identificare și demascare a dușmanului și creează o stare de spirit de încântare și autoliniștire...

– Un merit esențial al celei de a doua ediții a romanului „Drum fără pulbere“, reuși să se demaște protocronist ca național-comunist scriitorul Căinaru, este înfățișarea într-o lumină justă șl cu o deosebită forță artistică a rolului tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej în construcția canalului. Îndrăzneala de concepție a partidului – marele constructor – caracterul departe văzător al acțiunilor pe care le inițiază, scopurile mărețe la realizarea cărora cheamă poporul sunt înfățișate cu putere în roman, îmbogățindu-1 din punct de vedere ideologic și dându-i acea perspectivă largă care lipsea primei ediții.

– Petru Dumitriu a reușit să zugrăvească bogat și multilateral, îl

moderă cu simț de răspundere tovarășul Hitler, figura specialistului sovietic, al cărui rol este esențial în toate marile construcții din țara noastră!

– Populația se preocupă azi de scumpirile de prețuri, nu de Canale și nici măcar de drumuri expres! reveni însă Dora la desfășurător, curmând divagațiile. Iar de Războiul Sfânt nici atâtica nu-i pasă, fiindcă cadrele didactice nu mai fac educație unionistă sub teroarea demitizantă a universitarilor ultraprogresiști, poate și pentru că încă înainte de Anul 1940 a fost retras din Piața Victoriei Monumentul Eroilor Corpului Didactic, reprezentând trei legionari romani care duc pe scut un al patrulea, pe soclu fiind scris *Pentru Patrie*, lângă un basorelief cu o Victorie întristată. Ci Marius Ghizdavu îl considera cel mai reușit monument din România, aproape michelangiolesc, o *Pietà*, admirându-l des, pentru că locuia prin partea locului, în Strada Liliputană, când la Vila Izvorașul a Ameliei Șaraga, când vizavi în Vila Hortensia unde avea un studio botezat ostentativ Amedeo Modigliani, azi îngrijit de colonelul sau generalissimul Jan Enache...

– Deci răspunsul meu, îi tăie Grig macaroana nostalgiilor, este că nu această simultaneitate, apariția unei cărți *Refugii alpine* și înființarea unei mișcări de bâte *Călușarii României*, trebuie să ne îngrijoreze. Deoarece a scoate o carte în România e ca și cum ai arunca un pietroi într-o mlaștină! Să zicem prin absurd c-o să se traducă *Genji* sau *Omul fără însușiri*. Ei, ce-o să fie? Nicio reacție, ca la morții români de pe front. Cum ai da mărgăritare la porci! Fiind evident că atâta vreme cât nesătulii din capul Țării nu termină de tâlhărit, încât să se încheie cu provizoratul proprietății de stat, și să se desăvârșească *acumularea primitivă a capitalului*, nici economia nu poate demara, în scopul ca să se mărească pibul și să ai din ce finanța pensionari nenorociți, care să mai lectureze Liste de cărți bune și să vomite tinerilor ca gugușțiucii, gata rumegate, „ideile principale". Dimpotrivă, se va stărui în paradoxul frigiderului român, că cine e aspirator să citească cărți, ăla nu le poate cumpăra, iar cine are mașină de spălat bani ca să le achiziționeze pe la promoții, nu aspiră să citească acele cărți înainte de a se răci publicitatea cu ventilatorul entropiei eterne, cum prezice și teoria catastrofelor!

– Poate că n-ar dăuna, interveni bucătarul de la Casa Verde, gelos pe aplauzele ce principalul vinovat pentru explozia Bolșecaustului afectând homosapienși de la Marea Nordului la a Chinei de Sud, cea navigată ca pe Internet de surfiști vietnamezi cu familiile, primea cu zâmbet de tigru sceptic c-ar mai exista fidelitate azi față de vreo altă ideologie decât *teroarea semănată de la om la om de securitate,* poate c-ar fi benefic aci, să punctez în calitate de om de doctrină și de stat, de om de bine nazist, câteva idei, nu din manifestul Șerifului Alin Vișan *Despăducherea României*, ci din strălucitul eseu *Refugii alpine*, noua ieșire publică a colegului nostru Sergiu Enache, un stenic optimist, care pe lângă întreaga

anatomie a domnișoarei Isadora Morgenstern de origine ghizdavă, mai are în posesie câteva ciolănașe universitare, publicistice, fundațional-oengiste, pur politice etâcî, așa că nu numai cu inteligența-i polemică iactant-ejaculantă, ci și cu paloș pamfletar, încins totdeauna la roșu în contra îngălării cornute, porcine, folosind numai modelarea și studiul de caz, el ne pune față-n față și burtă la burtă cu o interogație a acuplării pure în absolut, ca eupareunia și entelehia!

– Despre ce s-a mai întâmplat cu acest popor după ce s-a născut creștin?

– Și, și! În loc să-și dezvolte aptitudinile latine, crezu Stalin că e întrebat el, și *să dea* la umanitate, cât italienii, spaniolii, francezii, cubanezii și chiar, dacă lipsa de noimă a istoriei numită CIA n-ar fi intervenit, chilienii, mai sus amintiții români au fost lesne constrânși, de tot neamul de venetici, să se cațere și să aștepte două milenii pe crestele sărăcăcios locuibile ale Munților Carpați, al căror **lanț** începe la cominterniștii Dimitrov și Tito, terminându-se în Ucraina, Slovacia și Polonia, eu având *atunci* în plan să-l restitui lanțul ăsta în totalitate caimacamului mareșal Antonescu, dacă s-ar fi abținut să treacă, hai să nu zic că dincolo de Nistru, dar barem să se fi oprit și să ne fi așteptat revenirea la Bug, nu să ne fugărească până la Volga și la Marea Caspică-n Caucaz, până-n Cecenia!...

– Stalin și poporul rus... Libertate ne-a adus!

– Nu prea înțeleg de ce aplaudați, dar fie, mă rog, zic că după calmarea spiritelor malefice, acei păstori, cu mâini finuțe mici, ciobănești, cum observă Eminescu, nu apucătoare și bătătorite, de plugar, au reîntemeiat Țara Ardealului, Țara Românească, Țara Moldovei și Țara Cadrilaterului, pe care Mihai Viteazul le-a reunit la Alba Iulia, desăvârșind un proces început de Alexandru Ioan Cuza. Și un unionism analog promite tânăra speranță Serioja Enache azi, cu condiția ca guvernele viitorimii să amelioreze actuala politică bugetară, prin strategii mai realist fundamentate, economico-filozofic și din punct de vedere al filozofiei dreptului, al Lingvisticii nu mai puțin, ca să nu fac critic aici și un anume stângism în exagerarea limitei de suportabilitate a poolimii progresiste, chit că experiența Gulagului, cu răbdările ei prăjite, alimentează un optimism de inestimabilă valoare teoretică și practică, compensând sacrificiile, jertfele, martiriul, opresiunile, rațiile, demolările și dialectica esplotării homosapiensului obosit, fraierul de *Homo fessus*, de către șmecherul nomenclaturist *Homo totenkopf*!

– Stimați invitați, se trase de zgârci la cravata ucraineană, parcă pentru a-și confirma că e la o oră atât de târzie treaz, Grișa Căinaru, dacă ne angajăm într-un demers sistemic fără irigații, atunci orice grilă de programe ne apare ca o înstructurare bine integrată pe uscat a unor substructuri, vrasăzică dacă tâlcșoul e o matrioșkă, atunci el îndeplinește

niște funcții, iar din acest pachet, numai un trădător ar putea avea tupeul să nu respecte că prioritatea națională este, cum a observat și invitatul nostru Hitler, aprioric determinată de motivația deciziei politice sau, altfel spus, cum ar veni după domnul Stalin, *simplificarea ideilor complicate* e azi imperativă, pentru ca cei ce ne urmăresc să le poată ține minte și mâine, la serviciu, pe transport, la piață, la trezorerii sau pe culoarele tribunalelor și să le poată difuza din gură-n gură mai departe, cui doarme deja.

– Grișa dragă, se simți atins Stalin, eu îți reamintesc că analogia, deja celebră, propusă de analistul Isadorei, este următoarea: prăbușirea granițelor noastre românești, în urma exploziei sociale din decembrie 1989, pregătite minuțios și declanșate de *uie* și SUA, numai de necaz c-a achitat regretatul Ceaușescu datoria externă și trebuia create pretexte Drang nach Osten ca să vină FMI-ul și Banca Mondială, să le indice miniștrilor români ce întreprinderi să falimenteze, vomitându-și alții prisosul de mărfuri depreciate pe tarabele goale, iar muncitorii – unii dintre cei mai calificați și mai pregătiți ideologic din *uie* – să ajungă să facă greva foamei sau să se coboare să vândă spermă ca-n filme, ca să le dea totuși guvernanții ajutoare că le moare familiili, ca lăcustele din cronici năvălind prin granițele ca de pânză de păianjen neagra străinătate, ca să ne sugă sângele, tot felul de năpârci aventuriere sprijinite de serviciile lor secrete și de acoperiții noștri din presă, care diseminează cu profesionalism *ura de sine*, descurajându-se astfel toți investitorii români serioși, competenți și dinamici.

– Într-adevăr, analiza SWOT, diagnoza generatoare de prognoză a frumosului nou eseu *Refugii alpine. Mituri și mituire* ne arată că, scârbită și resemnată dinaintea acestei invazii sprijinite din afară de forțe incomensurabile, elita noastră economică și spirituală, adică vreun milion, cel mult două milioane, vrasăzică circa unul din zece locuitori, a pornit-o metaforic îndărăt la străvechea, mitica „urcare a muntelui“, unde și-a asigurat, însă numai pentru ea, un standard de viață decent, comparabil multicriterial cu al elitelor occidentale.

– Dar fără Edu-Cultură! De aici și optimismul: aristocrația noastră nouă se constituie ca o enclavă non-erudită *uie*-USA, rătăcită în aceste pustietăți carpato-ponto-dunărene, contemplând din automobilul blindat ca din autocarul cu turiști, prin hârtoape, Grădina Maicii Domnului, niște sate de canibali și violatori sau prânzul leoaicelor în rezervație, târâișul faunei mizere de pensionari, bugetari, șomeri, vagabonzi, prostituate, aurolaci, ale căror scâncete de naufragiați nu se prea aud nici pe strada decibeloasă, darmite în interiorul caroseriei dominat de boxe din care emană doar manele euroatlantice, neînțelese de românul generic.

– Modelul enachian mergând până la capăt, la capela frigorifică, la cimitir, la esență și prorocind că acest terci, această carne tocată stradal, acest imens salam cu soia în devenire, constituit pentru antropofagi din aproape peste 90% din biomasa românească actuală, incapabilă să învețe,

în condiții brucaniene, și de la Brucan, adevărata democrație, se va deprecia organoleptic, este sortită pieirii, va putrezi urât, ca tot ce e perimat în istoria majoră.

– Ci după spălarea de sânge cu furtunul a asfaltului memoriei, elita de pe munte se va pogorî în cetăți ruinate de-ale patrimoniului și va dura, descălecând, calofilă, de pe calul costeliv al Secetei globale, noile formațiuni statale românești, de o dinamică fără egal, pe care un Președinte-Mântuitor, Zahei Avăcăressi, le va unifica sub un singur sceptru!

– Constat că deși ambii candidați, și Alin Stressoi, și Sergiu Chiose, se cunosc, mârâi Stalin cerând lui Hi să-i aducă pipa cu tutun churchillian yaltez, ei încă mai gravitează în jurul cercurilor ghizdaviene din California și Florida, ale căror rezidenți la noi par a fi doctorul Cezar Bogza de la Ziduri, părintele Atanasie de la Crângași-Rudeni și filosoful civilizației și culturii Jean din Ferentari, de unde pescuiesc idei care se bat cap în cap, ceea ce, dincolo de unele teribilisme, cum ar fi, deviaționism troțkist sadea, că să fie spânzurat orice homosap căruia i s-au prestat Omagii cu poezii, cor și *litere din oameni* pe carosabilul pieței, mie mi se pare totuși un simptom că *ceva se mișcă* în țara asta ce, din sputnik pândită, părea mai ieri ca și moartă sau ca anesteziată pentru un viol.

– Și totuși se mișcă, îngână Hi meditativ, dar bubulița e că nu știm pentru cine e mișcarea! Eu în tinerețe, ca și fratele Muss, am studiat destule broșuri marxiste ca să pot avea azi competența de a încadra corect pozițiiile ideologice apărate de puiul de mogul Sergiu Chiose Enache, azi ginerele Irinucăi lui Marius Ghizdavu de la Basel, și de urmașul slugilor Glagovenilor, flămândul Alin Stressoi Vișan, autointituluat Șerif: sunt pozițiile celor mai reacționare vârfuri ale capitalismului financiar monopolist de stat din România postceaușistă, care se dau drept rezerva de sânge tricolor proaspăt, chipurile pur din punct de vedere rasial, regenerator al Neamului de mâine.

Cu adevărat revoluționar însă, cu reale calități de Vójd... de Führer, dacă doriți, mie mi se pare însă nu Chiose ăsta, ci doar Alin, căruia îi prevăd un strălucit viitor, atât în coordonate românești cât și într-o dimensiune galițiană, aci în Est.

El tace și le face! Cum a pregătit STAVKA joncțiunea de la Kalaci.

Șeriful dispune azi de o adevărată armată personală, incomparabil superioară la câți badigarzi poate angaja un baron sau la câți ciomăgari eventual întăriți cu purtători de săbii, oaste de strânsură, ar aduna un vip din lumea interlopă, influent într-un cartier sau altul, dezvoltat de moguli.

Marea întrebare rămâne *împotriva cui* vor fi folosiți Călușarii României! Și nu putem avea deocamdată răspuns, cum nu cred că are o idee prea precisă nici Șeriful însuși! Astfel de inițiative destabilizatoare, le anunți posibilitatea, și apoi aștepți investitorii interesați, tot așa cum e și cu

organizațiile separatiste, care nu sunt create din exterior, dar *sunt* o ofertă către exterior, pentru cine vrea să lucreze la dezmembrarea României, a cărei fragilitate rezultă clar din istoricii recenți!

– Ei, să nu exagerăm! râse românește Stalin. Nu e comandantul Alin Vișan chiar așa fără program, cum lasă a se înțelege! Nimeni nu a preluat doctrinar cu atâta consecvență expresia filosofului moral Jean din Ferentari *păduchii din capul Țării*, menită a condensa ura populației dependente de Ajutoare față de oamenii adevărați, oamenii competenți și dinamici, care mai au și calitatea c-au riscat, fie faliment, fie să-i prindă justiția... Neexprimată într-un *contract cu simpatizanții*, ca să nu fie ros de adversari, dacă nu l-a-ndeplinit, toată ideologia lui rezidă, de fapt, în ceea ce „înțelege“... Gloata! Și când o teorie, bună, rea, e asumată de masile populare, de Poolime, forța ei devine materială, încât dacă ții la familia ta și *ai* bani mulți, e benefic să-ți deschizi un cont la banca Ghizdavilor din Basel!

Această idee adictivă de pe stindardul mișcării vișaniene este Revanșa!

Iar baza ei de masă se constituie din cetățenii mai eruditi, care s-au trezit cam târziu, ca maistrul Plotuna, pensioner, și șoferul Marin de la Bolintin, înțelegând ei abia la spartu' târgului, în calitatea lor de frustrați, că și-au neglijat interesele familiei lor alergând pe la proteste după cai verzi pe pereți, cum ar fi „deconspirarea securității“ sau „procesul comunismului“, inclusiv al enigmei teroriste și al paradoxului român că prin degradarea megashow-lui Cântarea României și Daciada, în confruntări de mari detașamente înarmate cu bâte, s-a înnegrit ca huila imaginea Țării, ratându-se eșalonul cu Polonia, Cehoslovacia și Ungaria, la care ne îndreptățea Revoluția de la Timișoara, declarată de Marius Ghizdavu, citez, *cea mai mare Realizare a poporului român în secolul XX*, desigur după Marea Unire săvârșită de Regele Ferdinand și Regina Maria, cea de-a treia mare performanță fiind, hm, hm, *ex aequo*, cucerirea Budapestei la 1919, a Odessei la 1941 și a Cupei Campionilor Europeni la fotbal, pe 7 mai 1986, deci în timpul ultimului mandat prezidențial al lui Ceaușescu.

– Recunoaște Marius al meu asta cu Revoluția? surâse cu uimire copilărească Dora, ca cea mai mică Matrioșcă dintr-un set de șapte.

– În general, acest mare om de doctrină, Ghizdavu, își închise Stalin nervos mobilul ce-l țârâise, și zic balșoi pentru că încă nu golise Dej cocinile Romlagului și el deja studia vârtos marxism-leninism, direct în rusește, la ARLUS, cu intenția criminală de a ne injecta un fel de virus în ideologia clasei muncitoare și a aliatei ei țărănimea, cu două idei reformiste care ar fi condus la catastrofă Lagărul socialismului și păcii mai vertiginos decât glasnostul și perestroika. Prima diviza Partidul unic într-un Subpartid 1 al membrilor născuți în zilele fără soț și un Subpartid 2 al membrilor

născuți în zilele cu soț! Cele două formațiuni urmau a participa la o competiție electorală de tip bipartid american. Ca să vezi! Iar a doua idee, ridicând intelectualitatea, de regulă reacționară, la importanța țărănimii ca aliat al clasei muncitoare, cerea a se folosi *enorma forță a statului totalitar* nu pentru prostirea permanentă a sclavilor ieftini, care dau plusvaloarea marxistă maximă, ci invers, *pentru a-i instrui infinit superiori dobitocului occidental,* reeducare perfect fezabilă cu biciul, și în ratarea căreia recunosc și eu cauza vremelnicei biruințe a capitaliștilor asupra ciolovekului onest și dispus a-și îndeplini cu cinste sarcinile de plan, ba chiar a se întrece cu alții și a participa la toate subotnicele. Acest creier preocupant pentru organul nostru, al lui Marius Ghizdavu, își confirmă periculozitatea și azi, emanând idei subversive cum ai bea apă, parcă pentru a da o strălucită confirmare practicii leniniste de a încadra irevocabil dușmanii poporului, fie pe lista de executat pe loc, cum a fost cazul de Crăciun 1989, într-un loc la Târgoviște, fie pe lista vipurilor care, din motive de scandal mediatic, nu pot fi lichidate prin lovire la mir, dar pot fi îngropate de vii în temnițe, de unde câteva să nu mai iasă decât în baza estimărilor medicilor că crapă în scurtă vreme la domiciliu, desigur sub o monitorizare vigilentă.

– Marius al meu n-ar lovi Uniunea Sovietică nici măcar cu o floare!

– Ba da, domnișoară Dora, acest excepțional talent marxist, semnalat nouă de informatorii de la ARLUS, bandit activ cam de când m-a izgonit Hrușciov de lângă Lenin din Mausoleu, poate că ne-ar fi salvat Lagărul, dacă l-am fi fi racolat atunci, aducându-l să lucreze pentru noi, chiar și în Lvovul lui! Am fi format un ciolovek nou în Galiția Mare, de la Tolbuhin-Bazargic la Kaliningrad, mai bun în tehnică și leadership decât sclavii din lumea liberă, timp în care am fi dus până la capăt și Bolșecaustul, selectându-se cu timpul un tip uman fanatic, ca șeriful Alin Vișan, *care să respingă visceral până și o prosperitate excesivă*... Mă rog, nu ne-am adunat aici să facem istorie contrafactuală! Remarc doar luciditatea pictorului Marius Ghizdavu de a nu exagera rechizitoriul refugiaților de pe munte ai contra-premierului contratenor Sergiu Enache: el nu acuză elitele postceaușiste pentru a fi dus țara la... dezastru, ci doar că au ratat intrarea României cu *primul eșalon*... și în NATO, și în *uie*, rezultând un statut de tolerați pentru români și bulgari, de indezirabili în spațiul select, vital pentru oamenii superiori, al Schengenului.

– Numai că șeriful meu Alin Vișan, bău puțină limonadă din fructoză alcoolizată Hi, încât îi străluceau perișorii mustăcioarei de bobițe cu senzație tropicală, o așa acuzație minoră *a pierderii startului* el o poate dezvolta spre o opresiune oribilă, agitând bâta și argumentul irefutabil al ritmurilor de îmbogățire decalată, ale păduchilor și, respectiv, ale cetățenilor, net și brut favorabil paraziților față de victimele lor, din totdeauna îmbuibații uitându-se din mașinile lor zburătoare la perdanți ca

la niște vite hămesite, fără să se întrebe decât în Gulag cine poartă de fapt răspunderea proastei lor îngrijiri!

– Această radicalizare, strânse între dinți pipa cu iritare și superioritate Stalin, depinde acum de baza de masă care se va încolona în spatele formațiunilor paramilitare ale *Călușarilor României*! O adunătură jalnică de golani frustrați, invocând nu știu ce contracte populiste neonorate și smulgându-și părul din cap c-au alergat după cai verzi pe pereții Casei Boborului, devenite simbol al... democrației românești și generic la televiziunea de stat pentru tribunalul, pardon, Tribuna partidelor parlamentare! Cum ar fi țintă nerealistă și revenirea la monarhie. Cu pretenția lui Jean din Ferentari, în *Marea Recuperare*, că s-ar obține prin Reconstituire nu numai o scoatere a țării din izolare, băgând-o în clubul familiei monarhiilor, ci și reînnodarea efortului cultural cu ce începuse România Regală, vorbe goale sub care se ascunde și trebuie s-o demascăm, intenția de a continua Războiul Sfânt, luptându-se în secret, insidios, criminal din punct de vedere al dreptului internațional, pentru *reunirea României cu Basarabia*, nimicindu-se o entitate istorico-geografică și etnică organică, cu steag la ONU și cu echipă olimpică proprie, amăgind Occidentul la Saraievo că o Românie cu Transnistria drept compensație la ce lipsește celei interbelice ar fi un factor de stabilitate situat chiar pe axa Belgrad-Kiev-Minsk-Moscova...

6

Primirea Führerului urma să se facă în aer liber, sub cerul liber, la iarbă verde. O dumbravă în marginea târgului. Se închipui acolo un spațiu festiv delimitat de drapele românești și germane și de două panouri colorate cu portretele conducătorilor celor două popoare între care se cimentase, în ultimele luni, frăția de arme împotriva bolșevismului, dușmanul neîmpăcat al civilizației europene.

Pictorul Regimentului 17 lucrase întâi portretul lui Antonescu, spre a-și exersa mâna amatoare, și abia apoi, cocoțat pe o scară din lemn fragil de mesteacăn, se apucase de-al lui Hitler.

N-a trasat însă decât liniuțele ajutătoare ale compoziției când dintr-o pașnică și bucolică, binemirositoare căpiță de fân, ieși un partizan bărbos și vârstnic, masiv ca graful Tolstoi. Într-o clipită, el trase un foc de pistol greu drept în țeasta zugravului și, în consternarea generală, se furișă printre mesteceni și hățișuri, cufundându-se în codrul alăturat dumbrăvii.

– Ce mă fac? Ce mă fac? se văicărea colonelul Belizarie Moga, privind cu jale la sergentul TR-ist, învățător cu înclinații spre desemn, din craniul căruia șiroia ca dintr-o călimară răsturnată un sânge terifiant de roșu, sub necruțătorul soare de vară.

În ciuda preceptului său de criză în secolul XX, cum că viața intelectuală trebuie ascunsă neintelectualilor, lui Marius i se făcu milă și de sergent, că rămânea cu opera neterminată, și de sărmanul vecin colonel de la Valea Ursului, care își scosese chipiul asudat și compunea plângând o ultimă scrisoare către Chouchou, soție, și cele trei fete ale sale: Olguța, Nunuța și Cocuța. Era evident că în viitoarele minute își va trage un glonț în cerul gurii. A și verificat Mauserul dacă e bine încărcat.

Mai erau doar două ore până la sosirea convoaielor oficiale.

Marius smulse penelul și paleta din mâinile înghețate ale învățătorului căzut, se cățără pe scara de mesteacăn și începu să lucreze cu febrilitate, surd la comentariile admirative ale mulțimii de ofițeri, subofițeri, gradați și soldați, strânse în jurul său și al mortului.

– Ce e asta, locotenent? se auzi din senin o voce aspră și indignată.

Era Conducătorul Statului, roșu de furie, strecurat pe nesimțite între luptătorii prezenți, hipnotizați de miracolul aproape matern al facerii operei de artă în cel mai sălbatic război mecanizat.

Întreaga dumbravă încremeni într-o tăcere apăsătoare, speriată, splendidă.

Pe pânză apăruse un Hitler, dar nu Führerul oficial 1941, ci agitatorul gloatei din anii tineri. Cu mustață mai rară, cu riduri aplatizate dulce, cu nas mai puțin lung, cu umerii obrajilor pronunțați mongoloidic, mărturisind o energie ariană abia reținută.

De o agresivitate, așadar, infinit amplificată față de personajul momentului, a cărui imagine publică devenise aproape calmă, din rațiuni diplomatice desigur: noua Europă trebuia să aibă încredere că i se pregătește o arhitectură de securitate durabilă, calculată cu matură chibzuință.

– Domnule general, răspunse de la o vreme Marius, cu o superioritate de parcă ar fi fost Michelangelo adresându-se de pe schelele sixtine Papei într-un film al agoniei și extazului, vă asigur că domnul Hitler se va înțelege cu mine ca de la Künstler la Künstler, și va fi foarte încântat de acest genial portret. Problema care trebuie să vă preocupe în aceste minute prețioase nu este decorul, ci conținutul iminentelor convorbiri cu marele Führer, ca de la soldat la soldat... Vă doresc să ajungeți la o comunitate de idei comparabilă cu cea construită de mine folosind limbajul plastic!

Întreaga dumbravă încremeni într-o tăcere grea, de plutoane aliniate așteptând cu baionetele și căștile strălucind în soare confirmarea unui ordin de execuție pe loc.

Dar Antonescu încă își mângâia gânditor cu cravașa vârfurile cizmelor, întrebându-se dacă acest atac neobișnuit la autoritatea sa nu aparținea cumva unui nebun și, în acest caz, nu vor fi ușurate deloc apropriatele negocieri cu Führerul, dacă într-adevăr se va acorda atenție

îndrăznețului și expresivului portret. Fiul profesorului Voicu Ghizdavu, argeșean amic de familie, nu arătase niciodată asemenea insubordonare prostească, și încă în public. „Ionele, Ionele, i se păru lui că aude ca prin vis vocea cavernoasă a bătrânului istoric, geograf și strateg, ia aminte că Marius al meu are el o scrânteală de mic geniu și trebuie protejat matern de răul lumii acesteia. Singur-singur, el nu e în stare să se apere. De regulă, primește loviturile vieții cu resemnare și se mulțumește să bea.“

Îl scoase din neplăcuta încurcătură însuși marele Aliat. La rândul lui, conducătorul statului german se strecurase fantomatic printre spectatori și, cu intelectul său arian supradimensionat intuise imediat ce este imanent în esența situației create.

Trase adânc aer în piept și își contemplă înfiorat portretul, privind încântat ba mustăcioara blondă, ba fruntea sclipitor de albă ca porțelanul de Meissen, ba obrăjorii îmbujorați ca de fată mare din Pomerania, ba ochii albaștri și adânci ca cerul înstelat de crepuscul ce stăruie asupra tuturor purtătorilor de obligațiuni etice.

Toți cei de față și viitori așteptau cu inimile cât niște purici, gata să tresalte imediat: ce-o să zică? Ne va fi bine? Ne va fi rău?

Adevărul este că Führerul enerva pe toți observatorii profesioniști cât înota în subiectivitatea sa, urcând fenomenologic pe treptele cele mai înalte ale încântării, aproape de concept, aproape de muma pădurii ideilor, unde trăirile se abstractizează sublim, convertindu-se în mari și adesea generoase hotărâri de importanță regională. El era pe atunci indecis asupra configurației rasiale a Europei postbelice: exterminându-se slavii, oare vor mai fi tolerați la nesfârșit latinii? O vreme înclinase, în metaversul lui, spre ipoteza purificării etnice complete a continentului, căci singura personalitate negermană, Mussolini, îi părea o excepție singulară, bizară, nesemnificativă statistic. Dar surpriză, surpriză în Est! Iată că această veche nobilă viță latină zămislise un general nemilos ca Antonescu, iar acum avea revelația unui tânăr și pletos Albrecht Dürer român, în cămeșă încrețită la gât cu dantelă croșetată din arnici sienna, la Antibes, de o violonistă din Harkov, Daria Maximovna Riumina (Murocika), născută la 8 mai 1921, ca și el tot la Lemberg, un artist strălucitor dotat ca să poată figura din instinct, spontan, idealul neoclasic de frumusețe a omului arian, cu tot spațiul său vital din fundalul nemărginit al tabloului.

– Iată ce mă desparte de uncle Joe, de Herr Stalin, iată de ce nu ne-am înțeles noi doi ca supraoameni superiori! El e un admirabil manager, tătuc, lider și vójd, un solid teoretician, mai bun continuator al lui Marx și Lenin decât alogenul Troțki, dar stă mai slab decât Engels la darwinism. În genere, biologia lor sovietică e de râsul curcilor, cu iarovizarea cartofilor, altoirea căpșunilor, cu perdelele lor de păduri, cu eucalipții din Crimeia, plantați de Stalin însuși... Savanții săi n-au înțeles că altoiurile miciuriniste sunt în esența lor contrare naturii vii, care exaltă sacralitatea speciei –

corciturile fiind totdeauna niște monștri, niște handicapați, sortiți neînmulțirii și pieirii. Să ne gândim puțin măcar la melancolia catârului, adus forțat într-o lume pe care n-o înțelege și în care nu-și poate găsi niciun rost decât acela de animal de povară!

Suntem de comun acord în chestiunea partidului unic și a combaterii deviaționismului. Ne desparte însă viziunea asupra dezvoltării. Eu vreau economie de piață, Stalin vrea economie dirijată. S-a luat după economiștii necreștini care-l scot pe Roosevelt din criză, să dea supă la toți milogii. Numai economia de piață îngăduie concurența acerbă, lupta pentru existență. Și asigură astfel vitalitatea organismului social. Dacă îi exterminăm și pe latini, care nu mai sunt cei ai lui Traian, noi germanii nu vom mai avea rival în lupta pentru existență și atunci vom degenera ca niște plante de seră sau ca niște animale de Zoo.

Și Hitler, neimaginându-și că românul Marius Ghizdavu mai are și calitatea de a vorbi curent germana reală, aceea pe care o înveți doar crescând cu nemțoaică severă, se îndreptă călcând rar spre junele latin, ca să-i arate simpatia sa, ca de la artist la artist, fără cuvinte.

Tălmaciul Schmidt făcu un pas înainte degeaba, în timp ce locotenent Ghizdavu se înclină plin de respect, îngenunchind de piciorul drept. Ca și cum l-ar fi încununat cu lauri, Führerul tăie acea mutră drăgălașă folosită pentru întâlnirile sale filmate cu plozi arieni, și îi dezmierdă chica meridională, zise maladeț, maladeț, râse cu lacrimi de satisfacție, dându-și capul pe spate, își plimbă degețelele sale albe de bandurist pe ceafa lui moale și fragedă, îi ciuguli urechile ghiduș.

Și brusc, cu un aer triumfător de toreador, făcu stânga-mprejur, luă pe Antonescu de braț și porni cu el spre podiumul oficial, ca să-i dea o cruce de fier.

Alămuri proaspăt lustruite porniră armonia lor greoaie, țipătoare languros, baterii de artilerie bubuiră un solemn salut Cruciadei Antibolșevice, vântul goni vremelnic ceața artificială și arșița, soarele începu să somnoleze ca un prunc după supt, lăstunii se repeziră spre boltă în delicate rotiri de supraveghere.

Hitler se simțea ca acasă la Berdicev, deoarece considera grânarul ucrainean, asupra căruia îi atrăsese atenția economistul francez clasic Balzac, ca și inclus în Lebensraumul seminției sale. Iar acasă, la Obersalzberg, obișnuia după prânz o mică plimbare, ostenindu-se a coborî de la căbănuța sa, în care rumegase atâtea planuri de fericire pentru Neamul German. Străbătea o pajiște și o lua prin pădurea de brazi siberieni, întinerind de ozon și aerosoli.

Aici, în Est, tatonând, își alese drept țintă niște carpeni ce stăteau de veghe în lanul de secară nerecoltată nu din pricina războiului, ci din incurie bolșevică, necontând decât cifrele raportate mai sus.

Porni să bată poteca, flancat doar de Marius.

– Portret am studiat și eu în tinerețe, mărturisi el din capul locului, impunând un ton de totală sinceritate siestei. Autoportret și crochiuri, adoratelor mele. Nu puteam să le termin. M-am îngrețoșat. Și vei trece și tu prin asta, băiete. Carnea e efemeră. Nu rezistă timpului, glonțului, bombardamentului decât piatra. Ia spune, ai respect pentru ruine? Te fascinează arhitectura? Poți să-mi lucrezi din aur masiv un vultur de vreo 70-80 de metri, cu o zvastică-n cioc și cu globul pământesc în gheare?

– Pot! răspunse fără ezitare Marius, gândind că în cel mai rău caz ar pune pe inginerii lui Albert Speer, Fritz Todt sau Robert Ley, să-i amplifice la scară un fel de Măiastră brâncușiană, dotată cu zvastică și sferă Chaplin. Am din familie aplecare spre ruine, domnule. Tăticul meu, Voicu Ghizdavu, după studenție la Dorpat, Lemberg și Breslau, a săpat mult în Italia, ca arheolog interesat de fortificații: la Roma, Florența, Assisi... Dar pentru ce vă trebuie o pasăre atât de mare? Vă gândiți la un mausoleu nou în Piața Roșie?

– E prematur... Nu! Doar pentru cult într-o domă de granit, sub a cărei cupolă ar părea pitică însăși piramida lui Kheops! Închipuiește-ți, dragule, sute de mii de berlinezi și zeci de mii de barbari, aduși în delegații din toate colțurile Imperiului meu, ascultând cu evlavie papală pe Himmler oficiind, pe Goebbels predicând, pe Rosenberg filosofând *live*...

– Tocmai de aceea n-au prea rezistat marile imperii ale trecutului, fiindcă au atras spre metropolă toate resursele, dar și toți șmecherii, toate lepădăturile. Vă implor, recitiți Istoria și evitați eroarea asta. Lăsați Berlinul, Linzul sau Dresden. Dezvoltați în adâncime, spre Galiția Mare, întâi Breslau ca mare centru spiritual, apoi Lembergul și mai mare!

– Zău că nu te înțeleg, se opri în loc Führerul, părând a urmări distrat zborul lăstunilor, dar luând în serios propunerea genială a românului.

– Dacă arianul se va înstări până la Ural, firesc este să remorcheze după el cultura. Uite, aici! Să facă din Berdicev un nou Heidelberg și din Moghilev o nouă Dresdă... Acest război n-are niciun sens. E chiar o crimă sinucigașă dacă nu va avea drept consecință omogenizarea spirituală a Europei. Prin înălțare, nu prin coborâre. Un Kopernik, un Liszt, un Chopin sunt prea puțini pentru un Răsărit atât de vast! Țările astea de până-n Ural sau poate de pân-n Kolîma... fiindcă Europa ține până în Alaska, da, mein Führer... toate sunt datoare Occidentului să trăiască în secolele XX-XXI mai modest, *auster, investind însă triplu în educație, cultură, științe*... astfel încât numărul de mari înțelepți și mari creatori să se distribuie uniform. Oamenii nu pot fi fericiți dacă nu-și înțeleg destinul! Trebuie recuperat un decalaj de creativitate, trebuie stimulată apariția unei pleiade de noi și noi genii, în toate domeniile de activitate, care să compenseze decalajul acestor stepe pustii față de minunatele orașe ale Germaniei încă în picioare, nebombardate. Pe scurt, Lebensraum înseamnă spațiu pentru arat, semănat, însămânțat, irigat, erbicidat și recoltat numai genii ca cei de față și cei

viitori...

– Kopernik era german, dădu din umeri neamțul, încât căzu castelul din cărți de joc peste ștergarul de in întins pe iarbă. Liszt era tot german, măcar după mumă. A trăit la Weimar, a murit la Bayreuth. Nu știa o boabă maghiară! Cât despre Chopin, ăsta era francez după tată, ceea ce la urma urmei e tot un mod german de a fi... Dealtfel, nu a compus în Polonia. Și-a trimis doar inima acolo, gest straniu, explicabil doar prin firea sa slabă. Nu își auzea corect glasul sângelui. Îl mai tâmpise și feminista aia, George Sand. Creator pe acest pământ e numai arianul și de apărarea sa depinde soarta civilizației noastre în Univers.

Ai idei interesante. Sincer să fiu, n-am avut timp să mă gândesc la cum va funcționa cultural acest nou vast spațiu al Reichului. Nici n-am fost obligat. Misiunea mea se reduce doar la a-l aduce pe arian într-o poziție dominantă în Europa și în lume, ca s-o salvăm.

Restul vine de la sine.

Fără îndoială că vor apărea în număr impresionant Dresdenuri, Weimaruri, Heilderberguri, Freiburguri... Bayreuthuri!... Linzuri!!... Până la Ural și la Pacific! Acolo, noi și noi Kanți vor medita și vor scrie tot. Întâi însă la Odessa, la Ackerman și la Bender, la Feodosia, la Yalta, la Sevastopol, la Soci și în celelalte cetăți întemeiate sau ctitorite de arieni la Marea Neagră. Desigur, totul se va pilota și implementa după tipicul și directivele Metropolei. Altfel, fără reguli rigide, o nouă eră CLASICĂ nici nu este de conceput!

Deocamdată însă, realismul responsabil cere să ne ocupăm doar de prezent. E război. Numai așa vom provoca dezlănțuirea acelei explozii de spiritualitate de care vorbirăm și totodată îi vom furniza și subiectul eroic.

Tocmai am distrus rușilor, în ultimele zile, cantități de arme și de material incalculabile. Dar mie tot nu mi se pare suficient. Trebuie să ajungem cât mai repede să le luăm centrele principale de producție. Și atunci, soarta acestei campanii este decisă, căci dacă înlocuirea forțelor vii e cât de cât posibilă, deși cu greu formezi combatanți buni și instruiți, și mai ales generali, înlocuirea materialului este însă de nerealizat, oricât ți-ai împușca cei mai buni ingineri, pentru sabotaj și presupuse uneltiri troțkiste.

Cât despre ajutorul anglo-american, el nu va veni atâta vreme cât suntem în ofensivă și există riscul să-l capturăm noi germanii!

Și Führerul râse ușurel, iar Marius din politețe făcu la fel.

În adierea cu iz de grâne putrede de ploi, carpenii fâșâiau tainic din frunzele lor cu sectoare paralele bine conturate. Hitler, monologând, se repezi înainte spre o încleștare de trunchiuri tinere și Marius întoarse jenat capul, studiind spicele arcuite și scuturate, legănându-se ele până la orizontul negru, clătinate parcă de o herghelie de walkirii transparente, pâcle lungi de pulberi în vârtej păreau a le fi plete cândva aurii, apoi albite

de lupte, apoi vagi sclipiri ale aerului, percepute doar de ochiul de artist, puteau fi vârfuri de săgeată, de lance, de paloș, de coif...

Un gâfâit furios, urmat de un fel de Pffui! Teufel! și zgrepțănat a răpitoare, atrase în sus privirile locotenentului.

Generalissimul se descălțase și izbutise să se cațere până la două hamace atârnate în carpenul sur de maiorul Dörning. I se vedeau, pregnante în peisaj ca sub un soare impresionist de Antibes, șosetele vărgate alb-albastre, agitându-se a semnal, cerșind ajutor: mâna stângă beteagă împiedica transbordarea cățărătorului de pe cracă groasă în hamacul împletit din fibre negre, albe și roșii, care subliniau zvastici în pătratele ochiurilor.

Ca propulsat de un resort, Marius fu într-o clipită sus și simți iarăși, parcă recunoscătoare, epiderma fină, albă și nemuncită a mâinii celuilalt fost pictor.

– Cât pământ, cât pământ irosit! oftă câmpenește germanul, încrezător precum Nietzsche și tot soiul de poporaniști, narodniciști, sămănătoriști, că doar țăranul a rămas sănătos moral, rezervă a națiunilor, când aristocrațiile s-au prăbușit sub povara propriilor lor păcate, burgheziile s-au arătat bolnav de lașe, atât împotriva sindicatelor cât și față de concurența evreiască, iar muncitorul – altă speranță înșelată – uite că s-a bolșevizat în multe privințe.

Beneficiind fie și de scurta călătorie până la pâlcul de carpeni, Marius înțelesese cu tristețe de ratat, că oamenii mari ai speciei nu au niciodată nimic de învățat de la muritori, și că dacă ai norocul să te intersectezi cu unul din ei, în Orient-Expres pentru o noapte de drum, sau într-un carpen pentru o banală siestă, nu e decât vorbă în vânt a mărturisi visurile tale cele mai curate sau măcar a-ți strecura ce părere ai tu, adică a te agăța de destinul lor strălucitor, schelălăind c-oi hi și tu cinevașilea pe același pământ sau în același carpen sur.

Politețea ierarhică cere ca pe oamenii cu adevărat superiori să-i lași să monologheze despre ei înșiși.

Înțelept, Marius se lăsă repede păgubaș de a mai exercita o influență moderatoare asupra marelui interlocutor, în sensul de a-l sensibiliza asupra necesității uriașe, augmentate tocmai de război, a creșterii masive și urgente a volumului de investiții în educație, cultură și cercetare-dezvoltare, îndeosebi în spațiile Galiției Mari sudice, controlate de creștinismul bizantin atâtea veacuri, care nedispunând de o inchiziție proprie și fiind nevoit să se slujească, și aceasta doar sporadic, de a statului, nu stimulase satisfăcător de subversiv gândirea estetică, eretică și științifică.

Obsesia persistentă a unei Galiții gigantice – numele ales sugera un pandant al Galiei Franței, n-avea legătură cu Galicia, deși Lembergul trebuia să fie țintă de pelerinaj ca Santiago de Compostela – , proiectul unui

așa-zis cordon sanitar între foste imperii ce vor ajunge totalitarisme muncitorești, întins de la Small Nîi la Tenha Yuva, amalgam de popoare trăsnite de morbul Creației, era o reminiscență WW1 moștenită de la bunicul cronicar Dinicu Ghizdavu, cel implicat în tot felul de mișmașuri geopolitice. Venerabilul observase că după aranjamentele de la Versailles de-am pierdut Pocuția, iaca, între Germania și Rusia rămâne un abis de putere, când firesc ar fi fost ca între Lwów și Sofia, aflate pe același meridian cu Hobița, să trăiască și înflorească filantropic un meterez sau val simbolic dacoroman, de care să dea cu capul ambele politici expansioniste, și Drang nach Osten, și Drang nach Țarigrad via Saraievo.

– Și ce veți face cu Stalin când se va preda SS-ului? simți fotograful Marius că trebuie iar să-i capteze bunăvoința clientului.

– Stalin? Stalin e o mare personalitate făuritoare de istorie! privi instinctiv domnul generos spre cer, la zei. Dacă a ajuns Vójd, așa i-a fost ursit să fie. Nu se va preda. Dimpotrivă, își va regiza epopeic sfârșitul, lăsând testament ca urmașii săi, de câte ori se simt bine înarmați, să-și cotropească și să-și deznaționalizeze vecinii! Mi-e clar că-și va trage un glonț în cerul gurii, când sub loviturile obuzelor noastre i se va zgudui bunkerul! De fapt, regret sincer că nu m-am putut înțelege cu rușii, căci deși slavi, ei sunt singurii întemeietori de stat în aceste pustietăți, călăuziți desigur de o nobilime ariană. Rurik, Vladimir, Iaroslav cel Înțelept și ceilalți, primii lor țari, toți au fost germani sosiți de la Novgorod, această ultimă cetate hanseatică, pe drumul comercial de la varegi la greci, drum de negoț, dar și de idei progresiste, tehnice, muzicale și filosofice.

A fost o mare nenorocire și pentru Occident căderea Kievului sub loviturile tătare. Aceşti asiatici inculți au procedat precum vrea azi Cominternul: din strângătorii de biruri și cote, din zapcii adică, au extras din gloata mujicilor viitoarea boierime moscovită, care, e drept, cum e firea nestatornică a rusului, s-a întors împotriva lor, cum or să se întoarcă și bolșevismele de export emergente contra Kremlinului, mai întâi cele din Asia: China, India, Japonia, care se vor coaliza mâine să împartă proporțional Siberia... nu te joci cu asiaticii!

De-aia insist eu că nazismul din *Mein Kampf* nu se poate exporta, e brandul meu, e inimitabil. N-a fost din capul locului conceput decât pentru germani, iar lățirea Reichului nu se poate face decât cu aceștia. Însăși Moscova n-ar fi însemnat nimic în istorie dacă din când în când nu apărea, salutar, în rătăcirile ei circulare, arianul. El, arianul, inclusiv un academician de la Berlin, Dimitrie Cantemir, l-a învățat pe țarul Peter tehnologie și geopolitică, bazele fortificațiilor, arhitecturii și urbanismului, ba mai mult, construcția de partid și de stat, cum să plănuiești atingerea unor obiective geopolitice prin lucrarea mai multor generații, cum ar fi învăluirea, subminarea și sugrumarea civilizației occidentale a omului alb. Doar că Peter der Große n-a putut fi simultan și creator de doctrină, și

înfăptuitor, cum mi-a fost numai mie hărăzit de Providență. Abia Katharina a II-a, ariană pură, a izbutit să umfle decisiv Rusia. Succes nemeritat însă de niște amărâți de slavi. Deci când noi germanii vom intra curând în Crimeia, o vom anexa ca pe o moștenire sacră de la Katharina die Große, care, trebuie să subliniez, se jertfea în contra asiaticilor pentru arieni, nu pentru muscali. Dovadă irefutabilă faptul istoric că vrednica femeie, călăuzită de bărbați buni sfetnici, a colonizat germani până la Volga, marcând astfel cu o intuiție prodigioasă hotarul Lebensraum-ului meu de azi! Și oarecum recent, până prin 1934, în Crimeia au fost deportări sălbatice după Războiul Civil, niște represalii, încât economia agonizează din lipsă acută de migranți. Cred că o să le trimit eu, pe austriecii mei din Tirol. Iar ca să-i reduc numericește pe tătari, voi recruta și înrola vreo 20 000, contrar principiului că numai germanul sau românul poartă armă în Est. Iar Stalin, în caz că totuși ne respinge ajutat de anglo-americani, previzibil va deporta mânios toată etnia, toți asiaticii, păstrând astfel *o Crimeie pură* pentru când se vor întoarce iar germanii și românii, fiindcă tot a noastră va fi Biruința finală.

Ceea ce nu înseamnă că Eu nu voi încredința totuși o misiune istorică rușilor. Ei vor avea permisiunea să-și construiască un stat al lor dincolo de Volga, sau mai degrabă de Ural, și să se înmulțească acolo ca insectele, stăvilind pe chinezi. Important este să existe un stat tampon între civilizația noastră europeană și stepele Asiei. Altfel ne pomenim mâine cu japonezii la Ulianovsk!

– Și nu se poate aranja asta cu Stalin, încât să nu mai fie război?

– Ba da, Marius! Stalin, șiret și hoț ca gruzin ce este, vrea să-și mute de bună voie capitala acum, la Kuibîșev, adică la Samara, un municipiu căruia i s-a dat numele unui bolșevic de la care sunt multe de învățat: cum să croiești planuri vaste, grandioase, hollywoodiene; cum să constrângi inginerimea să le implementeze cu succes, altfel riscând împușcarea pentru sabotaj; cum să bagi țărănimea recalcitrantă la colectivă, împușcându-i caii și înfometând-o fără milă, să nu supraviețuiască decât ăla care e cu noi. Ori așa, ori așa!... Mda, o visa el domnul Stalin să-l las eu cu o nouă Moscovă pe Volga, dar eu am să-l împing din instinct mult mai departe chiar de Jekaterinburg, adică Sverdlovsk cum îi zic ei astăzi, unde l-au împușcat pe țar. Mineralele Uralului nu trebuie lăsate pe mâna plutocrației americane, care a scos bani frumoși din industrializarea grea a CCCP, cu pivotul ei, industria constructoare de mașini blindate. Iar unde e Moscova, voi pune deținuții – ai mei, ai lor – să se radă totul și să se amenajeze un lac adânc, spre marea admirație a viitorimii și ca să nu mai existe nostalgii de care nu poate profita decât evreimea, din Europa și din America...

Tăcu. În legănarea hamacului și în susurul frunzișului, sforăi puțin, iepurește.

– Nu am însă o idee prea precisă despre cum voi organiza lumea

postbelică și am constatat, din experiențe dureroase, că nici nu e bine să-ți faci în politică planuri rigide, căci totul depinde de conjunctură și de mulțimea infinită a trădătorilor.

După celălalt război, când cu o strângere de inimă mi-am zdrobit imboldul angelicat de a mă reapuca de arhitectură și de peisaje citadine, azvârlindu-mă cu patos în vâltoarea bătăliilor stradale, să știi tu că nici visam că voi ajunge vreodată cancelar al Reichului!

Nu-mi propuneam decât un obiectiv aparent minor, dar greu de realizat: să smulg muncitorul german din ghearele otrăvite ale propagandei bolșevice. Și atunci am constatat cu uimire că posed un extraordinar talent de orator. Am și izbutit să abat haitele proletariene de la ura de clasă la ura de rasă, fiindcă gloata nu e capabilă decât de ură. Am dovedit astfel lui Marx al lui Mussolini că nu e nimic de capul acestei clase muncitoare, atâta tot ridicată în slăvi de Marx și alți jidani, uneltind ei s-o prostească să se jertfească să slujească planurile diabolice de supremație planetară ale iudaismului.

Pe urmă, când Providența m-a făcut și cancelar, cum pe Borgia papă, nu mi-am propus decât să adun pe toți germanii într-un singur Reich, măcar în spațiul restrâns de dinainte de „pacea de bandiți de la Versailles“, cum aici bine le-a zis-o tocmai marele Lenin, după ce s-a germanizat două cincinale la Zürich.

Și atunci, am descoperit cu mare uimire și încântare, în firea mea destul de impulsivă, nebănuite calități de diplomat răbdător. Așa am readus în Reich Renania, îngâmfata Austrie, Sudeții, Moravia, Memelul și puțin a lipsit să nu primesc gratis și Danzigul. Fără a se trage un singur foc de armă, Domnule!

Cine a mai realizat în istorie, pe căi absolut pașnice, fără un glonț, fără o singură picătură de sânge, asemenea uriașe translații de frontiere?

– Nimeni!

– Daarrrr Imperiul Britanic, în perfidia sa, nu privea cu ochi deloc buni creșterea puterii continentale a Germaniei. Totdeauna politica Albionului a fost să fărâmițeze Europa, să ne învrăjbească să ne încăierăm între noi, inclusiv Land contra Land, noi germanii, încât a rămas atâta amar de vreme Londra stăpâna mărilor, deși acest rol planetar se cuvenea mai degrabă continentului în ansamblu, căci cu excepția Elveției neutre și a Ungariei mutilate, toate țările au ieșire cât de mică la mare și atunci, flotă lângă flotă, șold lângă șold și umăr lângă umăr, noi europenii, noi civilizația omului alb, am ține la respect întreaga lume.

Deci Anglia a acordat garanții absurde Varșoviei și a atras în acest joc și Franța aproape bolșevizată de Frontul Popular. Polonezii mă sfidau! Eu nu voiam decât să iau Danzigul, unde germanii erau terorizați, și să rezolv problema absurdului Coridor care mai mult separa decât lega Reichul de Prusia sa Orientală. Desigur, era de a mea datorie să dau și o

lecție demolatoare Varșoviei, privind superioritatea absolută a arianului față de o dezgustătoare amestecătură de slavi și de jidani!

Ei, și atunci, în septembrie 1939, am descoperit cu stupefacție că geniul meu bun nu era nici al oratoriei, nici al diplomației, ci unul fără egal în strategie, în arta operativă și chiar în tactică!

– Și cu toate acestea, îndrăzni romanticul polonez din Lwów să-i tulbure reveria, nu-i așa că regretați la nebunie că nu mai aveți timp să vă dedați pasiunii de acuarelist, Operei pure, eterne și fără contingențe practice?... Iată, acest lan de secară, cu maci și lăstuni și cărare Van Gogh ar merita măcar o notație fugară, într-un bloc de schițe al unui sergent TR-ist! Chiar mă gândeam în 22 iunie 1941 că pictorii germani vor urma pas cu pas diviziile noastre aliate, firește cuprinși în cadrul trupelor de ocupație, nu combative, și odată instalată o administrație civilizată, ei se vor apuca imediat de lucru, atât pentru a depăși peisagiștii ruși, care au lucrat enorm, peregrini în această natură vastă, cât și pentru a demonstra dragostea fierbinte a neamului german pentru spațiul său vital.

– Ia nicevo ne panimaiu, zise Hi că nu înțelege.

– Dacă eu, ca pictor, sunt azi doar locotenent, iar dumneata rămâi doar Führer, iar expresioniștii germani nu sunt mobilizați și aduși cu forța să întemeieze Școala de Pictură de la Berdicev, atunci într-o istorie a artei, care ca să zic așa e mai istorie decât istoria... istoriei, nu va figura decât lanul de secară cu pâlc de pini din peisajul natal de la Elabuga, dincolo de Volga, descris deja de peredvijnikul Șîșkin pe la 1878, când noi românii am scăpat de lipitorile turcești cu ajutorul Rusiei, nu al Vienei, care nu ne iubește, sau Berlinului...

– Așa-i, așa-i! fremătă enigmatic carpenul.

– Parizianca ta, delicata poetă Marina Țvetaeva, al cărui tată a proiectat așa-zisul Muzeu Pușkin, socotit de bunicul tău Dinicu ideal pentru Luminarea Poporului, de plagiat la București, tocmai moare acum de foame acolo la Elabuga ta, după ce a comis incredibila poezie fatală de a se întoarce ca proasta în URSS, la 1939. Nici mormântul nu i se va găsi.

– Ce farmec trăim noi doi acum, legănați de vânt în aceste hamace, se va pierde la fel, în lada de gunoi a timpului, în coșul de reciclat dialectic al formelor materiei. Cu tot cu cât expresionism o fi într-un lan răscopt putred, smuls de bolșevici prin violență kulacilor și moșierului Balzak, teritoriu extravilan semănat de sovhoznici și nerecoltat din pricina neperformantului leadership al piloșilor sovietici... Doar acești maci hipnotizant de roșii, prefăcuți în margarete, și acești lăstuni macabru de negri își păstrează în peisagiul etern natura nepervertită...

– Mai bine era, se trezi profesorul Hi de istoria artei, dacă Șișkin aista și ăilalți peredvijnici cu expozițiile lor itinerante pentru provințiali, s-ar fi limitat doar la măreția peisajului acum german, fost rusesc. Ei au căzut însă în capcana propagandiștilor socialiști de teapa lui Cernîșevski, să

deplângă „exploatarea omului de către om“, simplificând limbajul plastic pe înțelesul mujicilor, risipindu-se orice șansă de a concura cu impresionismul francez. S-a ajuns astfel la paradoxul că Rusia țaristă, la o literatură zguduitoare alătură o pictură de reportaj turistic, minoră, neglijabilă, ceea ce e semn de epuizare și decadență, rea prevestire pentru stabilitatea țarismului ca formulă de export a civilizației europene spre Asia și Africa.

Un botgros se oprise pe o creangă, uitându-se când cu un ochi, când cu celălalt, la neobișnuitele cunoștințe ale musafirului, relative la inamicul momentan al trupelor germano-române, iluzionând pe Marius că interlocutorul său admite că norodul rus este norodul martir al secolului XX. S-a luptat sălbatic vreme de cinci ani cu bolșevismul și i s-au aplicat practici de deznaționalizare și despiritualizare nemaicunoscute în istorie. Ah, cât de crâncen ar fi să îl supui terorii încă unui totalitarism! În loc să-i multiplici pentru toate capitalele de gubernie Muzeul de Artă Pușkin, întru Luminarea Poporului, fiecare copil de pământean având dreptul de a fi informat, fie și prin niște copii în 3D, despre capodoperele de care e în stare uneori homosapul.

– Ia aminte, îi ghici uneltirea Führerul, că ce conduce camaradul Reichsminister Joseph Goebbels nu e deloc Luminarea Poporului, în sensul lu' tac-tu și bunică-tu, ci avem două domenii îngemănate, indisociabile, Volksaufklärung und Propaganda, ceea ce e altă mâncare de pește sărat și afumat. Adică e mult mai simplu: nu va rămâne niciun Șișkin în Kunstgeschichte! Când vom pune laba pe muzeele rusești... și colecții particulare nu cred să mai fie... Vom aduce înapoi în Europa tot ce este al nostru, german. Probabil la Linz, unde-mi fac Luvrul meu! Voi concentra acolo tot ce este artă occidentală, creată de arieni, iar restul va fi inventariat cu grijă și nu am o idee prea precisă dacă nu cumva, în funcție de cum va merge războiul, va alimentata uriașe ruguri, începând nu cu mediocrul Șișkin, ci cu nume mai periculoase, ca Rubliov, Vereșceaghin, Repin, Levitan, Kramskoi și care-or mai fi, că nu-mi vin toți în minte. Și desigur degenerații: Kandinski, Soutine, Chagall, Malevici, Korovin...

Pare barbar, dar așa cere legea vieții. Altfel nu putem stăpâni Rusia numai cu un pumn de oameni, cum fac englezii în India.

În genere trebuie scos din cap rusului că e bun de ceva, că a construit Petersburgul și Moscova, că a dat pe graful Tolstoi, pe Dostoievski, pe Ceaikovski, pe Mendeleev, pe ăla cu câinii... Pavlov... Fiindcă rusul e porc!

Din senin, criticul se enervă foarte tare și coborî fulgerător din carpen, julindu-și șosetele cele vărgate marinărește cu alb și albastru.

Jos, tremurul i se opri brusc dinaintea unei scene înduioșătoare pentru orice iubitor de animăluțe. Un cățelandru costeliv, foarte înfometat, căci frontul fiind departe, nu se putuse întrema rupând din cadavre, se chinuia cu dinții săi șubrezi să-i roadă carâmbul uneia din cizmele sale de

lux, dăruite de Mussolini și lustruite de Horthy.

Ca și cum Marius, care părăsi și el cu părere de rău hamacul, ar fi protestat la ocara Schwein adresată rusului, Hitler, de îndată ce își trase cizmele și dădu o șocolată palestiniană ieftină câinelui, începu să se plimbe cu pași rari de caraulă, în limita umbrei carpenului.

– În primul rând, lămuri el politicos accesul de furie, rusul m-a tras pe sfoară unde mă așteptam mai puțin, în războiul din Polonia. După ce că i-am permis lui Stalin să-și taie ce halcă teritorială dorește, mult mai mare decât a mea, m-a lăsat în ofsaid și n-a intrat cu trupele enkavediste de ocupație revoluționară decât la 17 septembrie 1939, atunci când Varșovia era deplin zdrobită, iar Anglia și Franța îmi declaraseră deja, numai mie, război. A lăsat să se înțeleagă că acțiunea sa n-are nimic de-a face cu pactul Ribbentrop-Molotov. A făcut cu ochiul plutocrației de la New York, cum că el nu face decât să protejeze cât mai mulți evrei. Parcă-i mâncam eu! Pe atunci, gândeam să le asigur un stat al lor în Insula Madagascar, dar englezii, stăpânii mărilor, și chiar francezii s-au opus. Hai să-i ducem atunci în Transiordania, unde cer chiar ei! Nici acolo nu e bine! Englezii tăi, Marius, scufundă navele cu sioniști sau îi lasă pradă masacrelor arabe! Dacă dă Dumnezeu și îi bat pe ruși, rezolv și problema asta: îi așez dincolo de Ural, pe undeva prin Asia Centrală. Dar să nu anticipăm! Fiindcă rusul e porc! După ce am terminat noi cu Polonia, să fie pace și liniște în Est, hop Cominternul, cică să-i bolșevizeze imediat pe finlandezi! E drept că și mica Finlandă, fiind vorba de un conflict cu o mare putere, cum e și Reichul, trebuia să cedeze Carelia fără mofturi, cerută sub pretextul protejării Leningradului... Deși, vezi, nu știu... Nici n-au violat bine granița și rușii au și declarat că nu recunosc decât guvernul Otto Kuusinen, format de ei și numit „democratic“ s-o creadă minciuna proștii sau ticăloșii de la Londra și de la Paris.

– Guverne de-astea „democrate“ zice Mișu că au pregătite de Dimitrov la Comintern, la Moscova, într-un hotel luxos, aproape toate statele europene și câteva din Asia, din Africa și din America de Sud!

– Iacă dar de ce susțin eu, și generalul Antonescu m-a înțeles la Berlin, că de soarta acestui război depinde însăși soarta civilizației omului alb pe acest pământ!... Cum ziceam, rusul e diplomatic cam porc. Reieșea acum pentru Europa, cu guvernul ăsta Kuusinen al Finlandei, că Ribbentrop al meu i-ar fi permis lui Molotov să-și exporte bolșevismul! Noroc cu Mannerheim, războinic de formație țaristă, de care frumoasa și viteaza voastră Regină Maria, bolnavă la Dresden, unde am avut eu grijă, Marius, nu fiul ei Carol II, să i se trimită zilnic flori ca la Balcic, încă și-l mai amintea, de la procesiunea Încoronării din mai 1896, cum pășea mândru cavaler, între preoți și baldachinul Țarului Nicolae al II-lea, cel ciuruit de un nerus, Iacov Sverdlov, bolșevic implicat și în расказачивание, în nimicirea cazacilor tăi de pe Don, dar și din Kuban,

unde zici tu c-ai admirat la Екатеринодар cele mai frumoase fete din lume...

– Baldachin țarist a cărui idee va pluti veșnic peste Alba Iulia!

– Mannerheim, finlandezii... Hm, e o chestie aici: aproape că împotriva nimănui nu se bat cu mai multă înverșunare popoarele decât împotriva imperialismului rus. Probabil pentru că știu că înfrângerea e mortală: urmează arderea cărților și rusificarea. În orice caz, văzând slăbiciunea Armatei Roșii, umilite de o mână de finlandezi, deodată mi-a străfulgerat prin minte că tot ceea ce scrisesem în *Mein Kampf* mai mult ca propagandist decât ca doctrinar, aș putea să și înfăptuiesc eu însumi: să paralizez Franța cât timp extind spre est Germania!

– Până la Vladivostok? Să fie continuă Axa Roma-Berlin-Tokyo?

– Vom vedea! A cuceri spațiu vital pe seama Rusiei nu înseamnă neapărat a răpi ceva din russkaia zemlia, ci e destul a elibera ceea ce țarismul a acaparat abuziv: grânarul ucrainean și cel al cazacilor din Kuban, cărbunele și minereurile Donbasului, petrolul semințiilor caucaziene, peștii plini de icre din Marea Caspică... Dar ce te interesează? România are de toate... Și cum spuneam, când totuși cominterniștii au făcut pace cu finlandezii la 12 martie 1940, luându-le Karelia și Vîborgul lui Ioil Borgiah dar nebolșevizându-i, cu autopurificare etnică însă, așa cum veți face și voi în Cadrilater, retrăgând Antonescu toți românii pe vecie, mai ales machidoni, declanșându-se astfel conflictul cu legionarii, hai, mi-am zis, să mă împac și eu cu anglo-francezii, care nu-mi făcuseră încă nimica ireparabil, poate și pentru că împărțisem frățește Polonia cu... Stalin al lor. Firește, nu mă bazam pe pacea aceea. Bănuiam că doar nu se simțeau deocamdată în stare de o aventură ofensivă dincoace de Linia Siegfried.

Le-am luat-o înainte, ocupând Danemarca, Norvegia și toate Țările de Jos. Apoi, am zdrobit Franța într-o manieră atât de umilitoare pentru gloria ei încât nu-mi pot imagina cine ar mai putea să-i vindece vreodată rana morală și intelectuală. Recunosc că Stalin s-a purtat corect în campania asta, onest: mi-a trimis materii prime, hrană, benzină, motorină, chiar și felicitări pentru victorii. Ba a pus și partidele comuniste să lucreze pentru mine, de pe poziții de coloană a V-a, de parcă se uniseră toți proletarii la noi în Axă! Bolșevicii lui Thorez militau pentru „autodeterminarea Alsaciei și Lorenei până la desprinderea de statul francez“, luând model de la cei români care chemau la autonomia Cadrilaterului cu tot cu Dobrogea, a Basarabiei și Bucovinei, a Ardealului și Banatului. Ca să înghită Cominternul totul, republică autonomă după republică autonomă, eventual sub forma unei Federații Balcanice a Sovietelor, conduse, vezi bine, de licheaua de Dimitrov.

Și iar am primit un duș rece, siberian!

Pe când mă aflam cu mai toate trupele în Franța, cât să fac armistițiul, aruncând în aer muzeul provocator care, amintind pacea de

bandiți de la 1918, atenta în pădure la orgoliul german, aflu cu indignare că numitul Molotov și-a permis să vă dea un Ultimatum arogant, cerând o translație a graniței sovietice spre Belgrad, dincoace de cetățile lui Ștefan cel Mare, atlet al lui Christos, apărătorul Occidentului împotriva barbariei asiatice, cetăți încă în picioare, neclintite ca dreptul românesc la Nistru și la ceva dincolo de el.

Acum, mai treacă-meargă, Basarabia voastră o mai stăpânise, și nu totdeauna în întregime, țarismul, dar Bucovina mea, cu tipicul oraș austriac Cernăuți, niciodată! Era o provocare, un test insolent! Dar nu puteam răspunde, nu aveam disponibile forțe pe măsura indignării mele și simpatiei ce am pentru români, aliații destoinici de azi și de mâine ai germanismului.

– Da, dar a urmat Diktatul de la Viena!

– Exact, Marius, m-am pomenit cu alte vexațiuni. Prin iulie-august 1940, hop la mine ungurii, pe care ca austriac pur sânge îi detest, și bulgarii, tot niște asiatici, dezgustător de devotați Moscovei. Să mi se laude că ei au dus o luptă revizionistă necurmată după 1918 și să mă șantajeze că dacă nu le acord concursul meu își vor satisface cu ajutorul Uniunii Sovietice revendicările teritoriale.

Ticăloșii știau unde să lovească! Chiar că nu-mi ardea mie de un conflict nou în Est. Pe 19 iulie 1940, avansasem propuneri consistente de pace Marii Britanii. Bezmeticul de Churchill, sclav atmosferei iudaice de la New York, de unde îi vin și ajutoarele, mi le-a respins orbește, nevăzând că va ajunge astfel groparul Imperiului Britanic. Trebuia să-l trezesc la realitate. Am organizat blocada navală și am început bătălia aeriană. Doar ca să se răzgândească el, fiindcă nave de desant ca să-i ocup insula nu aveam. Construisem numai submarine, pentru că nici nu mi-am imaginat că va fi atât de inconștient încât să nu accepte pacea după căderea Franței! Și cât de încrezător în Stalin! Imediat după discursul meu, Sir Stafford Cripps a propus o alianță Moscovei, și rușii, în timp ce jefuiau Basarabia, Bucovina, Polonia, Țările Baltice și Karelia, au răspuns, în auzul întregii lumi, că prietenia și colaborarea lor cu Germania nu este o chestiune de conjunctură, ci o politică sinceră, ținând de cardinale interese de stat. Zi și tu, ce puteam eu să-i mai reproșez lui Stalin! Nimic. Drept pentru care a dus liniștit până la ultimele consecințe sovietizarea balticilor, îndeosebi pierderea Lituaniei, cea revendicată și de polonezi, îndurerându-mă, pentru că s-ar fi putut lipi ușor la Prusia Orientală, existând și compatibilitate sanguină.

– Da, dar a urmat Diktatul de la Viena.

– Numai în aceste condiții dramatice am putut fi silit să consimt la odiosul Diktat de la Viena, prin care au căzut în robia ungurească, asiatică, nu numai români, ci și mulți germani valoroși. De asemenea, a trebuit să înghit și cedarea Cadrilaterului, cu pitorescul oraș regal Balcic, unde atâția germani au mers în vilegiatură, întorcându-se cu amintiri sudice de neuitat,

chiar și pictori care lângă cei români au creat peisaje pe înțelesul poporului, evitându-se degenerarea artei în folosul speculanților și descreieraților.

Din fericire, Marius, aceste nedreptăți flagrante se vor rezolvi la apropiata pace postbelică, desigur în funcție e contribuțiunea fiecărui aliat al Reichului la victoria finală. Oricum, Neamul Românesc s-a ales deja cu unele satisfacții în urma acestor evoluții tragice. Pe lângă faptul că eu și domnul Mussolini le-am garantat frontierele ciuntite, a căzut și dictatura jidovitului Rege Carol al II-lea și a putut prelua cu fermitate conducerea statului, adâncind politica antilegionară moștenită, domnul general Antonescu, pe care cu ocazia eliberării Basarabiei și Bucovinei l-am decorat eu astăzi cu Ordinul Crucea de Fier.

El este primul străin care se bucură de această cinste!

Cine ar fi îndrăznit vara trecută să facă profeția că Generalul Antonescu va cuceri înainte de un an teritoriile răpite de URSS, de Comintern, găsindu-se în fruntea armatei sale și deținând comanda supremă a unităților germane și române ce i-a fost încredințată?

Iată de ce, tinere domn Ghizdavu, noi nu trebuie să disperăm asupra viitorului.

Așa nu am disperat nici eu în vara lui 1940, când conflictul cu Anglia nu era închis, iar Rusia luând Bucovina și concentrând numeroase divizii la granița României devenea o mare necunoscută amenințătoare. Totdeauna am susținut, și o repet și acum, că Germania, în pofida situării sale geografice în centrul Europei, trebuie să se ferească de a purta războaie pe două fronturi. Or, marea enigmă era că rușii au făcut un scandal imens pentru garanțiile acordate de mine și de domnul Mussolini României, urlau că ar fi un act antisovietic! De ce, mă, antisovietic? Nu mai pricepeam nimic. Dar o mai pățisem.

Era în august 1939 și criza poloneză se ascuțea din zi în zi, cum și tu aveai necazuri cu o doamnă Lecca și cu soțul acesteia, medic, psihahanalist mi se pare, și chirurg. Riscam tot așa, să lupt pe două fronturi dacă anglo-francezii se înțelegeau cu URSS și făceau jocul Cominternului. De șase luni pertractau cu Kremlinul și erau în presă multe speculații. Într-o seară, m-am enervat, am fost lovit de inspirație, am pus mâna pe toc și călimară... I-am scris *domnului* Stalin personal, nu la Kunțevo la Casa Verde, ci la Kremlin. Ne-am înțeles în doi timpi și trei mișcări, totalitarismele noastre fiind înrudite, ambele muncitorești.

Ei, după sovietizarea intempestivă a Bucovinei, trucul cu scrisoarea nu mai ținea.

Fiindcă nu mai era nimic de împărțit în Europa. Se luase tot.

Eram înclinat din ce în ce mai mult să mă urc în avion și să mă duc peste Stalin, cum s-a dus nebunul de Hess peste Churchill.

– Dar cine a fost Rudolf Hess?

– El era un bun nazist. Un strălucit executant, că de doctrină mă

ocupam doar eu. De aceea, Bormann l-a putut înlocui perfect, cum la mașină un șurub pe altul, după ce a rămas ca sol ostatic la perfizii de englezi. Nu același lucru ar fi fost, desigur, dacă rămâneam eu prizonierul comuniștilor. Nu zic c-ar fi fost sfârșitul Germaniei, dar orice om rațional trebuie să admită că realizări pe care numai eu cu autoritatea mea asupra tuturor germanilor le-am înfăptuit, un altul nici n-ar fi cutezat să le viseze măcar.

Am ezitat. Hm, și chiar și acum mă întreb dacă nu era mai bine totuși să mă duc. M-aș fi întâlnit cu Uncle Joe numai noi doi, fiindcă am auzit că o rupe binișor nemțește și poate că și eu aș fi învățat niște expresii rusești pe durata deplasării. Ne-am fi cocoțat aici, la Berdicev, în același carpen sur, și ne-am fi înțeles pe șleau, ca de la stăpân de oameni la stăpân de oameni.

– Măi unchiule, i-aș fi spus cu respect, fiindcă e mai în etate ca mine și a îndrăznit asupra rușilor lucruri pe care eu nu mi le-am permis cu germanii, uite care e cioaca... Suntem la o răspântie prea tragică a civilizației omenești ca să mai glumim, să pertractăm sau să umblăm cu fofârlica și cu jumătățile de măsură. În Europa, spațiile noastre vitale nu se mai pot lărgi decât unul pe seama celuilalt și, din scânteile și vâlvătaia ce s-ar isca, n-ar profita decât iudaismul mondial, care își are capitala la New York și, poate, chiar rivalii americanilor, japonezii. Te-ai gândit, mă unchiule, vreodată ce s-ar întâmpla dacă japonezii s-ar înțelege cu americanii și, în loc să-i prăpădească pe chinezi ca ținte vii pentru instruirea trupei, sau pentru plăcerea samuraiului de a decapita, dimpotrivă, i-ar înarma, i-ar instrui și i-ar împinge prin Siberia spre Ural, răsculând și musulmanii Asiei Centrale sau ai Caucazului? Ți-ar conveni? Eu sunt loial, aș exclude Japonia din Axă și chiar ți-aș sări în ajutor, fiindcă atât mi-ar trebui, să mă mai pomenesc și cu asiatici în Europa. Dar această perspectivă odioasă nu va fi deloc, deoarece oamenii de stat germani au înțeles necesitatea unor bune relații cu Rusia. La 1918, popoarele noastre erau percepute ca ciumate de plutocrațiile occidentale. Ne disprețuiau pe noi germanii pentru că am pierdut războiul. Vă urau pe voi rușii pentru că ați reușit întâia revoluție totalitară din istorie și că tot noi germanii vi l-am trimis pe Lenin, care acum nu mai voia să plătească datoriile de înarmare țariste, ceea ce va dezlănțui investițiile plutocrației occidentale în războiul civil, iară nu mila idealistă de libertatea pierdută pe vecie a rușilor!! Și popoarele noastre au simțit atunci că trebuie să ne dăm mâna frățește și să cooperăm economic, diplomatic și mai ales militar pe ascuns. Exprim și cu acest prilej fericit, partenerului sovietic, nemărginita recunoștință a Wehrmachtului pentru ajutorul primit atât în materiale cât și în instruirea comandanților. Fără frăția de arme sovieto-germană din acești ani, noi nu am fi fost azi, atât de repede, puterea renăscută a Europei.

Mulțumesc din inimă, de asemenea, pentru sprijinul frățesc acordat

de comuniştii germani naziştilor mei, în lupta comună, ideologică şi stradală, împotriva social-democraţiei hidoasei Republici de la Weimar. Totdeauna am spus-o, şi o repet, că partidul nostru nazist îşi ţine oricând, deschise şi primitoare, porţile pentru comunistul german, dar niciodată şi pentru social-democrat, deoarece acesta nu se va mai dezbăra în vecii vecilor de la a face jocul evreimii.

În fine, sunt foarte recunoscător sistemului sovietic ca atare, întrucât am avut multe de învăţat din experienţa sa revoluţionară în ce priveşte organizarea propagandei şi a cenzurii, necesitatea unui aparat poliţienesc de eficienţă chirurgicală şi scepticismul faţă de omul reacţionar, pe scurt acceptarea realităţii că un totalitarism de viaţă lungă nici nu poate fi conceput fără o vastă reţea de lagăre de muncă prezentând un dublu avantaj: pe de o parte, ai sclavi ieftini care vor produce plusvaloare maximă, cum gândea şi Marx, pe de altă parte, poţi extermina prin muncă acele categorii de personalităţi care ţi se par indezirabile într-un corp social sănătos, cum trebuie să fie comunitatea poporului.

– Din păcate, camarade Stalin, în 1933, când am luat şi noi naziştii puterea, s-a instituit din senin un fel de răceală în relaţiile noastre, favorizată şi de intrigile evreimii, şi de faptul că amândoi ne-am concentrat pe problemele interne, ale construirii unei noi societăţi prin făurirea unităţii de monolit în jurul Conducătorului partidului unic, cu pivotul său, înarmarea. Dar printr-o voinţă de fier, şi eu în cazul troţkistului Röhm, şi Înălţimea Voastră în cazul deviaţioniştilor – majoritatea evrei! – am obţinut victorii istorice, rezultând o stabilitate internă, care imediat după eliminarea comandanţilor militari suspecţi, ne-a permis o triumfală reintrare în arena internaţională, pentru a răsturna nedreptăţile păcii de bandiţi de la Versailles. Numai aşa, prin eliminarea deviaţioniştilor, s-a ajuns la epocala înţelegere Ribbentrop-Molotov şi la prietenia noastră veşnică, cimentată cu mult sânge polonez. Aş remarca, tovarăşe Stalin, că în pofida tuturor previziunilor şi spre marea exasperare a iudaismului, pierderile de simpatizanţi au fost neînsemnate, atât pentru nazism cât şi pentru marxism, confirmându-se strălucit ce zicea Troţki, Sverdlov sau Ejov, că libertatea e o necesitate înţeleasă, însăşi esenţa dialecticii, materialismul cerând ca să vedem mai mult ce ne apropie decât ce ne desparte în domeniul ideologic.

De aceea, în această vară 1940, după anihilarea Franţei, cu britanicii alungaţi de pe continent, exact la un an după acea epocală strângere de mână Ribbentrop-Molotov, socot că e posibilă aderarea, trecerea Uniunii Sovietice de la un ambiguu parteneriat, la statutul de membru cu drepturi depline al Axei.

– Tatăl meu, marele gânditor geopolitic Voicu Ghizdavu, ar fi presupus că dacă aderarea URSS la Axă, în contra plutocraţiei anglo-americane, nu s-a realizat deja, explicaţia nu trebuie căutată în vreo rea-

voință sau greșeală a generațiilor de azi. Cauza cauzelor trebuie căutată cu un veac și jumătate în urmă, când țarul Petru I, poate și manipulat de românii naționaliști Dimitrie Cantemir și Neculai Milescu Spătarul, a avut nefasta idee de a rade bărbile staffului său și a muta capitala nu aici, la Berdicev, pe drumul Istanbulului, ci la Petersburg, pe drumul Danzigului și al Berlinului!

– Total excentric față de adevăratul spațiu vital rus, care e în mod evident situat la vărsarea Volgăi în Marea Caspică, de unde un nou Lenin, făcând pe revoluționarul, îi poate șuti Imperiului Britanic nu numai Iranul, ci și Țările Arabe și toată India, mișcându-se mai repede decât plutocrația americană, dornică și ea de supremație planetară. Da, domnilor, orașul Astrahan, cu icrele sale de beluga și alți sturioni trebuia să fie capitala Imperiului Rus. Duci aristocrația la caviar, nu invers!... Zadarnic a omorât, cu nepăsare stalinistă, Peter der Große, sute de mii de mujici ca să ridice în mlaștini insalubre și în gerul polar, cu nopți lungi și zile scurte, această bijuterie arhitectonică italiană, fără nimic rusesc în ea, utilă doar viitoarei boeme cosmopolite, șatră a poeților, artiștilor și anarhiștilor, fiindcă de cucerit în zonă nu mai era nimic! Absolut nimic: strategia testamentului său de a înrobi în etape Galiția Mare, cu Balcani și Stanbul cu tot, era total absurdă. Încălca principiul fundamental din Istoria digestivă, că nu poți stăpâni deplin, nu poți digera, nu poți asimila, nu poți rusifica, decât ce domini discreționar pe baza unei culturi superioare, ceea ce în cazul Rusiei chiar că nu era cazul, rezultând doar năvălire vremelnică, robie, jaf ca al hoardelor lui Ginghis-han și Tamerlan, revărsare barbară, apoi întoarcere la matcă.

– Barbari găsești peste tot, nene. Și nu e vina lăuntrică a Rusiei sub blestem, că n-a depășit cu 22% Europa. Tata se mira la Breslau că mai sunt unii extremiști care blamează la Lemberg acei țari arieni ai începuturilor kievene, pentru că au achiziționat creștinismul de rit bizantin, înțelegător, tranzacțional, orbiți de fastul despotic de la Sfânta Sofia, și nu au preluat ascetismul de la Roma, inspirat de virtutea greco-romană, de la care a emanat o vastă purificare medievală a sufletului, esențializându-se cristalul renascentist auster, și prin el, ideile moderne de etică grea, cu revoluția industrială și drepturile ciolovekului cu tot! O, nu, nu din Bizanț după Bizanț vine de fapt tragedia Rusiei, ci din rolul ei eroic de pavăză a Civilizațiunii în contra năvălirilor asiatice devastatoare.

– Or, tocmai acest *rol de plăieși* ai Europei trebuie să-l joace rușii noștri de la sud vest de Țarițîn, eventual instruiți și pentru o misiune civilizatoare, ca o a patra putere a Axei, care să lățească Europa, pe la nord de India, China și Japonia, pe șest, binișor ca o pisică, până hăt, la joncțiunea cu America, în Alaska noastră!

– Odată îndreptată grava eroare de doctrină a lui Petru I și ridicată monumental noua capitala de la gurile Volgăi, Astrahanul Celest, orașul

caravanserai al stelelor cosmice, eu aș concentra enorma putere militară sovietică (tancuri, parașutiști și lunetiste) între Marea Caspică, Marea de Aral și sudul Uralilor. Pe furiș, dac-aș fi eu Stalin, aș porni-o banditește spre sud cu două coloane. Prima ar urca pe Amu-Daria, de la Tașauz și Urghenci, printre Așhabad și Buhara, debușând în Afghanistan la Mazar-i-Sharif, de unde ar coti brusc spre vest, atingând prin Herat și Mashhhad în scurtă vreme Teheranul marilor aranjamente antioccidentale, de unde ar fi o joacă de copilandru o incursiune virilă spre confluența Tigrului și Eufratului, spre Bassrah, Korramshahr, Abadan și Kuweit, deschizând astfel perspectivele unei dominații rusești milenare la Golful Persic. A doua coloană ar urca pe fluviul Sâr-Daria de la Arlask și Kzîl-Orda, printre Tașkent și Samarkand, ocolind pe la Dușanbe obstacolul prezentat de Pik Kommunizma (7495 metri) și în genere de masivul Pamir, și nu s-ar mai opri până pe aliniamentul Kabul-Jalalabad-Peshawar-Rawalpindi. O săgeată macedoneană s-ar aventura de aici, pe valea Indusului în jos până la Hyderabadul pakistanez și Karachi al cumanilor negri, de unde ar putea fi supravegheată comod intrarea prin Golful Oman în Golful Persic. O altă săgeată, alexandrină, s-ar duce năvalnic peste Indus, prin Punjab, la Delhi, capitală a Indiei Britanice începând din anul nașterii tale la Liov, 1912. De aici, s-ar ieși prin Taj Mahal Agra și Ahmedabal, direct la Bombay, bă! Dar și mai important e a te abține taoist și a urma totuși cursul Gangelui pe la Kanpur și Benares până la Calcutta lui Mircea Eliade. Odată stăpâniți acești pivoți, se poate spune că s-a terminat istoria Imperiului Britanic și, în genere, mișcarea progresistă de decolonizare. Toate aceste popoare, cândva deasupra europenilor, militar și ca nivel de civilizație, au fost tratate ca rasă inferioară de infatuații de lorzi, au fost asuprite și estorcate până la sărăcia absolută și sunt, prin urmare, cel mai ușor de bolșevizat, cum observa și al Regelui Carol al II-lea Geheim-Sekretär, Alecu Ghizdavu.

– Eu nici nu pot să-mi explic de ce Peter der Große, Katharina die Große și marii lor urmași s-au ostenit zadarnic să... împingă spre Lemberg și Tatar-Bunar, spre Tatra și Balcani, când Rusia era atât de bine plasată pentru a porni și întreține această expansiune colosală spre Marea Arabiei și Golful Bengal!

– Astăzi însă, odată cu trezirea la viață, pe căi totalitare, a Japoniei, nu mai rămâne nicio clipă de pierdut. Utilizând nelimitatul potențial chinez, rasa galbenă se va repezi în spațiul vital rus, tăind fiecare cât poate duce, încât stau la această masă vegetariană cu hărți efemere și mă întreb eu dacă nu cumva era indicată o deplasare a capitalei de la Moscova nu la Astrahan pe Volga, care va fi fost o soluțiune pentru vremea lui Constantin Brâncoveanu, ci la Sverdlovsk (fostul Jekaterinburg din Ural), dacă nu cumva și mai adânc spre răsărit, undeva între marile fluvii siberiene Irtîș și afluentul său Obi, la Omsk, la Semipalatinsk sau – cel mai bine! – la Novosibirsk, unde se situează și centrul de greutate al Rusiei. Deși, hm, tot

cam aplecată spre Europa ar fi harta... Mai degrabă centrul ăsta de greutate s-ar situa aici, la Mirnîi, unde subsolul e plin de diamante, la minus 50 de grade sus în ianuarie, media....

– Așa-i! Așa-i! Și tatăl meu, întors la 1 octombrie 1920, de ziua mea, din călătoria în jurul Lumii, se gândea numai la Novonikolaievsk pe Obi, oraș iluminist fondat la 1893, când a sosit la București Prințesa noastră Maria. Oraș erou, rebotezat de bezbojnicii marxiști Novosibirsk, ca să aibă aromă de katorgă gulăgită! Ei bine, tata ajunsese treptat la concluzia, în lungile convorbiri geopolitice de pe vapor cu istețul Kronprinz Karl II, fiul ei cel mare, că nu imperialismul românesc, ancorat în Marea Recuperare a istoriei netrăite, e deocamdată principala amenințare pentru Rusia, încât Lenin se va arăta cu adevărat inteligent doar dacă vor lăsa amețiții lui de cominterniști Europa în pace, pentru a preveni riguros, în următoarele două secole, tranșarea și împărțirea Siberiei, de la Ural până la Amur, între perși, indieni, chinezi și japonezi!

– Alexandrul Macedon și Napoleon Bonaparte ne-au arătat că numai în Orient se poate câștiga o glorie nepieritoare, epopeică. URSS, intrând cu drepturi depline în Axa mea și urmând această cale liberă spre Golful Persic și spre Indii, steaua roșie a lui Stalin se va înălța tot mai strălucitoare pe firmament, luminând veacurile viitoare în locul apusului Imperiu Britanic, spre fericirea poporului rus, al cărui nivel de trai se va ameliora pe baza bogățiilor smulse din ghearele colonialiștilor englezi, spre liniștea Europei, spre dezvoltarea pașnică a Reichului, în frățească amiciție și întrajutorare cu respectatul nostru partener de la Răsărit.

Omule, un astfel de discurs pregătisem eu în august 1940 pentru Stalin, dar uitându-mă la cum se juca Eva mea cu niște copilași de naziști, mi-am dat seama că am rămas un romantic idealist și că atâta vreme cât Imperiul Britanic rămânea în picioare, sprijinit de americani, Stalin nu va asculta sfaturile mele. Dealtfel, el nu se putea abate prea mult nici de la testamentul lui Petru, nici de la al lui Lenin, fără să fie doborât de la putere de iudeobolșevicii a căror emanație, pretins rusească, era partidul lui. Cum aș păți-o și eu dacă n-aș asculta de industriașii germani. Cum și-o lua și Napoleon, dacă s-ar fi opus zelului imperialist al noii aristocrații burgheze pariziene.

Aceasta este soarta noastră, a celor veniți de la periferia imperiilor. Austriacul e mai german decât germanul și mai ostil balcanicilor, macedoneanul mai grec decât grecul, corsicanul mai francez decât francezul, iar gruzinul mai rus decât rusul iudeobolșevic, na! Dacă nu supralicitezi, ai îmbulinat-o! Vine altul cu ambiții mai riscante și ia puterea în stat.

Îmi trebuia deci un argument în plus, decisiv, pentru „summitul la vîrf“ aniversar din 23 august 1940, de la Lemberg-Lwów, când Pactul Molotov-Ribbentrop ar fi fost înlocuit de noul Pact Stalin-Hitler. Iată de ce

am declanşat atunci campania contra Angliei. Adevărul e că îl ştiam pe Goering hahaleră, dar nu mi-am putut imagina că situaţia aviaţiei e aşa de proastă... N-am putut să constrângem prin bombardamente Anglia să ceară pace. Trebuia, în consecinţă, să ne construim o flotă de invazie, dar asta presupunea materiale costisitoare şi timp. În asemenea situaţie, n-avea niciun rost să mă mai întâlnesc cu Stalin. A venit însă Molotov la mine, în 12-15 noiembrie 1940, să mă convingă să păstrăm denumirea Pactul Tripartit chiar dacă vine şi Antonescu să-l semneze!

Am râs. Ba facem noi, camarade, un Pact Cvadripartid pentru pace! Germania şi Italia se ocupă de Europa, Rusia de ce e la sud de Sibirul ei, spre Golful Persic, iar Japonia de Extremul Orient!

Golf Persic pe care Molotov l-a acceptat cu indiferenţă, ca şi cum n-ar fi valorat nimic sau, mai rău, de parcă i s-ar fi cuvenit de la sine. Iar în rest a fost de o aroganţă strigătoare la cer, amintind cu orice prilej insuccesul nostru în Anglia şi făcând un mişto crunt de camuflajul antiaerian pe care l-a găsit la Berlin, mirându-se mitocăneşte că dacă victoria germană e atât de apropiată, atunci de ce ne ascundem prin bunkere şi stăm cu luminile stinse. Atunci, mărturisesc că m-am gândit la bietul Rege Carol II şi la umilinţele îndurate când cu ultimatumul privind Basarabia şi Bucovina. Un mare patriot! Firea sa de Hohenzollern îl îndemna să tragă sabia şi să facă pe dracu ghem ca polonezii, punând armata română să se bat singurică cu colosul sovietic şi cu muşcăturile de viperă ale Ungariei şi Bulgariei.

– Şi de ce totuşi, Mein Führer, n-a intrat şi Cominternul în Pactul Tripartit? La urma urmei, PCUS (b), Partito Nazionale Fascista (PNF) şi Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP) nu erau ele toate partide muncitoreşti?

– Ei ai dracului! Dincolo de delicatesuri, mesajul lui Stalin era că acceptă aderarea la Axă doar odată cu acordarea hegemoniei asupra ei! S-o conducă bulgarul Dimitrov, Ana Pauker şi ceilalţi cominternişti de la Kremlin!

Din sfera japoneză a cerut cărbune, peşte, perle şi, de fapt, în întregime Insula Sahalin. Din sfera italiană voia baze sovietice în Dardanele, Bulgaria în întregime, adică să bage trupe în ea sub pretext că n-are unde să şi le ţină şi apoi s-o ocupe exact cum a făcut cu Ţările Baltice. Mai voia asigurarea unor interese suspecte în Grecia şi Iugoslavia. Insolenţă maximă, a pretins concesii şi în sfera germană!!! Cică să-i dau restul Bucovinei, adică Suceava, şi Gurile Dunării, adică Dobrogea să aibă acces spre Bulgaria şi Istanbul, iar România să rămână ca Ungaria, fără ieşire la mare! Mai voia restul Finlandei şi, imprudenţă mare, mă atenţiona că are de apărat unele interese şi în puţina Polonie ce Reichul apucase să ocupe până să i-o ia înainte Armata Roşie!

Ne-am despărţit în termeni reci şi sumbri, cum trebuie să fie iarna

pe-aici pe la Berdicev, când bate crivățul dinspre Jitomir spre Vinnița, îndoind acest carpen sur.

Ah, într-un moment în care izbutisem să adun într-un singur Reich aproape toți germanii și eram în culmea popularității mele după biruința supra Franței, dintr-o dată mă găseam neliniștit, îngrijorat, sfâșiat... Simțeam, băi frate, că se strânge pe gâtul Germaniei un laț de ură. Da, vedeam clar peste tot acțiunea evreimii internaționale culminând cu impertinența lui Molotov, cu însăși respingerea de către Stalin a mâinii prietenești pe care i-am întins-o cu cea mai pură sinceritate, deși aveam informații că în Polonia minoritatea germană suferise pierderi grele. S-au găsit 60 000 de persoane ucise, dar se găseau mereu noi și noi cadavre, încât bilanțul putea să se dubleze. Presupuneam că în Rusia, cu slavismul ei și mai sălbatic decât al Poloniei, situația era și mai gravă. Apreciam că peste un milion și jumătate de germani trebuie să fi fost deja lichidați de securitatea sovietică, fie la sedii împușcați în ceafă, fie în deportări nerezistând înfometării, molimelor, Sibirului, mai ales exterminării prin muncă pe baza trucului științific că ceri deținutului un efort pe șantier care consumă mai multe calorii decât primește el ca hrană, încât ajunge „musulman“ hrănindu-se cu sine însuși, ca Nastratin Hogea la Isarlâk.

Era o criză ca de război troian, dar datorită iernii și problemelor logistice a trebuit să mă abțin.

Singurele mele momente de lumină, Marius, în acest ceas de cumpănă au fost revelația personalității proeminente a Generalului Antonescu și alipirea la Reich, în 30 noiembrie 1940, a Alsaciei și Mosellei, tot astfel cum și România ta a ajuns până la Bug. După care, prin decembrie, plutocrația americană a început să ajute fățiș pe britanici, pregătind acel Lend-Lease Act din 11 martie 1941 care va permite înarmarea de către SUA a oricărei țări socotite importante pentru propria apărare, inclusiv... URSS!

Mă puteam aștepta de-acum ca aviația britanică să treacă de la raiduri de recunoaștere la bombardamente masive, strategice, asupra orașelor Reichului. Cu timpul, ca în trecutul război, nu era exclus ca armata americană să revină în Europa pentru o nouă pace de bandiți ca aia de la Versailles. Da, factorul timp. Timpul lucra împotriva Reichului și Führerului său! Un procent tot mai mare din potențialul militar german urma să stea de veghe spre Atlantic, în timp ce uzinele de armament, construite de... capitaliști în URSS, lucrau necontenit.

Molotov tocmai mă lămurise definitiv că Moscova n-are și nici nu poate avea conștiința nobleței totalitarismului pe care îl încarnează, deci Cominternul ar fi capabil, pentru a-și satisface instinctele expansioniste, *să colaboreze*, să se pună în slujba plutocraților de la Londra și Washington, făcând jocul iudaismului internațional.

Mă puteam aștepta, după măgăriile lui Molotov, ca în primăvara lui

1941 să recurgă iar la tactica sovietică a micilor furtișaguri, cum a fost la 26 iunie 1940, când mi-a subtilizat Bucovina cea locuită mai mult de germani și austrieci. Ar fi acceptat oare germanii mei să-și verse sângele arian prețios pentru a-i scoate pe ruși din niște regiuni care li s-ar fi părut îndepărtate și sterpe? Desigur, da, la ordinul meu, dar nu cu inima ușoară! Precum occidentalii se întrebau în 1938 ce sens are să moară ei pentru Cehoslovacia sau în 1939 pentru Danzig, tot așa și supușii mei puteau să-și pună întrebări demobilizatoare. Să mori pentru Suceava și Gura Humorului? Să mori pentru Helsinki? Să mori pentru Sulina sau Varna?

Nu, numai era nicio clipă de pierdut.

Tot ce construisem în șapte ani de muncă necurmată, se putea nărui ca un castel din cărți de joc.

La 18 decembrie 1940, am semnat „Weising Nr. 21: Fall Barbarossa."

A fost o hotărâre grea, bazată pe Dogma und Kalkül, dar în lunile următoare mi s-a confirmat justețea acestei decizii. Recunoașterile aeriene nu lăsau niciun dubiu. Armata Roșie ieșise de după linia fortificată Stalin și se apropia de noi. Dispozitivul era ofensiv, gata de atac la primul moment prielnic, vizând dacă nu un război complet, atunci măcar micile furtișaguri, cum am mai spus.

– Știu. Continuau provocările la granița românească. La 5 aprilie 1941, în loc să împingă spre Golful Persic, sovieticii au semnat un tratat cu un regim iugoslav care prăvălise un alt regim iugoslav, care însă semnase o alianță cu Reichul.

– Acest nou tratat cu Belgradul avea și clauze militare. Deși Misiunea Germană apăra România cu cele mai bune trupe ale mele, în toată perioada acțiunii speciale din Iugoslavia și Grecia m-am temut de un atac sovietic pe care îl cerea nu numai calculul ci și dogma. Eu stabilisem încă din *Mein Kampf* că Reichul trebuie să obțină, după anihilarea Franței, Lebensraum pe seama Rusiei, nimicind totodată bolșevismul, cu pilonul său Cominternul, care submina întreaga planetă, să o supună conspirației evreiești. Oricât ar fi de muncitoresc în idealurile de dreptate socială, bolșevismul trebuie nimicit, îndeosebi pentru că acest admirabil totalitarism prezintă totuși viciul originar de a fi creație iudaică, un uriaș instrument distrugător de cultură, un pericol mortal pentru civilizația europeană și americană, în care numai noi naziștii mai credem suficient încât să ne jertfim pentru apărarea ei, o amenințare pentru supraviețuirea omului alb pe acest pământ. (Aplauze furtunoase și ovații tunătoare. Angajamente că vom munci și vom lupta, civilizația și rasa le vom apăra!)

Vântul de august se opri în loc, schimonosindu-se până căpătă stabil o paloare tomnatică.

– Mă așteptam din moment în moment, reluă Hi fără a mai perora,

să fiu lovit din flanc în timpul izgonirii englezilor din Grecia, de unde îmi amenințau petrolul lui Octavian Ghizdavu de la Câmpina, Ploiești și Băicoi. Totodată unelteau, instigați de numeroșii greci și bulgari comuniști, să organizeze debarcarea sovietică la Balcic, ceea ce ar fi constrâns și Turcia să joace contra noastră.

– He-he! Mă băiatule, a fost cea mai mare prostie a lui Stalin că nu ne-a atacat imediat după 13 aprilie 1941, când a reușit miraculos pur și simplu să spargă Axa, semnând pactul de neagresiune cu japonezii și, cu o lipsă de demnitate jignitoare pentru orice om alb, l-a condus, el, șef de stat și de partid totalitar, pe urangutanul japonez numai ministru de externe, Matsuoka, un trădător al Axei, la gară, unde-l aștepta Transsiberianul încărcat cu vodcă și caviar, poate și cu roabe spioance, șpagă pentru haremul Împăratului Hirohito!

– Dar acuma gata, totul este pierdut pentru jupân Stalinică! I-am prins armatele, turmele de sclavi ai politrucilor iudeobolșevici, aventurate pe poziții ofensive, la frontieră, la sute de kilometri ieșite imprudent din bârlogurile de pe Linia Stalin, și i-am nimicit forța vie și materialul în cantități inimaginabile, de neînlocuit. Cantități care nu puteau fi produse cu lozinci marxist-leniniste, și cu știința inginerașilor sovietici cu origine sănătoasă, ci doar cu know-how de firmele capitaliștilor inconștienți din Europa și America!

– Mult mai rău era pentru imperialismul german și cel românesc dacă sovieticii se apărau în adâncime și dinaintea orașelor cu semnificație ideologică sau în marile zone de interes industrial. Asta ne-ar fi prelungit nouă supărător comunicațiile și ne-ar fi întins inacceptabil frontul...

– Am observat, dragă Marius, că ai cam strâmbat din nas când m-am luat de japonezi. Știu că, spre deosebire de Statele Unite, Japonia a semnat, fără însă a-l mai ratifica, Tratatul de la Paris 1920, recunoscând odată cu Marea Britanie, Franța și Italia (membru al Axei atacat de Titulescu sub influența lui Litvinov!), revenirea Basarabiei la România. Mai dețin informația că la voi la Ziduri există o Bibliotecă Weimar, nefrecventată, care pe lângă instrumente muzicale de epocă conservă numeroase stampe japoneze, majoritatea niște copii de calitate, dar și originale scumpe ca cele, alese de mama ta, graficiana Marieta, și aduse de geograful Voicu Ghizdavu de la o firmă cu galerie lângă Opera din Viena, cum vii dinspre Karlskirche pe dreapta, e un bistro aproape parizian alături. Îți urez, tinere, să ajungi cândva la Kyoto, valorificându-ți la maxim geniul, Opera, iar până atunci, să faci din viața ta numai ce vrei tu! Nu ca mine, care mi-am legat soarta artistului înnăscut, de destinul militar al unui popor, fie el și german.

– Mersi frumos!

– Pentru puțin. Ce contează azi e că Stalin s-a înșelat amarnic, angajându-se față de japonezi să nu-i atace și să nu le muște din teritoriu.

Nici măcar n-a scos la negocieri, de la Hirohito, niște regiuni din China, cum i-a dat Ribbentrop al meu lui Molotov aproape toată Polonia! Japonezii nu vor ataca în acest secol Siberia, dar o vor lua cu chinezii, indienii și perșii în secolul XXI. Deocamdată, doar vor restrânge cumva spațiul vital american din Pacific. Astfel, Roosevelt și jidanii lui vor avea mâinile legate și nu se vor mai ține de... transfuzii către Anglia și încă și mai puțin către Rusia.

Până când pe această sfântă emisferă civilizată a Pământului, soarele va deveni mai palid și vor începe să zboare ca niște fluturași albi primii fulgișori de nea, iar acest carpen sur își va lepăda frunzele bolnave, necruțător cu cele care au pierdut lupta cu toamna, poate chiar de 7 Noiembrie 1941 aniversar, eu voi primi în Piața Roșie, de sus de la mausoleul gol al lui Lenin, defilarea Wehrmachtului, nu înainte ca Goebbels și un pluton de Walkirii în cămășuțe de pânză topită să dea foc unui morman piramidal de cărți și broșuri și pancarte marxist-leniniste, iar cavalerii negri SS, care au dus greul războiului, să arunce hieratic în focarul jarului aprins, unul câte unul, drapelele de luptă ale fronturilor, armatelor, diviziilor și serviciilor secrete sau cominterniste sovietice!

Și în mai puțin de o săptămână de la acel eveniment epocal, Churchill va lua avionul lui Chamberlain și, iarăși la München, îmi va cerși cu umilință, admirație și perfidie, pacea. Am să fiu generos și am să i-o dau. Să scap și de corvoada asta. Și așa soarta lui de gropar al Imperiului Britanic e pecetluită de când plutocrația americană jidovită a conspirat în cea mai mare taină, inventând sionismul, și apoi l-a dus de nas pe un obscur secretar de la externe, Arthur James Balfour, să-i promită el în scris unui Rothschild că li se va da sioniștilor Palestina, ceea ce va răscula toți musulmanii, din Maroc până în India, și... adio Imperiu, Churchille!

Iar eu?... Ce e aia „eu“, așa din punct de vedere speculativ? Un instrument morfologic al gramaticii conjugării. Nu voi mai fi... persoana întâi. Mă voi pierde în mulțime ca un pustnic venit la oraș să-și cumpere cărți bisericești isihaste. Sătul de spectacolul omenesc și ostenit de lupte, încărunțit văzând statisticile cu ororile războiului, mă voi retrage treptat din viața politică, lăsând tineretului crescut de Baldur von Schirach și noii elite din jurul lui Heinrich Heydrich povara călăuzirii mai departe a destinului german, spre piscurili luminoase ale nazismului.

Noi cei bătrâni, eu, Goering, Himmler, Goebbels, Rosenberg, Ribbentrop, Reichsmareșalii, generalii, polcovnicii, ne vom așterne la scris, vom medita la păcatele și virtuțile trecutului, vom avea timp de convorbiri și plimbări la Berchtesgaden, pe înserat, în ecoul tălăngilor de pe Muntele Conic și al buciumului din Valea Ursului, pentru a da o linie de mai pură claritate, ca-n mitul lui Apelles, Weltanschauungului nazist, pietrificându-i eternitatea oțelită.

Dar vom monitoriza și pilota cu expertiza și autoritatea noastră

exemplară tot ce se va implementa în viața politică, economică, finanțiară și ideologică. Vom fi gata oricând să dăm conducătorilor începători, cu semn de exclamare, un sfat bun, competent, o indicație, o orientare, o trimitere cu o listă de lecturi bune la bibliotecile publice germane, care au cele mai bune Lesenhallen din lume, remarcate și de Henric Sanielevici, traducătorul *Sărmanului Dionis* în nemțește, carele au scos în Botoșanii natali periodicul *Proletarul* și visa la Luminarea Poporului tot ca tine la Muzeul de arte pentru popor imena Pușkina, numai și numai în baza unui neoclasicism veritabil cult, nu prin siropuri sămănătoriste și borceaguri gata rumegate, nici prin zbierete expresioniste sau primitive, nici prin formalism sau decadentism burghez.

Împreună cu Albert Speer, care pentru mine e ce a fost pentru bunicul tău Dinicu arhitectul Ziegfried Kofszinsky, chemat la Ziduri special de la Lwów, să vă schițeze Biblioteca Weimar și crama, voiu duce la capăt grandiosul proiect de înnoire monumentală a Berlinului, Münchenului, Nürnbergului, Linzului. Chiar și de Breslau, Königsberg și Lemberg mă voi ocupa, dacă vrei... Oh, Linz, cetate a tinereților mele, tu vei însuma pentru prima oară în istorie toate creațiile majore ale umanității. Astfel, omul german, omul alb în general, generic, va putea vedea cu ochii lui cam ce poate Supraomul. Nu la Roma, nu la Luvru, ci în Muzeul Meu, veni-va tânărul Dürer de mâine, pentru a-și forma o idee clară despre cât i se poate cere în materie de măiestrie, ca individ, și cât i se poate compensa din impotența sa ca om, prin corectitudine ideologică aplicată permanent.

Nemaifiind persoană publică în gradul cel mai înalt imaginabil, eliberat de tirania gloatei, care impune starurilor celibatul sau aparența acestuia, am să pot și eu, ca tot omul întreg și ca fiu al poporului, să mă însor și să dau Reichului fii și fiice.

Te voi invita atunci în micuța dar primitoarea mea căscioară de la Obersalzberg, domnule Ghizdavu, și vom putea discuta îndelung, nu politică, dezgustătoare politică, ci numai artă, cultură, filosofie și altele numai de-ale Spiritului. Îți voi pune la gramofon un concert de muzică din Wagner și, desigur, ne vom face unul altuia portretele, la două șevalete.

Îți mulțumesc din inimă pentru cel de azi, care neîndoielnic este mai mult decât un afiș. Mi-a amintit până la înduioșare de avântul tinereții, de generozitatea ei oarbă, de idealurile primare, care fac abstracție de regula că niciodată nu te lasă dușmanii să te desfășori.

Mai ținem legătura!

Și Hi se ridică gemând și gâfâind de pe butucul carpenului sur retezat de obuze, zbură cu un bobârnac o furnică sau o buburuză de pe genunchi, se redresă ca un amploiat bețiv care trece pe lângă familia șefului pe Corso, și o luă repejor pe potecă spre Școala Elementară, unde se lăsase așteptat, încât Marius înțelese că întrevederea a luat sfârșit.

La colțul clădirii, un general cu cruce la beregată îi ieși înainte,

raportând din mers câte divizii sovietice au fost nimicite în ultimele ore, cifre precise privind tancuri, tunuri, avioane, mijloace auto de import distruse sau confiscate, prizonieri, localități...

Antonescu plecase de mult, cu avionul, spre sud, pesemne la Tiraspol, mai aproape de Odessa noastră.

– Ce ți-a șoptit, măi, ursul la ureche? rânji larg și cu neobișnuit nou respect Focșăneanu, apropiindu-se.

– Nimic esențial sau poate dimpotrivă, dădu din umeri Marius, încă buimac. Marele Führer al poporului german s-a recreat la noi în natură la Berdicev, poate că și-a mai pus în ordine niște gânduri.

– Iar tu? Mai crezi că România poate cuceri Rusia? Adică să profite de scenariul în care nazismul prăvălește Cominternul, pentru a fi la rândul lui distrus sau măcar bombardat etern de anglo-americani.

– Dacă noi românii am cuceri Rusia, Mișule, atunci ne-am adapta la mediu și am deveni în câteva secole un fel de ruși. Singura mea pretenție, ca om cu viață orientată, ca artist și numai artist, celibatar fără urmași precum Christ, Michelangelo, Beethoven, Eminescu, decis a se jertfi și a arde ca o torță Van Gogh în oxigen, e doar să nu năvălească Armata Roșie și Cominternul, cu bolșevizarea și cenzura, în atelierul meu și biblioteca mea, nici la Ziduri, nici la București, nici în Lembergul natal, nici la Breslau. Dar decât să ia Hitler Rusia, aș prefera să-l lucrăm în foi de viță s-o împartă între ei suedezii, turcii, perșii, inzii, mongolii, chinezii și japonezii!

7

– Avem un telespectator pe fir, la această oră târzie! căscă Grișa a dor de ducă și de patul conjugal, parcă supărat că nu i-a ieșit relatarea despre cum călăuzit de Runge și de Murocika, văzuse Marius Stalingradul, ca pe un mamut negru pe fond de apus roșu pompeian dantesc. Distrus 83% de bombardamente și autodinamitările obișnuite ale retragerii inițiale tipic sovietice. Evacuarea se efectuase temeinic, de către cel mai mare specialist de-al Cominternului, generalul Ivan Serov de la Căgăbău, care în 1939 deportase pe balticii bănuiți c-ar fi putut ajuta la politica de emancipare a Galiției Mari, concepute de Voicu Ghizdavu pentru fiii săi, unul să acționeze-n Europa, altul să-l ajute punându-i la dispoziție enormul potențial american. Tot Serov, imediat după retragerea românilor din Crimeia, îi va deporta pe tătari la Sibir, pentru colaboraționism cu noi, la dosar fiind și minunatul *Cap de tătăroaică* Balcic 1936, azi în colecția Dinu și Sevasta Vintilă Topalu.

– Pe firul scurt! Te pomenești că e Dorothea sau Klara de la Paris... Cu Marius! chiui Dora, ca arsă cu fierul de cârlionțat interbelic la 21 iunie 1941, când de-a lungul liniei Stalin, în principalele centre muncitorești comsomolul organizase chermeze de solstițiu, cu poeme maiakovskiene lungi cât ziua de vară. Tineri pletoși cu ghitară balalaică, iubiți-vă pe tunuri, give a chance to peace, vom lichida chiaburimea ca clasă, Stalin și poporul rus libertate ne-a adus, moarte intelectualilor, make love no war.

– Nu permit, în țara mea, unor *venetici*, explodă o voce aspră de pictor de succes, să ia în deșert problemele de bază ale României! Huliganii Hitler și Stalin ar fi bine a-și aduce aminte că nu mai sunt decât umbre rătăcitoare pe continent, așteptând o, iluzorie sau nu, *reîncarnare*. Acum, ca suflete moarte, când dimensiunea personalității fiecăruia nu mai atârnă de masa gravifică a armatelor din spatele lor, suntem egali pentru turnir și nu ne rămâne a ne baza decât pe tăria ideilor noastre și pe iscusința de a le folosi într-o confruntare zero la zero de tip electoral, ca între piroști cu varză de Harkov și...

– Și cârnații de Pleșcoi! completă în derâdere bucătarul lui Stalin.

– Vorbărie pe care o detest! Urât mi-a fost toată viața să văz partidele – și hoardele astea își zic partide, dar nu-s decât grupări aglutinate în jurul unui minuscul nucleu de condensare, adică un taur comunal mediatizat, care chezășuiește, prin mutra-i de occidental bine hrănit, bine îmbrăcat, care n-ar avea de ce să mai fure, cum că-n spatele lui lat nu-s decât idealiștii intrați în politică doar din râvna de a se jertfi pentru dezbolșevizarea țării, pentru Reconstituire, pentru învierea trupului și duhului ei de dinainte de 1940, în formula pe veci pierdută la Cotul Donului, Stalingrad și Harkov, în Stepa Calmucă, în Crimeia... Și în final la Tiraspol, în vara lui 1944, prin mutarea de către Hitler spre Lwówul meu a celor șase divizii blindate germane ale noastre, plus cinci de infanterie, plus două brigăzi tunuri de asalt, lăsându-ne tehnic despuiați. Iar Occidentul n-a înțeles consecințele, una fiind propria sa castrare spirituală, încât tot ce-a dat ca Gaist după 30 ianuarie 1943, exceptând *Basic Instinct* și *Titanic Techno*, este perfect neglijabil, de mai folos zăbavă fiind a reciti, într-o colibă din masivul păduros Dealul Mare, *Manuscrisele economico-filozofice de la 1844*, să vedem, să ne documentăm, dom-nu-le Stalin, cam cât de inteligent economist era acest profet al tău ce-și semna Karl Marx elucubrațiile despre planificare!

– Nu era deloc inteligent! admise cu o cuceritoare ironie marele conducător al oamenilor sovietici, arătându-și pipa vizitatorilor expoziției suprarealiste.

– Nici în acest excelent text, cel mai bun, nici în următoarele optzeci de volume, ridică vocea Vocea, n-am întâlnit nici cea mai elementară probă de bun-simț, din care să rezulte fie și cea mai vagă anticipație marxistă

despre Bolșecaust, despre Holodomor, Gulag și Romlag, care Bolșecaust, cu ai cărui zeci de milioane de martiri care strigă răzbunare, răzbunare, dacă recitești din această perspectivă, îți rezulta ca efect previzibil Bolșecaustul de îndată ce ai teoretizat DICTATURA, și nu orice dictatură, domnule, ci tocmai una a... proletariatului, bă, a poolimii, a omului cu certitudine incult și deci incapabil să priceapă de ce era de preferat Uranusul tău drag, Dora, patriarhal, unei Capitale ca de venetici recenți, demolată, rămasă fără trecut arhitectonic, cu o Megacasa Parlamentarului vizibilă din satelit și cu o imagine persistentă de popor migrator, fofilat în spațiul carpato-ponto-danubian abia odată cu Descălecatul lui Vîșinski din 6 Martie 1945! Deci să nu se mai mire nimeni când zic eu că urât mi-a fost totdeauna să văz partidele apucate de căldurile electorale, pe când șandramaua se prelungește la cer și constați că e în explozie și se prăvălește pe toți. Ăsta și este motivul secret pentru care am acceptat o funcție de oarecare răspundere în Ministerul Propagandei, nu vreun hitlerism de opțiune și faptă, cum îmi reproșează o franțuzoaică a mea, re-pielărită inuman, recent, chiar în inima Parisului ei, de unde relatez, fiind un adevărat scandal să-i dezbârcească fața, să-i salte creții frunții cu un inch tânărul chirurg american la modă, generând o moacă *inexpresivă* până și în efortul sexy de a cugeta. Oooo! pe toți zeii, și cum știa Dorothea asta să-ntoarcă pe toate părțile, în anii treizeci, orice gest al vreunui vip, orice declarație, orice zvon!

– Mie-mi spunea de Revelion 1943-1944, o turnă Clara Honig pe tovarășa Dorothea Schlauberger-Hébuterne d'Esgrignon a lui Pedro (Leonte Hébuterne), că Stalin judecă acest război ca fiind un fel de război civil cum a fost cel din Spania, ca și cum cel din Rusia nici n-ar fi existat.

Acolo la Dalí, Franco ar fi putut câștiga jocul încă din iulie 1936, când Madridul i se oferea ca o femeie emancipată, dar catolicește el a preferat pateticul eliberării asediaților din Alcazarul toledan. Și de ce nu s-a grăbit Franco să câștige? Pentru că, sub pretextul războiului de trei ani, putea să-și curețe mai ușor țara de bandele bolșevice, asigurându-și o stăpânire liniștită și îndelungată, genocid pe care nu i l-ar fi permis pacea, cu emanațiile, presa ei și mersul greoi al unei justiții nedirijate.

– Cunosc cazul, domnule Ghizdavu! se adresă doar românului personajul cofetar Hi, potrivindu-și boneta albă ca zahărul. Pe această domnișoară Schlauberger, liceancă originară din Hermannstadt-pe-Alt, în Siebenbürgen, a regulat-o involuntar Heinrich Heydrich al meu la Kiel, da, la Kiel, pe când era tânăr ofițer naval și, deduc, îmbrățișa ideile ei deja de stânga. Păcat! Acestui *tehnocrat tipic* îi era pohui ce ideologie slujește. Dacă în 1918-1919 ar fi triumfat la Berlin, la München și în porturile baltice, bolșevismul exportat cominternist, destinul lui nu s-ar fi schimbat cu nimic! Se afirma ca cekist!... Iacă dar, încă un argument, Marius, că Marx al tău și-o fi însușit el conceptul tipic german al *înstrăinării*, dar nu

a reușit să-l ducă, în lipsa unui creier cu circumvoluțiuni pur ariene, în Împărăția Spiritului a agronomului Otomega, unde ar fi aflat nu numai de o degradare a praxisului muncitoresc-țărănesc generând Bolșecaustul, dar nici măcar adoptarea *modelului de stat care-i dictatura proletariatului incult*, cu partid unic, de către fascism și mai ales de nemuritorul nazism, nu a prevăzut-o deloc! Absolut deloc! Da, acest Marx al tău, cu cap mare, de la Londra, n-a anticipat că pentru un Hitler războiul în sine va deveni război pentru sine, adică războiul războaielor, de să-mi implementez eu toate proiectele: suprimarea tuturor iudeobolșevicilor potențiali, accesul la Lebensraum nelimitat, diminuarea grăsimii acumulate de plutocrația americană, demonstrarea superiorității omului alb asupra subomului slav sau asiatic, inclusiv subspecia yamato...

– Ca să nu mai vorbim, interveni de la Paris și Horea Bratu, de acest marxism-fascism *lent*, stătut, care-i deodată cu explozia stalinist-hitleristă creat peste Atlantic, cultul consumatorist american, unde ciolovekul are iluzia libertății și alegerii, dară numai că-i amăgit, manipulat să nu-și vază lanțurile, cert fiind că el nu selectează cu adevărat liber, caz în care ar alege cărți și sidiuri cu muzică simfonică de pe Liste bune, ar merge la teatru, nu la filme porcoase până-n gât sau care educă pentru... Holocaust sau Bolșecaust, arătând niște mega-eroi care nimicesc... siluete umane ca la joace, fărăăăă să mai verifice dacă Acuzația este suficient fondată, de să tragi cu mitraliera în Ceilalți, numai pentru vina de a fi Ceilalți! Acesta, doamnelor, domnișoarelor, domnilor, și este mesajul major al conferinței de presă susținute azi de celebrul fotograf Marius Ghizdavu aici, un adevărat eveniment parizian, prilejuit de un alt eveniment, vernisajul pe Internet al expoziției sculptorului nostru bucovinean huțul Andrei Hurmuzacov...

– Aaaiiii! făcură ca într-un extaz antiamerican totalitar în doi vipurile tâlcșoului soților Căinaru, când imagini cu arta monumentală propusă, pentru când va mai crește oleacă Bugetul culturii sau vor exista sponsori acceptabili din punct de vedere al moralei creștine sau islamice sau asiatice sau... daco-romană precreștină, în măsura în care și aceasta combate anumite practici de privatizare cu ghiotura și împroprietărire abuzivă...

Ceea ce excitase estetic pe cei doi vampiri pornea de la mitul redescoperit și larg popularizat de filosoful Jean de Ferentari, cum că voievodul valah Vlad Țepeș a fundat, la 1459, Bucureștii, ca o replică la pierderea de către Occident în 1453 a Bizanțului și ca o înțelegere disperată, aproape antonesciană în tragismul ei, a faptului că catolicii și apoi protestanții lor vor intra, cu timpul, în relații comerciale cu noul imperiu păgân musulman fanatic, în jurul unei ideologii de *coexistență pașnică*, salutată de toate intelectualele pariziene mai pro-populiste, dar gândită bine de anumiți eminenți oameni de stat cenușii, ca pe un fel de cal troian, comerțul, un vector pentru necesități umane noi, schimbătoare de

mentalități cu perspectiva de a împinge sultanii la perestroichisme și transparențe, până și de harem, exact cum și dincolo de Cortina de Fier, odată lecția învățată în capitalele *uie,* s-a dansat și benchetuit în așteptarea... otomanizării imperiului bolșevicilor, ceea ce alege el ca subiect fiind, pentru Andrei Hurmuzacov al Isadorei, o aplicație strălucită a acelui principiu *al artei monumentale lângă artă monumentală,* cu care își și începe itinerantul profesor târziu Marius Ghizdavu Prelegerile de Estetică Est-Galițiană, la Școala de vară de la Sonnenheim.

Ca fundal cu artă monumentală, este aleasă Casa Parlamentarilor „Nicolae Ceaușescu“, văzută din flanc, dinspre librăria de vizavi de Teatrul Bulandra și Liga Culturală, cândva a unui om regal ca Nicolae Iorga.

Dincolo de oglinda de apă a Dâmboviței, amenajată pe un sistem de-l voia doctor Bogza, de-ar fi fost ales primar general, aplicat nu numai de la vest către est, *ci și de la sud către nord*, pe Magheru și pe Dorobanți, poate și pe Calea Victoriei până la Palatul Regal și clădirea Ceceului, râvnită de vechiul proprietar pentru poziția ei ultracentrală (o va lua), în vecinătatea Bibliotecii Fundației Carol I și Ateneului Român, conceput de Regele Carol Întâiul pentru conferințe, nu pentru muzică nepopulară, nici ușoară, care ar fi trebuit să se bage și să se dea în niște săli care nu s-au mai construit, din lipsă de public meloman printre vechilii din capul Țării, fiind clar că ar fi arătat superbestial să se oglindească în apele murmurânde Poșta cu statui suse, CEC-ul și Cercul Militar, cum o reușește și Megacasa azi, chiar dacă, între apa amenajată și Ea se întinde acea lungă pajiște cu parcă mai mulți arbori metalici cu becuri decât azalee, leandri și arbori exotici *Ginkgo biloba,* ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă era ales Ceaușescu președinte la 20 Mai 1990, nu Iliescu, fiindcă Împușcatul ar fi dat de lucru la disponibilizați sau ar fi scos studenții și armata să planteze stejari, acolo unde Andrei Hurmuzacov ca sculptor și Hans Morgenstern ca softist și Marius Ghizdavu ca producător și scenarist îl așază azi pe voievodul Vlad Țepeș, pe un cal cam costeliv, cam lugubru, cu o coamă vălurită de vifor. Respectatul Voievod, detestat de postmoderniștii umanitari, ține dreapta pe mânerul paloșului, gata să-l tragă, în timp ce cu stânga parcă se apără de soare, chiorându-se-n sus, unde are, slavă Domnului, ce vedea.

Ca un fel de cadran sinistru, douăsprezece țepe de bronz, cu vârfurile polizate strălucitor, cum se întâmplă-n Herăstrău cu urechiușele unor vulpișori, mângâiate de generații după generații de copilași șoimi, și apoi pionierași sau, azi, puișori de cucuvea, ori de călugăr electoral, nu contează, impresionând de la miile de ferestre ale Megacasei, precum te-ai uita de la etajul ultim al Universității Lomonosov la cupolele cele aurite, poate și cu metal titulescian deznaționalizat, ale centrului Moscovei.

Să tot aibă cincisprezece-douăzeci de metri aceste țepe reci, ce străpung prin turul pantalonilor, ieșind prin cefele lor late și pudrate, doisprezece dregători corupți, căzuți vinovați-nevinovați acestui medieval

supliciu, eleganți, îmbrăcați pe la casele de modă bucureștene, caraibe sau strasburgheze, mesajul fiind pesemne că duhul temutului Dracula stăruie-n inconștientul Capitalei ce-a fundat la Fundeni, clasa politică să fie atentă că *există deja o tradiție a Romlagului*, deja exploatată amenințător de un tânăr șerif Alin Vișan, iar biomasa stradală a amărâților, înclinați a da șpagă birocrației, să se uite lung la posterele, plătite tot de contribuabili, *corupția ne privește pe toți*! Printr-un simplu ukaz de urgență, dacă există voință politică, se poate oricând detașa, din serviciile secrete, o direcție care să culeagă informații și *să organizeze flagrante*, și fiind vorba de vinovații de dezastrul Țării, *a turna* se înnobilează ca un act tot atât de eroic cum am pornit-o în contra invaziei sovietice noi la Prut, moderatorul Grigore Căinaru în martie 1944, iar eu ca pediatră în august, chit că, fimeie, știam că lupta-i fără sorți de izbândă, din moment ce *dooomnul* Hitler și-a retras toate blindatele spre nord-vest, spre Lembergul lui Marius Ghi și Breslaul istoricului Voicu!

– Doar nu voiai să mi le confiște rușii în România! se enervă Antistalin. În istorie însă, e multă relativitate, Bratule. Pentru franțuzoaica ta, Dorothea, de fapt nemțoaică de Sibiu, a intra cu tancurile în Ungaria, la 1956, sau în Cehoslovacia, la 1968, este invazie „barbară“, pe când a ocupa aceleași țări în 1945, în scopul cominternist al instaurării de dictaturi, muncitorești-țărănești, pe vecie, cu grava consecință a extinderii Bolșecaustului, se cheamă „eliberare“! Că așa-i intelectualul nostru...

– Restul expoziției cuprinde un lot de vreo patruzeci de statui și busturi, îl luă repede pe neamț șmenarul de la Paris, slujitor și lui Antonescu, și lui Dej sau Cea. Această ofertă din cătunul alsacian Sonnenheim jignește crunt Capitala, c-ar avea mai puține podoabe decât catedrală de la Roma a lui Badea Cârțan! Totul rostit în limbaj demodat, perfect clasic, ca-n manifestul lui Jean Noveanu, *Marea Recuperare*, de unde s-au inspirat și tinerii lindiniști, ca și călușarii mai noi.

Impresia multora fiind că Andrei Hurmuzacov și tatăl Isadorei, Hans Morgenstern, aplică un soft sofisticat, care transformă o simplă poză sau imagini video direct în busturi, pe care le acoperi, după gust, cu o textură de marmură, de bronz, de lemn, de aur, de teracotă și altele. De aici și handicapul de a nu putea crea *portrete ideale de cetățeni*, ci doar vagul joc variațional cu fizionomii cunoscute din fototeca lui Marius Ghizdavu, cea cu un milion de mutre.

Dar o astfel de artă n-ar putea crea niciodată scandal mediatic.

– A, asta era! se dumiri Stalin.

– Nu, nu poate genera, pe căi artistice, niscai proteste, expoziția asta, reluă corespondentul, dar uimește prin alegerea subiectelor. La secția română, ea scandalizează prin dublul bust al soților Ștefan și Maria Frumușanu, destinat a se plasa pe bulevardul Gheorghiu-Dej, lâng-o clădire de justiție vizavi de Cișmigiu, ca dureros omagiu pentru un caz rarisim,

după informațiile occidentale, de familie de români care să se fi luptat stăruitor <u>să afle cine le-a omorât copilul</u>, după 22 decembrie 1989, la mineriada din 1991. Protestul atașatului cultural român vine însă de la intitularea *Portretul României Postceaușiste*, pentru statuia dedicată unei doamne Tășală, o mamă de timișorean, lichidat la Revoluție de agenți ceaușiști în chiar Spitalul Județean, iar ulterior – vreme de zece ani! – birocrația bolșevică, nelustrată nici azi, și-a bătut joc de urmași, completând deliberat actele de martir <u>cu o literă la mișto greșită</u> și susținând că nu se mai pot acorda drepturile legale decât atunci când parlamentarii noștri vor da o lege de retipărire a diplomelor!

– Eu l-aș decora pe expertul care a inventat trucul ăsta! izbucni în râs Stalin. A mers la sigur pe ipoteza că intelectualii avocați nu se vor implica. Elitele se mișcă civic doar în folos propriu. Ele urăsc poporul. Ele vor să trăiască decent, adică burghez, dar fără să muncească neam. Parazitând cu nonșalanță statul!

– Adaug că valoarea expresivă a acestei „dureri împietrite“ ține de o viziune Pietà michelangiolescă, reluă Bratu pe un ton mai grav, monumentul urmând a fi plasat la intrarea în Capela Timișorenilor de la Moara Ciurel din Sonnenheim. Restul fiind hihiliză: figuri politice, boturi gălbejite și umile înainte de a intra în funcții, fălci de porc la sfârșitul mandatului și rât grohăind cetățeanului <u>să nu mai ceară mereu totul de la stat</u>, semn sigur că proletarul care făcea ordine în capul cozii, *a apucat*, s-a îmburghezit și acum simte *plăcerea supremă* a homosapului, de a vedea de sus *pe altul* în mizerie, în mizeria străzii, din automobilul blindat privind sau, cu binoclul, de sus, din penthouse sau măcar din noua aripă cu bordel de lux ieftin de la Casa Parlamentarului.

– Spune-ne repede, că se face ziuă, Horea, se rugă cam sexy Julieta Dora, ce-i cu declarația aia fulminantă a lui Marius!

– A, secția externă a expoziției! Este o adevărată odă ațâțătorilor la un nou război, de după Războiul Sfânt, în anii războiului rece... De la, altminteri detestatul Churchill, la vânătorul de vrăjitoare comuniste, celebrul senator Joseph McCarthy, reevaluat de Marius drept... <u>salvatorul democrației americane</u>, până la, cică, „cel mai strălucit general al secolului XX“, care evident, n-a fost Jukov, acest mit umflat al învingătorilor, că și eu, cu <u>enormul</u> potențial militar de care a dispus el luam Berlinul, ba cred că, alăturându-mă atunci domnului Hitler, la ofensiva miracol din Ardeni, erați, domnule, tovarășe Stalin, astăzi definitiv la Atlantic, terminându-se cu...

– Înțeleg, anticipă marele conducător sovietic al Aliaților, s-ar fi risipit la Moscova acel *sentiment de încercuire*, care ne obliga interbelic să investim în industria grea cu pivotul ei, construcția de mașini grele, de blindate. Mda, din această perspectivă, că s-a fixat Cortina de Fier pe niște popoare de rase mărunte galițiene, ce nu reprezentau o primejdie reală

pentru marea Rusie, acum e clar, acest Război Sfânt al Cominternului l-am cam pierdut și noi rușii... Gorbaciov, sărmanul, n-a făcut decât s-o recunoască.

– Și ca și cum inconștientul Marius n-ar fi stârnit destul presa, omagiind pe nefrecventabilul Joseph McCarthy, i-a acordat aceleași onoruri și generalului Douglas MacArthur, ca cel mai strălucit comandant în secol, pentru... a fi voit *să dea cu bomba atomică în bolșevicii chinezi*, pe motiv că încercau să împiedice, în Coreea, desfășurarea unui *experimentum crucis*, – pe același neam, de o străveche civilizație, să testezi, în nordul peninsulei cum e cu aplicarea marxism-leninism-stalinism-maoismului până la ultimele consecințe kimirseniste de inaniție și circ total, iar în sud să lași capitalismul să-și arate slobod superioritatea strivitoare în toate domeniile de interes pentru ciolovekul real!

– Sunt și alte păreri, surâse electoral, ca pentru textiliste, Stalin. Eu cred că un student nord-coreean, care mai crede într-un ideal de viitor luminos pe piscuri, e mai fericit decât unul sudic bine informat, copleșit de plăcerile tehnologice ale posthumanismului depresiv și de lehamitea globalizării.

– Au fost voci elogioase aici la Paris, câteva, mult mai multe însă la Sonnenheim, la Sigmaringen-Hechingen, la Basel, la Miorcani și chiar peste Atlantic, la Santa Madonna la Elberon, la Santa Virginia în regiunea viticolă Sonoma și desigur la Atelierul expresionist multicultural Otto Mueller, de la Santa Diana, tot în California, mai toți tinerii lupi pupincurind cu elogii de nereprodus pe senilul Maestru, numai ca să le aranjeze diverse chestii sau să-i sponsorizeze din ce stoarce, ca exploatator de țărani, arendașul Cezar Bogza, călăul Zidurilor, cum l-a denumit prefectul Taicopaci cu trei zile înainte de a-și înainta ministrului administrației locale, fostul comisar Gârbaci, demisia. Toți acești mici tineri șmecheri lingăi bazându-se pe o slăbiciune a octogenarului, descoperită de preafrumoasa badantă Agnieszka, anume aproape superstițioasa nevoie senescentă de a fi comparat, în materie de complicații erotice și de creier perfect lucid, poate tocmai de aceea, până la apucarea sutei de ani!

– Cu cine comparat, Bratule? Ești incoerent. Știi tu câte burse a dat supradotaților noștri ginecologul umanist Cezar Bogza?!

– Comparat în longevitate cu filozoful și logicianul lord Bertrand Russell, laureat Nobel pentru Literatură, după *Principia Mathematica*, dar mediatizat în Republica Populară sau Socialistă România, ca fiind ăla cu dezarmarea și cu inventarierea crimelor americane în Vietnam, nu și a celor polpotiste, neinteresând practica unui marxism asiatic intratribal pe nimeni, dar acest pacifist cu origine aristocrată cert nesănătoasă, tot așa cum Virginia Woolf în groaznicul nostru an 1940, măritată c-un evreu și internabilă în lagăr nazist suspectă homosexual, și-a pierdut sub

bombardamente mințile, înecându-se, tot așa prin 1946, speriat de război, genialul logician propunea folosirea bombei atomice cât încă mai e monopol și, desigur, visa un Guvern Mondial Pacifist pur American!

– Cunosc cazul, Horea! recunoscu plictisit personajul Stalin. Bănuiesc că nepătimind ca-n Kolîma, longevivul a raționat cam așa: dacă Reichul, luând Cehoslovacia la München în septembrie 1938, și avea dreptate Mișu Focșăneanu, când a venit la Ialta cu Elvira și cu doctorul ăla Lecca de-a studiat medicina la Harkov cu Pilsudski, că nu la Nürnberg trebuia ținut procesul banditilor care ne-au țepuit în august 1939, ci la München, pentru cedările smulse acolo lui Chamberlain și Daladier, în 1938, de Hitler și Mussolini. Fiindcă, așa cum procesul lui Antonescu a fost unul al partidelor Maniu și Brătianu, așa procesul fascismului ar fi devenit unul al imperialismului englez și francez, care a pactizat cu cele mai reacționare forțe din istorie. Toate ni s-au tras de la acel München! Acaparând Škoda, deci tunurile, tancurile excelentei industrii cehoslovace, Wehrmachtul a obținut pe loc o superioritate pe care a exploatat-o strălucit în Franța, după numai doi ani. Dar Stalin, adică eu, stau acum și mă gândesc: însușindu-mi mie acest potențial imens de la est de Elba și Trieste, adică Galiția Mare ghizdaviană, oare nu putea Armata Roșie să cucerească și puținul care i-a mai rămas din Europa, inclusiv Anglia, care dacă a putut să facă opoziție aerienei strategii a lui Goering, e foarte îndoielnic că nu și-ar fi pierdut mințile, ca Virginia Woolf și Bertrand , capitulând necondiționat, de îndată ce pe Tamisa ar fi început să urce Flota Roșie din Marea Baltică, mândru în capul convoiului aflându-se crucișătorul Aurora, care ar fi început a bate Buckingham Palace, semnalizând clasei muncitoare aliate cu țărănimea să-și aducă aportul, șold lângă șold cu acea intelectualitate hrăpăreață, ahtiată după îmburghezire, care nu se prea poate afirma, în Istorie, decât îmbrățișând idei totalitare...

– Așa este, tovarășe Stalin! bubui de admirație, parcă pierzându-și mințile corespondentul de la Paris Horea Bratu, nu întâmplător uitând să relateze despre dublul bust *Monica Lovinescu și Virgil Ierunca*, propus a fi instalat la Universitatea Lăsătura Minerului, în holul alb al studentelor de la Filologie. Domnii Marius Ghizdavu, Andrei Hurmuzacov, Kirciu Kotkov și Hans Morgenstern ne prezintă un Bertrand Russell din 1946, cu o fizionomie sucită cât mai apropiată de a boierului nostru, purces de la Ziduri să-și capete un renume internațional în Franța. Iar legenda asociată spune că e omagiu din adâncu' inimii, pentru meritul de a-și învinge pacifismul aristocratic, pentru care a pătimit și pușcărie britanică, oarecum simultan cu Arghezi și cu Slavici, și a cuteza să ceară logic folosirea bombei atomice împotriva Uniunii Sovietice, strict preventiv: fără ca Armata Roșie să schițeze vreo ofensivă ordonată de Comintern!

– Era întemeiată, în condițiile din 1946, stăpâne, atâta groază la un aristocrat englez, de Armata asta vopsită Roșie? rânji din toate gingiile

Antistalin, ca un cal chinuit prea tare de o zăbală manipulată dominator.

– Nu era întemeiată! răspunse continuatorul lui Lenin și a tot ce-au dat mai bun filosofiile în istorie, declarat omul secolului și mileniului de unii muncitori, țărani sau diplomectuali. Uităm prea ușor că înșiși cruciații Occidentului au vândut copii, au prădat bisericile Bizanțului, și nu le-au cruțat nici pe călugărițe.

– Pentru că Statul Muncitorilor și Țăranilor, își aduse aminte Dora de învățământul de partid îndurat în anii cincizeci, a fost un bastion al socialismului și păcii, chiar și în condiții de încercuire, în 1946 fiind în curs de tranziție, de la bastion la lagăr, sârma ghimpată incluzând europenii suficient de joși rasial, încât construcția socialismului să fie un bine net superior ocupației naziste, iar prepelecii și sârma ghimpată avansând vertiginos în Asia, după ce prin înfrângerea Japoniei, cu ajutorul Armatei Roșii, țărănimea maoistă a primit arsenalul invadatorului nipon, obținând superioritatea de... condiție umană asupra trupelor ciankaișiste, așa că gesturile sinucigașe de cominterniști asiatici visați de zgomotosul Malraux nu mai au azi niciun haz!

– Regretul de a nu fi mers până la Atlantic, hohoti Iosif Vissarionovici cuceritor ca un marinar din flota Mării Negre, nu e al meu, ci al rivalului meu la titlul de om al secolului și mileniului, deoarece am eliberat de sub jugul lui fascist nucleul viitoarei Uniuni Europene, civilizația euroatlantică în care oamenilor muncii li se dă azi să consume nechezol spiritual, de frica recesiunii rezultate imediat ce ei ar citi mult și s-ar hrăni din grădina lor, ca filologul Jenel Noveanu în Ferentari sau ca profesorul Bazil Frâncu la Titu Gară peste linii, în Atârnați!

– Adică? roși puternic Antistalin ca redegist, cu fața-i altminteri albă ca porțelanul de Breslau.

– Adică fotbal prost de spălare de bani și megatâlcșoul asociat la acesta, viseoclipe ușor perisabile, din viața gagiilor sau gagicilor de cântă și mișcă sexy, că ce consumă ele, ca să se orienteze și gloata, nu tu cărți bune, desigur, precum și niște filme glorificând Supraomul care extermină, fără urmă de emoțiune, zeci de icși, diseminând o tehnologie a exploziilor portocalii ce includ atât gazarea dușmanilor, cât și incinerarea lor! E cam departe omenirea, bă, față de ce-au visat Marx și Lenin, adică de Luminarea Poporului ghizdaviană, sau cum ar cânta cobzarii orbi ucraineni *Captain Digorie Piper's Galliard* de John Doaland, pentru melomanul Otto Runge, cel interesat mai mult de satele de coloniști germani dintre Odessa și Transnistria viitoare a fermelor agricole model, Johannesdorf, Marienthal, Petersdorf...

– Shit. Gaist. Nu adică ce căcat spiritual, se enervă Führerul muncitorilor germani. Și mai e și paranormalia asta specifică popoarelor fără educație națională, nici estetică, din interesul ignoranților din capul Țării, la care mă refeream eu când am pronunțat sintagma *adică*!

– Adică mai întâi că nu există nicio sintagmă *adică*! râse iar lingvistul Stalin, înveselit cum poate doar imediat după vizita lui Churchill din octombrie 1944, când cu procentele alea, ca la colhoz, se pomenise împroprietărit cu toată Galiția Mare. Ca *alingvist*, atrag atenția că nici nu se mai știe azi ce e aia sintagmă, pe care mulți o confundă cu locuțiunea. Termenul fiind leninist și preluat strălucit de grămăticul Iancu Noveanu, pentru a crea acea ideologie pe baza căreia, ori Sergiu Enache, ori Alin Vișan, ori un altul din spatele lor vrea puterea...

– Adică, mânca-mi-ai diegeza, Marius Ghizdavu ar deveni Führer! izbucni într-un râs serafic, de clavecin cu mațe de om, Antistalin.

– Sau marele analist anonim Zahei Avăcăressi, surâse enigmatic Stalin.

8

– Grig, te rog din suflet. Dacă mă iubești, dacă vrei într-adevăr să fim fericiți, nu te rupe de ai tăi! În numele iubirii noastre, dă și tu un telefon la Lugoj, să le urăm la ai tăi un An Nou 1942 fericit!

– Vrei să tu să fiu Tolstoiul tău, iar tu să fii Tolstoița mea?

– Și unde s-ar situa această Iasnaia Poliana, Grig? Că la ai mei în Uranus nu se poate. Și am visuri și că vor bombarda americanii Arsenalul sau Arhivele!

– Cum unde? Binefăcătorul nostru, prințul Marius Ghizdavu ne primește la el la Pribegi. Îl expediază înapoi la Ocol pe pădurarul Otomega și întreg Foișorul e al nostru! Avem pâine, vin, liniște, natură, tot. Să ne iubim și eu să compun febril, iar tu să-mi transcrii portativele, neobosită și delicată contesă!

Dora tresări auzind de această impertinentă propunere a pictorului, către logodnicul ei, de o generozitate izbitoare. Tocmai dansase pe Valurile Amurului cu ea, parcă distrat, negru la privire, rumegându-și cu gânduri ofensive mustățile cele lucioase, ceruite. Nu se sfia să profite de fiecare atingere, pentru a-i aproxima ca artist clasic proporțiile, pentru vreun nud rococo de care să profite numai el.

Astea-s totuși niște trucuri virile infailibile. Ca medicinistă, Dora știa totul despre ciolovek și admitea că un Don Juan căruia să nu poți să-i reziști nu e o raritate. Cine se crede foarte puternică și intransigentă n-a avut norocul să se confrunte pe front cu El, cu autenticul, în cea mai aprigă bătălie.

– Tocmai aici este cuva cu sânge rozé care ne-a atras adus în această țară, a cărei gloată o fi ea cam amărâtă, dar elitele par bine hrănite și se îmbracă nu fără gust și, de scârbă ideală de RO reală, călătoresc cu mare

plăcere Afară.

– Noi am rămas, oftă Dora. Iar Grieg al meu voise inițial să se fofileze de la Războiul Sfânt, fiindcă era om cu viață orientată, avea o Operă de început și de terminat. Numai că seara l-a auzit pe Churchill la radio, cum că Hitler e un monster, da. Un *ogre*! Cică nu retrăgea nimic din ce-a zis despre comunism. Dar compromisul cu bolșevizarea lumii era total. Cuprins în formula „Hitler a atacat Rusia“. Nu Uniunea Sovietică! Adică ce galițieni ocupase Armata Roșie în 1939-1940 era pentru UK deja... Rusia, nu URSS, fiindcă URSS se va putea lăți până la Elba, cum s-a și întâmplat. Iar bolșevizarea va fi ireversibilă. Fără al doilea război mondial, Marea Recuperare, adică omogenizarea Europei, mai era posibilă. Așa, cu populații bolșevizate pe vecie, țări normale în Estul ăsta nu vor mai exista nicicând, iar densitate de muzee ca-n Franța, când or zbura porcii!

– Ei lasă c-o să iasă la alegeri și va străluci Soarele și pe ulița voastră, pe Bulevardul Jdanov! Din punct de vedere al comunicațiilor, acest pământ strămoșesc dacoroman e cam bun de-o Moscovă a unei *uie* de la Atlantic la Ural. Dacă decupezi, e însuși centrul de greutate al Lagărului Păcii...

– Ce s-a pierdut în zece ani? lăcrimă Grișa. Ah, eșalonul unu UE-NATO, ungaro-ceho-polonez, la care îi îndreptățea pe români Revoluția de la Timișoara, singura revoluție antibolșevică înfăptuită vreodată nu de bolșevicii înșiși!

– Că în Polonia ce a fost cu Solidaritatea aia, numai revoluție nu era.

– Lucru maaare o fost! muuugi dialectic Stalin, cu toată autoritatea sa de erou al lumii occidentale. Comuniștii polonezi au „realizat“ pe tăcute două... nerealizări: ei n-au castrat ca Kaganovici biserica, dezafectându-i minimum 90% din lăcașuri și netolerând decât duhovnici informatori, iar colectivizarea agriculturii, așijderea au sabotat-o, ponderea colhozurilor și sovhozurilor fiind în Polonia nesemnificativă. Oricine își dă seama acum că, nejefuind țărănimea și neîngăduindu-ți suficient Bolșecaust lângă lagărele naziste, când tocmai <u>Gulagul este exploatarea marxistă cu plusvaloare maximă teoretic</u> a ciolovekului de către *Homo totenkopf*, din ce să mai subvenționezi, mă, atunci întreprinderi nerentabile, ca șantierul V.I. Lenin de la Danzig? Are dreptate Marius cu Timișoara aia lui și că e o mare iluzie ce-și fac păduchii din capul Țării, că dacă aniversarea lui 1989, prin deturnarea haitelor înfometate spre criză de guvern, va curge fără sânge, tot așa va trece pașnic și anul primejdios 2007, când masile populare, călăuzite de Sir, Avăcăressi și Vișan, vor evoca împușcarea a 110 000 de țărani, de către Mareșalul Antonescu, instigat de PNȚ-Borviz și PNL-Parizer, sau marele an revoluționar 2017, când de la Muzeul de Artă din Bilbao la cel din Vladivostok, se va serba Centenarul Marii Revoluții din Octombrie, în condițiile creșterii explozive a ponderii și calității intelectuale a proletariatului, garanția vie a tuturor transformărilor forțelor de producție, cu accent deosebit pe robotizarea și inteligența artificială,

inventate de savanții și futurologii pisateli sovietici!

– Băi acesta! își ieși din pepeni Antistalin, gata să se declare exploatat și să ducă o politică revanșardă. Tu nu vezi, băi, ce extremist ești? Că cu teroarea ta permanentă, ai reeducat pe Bratu ista de se autocenzurează și nu mai spune *tot ce știe* despre Expoziția sculptorului Hurmuzacov de la Basel?... Păi, tu știi, nebuuunulei! că la Casa Scânteii, cea de sovietică arhitectură la capu' lu' Kiseleff, exact pe soclul de unde a băgat spaima-n bucureșteni Lenin, ca și-n voioșii vilegiaturiști din Occident, că *vnimanie*, *Achtung*, ați aterizat într-un fel de fostă respublikă sovietică, așa că lăudați și cântați independența suveranitatea, că și aici se emană-n 1989 tot numai nomenclatura, încârligată cu interlopimea și aventurierii... Ehei, bădie Iosif, află că pe soclu-ăl roșu, ce bănuiesc că-i marmură din Canțălaria mé, import Dej di pi la voi, ca și granitul trinidadez de era necropola faraonilor cu seceră ciocănită-n frunte, cică vor naționaliștii lui Bratu ista, cu bani din Diasporă colectați de frații Ghizdavu, să desfigureze acea frumseță sovietică, Casa Scânteii, cu un Pamiatnik al Războiului Sfânt, dus alături de Reich în pofida amenințării anglo-americanilor că la Ospățul Învingătorilor România va fi judecată după *cât sânge tânăr* a jertfit pentru provinciile ei Basarabia, Balcic, Ardeal și Bucovina, încât pomenirea azi a Trecerii Prutului o riscă doar vreun Grigore Căinaru, alegând Erou Nerecunoscut pe dacul Ilie Ilașcu, român naiv, sighetizabil și chiar sighetizat la cușcă, condamnat cu grupul lui la moarte, executarea fiind pornită prin temniță grea pe viață, și-i clar atunci că, prin *silence*, perfidul Occident dăruiește azi fâșia Transnistreană Rusiei ca pe un alt Kaliningrad, sudic, încât doar mâncătoria *formării clasei de capitaliști oligarhi*, ne mai amână Capitularea Necondiționată când Armata XIV, Frontul Găgăuz și altele civile vor împinge Tiraspolul spre Chișinău, și-apoi spre București. Pe urmă, într-o generație numai, cam așa va fi șașlîkul sud-est-european: Serbia (toată Iugoslavia), România, Ungaria, Ucraina, Belarus, Polonia, Baltica, toate vor fi rotite în aceeași frigare cominternistă... Roșie! Adormiților!

– Nu mai fi, dom'le, așa alarmist! Frați și surori, nu împărtășiți profețiile robului meu, botezat corect politic Antistalin, fiindcă în unele țări nu se mai zice Hitler, avu Stalin stăpânirea de sine proverbială. Dimpotrivă, spre deosebire de marea și geniala Chină, care a conservat, nu-n avere, că nu asta contează, ci-n *putere*, poziția de forță a activistului și intelectualilor slugarnici, s-a prăvălit vremelnic pe panta oligo-capitalistă doar Galiția Mare, așa cum am lăsat-o eu, anume *Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste din spatele sârmei ghimpate a Cortinei de Fier a Lagărului Ssocialismului și Păcii*. Acum, dacă CCCP rămâne doar Rusia, se înțelege că ea se va automutila, rășluită ici colo în favoarea turcilor, perșilor, inzilor, chinezilor și japonezilor, în chip mai jalnic și decât Austro-Ungaria, Kakania lui Musil!... De-aia m-am și călugărit, dragele mele feseniste

bisericoase, și mă tot rog pentru bietul meu norod rus, să refacă urgent Uniunea Sovietică, pe niște considerente de securitate, deci cu securitatea în prima linie! Da, sunt milos. Narodnicist! Și mi-e o jalee.... și de poolime, și de Russkaia Zemlia. Mai înjur, mă mai jelesc și bat mătănii, fiindcă deja au apărut, ca ciupercile după ploaie, oligarhi nesimțiți mai bogați decât gubernii întregi și ăștia vor lobba la separatism, la maximă autonomie locală, aruncând la suprafață ficțiuni pluraliste, în scopul de *a stăpâni privat*, prin câteva familii de origine nomenklaturist-mafiotă, toate bogățiile рýсской землй, ale solului și subsolului, precum și resursele umane de muncă fizică și intelectuală foarte ieftină!

– Uite-așa! Uite-așa! se ridică în picioare artistul german, arătând cu degetul spre poetul din Tbilisi, născut la Gori. Uite-așa, având Parcul de Cultură și Odihnă I. V. Stalin, ca fundal, cu Casa Scânteii dincolo de copaci, exact pe fostul soclu cilindric, mânca-ți-aș glandele lacrimale, tovarășe Stalin, te reprezintă Marius Ghizdavu, așa, așa plângând, cu botul spre televiziunea de stat, cea mânjită de sângele tineretului român idealist, apelat la omor dekabrist degeaba, și dotată azi cu redactorime la dispoziția tuturor partidelor la putere!

– Uite-așa te reprezintă în Piața Nasturelui, numită după un monument circular, nu Piața Charles de Gaulle, închinată poate pentru că, în amintirile de război ale colonelului di Galia, redat aci ca Ospătar cu prosop, geografia triburilor galițiene e atât de confuză, încât se confirmă teza lui Jean de Ferentari, că singura *familie* în care ar fi putut intra România postbolșevică era a Monarhiilor, nemaiexistând azi nici *conștiință latină*, nici relații între surori uterine, ci doar... *enterese,* iar Bulgaria a depășit RO în francofonie, pe când tinerii artiști vizuali bucureșteni care expun cu Marius la Paris, intervievați franțuzește pe Arte TV, răspund ca jamaicanii numai în English USA!...

– Domnule Antistalin, surâse angelicat și tânără foarte Dora Glagoveanu, observ că vorbiți aproape ca un român, ca un dac get-beget! Ce limbă aveți!

Pe când în aerul de câmp stăruia un miros de drapel ars, ciuruit de gloanțele dușmane. Se citea o boare de nehotărâre, pe mutra de rusnac a lui Rommel la fel ca pe fața lătăreață a lui Manstein, încât chipeșul Keitel râdea pe sub mustață.

– Ca român, admise cel mai mediatizat vip al secolului, da, m-aș adapta la țarina asta roditoare, de i-aș purta și săcușorul de piele strâns cu șnur, păstrând legătura cu pământul, cu Cerul și cu morții, urlând de neputință ca un zăvod înlănțuit tocmai când dau lupii la stână, pentru că nu poți, nu reziști, cunoscând ce pitorească Țară avem și mărinimia poporului ei, să nu fii indignat de ce lepre fără intelect, fără inimă, fără rațiune au condus-o și o mână cu biciul la dezastru!

Ah! N-aș mai pleca din Bucureștiul iubit, a cărui Casă a

Parlamentarului mă atrage gravitațional, prin masivitatea ei prodigioasă de cancelarie a unui Mare Reich Român, îmi dă fiori de un fel de Dracula în mitologia anului 2500, când voiu fi un personagiu cu ceva demonie-n boi și-n gând, dar... deja simpaticuț, camarazi! Re-agreat. Poa' și pen' că *se va aduna între timp încă multă mare și inventivă cruzime, în istoria omului*... Ioi, în ăst Buharest, cu Park Carol II Herăstrău fundal, totuși cine stă acum – virtual – pe soclul suprem părăsit?... Găsi-va RO acel Conducător destoinic al viitorului ei Reich? Este el Sergiu Enache? E Alin Vișan? E Adelin Barosanu? O fi, oare, ubicuul prof Muhală Muistu?

– Este, este domnul... Zahei Avăcăressi, boule! Care a înțeles, primul între gărgăuni, că *guvernul trebuie să aibă milă de populație*.

– Așa-i, stăpâne preaiubit, dar eu socot că-i de a mea Datorie să-ți semnalez pentru NKVD că acest lunecos Horea Bratu, propagandist înrăit, „deportat“ de Miron Constantinescu și Andrei Jdanov în Birobidjan, de unde ar fi putut reveni prin Habarovsk în România încă din 1953, de nu s-ar fi cuplat p-acolo c-o Hanne Rossmann, zisă Amapola, o tovarășă cultă și ră de muscă, sau așa-i legenda, oricum, ea încă mai poartă veninul anilor de sclavie și evită să relateze acum, de la Geoagiu-Băi, telespectatorilor noștri, exact ce nu ți-e ție pe plac. Vai, tovarășe Stalin, raportez, torn: în piețoiul unde se defila măreț, în selectul cartier exclusivist pe vecie dat nomenclaturii, bandiții Marius Ghizdavu și Horea Bratu propun, în expoziția lor de Artă Monumentală Virtuală de la Paris, a se instala pe soclul dvs. cilindric, un CARAGIALE PLÂNGÂND. Că adică hihiliza bășcălia nu mai ține, dacă până la 10 Decembrie 1999, când răspunderea civilizării și-a asumat-o *uie* pentru România, în doar două cincinale de pluralism s-au acumulat mizerie și crimă și înapoiere cât în cinci de... totalitarism marxist, un sistem cu care azi sunt absolut de acord, deși era unul lent, mă-nțelegi, lent, mult prea lent!

– Tacă-ți fleanca! Sistemul era bun chiar lent. Dovadă că eu rămân Eroul eliberării Occidentului și creștinătății obosite. Iar Horea ăsta... 'Ai dom'le, mă lași? Dă-l în mă-sa! I-a slujit toată viața pe alții, *în loc să ia puterea*. E un prost.

– Mie, *de proști*, mi-i o frică de moarte, Stăpâne. Ei put a neant! La limită, mereu îmi vine să-i provoc, ca pușcăriașul ăla sictirit și pus pe caft.

– Afară la interval!

– Dă-o-n inhibiția mă-sii de angoasă și nu uita că Moartea schimbă de tot VALORILE! Prin Moarte, EU, de pildă, m-am dumirit că mai bine era să fiu preot. Sau Poet! Ca românul din gubernia unde l-au exilat pe Pușkin, – ca Alexie Mateevici ăla, da. Mi-era mai de folos astăzi, în Duh, decât să mă holbez, de lângă pielea lui Lenin, la cum *se târăște* prin reprezentanții ei Uniunea Sovietică Rusia, defilând... între un mausoleu și un supermarket cu importuri de lux...

Multe am mai auzit eu de la noul meu valet, nou fiindcă pe

mamelucul Abdul am bănuiala că l-a gâtuit la Kunțevo Dumitru-Iov Supeanu în 2 iulie 1941, după cum pe Abu Jaal, călăul meu preferat, mi l-a injectat cu stricnină doctorul Lecca la Ialta, între sosirea lui Dej pentru instructaj și sosirea liderilor plutocrației Roosevelt și Churchill, tot pentru instructaj, în cea mai frumoasă primăvară a vieții mele, la 1945, când puteam înregistra, drept „eroi pentru apărarea stalinismului“, douăzeci sau treizeci de milioane de cetățeni sovietici! Aș fi putut și patruzeci de milioane să arunc presei occidentalilor, oarecum ca „partidul de... împușcați“ al comuniștilor francezi, cifre gonflabile, dar mi s-ar fi întors corosiv agitația în contra propriei mele imagini, cum că *eu unde eram* de mi-au omorât românii și aliații lor atâția! Și iată peste ani, bolșevice Horea de la Cernica, că tot al dracu naționalist ai rămas, de te-ai înmormântat demonstrativ, *lângă unioniștii basarabeni*, dar și eu mi-am schimbat prin Moarte VALORILE, viule, parcă mai drag mi-e acuma, pur, decât să semnez niscai Liste de suflete moarte, vârâte sub ștampilă de Dzerjinski, Iagoda, Ejov, Beria, sau Hrușciov, sau de tovarășii români, ay, să mămbrac și eu decent, ca spilcuitul de Marius Ghizdavu, și să mă tot duuuc pe la Paris, călăuzit de noul meu codoș, care a mai fost la Opera Garnier. Impresionat fui și de Prokofiev, pe care l-aș ruga să mă ierte, murind noi simultan, că n-am înțeles trăinicia Artei și că ce CCCP am înălțat eu e perisabil ca Cancelaria micro-Reichului lui Ceaușescu, mega-izbă mișto, dar întinată de măgăriile ilegaliștilor, care au uneltit cominternist ruperea din România Mare a Basarabiei, Bucovinei, Balcicului, Ardealului și chiar a Banatului, care prin modelul său de conviețuire interetnică, era un precursor titoist al *uie*... Ah, Constituția URSS, *uie*-protocronist tocmită! Care poate că i-o bate *uie* p' americani la economie-tehnologie, însă la cultură-i buba hollywoodiană și, fără adaosul rus, totu-i ca o vegetariană mâncărică de post! Nu-i așa, vegane Adolf?

– Tovarășe Führer Iosif Vissarionovici, sunt deținutul bandit Horea Bratu, permiteți să raportez! Adică să vă întreb... Și-o vioară cântaaa... Ce ți-a plăcut, dom'le, atâta Prokofiev? Oare sămănătorismul ăla din *Petrică și Lupul*, adică Luminarea Poporului că e de înțeles și muzica cultă, așa mare pedagog poate doară numa' Bach, a cărui operă didactică, bine temperată sau nu, a devenit o *a cincea Evanghelie*, o cale de acces comod la spiritualitate a snobului rupt de suferințele norodului... Sau hihiliza și hăhăiala aproape românească te-o fi sedus, batjocorirea tradiției în simfonia aia compusă din cap, fără pian! Clasicismul ajungând de râs în postmodernitate, pentru că el <u>nu poate genera Tragicul decât cu om cu idealuri</u>, cu **viață orientată**, și nu au toți, cum observa cugetătorul alexandrin Ioil Borgiah, făcându-și să râdă cămilele, cu dinții lor mari și rari...

– Un om clasic, un om vulnerabil! zise valetul habilitat de la Casa Verde, ducând pe tremurânda-i labă stângă o tăviță cu marginea de placaj

pirogravată de un pionier din Zubalovo, iar pe-un mileu sta un pahar pântecos din plastic Rama, fost de margarină, din care aburea un ceai negru cu arome de fructe de pădure identice cu cele naturale, importat de prin Galiția noastră poloneză. Slăbiciunea omului cu ideal este că-i fricos pentru Opera lui, ajungând mai ușor de manipulat sau chiar de recrutat informator decât scepticul șmecher și neisprăvit!

– Nici *Petrică și Lupul*, nici *Clasica*! nu luă în seamă Stalin pălăvrăgeala senilului său valet. Ci *Război și Pace*, această operă în 13 scene a lui Prokofiev atât de seducătoare încât, ca gruzin neutru, am rămas perplex de efectul ei asupra elitelor... franceze, care aplaudă etern, la Garnier ca la Bolșoi, umilirea lui Napoleon și masacrarea diviziilor sale de către norodul lui Tolstoi! Era la a șaptezecea mea aniversare de când m-am născut om, bărbat, marxist și revoliuționer, în vecinătatea unui imperiu zguduit de contradicții antagoniste, care se rezolvă prin revoluții, și nu prin proteste ca al lui Eminescu, revoltat că la întoarcerea din Bulgaria, Țarul lua înapoi la 1878, României, Bugeacul. Păi, nu vă dădea, mă, Dobrogea, de care zic istoricii voștri bestsellari că nici nu vi se cuvenea? Maamă, ce aplaudau cucoanele alea! Numa' vipuri, de o obezitate rău temperată, de mă gândeam cum s-ar descurca ele doar cu scrumbii sărate, îndreptându-se la tăiat falnicii sequoia din plina de furnici taiga, atât de lirică, de seducătoare pe ecran, dar poate și turistic, dacă odată cu privatizarea s-ar găsi întreprinzători serioși care să aducă valută-n țară organizând picante sejururi, cu masă, baie și cazare în barăci identice cu cele ale Gulagului... Așa trebuie acționat în turism! Să facem așa, tovarăși, să urnim treaba și, pe urmă, vom reanaliza, aducând îmbunătățiri! Cum am mai spus, prostul nu moare, iar Tranziția îi o problemă de voință politică, deoarece tot ce are de plagiat șmecherul din capul Țării se reduce la a se uita la cum e în *uie* și cum nu e în Țara lui Pește prăjit, chit că există și interese externe, aventurieri proveniți, care ți se opun. Dar pentru a îndepărta aceste obstacole, democrația e ca un buldozer din cașcaval! Nu cu Satira și Umorul ajutăm poporul să învingă corupția, incompetența și nesimțirea, ci cu Securea și Toporul! (*Aplauze furtunoase și ovații? Huiduieli și fluierături?*)

– Hihiliza, chicoti bătrânul valet, e bună să critici codașii colectivului de oameni ai muncii, angajați udarnik într-o întrecere constructivă, o secție cu alta. Pentru persoanele vinovate din capul Țării, că au cârmit-o la dezastru și retrogradare, măsurile avăcăressiene nu pot fi decât cele care au dat roade bogate în anii treizeci, atât aplicate de securitatea germană, cât și perpetuu eficientizate de esesul din Uniune și apoi din țările bolșevizate. Aceste metode sunt: exterminarea unor categorii de dușmani ai poporului, decisivă fiind încadrarea în parametrii definitorii ai categoriei, nu vinovăția individuală! Apoi...

– Chiar și așa, lucrând categorial, interveni tacticos expertul suprem,

scapă destui bandiți, care să poarte anumite idei mai departe. De aceea, în viitor, trebuie acordată o mai mare atenție lagărelor, studiindu-se posibilitatea de a le mări rentabilitatea chiar printr-un standard de viață mai omenos, una din erorile noastre fiind *exploatarea primitivă a deținuților*, obligându-i doar la **muncă necalificată**, ceea ce a condus la un decalaj între totalitarismele noastre și plutocrația anglo-americană, care a știut să exploateze nu numai mușchii, ci și materia cenușie a acelor robi care n-aveau de vândut decât skilluri și sinteze intelectuale.

– Așa, reluă masterandul nazist, deci avem ca metode: exterminarea pe bază de liste, și fără procese care ori duc la macularea idealului de procedură europeană, ori la compromiterea ideii de justiție prin mușamalizarea jafurilor de miliarde și miliarde, formal acoperite cu acte, că doar ai – nu? – consilieri să-ți spună ce ține, ce nu, jurisconsulții plătiți din banii alegătorului de pe strada cu gunoaie, cu maidanezi și gropi de canal, care

– Vine apoi, smulse grăbit stăpânul vorba slugii de sub mustața albă, nevopsită ca sprâncenele, lagărul nou de azi, *lagărul reabilitat*, cu gestiune pe computer, adus la un nivel de trai compatibil cu o muncă mai productivă, folosind și capul, nu doar bicepșii. Apoi, așa cum ne învață marele Lenin, care l-a citit nu atât structuralist cât hermeneutic pe Marx, vine confiscarea averii delapidatorului și, reamintesc metodele din clasica Românie dejistă, inclusiv bogăția progeniturilor nimicindu-se, fiindcă nu se poate să nu fi știut familia de ce face tăticuțu și să nu fi profitat! Ba aș zice că, materialist istoric și științific privind lucrurile din înalta perspectivă la care te ridică a-ți baza execuțiile pe întreaga gândire progresistă a omenirii, *această persecutare a copiilor este esențială*! Eu am bănuiala că vechiul sistem cu admiterea la studii superioare pe bază de dosar de origine sănătoasă era un filtru inacceptabil de blând, care permitea tot felul de subterfugii, de la falsificarea autobiografiei, ascunzând ca la un telejurnal de teveu de stat fapte esențiale, până la pretinse promovări în nobila condiție umană a muncitorului și țăranului, prin așa zise stagii de muncă fizică pe șantiere, în fabrici, uzine și combinate sau pe ogoarele înfrățite. După care urma revenirea la studii superioare și, fiindcă la locul de muncă nu exista destulă conștiinciozitate sau competență la oamenii cu adevărat din popor, urma iar cocoțarea în funcții de decizie, unde acești pui de criminali incorigibili se ocupau tot de sabotaje, mîșlenie și spionaj. Trebuie curmat cu această aberație!

De astă dată, precizată deschis și aprobată de popor prin telegrame, faxuri, SMS-uri și mitinguri, vom da interdicție definitivă pentru puii de năpârci, de vipere, de vipuri, să mai calce într-o facultate de stat sau particulară.

– Asta nu e deajuns! lămuri consilierul cu o lucire de cuțit finlandez în ochii albaștri. Studiul meu de fezabilitate pentru Șerifu recomandă

progeniturilor marilor corupți și incompetenți din capul Țării, să-și mărturisească *din proprie inițiativă*, psihologilor și celorlalți specialiști ai noștri, păcatele, uneltirile, atât ale lor cât și ale părinților, ale altor rude, ale prietenilor și ale persoanelor cu ajutorul cărora au întreținut relații de natură afectivă sau erotică, sau ce cărți i-au inspirat, dacă detectorul de minciuni și alte sisteme de evaluare, computerizată, vor da recomandarea, încât acest tineret cu bube ar putea beneficia de reeducare chiar în sistemul lagărelor restructurate, îngăduindu-se până și cafenele vieneze cu Internet acelor Häftingi care vor avea o conduită de adevărat bandit cumințit.

– Totul depinde de voința politică tânără! tuși Iosif Vissarionovici Stalin, făcând să râgâie microfonul din cravată. Dacă Sergiu Enache sau Alin Vișan sau Oreste Bogza au nevoie de experiența noastră, atât eu cât și amicul meu austro-german, poate și alți experți de prin Asia, Africa, America...

– Doar o picătură, două, de sânge tânăr, poate chiar ombilical... Altă plată nici nu pretindem, pentru îndeplinirea cu sârguință și competență a funcției de consilier sau de comunicator...

– Deși, desigur, visăm...

– Reîncarnarea.

– Cucurrrrriggguuuu!

– Așa a strigat, în calitate de cocoș galic de pe Notre-Dame, vrăjitorul analist multicriterial Horea Bratu, în direct din studiourile noastre de la Strasbourg, particulare, comerciale, pe acțiuni, cu pachet majoritar deținut, vezi bine, de frații Ghizdavu! se rezemă de trunchiul unui măr văratic din Năpădeni scriitorul Căinaru, ținându-se cu mâinile de pântecul zguduit de râs, într-un fel amintind de popa Sică de la Ziduri, merele cu viermi cocându-se de timpuriu.

Către sfinția sa se rugau cei doi îndrăgostiți temeinic, pe baze intelectuale, să-i lege, ca pe găinile din papornită la piață, printr-o cununie restrânsă și strict secretă față de ambele perechi de socri cuscri, martori fiind nu Antistalin și Stalin, ci doar Marius Ghizdavu, farmacista Eliza Alexandrescu din Cornova și domnișoara Cristina Done, cea însărcinată de cumnatul ei doctor Lecca să-l îngrijească pe micul matematician Raul, în acea zonă de codru crezută cruțată de bombardamentele Aliaților și chiar de marile transformări bolșevizante, năvălite în țară prin breșa creată de sus în frontul rezistenței morale românești, tot așa cum ar debușa un mare lac de hidrocentrală peste sate inocente, la dinamitarea barajului în cadrul planului de măsuri impuse de tactica stalinistă a pământului pustiit, atât de aplaudată de progresiști, pentru că se referă la popoare simple, care îndură colonialist orice, sau cum ar sparge și invada hoardele de probleme ale Tranziției bolșevism-capitalism un text proiectat să încapă în el doar Războiul Sfânt, război nedrept desfășurat de fotograf Ghizdavu și de șef de secție Bratu de la Propagandă, în cârdășie cu reportera Leni Riefenstahl,

război strâmb împotriva pașnicei Uniuni Sovietice și aliaților ei, Imperiul Britanic și Statele Unite.

Nu, ceilalți pomi din livada Uranus a Glagovenilor nu erau mai puțin umezi între Brumărel și Brumar, iar luna, luna, parcă sprijinită pe un Bancorex din sticlă perfectă, total transparentă, abia răsărită, galbenă auriu ca un galben din vechimea boierească, transfera irizații argintii ca platina ramurilor înconjurătoare mărului, ales de subofițerul Căinaru și de mica pediatră Dora, drept moderator discret al conversației lor de după miezul dulce al nopții, când se fură merele din Rai.

– Nu trebuia să mă mai conduci! îi reproșă el duios, dar inima-i de general îi bătea puternic de emoția corespunzătoare la atât de înaltă considerație. Întoarce-te, că oricum dulăii s-au obișnuit să asocieze mirosul meu cu al tău, n-or să latre... Și chiar dacă vor voi să mă muște, am cizmele astea greu de străpuns. Până și glonțul lunetistei sovietice, anglo-american poate, a ricoșat pe luciul lor!

Vorbele lui nu interesau pe șarpe, în decorul cu plantație fructiferă nici îmbătrânită spre lugubru, cu cele frunze negre necăzute, cerate vag, ale gutuilor, dar nici atât de tânără ca în sinistre ramuri de prun cu aspră coajă, să nu poată atârna spânzurații, la ordinul vreunei comisii aliate de control de ocupație.

Fata mai ales nu era dispusă a mai tăia în patru firul evenimentelor. Săruta delicat gura de piatră a soldatului, dulce-amară mixând pulberi depuse de vânt pe drumuri basarabene, transnistrene, donbasiene, caucaziene sau volgogrădene. Ai fi zis că aplică reguli de conduită impuse de chirurgul Liviu Lecca la amputarea ambelor picioare ale unui tânăr plecat ca voluntar să apere Europa de primejdia bolșevică, neînțelegând că ea nu este chiar atât de mare, precât s-ar fi putut crede luând în serios materialele furnizate de Compartimentul Războiul Sfânt al Departamentului Galiția Mare, girat de Marius Ghizdavu la Direcția Moralul Populației, condusă de profesorul Horea Bratu la Ministerul Propagandei, cazat în uriașa și primejduita clădire din preajma Gării de Nord, țintă a tuturor piloților, atractivă prin volumul și albeața ei, cum va fi la un eventual conflict și Casa Parlamentarului „Nicolae Ceaușescu“, ridicată strivind tocmai rădăcinile acestui măr, Dora, șopti înfiorat băiatul Grig, zărind pe bunicul Chiril zâmbind satisfăcut, închinând pahar după pahar cu vânătorii ce-au doborât lupul din livadă, din inițiativa băiatului, a păsăricii și a pisicii, iar mai jos, spre smârcurile Dâmboviței, vântul clătina plete sure și bărbi și zdrențe ale dregătorilor înălțați în țepe.

Se gândi că este soldat. Adică un tânăr muritor ca un bătrân. Ar fi voit să-și facă datoria față de specie și de neam chiar în condiții ostășești. Fata Glagovenilor însă, nu cunoscuse decât produsele frontului, trupuri descompletate, schilodite, descompuse, nu frontul însuși, spargerea lui, refugiul, ocupația, foametea, teroarea, inversiunea valorilor, deportările,

epurarea bibliotecilor, muzeelor, siturilor și mentalităților.

Se mulțumi să o sărute blând, părintește.

9

Fără să poată să o convingă să se întoarcă abandonată în chilia de fetiță, ca să se culce pe cearșaful răvășit și pătat. Nereușită ce ar fi trebuit să-l pună pe gânduri, deoarece un romancier cu 1681 pagini în cap, importante pentru salvarea patriei, îndeosebi în Epoca Wash de după 2011, ar trebui să-și protejeze o minte limpede, fără complicații sentimentale sau pendinte de managementul familial, cu risc de sacrificarea Operei ca să-i ia apartament la copil.

Porniră, umbre argintii sub lună, prin orașul negru total de camuflaj, fără teamă de patrule, de neplăceri.

Soldat și romancier privit din Uranus, Grig ar fi voit un traseu pe străzile Puțul cu apă rece, Mihai Vodă, Arhivelor, Izvor, cu întoarcere prin Sapienței, Sfinții Apostoli, Bateriilor, Cazărmii, Militari, Pelerinilor, Puțul cu apă rece, în scopul de a medita la modul cum un artist, de forța și maturitatea răscoaptă a lui Marius Ghizdavu, figurează în bronz nemuritor și umed de toamnă, ce-ar trebui să pată, sub privirea rece, de inginer ce verifică o schelă, păduchii din capul Țării, nălțați la cincisprezece-douăzeci de metri deasupra amărâților, atât în timpul reformelor de tranziție ale regimului Arakceev, cât și pe durata tranziției de reformă a regimului Speranski, elementul de legătură fiind un conte Kociubei. Dar nepreavoind în nările-i fine hoit de om, fie el și hoț din capul țarii tras în țeapă, mica pediatră îl strânse imperativ de braț și îl trase peste maidane de un lirism nebun, către bogatul cartier Cotroceni, nu spre morga Facultății de Medicină, ci spre înalta siluetă a Bisericii Sfântul Elefterie, unde se închinară pruncului Iisus în zeghe și făcură jurământ de credință reciprocă, foarte necesar deja, și pentru el, și pentru ea, iar la pod, privind luna galbenă sfărâmată de ape brune, ezitară... S-o ia spre centru, pe Bulevardul Gheorghe Gheorghiu-Dej, sau spre Palatul Pionierilor Grădinii Botanice sponsorizate de aeronautica anglo-americană, adică pe Bulevardul Petru Groza. Ea nu avea, la acea oră astrală, treabă la facultate, iar primul avort, doctorul Lecca i-l provocase la Spitalul Brâncovenesc, azi decedat. Abia pe al doilea la Spitalul Militar. În schimb, avea el de vorbit, cu un tovarăș, chiar dis-de-dimineață, pe la gazetele din Sărindar.

Se înțeleseră din săruturi și mângâieri, cum dealtfel facem toți, după ce ne eliberăm de mizeriile trupești printre ciulini, ferindu-ne de niște trăgători de elită excelenți în camuflaj, parașutați fiindcă se prăbușea avionul peste seră și ficuși.

În dreptul Teatrului de Operă și Balet, pe care muncitorii și țăranii și-l doriseră, în aceeași arhitectură jdanovistă, pus în locul Bisericii și Spitalului Colțea, Grig încetini și povesti Dorei cum arată Opera din Odessa. Ca Opera din Paris-Viena, dar mai mică! Dacă vom pune noi românii laba pe Richter, Oistrah, Gilels, Riumina, Rostropovici și pe alți tineri virtuozi locali, am vorbit deja cu primarul Gherman Pântea să le creăm condiții românești superioare regal celor sovietice, încât ei să-și poată aduce, Dora, aportul la politica noastră culturală, inspirată de *Marea Recuperare*, a lui Iancu Noveanu, care prezice, cu un accent ușor polemic, că tot vom birui, împlini-se-va au ba Visul de Aur ghizdavian de a înfiripa Regele Mihai o Galiție Mare, de la Baltică la Pont, un imperiu pe ruinele iarăși a două Reichuri – ca în trecutul război, răpuse reciproc, după care anglo-americanii și francezii resuscitați le-au dat lovitura de grație, la care noi, ca singură Mare Putere plasată între doi giganți, vom aduce o contribuție majoră dând și-n unul, și-n altul, spre a ne lăți la maximum, cu misia civilizatorie uniți în inimi și-n simțiri.

Indiferent de deznodământul militar, datorința noastră este, ocupând Liovul și românizându-l, a da atenție problemelor Gaistului, adică să reducem eroic, printr-o procedură de urgență, și în mod conștient, decalajele cari ni mai despart de frații latini, privilegiați infatuați ce nimerind orbește în *fundătura experimentalistă, mercantilă și corectitudinară*, vor stagna cel puțin un secol, fără progrese notabile-n producerea Gaistului, și putem atunci profita ca să le-o tragem, să inversăm pe vecie ierarhiile canonice în materie de arta Mântuirii!

– În acest sens larg, șopti tandru Dora, Școala de vară de la Sonnenheim, Școala de Vară Clara Honig, oferă un premiu de una sută mii de dolari, cam cât la tenis, tânărului compozitor tupeist din Carpații Nordici, care se ia la întrecere cu Bach, în maniera epocii clasicului, în anul și burgul cutare...

– Prima laureată fiind previzibil clavecinista Clara, pardon, Isadora Morgenstern de la Basel, pentru vreo splendidă Fantezie și Fugă în RE minor...

Pe gazeta de perete stradală a Teatrului de Operă și Balet, era sub geam un afiș multicolor, că se dă udarnicilor policolora superproducție *Război și Pace*, în 13 tablouri, opus 91 al lui Serghei Prokofiev de după Marele Război pentru Apărarea Patriei și Stalinismului, pentru un public 1946 mai degrabă parizian. Până-n uliță se-auzeau aplauzele și ovațiile. Marius Ghizdavu chiar amintise ceva, în conferința virtuală de presă de la Samara pe Volga, povestită televizat din Strasbourg de Horea Bratu:

– Războiul din 1812, al lui Napoleon în Răsărit, nu a fost *un război de jaf și cotropire*, cum rezultă greșit din cum e înțeleasă această *operă*, care compară – evident din ordinul lui Stalin – pe marele personaj Napoleon, creat de contele Lev Tolstoi, cu micul aliat al lui Antonescu,

perdantul de Hitler.

– Nici vorbă de așa ceva! Intervenția marelui european corsican în Est avea rațiuni subtile, providențiale, inteligibile doar pentru Omul Galițian, nu și pentru acest public aiurit de final de mileniu, dintr-o zonă răsfățată a planetei, din acest Paris decadent și formalist, distrus ca mașinărie spirituală cel puțin cât Bucureștii, dacă-n 1936-1939 putu fi derutată de Frontul Popular al Dorotheei până și o personalitate creatoare ca a mea (!), evadată ticălos și păcătos din **stagiul Van Gogh**, de dăruire totală, până la **autocombustie**, în Balcicul cu mai multe cocoașe, al Reginei Maria și oarecum al lui Ioil Borgiah, stăpânul cămilelor.

Este astfel reiterat mereu mitul găunos al eliberării Europei Occidentale de sub jugul fascist, de către Stalin. Perfect adevărat! Dar mie-mi pare degenerescent Nordau să vezi aste cucoane filmul *Război și Pace* înghițindu-l ca pe-o Odă eroismului unui ciolovek sovietic ce-și apără... bunurile furate în 1939-1940, inclusiv... Galiția Mare, a mea, ocupată bolșevico-nazist de la Baltică la Pont!

Napoleon a fost prietenul străbunicului meu, marele logofăt Iordache Ghizdavu, de la care sfetnic a înțeles, la Tilsit, în 1807, că trebuie să facă acel război Rusiei din 1812, pentru că altfel va avea el curând cazacii la Paris, pe Sena.

Napoleon a fost și prietenul meu, deoarece a prăpădit cantități mari de sânge francez și de strânsură, pentru un unic scop, neechivoc anti-Kutuzov: *a împiedica Imperiul Țarist să rupă de la trupul sfânt al țării mele Basarabia*, pentru că pofta de a înghiți toată Galiția Mare vine mâncând!

Ori de câte ori acest insațiabil imperiu răsăritean ne va răpi Basarabia, se va pedepsi de la Dumnezeu și Zalmoxis cu mari necazuri, deznaționalizarea definitivă a acestui pământ nu prea liric, mai degrabă baladesc sadovenian, decât eminescian cum e Bucovina, a cărei risipă e semn că *niciodată nu vom mai avea un Eminescu*, repet, dezromânizarea acestor provincii sacre nu se poate iniția decât sub greu blestem, de la cuviosul Daniil Sihastrul și sfântul mare mucenic Ioan de la Cetatea Albă, răzbunarea Divină fiind brutală, disproporționată și ironică: să ai tu *resurse* teritoriale și umane pentru o civilizație ca Canada, și doar *realități* de consum jalnice, pe care le vedem că sunt pe la televiziuni, te ții de înarmări și războaie cu miză electorală, în loc să investești masiv în tehnologie...

Neroadă-i această naivitate a publicului de operă francez, care în prokofievianul *Război și Pace*, îl percepe pe, după consumul pastilei manipulatoare, pe marele lor Conducător, Napoleon, ca pe un fel de Hitleraș cotropitor, uitând, că războaiele împăratului nostru latin corsican, cu Imperiul Habsburgic și cu Imperiul Romanovilor, *s-au purtat doar pentru a ne restitui nouă, „francezilor“ carpato-ponto-danubieni, Basarabia*, respectiv Bucovina și Transilvania, Balcicul și Banatul, și

pustele de până-n Tisa, concret pentru mine Galiția de până dincolo de Prusia Orientală, pân' la Golful Finic și șoseaua care leagă pe mare Peterhoful, prin Kronstadt, de sălașul covergă al lui Lenin, impresia mea de artist bătrân, hm, eu vă spun așa profetic vedenia de la obraz ce-o să fie, deși ipoteze nu bricolez la firul ierbii! Că românii, evreii și polonezii Galiției Mari pot și vor domina sub Împăratul Mihai I planeta, ca Regina Victoria (Pobeda)! Adică nu mă interesează pe mine de ce, cum, naturală secetă, epizootie, cădere de meteorit, urcare de apă (tsunami), ciumă, implozie economică din cauza a prea mulți șefi incompetenți, deci gripă aviară, pestă porcină, boala vacilor nebune, vreun război epuizaaant, sau mai degrabă extenuarea, scârba de muncă, sfârșitul consumului crezut infinit, luciditatea axiologică că piața oferă mărfuri inconsistente, finala sinteză la analiză că *Fericirea stă în câteva cărți sau trăiri fundamentale*, în câteva sidiuri cu sanctus, un vraf de videocasete cinematecă, totul încăpând cu tine-n incinta aceluiași coșciug, iar de aici-șa, ai o pasivitate, un fatalism, un dolce farniente lehamite sau, concentrat ca pentru fleșă publicitară, un gând: dacă standardul de viață al Occidentului ar coborî, nu la nivelul marii crize interbelice 1929-1933, adică la mizerie cruntă, ci la condițiile de confort din, aleg la întâmplare un etalon filfizon, maoistul cubanez Mai 1968, atunci bărbații, dar și femeile emancipate, se vor costuma în soldați sau în călușari cu veste antiglonț nu pieptar, cu căști nu căciuli, și vor porni, cârmuiți de vreun Vójd sau altul, spre Galiția mea, rezolvând, prin nou-inventate noi forme de genocid, atât criza financiară cât și criza de la inimă și de la cap! Totul e instabil în jur.

Argumente?

Păi, ce argument mai groaznic vreți decât euforia ce v-a cuprins la Căderea Zidului Berlinului? Aclamând reunificarea Germaniei untului și cârnatului ca pe un simbol universal al... căderii bolșevismului, *când acest simbol, al începutului pe Neva și al sfârșitului pe Bega, era tocmai și numai Timișoara noastră*!

Nimeni n-a mai pus întrebare goebbelsiană, în acele clipe de euforie, ca de megashow, bine, să cadă Zidul, dar de ce dracu sta înfipt acest zid, de estetică hrușcioviană cubistă, în inima unei foste capitale culturale a Europei?

Nimeni n-a opus, ca pe un tunet de Hiroshimă, tămbălăului de la Berlin, această zeiască obiecțiune holocaustică, profund galițian de provocatoare.

Nimeni n-a putut intra masiv, audibil, pe mediile planetare de informare a gloatei, ca să reamintească un adevăr elementar: germanii și austriecii există după 8-9 Mai 1945 prin din *grația* rușilor, anglo-americanilor, românilor neobosiți care și-au continuat *Războiul Sfânt* spre Vest, francezilor și celorlalte forțe pornite cu energie asupra ciumei brune.

Pentru vina de a nu-și fi ținut bine în lesă proprii conducători turbați,

seminția germano-austriacă ar fi fost perfect justificat să fie nuielită la stroi, din ordinul vreunui coleric Alin Vișan sau melancolic Tristan Băluțeanu, până la ultimul prunc de sânge arian, în numele căruia nu numai se plănuise, ci se și pornise... soluționarea, pe principiul comuniștilor maghiari al salamului, felie cu felie, etnie cu etnie, a popoarelor Galiei Răsăritene, începând cu evreii, continuând cu slavii, după care urmau, fără niciun dubiu, acești români disprețuiți și azi ca indezirabili în Schengen, care criză abia de la 10 decembrie 1999, am eu impresia că *uie* va face Ea pentru Ei ceea ce n-a vrut să facă păduchernița din capul Țării, pe care același nebun de Șerif o vrea reeducată prin muncă silnică la infrastructura rutieră și feroviară, de la Balcic până la Strasbourg și Biarritz...

Mulțumesc însă, pe această cale, politicienilor occidentali conștienți că, acolo în Răsărit, la două ore de avion, mai există o Franță, Galiția Mare, o Galie întinsă de la Sankt Petersburg la Istanbul și chemată providențial la a umple, cu substanța unei vieți spirituale proprii, la flacăra totalitară paradoxal dilatată, formele fără fond etalate azi ca Gaist de Occidentul împotmolit într-un steril experimentalism, de care tocmai când mi-am dat și eu seama că nu mai are nimic de spus, s-a convenit la 23 august 1939 Războiul și m-am înturnat la Aura Lecca-n Galiția mea, să-mi îndeplinesc datoria de european complet, aceea de a lupta efectiv împotriva totalitarismului *ca atare,* nu numai împotriva totalitarismului îndulcit, nechezolat să-i rezist comod prin Cultură, spre propria mea plăcere!

Căci dacă eu galopam cu armăsarul El-Zorab și cu scutierul Codin, asistența tehnică fiindu-mi asigurată de Marin, spre Răsărit, ținta mea nu era nicidecum să aibă indirect cât mai mulți morți și răniți anglo-americanii, Virginico, așa cum i-a vârât în cap Emiliei doamna dirigintă de istorie! Eu mă jertfeam ca să-mi eliberez Basarabia, Cernăuții, Baia Mare și Balcicul, fără de care temelii, ca zugrav netalentat, de *geniu sintetic,* nici nu puteam concepe platforma de lansaj vertical a românismului ca fiind un monolit stabil, precum Coloanele Traian, Marc Aureliu și Brâncuși. Și mai osteneam în contra bolșevismului – pe care noi românii și trufașii noștri vecini de la nord, polonezii, îl cunoșteam mai bine decât oricari alții – pentru că cele două mari țări ale noastre, pe atunci cu graniță comună, constituiau Cordonul Sanitar, pavăza care să permită Occidentului să asimileze, în acei ani, spre Atlantic, modul de viață american cu jazz cu tot, iar pe Axa Roma-Berlin, să testeze simultan o formă de totalitarism muncitoresc-țărănesc, deci cumva leninist, dar nu așa deformat ca al lui Stalin, care a distrus și Gaistul și NEP-ul, adică Noua Economie de Piață, ce-ar fi permis măcar clasei de mijloc *un trai decent*, vasăzică asezonat cu cheltuieli pe cărți, concerte, cinematecă, muzee, călătorii.... Însuși tovarășul Hitler, la Berdicev, cocoțându-se cu mine-n carpen, susținea că Reichul năzuia spre adâncirea democrației! Treabă care, vai, mă interesează acum, ca *istoric*, și nu mă interesa atunci ca *fotograf,* când șeful

meu de la Ministerul Propagandei, profesorul de strategie de la Școala de Război, generalul comunist Horea Bratu, îmi prezentase situația frontului după șase săptămâni de la declanșarea conflagrației dintre cele două totalitarisme muncitorești, ca fiind strivitor favorabilă proletarilor naziști.

Nu prea știa nimeni, după această Deschidere net favorabilă, mai mult cu calul decât cu tancul, ce strategie va aplica Hitler ca să câștige partida în Jocul de Mijloc, evitând un îndelungat Final, în care Stalin ar fi putut să-și transforme pionii în dame, cu o superioritate materială și pozițională horror, decisivă, cu niște consecințe catastrofale pentru noi românii, incluzându-ne Țara în Uniune și deportând cu plăcere anumite categorii de intelectuali în nordul Baikalului, aducând în schimb activiști de pe-acolo și implementând în RPR, cu fonduri europene, întreg pachetul de măsuri de bolșevizare iremediabilă bine-cunoscut.

Altfel zis, dacă Misiunea pe lângă Stalin, la Кýнцевская дáча pentru ciuperci, și în zmeuriș la Zubalovo, pentru gem de coacăze negre cu zahăr gelifiant, a celor patru radicali, Mișu Focșăneanu, Stelică Dabija, Petrache Hulpe și Mitică Supeanu, năzuia a convinge Moscova că Războiul nostru Sfânt e doar unul simbolic, de onoare, în sensul în care vreun cărăuș român odinioară, biciuit de vreun turc, rus, austriac, grec, armean, maghiar sau alt negustor, cu obidă va fi îndrăznit *a înjura și blestema*, odată rămas singur la Ghergani, adică noi la 1941 reacționăm la invazia Molotov din vara lui 1940 în Basarabia și Bucovina doar așă, ca sî ni aflăm în triabă, fiindcă la 1990-1992, și cu atât mai puțin în anul anti-Eminescu 1998, oricum nu va exista Mișcare Unionistă în România, *Autoelitei fiindu-i pohui de Basarabia!* Mă refer în peisajele mele nonfigurative la un stejar în furtună cu rădăcinile udate și de sângele românesc vărsat în Războiul Sfânt până-n Volga, Caucaz și Ialta, apoi până-n Tatra. N-a existat voință de unire nici la răzășii kolhoznici basarabeni, nici la insectele nesățioase din capul României postceaușiste. Iar Occidentul, bucuria lui că ne-au mancurtizat rușii! A scăpat de mancurcomplicații. În schimb, misiunea mea de artist pe lângă pictorul Hi, la Berdicev, în carpenul sur, țintea a evita cealaltă primejdie totalitară pentru Neamul Românesc, legată de *o prea categorică victorie germană asupra slavilor*: mașina lui de exterminare, de la statisticieni până la ultimul securist SS de crematoriu Cenușa, suprarodată din Polonia la Ural și la Marea Caspică, de îndată ce călăii ei ar fi acuzat, la Reichskanzlei, criza de... materie primă, de îndată s-ar fi orientat toată Fiara către noi, puturoșii galițienii sudici, nimicind revanșard tot ce-ar fi putut fi amintire heterogenă, în memoria imperială a fudulului austriac Hi, neant atunci toate acele triburi care, îmbrățișând cu inconștiență Principiul Naționalităților, – cehoslovaci, polonezi, unguri, evrei, iugoslavi, români, bulgari, greci – restrânseseră gloriosul Imperiu Habsburgic la o mică Austrie cenușie, cu socialism marxist obraznic, ușor de convertit în bolșevism sau nazism de o mână de conspiratori, cinici, îndrăzneți și fără

inhibiții la vărsarea de sânge.

Iacă dar, dragi compatrioți, de ce, la Odessa, după pacificare, am analizat de sute de ori, cu generalul de propagandă Horea Bratu și cu domnișoara pediatră Dora Căinaru, situația noastră la Răsărit, găsind-o de natură a ne îngrijora, ca intelectuali civici măcar, pe puțin tot atât cât pe Maniu, liderul de atunci al PNȚ-Borviz, sau pe Brătianu, de la gloriosul atunci PNL-Parizer, rămas făuritor al României Regale Mari, – căci un PSD-Zeamă-de-varză, care să prevestească apariția grupărilor feseniste, un Titel Petrescu a înființat abia postbelic sub ruși, bazându-se pe noile idei reacționar-egalitare aduse-n țară de tancurile Aliaților și pe prudența elementară a godacului politic de a nu intra chiar în gura lupului vânat de mari haite de vânători. La comuniști, nu te primește că ești cărturar, iar la liberalo-țărăniști e pericol să ajungi la Sighet sau la Galați și, în funcție de urnirea Cortinei de Fier – indiferent dacă spre Atlantic sau spre Galiția! – să te mute în tundră, să-ți pască renii lichenii de pe hoit, sau în acele bolgii ale Gulagului, proiectate și administrate de marele călău care se zice pe forumuri că a fost Varlam Șalamov, născocitor al sistemului brigăzilor și comandantul marilor lagăre căutătoare de aur Magadan și Kolîma, deștepților! Nu-i așa, telespectatorule? Sau Soljenițîn, turnătorul fără talent, care a inventat exploatarea zek-ului ca sclav furnizor de plusvaloare maximă, inclusiv în institutele de cercetare secretizate de Căgăbău la Marfino, Măgurele, Dubna și Șarașka!

Mi-era în carpen o teamă de încărunțeam, ca nu cumva Hi să își continue, după contactele cu statmajoriștii români, campania de vară Nord spre Leningrad și Moscova, înzecindu-i virulența prin două măsuri evidente pentru orice cap sănătos de manager eficient: mai întâi, să dea drumul la o propagandă CREDIBILĂ, că scopul războiului purtat de germani, de ai noștri, de finlandezi și de alți idealiști, este *Eliberarea Popoarelor* galițiene, caucaziene, și a rușilor înșiși, **de sub jugul sovietic**, urmând ca muncitorii, țăranii și funcționarii să plebisciteze dacă aduc Țarismul înapoi sau optează pentru o democrație de inspirație americană. Pe urmă, drept garanție a răsturnării stalinismului, să se înarmeze milioanele de prizonieri și, încadrându-i de trupe germane, să se despăducheze, vorba lui Oreste Bogza, administrația aia pretins proletară, până la Ural, la Baikal și la Strâmtoarea Bering, la capul Dejnev!

Eu știam de la tata că, pentru o Românie fără Franță deplin întremată, prăbușirea prietenilor noștri ruși de la Răsărit însemna, ca și în 1917, o mare nenorocire, deoarece ne punea Țara la cheremul Germaniei și Italiei Diktatului bestial de la Viena, existând mari șanse ca viitorul prorocit de Molotov și de propaganda radio anglo-americană, să se adeverească: românii, bulgarii, iugoslavii și ungurii să ia drumul Siberiei, pentru a se instaura prin Vertreibung, pe aceste mozaicate caucazian ținuturi balcanice, *o confederație de landuri pur germane,* conform visului cum

Volga fluviu rusesc, așa Donau, fluviu arian!

Tot eu consultasem, însă, prognoza lui Iancu Noveanu, că Neamul Românesc nu poate părăsi scena Istoriei înainte de a fi adus Omenirii *contribuții spirituale* comparabile, calitativ și cantitativ, cu ale italienilor, spaniolilor și francezilor! Și mai îmbrățișasem pe-atunci doctrina teologului Atanasie Damian, din *Fiica Risipitoare*, că trecutul nostru cam subțire ca Gaist este doar o garanție de granit că vom avea un Viitor de Aur, deoarece toate probele și indiciile converg spre concluzia că, din punct de vedere al sufletului și minții, noi nu suntem cu nimic mai prejos decât celelalte popoare din Vest, care tocmai și-au terminat discursul, acum venind la cuvânt noi românii și latino-americanii!

De fapt, eu, Marius Ghizdavu, artist și cugetător alsacian de origine română, împingând pe confratele Hi să-și piardă mințile, am salvat Moscova și Leningradul, deci însuși regimul sovietic, de la o prăbușire prematură, extrem de periculoasă pentru Homosap, dată fiind virulența minciunii comuniste, încă necompromise economic la pântece, – acolo test, la capacitatea de a-i da omului ce roade, verificându-se toate orânduirile, altfel leninismul rămânea Visul de Aur!

– Cum... Cum ai salvat tu comunismul ca să poată fi totuși testat?

– Cum? Simplu! L-am intoxicat pe Hitler, fără să vreau, cu trei gălușți, atât de bine adecvate firii lui, pregătite parcă de marele psiholog Horea Bratu, încât era imposibil să nu le-nghită, ba încă să ajungă și să mă asigure de... prietenia lui eternă și de sprijin, pile, la Concursul ce se va ține pentru decorarea Casei Brune de la München și, aici la Strasbourg, Catedrala, reamenajare în spiritul greoi al noii religii naziste în curs de înfiripare. Chiar m-a sondat naiv dacă pot anticipa culoarea aerului, când vitraliile ar primi o infuzie de alb, roșu, negru cu zvastici! Da, cam așa, prima sugestie fiind că, după informațiile deținute de unchiul meu, ex-senatorul Alecu Ghizdavu cel căsătorit cu o Amelia Șaraga, aleasă cu ceva sânge greco-balcanic, ba și puțin semit, din considerente de recoltare a informațiilor din cercuri cât mai largi și mai diverse... Domnule Hitler, i-am zis contrariat, s-ar părea că marxiștii au avut Armatele Roșii amplasate în Galiția mea, pe poziții ultraofensive, derivate din dogma cominternistă că aceste trupe muncitoresc-țărănești trebuie conduse de politruci instruiți *să bolșevizeze* pe vecini, așteptate cu drag și speranțe de trai bun, nomenclaturist, de intelectualitatea recrutată arvunită cu ani buni în urmă, până pe Sena, Tibru și Tamisa, ahtiată după un trai... decent, adică burghez, dar fără muncă burgheză!

– Chiar se putea anticipa acest joc perfid al Cominternului? a tresărit el.

Ne luasem cu vorba și eu însumi, de emoție, uitasem conversațiile germane cu Molotov, să adere la Pactul Anticomintern, după eșecul rușinos al lui Goering în misiunea lui, care era *nimicirea aviației engleze*, nu o

imbecilă terorizare prin bombardament a populației Londrei, să fotografieze Lee Miller ruinele!

Era-n noiembrie 1940, ascultam Brahms, când Vójdiul nostru Antonescu a vizitat Berlinul, Insula cu muzeele ei. Decât de dosarele Școlilor de pictură de la Balcic și Baia Mare, mi s-a părut că nomenclatura nazistă era năucită și interesată mai degrabă de cererile enigmatice ale lui Molotov, pornit să facă un mișto crunt de Berlin, ca de o *cetate asediată* de aviația britanică ce penetra ca prin brânză apărarea fostului mare pilot Goering. Impresia mea a rămas că Reichul a reconstituit și a reținut, totuși, pretențiile Cominternului ca fiind orientate câș și imediat asupra Pontului Stâng, cu tot cu Odessa, Cetatea Albă, Vâlcov, Doi Mai, Vama Veche, Cavarna, Balcic, Ecrene, Varna, Burgas, Istanbul, și Troia poate... Iar azi nu mai am această părere, că Wehrmachtul ar fi ghicit sarcinile privind bolșevizarea Occidentului, trasate de Comintern lui Stalin, Armatei Roșii și Securității sovietice! Deci Mișu Focșăneanu, Stelică Dabija, Petrache Hulpe și Mitică Supeanu *erau ași ai spionajului*, față de... amatorii aliatului nostru...

În Sinteza elaborată de unchiul meu, Alecu Șaraga, se admite că Lovitura Principală, pe care în cel mai stalinist secret o pregăteau generalii Kremlinului, în 22 iunie 1941, când grație hotărârii înțelepte a românilor, germanilor și finlandezilor, s-a pornit preventiv Războiul Sfânt, era orientată devastator asupra Prutului nostru, cu o bifurcație la Nămoloasa, o săgeată mergând spre Balcic, iar alta pe la Buzău, Vălenii de Munte, Ziduri-Pribegi, Târgu Jiu, Vârșeț, spre Belgrad și Split.

– Trebuie plesniți peste mordă, interveni Theo de la Santa Diana din Golful Pacificului, toți istoricii miștocari, năimiți să ne vitrioleze că noi ne-am culca pe laurii unor victorii facile, asupra unor armate sovietice sudice de mâna a doua!

– Am s-o și fac! promise Marius fratelui finanțator. Misiunea grosului trupelor germane în Galiția Mare, de la Cernăuți la Vilnius și la Helsinki, i-am zis Führerului, a fost și e doar de... supraveghere a granițelor. Elita ciocănarilor și colhoznicilor, *greul războiului*, toată gloria, mai toate tancurile și katiușele, epopeea, le avem noi românii asupra noastră, în flancul sudic antonescian, singurul mișcător, ce va progresa într-adevăr până în Caucaz și la Volga!

Era, bineînțeles o ipoteză, *un caz*, la care el se și gândise în insomniile sale, nu mai puțin frecvente decât ale lui Stalin, ale lui Cioran sau ale mele. A mușcat cu lăcomie din această nadă, și atunci Europa Occidentală, cu Statele Unite cu tot, ar trebui să-mi fie mie recunoscătoare, erau salvate! Iar pentru că-s bătrân și voi muri curând, cer să se-ndrepte valul de Recunoștință spre Țara mea și spre galițienii mei, de la Insula Șerpilor pân' la Liov, Kronstadt, Tilsit și Dorpat!

– Tovarășul Hitler, domnilor, totuși nu mă voi lăuda c-a fost atât de

naiv să reacționeze doar pentru că i-am prezentat EEEU, într-o lumină perfect plastică, de la artist la artist, fantasma unei Super-Armate Roșii chitite anti-Românism.

Eu n-am procedat decât pe o bază primitivă, profund balcanică, maieutică, ideea fatală se afla în chiar austriacul lui creieraș și nu m-am opintit decât ca să i-o scot din ilegalitatea în care o aruncase extrem de exigentul lui Supraeu.

Cred că decisiv a fost trucul că m-am folosit de numele consilierului aulic Alecu Ghizdavu, unul din puținii contemporani care cunoștea realitățile sovietice aproape cât Beria, da, cât Beria sau Jukov, că bietul Stalin, poate într-o măsură mai mare decât însuși Hitler, își cam visa lagărul într-o manieră comparabilă cu a junelui de azi, cumu-i Lumea, conectat interactiv la o Realitate Virtuală din care lipsește, de pildă, plăcerea de a fi influențat pozitiv, sub Ceaușescu, de către un agent filosof propagandist, cum că *există nechezol* la noi fiindcă avem numeroase personalități cărora le place tare tare *să-l bea în loc de cafea-cafea*, care nu există!

Așa se explică, așa, că i-am întărit o pornire din el, teribila cotitură a Războiului Sfânt după Berdicev! De unde, până-n 6 august 1941, de Pobreajen, tăvălugul german mergea de la vest către est, deodată, și fără nicio explicație din arsenalul metodologic al istoricilor militari, astă furtună de oțel își schimbă din senin direcția, alegând una exact perpendiculară primeia, de la nord cam către sud, depărtându-se de Leningrad și amânând spulberarea Moscovei, cu tot cu posibila, epocala, ocaziune de capturare a arhivelor Cominternului și Căgăbăului în autenticitatea lor, iară nu pieptănate, rase sau revopsite, mersi, cum trebuie să se fi prelucrat deja până acum complet, după observarea dezastrului suferit la Nürnberg de celălalt totalitarism *tocmai pentru că n-a știut să își epureze documentele*, zi de zi, ceas de ceas și mort cu mort în proporții de masă!

Așa s-a ajuns până-n toamnă ca blindatele naziste să caute prin Ucraina o super-armată fantomă, alte două argumente ale mele jucând un rol minor, dar meritând a fi măcar reamintite. Primul, că distrugerea statului ciocănarilor și colhoznicilor conduși de politruci trebuie încheiată cu cheltuieli militare minime, pentru că, sub un pretext sau altul, plutocrația americană nu se va abține să nu tragă toate foloasele din această mare sfâșiere intraeuropeană și va încerca iar să vină, ca în 1917-1918, pe teatrele noastre de luptă, ceea ce însemna că existau și metode subtile de a-l constrânge pe Stalin să se predea românilor, cu arhive cu tot, noua strategie fiind predominant una a luptei pentru resurse: dacă luăm Kremlinului grânarul ucraineano-caucazian, plus rezervele de cărbune, fier, petrol din sud, tăindu-i și aprovizionările la Stalingrad, pe Volga, și comunicațiile cu un Iran vulnerabil la un atac englez, se ajunge tot la *capitularea necondiționată* a Cominternului. Iar al doilea argument al meu

s-a bazat pe elementare slăbiciuni omenești. Se știe că flancul sudic al marelui front al Civilizației Europene în contra barbariei bolșevice, adică zona cea mai activă, spre deosebire de latura statică, nordică, finlandeză, a lui Mannerheim, avea drept comandant de căpetenie pe Conducătorul Statului nostru, domnul general Antonescu! I-am vorbit Führerului de calitățile militare ale acestui prieten de familie, de toba de tinichea pe care, copil orfan, mi-a dăruit-o consolator la Iași, de intențiile ce avea de a feri România de orice surprize aeriene dinspre ruși, ceea ce însemna a înfige lancea Tricolorului nostru la Odessa și la Ialta, în Crimeia, peninsula portavion fioros îndreptat împotriva țării mele. L-am făcut pe Hi gelos, iar când, după ce a fost decorat la Berdicev, Antonescu a vorbit tocmai de astfel de preocupări la flancul sudic al frontului, este evident că firea sa labil-austriacă, sensibilă la extrem, l-a împins la a se preocupa ceva mai atent de cele ce se întâmplă în aceste ținuturi, implicându-se personal tot mai pasionat, până la a nu mai lăsa pe nimeni să se joace cu harta lui cu stegulețe, ajungând la un moment dat să-și asume greaua sarcină de comandant efectiv al tuturor trupelor de uscat!

Așa am salvat eu, Marius Ghizdavu, Moscova și Leningradul, însăși Armata Roșie, de la o prăbușire definitivă, creând premisele materiale obiective, pentru eliberarea ulterioară a Occidentului de sub oribila cizmă nazistă.

EU am făcut asta. Un român, astăzi *mâncător de lebede* în Alsacia!

Iată de ce m-am hotărât să țin această conferință de presă, prilejuită de Expoziția artiștilor vizuali Andrei Hurmuzacov și Hans Morgenstern: pentru ca Europa să fie tot atât de exemplară în mărinimie și gratitudine, continuând să ajute poporul meu, în grelele încercări prin care trece din vina nechemaților care s-au cocoțat în capul Țării și, așa cum a arătat megaeseistul Sergiu Enache, manifestă tendința, după ce din punct de vedere financiar, dar nu și ca mentalitate, acești paraziți, au penetrat în *uie*, adică maxim 10 % din populație, acum țipă cică să vină după ei și restul electoratului dacă își permite și să nu mai ceară leneșii mereu de la Stat să le rezolve necesitățile elementare, fiind însă evident, după mine, că prognoza coborârii de pe Muntele Prosperității și Descălecării a celor aleși unul din zece, ca *să re-întemeieze poporul român*, pe măsură ce se îngroapă vârstnica mare majoritate pasivă visceral, incompetentă și fatalistă, o mai depinde și de marile puteri, și de cum o da Dumnezeu.

10

Dora se așeză obosită, ca o cerșetoare, pe treptele de marmură ale

restaurantului Delta Dunării, ale cărui forme rotunjite chiar sugerau ceva de vaporaș în centrul Capitalei, eșuat după un mic potop. Trecuseră pe Bulevardul Elisabeta de Librăria Alcalay, fără a zăbovi la cărți, și nu ajunseseră în dreptul Librăriei Cartea Românească, prima urmând a-și calchia după a doua un nume ușor memorabil, Librăria Cartea Rusă, iar cea de la Romarta Copiilor, deoarece la etaj expusese cândva însuși Voicu Ghizdavu niște pânze ale copilului supradotat Marius, a fost bombardată și nimicită complet, în august 1944, din ordinul expres al Führerului răzbunător, care abia atunci a înțeles că nu întâmplător a fost amăgit cu trei ani în urmă, la Berdicev, să-și risipească forțele pe frontul rus nu în Nordul elitelor, ci în Sudul eterogen, căutând el o super-armată fantomă. Însă grupul de patrioți români aciuat la Ministerul Propagandei de lângă Gară, devenit ulterior Minister al Autostrăzilor și al părăsirii rețelei feroviare, a binemeritat de la patrie: a lucrat cu folos la slăbirea mașinii de război hitleriste, îndeplinind cu cinste rolul nostru aici, de santinelă a Occidentului și de trupe de desant parașutate în spatele inamicului german, căci potențialul rusesc, deși îndestulător, are mereu cusurul de a nu fi tocmai sigur.

– Ar mai fi lucrat ei, spionii galițieni de la greci la finlandezi, tot așa și dacă știau că anglo-americanii vor lepăda popoarele răsăritene, arendașului Stalin, pe atâtica timp cât Cominternul acaparator e în stare a le stăpâni? Pe unele vidându-le parțial, pe altele pustiindu-le până-n profunzimile sufletului și aducându-le la o degenerare poate ireversibilă, în funcție de polițele ce vor fi de plătit fiecăruia, leninist... Istoria neavând a vorbi despre dispariția unui miracol istoric, Poporul Român, decât cu o nepăsare înțeleaptă, cum despre nimicirea cartaginezilor de către puternicul Imperiu Roman!

– Nu știu cum Marius, nu știu Iancu Noveanu, nu știu Atanasie Damian, Horea Bratu, alții, Mircea Focșăneanu și toți ceilalți, cum vedeau! se așeză și tânărul scriitor de 1681 pagini pe trepte, mirat de cât de excitant era mirosul lor organic, putrid, ca de spălătură de pește. Eu însă, ca basarabean, aș fi voit o victorie germană completă! Și asta, chiar dacă după eroica luare a Odessei noastre, oraș martir, m-am conformat indicațiilor primite de la Legația Americană: eu Bugul nu-l trec, Dora! Rămân cu tine, îmi aranjez balcanic *să rămân*, fac pe tebecistul, îmi tai un crac, doi, orice, dar rămân în Cișmigiu și scriu într-o frenezie ca a ultimilor ani **Van Gogh**, asupra cărora i-a atras atenția Ioil Borgiah lui Marius!

– Bine, dar îți dai seama ce ar însemna ordinea nazistă...

– Hă-hă! făcu într-un mod canin Grig. Totalitarismul ăsta rasist este mult mai plăpând decât ăla marxist! Nu cunosc atentat serios contra lui Stalin sau a altui conducător bolșevic. Cunosc suficiente împotriva lui Hitler. Câtă vreme el menține o economie aproape de piață, cu producători de mărfuri burghezi sau fermieri... Sub bolșevici, dimpotrivă, nu mai ai

decât proletari, a căror forță de muncă și de gândire este naționalizată marxist-leninist-maoist pe vecie.

O Europă nazistă s-ar autoelibera în cincisprezece-douăzeci de ani, în vreme ce uneia bolșevizate o jumătate de veac i-ar fi prea puțin.

După nazism, viața intelectuală renaște, ca o pădure după incendiu, pe când după bolșevism, nu prea mai ai cu cine, pentru că Gaistul a fost distrus cu adevărat științific, s-au extras cu cleștele călăului rădăcinile, semințele s-au otrăvit, terenul s-a calcinat pietrificat. Jocul democratic și filosofic se va mima atunci cu niște pui de nomenclaturiști sau cu veleitari căpiați, care se uită în toate direcțiile căutând să discearnă gde Vojd unde e Stăpânul, eventual ce stat străin al aventurierilor îi va finanța ca cenzori sau propagandiști, în locul celui român, care din perspectivă interloapă n-are nevoie de școale și tembeliziuni bune, de muzee, biblioteci, săli de expoziții, de bal sau de concert, în genere de industrii culturale, de Luminarea Popooorului. Sus vei avea spectacolul păduchilor moliilor viermilor acarienilor cocoțați în capul cel frumos al Țării. Iar imediat sub, te va scârbi, de să urli, Recitalul *nechezolilor*, al înlocuitorilor de intelectuali, recrutați din *refuzații la export* ca să facă ei, în țara pustiită, coruptă și analfabetă, pe activiștii cei mai democrați și pe avertizorii de derapaje.

Ca să nu mai vorbesc de anumite zone complet ruinate, ai căror oameni nu le mai pot pune pe picioare decât cu masive investiții străine, strict controlate din exterior, că altfel se deturnează fondurile, nu se isprăvește nimica, totul e supt de gușterii din capul Țării și de coropișnițele locale. Noi românii am ajuns la 2011 în situațiunea de să ne civilizeze alții, cu forța, ca pe canibalii din nu ș' ce mare insulă din sud-estul Asiei, care vor fi consumat, barbecue sau șașlîk, o grămadă de parașutiști sau aterizați forțat. Din ambele tabere!...

Sărutată, Dora izbucni într-un râs de fetiță la circ. Așa de bine imita Grig, mare prozator, când vorba Ghizdavului, când pe-a lui Noveanu, când retorica mai tinerilor șacali Sergiu Enache, Oreste Bogza, Tristan Băluțeanu și Alin Vișan, situația fiind însă foarte gravă și neplăcută, în toți anii menționați.

Pe Calea Victoriei, dinspre Teatrul Regina Maria, fost de Operetă și demolat de antropofagii roșii cu ștrand cu tot, pe lângă Miliția Capitalei adică Direcțiile Securității de după magazinul Victoriei Pobedei asupra Galeries Lafayette, all inclusive Direcția a Șaptea, Literatură și Arte, treceau huruiau care blindate de luptă spre Palat, germane, scoase din cazărmi de Hitler și trimise la Președinția Consiliului de Miniștri, în Piața Victoriei, ca să-și arate solidaritatea cu generalul Antonescu, pe care voiau să-l dea jos legiunile Caporalului Sima, cele penetrate adânc și excitant de spionajul sovietic.

Dinspre Cetatea Voluntărească, unde e bazarul musulmano-

chinezesc La Europa, veneau pe Colentina, pe la Obor, pe Moșilor, pe la Piața Rosetti, ducându-se în jos pe lângă Cișmigiu, în Giulești și apoi, peste Podul Grant de fier, direct la Antipa și în Parcul Filipescu spre Palatul Elisabeta și Muzeul Satului și Hipodrom, mai multe Armate Roșii de care de luptă T-34, cu muniție pe țeava tunurilor, într-un zgomot de șenile infernal, scopul fiind a-l proteja cu tancurile pe avocatul Vîșinski de vreo acțiune nesăbuită a Regelui Mihai, ca și pe domnii în frac cu joben Petru Groza și Gheorghiu-Dej, însărcinați de Dimitrov, Kolarov și Rakovski de la Comintern să creeze Anei Pauker și lui Bodnăraș acea liniște esențială pentru Inversiunea Valorilor la un popor miștocar, organizând cu dansuri abolirea Monarhiei și fuziunea prin absorbție a Bisericii Greco-Catolice în BOR, ceea ce stare de fapt fără ombilic occidental poate asigura Țării vulgaritate în toate, quasi-analfabetism, nesimțire, înapoiere și pe-o mie de ani.

În fine, pe Magheru, dinspre Hala Unirii, veneau în forță, scârțâind îngrozitor din pneuri la rondul cu statuia lui Ion C. Brătianu, ca și în Piața Romană la monumentul unionistului Take Ionescu, Leonido, și apoi al polițistului Vasile Lascăr, taburi peste taburi, ca să intimideze să plece (Afară) Tineretul ieșit să-l dea jos pe Ceaușescu fără a întocmi liste, ca la coadă nocturnă pensionară la cărniță, cu cine care a stat, și fără a se întreba asupra procedurilor de a identifica în caz de Victorie, am învins, dintre-ai noștri, dintre noi, printre noi, care câți turnător era trimis să se infiltreze doar ca să ne identifice sau măcar să raporteze ce intenții avem, până la ce oră mai stăm și, mâine, dacă mai venim.

De aici, din nefacerea listelor rezultând paradoxul că care a fost infiltrat să ginească, pe urmă s-a autodeclarat mai martir ca toți martirii la un loc și s-a coalizat similarilor, cu gură mare și portofel cât un bagaj de cală...

Fruntea lui Grig era fierbinte ca o gură de tun. Dora îl constrânse cu un nesfârșit sărut să tacă, să tacă... Era în huruitul blindatelor apucată de pofte irepresibile, între care și aceea de a se iubi cu scriitorul pe treptele restaurantului pescăresc, ale căror miresme nu se așteptase să concureze feromonal pe ale florăriei grădinii cu magnolii din Uranus, evocând ghirlandele de roze și de la părinți, și de la vecini. Ar fi dorit să-l răsplătească în mod cât mai original și de neuitat pe acest Grig ce delira de fericire, pentru două motive: unu, că se întorsese din război, la ea (каким ты был таким ты и остался), și doi, că obținuse de la Lugoj, de la bătrânii lui, avizul favorabil pentru mariaj, inginerul cel hapsân, Nae Căinaru, dând în scris, bucuros că-i teafăr feciorul dup-o bătălie cu dublu risc, de moarte și de prizonierat, asigurare privind binecuvântarea părintească la cununia proiectată a se derula într-un loc ferit de bombardamente, la cetatea Zidurile, numai că acum, și de asta se simțea ea vinovată și voia să-i creeze lui amintiri perene postmortem, iaca refuzau ai ei să le dea viza, mezelarul

cel cărpănos, Leonida Glagoveanu, cerând un răgaz de un an, o lună și o zi, în scopul declarat de a le testa fiabilitatea garniturii de sentimente maritale, în realitate sperând, poate inconștient, că poate crapă pe front acest excelent prozator est-european, autorul unei polilogii de 1681 pagini, mai toate, dacă te gândești bine, scrise pentru Beatrice a sa, părându-i-se mai mare miracol în natură dragostea ei pentru el, decât dubla nebunie românească regală, de a ataca în condițiile din 1916 colosul arian, iar în cele din 1941 pe cel slav, mai și sprijinit de anglo-americani.

Scund și îndesat mai degrabă decât gras, robust ca un plugar, deținător a ceea ce marele anatomist doctor Liviu Lecca numea *morfologie osteomusculară de romancier*, Grigore Căinaru era însă, de la brâu în jos, unul din cei mai mari dansatori ai Galiției ghizdaviene, de la cetățile cărămizii înălțate de teutoni pe țărmul baltic, la cele albe, văruite de plăieși ca niște raiale, de la Caffa, Eupatoria, Kerson (Chersin, cum ortografia Alexandru cel Bun moldovenește), Cetatea Albă, Chilia, Ecrene... El o prinse cu labele-i grele de plugar de mijlocul subțire de pediatră și o învârti de două-trei ori pe loc, până se încadrară delicatei *poloneze* emanate de Fanfara din Ziduri-Zaim și se avântară în calea tănculețelor germane ce avansau demonstrativ spre Antonescu, printre aglomerările de legionari, care nu înțelegeau că timpul lor nu a venit, că trebuie să mai aștepte, întru spălarea păcatelor, anii Rezistenței românești antibolșevice, prelungire galițiană a Războiului Sfânt. Rătăciră apoi, într-un vals trist, de o sensibilitate tipic austriacă posthitleristă și postschwarzeneggeriană, dar și ușor sărată salzburghez, sfidând utrenia de bași tânguită la București de uriașele tancuri sovietice puse la dispoziția domnilor Vîșinski, Groza și Dej, împotriva Monarhiei care e pavăza culturii românești în contra vulgarității impuse de clasa politică, de inculții din capul Țării, președintele Avăcăressi învingându-și concurentul în finală, prefăcându-se la tâlcșoul urmărit de toată suflarea electorală, că scapă un megapârț exploziv vitriolant, pe când adversarul tocmai citea cu intonație măsurile populiste ce ar lua, implicându-se mai mult decât alții în activitatea guvernamentală, prevalându-se de constituția iorgovană, care îi permite să poată prezida competent ședințele guvernului, deși nu există posibilități de a prăvăli premierul, dacă opoziția-l sprijină parlamentar și, în genere, e greu să schimbi un ministru bou, iar instituția demisiei nu există decât ca amenințare cu demisia, conștiința fiind o floricică presată într-o *Vita Nuova* din bibliotecile părăsite de români pentru totdeauna...

– În orice caz, șopti romancierul fără barbă ca a lui Tolstoi dar nespus de tandru, chiar dacă nu arăt eu prea grozav, Dora, îți promit măcar că scene de gelozie, din parte-mi nu vei suferi! Ești liberă ca pasărea Cerului, să îți alegi pe cine vrei! Eu am de scris. Cât despre chestiunea austriacă, eu zic că de îndată ce va fi, în mica țară OMW, cândva trend june a răzbi el politic cu șocant publicitar răcnet Hitler, și se va face, chiar după

anul revoluționar 1989, demagogie cripto-nazistă, nemaițintind evreul, din simplul motiv că e interzis trucul, ci acel *galițian* foarte elastic definit, de care vorbește Marius Ghizdavu, fie și, de regulă, hoțul de buzunare cetățean român, care a învățat până la etalon mozartian arta asta, mâncându-le lebedele nu pentru că era... cetățean român, *ci pentru că România a pierdut Războiul Sfânt* și, odată cu toată Galiția Mare, a fost lăsată pradă stalinismului la Ialta, în deplină conștiență a faptului că, la Moscova, ura pentru românii activi până la Stalingrad e cât pe cecenii colaboraționiști cu acești perfecți Vânători de Munte, eliberatori ai Caucazului lor... Da! Scurt, necruțător, noi nu ne batem joc. De-ndată ce Austria, dominată iar de extremiști, s-ar dovedi incapabilă să se autoguverneze, cele patru Puteri ocupante de după 1945 trebuie să revină în fostele baze, inclusiv cele românești, care au eliberat Viena, luptând cot la cot pe Dunărea albastră, lângă glorioasa Armată Roșie, care-mi vor zice mie tavariș Grișa pațanii ruși de pe tancul frățesc IS-2 eliberator...

Soarele răsărise bine și cele două umbre încă valsau ca doi copii fugiți de-acasă, ceea ce și erau, care neavând unde face sex marocan în Casablanca, dansează singuri în ring în port, peste poc-poc bășici de pește-n băltoaca roz, sprijinindu-se unul pe altul ca doi răniți membri de partid, ce regăsesc în suspans orgasmic liniile sovietice, neștiind că era mai bine decât în Gulag să se fi predat ei românilor... O clipă, încremeniră când razele de soare înroșiră, peste acoperișuri vechi, oțelul și sticla Bancorexului, falimentat de hoții deștepți din capul Țării de invidie că, prin personalul său, marele dictator Ceaușescu rulase cu partenerii săi occidentali zeci, sute de miliarde de dolari.

Cine însă se uită în timp eminescian la această geometrie pusă capac Lipscanilor, cum se face în toate țările fără oameni de cultură care să avizeze, din punct de vedere al justificării estetice în contextul arhitectonic național regal local, ce, cu sau fără șpagă, au dat undă verde să se umfle-n delir anumite specii de funcționari cu creștetele rărite că, miliarde de dolari, ai? Adică tot ce se rupea de la gura flămândă a poporului, lăsându-i „tacâmuri“ și „adidași“ în castron, ce cât am stat eu în Austria la pârnaie și n-am avut parte, cine obsssearvă mai cu atenție aspectul de cilindru cu mai multe registre, și mai e și bătrân, el musai să se gândească la coana Anastasia, adică soacra lui Grig Grișa, cu respect, fiindcă gătea bine și alături de Picasso, Joliot și alți comuniști occidentali bine hrăniți, ea a semnat Apelul pentru Pace de la Stockholm, adus acasă în Uranus de prozator pe când lucra pe Lună în 1950, la Serviciul Popularizării Promoționale a Editurii Cartea Rusă, în Strada N. Filipescu nr. 32-34 din capitala Republicii Populare din România, București, Regiunea București. Or, ce mai puteai găsi în cămara mezelarului Leonida Glagoveanu, expropriat la 11 iunie 1948? Niște măști de gaze, ale căror cutii cilindrice cu capac erau de o formă profund asemănătoare acestui sediu nou al

Bancorexului, dar erau confecționate din tablă galvanizată inox pe dinăuntru și vopsită în culoare verde militar, de camuflaj, pe dinafară.

Cum, necum, cât a trăit Grig, Glagovenii au tăiat porc de Crăciun, ba îl chiar făceau să guițe-n Uranus stârnind ură în creierele și salivele vecinilor, pizmă neputincioasă deoarece aveau de a face cu un pisatel de renume, unul cu prieteni puternici printre marii prozatori sovietici traduși.

Și coana Sia gospodina topea porcul și, obicei de război consolidat de secetele artificial transformate în foamete de bolșevicii cominterniștii din U.R.S.S. și din România, conserva untură albă și cărniță brună și cârnați în aceste lugubre cutii de măști de gaze, întâmplându-se, de tot hazul lucru, că evadând niște partizani antimarxiști de la închisoarea Uranus și având a se întâlni în grajdul Glagovenilor cu alții, scăpați de la Malmezon, ei au trecut prin acea peșteră de comori, aprovizionându-se pentru ascensiune în Carpați, dar ce e în acele negre cutii n-au cercetat, disprețuindu-le prostește, fapt reținut, de Grigore Căinaru, a cărui memorie de romancier al detaliului, nu al angroului, este de notorietate și era, evidențiindu-l puternic realist socialist ca lingău și ca îndrumător cultural.

Luni 26 iunie 1950, exact două cincinale de la declanșarea agresiunii cominternist-imperialiste, întâi asupra Basarabiei și Bucovinei, apoi asupra Transilvaniei, Dobrogei și restului României Regale, tanchistul Grigore Căinaru, aflând a doua zi după ce Stalin și Mao au invadat Coreea de Sud că arhivele noastre militare ni s-au luat cu Adevăr cu tot la prelucrat la Moscova, acționând el cu cât știa, în cea mai deplină conspirativitate, de nici Dora n-a ginit ce tot dactilografia, a dat umanității umaniste filoromâne forma deplină și definitivă Cărții sale în patru volume pătrate, însumând **1681** pagini, 2^2 = 4, 4^2 = **16**, 3^2 =9, 9^2 = **81**, intitulată ostentativ *Războiul Sfânt*, fiecare din cele numai trei exemplare (dar dacă or fi fost patru-cinci?) fiind înghesuit într-o cutie de mască de gaze, din acelea folosite pentru a topi porcul de soacră-sa, dar adunate de pe la acțiuni comsomoliste de strângere a fierului vechi, nemțesc, cum adunau și legionarii.

– Hm, iete-al dracu! mormăi Otomega. De unde o fi furat colaboraționistul ăsta atâtea topuri de hârtie printabilă? Și indigo! Pentru că, bazându-se pe expertiza kaghebistă, guvernul Groza cominternist, bolșevizant sub șenile garantat, exercita sub Stalin un control sălbatic asupra oricărui petic de hârtie. Părinții căutau pe la talcioc caiete uzate, folosite, pentru copiii de școală!

– Aceste trei containere, Dora, le-am umplut cu *operă* până la refuz și, oi fi operat eu bine, nu, n-aveam voie să-ntreb, am presărat și ceva analcid urât mirositor, să atac de vor fi fost acarieni, ciuperci disidenticide, ouă de insecte. Am închis bine capacul și, peste cât a putut strânge sistemul ăla cu un fel de chepeng, am mai și smolit întreaga cutie, după metoda mă-tii de a eterniza la dop bulionul. Aceste mumii le-am mai învelit în carton asfaltat și – în trei sicrie ca de prunc, dulgherite de propria-mi dibace mână,

le-am îngropat noaptea în grădina de zarzavat, la atâta adâncime cât mi-am putut îngădui până la ziuă și la atâta interval între colțurile triunghiului cât să nu fiu văzut de vreun vecin, care totuși m-a văzut, dar a tăcut vreme de vreun cincinal și mai bine, săracul. În vara lui 1956, când destalinizarea și Ehrenburg (Рвач, 1925, *Hrăpărețul*) îl încurajase pe nepmanul Marius Ghizdavu să se exerseze de nu-i bun de romancier balzacian, scriind și arzând o poveste cu ireproșabil realism reflectătoare a acumulării primitive a capitalului, când nici măcar nu învinseseră relațiile leniniste în agricultura pe baza căreia se urnește industrializarea, model de erou în această proză, *Frauda* numită, fiind un văr de-al lui Cezar Bogza, văr după tatăl lui adoptiv, învățătorul Bazil Frâncu, văr delapidator și lacom de așa acumulare chiar în detrimentul vieții și averii unchiului, personaj hrăpăreț ale cărui instincte naturale explicau cum moare natural marxismul: nomenclatura îmburghezită și deținătoare de capital sub diverse forme, dintre care cea mai prețioasă este apartenența la o rețea de pile, cunoștințe și relații, se hotărăște într-o bună zi să joace capitalist cu cărțile pe față, adică să se privatizeze în ceea ce, cu mari sacrificii, au construit, în prostia lor, cu abnegație și eroism, muncitorii și țăranii...

– Desigur, consătean, cel mai bine cunoștea ordonanța locotenentului Ghizdavu, Codin, povestea acestui așa-zis văr al doctorului, dar nepot de sânge învățătorului de la Valea Ursului! rămase Marin cu ochii și ciocanul în soare.

– După cum, pocni de râs ca din bici Lina, cele mai complete relații despre vecin nu le poate da decât primarul Taicopaci, în calitatea sa dublă, de proprietar și beneficiar al mijloacelor de producție rămase neprivatizate!

– Da, mare mortadelă! Rică Fărăfrică, zis Americanul, a delapidat și, cum erau vremurile, procurorii i-au zis la anchetă că poate beneficia de mult mai multă milă din partea Parrtidului, dacă știe cumva vreun dușman de-al poporului, de-al Uniunii Sovietice sau care să vrea să-l otrăvească pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele ceferiștilor, cu bacterii injectate-n tribună.

– Cum să nu știu? s-a mirat de așa cretină întrebare acel pui de ploșniță ce supsese sângele poporului, încercând să trăiască la standardul de viață al nomenclaturii fără a fi comis crimele acesteia. Tovarăși, în grădina Glagovenilor, zarzavatul mandarinilor crește miraculos, ca la comunitățile sârbești bulgare aromâne, nu pentru că e lucrat pământul după metoda colhoznicilor sovietici sau din alte țări de democrație populară, nici pentru că Marius Ghizdavu tatua cruciuliță între sprâncene frumoaselor coloniste din Cadrilater ca Naarghitei punctul bindi roșu cinnabar, ci pentru că dedesubt, sub fanarioți, au fost părăsite-n gropi comune niște cadre de nădejde din gospodăria de partid a lui Vodă Caragea, moarte toate de ciumă, când s-a dat foc și la curțile noi din Dealul Spirii, de către un doctor și astrolog discipol al lui Nostradamus și al lui Paracelsus, pe nume Uranus,

de-a ținut el bodegă în strada Schitul Maicilor, colț cu Moroiu.

– La sfârșitul lunii iunie 1950, după solstițiu, l-am văzut noaptea pe scriitorul G. C. scormonind în răzoarele cu ceapă ale lui socră-su, ca să recolteze bacili de pe vremea exploatării omului de către om, în scopul ca să...

– Scopul îl stabilim noi! Dumneata arată-ne locul!

– Și așa, în exemplarul numărul unu bacilul ciumei și-a făcut de cap, rezistând la analcid ca Klebsiella. Era-n spaima destalinizării, Codine. Textul a fost studiat în 1956, de prin iunie, când au început frământările în Polonia, la Potsdam, sau la Poznan, ce, eu știu geografie, sau șoferie? Și zicea Albert Camus, care s-a distanțat de masacre, s-a delimitat, cum face intelectualii, că... sângele muncitorilor nu aduce fericire, trebuiau sfărâmate doar elitele, abia prin octombrie au rezolvat-o, s-a dus acolo Hrușciov, ăia erau deja în faza noastră din 22 decembrie 1989, cereau în demonstrații de sute de mii *să fie înlocuit un comunist rău cu altul*, l-au dezmarginalizat și instalat pe Wladislaw Gomulka în locul lui Boleslaw Bierut, decedat la Moscova în 12 martie 1956 ca protest, nefiind de acord cu „depersonalizarea“ lui Stalin câtă vreme nu se cunoștea reacția anglo-americană, ce va zice canalul Discovery de atentatul la imaginea Marelui Aliat, Uncle Joe, care lăsa să-i piară zeci de milioane de cetățeni sovietici doar ca să se reducă la sute de mii pierderile colaterale ale Oaspeților de la Ialta, nu ce-au valsat ăia fiind război, ci acrobație aeriană. Război, mă, e doar greul ce-am dus noi românii, până la Stalingrad și, invers, până la Viena, împotriva ambelor totalitarisme muncitorești, și eu și cu tine suntem Poporul, iar Gomulka trebuie să fi ordonat prin 1970 un masacru pe la Gdansk Danzig, retrăgându-l partidul lui pe motiv c-a orbit. România era de pe atunci în Europa Centrală, neică, fiindcă EVENIMENTELE ne intrau în memorie ca fiind *ale noastre* toate cele ale Marx-lagărului, ne uitam la polonezi, la unguri, la cehoslovaci, la alți galițieni, ca la, din celulele noastre văzuți, *niște deținuți care se cară din iad*, iar prin octombrie în 1956, când Occidentul a exploatat sângele maghiar ca să încerce o jalnică lovitură la Canalul de Suez, poate că unchiul Jan Enache, al logodnicului Isadorei de Basel, Sergiu, sau tată acoperit, a dăruit Căgăbăului marele manuscris **1681** al lui Grigore Căinaru, ca pe o dovadă de încredere reciprocă, existând și atacuri la Hrușciov pentru crimele bolșevice din Ucraina și Basarabia în cele patru volume, influențate puternic de Tolstoi și poate și de Șolohov, al cărui fluviu-roman *Tihii Don*, maskirovkă pentru Genocidul **decazacizării** Donului la 1919, prozatorul rusofon basarabean l-a tălmăcit integral, intuind că va fi nobelizat.

– Soarta exemplarului al doilea, trase adânc din kentană Codin, la Carul cu Bere fiind permis fumatul, spre deosebire de prohibiția care l-a dezgustat în California la Santa Diana pe Marius, oferindu-i-se marijuana, mi-a elucidat-o un om de la noi din Pribegi, care era rob pe Uranus, când

se adânceau fundațiile. Săpau liniștiți militarii și au dat de sicriașul cu mumia cilindrică smolită, din cartonul ăla asfaltatu, chiar când regretații noștri Conducători sosiseră în obișnuita vizită de lucru, deoarece a înălța Casa Parlamentarului îi pasiona.

– O fi vreun defunct de ciuma președintelui Caragea! a exclamat istoricul de serviciu, care aviza ce să se mai demoleze aici-șa la porțile creștinătății.

– La foc! Imediat la foc! La foc porcăria! a țipat atunci o voce isterică.

Dar se zice și că s-au temut doctorii să nu se ridice cu fumul bacilii ciumei contaminând Capitala, încât ar fi ajuns mumia sub temelia unde e Bancorexul!

Nu știu! Cred că n-a mai rămas decât a treia păpușică, răsturnată de buldozere de colo colo, cum porcii dovleacul, până s-a fixat sub actuala Megacasă aproximativ sub unde ar fi fost peretele despărțitor dintre Cabinetul Unu și Cabinetul Doi, adâncimea față de nivelul Pieței Luciano Pavarotti fiind egală cu a turnului Bancorexului, existând însă și alte păreri în tramvaiul fantomă de pe Uranus cu ochii la magnolierul gigantic, cum ar fi că poziția exactă a comorii e de fapt pe linia dintre tribuna vorbitorului la ședințele camerelor reunite și axa cilindrului din capul Lipscanilor, cert fiind că este ceva drăcesc, sau cum se zice azi, din superstiție, ceva paranormal, în toate aceste absurdități și bazaconii.

– Totul izvorând din greul blestem, lansat de Grigore Căinaru înghițind viespea din octombrie 1956, să-l înțepe-n faringe, în timp ce Armata Roșie se urnea spre frații noștri maghiari, amintita insectă fiind un simbol heraldic napoleonian, iar blestemul referindu-se la a se demola Casa Scânteii, ceea ce nu se poate din pricina bulversării libertății presei, fiind ușor de înțeles că era doar un truc de a lăsa cu limbă umflată de moarte că trebuie demolată de fapt Casa Parlamentarului „Nicolae Ceaușescu“ până sub fundații, cautându-se manuscrisul de **1681** de pagini doi, cel trimis la Moscova având, desigur, soarta Tezaurului...

– Act de o noblețǎ a Jertfei exemplară, pentru care militează și Marius Ghizdavu, șopti Dorei Grig, aruncând în scârbă chiar pe trecerea de pietoni prezervativul folosit, cu gând ghiduș să alunece pe el vreo plimbăreață fesenistă ca pe-o coajă de banană și să huiduie pe studenți.

– Și crezi că are vreo șansă cu *noul* popor român? răspunse Dora extrăgând dintre nimicurile poșetei sale un cuțit finlandez pentru a decupa cu el capacul de tablă al unei cutii de sardele în ulei vegetal, importată din îndepărtata monarhie thailandeză.

– Greu de spus, dulce Dora! o mângâie el cu tandrețe pe părul putred că iar se auzeau sopranii părintelui Damian intonând *Miserere*. Sincer vorbind, consider că omul Ghizdavu este un intrigant de geniu, nu pot uita că, la Berdicev, i-a băgat în cap boierește pictorului Hi că Istoria va aprecia

la superlativ o victorie asupra Cominternului, dacă Stalin va capitula fără luptă după pierderea Sudului economic, amenințat și de Antonescu, din motive antiaeriene însă: a stăpâni acele aeroporturi până-n Crimeia și în Caucaz, de unde poate fi nimicită cu bombardiere de import această bijuterie arhitectonică, Micul Paris balcanic...

– În rest, iubito, nu văd decât încremenire în proiect, în mijloacele lui Carol 2 de a diviza și supune partidele. Plus lipsa informațiilor după 10 Decembrie 1999, când zice el că Occidentul a luat în propriile mâini soarta integrării României în *uie*. În declarațiile ce face, răsfățatul de la Sonnenheim folosește încă sintagma PNȚ-Borviz, deși s-a riscat o importantă excludere din acest partid, iar în domnul Antonie Iorgovan dă ca și cum acest părinte neutru al Constituției Române ar fi membru în Partidul domnului Iliescu în poziția a doua!

– Substratul fiind că auzind că cine apără partea adversă soților Frumușanu, izbucni în râs Dora, e însuși domnul Iorgovan, bietul nonagenar Marius nici nu a mai îndrăznit să se angajeze să pledeze el, licențiat la Sorbona, pentru cuplul *Părinți Martiri*, evocat recent de sculptorul Andrei Hurmuzacov.

– Ținta fraților Ghizdavu este o dictatură care să demoleze Casa Poporului, Dora, nu acum, ci în perspectiva unei a treia rotații a cadrelor în 2007, de unde și carlismul de a lovi în oamenii numărul doi ai partidelor: reali sau presupuși! Se merge pe ideea că liderii se uzează de la sine, după ce n-au introdus *reeducarea prin cultură* în reforma penitenciară, adică pedeapsa cu Lectura Silnică...

– Și va reuși? întrebă în treacăt, cu o scobitoare uitată-ntre incisivi Marin cel indiferent la toate, din experiență de șofer, pe când Codin, închinându-se la sfârșitul lecturii meniului, cerca să acopere cu sumanul goliciunea expusă pe treptele de la Delta Dunării știrilor de senzație.

– Țara, zâmbi enigmatic Grig în maniera avăcăressiană tipică, are nevoie de un președinte-voievod, care să realizeze reconcilierea națională, garantând averile dobândite brusc după 22 decembrie 1989 și înhumând la Curtea de Argeș osemintele ceaușiste în locul celor străine de neam și țară! În context regional însă, nu am toate analizele, nici sintezele, și nu mă pronunț...

Și din gura-i vânătă, în soarele canicular, topitor de bitum stradal ca pentru iad, izbucni auriu un mic roi de viespi, înălțându-l la cer cu nevastă cu tot, pentru a-i remorca apoi spre sud-vest, printre Magazinul Victoria și Bancorex, în timp ce Codin și Marin, sporovăiau îndreptându-se spre Piața Palatului, să vadă Călușarii României dansând în semn de protest la scumpirea scrumbiilor inexistente în Dunărea situației albastre.

1

Succesele noastre în domeniul construcției pașnice creșteau nu numai an cu an, ci și lună cu lună.

Perioada de construcție pașnică a luat sfârșit. A început perioada războiului de eliberare, împotriva cotropitorilor germani.

În patru luni de război noi am pierdut 350 mii de morți și 378 mii de dispăruți, iar răniți avem un milion douăzeci de mii de oameni. În aceeași perioadă dușmanul a pierdut mai mult de 4 milioane și jumătate: de oameni – morți, răniți și prizonieri.

Nu încape îndoială că în urma celor 4 luni de război, Germania, ale cărei rezerve omenești seacă deja, e mult mai slăbită decât Uniunea Sovietică, ale cărei rezerve abia acum se desfășoară în toată amploarea.

Pe ce au contat strategii fasciști germani când au afirmat că în două luni vor termina cu Uniunea Sovietică și că vor ajunge în acest scurt timp până la Ural?

Cu toate stăruințele lui Hess, Marea Britanie și Statele Unite nu numai că n-au aderat la expediția cotropitorilor germano-fasciști împotriva U. R. S. S., ci, dimpotrivă, sunt în același lagăr cu U. R. S. S. contra Germaniei hitleriste. U. R. S. S. nu numai că nu s-a găsit izolată, ci, dimpotrivă, a căpătat noi aliați în persoana Marii Britanii, a Statelor Unite ale Americii și a altor țări ocupate de nemți.

Insuccesele Armatei Roșii nu numai că n-au slăbit, ci, dimpotrivă, au întărit încă mai mult, atât alianța dintre muncitori și țărani, cât și prietenia dintre popoarele U. R. S. S. (*Aplauze*).

Dacă regimul sovietic a făcut față cu atâta ușurință încercării și și-a întărit și mai mult spatele frontului, apoi aceasta înseamnă că regimul sovietic este astăzi cel mai solid regim. (*Aplauze furtunoase*)

Moralul armatei noastre este superior moralului armatei germane, căci armata noastră își apără patria de cotropitori străini și crede în dreptatea cauzei sale, pe când armata germană duce un război cotropitor și jefuiește o țară străină, neavând posibilitatea să creadă, fie și un singur minut, în dreptatea cauzei sale josnice. Nu încape îndoială că ideea Apărării Patriei, în numele căreia luptă oamenii noștri, a trebuit să dea naștere, și într-adevăr dă naștere, în armata noastră, la eroi care cimentează Armata Roșie, pe când ideea cotropirii și jefuirii unei țări străine, în numele cărei idei duc, de fapt, război nemții, a trebuit să dea naștere și într-adevăr dă naștere în armata germană la jefuitori de profesie, care, lipsiți de orice bază morală, descompun armata germană.

Una din cauzele insucceselor Armatei Roșii este lipsa unui al doilea front în Europa împotriva trupelor germano-fasciste. Este vorba de faptul că în momentul de față nu există pe continentul european niciun fel de armate ale Marii Britanii sau ale Statelor Unite ale Americii, care să ducă război împotriva trupelor germane fasciste.

Nemții se fudulesc cu succesele lor vremelnice și laudă nemăsurat armata lor, dând asigurări că ea poate întotdeauna învinge Armata Roșie în luptă unu contra unu. Dar asigurările nemților nu sunt decât o lăudăroșenie goală, căci este de neînțeles de ce au recurs în acest caz la ajutorul finlandezilor, al românilor, al italienilor, al ungurilor, împotriva Armatei Roșii, care luptă exclusiv cu forțele sale proprii, fără ajutor militar din altă parte.

Nu se poate spune că industria noastră de tancuri lucrează prost și că dă frontului nostru puține tancuri. Nu, ea lucrează foarte bine și nu e mic numărul de tancuri, de calitate superioară, produs de ea. Dar nemții produc mult mai multe tancuri, căci ei au acum la dispoziția lor nu numai industria lor de tancuri, ci și industria Cehoslovaciei, a Belgiei, a Olandei și a Franței. Dacă n-ar fi fost această împrejurare, Armata Roșie ar fi zdrobit de mult armata germană, care nu merge în luptă fără tancuri și nu rezistă loviturilor unităților noastre atunci când n-are superioritate în tancuri.(*Aplauze*)

Există numai un singur mijloc pentru a reduce la zero superioritatea nemților în tancuri și pentru a îmbunătăți astfel, în mod radical, situația armatei noastre. Acest mijloc constă, nu numai în a mări de câteva ori producția de tancuri în țara noastră, ci, de asemenea, în a mări considerabil producția avioanelor antitanc, a armelor și a tunurilor antitanc, a granatelor și a aruncătoarelor de mine antitanc, în a construi cât mai multe șanțuri antitanc și tot felul de obstacole antitanc.

În aceasta constă sarcina momentului.

Pot fi socotiți hitleriștii *naționaliști*? Nu, nu se poate. În realitate hitleriștii sunt acum nu naționaliști, ci *imperialiști*. Atâta timp cât hitleriștii s-au ocupat cu strângerea la un loc a pământurilor germane, cu alipirea Regiunii Renane, a Austriei etc., ei au putu fi socotiți cu oarecare dreptate, naționaliști. Dar după ce au ocupat teritorii străine și au înrobit națiuni europene ca: cehi, slovaci, polonezi, norvegieni, danezi, olandezi, belgieni, francezi, sârbi, greci, ucraineni, beloruși, popoarele Țărilor Baltice etc. – și au început să lupte pentru stăpânirea lumii întregi, partidul hitlerist a încetat a fi naționalist, căci el din acest moment a devenit un partid imperialist, un partid al cotropirii, al subjugării.

Partidul hitlerist este partidul imperialiștilor, mai mult încă, este partidul celor mai prădalnici și mai tâlhari imperialiști dintre toți imperialiștii din lume.

Pot fi oare socotiți hitleriștii *socialiști*? Nu, nu se poate.

Pentru a acoperi esența lor reacționară de Sute Negre (formațiuni terorist-pogromiste ale Rusiei țariste, create de guvern), hitleriști numesc în mod injurios regimul intern anglo-american regim plutocratic. Dar în Anglia și în Statele Unite ale Americii există libertăți democratice elementare, există sindicate muncitorești și funcționărești, există partide muncitorești, există parlament, pe când în Germania sub regimul hitlerist toate aceste instituții au fost distruse.

De fapt regimul hitlerist este copia regimului reacționar, care a existat în Rusia sub țarism. Este știut că hitleriștii calcă în picioare drepturile muncitorilor, drepturile intelectualilor și drepturile popoarelor tot atât de bucuros precum le călca și regimul țarist, ei organizează de asemenea pogromuri evreiești medievale tot atât de bucuros cum le organiza și regimul țarist.

Partidul hitlerist este partidul dușmanilor libertăților democratice, este partidul reacțiunii medievale și al pogromurilor huliganice după modelul Sutelor Negre.

Și dacă acești imperialiști sălbatici și reacționari de cea mai rea speță continuă încă să se gătească cu toga de „naționaliști“ și „socialiști“, apoi ei fac aceasta pentru a înșela poporul, a prosti pe nătângi și a acoperi cu steagul „naționalismului“ și al „socialismului“ esența lor imperialistă banditească.

Ciori care se împopoțonează cu pene de păun... dar oricât s-ar împopoțona ciorile cu pene de păun, ele nu vor înceta de a fi ciori.

Este invocat Napoleon; se afirmă că Hitler acționează ca Napoleon și că el seamănă în toate cu Napoleon. Dar, mai întâi, n-ar trebui uitat cu această ocazie, soarta lui Napoleon. Și al doilea, Hitler seamănă cu Napoleon, tot atât cât seamănă și un pisoi cu un leu. (*Râsete, aplauze zgomotoase*), căci Napoleon a luptat împotriva forțelor reacționare, sprijinindu-se pe forțele progresiste. Hitler însă, dimpotrivă, se sprijină pe forțele reacționare, ducând lupta împotriva forțelor progresiste.

Fapt este că Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și Uniunea Sovietică s-au unit într-o singură tabără care și-a pus ca țel zdrobirea imperialiștilor hitleriști și a armatei lor de cotropitori.

Războiul modern este războiul motoarelor.

Războiul va fi câștigat de acela care va avea o preponderență covârșitoare în domeniul producției de motoare. Dacă punem la un loc producția de motoare a Statelor Unite ale Americii, a Marii Britanii și a U. R. S. S., atunci căpătăm o predominanță, în ceea ce privește motoarele, de cel puțin trei ori față de Germania.

În aceasta constă una din bazele pieirii inevitabile a banditescului imperialism hitlerist.

Conferința celor trei puteri, care a avut loc nu de mult la Moscova și la care au participat reprezentantul Marii Britanii, domnul Beaverbrook, și

reprezentantul Statelor Unite ale Americii, domnul Harriman, a hotărât de a ajuta în mod sistematic țara noastră cu tancuri și cu avioane. După cum se știe, noi am și început să primim, pe baza acestei hotărâri, tancuri și avioane. Încă înainte, Marea Britanie asigurase aprovizionarea țării noastre cu materiale deficitare cum sunt aluminiul, plumbul, cositorul, nichelul, cauciucul. Dacă la toate acestea adăugăm și faptul că Statele Unite ale Americii au hotărât zilele acestea să dea Uniunii Sovietice un împrumut în valoare de un miliard de dolari, atunci se poate spune cu siguranță că coaliția Statelor Unite ale Americii, a Marii Britanii și a U. R. S. S. este un lucru real (*Aplauze furtunoase*), care se dezvoltă și se va dezvolta spre binele cauzei noastre comune de eliberare.

Noi n-avem și nu putem să avem asemenea scopuri de război cum este cel de impunere a voinței și a regimului nostru popoarelor slave și altor popoare robite din Europa, care așteaptă de la noi ajutor. Scopul nostru este de a ajuta aceste popoare în lupta lor de eliberare împotriva tiraniei hitleriste și apoi de a le da deplină libertate de a se orândui pe pământul lor așa cum vor.

Niciun fel de amestec în treburile interne ale altor popoare!

Dar, pentru a înfăptui aceste scopuri, trebuie zdrobită puterea militară a cotropitorilor germani, trebuie răpuși până la unul toți ocupanții germani care au pătruns în patria noastră pentru a o robi! (*Aplauze furtunoase, îndelungate*).

Cotropitorii germani vor un război de exterminare împotriva popoarelor U.R.S.S. Ei bine, dacă nemții vor război de exterminare, îl vor avea. (*Aplauze furtunoase, îndelungate*).

De acum înainte sarcina noastră, sarcina popoarelor U. R. S. S., sarcina ostașilor, comandanților și instructorilor politici ai armatei noastre și ai flotei noastre va consta în a extermina până la unul pe toți nemții care au pătruns pe teritoriul patriei noastre ca ocupanți. (*Aplauze furtunoase, exclamații „Just!“, strigăte de „Ura!“)*

Nicio cruțare față de ocupanții germani!

Moarte ocupanților germani! (*Aplauze furtunoase*).

2

Aceste extracte din

RAPORTUL

făcut la Ședința solemnă a Sovietului de deputați ai celor ce muncesc din Moscova și a organizațiilor de partid și sociale din Moscova, la 6 noiembrie 1941, ca a XXIV-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, de către Comisarul Poporului pentru Apărare, I. Stalin, aceste coli

îngălbenite conținând scrisul mărunt și, din negru, ajuns argintiu cenușiu, al artistului poporului Marius Ghizdavu, reprezintă din punct de vedere al bolșevizării cvasi-ireversibilizante a românașilor, așa cum arată biografa amândurora, domnișoara badantă Agnes de Kresî, o mostră de conspect pentru învățământul politico-ideologic, la care va fi constrânsă elita noastră de îndată ce U. R. S. S., în cârdășie cu Marea Britanie și cu Statele Unite ale Americii, va străpunge scutul nazist sub protecția căruia ne-am așezat, ca singură variantă de câștig, deși cam improbabilă.

După cum se știe, planul boierului Marius Ghizdavu și al complicilor săi presupunea următoarele amendamente la atacul mișelesc Barbarossa, imaginat de Comisarul Poporului german pentru Cotropire, Adolf Hitler:

1) Wehrmachtul răpune Armata Roșie, eliminând de pe eșichier acest factor de forță enigmatic, care complica toată politica lumii, fiind polifuncțional, utilizabil atât de cekiști, pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale nomenclaturii și pentru confiscarea de la fermieri a „surplusului“ de alimente, cât și de marii șmecheri cominterniști, pentru ca în condiții de criză să-și poată sovietiza sau resovietiza propriile popoare sau, adevăr grăind, națiunile de care ziceau că aparțin, fiindu-le repartizate să se răspândească în ele precum într-o pușcărie gardienii pe secții;

2) regimul marxist se prăbușește, dar nu imediat, prin strategia corectă a cuceririi Leningradului și Moscovei, a **lansării unei proclamații eliberatoare de sub jugul sovietic a popoarelor și a rușilor înșiși**, precum și a pornirii înrolărilor în *armate albe*, cu promisiunea că eroii vor fi rukavaditelii Rusiei de mâine; – nu, în niciun caz fulgerător, ci ca melcul, contrar celor exprimate pe șleau de Marius în carpen la Berdicev, la această înțeleaptă abordare se va ajunge, și tot doar ca eventualitate, abia în iarna 1941-1942, până atunci motorizatele Reichului urmând a alerga de-a latul terenului, aplicând acea strategie a temporizării jocului redescoperită de antrenorii români de fotbal amator când parrtidul, în loc să investească într-un real profesionism mascat, le-a trasat sarcina că măcar să nu mai înregistreze înfrângeri la scoruri rușinoase de la capitaliști, ceea ce se putea realiza prin apărări supraaglomerate și printr-o posesie seacă a balonului la centrul terenului;

3) cu alte cuvinte, Germania bate Rusia, dar cu prețul unui epuizant război de uzură, încât e la rândul ei zdrobită de anglo-americani, ca în 1918, desigur cu sprijinul unei Franțe renăscute marxist din Rezistență;

4) urmarea acestui scenariu, în care Hi și Muss bat pe Stalin că ne-a luat Basarabia și Bucovina, iar Roosevelt cu Churchill bat cuplul Mussolini-Hitler, că de ce ne-a luat Ardealul și Balcicul, este prin dispariția simultană a nazismului și bolșevismului apariția unui *vid de putere* în spațiul galițian, amplificat cu atât mai acut cu cât asupra polonezilor s-au exercitat asfixiant practicile demolatoare de elite ale ambelor totalitarisme; și este atunci frapantă analogia cu trecutul război care a adus o creștere

teritorială de invidiat României Regelui Ferdinand: acest vid de putere trebuie să-l umplem NOI, tânărul nostru Rege Mihai fiind sortit providențial a stăpâni Galiția Mare, de la Marea Baltică la Marea Neagră, urmând a trece în revistă trupele bravelor noastre garnizoane, cu Tricolorul Regal fâlfâind pe metereze, nu numai la Odessa și Sevastopol, ci și la nord de Lembergul lui Marius Ghizdavu, al lui Kirciu Kotkov, al lui Mózes Árpád, al Kiilei Hakkinen și al Halszkăi Chrzastowska, așezând dreapta rânduială românească nu doar în triunghiul alb Brest-Litowsk, Bialystok, Minsk, ci cu îndrăzneală, mult mai sus de disputata linie Kaunas, Vilnius, Vitebsk, Smolensk, creând o mare capitală regională nordică în orașul românesc Dorpat și instalându-ne pe o mie de ani santinela noastră latină la țărmul baltic, în Memel, Windau, Riga, Tallinn, Narwa și, de ce nu? chiar pe fortificațiile citadelei Kronstadtului, de pe această insulă a șerpilor putând noi monitoriza orice intrare sau ieșire din portul orașului întemeiat de amicul lui Dimitrie Cantemir, țarul Petru cel Mare, precum și orice concentrări de armate s-ar mai aduna în conflictul teritorial finlandezo-rus pentru istmul Careliei.

– Nu s-a realizat prin mine la Berdicev, mârâi Marius către generalul de propagandă Horea Bratu decât acea parte a Cazului Petru Rareș, adică a variantei românești la planul Barbarossa, anume *împiedicarea unei prea categorice surclasări a totalitarismului bolșevic de către cel nazist*, caz în care noi am fi stat aici, în spațiul carpato-pontic-danubian, strânși ca într-un clește, nemții instalându-se încă din primăvara lui 1941 la Belgrad și la Atena, iar Ungaria și Bulgaria fiindu-ne profund ostile, existând riscuri reale să fim expediați, ca latini incomozi, la munci agricole și forestiere în pustietățile din Răsărit, lăsând loc pentru vreun Reichskommissariat Donau, a cărui raționalitate și năzuință, de a deveni pământ german vital, sare în ochi de cum te uiți pe hartă de la Vâlcov la Sigmaringen, pe cursul invers al fluviului valsurilor.

– Te referi la punctul doi, își ridică ochelarii pe fruntea-i ca de delfin marele general de propagandă. Este foarte trist că nu se ating punctele unu și doi, vreau să zic trei. A venit *nămolul*, a venit *crivățul*, Armata Roșie n-a capitulat, iar anglo-americanii preferă să investească în ea, în loc să lase lucrurile pe făgașul lor firesc: această armată a ciocănarilor și colhoznicilor călăuziți de activiști să fie nimicită de Wehrmacht, pentru ca Germania să fie, la rândul ei, zdrobită de anglo-americani și de francezii renăscuți și de românii întorși spre Budapesta și Viena. Păi, dacă Wehrmachtul nu dărâmă Armata Roșie, sinucigându-se suficient pentru ca plutocrația anglo-americană să își aproprieze o biruință facilă, atunci nu numai că statul român, dom-nu-le Ghizdavu, nu se va extinde iarăși, întemeind un solid imperiu, *pe baze culturale*, de la Baltică la Pont, dar am o vagă, încă rudimentară, dar în continuă creștere, impresie, că intervenția dumitale pe lângă Comisarul Poporului german pentru Cotropire, la Berdicev, se

dovedește pe zi ce trece tot mai contraproductivă! Ca mâine, Armata Roșie va răpune Wehrmachtul și anglo-americanii vor *sărbători* expansiunea bolșevică, ca partener planetar mai slab, în loc să facă război să elibereze niște popoare galițiene amărâte, pe mutește socotite de rasă inferioară, de stepă, ce pot suporta foarte bine marele experiment marxist ce li se pregătește. Și parcă văd, banditule, că după ce în carpen ți-ai târât noroadele Galiei Răsăritene în așa cataclism, îți vei pune coada pe spinare, lașule, și o vei tuli la Sonnenheim, în Alsacia, unde am auzit că deții o moșioară dobândită de tac-tu în prizonierat, printr-o abjectă căsătorie secretă cu o bătrână doamnă Schlauberger, la numai câteva luni după ce-a murit mă-ta de tifos!

– Așa este! rânji cu satisfacție, cufundat în hârtiile de la biroul lui, Grigore Căinaru, care nu putea ierta boierului că sfătuise pe Dora sa să-și exploateze profesorul, pe urologul Lecca, în vederea unui avort, pe când tatăl copilului își căuta la Căinării Vechi pe buneii lui, Chiril și Lusia.

– Nu voi părăsi *lagărul*, șopti cu dinții strânși Ghizdavu, decât atunci când **opera** mea va fi desăvârșită-n cap, de la prima până la ultima trăsătură de penel. Este adevărat că SUBIECTUL se află în această Gaghizdie a mea cu capitală Liov, cum pentru Gauguin la antipod, dar eu nu voi evada spre Alsacia pentru a-mi asigura un lux Cézanne ca sclav trudind la Giocondele mele, ci doar pentru că *cei doi-trei ani Van Gogh*, propuși pentru o expulzie năvalnică a opusurilor comprimate-n mine, mi-i vreau reali, liberi real, ceea ce nu se poate decât într-o țară care nu e tocmai a ta, și atunci mișelia cafarzilor cocoțați în capul ei fără teamă de eșafod, nici pentru fraudă, cei negri, nici pentru pagube prin incurie, cei bruni, nu te va mai abate de la dulcile și nebuneștile tale trebi!

– În schimb tu, canalie ruso-basarabeană, întoarse fruntea neagră, lucioasă ca de delfin, generalul de propagandă Horea Bratu, spre romancier, cum îți permiți, domnule, în aceste momente solemne, când ca replică a comemorării de către Stalin a 24 anișori de la răstignirea Rusiei noastre dragi de către o adunătură de nemernici – în care rușii erau minoritari!!! – Mareșalul Antonescu, precum divul Traian, organizează paralel, în 8 noiembrie 1941, *Triumful* armiei noastre eliberatoare a Basarabiei și Bucovinei, cuceritoare a Odessei și a capitalei Crimeii, Simferopol, cum de ai inconștiența să te pui de-a curmezișul spiritului de euforie și legitimă satisfacție, înaintând către șeful meu și, totodată, al funcționărimii noastre de la reprezentanțele ce încă le deținem în spațiul euroatlantic, această nemaiauzită petițiune, din care – auziți bine, domnule locotenent Ghizdavu! – se desprinde un spirit defetist tocmai la un ofițer de propagandă (!), ceea ce, dacă am trece peste vechile prietenii și ne-am propune să rămânem total principiali, ar însemna să sancționăm drastic și exemplar, nu cu ocna, nu cu glonțul plutonului de execuție, ci cu spânzurătoarea, ca pe acei așa-ziși partizani, cari în zonele ocupate de

nemți și administrate de noi, neîndrăznind a se încăiera cu jandarmii noștri, terorizează pe foștii colhoznici, sub pretextul că îi jefuiesc și îi masacrează pedepsind astfel colaboraționismul lor...

– Domnule general, îl întrerupse bătând din pinteni locotenentul de cavalerie pictor, permiteți să raportez! Amintita petițiune a fost înaintată, de domnul sublocotenent Căinaru, observând ordinea ierarhică firească. Solicitarea sa de a fi detașat pe lângă o reprezentanță îndepărtată de zgomotul războiului, a trecut întâi pe la mine, pentru a fi înaintată domnului căpitan Iancu Noveanu și ulterior mai sus, maiorului preot de război Damian.

Consider sincer că cererea domniei-sale, de a fi protejat mămos în timp ce *plăsmuiește forma* unei opere majore, e perfect îndreptățită!

– Bine, rămase cu gura căscată generalul, dar așa, oricine îmi poate fugi de pe front, jeluindu-mi-se că în trândăveala tranșeelor i-au venit nu știu ce idei chinuitoare și că acum are *de scris* sau îi arde a picta... după model!

– Nu este aceeași situație! izbucni într-un râs superior ofițerul inferior. Substanța fluviu-romanului căinar este de multă vreme strânsă și fișată, după criterii ideologice precise, mulate rigid pe ce trebuie să se precipite, în creierașii cititorului, după deversarea în ei a celor **1681** pagini: sentimente de patriotism și de înclinație către jertfă la chemarea oamenilor politici, această carte reprezentând din toate punctele de vedere o tentativă de demers și o încercare de a retatona în increat potențialitatea ca și breasla scriitoricească a slujitorilor condeiului să-și aducă nu fără emulație aportul.

Căci. La drept vorbind. Da. Ce vânează bărbatul în război? Ei, care e miza acestei goane după glonț sau schijă de brand? Propria moarte? Nu, domnilor, vai vouă, dar eu vă previn că ce vânăm, cu timiditate sau cu o îndrăzneală vizând batalionul sovietic disciplinar, sau prizonieratul dur, mod superior de condamnare la moarte, chintesență a generațiilor mai noi. Nu. Ci unii se aleg și aduc în sunetul cornilor și în hămăit, care un lup domestic, care cerbul fioros, care iepurele sprințar, care, în fine, vulpea cea șireată, a cărei dobândire este cea mai crezută dovadă de amor. Ea, iubita, va înțelege atunci de ce. Fiindcă. De la partea sedentară. Nu un piept orbitor de inoxidabilul decorativ, peste plaga împușcată și lărgită de viermi. Deoarece adunătorii sau adunătoarele de răniți și de cadavre n-au putut să recolteze. Din pricina focului încă nimicitor al inamicului.

– Asta înseamnă, se schimonosi a nedumerire spre Căinar Bratu, că artistul din cavalerul Ghizdavu aduce critici la breasla condeierică și conțopistă?

– Da' de ce, dom le? se înroși gata a sări la bătaie sau duel el.

– Fiindcă, sări în sus de un arșin Marius, ați renunțat la tradiția luminării gloatei, întemeiată de *Sămănătorul* ca o culme narodnicistă mai țărănită oleacă, a unor tradiții de demult, reunind cartea bisericească și

almanahul iarmarochicesc.

– Numai noi, reveni la un echilibru monumental el, numai noi în țara asta, artiștii plastici, am înțeles ca să pornim exact ceea ce ne incumbă din vastul proiect *Marea Recuperare*. Numai noi am pornit-o pe drumul lui Jenel Noveanu, acceptând deliberat o momentană suspendare a căutărilor experimentaliste în spirit de sincronismu cu culturili răscoapte, ca să umplem mai toate comunele țării cu mici sanctuare de slăvire a Eroilor de la 1916-1919. Pe la răscruci, susceptibile în devenire a ființa mai devreme sau mai târziu, după calitatea politicienilor, ca agorale, au apărut în toată România Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, mici obeliscuri sau plăci cu nume de localnici căzuți și cu, în funcție de capacitatea domnilor primari de a colecta contribuțiile, s-a ornat, dacă nu cu simple ghirlande de laur sau cu frunze de stejar, atunci cu câte un vultur falnic, iar în câte o situație fericită, s-a trecut la ridicarea de statui de soldați în curs de sacrificiu suprem, cum e foarte firesc în Occident, unde se poate-ntâmpla catedrala unei comunități foarte rurale să aibă mai multă sculptură decât întreg Bucureștiul, și asta înainte de a fi desfigurat de bombardamente occidentale și de buldozerul bolșevizant ireversibil.

– Or, aceste altare Patriei, erau începutul Marii Recuperări, apariția primelor sculpturi clasice în locuri unde nu se crease patrimoniu notabil.

– Remarc aici, la răspântie, doar lipsa de tact pedagogic a acestei mișcări demagogice burghezo-moșierești, care înscrie laș datele 1916-1918, ci numai uneori cuprinde și gloriosul război de peste Tisa, dus pentru eliberarea fraților unguri de sub tirania cominternistă, cu grele jertfe, până-n toamna lui 1919. Și nu pot decât să critic că nu se face destulă agitație și se ignoră Balcicul meu și al lui Van Gogh, când nu se inscripționează pe aceste monumente **1913-1919** ca dimensiune temporală întru purul adevăr circumscrisă, ținând cont că și viitorimea va fi mai mult preocupată de ce consumă, ca senzație și dozator, din minibigul Golden Fish, decât de *cum a fost*, avantajul supunerii la mesajul promoțional fiind incapacitatea consumatorului de nimicuri de a mai putea concepe, în prezent, că *există trecut sau viitor*, vreo negație a repartizării în prezentul imediat al ființării, ceea ce din punct de vedere spiritual este un fel de porcire, de împorcire glagoveană a cetățeanului Conservă.

– Remarc doar surplusul ăsta de ARTĂ în sătuc! Pe lângă cea naturală, a integrării armonioase a bordeiului sau a cocioabei în peisaj, nu din instinct estetic, ci din incapacitate strict tehnologică de a desfigura situl. Aici, Iancu Noveanu, în glorioasă România Regală interbelică, obținând o victorie estetică istorică asupra lui Atanasie Damian, care va fi silit să mediteze asupra necesității de a reintroduce rece marmoreean, în liturghia de aur, acea invenție bizantină cedată Apusului, orga, de unde excelentul său program ecumenic *Fiica Risipitoare*.

– Asta e, Grig! Noi, sculptorii și pictorii și arhitecții acestui Neam

Românesc, prin Cultul Eroilor, cum l-am amenajat, am spart monopolul popimii asupra celor artistice și chiar asupra *sanctusului* ca atare! În timp ce voi scriitorașii ce trăiți din gazetărie, din parazitarea în bine-rău a vulpoilor politici, NU AȚI DAT epopeea națională... Rebreanu? Doar un necrolog lung pentru fratele spânzurat, astă metodă de înjosire a adversarului aplicând-o și noi masiv în contra partizanilor și partizanelor, – ca unul care nu înțeleg, omenește, să fiu ademenit de-o rusoaică doar pentru a fi sugrumat, da, înțeleg acest austriacism al Führerului... Camil Petrescu? Doar un pretext războiul, pentru un eseu de investigare literară a geloziei, cu multe secrete militare dezvăluite gratuit străinătății și chiar cu falsuri grosolane, precum sublinierea dușmănoasă a incompetenței-corupției unor cadre de comandă și în genere a nepregătirii terenului împotriva unei invazii hotărâte germano-austriaco-turco-bulgare în Regat. Iar Cezar Petrescu? Ce destin alege el? Acela al unui mutilat ce ajunge să constate că fimeile care-au fost ale lui, au ajuns ale altora. Aberație a te revolta! Așa fac toate. Noi avem Gaistul lui Otomega ca erzaț la plezirul pierdut jertfindu-ne în răzbel vreun mădular sau imaginea pentru Neam...

– Marele merit al lui Căinaru este c-a înțeles că Epopeea Națională răspunde prezent! la o doleanță din partea poporului, pentru anii 1913-1919, și INDIFERENT ce va scrie acest găinar împuțit, el este NEMURITOR, ca o etichetă pe o temă grandioasă, cum e perenă și atâta literatură muzicală naivă de ceremonie, exaltantă tocmai prin amatorismul ei poporan!

– Cu o singură condiție! mugi îngrozit Horea Bratu, văzându-se în clar cum îi coboară epoleții de general de propagandă, pe măsură ce burduful slobozea vorbele-n cabinet. Condiția de a menține, de la prima pân' la a o mie șase sute optzeci și una pagină, astă *homerică inocență a faptelor*, văzute mereu ca fiind Mari, chit că-i vorba de jaf sau fugă adese, dai cu vreun pietroi în ahei sau troieni, te repezi să-i despoi și nu te apuci de altă confruntare până n-ai cărat toată prada la adăpost, de... ai tăi!

– Toate războaiele sunt fapte de arme de jaf și cotropire! rânji cel poreclit Găinaru pentru instinctul lui comercial și deci favorizant în materie de găselnițe acceptabile pe piața literelor, ba chiar dorite cu fervoare de către acea masă de cititori *pentru care lectura este o necesitate obiectivă*, cum e munca pentru omulețul marxist-leninist deplin. Cu ce se aseamănă, domnilor colegi, în gradul cel mai înalt, gradul de generalissim, războiul? Ei bine, el se aseamănă cu o vânătoare, ba chiar *este* o vânătoare! Și atunci tâlcu-șpilul ei nu poate interesa familia ta decât cu ce te-ntorci la ea în bârlog, cu ce pradă te lauzi.

– Nu despre asta e vorba! se înroși de jenă Bratu. Dumneata îți permiți să înaintezi o petiție, cerând să fii protejat de o posibilă invazie a armatelor lui Stalin, și mai ales de consecințele anexatelor la ele divizii de activiști, dacă s-ar așeza cu secera, foarfeca și ciocanul pe noi, care doară

reprezentăm și avere, și talent, și merit în țara asta... Dar nu numai atât! Dumneata despecetluiești taina creației, te erijezi într-un soi de tezaur național viu, pretinzi să te expediem pe la vreo legație îndepărtată, pe banii poporului, și fără niciun concurs, parcă n-am avea și alți scriitori!

Ceea ce superiorii, și însuși Superiorul Superiorilor, nu s-ar da ei în lături de la a decide, cum au mai și comis-o, fiind destul de aglomerate deja atari pozițiuni, numai că, suntem oameni trecuți prin bătălii sângeroase, în România de Est și la Odessa, astfel de pretenții trebuie să fie *bine* întemeiate!

Or, domnul Grig anexează la suplica domniei sale doar primele 81 de pagini din cele nu mai puțin 1681, promise!

Și nu că nu s-ar putea deduce, oarecum arheologic, de la aceste cioburi purcezând, aspectele definitorii ale întregului. E mai rău! Se poate deduce, poate chiar de către un literat mediocru, se poate aproxima foarte bine cât de grave și inacceptabile vor fi, <u>ale întregului</u>, incorectitudini și defecte și, de aici, încep tot felul de neplăceri, un întreg set, da, am și început să colecționez bobârnace, pumni, înjurături... M-am săturat!

– Regret mult, domnule general!

– Și eu regret, și adaug că firea Căinarului e altfel decât a mea, așa cum mi s-a format ea în bătrânescul Ziduri. Eu mi-s dintre acei artiști năzuroși cu operă târzie, ca Lampedusa, pe când el o ia repejor ca Ahile, că și-așa scris îi este să aibă zile puține. De aceea, eu nu am voie să risc nimic, pe când el trebuie să viețuiască intens, intens, intens, rezultatul fiind că pe când eu voi fi, zeci de ani, un simplu *observator*, el va încerca să facă o anume carieră, dar exemplul Troțki este după opinia mea descurajator: să ai meritele acestuia, în „realizarea“ că frații noștri ruși nu vor mai atinge, în acest mileniu, nici 10 % din cum trăiesc, la resurse și latitudini similare, canadienii cei obezi, să fundezi Armata Roșie în aspectul ei definitoriu de apărător *al cuceririlor revoluționare ale nomenclaturii*, să ai contribuții majore la crearea unui aparat planetar de agitație și propagandă, capabil să tâmpească, efectiv și ireversibil, populația ale cărei creiere vor fi tocate, trecute prin el, – într-un cuvânt, să fii marele Troțki și să ajungi tu să fii marginalizat tocmai la Alma Ata, aproape-n munții Tian-Șan, la Drumul Mătăsii, aproape-n China! Iar de acolo, să fii transplantat în Bosfor, cu excelent calcul cominternist, iată pretextul pentru cretinătatea occidentală, să stăpânim cu Marx Constantinopolul! Și cum succesul industrializării-înarmării stahanoviste devaloriza ca prea sigură așa apropiată pradă, hai în Mexic la Siqueiros cu Troțki! Căci a stăpâni Mexicul, unde l-au trimis, să-i agite amplificator revoluția, pe Sergiu Eisenstein, care n-avea arta Lenuței Riefenstahl, dar era mai prizat de analfabetul de la orașe și sate... Or, a saborda Mexicul și Cuba e ca și cum ai amputa flancul unei escadre, e ca și cum ai da gaură Titanicului imperialiștilor, adică Statelor Unite ale Americii!

Deci, Căinare, nu fi găinar și nu-ți proiecta să joci dublu cu ăștia ai lui Stalin, care unde dacă n-aș avea eu, de la Mișu, pozele de un expresionism hölderlininist cu mujul Krupskăiei bolind în căruț, eu zic că la coacerea bazei de cadre, alde Vîșinski, a cărui doctrină despre justiție va fi predată, cred eu, în toate universitățile anglo-americane, l-ar fi belit din mausoleu de nu se vedea și pe Lenin, dacă ar fi fost cazul. Și atunci, încât deoarece faci Neamului meu un deserviciu, te voi lovi, frate! Fără cruțare.

– Stai, zise scriitorul întristat, ghicind că va fi atacat cu sectorul de rupere centrat pe partea sa cea mai sensibilă, adică nesigura logodnică glagoveană, să vezi! Dacă *ăștia*, scrâșni el cu o scârbă infinită de regimul antonescian, cel adorat de gazetari postceaușiști, ca o formulă de a nu mai permite contestație la cum s-au aranjat bateriile artileriei grele manipulative cripto-bolșevic, dacă cei doi Antonești, Ion, Führerul Statului, și Mihai, locțiitorul său specializat pe justiție, propagandă și externe, nu mă trimit și pe mine la adăpost în Occident, cum au procedat cu tot felul de piloși, mie ce-mi mai rămâne de făcut? Să putrezesc în Romlag? Ce, eu sunt mai fraier? Nu, mânca-ți-aș! Ar fi prea nașpa! E, deci, mai marfă să procedez în două tranșe structurate astfel: timpul unu, duc până la pagina 1681 fluviu-romanul *Războiul Sfânt*; timpul doi, mă infiltrez în nomenclatura scriitoricească a regimului Dej, precum și în Direcția a 13-a Literatură a Securității Statului, a SS-ului românaș, de unde încep să dau în confrați, cu biciul și cu nagaika, când le-o fi lumea mai dragă, cu toată autoritatea mea, comparabilă cu a lui Gorki, căruia oamenii muncii fizice și chimice, intelectuale, îi trimiteau mii de scrisori pe zi, mărind sarcinile de muncă pentru serviciul S!

– Bine-bine, păli marele antropolog Ghizdavu, anticipând inițierea sa egipteană cu înțeleptul Ioil Borgiah, pe probleme de niște chestii importante mai mult pentru specie decât pentru românași, dar acest ideal căinar este un ideal de *viață orientată*, de viață concepută întru ceva! Acest Ceva e chiar Opera asta est-europeană, galițiană, gaghizdiană, de 1681 de pagini, a cărei Beatrice brotacee, să nu crezi că nu m-am prins, nu-i biata Dora, ci tocmai cumnata mea americancă Virginica, cifra-omagiu 1681 fiind extrem de transparentă, este chiar anul fundării orașului ei natal, Philadelphia, de către un strămoș al lui Edgar Allan Poe, deci, domnule general, iată adevăratul Eroism, care nu poate fi niciodată muncitoresc-țărănesc, ci numai intelectual, ba încă și mai restrictiv, exclusiv scriitoricesc! Grig ăsta, cu alte cuvinte, respectând principiile borgiece ale *vieții orientate*, ale producției gratuite de Gaist, după ce-și termină și canonizează megaromanul, îl îngroapă la loc sigur, adică locație, care eu cred că acest locus e localizat la Sonnenheim, în Alsacia lu' tata, după care, din punct de vedere al adevărului ontologist, el *se simte*, că doar nu e un nesimțit, ca dotat cu niște simțuri nencepute, adică ca cum ar veni să orăcăie la poale de loome nouă, ca un fel de nou-născut brâncușian sau

auto-nou-născut din increatul contextual, într-un topos lubric, unde texturile eterice ale realului se află fluctuant-termodinamic în atingere lipicioasă, evident nedorită de teoria haosului feministă, cam cum intră pe caniculă intimă lenjeria în anumite pliuri ale nudurilor omenești.

– Corect! urmări cu atenție demonstrația avocatului de la Ziduri, expert de notorietate mondială în penitenciaristică, șeful său de la Ministerul Propagandei. Dar dacă domnul sublocotenent Grigoraș Căinaru se consideră ca reîntrupat după încheierea vieții sale orientate, ce dracu sens mai are, mă Marius, să se ia de marxiști, ca să strice, față de femeile nasoale din stânga occidentală mai lovite, imaginea Republicii Populare din România? Sau poate ca s-o ducă la zid, ca un nou Meșter Manole, unul antibolșevic, pe delicata domnișoară Dora? Care și așa are de îndurat mizerii și vexațiuni de tot felul din partea părinților ei, oameni respectabili, care au dat și în Războiul Reîntregirii dovezi de patriotism și de spirit de jertfă! Și nu-ți mai zic c-au pus de-acum și activiștii libidinoși ochii pe ea.

– Nu numai pe Dora am s-o nenorocesc, rânji sardonic harnicul scriitor, pozând în grand format genialului fotograf Ghizdavu, ci și pe ce prunci îmi va da Domnul, ca lui Iov! Și pentru acest crunt supliciu aplicat unor fetițe inocente, blestemul cadă, ca un tanc T-34 sau ca un, mai greu, KV, Klement Voroșilov 144, asupra, ca din cer picând, șefilor mei, până la cel mai de sus, din xenocrație, cocoțat la Berdicev în carpenul survolat de lăstuni, așa să le ajute Dumnezeu!

3

Ieși abătut de la Ministerul Propagandei, cu lacrimă ca de văduve în ochii săi verzi și profund ironici, capabili să distingă, prin binoclul apercepției portativului stradal, mai toată mizeria vieții postbelice desculțe.

Bucureștenii care își aranjaseră deja să nu mai meargă pe front și mai ales fesenistele se uitau la prozator cu dispreț, reproș, ură. Deoarece regulamentele militare interzic, în mod expres, ofițerilor, să se plângă de condițiile în care sunt puși în posesia frontului, incalificabile, ca la Cotul Donului sau în Stepa Calmucă, și acordă pedepse maxime dintre cele mai grele acelora care lăcrimează în public, ca disperații, pe stradă sau în forfotă, printre gureșii vânzătorii ambulanți.

Marius Ghizdavu, ca artist, înțelesese mult, inclusiv bătaia de joc aplicată de Soartă basarabeanului, obligându-l, după dezrădăcinarea Chișinău-Lugoj a tatălui antreprenor, să se cam automutileze și el, asumând, pentru afirmarea în rândurile jalnice rare ale cititorilor, sistemul de megafoane bucureștene, pline de furnici încălecate unele peste altele, ca și cum tabla vopsită în verde ar fi fost unsă cu miere din pajiștile încă

nepoluate ale Uralilor, culeasă de harnicele albine lucrătoare și lichidatoare ale trântorilor, dar fără aceste megafoane îngălate nu avea cum să se poată nemuri mesajul său, profund antisovietic, de un miliard de ori mai antibolșevic decât o mie de tunuri pe kilometru de front, aliniate de români la Prut, la Nistru, la Bug, la Nipru și chiar dincolo de această limită naturală a Galiției noastre, totul cu grele sacrificii pentru un popor relativ mic, dar foarte războinic, călăuzit de conștiința sa de santinelă a Occidentului latin, înfiptă în calea influenței țariste slave în Balcani până la Joyce la Trieste și Rilke la Duino.

Ca artist, nu mai puțin înțelesese Grigore Căinaru paradoxul român de ce Marius Ghizdavu a acceptat să înveselească pe Hi, la solicitarea generalului de propagandă Horea Bratu, dar a refuzat din start propunerea lui Mircea Focșăneanu, de a merge cu avionul împreună la Stalin, la Kunțevo!

Era la mijloc nimic altceva decât *dragostea de Viață* împinsă până la absurd, a omului cu a lui orientată, de Operă. Pictorul, pianistul desăvârșit și eseistul perspicace de la Ziduri era convins că agenții Cominternului din România Regală și de la Paris l-au și încondeiat pe acea Listă Neagră, poate deja semnată de Führerul sovietic, cu persoanele care *trebuie lichidate în primele ore sau zile* ale derulării scenariului unei mari revoluții în România Regală: prins și identificat la Kunțevo, mecanismul represiunii ar fi funcționat automatic, ca un gogoloi de omăt care se rostogolește-n crevasă, Neamul Românesc având a pierde pe unul din mântuitorii săi spirituali, care la toate semințiile pe cale de dispariție sunt din ce în ce mai puțini, pe măsură ce fojgăie pretutindeni până la sufocare de supranumerar cleptocrația incompetentă din capul Țării, fără teamă de pârnaie.

– Lui Stalin, frate, nu aveam nimic a-i comunica. Ăsta era marxist. Și leninist, deci sanguinar, pe deasupra. Ca să nu mai vorbesc că era și întrucâtva... stalinist, adică avea o gândire fesenistă foarte simplificată, era în genere capabil a se închipui în stare *a explica* orice, a da interpretare corectă cominternisto-nomenclaturist pentru orice întâmplare, cum se întâmplă doar pe la televiziuni.

– Totuși, nu îl slăbi deloc Clara Honig, nu ai negat niciodată samitul rușinos cu Hi de la Berdicev, din 6 august 1941! Da' cum ai putut tuu...

– Minciuni în falș, Clara, ale biografilor mei neautorizați! Unii, indignați c-aș fi fost, tocmai eu cu Lwówul ăla, naționalist! Alde Narcis Moga, Maradonel Zamfir-Frișcă, Mihnea Bazalau, inchizitoarea Lavrentia/ Lavinia-Stana Clătici, baroneasa Erdödy Zsuzsa (cu Attila, soț, și Iancu Abramovici, amant), rudele mele Nichita Căinaru și Larisa Rîbalovna, apoi friends ca Adriana Bratu, prof. Răzvan Hristevescu din Utah, Gabriel Țăpoieșu din Lyon, Darie Fișiereanu din Salonic. Iar ceilalți, hm, răi pesemne că n-am fost antisemit! Îi demasc: Tristan Bălușeanu, Alin Vișan,

Galina Cobiliță, Oreste Bogza, Vip Enache...

– Eu la 5 august 1941, Clara, eram la Ministerul Propagandei și chemam cu portavocea din balcon presa să se ocupe de „ororile și dezastrele comise de bolșevici în Basarabia și Bucovina, pentru a trezi interes și compătimire în public și pentru a stimula spiritul de solidaritate cetățenească“!

Ambii aveau privirile ațintite asupra unui *Caragiale Plângând*, statuia propusă de Andrei Hurmuzacov pentru a fi înălțată pe soclul lui Lenin, dinaintea clădirii în stil stalinist a Casei Scânteii, pe lângă care trec, de la aeroport spre reședințele ceaușiste, demnitarii occidentali veniți în vizită la politicienii noștri dragi, obișnuiți să le gândească Altul, dinăuntru sau din Afară, în locul lor.

Acest Caragiale era astfel deformat încât să pară că râde pe sub mustață, măcar cât Stalinul bibliotecar al lui Demu din Piața Charles de Gaulle, cel cu degetul mooye masturbator uitat între buzele cărții, dar trecătorul *să știe* că, privit în detaliu, chipul marelui scriitor berlinez prezintă lacrimi serioase atârnate de ochi, poate chiar *regretul de a fi scris* într-o limbuță galițiană latină ușor perisabilă, considerată de Marius când s-a deștărat, a fi a unui popor pe cale de dispariție, devorat de mormolocii cocoțați letal, prin artere, în căpșorul Țării.

– Treaba voastră! le-a spus Marius Ghizdavu domnilor Damian, Noveanu și mai tânărului Bogza, plecând spre Paris în America tot din Gara de Nord, cam ca Mircea Eliade în timp ce diaristul Mihail Sebastian însemna la răboj pe cine s-a mai manifestat antisemit. N-aveți decât a vă toci nervii pe-aci, de fraieri, cununați cu limba română și divorțați de universalitatea voastră, naivilor!

În anul 2000, Neamul Românesc nu va mai sta ancorat decât în vreun milion, cel mult două, de *oameni cu trai decent,* ce vor despica forfota robilor lor ca un autobuz exclusivist Honigberger, cu turiști, prin furnicar seara la Calcutta.

N-aveți decât! Fraierilor!

– Clara scumpă, explodă degajat nonagenarul, aș fi un măgar dac-aș minți că Hi în Ucraina a trecut pe lângă mine și că doar i-am dat binețe și mi-a răspuns distrat, depărtându-se repejor, consultându-și contorul de pași.

De fapt, ne-am urcat veseli în carpenul special amenajat și am avut o discuție dintre cele mai laborioase, ca între artiști, meșteșugari și europeni!

L-am iscodit, mefient, dacă acceptă să fie informat corect. Mi-a răspuns că nu numai că acceptă, ci impune să i se raporteze numai și numai adevărul, fapt care m-a pus dracu să-l întreb că bine, dar dacă se merge pe *ideea perfecției* rasei ariene, de ce nu începi epurarea scriitorilor cu un exemplu atât de notoriu cum este Goebbels, cenzorul cel urât, stârpitura

care-și trage diavolește piciorul!

– Stârpitura aia a dat Reichului șase copii! A avut ca și Roosevelt, niște probleme la șiră, sărmanul! Această, admit, *stârpitură* ce-mi deranjează și mie ochiul de pictor clasic, este totuși moral un exemplu pilduitor de german care, precum Beethoven, și-a învins infirmitatea, și azi călăuzește cu precizie milimetrică mintea gloatelor, spre adevărul absolut, adevărul german arian.

– Dealtfel, o labă îmi tremură și mie, a zâmbit el întunecat. După logica ta, frate Marius, ar trebui să încep purificarea rasei mele cu mine însumi? Poate că am s-o fac! Dar nu acum, când nimeni nu are în Reich autoritatea pe care o am eu și n-ar putea mobiliza total Europa în contra primejdiei mortale pentru civilizația omului alb, prezentată de barbaria bolșevică, fascinantă pentru oportuniști!

– Eu credeam ca român... că odată cu dezrobirea Basarabiei și Bucovinei, am îndepărtat definitiv de la noi orice amenințare cu deznaționalizarea ireversibilă! Putem să ne odihnim la iarbă verde, să digerăm în tihnă la Nistru.

– Domnule Ghizdavu, m-a mustrat el, nu te face că nu știi, de la Mișu, cât de copleșitor este față de al *întregii* Europe arsenalul Cominternului, care a industrializat militarizat Rusia, *cu sprijin în special american*, plutocrația internațională exploatându-i la sânge potențialul agricol, și uman, de robi, în scopul industrializării grele, cu pivotul ei industria constructoare de mașini, tancuri și tunuri azi, submarine atomice și rachete intercontinentale mâine!

E adevărat că eu am asigurat pe Antonescu, decorându-l, că noi am prins, concentrate pe Prut și pe Bug, cele mai tari armate ale inamicului, dar asta înseamnă prea puțin față de rezervele sale, practic nelimitate. De aceea, ar fi o prostie să asediem acum, cu disperare, Moscova și Leningradul, cum se așteaptă Stalin, Churchill și Roosevelt. Pentru că, desigur, ei au mari forțe stocate de mult în spatele fortificațiilor acestor mari orașe pândite și ar putea trece la contraofensive prinzând ca într-un clește pe ai noștri.

Prin urmare, e mai bine să-l lovim pe rus unde nu se așteaptă, în *zona antonesciană* a marelui front româno-germano-finlandez, adică în Sudul tău, deposedând pe inamic de o parte considerabilă a resurselor sale de grâne, cartofi, cărbune, oțel și mai ales petrol!

– Precum vezi, Clara, nu eu am indus Conducătorului german această strategie sudică! Deja îi vuia de ea capul lui îngreunat și de grijile posibilei bătălii pe două fronturi, americanii sprijinind tot mai fățiș pe britanici.

– E greu să-ți reprezinți în închipuire cum a fost. Trebuie să citești cărți.

– Tovarăși! Cetățeni! Frați și surori! a cuvântat Stalin pe toată

rețeaua radio sovietică, abia la 3 iulie 1941, constrâns la a ieși din bârlog în urma declanșării ofensivei române la Prut, care dovedea că acest front sudic nu e mort, ci prezintă un pericol de moarte pentru ideea bolșevică de deznaționalizare ireversibilă a popoarelor, începând cu marele popor frate rus și continuând cu-al meu.

Ostași ai armatei și flotei noastre!

Vouă mă adresez, prietenii mei!

Mișelescul atac militar al Germaniei hitleriste împotriva patriei noastre, care a început la 22 iunie, continuă. Cu toată eroica împotrivire a Armatei Roșii, cu toate că cele mai bune unități ale aviației sale sunt deja zdrobite și și-au găsit mormântul pe câmpiile de bătălie, dușmanul *continuă să se târască înainte*, aruncând pe front noi forțe!

– După cum vezi, Clara, celălalt călău, Stalin, își anunță preafericiții supuși că într-adevăr sunt unele probleme în vest, dincolo mult de linia cu același nume Stalin, în sensul că ce s-a câștigat prin atacarea mișelească a Poloniei în septembrie 1939, în cârdășie cu celălalt totalitarism muncitoresc, ce s-a rupt prin grele jertfe de la Finlanda și ce s-a răpit din Galiția mea ulterior, înghițindu-se romanticele Țări Baltice și Basarabia și Bucovina și sprijinindu-se apoi prostește ruperea de la România Regală a Ardealului și Balcicului, toate aceste cuceriri ale imperialismului celor mai reacționare vârfuri cominterniste, sunt în primejdie și, groaznică chestie, sunt amenințate în consecință și averile activiștilor și cekiștilor, cu toate că cele mai bune divizii și escadre ale Comisarului Poporului german pentru Cotropire cică ar fi deja zdrobite! E absurd, adică... dialectic.

Dar Stalin, Clara, spune deja mai mult decât atât!

El tace asupra intrării în **Războiul Sfânt** a românilor și a finlandezilor, care luptau pentru a reface integritatea țărilor lor, sfârtecate de imperialismul sovietic la 1940, și pentru a evita bolșevizarea și deznaționalizarea *ireversibilă*, ce urmau firesc acelor agresiuni științific marxist proiectate, menite și a testa capacitatea anglo-americanilor de a se opune unei Axe Roma-Berlin-Moscova-Tokyo.

M-am temut de această omisiune.

Calculul autorilor cuvântării citite bând apă de Nalcik la Moscova era simplu: încă proaspete fiind în creierii gloatei europene înroșirea țărmurilor baltice nu și pontice în 1940, a aminti că luptă și românii și finlandezii, ar fi însemnat a recunoaște, în încleștarea dintre Hitler și Stalin, firescul conflict dintre orice bandiți, pe pradă, ca într-o mahala anglo-americană de oraș fotocinegenic!

Și am constatat că această ignorare a eroicei contribuții româno-finlandeze la Cruciada Antibolșevică a fost adoptată cu sârg de presa și de propaganda aliată, nu numai pentru toată perioada războiului, ci pentru veșnicie, deoarece numai demonizând la extrem nazismul și criticând doar cu floricele genocidul marxist, se poate proteja sufletul fraged și fragil al

noilor generații de șocul că Occidentul a învins imperialismul german, dar el a pierdut războiul cu Totalitarismul, abandonând juma' din Europa Bolșecaustului, nimicirea a zeci de milioane de vieți nefiind, dincolo de ipocrizii, mare tragedie, căci s-a compensat totul în Galiția mea balto-pontică prin explozia demografică și prin diferite specii de deportări. Nu, nu trăim decât tragedia individuală. Din exterior, nu poate exista, în evocarea genocidelor, decât demagogie*, ele nu trebuia să se întâmple!*

– Dacă nu s-a făcut totul pentru a-l preveni, după săvârșirea unui genocid orice pedeapsă e ca o frecție la un picior de lemn!

– Uneori îți dă prin gând, privind turiștii ăștia veseli, că nu există prea multe lacrimi de calitate nici la Auschwitz, nici la Katyn! Simpla investiție împotriva Uitării este insuficientă! După zeci de ani... E nevoie de lecturi solide, grele.

– Toate acestea ar fi trebuit *să fie evitate*, Clara! Acum nu se mai poate face nimic. Și degeaba eu, ca artist, „îmi asum" păcatul omului ce la Ravensbrück a legat picioarele unei deținute ce trebuia să nască sau ale securistului care a decis, la cererea vecinelor feseniste, spânzurarea Murocikăi mele la Harkov.

Important e șocul că acest spațiu de până-n ruși a fost scos din Istorie pe mai bine de cincizeci de ani, poate pentru un secol, până se șterg toate sechelele. Și ce înseamnă aceasta? Nu mare lucru altul decât că Marea Recuperare, visată de prizonierul Iancu Noveanu pentru români, NU SE VA MAI FACE! Nu se va mai înfăptui ea pentru toți galițienii, inclusiv cehii, ungurii, evreii și polonezii! Timpul sorocul americanizării ne-a surprins ca pe niște prunci în fașă.

Consecința fiind următoarea: grecii, italienii, spaniolii, francezii, olandezii, austriecii, evreii, germanii și englezii, da, pot deveni liniștiți *americani europeni*, pentru că au vociferat în secolele trecute. Au terminat discursul!

Noi galițienii trebuia să vorbim în acest secol XX.

Și un altul mai departe nu prea mai există!

Tragedia fiind una a speciei înseși în emisfera nordică: precum există o americanizare de la un țărm estic atlantic la altul vestic, pacific, așa trebuia să avem și o Europă cultă, muzeu lângă muzeu, de la Lisabona la Vladivostok!

N-a fost să fie!

Faptul că în 1939 toamna, la sfâșierea țării prietenilor noștri polonezi, Occidentul a declarat război *doar Germaniei*, nu și partenerei ei de Axă, lacoma Uniune Sovietică, îl plătim astăzi, Clara, ca specie *Homo sapiens*!...

Precum România Constituției de la 20 Mai 1990 este fondată prin descălecatul dr. Petrică Groza, de pe genunchiul faraonului de drept Vîșinski, așa și civilizația planetară a începutului de nou mileniu este

gravată cu acul pe superficialitatea unei pelicule hollywoodiene. Ea nu cuprinde enorma experiență europeană, – antică, renascentistă și luminătoare, lucrurile se petrec ca și cum istoria mondială ar fi început când aveam eu doar treisprezece anișori și se lansase în S.U.A. cuplul cu temperamentul binar, unul gras, întreprinzător și sadic, altul pipernicit, lent în reacții ca un neam pe cale de dispariție, și masochist, mă gândesc la Stan și Bran, la universalitatea lor comparabilă cu a marilor învățători ai omenirii, ca Iisus, Buddha și Muhammad, pe această planetă care uluiește extraterestrul printr-o enormă contradicție între stocurile de spiritualitate din biblioteci și consumul burtos incult al populației, de prin 1925 încoace, cum am mai spus, bazat doar pe niște pelicule la propriu superficiale, tot mai subțiri...

– Nici nu putea I. V. Stalin să bea, la antinevralgic, apă de Mahacikala tămăduitoare, observă farmacista Eliza Alexandrescu, în 3 iulie 1941 la radio şi, în acelaşi timp, el să recunoască față de opinia publică mondială că *U. R. S. S. a găsit ce merita*, galițienii tăi balto-pontici, Marius, plus cecenii, reușind să convingă pe Hi că misia lui providențială e să-i elibereze... Numai obținând de la anglo-americani acceptul că acest coridor, ocupat în 1939-1940, este locuit de popoare neglijabile, de rasă obsolescentă, a căror bolșevizare e meritată și chiar de dorit, spre satisfacția iubitorilor de pace, numai așa, odată trecut acest prag psihologic al josniciei, s-a putut ajunge la a admite că și popoarele slave sau de origine asiatică din Est pot fi belite similar, în aceleași scopuri „nobile“...

– Greșești! lătră nu fără un dram de gelozie Despina, deși Marius umplea vârtos roaba la Canal, cu o lopată tăioasă model Inima lui Stalin. Tocmai acest genial Pact Ribbentrop-Molotov a întârziat mersul Wehrmachtului spre Moscova și Leningrad, îngăduind ca muncitorii și țăranii să-și mobilizeze și ei armata lor, pentru a da o ripostă hotărâtă la atacul mișelesc al bandiților de imperialiști...

– Se poate pune întrebarea: cum s-a putut întâmpla că guvernul sovietic a consimțit să încheie un pact de neagresiune cu astfel de oameni perfizi și cu astfel de monștri ca Hitler și Ribbentrop? preveni Stalin întrebarea ce se ghicea pe buzele roșite de rujul Isadorei ale lui Andrei Hurmuzacov, când a văzut proiectul statuii lui Soljenițîn, într-adevăr, imposibilă-n Occidentul obez, perfect remediu românesc la desfigurarea Capitalei prin Casa Scânteii, chiar pe soclul lui Lenin de așezat, numai să crape acest disident incomod, nevăzut în zece ani de telecablu decât o singură dată, pe Arte TV, și atunci numai cuvântând ceva neincisiv despre acceptabilul Cehov, cel cu Doamna și cățelul tebecist tratat de niște oengeuri.

– N-a greșit oare guvernul sovietic în acest caz?

– Desigur că nu!

– Pactul de neagresiune este un pact de pace între două state.

– Tocmai un astfel de pact ne-a propus Germania în anul 1939!

– Putea oare guvernul sovietic să refuze o astfel de propunere?

– Eu cred că niciun stat iubitor de pace nu poate refuza a încheia un acord de pace, cu o putere vecină, chiar dacă în fruntea acestei puteri se află astfel de monștri și canibali ca Hitler și Ribbentrop. Și aceasta, desigur, cu o condiție indispensabilă: ca acordul de pace să nu atingă nici direct, nici indirect integritatea teritorială, independența și **onoarea** statului iubitor de pace.

– După cum se știe, pactul de neagresiune dintre Germania și Uniunea Sovietică este tocmai un astfel de pact!!!

– Ce am câștigat noi încheind pactul de neagresiune cu Germania?

– Noi am asigurat țării noastre pacea timp de un an și jumătate și posibilitatea de pregătire a forțelor noastre pentru a opune rezistență Germaniei fasciste, în cazul că, în ciuda pactului, ea s-ar încumeta să atace țara noastră. Aceasta este, hotărât, un câștig pentru noi și o pierdere pentru Germania fascistă.

– Ce a câștigat și ce a pierdut Germania fascistă, sfâșiind în mod mișelesc pactul și săvârșind agresiunea împotriva Uniunii Sovietice?

– Ea a obținut pe un termen scurt, o oarecare situație avantajoasă pentru trupele sale, dar din punct de vedere politic, ea a pierdut, deoarece s-a demascat în fața lumii întregi ca fiind un agresor sângeros!

– Asta nu înțeleg eu, Marius! Și dacă eu nu pridídesc a penetra la luminița de la capătul hățișurilor, cred că și muncitorii și țăranii întâmpină mari dificultăți, deși inamicul nu-i atât de puternic cum îl înfățișează *intelectualii speriați*, ironizați de Stalin, împotriva cărora organele de specialitate trebuie să ia o atitudine necruțătoare, reeducativă prin lagăr, deoarece dracul nu-i atât de negru cum îl zugrăvesc *unii*!

– Pictorul sergent cu termen redus, însărcinat a-l zugrăvi pe Hitler, a fost mitraliat, atunci la Berdicev, de un partizan ieșit dintr-o căpiță, iar eu nu am făcut, Clara, decât să continui, într-o manieră foarte colorată, opera altuia, nefiind motive să schimb paleta, doar subiectul l-am alterat, alegând un Hitler mult mai tânăr, *patriotul* din primul război, să zicem, care a îndurat, nu ca Churchill, Stalin sau Roosevelt, mizeria aia porcească a tranșeelor, ba i-au luat și vederea, în urma unui atac cu gaze, chestie ce nu se uită mai ales când ești, chiar nerecunoscut de academicieni, sau măcar te visezi artist plastic și arhitect.

– Și creștin milos din fire, cu bunic preot, cu soție bigotă, Eliza, mezzosoprană în cor la sfânta biserică Domnița Bălașa...

– Totdeauna în istorie, îți apare ca înfățișându-se a fi fiind cu totul și cu totul inexplicabil, cum se ajunge să consimți a întreține, în carpenul sur, relații cu niște monștri și canibali ca Hitler și Ribbentrop, mai ales că la 6 august 1941, așa cum observă Stalin, Germania se demascase că *voia puterea*, Puterea mondială!

– Vina rămâne însă vină și trebuie să stea acolo-șa la dosar, până când toată planeta nu va vorbi decât o singură limbă, aceea a progresului și civilizațiunii optimiste, constructive, pe bază de lecturi obligatorii și de planificarea muncii.

– Acest Marius, interveni cu oarecare scârbă proletcultistă Laura Lecca, la 6 august una mie nouă sute pa' ze' ș' unu, era informat de către numitul Liviu Lecca, soțul meu, asupra unor omucideri de zeci sau sute de mii, cifre greu de verificat atunci, poate și acum, *numere* de origine pur germană, relativ bolnave însă, suficient de handicapate încât Al Treilea Reich, prin medicii săi imposibili, să nu le aprobe eliberarea unui certificat de *apt pentru căsătorie*, scopul fiind asigurarea eugenică a unei descendențe impecabile pentru poporul german...

– Cu alte cuvinte, surâse expresionist Oberkünstlerfürstul Otto Runge, Führerul ar fi fost astfel... ultimul geniu german, căci avându-se-n vedere legătura romantică dintre geniu și nebunie, un Hölderlin nu s-ar mai fi putut naște, nici măcar un Nietzsche, nici Beethoven ca surd... Nici Bach și Händel, ca unii cărora zeul le-a luat vederea, cum și privighetorii păsărarul, să creadă că bezna e veșnică în acest Univers împuțit de politicieni corupți și inculți, niște nesimțiți!

– Asta i-am obiectat și eu! dădu din umeri fără niciun pic de zâmbet, ba chiar preocupat profund, Marius. O stârpitură ca Goebbels n-ar trebui să facă, dom'le, atâția copii! Și nici cârnatul de Robert Ley s-o aibă pereche tocmai pe blonda Inga cu pălăria aia roz, un corp de vis, izvod pentru noii sculptori clasici!

– Goebbels să știi tu că este un nazist perfect, a mârâit Hitler. El este conștient că n-ar fi trebuit să se nască și că n-ar fi trebuit să lase urmași. De aceea, într-un moment prielnic, dar numai după ce va termina tot ce-o avea de spus germanilor și omenirii albe, el va rezolva această contradicție, în modul cel mai radical cu putință, pur și simplu autolichidându-se cu nevasta și cu toți cei cinci, șase, șapte sau câți plozi va avea până atunci, mai mult fetițe!

– Totalitarismul, deveni abstractă Isadora deși Sergiu Enache se uita la ea cu jind imediat acum pe loc, stradal, este acea rânduială care din punct de vedere ca sex permite ca estropiați precum Goebbels ăsta, acest Ley sau acel Beria să dispună de femele de o așa calitate sau cantitate, cât nici n-ar fi cutezat a visa în condiții naturale de liberă concurență, ca în junglă, între masculi!

– La care aș adăuga, privi insistent nonagenarul Marius spre Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, întrebându-se cum dracu s-a putut împreuna cu ea antebelic, aș chiar insista să se adauge că și simpla agitație pentru totalitarism, fie el aplicat nu parizienilor, ci unor popoare de rasă neculturală, est-europeană până-n Cambodgia, este de natură a-ți aduce mai multă clientelă sexy decât ai merita... Și mă refer explicit, Despino tată, la

idolul tău Sartre, care i-a-nvățat, pe vecie, pe muncitori că un anticomunist este un câine. Un câine, fă, o sabakă!

– Dacă e să mă iau după corespondența sa cu acea academiciană cu turban de renume mondial chimic, acest chior nu fizic, ci ideologic, contemporan cu Șalamov și totuși maoist târziu, ah! cât l-aș iubi și giugiuli...

– Păi dar! I-am spus-o Führerului, pe șleaul dintre școala din Berdicev și carpenul sur din câmp: domnule Hitler, apreciez curajul Germaniei de a lovi prima în colosul sovietic. Pentru că dac-ar fi să suporte ea pe neașteptate agresiunea Kremlinului, nu s-ar mai opri tancurile sovietice, întâiul chiar pe un soclu veșnic sovietic, la Berlin la blocul Stasi, ci tocmai la Le Havre în Golful Senei din La Manche, deci la Atlantic, necaz de care m-ar durea exact în vârful electrizabil al penelului dacă nu m-aș însă gândi la consecințe ARLUS, între care și obligarea profilor de liceu ca Sartre, germanofoni, de a duce o politică rusofonă. Partea sinistră va fi, iar noi doi suntem pictori și arhitecți, demolarea unor târguri știute drept colonii de artiști, de vrăjitori ai pânzei și hârtiei pentru acuarelă. Cu certitudine, pitorești ținte de vilegiatură, precum Honfleur și Deauville, vor fi rase de pe fața pământului occidental, înălțându-se-n loc o arhitectură de bloace cu aspect de zarcă, precum la Danzig, la Königsberg, la Kommunalka, la Viena sau la Tiraspol. Iar în sens invers istoric și geografic, dacă, Reichul, prin așa-numitul Program Euthanasic a lichidat deja, sau va lichida, un mare număr de germani imperfecți, rebutați, s-ar putea, oare, ca mâine niște distrugători de cultură ca iudeobolșevicii ăștia sau uneltele lor, slavii, să aibă o soartă similară? Ce e mai rău pe lume? Asta ne întreabă chiar Istoria postmodernă in statu nascendi.

– E complicat! a mormăit el evident nemulțumit că într-o banală, deci liniștitoare natură de vară, puneam pe tapet, probleme insolvabile. În chestiunea Eutanasiei, este trist că deja au transpirat unele dedesubturi, dar să vedem cum se va descurca omenirea mileniului de mâine, când puterile cu cercetare genetică avansată nu vor rezista tentației de a produce un *worker* calculat superior, la toți indicatorii, celor creați prin bâjbâiala selecției naturale! Am dat ordin mediciniștilor noștri să se cerceteze această inițiativă, despre care s-ar părea că doctorul Lecca a aflat înaintea mea, lucru nepermis, și eu însumi aș fi pățit rușinea, domnule Ghizdavu, de a auzi de acest dosar abia acum, din gurița ta, dacă n-aș fi fost acostat la o vizită de lucru de o doamnă cu pălăriuță de doliu, care mi-a înmânat o scrisorică din care ar rezulta, lucru inimaginabil, că din exces de zel, ar fi fost lichidați, ca guri de prisos în comunitatea poporului, niște mutilați din Marele Război, cum aș fi putut ajunge și eu din cauza mâinii paradite! Dar de exterminări în massă, eu n-am auzit, asta e propagandă BBC, fake news!

– Eu sunt artist, domnule Hitler, și nu mă interesează ce face cu oamenii ei Germania, și nu m-ar interesa nici Rusia, decât în măsura în care

din excese naşte SUBIECTUL, motivul, pe care să-mi exersez disponibilitățile mele de improvizator. Problema este următoarea: datorită misiunii sale de Santinelă a Apusului la Răsărit, neamul meu cel românesc, de fapt romanesc, de viță romană, latină, *imperialistă*, de-a lungul unei zbuciumate istorii, o! ah! el nu a reușit decât să deie o vagă idee de probe de genialitate, că nu-i mai prejos de greci, italieni, spanioli, francezi, evrei, turci, germani, englezi, marocani și chiar de frații noștri ruși, dar oricât de ai dracu am fi, noi românii, cum zice Iancu Noveanu în megacartea lui *Marea Recuperare*, nu putem să ne dăm mari în sensul că am fi avut o contribuție susă la istoria spiritului, la fabricarea Gaistului, cum insistă legumicultorul Otomega, acum inginer de sovhoz în deja Transnistria, adică dacă am dat pe un Brâncuși nu înseamnă că avem și *o sculptură,* când, cum observa cu o satanică bucurie Sergiu Enache, de umblă după Isadora mea neștiind că e cuplată cu bucovineanul Hurmuzacov, el însuși sculptor, în tot Bucureștiul nu avem mai multe statui ca câte-o avea catedrala din satul unui Andrea Bocelli!

– Lasă fumurile lui nenea Noveanu, roși rușinată complet nepoata de la Basel, că *dacă ar avea*, ar da el personal una sută mie de dolari acelui compozitor român de până-n 22 de anișori, care să producă un *Preludiu* și o *Fugă în RE minor* compatibile cu BWV 565 sau chiar... mai superioare! Ce te întreabă toată lumulița asta, strânsă-n scuar ca la iarmarocul din Sorocinți, iaște că cum a fost, dom'le, cu putință să vorbești discuții cu niște monștri și canibali ca Hitler și Ribbentrop, mai ales că dacă ne îmbrobodiseră invadând Polonia, amărâta Franță și alte țărișoare, ei se demascaseră complet invadând bandițește pașnica Uniune Sovietică, exact tocmai când, cum plânge și acum Despina Hébuterne, comuniștii băgaseră *Romeo și Julieta* la kinoteatre, vizând creșterea capacității muncitorilor și colhoznicelor de a înțelege și aplauda, la ședințele de învățământ politic cu întrerupere a lucrului pentru a citi din *Pravda*, tot ce zice Stalin despre liubov.

– Adevărul este, mărturisi Marius Ghizdavu acestei nepoate cu ochi verde-ruginii ca ai Elizei Alexandrescu, că eu nu am reușit până la urmă, dată fiind logoreea partenerului german, să-mi exprim cu adevărat, printre tiradele acestuia, adevăratele mele obsesii și nedumeriri... De fapt, mai nimica. A vorbit doar el.

Știam de la analistul Horea Bratu că deși Reichul va zdrobi Soiuzul, noua administrație nazistă nu va apuca totuși să se extindă dincolo de Ural, deoarece anglo-americanii vor fi constrânși să intervină *cu adevăratele lor forțe*, copleșitoare, și mă iluzionam că vor lupta fără obișnuita economie de resurse umane, a căror protecție e cea mai bună momeală electorală în democrațiile lor.

Mai aveam cunoștință din cât front făcusem, că nerespectarea de către U. R. S. S. a convențiilor că civilii își văd de treabă odată părăsiți de

armata lui Stalin, atrăgea din partea cuceritorului german represalii asupra unor cetățeni ale căror legături cu partizanii erau destul de vag întemeiate după standardele justiției europene.

4

Am protestat la astfel de derapaje în anii patruzeci, o fac și acum.

Este o invenție a marilor profitori de filme de acțiune și a propagandiștilor mediocri că ar fi mare brânză a purta în spatele frontului un război de partizani. Dacă anglo-americanii ar fi avut proporțional pierderile iugoslavilor sau rușilor, ar lăsa-o mai moale cu exaltarea. Dealtfel, nici nu s-ar fi angajat într-o asemenea rezistență păgubitoare sub toate aspectele. Au găsit bolșevici tipici, ca Stalin și Tito, capabili să-și sacrifice peste orice limite supușii, măgulindu-i să se angajeze în aceste forme de genocid. Culmea fiind că pierderile de vieți veneau nu numai din masacrarea ostaticilor ca represalii SS, ci și din faptul că temerarului bărbos din hățișuri îi era mai ușor să lichideze un localnic, pe motiv că se bănuiește c-ar fi colaboraționist, raportând c-a executat el ceva din misiunea încredințată de partid, decât să se apropie cu adevărat de un bine păzit Stăpân german sau român. Mai degrabă profita de vreo biată slujnică, ale cărei rude agonizau prin lagăre dincolo de linia frontului, șantajând-o să strecoare otravă în mâncarea ocupantului sau să-i parcheze o mașină infernală sub pat.

Crima supremă, asimilabilă genocidului, fiind următoarea, tipică stalinismului și învățată de toți care l-au îmbrățișat cu dragoste de iubire în tinerețile lor moscovite: să știi tu bine că în orașul cucerit în luptă dreaptă, armată contra armată, ocupantul a lipit pe ziduri Avertismentul că, de fiecare soldat de-al lui asasinat, va executa câte două sute de „iudeobolșevici“, iar pentru fiecare ofițer lichidat, câte două mii. De asemenea, să nu-ți faci vreo iluzie că nu se va ține SS-ul de așa promisiune și să nu te miri că, în lipsă de *adevărații* comuniști, demult fugiți cu bunurile de preț dincolo de Volga, sau rămași cu misiune de băgători de seamă, foarte bine ascunși, detașamentele Cap de Mort vor completa cifrele cu populație reținută la întâmplare! Să ai deci foarte clare toate aceste consecințe, și totuși să decizi, ca o bestie, a provoca declanșarea Mecanismului Represiunii doar din calculul că toți acești morți se vor trece în contul *Eroilor salvării Nomenclaturii și Stalinismului*! E o ticăloșie, zău, de ți se face greață, dar nu o vei vedea pe tele-canalele semi-învingătorilor, a căror propagandă va rămâne pe vecie aliniată celei sovietice, deși consecința, fetițele mele, e că, uite, UE nu se-ntinde tot așa năvalnic ca SUA, de la Atlantic tot până la Pacific, dar invers, spre Kamceatka noastră.

Ca să nu mai adaug jalea că recuperarea Alaskăi, de către Uniunea Europeană Lărgită, rămâne un vis îndepărtat, a cărui înfăptuire, niște pișcotari mai în vârstă, cum suntem noi trei, adică eu, Damian și Noveanu, nu mai apucăm s-o celebrăm cu șampania din viile poeților, liberalilor și bancherilor curgând în valurile Dunării!

Deci i-am zis-o răspicat lui Hi: mă băiete, fii atent la chestia asta cu partizanii, că e plină de capcane! Se uita bivol buimac la mine, nu realiza neam! Parcă aștepta să-i confirm eu că Stalin e evreu, nu gruzin, sau dracu știe ce mit.

Și era să cad din carpen, darling, peste secara nesecerată Șișkin și parțial în scuturare, constatând că el n-avea intelligence măcar despre *ideile principale* din cuvântarea impusă lui Stalin de transformarea în front activ, la 2 iulie 1941, a zonei principale de operații sudice, comandată de generalul Antonescu și care treptat va deveni atât de periculoasă pentru CCCP încât va monopoliza mai toate evenimentele de mare spectaculozitate ale Marii Conflagrații, cel puțin de la Chișinău până la Stalingrad, Crimeia, Mahacikala noastră și retur!

– Ce se cere pentru a lichida pericolul care amenință Patria noastră? întrebau muncitorii. Vom putea noi salva averile nomenclaturii? aveau insomnii colhoznicii. Ce măsuri trebuie luate pentru a zdrobi pe dușman? așteptau cu caietele deschise și creionul chimic ascuțit după ureche mai toți intelectualii.

– Înainte de toate, am răspuns eu tovarășului propagandist, la învățământul politic din 1951, încă mai știind ce conspectasem cu zece ani în urmă din sinteza spionului Mișu, e necesar ca oamenii noștri, *oamenii sovietici* (hopa! o nouă specie!!!), să înțeleagă toți cât de bolșoi e pericolul, cât izba...

– Dușmanul, precizase Stalin bazându-se numai și numai pe ceea ce antițarist se injectase în creierii gloatei, este crunt și neînduplecat. El își pune drept scop cotropirea pământului nostru, udat de sudoarea noastră, acapararea grânelor noastre și a petrolului nostru, obținute din munca noastră, prin munca noastră...

– El, el, el își pune ca scop, tovarăși muncitori, tovarășe colhoznice, tovarăși oameni de știință și cultură progresiști, nici mai mult nici mai puțin decât... „restabilirea puterii moșierilor“, cum se va încerca și în România sfârșitului de veac Stalin, în Republica Răsprofilor de după 1989!

El își pune drept scop „restabilirea Țarismului“, cum și canaliile monarhiste, ca anticarul Iancu Noveanu și răspopa Tăsică Damian și alții mai tineri, subvenționați de frații Ghizdavu, sub lozinca aberantă că o constituție generatoare de președinți mult mai săraci decât analiștii sau stăpânii acestora, e generatoare de vulgaritate și Neamul Românesc, chiar ajutat de minoritari, atunci nu mai poate îndeplini ca în epoca Reginei Maria misiunea sacră a Marii Recuperări, a unei producții record de

spiritualitate, de Gaist, compatibilă cu ce-au dat alte popoare, a căror dispariție prin diluare în Epoca Wash nu mai e nicio tragedie, fiindcă ele s-au exprimat deja, unele chiar agasant de asurzitor...

– Da, tovarăși, el își pune ca scop restabilirea puterii moșierilor, restabilirea țarismului, nimicirea culturii naționale și a ființei de stat naționale a rușilor, a ucrainenilor, a belorușilor, a lituanienilor, a letonilor, a estonilor, a uzbecilor, a tătarilor, a moldovenilor, a cecenilor și cecenițelor, a gruzinilor, a armenilor, a azerbaidjenilor și a altor popoare libere ale Uniunii Sovietice, germanizarea lor, transformarea lor în robi ai prinților și baronilor germani!

– He-he! tuși Hitler și mă privi întrebător dacă rezum serios. O asemenea lozincăraie e de efect nul, pentru că omul sovietic nu are de ce să se teamă, doar că ar schimba rusificarea pe o germanizare, iar dacă își mai amintește din bătrâni, că doar n-au fost masacrați chiar toți foștii, Țarismul, hm, asta ar însemna că ni se face nouă, fasciștilor, o imagine de Eliberatori ai popoarelor estice de sub jugul cominternist, da, al Cominternului despre crimele căruia, după ce vei defecta în Occident, n-ai să vezi tu *o singură* emisiune, de popularizare, de-a marilor producători de programe didactice! Cată mai bine în cotloanele textului, că ce mi-ai scos până acuma ori e o șopârlă strecurată de scriitorii Cuvântării, ori e o simplă adormire a vigilenței subiectului pasiv al operației de manipulare, în perspectiva împlântării în creierașii lui *a mesajului real*, care pms o fi ăla!

În acea însorită după-amiază de august, vânt nu prea era deloc. O adiere vagă legăna abia perceptibil lăstunii și crengile bătrânului carpen, dar eu simțeam că amețesc, pentru că între mine și celălalt Artist se crease poate chiar din acel senin o uriașă spărtură, o breșă prin care ne putea inunda orice calamitate, depărtându-mă pe mine de Ideal, de Operă, de visele și proiectele mele de creație!

Totdeauna m-a frapat la conducătorii de vârf totalitar, naziști, sovietici sau chiar dejist-ceaușiști, mentalitatea asta de pocheriști sau de sordid-șepticiști, că tata capre n-a avut, ce-am avut și ce plm am pierdut!

Într-adevăr, niciunul din acești mari distrugători de mari oameni și, deci, de mari ocazii de creație pe planeta homosapienșilor, nu trebuia, într-o ierarhie firească a valorilor, cum asigură doar monarhiile, să se afle în camerele de comandă unde s-au aflat. Și uluiți, orbiți, cu mințile rătăcite de nemurirea aruncată de inconștiența Sorții asupra puținelor lor minți, toți acești pigmei, inculți și cu minte insuficientă aventurării într-o reflexie sinceră, cu accent pe fobia de abisuri, înainte de a extermina pe alții, cu milioanele, își disprețuiau mai abitir *propria lor viață*, pe a tovarășei de pat, precum și pe-a plozilor lor, ca pe ceva neesențial, câștigat la arșice, la păcănele sau la teleloterii!

Nu aveam nicio îndoială că Hitler, ca și Stalin, ca și Cea, ca și Mao, ca și Kim, ca și Ho Și Min, ca și Che sau Pol Pot, ar fi mers fără ezitare la

zid pentru micro-ideile sale, tocmai de aceea fiind ele atât de puțin flexibile.

– Problema pe care mi-o puneam, dulce Clara, era simplă și năucitoare: cum să facem, noi galițienii dacă alții nu s-au gândit, ca să ferim de maculare și nimicire, parte de aliații democrato-bolșevici, parte de naziști, parte de germanii înșiși, în marasmul culinar, demagog și sexual al calității vieții de după dezastru, ce? Patrimoniul spiritual întrupat de Marea Bibliotecă, Discotecă și Pinacotecă nordică, cunoscută mie, născut la Lemberg, și familiei mele, îndeosebi de la străbunicul Iordache Ghizdavu (1781-1867), mare logofăt al dreptății Țării Românești, călător, tălmaci, cărturar și sol la Tilsit, Petersburg, Königsberg, Danzig, Weimar, Breslau, Dorpat, Cracovia... Poate sunt absurd și dur, dar...

– Vrea să zică, îl ghici teologul Atanasie Damian, care curăța în acid niște lingurițe, că o Cruce, să zicem, una din aur masiv, de vreo cinci-șase, hai șapte chile, cu nestemate, dacă s-a pișat vreun ateu de-al lui Troțki, Kaganovici sau Eisenstein pe ea, sau dac-a folosit-o vreun torționar de-al lui Ejov să spargă capete de artist, în acest caz, după opinia mea, oricâtă sfeștanie de resfințire i-ai trage, ea tot rămâne în semnificația materială de lucru terestru, contondent, demonic și abject. Nu mai poate fi curățată decât prin foc: retopită și relucrată, în re minor!

– Milogeala mea la Berdicev către confratele Hitler, ca între creatori maturi, el al destinului german, eu al celui galițian și implicit românesc, era totuși deosebit de realistă, sinceră și pură, părinte!... Cel puțin așa cred eu.

Eu i-am cerut doar atât: ca *excesele* la care se va deda Supraomul German în teritoriile oricum barbare din Răsărit, transfigurate sau repovestite, să nu cadă ușurel ca cenușa crematoriilor purtată de vânt, peste partiturile pigulite până la orbire operabilă de Bach sau în, neștiutoarele de bestialitatea homosapului, pagini goetheene italiene clasice, cu amfore și cânele roman sau din Pompei cu tot.

– Mult stimate și iubite, faraonule Hitler, vreau să-mi exprim cu acest prilej recunoștința poporului meu că exiști, mândria mea de scriitor unional de a-ți fi contemporan, precum și să-ți aduc sus în carpen prinosul de recunoștință că ai întrerupt, fie și vremelnic, bolșevizarea și deznaționalizarea, altminteri ireversibile, pe acest blagoslovit meleag carpato-balto-pontic, al meu!

Având în vedere faptele deja evidente că, la nerespectarea Dreptului Cuceritorului de a se bucura într-o liniște ca aia fesenistă de bunurile privatizate și adăugate la destulul ce dealtfel acumulase nomenclaturist și interlop înainte de 1989, am constatat ca doctor în drept și sorbonard, că forțele noastre de ocupație reacționează disproporționat la atentate și încearcă a-l șantaja pe Stalin, considerându-l evreu, cu execuții în masă de așa-ziși „iudeobolșevici“, ceea ce de fapt convinge din ce în ce mai mult noroadele că totalitarismul brun e unul roșu, nici vorbă de sosirea Libertății odată cu eseșii, încât eu consider de a mea datorie de artist, deci bun

cunoscător al sufletului omenesc, al Cruzimii de o simplicitate animalică pe care e sădit sentimentul dreptului la trăiri paradisiace, să...

– Adică vreau să zic, boul... Boul de Goering, artistic zis, cum a pierdut ieri aviația deasupra Angliei, ia vezi c-o s-o piarză mâine și deasupra Germaniei!

– Este lucrul de care mă tem cel mai mult! mărturisi el, înțelegând că dacă românul riscă să-i insulte țărănește colaboratorii, e sincer. În definitiv, eu am pornit războiul la Răsărit tocmai *pentru a grăbi pacea*, adică un pact Ribbentrop-Churchill, de recunoaștere a Reichului de azi, într-un protocol adițional Coroana Britanică urmând a se alege cu unele poziții franceze din nordul Africii și din nordul Ierusalimului, de multă vreme râvnite... Nu văz de ce un asemenea Pact de Neagresiune ar fi irealizabil între două mari națiuni curat europene și vecine, deplin exprimate în universal, și care trebuie să-și asume răspunderile umaniste ce le incumbă din calitatea lor de puteri nordice culte și înțelepte, ajunse la deplina lor maturitate morfofiziologică, adultă, civică și intelectuală.

– *Boul* de Goering, am revenit eu apăsând mai tare pe insultă, ar putea lăsa orașele germane în aer, fără apărare, și cred că, astfel, Spatele frontului Cruciadei Antibolșevice s-ar extinde atunci de la Cotul Donului, pe la Calafat și Ulm, până la Cataractele Rinului, ceea ce, pe cale de consecință, ar putea atrage o regretabilă generalizare a practicii actuale a șantajului cu masacrarea ostaticilor, provocată prin partizanii inconștienți și nemiloși, ușor de recrutat peste tot în Europa...

– O acțiune total ineficientă, tinere răcan fricos! Pentru că, precum Stalin astăzi, așa și Churchill cu Roosevelt mâine, vor avea nevoie *electoral* ca Statistica Eroilor să fie cât mai impresionantă, doar cu câtu-i mai adâncă Groapa Comună putându-se pune temelia unui obelisc furat mai monumental ca înălțime!

– Numai că nu vor fi milioane de... anglo-americani, evocați la 1946, ci de evrei, în clasica propagandă de șoc al dezvăluirilor Păcii Sovietice! Și brusc, am constatat, preabună Clara, că aliatul meu și al lui Antonescu în lupta ce duceam în contra bolșevizării ireversibile a Neamului, se uita acum la mine pofticios, când cu un ochi, când cu celălalt, ca un hoitar mirat de prezența Rației pe înălțimi, adusă chiar la el în cuibușor. Am avut un fel de amețeală, apoi m-am enervat, am temperament de cal de curse. I-am zis și alte adevăruri de la obraz, și n-avea replică, pentru că îndoielile și neliniștile mele nu erau trivialități de analist, calculate ca tele-dependentul să zică uite, dom'le, ce deștept e doctorul ăsta, *gândește exact ca mine,* doar că se exprimă o țâră mai elevat!

– Germania, l-am atacat eu din memorie, să fi avut prin 1933 vreo 500 mii de evrei, din care jumătate, inclusiv Einstein, au emigrat până la război. România a avut proporțional sensibil mult mai mulți și n-a mai făcut atâta caz ca naziștii, dar asta e altă poveste. Legionarii au fost apoi

desființați. Cert rămâne că ți-ai pus, domnule, să zicem, problema purificării complete a neamului nemțesc, și pe jumătate rezolvasei. Apoi, din senin ai ales a ocupa Varșovia, în armonie cu celălalt totalitarism viabil, fără a aranja Ribbentrop cu amicul Molotov ca mai întâi milioanele de evrei din Polonia Reichului să treacă în Polonia Soiuzului. După care, ca și cum nu s-ar fi lucrat destul în contra interesului rasial arian în 1939-1940, iată că vine anul 1941, când Wehrmachtul și securitatea germană intră-n *toată* Galiția mea balto-pontică, deci numărul evreilor crește încă și mai mult, absurd, parcă sfidând svastica. Dracu să vă mai înțeleagă pe-ăștia din Vest! Românii, evreii și polonezii puteau ridica împreună, cu capitala la Lwów, un stat suficient de puternic încât pericolul unei incursiuni sovietice cominterniste spre Berlin să dispară pe vecie! Nu este asta o aberație, să îmi distrugi Galiția Mare? Ba da, este. *Pare* că nu e, doar cât aviația lui Goering mai apără țara lui Kant. Însă, deja vedem că e șvaițer tot cerul german... Taci, ai? Tăcere elocventă!

– Eu nu am o idee prea precisă asupra a ceea ca voi face până la urmă cu evreii, răspunse el, încurcat, surprins că-i vorbesc ca unei cârpe. Nu mai am de fapt nicio idee, deoarece s-au dovedit neviabile toate cele pe care le-am propus: Palestina, Madagascar, Birobidjan... Găsesc însă interesantă și o voi reține pentru a o studia pe îndelete, sugestia ta, dragă Marius, de a-i folosi ca ostatici, precum în Răsărit în contra partizanilor, așa în Vest, evreii Europei propriu-zise, împotriva aviației, britanice azi, și anglo-americane mâine!

– Ce-am zis eu, ce-a priceput el! Repet că m-a surprins teribil, Horea, o oarecare nesiguranță a Führerului în acel 6 august 1941, la Berdicev, în Ucraina, în U. R. S. S., în Galiția balto-pontică lărgită, nu numai Odessa fiind un oraș fără nimic dominant rusesc, ci și opusul ei, Piterul, Leningradul, Petersburgul! Eu neavând formată până la acea fază a războiului o concepție prea rigidă în ce privește cât spre Nord va avansa Galiția mea, Gaghizdia, Franța Răsăritului, Galia Nouă. De la Odessa amorului pentru Dora până la Petersburg doar, sau voi alipi *în întregime* Golful Finic, cu tot cu Helsingfors, în temeiul viziunii eminesciene a luării în posesiune a spațiului arctic de către patinatorul Toma Nour...

– Trecuseră cele 4 săptămâni din orarul invaziei, se ajunsese la 6 august 1941 deja și eu încercam să-i explic Führerului meu că este un scandal pentru intelectualul din locotenentul cavalerist din mine faptul că Reichul său ducea o... politică antisemită de cuceriri și astfel numărul evreilor din spațiul german tot creștea în loc să diminueze, iar el trăgea de aici concluzii bolnave, că aceștia vor-fi ostaticii săi, cu care să șantajeze nu pe Stalin, despre care simțea ca de la total-tiran la total-tiran că e neșantajabil, ci pe Churchill și îndeosebi pe Roosevelt, din momentul în care americanii își vor lua în serios obligațiile de supraputere...

– În general, zâmbi încruntat extremistul Oreste Bogza, cu astfel de

specimene nu se discută, Tristane, ci se împușcă! Deoarece nu își aud decât propriile gânduri și, neobișnuite a fi contrazise, orice le spui devine argument sucit pentru justificarea unor decizii de-ale lor, deobicei deja semnate!

– E cam mult spus, oftă Marius către Cezar, tatăl lui Orestel. În general, nu e bine să te amesteci în ciorba Istoriei, fiindcă n-o fierb intelectualii în oala sub presiune, ci *nechezolii*, înlocuitorii de intelectuali. Deja stă scris despre mine, de către bloggerul Narcis Moga, că EU, mare fotograf, l-am învățat pe Stalin să regizeze, să chiar repete la filmare mari momente de imagine, cum o fost cu împlântarea drapelului Cominternului pe Reichstag! Acum, atât îmi mai lipsea, să se scrie că am sugerat și conducerii de partid și de stat germane ceva, să aplice frontului atlantic, represalii deja testate în contra bolșevismului...

– Așa ne dezvinovățim toți, Emily! dădu necăjită din capul îmbrobodit Dorothea. Așa ne scăpăm pielea, după grele revoluții sau războaie pierdute, toți care am păcătuit. Eu n-am făcut nimic!! Eu n-am știut nimic!... Niște nerușinați.

– Neamul Românesc, rânji ca un prepelicar bătrân istoricul geograf geopolitic vulcanolog Voicu Ghizdavu, a pierdut Revoluția din 1989 doar în sensul că nu s-au priceput emanații din capul Țării cum să împace interesele lor, și ale Stăpânilor lor Est-Vest, cu cel național și n-au putut impune, în meciul cu restul Lumii, pentru republica de la 20 Mai, un statut de excelență în Est, cum au stors pentru supușii lor clasele politice din Ungaria, Cehoslovacia și Polonia... În ce privește însă al doilea mare măcel mondial, *numai o desțărată*, care în 1939-1941 se jelea mai mult soarta bolșevismului decât să se întrebe dacă Românismul va reuși singur Marea Recuperare, – ar cuteza să ne scoată, în lagăr la apelul de vecernie, numărându-ne printre învinși!

– Noi, Despino, eram am fost cu Biruitorii în mai 1945! Ce, fă, am și uitat trecutul, Pacea Sovietică, pe Grig la Viena?... Atât contează, conținutul păcii!

– Ce vreți voi, bă? Să ne însușim clișeul lui Stalin, *complicii de jaf ai Germaniei hitleriste*, pentru România și Finlanda? Țări agresate flagrant în 1939-1940 de URSS, de marele aliat al anglo-americanilor! Apoi, și de Reich!!!

– Nu, Emily, noi românii n-am fost printre învinșii WW2! La 22 iunie 1941, nouă nu ni s-a lăsat decât una din două strategii de salvare a României Regale: dacă Roosevelt și cu Churchill se prefac germanofili și trec de partea nazismului, atunci să profităm și să realipim Basarabia și Cernăuții, eventual cu dobândă Lwówul meu natal; iar dacă democrații se înhăitează cu totalitarismul sovietic la Ialta, atunci să recâștigăm măcar Ardealul, – Balcicul meu fiind oarecum pierdut deja din pricina pe vecie impardonabilei acceptări, de către viței Sima și Antonescu, a principiului

epurării etnice, realizate fie și prin pașnic schimb de populație, – principiu impus de boul de Hi fără a se gândi la Neamul Nemțesc că poate va fi silit și el să se cărăbănească din ținuturi de o valoare peisagistică de excepție, ca Prusia Orientală, Silezia sau Sudeții!

– Am fi fost încadrabili la Țări Învinse, stimată doamnă d'Esgrignon, doar dacă noi românii, în loc să ne adăugăm Ardealul la cât mai aveam *la 22 iunie 1941*, când am trecut Prutul ca să trecem Nistrul ca să trecem Bugul, dimpotrivă, cu acceptul anglo-american, Stalin ar fi decupat la Pace toată Moldova dintre Carpați și Prut, în aplauzele presei occidentale, mereu batjocoritoare a popoarelor socotite, în gând, inferioare rasial, cum că fu vrerea muncitorilor și țăranilor să se întregească organic R. S. S. Moldovenească de la Milkov pân' la Bug!

– Spre marea mirare și nesecata ură a multora, noi am ieșit, hidoasă Madame Sans-Dieu, mai puternici din acest război decât am intrat! Mergând până la Stalingrad, am dovedit generațiilor ce vin, și lumii întregi, cât fanatism puneau Românii Regali în apărarea bine conturatului hotar al lui Alexandru cel Bun, cel ce se trăgea din celebrul macedonean cu același nume! Și a rămas trebșoară de o nimica toată ca politicienii noștri de azi să se înțeleagă la 1991 cu cei de la Kiev ca să le cedăm generos mănoasa și industrializata atunci, și comercial activa *fâșie transnistreană*, contra pădurilor nord-bucovinene, smârcurilor Bugeacului și sterpei Insule a Șerpilor, ajungându-se astfel la stingerea tuturor arieratelor istorice și la implementarea unor relații de prietenie veșnică între români și frații ucraineni, rezultând poate și o confederație galițiană cordon sanitar, între Belarus și Germania reunită, ucrainenii înlocuind tragic pe evreii exterminați de germani și austrieci, în ideala Galiție Mare ghizdaviană, și continuându-se de bine de rău Marea Recuperare, practic lichidarea decalajelor spirituale Est-Vest!

– Nu știu de ce se consideră un... biruitor ramolitul ăsta de Marius Ghizdavu, interveni fără a mai solicita acceptul lui tac-su alde Orestel Bogza, fiindcă noi tinerii milleniali, Z sau Alpha nu vedem mare brânză în a recuceri ceea ce era numai al nostru! Ar fi fost *biruință* întregirea la Vest doar dacă, în compensație pentru suferințele îndurate de ardeleni sub ocupația horthistă, noi am fi anexat județele ungurești de până-n Tisa și de până-n Dunăre, ajungându-se astfel la hotarul natural care desparte rasele noastre în noua Europă unită!

– Corect! se foi pe priciul coșciug Horea Bratu ca pișcat de ploșnițe în lagărul care se ocupa cu desecarea Lacului Aral și cu dispariția lui de pe hartă, deoarece va apărea în compensație, la Ciurel, Lacul Morii. Când am consiliat pe Majestatea Sa Regele să facă actul de la 23 August, eu am avut în calcul să ne slujim și noi românii, după modelul Roosevelt-Churchill, de Ostașul Sovietic, bun la toate, și să risipim sângele lui lângă al nostru pentru alungarea hoardelor horthiste din România de Vest, urmând ca

deplasarea ultimei brazde românești până-n Tisa să o prezentăm, la masa verde, ca pe o nevoie pur stalinistă de *securitate după repetate agresiuni*, pe fondul activării extreme a Diasporei noastre, să se agite în scopul de a evidenția planetar, în favoarea expansiunii Românismului, statutul Ungariei de *ultim* aliat al odioasei Germanii hitleriste!

– Nu puteam însă, îi luă vorba dintre maxilare Marius, ca bravi români regali, principiali până și cu niște unguri, să ne purtăm în plin război mișelește față de *totuși niște aliați* care, după statisticile lui Stalin însuși, pe când noi încercuiserăm Stalingradul cu 22 de divizii, merseseră și ei, cu cea mai mare cinste, în contra bolșevismului, până la Voronej, cu vreo 13 divizii, doar cu una mai puțin decât aruncaseră în Cruciadă finlandezii, și aceasta frații noștri maghiari trebuie să admitem că o făcuseră din cel mai pur idealism, fără a avea, ca mareșalii Mannerheim sau Antonescu, amiralul Horthy al lor, răfuieli teritoriale cu Iosif Vissarionovici și Soiuzul lui expansionist până-n ziulica de azi!

A le lua pământurile de până-n Tisa, locuite în principal, din daco-getice și romane timpuri, de ai noștri, azi aproape maghiarizați pe malul stâng prin politici ca cele staliniste de la Est de Prut, ar fi fost o mișelie față de *aliatul ca aliat*, ar fi fost ca și cum am fi răpit și fraților finlandezi istmul Careliei cu lacurile Ciud, Onega și Ladoga cu tot, sau ca și cum i-am fi deposedat de Trieste-Udine-Padova-Chioggia, adică de Cadrilaterul venețian, pe frații italieni, uitând că Stalin îi încondeiase și pe ei drept niște fasciști, deoarece au sacrificat 10 din cele mai viteze divizii întru apărarea avansată a civilizației omului alb, la Don, Hitler așezându-le Armata lor 8 cam între Armata noastră 3 și Armata ungară 2, cu scopuri evidente de a conserva arbitrajul germano-italian în competiția româno-ungară, care așa cum observa recent filosoful Zahei Avăcăressi, ea se constituie ca un fel de test genetic între chiar omul euro-atlantic și omul asiatic!

5

Dacă totuși ne-am purtat, noi românașii, față de cineva, ca niște porci, silabisi ghicind cu uimire Isadora editorialul pe buzele ursulețului Horea Bratu, cât îl scria monologând, atunci noi am comis-o, în proiectarea tetachioului voltfacial de la 23 August 1944, față de frații noștri bulgari, bolșevizându-i colateral, c-a trecut Armata Roșie ca prin brânză de capră spre Sofia și spre Belgrad! Mmm, dar las' că răzbunam așa niște măgării recente: antiromânismul cominternist revoluționar și antimonarhic al lui Rakovski, planul de atac al lui Kolarov, tot de la Cominternul lui Tito și Dimitrov, pentru Tatar Bunar 1924, epurarea ofițerimii Regale de către Petre Borilă, comandant divizie bolșevizantă Tudor Vladimirescu și șef politic Armatei de-al Anei Pauker-Dej, sau crimele de bandit, și torționar, ale albanezului Iusuf Amza (zis și crezut Bulgaru!), care a tras cu balalaica

în noi la 8 noiembrie 1945, când aclamam pe Regele disident Mihai, șuierându-i glonțul pe la ureche lui Marius Ghizdavu chiar de onomastica lui.

– Ci alde Tito al Iugoslaviei era mare și în Comintern, și în NKVD, dar nu l-a influențat pozitiv deloc pe Stalin, să ne lase totuși Cernăuții, Chișinăul și Balcicul, pentru ca rușii să poate miza și ei cândva, în România, pe singurii lor prieteni săritori și sinceri, pe lumea asta ingrată și pizmașă!

– Ei, și mai rodea pe toți din bodegă un gând la teribilul 7 septembrie 1940, pierderea pe vecie a Balcicului, aproape neamintită de presa legionară cu toți macedonenii ei, în euforia despărțirii de Voievodul Culturii, Carol al II-lea. Fără comentarii sau transparență, Antonescu și Sima au acceptat din incurie, ca niște adevărați fasciști providențiali, asigurarea *ireversibilității* geografiei, prin deportări etnice, românii afară toți din Cadrilater, și cei câțiva bulgari, să plece la Bazargic din Dobrogea rămasă la noi. Mai nimeni nu jelea, la icoana Reginei Maria, acest Eden al picturii noastre, cum nici azi nu impunem corbilor cocoțați în capul Țării o atitudine mai monarhistă, în sensul că la un popor pe cale de dizolvare în *uie*, investiția în Edu-Cultură este prioritară în materie de Siguranță națională, iar dacă visteria o hi în jind, tradiția voievodală ne dă povață că pricina stă în explozia tumorală a averilor nemeritate, tot aici găsindu-se însă și remediul: re-naționalizări masive, fără milă, domnule, cum cere șeriful Alin Vișan!

– Nici eu pe urmele condurilor fotografei de război Lee Miller, nici ofițerii AA, anglo-americani, cu care am explorat ce-o să fie, omeniți cu lapte alb orbitor fosforescent de cămilă, muls de Ioil Borgiah în acel oraș-port romantic Alexandria, încă nedesfigurat, neblocizat cu aceeași arhitectură stalinistă ca a Königsbergului, nu ne imaginam în bazar că, odată sublimat PCR, ca cristalele de Zyklon B, în după-amiaza de 22 ianuarie, pardon, 22 decembrie 1989, noi românii iubitori de plajă, grătar și revoluții nu vom mai fi în stare a fi capabili pentru ca să ne administrăm făr' de 'oți puținul litoral dintre Mamaia și Doi Mai, marea șterpelindu-ne din faleză, iar diverși sudici aventurieri fiind rugați să ia aproape tot din puținul ce-a rămas, deși încă mai sângera în noi rana Balcicului în acel martie 1944 la Cairo, așa încât nu doar poetul Noveanu, fire colerică vindicativă, ci și blândul, seraficul și smeritul popă Tani, mare captitor, puneau pe tapet obiecția că pentru cine, domnilor? Pentru ce? Ce?

Adică de ce să ne înverșunăm noi a rezista rușilor, pe linia suprafortificată Focșani-Nămoloasa-Galați, tocați în spatele frontului de aviația anglo-americană pe principiul demoralizării prin genocid a populației orașelor și târgurilor?

Ca să-i salvăm de la bolșevizare pe bulgari? Pe sârbi? Pe greci?

Căci, în ce ne privește, ciuciu, soarta ne era pecetluită, ca români:

aveam să trecem neapărat prin *experimente* comuniste, pentru ca *bogăția tematică* cu care vor fi împroprietăriți și puși imediat în posesie, providențial, creatorii angajați în Marea Recuperare, să fie una fără niciun egal, numai victorii la scor!

Nu, mânca-ți-aș, nici prin gând nu ne trecea așa ceva, să ajungem carne tipic tocată între densa artilerie sovietică de 2000 tunuri pe kilometru de linie Focșani-Nămoloasa-Galați și aviația AA ce întuneca orizontul, în niciun caz!

Dimpotrivă, *acesta* era, a-i obliga pe frații bulgari și sârbi ortodocși să îmbrace aceeași cămașă a lui Stalin cu noi, – singura formă de agresiune punitivă ce ne-o mai puteam permite între giganți, ca represalii pentru pagubele suferite la Balcic de arta noastră peisagistică, chitită pe Marea Recuperare, spre Lwów...

– Peisagistică? se trezi Marius Ghizdavu molfăind în vis o tartă z jabłkami, bățâind din mâini curcubeie de coloare. Gândul meu, când am achiezat la Actul de la 23 August 1944, care după tipicul rânduielii românești nu era decât o simplă și banală *demitere de guvern*, scandalul neavând temei decât în împuternicirile înrobitoare ce-și asumase Antonescu de capul lui, intenția mea, de cel mai mare folos pentru biata Țară, era ca lucrurile să se petreacă în așa fel încât avansul sovietic să fie mai amplu geografic și mai rapid decât au anticipat, cu atâta cinism, stăpânii ofițerilor AA, cu care negociam englezește în separeu, la Ioil Borgiah acasă în living, la Alexandria, fără a-i bănui că-s cu rușii, că le raportează tot!

Adică, noi trebuia să sprijinim din toate puterile pe sovietici nu numai să ne invadeze, ci și să le facem vânt peste granițe, precum în Iugoslavia și Albania spre litoralul adriatic, așa și în Bulgaria și Grecia spre litoralul egeean!

Cu alte cuvinte, Führerii AA, pomenindu-se cu Cominternul la Trieste, precum și la Salonic, urmând în mod evident Bosforul, Bizanțul, Creta, Ciprul, Libanul, unul din ei, și desigur nu Roosevelt, prea bolnav, ci miștocarul Churchill, ar fi fost constrâns prin această strălucită manevră a politicii românești, să se demaște! Să dea cărțile pe față și să zboare în mai puțin de două luni la Moscova, în scopul vizat de noi, acela de a lăsa documente, *procente*, pentru a avea ai noștri *mâine* ce scoate la masa verde, cum că VIVAT VICTORIȚA aia AA se referă doar la... Zdrobirea Germaniei, ca o cruce de piatră! Și pentru a se consolida probatoriul viziunii mele, din anii iubirii pentru Liz, j'accuse din jacuzzi că Al Doilea Război Mondial s-a încheiat printr-o victorie categorică, cu un 5-1, a Totalitarismului asupra Democrațiilor, de unde și promisiunea ce-am făcut-o în toamna lui 1945 unui polcovnic scoțian, parașutat la noi la Dej, să se distreze la Comisia Interaliată de Cenzură și Bolșevizare, că îi ridic pe banii mei un Obelisc ca al soldatului sovietic Ivan Baraski dintre Muzeul Antipa

și Guvern, în orașul lui natal, portul Glasgow de la Marea Mânecii, în Piața Unirii a lui, anume între deja existentele monumente pentru poetul narodnicist Robert Burns, respectiv pentru scenaristul istoric Walter Scott, fiind evident că fără acest ostaș-martir, de a cărui carne au dispus din belșug și stăpânii lui, și ai proletariatului anglo-american, nu numai Glasgowul, ci și alte mari cetăți fotbalistice britanice ar fi avut de suferit unele neplăceri, atâta vreme cât ar mai fi dăinuit un regim nazist peste un popor de o atât de serioasă bază culturală și științifică!

– Adică, tu crezi că dacă ar fi câștigat Hitler războiul...

– Nu s-ar fi bucurat nici cât Stalin de triumfuri, ar fi sfârșit repede lichidat.

– Trageți, băi tâmpiților, concluzia că un Reich biruitor s-ar fi prăbușit mult înainte de 1989, cu cel puțin trei-patru-cinci cincinale! V-o spun eu.

– Dacă admitem că nazismul, interveni Ioil Borgiah numărându-și din ochi cămilele însărcinate, are șanse reale să facă est-europenilor ce-au făcut domnii AA pieilor roșii, ba să mai și dureze *noua ordine* fără ca întreg neamul german să se răzvrătească sub stindardul Drepturilor Omului, atunci admitem și o schimbare completă a conceptului de *Homo sapiens*: este fiara dotată cu un pișat superior, numit conștiință și care-l ajută cu inima ușurată să dea dovadă de viclenie și eficiență în demersurile sale canibalice.

Repet ce zic eu, că este FILOSOFIC mai bine să nu acordăm nicio șansă lui Hitler, în raport cu ce-i vor face GERMANII înșiși!

Altminteri, ar trebui să ne sinucidem, pentru că suntem *oameni*! Și să lăsăm viețuitoarele acestei planete să propună altă specie inteligentă, hârciogul sau hiena sau hoitarul, toate cu H, dacă maimuța s-a dovedit incorigibilă ca fiară.

– Dușmanul, reveni Stalin la ce-l durea pe el mai mult și putea fi înțeles de muncitori și colhoznice pe baza dresajului deja băgat în ei, e crunt și neînduplecat... El își propune ca scop restabilirea puterii moșierilor, restabilirea țarismului...

Trebuie ca oamenii sovietici să înțeleagă aceasta și să înceteze de a fi oameni lipsiți de griji, trebuie ca ei să se mobilizeze și să-și reorganizeze toată munca lor pe o bază nouă, de război, ce nu cunoaște mila față de dușman.

Apoi trebuie ca în rândurile noastre să nu fie loc pentru plângăreți și pentru lași, pentru semănători de panică și pentru dezertori, trebuie ca oamenii noștri să nu știe ce este frica în luptă și să meargă cu abnegație în războiul nostru de eliberare a Patriei împotriva cotropitorilor fasciști.

– Te contrazic! îl provocă fățiș Isadora Morgenstern, fată a altui mileniu. Nicio patrie nu face în postmodernitate cât să dai o viață de om pe ea! Să și-o dea lipitorile care o sug! Că pentru ei și plozii lor, nu se merită

o jertfă ca a mea.

– Mai trebuie, o reținu din ochi Führerul sovietic, care e aia, dar nu se opri, să reorganizăm neîntârziat întreaga noastră muncă pe bază de război, subordonând totul intereselor frontului și sarcinilor organizării zdrobirii dușmanului... Trebuie, se oțeli el progresiv, să organizăm lupta necruțătoare împotriva oricăror dezorganizatori ai spatelui frontului, a dezertorilor, a semănătorilor de panică, a răspânditorilor de zvonuri, trebuie să nimicim pe spioni, pe diversioniști, pe parașutiștii dușmani, dând în toate acestea un ajutor rapid pentru a ajuta batalioanele noastre de distrugere într-un timp cât mai scurt. Trebuie avut în vedere că dușmanul e ticălos, viclean, experimentat în înșelăciune și în răspândirea de zvonuri mincinoase. Trebuie ținut seama de toate acestea și să nu ne lăsăm provocați. Trebuie predați imediat tribunalului de război toți acei care, prin provocare de panică și prin lașitate, periclitează Apărarea Patriei, indiferent cine ar fi ei.

– Absolut corect! privi cu nemărginită dragoste și aduse prinosul său de recunoștință lui Stalin, Marius. În limita materială a posibilităților, m-am străduit și eu să iau măsuri ferme împotriva diversioniștilor care nu purtau haina Armatei Roșii, ci cu lașitate și perfidie inimaginabilă se camuflau îmbrăcând zdrențele populației civile orășenești și colhoznice, fără nicio milă în ce privește represaliile ce s-ar fi abătut asupra ei la atentate și dinamitări cretine, represalii prea anunțate, până la cel din urmă detaliu, de preabunul meu prieten artist, polcovnicul Otto Runge, nobil din Dresden, a cărui mamă dusese nenumărate buchete de liliac, din ordinul personal al Führerului, Reginei mele, Regina Maria, prin 1938, pe durata ultimelor ei zile pe acest pământ, pe care oamenii se pregăteau să-l devasteze omorând vreo cincizeci de milioane de homosapienși, pentru a adăuga ulterior, ca insectele, încă vreo cinci miliarde de burți, spre marele haz al demonilor responsabili cu resursele și cu ecologia limitelor creșterii.

În cazul că unitățile Armatei Roșii, bătu cu pixu-n microfon și cu tocul pantofului în pupitru Stalin, ca să se facă liniște pe tot întinsul imens al Uniunii Sovietice, precum și la Paris, sunt nevoite să se retragă, trebuie expediat întreg materialul rulant al căilor ferate, nelăsând dușmanului nicio locomotivă, niciun vagon, *nelăsând inamicului niciun kilogram de cereale*...

– Din care *nimic*, hă-hă, să se dea apoi rațiile la populația cea prea puțin valoroasă politic ca să fie evacuată! bombăni cu ură Daria Maximovna Riumina, anticipând că va colabora de foame orizontal cu pictorul ăla român, la Harkov.

Și că va fi spânzurată în 1943, când renăscând din cenușa de la Stalingrad, Marius Ghizdavu îi va recuceri Harkovul, prea vremelnic însă ca s-o poată convinge pe violonistă să-și lase fratele și părinții în ghearele căgăbăului, ca ostatici, și ea singurică să fugă cu el, la Lwów.

– Niciun litru de combustibil! bău apă minerală de Kislovodsk Stalin, dându-și seama în acel canicular 3 iulie 1941 că astfel condamnă la congelare în gerul rusesc, nu numai la foame, aceeași populație neevacuată, dar se gândi că aliații AA îl vor despăgubi tocmai proporțional cu numărul de morți realizați până la sfârșitul marelui măcel. Colhoznicii trebuie să ia cu ei toate vitele, trebuie să dea cerealele în paza organelor de stat pentru trimiterea lor în regiunile din spatele frontului. Orice avuție de valoare, între care metalele colorate, cerealele și combustibilul, care nu pot fi transportate, trebuie neapărat distruse.

– Obligând pe nemți să aducă din *uie*, tocmai de la Atlantic, hrană pentru populația rusă abandonată! rânji iar sardonic reacționar provocator Murocika.

– În regiunile ocupate de dușmani trebuie create detașamente de partizani călări și pedeștri, trebuie create grupe de diversiune, care să lupte împotriva unităților armatei dușmane, care să dezlănțuie pretutindeni războiul de partizani, care să arunce în aer podurile și drumurile, care să distrugă legăturile telefonice și telegrafice, care să incendieze pădurile, depozitele și transporturile. În regiunile cotropite trebuie create condiții insuportabile pentru dușman și pentru toate codițele lui de topor, ei trebuie urmăriți și nimiciți la fiecare pas și toate măsurile lor, zădărnicite.

– Războiul împotriva Germaniei fasciste, conspectă doctorița Dora Căinaru ce spunea propagandistul Tichie la Titu, nu trebuie socotit ca un război obișnuit. Acesta nu este un război oarecare, între două armate. Acesta este totodată marele război al întregului popor sovietic, împotriva trupelor fasciste germane.

– Scopul acestui război, dicta Ana Pauker filologului prizonier Noveanu, pentru Apărarea Patriei, dus de întregul popor împotriva asupritorilor fasciști, este nu numai lichidarea primejdiei care amenință țara noastră, dar și ajutorarea tuturor popoarelor Europei care gem sub jugul fascismului german.

În spatele de ursoaică al cominternistei purtând uniforma de colonel de propagandă, mesteceni Esenin din Reazan își legănau gratiile albe a îndoială: în principiu, a ajuta toate popoarele Europei care gem sub jugul fascismului german înseamnă a ajunge tu, ca divizie română a Armatei Roșii, până la Honfleur și Biarritz, dând cu vopsea stacojie peste jugul totalitar brun, înrobindu-i marxist pe visătorii și indecișii occidentali, vai de ei și de speranțele lor privind întoarcerea țarismului, care sculpta așa frumoase poduri aurii pe Neva și pe Sena...

– Nimic nu se face la voia întâmplării! privi cu insolență la mega-activistă teologul muzicant prizonier Damian. Nu ai avea puterea asta asupra mea, tovarășă polcovnic Ana, dacă nu ți-ar fi fost delegată ea de Cel de mai Sus decât de la Kremlin, nu de ex-seminaristul Djugașvili. Toate se fac pe lume cu un rost: mestecenii sunt albi pentru ca, iarna venind aspră

în Rusiile aceste, întru protecția peisajului ce se admiră singur, cum un *Homo solus* se admiră pe sine-n tabloul proaspăt, colhoznica lemn de foc să nu aleagă poeticul arbore, camuflat așa în troiene, cum iepurașul albește și el păcălind pe lup, ci doar uscăturile să arză.

– Din punct de vedere al idealului național, surâse Iancu Noveanu, nimic nu priește mai mult Neamului nostru, încordat întru *Marea Recuperare*, decât acest răgaz de egalizare a șanselor pe care ni-l oferă, în absurditatea sa malefică, stalinismul biruitor asupra nazismului.

Români! Toate popoarele Europei sta-vor pe loc, așteptându-vă!

Cele dintre Molotovia galițiană și axa Berlin-Roma, pentru că vor fi bolșevizate cu avizul clasei politice AA (anglo-americane).

Cele dintre axa Roma-Berlin și Atlantic, ba chiar și Pacific, nu vor ieși din bătătură pentru că se vor dezmăța într-un provizorat al prosperității, ca al condamnatului care-și suge ultima țigară ca disperatu': până nu se va prăvăli totalitarismul roșu, ele nu vor progresa spiritual, ci se vor înfunda binișor în țărână, sub propria osânză, așteptând să se inițializeze producția de Gaist în Gaghizdia, fiind într-adevăr rândul nostru... Iar dacă nu noi, atunci nici ei!

– Și care-i totuși noima ăstui război? opri exasperată șareta, pe drumul de costișă ce duce la Odessa, doamna farmacistă Eliza Alexandrescu, niciodată căsătorită Ghizdavu din motive de Romlag, de dosar, de viitorul Irinucăi lor și, poate, și al zvăpăiatei nepoțele Isadora Morgenstern, a cărei ursită s-a considerat de experți și proroci că scris fuse SUS a se împreuna cu puiul de nomenclaturist Sergiu Enache, pentru a naște, cu aprobare de la unchiul colonel Jan și Cepeca, pe Președintele Mântuitor, voievodul Galiției Mari, Ștefan-Mihai Enache.

– Scopul acestui Al Doilea Război Mondial, hohoti Marius Ghizdavu de se scuturară salcâmii Bugeacului, este să fiu EEU împiedicat a mă întâlni cu marele anticar Ioil Borgiah în Alexandria veche, cea intactă de dinainte de cutremurul de la 1977, de-a avut al nostru Cea, amușinând molozul după mahmudele, revelația că dacă El nu se poate ilustra global printr-un Război Sfânt, ca Mareșalul, o poate face tot atât de demolator propovăduind pacea între popoare. Ideal care nu va fi atins! Așa că, fie și în mizerie, te voi face relativ fericită, Liz, sintetizându-ți cu organică perfecție **un Paris la București**, în anii cei mai murdari din *Jurnalul lui Bulă* despre cum a rezistat dumnealui ideologiei prin cultura Inculturii, bazat pe instinctul țăranului român de a nu învăța carte, dacă riscul este să se turcească, să se rusifice sau să se maghiarizeze sub binecuvântare austriacă.

Scopul secund al acestui mare măcel, mare și totuși relativ mic, căci va amorsa o Explozie Demografică teribilă frenetică și, pe urmă, va umple oceanele de polimeri, este a-l împiedica pe popa Tani să formeze credincioși culți ca el, iar pe universitarul Noveanu să aibă o mare carieră

politică, să adune putere, putere, fiind deja cel mai periculos erudit din câți se pot închipui să fi citit mai multe cărți mediocre decât el – numai Hitler și Stalin îi stau ca niște badigarzi în fundal!

Și îți mărturisesc acum convingerea asta, pentru că te iubesc mai mult decât îmi este îngăduit mebic, ca om cu viață profund orientată, dedicat unei Opere.

– Bine-bine, gemu frumoasa farmacistă odată întorși pe drumul de costișă presărat cu asfodele, dar nu ți se pare că pentru a stânjeni în activitatea lor numai doi-trei oameni de seamă e cam mare risipa de mijloace tehnice și de sânge?

– Nu! Deloc!!! Pentru că nimeni nu știe care sunt aceștia! Doar Atanasie Damian, cel ce vorbește ca un Savonarola de *Fiica Risipitoare*, să se fi demascat. Eu însă, am uneltit în cea mai deplină conspirativitate. Iar Noveanu, deocamdată, nu a strâns Putere, el fiind și cel mai sângeros dintre noi, susținând că numai războiul e leacul bolilor de... cap, ce noi am putea dărui semenilor noștri. Precum am zis, succesul poate deveni lesne insucces, dacă nu nimerindu-ne vreo bombă, măcar întârziindu-ne expulzia operelor, prin arderea bibliotecilor sau prin micșorarea capacității popoarelor de a tipări cărți și, uneori, de a le și citi.

– Jenică Noveanu are într-adevăr gărgăuni cu *Marea Recuperare*! se plânse tot ei și Stalin, oftând și stingând lumânarea din dreptul mustăților sale. Fiindcă niciodată un popor venit la civilizație mai târziu nu s-a apucat să refacă epocile de care, rob fiind, nu a avut parte. Deși, ideea Zappeionului nu e chiar rea. E chiar bună: un partid totalitar grec ar putea pune burghezia și chiaburimea să înalțe, în fiecare târgușor, câte o Acropozdanie mai grandioasă decât cea antică. Problema prietenului tău, pe care trebuie să-l ții sub permanentă urmărire, fiind tipic stalinistă: Renașterea sau Iluminismul nu au explodat în Evropa după ce vreun fanatic a întocmit un Plan, iar o adunătură a votat în unanimitate implementarea. Concret, *recuperarea* la scară siberiană a neîmplinirilor voastre românești e oarecum forțată, în planul politicii de zi cu zi, și dacă omul dumitale chiar vrea, atunci el va trebui să împuște pre mulți, să trimită pe alții la munci istovitoare și, celor cu averi nemeritate, să le asigure posibilități reale de Reeducare în spiritul că nu ai voie... *să ai*, când un om care muncește *cinstit* n-are!

Problemele astea fiind însă ale tale și ale voastre românești în general.

Rusia nu s-a amestecat niciodată în problemele altora. Iar deviza noastră în acest război este, cum am mai spus, la Metrou, în 6 noiembrie:

– Niciun fel de amestec în treburile interne ale altor popoare! Pentru că noi n-avem și nu putem să avem asemenea scopuri de război cum este cel de impunere a voinței și a regimului nostru popoarelor slave și altor popoare robite din Europa, care așteaptă de la noi ajutor. Scopul nostru este

de a ajuta aceste popoare în lupta lor de eliberare împotriva tiraniei hitleriste și apoi de a le da deplină libertate de a se orândui pe pământul lor așa cum vor!

– Generoasă politică! puse mâna la gură, mirându-se ca o mulgătoare fruntașă de vacă, frumoasa Liz. Dar oare oamenii sovietici, muncitorii, țăranii muncitori, soldații Armatei și Flotei Roșii, ei înșiși muncitori, vor mai urma cu credință PCUS (b), dacă el va lansa, tocmai în acest moment greu pentru destinele moștenirii leniniste, lozinca că niciun fel de ingerințe în trebile altor noroade!?

– Cu excepția unor intelectuali cu piele de iepure-n spinare, întreg norodul muncitor ne va urma. Și nu este un moment dificil, e doar o provocare de exploatat pentru a unifica și mai centralist Soiuzul nostru, doamna Alexandrescu! o dumiri giganticul activist. Rezervele noastre de oameni sunt nesecate, domnule Marius Ghizdavu, cum îți va fi raportat și omul meu, Mișa Focșăneanu. Spiritul marelui Lenin și steagul lui izbânditor ne însuflețesc astăzi, în Războiul de Apărare a Patriei, lățite cu Molotovia galițiană, anexată de la români, polonezi, evrei, baltici și finlandezi în 1940, după cum ne-a însuflețit și acum 25 de ani!

Poate exista vreo îndoială că putem și că trebuie să biruim pe cotropitorii fasciști?

Dușmanul nu-i atât de puternic cum îl înfățișează unii bieți intelectuali speriați. Dușmanul nu-i atât de puternic cum îl înfățișează unii bieți intelectuali speriați!

– Da, asta cred și eu! mârâi *intelectualul* Marius deloc speriat. Hitler e atât de amator în purtarea războiului, încât eu – și nu sunt mare șahist sovietic – l-aș bate cu maxim două milioane de morți. Eu n-aș ajunge niciodată la înzecita dumitale risipă de eroi sovietici, care pe Lenin nu, dar pe Marx l-ar revolta!

– Vezi că deviezi, pictore! Nu deasupra șevaletului e treaba ta. La bazele leninismului, stă ideea că <u>masile trebuie s-o simtă</u>. Revoluția. Plângându-și părinții și apoi pruncii! Noua rânduială devine *ireversibilă* abia atunci când orice cap sănătos va gândi așa: din moment ce **zeci de milioane** de cioloveci au mierlit-o pentru Idealul Marxist, este evident c-ar fi păcat să mai dăm înapoi, adică să ne silim a reeduca nomenclatura și securitatea, implorându-le acum să ne monitorizeze și să ne călăuzească pe drumul reconstrucției Capitalismului.

Plus că două milioane de eroi tot e cam mult, dragă domnule Ghizdavu, pentru un război purtat cu profesionalism pragmatic de tip american!

Mai ales că dracul nu-i atât de negru cum îl zugrăvesc unii, intelectualii. Cine poate tăgădui că Armata noastră Roșie a pus nu o dată pe fugă, în panică, lăudatele trupe germane?

Dacă judecăm, stimată doamnă Alexandrescu, după situația reală a

Germaniei și nu după declarațiile lăudăroase ale propagandiștilor germani, nu e greu de concluzionat că invadatorii fasciști germani se găsesc în fața catastrofei. În Germania domnește acum foametea și sărăcia; în patru luni de război, Germania a pierdut patru milioane și jumătate de soldați, domnișoară pediatră Dora. Germania sângerează, rezervele ei în oameni se epuizează, spiritul de revoltă pune stăpânire nu numai pe popoarele Europei, căzute sub jugul cotropitorilor germani, dar și pe poporul german însuși, care nu întrevede sfârșitul războiului. Nu mai încape nicio îndoială că mica Germanie nu mai poate suporta multă vreme o asemenea încordare. Încă vreo câteva luni de efort, încă o jumătate de an, poate un an și Germania hitleristă trebuie să plesnească sub povara crimelor ei!

– Sunteți prea optimist, tovarășe Stalin! surâse cu umor de comsomolistă cutezătoare creștina Eliza. Deosebirea dintre analiza asta a rezervelor și cum le-ar fi evaluat genialul Ilici e că el ar fi adăugat în calcul la potențialul marxist, *contradicțiile* dintre marile puteri imperialiste, fără amețeli însă, ci cu realismul adus lui de Krupskaia, ar fi pus un semn de întrebare pe *momentul* în care superioritatea strivitoare a rezervelor ar deveni activă.

– Pentru că capitaliștii sunt proști și lacomi și ticăloși. Ei ar

6

fi în stare, Grig, să-și conserve la nesfârșit aceste flacoane de sânge și creieraș care sunt soldații lor, fii ai electoratului prețios!

– Cu niște consecințe cumplite, Dora. De aceea și trebuie, cu orice preț, să termin deja acum acest roman inițiatic, **Războiul Sfânt**, pentru a omeni, deci a îndumnezei puțin, pe CITITORUL ce cu smerenie va străbate de trei ori câte șapte fascicule de câte optzeci de pagini, plus una finală, în totul 1681, ah! **1681**!!! număr de o perfecție divină, ce l-ar fi înnebunit pe moftangiul de Bach!

Dacă, dacă l-ar fi remarcat. Pătratul numărului evangheliștilor lângă pătratul pătratului treimii sacre!

– Adică tu socotești drept adevăratul erou al Războiului Sfânt, cititorul! E mai complicat, mă, nu se lăsă îmbrobodită Dora, așezându-se pe o bancă, gâfâind ușurel, parcă din nou gravidă, la ieșirea de la Medicină, vizavi de locul împușcării de către simieni, la 21 septembrie 1939, a premierului Armand Călinescu, parcă pentru a semnala lui Stalin că țara-i instabilă și că, când s-o duce-nspre Lwówul nostru (intrase încă din 17 în Polonia), îi va fi ușor să ne ieie și nouă Basarabia.

O bancă al cărui spătar era arcuit estetic, ceea ce o făcea incomodă

dar te îndemna să urci în timp, să întrevezi la câțiva pași un monument al artileriștilor, cu țeavă verticală și cu ghiulele și cu cele două, galbene, micuțe, adevărate bijuterii de arsenal, două glorioase Tunulețe Antitanc, cu mari necazuri și infatigabilă îndârjire aduse-n țară, unul de la Cotul Donului, de către popa Tani care a scris *Luminarea Poporului,* altul din Stepa Calmucă, de colericul eseist și pamfletar Jenel Noveanu, care ne-a lăsat poruncă *Marea Recuperare*.

– Vezi tu aceste piesulețe de artilerie galbene? șopti visător scriitorul celor 1681 pagini de război sfânt. Chiar și pentru o domnișoară încă neviolată de viguroșii ostași roșii de pe un Triceratops T-34, este vădit că ele pot deruta bubuind formațiunea triunghi a cocorilor (журавли), dar sunt relativ ineficiente față de un blindaj gros și așezat în așa unghi încât ricoșează aiurea proiectilul tău. – Și atunci care este înțelesul ascuns al acestui noian de distrugeri?

– O poveste de dragoste, Grig!

– Este și așa ceva, dovadă tocmai această minunată toamnă de mari biruințe, numărul 1941. Ai dreptate, micuță Dora! Un simplu decor nou, picant, te iubești în plin suspans: *el* în puterea nesecatelor rezerve staliniste, *ea* sub amenințarea bombardamentelor AA. Totuși, în plan est-european galițian, pentru mine, semnificația celor exact 1681 de pagini e că, hm! cum observa și amicul meu basarabean Aleksandr Sergheevici Pușkin, cel puțin în ilustrațiile, nesemnate, hă-hă, ce Marius Ghizdavu aduce la traducerea mea din 1950 la *Bahcisaraiskii fontan*, acest an este o adevărată calamitate pentru expansiunea românească în spațiul balto-ponto-siberian, urmând neabătut Directiva Cazul Fall Petru Rareș, deoarece precum acum ne folosim de Wehrmacht, pe când în acel tragic an 1681 ne slujeam de urdiile otomane și de hoardele tătarilor celor de-a pururea visceral antistaliniști, care cu tot eroismul lor, au trebuit și ei să cedeze, dinaintea resurselor nesecate ale Rusiei, de-au statornicit prin tragica pentru noi *Pace de la Bahcisarai,* în nenorocoasa zi de 13 ianuarie **1681**, graniță țaristo-otomană pe Nipru. Ci marele Gheorghe Duca-Vodă, de la bordul unui pânzar moldovenesc, armat cu opt baterii de tunuri, unele cam tot ca aiestea galbene, aduse de Damian și Noveanu înapoi pe pământul strămoșesc, la Ciorogârla, președintelui Sadoveanu, inspectând el această graniță, plecând pe mare, de la Odessa, portul lui Alexandru cel Bun, spre Cherson și apoi urcând pe Nipru pe la Nikopol, Zaporoje, Ekaterinoslav, Dneproderdjinsk, Kremenciuk, București-pe-Nipru, Cercași, Kaniv, Pereiaslavul Agnieszkăi și, în fine Kievul, unde-s stocate, cum observa recent generalul de propagandă Horea Bratu, la mănăstirea Vîdubițki și la Pecerskaia Lavra, dacă nu și la catedrala Sfânta Sofia, suficiente dovezi că protoromânii cu greu i-au creștinat pe slavi, urmând *porunca Sfântului Andrei,* ce propovăduind pe Nipru în sus au pus cruce unde s-a înălțat apoi Kievul. Și acoló șezu și plânse, crede-mă Dora, de la 1680 hatman al Ucrainei, Duca-

Vodă, realizând într-o intuiție fulgurantă dar de bătaie lungă, cât de primejduite sunt destinele viitoare ale exprimării latinității răsăritene, românești, în contra celebrei îngâmfări pravoslave exclusiviste, ce teoretiza un gigasuflet așa de încăpător încât toate cele microsuflete din jur să-și găsească un adăpost definitiv!

Fiindcă te iubesc, Dora, și orice ar zice ai tăi și-ai mei, noi trebuie să ne luăm, să întemeiem, la vreme de război și de posibilă bolșevizare, o familie eficientă, creștin-ortodoxă, competentă a furniza nu numai o droaie de copchii după modelul buneilor mei, Chiril și Lusia, care au înțeles că *șansa băștinașului este ca veneticul să aibă din ce să deporteze*, ci și un climat de cafenea, – mie o libertate de boem, ca să pot duce până la capăt romanul meu despre evenimentele din 1913-1919, care constituie, episod cu episod, Războiul Sfânt...

Meritul cel mare al consilierilor/ sfetnicilor Ducăi-Vodă, strânși la curtea de la Nemirov (3-4 poște la sud de Berdicev, peste Bug) fiind după analiza mea următorul: ei au avut înțelepciunea, incredibilă la 1681, de a trage toate concluziile din căderea, cu opt decenii mai devreme, a eroicei Mari Uniri a lui Mihai Bravul Ei au înțeles că e doar ideologie pentru prostime și chiar perfidie, dacă nu și lașitate, dar în orice caz trădare, trădare, da, trădare, imbecilitatea că noi aici-șa, dintotdeauna, pe-acest meleag, doar *ne-am apărat* și niciodată n-am râvnit neapărat să punem în valoare bunurile altuia, cu teritoriu cu tot.

– Dar noi suntem romani de la Roma, Dora! Lupoaico! Niște cuceritori.

– Noi suntem *romani sadea*, autentici, genuini, pentru că *urmași* ai romanilor banalizați de viții or fi azi doară italienii lui Mussolini și Gramsci. Noi românii am stăpânit, așadar, ca romani get-beget, de la Trieste-n jos, toată coasta dalmată, toată Iugoslavia de azi, apoi Grecia, Bulgaria, Bizanțul cu Asia lui latină, practic toată Turcia până-n Liban, Siria și Palestina, după cum la nord patrulele noastre urcau pe atunci în pustietatea păduroasă de pân' la Marea Baltică, iar la Răsărit rătăceau până la Marea Caspică, fiind un factor de ordine și civilizațiune în aceste vaste teritorii, pe atunci tot așa, practic nelocuite, protejându-se neguțătorii noștri a-și purta harabalele până la Sopot și Danzig, s-aducă ambră sau clopot durabil pentru mănăstirea Cetățuia, și până la Astrahan și Stalingrad pe marele fluviu Rha, s-aducă mătase chinezească, partenerii de afaceri fiind venețienii și genovezii, aflați când la gura Vistulei, când la Balcic, respectiv hunii ce hălăduiau momentan între cetatea Astrahanului de pe marele fluviu Volga și cetatea Kalmîkovo de pe liniștitul poeticul fluviu al Uralului, tendința acestor huni fiind a se statornici la acest nord al Mării Caspice, plăcându-le icrele negre, dar vorba cea lungă a neguțătorilor noștri i-a pus pe gânduri, i-a excitat, ajutându-i să-și configureze harta bogățiilor noastre diverse, precum și realitatea strategică a terenurilor, să înțeleagă,

Dora, marele lor Führer Vójd că nouă ne e mai uşor să ne apărăm în pădurile sprijinite pe Arcul Carpatic, dar am fi vulnerabili în păşunile lui Burebista din pusta Pannoniei, cea al cărei sol fertil e și astăzi impregnat cu o continuă materie arheologică proto-daco-romană...

– Niciodată românul n-a încasat mai mulți pumni, mai multă ocară, mai mult tratament rasist și chiar de superioritate ca de la om la vită, decât îndură acum în Ardealul ocupat de horthişti, Grig, din vina aliatului tău german!

– Și iată de ce, privind harta României Mari, cu acel pumnal nazisto-fascist împlântat horthist în chiar inima țării, haşurat cu negru de către învățătorul Bazil Frâncu, fiind teritoriul răşluit, de plâng și tata și feciorul, eu nu pot să nu îmi amintesc, preabună Dora, lupoaico, mai scriind și un text de mare tonaj ca acela al Războiului Sfânt de 1681 pagini, că ordinea priorităților noastre politice este: 1) Ardealul; 2) Balcicul; 3) Cernăuțiul și Pocuția; 4) Liovul lui Marius; 5) Basarabia și Transnistria; 6) Crimeia cu Bahcisaraiul și mai ales, 7) Ialta!

În linii mari, din vremea Ducăi-Vodă astea și sunt criteriile după care Istoria și stăpâna ei, Literatura, vor judeca dacă fost-au bună 'au ba conducerea trebilor dinăuntru și dinafară, ale generației noastre de eroi!

Restul este parțial banală strategie și, în totalitate, tactică migăloasă, unde ai voie să te retragi sau să te avânți după cumu-i conjunctura.

– Marea noastră umilință, Grig, fiind că noi nu putem ACUM, în toamna acestui 1941, să răzbunăm pe loc prigonirea și umilințele ce-au suferit ai noştri dincolo de granița nazisto-fascistă-horthistă, elitele îndeosebi, câți cărturari n-au fost buluciți ca vitele-n trenuri și expediați încoace, ca dovadă de cât de temeinic și-a pregătit Budapesta sălbatica reinstalare în Ardeal. Rasism curat: o politică de îndobitocire, de dezromânizare-maghiarizare și de descreştinare până la demolări de biserici, continuând în acest domeniu ceauşist barbaria austriacă a tunurilor generalului Bukow. *Tu român, nu ești om, ești vită, tu trebuie să tragi la jug ca plăvanii!* Toate astea trebuie trecute într-o carte, fiindcă creierele se spală uşor.

– Tu ca tu, scumpe Grig, furia ta este strict teoretică, scriitoricească! surâse Dora Glagoveanu unui gând insuficient camuflat. Marius Ghizdavu, însă, este artist. Artist în toată puterea cuvântului... El e nefericit fiindcă nu uită nimic.

– În toată supraputerea cuvântului! He-he! Dar cam fără Operă...

– Nu râde, Grig! Nu te sfătuiesc să râzi! El URĂȘTE cu adevărat. Știrile ce-i vin prin Mircea Focşăneanu, care sintetizează mărturiile transfugilor, îl scot din minți. El ar voi, odată căzută Odessa și întoarse trupele în țară, fără niciun avertisment, aşa, fulgerător, ca la trecerea Prutului în 22 iunie 1941, așa să atacăm peninsula horthistă din Ardeal, această aberație strategică: treabă de câteva ore să închizi la Carei un cleşte

care ar porni din Banat și din redobândita Bucovină! Sunt convinsă că dinaintea faptului împlinit, însuși Hi ar râde pe sub mustață și s-ar împăca cu o creștere masivă a livrărilor noastre de petrol și grâne. El n-ar sprijini, nici nu ia în serios, acesta enclavă *asiatică* în inima Europei!

– Așa crede Marius Ghizdavu, că e Hitler în contra Eurasiei?

– Nu numai Marius Ghizdavu, Grig. Doctorul Lecca, nici el nu vede altfel lucrurile. Iar Augustus, pesemne prin Virginica, prin muierea sa americană, consideră că un atac energic asupra Ungariei ne-ar atrage, mai ales din partea Marii Britanii, unde avem cei mai mulți fani, felicitări călduroase, pentru contradicțiile ce am naște-n sânul Axei la nivel politic, cu consecințe grele pe teatrele de luptă, căci după ce am restabili hotarul de pe Tisa, este evident că nici noi și nici horthiștii n-ar mai putea să se implice, activ, în războiul nazisto-bolșevic de la Răsărit!

– Sunteți tineri și neștiutori! încremeni în zâmbet cu polonicu-n borșul de găină bătrână, verde-galben, madam Bolboros, gazda tânărului prozator român antonescian de 1681 pagini. Voi uitați ce avertisment i-a dat elementul AA, anglo-american, Neamului Românesc. Doamna de onoare Amelia Șaraga... a întâlnit deunăzi pe Țilu al meu în Cișmigiu și, venind vorba de vexațiunile ce suferim de la factorul maghiar, pe propriul nost' pământ, această persoană extrem de bine informată, ca soacră de om de informații – a lui Mișu, draaaagă! – s-a pronunțat că dacă, odată luată Odessa, nu începem chiar în acest noiembrie 1941 *războiul sfânt pentru eliberarea fraților noștri ardeleni*, atunci Imperiul Britanic, cu toată dragostea ce poartă Regatului Românilor, din considerente strategice strâns legate de promisiunea lui Stalin că va suspenda acțiunea Cominternului de răzvrătire marxist-leninistă a Indiei, și a sistemului colonial în genere, se va vedea silit a declara război României (!!!), cel mai târziu la o lună de la divulgarea de către Stalin a cârdășiei lor, în stația de metrou Maiakovski, aniversând 6-7 Noiembrie, – dintre monarhia britanică, democrația americană și totalitarismul bolșevic, cârdășia contra naturii, draagă! – având ca unic țel zdrobirea de către Ostașul Roșu a imperialismului germano-japonez, răsplata pentru Kremlin fiind ideologică: *acceptarea sovietizării semințiilor de rasă inferioară* din Gaghizdia Mare, extinsă, adică văzută de la Trieste Joyce la Kiel Max Planck, din Molotovia de la Cetatea Albă la Kronstadt și Vîborg, iar transsiberian compusă doar din China, Coreea și partea cea mai harnică, vietnameză, a Indochinei!

– Gaghizdia, hm, Galiția asta Ghizdavului, cuprinde ea și Beciul, adică străvechea Vienă? nu se scandaliză deloc Căinaru, auzind de atâta Europă și atâta Asie, menite bolșevizării ireversibile de către anglo-americani.

El era convins că nu numai gândirea germană, ci *toată* gândirea Occidentului, dincolo de lozinci e profund... rasistă! O gândire trufașă, care admite a aproba sprijin economic la catastrofe umanitare, dar cu aspra

condiție să dirijeze jocul doar statele superbogate, care *ajută* niște *triburi sărace*, înapoiate prin însăși natura lor *primitivă* incurabil, indiferent cu ce marxism le ajuți.

– Destinul Vienei, surâse deplin fermecător Dora Glagoveanu, depinde enorm de cum va cumpăni avantajele și dezavantajele posesiunii ei generalissimul Stalin, în calitatea lui de acționar majoritar al Națiunilor Unite. Intuiția mea e că i-a stat totdeauna în gât, ca un os de pește baltic, *Petreburcu cel aristocratic*, amintind de-un Troțki, de-un Kirov și chiar de Lenin și de alți arhierei ai evenimentelor din octombrie 1917, de i-a lăsat să le piară Memoria în Blocadă, cu simpatizanți cu tot! A accepta Viena în imperiul bolșevic ar însemna una din două: a o demola, piramidând Lomonosoave, sau a interzice muncitorilor, intelighenției și colhoznicilor, îndeosebi nomenclaturii, s-o viziteze! Eu anticipez că o va abandona dracului, în schimbul unor poziții strategice.

– Cu mare probabilitate, zicea ghinionistul Marius, zise tot Dora uimită de arta borșului ce stăpânea madam Greti Bolboros, Führerul sovietic va cerși diplomaților AA un cap de pod în Africa, chiar divina Alexandrie a Egiptului.

– Cu bibliotecarul Ioil Borgiah cu tot?

– Ah! încremeni ridicol dom' inginer de telefoane Țilu, cu mustăcioara unsă de grăsimea absolut galbenă a găinii vârstnice. Dar mecanic vorbind, deci judecând pe criteriile fratelui tău Gary, Dora, avem aici de-a face cu un veritabil echilibru al terorii! Ce mai tura-vura! Domnul Gary a anticipat, încă înainte de a porni spre Prut, că britanicii vor ataca în scurtă vreme, pe un criteriu practic quasi-rasist, mari regiuni din Gaghizdia și Molotovia. În orice caz, îmi spunea el, țesălându-și calul, la 6 decembrie 1941, dacă Londra va declara război României, o va declara mașinal, ostilitatea asta a ei de rasă, *și asiaticilor din Europa*: finlandezilor și ungurilor. Însă glasul sângelui va răsuna atunci cu putere înzecită, cutremurând întreaga planetă, mai rău ca exact acum un an, la noi Capitala, când cu prăbușirea Carltonului și a blocului Dunărea Albastră peste Biserica Enei.

– Urmarea agresării românilor, care sunt niște asiatici ai Europei prin nesecata lor putere de a îndura rânjind vitregiile epocilor, proroci cu un fel de solemnitate gazda Căinarului, va fi că Japonia nu va sta cu mâinile-n sân, să contemple la nesfârșit ofensele cari ni se aduc, nevinovați fiind, ca și frații noștri unguri sau finlandezi, față de sora noastră britanică, instigată la rele numai de către plutocrația americană! Ei urmând a lua cu celeritate măsurile care se cuvin! Muie englezilor! Slavă japonezilor!

– Hă-hă! râse țărănește Grișa Căinaru în cea mai bună dispoziție, de parcă s-ar fi ospătat în casa Glagovenilor și doamna Sia în persoană ar fi dres cu smântână de vacă bălțată rusescul borș basarabean. Tanti Greti glumește, e glumeață, are haz. Deși, personal, nu exclud o lovitură

japoneză asupra coloniilor britanice sau anihilarea unor baze americane. Nenorocirea fiind că o *superfină* astfel de misiune nu trebuie lăsată pe mâna militarilor! Ea s-ar cuveni mai degrabă scriitorilor, artiștilor, balerinelor, eseiștilor...

Ei ar ști să ferească pe tânărul împărat Hirohito de păcatul în care a căzut celălalt mare H, al germanilor, acela de a baza războiul pe *o singură* varietate de sânge de om... Precum pe frontul antisovietic, nazismul <u>n-a acceptat formarea de Armate Albe</u>, așa trufia samurailor va împiedica *Pactul anticomintern* a duce lupta sub lozinca, eliberatoare de britanici și francezi, Asia asiaticilor! Astfel, *nesecatul* izvor de oameni galbeni va rămânea în mod esențial nefolosit. Și asta, în folosul imperialiștilor ticăloși din Europa și America!

Dreptatea japoneză fiind, dealtfel, evidentă. De ce să fie acordate după Turnul Londrei pendulele din Singapore și Noua Zeelandă, când noua metropolă Tokyo este atât de aproape!

– Fiți fericiți ACUM, copii! ridică paharul și sorbi zgomotos din vinul negru cel de Ziduri doamna Greti Bolboros, care nu ținea nici cu Hitler, nici cu Hirohito, ci cu latinul Mussolini, după o rețetă piemonteză gătindu-și escalopul cu ciuperci culese din pădurea Râioasa. Vin vremuri cumplit de grăle. Răzbelul ista se mondializează văzând cu ochii! Eu am cetit cu mare atenție RAPORTUL remis nouă de Mircea Focșăneanu, azi, și pe care îl va prezenta tovarășul Stalin la metrou poimâine, 6 noiembrie 1941, la Ședința solemnă a Sovietului de deputați ai celor ce muncesc, da, cică muncesc, ca și cum eu n-aș robi toată ziua la bucătărie și cu dereticatul!... din Moscova și a organizațiilor de partid și sociale. Cu mare, mare atenție am citit. Noutatea cuvântării nu stă în acuzarea intelectualității c-ar fi lașă, să se râză muncitorii și colhoznicele de ea, ci în anunțarea conferinței anglo-americano-sovietice de la Moscova și a inconștienței de a trimite avioane și tancuri AA, dinspre Vostok, pe frontul pe care cu atâta jertfă finlandezii, germanii, italienii, ungurii, și mai ales românașii noștri, l-au înjghebat întru apărarea Europei noastre de veninoasa barbarie comunistă!

America văz că se avântă cu lăcomie oarbă în conflict.

Mai rău decât mârșăvia că suprema putere industrială a lumii înarmează Cominternul, nici că se putea, frate! Funia, să te spânzure, nene Roosevelt! Căci dacă le-ai fi trimis tancurile și avioanele *însoțite de echipaje*, atunci s-ar fi manifestat elemente de ocrotire a cărnii lor electorale, de control. Dar așa, aceste mașini de ocupație vor fi utilizate mai mult în contra Libertății noastre, cu specificul dispreț pentru propriile pierderi în cioloveci al bolșevismului.

Care este, deci, concluzia mea? Este că, din punct de vedere așa ca joc de șah, războiul e ca și terminat. În momentul în care Germania ar constata că Marea Britanie a îndrăznit să declare război României și

Ungariei și Finlandei, iar America e cu Stalin, patriotismul ar cere lui Hitler să ceară armistițiu sau chiar să capituleze necondiționat, pentru salvarea orașelor sale, patrimoniul Umanității!

– *Pactul anticomintern*, zice doctorul Liviu Lecca al meu că zice Marius Ghizdavu, cumnatul Virginichii Gibson, șopti emoționată Dora, este cea mai nobilă întreprindere europeană de la Cruciade încoace! Păcat că inițiativa au luat-o niște monștri ca Hitler și Mussolini, iară nu aristocrația fostei Antante, ai cărei capitaliști au preferat, dimpotrivă, să investească în industrializarea stalinistă! Dar acest paradox nu e niciun paradox, cum nu-s paradoxuri *toate* paradoxurile. Căci așa cum a arătat, încă la începutul acestui prânz modest, Grișa al meu scump și drag, lăsând de fapt să se înțeleagă, nu Noua Ideologie Germană, ci mentalitatea occidentală este profund rasistă: pentru acești AA, a se exercita evident-aberațiile marxiste pe... ciolovecii din Gaghizdia, Molotovia, U.R.S.S. și, în perspectivă, pe mai toată rasa galbenă, nu-i din perspectivă de acvilă plutocrată nicio pagubă!

– Dora vrea să zică, înțelese mai mult din priviri iubitul ei, că analiza lui Mircea Focșăneanu e plauzibilă ca sinteză: la instructajul din 29 septembrie, 30 septembrie și 1 octombrie 1941, datat special așa să-i umilească pentru înțelegerea din 1938 de la München cu totalitarismele nebolșevice, Stalin a impus americanului Harriman și britanicului Beaverbrook următorul orar: în cinstea la de două duzini de ani de la evenimentele Eisenstein din octombrie 1917, să se anunțe Lumii în 6 noiembrie, la metrou, că americanii s-au obligat să bage pe front avioane și tancuri, plus să acorde un împrumut de un miliard de dolari 1941 – din ăia de nu știu câte zeci de ori mai consistenți decât valuta de la sfârșitul mileniului. Iar inglejii, exact la o lună, dacă acest scenariu se va juca mai departe, să declare banditește război României, Ungariei și Finlandei, în bloc, deși *numai Ungaria merita acest tratament,* comportându-se expansionist față de toți vecinii ei. Și poate Finlanda, deoarece rectificarea de frontieră în jurul Petersburgului – plin de muzee – putea fi „înțeleasă“ și aprobată pe șest de orice națiune cultă, chiar și din Axă, în timp ce mutilarea și batjocorirea Ardealului nostru, nu.

A declara însă de la Londra război României era ceva parcă delirat de Shakespeare, ca moftangiu, în nopțile sale de umoare neagră!

– Tanti Greti, ascult-aici-șa la mine! E grav. Dacă nu sper din partea lumii euroatlantice reacție la această nedreptate făcută României Regale – și am învățat să nu sper de când cu, fatal României Regale Mari, Anul 1940! – aștept ACUM o reacție de cea mai înaltă noblețe de la... Kyoto, de la monarhia japoneză!

Sunt convins că, în deplină nobilă solidaritate cu Regatul Român, agresat de Coroana Britanică, marele împărat Hirohito va lovi! Va da în toți!

Și nu la Singapore sau Hong-Kong, ci într-un mod cavaleresc care să taie cu finețe chirurgicală nodul gordian al tertipurilor plutocrației americane, care-i cică izolaționist-pacifistă trimițând avioane și tancuri și adidași comisarilor politici bolșevici, cu care să extermine pe țăranul și pe învățătorul nostru la mii de kilometri de casă, apărători la plug și pe Câmpul de Onoare ai civilizației în contra Barbariei *ce nu va fi resimțită de nesimțiții de occidentali*, ci doar de amărâții din acel spațiu în care dreapta rânduială românească s-ar fi înstăpânit totuși demultișor, pe vecie, dacă gânsacii cocoțați în capul Țării ar fi urmat consecvent *Testamentul lui Petru Rareș*, ca program de luptă a ei, și chiar ca rațiune de a fi a clasei noastre politice, de vreo patru cente de ani încoace!

7

Despre acest Testament renascentist, Minodoră, eu știricit-am încă din cea mai frajedă copchilărie, la Căinarii Vechi, pe la buneii mei, Chiril (Kirilov) și Lusia Marmeladova. E drept, dulceața de nuci verzi da, dar n-am avut niciodată în mâinile mele Dosarul cu pricina. Povestitu-mi-s-a-n linii mari totuși conținutul documentului, strecurat ca din întâmplare de acest Voievod al Culturii, în Evangheliarul ce-au dăruit, în octombrie 1941, pardon! 1545!!! sfintei Mănăstiri Căpriana, cu prilejul rezidirii acestui lăcaș, ctitorie a gloriosului său tată, Ștefan cel Mare și Sfânt, ce zic bătrânii din partea locului c-a săgetat la vânătoare o căprioară sub un stejar și de aice, numele, performanță prea probabilă, c-au vânat și bunelul Chiril la tinerețe, bătând coclaurile de la Ungheni la Dubăsari, și văgăunile, atât pe Valea Bâcului cât și pe apa Ișnovățului, destule căprioare...

Și tocmai asta vreau să accentuez, că ideea fundamentală a *Testamentului lui Petru Rareș* vine de fapt de la tătâne-su, Ștefan-Voievod cel Mare și Sfânt, care cu tâlc adânc lăsatu-ne-a, ca pe-un șirag de pietre rare, șirul de cetăți din preajma Nistrului: Hotinul, Soroca, Camenița, Orheiul, Tighina, Cetatea Albă!

Porunca marelui apărător al civilizației creștine, în contra barbariei mutătoare, fiind ca Noi să nu acceptăm niciodată, fiind deja azvârliți insuportabil de ex-centric față de baștină, față de Roma, să ni se recunoască, drept supliment de Spațiu Vital, niște teritorii oricât de întinse, situate însă prea exagerat de mult *dincolo* de acest romantic fluviu, Nistrul nostru.

Nu, Minodoră! Ci așa cum au dedus și foarte tânărul tău Marius Ghizdavu, preumblându-se cu amicul Ioil Borgiah în împrejurimile Năpădenilor, când pe apa Culei ce-ntâlnește Răutul cam odată cu Cogâlnicul în amonte de cetatea Orheiului, când pe aceea umbrită bine de codri a Ichielului celuia ce se varsă-n Nistru la Vadul lui Vodă, poposind ei când la o familie Moga, la Măgurele, când la o familie Honig în târgul

Vlad, când la o rudă a mea de la Cornești, plăcându-le a porni disputele de la obârșii, iacă dar că a lor concluzie definitivă e aceeași cu a mea: spațiul nostru vital nu e deloc la Răsărit, tu, ci la Nord-Vest! Progresia luminoasă a lui Ștefan-Voievod cel Mare și Sfânt prin Pocuția (mişcare spre NV cu o impresionantă cerbicie reluată perpetuu de Bogdan al III-lea și de Petru Rareș) țintește nu dincolo de Premișlea – Przemyśl, citadelă pe care au ars-o ca nefolositoare în 22 iunie (!!!) vă leato 7006 – vreun traseu Radom-Varșovia și apoi, pe Vistula, chiar ocolind pe la Bydgoszcz, a ieşi la Marea Baltică între Danțca și Königsberg, ci aiasta-i doar maskirovkă, ținta fiind tot pe Vistula, dar aproape latitudinar mult spre vest, anume Cracău (Kraków), de unde ar fi fost pe harta strategică o joacă de copil a exploata succesul, forțând simetric nord-vestic spre Breslaul nostru și sud-vestic spre Viena (Beciul). Cine ar deține acest *triunghi geopolitic central*, Cracăul, Breslau, Beciul, acela ar stăpâni de fapt întreg continentul, Dora!

– Pentru că, surâse și suspină vărsându-și părul castaniu decolorat peste perna doamnei Bolboros studenta lui Lecca, din triunghiul de excepțională însemnătate geopolitică Cracovia-Breslau-Viena, îți poți despica trupul unei oștiri cum îmi desfac eu membrele inferioare: o falcă a cleștelui ieșind la Marea Adriatică între Veneția și Ragusa (ba chiar Tirana), iar cealaltă falcă scăldându-se-n Marea Baltică între Copenhaga și Riga! Iară cine stăpânește *simultan aste două mări*, una cadă, alta rece, stăpânește și Europa. Nici habsburgii, nici otomanii, nici țarismul și nici chiar Napoleon n-au reușit această performanță. Și iată de ce, Grișa drag, construcțiile lor imperiale s-au dovedit simple, puerile castele de nisip, spulberate la cea dintâi întărâtare a mistralului coalițiilor!

– Drept ai grăit, frumoasa mea, în noaptea asta! Cuvine-se însă a observa că ceva îmi cobește, la aceste momente de supremă fericire ale noastre, domniță cu steluțe de rouă pe umeri, că dacă se adeveresc cele comunicate nouă de Mircea Focșăneanu, atunci eu voi fi constrâns să dau, încă înainte de instalarea lui Stalin la mănăstire la Cernica, cele 1681 pagini de Război Sfânt despre 1913-1919, în loc exotic de-a mă dedica celui pitoresc ópus opús, *Anul 1681 la Bahcisarai*, ce tot mai frecvent îmi sparie somnul și chiar gândul-la-tine!

– Și Marius Ghizdavu își are insomniile sale, căscă adorabil Dora. Nu şugui cu cele dintre noi, Grișa scump! El crede că, din punct de vedere strategic, noi românii n-am câștigat mai nimic dacă ne mulțumim numai cu acest vechi port al lui Mircea cel Bătrân, care este zglobia Odessă. Misiunea trupelor noastre avântate dincolo de Nistru nu poate fi considerată un succes durabil, dacă noi nu rezolvăm pe vecie, chirurgical, această necontenită amenințare la statornicia noastră, care este Crimeia, adevărat portavion vizând instalațiile noastre petroliere de la Cherson, Odessa, Ovidiopol, Cetatea Albă, Sulina și Năvodari.

– Noi românii tocmai luăm în aceste momente, șopti doar ei pictorul

de la Ziduri, Simferopolul – capitala Crimeii, prin frăția de arme româno-germană, cimentată cu sânge în întreg acest spațiu românesc transnistrean. Vom stăpâni, dulce Dora, în con-dom... în condominium, acest „portavion“, cum își împart erotica insulă Cipru creștinii greci și păgânii turci, învățând să conviețuiască multicultural. Desigur, camarazii germani se vor lăcomi să ieie bastioanele, cazematele, meterezele de la Sevastopol, Hitler apreciindu-și cuceririle exclusiv prin valoarea lor de imagine și răsunet, cel puțin încă o jumătate de an mai durând asediul după opinia mea, și a lui Mișu, iară eu am a sfătui pe stăpânii mei de la Propagandă și Externe să obțină, pentru Regatul sau – de ce nu? – chiar viitorul Imperiu Român, dimpotrivă, micile localități foarte expuse desantului naval sau aerian, ușor de ocupat de către corpurile noastre expediționare.

De cel mai mare interes fiind, pentru mine ca pictor, târgușorul Ialta!

Fiindcă, așa cum am convenit cu Ioil Borgiah în codrii Năpădenilor, când pe apa Culei răcorindu-ne, când pe a Ichielului, veni-vor vremi când siguranța națională, într-o lume cultă, va fi o chestiune pendinte mai degrabă de romancieri, compozitori, soprane, balerine și pictori decât de statmajoriști.

– Ah! Daaa, micuță și gingașă, locomotivă-jucărie de copil, o Dora! Odessa nu-mi e decât un popas. *Ținta mea este Ialta*. Va fi, deja este, cea mai aventurată înspre Asia cetate spirituală românească! Pentru pictura noastră, astăzi sfârtecată, vom avea, deci, *un nou Balcic* sau o nouă *Nagybánya-Frauenbach*, în locul celor pierdute-n 1940. Și pentru protipendadă, o nouă-n vogă destinație vilegiaturii sau escapadei. Sunt convins că va fi permanent acolo destul public ca să merite să investim baban și să încredințăm fără licitație șantierul Operei de la Ialta, ce în colaborare cu Gligorie Cornescul, un nemiș din ținutul Hotinului, o am proiectat, cui? Antreprenorului lugojan Vanea Căinaru! Da, lui don' Nae! Lui socră-tu, dragă! Și cumnatului tău, jupân Mitrea de la Chișinău! Intervin eu cu Mișu.

– Dar numele acesta, Gligorie Cornescul, mi-e cunoscut, Grig!

– Cum să nu-ți fie! Fratele tău Gary o adoră în secret, ca Goebbels pe Anna Karenina din film, pe verișoara lui Marius, pe Elvirița copoiului Focșăneanu. Pătrunzând cu o brigadă de blindate germane în Kiev, pe care o asista în calitate de tânăr inginer de motoare grele, frățiorul tău a cercetat, din ordinul generalului Horea Bratu, un depozit prețios de arhive seculare, retrase din Molotovia ghizdaviană, cea cucerită de diplomația sovietică în 1939-1940. El nu s-a mulțumit însă numai cu armonios dezvoltata hârțăgorie de partid, ce interesa mai degrabă pe colegii naziști în a lămuri prin ce diferă totalitarismul sovietic de al lor. El a lăsat dracului dosarele, camioane întregi, de la ele îndepărtându-se spre magazii, unde erau depozitate hrisoave, letopisețe, testamente, corespondență străveche, pe deasupra cu ceva jurnale intime ale unor doamne și domnițe, inclusiv un

inventar ținut de doamna Ieremiei-Vodă, cu averile de la mănăstirea Sucevița, ce au luat și dus în Polonia, ca pentru a întări pretențiile românești asupra Cracăului și Liovului. Și iată de unde au ajuns la urechiușele-ți roz numele acesta, Gligorie Cornescul: cu migală, însăilând documente provenind din cetăți și târguri întemeiate sau finanțate de boierii și voievozii moldoveni, în această Valahie Septentrională, cum o numesc cronicarii kieveni, domnul Edgar Glagoveanu, fratele tău, cumnatul meu, a stabilit genealogia lui Mișu al Elviriței, ginerele conului Alecu Ghizdavu.

– Este vorba, ieși Focșăneanu de sub acoperire, despre arhivele străvechilor ctitorii de-ale noastre de la Cernigov (pe Nipru), Camenița (strălucita noastră cetate vremelnic căzută în gheara spurcată a leșilor, cu Podolia cu tot, minunată Moldovă nordică, a cărei populație aproape unanim ortodoxă au cerut în repetate dăți alipirea la cei de-o lege, implorând până și pe Mihai Viteazul când au ajuns cu Unirea la Hotin), celebrul Bar, cu ale sale colegii ce ar fi depășit în filozofia istoriei școlile occidentale, dacă n-ar fi fost risc turcii, tătarii, cazacii sau muscalii să prade bibliotecile spre a le incendia, Liovul lui Marius Ghizdavu (ce el solicită cu întreaga-i Galiție Mare, ai cărei descălecători au fost negustori de cereale gălățeni), Haliciul cel ce cu dojană își oglindește meterezele-n Nistru că nu mai devreme îl luarăm, Sneatinul, Premișlea, dar și, mai spre zaporojeni, documente de la Ceahrin, de la Nemirova, de la Vozie, ba chiar de la Pskov, Kaluga, Kislovodsk, Nijni Taghil, Tobolsk, Nercinsk, Srednekolîmsk, Magadan, Iujno-Sahalinsk...

– Ce dovedeau toate aste înscrisuri, Dora?

– Ce, Grig?

– Că javra de Mișu tot dintr-un copoi se trage! Dintr-un Gligorie Cornescul, un boiernaș arheolog ce, la cerere, au trimes marelui vizir Chiopărăliolu macheta în ceară de albine orheene a cetății Camenița, cu stâncăraie, ape, sistemul de apărare, dimensiuni, artilerie, muniție, mai știu eu ce... Toate informațiile!

– Nu fi rău! Mie macheta Operei din Ialta, de noul Gligorie Cornescul tocmită, mie mi-a plăcut! Păcat că Marius crede cucerirea cam vremelnică și a propus în doi peri o frescă circulară cu multe nuduri pe fond de flăcări, ca la Vatican, Rafael, pentru un senzațional incendiu din cartierul Borgo!

– He-he! Nu m-aș mira să fi fost amestecat și Ioil Borgiah în așa faptă menită a pune omul într-o situație limită, convergentă spre o realizare artistică rezistentă intemperiilor timpului belicos, când alte bucurii cronofage n-ai!

– Noi trebuie să ne justificăm stăpânirea românească în Crimeia, domnule Horea Bratu, nu prin forță, ci diferențiindu-ne doar ca factor de ordine, cultură și civilizație. Tocmai de aceea, am ales un motiv care să-mi permită *a blestema* în genere războiul... Desigur, nu războiul *drept,* acela

prin care îți ferești națiunea de la deznaționalizare și descreștinare și bolșevizare ireversibile! Ci doar în contra războiului *nedrept,* de jaf și cotropire, vreau să iau atitudine, cu mânie proletară de artist militant, postmodern însă, nu angajat politic până peste urechi.

Alegând ca subiect Ieșii anului 1650, Ieșii lui Vasile Lupu, voievod al culturii de ne-au lăsat mănăstirea Trei Ierarhi ca o mostră de ce-au fost capitala României de Est în anii glorioasei sale domnii, întinse-n nord în Galiția mea de-au durat la Liov biserica Sfânta Paraschiva... Deși mai dragă mi-i biserica aceluiași de la Orhei... Da, Dora... Ay! Și la acest an trist, 1650, iaca nenorocirea, neo-nenorocul perpetuu *aici*: acest oraș european (în care un strămoș al meu frecventa dreptul, retorica și medicina la un colegiu cu limba de predare latină, ale cărui diplome erau recunoscute în Polonia și Lituania și Carelia) sfârși prădat și pârjolit deplin de către o coaliție insolită: hanul tătarilor de Crimeia și hatmanul Bogdan Hmelnițki, cazacul care a studiat artele și astrofizica în Liovul meu!

– Și au arsu atuncea tot orașul. Unde și unde au rămas câte o dugheniță, jelește Miron Costin. Curtea cia domniască, casele boierilor și tot orașul într-o mică de ceas cenușe au stătut. Iară mănăstirile au hălăduit, că n-au vrut căzacii să dodiiască, den porunca lui Hmil hatmanul și tătarii n-au putut, că era și oameni cu sinețe închiși prin mănăstiri.

– Aici este o poveste cu tâlc, își roși puțin de emoție teologul Damian fruntea-i pleșuvită galben verde ca alămâia.

– Nu s-au pomenit de semnele ceriului, tresări cronicarul parcă presimțind descăpățânarea de către analfabetul tată al academicianului berlinez Dimitrie Cantemir, al cărui joc la ruși ni-l va explica, poate, analistul de servicii secrete Mișu. Nu s-au pomenit de semnele ceriului, carile s-au prilejit nainte de acestea toate răutăți și Crăiei Leșești și țărâi noastre și stângere casei aceștii domnii a lui Vasilie vodă, pentru cometa, adecă stiaoa cu coadă, care s-au prilejit cu câțva ani mainte de aceasta așea de grea premenială aceștii domniei și întunecarea soarelui, în anul cela, în care s-au rădicat Hmil hatmanul cu căzacii asupra Ieșilor, foarte groazdnică întunecare în Postul Mare, înaintea Paștilor, în anul 1648, într-o vineri, și tot într-acela an lăcustele neaudzite vacurilor, care toate semnele în loc bătrânii și astronomii în Țara Leșească a mare răutăți că sintu acestor țări meniia.

– Mă vei erta, iubite cititoriule, îngenunche deprimat adânc marele umanist gaghizdian, căci nu ț-am scris acestea semne la locul său. Crede neputinții omenești, crede valurilor și cumplitelor vremi, întriabă pe ce vremi am scris și cât am scris. Aș hi lipit aceste semne la rândul său, ce amu era trecut rândul la izvodul cel curat și scriitori carii izvodesc puțini să află, iară tipar nu-i.

– Chiar, îndepărtă puțin cu lăbuțele pe umerii de morar Dora soțul, unde vei tipări tu, în țara asta mizerabilă, jefuită, o carte de 1681 pagini,

mă Grig?

– Important este, gingașă muză scăldată în rouă și candoare, ca Opera să fie scrisă, înălțată. Cum zicea și Marius Ghizdavu că s-a înțeles cu Ioil Borgiah: Universu-i cam măricel și nu prea contează câtu-i luciditatea, lățită pe o sferă enormă cât a Geocortexului sau pe scoarța unui singur creieraș de greieraș!

– Această cumplită mărturisire a lui Miron Costin, înaintemergătorul lui Nicolae Iorga în materie de-a fi ucis de-ai tăi, va figura pe chiar frontonul Operei de la Ialta, a cărei măreție antică, certă, căci vom lucra cu sclavi, salvându-i de la exterminări, iubito, va depăși, mă asigură strămoșul lui Mișu, Gligorie Cornescul arhitectul, în primul rând pe-a Operei din Odessa, apoi pe-a surorilor ei din Beciu și alte capitale, fiindcă totdeauna mă implic și, ca român viteaz, eu merg în slip la plajă-n Pontul meu, fără teamă c-aș sfârși ca bietul Brâncoveanu Constantin.

– Opera Operei din Odessa e deja una din cele mai frumoase compoziții ocazionate de Vodevilul de la Ialta, dulce Dora. Pentru decoruri, Marius dezvoltă scena potemkinistă cu tunurile navale ale bandiților proletari revoluționari ai lui Eisenstein, îndreptate goebbelsian spre acest focar cultural, *ca spre un simbol al aristocrației și burgheziei* de exterminat! Și așa cum observă și generalul de propagandă Horea Bratu, cu o sudoare nord-siberiană pe fruntea-i de delfin, alde Fritz Hippler în abjectul film de justificare al masacrelor, *Der ewige Jude*...

– Mai are mult de învățat de la Sergiu Eisenstein! Să-l pui să repete, pe exact aceleași trepte, Scena Masacrului. Cum trag în proletari și familiile lor barbarii de țariști, fără preget, ca-n poligon! Cum nu-i crutată nici fimeia și, de mii de ori, chiciul ăla lacrimogen, de crime, torturi și alte răzbunări generator, al căruciorului cu prunc rătăcind pe treptele cele multe-n jos, spre mare!

– Acel pruncuț, tâlcui enigmatic Marius Ghizdavu cu lumină de tigru siberian în ochii castanii, *e chiar poporul rus*, genialul în suferință Norod Rus, orfan, deposedat cu brutalitate marxist-leninistă de conducătorii lui firești, căzut pradă unui gruzin și altor neruși, să facă pe el experimente, mai crude chiar decât ale lui Pavlov pe niște câini și decât ale lui Miciurin pe arborele de căpșunată!

– Misiunea noastră în Răsărit, admise Dora Glagoveanu, este să ne folosim mereu de enormul potențial german, pentru a izbăvi pe fratele ortodox rus de sub exploatarea vecinic reiterată din partea nomenclaturii bolșevice.

– Pentru că așa cum a arătat Petru Rareș, spațiul nostru vital nu este balto-ponto-siberian spre Vostok, ci balto-mediterano-atlantic spre Zapad, iar prima poruncă ce testamentul său ne-a lăsat este să ieșim, prin Pocuția, la Triunghiul strategic de importanță geopolitică crucială, Cracău-Beciu-Breslau.

– Desigur, asigurându-ne în prealabil dinspre singurătățile de peste Nistru, creând, în baza revelației de la Nemirova a Ducăi-Vodă, un puternic stat ucrainean între noi și muscali! observă popa Tani, așezându-se la praznic.

– Revelație de la Nemirova a Ducăi-Vodă, care-i temeiul politicii noastre externe postceaușiste, admise rânjind-rânjind ca la videochat spre altarul de campanie din luminiș, amarul eseist Iancu Noveanu.

– Aici este o istorisire cu tâlc, se ridică de la masă părintele Damian, cu un zvâcnet semnificând că ori e lăsat să vorbească, ori ne va blestema greu pe toți participanții la videoconferință, și pe copiii noștri, ceea ce ne impuse o tăcere de excepție. Cum explicați? De ce, mă păcătoșilor, curtea cea domnească, vilele boierilor și tot Iașul au căzut pârjolului pradă și numai Mănăstirile au hălăduit?

– Pentru că tătarii n-au putut sparge zidurile, dădu din umeri Isadora, iar cazacii n-au vrut să dodiiască din porunca hatmanului Hmil!

– Și de unde, mă rog, Porunca asta de milă creștinească pentru creștini?

– Explicația este pălmuitor de simplă! scrută cu disperare micul Raul spre Elvirița Focșăneanu, dacă chiar îl ascultă. Poate că Hmil hatmanul, având a elibera Ucraina de sub jugul polonez, nici nu s-ar mai fi apucat cu moldovenii, mărind astfel cu inconștiență nesiguranța alor săi, între turci, tătari și tăvălugul rusesc sovietic. Dar marele său duhovnic, cum au stenografiat iscusiții dieci Jurmînski și Pumpianski, s-a pristăvit la 1646, cu doi ani înainte de angajarea în războiul cu leșii, deci cu patru ani anterior nimicirii acelei Florențe a Gaghizdiei, care au fost Ieșii lui Vasile Lupu înainte ca ștafeta Gaistului să se stabilizeze ca Finiș, ca ultim popas, la Lemberg. Așa dzicându-i atunci Pătrașco Moghila, înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Kievului: Bogdane, Bogdane, ia aminte, Hmile, că dacă nu-i păcat a folosi în scopuri nobile potențialul uman nesecat ca fântâna Arethusei, e însă lucru cu primejdie pentru suflet și cu blestem pentru seminție a prăda Ieșii, indiferent de păzirea regulii de a ierta mănăstirile. Ce-ți prorocesc Eu fiind asta: că nu vei avea statuie ecvestră pe soclu supradimensionat, cam ca cel de la Petreburcu, și tu cu o cușmă ca a altui *brav*, din Valahia, aici, la Pecerska Lavra, ci tocmai dincolo, să treacă pe lângă tine pelerinii veniți pe Vladimirskaia, să se-nchine-n Sfânta Sofia cea durată de înțeleptul Iaroslav, ca să se cutremure tătarul, leahul, evreul, litfanul, șvedul, bolșevicul, ca și nazistul.

– Și ce naiba, ce e rău în asta? nu înțelese ca deobicei Elvira nimica.

– Rău e, din punct de vedere al geopoliticii Ducăi-Vodă, al poruncii lui să așezăm noi românii un stat ucrainean între Bug și muscali, faptul că abia smulse de sub jugul leșesc, Smolenskul și Kievul și această Ucraină eliberată prin atâtea sacrificii de Vasile Lupu și ginere său, vor cădea direct în Imperiul Țarist, la numai trei ani de la pustiirea capitalei statului

moldovean de dincoace de Nipru, Bug și Nistru... Așa-i cu blestemele moldovencelor, tovarășe Hmelnițki!

– Iar binele amu, râse Grig ca un tanchist cu urechi de iepure sovietic, e că noi românii dobândirăm la 1941 Odessa, și în alți trei ani, prevăz că ne vom sluji de enormul potențial al lui Stalin, pentru a bate iar la porțile Budapestei, *pentru a o anexa* definitiv, lățindu-ne Imperiul Românesc și în actualul Războiul Sfânt, atât la Est, cât și la Vest, ca în toate celelalte războaie mai sfinte ale noastre!

Partea a cincea

1

Doar întru a se întări sufletește asimilând mai toate disciplinele renunțării, se aprinsese părintele Atanasie Damian după zgâtia ceea de verișoară a Ghizdavului, la revelionul de bilanț tragic 1940/1941.

Solstițiul de vară îl găsi complet vindecat, teolog fanatic, în stare să-și mâne cu energie în Cruciada Antibolșevică unitatea comandată. De Armata 3 Română desprinzându-se după luarea Cernăuțiului, el trecu prin vad Nistrul lângă Hotin, dădu ocol cetății Cameniței, forță linia Stalin pe direcția Nemirov-Vinnița și se înscrise apoi, cu escadronul lui de adolescenți, într-o bezmetică cursă de urmărire, prinzând Armata a 17-a Germană la Pervomaisk abia, pe Bug, mult în spatele teribilei încercuiri a bolșevicilor înghesuiți la Uman. Aici, el întâlni pe Gary Glagoveanu, ce asistase ca tânăr inginer, venind dinspre Jitomir, o brigadă de motorizate germane, de-ale romanticului general Hardenberg.

De la zvăpăiatul frățior politehnist al Dorei, teologul avu veste despre Marius Ghizdavu că-i bine sănătos și că, de la Berdicev, unde a legat la școală prietenie cu un excelent artist german, pe nume Runge, pornit-a, tot prin Jitomir, spre Kiev, cu gândul ascuns să intre ei, doi expresioniști, printre primii în străvechiul oraș de mare cultură europeană și creștină al mitropolitului mărturisirii ortodoxe, Petru Movilă, eventual cu desant parașutat pe malurile Niprului, în scopul creștin de a-l împiedica pe canibalul Stalin să profite de război, ca Ceaușescu de cutremur, și nu cumva să dinamiteze, utilizând *aceiași* securiști care au operat ca artificieri în iulie 1941 la Chișinău, *toate bisericile*, desăvârșind ce n-au putut strica diviziile lui Batu-han la 1241, bazându-se ele doar pe foarte ecologicele tehnologii medievale, prietenoase cu timpanele de om și de câne.

Inginer, deci barbar, capabil să pună Pecerska Lavra pe rulmenți, dacă i se dă peste salariu o primă derizorie-n dolari, domnul Edgar Glagoveanu urmă cu ale sale care de luptă spre Răsărit, închipuindu-și că, forțând Niprul la Zaporojie; sau Ekaterinoslav (Dnepropetrovsk), doar-doar a prinde *șeva limbi* din rândul colegilor de breaslă, de la cari să afle cumu-i cu nu ș' ce supertancuri, unele foarte mobile T-34, altele foarte greu blindate KV-72, creații – înțelese el aiurea de la spionajul nazist – ale unui inovator... Klemență Voroșilov, cică alb ce s-ar fi ilustrat în eroicul război civil al norodului rus în contra bolșevizării, ca cavalerist, avea mustăți mai mari decât ale lui Bogdan Hmelnițki și putea să danseze gopakul zile în șir, sub privirile încețoșate de invidie ale camaradului roșu, Budionnîi.

Teologul își zise că aceste informații sunt disvolești: spiritul e ceva

ce se eschivează perpetuu de la păcat și, atunci, un Antihrist ca Stalin *nu poate dispune de specialiști*, oricâte privilegii le-ar asigura! Așa că-n loc să se ducă spre Soare-Răsare, el dădu la derută cu zarul și o porni exact perpendicular, spre Miază-Noapte, forțând Niprul la Kremenciug cu escadronul său de seminariști T.R., uluind și surprinzând complet unitățile de pază sovietice, ale tuturor lagărelor de la sud de Poltava lui Makarenko, inclusiv ale marelui centru de reeducare de la Komsomolskaia Petliura, punând în libertate impresionant de multe personalități, de a căror soartă circulau în Occident știri contradictorii, ba c-ar fi murit aia la Krasnaia Bandera, ba c-ar fi fost căsăpit ăla, cum ar fi Cernîșevski, Lunacearski, Wanda Nicolski, Natașa Rostova, Ines Armand, Frunze al lui Ordjonikidze, Mihail Roller, Aleksandra Kollontai, Vitali Holostenko, Vera Muhina, Rudin Oblomov, Marcel Pauker, maiorul Mîșkin, Nadia Krupskaia, Ehrenburg, cominternistul francez de mumă rusă Pierre Bezuhov, generalul țarist Paul Kutuzov, Hélène Kuraghina, Ivan Denisovici și în genere mai toate personajele din *Război și pace*, în frunte cu autorașul, un conte bărbos, jerpelit și flămând.

Văzând starea jalnică ce-o arătau acești, ochii cei creștini ai teologului, colaboraționist la *Raze de lumină, Gândirea, Criterion,* și *Meșterul Manole*, lăcrimară îndelung, meditativ, până descoperiră o cam dezgolită-n zdrențe fetișcană, o Zenaida, o româncuță din București-pe-Nipru, localitate-n care chiar bivuacase înainte de a lua Kremenciugul de pe malul celălalt.

Avură deci material de conversație, se plăcură și se luară, martori fiind Plehanov și Jdanov, iar nași improvizați prințul Eisenstein și o doamnă Korobocika, prizonieră și ea, dar care se ținea bine, căci fusese bucătăreasa ofițerilor politici ai lagărelor de la Komsomolskaia Petliura și Krasnaia Bandera.

Așa deveni posibilă preoțirea severului teolog, la Moldovanka sau Tătarka – crede Țăpoieșu, și imposibilă o istorisire palpitantă cu un amor de război.

O întreagă noapte de stele, a fost ca și cum acest creștin de profesie ar fi înțeles la Pervomaisk, bivuacând pe malul râpos al Bugului, că nebuniile de dragoste își au justificarea lor, în ordinea și dezordinea lumii, de la veșnic repezitul domnișor Gary, ce tocmai sosise cu niște romantice care de luptă ale generalului Kleist, îi vorbi cu ură, de război, de orori, de bestialitatea noastră ca oameni, foști canibali, părea chiar terorizat ca un personaj scăpat de la un cutremur de proporții, din Chile sau de la Lisabona lui Salazar.

– Părinte Atanasie, se mărturisi el, când degetele Aurorei dădură cojii de mesteacăn o fragilitate trandafirie ca de-un obraz de comsomolistă, împrospătat cu apă rece din fântâna pușcăriei din Orhei, după retragerea securiștilor sovietici după lichidarea deținuților politici români, impusă de

principiul marxist-leninist că crimele proletariatului e juste în sine fiindcă, din punct de vedere occidental, se exercită oarecum pe noroade de rasă cam inferioară, incapabile să aplice corect o ideologie – eu o iubesc pe Elvira Focşăneanu exponenţial mai intens, cu cât mă apropii mai vizibil de uzinele de trioare şi mitraliere de la Rostov, de uzinele de tractoare şi tancuri de la Ţariţîn... Nu, părinte, nu păcătuiesc deloc, fiindcă dragostea asta a mea e de tipíc medieval: am o Stăpână departe, cum Armand Hrestic pe Doina Semartian. Şi pentru Ea, comit fără de număr acte de bravură. Iar după ce vom prăvăli bolşevismul, mă voi întoarce la Politehnică, la motoarele mele, aşteptând ca Churchill şi Roosevelt să doboare la rândul lor pe Hitler, cum? Acceptând ei pierderi de douăzeci de milioane de suflete anglo-americane AA, contrabalansând hemoragia sovietică. Din când în când voi ieşi la pândă la Academia Comercială, ce nu se va mai numi V. I. Lenin, ci Virgil Madgearu, şi voi smulge vreun zâmbet Elvirei mele, dăruindu-i câte un ghiocel de stepă, presat în vreun carnet de partid de bolşevic, din câte-am luat trofeu şi voi mai lua! Jur, doar Ei, că voi mai lua, o valiză întreagă, pentru Muzeul Naţional de Istorie !

– Nebunie curată! evaluă filologul Iancu Noveanu, când i se povesti de către popă, în lagărul de la Krasnaia Bandera, de pasiunea tânărului general de motorizate Gary, pentru carneţele cu seceră şi ciocănel. Datoria lui, ca speranţă a ingineriei româneşti, era doar să „fure“ cât mai multă meserie de la camarazii săi nazişti, pentru ca să nu vie mâine ai lui Stalin şi să se bată cu pumnu-n pieptul solzos de decoraţii, cum că toată tehnica năucă a lumii e inventată de ei! După cum, ah! după cum, dragă Tani, datoria mea de critic şi istoric literar, îndrăgostit tot de Elviriţa omului de informaţii Mişu, mereu plecat de-acasă, e să-i dedic o Operă voluminoasă, un buldozer ideologic care să nimicească şi să scoată pe uşa ei din dos a istoriei literaturii universale drăcescul roman-fluviu *Război şi Pace*, conceput de marele piarist Tolstoi, parcă în colaborare cu sofistul de geniu care fu calmuco-suedo-iudeo-tătaro-ceceno-ruso-ciuvaşul Lenin. Cum adică, cel mai imperialist imperiu din istorie, de-au ocupat jumate din planeta aiasta, *să-şi formeze o imagine* de cel mai patriotic epopeic război de Apărarea patriei? Câtă patrie, mă? 'Ai-da-deeee! O fi ţinând cu alţii trucul ăsta dialectic, cu franţuzoaica sibiancă cominternistă a lui Ghizdavu, dar nu cu subsemnatul Iancu Noveanu!

– Şi eu! Şi eu! Şi eu am iubit-o pe Elvira Focşăneanu, scrise micul mare matematician Raul Lecca, la Pribegi, în foişor, sub o lungă demonstraţie dintr-o nouă disciplină a ştiinţei ştiinţelor, calculul tensorial îndrăgostit.

– Spune-mi, Grig, dar spune-mi drept, îl gâtui Dora, nu cumva, la trecutul Revelion de la Ziduri, erai şi tu acolo doar pentru că venise şi verişoara lui Marius, stricata, perversa, ne... asta-n călduri de Elvira, care i-a turbat pe toţi?

– Nu, iubitooo... Cum de-ți poți închipui așa nemernicie? Eu am venit ca prozator român contemporan, ca viitor scriitor canonic. Pentru că soțul Elviriței, copoiul Focșăneanu, informase pe șeful meu, generalul de propagandă Horea Bratu, că trei băieți de-ai noștri, abia sosiți din misiune aeriană peste Prut, domnii spioni Dabija, Hulpe și Supeanu, ar fi înlesnit trecerea frontierei unui pictor chișinăuian, un Nicolai Ivanovici Gumalik, foarte apreciat de Marius Ghizdavu și care participase la sesiunea a șaptea a Sovietului Suprem al URSS, din 2 august 1940, când s-a hotărât formarea unei RSS Moldovenești fără ieșire la mare, Sudul, Basarabia propriu-zisă, Basarabia voievodului valah Basarab, adică Bugeacul, atribuindu-se pe de-a moaca Ucrainei lui Hrușciov, odată cu Hotinul nostru.

Din păcate, Dora, știrea privind acest sol artist plastic, de peste noua graniță spre Asia a Regatului lui Antonescu, statornicită în urma acțiunii sovieto-nazisto-fasciste din 26-28 iunie 1940, încă nu s-a confirmat. Vai! De la castelul baronului Moga din Valea Ursului n-au venit atunci, să petreacă Revelionul la Marius în beci, decât Stelică, Petrache și Mitică!

Ei au raportat individual, fiecare pe canalul său, către Biroul Doi, rezultând, după eliminarea zgomotului și contradicțiilor, următoarele:

– că de Elvira Focșăneanu sunt colectivizați doar domnii: Raulică Lecca, Iancu Noveanu, Atanasie Damian (?) și Edgar Glagoveanu;

– că noi românii, odată întoarse trupele în Țară după cucerirea Transnistriei, dacă Reichul ne va mai cere, înseamnă că-i falit, că poate pierde războiul și, deci, n-are rost să-i mai trimitem tineretul nostru la risipă sigură;

– că de tine, de „sora lui Gary“, sunt expropriați domnii Căinaru, adică eu, Liviu Lecca (profesorul ei de medicină de răsboiu), precum și Marius Ghizdavu (maestrul tău viitor de crochiuri de pe teatrele dramatice de luptă);

– că noi trebuie să fim gata, dacă se inversează tălăzuirea frontului, să mergem cu armatele popoarelor Uniunii Sovietice până la coastele dinspre Irlanda ale Angliei și Scoției, deoarece este inadmisibil, din punct de vedere al legilor Istoriei, ca să nu treacă *toate* popoarele importante, alea exprimatele, printr-o experiență totalitară de minimum cinci cincinale;

– că de sculptorița Cristina Done sunt rentabilizați domnii Eugeniu Otomega (inginer viticol autodeportat în Transnistria ca să extindă dincolo de Bug limita de cultivabilitate a viței-de-vie, bazându-se pe tropismele agrotehnicii marxist-leniniste de a cultiva orez în tundră, în luncile inundabile ale Eniseiului, dintre Igarka și Dudinka), Liviu Lecca (psihiatru, cumnatul Christinei), și cu multe rețineri, și neprobat, Marius Ghizdavu (amantul final recent, din august 1939, al sorei ei sinucise de smintită ce era, Laura-Aura);

– că după luarea Odessei, prim-ministrul președinte de consiliu Ion Antonescu se află în cea mai fericită pozițiune, de Conducător, care să-i

permită să se plebisciteze, poate ca de ultima dată, dacă Țara-i de acord cu politica sa;

– că de incisivul Marius Ghizdavu, care căuta pe chișinăuianul Gumalik pentru a zugrăvi cu el Opera de la Ialta, a arhitectului Gligorie Cornescul cela ce, prins măsurând locul, avea să fie decapitat de un desant marin sovietic, la Feodosia, în iarna 1941/1942, – era vag cotropită și fosta americancă Virginica Gibson, păcătoasa de cumnată-sa, în timp ce relațiile acestuia cu viitoarea newyorkeză și, în final pariziană, poetă boemă Clara Honig, erau complet încâlcite din motivul de epocă nazistă stalinistă și război, încât el nu avea niciun instrument credibil de testare a dragostei ce ea i-ar fi purtat, orice concesie feminină fiind susceptibilă a fi un calculat avans față de un Cavaler original, bogat și cu relații, în stare să protejeze anumite familii sau măcar persoane, de abuzuri administrative, îndeosebi avertizându-le succint când apar unele pericole.

– că, în fine, același aerian Marius a pornit de la Harkov spre sud-vest, cu intenții cinstite, homerice, de mariaj eminescian catolic cu violonista Murocika (Riumina), să fotografieze ei, chipurile, peisaje istorice la Poltava și literare, pe urmele folcloristului Gogol, la Veliki Sorocinți, ceea ce nu era decât o încercare sinceră de a o apropia pe fată de Țară. Dacă penetrau barajul nemților, ei puteau ajunge la Berdicev, la Vinnița, la Nemirov, la Rov (redenumit Bari de regina poloneză Bona Sforza) și apoi, călăuziți de vreun urmaș al cronicarului Miron Costin, direct la rudele pictoriței Marieta Ghizdavu, din Cernăuți și Dubăuți.

– că (...).

Din care buletin informativ, generalul de propagandă Horea Bratu a tras concluzia că numai între Grigore Căinaru, ca basarabean cu minte clară, știutor din naștere de *ce se poate și ce nu-n istorie unde geografia-i neferice*, și domnișoara pediatră de adulți, nu mult mai vârstnică, Dora Glagoveanu, s-ar putea naște o relație durabilă ca între Arghezi și Krîlov.

Altminteri, acel Rudy ce trebuia să se nască-n locul președintelui mântuitor-dezrobitor Zahei Avăcăressi, fusese chiuretat cu impardonabilă inconștiență de sociologul Lecca și niște camarade din Reich, la Spitalul Militar Regina Maria, din strada filosofului Mircea Vulcănescu, – un tehnician financiar pe la guvern, luat ulterior la Pitești, la Canalul Volga-Marea Albă, la Periprava, la Chilia Nouă și la Aiud, marele criterion al alegerii fiind bine țintitul folos ca căgăbăul său tricolor să-i atribuie diversionist celebrul testament *Să nu ne răzbunați!* în locul scepticei lui prognoze că... că n-o să ne răzbunați, măi lașilor!

– Cum să nu mă răzbun? se înroși кровь за кровь и зуб за зуб Căinaru până-n rădăcinile paielor sale de grâu sârmos. Toată lumea era de acord la 1918, că **Războiul Sfânt** trebuia să fi fost cel din urmă. Iscat de restituirea unui Sud pentru așii șevaletului nostru, Dora, – da, și pentru acuarelistele Balcicului, acest măcel – încheiat cu intrarea armatei române

eliberatoare în Budapesta bolșevică, spre marele necaz al lui Lenin și al sprijinitorilor horthiștilor de mai târziu, Hitler și Mussolini, cari vedeau, în această răsturnare românească de situații, semn rău pentru Berlin și Roma, c-ar putea și aceste capitale s-o pățească de la cei pe care i-au subestimat, zic, acest dezastru de război a scormonit enorm în Om și – așa cum ne critica și Ioil Borgiah boturile de urangutani doar pe jumătate dezîmblănite – e un nonsens a relua cercetările de psihologie experimentală, de lagăr și de observare liberă pe teatrele de luptă, inclusiv în oazele de lumină de fosfor ale orașelor asediate sau bombardate terorist anticultural să capituleze. Căci e vorba doar de ipoteze banale, care nu merită cheltuieli de verificare.

Concluzia fiind deja previzibilă. Omul ca om e în stare de orice.

– Marius Ghizdavu, Grig, sperând pacea anglo-americană, să știi că turna lui Borgiah la Alexandria, pe Lecca, cum c-a emis o ipoteză fantezistă a fragmentării speciei. Dintr-o varietate canibală, *Homo sapiens totenkopf*, cică pot apărea subspecii interesante, care ar putea împinge particularitățile rasiste ale ideologiei lor, de la desconsiderarea omului nehimmlerian cu Giocondă cu tot, la o jenă totală de însuși conceptul de om!

– Vezi, Dora, ei bine, *și de asta* sunt eu așa îndrăgostit de tine! Fiindcă vedem lucrurile, adică oamenii, la fel! Nenorocirea fiind că acest concept de *om* se va încărca de prea multe semnificații triste... și nu știu dacă neapărat varietatea agresivă *Homo sapiens totenkopf* ar acumula mai multă scârbă-n Extraterestrul observator, teamă fiindu-mi că omul glisant în bancuri, omul obosit, *Homo fessus*, omul care e victimă numai pentru că n-a ajuns călău respingându-i-se dosarul de admitere, vai! e din ce în ce mai greu să respecți ordinul de a scrie, dat ție de tine însuți în moment de supremă Luciditate, căci muncitorii și țeranii nu ți l-ar da.

– Atunci, nu-ți mai rămâne decât să nu mai fii om! izbucni în râs Ioil Borgiah. Fă-te repede ciolovek și du-te și tu pe la cozi, că poate se bagă ceva!

– Nu m-ar mira nici situația asta, admise-n Stepa Calmucă rânjind Marius Ghizdavu, adâncindu-se-n fotografierea flăcăilor săi din Vâlcea și din Muscel, cocoțați pe comode cămile cu două cocoașe, cu ajutorul cărora tractau prin nisipul hleios harabaua cu pâine neagră pentru sandviș pe la companii.

– Poate că vom învinge în acest război, Dora, deveni optimist scriitorul cel fără tipar pentru fluviu-romanul de 1681 pagini despre 1918 sau 1681 și Mihai Bravul. Așa cum România lui Averescu a ieșit, din conflagrația anterioară, simțitor dublată prin prăbușirea puterilor limitatoare din jur, așa ar trebui să ne lățim și acuma, dar imperial, nazismul și bolșevismul neutralizându-se reciproc. Marea întrebare fiind dacă din *ospățul învingătorilor* vom scăpa de la început cu triunghiul de ametist Cracău-Beciu-Breslau, pe care deja a pus ochii voievodul culturii Petru

Rareş, sau vom fi împroprietăriţi la dracu spre est, – la Berdicev, în 6 august 1941, cocoţându-se-ntr-un carpen cu două cocoaşe, iscusitul nostru diplomat Ghizdavu culegând de la Hitler promisiuni ferme că, după ce Reichul îşi va forma o idee mai precisă despre modurile de administrare a diferitelor judeţe din Molotovia, şi raioane din Crimeia româno-germană, România lui Antonescu va căpăta aproape sigur Lembergul, Cameniţa, Harkovul Murocikăi, Krasnodarul Kubanului, Mahacikala caspică şi chiar acest Berdicev, ca şi Feodosia cea întemeiată de românii genovezi de la Caffa, cum rezultă şi din *Gesta Romanorum*, precum şi satul de plajă Ialta, investindu-se regal aici într-un fel de Monte Carlo select, Livadia, unde să-şi verse banii şi bijuteriile toţi directorii de lagăre din Gaghizdia, de la Trieste şi Bizanţ până la Novgorod şi Helsingfors!

– Da, iubito-iubito, absolut toate-s cu putinţă, dacă trupele noastre şi ale aliaţilor noştri germani, finlandezi, unguri şi italieni vor fi înţelept drămuite, ideologic, aprobând şi *punând a se bate între ele popoarele Uniunii Sovietice*, şi mai ales înarmând ruşi ţarişti nostalgici sau zekari contra ruşi leninisto-stalinişti!

– Tactică perfect fezabilă încă şi mai diversificat! îl completă eruditul pictor, fiu de geograf din familie de cronicari munteni. Fiindcă de fapt ruşii nici măcar nu-s ruşi. Adică există o groază de variante de ruşi, Dora, cu origini sănătoase diferite. La un anticar din Breslau, eu am frunzărit o broşură exoterică nazistă care, în sfârşit, recunoştea că, la dreptul vorbind, originea dinastiilor făuritoare ale Imperiului Rus este vădit germană. Indiscutabil, şi Petru I şi Ecaterina a II-a erau de sânge german. Neclară e azi doar originea ruşilor înşişi. De unde a migrat aici norodul. Vorbesc de ruşii primordiali, ca la noi geto-dacii. Părea mea e că ei se trag, în mai multe valuri migratoare, din Africa Albă, mediteraneeană! Există şi aşa ceva în acest continent gigantic şi încă neexplorat temeinic de colonialişti. În Algeria, romanii au moştenit de la fenicieni un port important, care se chema chiar Rusicada (rebotezat de colonialiştii francezi Philippeville, fiind ei trimişi acolo de-un roi Louis-Philippe). Iar din Rusicada asta, întâi Imperiul Roman, apoi Imperiul Otoman, au recrutat mercenari călăreţi numizi albi, aproape caucazieni antropologic, cari luptând în Taurida, Crimeia sau Kuban şi mereu dezertând şi întemeind cnezate, au devenit ulterior celebri pentru tupeul, perfidia, vitejia şi prădăciunile lor, sub numele generic de cazaci, acoperind o mare diversitate de chipuri şi tipuri umane, frapantă fiind contradicţia antagonistă dintre mutrele patibulare ale bărbaţilor şi chipurile enigmatice, de o gingăşie rară ale femeilor lor, educate să-i aştepte să se întoarcă de la război.

– Se întorceau cu oarece pradă! Numai împlinirea dragostei noastre rămâne problematică, reveni Grig la monologul său, tata refuzând să creadă că viciul scrisului nu mă va duce la ştreang, iar înguştii tăi părinţi, iubindu-

mă ei din belșug, exact cam ca tine, Dora, dar condiționând împreunarea noastră legal consfințită, de *binecuvântarea* bănească ce mi-ar da-o tot ai mei!

De unde deduc că n-am venit la București, după ce-am luat Chișinăul, Cernăuții, Moghilăul, Tiraspolul, Odessa, Chersonul, Eupatoria, Simferopol, Melitopol, Ialta și Feodosia și atâtea alte municipii și orașe meritând fiecare salve de tunuri grele, sute, ca să mă hodinesc, ci ca să-mi continui, cu reflexele încă neruginite, lupta pentru Propășirea Neamului prin individ, prin mine și prin frumosul tău relativ robust trup! Face-voi uz de toată viclenia, de toată bravura, de întreaga artă a faptului împlinit, a cuceririi pozițiilor care dau prin ele însele bătălii câștigate! Tot ce îți cer e să dai dovadă de acea răbdare și disciplină, nespecifică sexului tău, dealtfel neadecvată niciunui sex, pentru că înșiși tinerii masculi adună luni de zile de instrucție, în bocanci și în creieri, înainte de a deveni soldați capabili să nu o ia la goană de pe câmpul de luptă, încă de la primele explozii sau șuierături ale muniției inamicului...

– Scrii insuportabil, Grig! îi întinse mâhnită Dora teancul celor prime 81 pagini și 16 rânduri din *Războiul Sfânt*, returnate de Horea Bratu odată cu rezoluția respingătoare a pretenției tânărului scriitor de să fie pus la adăpost de primejdia bolșevică, departe în Vest, pe la vreo legație cât mai atlantică.

El primi pachetul cu mișcări ocrotitoare, de parcă ar fi dormit acolo un prunc, ce ar fi deschis ochii sub portretul lui Moș Stalin, la zece ani, în 1952, fiind comandant de detașament de pionieri și citind și guițând deplin rusește bancuri din *Murrrzilka* și din *Krokodilll*.

– Dacă Dora nu se rupe de *ai ei*, devenind dependentă numai și numai de toanele mele, atunci jur să repet stratagema teologului Damian la Komsomolskaia Petliura! Mă voi căsători cu *prima* româncuță ce voi slobozi din ghearele nespălate ale inamicului, pe frontul oriental, din Gulag. Iac-așa!

Sau chiar voi împinge protestul pân' la cel mai grav conflict cu șefii mei, cum Marius Ghizdavu pentru marea-i violonistă Daria Maximovna Riumina, pe care tocmai o reîntâlnește zilele astea-n Harkov, bătând pe la toate ușile s-o aducă mai aproape, măcar la Rostov-pe-Don, la Krasnodar, și apoi, prin Ialta, la Ziduri!

Transnistreană, rusoaică, ucraineancă, puțin îmi pasă ce iau!

Criteriul nu-i decât unul: în caz de o deportare, să pornească pe urmele mele, de Înviere, până la Ural, până la Kolîma, până la Amur, până la paralela intercoreeană 38, pe versanții căreia se va derula, cum visa Marx, experimentul cruciș cu *același* popor, pus să testeze la nord comunismul real, aproape ceaușist, iar la sud capitalismul... sălbatic.

Zise sieși, reușind atâta ordine în suflet încât semăna cu o magazie de muniții, de i se grăbi spiritul a porni aiurea, pe nepregătite, o teribilă

ofensivă asupra Realului, pentru a-l sabota.

Întâi, o inofensivă ofensivă a privirii asupra realului bulevardier.

Parcă greu venindu-i a crede că maimuța umană, din perspectivă biologistă, adică proletariatul și prisosul social, din viziune materialist istorică și dialectică și canibală, poate viețui și-n oarece pace om-om, în spatele unui front activ, într-un rai mai petrecăreț decât cel înfiripat ca într-o Casablancă în Odessa cucerită.

Deși erupția războiului se poate citi pe obrazul orașului. De la sfâșietoare afișe că ține-ți pliscul, bă, fiindcă potrivnicul ascultă, sau despre superioritatea submarinelor naziste, care atacă, asupra iahturilor anglo-americane, mai mare chiar decât a aviației goeringiene față de trufia generalilor republicii poloneze dovedite sovieto-nazist neviabile, în timp ce Galiția Ghizdavului, Gaghizdia întemeiată la Lwów, *pe principii de comunitate artistică,* ar fi fost *indestructibilă* militar, ca și Uniunea Sovietică cea reversibilă doar prin transformarea nomenclaturii în autocrație, – până la ferestrele preparate pentru o negreală de doliu total nocturn, camuflaj împotriva incursiunilor zeppelinelor și felinelor zburătoare dinspre Cirenaica, peste Mediterana și peste Bulgaria cea ieșită la Marea Egee spre Muntele Athos, încât, cinică Dora, poate că ai dreptate: dacă și în anul viitor progresia trupelor române și a aliatului german va continua fie și în ritmul relativ lentuț din aceste momente meteorologice de mocirlă și zloată, atunci Hi, fără doar și poate că-și va reaminti, cu plăcere, de frumoasa zi de vară și de stepă și de lanuri de secară, cu fantomatici maci însângerați, petrecută cu prințul Marius Ghizdavu în carpenul de la Berdicev.

– Chiar crezi că vor urma alte întâlniri ca de la pictor la pictor, Grig? Mai e posibil așa ceva? Eventual și cu colecționari ca Duca-Vodă, la Nemirov?

– Da! Potrivit cu desfășurarea evenimentelor, cu existența unei *mize* serioase pe masa verde a jocului! Când vom atinge Volga, Marius, sub pretextul unor predări de sugestii privind definitivul Muzeu de artă al Europei, de la Linz, va îndrăzni să ridice în fața Vójdiului naziștilor chestiunea sudică, cât se poate de urgentă – poate chiar la Vinnița se va discuta – a întoarcerii de urgență a bulgarilor *în stepele Asiei de unde au venit*, dincolo de Volga și Ural, ca sclavi ai acelor fermieri germani colonizați în Stepa Calmucă încă de primele țarine de sânge arian ale supraputerii lui Tolstoi.

– Nu cred, domnule d'Esgrignon, că Hitler va merge, ca Marx, până la rădăcina carpenului, adică la țesutul cultural al Traco-Moesiei, dezromânizate treptat, Varna-Split, sub ochii mari și mirați, hieratic migdalați, ai Bizanțului!

– Și fascismul, și nazismul, și diferitele specii de marxism, mai sorbonard, mai kimceapolpotist, *nu agită idei controversate*. Se latră și se

rage doar de a zdrobi, de a demola, de a rade, de a ciocăni... Ci astfel de chirurgie nu pretinde, pentru lopata colhoznicului de rânește bălegarul aristocratic, decât asumarea cruzimii leninist-hitleriste de a zice canibalului, HAI, dom'le, papă rația!

– De aceea, cât suntem încă pe pace, nu putem afirma nimic despre OM! Abia în condiții de certitudine a impunității își dă el drumul la adevărata esență! Fiindcă toate totalitarismele, anunțându-și eternitatea la putere ca pe un nechezol de transcendență, eliberează nomenclaturile lor, și torționarii, de orice frică.

– Unele totalitarisme au reușit întoarcerea la democrație cu procese minore, simbolice, ca la Nürnberg, Tokyo și Târgoviște. Altele au refuzat, politicos dar net, orice analiză publică serioasă a pierderilor de fericiri omenești, acumulate deja în cifre impresionante, pentru rudele morților din silozuri.

– Și tocmai din posibilitatea a așa ceva deduce Ioil Borgiah, spre indignarea lui Marius Ghizdavu, umanist renascentist, nu de partid din România iliesciană, că călăul și șfichiuitul sunt unul și același subiect, doar sensul rotației cadrelor hotărând – în viața asta – distribuirea rolurilor, *așa* azi acum, domnule d'Esgrignon, iar mâine exact de-a-ndoaselea!

– În alte vieți, va fi exact invers! ghici urmarea Isadora pe buzele Despinei.

– Acum, Isauro, protestă Sergiu Enache, să nu-i atribuim acestui ingenuu samsar de cămile, pentru geambași de cai moldavi, prea multe mizantropisme! În ce ne privește, noi doi, eu și tu, trebuie să fim fericiți împotriva tuturor opreliștilor, inclusiv bună parte din istoria și literatura de până acum a... omului! Practic, această decizie înseamnă că dacă ai mei și ai tăi se opun împreunării noastre, noi trebuie să ne apărăm interesele cu aceeași războinică cerbicie, cu care procedează și veșnic contemporanii noștri, Hitler, Stalin, Horthy, Churchill și Roosevelt.

– Și Hirohito!

– Și Hirohito de la Kyoto sau din Baja California, Virginico.

2

O inofensivă ofensivă a privirii asupra realului bulevardier.

O văduvă de ofițer român, abia omorât de Armata Roșie, sprijinită cu infinite precauțiuni de un aviator de-al lui Gerstenberg. Splendide exemplare umane albe, surprinse la început de maturitate, de apăsătorul sfârșit de octombrie 1941, la București. În oglinzile hotelului, ochii ei verzi sticlind prin sita fumurie a voaletei. Vorbe făcătoare de prunci. Întrebarea românismului aici fiind dacă Marius Ghizdavu, convocat iar, de celălalt

zugrav, la Nemirov, sud-est de Vinnița, sub un ulm, ar cuteza într-adevăr să solicite deportarea tuturor bulgarilor peste Volga; iar la Rastenburg, solicitat pentru o a treia întrevedere, între frasini, dacă va consilia pe Hitler, care e loial, să constituie în nordul inospitalier, un bloc etnic compact, din finlandezi, unguri și ce triburi înrudite asiatic cu acești se mai află între Königsberg și Petersburg, colonizându-se activ țărmul Mării Albe, insulele Solovețki și peninsula Kola. Numai așa *macedonenii noștri*, păstori cu mâini mici, și-ar recuceri Macedonia Mare întreagă, de la Marea Marmara la Marea Adriatică, în vreme ce *oșenii noștri*, daci get-beget, care și-au păstrat cu cerbicie sângele de o puritate rasială fără egal, se vor putea infiltra osmotic prin Pocuția spre Silezia, ocupându-se Breslaul, municipiul de baștină al baronului Richard Kunisch von Richthofen, care-n Comisia Dunării lucrând, a cules pe la 1857 *Fata din grădina de aur* și *Fecioara fără trup*, mituri rurale prelucrate ulterior de poetul național Mihai Eminescu, ale cărui studii în străvechiul municipiu de cultură Beciu ne justifică și inspiră propensiunea de a-l acapara, cu Heiligenstadt și cu apele minerale tămăduitoare cu tot, fiind demn de Imperiul nostru românesc, ba chiar meritat, având în vedere și asigurarea compensațiunilor pentru scurgerea a mai tot aurului moților apuseni în această cetate dunăreană, fondată de cavalerii traci proto-creștini ai lui Burebista.

– Căzând, e benefic să te simți vultur! sfătuise camaradul Adolf Hitler, secretar general al Comitetului Central al Partidului Național Socialist al Muncitorilor Germani, pe tovarășul Marius Ghizdavu, la Berdicev, dând împreună ocol turistic creștinului edificiu Karmeliterkirche Santa Barbara, sponsorizat de contesa Evelina Hanska întru iertarea păcatului aristocratic de a-l constrânge pe marele Balzac la abstinență, și la celibatara neîngrijire scurtătoare de viață la scriitori și artiști, înainte de a se dedica ea însăși mortificării pure, călugăriță carmelită inspirată de virtutea hiperfranceză a prințesei de Clèves. E chiar extrem de important, măi băiete de viță latină, roman român, să-ți aduci aminte c-ai mai stăpânit Lumea, c-ai avut un Reich al tău, lingușit de toți..

Sau, dac-ai uitat coapsa arzândă a Romei, măcar să simți așa, voyeur furând meserie, un fel de gâdilătură pe suflet, când iau măsuri cuceritoare... alții!

Așa și poporul meu, tot îndurând jugul Antantei, un jug ca orice jug, și greu, și umilitor, nu numai c-a reluat cu toți experții în studio fazele mai controversate din Marele Război 1914-1918, indignându-se de cum l-a pierdut Reichul vechi doar prin ticălosul pumnal înfipt în spate de stânga noastră, etnic negermană, dar a tras și toată seva înțelepciunii din ce împliniri aveau alții atunci.

– În cel mai înalt grad, noi am apreciat, în Biroul Politic al NSDAP (Țentralnîi Komitet), extraordinarele calități de luptător ale Reginei voastre, Maria, ale întregii clase politice a momentului, emanație a întreg

Neamul vostru Românesc. Ați reușit cea mai spectaculoasă... lățire din Europa vremii, de la o Românie Mică, la o Românie Mare, urieșească!

– Și ce inițiat simte acut jovialitatea iresponsabilă a zeilor, când dai bot în bot cu ei, în berăria Walhalla, s-ar putea-ntreba, zâmbind serafic ca Goering, dacă nu cumva-cumva și azi, noi arienii luptăm și ne risipim sângele, de fapt pentru vreun *vid galițian*, între Reich și ruși, prin care acești valahi băgăcioși, pretinși latini, s-ar putea infiltra tupeist chiar în triunghiul strategic Cracovia-Breslau-Wien, acaparând dintr-o dată două sanctuare ale altora: Tschenstochau, căruia polonezii-i zic Częstochowa, adorând acolo o icoană... bizantină, a Madonei Negre, pesemne dăruită lor de craiul vostru argeșean, he-he, cuman, Negru Vodă, și Auschwitzul, în perspectivă, deh, mă gândesc și eu, vreo sută de kilometri mai sudic, pe același meridian al Budapestei, vorbesc – evident! – fără să am o idee prea precisă nici măcar despre ce voi face cu ghetoul ăsta de-aici, de față, de la Berdicev, acum e început de august, cald, dar vine și iarna rusă... Ce știu sigur e că nici la Moscova, nici la Berlin nu s-ar dormi în pace la gândul apariției unui Imperiu Românesc, unit voievodal de la Adriatică la Baltica, în care elementul coagulant să fie iar armeanul, evreul și grecul, ca sub bizantini sau otomani...

– Noi nu am luat decât ce era al nostru! bombăni Marius, privind în sus la mâinile împreunate contemplativ pe piept ale Sfintei Varvara a barbarilor. Iar acest nou Război Sfânt, îl purtăm deocamdată doar pentru Balcic și Baia Mare, Cernăuți, Cluj (să putem organiza în el alegeri libere și piramide Caritas spre sfârșitul mileniului), Chișinău, Năpădeni (unde am copilărit eu) și Odessa. Și Ialta, desigur, pentru a dura acolo o Operă a Mării Negre, unde am invita pe cei mai străluciți tenori ai lumii, ca și pe cele mai desăvârșite soprane și prințese.

– Poate... dacă în linii mari misiunea mea se va încheia, asigurând spațiu vital și un viitor sigur poporului meu și al lui Goethe... mărturisesc că m-ar tenta să lucrez eu însumi la Livadia, pentru aliații mei români, anumite fresce baroce-n Ialta lor, pe scările cele monumentale, unde seară de seară ne-am holba la defilarea doamnelor, soțiile viitorilor stăpâni absoluți ai Răsăritului!... Apropo, între Ialta și Odessa, nu e vorba de a găbji doar pe Richter, Oistrah, Rostropovici sau Gilels, și soliști, și balerine... Contează în acest război și scriitorii, pictore! Chiar aici, la Berdicev, e unul Vasili Grossman, care va colabora cu inamicul numărul unu al lui Goebbels și al germanului ca german, cu Ilya Ehrenburg!

– Numai că, adaose singuraticul Marius Ghizdavu cu inima mohorâtă gândind tomnatic la Clara Honig, acestor frumoase stăpâne de sclavi slavi, ca mezzosoprana Inga Ley, noi nu vom ezita să le spunem adevărul cel greu al vieții, direct în fardata lor față! Marile războaie ce răscolesc veac după veac genul uman își au rațiunea lor virilă, ca vulcanii țuguieți, mirabila lavă incandescentă, ascunsă ceva mai jos, lichid hialin de

preț, puținei noastre minți de suprafață.

– Acest rezon de-a fi, rânjise carnivor Ioil Borgiah, contemplând sălbăticia ieșită din comunul erbivor cu care se bat pentru harem cămiloii, al războaielor, ce nu atât reduc din marii consumatori, cât aneantizează Iluziile privind capacitatea tehnologiei de-a-nnobila pe *Homo sapiens*, cam este a ne lecui de-a vedea-n colonei altceva decât simpaticul troglodit, capabil cu zâmbetul pe buze să ia vechile decizii canibalice față de Celălalt, rezultând fripturi fie ale lui, fie ale altuia. Numai așa, pe umanismul înțelegerii omului ca animal vorbitor, ne putem feri de surpriza că, în război, ca și-n politică, mai devreme sau mai târziu, se mânjesc mai toți. Fără cultură serioasă, ciolovekul e o bestie canibală nesigură.

Unul abandonează milioane de civili – femei gravide, alte femei, prunci, invalizi, pensionari – în marile orașe cu nume ideologizate bolșevicește (Leningrad! Stalingrad!!!), focare *sigure* de atracție ale asediului inamicului tot totalitar, dornic de succese mediatizabile. Altul pune aviația să terorizeze, atât ziua cât și noaptea, orășenii adversarului, care sunt cât de cât reproductibili, dar totodată și cărturarii sau operele lor, nimicind în plus ireabilitabil și non-rezilient valori arhitectonice care aparțineau nu germanului, poate nici umanității, ci la o chestie zisă **Sanctus**, cred eu, mai presus de nimicurile astea planetare...

– Cum ar fi Dresden, Königsberg (bătut mai degrabă cu artileria), Breslau, cari toate ar fi intrat sub administrație românească, oftă Căinaru, dacă prin nimicirea reciprocă a Imperiului Nazist posthabsburgo-prusac și a Reichului Sovietic postțarist, s-ar fi creat la nord de Pocuția, în Gaghizdia de Vest, Gaghizdia Centrală, Molotovia și Transmolotovia, acel *vid de putere recuperatoare*, care să ne permită nouă implementarea Cazului Petru Rareș, să ne reluăm istoria de la Evul Mediu legendar încoace, ca pe o suită de descălecat după descălecat, de la Marea Adriatică la Marea Baltică, Marea Barents și, în funcție de rezistența întâmpinată, litoralul Mării Kara, de la fluviul Irtîș la gurile de la Marea Laptev ale fluviului cu țâțe Lena! Ambele navigabile, pictore!

– Părerea mea privind concepția mesajului acestor fresce fiind următoarea, tovarășe Hitler. Dacă România își ia înapoi, salvând de la bolșevizare-deznaționalizare Basarabia și Bucovina, atunci vom cânta la Opera de la Ialta că ne-am bătut pentru restituirea dreptului de proprietate, pe care bolșevicii nu-l recunosc în plan intern, deci nu-i interesează nici în politica externă. Dacă însă, plutocrația anglo-americană va pierde războiul, în sensul că nu va reuși să nu rateze ocazia de a lăsa nazismul și bolșevismul să se macine reciproc, în folosul renașterii românești sub stindardele democrației, ale respectării tratatelor, ale revenirii Balcicului, Frauenbachului, Cernăuților, Năpădenilor și Clujului la patria mumă, și dacă deci ne-am omorât cu războiul degeaba, nu ne rămâne definitivă strategie de Război Sfânt decât ca noi toți să redevenim demni de

românismul cultural al Voievodului Petru Rareș, regretând etern că acest umanist nu fu destul de sălbatic în lupte, că nu și-a tocmit avangardă din cavaleria mixtă tătaro-cazacă, că nu s-a intitulat Țar al Europei Centrale, pe care ar fi stăpânit-o pe vecie plimbându-și itineranta Curte pe traseul triunghiular de rubin Viena-Cracovia-Breslau, pe care urmașii săi l-ar fi lărgit, în caz de destoinicie, în mai puțin de un veac, la triunghiul vag dreptunghic gigant de ametist Marseille (cu tot cu cézannianul munte Sainte-Victoire), Königsberg, Odessa noastră...

– Nu, Marius, și ochii camaradului Hitler sticliră ca două picături de oțel Krupp incandescent, nu ne-am omorât degeaba cu războiul, pentru că așa cum mă informează Canaris că zicea Ioil Borgiah la Alexandria remorcând cu ale sale cămile, din mare, niște rondele de coloane, corintice, testul denazificării Germaniei și, în special, examinarea prin simulare a democrației patriei mele dragi, Austria natală, ah! nu se dă în CONDIȚII DE PROSPERITATE! Atunci se vede dacă nazismu-i mort, sau cumu-i, când dintr-un motiv sau altul se construiesc *crize alimentare* cum au reușit deștepții ăia de la Versailles, după ce Wehrmachtul a primit în spate pumnalul iudeo-socialisto-bolșevic al loviturii de stat pacifiste, exact în prelungiri când se construia faza pentru Golul Victoriei!

– Eu rămân la intuiția, mormăi întunecat și rece viitorul fotograf, fost deținut administrativ la Canal și la Onești (Gheorghegheorghiudej-gorod), că o mare, spiritual, istorie românească se va săvârși nu în sudul cuman, de la Ragusa la Varna, pe urmele romanității balcanice dezrădăcinate de invazia slavo-huno-bulgară, ci foarte septentrional teutonic. Dragi fiindu-mi Cernăuții, Vășcăuții, Karlsbad, elegiacul Marienbad, dar și mai dragi Sopot, Marienburg, Memel, Dorpatul nostru studențesc, Vîborg...

Cavalerii teutoni erau ciobani din Țara Bârsei, rătăcitori la începutul acelui veac al descălecătorilor, veacul al XIII-lea, spre nord, partidul lor, fundat de Gelu, fuzionând la 1237 ca c-un portaltoi cu ordinul local al Gladiferilor, înființat doar de vreo trei ș' cinci de ani, de urmașii craiului bănățean Glad. În scurtă vreme, ei au luat toată Prusia, și – firește – și Danzigul nostru, pe la 1308, pentru care s-a vărsat recent atâta sânge. Oricum, ducele Conrad al Mazoviei s-ar fi mult felicitat pentru trimiterea de emisar la Brașov, pentru acești cavaleri bârsani și pentru acei juriști din Șchei care au întemeiat după dreptul din Siebenburgen, la 1242, satul Breslau, iar la 1257, în Gaghizdia mea, astă Cracovie de dorul posesiei căreia atâta sufăr, Herr Hitler, zi de zi, ceas de ceas și...

– Davai ceas! Davai Krakauer! se trezi Stalin din ațipire, uitându-se cu duioșie la Turnul Menumorut al Schässburgului, amintindu-și ce i-a prorocit tăticul lui, că la Sighișoara, în cetatea naturală a lui N. D. Cocea, avea să fie *noua capitală* a Uniunii Sovietice, de-a veni și ora lui, la Potsdam, Atlanticul fiind granița de Apus a muncitorilor și țăranilor, în noua eră de eradicare marxistă a proprietății private asupra mijloacelor de

producție, eră a fericirii leninist-maoiste obligatorii, când partidul unic se îngrijește de nevoile fiecăruia dintre supuși.

– Acel ceas al lui Stalin însă nu a bătut! Deși Marius Ghizdavu, prin soții surorilor Moga, l-a invitat călduros pe Führerul sovieticilor că vino, dom'le-ncoa'! Pe Șoseaua Colentina. Nu mai întârzia niciun pic! Însă gruzinul s-a încrezut mai mult în Cominternul pus să analizeze, cu discernământ și responsabilitate, mde, doleanța Galiția Mare, lozinca momentului fiind potrivită de rațiile de hrană, indecidabile dacă-i flux revoluționar al masilor sau e reflux gastroesofagian.

– Păcat! Dac-ar fi fost Marius Ghizdavu în locul lui Stalin, el mergea neabătut până la Atlantic. Și ar fi pornit manevra asta încă din 1943, să nu mai aibă anglo-americanii timp să debarce! Ba mai mult încă: bazându-se pe acele inspirații de geniu dialectic, pe care în politică le au doar artiștii visători, el ar fi profitat de scandal și ar fi întors alianțele, mutând pușca de pe-un umăr pe altul. S-ar fi unit cu japonezii și, încredințându-le enormul potențial stahanovist și de industrie constructoare de mașini de luptă, ar fi silit pe Roosevelt și pe Churchill să ceară armistițiu și chiar pace. Apoi, procedând marxist și mai ales, cum ne învață marele Vladimir Ilici – al doilea Vladimir providențial după cel creștinat de protoromâni la București-pe-Nipru ca megadespot bizantin – , ar fi împărțit cu japonezii enormele resurse chinezești, pentru ca imediat, aliindu-se cu sărăcimea din Asia, să insufle masilor lozinca zdrobirii militarismului de la Tokyo, punând la zid o parte a clicii și trimițând în deportare, spre celălalt colț al lumii, pe slugoii ei, ca să-și lase ciolanele la tăiat păduri cu katana-n Elveția, Baden-Württenberg, putreda Danemarcă și etern neutra, după rușinea de la Poltava, Suedie...

Așa, Dora, ghizdaviana Operă de la Ialta, fumega sub lună ca o inofensivă ofensivă a privirii asupra inconsistenței realului. Realul stradal de seară. O văduvă de ofițer român aruncat în aer la Odessa, odată cu clădirea căgăbăului, ăia distrugându-și de fapt dosarele în lucru, ca orice securitate când își schimbă vremelnic stăpânii sau sediul, iat-o urcând micuțele trepte de la Hotel Lido, feeric sprijinită de un pilot german de-al generalului Speidel!

– Câtă harababură! replică și rânji Jenică Noveanu. Câtă vărsare de sânge, sub pretext terorist tv, și cât Romlag numai și numai pentru ca acest hotel cu piscină-n valuri să-și schimbe proprietarul, după un sterp interludiu, sub o așa-zisă posesiune de către statul muncitoresc-țărănesc, deși tot șmecherii s-ar scălda.

Lăsă pe vechiul prieten, recent îmbogățitul proprietar de cimitir uman particular, popa Tani, să urce la frații Ghizdavu, pentru a-i spovedi, abia sosiți să-și caute Marius dosarul cât *Război și Pace*, ținut inert inept la zi, activ, de ofițerii de informații, pe banii norodului, c-avea frate-n SUA, și o porni cu tristețe ca *De ziua nunții tale-ți scriu*, către căsuța-i cu zorele

din bătrânii Ferentari.

Neputând să-l mai vază-n RO pe arhitectul Operei din Ialta, după ce refuzase să-și pună la dispoziția mișcării civice frumoșii ochi castanii de pictor ratat, în grava criză de candidați la președinție 2000 ce a lovit România Regală, numai șaizeci de ani după împuținarea ei teritorială, lăudată cumva de Autoelită.

Altminteri, nu puțin ar fi fost interesat doctrinarul ce deja *Marea Recuperare* o avea în cap și pe hârtii și pe dischete, să fi lămurit odată pentru totdeauna, cu bravul cavalerist care au fost fotograful de război Marius, de unde până unde i se întindea de fapt acea mitică Gaghizdie din 1935 de la Lwówul Halszkăi Chrzastowska, Romă nr. 4-5 a cărei actualitate creștină e din ce în ce mai vie pe măsură ce Europa civilizată urmează, iarăși, peste Bug și peste San, drumul Uralului și Caucazului, opoziția rusă la invazie astăzi făcându-se doar pe... frontul corupției descurajatoare a marilor investitori strategici, mirați de eșecul recreștinării și mai ales al recatehizării cu semi-biblii protestantissime.

– Bine definită nu putea fi decât Molotovia, preaiubite Jenică, ar fi răspuns Marius Ghizdavu în salonul cu mozaicuri figurând schimburi comerciale vii ale valahilor cu varegii și cu perșii, în portul genovez Caffa de la Feodosia, în Crimeia recent recucerită de ai noștri și de aliatul german. În linii mari, prin Feodosia înțeleg un loc unde doamna doctor Dora Căinaru va binemerita de la patrie și de la Reich, îngrijind combatanți măcelăriți de un surprinzător desant marin al bolșevicilor aliați cu englezii și cu americanii, neprezenți dar anunțându-și intenția de a trimite în zonă emisari la nivel de samit și de mit. În linii mici, Jenele, prin Molotovia am înțeles totdeauna acele regiuni, cam cât două Franțe livrești și libere, din Basarabia, Bucovina, Galiția mea, Polonia, Ucraina, Bielorusia, și ceea ce, având îi vedere originea brașoveană a cavalerilor teutoni, aș numi Țările Bârsei, adică Lituania, Letonia, Estonia și Finlanda, adică în total totalitar enormul spațiu pe care bolșevismul l-a ocupat, în cârdășie cu fascismul și nazismul, ulterior rece și cu democratismul, în anii spurcați, 1939-1940.

– A fost o eroare fatală aceasta! prinse a plânge pe larg domnul Maximilien Gaston d'Esgrignon. Fiind aici nu numai ce deplânge Dorothea Schlauberger, anume așezarea Uniunii Sovietice pe baze țariste, putrede, necesitând o nouă revoluție, ci și contaminarea statului *pur ca idealitatea*, al muncitorilor și colhoznicelor, mânjirea cu *sida imperialismului expansionist*, fatală.

Hellas, copii, este aici, în Crimeia, acid vorbind, cea mai căcăcioasă abatere a genialului Stalin de la marele și veritabilul drum al lui Lenin! Care spusese că imperialismul naufragiind în hazna, atrage și falimentul orânduirii care îl practică, exasperând cu exploatarea nu numai fecioarele umane și feciorii umani proprii, apți a se jertfi pe la revoluții televizate, ci și tineretul analfabet politic din coloniile alea ce prin mârșăvie și crime și

le-a adjudecat.

– Și ce-i cu asta? se oțărî bătrânul Marius, mai mult spre Despina sa de la Sonnenheim, gelos de cum îl mângâia ea din privirile bătrâne pe emasculatul d'Esgrignon de făcuse minuni de vitejie să bage comunismul în Spania, ca să demoleze Escorialul, să violeze bezbojnicii cu ulei de ricin călugărițele și să expulzeze savanții cenzori toți Iisușii din Muzeul Prado, expediind restul la Moscova și Leningrad, după epuizarea aurului Spaniei dat pe armament. Uniunea Sovietică a avut sinceritatea leninistă de a nu ascunde niciodată vecinilor ei *că este o putere revizionistă*, că de îndată ce va acumula capital din spolierea țărănimii și-și va crea o industrie de mașini de luptă T-34 grandioasă, mintenaș își va ataca lanțul de vecini, începând cu veriga considerată cea mai slabă!

Păcat că patria nomenclaturii bolșevice și a marxiștilor occidentali a devenit, prin îmburgheziri, un stat imperialist, ațâțător la un nou război!

Din punct de vedere expresionist, cum am lămurit eu cu Runge, încercuiți la Stalingrad, într-un bordei de lângă o uimitor de americanizată uzină de motoare de tractor pentru tancuri, nici măcar Primul război mondial nu merita să se inițializeze fără un studiu de impact asupra Artei, să nu rămână definitiv pitică, dar gureșă, mediatizându-i-se Apassionatta transpusă pentru tobă de tinichea.

Cât despre al Doilea, e extrem de grav se s-a-ntâmplat, căci așa cum susținea și interlopul Ioil Borgiah, păstorindu-și cămilele furate din Stepa Calmucă, închiriabile la contrabandiști, se pune acum întrebarea dacă nu cumva ar fi mai bine să extindem *dreptul celorlalte Specii*, cu care împărțim planeta, până la a le asigura condiții de evoluție cam egale!

Cu alte cuvinte, în folosul comun, bine ar fi ca noi oamenii să ne oprim din evoluție și să observăm dacă nu cumva se îndreaptă spre **conştiinţă de sine sau de alte valori** vreo specie mai puțin înclinată spre canibalism, cenzură și demolări decât *Homo sapiens totenkopf*, care este omul postexpresionist necititor de liste de cărți bune, deoarece nu-i rezistă prea mult celula.

– Într-adevăr, ar fi admis Iancu Noveanu de nu s-ar fi grăbit spre Ferentari, că pierdea startul unei importante curse de Formula Unu, două necazuri mari a revelat Marele Război: că mașina a devenit mai a dracu decât omul și calul și câinele, încât mulțimea de mutilați, de omorâți și de refugiați are un număr de elemente fără precedent în istorie, ceea ce e echivalent cu a concluziona că războiul nu mai rentează... Asta, ca primă înțelepciune de tras din marea pătimire; iar a doua e că din războiul vremurilor noi, naște monstrul totalitar, ba chiar un tip uman nou, – fascistul antiintelectual în chiar Florența, nazistul tropăind să arate omului cât de mică-i distanța dintre Weimar și Buchenwald, bolșevicul deznaționalizând poporul rus și expunându-l primejdiei de a deveni o adunătură de consumatori de baloane de săpun hollywoodiene, khmerul

însângerat lichidând un concetățean din trei, până mult-mult-mult dincolo de elită, de-a achiziționat un om de-al meu căpățâni de statuete cambodgiene, expediate de kampuchieni-kampuchieni, dar săraci și exasperați, unei gingașe prostituate thailandeze din portul Chanthaburi și unui parizian Malraux deja pantheonizat!

– Da, da, daaa! clipi șmecherește spre oaspeți Stalin, arătându-le capturata machetă a Operei de la Ialta, realizată în polistiren expandat de un Gligorie sau Glagorie Cornescul, bănuit de căgăbău a fi una și aceeași personalitate cu bardul proletcultist pandur Grigore Căinaru de la Viena. Sala-i cumva cilindrică, lăsând straturi mari de tort între caturile cu loje, tocmai pentru a se putea lipi lozinci chirilice. Iar acustica e compusă de o așa manieră încât mai degrabă omagiatul de la prezidiu să resimtă nesfârșitele ovații din sală, decât invitații la ritual să audă perfect ce se cântă pe scenă de către principalul raportor. Cât despre acest așa-zis marxist posthumanist, cu numele de cod Ioil Borgiah, care deviază spre tavanul mânjit de Feodor Șurpin numai sub Soarele Dimineții, cum că avalanșa de crime ale totalitarismelor, de domeniul statistic al milioanelor, s-ar explica prin *certitudinea* impunității, sper ca înalții oaspeți la Ialta de peste mări și oceane să dispună către Serviciile lor ca, în caz că șarlatanul e prins, să ne fie returnat odată cu dezertorii noștri, pentru c-avem a stoarce de la el *pretențiile teritoriale* ridicate, prin Elvira, de pictorul inițial al frescelor Operei de la Ialta, Marius Ghizdavu, vizavi de integritatea Uniunii Sovietice, ca *URSS 1938* plus *Molotovia*!

– Bine, unchiule Joe, dar e de notorietate de carte atlantică grozăvia că amantul ghizdav de la Odessa, al doctoriței Căinaru, înțelege prin Galiția Mare un fel de compensație pentru stăpânirea habsburgică fără drept a Bucovinei și o încadrează în Triunghiul de Rubin, ale cărui colțuri sunt Kraków pe Wisla, Breslau pe Odra și Beciu pe Blaue Donau!

– Aoleu, unchișorule, dar nepregătit s-a mai prezentat aista la istoricul samit! Ca o tufă. Nu e vorba de Triunghiul de Rubin, ci de Triunghiul de Aur! Și nu de Beciu, dom'le, ci de Balakleia! Și nu pe Donau, ci pe Doneț, cam între Izium și Harkov, unde au adus Dimitrie Cantemir, pe aceste latifundii ale dumisale, talentați grădinari, mărar și jardiniere de la Clejani, din zona de aprovizionare cu zarzavat și legume a Capitalei lui Dracula, cea bombardată cu o cruzime de-a dreptul ceaușistă, atât de aviația democrațiilor euroatlantice cât și de Stukasurile domnului Hitler, în același august, anul trecut la Marienbad mi se pare!

– Partea gazdă a întâlnirii, ca parte dominantă, își asumă spuma, crema ca și consecințele târgurilor firești în astfel de situații, deveni sarcastic amfitrionul, la un semn al mamelucului Abdul, ieșit din cameră cu turban alb și întors cu turban roșu. Noi cunoaștem că numitul Marius Ghizdavu are o cumnățică americancă, pe Virginica noastră, și că de la Sala de Lectură pentru români a Bibliotecii Naționale, care-i amintea-n Parij de

Hala Unirii, de-a demolat-o stalinistul Cea, să facă „perspectivă“ pentru o Bancă Internațională a Religiilor. Știm că trecea Mâneca să verifice la British Museum, în sala rondă inaugurată în 1857, de germanul nazist Kunisch, înainte de-a pleca în misiune cu yacchtul Luceafărul pe Blaue Donau, la Budapesta, București și Țarigrad. Ce să verifice pictorul? Dacă măcar sursele marxiste, că Kapitalul și celelalte nu bleștesc nicio interjecție măcar, or fi avertizând cumva de *inversiunea valorilor*, că *să-l pui pe mujik boier* consiliat de șmecheri, sau o fi-ntrevăzut Marx ăsta consecințe precum deznaționalizarea unor Mari popoare, Gulagul și Romlagul, dinții stricați și unele hibe economice, care nu fac rentabilă capitalului internațional decât producția de tancuri, avioane, rachete, submarine și spărgătoare de... gheață pentru whisky.

Altfel spus, noi manifestăm indulgență față de acest Marius, protejat al imperialismului, n-avem de gând a-i aplica decât o pedeapsă administrativă de 60 de luni, meritată tocmai pentru aceste rude din capitalism, vechi și noi, existente la dosarul întocmit de cei mai buni prieteni ai săi, care i-au dorit numai binele și să-l ferească de rele, iar el, în loc de recunoștință, *ne arată colții*, ca să mă folosesc de o expresie a Reginei Maria, când a pus ea trupele burghezo-moșierești să gonească peste Nistru armatele noastre, care devenite din țariste leniniste și, conduse de soviete ale soldaților, tocmai trecuseră, după împușcarea ofițerilor, la desființarea proprietății private, în Moldova lui Pușkin, în folos PCUS (b).

– Concluzia noastră, își arătă mamelucul Abdul dințișorii albi ca niște biluțe de ciocolată albă sub turbanul roșu, este că Galiția numitului Marius Ghizdavu, personalitate proeminentă a lumii contemporane, întrunind calități de om de doctrină nu mai puține decât de om de gloată, are o geografie de cauciuc de elastic de chiloței, potrivit împrejurărilor. Adică un triunghi de rubin Viena-Breslau-Cracovia, reținând Auschwitzul pentru România, ca principal obiectiv turistic în cel de-al treilea mileniu, cum l-a-nvățat, evident în derâdere, călugărul cam budist Ioil Borgiah, bătându-și joc de specia trasă din maimuță prin multă muncă sau... un Triunghi de Lapislazuli! Unul perfect acoperit în spatele strălucitorului triunghi de tinichea suflată cu aur Marseille-Königsberg-Odessa.

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat! se auzi scandând corul muncitoresc-țărănesc-soldățesc.

– Da, tovarăși aliați! se trezi gazda ca dintr-un coșmar și porni o inofensivă ofensivă a privirii asupra hărții tuturor posibilităților. Boierul Marius Ghizdavu, care împrumută cu dolari și cu lire și chiar cu cenți și cu șilingi țărănimea săracă și mijlocașă, dacă nu se achită la termen răpindu-i vitele zălogite, în scopul ca plasa Zidurile să nu mai poată plăti Datoria de Război ce-i va reveni, nu e sincer cu cekistul decât în ce privește aspirația sa spre mormântul lui Kant de la Königsberg, disident semnatar al

Apelului pentru Pacea Eternă de la Stockholm, nu Helsinki, și analist de prestigiu, capabil să prevadă cu rațiunea că orașul său de blocuri paralelipipedice se va chema de la un timp Kaliningrad, pe motiv că cine-o dus de la gară apucând mai din față tronul lui Lenin, la Casa Sindicatelor, în gerosul ianuarie 1924, când ni s-a impus dilema: ori punem monopol pe basamac, ori creăm un incident la Tatar Bunar, jefuim bine Basarabia și ne mai întremăm... S-a opus însă unchiul acestui boier, conu Alecu Șaraga, senatorul averescan de tristă amintire... Am pus atunci monopol pe basamac și, totodată, am aranjat ploile să iasă președinte al URSS, tovarășul Kalinin!

– Bravo! Dar așa cum au decriptat filologii cu nume de cod Jurmînski și Pumpianski, fără a ști pe cine și pentru cine lucrează, acest mare artist vândut regimului militar-fascist al lui Antonescu și al stăpânilor săi imperialiști germani, dispus a se preta la macabrul meșteșug al amenajării de cimitire de eroi vizibile de la calea ferată, nu numai pentru ai lui, ci și pentru ai aliatului nazist, scrie citeț în autobiografie „Marseille", cu muntele cézannean din zonă și, în realitate, hoțomanul ista e interesat, ca vârf al triunghiului strategic, de... mormintele alăturate ale fraților Van Gogh de la Auvers-sur-Oise.

– Care e înșelătoria! zâmbi didactic cu dințișorii lui ca niște ciucalate albe pentru pedofili mamelucul Abdul. Majoritatea intelectualilor iubitori de-alea de-ale culturii fine crede că ce mi-e Arles, ce mi-e Auvers, că tot cu A ca Alexandria încep și, culmea trombonirii ochiului, fervoarea peisagistică a Sfântului Vincent rămâne pă peste tot cam aceeași!

În realitate, Arles, nu Anvers, nici Amiens, e la o oră de mers cu trenul din Marsilia, spre nord-vest.

Iar Auvers-sur-Oise e tot la o oră de mers cu trenul, spre nord-vest, ca de la București la Titu, ori cursă cu etaje sub Cea, ori autovagon albastru sub Yl.

Dar din Paris, nu din Vințul de jos, bă!

Astfel, Marius Ghizdavu exploatează neștiința popoarelor, pentru a extinde, dintr-o singură trăsătură de condei roz, Triunghiul de Lapislazuli, încât să-nghită nu numai Viena, ci și Marele București de pe Sena, Parisul!

– De unde și prudența în ce privește cercetarea noastră a locului unde-n mă-sa plasează el al treilea vârf al acestui triunghi păcătos, cu care ne vine aici, propunând un *armistițiu* în loc de *capitulare*. Mare hoțoman, mare bandittt el!!! El scrie că alege Sewerskaya, unde ar fi îngrijit de mormântul unui învățător de 34 ani din Sculenii Vechi, județul Bălți, locotenent, după informațiile noastre din Divizia a 6-a Cavalerie, Regimentul 68 Infanterie Fortificații, Batalionul 994, Compania a II-a, ucis de o schijă de brandt, ultima suflare dându-și-o în amurgul din 27 ianuarie 1943, *pentru Întregirea Neamului*.

– Sewerskaya e însăși Miazănoaptea. Or, nu toate semințiile sunt

alese de Dumnezeu sau de mai marii lumii ca să se întregească.

– Josnicia la care se pretează acest suflet de zek fiind a sugera cumnatei sale, doamna Virginia Gibson, măritată Ghizdavu, care oricum îl simpatiza la extrem, cum că, *Severnaia* Zemlea fiind pământul (de fapt mari insule polare) de la nord de Capul Celiuskin, tot așa Sewerskaya ar fi o localitate de la nord de Odessa și de limanul Kuialnik, anume Severinovka noastră transnistreană, transcrisă însă în grafia de pe hărțile de stat major ale aliaților noștri germani.

În realitate, acea Sewerskaya în care a murit pe câmpul de luptă învățătorul din Sculeni Târg, este o comună din Caucaz.

Din chiar Heimat-ul tovarășului Stalin, dragă domnule Roosevelt!

Deci cu atât mai mult Virginica era indignată de procedura cumnatului ei român, care o obliga de acum înainte să declanșeze, visându-se-n Kyoto, puternice ofensive ale privirii asupra realului zen, pentru a se convinge cu proprii ei ochișori oblici de ce este cum se spune în istorie și de ce nu.

Urmarea catastrofală a acestor neînțelegeri româno-americane fiind că, înainte ca Marius să-i fi vorbit lui Grig sau logodnicei acestuia, Dora, de *Frescele pentru Opera de la Ialta*, iată că într-o sâmbătă de mare sărbătoare, ortodoxă, de ziua Sfântului Ierarh Nicolae, în 6 decembrie 1941, plutocrația conservatoare a Marii Britanii a declarat război, în bloc, României, Ungariei și Finlandei, deși aste miniputeri, ce operau ca *avangardă a Europei civilizate în contra bolșevismului*, n-au contestat niciodată Imperiul Britanic și nici n-au acționat în în vreun fel în scopul dezintegrării lui!

– Cum de-și permitea, măi Mircea, certă Elvira pe copoiul ei, Londra asta dragă a ta să creeze un asemenea dezechilibru mondial, intimidând pre unii dintre cei mai anticominterniști colaboratori ai Axei în contra barbariei?

– Churchill făcea așa fiind sfătuit de Roosevelt, care la rândul lui era instigat de Stalin.

– Și cum se putea restabili echilibrul mondial, Virginico? îi călca Marius cel meșter la toate kimonoul negru înveselit cu vulpi de California și cocori de Florida. Numai tăind Americii tale pofta de-a mai ajuta Londra să acționeze pervers, cu război tocmai în contra românilor, ungurilor și finlandezilor, expuși unor practici cominterniste de bolșevizare-deznaționalizare ireversibilă! Și cine au fost, totuși, aliații cei mai de nădejde ai Regatului Român, recunoscându-ne Basarabia la 1920 și spălându-ne scuipatul atlantic de pe obraz la 1941?...

– Japonezii lui Hirohito! chițăi de după draperia neagră peste tot a atelierului micul Raul, bazându-se pe niște *comunicări* privind comportamentul unor iașcerițe și moluște din Kunașir și Iturup, două din cele mai frumoase Insule Kurile, contribuții științifice semnate de acest

Împărat pregătit din naștere pentru funcția de șef al Statului și chiar mai mult decât atât, de cap Încoronat al seminției Sale căutătoare de spațiu vital pe cale uscată, aero și navală.

3

Draperia neagră peste tot se afla în spatele ferestrelor nenumărate ale Atelierului Amedeo Modigliani, pe care Marius Ghizdavu îl poseda în Strada Liliputană, în Villa Hortensia, nu departe de Arcul de Triumf ridicat de antreprenorul Vanea Căinaru întru a arăta că masile își au rolul lor în istorie, dar e bine să fie călăuzite de regi și regine, de un mikadó, nu de șmecheri, cum observa și bătrânul Voicu Ghizdavu, nu la Kyoto în 1789, ci înainte de a ajunge prizonier la Sonnenheim în Alsacia, deci când au mers la Petreburcu însoțind ca tălmaci pe Mareșalul de mai târziu, vleato 1917, în aprilie, de i-au zis acesta de la obraz generalului Kerenski: pentru ce agiți masile, monșer, dacă nu ai un proiect dur de represiune și nu știi operaționalizat, ca teze, eșalonări de acțiuni și ordine de execuție, până unde o să mergi? Riști s-ajungi ca Corneliu Zelea-Codreanu, fără a avea mitul lui Codreanu, Căpitanul fiind cel mai important actor politic creștin ortodox contimpuran, care nu s-a compromis prin exercitarea în fapt a puterii politice, dobândite după amar de ani de luptă cu Prigoana!

– Tocmai că vreau să evit să fiu sugrumat la transportul de la o pușcărie la alta! i-a râs în nas premierul revoluției burghezo-democratice, prin care a început deznaționalizarea în secolul XX a poporului frate rus. Pe bune, n-am timp! Ce am eu acu' pe cap e ingratitudinea că monarhia Britanică refuză a primi, expediată eventual pe crucișătorul Aurora, familia Țarului! Cum o refuză și ceilalți parteneri ai Antantei... Urmarea fiind că, mâine, ăștia vor câștiga bănuț cu bănuț miliarde de dolari de la gloatele neștiutoare, prezentându-le filme emoționante violent, despre martiriul acestei familii, plus sau minus Anastasia, interpretată de Ingrid Bergman, suedeza ceea cam de stânga, dar leit clonată Eliza Alexandrescu, farmacistă, viitoare soție fotografului Marius Ghizdavu, după Canal, interpretat de Omar Sharif în regia lui Ioil Borgiah, vasăzică fiul domnului translator Voicu, aici de față, și al acuarelistei Marieta, model lui Modigliani, băiețel copăcel îngeraș buclat care la ai săi patru ani și jumătate a primit deja, pe un fundal cu piatra de Albești Muscel minunat dăltuită a Bisericii Trei Ierarhi, pe gură, profund rusește, ca *pui de refugiată*, de la altă Refugiată din fața barbariei teutone, acel sărut al Reginei Maria care-i va marca ultramedieval întreaga viață. Cum că trebuia să fie el Van Gogh al Balcicului, și să moară apoi cavaler cruciat!

Ca să nu mai zic nimic că, în manualele Antantei, tragedia familiei

imperiale și a popoarelor Uniunii Sovietice va fi privită ca o pedeapsă... pe deplin meritată, pentru că n-a slăbit la timp șurubul reformelor autocrate Țarul!

Mobilul războiului Civil, al intervenției celor 14 state în treburile interne ale partidului-securitate de tip leninist, nu *Libertate rușilor!* fiind, naivilor, ci stingerea datoriilor de război ce detronatul Nicolae al II-lea angajase în nădejdea că, anexând Regatul Român, Serbia, Bulgaria și Strâmtorile, coborând Semiluna de pe Sfânta Sofia, va repara imaginea Dinastiei, puternic compromisă naval în 1905 de monarhia japoneză industrializată, cea multiubită de toți Ghizdavii!

– Acea reaurire a cupolei Bizanțului și reinstalare a Crucii, pe care Occidentul nu le-a reușit, ci s-a apucat de coexistență pașnică și negoț reciproc avantajos cu Antihristul turc tolerat tot cam până la Cortina de Fier!

– În genere, gândirea occidentală, în esența ei de dincolo de tricouri cu însemn german, francez, britanic, italian, spaniol... ne apare iremediabil infatuat *rasistă* și sincer indiferentă la Bolșecaust, la tragedia totalitară de la răsărit de triunghiul rubiniu Cracău-Beciu-Breslau, pentru care eu folosesc prefixul *bolșe* pentru a aminti Dorotheei și marxistului ei Gaston nu că *bolșevicii* laoțieni sau letoni au realizat-o, ci pentru a sublinia că, statistic măcar, această performanță definitorie pentru omul trecător al secolului XX, cantitativ numeric cifric depășește binișor alte politici ale genocidului, e mai multă, e *bolșe*, na!

– Bietul Kerenski, șopti cu milă Amelia Șaraga, susținea în exil că a fost durabil impresionat de puternica personalitate a viitorului Mareșal, reținând nu numai avertismentul acestuia că, dacă și-a asumat puteri depline, trebuie să se păzească de anarhie, ci și informația transmisă strict confidențial de soțul meu, Alecu Ghizdavu, viitor senator nu de-al lui Prezan ci averescan, că fiind aprilie 1917 când se duc aceste convorbiri cu generalul Alexeev, în perspectiva glorioasei veri românești a Mărășeștilor, tartorul de Lenin a emis deja *Tezele din aprilie*, prin care îndeamnă pe mafioții lui să șterpelească, în numele muncitorilor, țăranilor și soldaților, Revoluția, ceea ce se va și realiza în întunecatul octombrie al aceluiași an, prin mijloace foarte diferite, ca tehnică a manglelii, de tot ce arată hoțomanul de Eisenstein în filmul cu același nume, premiat cu 7 Oscaruri și nominalizat pentru alte 7, încât orice leneș care vrea să ilustreze ieftin vreun documentar ISTORIC, de aici extrage falsele, leninistele, dar celebrele imagini!

– Adică nu „au învins!” Mizeria masile, proastele care, năvălind în Ermitaj găsesc *vulnerabilitatea* stăpânilor c-ar sta-n ridicolul slujirii, precum Titu Maiorescu în România călinescian-brucaniană, de un closet civilizat, de oale de noapte... Nu masile, ci „ei au învins!“. Ăia! Regizorii...

– Da, *ăia*! nu o slăbi Marius Ghizdavu, indignat că nu va beneficia

niciodată de la buget de mijloacele lui Eisenstein sau ale propagandiștilor naziști, să toarne și el un film despre Românism, adică Bolintineanu, Enescu, Grigorescu, Alecsandri, ca emanație spirituală a României Regale, a Epocii Reginei Elisabeta, tot atât de perisabil precât aceasta, etnogeneza fiind ceva în continuă facere, neputând rămâne fără consecințe a pierde, sub Cea, ultimii evrei și germani, în timp ce politica demografică de creștere forțată a aceluiași dictator a mărit sensibil comunitatea romilor ca factor, ricana exclusivist Noveanu în senilii Ferentari, de regenerare a acestui neam al nostru...

– Căruia-i și trasează paradigma modului de existență în finalul de mileniu, precum și, casetă după casetă și dedicație cu dedicație – spiritualitatea, Damiane!

– Abține-te! porunci Despina, stăpâna de la Sonnenheim. Iluzia că a fi bătrân îți permite a spune *exact ceea ce gândești* trebuie strivită cu cizma, dragă Marius, din considerente didactice. Interlocutorul de aici din Alsacia nu are experiența ta de viață sovietică și nici prin educație nu a dobândit o imagine prea clară despre cum se trăiește între Oltenița și Kalmîkovo. Pentru elevul occidental, răul absolut e nazismul ațâțător la un nou război și creator al principalelor lagăre de exterminare. Tristețea umilinței unei doamne din Petreburcu la coadă la ciorapi Adesgo, neapucând, este nereproductibilă în toate nuanțele, rezultatul fiind că, omul euroatlantic, gândind dresat în această ideologie dar netrăind-o, orice critică a marxismului a rămas fără urmări. Până când pedagogul Soljenițîn a găsit Metoda. Dacă răul absolut e nazismul că *făcea lagăre*, atunci să dovedim că și bolșevismul este un sistem concentraționar! Numai pe această cale, plesnit cu Gulagul, a înțeles nițel și Occidentul cu cine are de a face la Kremlin!

Ploua mărunt peste via ruginită de la Sonnenheim, întristând pe selenautul ce căutase a dovedi unor tovarăși cineaști, veniți pe la Isadora, că Leni Riefenstahl în *Sieg des Glaubens* (1935), *Triumph des Willens* (1934), *Tag der Freiheit* (1935) lasă posterității documentare de o acuratețe aproape științifică, asupra excepționalei capacități umane de a se robotiza întru a se alinia și a mărșălui, la congresele și ritualurile de partid unic, cu o perfecțiune a mișcărilor compatibilă cu a unităților de supremă elită, ale arhanghelilor de păzesc Edenul sus, de infiltrarea teroriștilor, de imigranți economici și de indezirabili de teapa lui Soljenițîn sau Paul Goma, lângă bărbile și cheliile arhiereilor cu dosare bune.

– Nu există nicio deosebire, articula cu încrâncenare bătrânul Iancu Noveanu, între ce face Eisenstein în Odessa mea dragă, incitând la ură de clasă și la BARBARIE, *punând tunurile crucișătorului Potemkin pe Operă*, cum Lenin rachetele portavionului Aurora pe Muzeul Colecțiilor de Artă din Petreburcu, și ce-au făcut în 1940, în anul României decupate, un cineast nazist ca Veit Harlan în *Jud Süss* sau, mai ales, un politruc rasat

ca Fritz Hippler în *Die ewige Jude*!

– Astăzi Eisenstein, mâine Kafka! îl dispreţui aruncându-i un proverb ca pe un os unui câine olog din Ferentari Clara Honig, serafică precum în ziua când, ostentativ şi-a pus steaua galbenă, în piept şi în stradă, iar Marius tânăr a luat-o prima oară în braţe, returnând-o din Cadillacul albastru doamnei Phia Honig, pălărieră, la meşterul Honig Cazimir în Pieptănari, la început de noiembrie 1940, cea mai activă lună a delirului simian, lui Himmler ideea de a băga în întreg imperiul în formare obligativitatea de a purta galbena *Judenstern* încă de copil, însuşi Führerul indicându-i-o abia de la 1 septembrie 1941, acesta fiind şi singurul rezultat practic – scrie ironic minciuni Narcis Moga Zsuzsei Erdödy – al întâlnirii ce avusese la Berdicev, în 6 august, cu Marius Ghizdavu, care ceruse Führerului, sugerându-i această „invenţie", Triunghiul de Chihlimbar Tschenstochau-Tchernowzy-Tschernobyl, să-l administreze el, ca guvernator ghizdav cu puteri speciale, din jilţul de la Drogobytsch, cetatea din nordul Maramureşului, la izvoarele Nistrului şi ale Sanului, mărturie a Descălecatului lui Dragoş-Vodă mai întâi în Galiţia, abia pe urmă hăituirea zimbrului polonez derulându-se forţând succesiv Prutul, Ceremuşul, Siretul şi Suceviţa, până la apa cea limpede şi repede a Moldovei, cam unde-i azi Voroneţul şi tabăra de pionieri Bucşoaia.

Substratul râvnei de a poseda acest Triunghi de Ambră Czestochowa - Czernowitz - (şi străvechiul *ştetl*) Cernobîl, fiind a pune cât de cât *sub protecţia sa,* în ceea ce s-ar fi numit Guvernământul Haliciului, incluzând Auschwitz la vest de Cracău şi Majdanek la sud de marile concentrări de deportaţi de la Lublin, tocmai elementul evreiesc necesar Marii Recuperări, din Galiţia, sudul Volîniei şi nordul Podoliei, precum şi din Pocuţia şi Tetina – scrie adică toarnă inginerul Otomega camaradului Băluţeanu.

– Numai pe cel foarte ameninţat din Bucovina şi Basarabia nu! observă Clarissa Honig, îngrijorată de a descoperi un vag antisemitism-fără-evrei nu la amfitrionul din Strada Liliputană, cât la amicul lui, Iancu Noveanu, retras ostentativ spre senilii Ferentari de ametist în exil intern, pe motiv că de ce el, care nu mai urmăreşte pe telecablu, din antiromânism, decât canalele occidentale, constată în critica bestialităţii omului, o proporţie de unu la mie şi chiar mai puţin, între Maidanek, ca ceva de care trebuie să ne ferim, şi Воркутлаг, ca ceva banal neglijabil, cumva firesc la nişte, presupuse fără a zice, rase de second hand!

– Meritaţi-vă Morţii! rosti popa Tani întru luminarea poporului din amvon c-ar fi zis-o cândva Mareşalul Dezrobitor. Fiecare seminţie să-şi plătească parastasele! Dar intuiţia mea îmi mai spune ceva, copii şi fraţi! Că timpul echivalării diplomelor de urangutani dotaţi cu arhive nu a venit încă! Dacă Marea Britanie, care ne-a declarat războiu în 6 decembrie 1941, nouă galiţienilor, fără să-i facem nimica, de-am blestemat-o Eu de la *un altar de campanie*, la Feodosia, să-şi piarză Imperiul şi să trăiască doar din

scandal mediatic tabloid, ar admite pe Discovery că, împreună cu SUA, au zdrobit orașele germane și italiene și române, dar... *au pierdut* războiul cu totalitarismul, lăsându-l viu dincolo de Cortina de Fier, întru coexistență pașnică ca cu turcii păgâni, cărora NOI trebuie să le opunem un veto **ortodox** să se creștineze, dacă vor să intre-n Uniunea Europeană, în serai, și atunci azi consecințele morale și poate chiar juridice, cu avocați străluciți ca Marius Ghizdavu, sunt de o gravitate indescriptibilă...

– Aha! pricepu junele Sergiu Enache al Isadorei Morgenstern, apoi al Zulniei Avăcăressi, pus pe a reuși înavuțirea înainte de a săvârși Binele prin fundațiile sale, drept pentru care pe un canal, după caz, susținea că să nu ne cramponăm de instituția statală, fiindcă evreii, cehii și polonezii n-au avut-o mereu *și ei tot există*, pe un altul că numai datorită lașității tipic monarhice n-am opus rezistență la 1940 erga omnes și, pe un al treilea, tolcșoia că este esențial ca la Kremlin și la Petreburcu să se-ntoarcă Țarismul, dacă vrem ca și noi, prin imitațiune-contagiune, să ne reînnodăm Istoria cu România Voievodală, înscăunând o Dinastie, neaoșă însă, al cărei prim cap să fie Voievodul Mântuitor Zahei Avăcăressi. Înțeleg, Sfinția Ta, tâlcul indescriptibilității... Pentru că tratamentul stalinist la unii a prins, s-au adaptat, au construit partide comuniste *reformiste*, făr' de care anii 1956, 1968, 1980 n-ar fi fost cu putință, că doară nu opinca, ci vlădica schimbă Istoria... Pe când la alții, după cum e variabilitatea genetică, infecția a surprins aparatul imunitar, cu niște consecințe pustiitoare. – Apropouar la întoarcerea Kremlinului la scurtătorul de istorie Imn sovietic stalinist, iară nu la minunatul imn rusesc compus, la onomastica Țarului Ivan cel Groaznic, de Franz Joseph zis Haydn, cred că eseista Larisa Rîbalovna Căinaru nu greșește prea mult când diagnostichează că unele seminții vătămate de bolșevism nu se vor mai vindeca nicicând, și enumeră: nordcoreenii, kampuchienii, talibanii, zoofilii, mancurții, labagiii, kurzii, românii și, paradoxal, rușii înșiși, care îi apar drept cei mai deznaționalizați dintre toți, incapabili să mai dea vreun conte ca Tolstoi al nostru, un atât de specific compozitor român ca Ceaikovski, un atât de inconfundabil pictor de epopee ca Vereșciaghin, a cărui capodoperă *Apoteoza Războiului*, ca piramidă romană Cestia de cranii e deja expresionism ghizdavo-galițian sadea, ba chiar ca sculptorița Vera Muhina, cea de dinainte de-a da atenție Ciocănarului și Secerătoarei, cari doar *se fac* că muncesc, fiindcă nu-ți poți îndeplini norma în poziții atât de sexy avântate...

– Unchiul Alecu Șaraga cu adevărat ura numele ăsta al ei, în sinteza sa cum că un căpitan comisar I. A. Muhin a comandat în 22 iunie - 22 iulie 1941 distrugerea a vreo 90-100 clădiri în downtown la Chișinău, avea și lista cu 480 bolșevici detașați pe Bâc și un document NKVD din 25 iunie 1941 despre formarea unor „batalioane de distrugere”, însărcinate cu dinamitări și cu întâmpinarea parașutiștilor desantului românesc!

– De îndată ce se va termina cu asocierea Rusiei la Uniunea Europeană, dar fără Schengen, ca România, tâlcui analista Isadora gândul logodnicului Sir Sergiu, și noi galițienii vom ieși la Pacific dincolo de insulele Kurile și vom revendica, atât ca ruși cât și ca europeni, Alaska noastră, aceste comparații numerice dintre Buchenwald și Kolîma, care irită azi pe nenea Iancu Noveanu din grădina Ferentari, vor dispărea, nemaiexistând vreo primejdie ca puterile învingătoare în cel de-al doilea război mondial, doar asupra a *jumătate din Totalitarism*, să plătească daune simbolice sau măcar ajutoare de reconstrucție semințiilor deznaționalizate ireversibil de biruitorii cominterniști.

Vâjjj! Fiind vânt, draperiile de pluș negru funerar, ideal pentru camuflajul cam serafic de a face pe mortul, se cutremurară ca de sosirea vreunui curier de la statul major al zeilor și, excitat, octogenarul eseist și pictor în frescă pe muri 3D din realitatea virtuală, ai minunatei sale *Opere a Mării Negre de la Ialta*, privi năuc la cât de bine se potrivea acest fundal mângâietor carnației de floare de cireș nebună, a blondei sale nepoate Isadora de la Basel, fata Irinucăi Elizei sale.

El pierdu astfel din puțina-i memorie imediată ce anume voise s-o-ntrebe cu acea superioritate imprudentă, de intelectual dominant vârstnic, care atrage adesea plumbi în creier sau măcar ani lungi de temniță, după care devii vip, personalitate erudită, umblată, în genere însă dar totuși <u>cam fără operă</u>, căci nu poate fi una schelălăiala c-ai pătimit pe la Canal și la Reeducare. De fraier!

– Ți le-am pus pe noptieră, Dora! Le oare vei și fi citit? Plătesc bine pe cititorii mei și-ai altora, la număr de pagini vag conspectate! Cele două eseuri zguduitoare, dar fără ecouri, ale iubitei mele Clara Honig:

1) *După Auschwitz și Kolîma*;

2) *Shoah, Holocaust și Bolșecaust*.

– Nu, n-am citit *Tezele din Aprilie*! respinse Kerenski amabila propunere a solului Voicu Ghizdavu de a i le sintetiza analitic, în măsura în care la rândul lui fusese inițiat în pragmatismul leninist de către frate-su Alecu, cel foarte adânc răscolit pe atunci de frumusețea unei ieșence, nici proletară, nici nepoată de țar, nici nepoată de regină a Virginiei Woolf, domnișoara Amelia Șaraga. Nici nu voi citi aceste satanice Teze! Fiindcă Volodea Ulianov are *obligații* față de mine, Voicule. Nu numai că i-am fost coleg de liceu la Tiraspol, la Balta și la Gori-Simbirsk, dar taică-meu era directorul liceului nostru! Or, Volodea avea bube la dosar, însă n-a fost dat afară din toate școlile din Imperiu. De ce? Fiindcă l-am protejat noi! Deci am niște PILE la El, nu disper pentru viața mea. Neîmpușcat, mâine voi rătăci prin Occident ca un fel de Oedip, care a ucis țarismul tată, și a maculat-o pe mă-sa Rusia, aducând-o la auto-orbire, agresivitate și sinucidere...

Iar delegației române prea dornice a aranja o rezistență pe linia

fortificată Focșani-Nămoloasa-Galați, am a-i aduce aminte că Turcul, să meargă el la cetate la Camenița, trecea Dunărea pe la Oblucița, pe la Isaccea, ocolind prin Dobrogea acest lung ridicol obstacol antonescian, care nu poate fi decât întârzietor minor al bolșevizării, nu pavăză de o fiabilitate absolută pentru pieptul și creierașul poporului român! Ba chiar o mierlesc și bulgarii și sârbii în caz că vin rușii.

– Să nu disperăm, prieteni! hohoti vulcanologul Voicu Ghizdavu, tare zgâlțâind draperiile cernite. În definitiv, în august 1916, noi am ieșit din neutralitate și dispută, pornind războiul tot în urma unui ULTIMATUM rusesc! Generația mea și-l amintește. Istoria murmură mai puțin, preferabilă fiind Literatura, chinuitorul roman al Căinarului, de 1681 de pagini, pentru care nu va găsi tipar în România răsprofilor din anul Eclipsei 1999, cum anticipa și alde Miron Costin, gauleiterul Haliciului și al Sudeților.

– Repetabilitatea istoriei lasă mult de dorit, filosofă cu greu domnul inginer de telefoane Bolboros, ale cărui interese erau mai bine servite de democrația americană decât de imperialismul nazist. Sunt prea multe variabile, și mai presus de calculul omenesc, abia tras din intuițiile maimuței, ne tot pișcă creierii inacceptabil de numeroase necunoscute, ca un nor de țânțari. E improbabil să se dea timpul înapoi, fie el și istoric. Cât despre ULTIMATUMUL sovietic...

– Sunt o grămadă de deosebiri! se șifonă fostul tălmaci de la Petrograd. Ăla de la 1916 venea de la o diplomație selectă, rusă de limbă franceză, cum o arată și contele romancier Lev. Și ne grăbea agresiunea asupra aliaților secreți de la 1883 în contra... „îmbrățișării“ rusești. Ăsta de la 1940 vine de la niște nespălați, de la *niște incapabili de a-și aplica propria doctrină*, cum observă și mexicanul Leon Troțki, revoluționând prea permanent *categoriile* de cetățeni care să fie gâtuiți sau storși ca sclavi marxiști. Deci: dacă din războiul generației mele, România a ieșit mai mare și glorioasă, nu rezultă că din războiul generației lui Marius al meu ea nu va ieși mai mică și dezonorată! Explicația fiind banală: atunci, ne conduceau un Rege și o Regină ce puteau schimba oricând premierul, miniștrii și alianțele, potrivit împrejurărilor; acum, toată politica e gestionată de un dictator, acceptat de toți de nevoie, dar care nu mai poate mobiliza *toată* inteligența Neamului, așa că politica lui va fi rigidă și lipsită de fantezie, mobilată mai mult de răspunderile cazone asumate dinaintea Istoriei, neglijându-le însă complet pe cele, decisive, de judecat dinaintea Literaturii române și universale.

– Noi mergem sută la sută până la moarte alături de Axă. Ori triumfăm cu Axa, ori cădem cu Axa, zisese el miniștrilor în 21 septembrie 1940.

– Pentru că popoarele se nasc, trăiesc și pier, pe când literaturile lor rămân! privi cu trufie Căinaru spre Minodora lui cea încântător de

libidinoasă. De aceea și este așa de important ca un fluviu-roman *să nu* soluționeze problemele unei epoci, ci cea mai bună strategie e a lui Stalin, care omoară zece mii de foști prizonieri la nemți doar pentru că e imposibil să nu fie printre ei și un spion!!! Tot așa și un fluviu-roman: el trebuie să expună toate ideile posibile ce scriitorul își imaginează că s-ar fi putut perinda sau nu prin creierele diferiților cetățeni de o oarecare reprezentabilitate. Regula de aur, să pescuim în ape tulburi, cu certă certitudine, ADEVĂRUL, e a dialecticii hegeliene DA fără NU fac ZERO:

– Ai grijă ca, pentru fiecare opinie băgată într-un anumit pasaj, același intelectual sau un altul, în alt pasaj sau tot acolo, să enunțe și opinia contrară!

– Astfel, dacă eu examinez cu mijloacele mele de filolog fiu de antreprenor un Ordin de Zi și găsesc greșeli gramaticale și fac pe Antonescu mare neinstruit, în alt pasaj trebuie să apară un Coriolan Pigu care să opună personalitatea Mareșalului altor personalități, ca fiind mai superioară deoarece fanaticul s-a înțeles din mănăstire de la Bistrița, unde-l pusese la izolare ca periculos genialul Rege Carol al II-lea, cu emisarii lui Hitler, că *să ia puterea* pe fondul tulburărilor ce se vor crea dacă Axa Roma-Berlin, după ce a dat Năpădenii și Cernăuții marxiștilor, va decupa și da la unguri și la bulgari alte peisaje de mare interes ghizdavian, atât ca pictor la Pribegi cât și ca avocat și eseist la Ziduri!

– Încă o dată observ generozitatea fraților japonezi față de România! își înălță brusc Clarissa Honig căpșorul ornat nu cu o garoafă roșie în păru-i lung, sau poate un mac i s-ar fi potrivit de minune-n cosițele negre, ci cu două cearcăne lungi de nedormire, petale de anemone albastre. Vreau să zic că abia la Kyoto vei fi fericit ca personajul Faust, Marius! Meditând la niște tablouri furate.

Ca cea mai tânără și mai nepotrivită dintre invitați, căci se desfășura atunci deportarea întregului element evreiesc din Basarabia și Bucovina, ea se așezase lângă Modigliani pe o laviță într-un colț al Atelierului și, nu prea convinsă că gazda Marius face bine ce face, frunzărea totuși ostentativ, din toată biblioteca adusă de la Ziduri aici, pentru a o feri de mujici la colectivizare, romanticele Elsei Lasker-Schüler *Hebräische Balladen*, scoase pe hârtie japoneză la 1913, când regii Carol I și Ferdinand luau Balcicul, asigurându-se un Sud picturii românești pe drumul Marii Recuperări și al echilibrării colecțiilor de pe Coasta de Azur cu o producție peisagistică tricoloră, inspirată de această cretoasă Coastă de Argint, împlinirea românească imperială deplină neputând veni decât prin posesia Sudului Crimeii, sau cel puțin a Ialtei și a Caffei, cum s-a convenit, ca de la artist plastic la artist plastic, în carpenul cela de la Berdicev.

– Uitați-vă la ea! gemu brun la chip Ghizdavu, îndreptând un deget acuzator spre Refugiată. A trebuit în octombrie să-mi caut fericirea la Harkov, în brațele Dariei Maximovna Riumina, o strălucită violonistă,

Murocika mea, pe care am cunoscut-o prin 1936 la Antibes, în vremea războiului antibolșevic din Spania, când tac-su spiona flota franceză găzduită la Toulon, interesat fiind îndeosebi de tehnologiile de sabordare rapidă, pentru a fi asimilate și folosite în caz că noi românii, forțând pe aliatul german să ducă un război sudic, vom lua, împotriva tuturor previziunilor bazate pe metodologia materialist dialectică și istorică, și pe „busolă“ stalinistă în general, Harkovul, Krasnodarul, Mahacikala, Odessa, Cherson, Ialta, Simferopol, Rostov, Kislovodsk, Soci, Suhumi și Batumi.

– Și Sevastopol! protestă în contra uitării purcica doamnă Amelia Șaraga. Victorie pe care am închinat-o împăratului Hirohito, deci ne vom întâlni cu toții la Kyoto, – pentru nobila seriozitate extrem orientală de a ataca, simbolic, în 7 decembrie 1941, la Pearl Harbor, în insulele Hawaii, guvernate ulterior de poetul brașovean, teuton din Țara Bârsei, Ștefan Baciu, câteva din vasele de prisos ale Statelor Unite ale Americii, drept pedeapsă simbolică pentru că Washingtonul a instigat Londra să declare război românilor, ungurilor și finlandezilor, unii deja victime ale relei conduite sovietice în concertul națiunilor, alții în perspectivă. De-aia zice și Alecu al meu, contrazicându-se cu Mișu, că România a intrat în Al Doilea Război Mondial *abia la 6 decembrie 1941*, agresată de Marea Britanie. Restul fiind Război Sfânt: au dat sovieticii în noi, am dat și noi în ei, folosindu-ne de enormul potențial nazist care trecea prin apropiere.

4

Din punctul de vedere al lui Marius Ghizdavu, la 10 decembrie 1999, când a aflat că Uniunea Europeană vrea să negocieze și cu România o *aderare*, asumându-și la Helsinki răspunderea de a civiliza pe sconcșii din capul Țării, caricaturizați de el după 1989 și înainte, noi am rămas Monarhie și după 30 decembrie 1947, *o monarhie cu rege în exil*, cum se exprimă furios în al patrulea din cele 16 tomuri de Memorii, intitulate **Homo solus**. Ar fi fost ca și cum americanii, instigați de Comintern, ar fi... procesat pe împăratul Hirohito și l-ar fi ținut 45 de ani nu la poalele activului vulcan Mauna Loa, ce i-ar fi amintit de zăpezi Fujiyama, al cărui crater s-a cicatrizat cam când se folosea acad. Dimitrie Cantemir de potențialul rus creștinând pe turci, ci în colonia Tichilești, a leproșilor de pe insula havaiană Molokai, să-și aducă aminte cum și strămoșii lui imperiali au recurs la tactica atacului prin surprindere a supraputerii opresoare, lovind în 9 februarie 1904 flota țaristă la Port-Arthur (Lüshun) în radă, pentru a o nimici complet lângă insula Tsushima, în 14-15 mai 1905. Ci vechiul Luptător Național antirusificare Voicu Ghizdavu fu de

partea îndepărtaților noștri viteji, care-s pentru Asia limesul ce-i Basarabia pentru Europa, loial și fanatic, din două motive: în primul rând, pentru că-i vorba de un eșec al unui imperialism rus ahtiat a deznaționaliza pe români pentru a-i creștina pe păgâni în Bosfor și Levant; în al doilea rând, fiindcă Japonia a vrut s-ajute țarismul, ca-ntre monarhii, semnalând că e-n neregulă ceva cu flota rusă, republicane Kerensky, mateloții ei se țin de soviete și miroase a descompunere-n Imperiu, a federalizare în vreo două-trei sute de Cecenii, de stătulețe solide ca cnezatele SUA, încât rusul, mujik sau nu, s-aibă standardul de viață al canadianului de la aceeași latitudine, ceea ce l-ar feri, firește, și de la descreștinare-deznaționalizare prin metode bolșevice, castrându-i-se Rusiei până și marele roman epopeic colonialist c-ar avea posesiuni întinse.

– Dreptatea japoneză fiind evidentă, feții mei, Marius și Augustus! Mai întâi, pentru că diplomația de la Tokyo a studiat cu meticulozitate de microbiolog eficiența totalitarismului marxist, constatând cu surprindere că *voința* paraziților cocoțați în capul Rusiei, de mai degrabă să piară toate popoarele mixate sovietic, decât să-și piarză un micron din impunitate și privilegii nomenclatura, i-a condus la biruință în războiul civil, deci clica militaristă *să nu cedeze* chiar dacă se dă cu bomba atomică în civili. Iar mai apoi, pentru că prudența și arta de a respecta supraputerile a orientalilor a constrâns diplomația japoneză <u>să nu ratifice</u> – ca britanicii Reginei Maria, sora noastră Franța și frații italieni – Tratatul de la Paris, din 28 octombrie 1920, ce recunoștea întoarcerea Basarabiei la România mumă... Deci, mai încet cu Kyoto și zenul, băieți! Nici Japonia nu ne iubește ca proasta.

– Aha! își aminti Augustus. De-aia spunea maica Smara că bunelul Tonel a blestemat din tot sufletul lui de bucovinean, de Suceveanu, pe japonezi, în sfânta biserică de lemn de la Valea Ursului, cum că s-aibă și ei teritorii pierdute, pe vecie, din lăcomia nestăvilitului expansionism slav, rostogolit în beneficiul stăpânilor de la Kremlin, și în paguba supușilor de la Iasnaia Poliana, siliți perpetuu a întreține armate uriașe, ucigătoare ale Progresului, și a privi cu invidie rusească la prea fericiții canadieni de la aceeași latitudine împădurită.

– Aha! se dumiri și fratele mai mic, celebrul Marius, dar nu în legătură cu blestemul de Kurile din memoria maicii Smaragda Suceveanu, mamă a moartei de tifos ieșean în refugiu, Marieta Ghizdavu, care-și purta cosițele-mpletite colac de aur orz ucrainean. Deci Ducele Mussolini ne-a recunoscut, cu toată generozitatea fascistă, împotriva unui inamic bolșevic, Unirea Basarabiei cu România Regală… Aș sugera profesorului Horea Bratu, pe cât posibil acum, un Studiu cât de cât serios dacă nu cumva, prin Romain Rolland sau altul, marele Titulescu nu era *instigat* de Litvinov, să atace cu ferocitate pe Ducele, să ceară SANCȚIUNI pentru Italia cea venită târziu în Etiopia la ospățul colonial, la dezmăț: miza ascunsă era a se slăbi garanțiile marilor puteri privind Basarabia, tocmai sub promisiunea

recunoașterii de către sovietici a drepturilor românești... Ca și cum un pact, un angajament semnat sau doar enunțat, al unui bezbojnik și demolator de biserici, poate fi luat în serios de o minte sănătoasă!

– Tare folositor era, Marius, înălță fruntea de delfin spre inferiorul său generalul de propagandă Bratu, ocolind sugestia ca pe o mină îngropată pe șleaul de Rostov-pe-Don, dacă pe 8 noiembrie 1941 aveai generozitatea să ne aduni din nou pe toți, tot la conacul de la Ziduri și foișorul din Pribegi, ca la Revelionul înfricoșat 1940-1941, dacă chiar te-ai gândit să serbăm lejer, fără negrul peste tot camuflaj, cu aceleași fete, încheierea strălucită, la Odessa noastră și la Simferopol și la Ialta noastră, a acestei prime mari eroice campanii a Războiului Sfânt!

– Imposibil! își pocni palmele cu năduf pictorul, punându-se a măsura cu pasu-i energic de fante și infanterist enormul Atelier, amenajat cu incompetență de taică-su, pe furiș, ca surpriză, poruncind lui Vanea Căinaru Antreprenoru să-l modifice-n Villa Hortensia cu ferestrele sparte spre... Sud, spre Balcic și spre... Orașul Stalin bulgar, care zicea el că va ajunge portul Varna. Ehei, aș fi vrut și eu să serbez creșterea nouă a României Regale, acasă la Ziduri la castel, lângă mormintele sacre ale alor mei, Voicu și Maria, părinți; Dinicu și Raluca (Ralù) Ghizdavu, respectiv Antonie și Smaragda Suceveanu, – bunei; Iordache și Catinca străbunei; logofătul de obiceiuri Antioh Ghizdavu, răs-străbunic ș.a.m.d. Numai că Mișu m-a avertizat că așa adunătură influentă nu scapă neurmărită în vreme de război, de către agenții români împerecheați cu cei germani și cu ai... aliaților noștri unguri, italieni și finlandezi! Plus agenți dubli și spioni. Neputând ei rămâne indiferenți la o deplasare, nu la Ploiești dar oricum la o sută de kilometri și mai bine, a cumnatei mele Virginia Gibson, *americancă*, posibilă inamică după ce Churchill, la instigarea lui Roosevelt, ne va declara război la 6 decembrie viitor, silind astfel Japonia noastră dragă, a colecționarului meu Yukio Miyagi, să restabilească echilibrul planetar în jurul Axei, printr-un atac la Pearl Harbor, unul mai mult demonstrativ, pentru că nu vor fi vizate deloc marile portavioane ale plutocrației globale, ci doar prevenirea unui mare război în Pacific...

Ca să nu mai adaug, boss, că nu va fi privită deloc cu ochi buni conversația mătușii mele Meli, Amelia Ghizdavu, având în vedere că fratele tatii, ispravnicul de Tatar Bunar, Aleku Bolșevictonul, a luat-o ca domnișoară Șaraga, nume ce nu cred că va suna prea plăcut urechii Conducătorului, din moment ce un ajutor de primar de București, Șaraga, la 1940, l-a acostat, ca evreu, cu o delegație întreagă, reclamând abuzuri simiene la românizări și sensibilizându-l asupra riscului ca conceptul nazist genuin de *naționalizare* să ne rămână-n limba noastră ca sinonim *etatizării*, pentru marea bolșevizare a economiei de la 11 iunie 1948, și a fondului locativ, – Achile Șaraga, da, e numele acestui curajos ajutor de primar!

– Te înțeleg, Marius! zise cu bunătate funerară sfinția sa părintele

Damian, ce primise provizoriu parohie improvizată la Dalnik și Tatarka, pe ultimul aliniament de apărare al Odessei, la nord de limanul Suhoi. Mulți din cei ce ne-am veselit la Ziduri, cinstind Anul 1941, sunt acum morți, răniți sau dispăruți, ba chiar uitați, trecutul e ireversibil, iară arta vieții cere să fii maleabil și să găsești plăcerea ascunsă, injectată de Creatorul în fiece vârstă sau așa-zis eveniment al păcătoasei noastre vieți!... Nu văz de ce, dacă vinul negru e același, nu ne-am veseli și pe-aci! Deși, parcă mai plăcut mi-ar fi fost să benchetuim noi la Odessa mult duioasă, în vreuna din casele ștăbimii de pe faleză sau, dacă nu, în Crimeia noastră, la cea Ialtă ce revendicat-ai de la germani, personal de la pictorul arhitect Adolf Hitler, ca o compensație pentru Balcicul cedat de nemți, din incurie, slavilor asiatici, infiltrați la sud de Donau...

– Tare-ți mai place să minți, mă Marius, îl mustră țărănește numai din privire, de pe laviță, de pe lada lui de ofițer, dotată cu șevalet de campanie pliabil, poeta și eseista Clara Honig.

Și s-ar fi repezit spre el, de n-ar fi fost atâția martori ostili, să îl îmbrățișeze și să-l sugrume cum vâscul pre un stejar falnic, ea disprețuind protectoarea lui prudență, și pe a tuturor, paradoxal mai creștină-n concepția cum că n-avem doar viața *aceasta*, trufie moștenită de la tatăl ei, meșterul fotograf și ceasornicar Samson Honig, care conducând o echipă de evrei la combaterea efectelor bombardamentelor teroriste anglo-americane, demarate din ordinul lui Stalin la 4 aprilie 1944, echipă ce mergea până la demontarea focoaselor „ouălor“ lăsate de uriașele păsări venite de peste Mediterana, impresionase într-o zi pe profesorul avocat Mihai Antonescu până într-atâta încât îi strânsese mâna în fața tuturor, ba îl lăudase în 7 aprilie 1944 și baronului Manfred von Killinger, cu sugestia că dacă securitatea germană a lui Himmler va decide ocuparea Regatului Român și deportarea evreilor spre Nord, în vederea exterminării în acea Galiție Mare al cărei control îl solicita cu stăruință, ca de la pictor la pictor, Marius Ghizdavu Führerului la Berdicev, astfel de specialiști e păcat să nu fie folosiți când va fi să fie pe vecie nimicită Dresda noastră, din bănuite considerente anglo-americane corectitudinare, privind reeducarea culturii germane și transformarea pe vecie a Weimarului într-o anexă turistică a Buchenwaldului.

Așa cum rezultă din cele 16 tomuri de memorii, intitulate **Homo solus**, filosoful culturii și fotograful de la Ministerul Propagandei socotea, dezvoltând o idee de la tătâne-su, venerabilul luptător național Voicu Ghizdavu, că dezvoltarea explozivă a unei Atene evreiești la nord de Cernăuți, îndeosebi în Liovul nostru, dar mergând și de la Premișlea spre Cernobîl, era mult așteptatul *challenge* fără de constrângerea căruia asupra neseriozității noastre ar fi fost de neconceput ivirea în preajma primejduitei Herțe, a unor creatori ai identității românești, ca Eminescu, Iorga, Enescu, Ciprian Porumbescu, Tonitza și alții.

– Neîndoielnic, clătină din cap cu îngrijorare Marin Șoferul cel priceput a transforma un Cadillac într-un Mercedes, precum scotea Codin un performant trăpaș din cel mai îndărătnic buiestraș, o Gaghizdie lăbărțată de la Marea Marmara la Golful Finic, de la cetățile lui Negru Vodă Șarköy și Tekirdag, la ale Ordinului Livonian, Haapsalu, Porkkala și Narva, ordin fundat de cavalerii Olahus și Honterus ai lui Radu cel Frumos, expediați din Brașovul lui Vlad Țepeș să creștineze pe baltici și să-i facă pe matrozii letoni inutilizabili la revoluții furate, inutilizabili la republicanizări împinse până la ultima, faraonică roșu consecință, – e cam cotoioasă treaba că întreg acest spațiu al stăpânului meu se constituie ca o construcție cărturărească și ca un construct intelectual, peste niște regiuni sau genuni cu triburi de rasă atât de amestecată-n fiecare caz, încât niciun occidental academic nu zice *Hitler și românii care l-au ațâțat*, la un nou război agresară Molotovia, ci toți dzice ay, săvai c-ați agrisat banditiește URSS-ul, suportați-vă amu bolșevizarea! Cel puțin așa-i părerea mé de muncitor cinstit, care câștig la uzină mai mult decât nouă din zece cărturari. Eu n-am cheltuit pe hârțoage, preferând a-mi păstra mintea limpede, ca să pot să mă orientez în ale Vieții dincolo de catapeteasma de-de fier, cum te-ai uita de la Washington și Londra, în așa-zisele *volksdemocratischen Länder*, al căror destin nu vine de la Teheran și Ialta, nici de la întâlnirea lui Marius cu Stalin și cu Svetlana, la Kunțevo, la cules agrișe, în 6 august 1943, unde ca fotograf nu i-a cerut Führerului rușilor *decât să ia sub protecția Sa de Stăpân* România, desfigurabilă de viitoarele bombardamente anglo-americane, iar pe Murocika, s-a rugat să n-o spânzure când vor recăpăta cekiștii Harkovul, chestie aranjată nu ca între pictori ca la Berdicev, ci ca între poeții și lingviștii și ciolovecii ce ambii erau.

Cortina de Fier era deja trasată diplomatic, de la Locarno 1925 și mai ales de la München 1938, prin voința Marii Britanii, Franței, Italiei și Germaniei de a nu garanta dreptul la liberă Exprimare culturală în universal popoarelor presupuse de rasă colonială din Orient, unele, călărite de două-trei sorturi de totalitarism sau de vreo varietate de imperialism foarte virulentă, urmând a fi deznaționalizate ireversibil, fără milă, activiștii de Gaist necerând decât pax vobiscum!

– *Still, Schweinehunde!* se revoltă ca dintr-un vis Grigore Căinaru, crezând că România Regală a și fost invadată de tancurile germane după asasinarea lui Hitler la 20 iulie 1944 și marxizarea rapidă a ideologiei naziste, ceea ce în practică înseamnă doar exterminarea câtorva noi categorii de oameni, folosindu-se în locul camerelor de gazare Reeducarea și apoi toxinele incompetenței, mergându-se până la bomba coexistenței pașnice de la Cernobîl.

– Grăjdarul și șoferul meu, i se păru lui Marius Ghizdavu a protesta cu o voce plângăreață, ori fi fiind ei ca niște vite nesimțitoare, dar nu porci de câine lup alsacian. Să nu se lege nimeni de ei și de orătăniile lor!

Ci ambii artiști și cărturari îi vedeau ca gropari la cimitirul de supercai țariști de la Țarskoe Selo, pe Codin și pe Marin, prizonieri de război lucrând ca rândași dar suportând îndoctrinări de la persoane autorizate, membri ai Orchestrei Imperiale din Sankt Petersburg, pe care căgăbăul trebuia să-i evacueze primii, lăsând pe burtosul Jdanov cu o rezervă de prăjituri ultimul, această perspectivă de a avea români pașnici în rolul de gropari ai României Regale neplăcând nici boierului valah, nici scriitorului basarabean de 1681 pagini și nici sculptorului Andrei Hurmuzacov, adevăratul *lover* al Isadorei, sculptor de cai plângând, modelați în bronz după desene ghizdaviene pentru Memorialul de la Sigmaringen, înălțați și vernisați după ce președintele Zahei Avăcăressi a implementat Reconcilierea Națională cu Zulnia și Cepeca lui, garantând *proprietatea dobândită indiferent cum după 1989* și comandând cenotaf Mareșalului și Meșterului Manole, spre a se desăvârșire prin împreună lucrare re-întemeierea mitică a Monăstirii Argeșului, pentru o nouă generație culturală.

Ostenit de parcă ar fi mărșăluit de la Odessa la București, sărutând cu bocancii de locotenent noul pământ al Țării și dobândind un fel de sentiment inedit rusesc de măreție, tanchistul fost roșior Grigore Căinaru se așeză pe treptele tocite de vremuri ale Bisericii Colțea, cu presimțirea că muncitorii și țăranii vor tânji să facă peste ea un bolșoi kinoteatru de operă și balet. Se uită lung la un tramvai ce dispărea pe după colțul Palatului Suțu, spre Cotroceni, și o draperie neagră, de catifea mângâietoare, porni să fluture mascând statuia Brătianului, Universitatea și librăriile și expozițiile încă nebombardate de aliatul german, nici bolșevizate de inamicul de la Ialta. Din pământ urcă atunci, și mârâi spre cer, Turnul Colții, înălțat de Regele Carol al XII-lea cu șvezii lui precum podul de la Tighina, poate prăbușit la recentul cutremur chiar pe axul bulevardului, peste luxoasele limuzine ale burghezo-moșierimii, cleptocrației și xenocrației, care abia de-și mai aminteau cum o fost, deși tocmai asta-i datoria claselor bogate: să știe istorie națională și un pic de literatură universală.

Ce se întâmplase la Poltava, în acel 8 iulie 1709, care a schimbat prin compresie destinul românesc aducând domniile fanariote și întârziindu-ne-n concurența de azi pentru Schengen, pentru deplina admisie-n Uniunea Europeană, în favoarea Bulgariei și poate chiar a Ucrainei sau a Republicii Moldova?

Eruditul Dimitrie Cantemir mersese pe sugestia lui Ștefan cel Mare și Sfânt, să nu cumva să ne rușinăm să ne folosim, ca englezii, de sângele altora și să câștigăm bătăliile noastre exploatând cu tupeu nesecatul izvor de recruți rusesc, comsomoliști sau nu. Sfântul nostru Ștefan Suceveanu, Campionul Creștinătății în lupta contra păgânilor, abia instalați la Bizanț cu riscul de a-și altera mahomedanismul, înțelesese și el, de la un timp, că nimeni nu-l va sprijini serios dincoace de Catapeteasma de Fier, în lupta

popoarelor galițiene, de rasă crezută colonială, cu acești cuceritori fanatici păgâni. Acoperit deontologic, el s-a orientat atunci către Aliatul Îndepărtat, muscalul, căruia jertfitu-i-a și fata, pe nespus de frumoasa și frageda Olena, despre care o baladă pierdută vorbea în secolul al XVI-lea nu mai puțin compătimitor decât despre soția Meșterului Manole, cea zidită de vie pentru a se rezolva românește-bolșevicește niște necazuri tehnice banale, de rezistență la cutremur, incendii și corupție a construcțiilor.

– Imperiul Rus îi *prea departe* de Moldova, ca să vă putem ocupa în contra turcilor! zice Horea Bratu Ginei lui Augustus Octavian Theodoros Ghizdavu, că i s-a răspuns de la Kremlin voievodului sucevean sfânt. Ceea ce a creat premisele înfiripării acelei strategii pe termen superluuung, muuultimilenar, ce transpare din celebrul program al tuturor politicienilor noștri, *Testamentul lui Petru Rareș*, defalcat pe patru etape (coșuri, să joci canastă) mai principale.

Prima se referă la a lua Pocuția, ceea ce însuși Ștefan cel Mare a inițiat, iar destoinicul său urmaș, Petru Rareș, deși mare om de cultură, a și realizat vremelnic, dar Carol al II-lea, când a fost cu a împărți resturile Cehoslovaciei, în toamna lui 1938, și în primăvara lui 1939 chiar, a ezitat prostește să ia tot ce primea de la mâna întinsă îmbietor de zâmbitorul filoromân Adolf Hitler.

A doua etapă, a lua triunghiul de importanță geopolitică crucială pentru echilibrul european de ametist, Cracău-Beciu-Breslau, ceea ce ne-ar transforma în arbitri între lăcomiile nemțești, leșești, slovace, unguresti sau rutene, nu ne poate reuși decât printr-o diplomație abilă, de exploatare marxist-leninistă a *contradicțiilor* dintre cei mari.

După care epocală expansiune mică, vine expansiunea mare, a treia etapă, ieșirea în câțiva ani la țărmul baltic și la țărmul adriatic (mediteraneean), care și sunt reperele de control sugerate de genialul Testament mai sus amintit.

– Și care e țintă mai mare ca toate, ascunsă vederii fugare? cu inocența-i caracteristică nu pricepu Dora Căinaru, în stânga și-n dreapta semănând privirile ei de vulpiță extrem de calculată, cum s-a format ea mai șmecheră în preajma profesorului doctor viteaz Liviu Lecca.

– A patra etapă e ținta țintelor! răspunse și se înnegri enigmatic la fruntea-i udă de delfin inteligent pontic Horea Bratu, temut general de propagandă ce comanda și pe fotograful Marius Ghizdavu, și pe foiletonistul Grigore Căinaru.

– Care constă, ghici de după draperia de pluș aspru funerar Raulică, în a ține sub supraveghere Wehrmachtul, făcând eventual demonstrație de la Breslau spre Potsdam, pentru ca în cel mai desăvârșit secret să realizăm, în amurg, debarcarea românească neolatină la Brindisi, în timp ce Regimentul al 4-lea Roșiori *Regina Maria*, același care a intrat primul în Budapesta s-o dezbolșevizeze, ocolind acum Veneția Ducelui printre

Padova și Verona, va debușa pe Arno, bivuacând lângă Florența, pentru a-și relua Marșul asupra Romei printre Perugia și Assisi, pe roditoarea vale a Tibrului, joncțiunea cu infanteria și motorizatele debarcate la Brindisi realizându-se la Tivoli sau la Ostia Veche, în funcție de rezistența ce ne vor opune partizanii bolșevici sprijiniți de englezi, altminteri populația necombatantă privindu-ne cu simpatie, cum va fi întâmpinat ea, cu lozinci ca *Stalin și poporul rus libertate ne-a adus*, pe spaniolii lui Carol Quintul la 1527 sau pe bravii republicani ai lui Napoleon, – pe noi, cu oarecare mirare totuși, nevenindu-le să creadă fasciștilor că un Antonescu valah a ajuns la Originea Lupoaicei înaintea tehnocratului Salazar al portughezilor cu experiență colonialistă, partea bună a războaielor fiind că ele subliniază mai adânc, până la sânge, înrudirile dintre popoare, în general fiind de neconceput un mai bun întăritor pentru memoria colectivă decât jaful (*Saccò di Roma*), masacrele, violurile rusești tonice și demolările cu bombardiere harnice.

– Și totuși, ce este războiul, Grig? îl cuprinse ea cu brațele subțiri pe după grumaz, manifestând o indecență antonescian nepermisă, chiar pentru o tânără soție recentă. E doar această întoarcere la origine, pentru că nu mai putem rezista în aceste pustietăți moldave, de răul tătarilor?

– Fără discuție în deșert, Dora, **războiul este o mare vorbărie** între femei de nisip. Pe care tu o porți cu altul, mărșăluind sau chinuindu-te-n tranșee sau zăcând în încercuire sau trudind în prizonierat. Dar și cu tine însuți sporovăind, santinelă înfricoșată de duhurile unui teritoriu străin... Ce se arată prin cărți sau prin filme, *bătăliile*, reprezintă niște excepții, cum sunt în viața civilului sărbătorile, adulterurile, alegerile, divorțurile, falimentele sau parastasele.

– Țigări... „Mărășești" n-am mai primit demult! îl întrerupse aici, zâmbind cu înțeles antigerman invalidul tutungiu din trecutul război. Dar dacă într-adevăr, camarade, cauți reînnodarea istoriei cu ceea ce a fost înainte de bizareria unui conflict armat româno-britanic, îți dăruiesc puțină marfă de lux, pentru care e periculos să ai clienți, dar înfățișarea dumitale de scriitor sincer și tenace, mă face să sper că nu voi avea neplăceri!

– Merg să mă reculeg la mormântul lui Eminescu! șopti solemn romanticul Grigore Căinaru. Deci nu voi face rău nimănui, riscând prostește să-mi schimb curățenia interioară a sufletului pe o mâzgă de turnător ticălos.

Scoase cu un gest automatic portofelul, dar marele mutilat îl împinse ușurel către ușă, unde nu-l aștepta nicio Doră Glagoveanu.

Porni năuc și abia un sfert de verstă mai încolo mototoli în buzunar hârtia de jurnal urât foșnitoare, până când se pomeni în palma asudată cu două cutii metalice de țigări Chesterfield.

Era ca și cum ar fi prădat pe câmpul de onoare cadavrul unui politruc băgător de seamă, ușor de recunoscut după mâinile nemuncite și gura

spurcată de neadevăruri, ale căror mieroase urme dau mucoasei bucale o nuanță brutal chimică de soluție concentrată de turnesol impur. Și n-ar fi putut să se bucure de trofeu, canonada continuând cu multă risipă de muniție, dovadă că Înțelegerea Tripartită de la Kunțevo, din 30 septembrie 1938, aniversară Münchenului întru fixarea prepelecilor de fier, *izvinite mnia*, pardon, *prostite*, din... 30 septembrie 1941, funcționa pe deplin, aprovizionarea frontului sovietic antiromânesc de către anglo-americani realizându-se cu abnegație și devotament.

Ci Grișa Căinaru va crăpa ca o muscă, reieșind la autopsie c-a înghițit o viespe, alergând cu motocicleta în toamna maghiară și israeliană a lui 1956. Așa că nu va mai apuca valul de ură antiamericană, antioccidentală, dezlănțuită în Răsărit de confirmarea cârdășiei dintre Plutocrație Vest și Nomenclatură Est.

Apucase însă a citi pe îndelete, cu creionul în mână, ca și Marius Ghizdavu, *Moartea Căprioarei* și vreo douăzeci de volume din *Operele* lui Stalin, remarcând interesul constant al Cominternului pentru a bolșeviza cu prioritate, la trecerea la o nouă etapă în cucerirea planetei, după realizarea cu sclavi a industriei constructoare de mașini blindate grele de luptă, – a trei mari și late popoare, situate în regiuni de extremă valoare geopolitică și ideologică: 1) Mexicul, unde nu degeaba s-a dus însuși Eisenstein, să facă filme de educație tehnică și eroică pentru revoluție, iar Troțki s-a refugiat din prostie intelectuală chiar în gura lupului; 2) China, despre care s-a crezut că va putea fi ținută în lesă de la Kremlin, tot așa cum s-au înșelat și ai lui Roosevelt că vor avea în URSS un partener comod și plăpând în hegemonia mondială; și prioritar 3) Germania, a cărei posesie de către Comintern ținea nu doar de subînțeleasa înrobire și cotropire a Gaghizdiei noastre din Lemberg până-n Weimar, ci și de neîncrederea, lucidă dealtfel, că ideologia marxist-stalinistă este doar o busolă privind categoriile sociale ce trebuie exterminate, începând cu intelectualii colțoși, dar ea nu poate ține loc de tehnologie, oricât spionaj s-ar lăuda că poate face pe el căgăbăul.

Străbătea ca în transă, dinspre Piața Unirii, zisă acum 6 Septembrie 1940 (biruința asupra Regelui Carol II fiind mai semnificativă legionar decât pierderea Balcicului în 7 răpciune), un traseu spre Cimitirul Bellu, pe care ostenea ades și Marius Ghizdavu, nu numai având a se reculege pictor la mormântul lui Eminescu încă-încă neîmpresurat underground de „prieteni“ bolșevici zombi, care să-i constate răzvrătirile de vampir *conservator* sau *derapajele* și să raporteze de sub cripte Direcției a 13-a Literatură, a Securității Căgăbăului, ci și având el interese comerciale în Pieptănari-Ferentari, cumpărând ieftin un atelier fotografic de la familia Cazimir Honig, dacă nu și preocupări de natură orizontală pentru proletarele de la manufacturile de ciorapi Adesgo sau Adidas din zonă. Una din ele va locui cândva în blocul încă neconstruit de vizavi de mormintele scriitorilor, unde vreun avatar al lui Grig va continua să-i fie slugă Dorei și

peste un veac.

Dinspre lugubra siluetă a crematoriului Cenușa, joasa și recea adiere a înserării, îi împinse în nările basarabene, pe neașteptate, precum cu o lamă de buldozer american pentru lupte de stradă, un tumultuos iz de carne tumefiată omenească friptă, ceea ce îl îngrețoșă peste măsură și îl sili să grăbească aproape orb cât mai departe, cu viziuni fugare de legionari dispăruți sub Voievodul Culturii, cu mutra cam mirată a Mareșalului și cu de prin 1930 vederi timișorene cu anumite clădiri înălțate sau recondiționate de gospodarul Nae Căinaru, antreprenorul fugit la 1924 de la Chișinău, speriat de evenimentele de la Tatar Bunar, apreciind ca și Stalin că o Koaliție Heuropeană pentru apărarea Basarabiei de o deznaționalizare-bolșevizare ireversibilă și de inversarea proporțiilor etnice, este extrem de improbabilă, din motive de dispreț cripto-rasist, tolerarea Cortinei de Fier fiind după a generalului de propagandă Bratu, anchetatorului de la Lubianka mărturisire-n ian.-feb. '46, un puternic argument că tendința puterii germane de a-și găsi pe uscat colonii similare celor ale statelor atlantice, era perfect firească. Vă rog să transmiteți tovarășului Stalin, a mai adăugat Bratu, în speranța că mesajul va ajunge măcar la mamelucul cu turban cu secere și ciocan, Abdul, care era agent de-al lui Alecu Ghizdavu-Șaraga și ar fi intervenit pentru orice român, că Cominternul ar comite, din punct de vedere al intereselor muncitorilor și țăranilor pe această planetă, cea mai mare greșeală dacă teritoriile ocupate actualmente de Armatele Roșii nu s-ar integra pe vecie, fără granițe regionale, în marea și glorioasa, omogena, eterna Uniune Sovietică!

S-ar asigura astfel *ireversibilitatea bolșevizării*, chiar dacă poporul rus ar deveni oarecum minoritar față de ansamblul multietnic, însă tot „fratele mai mare“ ar rămânea, dacă căgăbăul pur velikorus ar veghea în contra la orice coaliții, să nu-și facă aici mult stimatul și iubitul Führer leninist nicio grijă!

Cât despre reacția anglo-americană, ea depinde de considerente electorale și de aceeași viziune cripto-rasistă, care nu e a liderilor decât în măsura în care ei maimuțăresc tot ce fojgăie în creierii mici ai gloatelor, cărora nu le pasă de bestialitatea bolșevică până la a pune mâna pe sabie și a o trage regal, ca pe vremea gloriei Papilor, ce au prorocit Marea Cruciadă Româno-Germană întru apărarea Culturii și Civilizației în contra plutocrației marxist-securist-interlope și nomenclaturii mafiote americane, tot cruciatul știind că e plăcut Domnului a se jertfi la Cruciadă în scopul nobil de a pune stavilă sângele său, la spurcatul ateism și la infecta mondializare, întorcându-te acasă, eventual, încărcat de trofee!

– Deci, ca expert în strategie și în psihologia abisală a statelor majore, eu vă spui de la obraz, tovarășe Zahar Maslovici Kartotekov, – și diecii Jurmînski și Pumpianski să o consemneze exact: ce mi-e bolșevizarea țară cu țară, ce mi-e *înglobarea definitivă* a acestor stafii de

țări, ca Respublici Sovietice, în Uniune, liber consimțită prin mitinguri de întreprindere, prin adunări publice de colhoz și prin telegrame academice sau prin confecționarea de strălucite opere de artă!

Occidentul nu va face război dacă, într-o singură noapte, Uniunea Sovietică își va muta granița, grănicerii, partizanele și artileria exact pe Cortina de Fier.

Vor fi ceva de senzație reportaje pentru sporit tirajele presei, cum peste cincisprezece ani va avea Hrușciov când cu Zidul Berlinului, și-atâtica!

Proletariatul, tovarășe Stalin, muncitorii, colhoznicele și soldații având a te blestema dacă ești laș și orb și nu recitești, sau serviciile nu ți-au revelat încă, *Testamentul lui Petru Rareș*, din care cu putere mare rezultă postulatul geopolitic suprem, că cine deține triunghiul de inox Cracău-Beciu-Breslau, deține chiar *chia* Europei și a lumii, exact locurile pe care să vă așezați liniștiți, tovarăși!

5

– E mai complicat, l-a întrerupt generalul de anchete și tortură Kartotekov, doctor în drept, în boli infecțioase și în chirurgie plastică. Să nu uităm de revelația de la Nemirova a Ducăi-Vodă, daraghie tovarăși prizonieri români! Înainte de a se înverșuna asupra Vienei, acest unionist ce păstorise și valahi și moldoveni, și aspira la tronul Transilvaniei, și a hinterlandului ei care-i Pusta Maghiară, a înțeles, cu mult înaintea conducătorilor României postceaușiste, importanța consolidării unei Ucraine puternice și stabile, cu deosebire după istorica Pace din 1681 de la Bahcisaraiul Crimeii, care aducea Rusia pe Nipru și, așa cum observa și Pușkin în celebrul său poem, ori de câte ori puterea moscovită ajunge la Nipru, Imperiul Românesc în formare trebuie să se orienteze automat de-a curmezișul, spre triunghiul de rubin Cracău-Beciu-Breslau, ceea ce la 1683 turcii n-au înțeles, de-a putut atunci penetra, tocmai prin amintitul triunghi geopolitic vital, galițianul Sobiețki-crai, să depresurizeze capitala habsburgică asediată de ei.

Acum, poate realizezi mai bine, tovarășe locotenent-pandur Grișa, de ce Goering și rafinatul rasist filosof arhitect Rosenberg s-au opus cu îndârjire, la marea conferință a Comitetului Central al NSDAP din 16 iulie 1941, propunerii tovarășului Comisar al Poporului pentru Expansiune, Heinrich Himmler, ca să se dea valahului Antonescu Odessa și o mică parte din acea zisă Ocraina, pe care fascinantul Duca Vodă o cumpărase de la proprietarii turci, ca să fie până la sfârâitul veacurilor hinterlandul cu pășuni de cai și zimbri și bouri, cel necesar atâta Moldovei și civilizației românești aflate deja în creștere explozivă!

Cum ne putem închipui, Rosenberg, în moțiunea sa concurentă celei a lui Himmler, ambele purtând titlul *Pentru o Germanie fericită, pentru democrație pluralist-fesenistă, pentru o Eurasie de la Hamburg la Vladivostok, pentru alegeri într-un singur tur*, a taxo-nominalizat două specii de puteri cu vocație civilizatoare: puteri cu coloniile situate peste mări și puteri cu hinterlandurile situate peste fluvii. Moldova, care-și va alipi treptat Valahia, Transilvania, Balcicul, Cumania Mare (Jász-Nagykun-Szolnok vármegye) și Galiția, așa putere fluvială era, spațiul ei vital fiind până peste Bug, în Ocraina cea populată deja în principal cu români, aromâni și moldoveni, sarcina nouă fiind de lățit expandabil provincia asta până dincolo de Cotul Donului și de Vadul Kubanului.

– Ah, Chrysomallos! gemu în context grecoaica Amelia Șaraga, privind când la berbecul cu lâna și coarne de aur, când la planiglobul ce Marius ilumina cu o lanternă de front. Adevăratul nostru hotar, zice mereu nea Alecu, e acela trasat de Spătarul Milescu: în mai puțin de o sută de ani, noi trebuie să împingem pajurele noastre de la Tobolsk la Nercinsk și, în încă un secol, vulturul cruciat până la unduirea valsantă adagio a Amurului oglindind colinele Manciuriei, cum un vinil Melodiya cărțile cu cotor aurit ale bibliotecii Weimar de la Ziduri...

– Și nu exclud, interveni pe un ton răutăcios chiar ex-senatorul consilier aulic și comisar secret antibolșevic Alecu Ghizdavu, în calitate de consort exotic gelos, nu exclud chiar deloc, să se tragă din noi niște nepoței și strănepoței care să-și scalde gavial crocodilul în mâloasa și peștoasa deltă a Mekongului!

– De asta s-a și temut marele și genialul cârmaci nazist! fulgeră și scrâșni din dinți ca o îngrozitoare hrăpăreață și nehalită cu om harpie mitologică Elvira. Ca și silitorul Duce, Führerul toată noaptea citește istorie romană, protoistoria noastră românească în fond. Și el știe de la cât de puțin – de la un sân de lupoaică – a purces supraputerea Romei! Așa s-ar putea repeta Istoria în Răsărit! Fiindcă numai în Asia se poate îndrăzni, în acest secol cinematografic, a demara istorie hollywoodiană, cu giganți. Căliți două milenii la poalele Ceahlăului, noi suferim de *o comprimare spirituală excesivă*. Avem atâtea de spus, de exprimat în universalitate, Marius, încât nu ne putem depresuriza decât ca un factor civilizator până la Pacific. Ba și-n capul cel de pod pe țărm american care-i Alaska noastră!

– Domnilor, se clătină amfitrionul ca lovit de o ploaie de săgeți în pieptul de aramă, pe mine mă cheamă, latinește, Marius, iar romanii erau de religie wagneriană și atunci popa Sică, sireacul, ce să facă și el la botez? M-a personalizat pe bază de asonanță Mihail, încât 8 noiembrie e și ziua mea onomastică, precum a copoiului Mișu, ce văz că încă n-a sosit și-i destul răgaz, în camera obscură a Atelierului, cine are, Elvirei declarații de amor, să i le prezinte. Dar eu pe acest front oriental, fără perspectiva periculoasă în cel mai înalt grad al trăirilor de senzație, să îmi aduc aportul

cu depășiri de plan la bravură, adică fără *trăiri de Gradul Patru, ca de la cadavru la cadavru*, zic, nici n-aș mai fi dat pe-acolo, încât vor și recomanda corectitudinar istoriografele republicane nefu, de peste o juma de veac de-acu-ncolo, cică să ne fi luptat noi în iunie 26, la 1940, doar vreo trei-patru zile sau săptămâni, iar în Istorie als Historia, să lăsăm Statul nostru, ființa noastră de Stat, să se volatilizeze din când în când, ca polonezii sau cehii sau chiar evreii, la cheremul mai marilor lumii, adică să etalăm skilluri de hocus-pocus, hă-hă! să facem „demonstrație" pe teatrul de luptă, *să ne facem* că ne jertfim!

– Or, rânji tot el sinistru, eu nu m-am... prefăcut deloc că lupt pe unde am luat în copite, cu Regimentul meu 4 Roșiori *Regina Maria*, orizontul sovietic! Am tras bărbătește sabia și am spintecat rău pe Ceapaev, pe Kotovski, pe Frunze, pe Budionnîi, pe câți alții, pe un mamelon de lângă vagzalul chișinăuian, în timp ce locomotivele țiuiau lugubru, ca țâțele de partizană NKVD-istă...

– Așa, așa, Marius! îl combătu cu nețărmurită obidă Dorothea d'Esgrignon. Aaay reprimat muncitori și țărani din Pământul Făgăduinței Fericirii Proletare, poate c-ai decapitat și intelectualitate progresistă, provenită din norodul *de rând*, adică de coadă la rație, la chibrituri, pentru ca să ieie, ca Prometeu, Focul Zeilor, pentru a aprinde de la El torțele masilor largi populare, către lampa lui Ilici...

– Bine, bun, conceptual apercep aprehensiunea ta a unei strategii orientale, râse Gaston d'Esgrignon. Dar nu se mai zămislește deloc aici o liotă armonioasă, încât nu prea concep reprezentarea cum ai tupeul să aspiri tu, valah împuțit, la Cracovia, Viena și Breslau – municipii CULTURALE ale Imperiului Românesc în formare, cu capitală administrativă Liov, imediat după ce tăriile rusești și germane s-ar nărui reciproc, generând un atractiv vid de putere, în nordul vostru păgubos dintre Pietrele Doamnei de pe Rarău și Babele insulei Gotland!

– Nu *pe mine* mă interesează Cracovia, bombăni jignit galițianul, ci pe Duca Vodă, ca și pe-al nostru Petru cel Mare și Sfânt, Petru Rareș! Pe mine, băi, mă atrage sentimental doar multiculturalul Lemberg, unde am expus cu prietenii mei Kirciu Kotkov din Balcic, Mózes Árpád și Otto Runge de la Baia Mare, Kiila Hakkinen din Vîborg, Shusheng, Irene Kavafis, Jamila Massoudi, Satoko și Ségolène Vanoukya din Guadeloupe, precum și cu bunica localnică a Agnieszkăi noastre, minunata mea Halszka Chrzastowska. Dimpreună cu un fotograf de geniu, cum a fost meșterul Cazimir Honig, smintitul de la care Lee Miller ar fi avut mai multe de învățat decât de la Man Ray. De altfel de artă a Luminii și a Vorbei pălăvrăgind ambii ostași, e drept, dar *Natașa* americanului de la 1931 lasă mult de dorit față de *Růžena* de la 1932 a bucureșteanului, a cărei față răvășită de un vis cehesc, înghețat marmoreean ca de Bernini, prefigurează frapant evoluția Murocikăi mele, de la calmul solar alb de plajă Antibes, la

disperarea stelară roșie din Harkovul părăsit de marxist-staliniști fără hrană pentru locuitorii săi.

– Dreptul nostru asupra orașului multietnic și multicultural Cracovia este indiscutabil, indelebil, inalienabil și imprescriptibil, domnilor colegi! interveni din metavers Voicu Ghizdavu, încă neputrezit. Și iată de ce: se știe că oștile române, cum azi manipulăm potențialul german, iar mâine poate pe cel sovieto-anglo-american, – *atunci*, doar de potențialul musulman turcesc folosindu-se – au atacat, s-o ocupe și s-o ia, pe la 1683, Viena noastră, strivind-o între un front sudic, comandat de valahul Șerban Cantacuzino, și un front nordic, strălucit conceput și cu multă agresivitate impulsionat de marele Gheorghe Duca, momentan domnitor al Moldovei. Și puțin a lipsit să nu anexăm această importantă bază românească la Dunăre, Beciul, o nimica toată fiind apoi a ne repezi, valahii spre Breslau, iar moldovenii spre Cracovia, rezolvându-se încă de pe atunci, pe baza principiilor voievodului Petru Rareș, problema vidului de putere european dintre marea masă slavă de la Est și blocul german, vid care, în mod evident, pentru oricine știe să citească geopolitic o hartă fizică, nu poate fi umplut neutru și stabil decât de către *elementul latin românesc*, colonizat pe furiș prin migrație osmotică și transhumanță, în triunghiul ăsta Cracău-Beciu-Breslau!

– Or, se vede clar că, pentru italienii lui Mussolini, bariera Alpilor este o stavilă de netrecut. Putem conta că nu vor ieși niciodată din Cizma lor asudată...

– A acoperi prin Luminarea Poporului acest vid galițian, de la Trieste la Kaliningrad și Vîborg, a realiza eterna pace universală visată de marele Kant, dar și de Lomonosov, nu poate fi decât *o datorie de onoare a românismului*.

– Ce s-a întâmplat însă la 1983, Mișule?... Pardon! La 1683.

– Omul occidental, needucat religios în școli a posti îndelungat, nu rezistă la foamete, la rații. Când dă de mizerie, el își încredințează soarta extremiștilor mai buni de gură. Când înfometați, sătui de raționalizări, de corupția și degradarea morală ce sărăcia și asediul existențialist ca stare de încercuire nasc, vienezii erau gata, gata să cedeze, preferând a preda cetatea mai degrabă moldovenilor și muntenilor, ca români creștini ortodocși de omenie, decât s-o închine turcilor hapsâni, tocmai atunci, așadar, hop și craiul Sobieski cu trupele! Vine el, polonezul, să salveze puterea habsburgică, fără intuiția ce noi i-am sugerat-o, îndeosebi încercatul Duca-Vodă insista, cum că Viena e cutia Pandorei pentru polonezi și că a o scoate din necaz înseamnă a primejdui Polonia însăși, „binefacerea“ urmând a fi răsplătită în scurtă vreme, de acești eliberați din încercuire, prin decuparea și împărțirea Poloniei cu prusacii și cu rușii!... Dar aveai cu cine să te înțelegi din acea trufașă șleahtă ce acoperea, cu gălăgia ei, îndemnurile la calm și dialog ale înțeleptului Iablonovski?

– Nu aveai cu cine conversa, nici negocia! ghici Kirciu Kotkov, lăcrimând abundent și sorbind cu putere din șprițul dres pentru el de aliata noastră Kiila Hakkinen, care adusese și gheața de la ghețăria din fundul curții. De trei ori fu împărțită Polonia în 1772-1795, până n-a mai rămas nimica din ea. Din start a înghițit ingrata Austrie *Galiția cu Lwówul lui Marius*, la 1772, trei ani mai târziu adăugând Bucovina cu Cernăuții și Suceava cu tot, ci cronicarul Wiki nota cu durere că, în spirit secol XX, Austria, Rusia și Prusia au încercat să șteargă definitiv existența Poloniei, chiar și numele țării, așa cum a demonstrat un articol secret semnat de către coaliția de împărțire:

– Având în vedere necesitatea de a elimina tot ceea ce ar putea reînvia amintirea existenței Regatului Poloniei, acum că anularea acestui corp politic a fost efectuat, Înaltele Părți Contractante sunt de acord și se obligă să nu includă niciodată în titlurile lor, numele sau denumirea Regatului Poloniei, care va fi suprimată din prezent pentru totdeauna!

– Și asta doar pentru că, lămuri marxist Dora pe neinițiații ei, acea clasă parazită, exploatatoare, a panilor, șleahta ceea vădit expusă exterminării prin nereeducabilitatea ei de către proști, deja își pierduse vigilența patriotismului, încât s-a creat necesitatea obiectivă să-i fie reinsuflat prin saloanele petrecerilor de iarnă, de către un *latin*, firavul și sensibilul nostru Chopin, romanticul pianist a cărui inimă, încredințată în mare taină de un ofițer meloman german Kiilei Hakkinen, a fost conservată pe toată perioada războiului la Balcic, de către credinciosul amic Kirciu Kotkov, care l-a adăpostit tot acolo pe băimăreanul Mózes Árpád, în așteptarea unui vapor cât de mic și de nesigur, care să-l poarte la Istanbul, și apoi mai departe spre Sud și spre polonezii Diasporei lor.

– Disonanța percutând de acolo, reluă Mișu, că de Chopin al lui Dinu Lipatti se aude la noi în istorie mai târziu, pe când Sobieski vine în Moldova, în scop de jaf și de alte infracțiuni, la 1686, dar și la 1691, când asediază Cetatea Neamțului, *arzându-se arhive* prețioase în Țara Moldovei, iară suferințele răzeșilor noștri, ca și ale robilor țigani, trebuie răzbunate, compensate, e drept că numai într-o măsură neînsemnată, printr-o așezare temeinică a sentinelei române pe Vistula, asigurându-se astfel Europei o pace nouă, stăruitoare suficient cât să recuperăm decalajul față de americani, adus de dezunirea continentului nostru, de tratarea de către occidentali a gaghizdienilor ca triburi cu care e mai bine să n-ai de-a face, care e cea mai mare greșeală, știut fiind că strămoșii noștri romani își fereau de scleroză civilizația prin colectarea perpetuă de gene cert sălbatice, de la semințiile periferice tentate a migra în spațiul Schengen...

Ci supersfinția sa părintele Damian, de locuia cu familionul între Crângași-Ciurel și Militari-Roșu, privi intrigat chiorâș la colericul domn Iancu Noveanu din Ferentari-Rahova, ale cărui teorii psihodinamice cum că etnogeneza continuă nu le împărtășea, cum nu era de acord nici cu

drăceasca scormonire după senzații tari a acestuia, cum ar fi să mai citească azi pagini teosofale despre moftangiul de Bach, cu radioul pus pe banda vest pe un post pirat de transmitea muzică sălbatică, apropiată de pământ, capabilă de o bună priză la jocul cu morcovii orgii realității.

– Și totuși, tresări ca pălmuit la Butîrki Singsing de o revelație Gaston d'Esgrignon, structuralist gândind noi diacronia ideologicului, *Testamentul lui Petru Rareș* n-ar fi putut să se căftănească niciodată *Crez* al mai multor generații de ptiu! megaeroi, fără a-și sprijini armătura pe imperialismul lui Ștefan Vodă cel Mare și Sfânt, carele nu numai că a tras sabia să traseze drumul spre Pocuția și, în consecință imediată, spre Triunghiul de ametist Cracău-Breslau-Beciu, dar a lăsat indicații și orientări de inestimabilă valoare despre CUM să se înfăptuiască cele mai naționaliste aspirații ale românismului: prin a opune nesecatul izvor de recruți al celui mai creștin popor din lume, poporul rus, întâi flagelului musulman spre Plevna, pe urmă previzibilei explozii protestante a germanismului!

– Poate că vorbele nemuritorului Voievod s-ar fi pierdut în vânt, zise Marin lui Codin cât îmboldea, pe șleaul Rostovului, plăvanii înjugați la o manutanță de campanie cu debitul de una mie două sute pâini cazone pe zi, adică s-ar fi acoperit ele de tină-n putregaiul vremii, cum mai toate poruncile ce o generație lasă urmașilor. El era însă un ficior al Faptei. El o trimis pe chipoasa și gingașa-i fiică Olena, la frigurosul Kremlin al Moscovei, în nădejdea de a o impune țarină, dejucând astfel, de pe pozițiile Axei Latine, uneltirile germanismului foarte pornit a-și plasa el, în regiune, prințese proprii, neînțelegând la ce perspective se expune dacă-n trena acestora merg elementele tehnocrate necesare fundării unui stat imperial RUS *expansionist invers*, inclusiv spre Königsbergul râvnit de Marius Ghizdavu, ca necropolă pentru Nastratin Hogea, Sânziana și Pepelea sau Păcală și Tândală... Și tot inclusiv, spre Dancța, tristă cetate, Codine, a cărei posesie s-au visat de către cărturarii ăștia din cramă, cari au adus clopotul comandat meșterilor prusaci pentru Mănăstirea Cetățuia, nefiind ei capabili să se și adune-ntr-o intelighenție, ce ea ar fi curmat din lașitate naturală, în august 1939, *prin cedări* disputele Hitler-poloneze, iar patruzeci și unu de ani mai târziu – orice urme de Solidaritate muncitorească în conflictul Lenin-polonez. Ah și ce mai conflict acest august 1980, dovedind și bolșevicilor noștri ce-i patriotismul: *ne-am înțeles ca niște polonezi,* nu ca niște agenturi de golani-animale-mafioți!

– Cum, Marine? nălță dalba Lina polonicul alb cu ciobituri ca șpanul. Și tu ești în contra poporului? Și tu susții, ca studenții ăștia din crama lui Faust, că toamna ungară 1956, primăvara cehoslovacă 1968 și chiar vara poloneză 1980 nu sunt de conceput fără *patriotismul* partidelor bolșevice la putere, pornite pe întârzierea nimicirii sovietice a capitalismului și chiar pe unele reforme?

– Nu-nu-nuuu! luă curajos cuvântul, ca avocat, Codin, apărător tovarășului de război, de muncă și de băutură. Vezi tu, luminoasă Lină, lotul ăsta din cramă, cu Marius Ghizdavu-n frunte, care are un frate în SUA și împrumută material semincer și inventar agricol țărănimii sărace, oprindu-i apoi vitele zălog, terenuri și alte bunuri, icoane străvechi sau mahmudele, e de părerea greșită că tov Hrușciov a retras la 1958 trupele Armatei Roșii de ocupație din Republica Populară Română spăriet de cât de temeinic România bolșevică *se ocupase pe ea însăși*! Căci cât preț punea Kremlinul Roșu pe independența noastră se vede din impertinența cu care, în chiar contextul unor crize ca cu Zidul Berlinului sau cu rachetele lui Fidel Castro și Che Guevara, economiștii sovietici au îndrăznit o nouă împărțire a României, propunere mai rea ca-n 1940 și definitivă, nici măcar pe criterii etnice, ci una bazată pe diviziunea muncii în lagărul cominternist, condamnându-ne pe vecie drept *norod agrar* pe la colhozuri și sovhozuri!

– Ca pe niște țărani proști! își crâmpoți de indignare buzele recent rujate Lina cea eminamente agrară, nu chiloțăreasă și designer la Fabrica de confecții Gheorghe Gheorghiu-Dej (APACA) din Capitală, ca Nuța.

– Nu mai face, dragă, nazuri așa! o probozi Dorothea cu un fel de ură de clasă, ca de la intelectuală progresistă la muiere de țară incultă. Eu am citit cărți serioase despre gaghizdieni, în care, la capitolașul România, se explică stalinismul sovietic al lui Dej, și cel asiatic al lui Cea, tocmai prin neascultarea dogmatică de sfaturile **înțelepte** ale Moscovei: dezastrul de nu s-a mai reușit după 1989 re-europenizarea e rodul *industrializării forțate*, aventuriste, practicate de nemuritorul tău parrtid cu p mare, prea independent de comuniștii mai vechi!

Și, în concluzie, sfatul meu prietenesc este ca, în diferite înjghebări regionale galițiene, voi românii de după 1999 să vă specializați preindustrial tocmai după modelul agrar Valev 1962-1964, ceea ce ar fi și-n asentimentul consumatorului, încetând a mai fi o problemă coșul zilnic național, în fascinant de săraca, hămesita, rău condusa și etern bogata Românie Republicană!

– Ar fi prea simplu! ridică pumnul noduros în sus și trase un de răsunet pârț, corect politic și dimensional de fapt bășină, candidatul la președinție Zahei Avăcăressi, spre calculatul amuzament al gloatei fidele, stimulate și de băgarea din regie fondului muzical discret cu imnul *Cine e Jupânul*. Și-ar fi și excesiv de exclusivist, dacă nu și periculos din punct de vedere societal, ducând la marșuri asupra Capitalei, ale diferitelor subcategorii de amărâți și de milogi. Fiindcă a fi radical agrar e mai neviabil acum decât era *atunci*, când te mai agățai de un caier de ajutor reciproc ce, destrămându-se, a dus la ruină alimentația țării, economiilor populației opunându-se azi, antagonist, capitalul întreprinzătorilor competenți, **ca mine**, titani vitali care pot negocia *de la egal la egal* în averi

cu omologii lor occidentali, spre a sălta Țara din coada puturoasă a Europei!

– Ești de acord cu mine, îl luă tare contracandidatul, că refuzul Austriei și al altor industrializați de a ne primi în Schengen se trage din *Analele Universității din Moscova*, nr. 2/1964, Emil Borisovici Valev, *Probleme ale dezvoltării economice a raioanelor dunărene din România, Bulgaria și URSS*?

– Iar se trage!... Dar totul se trage, lăcrimă de duioșie Marius Ghizdavu, de la aceea că lucrurile nu s-au tocmit cum trebuia, gospodărește, la timpul lor!

– Hitler este principalul vinovat! sări ca din arc în sus colericul domn Jenică. Pentru că se aranjase o diviziune a muncii, în cadrul Cruciadei mele Antibolșevice, și acest austriac fără creier, fără rațiune, a încălcat-o cu brutalitate, din gelozie, să n-aibă neam Mareșalul nostru, la Odessa și în Sud, o glorie superioară și stabilă, în Istorie ca și în Literatură!

– Până la ora asta, săltă nervoasă Lina poalele halatului, spre a căta în buzunarul pantalonilor de polcovnic bolșevic, ceasul bărbătesc legat cu lănțișor din zale de closet cu apă, până la ora asta dară, de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, calendarul eliberării masei slave de sub jugul bolșevic era următorul: întâi, indiferent când și cu ce mijloace, finlandezii să ia Leningradul, cu Neva lui cea frumos curgătoare, de șase ori mai măreață ca Sena și de 70-110 ori mai lată ca Dâmbovița; neamțul să ieie Moscova și peisajele eseninene ale Reazanului, fără de care nici nu se merită ca rus să iubești Rusia, mestecenii ăia albind peste oasele flăcăilor noștri căzuți în cel mai groaznic prizonierat, acela la niște atei; ungurii, plecați dintre Premișlea și Cracău, să-și arate destoinicia asiatică luând Kievul dinspre vest, după ce de atâtea ori a fost luat din partea opusă tot de asiatici, iar noi românii, atacând pe extrema dreaptă, aveam misiunea de a cuceri din mișcare sau dribling Odessa și apoi, printr-o pătrundere fulgerătoare, tipică războiului și fotbalului modern, să ieșim prin istmurile Ghenicesk (Codin) și Salkovo (Marin), la capitala Crimeii, Simferopol, apoi la cele două stațiuni litorale, Ialta noastră, cerută de la Hi, ca feudă, de Marius Ghizdavu, și respectiv la Feodosia Theodosia Caffa genovezilor, cerută tot prin el, de domnișoara pediatră Dora Glagoveanu, pentru a deschide un sanatoriu balnear pentru copii, profund particular, principalul investitor fiind tac-su, chit că adese coana Anastasia îi zicea că, Leonido-Leonido, investiția asta-i cam riscantă!

– Dar ungurii, alelei, ungurii, peroră cu ură mărită după bestialitatea antiintelectuală a reînstăpânirii horthiste în Ardeal, învățătorul de la Valea Ursului, Bazil Frâncu, ungurii au fost în stare să intre pe cal alb în oropsitul nostru Cluj universitar, abandonat fără luptă în idee Reconquista, recuceririi când vom putea opune potențialul unor Mari Puteri cârdășiei Molotov-Ribbentrop-Ciano-Horthy, ah, ungurii nici măcar n-au promis că-

și vor vărsa sângele-n Cruciadă, ca să ia măcar Kievul! Ei și-l rezervau pe tot, în nădejdea milenară că-l vor putea vărsa mișelește, ca să intre și-n restul Ardealului, și-n Banat, când ai noștri or fi plecați de acasă, la Stalingrad și la Gori, în Caucazul natal Führerului leninist Stalin, calculându-se la București a-l demoraliza astfel definitiv.

– Și pentru că ungurii, cu viclenie, își vor precupeți așa sângele asiatic mai de outlet, a trebuit Hitleraș să verse rarul *sânge nordic german de cel mai înalt preț*, pentru luarea Kievului, întârziindu-se astfel, cu niște consecințe care rămân a se vedea, progresia Cruciadei spre Moscova, mai ales că a început anotimpul nămolos! medită cu ochii în lacrimi analistul Horea Bratu, adăugând brusc, cu un superb surâs senil de maliție neînfricată:

– Ceea ce după război vor ironiza fin și liderii sovietici, nu întâmplător, ca omagiu în eternitate, botezându-se Gheorghe Gheorghiu-Dej un gorodok *la sud de Voronej*, exact unde după Epopeea noastră de la Stalingrad au zdrobit cu ușurință rușii eșalonul maghiar, dealtfel ca și pe cel italian cu mandoline cu tot.

– Una peste alta, umplu cu vinul negru de Ziduri Marius Ghizdavu cupele căpitanilor săi din Crimeia, vânători de munte, cavaleriști și ingineri de motorizate ca Gary Glagoveanu, azi 8 noiembrie 1941, de Sfinții Voievozi, constat că finlandezii n-au făcut mai nimic cu Leningradul lor, tot așteptând să se sacrifice tovarășii nemți. Ungurii au pierdut cu totul încrederea Vójdiului german și nu e exclus ca, prin relația personală ce Mareșalul are cu el, să ni se restituie acum **nouă românilor**, nu numai ce ni s-a luat la Viena, ci și o graniță pe Tisa, adică să recuperăm Debreținul lui Păstorel Teodoreanu, Bichișceaba Reginei Maria și Seghedinul Doinei doctorului Rațiu, ceea ce ar fi ca o reparațiune eminesciană ce-ar șterge din amintire – e drept că numai într-o măsură neînsemnată! – afrontul adus în 1940 Majestății Sale Regelui Carol II...

– Aici nu e vorba de o dragoste pe Tisa! bătu uscat în sticlă cu două falange înverzite de reumatism Voicu Ghizdavu, afișând acel dispreț surd, tipic părinților ai căror fii sunt mai puțin citiți sau umblați în jurul cozii sau al lumii decât ei. Aici-șa e vorba, mă tăntălăule, de păcătoasa reținere în declarații și pretenții a Mareșalului. Și mai e și dictatura, a cărei parte bună e că ține gloata în staule, dar partea rea e periculoasă pentru însuși viitorul de aur al Neamului. Căci, acuma, aspirațiile noastre noi, deocamdată, trebuie să le împlinim tot spre Est, cum zicea Duca Vodă, iară nu spre triunghiul de onix Cracău-Premișlea-Breslau!

– Cracău-*Beciu*-Breslau, tată! îl corectă cu ironie desfrânată filfizonul de la Balcic, de la Paris și de la Antibes, și de la Harkovul violonistei Daria Maximovna Riumina (Murocika), și de la Odessa Dorei.

– Frați moldoveni de pe malul STÂNG al Nistrului! tună din senin asupra mulțimii de ciobani transnistreni bătrânul Luptător Național, cu

vocea sa nealterată de prizonieratul alsacian de la Sonnenheim.

Am vinit aci la Tiraspol, în acest 17 decembrie 1917 ce-mi amintește un glorios alt 17 decembrie, timișorean, tot revoluționar, la adunarea redeșteptării românismului vostru, am venit, dimpreună cu câțiva prieteni ai mei din Basarabia, ca să aducem închinăciune până la pământ acestei vrednice ramuri a Neamului nostru, care acum câteva sute de ani a trecut apa Nistrului, năzuind înainte și tot înainte spre Răsărit, spre apa Niprului, la care vom ajunge odată și o vom și trece!

Voi, fraților, sunteți avangarda, sunteți înaintașii neamului moldovenesc! Voi sunteți, ca într-un cârd de oi, oile care merg înainte și după care vine turma întreagă.

Mare e menirea dumneavoastră pe aceste locuri. Dumneavoastră aveți să întăriți pământurile acestea, pentru ca Neamul nostru să poată merge înainte, spre altele... tot mai departe...

Tot ascultând cuvântul cel strălucit adaptat mioritic al lui Pantelimon Halippa, guvernatorul Alexianu privea cu supușenie la Mareșalul, în timp ce părintele Grigorie Căinaru, pardon, păriiintele Grigore Constantinescu! strângea emoționat de mânecă pe redactorul chișinăuian al gazetei *Ardealul*, Onisifor Ghibu, iară duhul lui Petru Rareș plana în sala încălzită de românism, asigurând, până la cea mai profundă fibră de viță latină, că vom fi ce-am fost și chiar mai mult decât atât!

– Vă dați seama, național-comuniștilor, naționaliștilor, protestă pacifist profa feministă Pia Filip, de să spargă tastatura dupe care se interconversa, sunteți conștienți, mă, cum ar răsuna la Strasbourg, în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, o așa retorică de kkt, *unionistă*, mai ales că clasele diplomectuale de aici-șa, ca și de-acolo-șa, din SUA, *nu vor* reîntregirea României cu Transnistria *înainte de* a Danemarcei cu Azerbaidjanul!?

– Căci Neamul nostru, reluă netulburat în credința sa strălucitul Luptător Național, <u>este un neam de luptători și cuceritori</u>. Dumneavoastră, românii transnistreni, sunteți avangarda, mergeți în fruntea lui spre Răsărit, ca să cuceriți pământuri și să supuneți noroade!

– Așa da! privi supus Marius Ghizdavu prin fanta armurii de inox spre neînfricatul său tată, profesorul Voicu Ghizdavu, carele din prizonieratu-i alsacian abia scăpat, geaba se canonise din Sonnenheim a povățui, pe Wilson și pe Clemenceau și pe David Lloyd George, că Regatul Român nu este o *țară* cu interese limitate, ci un **Imperiu** în plină expansiune, genele geniului nostru administrativ de tip roman, perfect funcționale încă, neputându-se manifesta creator înghesuite în Arcul Carpatic, ci urmând a se dezlănțui civilizator doar pe spații ample, practic nemărginite, de la Marea Sarmatică la Marea Bering și chiar mai departe de atât, la Marea Sargasso și la a Labradorului. Așa da! Da-da, da-da! scrâșni cu sălbăticie expresionistul pictor de la Ziduri. <u>Cu asemenea Ideal</u>,

mai înțeleg și eu să-mi las oasele tinere sub o braniște de mesteceni, ivită unde voi fi prestat, ca prizonier al furnicilor, îndelungata dar utila trudă de țapinar.

– Căci a relua lucrul furat, tâlhărit, e treabă prozaică, de poliție istorică și geografică, domnule Mareșal, domnule general de propagandă, Horea Bratu, domnișoară Clara Honig, dragi oaspeți și invitați! Înainteee!

– Căci Neamul nostru este un neam de luptători și de cuceritori! lucea sabia sa-n soare, scoasă dinaintea escadronului. Dumneavoastră mergeți în fruntea lui spre Răsărit, *ca să cuceriți pământuri și să supuneți noroade*. Ce-i drept, pretutindenea noi suntem înconjurați **de dușmani**, dar avem încredere în puterile noastre. Am fost mâncați de **străini** și în trecut, dar n-am pierit și nu vom pieri nice de amu nainte!

Acum noi suntem la o cotitură a Istoriei. Toate Neamurile vor să-și asigure pământul, și dumneavoastră vă trebuie de asemenea să vă așezați stăpâni de veci ai pământului pe care-l locuiți. Să băgați bine de seamă, căci dumneavoastră întâlniți în cale un popor cu care va trebui să vă luptați. Ucrainenii sunt flămânzi de pământ, dar și dumneavoastră, românii transnistreni, sunteți flămânzi de pământ și de stăpânire. Ucrainenii merg dinspre Răsărit spre Apus, noi tindem dinspre Apus spre Răsărit. Năzuințele noastre se bat cap în cap. Ce-i drept, deocamdată, și noi, și ei avem unul și același interes: să măturăm rugina țarismului păcătos. Dar pe urmă, cine știe ce poate să mai fie? Noi suntem stăpâni pe acest pământ de peste 400 de ani. Cum am știut lupta până acum, vom ști izbi și de acum – tot înainte!

– Noi ne-am adunat aici, adaose profesorul, în scopuri politice, și mai ales culturale! Să lucrăm aici ca niște oameni luminați și să întemeiem aici o cultură națională. Până acum ea v-a lipsit cu totul. N-ați avut cultură, n-ați avut literatură, n-ați avut cărți, n-ați avut gazete. De acum va trebui să aveți tot de ce are nevoie un norod slobod și doritor de lumină!

– Dintre toate noroadele, clipi trist din monoclu către cetitori, în 7 aprilie 1913, adică la un an de la centenarul țarist al răpirii Basarabiei întru schimbarea proporțiilor etnice și deznaționalizarea ireversibilă, profesorul preot Grigore Constantinescu, dintre toate noroadele cari alcătuiesc împărăția rusească, norodul moldovenesc din Basarabia, fără îndoială, este cel mai întunecat norod, care încă nu-și dă seama nici până acuma, de rostul ce-l are în lume, de chemarea ce o are pe acest pământ...

Pre când popoarele luminate se jertfesc până la lepădarea de sine pentru păstrarea graiului lor strămoșesc, pe care-l iubesc ca și pe cea mai scumpă moștenire, rămasă de la strămoși și lucrează neîncetat pentru cioplirea, îndreptarea și înălțarea lui, – pentru că numai prin graiul strămoșesc, prin limba noastră dulce, moldovenească, se păstrează la noi iubirea de Neam, – într-însa se oglindește înțelepciunea Neamului nostru, bunătatea sufletească și treapta sa de propășire...

– Mda, glasul Basarabiei trebuie să răsune în concertul popoarelor! admise plictisit preablagocestivul singurel stăpânitor Marele Tovarăşul nostru Ţarul Stalin, la Kunţevo, duhnind a vodcă dar fierbând bulionul de afine, sub privegherea înceată şi ticăită a pictorului Ghizdavu. Toate seminţiile risipite de Domnul, pre pământ, de la Atlantic la Pacific şi la Austral, trebuie să laude, fieştecare pre limba sa, din libertate înţeleasă marxist, construcţia societăţii socialiste omnilateral dezvoltate, cât mai dulce cu toată putinţa, plăcut fiind şi Domnului raiul acesta sovietic!

– Păduchii, scrâşni cu ură din plăcile dentare bătrânul Marius, păduchii din capul Ţării, blagorodnicia voastră... ei... Ayyy!

– Ei, păduchii! privi cu umanism la el supremul din punct de vedere superlativ erou al omenirii, confirmând opiniile şcolii Lîsenko de la Odessa, că sunt determinante până şi la capitolul ereditate condiţiile de mediu, ca la ploşniţe, Soiuzul generând de la sine cantităţi industriale de eroi şi giganţi.

– Păduchii din capul Ţării s-au ferit ca de dracu de orice formă de *eroism*! Lichelele au abandonat, tovarăşe Stalin, pe fraţii noştri de peste Prut încă de la 30 decembrie 1989, când zeci de mii de chişinăuieni au cerut

Unirea cea Mare, fireasca revenire a R. S. S. Moldovenească la RSR, a fiicei la muma sa!

– Cu Transnistrie cu tot? prinse a strănuta de se cutremurară blocurile din Basel eminentul academician emanat Ion Codoi, directorul Institutului de Cercetări Ştiinţifice din România.

– Dom'le, puse mâna ţărăneşte pe el alde Saie Buburuză de la Consiliul Naţional de Analize Sistemice şi Fonduri de Investiţii, nu vă încurcaţi, dom'le, cu sarcina asta ruinătoare, de a reconstrui o republică ex-sovietică! Întâi s-aducem economia României postmoderne la nivel austriac şi, pe urmă, o mai studiem noi şi Reconstituirea! Ca să nu adaug că şi-aşa-s destule altercaţii cu ungurii şi cu politica demografică antiromânească a romilor! Ce, le mai aducem în ajutor şi partidul rus, să ajungă parlamentul nostru o bulibăşeală, c-aşa vrea Avăcăressi?

– Ba, cum cetăţenii inconştienţi uită de care s-a jertfit şi nu se duc la cabinele de vot decât unul din trei, până la lacrimi oftă şi strănută a nenoroc istoric academicianul, ne trezim mâine-poimâine-n capu' statului imprudent mărit, cu o coaliţie majoritară numa' din nişte străini de Neam!

– Şi cine ştie dacă nu cumva, gândi cu voce tare şugubeaţa Isadoră

din realitatea-i virtuală, nu va fi mai avantajos pentru politicianul ortodox om politic politicianist să-și ia permis de minoritar! Maghiar, rom sau rus!

– N-am voit a vă ține aci, la Basel, un discurs politicianist-unionist! redeveni politicos avocatul fiu de fost Luptător Național. Doar așa în treacăt, cum ai forța Nistrul din mișcare, adusu-mi-am aminte de subordonații mei, tineri plugari, pe care-n calitate de locotenent, i-am trimis degeaba sub focul ucigător al inamicului anglo-americano-sovietic!

Cu ce conștiință, eu Marius Ghizdavu, erou al romanului *Homo solus* și pictor român al Memorialului Timișoara, înălțat la Sonnenheim, în binecuvântata Alsacie, luând ca model de arhitectură de cult o bisericuță adâncită-n pământul natal, biserica-bordei din capitala tătară de la Căușeni, unde m-am cununat cu Liz, repet, cu ce inimioară, vai, am trimis eu la moarte sigură acei flăcăi?

– Sincer să fiu, neică Marine și tanti Nuțo, măi dragă Codine și țață Lino, eu mă frământam toată noaptea, că orișicare generație-i cu Misia ei, cât îi tânără și vré a se ilustra personalizat în Cartea Neamului. Dar una-i să fii tu patriot, și-alta-i s-obligi p-alții! Adică Eeuuu, cu... Hi, să trec Prutul, să eliberez pe frații mei de curând robiți, era un pic jenant, ca și cum un avorton ar merge cu mă-sa la școală, să se plângă directoarei de bullying, parcă aia n-ar fi știut, ca toți părinții umili ai elevilor, ce-i face bogatul săracului sau săracei, dacă e și frumușică!

– Niciodată n-am fost cu mama la școală să mă apere, pentru că mama mea, Marieta Ghizdavu, a murit la Ieși, pe 18 martie 1917, în marele tifos al Marelui Război pentru revenirea Surorilor la Patria Mumă, iar mama mea a devenit – cum mi-a și-ngăduit-o personal, lăcrimând – însăși Regina Maria, mama răniților! Așa că nu să-mi iau înapoi *ce era al meu* m-am dus eu de braț cu Hi, pictor ca și mine și ca Runge, în Răsărit. Eu m-am luptat sincer pentru Lebensraum, fraților! Pentru pământ și apă! Fiindcă așa am învățat eu de la tăticuțul meu, profesorul retras întru o aspră meditație la Ziduri, marele Luptător Național Voicu Ghizdavu, că noi românii, iară nu spaniolii, portughezii, francezii sau italienii – a căror Istorie s-a gătat – , suntem singurul neam latin care am păstrat conștiința romană! Și dacă suntem romani, cum zice și generalul de propagandă Horea Bratu, misia noastră azi e una civilizatorie *cât mai departe* în Răsărit, din acest demers eroic și donchișotesc al nostru ieșind marea Învățătură pentru urmași, că *numai dacă nu ține cu niciun chip pe orizontală,* abia atunci să meargă ei cu creșterea asta vertical columnar, pe teren propriu, dând cu toții dovezi de verticalitate.

– Aș avea aici-șa, deturnă puțin cozeria de sub kapokier Muhală Muistu, fulgerat de gândul că recunoașterea cercurilor academice este pentru el mai fezabilă *dacă iese din canon*, observația că teoria modernă a fractalilor ne dă o bună descripție a catastrofelor secolului nostru, ajutându-ne, ca pe niște mari mutilați, să ne orientăm cărucioarele în haosul moral

fecal postmodern, căzut vertical peste noi, de la liliecii din hățișul de santal crescut în capul Țării.

– Exact! bătu din pălmuțele străvezii Clarissa Honig, încă așezată pe canapeluța improvizată din lada de ofițer a Ghizdavului, rătăcită și recuperată de Codin în gara Sărata, după jefuirea Odessei de cele mai frumoase imagini ale cruzimii bolșevice de a arde pământul în retragere. Și eu m-am gândit că Hi, Stalin, Mao, Cea, Che și Kim și Pot, și Nu Pot și mii și jdemii de cine-or mai veni, țin de un mecanism de generare fractală, bazat pe o paradigmă de model uman ștanțat la uzină exact după chipul luminos al lui Marius, oglindindu-se-n gaura cosmologică cea mai neagră, fotografiat însă grand format din profil!

– Efigie de dictator, de tiran, de boier râios! admise și Mareșalul. Dar pe cine a omorât el? Că mie nu mi s-a raportat nimica.

– Pe mine nu! admise ea și surâse ca luată iar în brațe cu tot cu rochia albă, cu dantelă albastră și cu steluță galbenă, înălțată spre cer și măgulită șoptindu-i:

– Ești ușoară ca fumul!

El reveni din balcon refăcut, gata să bea încă o dată.

Surâzând sarcastic. Sus, steluțe nu mai erau. Ceață sau nor de noiembrie ni le rechiziționase, trăgând o pânză neagră de camuflaj peste melancolia orașului, încă nebombardat nici de anglo-americanii civilizați, nici de germanii nesimțiți, nemiloși cu țara incultă ca o cămilă oarbă.

– Noi oamenii, mormăi el ca pentru sine și pentru Ioil Borgiah, nu mai merităm cerul înstelat deasupra noastră, nici măcar în pustie.

– Iar lucrul cel mai interesant, cât privește această particularitate a noastră, măi frate, de a fi *singurul popor latin ce ne-am păstrat deplin o conștiință romană*, își împinse cu arătătorul spre fruntea-i de delfin ochelarii generalul de propagandă, este că, asemeni Romei la trei-patru secole după tragerea din Divina Lupoaică, în plină expansiune a seminției, când nici Vestala nu putea imagina dimensional Epoca de Aur a lui Augustus, tot așa noi astăzi, la luarea Odessei, a orașului de unde Sovietul Ostașilor Români a declanșat revoluția de eliberare națională și socială, antiimperialistă și anticolonialistă, încă din martie 1917, a conaționalilor noștri latini dintre Prut și Bugul Românesc, stimulând și pe polonezii de pe Bugul lor galițian, coborâtor spre Varșovia, cam dinspre Camenița noastră spre Camenița bielorușilor, să se ridice, eu zic că astăzi, Damiane, tot așa încă nu putem anticipa formele concrete-n care *vom recatehiza* pe ruși, exorcizând diavolul marxist strecurat în templele lor, transformate-n depozite, angrouri, antrepozite, grajduri, săli de tir, ba chiar pisoare și, îndeosebi, muzee ale ateismului științific agresiv!

– Augustus!... Augustus!... pipăi cu degetele înainte pictorul, complet orb în neoanele Atelierului său Modigliani, după ce contemplase negreala de păcate a camuflajului celest de deasupra Bucureștilor încă

Regali, recitând înfiorat din Hölderlin – *Der Tod fürs Vaterland*.

Ci minunata fecioară Clarissa Honig, întinsă leneșă pe lavița de război ca pe-un *causeur*, era și nu era, apoi surâse clipind des peste ochii negri ca cerul de camuflaj, cu gene țepoase ca o încâlcită sârmă ghimpată: sunt ca o piatră în casă, Marius-Marius!

Nu putea fi însă ea în orice casă! Marius Ghizdavu, fan al expresionistului Octav Băncilă, fusese impresionat de situația proletară evreiască citadină sau rurală de târg – în Iași, la Tîrgu Cucu, și în Basarabia, la Valea lui Vlad, lângă Năpădeni. Către Emily, atât la Elberon, lângă New York, cât și la Diablo, lângă San Francisco detalia:

– Ce nu știți voi, copii al altui secol, e că Holocaustul s-a comis în principal asupra unor evrei mai mult de gheto, nespus de săraci, chinuiți deja de lipsuri... asemănători în unele privințe cu unii pensionari de la cozile ceaușiste, unii cu venituri derizorii, a nu se confunda cu fesenistele pentru care coada la ziarele brucaniene era doar un mediu de socializare, un fel de Facebook...

– Da, este o piatră în casă! întări generalul de propagandă și aprig luciră epoleții lui, galbeni ca Palia de la Orăștie toamna. Este o mare bătălie ideologică de dat, dacă nu azi, măcar când Casa Boborului va desfigura Bucureștii, ca un uriaș păduche marmoreean, și vom fi liberi. Pentru că generația noastră s-a jertfit amarnic, de la Prut până la Volga, și depinde doar de secăturile, stârpiturile și lichelele altor generații să impună lumii că NOI am apărat FOARTE SEMNIFICATIV Năpădenii, Cernăuții, Balcicul, Nagybánya și Odessa, ba chiar și Ialta noastră!

– Numai așa, numai și numai așa, vociferară frații Ghizdavu Regali, Voicu și Alecu, numai așa *conștiința noastră romană* se va concretiza în dobândite mereu noi gubernii, în care să numim pe criterii feseniste satrapii noștri, decisivă fiind din perspectivă geopolitică Epoca de Aur, când ne vom înstăpâni în *Triunghiul de Malachit* trasat pe hartă de frații Ghizdavu republicani, Marius și Augustus, cu vârfurile vizionare la cer, în Cordoba, Königsberg și Samarkand!

– Cu baze maure, poate și mogule, pentru o nouă religie de sinteză istorică, dând de lucru peste tot constructorilor! observă Saie Buburuză, mototolind în buzunarul de la surtuc o cravată de străjer pionierească.

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat! se auzi scandând corul muncitoresc-țărănesc-soldățesc.

– De-asta, admise înțeleptul Raulică al doctorului Lecca, se neliniștea Kant, dinaintea electricității leniniste de pe mâțe și cotoșmani: inepuizabilii electronii se scurg prin vârfuri. Planurile pentru Cordoba, Königsberg și Samarkand, ca sedii ale reședințelor Scaunelor zemstvelor guberniale, trebuie să fie profund românești, pe bază de concurs între arhitecte tinere, iar tematica trebuie să fie profund sferică, postmodernă,

inventându-se computerizat sub plopii fără soț forme balcanice, în topologii nemaivăzute în ortodoxie.

– Adică tu vrei niște sfere ca de expo atomică? se înnegri a camuflaj amfitrionul, ca varza de Bruxelles.

– Da-da! bătu din picior răsfățatul lui Lecca. Niște bile interzicând electricității să plece, iar ca simbol, cuvine-se cu adevărat un blestem să fie ele particule virale, de o mai universală generalitate decât megapăduchele de marmură din travertin, cu care Cea va desfigura fruntea țării, Cetatea lui Bucur Ciobanul Mioritic, cel de la Moldova venit, din Poienile Roșii!

– Hai Ileană la poiană, Ileană, Ileană! Să culegem buruiană! prinseră cei prezenți în atelier a cânta popularul cor al lui Gavriil Muzicescu, dovedind atâta măiestrie, atâta disciplină, de parcă toată săptămâna i-ar fi strunit regretatul dirijor chișinăuian Mihail M. Berezovschi, protoiereul pictor și muzician de la a cărui moarte, în marea jale a sfărâmării României Mari, tocmai se plinise anul la 5 noiembrie 1941, când cavaleria și trupele noastre alpine se îndreptau victorioase-n Crimeia spre Simferopol, spre Bahcisarai și spre Ialta noastră.

– Și spre Feodosia! adăugă ca pentru sine Dora Glagoveanu, dar luându-și seama, continuă cu mult foc: Buruiana macului, ca s-o dăm bărbatului!

Ceea ce, scriitor interbelic psihologist fiind, Căinaru nu putu să aprecieze cu optimism, spre deosebire de Marius Ghizdavu, care privea amuzat scena, interesul lui de rus, de a fi singur cu fata coanei Anastasia și a conului Leonida, privind însă doar imperiala noastră Odessă, tot mai românizată, cucerită cu atâtea sacrificii și atâtea regretabile, nesăbuite represalii!

– De ce nu și camera obscură a atelierului! râse Clara de pe laviță, de i se păru drogatului Marius că într-adevăr aude, dinspre cuvele sale de ofițer fotograf de propagandă antonesciană, tema Concertului de Mendelssohn, în tulburătoarea interpretare a Murocikăi, în bezna Harkovului, violonista meritând mănușile de apă fiartă, oferite de cocainomanul cekist Saenko. Căci și așa, Marius, ai compromis-o față de toți de aici, cu privirile tale sălbatice, de armăsar înnebunit de război, mariajul Dorei și al scriitorului Grigore Căinaru fiind acum greu fezabil *din pricina enigmei tale*, aproape nemaicontând opoziția celor două perechi de părinți, unite dealtfel doar în pretenția nouă, ca bietul Grig să anine lira-n cui și să se apuce de adevărata sa meserie, aceea de *constructor,* viitor dezvoltator imobiliar tolerat de termitele din capul țării.

– Mariajul Grig-Dora, puse rezoluție apăsată Conducătorul, este o condiție de avantaj al terenului propriu, pentru scrierea fluviu-romanului **1681**. Dacă baronul sau contele, Tolstoiul ăla bărbos, eliberat de popa Tani din lagărul Komsomolskaia Petliura, ar fi rămas celibatar, el n-ar fi putut niciodată să termine comentariul la broșura *Război și Pace*, adusă de la

Proudhon, mucos pe-atunci, de cazacii ce-i ocupaseră lui Napoleon Marele lui Bucureşti, Parisul, învăţându-l pe micul anarhist că proprietatea este un furt... Nu însă şi a francmasonilor. Da, generale Bratu, acest mariaj se justifică la Prut! Să se facă dar!

– Un dar bogat, din fondurile de la Patronaj? nu prea înţelese din lăcomie surdul de Leonida Glagoveanu, pus în temă şoptit de coana Sia.

– Să se facă, dar! se corectă intimidat el. Iar tu, Marius Ghizdavu, amuză-te cu femeile inamicului, nu cu ale eroilor noştri! Ca la Harkov, cum mi s-a raportat cu lux de amănunte cât de meloman eşti. Chiar în noaptea asta, vei părăsi cetatea mea de pe Dâmboviţa şi n-ai a te întoarce până Dora nu va naşte pe prima dintre cele două fetiţe ale Căinarului, pe Vera sau pe Otla!

– Eu plec, fug precum Napoleon, bombăni ca o servitoare amfitrionul, dar să ştii că va veni Ea după mine, la Feodosia, lângă Livadia Ialtei, precum şi la Odessa! Cine iubeşte cu adevărat, merge până-n fundul pământului să-şi procure acele gene de preţ, de la care aştepţi să-ţi iasă din scutece un *preşedinte mântuitor*, cum va fi nu Zahei Avăcăressi, ci produsul de concepţie al Isadorei Morgenstern cu alde Sergiu Enache, nepotul călăului meu uncle Jan!

– Mă năucule, îl trase mai tare de mânecă popa Tani. Ai citit, mă, că Naţiunea Română e chemată în Adunare Obştească Plebiscitară? Poţi, oare, reda unui răcan prost *Proclamaţia D-lui Mareşal Antonescu către Ţară*? Şi ce distribuţie DA sau NU anticipezi tu, om de matematici superioare pe la Paris şi călător, la 1940, prin mai toate judeţele României Regale? Niciodată Conducătorul Statului nu a binemeritat mai mult de la Patrie ca în acest început de noiembrie, când toată crâşma şi toată cafeneaua trăiesc euforia unui *sfârşit de război*! Şi încă un sfârşit nu glorios, ci biruitor! Şi Odessa, şi Crimeia! Care eu speram astea abia într-un secol, prin 2041!

– Speri, mata! surâse ca din Kitaigorod Larisa Rîbalovna Căinaru, soţia moscovită a nepotului lui Grig. Da, aşa-i, că relaţia personală dintre Conducător şi Nacialnikul Reichului încurajează ale analiştilor prognoze, cum că vi se va da – doar pentru Moldova Mare – atât Odessa, ca port al exporturilor basarabene de grâne, fructe şi vin, cât şi Crimeia, în întregime sau cea mai mare parte a ei, fiind locuită în principal de *tătari basarabeni de-ai voştri*, porniţi din Bugeac şi care, la Referendumul propus în 1924 lui Stalin de către senatorul Alecu Ghizdavu, zis Şaraga, ar fi plebiscitat cu toţii pentru *desprinderea Crimeii de U.R.S.S.* şi unirea, dacă nu cu o Moldovă din Carpaţi până la Bug, măcar cu România Regală Mare! Totul depinde mereu de voinţa voastră de a ajunge o Mare Putere.

– Ceea ce, admise veşnic frustrat Muhală Muistu, privind în camera de luat vederi ca-ntr-o cameră de bordel, evacuată la alarma că vin anglo-americanii pe cer, nu creează nici actualmente o contradicţie în teoria haosului, câtă vreme toate catastrofele descind din acelaşi fractal, anume

lipsa noastră de *patriotism real*, deplânsă-n metavers de acad. Ion Codoi, de la care aștept a-mi finanța voiajul euroatlantic prin Institut, și de domnul consilier sintetizator Saie Buburuză, care promite să-mi sponsorizeze o publicație euroatlantică, prin Consiliul Național de Analize Sistemice, obligația mea fiind să mă re-post-ejectez urgent din canon.

– Iar a evada din canon înseamnă, la ăsta, a emite o aserțiune de relativizare, cum ar fi că intelectualitatea româno-rusă trebuie să facă azi exact ce făcea și *înainte*: să se aranjeze cu clasa politică, atât cu cea din țărișoară, cât și cu aia geostrategică, un *discurs unionist* acum sunând strident neconsonant la NATO-UE, ca și *idealizarea României Regale* a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, care a fost doar... un castel de cărți de joc șubred, un gulag al minorităților, ce s-a prăbușit de la sine, ca un tort de bikinoză cu quinoa, Virginico, ba chiar un discurs prea anticomunist ar putea deranja în aceste vremuri de dialog pragmatic, când practic-practic *numai fiii sau ginerii de mari nomenclaturiști* pot fi partenerii de bișniță, pe traiectul xenocrat a ceea ce, ca fotograf de președinte potențial, aș numi *strategia realistă de fofilare în Europa* a României originale.

– Nu știu eu cât de impertinentă este această strategie de *fofilare* în UE-NATO, criticată de președintele potențial Muhală, ce epitomizează cărturarul valah dintotdeauna, își despături xeroxul cu intervenția pe bază de facsimile și extracte din publicații cu literă chirilică, Larisa Rîbalovna Căinaru Unionista. Esențial, însă, anticipez că va fi a le da tot ce cer ele, la minorități, să nu le mai siliți să militeze cominternist *pentru destrămarea României Mari și bolșevizarea rapidă a guberniilor* astfel delimitate, cum spargi alvița. Urăsc personal din tot sufletul acea abjectă ca neocanon Românie Regală Mare, în care comunismul cu c mare ajunsese, categoric, singura soluție de reușită, dacă nu erai etnic român!

– Sau fesenismul azi, dacă ții neapărat să rămâi în elită! aprobă din cap torționarul Jan Noveanu Enache, semănând confuzie ca proprietar al Atelierului Modigliani al lui Marius Ghizdavu și al unui Jaguar vișiniu.

– Spre lauda minorităților noastre, și în special a prietenilor mei evreii, mormăi Alecu Șaraga, din o treime de țară, din 7 milioane de locuitori, cum cozeriți voi Autoelita, de minoritari, că erau numeroși, iacă dar, numai una mie două sute de canalii s-au cominternizat, din care vreo opt sute primeau bani și de la Kremlin, și de la ginerele meu Mișu! Ba pierduseră și legătura cu Dimitrov!

– Chiar și atât... Un strănut era destul pentru spulberarea castelului din cărți de joc! rânji batjocoritor civic Dorothea. Când călăul muncitorilor și țăranilor progresiști, dușmanul de clasă al lui Marin și al Nuții, ca și al lui Codin și al Linei, senatorul Alecu Ghizdavu, l-a prins de guler, în gara roșie de cărămidă de la Titu, pe un oniric comsomolist, ce savura un cornet de soroaică, și l-a zgâlțâit, că de ce te răzvrătești, maladețule, nu vezi c-ai în fața ta un zid, viitorul june ministru dejist zisu-i-a de la obrăjor: un zid,

da, un zid șubred însă, esplotatorule, e o condiție necesară și suficientă să-i arzi doar un *primum movens* ca să se năruiască, dezvăluind prin *spreading* masilor, în perspectivă, piscurili roșii ale comunismului, spre care să începem marșul cel lung. Iar tâlcul e că România Regală a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, în care s-a format mentalicește de fapt ca național-comunist spurcat și pe care, sufletește, NU A PĂRĂSIT-O NICIODATĂ, quasi-mujul meu de altădată Marius Ghizdavu, nici în 18 iulie 1938, când a murit, de fapt odată cu Dresda, mă-sa adoptivă de la Balcic, nici în noiembrie 1992, când s-a apucat, leneșul, de Capela Timișorenilor, în Alsacia, da, proștilor, așa-zisa Românie Mare, în care mie nu mi-a plăcut niciodată să trăiesc, nu era decât o șandrama, gata să se autodemoleze la prima lovitură de cizmă!

– Asta nu e o *radicală* ieșire din canon! o întrerupse cu firească insolență juvenilă bursierul fundaționist Răzvan Hristevescu. Dacă, trecându-se peste o baltă de sânge, cum se exprimă radical-agrarul Camelian Propinațiu, de la o Românie scorniceșteană la o Românie euroatlantică, și năzuim azi spre Luminarea Poporului, ca să ne tolereze investirea a peste 10% din pib în Marea Recuperare, atunci cuvine-se a învăța, ne place sau nu, *adevărata* noastră istorie din Importuri, așa cum apare ea în cărțile unor învățați străini, din Occidentul care produce, în orice domeniu, bunuri mai competitive ca d-alea d-ale noastre!

– Aș puncta doar două astfel de idei, care mi-au sărit mie-n ochi acu o săptămână, cât încă eram pe alte meleaguri, aplicând pentru un grant, surâse seducător din ochii albaștri frumoasa Lavinia-Stana Clătici. Prima: v-ați gândit vreodată, domnilor colegi, că toate mizeriile de pe la cozile ceaușiste, românii le-au îndurat deoarece ei n-au ascultat de experții sovietici, unii chiar laureați Nobel în economie? Și s-au încăpățânat ca nerozii să ridice o industrie de carton, unde vizionarul Valev al lui Andropov trasa deja euroregiuni întemeiate pe rentabilitate agricolă neofiziocrată? Oare credeți, domniile voastre, că ar scăpa azi neobservat un eseu valoros, din această perspectivă documentat și înstructurat pe adevăr?

Eu cred că nu!

A doua: nu există niciun document, însă, care să confirme violarea de canon, propusă de filosoafa fără diplomă Clarissa Honig, în cartea vieții sale controverrrsate, *După Auschwitz și Kolîma*, cum c-ar fi precedat războiul vostru sfânt un ipotetic samit Stalin-Hitler-Mussolini, la Linz, în februarie 1938, simetric celui Stalin-Roosevelt-Churchill din februarie 1945 de la Ialta, care unde aici au plecat cu șalupa, să-i curețe, din port de la Vama Veche, ca bandiții, doktor Lecca, Elvira și cu Mișu, pesemne repede reperați și anihilați.

Voala de vezi acum explicația că există o sumedenie de analiști occidentali, serioși, care consideră România Regală a Regelui Ferdinand și

a Reginei Maria, și a întunecatului *Homo solus* Marius Ghizdavu, drept o înjghebare total artificială, roasă pe dedesubt de cutremurătoare zguduiri secesioniste, față de care actualele evenimente basce, irlandeze, catalane sau corsicane sunt numai simplissssime răhățișuri, nu **clivaje** ca la români!

Cred, ca și alde Bazalau, că s-ar putea lansa un *bestseller* universal vandabil, pe *conjectura* că jegoasa Românie interbelică s-ar fi destrămat de la sine, cum se reintegrează materialist hoiturile în natură, – Pactul Ribbentrop-Molotov, agresiunea anglo-americană asupra voastră, ca stat tipic imperialist constituit prin cotropire de teritorii străine, ce i-a urmat, nefiind decât simpli fermenți, care să scoată la lumină, ca niște indicatori de pehaș, adevărul gol, cel atât de greu digerabil de către creierele subțiri, sărace în materie cenușie!

– Tot ce-i irațional e sortit morții! surâse iar ca din Kitaigorod unionista soție nepotului Nichi al scriitorului Căinaru, Larisa Rîbalovna. Fiindcă om irațional fără creier, fără bun-simț de conservare, este acela ce crede-n *desinestatornicia* unui norod românesc. Carele etnonim puturos, cum arăta și Foucault lui Althusser, este o făcătură ideologică extrem de recentă, pe când *moldovenismul tel quel* este logodit cu eternitatea. Nu mai vorbesc și de adevărul axiomatic că dacă nu li se aducea pe tancuri, românii și-ar fi inventat singuri comunismul, cum au inventat și fascismul, zăpăcindu-i până și pe nemți!

Și iată de ce, eu și mujul meu, Nichita Căinaru, militām pentru o Moldovă cât mai mare, de reală productivitate spirituală, cuprinzând mai toate orașele pentru care gazda noastră, domnul pictor și arhitect de capele Marius Ghizdavu, a manifestat interes în convorbirile de la Berdicev cu Vójdiul nemților: Balcic, Tecuci, Iași, Cernăuți, Lwów, Minsk, Baia Mare, Bahcisarai, Nijni Novgorod, Nijni Bolentin și Tula.

– Este mai mult decât cel puțin paradoxal, ricană Muhală Bazalau cu ochelarii spre stelele roz, că nimeni nu mai resuscită azi ca pe o mare diplomatică reușită performanța aviatică a lui Marius Ghizdavu și a lui Stelian Dabija, de a negocia în 6 august 1941, simultan, cu Vójdiul nazist la Kunțevo și cu Führerul sovietic la Berdicev. Cu rezultate încrucișate-n metavers excepționale! Bazate pe „relația personală“ a eroului nostru cu acești mari artiști iluștri.

Astfel, dacă bătea Wehrmachtul, atunci noi am fi stăpânit Balcanii, Marea Neagră, ca să-i creștinăm pe turci, Caucazul și mai ales Orientul Apropiat până la Marea Roșie, *ceea ce geopolitic înseamnă o ca-și-posesie a Lumii*. Dar și victoria sovietică ne era favorabilă, deschizându-ne Pocuția spre triunghiul de ametist Cracău-Beciu-Breslau! Asta-i și dilema.

– Azi, când la Sevastopol, pe meterezele căruia au fluturat îngemănate drapelul german și flamurile noastre tricolore, nostalgicii orizontalității cominterniste, marxiștii, înalță pretenția reconstituirii statuii Personalității cultivate, Stalin, pe care au dărâmat-o dezghețatul Hrușciov,

nu-i rău, ne-a indicat împăratul Zahei Avăcăressi, ca aceste virtualități ale virtuții românești romane să fie mai prezente-n însăși esența dansului apoteotic al călușarilor noștri.

– Nu-s chiar așa de sigură că-i bine să ne lăudăm azi Occidentului cu aceste efemere cuceriri! privi Isadora de pe laviță spre bunic, fără respect pentru ce-ar fi pictat el la Odessa și la Ialta. Am da apă la moară curentelor izolaționiste, evocând visul bimilenar al camaradului Tudorică Băluțeanu, tatăl lui Tristan, de reconstituire a Imperiului Roman de Răsărit pe baza actualei enclave românești. Ceea ceee ar însemna: deportarea ungurilor, iugoslavilor, albanezilor și bulgarilor dincolo de Volga și de Ural, înapoi în Asia de unde au venit; grecii vor rămâne, dar la Sfântul Munte Athos, dulcea limbă de cult va fi iarăși *româna*, în condițiile unificării Bisericii Ortodoxe, cea a grecilor, *reorganizată ca mitropolie*, urmând a fi subordonată Patriarhiei de la București; cât despre turci, s-ar crea un vid de putere în această parte a continentului dacă i-am expedia prea repede în sudul Mongoliei, de unde au venit. Ei trebuie creștinați pe îndelete, supuși unei aspre și selective, ca-ntr-un lagăr cominternist arctic, reeducări, până când cu mâinile lor pe vecie pătate de sângele fraților noștri întru dreapta credință, armenii, exterminați în celălalt megamăcel, ca un preludiu la un Bolșecaust paralel la Holocaust, de bunăvoie și nesiliți de securiștii noștri, să pună singuri Crucea rusească a Sfântului Vladimir, pe cupola coborâtă transcendental a Sfintei Sofia!

– De ce, fa, crucea pravoslavă? plesni de indignare ca o păstaie Lina, uitând că se cam îngrășase și că trebuie să evite nervii și eforturile.

– Pentru că, lămuri ca un bunic ce se afla tânărul și ardentul a Minodoră Grișa Căinaru, Marius Pictorul nostru, colosul ăsta, n-ar tolera niciodată ca noi românii să stăpânim discreționar doar Dunărea, nu și Strâmtorile!

– Stalin, la Kunțevo, când pus de Marius culegeam cu țesala lui El-Zorab al meu afinele, pentru jeleul care i-ar fi permis să citească fără ochelari, neînfățișându-se gloatei marxist-leniniste ca cărturar famelic, și-a exprimat totalul dezinteres pentru relatinizarea Dalmației! își aminti brusc Codin.

– Al tău fie, Marius, îi reaminti lăcrimând de duioșie Despina d'Esgrignon, Trieste, să-ți înalți Memorialul Joyce, apoi mausoleul lui Dioclețian de la Split, care trebuie să redevină catedrală ortodoxă, precum și marele Colosseum de la Pola, unde se vor putea organiza extraordinare seri de poezie și cântece patriotice și de pace-ntre popoare!

– Ale tale dintru ale tale, îi revigoră-n memoria mitraliată de vremuri imbecile Gaston Schlauberger d'Esgrignon gustul afinatei, ți-a zis Vójdiul nostru, Ghizdavule-Ghizdavule, ale tale fie și Troia, și Miletul, și Beirutul, și Locurile Sfinte până la Sinai și Marea Roșie. Dar Strâmtorile alea musai să rămână sovietice. Căci nu degeaba agentul meu Troțki s-a fixat în ele, ci ca să-mi arunc acolo cele mai numeroase, mai instruite și mai mixte *trupe parașutabile* din lume. Cum nu degeaba, iar, același om al meu, Lev Troțki, nu de florile cactusului dusu-l-a mamelucul Abdul tocma-n Mexic, unde noi vedeam cominternist baza de subminare a Americilor, până să se orienteze boul de Hrușciov spre o Cubă a cărei insularitate e utilă apărării puterii bolșevice, dar e o bază slabă pentru exportul de revoluție, turnătorie și gulag transfrontalier, numai prin osmoză.

– Da, avem eșecuri în Atlantic, gaspadin Ghizdavu! își aminti el că i-a mărturisit Stalin, tot culegând afine în patru labe, ca la spovedanie-n Gruzia. De aceea, înțeleg proiectul de Testament din *moțiunea* propusă de Petru Rareș cel Mare și Cult, care la mișto și-a vopsit bisericile pe dinafară, adică zgâriați-le-n plm, eu le-am ctitorit, eu *sunt mântuit* indiferent de soarta lor, cum gândește profund românește, dar nu și rusește, Gregor Ivanovici Kainarov, în romanul său **1681**, hm, 1684 fiind la o sută de ani de la bizara Sucevița, cum că dac-a scris 4 volume ca Tolstoi, atunci *Ite, Missa est*, sesizarea către Divinitate s-a trimis, existența Cititorilor e oricum superfluă, căci situația oricum nu se schimbă!

– Aha, adică degeaba mai arde cekista muză-cenzor Manuscrisul, Atotputernicul tot știe tot...

– Adică Mihai Viteazul apare-n Istoria Marilor Puteri la 1600 concomitent *cu maxima altitudine spirituală a gloriosului tău Neam*, în creștere explozivă, exponențială ca într-o reacție de dezlănțuire, de-ajunsei să trăiesc să vă văd mișunând prin Crimeia, în Caucaz și la Cotul Donului! Sincer, mi-e frică de voi. Nu avem nevoie în Lagărul Păcii de astfel de elemente, încât dac-ajung vreodată cu tancurile la Sartre, în port la Le Havre, să moară fără comuniști copiii mei dacă nu-ți dau pe de-a moaca, Marius, Triunghiul de Mărgean, cu vârfurile ca niște perle în Mahagonny, la Roosevelt, în Alphaville, la de Gaulle, și în Jahilia, la Churchill. Așa fac, notați, daraghie druzia, să mor în pușcărie, neîmpărtășit și fără spovedanie-interogatoriu, nici lumânare Ilici, dacă fabulez eu cu ceva!

– Și cred că Stalin nu mințea deloc! zise cu respect de personalitățile adevărate ce s-au citat, Muhală Muistu. A ieși productiv din canon înseamnă *a altoi o spiritualitate cool pe o democrație originală*, acompania-ți-aș cu lingura de lemn maneaua de avangardă, Isadoro-Isauro! Cu alte cuvinte, ceea ce unește indisolubil cele două totalitarisme muncitorești, unul de sânge proaspăt, altul de culoarea sângelui închegat, este paradoxul că, în același 6 august 1941, tovarășul Hitler la Berdicev, domnul Stalin la Kunțevo, și-au dat seama identic de importanța

covârșitoare ca tribun universal, a amfitrionului nostru din acest Atelier Modigliani, boierul doar aparent reacționar și imperialist Marius Ghizdavu, Hitler făgăduindu-i că, dacă bate, îi dă barăcile Gulagului marxist, să exploateze-n sclavie semințiile indezirabile-n noua Europă, iar Stalin asigurându-l, cu aceeași sinceritate, că după ce ajunge la Atlantic, îi va tranșa, întru o dulce bolșevizare, hălci grăsuțe din cărnița aliatului american, francez sau britanic, spre a produce mortadelă pentru norod, respectiv, Mahagonny, Alphaville, Jahilia...

– Klee-vazele, se bâlbîi Dorothea-n coșmarul *spreading* cu juvenilul bolșevic ce dărâma-n vis c-un bot de cizmă România Regală, clejavrele care au tranversat și mai trans-versează chiar și Rumânia Eporcii Iliescu, atomizându-i elitrele și așa micoscorpice, au una din gauzele krăkănării lor în faptul alba-neagra 1918 că Unirea Provinciilor a survenit printr-un norok ystoric, cum ar putea reuși, poate-poate, și *strategia de fofilare a Neamului vostru murdar în Europa mea pură*, penetrare consensualizată activ de influencerii Muhală Muistu și Zahei Avăcăressi, dar travaliul de decenii s-o știți că nu fu c-a pus umărul popoolimea, ci demersul unionist era al unor mici elite politice flasce, ridicole, care manevrau în scop electoral, dar n-aveau în spatele lor bibombat o reală susținere, femeile fiind private atunci, ca pe mai toate meridianele, de plăcerea paroxistă de a vota.

– Dimpotrivă, lămuri ca strein pe rumâni Gaston d'Esgrignon, când Stalin v-a luat Năpădenii, Cernăuții, Vâlcovul, și apoi tindea spre Balcic, el avea în spate voința unității conștiente de monolit a *întregului* norod sovietic!

– Acest lucru, fioros foșni din hebdomadarul civic Despina, se poate vedea azi, 15 mai 2001, lecturând dosarele, memoriile și jurnalele oamenilor politici, presa de atunci. Se va vedea cât de izolați erau ei cu aceste discursuri, cum se inflamau deobicei în campaniile electorale sau în diferite campanii de presă...

– Voi, fraților, cu emoție își vărsă imperialismul Pantelimon Halippa în 17 decembrie 1917 la Tiraspol, sunteți avangarda, sunteți înaintașii neamului moldovenesc! Voi sunteți, ca într-un cârd de oi, oile care merg înainte și după care vine turma întreagă.

Mare e menirea dumneavoastră pe aceste locuri. Dumneavoastră aveți să întăriți pământurile acestea, pentru ca neamul nostru să poată, merge înainte, spre altele... tot mai departe...

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

– Îmi pare rău, Maximilien, că spun lucrurile acestea, dădu din umeri bolșevica spaniolă sibiancă adăpostită de Marius la Pribegi, chiar urâțică și frigidă fiind, dar se menține așa, *o aură așa-zis patriotică*, în jurul acestor teme și trebuie să spunem lucrurilor pe nume, indiferent consecințele electorale sau de rating.

– Vezi campania național-comunistului Nicolae Iorga privind *Liga Culturală*, săriră cu guritele indignatul Adelin Barosanu și miștocarul Terente Frunzăverde, superligă despre care se știe bine de la pariuri, Despino, ce ascundea, ce fonduri incomensurabile se manipulau și ce obiective foarte personale de dat cu jula aveau, în spatele ambalajului patriotic și al unificării!

– Ieșire din canon, ieșire din canon... dar cu *soția și zece copii sărăciți de mine*, încă de pe vremuri țariste! mormăi, adânc jignit profesorul preot Grigore Constantinescu, ruinat de apucăturile sale unioniste.

– Studiile secundare Alexie Mateevici și le-a făcut în Seminarul Teologic de la Chișinău, între anii 1902-1910, lămuri Pantelimon Halippa pe antiunionistul expert american sau mai degrabă francez Maximin d'Esgrignon, și a avut prilej să studieze limba și scrisul românesc de la teologul Grigorie Constantinescu, român din Iași, care își făcuse studiile la Academia Teologică din Kiev, și, mulțumită mișcărilor revoluționare din 1905-1906, reușise să fie numit profesor de limba română la Seminarul Teologic din Chișinău.

– Nu-mi e rușine să o spun, se apără iar dascălul de Limba Noastră , că *averea mea s-a dus cu politica națională și cu propaganda cultural-națională în Basarabia*... Sub stăpânirea țaristă am fost singurul român, *regățean*, până la 1918 așezat în Chișinău și era normal ca să îndur de la ruși tot soiul de mizerii, până și închisoarea de temniță, în 1915, din cauza unor articole biciuitoare, tipărite în nr. 48 al ziarului *Glasul Basarabiei,* al cărui director-proprietar am fost în 1913 și 1914...

– Glasul Basarabiei, hă! hă! Triunghiul de Safir Mahagonny-Alphaville-Jahilia, bă, hi-hi-hi-hi! prinse a râde de orice ca din Kitaigorod Nichita Căinaru, solicitând și el, de la Dorothea Schlauberger-Hébuterne, recăsătorită d'Esgrignon, hebdromaderul civic, deducând tot rumegând că cărturarii vor să facă ce făceau și *înainte*, să slugărească vectorii de putere interni-externi existenți, dar cu finețe nouă, pe principiul structurii absente, adică clamând că nu există și, mai ales, n-a existat vreo Alternativă și, de aceea, *descălecătorul* României Epocii Iliescu rămâne Andrei Ianuarievici Vîșinski, amprenta cizmei lui texane stând pe dosul strategiei noastre de fofilare în *uie*!

– Chiar! Basarabia nu e România. Ghine grăiește ambasadorul ista. A reînnoda azi istoria cu ce era înainte de mărețul Descălecat din 6 martie 1945 al celor Trei Mari Aliați, e național-comunism incompatibil cu interesele lor!

– Adio proces al Bolșevismului! rânji-n sine-și Marius emigrând. A reintra în familia europeană a Monarhiilor (mai trainică decât latinitatea în ce privește dăinuirea unui sprijin moralicesc măcar), sau a lupta Unionist, ca intelectualii Regelui Ferdinand și Reginei Maria, pentru recuperarea Basarabiei, никогда!

– Iaca drăcovenie, trei puncte de program (anticomunism, monarhie, reunire) cari nu-s de nasul unei intelighenții lipsite de inteligență populară, de silința minimă necesară de a-și face rost de-un ziar, dacă nu și de-o televiziune proprie, românească, o intelighenție cocoșată, a cărei silă de România Regală ține psihanalitic de efervescența acelei prese interbelice cu jdemii de periodice locale, încât blogurile de azi ar fi trecut neobservate, de unde și unele declarații de femei urâte că ele nu și-ar fi dorit să stea pe pat cu Cioran, Eliade sau Petre Țuțea, nici a trăi în infecta Românie Mare, să se mai și confrunte cu scriitori adevărați și cu gazetari totali, ca Horea Bratu de la Ministerul Propagandei, prozatorul Căinaru de la *Îndrumătorul Cultural*, cu mine și cu prietenii mei: popa Tani, Jenică Noveanu, ginecologul Cezar Bogza, Otomega și învățătorul Bazil Frâncu...

– Trebuie să spunem un NU hotărât, trânti ușa Atelierului de crăpă peretele din beton celular autoclavizat și anveloparea de după Revo, marchizul Maximin d'Esgrignon, trebuie să descurajăm cu orice preț, fofilarea românilor în UE și să reiterăm la nesfârșit acuzația că România Regală Mare a aplicat minoritarilor ei, care-i dominau la IQ, cam un universitar minoritar la doi ciobani/ plugari români, un tratament deznaționalizant de o mie, de un milion de ori, poate, mai sălbatic decât *constrângerile legale la a se mai civiliza*, apărute natural sub administrația imperială ungurească, rusească sau greco-otomană. Și de n-am avea explicația cu teroarea polițienească organizată, avem probe cu Alecu Ghizdavu Bolșevictonul, comisar secret și consilier aulic barbar, cum, de ce numai vreo mie de minoritari s-au cominternizat, când aveau motive să fie filosovietici, zeci sau sute de mii!

– Nemernicilor! Ați fi meritat ca minoritarii să se facă **toți**, 7-8 milioane, comuniști! Numai etnicii români puteau progresa în Interbelic. Iar singura soluție, ca să poată trăi și el decent, era pentru junele neromân să se bolșevizeze, să ia legătura încă din studenție cu agenții Cominternului. Dovadă faptul că nu exista în anii '30 niciun minoritar cooptat în camarila Regelui Carol II al Lupeștii!

– Căci, repet și o voi repeți în perpetuitate, până veți achieza: exclusivismul inebranlabil la ciolănel al politicianului român al României Regale Mari crease o așa restrictivă situațiune în a te pricopsi, încât **comunismul** devenise *singura soluție, dacă nu erai etnic român*!

– Wow! Bestială stare de a-fi-într-o-anume-situație, mustrară-ntr-un glas stewardessele lesbiene Lina și Nuți pe bețivanul de Marius. Insuportabilă tranziție infinită care poate sili și intelectualii mai culți să se adune-n haite mafiote, pe tot întinsul Triunghiului de opal Mahagonny-Alphaville-Novaia Jahilia, însușindu-și la perfecție modul de a reuși al politicienilor, erijându-se lupi moraliști ai epocii, cu spiritualitate de unică folosință! Dar din lipsă de materii prime, păcură și afine, nu e exclus să nu putem unge, cu loțiunea asta de progres, osia la toate noroadele anexate de

avocatul Ghizdavu, prin *relația personală* coagulată jeleu cu președintele hibrid Adolf Stalin, la 1941, în august, de Pobreajen!

– În ce privește statul român, le pupă și le smulse delicat, să nu-l rupă, hebdomadarul, cu buzele sale occidentale prehensile, eruditul cel tinerel, Muhală Muistu, eu am a aduce critici de fond zekului Marius, că n-a înțeles la 1952 nici măcar chichițele de securitate, perfect evidente acelui brav torționar, Jan, de l-a trimis pe parazit la Canal, ca să-i ieie Atelierul Modigliani, fără a picta în el și defecând inițial de prima dată-n bideu. Eu nu-i mai analizez aci pretenția de a stăpâni Gaghizdia, adică Molotovia și ce părți ale Europei au fost bolșevizate după 6 martie 1945. Mie-mi place să fiu radical, deci exist, și-l acuz că însăși aderarea lui la *Testamentul lui Petru Rareș* – cică să ne dăm după polonezi spre vest, în triunghiul Viena-Breslau-Cracovia, unde să ridicăm columnar cultura noastră, Marea Recuperare, fără teamă de-a mai fi călcați de tătari, huni, cazaci, bașibuzuci sau bolșevici – este o strategie aventuristă, care ar disipa de-a surda energiile norodului. Chiar varianta Ducăi-Vodă, care cât de cât consolida dincolo de Bug, la nord de Crimeia noastră, un mic stat ucrainean, era mai fezabilă.

– Adevărul definitiv judecat e că-n spurcata Românie Regală Mare de la 15 octombrie 1922, statul român și-a depășit limita a cât putea el administra!

– Cu asupra de măsură! întinse agilă către el, ca pentru un sărut bollywoodian, boticul prehensil, ciufuta și ciufulita babă Dorothea, de se iubise hollywoodian cu impetuosul gagicar fost căpitan de navă Reinhard Heydrich, ca liceancă-n port la Kiel, o seară marxistă, probabil de Unu Mai 1931, și găsindu-l cam deprimat și concediindu-l, preferase comuniștii, mai atenți cu femeile, încât va lupta în Spania lângă staliniști, contra troțkiștilor și anarhiștilor lui Franco.

– Adesea mă întreb ca Regele David, luă președintele Zahei Avăcăressi faciesul unui existențialist senator roman scârbit de corupțiunea proprietarilor Neamului Românesc, de incuria incompetenței lor, ioi, mă interoghez cu jele, de plânge bocește și Trezoreria, cât de loial ar suporta cetățeanul nostru Extinderea statului Român. Oare ar accepta el nota de plată, adăugând și Bacșiș?

– Ea, națiunea voastră, zise istoricul nostru Maximilien d'Esgrignon, s-a ridicat în contra Mareșalului să treacă Nistrul și, apoi, când l-au trecut Alții spre ea, oamenii muncii, nu suboamenii chiulului sau huzurului, prin politicienii și pătura intelectuală progresistă, și-au manifestat *dezinteresul* pentru acele regiuni și destinul românilor cedați. Ea, Națiunea, la 1946, a votat solemn Schimbarea!

– Previzibil. Când micul bolșevic activa pentru dezintegrarea odioasei și sinistrei României Regale Mari, asta îi replica călăului de comisar secret Șaraga, că nu mai da, mizerabile, canalie, fiindcă la primul

şut de cizmă texană sovietică se năruie acest stat tipic imperialist, însăilat prin cotropire de teritorii străine! Mic, mic, dar cunoștea *clivajele* care brăzdau românia cu r mic ca pe-un tavan de casă naționalizată, compromisă la cutremur, mai scump fiind terenul. El anticipa că o unitate de oțel stalinist nu-i posibilă decât ca monolit fascist, cum gândește și Sergiu Enache, hotărât să ne interzică think tankul sau să-și infiltreze intelectualii săi, din minoritatea majoritară sau de la ce popoare mai locuiesc în România.

– Stimați colegi, sarcina de onoare ca Ideologia Română să armonizeze istoria oficială cu instabilitatea de hoit de câine lovit de Merțan și cu fragilitatea ca de fecală-n ploaie a României Regale Mari trebuie să fie îndeplinită întâi în Educație și abia pe urmă în Cercetare, niciodată invers! Fiindcă apa și acidul se toarnă numai într-o anumită ordine la dânsa-ntr-însa. Tocmai inversând procedura, Marius Ghizdavu, în tentativa sa de a se trezi din coşmarul catran peste tot al Istoriei, avea până și scrum de Chesterfield în ochi, lăcrima des și privea năuc la Clarissa Dalloway Honig, cum sta ea englezeşte pe lada lui de ofițer roasă de șobolani în gara Sărata, și parcă iar voia s-o ridice spre Cer și să-i șoptească expresionist îngrijorat: ești ușoară ca fumul, Clara!

– De ce ți-ai personalizat, mă, cu zvastici pisiul? Sergiule! tresări Jenel Noveanu, colericul cărturar de Ferentari, oprindu-i prudent Lista de lecturi bune, dulce anchetând etiologia antisemitismului fără evrei, la rugămintea aceleiași Clare Honig, însoțind cartea ei *Shoah, Holocaust, Bolșecaust*.

– Torționarule!... Torționarule! îl privi drept răspuns cu romantică ură liceanul Sergiu Enache, încă neîndrăgostit de Isadora Morgenstern și convins de mă-sa Cepeca că *acest* tot Jan, filolog Noveanu, și cu popa Tani din BOR, imediat după ce străinii au adus comunismul pe tancuri, l-au trimis pe ex-pictorul Ghizdavu la Canal, doar ca să-l deposedeze de un Atelier ca de-un balon, abia ulterior Statul dând... Poporului Villa Hortensia din Strada Liliputană, adică lu' unchiu' Jan Enache, locotenentul, căpitanul, maiorul, colonelul, generalul.

– Mda, se cam poate să nu prea fie zvastica cel mai fericit mod de... personalizare, am să le șterg, dom' profesor, pen' c-am înțeles c-așa nu fac decât să *le* fac jocul! Jocul ăsta al *străinilor* de a ne sprijini guvernări imbecile și hoațe, pentru ca exploatând monopolul mondial asupra cinematografiei și mediilor de informare, să ne strice apoi imaginea externă, mărindu-ne-n falș riscul de țară și alungându-ne investitorii serioși, ca să cumpere pe urmă *ei* totul, aproape gratis!

– Isadoro-Isadoro! oftă tot el la Curtea de Argeș. Ce te-aș rupe!

– Isauro-Isauro, am băiat cu trei licențe, Isauro! o mirosi și o dezmierdă cu tandrețe de posibilă soacră mă-sa lui, duamna Cepeca, la *praznicul reconcilierii naționale* de la Curtea de Argeș, implementat nu de

influencerul Muhală Muistu, ci chiar de președintele-voievod Zahei Avăcăressi, Ctitorul normalizării, al garantării proprietății indiferent cum dobândite după 22 decembrie 1989.

– Mă rog, se resemnă el când frumoasa nepoată a bunicului ei îl conduse întâiași dată la Sonnenheim la fermă, este o contradicție greu de digerat, între *sutele* sau *miile* de bolșevici depistați de Mișu Focșăneanu și *sutele de mii* de deportați, în principal în sumbrul noiembrie 1941 (!), când se serba, fake news subînțeles, Luarea Odessei, *ca pe o triumfală ieșire a țării din Războiul Sfânt...*

– Și mai este ceva! îl străpunse Marius alsacianul cu privirea personalizată la fiecare cornee de câte un pronunțat *arcus senilis*. Procesul bolșevismului e una, răspunderile privindu-i pe incapabilii din capu' Țării țin de altceva. În 6 august 1941, când am făcut diplomație navetă între Berdicev și Kunțevo, am explicat și lui Hitler, și lui Stalin că, expert în penitenciaristică și Reeducare fiind, evaluez infrastructura Romlagului de la 1951 ca fiind deja arhisuficientă pentru pedepsirea tuturor vinovaților pentru dezastrul Țării din vara lui 1940.

Dezastru stând nu-n incapacitatea de *a face război sfânt simultan celor două totalitarisme* muncitorești, ci-n incuria c-acea clasă politică și intelectuală, ce oarecum pe drept o vor distruge securiștii partidului bolșevic, a fost surprinsă de Pacea Sovietică fără a fi realizat, ca procent din pib, maximizarea investiției în Educație, Cultură și Luminarea Poporului, întru Marea Recuperare, de să ne exprimăm în universal, noi românii, cât italienii, spaniolii și francezii.

I-am arătat lui Hi o gravură cu Bastilia Basarabiei, penitenciar țarist Тюремный замок din Chișinău, iar lui Stalin o acuarelă cu marea Zarcă a Aiudului. Tremuram de frică să n-ajung în aceste două închisori perfecte.

Ambii au privit cu jind la clasicitatea Țarist-Habsburgică a chiar imperiilor pe care le-au parodiat Soiuzul și Reichul. De fapt, și Imperiul lui Mussolini conta dacă mai dura, penitenciarul chișinăuian fiind proiectat pe la 1834, în stil mauritan cu turnuri Chindie, de un italian elvețian din Odessa noastră, Giorgio Torricelli, dar uite că Stalin, Hitler și Mussolini n-au manifestat nicio milă pentru România, pentru clivajele ei, iar Stalin, Churchill și Roosevelt-Truman nici măcar ei.

– Transilvania asta a fost cu greu integrată, citi din Rechizitoriul României Regale Mari, doctoranda nehabilitată Larisa Rîbalovna Căinaru, dar a fost oarecum ingerată, Isauro. Însă Basarabia, nicicând, Sergiule! Sergio! Sergo! Clonat Ordjonikidze! Trei licențe, ai?! Nu mai zic de bâlci, de Balcic. Nici nu s-a pus problema. În afară de Regina Maria, nimeni nu s-a interesat. Își mai făceau vacanța pe acolo Sebastian, Fondane, Ludo, Socor, Maxy, dar în rest...

– Și un simpaticuț ofițer de cavalerie, își aminti cu luminițe tinere sub pleoape doamna Șaraga. Așaaa, dragă, Sergio! Sergiu Celibidache.

Înalt, chipeș, oscilând între mai multe viitoruri de succes, egal probabile, cum numai România Regală Mare putea oferi tineretului studios serios! După cum se știe din teoria deciziei, dacă Viața joacă fără criterii, bine e să joci și tu aleatoriu, așa că, fiindu-mi milă de aerul lui ușor debusolat, între Politehnica lui Gary Glagoveanu și o fără doar și poate fezabilă carieră de fotbalist profesionist, EU l-am adunat, tu, de pe faleză, și l-am călăuzit la cea mai tare ghicitoare din Balcic și din sud-estul Europei, Ilona Ehrenberg. Țara ta este Deutschland i-a șoptit ea cu admirație. Apoi cu tristețe: dar n-ai să mori între nemți. Și nici în America!... Să știi de la mine că nu-i bună pentru tine. Nici pentru Andrei Șerban! La rafinamentul tău, trebuie acum în Germania să fii. Du-te la Berlin, Celi, și dac-ajungi înaintea lui Jdanov, vei cuceri lumea!... Ai să fii *un rege* neîncoronat, Sergiule!

– Am rezervele mele față de regi, se zgâi la babă și se umflă în pene Sergiu. Prefer voievozi, ca Avăcăressi. Nu mai spun că ghicitoarele mele Buicka și Volva, de la Mogoșoaia sau Chitila, folosind, spre deosebire de Ilona Ehrenberg, computere de zgonhen din Reich, mi-au prorocit nu mie, ci urmașului urmașilor mei, un Viitor de Aur... Când se va-mpreuna gena mea de Kălău, de la unchiul sau tata Jan, cu gena de Geniu a Isadorei, de la pictorul boier Ghizdavu, atunci progresul RO va fi multilateral dezvoltat, satisfăcându-i egal pe toți clienții.

– A! Balcicul! se trezi de tot bătrânul. Mergeam acolo cu Tonitza, să învăț. Aș zice că e o întreagă școală impresionist-expresionistă, excesivistă, Școala Noastră, școala Balcicului, a Coastei de Argint de fapt, cum bine sintagma Regina mea, Regina Maria, pe care am iubit-o în sensul adolescentin dantesc al cuvântului!... Și mai era și eco-Universitatea de Belle Arte particulare „Boris Caragea“, unde eu țineam, ca istoric și penitenciarist, un seminar de filosofia comitagiilor și reeducarea lor prin liste lecturi bune, niște fanatici care veneau pe jos tocmai de la baze din Munții Rodopi, treceau frontiera și terorizau pe tinerii noștri absolvenți de școli normale, trimiși învățători, în stagii obligatorii pentru românizarea minoritarilor, în regiunile eliberate în primul Războiul Sfânt.

– Ah! Pe Ilona Ehrenberg, am frecventat-o și eu. Cu Ilya Ehrenburg, care călătorea de la Tatar Bunar la Blagoevgrad, c-avea de dat din partea lui Stalin niște bumăști soției lui Romain Rolland, de la care se împrumutase Dimitrov, pentru farduri, când cu procesul de-a sfidat el securitatea Reichului. Iar Ilona asta s-a amorezat de Ilya ăsta și, mie, ca să mă car, să-i las singuri, îmi turuia că țara mea nu-i România, ci să mă fixez tocmai în Alsacia! Fiindcă și picând de pe stâlp comunismul, ca un electrician amețit cu vodculiță contrafăcută Stalinskaia, colegii mei intelectualii mai șmecheri își vor conserva reflexele, valorificând noi oportunități, ca deschiderea granițelor, lingăi *puterii ca putere*, unii cu aia fesenistă, adică locală, alții cu a conchistadorilor, lobbând cu erudiție, tupeu și creativitate tezele Factorului Finanțator, așa c-ai să afli,

dimpotrivă, că pe aceste *drumuri fără pulbere* detaliul interbelic semnificativ nu-i vânătoarea de lupi aplicată cărturarilor noștri eroi, ci... masacrarea zarzavagiilor bulgari de către cică inculta și nemanierata ofițerime Regală, pregătită la Saumur și Fontainbleau...

– Bine-bine-bine... Moșule, ce tânăr ești! îl contraargumentă intimidant miștocărește universitarul cu largă circulație Ion Codoi. Dar dacă un film de superlung metraj ar prezenta, poate exagerat, îhî, această a ta căcăcioasă Românie interbelită, pardon, interbelică, ca cum ar fi un iad, unde minoritățile au fost terorizate de un miliard de ori mai deznaționalizant decât românii sub ungurii Vienei-Vals și sub rușii lui Dostoievski, cronicarul panslavist odios de la 1877-1878, și dacă un astfel de produs artistic ar primi Oscarul pentru scenariu, oare n-ar fi – întrucât i se dă atenție – un succes de imagine și pentru amărâtul nostru de popor de tranziție, îââăî? Mai gândește-te, mă, că doar ești cu un picior în groapă, chiar dacă te-ai tembelizat complet. Oscarurile n-au miros! Să știi și tu asta.

– De ce, mă, național-comunistule, statul român n-a reușit să integreze neam Basarabia și Bucovina? prinse din zbor euroasiatica Larisa Rîbalovna Căinaru clipa buimacă, să-l interogheze pe nostalgicul ce clipea cazon din ochi de parc-ar fi surprins în grajdul lui El-Zorab, să-l incendieze, sau la W. C., sau în pat la popa Sică, vreo partizană NKVD-istă goală focoasă ce tocmai își scria cu ruj pe țâțele BBW expresia diplomatică *Basarabia nu e România*.

– Lucruri care, îi ținu isonul Saie Buburuză, gnomicul consilier de la Analize Sistemice, au condus inexorabil nu numai la pierderea firească a acestor provincii, *la lipsa de apărare a lor în război*, chiar dacă apărarea ar fi fost fără succes, dar și la pierderea lor pe vecie de azi, 15 mai 2001...

– Da' Războiul Sfânt ce plm fuse, bă? se gândi Codin să tacă totuși.

– Pentru că, trebuie să fie clar, problema cu Basarabia, odată revenită prin alegeri perfect libere la comunism și la promisiuni ferme de reintegrare în Uniunea Sovietică, desigur în formule acceptabile actual, s-a terminat probabil pentru încă o sută sau o mie de ani! zâmbi flash Adriana Bratu Laviniei Clătici.

– *Vecinoe pomeșcenie*! întări popa Sică-n paleobulgară.

– Dar despărțirea asta, reluă Rechizitoriul României Regale Mari săracul acuzator public academician Ion Codoi, a fost pregătită cumva de totala incompetență a guvernelor românești din perioada interbelică, guverne care nu au știut să atragă pe români, să se înțeleagă cu bolșevicii, cu horthiștii, cu populația evreiască, să-i roage sau să le dea șpagă să se integreze în Statul Român!

– Basarabia, concluzionă pe umărul americanului Larisa, fu eșecul major al tuturor guvernelor românești. Era ca și cum fusese un cadou de care n-aveam nevoie și pe care nu știam cum să facem să-l pierdem: să-l luăm, să ne stoarcem niște averi și, pe urmă, s-o tulim spre București...

8

– Hă-hă-hă-hă! izbucni într-un râs tipic războinic, de unduiră draperiile Atelierului Modigliani, Mareșalul Keitel, zgribulit după defilări și ocheade spre Tribuna Văduvelor, exotice sub voalete. Vrasăzică a României Regale Mari de sub Coroana de la 15 octombrie 1922 ciopârțire la 1940, cică, în 15 mai 2001 azi, nu mai e consecința certului Pact Ribbentrop-Molotov sau a incertului samit Stalin-Hitler-Mussolini-Horthy de la Linz, 4-11 februarie 1938, pe care cineva-l pune, din considerente estetice, de structură absentă, pandant la șueta Stalin-Roosevelt-Churchill din 1945 de la Ialta, unde s-a conturat ultima geografie galițiană. Destrămarea „statului-cadou România Mare“ ar fi venit nu de la Pacea Sovietică, ci de la „incompetența“ miniștrilor regali, formați mai toți în Vest, care n-au putut „integra“ provinciile cât să se sature minoritățile, să fie ele fericite!

– Ce, băi tâmpiților, sunteți nebuni? mugi întrebător colonelul Moga la soldații muncitori și țărani. V-ați bolșevizat de tot pe-aici. Culcat! Drepți!

– Politicieni care, în general, și-au ispășit în Romlag, ba chiar în Gulag, păcatele, rânji retrospectiv Marius tot creionând o *Românie Revoluționară* cam ca a lui Rosenthal sau a altui mare român, numai că boită-n sulimane roșii, galbene, albastre, cum trag suporterițele dungi pe obrăjori, adăugând și păduchi caricaturizați în lățime pe fruntea boltită cu romantică gingășie. Băi labă! izbucni și el ostășește, provocat tot de rezoluția scuipată pe **Războiul Sfânt**: „lucruri care au dus nu numai la pierderea lor, *la lipsa de apărare a lor în război*, chiar dacă apărarea ar fi fost fără succes, dar și la pierderea lor de acum“. Ești prea universitar azi, Codine, ca să să nu fi fi asimilat, de la excelenta istoriografie ceaușistă, toate datele strategice, din care să sintetizezi informația că, încă deplin Regală, România <u>nu putea să reacționeze cu inconștiență leșească</u>, la Ultimatumul Cominternist Molotov din 26 iunie 1940, părăsită de toți. <u>S-a răzbunat în 1941</u>!

– Pentru că Soiuzul, Marine, Leano, Nuțo, nu era pe atunci un stat oarecare, oftă Frâncu, ci al patrulea colos al Axei Roma-Berlin-Tokyo-Moskva! Doar că, instigat de atlantici, Stalin nu voia s-aplice ce-l învăța, ca de la lider de muncitori la lider de eroi ai muncii, Vójdiul nazist: *să iasă la Golful Persic*, luând Irakul, Iranul și Pakistanul. De fapt, ăl mai mare leninist se temea cumplit de Enclava noastră Romanică din Carpați și nu-și propunea decât să iasă cumva la Trieste, să scoață Muzeu al Ateismului din Catedrala lui Diocletian de la Split, iară din Marele Circ de gladiatori

de la Pola, să facă un stadion pentru feerii maoiste.

– Noi nu aveam, deci, de ziua când fostul și viitorul Rege Mihai își da și lua bacul, 26 iunie 1940, situația Poloniei la 1 septembrie 1939, când a agresat-o Wagner, glumi Marius decapitându-și lebăda, s-o mănânce crudă, cu pene cu tot. Varșovia putea conta pe garanții anglo-franceze acoperite de armate *încă intacte*. Iar în ce privește studiul amenințărilor, Statul lor Major n-avea-n calcul, ca noi, scenarii cu vecini ticăloși, mănțelegi, cum ar veni că eu, care mă aflam în concentrare la Poarta Someșului, pe Criș, aș fi trecut Ceremușul cu Regimentul meu nr. 4 Regina Maria și aș fi debușat la multiubitul meu Lemberg natal, adevărată Atenă cosmopolită a nordului românesc, pentru a lua apoi, printr-un atac-surpriză, după un scurt marș forțat, Cracovia, ocupându-i Universitatea copernicană *înaintea* Wehrmachtului, obligând pe Brauchitsch s-aștepte noi ordine pe esplanada platoului de la Auschwitz. Și nu mai comentez că analiștii, de doar vreo săptămână aflând de un Pact de Neagresiune pașnică între cele două totalitarisme muncitorești, nu puteau imagina că Armata Roșie va ocupa fără luptă teritorii poloneze în suprafață *mai mare* decât și-a însușit Armata Brună!

Exact contrar polar alta fiind situația Regatului Român, al Voievodului Culturii Carol al II-lea, după 9 luni de abjecții mondiale.

Nimeni nu declarase război Cominternului pentru ocuparea și bolșevizarea-deznaționalizarea IREVERSIBILĂ a Poloniei de Vest, a Lituaniei, a Estoniei, a Finlandei de Sud-Est și a Letoniei, așadar nimeni n-ar fi ajutat România să-și apere Basarabia și Bucovina. Ba mai rău încă, în timp ce Armata noastră Regală ar fi manevrat să facă rezistență pe Nistru, pe Prut, pe Siret, pe Carpați, pe linia fortificată Focșani-Nămoloasa-Galați, ne-am fi pomenit loviți mișelește în spate de horthiști în Ardeal, de naționaliștii sârbi în Banat (eventual) și cu siguranță de imperialiștii bulgari în zona picturală, sudică, a Dobrogei.

– Precum și de unitatea de intervenție rapidă nazistă, în Valea Prahovei! zâmbi curtenitor dar insolent, ca un Clark Gable ce era, feldmareșalul Keitel. Căci răspunderea față de destinul german l-ar fi constrâns pe Führer să nu lase la discreția Kremlinului cele mai importante zăcăminte petroliere din Europa! Dacă tancurile și parașutiștii Cominternului ar fi ajuns la Milcov, numai o armată... democrată ar fi putut să se bazeze pe *promisiuni* că interesele Reichului ar fi fost respectate! Din fericire, noi ne cunoșteam bine cu rușii din instruirea ofițerească împreună, încă de pe vremea cât mai viețuia omul nostru, Lenin, deși conducea Stalin, care la samitul de la Linz din februarie 1938 s-a angajat că, în 10-15 ani, se va răfui, și el ca noi, cu evreii, începând cu medicii și ideologii, dar că va ajunge la un fel de soluție finală, Siberiada, abia când i-o va permite *un anumit stadiu de dezvoltare* economică, socială și spirituală a totalitarismului său marxist.

– N-au rămas documente privind samitul din orașul artei nedegenerate Linz, îi privi înfiorată Mareșalului ars de soare gâtul bine hrănit din popotă-n popotă, dar admit spusa Clarei Honig că istoria este o Operă, *una a speciei umane* și, vasăzică, zise Isadora, din motive estetice mira-m-aș ca Ialta naibii să n-aibă vreun pandant fascist-marxist în 1938, însă eu vreau, în criză de hârtie, să critic gândirea cripto-rasistă a Occidentului meu, a cărei emanație nu-i doar nazismul, ci și agonicul *Spätbolschewismus*, lățit peste est-europeni și asiaticii sud-estici, de fapt lăsat să se lățească în deplină împăcare sufletească tacită, cum că-i vorba de triburi de rase coloniale, cam cum înșiși rușii au fost tratați, păcăliți să se jertfească 20-30 de milioane, ca să nu piară decât câteva *sute* de mii de anglo-americani, ba chiar cu gând ascuns de a-i refolosi, carne de tun, de pildă contra chinezilor sau arabilor! Eu mă și rog la București pentru bietul soldat rus, al cărui monument e păcat să nu-l reinstalăm pe obelisc, dacă alții nu-l mai cinstesc, ba, exploatându-și superioritatea industriei cinematografice, scot acuma din mica Debarcare de pe plajele Normandiei *singurul* eveniment epopeic al războiului!

– Bietul soldat rus! se întristă imediat și Marius Ghizdavu-Baraschi, visând firma sa de la Sonnenheim să exporte obeliscuri la Londra sau Washington și vrând să adauge că el, care a spintecat cu sabia ascuțită o grămadă, de predilecție propagandiști care se demascau după ten, fălcuțe și mâinile nemuncite, el ca reporter de război, cu mâini atât de exersate de nu-i tremura videocamera Aryflex, panoramând cu ea fără a mai coborî din șaua lui El-Zorab, în focul celei mai încrâncenate ideologic bătălii, înregistrase destule scene ofensive în care primul val rusesc era din batalioane disciplinare cu origine nesănătoasă, obligate sub amenințarea execuției sigure 100 %, să treacă prin câmpurile de mine, ca prin otavă eseninească-n Reazan, al doilea val era din infanteriști sărăcăcios echipați, cu puști legate cu sfoară, iar al treilea era de fapt un strat de baraj de piloși, cu misiunea de-a împușca pe oricine se uită îndărăt, poate nici cu gândul de-a dezerta, ci ca să mai ceară muniție... Insist: niște *piloși,* deci nu exclusiv evrei, cum am auzit destui chibiți bucureșteni înfumurați, inculți dar atotștiutori. Așa că infinit difuzatul clișeu occidental cu o ofensivă cu tancuri și cu pedestrime, pe ele și pe lângă ele, ține de o intoxicare din recunoștință de Aliat.

– Plus că-i și tâmpenie scena, căci dacă politrucii și căgăbăul se vor fi aflat, fiecare șmecher pe după vreun blindaj, apăi floarea ceea a tineretului semințiilor sovietizate era vulnerabilă pedestru ca orice floare, până și la sânețele cu cremene ale alor noștri, moștenite de la arnăuții fanariotului Mavrogheni, dar nu mai zic nimica, de frică de cel mai bou dintre candidații la să se pișe zilnic în closetele regale de la Cotroceni, care se laudă că, dacă-l făcea mă-sa pe el monarh, s-ar fi luptat cavalerește cu sarazinii încă de la 26 iunie 1940, fie și 4-5 zile!

– *Halt*! Băi Ghizdavule! Stratul ăla de baraj putea avea și altă misiune... Să admitem că soldatul rus ieșea la asalt riscând să fie ciuruit nu din dorința de a cădea Erou, să beneficieze de omagiile profitorilor de Război și Revoluții, ci pentru că n-avea de ales decât între execuția certă, pedepsit de Curtea Marțială pentru insubordonare, și a porni la atac că poate-l ajută Maica Domnului și-o scăpa. Dar dacă la comandă ai idioți care nu-și protejează oamenii, ci îi trimit în misiuni absurde, se prea poate *câte un ștab* să fie ochit în toiul luptei de-ai lui! Politrucii au cerut la 1943 așa, cucerirea Kievului... „în cinstea lui 7 Noiembrie“, împingând la atac fără sprijin de artilerie! Iar stratul de baraj eu zic că descuraja disperații, să nu fie căsăpit vreun ofițer de către astfel de subordonați revoltați.

– Băi Ghizdavule! Unde mă-ta te crezi? Pe front? Sau îți închipui că de la 22 decembrie 1989 încoa' situația-n RO a fost fie și pentru o fracțiune de secundă scăpată... *de sub control*! De sub Kontrolul nostru, al oamenilor muncii, al masilor largi populare! Așa că belește bine ochii și ciulește cu respect urechile aici-șa la mine, la Puterea Popoooorului! În calitate de Stăpân al acestui vast apartament, care a aparținut evreului Modigliani, adevăratul tău tată biologic după unii informatori, inclusiv o autoritate ca și colecționarul bi Al. Bogdan-Pitești, căci mă-ta Marieta umbla brambura după să mai... „învețe“ la Paris, și în virtutea calității mele de modelator al mesei rotunde, dar și ca proprietar al ei dinamovist, eu îți arăt ție cartonașul galben, în aceste vremuri de renaștere fotbalistică și religioasă, iar la cea dintâi recidivă de gândire inflamată, ai să faci cunoștință și cu cartonașul roșu! Te exclud din emisiune! Ăsta este ultimul meu avertisment!

– Dar unde m-am inflamat, mogulule? privi speriat în jur bătrânul traficant de istorie orală. Eu nu-mi propusei decât să observ că nu ne puteam bate-n 26 iunie 1940, deoarece nici nu ajunsese la Regele Carol al II-lea ultimatumul-text. Blocase căgăbăul telegraful, să nu ne rămână pentru decizie decât vreo paișpe-cinșpe ore! Oricum, Franța agoniza, nu mai era. Iar Reichul era cu Soiuzul!

Ci divinul bunicuț îi apăru Isadorei trist ca-n Gara de Nord, plecând spre Sonnenheim în noaptea de 27/ 28 noiembrie 1992, octogenar albit de două revelații înspăimântătoare:

– Grupările liberalo-țărăniste pretins istorice n-au nimic comun cu firmele de pe sedii, lipsindu-le din programe Monarhia, Basarabia și Reprimarea bolșevismului, da, reprimarea, Aline, Oreste, Tristane, Sergiule! Inclusiv pentru Înscenarea Teroristă de la aia din Decembrie.

– Dăscălimea civică își va *dezinflama* gândirea, își va alambica discursul, va pierde Gloata și va reveni la vechile reflexe; nu la a pupincuri Puterea, nu, căci și 'nainte, funcția asta gras plătită revenea unei subintelectualități aparte, ci *la a nu o deranja*! Iar critica lui Marx se va dilua în generalități pe pereți, cu cai verzi legionari, filosofându-se despre un totalitarism fără de gen sau măcar orientare.

– Popor pe cale de dispariție! tremurară cu frică de ștreang buzele sale spre Mareșal, gândind că Mineriada din 13-15 iunie 1990, Aline, s-a plănuit pentru a compromite ANIVERSAREA a 50 de ani de la răpirea Basarabiei și Bucovinei, fiindcă în entuziasmul ce domnea atunci la noi, ca și la Chișinău, Cernăuți, Herța, Cetatea Albă și Tatar Bunar, granița de pe Prut, dintre România de Vest și România de Est, ar fi putut să cadă ca Zidul Berlinului, sub o mediatizare tot mondială, cu mai mulți reporteri decât la atrocitățile din București. După cum Mineriada din septembrie 1991, Oreste tată, sfârșindu-se cu URSS, apăi ce alt dedesubt putea să aibă, ca etalare a bestialității, decât a împiedica iarăși forțele unioniste să rezolve *radical* chestiunea reînnodării istoriei cu România Regală prebolșevică? RECONSTITUIREA era perfect fezabilă. Păduchii, păduchii din capul Țării, Sergiule dragă, mai dispuneau, pe atunci, de cea mai bună Securitate din lume! Și de cea mai solidă armată din Sud-Estul Europei, capabilă să tragă miliarde de cartușe la un simplu ordin dat de vreun civil, cu condiția să fie televizat! Ar fi fost o nimica toată, feții mei, în confuzia generală ce domnea la Kremlin după ce l-au reținut pe Gorbaciov la Ialta – în Crimeia Noastră dragă – cu Raisa cu tot, să se fi zis doar atât, că **vă ordon treceți Prutul!** Aș! L-au trimis emanații rusofoni la Chișinău tocmai pe... cominternistul Alexandru Bârlădeanu, ca semnal universal al dezinteresului României pentru *o parte a sa*, în loc ca să silim Armata a XIV-a să-și facă în pripă bagajele, cum ni le-am făcut și noi în sfârșitul de iunie al lui 1940, iar *fâșia foarte industrializată din Transnistria am fi putut s-o folosim pentru negocieri pragmatice cu Ucraina, schimbând-o pașnic pe regiunile Cernăuți și Cetatea Albă! Perfect fezabil!* Perfect fezabil, căci vă asigur eu că nici Pentagonul, nici äia de la Londra n-ar fi mișcat un deget în apărarea fostului aliat stalinist, lovit din senin de descompunere!

– Hotarul e sfânt, nu se trece! surâse Larisa Rîbalovna tânărului cărturar Muhală Muistu ce-i prefațase recent bestsellerul *Cum pot fi făcuți fericiți rușii?* (anume, federalizându-i în 3-4000 de Transnistrii, cu dume independente și îndemnându-i să se dezarmeze unilateral, ca japonezii și canadienii ajunși *așa* la prosperitate), silindu-l să se uite drept în ochii ei ușor oblici, amintind de cartierul Kitaigorod al glorioasei Moscove, pe care, cum anunțase Stalin ieri, de 7 Noiembrie 1941, Imperiul Britanic șl SUA se obligaseră să o apere de un Hitler, care nu era un Napoleon, ci un monstru. Ho-ho-ho-hotarul, izbucni ea într-un râs de neserioasă, care enervă pe unchiul romancier Grișa al lui Nichita Dmitrievici, hotarul se apără semnificativ, băi, de îndată ce ți-e pângărit!... A te proteja de *un viol* rusesc, dom-nu-le advocat Ghizdavu, reacționând Me Too la un an după ce actul s-a comis, e ca o frecție la un picior de porc tăiat pentru jambon!

– Plus că, o înțelese telepatic, primul, Muhală, dac-am fi luptat și noi ca polonezii catolici, fără compromisuri și calcul, atunci poate că și românii sub Dej și Cea, ar fi opus comunismului o disidență mai îndârjită, deoarece

fiecare generație își bazează curajul pe acela al precedentelor!

– Bine, dar Războiul Sfânt nu v-a fost destul de temerar? se miră și se neliniști Mareșalul Keitel, gâfâind din gâtul învinețit de ștreang.

– Însăși sintagma Războiul Sfânt, se îngrețoșară-ntr-un glas Narcis Moga, Erdödy Zsuzsa, Mihnea Bazalau, Lavinia-Stana Clătici și Răzvan Hristevescu e o impietate barbară! O sfidare la adresa sutelor de mii de victime, căzute într-o aventură inutilă și dezastruoasă, dusă până-n inima Rusiei, aliata Imperiului Britanic și a Americii, probabil învingătoare... Dusă degeaba! Dacă n-ai megafoane planetare, Ministerul Propagandei al lui Bratu de odinioară, nu poți birui în ziua de azi fabricile de trolli ale inamicului, care îți scriu zilnic istoria.

– Sau măcar să te fi oprit la Nistru! începu să plângă Virginica Gibson-Ghizdavu, uitând că Marius tocmai asta serba, luarea Odessei și telegrama lui Gary Glagoveanu, anunțându-l că exact de ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, el tocmai intră, cu bine, în Ialta, și atunci *Opera Mării Negre*, proiectată de arhitectul Gligorie Cornescul ca un suport pentru **frescele ghizdaviene ale Războiului Sfânt**, ar putea deveni o realitate turistică și artistică de importanță mai mult decât regională.

– Război de florile mărului în 1940, contra totalitarismelor muncitorești înfrățite, război limitat numai până la Nistru la 1941, se enervă bărbosul conferențiar itinerant Răzvan Hristevescu, ne giucăm de-a istoria contrafactuală, când biruitorii ne tot zic că Istoria s-a gătat, garantul democrației pe glob fiind un *Homo americanus* născut din *exterminarea* băștinașilor și repopularea continentului cu *sclavi* africani, mă rog, ceea ce contează azi, și v-o spun ca om umblat, care am și descoperit, în talcioc la Debrețin, xeroxul neprețuitului manuscris în grafie geto-dacă, *Gesta Romanorum*, sarcina noastră, iacă dar, nu-i a scormoni în... scârna trecutului, ci în a ne aduce aportul AZI la omogenizarea societății noastre europene, pe bază de uitare pacifistă, corect feministă, mămoasă, căci așa cum spunea și Euthanasie Damian, în pauza de cafea, duhovnic ideal este ăla de *iartă păcatele în alb*, fără a mai fi mărturisite, cum e și firesc la niște... triburi, ca cele galițiene, victime sigure, atât ale Samitului de la Ialta, cât și ale Celui nedovedit de la Linz, din 4-11 februarie 1938!

– Lăsați-o baltă! protestă înțepat baroneasa Dorothea Hébuterne de Sonnenheim. Nu există niciun cripto-rasism în *uie*, dar există corupție și incurie în *muie*, la clasa politică din capul mai tuturor țărilor candidate!

– Iar soluțiile, medită adorabil și sexy Isadora, le găsim în pdf-uri ale exasperării juvenile, cum ar fi: *Refugii alpine. Mituri și mituire*, de prietenul meu Enache Sergiu, sau *Transmiterea intergeneraționistă a nerecunoștinței și a urii față de România* de călugărul Tristan Băluțeanu, apoi manifestul polcovnicului Călușarilor României, Alinuț Vișan, intitulat chiar *Despăducherea României*, a cărui incisivitate este depășită doar de spovedaniile vizionarului nostru comun, Orestel Bogza, cum ar fi

Cosmetizarea la mutră a RSR pe drumul fofilării din muie-n uie sau *Praful și pulberea. O viziune postmodernă a sângerosului cutremur social aniversar răsculativ de la 2007*!... Tot să citim.

– E o caracteristică a psiheei naționale, Natalia Ilinișna, răzbunarea târzie, abia când ajunge cuțitul la osul sacrum! tocmai explica părintele Damian Natașei Rostova, pe care el se autoevidenția că o eliberase recent din lagărul cekist de la Komsomolskaia Petliura, nu de la Krasnaia Bandera. De aici, se trag și prostiile pe care le comit necontenit mai marii noștri, cum a fost că nu ne-am războit *cu toți* în 1940, imitând pe polonezi, sau că nu ne-am oprit la Nistru în 1941, așa cum au refuzat finlandezii să ocupe Leningradul cum luarăm noi Odessa!

– Aia e! bătu cu pumnul de fier în masa rotundă Belizarie Moga, speriind pe Mareșalul Keitel, ce dormita ostenit de parada bucureșteană, la care asistase reprezentând pe Führerul. Că noi nu trebuie să boicotăm Istoria, cum zicea Petre Țuțea că zicea Noica. Din contra ailaltă, noi e benefic să fim mai șmecheri, cum zicea Noica că zicea Hegel de la Berlin lui Țuțea, și *să fraierim istoria*. Adică, înainte, era corect să vorbim de *războiul criminal* împotriva Uniunii Sovietice, iar azi lozinca e că trebuia în 1940 să ne dărâmăm Statul, ca polonezii, așa-i corect să și gândim și așa ni se va scrie și istoria de către aventurierii mai conchistadori!

– Polonezii stau mai bine ca noi cu Integrarea Europeană nu pentru c-au fost cotropiți instantaneu de Armata Brună și Armata Roșie, în septembrie 1939, ci pentru că activiștii și securiștii lor au înțeles să dea drumul la reforme încă din 1989! se foi Marius mai presărând păduchi pe *Portretul* ce picta mai mult pentru ucenicii săi decât pentru patrie și glorie sau pentru piața de artă de la Basel.

– Am impresia, i se solidariză de pe laviță, uimind pe toți, Clarissa, că polonezii ar fi dovedit mai multă înțelepciune dacă ar fi cedat lui Hitler Danzigul și alte teritorii în 1939, câștigând timp. E greu de crezut că, în cripto-rasismul *lor*, anglo-francezii sau americanii ar fi debarcat în Pomerania, vărsându-și efectiv sângele *lor*, doar pentru a proteja un popor totuși *slav*, chit că catolic!

– Da' nu e vorba, dragă, de niciun cripto-rasism dincolo de Cortina de Fier! protestă aspru Dorothea. Ce-ți veni, acum și tu? Sperii pe contesa asta, abia scăpată dintr-un lagăr!... Contesă, marchiză sau ce grad are!

– Aici nu e vorba doar de *cripto-rasism*! înțelese perfect doar pe Clara Honig, ca de la artist la artist, expresionistul Marius Ghizdavu. Tezele astea, imbecile strategic, politic și chiar uman, sofismele trollilor de elită, cu a ne bate încă din 1940, prăvălind Statul, sau cu... a-l sili pe Hitler să ne... ocupe, oprindu-ne noi brusc războiul, să digerăm și să defecăm la Nistru, miros de trăsnesc, put, a *cripto-antisemitism*!

– Cum așa? păli Mareșalul Keitel, ca la pronunțarea sentinței de la Nürnberg.

– Uite-așa! deveni volubil pictorul. Polonezii, sacrificând cu nobilă nonșalanță Statul, nu și-au mai putut proteja evreii... Au scăpat de griji!

– Au dat vina pe german, pe sovietici! Și toți lăudăm nesăbuitul lor eroism.

– Ceea ce probabil vom face și noi românii, învinuind Reichul pentru acei evrei pe care-i mânăm la pieire, poate chiar în aceste momente de sărbătoare și aproape iarnă, din Bucovina, Herța și Basarabia, peste Nistru, poate și peste Bug dacă nu se va opune vecinul, Reichsleiter arhitect filosof Alfred Rosenberg. Aș zice, hm, că riscăm să adăugăm la modul nazist de a masacra, acela al Grupelor SS speciale, *un mod al nostru*, al proastei administrații românești: prin frig, molime, hrană insuficientă, higienă proastă, parcă prefațând genocidul lent la care ne vom supune sub Dej, Cea, Il și chiar după... Dar, revin, spre deosebire de polonezi, menținându-ne Statul, măcar avem șanse reale să facem ceva pentru restul comunității evreiești, cea mai mare din Europa ce poate fi salvată!

– Am impresia, tresări Keitel în ștreang, că nu trebuia să deportați *toți* evreii din teritoriul ocupat de Stalin după odiosul Ultimatum trimis de la Moscova, ce a prefațat Dictatul nostru nazisto-fascist de la Viena. Pretextul e c-aveți de-a face numai cu „iudeobolșevici“. Or, în *toată* România Regală, comisarul secret Alecu Șaraga nu recenzase decât vreo mie de agenți ai Cominternului, cu românii dintre ei cu tot, nu aproape un milion! Și mai am un argument, mult mai puternic, că nu tot evreul este bolșevic: să privim în viitor, la 1991, statisticile din Galiția Mare, ghizdaviană, dar și din Uniunea Sovietică a lui Soljenițîn, și vom constata imediat că *cel puțin unul din doi disidenți e evreu!* Ajungându-se la o imposibilitate logică, să acuzi c-au adus bolșevismul pe unii care se zbat atâta să îl dărâme!

Mareșalul cuprindea în aceeași privire conturul lui Marius și lavița pe care zăcea, mută, botoasă și grea precum Cumințenia Pământului, domnișoara Clara Honig, parcă avertizând că, știi, atâta vreme cât eu mă voi opune Uitării, statuia înălțată de Andrei Hurmuzacov în curtea crenelată a Mănăstirii Miorcani, va avea doar probabilistic un profil de efigie, pentru un chip deformat de vântul alpin! Cum e și cu Sfinxul de lângă Babele Bucegilor, numai dintr-o anumită direcție de preluare a imaginii, ți se pare că se aseamănă cu obiectul din inventarul mitologic.

– Da-da! răspunse Dorothea cu indiferență încercănatei lui priviri. În 4-11 februarie 1938, Stalin, Hitler și Mussolini trebuie literar-artistic că s-au pupat la Linz, aduși de cancelarul austriac pragmatic Kurt Schuschnigg, care-și închipuia că va salva astfel Austria sa, dar delegația cominternistă i-a reamintit cu brutalitate de vameș Schengen sângele a mii de muncitori vărsat cu exact patru ani în urmă, la Viena și la Linz chiar, *sfătuindu*-l să urce cu Führerul la Berchtesgaden imediat după samit, în 12 februarie, ca să aranjeze detaliile tehnice de instalare la Interne, ministru, a domnului

nazist Seyss-Inquart.

– Samitul de la Linz din 4-11 februarie 1938, protestară-ntr-un glas Saie Buburuză, Ion Codoi și Larisa Rîbalovna, a fost provocat de însuși Regele Playboy al II-lea al României, prin renunțarea la pluralism democratic de partide, simptomatic apropo de că spurcata Românie Regală era șubredă, neviabilă. Cei Trei Mari înțelegându-se ca, după autodezmembrarea ei, Stalin să ia cam cât o Elveție, dacă însă promite că se va răfui cu evreii de îndată ce economia URSS va fi pregătită să reziste prin cadre proprii și dacă domnul Molotov sau domnul Vîșinski își exprimă dezinteresul pentru această Vienă ale cărei palate sunt, cinematografic, necesare Führerului și Ducelui, ca decor fastuos pentru viitoarea tranșare a Transilvaniei către Ungaria Horthistă, cu Clujul Caritas al primarului Funar cu tot!... Și a Dobrogei, către cominterniștii Dimitrov și Kolarov.

– Sensul unui război, sfânt sau de zgonhen, clătină din cap Muhală Mihnea Bazalau Muistu spre conducătorul-nacealnikul tezei sale de doctorat, pletos-bărbosul prof itinerant Răzvan Hristevescu, este o funcție bijectivă de graficul destoiniciei generațiilor profitoare de el! Iar generația mea, a Isadorei și a extremiștilor Sergiu, Alinuț, Tristan, Orestel, Kanguru, Pizzacola și Guiț, vede următoarea periodizare a acestor evenimente încâlcite:

1) *Războiul original* (26 iunie 1940 - 26 iulie 1941), constând dintr-o falsă simulată retragere strategică *șmen* – inspirată de expectativa de *război ciudat* din 1939-1940 a anglo-francezilor, paralizați la apariția trupelor cominterniste în Polonia – și dintr-o fugărire a nomenclaturii sovietice de ocupație, până dincolo de Nistru și de Bug, de îndată ce s-a constatat apariția în Molotovia a unui război german *paralel* cu al nostru.

2) *Războiul dezrobitor al Transnistriei* celei populate în principal cu români (26 iulie - 15 octombrie 1941), război încununat cu anexarea pe vecie a Odessei, care compensează cumulat cu Ialta noastră, e drept că doar într-o măsură neînsemnată, calvarul românilor de peste Prut, suferit sub stăpânirea țaristă și bolșevică de-a lungul veacurilor.

3) *Cruciada Antibolșevică* propriu-zisă (15 octombrie 1941 - 23 august 1944), cruciadă care, după rectificarea frontului de la Stalingrad, a căpătat un pronunțat caracter de război de apărare a toată Europa în contra bolșevizării ireversibile, primejdie care, e drept, s-a dovedit a nu privi până la urmă, din pricina caracterului șovăielnic al lui Iosif Vissarionovici, decât suboamenii din Galiția ghizdaviană, de la Varna pân' la Narva, aproape neintegrabili în UE după Reconstituirea aproximativă a Germaniei, cât de cât, precum a Dresdei.

4) *Războiul genial* (23 august - 9 septembrie 1944) de pedepsire a bulgarilor, prin bolșevizare-rusificare deosebit de dură, pentru răpirea Balcicului, război indirect dus cu subtilitate, din inițiativa Mareșalului-Rege Mihai Întâiul, de a lăsa diviziile de tancuri, cu activiștii și securiștii

lui Dimitrov și Kolarov pe ele, să treacă ca-n brânză dulce peste Dunav spre Sofia și apoi Belgrad.

5) *Războiul Sfânt* (9 septembrie 1944 - 10 Mai 1945) purtat de România lângă Națiunile Unite, ca a patra putere militară antifascistă, ostașii noștri vărsându-și sângele pentru Ardeal și pentru reafirmarea drepturilor istorice românești asupra Triunghiului geopolitic de rubin, malachit și ametist Viena-Breslau-Cracovia, a cărui stăpânire ni-i poruncă strămoșească de la Petru Rareș cel Mare și Cult, intrare în posesie pe care Europa civilizată, dac-ar fi implementat-o încă de la Mihai Bravul, atunci am fi gestionat echilibrat Noi, nu numai resursele Sileziei, ci și disputatul Sudetenland, din pricina căruia anglo-francezii pacifiști, instigați de izolaționiștii americani, au compătimit la 30 septembrie 1938, la berăria de la München la samit, la sfârtecarea Cehoslovaciei, năruind astfel principiile păcii națiunilor pe care s-au rezemat Anii Nebuni, dezlănțuind așa un nou cataclism mondial, din care, demografic, omenirea s-a refăcut cu obezitate, manifestând rahitic unele lacune doar la coșul spiritual...

Pe Virginica Gibson, toate aceste înțepături speculative, palavre prilejuite de onomastica ghizdaviană, în 8 noiembrie 1941, la Atelierul Modigliani din ulița Liliputanelor, o dureau, răscolind-o adânc ca niște torpile vânând submarine. I se făcuse și rușine că-i americancă din Baltimore, cețosul port întemeiat de cavalerii teutoni, alungați de Negru-Vodă din Țara Bârsei, și de Aleksandr Nevski de pe Lacul Ciud, în celebra bătălie cu patetica prorocire, a unui cavaler călugăr muribund, către Serghei Prokofiev, precum Tirezias către Oedip, că vezi cum faci, că ești sortit să mori în aceeași zi cu sângerosul vampir Stalin, zis și *uncle Joe* sau chiar Soso! Existențialiștii totdeauna aleg. Așa că o podidi plânsul.

– Aș completa, se rosti ea ezitant, cele observate aici de tânărul bursier Muhală Muistu al Treilea, relativ la Războiul genial antibulgar (23 august - 9 septembrie 1944), cu toată admirația mea că, prin acest sacrificiu, pictorul român Marius Ghizdavu nu numai că a răzbunat pierderea Balcicului său, dar a lovit și în Churchill al meu. Adică dacă urma după bulgari rusificarea Greciei, l-a cam silit *să se demaște*, să se prezinte de urgență la Kremlin și să lase documente, al căror interes revine doar 10% Istoriei și restul 90% Literaturii.

Mâhnit de eterna mizerie a clasei politice a umanității, jenat ca o fată când aude rostindu-se cuvântul pușcă, Mareșalul, întors cu dosul la lume, răscolea ca pasionat de bibliomanție prin rafturi, până degetele-i trandafirii nimeriră niște tartaje unsuroase, conținând *The Holy War*, vizionarul opus târziu al predicatorului baptist John Bunyan, datat 1682, adică un an după 1681 al lui Grișa Căinaru, unde sadovenizează el obiecția Ducăi-Vodă la Testamentul lui Petru Rareș, păstrat la un notariat din Lwów, anume că numai un netrebnic ca Rică Venturiano se poate lăsa vorbit de un discurs instigând la a anexa Pocuția și Triunghiul Beciu-Cracău-Breslau, *înainte*

de-a ridica un stat ucrainean viabil, între al nostru și al Nataliei Ilinișna, Damiane...

Despături, pe furiș, buletinul informativ în care citi slova lui Mișu Focșăneanu, că poimâine, adică luni 10 noiembrie 1941, imediat după Plebiscitul la care bărbații Țării aveau să-și exprime satisfacția, pentru *actele guvernării dezrobitoare*, și Angajamentul de a-și aduce aportul la noi și noi realizări mărețe, Achtung!... Cică-i vorba să sosească un ULTIMATUM britanic, desigur cerut de Stalin și avizat de Roosevelt, cum că până la 5 decembrie, să ne retragem cu totul dincoace de Nistru, abandonând nu numai Odessa noastră, ci și această Ialtă-n care Gary tocmai zisese c-a intrat cu bine! Altfel, la 6 decembrie, Imperiul Britanic ne va declara **război**, începând ostilitățile chiar a doua zi pe la amiază!!!

– Și ce dacă! dădu din umerii de cavalerist și pictor sărbătoritul, euforic ca beat de-atâta ceai verde la Kyoto, optimist pentru că, la Parada militară româno-germană, o zărise, de la 11 la 12, în Tribuna Văduvelor de Ofițeri, pe Liz, pe doamna farmacistă cu ochi migdalați, verzi-ruginii, Eliza Alexandrescu, viitoarea lui concubină și soție, mamă Irinucăi, bunică Isadorei. Important este că România nu mai e singură, părăsită de toți, Mișule! La 7 decembrie 1941, ora 12, telejurnalele planetei vor vui nu că Churchill ar fi lovit deja cu bombardiere americane Atelierul ăsta al meu, să zicem, unde încă mă caut ca geniu nenatural, sintetic, obligat, ci doar de reacții imediate din capitalele Axei, la nedreptatea nemaipomenită în Istorie și în Literatură, ce ni s-au făcut de către perfidul Aliat Monarhic de până mai ieri! Nu știu dacă Mussolini va anunța că ne dăruiește Columna lui Traian, sau copia fidelă, dar îl cred pe Hitler că va lansa în contra partizanilor decretul *Nacht und Nebel*, pe când împăratul nostru Hirohito, singurul pus pe a ne ajuta concret, s-ar putea să-i reducă, imediat perfidului Albion din ajutoarele transoceanice, atacând în acest 7 decembrie pe americani la Pearl Harbor, ceea ce înseamnă că Războiul Sfânt al generației mele va beneficia, în sfârșit, de o meritată integrare mondială, într-un tsunami de sânge gigantic!

CUPRINS Războiul Sfânt vol 2

PARTEA ÎNTÂI 352

PARTEA A DOUA 412

PARTEA A TREIA 494

PARTEA A PATRA 608

PARTEA A CINCEA 664

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Homo solus 3.3

Editura Virtuală AGO
2003

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Vol. III

Homo solus 3.3

Editura Virtuală AGO
2003

Partea întâi

1

OSTAȘI!

Parc-au trecut aproape douăzeci de veacuri de când Anul 1940, cu toate mizeriile sale, a început să se depărteze de la noi, cu tot cu acea feminină mânie neputincioasă că nu putem da instantaneu o ripostă sângeroasă abundent împilatorilor noștri, distrugătorilor României Regale Mari, a Regelui Ferdinand și Reginei Maria... stat unitar, național și cultural, carele chiar având numai Balcicul și Baia Mare, nu încă și Lembergul și Odessa noastră și Ialta pictorului Marius Ghizdavu, reprezenta însă un cadru propice la toate capitolele morfologiei marilor civilizații de pe fluvii, ca pe Nil, pe Tigru și Eufrat, pe Indus și Gange, pe Huanghe și Changjiang, pe Iordan, pe Tibru și pe Tamisa... pe Sena, da, și chiar pe Neva câtă vreme poporul frate rus s-a putut bucura, în bună pace țaristă, de legea sa cea creștinească ortodox ca și a noastră...

OSTAȘI RĂNIȚI!

Ca o refugiată prea încărcată de prunci și boarfe, prea leneșă în mișcări, strivită în consecință sub șenile, cimentându-se șleaurile să nu mai genereze glod, șlam, nămol, rasputiță și mai știu eu ce, așa exasperant de încet se va fi silabisit în cartea destinului că tot chinul nerăbdării noastre de a ne slobozi sângele nu mai poate dura și Anul 1941 iată că a întrecut toate așteptările, în pieptul căruia bătea o inimă de român regal!... Absolut toate așteptările! Căci de unde până deunăzi plângeam la altare, că n-avem cu cine bateriile noastre să dea din cer de pământ Cominternul, și fluvii de lacrimi ne curgeau din ochi, unul cât Dunărea, ălalalt cât Volga, al doilea mare fluviu european, în măsura în care-i pe ambele maluri stăpânit de-ai noștri, și nu mai știam ce să facem, în cazărmi și pe linii, la Makó, la Mátészalka, la Premișlea, la Poltava, la Varna, la Ragusa și îndeosebi aici, la Feodosia cea stăpânită de Alexandru cel Mare și Bun sub numele de Caffa, fiind întemeiată, cum arată filologul Iancu Noveanu, de negustori valahi din Calafat, dezvoltarea mai departe, tot mai departe, căzând în sarcina altor generații, cum ar fi generația lui Sergiu Enache, a Isadorei Morgenstern, a lui Alinuț Vișan și Tristănel Băluțeanu, a lui Orestel Bogza, dar și a lui Kanguru, a lui Guiț, a lui Cioropel, a lui Au-mă-doare, a lu' Muhală Muistu ș-a Pizzacolei, mai dracu știe dacă nu ș-a lu' Marius-Jan Enache, în accepția aia a lui de președinte-mântuitor, succedând celor două

mandate de câte 7 ani francezi ai președintelui-voievod Zahar Avăcăressi!

RĂNIȚI!

Fi-vor destoinice a valorifica la extrem jertfa voastră generațiile ce vin? Ori fi-vor ele generații de stârpituri, călăuzite de elita secăturilor?

Noi eroii însă nu trebuie să dăm îndărăpt, ci de unde suntem, să merem și să împingem hotarul nostru cât mai departe, să știe nepoții nepoților nepoților nepoților noștri că nu mandolinarii lăutarii bugetarii lui Mussolini, ci NOI ROMÂNII SUNTEM URMAȘII ROMEI, și că, da, dreptul nostru este ca dreptul oricărui Cuceritor, în lupta pe viață și pe moarte a semințiilor în Istorie, adică te-ntinzi cât poți cuceri și administra, deci voi să nu întindeți pavilionul urechii spre șoapta netrebnicului, că ce căutăm la Cotul Donului și pe Volga și în Caucaz și Crimeia, ci gândiți-vă doar la ce vor audia urmașii urmașilor voștri, pe la radiouri și tembelizoare, numai marșuri și imnuri slăvind faptele voastre de arme, ca fiind ale unor eroi de eroi, eroi de eroi și numai eroi de eroi!

– Dar și opinii provocatoare, extrapolă Gary, știind c-a-ntrebat un reporter occidental, pe cumnată-su Grișa, dacă la Direcția Moralul Populației, Despărțământul Galiția Mare (Galiția Ghizdaviană, adică Gaghizdia de la Narva pân' la Varna și de la Lwów pân' la Dubrovnik), Compartimentul Războiul Sfânt, nu cumva e camarad cu Marius un domn meșter la condei, Rică Venturiano?

– Nu este! răspuns-a laconic și neguros Grigore Căinaru.

– Nici din punct de vedere cum ar veni pentru disperații de deștărați? ridică spre chică sprâncenele-i arăpești intrusul.

– Nu, nu lucrează niciun Rică Vent. în serviciul nostru, preciză presei scriitorul că Ministerul Propagandei nu are la secția generalului Horea Bratu astfel de experți, perimați moral și oricum inacceptabili în Tragedia Galițiană. Lumea lui Caragiale n-a existat. A epigonilor lui Eminescu a făcut însă România Regală Mare. Acest Rică Vent. e invenția târzie a secăturilor pentru uzul stârpiturilor, dealtfel bine finanțate și influente, fapt fiind că al clavecinistei Isadora Morgenstern imn, *De la Prut până la Volga*, nu a putut concura, în diferite adaptări și interpretări, nici la Festivalul Cântecului Ostășesc, nici la Festivalul ușurel de la Mamaia, nici la Festivalul Cerbul de Aur din Orașul Stalin, ci numai la Festivalul Punctul Atomic G de la Doi Mai Tataia, decât numa' sub acoperire de manea panchistă.

– În schimb, își țesălă cu deștele barba afgană alde doctor Lecca, o frumoasă carieră făcu, al aceleiași Isadore, oratoriul social *De la Tisa la Tamisa tot românul plânsu-mi-s-a*, alcătuit din refrene antieminesciene de calibru greu, cum că nu cu nebunul pretins poet, paseistul, cu fruntea împlântată în Evul Mediu, ca o baionetă de calmuc într-o babă de pe

Călmățui, vom penetra noi în Europa, adăstând parcați nici în *uie*, nici în *muie*, în bătătură, ci cu singurii vectori de putere efectivi, ca academicianul Ion Codoi, ca eminentul cineast, istoric și crainic sportiv Răzvan Hristov sau Hristoi, așa da, Hristevescu, ca polihistorul ubicuu Mihnea Muhală Muistu Bazalau (candidat la cotrocenire) sau ca directorul Consiliului Național de Analize Sistemice și Fonduri de Investiții, multcălătoritul ambasador al omeniei, excelența sa domnul consilier aulic Saie Buburuză.

Cu alte cuvinte, puse diareea de opinii de-ale telespectatorilor neinformați ca sub o lentilă convergentă-n contra împrăștierii, însuși don' general de propagandă Horea Bratu, cantata *Eroi de eroi*, scrisă și compusă de Isadora noastră, pentru decedații noștri la Cotul Donului, în Stepa Calmucă, la Stalingrad, în Tatra, în Gulag și-n Romlag, cantată concepută cu tânărul eseist și atitudinar, premierul Sergiu Enache, ca un exercițiu pregătitor pentru requiemul cu același nume, *Eroi de eroi,* menit a se interpreta, în indiferența națională generală, la inaugurarea Memorialului de la Miorcani, odată cu sfințirea bisericii mănăstirii asociate, – iată că ea vine paradoxal ca o reîntemeiere a mitului, demitizat înainte de a apuca să se disemineze în teritoriu, tocmai din pricina inversării în ianuarie 1943 a direcției de măturare a planetei de către sfoara frontului din Europa.

OSTAȘI ROMÂNI AI NAȚIUNILOR UNITE!

Marele merit al jertfei voastre nepieritoare de la Stalingrad este că nimeni nu va mai putea ignora vreodată, în afară de secăturile, stârpiturile și slugoii păduchilor cocoțați în capul Țării betegite, faptul incontestabil că generația noastră, în care bătea o inimă de Român Regal, nu a ezitat să adopte deviza *Izbândă sau moarte!*, mergând până la supremul sacrificiu de sine pentru afirmarea dreptului nostru de ieri, de azi și de mâine, pre când generația doamnei profesoare feseniste republicane Emilia Tomoioagă-n care bate o inimă hrănită inițial cu salam de soia și postinițial cu stimulatori și cu E-uri, și-a strâns rândurile sub deviza *Moarte intelectualilor!* și a mers din concesie în concesie, nereușind să fructifice-n România de Est unionist **Războiul Sfânt**, pentru o Reconstituire, cum au exploatat frații germani, întru <u>reunificare</u>, prezența lor tragică lângă ai noștri în superbătălia de la Stalingrad!

OSTAȘI!

Ne-am afirmat prin fapta providențială a Mareșalului dreptul nostru asupra Basarabiei și Bucovinei, iar prin actul cutezător al Măriei Sale Regelui, catastrofal de la 23 August pentru neutrii bulgari, întrucât vor suferi și ei rigorile bolșevizării ireversibile, Dreptatea Românească în ce clar privește valorificarea universală a Balcicului, ca tabără de creație și ca

secrete case de vacanță pentru, mai rafinați, pupincuriștii lui Dej și Cea, încât acum se pune, dar, în fața voastră sarcina de onoare de a lupta fără preget, înfruntând furtuni, sub lozinca *Moarte fascismului!*, după cum biata țară ocupată de bolșevici geme călărită de sloganul *Totul pentru front, totul pentru victorie!*, cu perspectiva picturală ca, dacă devenim un fel de republică sovietică, barim să readucem Școala Baia Mare la trupul Țării!

Ceea ce nu-i puțin lucru și se merită ca să tragi în camaradul de până mai ieri, dar inamic alaltăieri în Războiul Reîntregirii, luptător înfumurat al nazi-fascistului așa-zis arbitraj Diktat de la 1940 și al abjectei Păci de la Buftea!

– Pace 1918 de bandiți, scârțâi ca un joagăr leninist sub cetini negre Voicu istoric Ghizdavu, lacomi de ne-ar fi luat și Ceahlăul, și Vârful cu Dor, și Muntele Conic al lui Marius, cu Schit și cu sanctuarele virtuale cu tot!

– Trei sunt stigmatele, privi cu supușenie de dulău fără obraz Muhală Muistu în ochii îndrumătorului său spiritual, crainicul sportiv Răzvan Hristev de încercase el să se fofileze-infiltreze la un post de radio ostil intereselor românești bolșevice, până să se facă bancher pe vapor, trei și mari și durabile sunt stigmatele ce înfierează pe vecie România Regală, ca pe o vită, încât nici ca nostalgici paseiști nu ne mai putem refugia prezbițian ea, și anume pacea asta cu nemții, separată, abandonând la 1918 pe aliații noștri, încât neîmblânzitul și neînduratorul tigru George Clemenceau a trebuit să ne pedepsească la pacea aia mare pentru păcișoara asta meschină, de-am pierdut la Buftea Pocuția, Debreținul și Bichișceaba. Și Vârșețul! După care vine cea mai mare necurățenie de când există clasă politică pe-acest meleag, c-am cedat fără luptă, în Anul 1940, teritoriile solicitate de marxiștii sovietici, de naziști și de fasciști. Iar în încheiere, nu ezit să trollez pomenind și mișelia de a răsuci-n 1944 armele și a lovi-n camaradul antibolșevic german, pe motiv că să ne dea Stalin Ardealul înapoi!

Marius Ghizdavu se tot uita la acest vierme păros, ieșit din macaroană, și-i venea să vomite vinars, încât socoti de prisos a mai lămuri cum că la ce mâne-ta Stat Român mai lipeai atunci Basarabia, în 27 martie 1918, dacă fără pacea înțeleptului patriot Marghiloman, România Regală, ocupată de nemți, austrieci și balcanici, dispărea de pe hartă? Sau că, procedând ca leșii fără cap la 1940, am fi pățit, la 1945, o ca a lor translație de preș spre vest, sovieticii întregind... *norodul moldovenesc* de la Bug până la Milcov, compensându-ne cu o firească graniță pe Tisza, cu mult dincolo de școala mea de pictură Frauenbach, unde aveam oricum din străbuni cetățile voievodului Iancu de Hunedoara, apărătorul creștinătății: Tokaj, Szolnok, Csorigrád și Szeged, cu denumirile nemaghiarizate forțat, respectiv foste Toaca, Soroca, Târgul Ciorilor și Segetuza, cum a demonstrat și eseistul Răzvan Hristev, în predoslovia lui la *Gesta Romanorum*!

– Iară cât privește a mă bate și cu nemții, tovarășe doctor Lecca, ar fi ieșit reacționarul Marius Ghizdavu din rând, eu mă voi fofila cât oi putea, fiindu-mi o imposibilitate morală să-l iau prizonier, numai pentru a-l preda lui Bodnăraș, pe camaradul meu din Dresda Reginei mele, nobilul Otto Runge, după ce în Încercuire, pe aeroportul de la Gumrak, mi-a cedat locul lui arian, într-unul din ultimele transporturi scăpate de la Stalingrad, argumentându-mi că du-te tu, frate, du-te, pentru că Germania este *indestructibilă,* ea s-a exprimat în Universal, pe când țara ta surdomută se va dematerializa-dizolva-n *uie* fără regrete deosebite, nici măcar din partea licuricilor cocoțați în frumoasa ei capelură, mai degrabă mirați de ce i-a găsit, cu atâtea conturi offshore, decât de smintirea Neamului!

– În afară de această pramatie bine-cunoscută și la comandamentul diviziei noastre, și la cartierul general al aliatului nostru de azi, și la cominternul aliaților noștri de mâine, mai e vreun tovarăș?... Care ar avea... ezitări aristocrate, de pictor formalist, să întoarcă armele, chiar dacă aviația Reichului va desăvârși în București desfigurările ceaușiste abia începute de anglo-americani, da, în scopul ca **România prea Mare** s-accepte-a pierde Cernăuții, Lembergul, Năpădenii, Vâlcovul, Balcicul și, probabil, Bazargicul, căruia, relatează mamelucul nostru Abdul, se zvonește că i se va ceda numele unui mareșal, poate Susaikov, poate Rokossovski, poate aproape sigur Tolbuhin, poate și Konev, în niciun caz Jukov, evident fiind că, e limpede, pe ăsta, șmecherul și prudentul Stalin îl va meni unei glorii îndepărtate... de Moscova, începând cu a domni el peste Odessa noastră și apoi în Ural, unde trebuia de fapt să ajungem și noi, dacă luam Stalingradul.

– Pentru acest tip uman de ciolovek nehotărât, care poate fi oricare din noi, ieși la interval tovarășul Liviu Lecca, din însărcinarea generalului de propagandă sovietică Horea Bratu, am a vă prezenta, vouă, ofițeri de manutanță și de manipulare, ca și vouă, panduri din popor, propunerile mele privind modul cum vom detașa trupa noastră rurală, curată sufletește, sensibilă olfactiv, de trupa germană, cu care a întreținut strânse relații de cordialitate și întrajutorare camaraderească reciproc avantajoasă, de la Prut și Bug până la Volga și retur.

– Mai întâi, ghici căpitanul Iancu Noveanu, gazetele noastre de perete de pe la cantine și sculării vor relata pe larg cum Marius Ghizdavu, prin Otto Runge, a transmis părții germane, încă înainte de a ajunge ei între Cotul Donului și Volga, observația halucinantă că există o asemănare primejdioasă, între această excrescență stalingrădeană a Frontului și halul în care măcelarii Ribbentrop și cu Ciano au împlântat, sub formă de lamă de cuțit, stăpânirea horthistă în Ardeal, fiind o nimica toată ca o vitează armată română venind din Pocuția și o alta urcând spre nord dinspre Banatul nostru sârbesc, pe la Becicherecu Mare, să curme cu această făptură de coșmar al istoriei, mai capturând în pungă sau în șbilț și diviziile Budapestei, cu specialiștii în deznaționalizări și cu alți gâzi cu tot!

– Dar mai sugestiv, propuse cu un glas uleios părintele maior Damian Atanasie, este a exploata propagandistic excesele ce camarazii naziști vor comite, în Retragerea de la Stalingrad, asupra oamenilor noștri, țărani săraci și mijlocași, avându-se în vedere că-n contextul decalajului de dotare, se va manifesta un abject simț exagerat de proprietate asupra camioanelor!

– Însărcinez pe toți caporalii și sergenții cu aptitudini și competențe a se exprima performant în guașă, acuarelă, tempera, xilogravură, aquaforte, tuș, și mai ales creion, banal creion, până și pe hârtie de ambalaj de muniție, împinse burta înainte generalul de propagandă, – să figureze în cele mai diferite compoziții, subiectul motivului tematic al mâinilor bătătorite de soldat țăran, agățate spasmodic de scândura negeluită și geruită a camionului german, în timp ce securea de călău nazist le retează de la oasele metacarpiene (stânga), respectiv sfărâmare dinspre osul scafoid spre osul piziform (dreapta)! Ca și cum dacă scăpau de prizonieratul exterminator și flăcăii noștri, nu ar fi fost utili în *Marele Război pentru Apărarea Europei* (practic, a Gaghizdiei), în care, după retragerea de la Stalingrad, s-a transformat Cruciada noastră Antibolșevică!

– *Scheisse, Scheisse, Scheisse!* interveni hamletian prorocul Voicu Ghizdavu, rătăcind c-un cearșaf în cap prin propria-i bibliotecă de mare cronicar al Țării Moldovei Mari, în accepția ei geografică ideală, cuprinzând nu doar strâmtul teritoriu dintre Milcov și Bug, chiar cu o capitală marină ca Odessa, ci și spațiile moștenite de tătarii noștri din Bugeac, de la Hoarda de Aur, prin Testamentul de la Căușeni al lui Ginghis-Han, a căror limită de nord pe cursul inferior al Niprului este calea ferată Minsk-Smolensk, iar în sud, clar, Ialta...

– *Scheisse? Scheisse? Scheisse?* își înălță progresiv cu câte-un bobârnac dioptriile, pe fruntea de delfin, generalul de propagandă Horea Bratu.

– Vreau să zic, se suci Marius Ghizdavu că are altă propunere, vreau să atrag respectuos atenția factorilor de decizie că anticiparea mea este că pentru a se înghiți realitatea bolșevizării jumătății celei mai promițătoare a Europei, nu va mai fi nevoie să-i demonetiz-demonizăm <u>noi</u> pe luptătorii germani împotriva nazismului stalinist, deoarece se vor ocupa de ei generalii de propagandă AA, anglo-americani, conform unei proceduri pre-cominformiste, pe care Mișu, cumnată-miu-de-verișoară, în analiza-sinteza datelor de pe la turnătorii ce au însoțit, în mai 1942, pe numitul Viaceslav Mihailovici Skriabin, zis Molotov, la Londra, o reduce la două principii rodnice: primul, că aviația AA va bombarda orășenii Germaniei, dar nu și căile ferate de acces spre centrele de exterminare holocaustică; al doilea, că deschiderea celui de-al doilea front în Europa se va face de o așa manieră încât *majoritatea lagărelor naziste să revină lui Stalin*, încât mediatic să se sublinieze, cu o mare percutanță imagistică, că <u>caracterul eliberator al</u>

Armatei Roşii este indiscutabil nu numai pentru româno-bulgari, ci și pentru seminții cu aristocrații solide, ca a ungurilor, cehilor, polonezilor...

– Si cini mh' rrog domniei tale, sări acuzatorul public procuror al norodului Ivan-Jan Enache, sunt acești inconștienți ssșppioni antisovietici?...

– Așii aviației noastre, răspunse cu demnitate românul, anume Stiopa Dabijian, Piotr Hulpev și Dmitri Iovanovici Supenko! Cari au pilotat cu măiestrie, e drept că antrenați sub comanda unui general/ mareșal Golovanov Aleksandr, un cvadrimator de tip Poskrebîșev-8, reușind să penetreze nedetectați nu numai antiaeriana teritoriilor germane survolate nocturn, ci și, ziua-n amiaza mare, radarul britanic, atât de coastă cât și londonez!

– Acești trei idealiști, își aminti deputatul senator Coriolan Gorilan Pigu, trăgându-se de barba-i gruzină, căci adormise cu microfonul Dumei în ea, din câte știu *eu* din domiciliul lor forțat de la Olguța, Cocuța și Nunuța, s-au prezentat *în împrejurimile Moscovei* pe 21 iunie 1941, pi racoari, pă-nserat, când peisajul atinge sublimul, în semnificația sa de suport al patriotismului, dacă în genere gigapopoare ca americanii, englezii și rușii, cari s-au lățit peste măsură, au a apăra aceeaşi noțiune di *patrie* ca indienii Cheyenne, burii sau cecenii. Poate și... alții, aș zice, dacă n-aș învenina brusc atmosfera internațională, dar eu comit numai gafe de om senil, care nu-și amintește nici în prezent din al cui ordin au fost parașutați: Stelică la Bliniaia, Mitică la Dalnaia și Petrică Hulpe, cel mai baftangiu din ei, la Sokolovka, unde-i și lac, de-a putut zilnic da la pește, o specie iakută fără grăsime, obișnuindu-se de la o franțuzoaică – că cazarea a inclus și franțuzoaice cominterniste la toți – să-l consume crud, după obiceiul siberian, cu puțin usturoi și cu puțin câte puțin dintr-o sticlă de vodcă genuină.

– Da, originală! Kirsch! ricană Mircea Focșăneanu. Acești trei bravi și înțelepți români au cerut, insistent, să fie primiți de tovarășul Führer al Comisarilor Poporului și au avut acea inteligență sclipitoare a omului de informații televizat, că ei n-au mai anunțat Kremlinul că, la noapte, începe agresiunea româno-germano-finică, intuind că analiștii căgăbăului îi vor trata de provocatori, de ațâțători, de pescăruși în ape tulburi, poluate, ci au transmis doar Mesajul Forțelor de Opoziție, integral extraparlamentare, pentru că funcția legislativă și-o asumase autoritar și expeditiv executivul, – cum că România este posibil, mai devreme sau mai târziu, să facă Război Sfânt pentru Reîntregirea Moldovei, așa cum a fost ea sub Duca-Vodă sau poate sub Ginghis-Han, rămâne-va de văzut, adică până la calea ferată Minsk-Smolensk, la nord de mlaștinile nefolositoare ale Pripeatului, excelente însă pentru a împlânta granit cu deținuți, pentru un Rareșburg ce-ar rivaliza cu Sankt Leningradul, însă tovarășul Stalin să nu se supere prea tare, deoarece România Regală, spre deosebire de România Republicană

care când abandonează ceva părăsește cu totul, este extrem de flexibilă decizional și, precum în trecutul război a oscilat între Reîntregire la Vest și Reîntregire la Est, la fel va proceda și acuma: concret, noi începem războiul ca aliați ai naziștilor, dar dacă totalitarismul marxist-leninist se va dovedi a fi mai tare ca cel hitlerist și bolșevicii răzbesc pân' la Nistru și Siret, noi n-avem nimic de obiectat, la convorbiri pe la Cairo, să ne alăturăm volte-face Armatei Roșii în sens contrar, adică vienez! Pentru Ardeal și Pocuția.

– Cu alte cuvinte, își scoase Iosif Vissarionovici pipa dintre dinți, vreți să spuneți că România ne va face doar un fel de război formal? Unul așa de formă, de ochii lumii? Cum hatmanul Ucrainei Gheorghe Duca, asupra Vienei, la 1683, când cruciatul Șerban Cantacuzino punea tunurile turcești să tragă cu paie?

– Da, ceva ușurel, măcar la început, ca o zacuscă. Ce mai contează, oftă aici cu șiretenie bărbosul Petrache Hulpe, o biată ciuchitură de țânțar, la un armăsar de elită, în cel mai avântat și spectaculos galop?

– Iaca contează, oftă și salvatorul umanității că are importanță, fiindcă se poate întâmpla ca, pe ultimii arșini până la linia de sosire, alergătorul de cursă lungă să-ntoarcă după... „ciuchitură“ căpățâna, să se împleticească și să creeze o groaznică dezamăgire tuturor celor ce vor fi mizat pe el, ca Anna Karenina, cuprinsă de emoțiile reproduse numai parțial, adică din părți, de Greta Garbo...

– Da-da-da, mai contează și țânțarul cât armăsarul. În acest sens, își aminti convingător longevivul Ministru al treburilor altora, de Externe, se va justifica și viitorul mareșal Ion Antonescu: războaiele se câștigă cu *resturi*.

– Soarta în război, surâse a Clark Gable Marius Ghizdavu didactic – Olguța, Cocuța și Nunuța neînțelegându-și deloc soții –, impune ca o Bătălie să semene cu motanul ce împarte cubul de brânză de vacă maturată la două mâțe, mușcând când de ici, când de colea și din coadă dând, până balanța e-ntr-un echilibru precar, așa și-n bătălie, linia frontului stând dreaptă între două presiuni quasi-egale... Și deodată, din poale de codru verde, țâșnesc resturile unor divizii sfărâmate și înclină balanța Victoriei, când absolut nimeni nu se mai aștepta!

– Uniunea Sovietică, *surprinse* Stalin pe Molotov prin ideile Sale cripto-leniniste, chiar mai mult decât prin nelegiuirea de a-i primi pe cei trei răufăcători români, – ar rămâne foarte generos îndatorată României Regale, dacă guvernul militar-fascist al generalului Antonescu ne-ar face într-adevăr, cum spuneți, doar un război de florile mărului, dincolo de gălăgia ordinului trecerii Prutului neîntâmplându-se mai nimic... Pentru noi oamenii sovietici, preocupați doar de construcția societății socialiste ca antecameră a Kommunismului piscos, fiind de o importanță crucială hatârul acestei abțineri de la ostilități a României Regale, caz în care troica Dimitrov-Thorez-Togliatti ar putea propune Cominternului a se încredința

bolșevicilor români, în Europa postbelică, misiuni de pază și administrație în triunghiul geopolitic de rubin Viena-Cracovia-Breslau, solicitat mereu Țarului nostru Ivan al IV-lea Cel Groaznic, întemeietor al Țarițînului (Stalingrad), de Țarul vostru Petru Rareș cel Cult, *în scopul separării preventive a masei slave de masa germană*, printr-o civilizație neutră de echilibru latin, căutător fără de țintă-n sus, de seninătate și confort...

– Pentru că, argumentă mișcând doar buzele, longevivul Molotov de-a apucat și acea Hiroshimă a incompetenței care a fost Cernobîlul, nu-i totuna dacă germanii și românii trec Prutul succesiv sau dacă îl traversează simultan!

– În caz că Armata Regală Română, lăsă de înțeles c-a înțeles Olguța Dabija, ar fi agresat de una singură, în 18 iulie 1938, statul muncitorilor și țăranilor creat de intelectuali, atunci protocolul cere ca să se jelească prin radio doar președintele lor, tov Kalinin, dând indignat din bărbuța-i fină, de geolog.

– Urmarea fiind, râse Koba aruncând în ea c-un cocoloș de pâine intermediară, că Churchill ar fi declarat că Regele Carol II e un monstru, pe americani i-ar fi lămurit Roosevelt c-așa-i, încât toată opera Reginei Maria, ale cărei bijuterii noi le-am fi restituit, poate, lui Titulescu, de nu-l destituiau, s-ar fi destrămat ca o flamură, țara sfârșind divizată și ocupată de trei-patru puteri preocupate de a reeduca norodul asupra principalelor principii democratice...

– Dar dacă Reichul, privi visătoare la Soso Cocuța, ar lovi de unul singur Armata Roșie, surprinzând-o <u>cum e mai rău</u>, pe poziții ofensive în Gaghizdia, dincolo de o Graniță Nouă, încă nefortificată, și *înainte* de Linia Stalin, atunci Dreptatea Zeilor cere ca gloatei să i se adreseze doar dobitocul de Molotov, pentru că el a căzut în cursa întinsă-n 1939 de Hitler, care a cedat Țările de Sus, baltice, mai mult de juma din Polonia și partea cea mai agresivă, mai dinamică, a României, doar fiindcă era obsedat ca fin artist de perspectiva ca nu cumva, după 22 iunie 1941, Armata Roșie să se sustragă Wehrmachtului, trebuind să fie căutată-n bârlog, cu lumânarea, până la Ural sau pe drumuri siberiene...

– Toată politica noastră la acest început de război, puse Iosif Vissarionovici vertical arătătorul pe mustață, făcând semn Nunuței Supeanu să tacă, este ca, pe vecie, nazismul să se demaște ca fiind AGRESORUL, pe când bolșevismul să se aureoleze ca reprezentând victima pașnică a monstrului imperialist violator... Or, de o participare finlandeză opinia publică mondială nu prea s-ar mira, căci a fost supramediatizat războiul leningrădean din 1939-1940, dar apariția pe câmpul de luptă a **românilor** ar fi ceva cu totul nou și neliniștitor și derutant, pentru că <u>noi am răpit Basarabia și Bucovina în iunie 1940</u>, când analiștii lătrau doar de prăbușirea Franței și de clemența Führerului față de înghesuiții britanici de la Dunkerque.. Asta e sittuația!.. Un avans masiv

al oștirilor României Regale spre Chișinău și îndeosebi spre Cernăuții ăia – pe care Molotov i-a luat doar pentru că, Rusia lăbărțându-se mult peste limita rezonabilă a ce s-ar mai putea denumi lingvistic PATRIE*, el nu prea mai știa geografie* –, ba chiar un Ultimatum românesc, ne-ar pune în mare încurcătură și față de muncitorii din întreaga lume, și față de proprii noștri supuși!

– *Ia panimaiu*, bolborosi Nunuța. Din punct de vedere marxist-leninist, materialist istoric și dialectic gândind contradictoriul, este o deosebire nu numai cantitativă, ci și săltat calitativă, între un război drept și unul nedrept, *mojet bîti* creându-se confuzii în creierii gloatei, dacă dreptatea românească, incontestabilă, dă o culoare locală roză chiar și bolșevismului nazist agresor!

– Să lăsăm culoarea locală, roșu-violacee, mormăi cooperant pictorul de la Ziduri, dus pe la Valea Ursului în căutare de inspirație, și să privim de pe Muntele Conic tragedia în față, în ochii ei de oțel de tanc! Neonorocul nostru ca stat e că lucrurile au stat așa: Hitler lovind berbecește primul, întreaga doctrină militară stalinistă s-a prăbușit, toți comandanții dintre Linia Stalin 1939 (adevărata graniță a URSS!) și linia nouă Molotov 1940, telefonând uluiți la partid, că acum ce pms indicații le mai dă, deoarece războiul se desfășoară pe *noul teritoriu* sovietic și nu pe... al capitaliștilor, cum anticipau cominterniștii, unde se putea conta, ca sabotori, pe muncitorimea occidentală, iubitoare de ingineri incompetenți și pe intelectualitatea progresistă, *însetată de privilegii securisto-nomenclaturiste*, inclusiv un bou de mere și de pere să poată cenzura un geniu natural sau sintetic.

De fapt, această îndrăzneală de a lovi primul este cea mai mare victorie a lui Hitler, și cam singura certă, din acest Război la Răsărit. Dacă armatele Cominternului l-ar fi devansat, intacte, ele ar fi ajuns nu numai la Berlin sau la Trieste, fetelor, ci și la Madrid, Lisabona, Paris, Copenhaga și Oslo, dacă nu și la Dublin, nescăpând nici Joyce de cenzură! Dintr-o singură mișcare, Vójdiul nazist a redus considerabil libertatea de mișcare a armatelor cominterniste și, culmea culmilor! l-a deposedat prin alunecare și pe Führerul sovietic de doctrina militară, că războiul se poartă fotbalistic nu acasă, ci totdeauna în deplasare!

– Nu de doctrină militară, bombăniră Stelică, Petrică și Mitică, bine informați aviatori la fața locului, suferea Iosif Vissarionovici Stalin, ci de noutatea cu prezentarea războiului de jaf și cotropire al vârfurilor celor mai reacționare ale imperialismului german drept *Cruciadă Antibolșevică*, prezentare ce devenea credibilă, efectiv, doar din momentul în care efectivele române chiar treceau îndârjite Prutul! Ceea ce s-a și produs abia la 2 iulie 1941, răsturnând românește întreaga semnificație a celui de-al doilea măcel de dimensiune planetară, așa încât, cu părerea de rău că nu i se asociază pavlovian numele numai cu Mari Realizări, tătucul tuturor

bolșevicilor și cripto-bolșevicilor a trebuit să iasă la interval, chiar a doua zi, joi 3 iulie, și să se adreseze personal sclavilor săi, cu *frați și surori*! Spre indignarea elementelor dure din Politbirou.

Altminteri, nodul doctrinar încâlcit de români l-a despicat el repede: cum nu putea să critice nazismul fără a-și submina principiile propriului regim, **tot muncitoresc**, a pus cu nonșalanță semnul identității între hitlerism și... Țarism, iar norodul, dresat pavlovian, a înțeles *pericolul revenirii Monarhiei* cu tot cu Intelectualii ei, și s-a mobilizat în stil mare, încât anglo-americanii au scăpat din WW2 cu pierderi insignifiante, de 1-2 % față de-ale oamenilor sovietici ai lui Stalin, procente care însă nu s-au negociat deloc când l-am plimbat, noi trei ași, pe Molotov la Londra, Las Vegas și înapoi la Londra, deoarece scopul acelui voiaj a fost doar a convinge SUA să declare cândva război României Regale și să se exercite presiuni asupra Mexicului, să se alăture Aliaților în contra Axei.

Desigur, formalitatea din 6 iunie 1942, a recunoașterii de către Casa Albă a războiului declarat de regimul militar-fascist al lui Antonescu încă de la 12 decembrie 1941, nu merita o atât de primejdioasă călătorie. Miza era alta, era Mexicul, de care se ocupaseră și Eisenstein, și Troțki, și marele muralist Siqueiros David Alvaro, dacă e să ne luăm după amicul său frescar Marius Ghizdavu, care zice că jucându-se scenariul antițarist, de transformare a unui război, printr-o lovitură de stilet în spate, într-o revoluție sângeroasă, în timp ce mexicanii de elită s-ar fi jertfit, încleștați cu nemții, italienii și japonezii, o mână de bolșevici ar fi putut emana să ieie puterea ca-n Cuba, punând la dispoziția Cominternului o excelentă bază, cu resurse inepuizabile, exploatabile pentru a submina nu numai democrațiile Americii Centrale și de Sud, ci și țara țărilor, SUA!

– Eu n-am zis decât *Scheisse, Scheisse, Scheisse!* negă Marius Ghizdavu că ar fi avut el ceva cu muraliștii mexicani, cărora ca ucenic datora tot atât cât pictorului bârlădean Tonitza și sculptorului chișinăuian Plămădeală.

– Juni ostași ai țării mele! ieși atunci, cu tot cu căruciorul de olog, în fața frontului Voicu Ghizdavu, ca să le vorbească atât de vara mărășească a lui 1917, cât și de prizonieratul său, petrecut în binecuvântata Alsacie, inclusiv la Sonnenheim. Dragii mei vultani *de câmpuri*, dragii mei șoimani *de munte*! mai zise el cu referire la Corpul de Cavalerie al căpitanului Edgar Glagoveanu, care din victorie în victorie, înconjurase Marea de Azov, pe ruta Melitopol, Berdiansk, Mariupol, Taganrog, Rostov-pe-Don, Ieisk, Primorsko Ahtarski, Slavianskaia, Temriuk, Taman, Kerci, terciuind trupele cominterniste din zonă și, cu escadronul lui Căinaru întărindu-se, prin Novorossiisk, pornind la curățirea litoralului Pontului Drept până la Soci, Suhumi, Batumi și Trabzon, pentru ca desanturi dezagreabile, ca acela asupra spitalului de la Feodosia al doctorului Lecca, să nu se mai întâmple, respectiv cu referire la Divizia de Munte a colonelului Belizarie

Moga, care cu o îndrăzneală inimaginabilă pentru români republicani ieșiți recent din cozi, ca maistrul Plotuna și vecinul său de palier din Blocul Demolaților, profesorul Micșunel Tomoioagă, a purces la cucerirea Caucazului, pe direcția Armavir-Sulimov, după un plan-cacialma ce l-ar fi invidiat și Hitler, colonelul Moga hărțuind cu rezervele unitățile bolșevice de la Nalcik, Alagir și Ordjonikidze, în timp ce în acel blând sfârșit de octombrie 1942, doi din ginerii săi ar fi coborât dinspre Elbrus pe Valea Terekului până la Grozníi, ocupându-l odată cu portul Mahacikala de pe țărmul Mării Caspice, eliberând pe frații ceceni de sub jugul sovietic, un al treilea ginere, anume locotenentul Stelian Dabija, îndreptându-se, printre cei doi munți conici, Elbrus și Kazbek, spre Tbilisi, cu misiunea secretă de a cuceri Gori, orășelul natal al lui Djugașvili-Stalin, apărat de cele mai instruite și mai devotate dintre gorilele marelui cârmaci, comandate de unul Vlasik sau Vaska, își amintește Coriolan Pigu, însă Goebbels, pe 23 octombrie, când a aflat că vor românii sa se acopere de o asemenea Glorie, a intervenit la OKW, la Keitel și la Jodl, să se stopeze toate operațiunile noastre, până după ce desăvârșește Armata a 6-a Germană eliminarea de pe teritoriul Stalingradului a ultimelor rezistențe bolșevice. Și zău dacă n-a fost mai bine așa! își încheie bătrânul invalid și cronicar alocuțiunea, că dacă-i avariam urmașului lui Lenin casa Memorială sau altceva prin Gori, mânia sa ar fi trecut peste justificarea noastră cu „efecte colaterale în decursul luptelor“ și poate că ne-ar fi desființat ca popor, cum l-a și amenințat subtil Molotov pe ambasadorul Gafencu, în chiar 22 iunie 1941, cum că nu doar prin bolșevizare cu tancul, ci și-n cazul unei biruințe germane *suntem pierduți*, România Regală riscând a nu mai fi deloc, – așa s-a exprimat cel mai dur dintre staliniștii lui Stalin, copii, convocându-l pentru explicații în 24 iunie pe Grig Gafencu, ce era capuchehaie la Kremlin în vara ceea fierbinte a lui 1941...

2

– *Scheisse, Scheisse, Scheisse*! binevoi a se bosumfla Grig Căinaru, ginerele Glagovenilor. Nu e adevărat că actul de demnitate regală românească de a merge cu nazismul, din moment ce, fiind vorba – de la paradigmă – de rase universal socotite coloniale în Molotovia, nici enormul Imperiu Britanic, nici democrația perfectă SUA n-au declarat război Cominternului, pentru bolșevizarea Estului, forțată de Armata Roșie în 1939-1940, – zău, e *fake news* din Transnistria că Trecerea Prutului în 22 iunie 1941 m-ar fi găsit pe mine în locul lui Grigore Gafencu, la Moscova, așteptând cu piele de iepure în spinare să fiu convocat abia-n 24 pentru explicații! E doar o confuzie de nume.

Scriitor progresist al Imperiului Românesc în formare și al tranziției noastre spre un statut de Mare Putere, eu Grigore Căinaru, m-am poziționat totdeauna lângă cei oropsiți, lângă norod, lângă cei mulți și umili, nu lângă căpușele din capul supraputerilor, fiind erou de erou atât la trecerea, în calitate de voluntar pe termen redus, a Prutului, cât și, la deznodământ, în calitate de pandur transferat de la Divizia Horea, Cloșca și Crișan a generalului Mihail Lascăr, la trecerea Tisei noastre, pe direcția Debrețin, Tokaj, Kraków, Wien, Wrocław pe Odra, și iată de ce, fin cunoscător al psihologiei gloatei, despre care am și scris 1681 pagini de pertinente foi de observații, din care să-mi extrag personaje, cum alți lucrători strâng informații ca cadre refolosibile unicat, mă declar absolut de acord cu opinia domnului colonel doctor harkovian Liviu Lecca, că a lovi un obiectiv atât de excentric ca Stalingradul, lungind inimaginabil ca gaia mațul comunicațiile, în loc să iei ca din oală Moscova și Leningradul, care abia așteaptă să se predea, cetăți aristocrate scârbite de vulgaritatea cekistă, este lucru cu primejdie, sfoara frontului putând a mătura de-amu planiglobul în sensul în care umblă și carul cel de aur al Soarelui dătător de lumină, ce-l adorăm din moși-strămoși cu toții...

– Cu alte cuvinte, îl privi bronzatul la Crimeia medic cu acea dragoste frățească de-l împiedicase să vaccineze pe Dora, deși subalterna ar fi achiezat fie și din plictis și stress de lazaret infect, se pune azi cu seriozitate problema ca, așa cum inversând voltajul în fața unui ac magnetic, să-și rotească direcția, așa și noi, să trebuiască a muta arma de pe un umăr pe altul, căci deja Ardealul, Ardealul ne cheamă din ce în ce mai stăruitor, însă am aici o enigmă privind modul creștin în care se va detașa trupa noastră, rurală, curată sufletește, sensibilă olfactiv, de trupa germană, cu care a împărțit și binele, și hrana, deși s-au ivit unele discuții, legate sensibil de senzația de foame patologică, din pricina omizilor din care s-a recrutat, de la Duca-Vodă și Șerban Cantacuzino încoace, clasa noastră politică, talpa țării fiind constrânsă a se hrăni *erbivor*, dotându-se cu stomacuri țărănești mari ca pentru, cel mult, mămăligă, dovleci, cartofi, fasolică și zeamă de varză, de unde și discuțiile-n contradictoriu ce-am avut ades cu camarazii nutriționiști naziști, uimiți că, la aceleași rații de concentrate, soldații hitleriști se declarau extrem de satisfăcuți, pe când răcanii regimului militar-fascist, al criminalului de război Antonescu, umblau înfometați de colo colo ca niște ovine căpiate, cu mațele cârâindu-le de exces de sucuri gastrice...

– Domnilor, potrivi din șuruburi șezutul căruciorului încât să stea comod cu coatele pe masa încărcată de hârtii incendiare Voicu Ghizdavu, fac parte din marea generație a cărei deviză însclipitoare a fost și este *Prin moarte la datorie*, fără de număr fiind cadavrele ce noi am semănat ca eroi de eroi pe toate ponoarele, boturile de deal și văgăunile, pentru a zidi conceptul de **Românie prea Mare**, un miracol ca să se pișe, iaca, pe el,

generația de cărturari postceaușistă, concesionându-l gratuit, printr-o lașă tăcere, unei adunături a cărei bază de emanare se va vedea din opoziția acerbă la a se scotoci-n arhivele căgăbăului de pe-acest meleag, agitând motivația puerilă că electoratul n-are spitale!

Păi când a avut vreodată electoratul la noi ce mânca? Darmite spitale!

– Numai înainte! strânse ușurel de încheietura de bronz pe sculptorul Hurmuzacov, pistruiată și bălaie cu ochi verzi ca leușteanul, Agnieszka, să tacă. Numai și numai înainte de Duca-Vodă, în medievalitate, până s-apară lăcustele, viermii cei neadormiți, dihorii, năpârcile, birocrații, nomenclaturiștii, politicienii, analiștii și slugoii lor, capabili să-și eficientizeze spolierea inventând cancelării!

– Ah, ghicitu-mi-ai gândul conservator, nobilă Agnes de Krécy! Și un gând pios pentru delicata acuarelistă, contesa Halszka Chrzastowska, mama ta împușcată la închisoarea din Lwów, de căgăbăul în retragere și, supraviețuind miraculos, reîmpușcată de un securist SS german „eliberator“, beat drogat dar uimit de vitalitatea rasei slave!... Ci du-te, fătuca mea! Lipsește-mi de la masa aiasta îngreunată de necurățenii agitpropiste! Plimbă-te olecuță cu Cadillacul lui Marius către Parcul Crângași, spre Rudeni, să admiri bisericuța lui Tani Damian! Lasă-ne, dară, pe noi bărbații să ne descurcăm în rahatul acestei lumi, desfigurate de bărbați pentru uzul bărbaților, fie ei și bărbați de bărbați!

Ușa scârțâi protestatar și se închise trântit, ca trapa unei curse de șobolani uleioși. Longevivul post mortem istoric privi cu suspiciune într-acolo, apoi scoase din traistă niște istorioare, niște broșuri deja îngălbenite, câteva aduse din prizonieratul pătimit în Alsacia, altele din drumeții ulterioare pe urmele eroilor de eroi de pe Marna și de la Verdun, niște albume foto, niște decupaje de ziar.

Repede constatarăm că pe masa de 12 persoane, lustruită și grea, tipică birourilor de statmajoriști, aveam mai toată colecția *La France dévastée,* din care hâtrul cronicar de la Ziduri-Pribegi extrase *Reims dévastée*, catedrală a încoronărilor nu mai puțin sacră decât aceea a Hohenzollernilor de la Kaliningrad, astăzi Sankt Kalininburg, scoasă la Felix Alcan prin 1920 de Paul Adam, frunzări ce frunzări cu degetele sale de ceară gălbuie ca gălbenușul ouălor de combinat, uită de noi și de sine, se adânci până la buricul ombilical în pagina 146, și cum toți cei din laboratorul de propagandă, comandat de unul din echipa doctorului Lecca, scriitorul Grigore Căinaru, eram exact așa cum ne redă cinematografia bolșevică a lui Dej și a lui Cea, larg redifuzată îndeosebi prin 2001, adică doamnele boieroaice inculte și curve, iar domnii – exploatatori și nemanierați și analfabeți, rânji el sinistru, scutură din căpățâna-tigvă și, cu lentoare mentală explicabilă, se puse a ne tălmăci de pe franțuzește ceva în sensul că

– Astfel, cum însuși Ludendorff a mărturisit-o, în mai 1918, *bolșevismul* din diviziile Țarului, bulucite pe frontul de vest în toamna lui 1917, devenea principalul factor activ al disoluției lor și al victoriilor Kaiserului. Expediindu-l pe Lenin de la Elveția la Petrograd (Sankt Petersburg), într-un tren nemțesc sigilat să nu se dumirească nimeni că înăuntru sunt scelerații (*dûment scellé*), cu vreo zece milioane de mărci-aur, diplomația prusacă n-a declanșat doar dezastrul iremediabil pe vecie al Rusiei, moartea Țarului și a țarismului, ci și ruina Reichului, inclusiv analog la fel în ce privește soarta Kaiserului!

– Două lucruri rezultă de aici, se scobi în nas ca țăranii și muncitorii generalul de propagandă de câmp de luptă și de câmpul muncii în spatele frontului, Horea Cloșca și Crișan Bratu, care zadarnic a încercat să se fofileze-n divizia de cadre a generalului prizonier Mihail Lascăr, *Mihail* ca Șolohov și ca Sadoveanu, niet Mihai ca Eminescu paseistul și ca Focșăneanu.

Mai întâi, se vede că încă de la Întâiul Război Sfânt, cel cântat de Grigore Căinaru în 1681 pagini mărețe, așa-zisul Război de Reîntregire a Neamului, de la 1913-1919, adică de Expansiune ca a lui Traian, zeii au hotărât *declinul simultan al civilizației nordice, germano-slave,* ridicându-se cu insistență problema acoperirii vidului de putere din triunghiul geopolitic de ametist Beciu-Cracău-Wrocław, de către și numai de latinitatea românilor, fragilitatea Păcilor de la Versailles şi din împrejurimi ținând tocmai de amatorismul june, că Clemenceau, Lloyd George și Wilson au creat, uitând ce mai hitleritate zace-n ea, o Austrie independentă, în loc s-o încredințeze, cu Ungarie cu tot, pentru monitorizare Schengen și democratizare la fața locului, singurei Puteri viguroase a momentului, aceea bazată pe sabia Armatei Regale Române recent renăscute.

Iar în al doilea rând, se confirmă cu pregnanță, că așa e cum am alarmat eu mai deasupra în amonte, anume că minimum șapte ani de la amuțirea armelor, cenzura militară încă nu trebuie ridicată complet, deoarece civilii de capul lor pot comite imprudențe cu grele consecințe răsculative sau diplomatice.

– Fiind instructiv să constatăm, dragi studenți, cum la 1920, zvâcni vioi Băluțeanu, un franțuz îi servește pe tavă aliatului nostru vremelnic, Hi, confirmarea axei lozincii care l-a propulsat la putere, la el în republică și apoi în lume: legenda că resursele Kaiserului rămăseseră uriașe, arme noi urmând a fi implementate pe câmpurile de bătălie, dar... bolșevismul negermanilor a dat *o lovitură de briceag în spate* străjerilor ce păzeau Reichul spre toate azimuturile!

– De unde și în cuvântările lui Stalin, și în faptele sale, grija asta obsesivă de a controla total *spatele frontului*, și spre el, și spre noi! admise Grig. Nu încape îndoială că acești doi Luciferi omenești se citeau reciproc, se observau atent, totalitar și încruntat, ca două mirese uitate în aceeași sală

de așteptare.

– Dar de ce-i numești *luceferi*? își înroși irișii ca pe niște pietre de rubin uitate pe mici boțuri de vată ca pentru urechi Ioil Borgiah.

– Nu luceferi am zis, zise că n-a zis basarabeanul cel isteț, ci luceferi *omenești,* ceea ce este cu totul altceva.

– Exact, omenești, prea omenești! se lumină la chip Halszka Chrzastowska, privind amuzată spre dumnezeiasca frumseță a baronesei Bożena Kedrzejkiewicelska, în 1937, cu care voia Marius să-l însoare pe taică-su văduv stătut, pentru a-și asigura și niște terenuri de vânătoare cu zimbri și bouri, pe colinele, păduroase pe atunci, ale Lembergului nostru de-a pururi multicultural.

– În ce privește decuplarea-descleștarea trupei noastre de a aliatului fascist, zâmbi jenat îndârjitul istoric, ce comandase în trecutul război, numit și instalat de I. Gh. Duca, Autoritatea Național-Regală pentru Cenzură Militară, unde erau concentrați o grămadă de mari scriitori, muzicieni, pictori și sculptori, cum ar fi Lovinescu, Sadoveanu, Mavrodi, Ranetti, C. Moldoveanu, N. C. Munteanu, Ion Ardeleanu, Dobrogeanu-Gherea, Ludovic Dauș, Chiru-Nanov, V. Demetrius, N. Pora, fascistul Goga, Traian Lalescu, Steriadi, Dărăscu, Ressu, Nonna Otescu, D. Cuclin, Plămădeală, Berezovski, Tonitza, Medrea, Grigore D. Constantinescu, Ghibu, Oișteanu, Golestan și alții mulți, pe care nu mi-i mai amintesc, da, Vissarion cel condamnat la moarte pentru instigare la recentul tsunami 1907 la Titu și Costești, paseistul Eminescu, parcă și Mateevici, creatorul Imnului de stat al României de Est, or mai fi fost și alții... Dar eu vreau să mă pronunț într-o problemă delicată, și nou-nouță absolut față de trecutul război, anume decuplarea-detașarea *afectivă* de aliatul pe care l-am întrebuințat, ca pe un factor-vector de putere, să ne facem treaba la Răsărit și să mutăm simbolic, încă în timpul acestei generații, hotarul românesc între Don și Volga, rămânând în seama viitorimii a merge cu vrednicie până la Pacific și a recupera Alaska noastră, pe care rușii n-au fost în stare s-o păstreze, deși au posedat-o, asta fiind viața semințiilor în istorie, unii cresc de la o mică cetate la un continent, alții se întind două sau mai multe continente și se pulverizează, ca broscuța ceea ce s-a umflat mai tare decât putea acoperi cu substanță proprie, până a plesnit! Hă-hă-hă-hă! Ce vă adusei eu aici ca să vă propun, aste file-ngălbenite, fost-au hrana mea sufletească din prizonieratul alsacian, când m-am și căsătorit în taină cu o doamnă Frida Schlauberger, iar bieții mei băieți îmi aranjaseră mai târziu, din interese de afaceri în Galiția Mare, de la Varna pân' la Narva, s-o fac lată cu baroneasa Bożena Kedrzejkiewicelska, tot plinuță și cu ochișori tot atât de albaștri ca ai văduvei preotului din Sonnenheim, poetica mea Friederike, încât rocada n-avea niciun rost să mă complic doar pentru lățirea averii lor... Și în lupta vieții, și în războiul dintre popoare, și la nunți, cum îți faci tovarăși de călătorie fiind o adevărată artă, tot așa cum e și

confruntarea dintre propagandele care izbesc pe individ!

Am, iată aici, astă fascicula roasă de recitiri, din enormul tratat al lui Lenôtre, cel inițial, cum îmi șoptește eruditul doctor Lecca, o cercetare comandată de Institutul Strategic Francez pentru Studiul Inamicului Potențial, anume, din 1915, data ediției mele, *Prussiens d' hier et d' aujourd' hui*, de unde extrag la întâmplare un pasaj subliniat de chiar Marius al meu, când era studinte la Belle Arte și îi trebuia o temă pentru un ciclu de xerogravuri expresioniste:

– Toți nemții degajă-emană o duhoare fetidă... Majoritatea aviatorilor azi anglo-francezi, mâine AA, anglo-americani, mărturisesc în rapoartele lor de zbor că atunci când ajung deasupra unei aglomerații urbane germane, își dau seama cu ajutorul nărilor, a analizatorului olfactiv din dotarea pilotului, că se apropie de țintă, izul specific acestui neam fiind perceput ca dezagreabil, indiferent la ce înălțime deasupra orașului s-ar efectua survolul!

– Pentru că e implicată molecula de mercaptan! Pe care o detectăm chiar în concentrație de o duzină de molecule la 20 metri cubi cât are o cameră! reveni în birou micul mare savant Raul Lecca.

– De-aia și este ea folosită de cadavre și de aragaz pentru a-și semnaliza prezența, uneori ca protest! lămuri studenta Lucreția Fotiadi, care intrase cu cheia proprie în Atelierul Modigliani din Strada Liliputanelor, crezând că Marius sau Mișu ar fi singur-singur.

– Greața și niște angoasă cât cuprinde, explicară cuminți Codin și Marin intelectualilor de propagandă ai lui Bratu, fiind total preasigurate, deoarece mercaptanii provin din alcoolul în a cărui moleculă de chimie organică oxigenul a fost substituit de sulf, de puturosul sulf, care s-a strecurat în legătura covalentă profitând de faptul că are aceeași valență doi, ca și de lipsa de vigilență a organelor chimice, tot așa cum și dușmanul de clasă se mai strecoară în rândurile parrrtidului cu p mare, în nădejdea că dacă pică regimul totalitar marxist, fiii sau ginerii săi vor conduce țara spre capitalism, corupție, trădare și prosperitate!

– *Scheisse, Scheisse, Scheisse*! făcu tăcere hamletiană hârca marelui cronicar de la Ziduri-Pribegi-Schit, scuturându-și locomotor cearșaful de firmituri. În continuare-continuare, da-voi cuvânt domnului profesor doctor și polkovnik Liviu Lecca, în scopul de a ne propune o bază teoretică serioasă pentru propagandiștii care, poate într-un an, doi, poate mai devreme, poate mai târziu, vor roboti la descârligarea trupei noastre de cea a cotropitorilor fasciști!

– Nu vă voi reține prea mult, promise doctorul, politicos ca activistul Tichie când va critica marxist vreo navetistă din sistemul sanitar al lui Dej, pe Dora Căinaru, de pilda pildelor. O să vă povestească drăcovenii deosebit de actuale și interesante, în ce privește noile trenduri în tâmpirea gloatei, invitatul nostru cinefil, Arsène-Séraphin Boisson, ale cărui relații de pioasă

ucenicie la inventiva doamnă Leni Riefenstahl sunt bine-cunoscute și fotografilor noștri! Eu mă voi limita doar la a vă prezenta unele progrese ale cercetării, cu un accent mai special pe opera profesorului meu de creier, suflet și spirit, director mare la celebra *École de psychologie*, doctorul Edgar Berillon, ale cărui realizări în lămurirea hipnotismului, independenței și suveranității emisferelor cerebrale, a unor fobii neurastenice și a procedurii pur psihologice de eradicare a alcoolismului postimpresionist, cu mult succes prezentatu-le-am, de la tribuna Ateneului, unui numeros public de ambe sexe și de toate cele cinci vârste.

Dar iată că, la 1913, începe Războiul nostru de Reîntregire a Neamului, ca reper, ca starting block la înfăptuirea entuziastă a sarcinilor mărețe, trasate de Testamentul lui Petru Rareș, relativ la *a ne da după leși*, în triunghiul cultural de rubin sau ametist Cracovia-Breslau-Viena, dedublat ulterior drăcește-n negativ de lagărele Auschwitz-Dürrgoy-Dachau, dintre care, cum a dat Domnul, unele s-au dovedit viabile, au crescut și s-au dezvoltat, altele s-au ofilit și n-au ajuns la celebritate, cum se întâmplă și cu peticele de hârtie, cât niște rețete, folosite de Grigore Căinaru pentru a-și nota cele 1681 idei literare ale dumisale... Dar de ce să ne înfigem noi, ca o pană, între arieni și slavi? Răspund: *pentru a adăposti acolo Florențele și Dresdele noastre*! Ca să nu ni se mai întâmple, cu ele, ca Iașului clasic al lui Vasile Lupu, la 1650, când înfloritoarea Capitală a tuturor Moldovenilor dintre Milcov, Vistula și Don, a fost jefuită și trecută prin foc și paloș de o coaliție neverosimilă, <u>a cazacilor cu tătarii</u>! Eveniment care ne dă o bine anesteziată piele pregătită de sacrificiu: să nu uităm că poziția noastră față de acest război de azi rămâne aceea convenită tacit de Mihai Antonescu și baronul Manfred von Killinger, în balconul Legației Germane, la 22 iunie 1941, cum că unul din cele două totalitarisme – rămâne de văzut care-i mai crud! – va răpune pe celălalt, dar va ieși atât de ologit din încleștare, încât va fi o pradă ușoară pentru vicleana democrație AA... Numai că noi românii știm, tot din trecutul război, că <u>se poate și altceva</u>, mai improbabil dar nu exclus, anume descompunerea *ambelor* sisteme de reducere a ființei umane la condiția de cârnat, de sângerete, ba poate chiar de excrement, în orice caz, înțelept este ca noi, ca *moștenitori unici ai tradiției maicii noastre Roma*, să marcăm cât mai stăruitor și mai adânc, spre Asia ca și spre America, dreptul nostru geografic, de interes suprem fiind, cum am mai spus, **Triunghiul lui Rareș**, dar nici **Triunghiul Ducăi-Vodă**, pentru care Marius Ghizdavu propune o configurație bazată pe Odessa noastră, Ialta noastră și pe gara și aerogara lui de la Gumrak, nu-i de lepădat, căci Istoria nu s-a sfârșit la 1943 și strategia zisă sadoveniană, de a cotropi uriașa țară de dincolo de negură, *strategia sudică*, meridională, caldă, încă nu ne putem pronunța dac-a suferit o cotitură a războiului sau numai o repliere, într-adevăr cam amplă, la limita ambiguității dintre strategic, artă operativă și tactic!

– Incontestabil, urmări cu atenție elogiul adus de Lecca dascălului parizian Edgar Berillon, starul cineast Arsène-Séraphin Boisson, nu mai încape vorbă că cine, din cauza Războiului Expresionist, război despărțit de Războiul Existențialist doar de o viață cât a poetului Nicolae Labiş, n-a putut urmări la 1915 memorabilele conferințe berilloniene, este vrednic de pedeapsă! Noroc, însă, că mai existau pe atunci, fie și în niște țări pustii cultural, căci a te baza pe paseistul Eminescu, cel cu capul împlântat în Medievalitate, nu-i o carte de vizită, bibliofili excentrici, ca boierul cronicar Voicu Ghizdavu, ce și-a adus din prizonieratul alsacian nu numai toată colecția *La France dévastée*, o mână feminină, poate regală, subliniind în tomul despre Reims mărturia Mariei Sainsaulieu, din april (luna cea mai favorabilă pentru terorizarea orașelor!) 1918, despre măreția greu de imaginat de către cititorul neartist sau bezbojnik, a enormei catedrale, în spectacolul de lumină roșie al incendiilor, ce devastară străvechea arhitectură din Place Royale, în dangătul sinistru al clopotelor mașinilor tot roșii ale pojărniciei, exact un an mai târziu micul Marius făcând cunoștință în lăcașul fără acoperiș, fără vitralii, cu statuia rănită monstruos a însuși Zeului Războiului, având pe cap o cască arămie donquijotească dintr-un lighean de bărbier din Salamanca și, în mâinile fumurii, un furtun din care țâșnea sânge stricat, dres cu puroi la cea mai mare presiune, cu cucută, cu absint și poate cu urină de viitor caporal austriac rasist!

– Nu numai excelenta monografie a lui Gaston d'Esgrignon Lenôtre, *Prussiens d' hier et d' aujourd' hui*, ne încunoștință din ce în ce mai nervos domnul general de propagandă Horea Bratu, foindu-se pe scaunul neergonomic ca chinuit de hemoroizi, vă stă la dispoziție în Biblioteca Fundației Voicu Ghizdavu, transferată integral, cu soldații, de Marius și de Octavian Theodor, de la Ziduri la București, în Parcul Filipescu, în cartierul cel mai select, azi ca și mâine, cartierul I. V. Stalin, ci și opere alese de-ale eminentului doctor Edgar Berillon, obligatorii de conspectat pentru seminarizare de către agitatori, propagandiști, misionari, zvoniști și răspândaci fiind:

– *La Bromidrose fétide de la race allemande*;

– *La Polychésie de la race allemande*;

– *Comment pourrait-on un jour s' entendre avec un peuple qui sent mauvais?*

– Dar să vedem mai întâi, tovarășe surori, doctorițe, asistente, femei de serviciu și moașe, care-s *ideili prinșîpale* ale doctorului progresist Edgar Berillon, recapitulă-n spitalu' nou alde Tichie. Cine știe, să ridice două dește-n sus!... Haideți! Nu vă sfiiți, că nici nu sunt așă multe, trii în total, mari și late!

– Prima idee, cuteză și roși gingașa pediatră Minodora Căinaru, este că urina germană e caracterizată de o toxicitate superioară celei franceze.

Vreau să zic că are un coeficient urotoxic cu peste 25 % mai mare...

– Fo-ffo...arte Biiine!!! Aveți un FB de la mine. Celebrul pictor cubist comunist Picasso îmi desena deunăzi, când fusei la Congresul Intelectualilor pentru Pace de rubin, de la Wrocław Breslau, he-he, nu-n baza strategiei cu Triunghiul lui Rareș, – cum s-a constatat experimental științific îmi desena, să înțeleg și eu, ca parvenit de la coarnele și balega plugului tractat de-o vacă, că o Piseuză *germană* ucide cobaiul cu numai 30 centimetri cubi de pișat, pe când o Piseuză din stânga Rinului abia dacă realizează o performanță similară cu un volum de cel puțin o dată și jumătate mai mulți centimetri cubi din același lichid!

– A doua teză, de fapt o antiteză, se îngălbeni Dora de frică să nu greșească rătăcind printr-o tematică atât de delicată, este că excrementele de origine germană au un miros mai pătrunzător și mai persistent decât al celor de proveniență franceză!

– Absolut corect! Îndrăzneața ipoteză a doctorului Edgar Berillon fiind confirmată de toți piloții francezi și anglo-americani, care au executat misiuni deasupra așezărilor nemțești, paradoxul fiind că fenomenul nu depinde de latitudine sau de temperaturile medii anuale, aceeași duhoare manifestându-se până la stratul de ozon (spart astăzi), atât în însorita Bavarie cât și în cețoasele ținuturi teutonice, cum observă și savantul Lenôtre, cu oarecare consternare-exasperare în pesimistul său studiu, *Prussiens d' hier et d' aujourd' hui*...

– Iar a treia enigmă evidențiată de Berillon, se foi de frică să nu facă pe ea de frică Dora, fiindcă întreținuse relații sporadice cu Marius și se auzise că tocmai l-au luat la Canal, este că din punct de vedere cantitativ, fecalele deșertate de un german întrec de circa două ori pe cele ale unui francez!

– *Magna cum laude*, tovarășă Minodora! Și aș adăuga, spre cinstea vechilor cronicari pe care s-a bazat cercetătorul, că ei au notat că pe vremuri, când datorită dezvoltării insuficiente a forțelor de producție, deci și a suprastructurii ideologice, nu existau pe șleauri tăblițe indicatoare și, atunci, nici posibilitatea de a te orienta, singurul mod de a te autosesiza c-ai trecut din Germania în Franța, sau din Franța în Germania, era să constați statistic apariția unei mutații majore în ce privește volumul excrementelor, asigurându-se un raport proporțional cantitativ de 2:1, respectiv de 1:2... Ceea ce nu l-a împiedicat pe pacifistul procominternist Picasso, de-l întâlnii eu la congresul de la Wrocławul nostru, să manipuleze diferite proporții de aur pentru niște fecale de-ale sale, postbelice, când se mai rușina vremelnic să le mai vânză plutocrației americane exploatatoare, ațâțătoare la un nou război mondial...

– Nu mai puțin nostalgic întru aceeași proporție de aur, dădu din umerii angelici Agnieszka, fiind și elevul nostru Andrei Hurmuzacov, dar și al lui Falconet, al lui Pigalle, al lui Carpeaux și, într-o anume măsură,

chiar al lui Berillon, în măsura în care, lecturând relatări că-n 13-15 iunie 1990, persoane sau personalități costumate în mineri au defecat în Universitatea bucureșteană, bombardată cândva de naziștii lui Gerstenberg, a dăltuit într-un bloc funerar din marmură neagră, șterpelită de popa Tani de la un mormânt părăsit de descendenții degenerați, un splendid colac negru strălucitor ca antracitul, pe un soclu brâncușian sugerând o carte, l'oeuvre au noir, intitulată *Lăsătura SS-minerului*, fiind achiziționată în același an, de o doamnă Petacci la Bienala de la Veneția.

– Oooh, dar nu mai vorbiți de asemenea murdarlâcuri! gemu ca din tinetă sufletul tânăr, supradotat și piteștean a paralelă 45 al liceanului Raulică Lecca. Este adevărat că nu este exclus să fie probabilă o descârligare a trupelor noastre de ale Aliatului, tocmai în momentul când ele trebuia să treacă de la un război al rasei latino-germane cu rasa slavă, la un război de apărare a civilizației europene de o bolșevizare care, asemenea fascizării nazificării, își are și ea nu numai principiile ei bune, ci și *realizări* mărețe incontestabile, între care aș aminti pă a mai ochioasă diavolește pentru chelioșii complexați: virtualitatea ca, sub un despot luminat, muncitorii, țăranii, funcționarii și chiar **toți** intelectualii să fie constrânși de Ssecuritate să citească cărți, pe bază de Liste și indexuri gratuite, să admire picturi, să simtă necesități de a circula într-un oraș cu statui de oameni generoși, să asculte simfonii de compozitori, în genere, să se preocupe de propria introspecție la frontiera labilă a confluenței dintre autoscopie și autopsie a psihismului personal al fiecăruia! Într-o sintagmă, să se spiritualizeze la cap!

– Să fim totuși vigilenți chiar când o mai luăm la labă-n closet, privi cu lăcomie agentul sanitar activist Tichie la botișorul de copilă, nevinovată dar sud-meridional suspectă jos, al Minodorei Căinaru, cam mirat că scriitorul cincizecist, la Titu, pe navetă-n trenuri mizere, o lasă-n Câmpul Muncii când, cu veniturile lui de bestsellar stalinist, ar putea s-o țină-n puf de lebădă și de îngeri cu cravată sângerie. Noi trebuie să ținem permanent la curent corpul medical cu ce mai e reacționar, atât în arte cât și-n psihologia care le reflectă, cum tovarășul Jdanov pe tovarășul generalissim al lagărului socialismului și păcii active, al luptei pentru PACE, împotriva ațâțătorilor la un nou război mondial și la o nouă secetă, căci de nimic nu se teme astăzi mai tare gloata fără de partid, din care se adapă Parrtidul cu p mare și unic, decât de război, de cote, de arestări și de secetă! Asta are ea în *invaginațiunile materiei cenușii* care, așa cum demonstra o tovarășă belgiancă, la recentul Congres al Intelectualilor pentru Pace de la Wrocław Breslau Mizil, rămâne o permanentă sursă subcapilară de limbrici ideologici, dintre care se distinge, în prim plan, surrealismul lui Breton cu aprecieri estetice hilare, din care deducem că a fost odată ca niciodată, când Picasso al meu, și el prezent, i-ar fi mărturisit, interogat rău, că subiectul amintitei pânze de giulgiu al inconștientului trebuia să fie un excrement

uscat, un excrement, da, din care însă anumite pături trebuie privite ca manifestând virtuți hilozoiste, fiind însă interzis să confirme și tortul însuși, hilozoismul, doctrină reacționară, cum c-ar gândi și lucrurile sau vietățile, sfidând materialismul dialectic și istoric, din care noi am învățat de la Lenin că numai pe o *anumită* treaptă de dezvoltare a materiei se conturează și conștiința, din care mulți nu s-ar zice c-o are, un excrement inepuizabil, a cărui identificare judiciară ca atare se va confirma după ce Picasso îi va pune și muștele, cum un coafor comunist ca Montand, breton Edithei Piaf, de-o ascultă reacționarii, din care Breton zicea că văzând pânza-n evoluție a aflat nu numai că pictorul vrea să facă un excrement, ci și că lipește asta pe pânză cu regretul că, neinventându-se încă punga vidată, trebuie să facă excrementul din pensulă, neputând oferi publicului avid de originalitate experimentalistă, un autentic excrement deshidratat, și anume unul din acelea inimitabile, peste care dai în mediul rural, primăvara târziu, când copiii hămesiți ai gloatei truditoare înfulecă expropriator protocronist cireșele din livada Ghizdavilor boieri, fără a mai avea timpul socialmente necesar să scuipe toți sâmburii...

– M-am surprins, recunoscu André Breton, imaginând acele muște strălucitoare, noi-nouțe, așa cum s-ar fi priceput să le toarne din oțel inoxidabil Picasso. Totul se înveselea; nu numai că privirea mea nu-și amintea să se fi oprit asupra unui lucru în sine dezgustător, dar mă aflam în situație de libertate primitivă, primordială, spre Muntele Conic Sainte-Odile, față de care Zidurile stau ca Delphi la poale de Parnas, unde era frumos și plăcut dulce să viețuiești, printre flori sălbatice, asfodele, dafini, rugi de mure, mă afundam liber în pădure ca-ntr-un codru de simboluri și ca copilul sărăntocului în codrul de pâine intermediară, din care Stalin face cocoloașe, aruncându-și-le galant în coafeza sa, Elvira, cea răsfățată de părinți și de prieteni, nu și de Soartă, nici de Mișu.

– Și în niciun caz răsfățată de Aliați! își sfârși ideea fără s-o finalizeze Raul Lecca. Vasăzică, detalie el totuși, este indicat ca șeful Departamentului Inspecțiilor Fanfarelor și Corurilor Militare, Civile și Școlărești să ia notă de existența liedului *Îmi bate inima la Bug*, pe versuri de Sergiu Grosu, ca și de iminența compunerii altora, tot de către clavecinista Isadora Enache, logodnicu-i Sergiu potrivindu-i cuvintele, inspirate din pdf-uri downloadate dupe net:

– *Ard malurile Nistrului*;

– *Cu submarinul la asediul Sevastopolului*;

– *Am luptat în Crimeia*;

– *Cucerirăm Caucazul*;

– *Cu bastonul prin Odessa noastră*,

precum și orice alte de valoare cărți, pdf-uri sau manuscrise s-ar mai putea găsi.

– Micul domn Lecca, dragi pionieri, le mângâie și le căută de

păduchi căpșoarele popa Sică, avea oarecare dreptate, intuind că latrina istoriei e mai încăpătoare decât își închipuie, în vanitatea sa de creatură, Homosapiensul. Faptul, evident pentru orice analist care a apucat să-și bea cafeaua, că musai să se prăbușească... ambele totalitarisme muncitorești e o teză greșită. Mi se pare evident. Și atunci, taică, generale Bratu, problema nu este decuplarea *afectivă* a trupei noastre de cea germană – și am impresia că supraestimați disciplina ofițerească! – ci cum Ialta mă-sii să facem să evităm, ca ura asta, pe care am sădit-o în anglo-americani, să nu se materializeze dematerializându-ne mai ceva ca bombardamentele clasice de până acum, și anume, dacă, Doamne ferește! va fi rost de să se treacă de la coventryzarea de azi, la hiroshimizarea municipiilor și târgurilor noastre de mâine, de netăgăduit fiind ce zicea adineauri Marius Ghizdavu, la România Regală Actualități, că se va da cu bomba atomică-n Europa, nu în inima cultă a Reichului, ci peste pielea pelagroasă a galițienilor...

– Noi fiind decizional cel mai bine plasați! râse-n hohote frumușica de Elvira. Vulnerabili pe tărâm de imagine, ca *cel mai prețios aliat* al lui Hitler! Și atractivi ca Resurse petroliere și cerealiere, ca Resurse de eroi de eroi și ca Resurse de fanatism antibolșevic cel mai bine informat din Europa și din lume, datorită soțului meu, Mișu, a cărui mai atentă consultare de către Hi și Muss, respectiv de către Roosevelt și Churchill, ar fi schimbat radical harta Europei, lăsând Viena, Cracovia și Wrocławul în mâini latine-n care te poți încrede, creându-se premisele ca de la reușita strategiei rareșiste să se trăgăneze și împlinirea profeției Ducăi-Vodă, să ne infiltrăm în triunghiul obtuzunghic de jad Odessa-Ialta-Gumrak, separând masa slavă creștină de puzderia semințiilor musulmane ale Asiei, pe care numai o solidă santinelă latină pe valul Volgăi și, eventual, pe valul Donului o ar reuși stăvili, să nu mai migreze iar spre Rin!

– Ai aflat ce le delira azi, Nuțo, părințelul Damian șoimilor patriei, căutându-i în căpșoarele ciufulite cu gel mirosind a praf de pușcă? raportă prin somn Marin, șoferul. Că așa cum, sub președintele Yl, convenabil șef al opoziției e domnul Tudorică, înainte, înainte de Cea și Dej, sub dictatura militar-fascistă, era Maniu, ăla lu' care PNȚ-Borviz și PNL-Parizer, i-a ridicat la ceceu statuie de amărât, ca să râdă de el PSD-Zeamă-de-varză. Deci popește gândind, tranziția de la războiul cu fascismul sovietic la victoria împotriva socialismului hitlerist presupunea nu numai întoarcerea armelor trupei și ofițerilor, ci și aducerea Opoziției la putere, sub lozinca eliberării țării noastre de sub jugul fascist, pentru a se pune călare pe ea ăia cu Jugul Bolșevic nou-nouț, fabricat la Novokuznețk.

– Fiind pe atunci, lămuri la radio eseistul Muhală Muistu, o chestiune spinoasă nu atât decuplarea de vechiul aliat, cât acuplarea ideologică și de dosar cu noul camarad de luptă pentru de toate cele...

– Zapează, Codine! scânci isteric Lina. Nu mai poci să-l sufăr pe

polihistorul ăsta ubicuu, cu ideile lui insolite, atât de diferite de-ale noastre!

– Suntem prizonieri în Uniunea Sovietică, se auzi la Radio Moscova o voce autoritară și căznită de general privat de somn cu săptămânile, este ora 17 și 10 minute, unde ne-am predat, știind că trupele române au fost lăsate în toate împrejurările de către Comandamentul german fără niciun ajutor, cel puțin până azi 16 decembrie 1942.

Comandamentul german face acest lucru intenționat, pentru a ne slăbi forțele, ca să nu putem cere niciodată cu fermitate restituirea Ardealului.

Patrioți români! Nu mai luptați împotriva fraților noștri ruși! Fiindcă trebuie să știți că teritoriul dintre Volga și Don nu a fost și nici nu va fi niciodată românesc!

– Mănânci căcat! se înroși de furie ca racul fiert căpitanul de propagandă Grigore Căinaru, privind fix spre lada ca un sicriu de copil a radioului. Dac-ai fi citit atent xeroxul *Gesta Romanorum*, achiziționat recent de crainicul sportiv Răzvan Hristev, din Occidentul Apropiat, având o bursă soroșistă la Pesta, ai fi avut bucuria de a te familiariza cu grafia geto-dacă, însușindu-ți concomitent o mentalitate de învingător, solid sprijinită pe următoarele argumente:

– Istoria nu ni s-a sfârșit deloc. Abia începe, cu Diaspora Românească.

– Suntem nepoțeii Romei și avem la Tezaur tradiția zidirii lente de puteri multicontinentale, pornind de la o cetate mică, delimitată de cel mult 7 coline, ceea ce și explică năzuința pictorului Marius Ghizdavu ca prin relația personală, stabilită între el și Hi la Berdicev, să anexeze Liovul la România Regală.

– Astăzi păruielile teritoriale încă se mai pornesc pe bază de edicte și urice. Mâine însă, așa cum anticipează juristul Marius Ghizdavu, dreptul internațional va recunoaște doar temeiuri arheologice. Or, la sfârșitul pleistocenului, după ultima glaciațiune, singura zonă locuibilă din Europa, zicea tata că era tocmai spațiul carpato-pontic-danubian, ceea ce înseamnă că întreaga Civilizație a Omului Alb, pe această planetă, a roit de pe acest binecuvântat meleag.

– Dizentericii se topeau literalmente, cită tot Marius, deprimat și sătul de *Om*, mărturia André Ragot de la Dachau. Am văzut oameni încă zdraveni, cu nu mai puțin de 50 de scaune pe zi, sfârșindu-se rapid, fără să se poată reuși oprirea acestei diarei profuze. Mulți răceau când se duceau la WC și nu se mai puteau vindeca. Vedeai trupuri mizere agitându-se frenetic pe cele două bețe ce le slujeau de picioare, într-o cămașă aproximativă, ajungându-le adeseori până la buric, care, cu un deget în fund, lăsau să le scape, cu zgomote semnificative, urme lungi pe podea. Mulți dintre oamenii de serviciu, furioși că trebuie să spele, să spele și iar să spele, nu încetau cu înjurăturile, căci cel ce făcea în pat își murdărea

vecinul, și aceasta însemna două corpuri de spălat, care, din lipsă de apă caldă, erau spălate cu apă rece, și, din lipsă de burete cu mătura. Am văzut

3

un bolnav ce-și spăla excrementele care îi curseseră pe picioare urinând peste ele.

– Și toată această priveliște de coșmar, arăta pictorul Elizei Alexandrescu, în căscioara din liziera cea romantică de la Pădurea Andromeda, este opera cui? A unei noi specii, înrudite cu omul renascentist, pe care Ioil Borgiah a denumit-o *Homo totenkopf*, selecția artificială ce va urma având a genera, cum în natură carnivorele își creează propriile erbivore, ca să aibă ce mânca, cu necesitate de fier stalinist, – o varietate cu bot de Moarte **Obosită**, anume acel *Homo fessus,* înrudit fesenist cumva cu omul antic, pe care-l invidiem pentru spiritualitatea ce emana, uitând că în proporție de 95 % el era un sclav trudit, mișel și nespălat!

– Mă așteptam, surâse Liz spre liziera Pădurii Andromeda, din care adierea aducea de arțar roșii frunze în necunoaștere de siropul ce s-ar putea valorifica pe piața canadiană din seva ce cutremura ațâțător tulpinile delicate, să-mi iei și acum o atitudine imperialist-târzie și să-mi visezi de Testamentul lui Petru Rareș, de Reconstituire, de Marea Recuperare, de Lwów, de Breslau, ca și de repulsia Occidentului față de misia civilizatoare a românilor la Gurile Dunării!

– La Gurile Dunării, azi! se enervă ca pictor profesorul de desen tehnic și epùre de la Școala de Ucenici pentru țevi și Tuburi Helicoidal Sudate din Colentina Apropiată. La Gurile Donului mâine, iar poimâine la ale Volgăi! Căci în Istorie nimic nu este interzis ca în Literatură! Toate-s cu putință. Și așa și trebuie să fie. Altfel, Libertatea, chiar dacă-i doar un titlu pe-o traducere a Adrianei Bratu din Roger Garaudy cel bolșevico-stalinist doctrinar deocamdată, până va găsi mâine alți stăpâni, da, libertatea s-ar ușchi din vocabularul omenesc.

– Și care-i, nene Iancule, interogă șoimulețul Minitehnicus pe bătrânul propagandist din Ferentari, deosebirea dintre România Mare a șefului opoziției sub YL-89, față de a șefului opoziției sub AN-41?

– Deosebirea dintre domnul Tudorică și Iuliu Maniu? Nu știu!... Ce știu eu e că Mariusică, când ne-a părăsit, în toamna amară a lui 1992, nu imputa scolopendrelor cocoțate-n capul, acum Cadrilater Roșu al Țării, ales pe baza Constituției inexpugnabile, iorgovane, decât trei lipsuri: că nu militau pentru recuperarea prin orice mijloace a teritoriilor pierdute în 1940, că nu desăvârșeau Revoluția aducând pe Rege de la Versoix la mine-

n Ferentari și că nu se mai declanșa odată **represiunea**, imaginată după calapodul leninist, pe *categorii* de bolșevici, în două-trei-*en* valuri de arestări, urmând a se reduce clasa socială a nomenclaturiștilor la câți erau și-n 1944 – sub o mie, după statistica lui Mișu!

– Cu alte cuvinte, făcu ochii măricei de uimire Vlad-Ion-Nicolae Enache ca potențial al doilea președinte-mântuitor din posteritatea critică a voievodului prezidențial Zahei Avăcăressi, străbunicul meu Ghizdavu înțeleg că protesta prin deșțărare că *nu se făcea totul*, la 1992, pentru reînnodarea iabrașei noastre istorii cu ce-a fost anterior lui 6 martie 1945? Ce voia el să construim, ca ideal local, opus ostentativ celui de dizolvare în *uie*, o Românie Regală cumva, adică România aia prea Mare, instabilă și detestată de toți noii intelectuali?

– Absolut greșit, Alesule!... Luminăția Ta, trebuie să reții că doctrina ghizdaviană folosește aceste sintagme sacre pentru a desemna entități teritoriale disproporționat distincte: pentru propagandistul pus să taie nodul dilematic al forțării Nistrului, România *Regală* este România Regală a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, clasică, pe când România *Mare* ține mai degrabă de romantismul revoluționar al generației tale și al celor ce te vor urma, Alesule între Aleși, ea pendulând între Triunghiul ascuțitunghic *rareșian* de ametist Viena-Breslau-Cracău și triunghiul obtuzunghic de jad Odessa-Ialta-Gumrak, al strategiei de expansiune *ducală*, în acest sens admirând, tot numai eu, subtilitatea analiștilor noștri ce susțin că *România are nevoie de un Putin*.

– Alelei, Marius-Marius! se alintă vitaminizat voinica farmacistă Liz, văzând în concubin atât paseistul cu capul împlântat în medievalitatea ei de femeie văduvă și retrasă din lume și război, cât și sămănătoristul romantic și retrograd, care pictor înzestrat cu enorma expresivitate expresionistă a secolului XX, zace ca bătrânul lui Van Gogh cu fruntea-n pumnii încleștați, neștiind cum să abordeze pe hârtia de calitate proastă, postbelică, ilustrarea mărturiei André Ragot despre dizentericii de la Dachau, confruntându-se cu spusa Clarissei Honig cum că după Auschwitz și Kolîma nu se mai poate scrie poezie...

– Decât după sfărâmarea speciei umane în diferite subspecii! rânjește ca omul de tuș negru, cu pupile rubinii a laser, Ioil Borgiah de după sticla de culoare auriu-uleioasă a secăricii de secetă, băute la MAT, la filiala alexandrină a Monopolului Alcoolului și Tutunului.

– Întrebarea mea în acest pustiu piramidal, se foi Liz ca Lee Miller între cocoașele obscene ale cămilei, este dacă Marius *știa*... Pentru că eu l-am cunoscut cu privirea în 21 mai, de chiar ziua mea, abia în 1942, când mi-am condus soțul, pe Colea, la tren, în gara Sărata, fiind chemat urgent din concediu, de la vatra din Tatar Bunar, ca să ia parte la desăvârșirea asediului Sevastopolului, eșec sovietic comemorat în derâdere plănuindu-se, după 1991, o statuie poetului gruzin Iosif Vissarionovici Djugașvili,

pandant și imitație celei a paseistului Eminescu, de lângă Cazinoul de la Chiustenge, ce se va ruina în tranziție, sub blestemul atâtor perdanți interbelici... Iar după ce a inspectat meterezele zdrobite de obuze ale celebrei citadele țariste, dimpreună cu mareșalul Manstein, bietul Colea al meu a plecat în Caucaz, prin Batumi sau Suhumi, în orice caz, fără să mai treacă prin Kislovodsk și fără să mai aștepte vizita Regelui Mihai în Crimeia româno-germană, oricum puțin după 4 iulie, 1942, trebuie să fi fost, când, de ziua SUA, a fost ambiția conducătorilor noștri să salutăm pe Roosevelt prin fâlfâitul drapelelor românești regale, îngemănate cu cele naziste, în briza înmiresmată tipică țărmului sudic al Crimeii, până la Ialta și Caffa...

– Eu te-ntreb, se stropși la ea anchetatorul Ion Enache, dacă *acest Colea* al tău mai *trăiește* sau nu!... Să nu-mi zici mie că nu știi nimic, c-acușica te trimit și pe tine la Canal, 60 de luni, după moșierul tău Marius Ghizdavu!

– Te chinuim pentru că mulți gușteri verzi, interveni cu un zâmbet blajin ca al lui Tichie căpitanul torționar Țyuchel Adriean, bunătatea întruchipată, – au fost dați dispăruți pe front sau și-au întocmit acte de deces false și acuma așteaptă pe americani prin munți, terorizând noua aristocrație roșie, cum odinioară Coroi și bandiții lui, care măcar erau haiduci, cum atestă baladele noastre de răzvrătire socială... Și nu te mai uita, fă, așa derutată la mine, că eu fac spirite mai de glumă sub numele de cod Pumpianski, pe când ăsta, Jan, e cam posac, sub numele de cod Jurmînski, dar așa ne-a instruit la Komsomolskaia Petliura, în celebrul lagăr de la Poltava, faimosul general de informații și torsiune Polkan Afrikanovici Putilov, pe care intoxicatul comisar Alecu Șaraga, zis Ciripoi în istoriografia noastră marxistă rolllerrrriană, îl crede una și aceeași persoană cu mareșalul Zahar Maslovici Kartotekov, nașul plutonierului Zahei Avăcăressi, da-da, așa ne-a învățat, că noi anchetatorii trebuie să umblăm în tandem, plus și minus, să ne contrazicem, ca la tembeliziuni, când e de dat iluzii gloatei că ținevas judecă, anchetează-n numele boborului pre vreun trădător din capul Țării, scoțând de la îmbuibat, mai cu răul și mai cu binișorul, diferite recunoașteri de fapte sau învinuiri de amici care pot fi arestați și ei!

– Tovarăși securiști! prinse a jeli Eliza, deși născuse pe Irinuca din stirpea ghizdaviană, fără să-l prevină pe fericitul pictor. Dacă soțul meu bun, inspectorul Colea, trăiește cumva, spuneți-mi, și mă duc la el peste munți și mări, peste gulaguri și țări! Inspector... școlar, am vrut să zic că era. Uite pe harta asta, la Tatar Bunar aveam, aici, căsuța noastră și Farmacia, una gândită să fie de ajutor răniților dacă sovieticii mai înscenează vreo răzmeriță cu cominterniști ucraineni și bulgari, sprijiniți de suprarealiștii Elveției și Franței. Iar el, Colea al meu, scump și drag, mai cu șareta, mai cu gipul inspectoratului, în calitate de revizor-șef o lua

circular într-un soi de *periplu prin regiunea Odessa*, administrată și posedată de România de atunci, nu Mare cât de la Elba pân' la Volga, dar Regală și măricică, de la Nistru și chiar Bug pân' la Tisa... Deci, declar că soțul meu Colea lua startul, deobicei, din Tatar Bunar spre Chirnicichi, forța gârla Cătlăbuga, intra-n Reni, băga spaima-n corpul didactic, apoi cobora pe Dunăre cu escale la Ismail, Chilia și-n poeticul venețian de lemn Vâlcov, traversa lacul Sasic până la niște învățătoare grase de la Liman, apoi lacul Alibei până la Tuzla Bugeacului, vizita minoritățile din Lebedevka, Primorskoe, Sergheevka și Bugaz, să se convingă că sunt îndeplinite toate condițiile să-și învețe limba maternă, după care abia își începea adevărata „inspecție tematică“, dincolo de romanticul Liman al Nistrului, în Odessa noastră, răsărită peste Moldoveanca noastră, și în orășelele satelite ei, cum ar fi Ovidiopol, Ilicevsk, Crijanovka, Fontanka, Bahcisaraiskii Fontan și mai ales Dacia, după care se întorcea mereu la mine, prin Cetatea Albă, cu o mică escală, pentru câte o damigeană de vin de Șaba...

– Atunci, beliră ochii cât cepele de colhoz sovietic iarovizat anchetatorii, rezultă logic că pruncuța asta, Irinuca, e făcută cu partizanul, cu banditul!

– Nu-nu-nu! îi corectă matern doamna Eliza, fiica mea e făcută cu tovarășul Stalin și îi aparține, ca dealtfel toți copilașii Lagărului PP, al Păcii și al Proletarizării prin etatizări a unor largi categorii sociale... Da-da-da, tovarășe Jurmînski & Pumpianski, eu de trei ori da, de trei ori am fost parașutată la Salvatorul Umanității: prima dată la Kunțevo, pilotul Stelian Dabija predându-mă Valentinei Istomina, s-o-nvăț să coacă acei enormi colaci basarabeni, cu roata cărora răzeșii au impresionat adânc pe năvălitori, primindu-i cu sare la 1940, când nu sperau decât pământ ars și apă otrăvită; a doua oară – la Domodedovo, Dumitru-Iovițu Supeanu încredințându-mă-n bună stare unui băiat de pază și protocol, Vlassik, cu doi de S, adică SS parcă, misiunea mea de bun-simț femel fiind a-i strecura întrebarea provocatoare că dacă mai este o victorie, o *pobedă*, da, dacă tu ai 35 de milioane de morți, iar inamicul nici 10 la sută, din care majoritatea, cum stă scris la Biserica Doamnelor din Dresda, – victime ale bombardării populației civile de către aviația AA; și, în fine, a treia oară, circulând tot fără bilet, am fost predată de controlorul de trafic Petrache Hulpe domnului Poskrebîșev, la Sokolovka, da, unde pe malul lacului era un teren de fotbal și se antrenau pe el doi copii slavi la fizionomie, Bîșeveț și Prohaska parcă, iar în dacea mai rar vizitată se aglomerau vrafuri de dosare pentru semnat, după stagii la Kunțevo și Domodedovo, de așteptare nesemnate, deși legi, decrete și ordonanțe de urgență apăreau cu semnătura lui Stalin, cu duiumul, dar el înțelesese din practică, din cum a crăpat de surmenaj Lenin, după zece ani de huzur la Italia și la Elveția cea bănoasă, că șpilu-n managementul dictatorial-tiranic e să nu te lași acoperit de hârtii până la

sufocare, ci să ai încredere în aparatcicii cinstiți, ținuți în funcții de răspundere cu capul, scopul meu la Sokolovka fiind a-l convinge pe Poskrebîșev nu să mă introducă la Stalin, ci invers, când acesta-l va consilia, să-l îndemne să accepte ce voia Marius Ghizdavu, care mă aștepta cu-nfrigurare în dacea sa de lângă gară, la noi la Dacea, pe ruta Balta-Odessa, cu priveliște mirifică spre limanul Hagibei, grafia uzuală fiind Dacia, iar scopul uneltirilor sale fiind ca eminența cenușie a urmașului lui Lenin să accepte ca Salvatorul Umanității să-și treacă-n testament că la Sevastopol, la Sulina, la Varna, la Liverpool, la San Francisco și în orice alt port i se vor re-ridica statui, după prescrierea crimelor sale împotriva unei umanități de zgonhen, neoccidentale, *să nu fie tolerat decât un model unic de monument*, acela propus de artistul plastic valah Marius Ghizdavu, care la propunerea avocatului Bălușeanu a lucrat și pentru Vójdiul germanilor... Artist care, ca una ce-am conviețuit cu el vreme îndelungată, ȘTIU că ȘTIA, acest simplu fapt că știu, confirmând strălucit, multstimate și iubite mareșalissime Iosif Vissarionovici, principiul securistic cekist că trebuie arestată și soția, deoarece este improbabil să nu fi știut nimic de activitatea contrarevoluționară a soțului, nevasta iubitoare bănuind ea repede, din nuanțe de comportament aproape imperceptibile pentru masculi, trădări mult mai puțin importante, aproape insignifiante pentru Parrtidul unic, partidul cu p mare...

– Dragă tovarășe Stalin, îți scriu de aici de la Canalul ce cu siguranță, dacă va fi terminat, îți va purta numele mai degrabă decât pe-al veselului Dej sau pe-al ezitantului Yl, de-a ratat zâmbind prilejul de a declanșa Represiunea împotriva comunismului după lacrimiada din septembrie 1991, când Uniunea Sovietică era prea preocupată de probleme interne ca să mai protesteze la ce tactici adoptă o cvasirepublică a ei, pentru a intra-n *uie* odată cu ungurii, cehoslovacii și polonezii, deci cu Triunghiul Mișcării Rareșiste Viena-Breslau-Cracău.

Și iată de ce eu îți scriu: pentru că sunt intelectual și chiar mai mult decât această bază de soclu obligatorie, sunt și un potențial Tiran! Deși conștient că dacă nu aveau pretenții culturale, alde Muss, Hi, Lenin, Pol Pot (doctorand la Sorbona) și mai știu eu care, academician ca Cea, de aviza mai toate emisiunile la tembelizor, eu am a mărturisi o revelație de natură a-l confirma pe Marx. Nu în previziunile sale, ce umplu trei volume din *Capitalul*, decriptate recent de Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice, care propune o nouă lectură a teoriilor asupra plusvalorii, ca anticipări geniale ale necesității de fier de cătușă de a se lucra cu sclavi la umanizarea grea a geologiilor sălbatice, din Norvegia până-n Labrador, ceea ce n-am anticipat că aș fi putut să-mi închipui cu putință vreodată, deși totul e cu putință la memoria de arpacaș a umanității AA.

Astăzi, deci, după ce am zdrumicat cu ciocanul și am transportat la o juma de verstă două sute de roabe de criblură din granit jurasic

plesaurizat, bocind după Eliza și Irinuca, m-a apucat de piept și mi-a gâtuit răsuflarea ca în cel mai mamiferic exces și abuz, un dor fără limite de... N-o să vă vină să credeți? Un dor de, hai să zicem 40 de minute sau chiar mai puțin, fie și un sfert, de ceas, dacă nu e permis, fie cât și un vorbitor de cinci minuțele, un dor de ce?

Un dor de a reintra în Biblioteca Academiei și a zăbovi pe incomodul scaun de fier Gheorghe Doja, cu o carte în mână.

Ei, și ce-i cu asta? veți spune ridicând din sprânceană spre Poskrebîșev, spre Vlassik, spre Molotov cur-de-fier, sau spre Valia Istomina.

ESTE! Este ceva, ceva uimitor, că sunt om, și OM este și muncitorul, și țăranul aliat cu el!

Iar dacă e rob al muncii libere, atunci acea dorință ce m-a năpădit pe mine, trebuie că-l frământă sufletește și pe el! Desigur, numai după trudă grea și extenuantă, după <u>două sute de roabe</u>, linge-ți-aș vipușca de sânge hrănitor, tovarășe Stalin, după-masa, pe la ojină!

– Asta ar fi o deviație, se miră el spre Beria, nici de stânga, nici de dreapta, ci oarecum în sus, o deviație în sus!!!

– Exact, asudă și se gudură deținutul de la Peninsula, în sus privesc și eu, frate Stalin! Zguduit că *de atâta muncă fizică, simt nevoia muncii intelectuale și a ștergerii deosebirii dintre sat și oraș!* Mirat că alții, proletarii, nu simt la fel!

– Nu te înțeleg, mărturisi mai degrabă politicos decât amuzată Liz, deloc persistent traumatizată de rafinamentul tandemului anchetator, care ordonase să le fie servită arestata fără chiloți, încât să-și caute răspunsurile cu o acută spaimă de *ce mai urmează*, spaimă echivalentă cu a soldatului care și-a terminat muniția și aude huruit de numeroase camioane americane livrate sovieticilor.

– Asupriții sunt tot oameni, Liz, și Marx e doar un împătimit de putere fără putere, când vrea să-i emancipeze *nu ca oameni*, ci ca muncitori sau colhoznici! Un nenorocit de tiran potențial, care încă din tinerețe își manifestă alienarea renascentistă față de condiția de omuleț și vrea să fie adorat ca un Titan, cum mai târziu vor impune cultele personalității lor alde Lenin și Stalin, pe la 1843, când înțeleapta aristocrație băutoare de vin din soiuri importate și pe Valea Râului Negru, și la Valea Ursului cea plină de călugări, s-a dezmeticit și a pus sub binemeritată cenzură foița de scandal *Rheinische Zeitung für Politik, Handel und Gewerbe*, de îndată ce vreun neîmpăcat adversar al bolșevicilor, ca Alecu Ghizdavu-Șaraga, zis Ciripoi în filmele lui Cea reluate sub Yl, a decriptat cum că, pe măsură ce va trece vreme pe apa Rinului, politica marxiștilor va fi de un așa salt revoluționar din prejudecăți, titanic ca și *nesimțirea nazistă de a arde oameni*, transformându-se comerțul în... extragere de COTE până la inaniție, la seminții de niște rase nemeritând evocări la tembelizor, iar meseriașele

industrii ușurele vor fuziona în forja cincinală, otrăvind cerul cu combinatele industriei grele, cu pivotul ei, pe semicercul separând sclavii de oamenii... uniformi, industria constructoare de mașini de luptă, încât la 22 iunie 1941, romanticul Otto Runge al meu se bizuia pe 3648 tancuri și tunuri de asalt, din care cel puțin 1681 uzate moral, pe când incompetenții generali staliniști ai Cominternului se jucau deja cu peste **24 000** de tancuri, dintre care 1861 T-34, plus încă unul furat în 1940 iarna de inspectorul Colea, la Tatar Bunar, în Basarabia abia ocupată, fotografiile până la ultimul șurub ajungând la Mișu la Periprava, prin niște geambași din Vâlcov. Crezi că nu știu, Liz? Eu știu totul despre tine! Numai tu te faci a nu ști cum de făcea Marx pe Titanul, punându-și odraslele, infectate ideologic de el, să-l figureze la 25 de anișori ca pe un... Prometeu, în Caucazul nostru, legat cu lănțișoare de tiparnița dezafectată, în timp ce vulturul i se dă la ficați, iar niște feseniste ale muncii, muze secerătoare ca Vera Muhina, dezaprobă încălcarea unor principii democratice chiar de către cei care le-au creat, haristocrații! Buni, vasăzică, logic hegelian, de exterminat în Gulag!

– O democrație, îl certă pe amant cu solida sa competență fundaționistă președintele potențial Muhală Muistu, ori funcționează și în condiții de criză, ori nu-i democrație neam. Cum nu a fost aia din România interbelită, subminată de intermitente stări de asediu și cenzură, o Românie interbelită-n care numai nostalgicii proști își închipuie că s-ar simți excelent, cea mai gravă deficiență fiind că ea n-a stimulat deloc formarea și creșterea unui partid comunist comparabil cu al altor popoare galițiene, care azi stau mult mai bine economic decât noi!

– Iar eu îți spun, își mesteca lent mămăliga filozoful Jean din Ferentari, că dacă alde Yl l-aducea pe Rege în 1990, valorificându-și influența de lider spiritual ce-avea atunci și asupra gloatei electorale, și asupra politicienilor cu experiență-n hrănirea ei rațională, azi *n-aveam treabă*, iar mâine, am fi avut deja aci o Românie Maaare, unind sub același sceptru Bulgaria, Serbia, Ungaria și Ucraina până-n Volga, devenind una din principalele Mari Puteri europene, invitată și la clubul industrializaților, și la clubul posesorilor de arme nucleare!

– Totul trece, observă filologul Noveanu. Vechiul nume al Volgăi era Itil sau Fitil, dar Ecaterina a II-a i-a schimbat numele, consiliată de Orwell și Jdanov, pentru ca norodul să uite de răzmerița de pe Itil a marxistului Pugaciov.

– Înțeleg, închise cu supușenie Marius-Jan Enache carnețelul, că generația mea nu trebuie să uite nicicând că spațiul nostru vital, de urmași unici ai Romei, merge de la izvoarele Dunării la gurile Volgăi, încât să privim cu interes pentru petrol, peste Marea Caspică, spre Uzbekistan și Kazahstan!

– O Mare Caspică ce ar putea deveni un veritabil lac românesc! Cum

rezultă și din versetele angelice ale lui Nostradamus, adresate românilor, zâmbi ironic uscatul eseist, mare recuperator și adept al Sincronismului-dacă-ai-la-ce. Nefiind deloc obligatoriu, întru aceasta, a trece prin șapte ani apocaliptici, cum a avut revelație șeful de octogon, care a voit să se spânzure c-un otgon de cupola octogonală a Domului din Parma, după ce din cauza unui X cu Genoa sau cu Udinese, a pierdut un câştig sigur, ce-l destinase capital la o investiție serioasă, politică, un stadion, pentru fotbalul nostru din ce în ce mai incalificabil...

– Cam șmecheroasă, totuși, Liz asta! dădu din cap peste dosarul cel banal și totuși fioros învățăcelul răsucitor de informații, Ștefan Mihai Ion Liviu Enache, al lui Sergiu și al Isadorei, care semna Marius-Jan Enache sau S.M.I.L.E. sau **smile**, dar stafful îl prescurta amical Șmil, cum i-a zis nașul Liviu Lecca din prima dată. E amuzant, ca mascul, bun de dat la tembelizor la alea nesătule, să-l tragă de toate categoriile de musculatură din dotare, la cea mai mare audiență, e puțin amuzant, puțin stressant și cel puțin mirobolant, să constați cum gagica, adică străbunică-mea, îi învârte după deget cum vrea ea, pe niște boșorogi cu experiență securistă de mare clasă, din care dacă CIA ar fi avut în același procent la norodul american, l-ar fi scutit intern-extern de mulți bandiți, care se cheamă partizani-eroi, când luptă pentru salvarea stalinismului și teroriști-fanatici când luptă pentru interese de alt sânge ideologic sau religios!

Ea, străbunica Liz, minte de îngheață apele, când declară că și-a condus soțul revizor școlar, locotenentul de geniu și fortificații Nicolae Alexandrescu, la tren, la gara Sărata, de ziua ei, în 21 mai 1942! Fiindcă cel ce pleca în acea zi spre Sevastopol, pentru a imortaliza, pe o peliculă Agfacolor, intrarea triumfală a trupelor noastre și a celor naziste în celebra fortăreață țaristă, era chiar... străbunelul! *Însuși Marius Ghizdavu*, ce petrecuse cu ea un lung concediu, chiar și Paștele, pitulați la Năpădeni, în județul Bălți, ajutând la muncile câmpului mai puțin, la vie și livezi mai mult, pe ai ei bătrâni părinți răzăși din vechime, cu *acte de proprietate* pe mai multe dealuri rămase de la vodă Alexandru cel Bun, confiscate ulterior de arhiva colhozului local imena G. I. Kotovski.

– De la inaugurarea statuii lui Stalin, recunoscu străbunicul, din cartierul bucureștean cu același nume, ale cărui retrocedări nu sunt niciodată prioritare, deoarece poporul n-are după ce bea, cum nu e o prioritate nici a scotoci-n arhive, un Stalin reprezentat călare și ținându-se de frâu într-un echilibru temerar ca de rodeo, compoziție inspirată de statuia ecvestrului Kotovski (1954) din gară de la Chișinău, un tovarăș Kotovski pe care eu, ca ofițer de cavalerie l-am străpuns cu sabia de nenumărate ori, *în războiul meu sfânt, cu totalitarismul* bolșevic, apreciat ca **mai tare** ca cel nazist, care nu-i extensibil la alte popoare decât ăla arian, un Stalinică surâzând a telenuvelă-n acel 1 Mai 1951, biata Liz, autoînsărcinată prin fraudă de la mine, cam de-atunci a evitat să mă mai

vadă până mult după 26 octombrie, când a născut-o pe Irinuca, împotriva voinței mele organizând totul, eu cunoscând foarte bine din URSS realitățile marxist-leniniste de dosar și neavând niciun chef ca, devenind România Regală o cvasirepublicuță sovietică, diverși *Homo totenkopf* să facă din mine, dintr-n artist născut la Lemberg, care totdeauna am fost un *Homo solus* demn, – un împuțit de *Homo fessus*, gata de orice mârșăvie justificându-mi-o mie însumi eu c-am copii de crescut și aranjat!

Deci eu, la Canal, prizonier de război sfânt lui Dej, mă simțeam vită de muncă reflexivă, dintr-o specie nici antică, *Homo fessus*, lovită de obsolescență, nici renascentistă, *Homo totenkopf*, capabilă să-și creeze iar titanii gloata, cum mai târziu Mao, Che, Kim, Pot, Dej, Cea, dar și marile personalități totalitare emanate din ideologii de pretext biologic sau religios... Nici nu știam că Liz îmi făcuse pe furiș o fetiță, așa că i-am scris, cam în doi peri, lui Stalin, la Pravda/ Adevărul, care la ruși era ca Scânteia/ Iskra la noi, cotidianul de bază al clasei politice încă monocolore, deoarece se construia pe atunci la monolit ssocializmul și abia după ce-au acumulat șmecherii capital s-a trecut, *cu nomenclatura și pentru nomenclatură*, la construcția kkapitalizmului pe căi pluraliste, cum ar merge Codin cu Marin pe șapte cărări, dar e tot ei fiecare-n parte, eu socotindu-mă încă de pe atunci a fi înregimentat, cum îmi sugerase bibliotecarul alexandrin Ioil Borgiah, într-o specie de avangardă, compusă din singuratici, o Constelație a Lucizilor, aici-șa, pe Pământul ista-mpuțit de mercaptanul cadavrelor, eram un *Homo solus*, un jîvoi trup, și atunci Canalul Tău inclus în Romlagul Gulagului Lagărului Ssocializmului și Pppăcii, da-da, Canalul, tovarășe Stalin, era laboratorul meu, institutul meu de antropologie, era **șarașka** mea, unde pe propria-mi piele, studiind sclavii, am descoperit

– Pornirea asta rușinoasă a sclavului, de după mult trudită zi-muncă, de a citi liste de cărți bune, un șir de anumite opere de cultură mai superioare.

– De unde și reproșul mut și încercănat, ca de îndrăgostită-nșelată ideologic, ce Marius i-l face îngâmfatului de Marx de pe zidul cantinei, ce n-a anticipat cum se vor introbăga colhozurile-n Etiopia (ca-n Ucraina Ducăi-Vodă!), face-mi-aș ceva pe tine, cum că muncitorul și țăranul ca forțe de muncă, și esențe, emulgatori de ființă umană grasă înstrăinată, nu emancipați de exploatația ciolovekului de către ciolovek, trebuiaște pe batjocorite, cu risc serios de viitoarea exploatare sclavagistă a omului de către homonoic, ci

– Nu-ți înțeleg anacolutul, Marius. Muncitorul și țăranul trebuie nimiciți?

– Da, domnule Marx, nimic nu împiedică pe omul muncii fizice, dealtfel din ce în ce mai intelectuale, să meargă de la serviciu la bibliotecă și nu la tembelizor, la netărău, la ședință sau la micuța cârciumioară!

– După cum, zâmbi seducător Elizei până și știrbul păduchios mare

recuperator din Ferentari, Iancu Noveanu, chiar universitarul care le are cu cărțile din obligații profesionale, nu e intelectual dacă nu merge regulat la bibliotecă. Așa, de frumusețea ritualului! Teoria mea fiind că de-aia universitarii cripto-bolșevici scânteiază mai puțin ca un Petre Țuțea, pentru că *au memoria operativă a minții folosită drept memorie informativă*, trebuind a răspunde permanent, cu lozinci și clișee, la întrebări cretine și la sarcini administrative!

– Exact! admise că e de acord bătrânul Marius. Așa am și făcut. Numai întâmplarea m-a împins spre îndeletniciri fotografice sau de învățământul inferior preuniversitar preliceal – desen tehnic. Altminteri, nu m-aș fi sfiit să lucrez toată viața ca scormonitor de străzi, pe la firmele astea de repară perpetuu canalele și apele, concepute și realizate la o calitate porcească de către Parrtid!

– Un bolnav, zise cu milă marxist-stalinistă de el Dorothea, un bolnav care-și curăță în vis diareea scursă pe labele picioarelor urinând peste ele în vis.

– Vrei să zici, se încruntă uitatul ei găzduitor și amant, că trebuia să fiu consecvent și, săpător de canale, ca la Canal, rămânând până la pensie, așa să-mi văd de drumul spiritual, spre acele liniști seci, care te saltă din animalitatea vorbitoare a semenilor tăi de rație?... Ei bine, analiștii de sinteză, experți sau nu în războiul imagologic sau ilogic, ar fi ginit aici o formă... aristocrată de protest! M-ar fi luat la întrebări că de ce, cum, ex-aristocrat boier petrolist din cartierul I. V. Stalin, și mă complac acum în sclavie? Pentru ce atâta jeg demonstrativ!

Or, eu eram un om-cu-operă, un *Homo solus*, un ciolovek cu viață orientată, aveam un mesaj teribil de transmis Umanității, ceva de Spus, care nu putea fi bâlbâit și de alții, cum zicea și propagandistul Tichie lui Fadeev la Wrocław Breslau Mizil, că dacă boierii, moșierii și burghejii ar mai putea dactilografia, ei tot Testamentul lui Petru Rareș l-ar scrie, cu acel codicil ducal, cum că să ne protejăm de muscali ridicând un stat ucrainean, între noi și aspirațiile cominterniste spre casele de oaspeți din Dalmația și din Catalonia. Pre când, mulțumindu-se c-un terci spiritual mai sărac în emulgatori și lactoză, muncitorii și țăranii, cei vinovați prin ei înșiși că nu se duc la biblioteci, dac-ar fi putut dactilografia ca maimuțele lui Fadeev, ei ar fi zis doar ca și tătucul Stalin, care măcar li se adresa, pe când Barosanu și Frunzăverde îi ignoră până și atunci când conversează despre Fortul 13 Jilava, despre care amintește și Dostoievski, dându-i lui Alioșa Karamazov indicația prețioasă și ridicolă, că să se implice în războiul postbalcanic, să se ducă mai repede, cu sau fără Vronski, la *cazarma generalului Zosima*, adică la Jilava, mutând astfel Levantul mult spre nord, cum am mai declarat, tovarășe Jurmînski, tovarășe Pumpianski!

– Nu te poți curăța de excrementele căzute pe picioare doar urinând peste ele! căută nu fără anumite gingașe precauțiuni Clarissa Honig să-l

aducă, și ea, la amara realitate că, de fapt, ȘTIA.

– Te referi la acea diaree umană aruncată de maokimismul lui Cea peste Europa, se făcu iar a nu auzi bine acuzatul anchetat, de se va fi jucat alba-neagra de către toți turiștii de la Mancha până-n Manciuria? Cât și este spațiul nostru vital latin, pe când al rușilor e pe malul stâng al Okăi, spre nord, până mult dincolo de Moscova, spre Iaroslav și Kostroma, unde scrie Noveanu c-a auzit de pe la gardieni și cea mai duioasă limbă rusă! Chiar sub Putin, urmărind televiziunile rusești, marele nostru lingvist mai poate ghici, după accent, din ce oblastie e deputatul abia afirmat la dezbaterea uriașelor probleme ale Rusiei.

– Nu, mă, eu te întreb *dacă știai*! reluă cu simplitate eseista ceea ce acuza pe filozofii americani că au primejduit siguranța națională, punând semnul identității între totalitarism și nazism, încât genocidul din Kampuchia a rămas neclasificabil, iar atacarea pe calea aerului a turnurilor gemene World Trade Center din Manhattan, de către fanatici ai unei singure cărți, n-a putut fi nici ea atribuită speciei descrise grafic ghizdavian, *Homo totenkopf*!

– Dar știa, dragă! Ce-l mai întrebi? aprinse brusc lumânărelele Despina, ieșindu-și furioasă din cele mai dulci amintiri. Cum să nu știe?! *El* să nu știe? El care m-a târât prin tot Reichul, ca un veritabil poslușnik al credinței naziste?

– Ce-am văzutără noi la München, dădu nedumerit din umerii decalcifiați eternul degenerat de la Sonnenheim, chiar că merita văzut, tovarășe Jan Adriean Țyuchel Enache! Pentru că cine le vedea, vedea până departe, daleko, dalșe, cum nu numai că o să dea la stat postavkă-n loc să facă un comerț potrivit cu nevoile, fie și curse pe picioare ale oamenilor *Homo sapiens*, așa că nu s-ar mai fi mirat, ca eseista și poeta și atitudinara Clara Honig, de samitul de la Linz, din 4-11 fevruarie 1938, al domnului Stalin cu tovarășii Hi și Muss, după ce la München, la seriosul Institut für Archäologie, la 19 iulie 1937, rafinații esteți Wolfgang Willrich (pe care-l denunț totuși cu semn de întrebare), Adolf Ziegler (organizator), ca și șeful Hartmut Pistauer, pe care l-am și fotografiat cum explica unor ofițeri în ce constă degenerarea anumitei arte, au vernisat Expoziția *Entartete Kunst*, supunând la plebiscit la proști justețea artei mele moderne, în scopul epurării muzeelor (*Säubering des Kunsttempels*, cum ceruse tembelul de Willrich), – de la 8 noiembrie 1937 (aniversând a bere și puci) la 30 ianuarie 1938 (la un cincinal de guvernare național-socialistă), interesul bavarez focalizându-se însă pe o și mai și manifestare expozițional-educativă, intitulată *Der ewige Jude*, cel puțin patru sute de mii de creiere de homosapiensieni convingându-se pe bază de enunțuri, fotografii, planșe, grafice didactice, ppt și ce mai trebuie, că tocmai evreul în Europa incultă a fost, este și va fi un... distrugător de cultură!!!

Ca minisapiensian, când camaradul student presupus comandant

Tudorel Băluțeanu îmi pusese-n brațe *Mon Combat*, cu un zâmbet de triumf al voinței, frumuseții și tenacității, mie părându-mi-se deja că... renascentistul pictor și arhitect știe-tot priceput la toate, Hi, ca avangardist vizionar, pur și simplu *ia la mișto însuși neamul german*, otrăvindu-l ușor cu următorul sofism straniu: că tocmai evreii, cărora am impresia că le datorăm, ca specie, cel puțin o treime din progresul maimuței credincioase-n vreun zeu, sau în mai mulți, ar fi o seminție degenerată exact în sens contrar, acela al nimicitorilor de cultură!

Era-n februarie 1934, știam totul despre URSS, când Crucile de Foc ale veteranilor WW1 testau, hm, destabilizabilitatea bietei Franțe, și am avut atunci două revelații: că trebuie, cât de curând pot, să mă duc să explorez ce mai era de explorat la Paris, *înainte de* a fi epurat nivelat, deci kaliningrădit de să-și piardă-ntr-o monotonie bloc totalitară șarmul, și că am a studia cu toată acuratețea științifică experimentul propagandistic hitlerian – dacă un popor cult de seriozitatea celui german o mierlește-ntr-un totalitarism axat pe judecata intimidantă că evreul e un etern degenerat, idee mult mai slabă decât, totuși nu minciună, exploatația ciolovekului de către ciolovik sau decât mistica cioloviceskaia izpug de atotputernicia vreunui bog poruncitor și trăsnitor, atunci zău dacă mai merită să trăiești vreun pic! Căci e cazul borgiac ca *alte* vietăți să-și încerce puterile culturale pe acest Pământ, poate că din cai sau din șacali sau din zgomotoșii papagali sau mai degrabă din insectele colectiviste, s-ar putea să se poată ce nu a avut posibilitatea omul așa zis sapiențial ca să poată! Anume, să genereze o ființă mai degrabă <u>conștientă de lume</u>, de problemele ei, decât de sine!

– Adică un **homonoic**, zâmbi a râde enigmaticul geambaș de cămile din Alexandria, rătăcitor prin Stepa Calmucă doar pentru a veghea științific la comportamentul începătorilor: în a învinge, în a pierde, în a conveni o remiză.

– Pe scurt, își finișă dascălul Noveanu meditația pentru bac cu viitorul doctor avocat Șmil, adică Marius-Jan Enache, la o cișmea din Strada Rhea Silvia, colț cu Prelungirea Ferentari, mutată recent de nepmanul de vizavi deranjat de umiditatea ei, republica noastră este așa cum este, cu toate conexiunile cu România Regală obturate, numai și numai fiindcă Zeul Războiului a înclinat spre bolșevici balanța norocului la Stalingrad! Dar, din punctul meu de vedere neclintit, <u>Reconstituirea</u> rămâne fezabilă, ca și <u>Marea Recuperare</u>, adică eu mă pronunț, dar să nu mă denunți la nimenea, zic și eu că mai bine era dacă, în istorie, pierdeam *toate* bătăliile lui Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara și Mihai Bravul, decât să ne învingă anglo-americanii ăștia, aliați cu rușii, în Războiul Sfânt, dus *și de* Antonescu, nu doar de mine și colegii mei, intelectualii!

– Nu te poți curăța, Marius, îl privi fix, mustrător, ucigător, socioloaga Emily, a lui Alex Ghizdavu și a Juliei din California, de excrementele căzute de pe inimă, pe unghiile netăiate de la picioare,

urinând îndelung peste ele!

– Știu, se înclină falnicul pictor timișorean cu oarecare brutalitate spre Capela de la Sonnenheim, folosită de tac-su-n prizonierat ca grajd pentru cai de tracțiune. Nu te poți curăța decât prin foc! Botezul focului, vreau să spun.

Expresionist târziu, de fapt ultimul mare expresionist european, presimțise cumva artistul pletos din craidonul din mine că ceva groaznic și de neuitat și imprescriptibil filozofic i se va întâmpla Omului. Așa că, în amețitoarea pregătire de la Prut, de artilerie, a terenului pentru cavalcada escadronului meu din Regimentul 4 Roșiori Regina Maria, în urmărirea celor 24 000 tancuri câte avea Cominternul în scopul de a ajuta muncitorii și țăranii să dezeuropenizeze bibliotecile și muzeele și arhitecturile până la Atlantic, – m-am pierdut cu firea, am uitat de tine, Clarissa, lucru cu atât mai ușor cu cât relațiile dintre noi nu erau, din vina ta poetică, foarte strict definite și încătușate.

– Rolul meu providențial păruse totdeauna să înceapă de la a-ți lăuda primele încercări lirice, pentru a sfârși la a te îndruma spre o anumită sensibilitate, aceea expresionistă, care a prevestit celălalt mare război...

– Ceea ce am putut face cu această sensibilitate de disperat eu însumi, am făcut, nu-i așa? N-am anticipat eu că simienii vor *supralicita* alinierea la nazism în ianuarie 1941, spre a obține sprijinul lui Himmler în contra lui Antonescu? Și n-am venit eu în Pieptănari să-l sensibilizez pe Meșterul Honig că anumite cartiere din Capitală ar putea fi jefuite sau incendiate? Și n-a fost numărul victimelor atunci comparabil chiar cu ce-au... realizat naziștii veritabili, pe întreg întinsul german, în scârțâitul de sticlă al nopții de 8/ 9 noiembrie 1938? Și n-am anticipat eu, iarăși, că-n Iașul aflat în sectorul *german* al Grupului de armate General Antonescu, nu-i exclus ca *în mod ritualic cumva* să fie SACRIFICAȚI, cu misticism primitiv, un mare număr din cei de-o lege cu tine, pentru ca... zeii să ajute Cruciadei noastre Antibolșevice? Nu am venit eu și i-am zis doamnei Phia să-și îndemne fratele să fie precaut? Nu?

4

– Ba da! Ai venit puțin pe la noi. Ți-ai permis să te plimbi prin București pentru că misiunea ta de fotograf serios știai că va începe abia *după* trecerea efectivă a Prutului, la 2 iulie 1941, cu scopul local de a elibera de sub cnutul bolșevic Basarabia și Bucovina, iar ca strategie indirectă, a-l constrânge, prin apariția românilor lângă nemți, pe dresorul de gloate Stalin să se adreseze – fără a-și asocia pavlovian discursul cu noi și mărețe, epocale realizări – fraților și surorilor, cumnaților și finilor, trudiților, înfometaților și înfricoșaților oameni sovietici șiii, de fapt, Americii și Marii Britanii, să-i trimită urgent ajutoare!

Ai venit, da, ai venit, ai stat de voroavă cu bunicul Cazimir, cu mama, da, până și cu Elza, de mine nici măcar întrebând! Și pe urmă, în vâltoarea evenimentelor, m-ai uitat! M-ai dat uitării cu totul. Asta ai făcut tu, Marius!

– Asta cam așa-i, oameni buni! incoerentul pictor și amfitrion și sărbătorit din 8 noiembrie 1941 roti fața-i buhăită cu o carnație cadaverică spre noi, parcă cerând îndurare. Bineînțeles că ȘTIAM! Am citit de când eram mic, presă, cărți...

– Asta-i bună! își plesni palmele cu uimire doamna Șaraga.

– Nu, nu din *Mon Combat*! o preveni el. Și nici din acele uriașe constructe intelectuale cari au fost megaexpo-urile *Entarte Kunst* și *Der ewige Jude*, pregătitoare ale samitului virtual de la Linz, din 4-11 februarie 1938, la care Hi și Muss au primit de la Stalin Austria și Etiopia, pentru ca primul, crezându-se puternic, să facă un război păgubos, spărgând gheața pentru bolșevism în Galiția Mare, iar al doilea să familiarizeze cele zece mii de culturi africane cu o singură civilizație, cu aceea a omulețului alb, cu totalitarismul, încât să nu mai facă nimeni gât de pierderile colaterale din procesul tumultuos al colectivizării prin concentrarea familiilor înstărite în lagăre de muncă și de foamete marxist-leniniste, Agnieszka având pe urmă, la Sonnenheim, a-și exersa arta grafică pe imagini din magadanul... Korem... sau Kolîma, preluate aerian de ginerii generalului Moga, Korem – adică o Guernică în Etiopia, fato!

– Despre Foametea de dincolo de Nistru, auzind eu prima oară în anul de după neuitata noastră Încoronare de la Alba Iulia, când petrecându-mi niște zile de vară 1923 la Năpădeni, invitați în parohia sa de preotul Grigore Constantinescu cel dornic a-și reaminti cu tata ale juniei idealuri, când răscoleau ei arhivele kievene pentru a întări lupta națională, mai mult bazând-o pe documentele dușmanului decât concret vizând originalul Testamentului rareșist și a codicilului lui Ducal, aflat după o ipoteză recentă, a teologului Damian, la Căpriana, – ei, în mânuțele subțiri și albe, cu gropițe infime, ale Sulamithei Lewald, eu unsprezece ani având, ea nouă, ah, am văzut pentru prima oară fotografii artistice de-ale meșterului Cazimir Honig, neștiind că a lucrat cu Heinrich Schliemann la Troia, în 1877-1878, în mare grabă, de frică să nu vină stăpânirea țaristă, care nouă ne luase Basarabia, cu patriarhalul Năpădenilor și peisaj cu tot, după cum nu știam nici că tăticul Sulamithei, doctorul Zeno Lewald era frate bun cu doamna Phia, cu mămica ta, Clara! Ades eu părăsit-am Năpădenii, s-ajung prin păduri și fânețe în Târg (ștetl) la (colonia) Vlad, pe urmele verișoarei tale de la Ieși, ca să mai văd o dată, în lumina domol moldovenească a soarelui însomnorat, acele capodopere fotografice peisagistice nemurind podurile de peste apa Nistrului, dinamitate din neîncredere reciprocă: noi temându-ne ca Armata Roșie a Cominternului, câtă vreme nu exista vreun Pact Anticomintern care să apere Europa civilizată, nu cumva să nu înceapă

chiar cu România Regală, aproape ireversibile, deznaționalizarea-rusificarea și republicanizarea-bolșevizarea alde tovii Gorki, Șostakovici, Molotov, Eisenstein, Vîșinski, Yuri Levitan, Valter Roman, Muhina și Ehrenburg; iar ei având serioase motive să ne privească bănuitor imperialismul latin-latin, mai ales în eventualitatea *descoperirii*, scotocind cekiștii prin hârtiile de valoare ale Tezaurului trimis la Petrograd, – și *examinării* fezabilității strategiei expansioniste din Testamentul lui Petru Rareș cel Mare și Cult, amendat ducal de lucidul Duca Vodă cu obiecția că, decât să ne dăm după leși în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau, mai ușor ne-ar fi nouă *să ne exprimăm recuperator* în Universalitate, cucerind și respectul Europei prin calitatea noastră de supraputere, după anexarea pașnică a Ucrainei, consolidată eventual, printr-un plebiscit, cum voia și patriotul Rakovski, care se cunoștea cu tata de la Iași, acest brav cominternist disident pierzându-se-n negura Gulagului tocmai pentru că milita, am înțeles eu aiurea, pentru o federație ungaro-sârbo-bulgaro-ucraineană, firește sub hegemonie... românească sovietică, în scopul Marii Recuperări față de Occident a decalajului în materie de minuni sociale, religioase și turistice.

Treceam podețul nesigur de sine de peste apa incertă a Culei și o căutam pe bogat buclata Sulamith prin toată colonia Vlad, copii eram noi amândoi și parcă niciodată, exceptând niște carne de cal la Gumrak, în marea încercuire de la Stalingrad, n-am mâncat ceva mai bun decât niște coajă neagră de pâine, pe care acele degete mai degrabă de pianistă au frecat, după un obicei îndelung păstrat, căci l-am întâlnit și la Salonic, în vremea zaverei, un cățel de usturoi cu miros pătrunzător, iar un Fima, octogenar nonagerial cum fi-voi eu însumi la Liov, în 10 decembrie 1999, când Europa își va asuma civilizarea României, indiferentă la rânduri-rândurile de lacrimi interlope ale incompetenților din capul Țării, și voi răsufla ușurat de obligațiile atitudinare, un bătrânel știrb și soios căruia noi ștrengarii și ștrengărițele, da, pesemne de la Efraim, îi ziceam Fima, de câte ori mă întâlnea, mă dăscălea amenințând cu degetul cu unghii netăiate, în felul următor, puțin cântat: Dinții,/ Părinții,/ Matematica/ Și gramatica!

– Am bet apă de la cinci fântâni! am replicat eu tatii, spre marele hohot de ras al gazdei, când informați de un megieș că m-ar fi zărit prin târg la Vlad, miratu-s-au foarte de capacitatea mea de a hoinări.

– Nu atât de capacitatea ta de a urmări o fată până-n pânzele albe, pufni în râs domnișoara Clarissa Honig, izbind cu călcâiele cizmulițelor lada de ofițer a marelui pictor, cât de particularitatea că suprasensibilitatea-ți de *orfan de război sfânt*, nu prin tată, ci prin mamă se cunoaște... Tu presimți multe nenorociri, încerci să sensibilizezi pe acei ce vor avea de suferit, dar... Sulamith Lewald a ta a trecut totuși Nistrul și Baraboiul, spre un Eisenstein fantomatic, al visurilor ei, voia să lucreze cu marele regizor stalinist un film la Odessa, era visul ei, la 19 ani, și din acel an hitlerist

1933, nimeni n-a mai auzit de ea!

– Pesemne, după ce au anchetat-o Ţyuchel Adriean și Jan Enache, ziși Jurmînski și Pumpianski de către căpitanul Tobă, respectiv Zarski și Vorobiov de către niște informatori care semnează, cel miștocar, Nichita Lisavoi, iar cel posac, Ivan Şcerbin, – i-au întocmit, ca analiști ai microevenimentului individual ce erau, o caracterizare avizând negativ: ca actriță, domnișoara de la Odessa, Sulamith Lewald, ar fi putut face sex cu Beria, dar nu film de artă cu Eisenstein, din motive evidente: tată nesănătos, nici ciocănar, nici țăran sărac bețiv scandalagiu găinar, plus că, la vârsta pionierească de prim interes dantesc, a întreținut relații culinare cu românul de peste Prut, bandit Marius Ghizdavu, sensibilizându-l pe toată viața la usturoi și pâine, iară nu la oțel și pâine, cum cerea partidul unic, Parrtidul cu p mare – inexact! micul pictor de 11 ani observase mizeria că *numai un singur plug* aveau coloniștii de la Valea lui Vlad.

– Ceea ce nu voia să dezvăluie doamna farmacistă Eliza Alexandrescu anchetatorilor ei, ne putea lămuri doar doamna Amelia Şaraga, era următoarea *cronologie* a principalelor ei evenimente standard, fată de răzeși năpădineni, din județul Bălți, plasa Chișcăreni fiind, zonă cunoscută pe tot întinsul Gulagului pentru colaboratorii partizanilor **antibolșevici** ce a furnizat, în 22 septembrie 1941, cu frumoșii ei ochi verzi-ruginii înșelător deloc înlăcrimați, ea conducea la gara Sărata pe revizorul școlar Nicolae Alexandrescu, bărbat falnic și viteaz, fără nimic artistic, putred, în el, om să apuce suta de ani și intrarea noastră din *muie-n uie*, ucis mișelește peste exact o lună de zile în Odessa-n flăcări, prin acțiunea teroristă de la Comandamentul românesc, în urma căreia Conducătorul Statului a ordonat represalii, apreciate de Andrei Hurmuzacov ca aliniate stilului nazist, fără a se mai gândi la ce va zice Istoria, și mai ales Literatura, și nici la eventualitatea ca Sculptura de la Mănăstirea Miorcani, ctitorită-n plină tranziție de frații Ghizdavu, să conțină o reprezentare a Conducătorului Statului inspirată de soluțiile tehnice adoptate de Natură pentru Sfinxul Bucegilor, care este ceea ce se spune că este doar dintr-un singur punct de vedere, nu din toate cele 360.

– Nu atât în stil nazist, protestă galițiana Agnieszka, de parcă s-ar fi gândit la enormitatea impertinenței gândirii habsburgice de a lua Moldova de Nord, la 1775, ca pe o întregire a... Pocuției, manevră întrezărită cu îngrijorare și de Ştefan cel Mare, și de Petru Rareș cel Cult, cât într-o mentalitate nazistă, total incorectă politic. Anume, identitatea de catalogare nedocumentată implicită-n conceptul de *iudeobolșevism*, bazat pe o informare lacunară, pe date crezute semnificative, cum ar fi că-n CC-ul lui Lenin israeliții ar fi fost majoritari, ca și-n guvernul adus de el la putere, sau că Biserica Armatei Ţariste Mântuitoare umbla vorba c-au nimicit-o la Moscova nerusul Kaganovici, după cum Sergiu Eisenstein zor nevoie să-ntemeieze-n creierele gloatei un soi de religiune nouă, marxistă, cu Pavel

Morozov la bază, ca Miel, și cu alte jertfe proletare, chiar și șugubățul primar al Sankt Leningradului, Kirov, poate, – dac-ar fi impus Stalin lui Jdanov așa ceva.

Iar dacă represaliile ordonate telegrafic se refereau, ca rețetă, la a lua viața la zece, o sută, două sute, după gradul celui asasinat, de *bolșevici*, nu de simpli cotizanți de partid, ci comisari sângeroși, cu conștiința încărcată până la al nouălea neam de crimele organizate – în numele marxism-leninismului, aplicat pe rase văzute din Vest ca un pic inferioare, de-aia ratându-l, nu cum ar fi biruitor prin lichidarea intelectualității occidentale în lagăre de reeducare de către analfabeți din sărăcime –, ei bine, tu, aspru Führer bucureștean, ordoni represalii, comisarii ăștia sunt însă, ai dracu șmecheri, deja la adăpost în noapte și-n ceață, iar de concentrat, *lesne de găsit sunt doar evreii Odessei abandonați*, sau cei basarabeni, strânși deja, și executantul, exploatând identitatea intrinsecă formulei *iudeobolșevism*, așa de iactant formulată de Hitler, raportează mai Sus c-a executat întocmai și la timp Represaliile ordonate asupra comisarilor!

– Sarcina asumată de viitoarea doamnă Eliza Ghizdavu, privi sculptorul Hurmuzacov mult mai atent la Agnieszka decât vreodată la Isadora, nu fără inocență prefăcându-se el a nu ști de eternul concubinagiu al farmacistei și fotografului, – sarcina declasantă pentru anchetatori, era să evite atât ca ei să-i bage-n dosar bănuiala că locotenentul Colea ar fi pierit la actul terorist din 22 octombrie 1941, cel urmat de imbecile represalii asupra Odessei, ștabii staliniști fugind pe mare sau rămânând, legendă, în catacombe ca șobolanii, cât și ca să se menționeze cumva, în alt dosar, că acel fotograf care l-a identificat, din câteva zdrențe de carne de cadavru, ar fi fost tocmai locotenentul Marius Ghizdavu!

– Așa este! admise blând Clarissa. Putea veni oricând un... ordin categorial, că *toți cei* în legătură de rudenie, de prietenie sau de serviciu, cu sutele de morți de la Comandament, să fie exterminați la defrișat Siberia sau local. Or, Irinuca, abia născută și cumva atribuită în 1951(!) lui Nicolae Alexandrescu, încă mai era dependentă de mămica ei. Însă Eliza Alexandrescu se apăra și în perspectiva de a rămâne fără tătic viu, adică Marius, la fetița asta, pe care i-a făcut-o fără să-l avertizeze, în cel mai desăvârșit secret, el, un *Homo solus* socotit, nădăjduind a se fofila pe acest pământ periculos, protejat față de orice șantaj ce i-ar fi putut desfigura OPERA, mandala aia **unică**, rafinată până la adânci bătrâneți.

– Dacă anchetatorii săi cincizeciști ar fi știut că Ghizdavu chiar a participat efectiv la umplerea de spânzurători a Odessei și la evenimentele de la Dalnik, constând în incendierea așa ziselor magazii, ba chiar grajduri ale colhozului sau sovhozului, în care-au fost concentrați evrei pentru a se răspunde cu represalii la ceea ce procesul din 1946 a dovedit că nu era un act de nuanță teroristă, ci un tipic *act de război*, anume explozia banală a unei mine, la o săptămână de la ocuparea Odessei, de către „brava“ armată

a criminalului de război Ion Antonescu, al Treilea om al Axei, după Hi și Muss, atunci...

– Dulce Clara, auzind-o gemu zbătându-se cu indignare artistul vizual de la Sonnenheim, nu este îndrituit a mă judeca din nou tocmai acest tov Ivan Țăpoieșu-Săracu, băutor de vișinată cu pandurul Grig Căinaru în anii bolșevizării-rusificării, fost bucătar pe la Kremlin, semnând Vanea Bednîi poeme staliniste și dejiste în Analele-haznalele româno-sovietice ale sovromliteraturii, ca pisatel de tip nou, căsătorit romantic și riscant la dosar, cu domnișoara Adriana Bratu, teribila fiică ideoloagă marxist-leninist a generalului de propagandă Horia Bratu, antonescian sadea, ceea ce nu l-a oprit apoi de la un fel de carieră diplomatică, dracu știe ce învârtind karandașul pe la reprezentanțele noastre din Asia...

– Notă! scoase acuzatorul public Vanea Țăpoieșu, săracul, dovada, dovada, documentul pornind de la care îi poruncise Jan Enache să-l înfunde pe proprietarul Atelierului botezat ostentativ *Amedeo Modigliani* în anii 1938-1940, când guvernele Goga și Gigurtu au înțeles să jertfească relațiile cu evreii, în speranța că cele cu nemții vor fi mai protectoare pentru fruntariile României Regale, între care am fi putut să evoluăm și să ne exprimăm în UniversSal, în plurivers și în metavers, fără a mai alerga după himere triunghiulare, de lapislazuli (Viena-Cracău-Wrocław), de rubin ducal (Odessa-Yalta-Gumrack) sau de smirnă un piculeț titulesciană (Salonic-Karnak-Trapezunt), marele nostru ministru de externe conservator, prieten cu Litvinov și Romain Rolland, înțelegând încă de sub Regele Carol I cel Mare, că strategia sadoveniană de a anexa noi primii Țara de dincolo de negură, Ucraina, nu e bună măcar din considerente wilhelmin-bismarquerine de falsă marcă, ci *spațiul nostru vital pentru spiritualitate* începe de la Balcic în jos, spre Troia, Sinai și Etiopia, pornindu-se recreștinarea turcilor bizantini, reînălțarea Crucii și Tricolorului pe Sfânta Sofia, ca și pe Locurile Sfinte, odată cu împingerea treptată a arabilor în peninsula din care au năboit în matrixul mediteraneean al omului alb, al civilizației europene și globale, noi, ultimii cruciați de obârșie nobilă latină, putându-ne încrede în simpatia tuturor cetățenilor cu adevărat cinstiți, presărați de Domnul de la Mancha la Manciuria, ca și în Africa ceea, ulterior de de-musulmanizat creștinește...

– Țăpoieșule, păi, dac-a fost în criminalul război antisovietic, e criminal!

– OSTAȘI !

– Scheisse! oftă generalul de propagandă Horea Bratu, parcă scârbit de propriul cabinet. Prevăd, băi locotenent Ghizdavu, locotenent de roșiori și de cinematografiere a bătăliilor, că Războiul Sfânt va degenera-n plictisitoare anchete! Ești dat dracu.... Mai dă-te dracu! Ce atâtea poze! Ce să fac eu cu ele?

– Înțeleg, șopti Marius Ghizdavu, privind uluit spre demolatorul

Narcis Moga, cu nuanța dată din umeri că pentru astfel de crime *ale omului* eu pot răspunde generic, ca *homosap* canibal căsăpitor de semeni, dar nu ca artist, înainte ca măcar istoricii noștri să aibă Muzeu funcțional, nu unul sabotat să stea *zeci de ani* în reparații capitale, cu Traian milog pe trepte și Cățeaua mereu flămândă. Înțeleg că arhivele, oricum ciuruite, rămân măr de ceartă și atunci... reacția nu poate fi decât acut Literară, nu de Belle Arte! Mă supun, înțeleg și declar că n-a existat niciodată vreo cetate țărănească Sonnenheim, în Transnistria noastră 1942, unde să fi făcut eu vreun reportaj cu Otomega, uneltind a ilustra progresul în ritm de creștere explozivă, rezultat din reintroducerea economiei noastre de piață, din reprivatizări și îndeosebi din recatehizarea BOR a populației, al cărei Dumnezeu fusese internat de Lenin și Kaganovici la complexul de sihăstrii de pe Insulele Solovki, în Marea Albă, deci în estuarul nămolos și rece a Cerc Polar al Onegăi.

– Notă!

– Evrei împușcați în Transnistria, în nu știu cât a-ntâia 1941, evacuați din Basarabia și parte din Bucovina din ghetouri până la Tiraspol și din Tiraspol, peste Grebenic-Catargii, spre Berezovka cca 40 000

Com. Bogdanovka, Jud. Golta " 48 000

com. Dumancovka " 14 000

com. Ahmecetka " 14 000

com. Mostovoi, jud. Berezovka " 32 000

Evacuați din Nikolaev, Herson și Odessa prin etape și prin trenuri și executați de SS și parțial de jandarmi în coloniile germane Reichstat, Lichtenfeld etc.

raion Mostovoi " 150 000

La Odessa arși de vii în barăci " 10 000

La Odessa spânzurați drept represalii după explozia în clădirea comandamentului german din Odessa " 25 000

Țigani evacuați în comuna Covaliovka, raion Mostovoi, jud.Berezovka " 20 000

Ridicați și împușcați de SS la gara Trihațka " 11 500

Morți de exantimaticus " 7 000

întorși în țară " 1 500

(ss)
Indescifrabil

– Fata asta, întinse acuzator spre el degetul însângerat la bombardamentul din 4 aprilie doamna Șaraga, Marius-Marius, te-a întrebat doar dacă ȘTIAI.

– N-auzişi, bre, că nu ştia! se răsti ţărăneşte Senatorul Marean Tăbăcaru, zis SMT, nostalgic ceauşist fără niciun interes să intre-n UE fără comenzile de stat pentru firme, de la nişte regíi neprivatizabile din motive umanitare antişomaj. Taică-miu, celebrul avocat liberalo-ţărănist traseist Coriolan Pigu, a fost un îndârjit apărător al comuniştilor, când le-au înscenatără trădătorul Iliescu, CIA, GRU, AVO şi KGB procesul odios că, preaiubind România, cepexiştii s-au opus scenariului puterilor străine, să ne cotropească Timişoara şi Ardealul, fiind şi victime colaterale. La rândul meu, la semicentenar, bocesc pe Ioan cel fără de mormânt, mă opun istoriei contrafactuale dacă şi cu parcă, şi jur pe ce-am mai scump, pe Dumnezeul meu dac, creştinat mult înainte de a veni Roma lui Neron să ne ia aurul, că Eu, în 1946, ca avocat, l-aş fi apărat *din oficiu şi fără niciun onorariu* pe Mareşal, obţinându-i Graţierea sau măcar, ca şi tata pentru cepexiştii lui de omenie, asigurându-i o sensibilă Reducere de pedeapsă, ori s-o execute la domiciliu. Fiindcă Eu nu m-aş fi lăsat aşa uşor. Eu i-aş fi scris până şi tovarăşului Iosif Vissarionovici Stalin personal, explicându-i cum au stat lucrurile de fapt!

Fiindcă genialul Stalin, ca şi eroul Ceauşescu mai târziu, sau Vlad Ţepeş întrucâtva mai 'nainte, erau lideri profilactici, cărora dacă le explicai *pe înţeles* vreo primejdie, ei erau suficient de rapizi, la nivel mental informativ şi la nivel neuromotor, să-şi întocmească o „situaţie", ca să mă exprim ca existenţialistul Jean-Paul Sartre, din al cărui romantism astral s-a inspirat şi poetul nostru naţional, la al cărui soclu, să-l prăvălească, sapă toţi masonii, ca şi la al marelui istoric Nicolae Iorga, care-l critica pe Kogălniceanu c-a dezrobit toţi ţiganii...

– Este adevărat c-ar trebui să fim mai nuanţaţi ca acuzatori publici, dădu imediat înapoi venerabilul Vanea Ţăpoieşu-Bednîi, mai rrromâni, aşa cum ne recomandă cu erudiţie senatorul Marean Tăbăcaru, dar preşedintele Comisiei Parlamentare pentru Literatură şi Istorie Corectă, colegul dumisale, băieţaşul meu şi al Adrianei Bratu, popularul voiajor Gogu Ţăpoieşu, consilier secretar de stat comisar la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Exactitate, călătorind azi în interes de serviciu la Monte Carlo, e oricând gata, deci, să-i răspunză printr-o epigramă plină de haz, când s-o-ntoarce şi ne vom revedea toţi la Scroviştea!

– După Auschwitz şi Kolîma, se enervă Clara Honig, nu se mai pot scrie nici epigrame...

– Şi nici este permis să scrii în Pravda noastră democrată că norodul din România – să-ţi baţi joc aşa de inteligenţa lui! – s-a săturat de *forma de stat monarhică*, făcând foame sub... familia Ceauşescu, izbucni Lavrentia (adică Lavinia-Stana Clătici). E destul că s-a plebiscitat la noi constituţia iorgovană! A lui Tonel, cum îl alinta recent filozoful reacţionar filolog Jean din Ferentari, într-o convorbire telefonică ţipată la teologul surd Atanasie din Grant, al cărui trecut dubios trebuie verificat, zis şi Euthanasie din

Crângași, ascunzând în toate autobiografiile Linkedin cele popești c-a avut parohie BOR în împrejurimile Odessei, la Dalnik și Tatarka, slujind mai mult sufletelor moarte din nu știu ce groapă comună de vreo patru mii de victime ale enchevedeului, instituție ce nu făcea decât să pregătească oamenii sovietici pentru unitatea de monolit, atât de necesară moral, pentru purtarea cu succes, până la Berlin, a Marelui Război pentru Apărarea Patriei Staliniste și, indirect, a Occidentului progresist!

– Este adevărat, surprinse Coriolan Pigu săraca Clara ce privire miloasă rezerva ofițerului de roșiori Marius Ghizdavu, de parcă l-ar fi identificat, din acceleratul oprit la semnal, cum lopăta el dincolo de sârma ghimpată, cordon și prepeleci, clisă roșiatică la Canalul Morții, – este chiar evident, stimați colegi, că documentul care s-a produs aici, nu are autenticitate absolută, ci doar un vag conținut de... plauzibilitate, ca xerocopie de fotocopie de notă dactilografiată de către cineva foarte emoționat și cu multe greșeli la cel care a notat statistica victimelor de mână, nota dactilografiată spunând că e vorba de o însemnare descoperită după război printre notițele lui Radu Lecca, împuternicitul guvernului român în problemele evreiești, a cărui condamnare la moarte odată cu Mareșalul *nu întâmplător* s-a comutat în muncă silnică pe viață, la recomandarea premierului Petru Groza și a ministrului de justiție Lucrețiu Pătrășcanu!

– Dacă nu cumva a dat cele mai bune relații și doctorul Liviu Lecca, după ce s-a dus, în februarie 1945, la Ialta, cu Mișu, întorcându-se apoi de la Moscova cu Andrei Januarjewitsch Wyschinski, ca să-l prăvălească pe fascistul Rădescu!

– Două' j cinci de mii de spânzurați la Odessa drept represalii după explozia în clădirea comandamentului german din Odessa! izbucni într-un terifiant râs batjocoritor SMT. În primul rând că nu era comandamentul german, ci comandamentul românesc, al generalului martir Ioan Glugojanu de la Divizia 10 Infanterie, iar în al doilea rând că vreau să-ntreb și publicul telespectator, dacă-și poate imagina ce înseamnă *douăzeci și cinci de mii de spânzurați*, dacă într-un oraș mic ca Odessa noastră, dezvoltat de români, dintr-o comună românească, Moldoveanca, or fi existat atâția copaci sau stâlpi de iluminat stradal!... Două'j' cinci de mii de suflete, fraților, abia de e puhoiul ce iese pe porțile stadionului, când are meciul decisiv pentru calificare România chiar cu Ungaria!

– De-asta, după Auschwitz și Kolîma nu se mai poate scrie poezie! privi tinerește bătrânul Marius spre maturizata sa Clariță. Pentru că există jertfe despre care decent nu se poate vorbi public, în jegoasele săli ale tribunalelor, la cârciumă sau în cel mai infect spațiu de pe fața pecinginoasă a pământului: micul la suflet ecran tv, ba chiar nici pe monitorul cui deja are calculator în Galiția Mare.

– Nu se mai poate scrie Poezie, admise expresionista, și în genere nu

se mai poate scrie nimic important pentru că nu mai există public curat! E mai curată Sena decât fluxul uman ieșit din stadion, și-ți vine să te arunci în ea.

– Pentru câte crime se produc într-un filmuleț american de seară, la teveurile particulare sau la aia de stat, care le imită-n funcția anticulturală, cam de dimensiunea numerică a unei singure familii, se dumiri fulgerător bucătarul ateu Vanea Țăpoieșu-Bednîi, nu e nevoie de nicio imaginație mai presus de a unei gospodine sau de a unui bărbățel de cratiță. Dar pentru a realiza ce înseamnă *douăzeci - treizeci și cinci de milioane* de cetățeni sovietici morți, cât a jertfit Salvatorul Umanității, Stalin, pentru ca noi astăzi să putem bea liniștiți o berică după mici, deconectându-ne pașnic dinaintea tembelizorului, nu poate decât un expert foarte specializat, cum observa și Albert Camus, în cartea sa dedicată războiului bacteriologic, spre care împingeau imperialiștii, după ce s-au dumirit c-au pierdut monopolul bombei nucleare, datorită legităților obiective ale investițiilor, pe care și le permit, ca efort popular nelimitat, totalitarismele progresiste, iară nu c-au împărtășit rușilor din secrete soții Rosenberg, a căror condamnare a fost expresia cea mai reacționară a antisemitismului american!

– Complicație care s-ar fi putut evita, surâse larg SMT, de parcă se distinsese în luptele aeriene pe un biplan IAR-39 și, impresionată, partea germană i-ar fi dăruit un Junkers-87 (Stuka), dacă iresponsabila clasă politică din Wall Street ar fi studiat, de pe sacii ei de dolari, mai cu *intelligence* metodele cominternist-cekiste și s-ar fi bazat mai puțin pe o tehnică impersonală, și ceva *mai mult pe om,* pe omul infiltrat în mediul aflat în lucru, care să-ți predea informațiile cele mai valoroase cu putință, la crize, acelea chiar din mijlocul huliganilor trădători, ale golanilor și drogaților, pentru ca conducerea legitimă de partid și de stat să știe în permanență *ce au ei în cap, care este concepția lor*!

– Așa-i! Așa-i! privi cu drag la senatorul Marian Tăbăcaru senatorul Gabriel Țăpoieșu. Ba aș adăuga, ca euroatlantic ce-am voiajat enorm pentru popor, ca raportor pe problemele litigioase din manualele alternative și ca secretar de stat la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie *Exactă*, adică sucită pentru uzul Consilierilor de Criză, aș sugera ca, pe la Arhivele cu acces filtrat, în perspectiva pierderii frontierelor prin deschiderea granițelor, să avem ex-lucrători de informații capabili să valorifice diferite hârtii de interes, garanția azi a omului potrivit în funcția potrivită fiind, cum observă și colegul Marian, nu să ai carte de identitate, fiindcă identități îți poate furniza serviciul tehnic câte vrei, ci criteriul eliminatoriu e dacă ai expertiză adecvată, adică vechime în munca cu agentura.

– Ce mi-e aia agentură, ce mi-e agenție de turism! dădu nonșalant din umerii rotunjori Agnieszka și dădu să treacă prin filtru, enervând pe

Irina.

– Fiecare meseriaș, fiecare doctor, orice om are o sculă și de scula lui se îngrijește, sorbi cu nesaț din cofița ei cu apă rece tiraspoleanul general Pantiușa (Timofei Bodnarenko), gata să-i dea o definiție clasică, idilică. La Securitate care este scula noastră? Am spus că avem și noi o sculă. Dacă frizerul are brici, dacă strungarul are strung, am spus că noi avem informatorii noștri, să știm cum să muncim, să vedem cu cine avem de-a face. Informatorul trebuie supravegheat cu mare atenție, deoarece el vine din mediul mic-burghez, fiind încă legat de bandiți. La toți aceștia trebuie să le facem educație, să-i întrebuințăm eficient, pentru descoperirea dușmanului. Așa cum muncitorul are grijă de scula lui, așa avem și noi de informatori – și noi trebuie să avem grijă de scula noastră mult mai mult. La frizer este scula moartă, la strungar la fel, la noi este scula vie, trebuie să dăm mai multă atenție.

– Orrr, mârâi Adriana Bratu la fii-su, Gabriel-Gogu Țăpoieșu, din gura ei strâmbă ca a mă-sii cominterniste Amapola, deschisă haotic sub fruntea de delfin ca a lui tac-su, Horea, orrr, domnii mei, în lucrul cu in-forrr-mațiile astea, cu hârtiuțele care trebuie distruse ca la Berevoiești, numai o mare sculă, numai un ofițer cu mare vechime, cu străvechime, poate să se pronunțe dacă o *hârtie* este sau nu este suportul material al unui... text statistic periculos!

– Mă rog, se lumină vag Marius Ghizdavu, eu prefer, desigur, actualul sistem german, cu arhive perfect accesibile, încât fluctuația cifrelor și faptelor s-a terminat demult: și pentru călăi, și pentru victime. Nu te poți însă așeza la o discuție serioasă, despre un sistem concentraționar emanație a unui consens antibolșevic cu nazismul, fără a te referi într-un fel sau altul și la Romlag, nu neapărat ca mecanism românesc tot exterminator, cât ca instrument de răspândire a Terorii de către PCR, care *este principalul vinovat,* care *n-a voit să cedeze* din când în când, pentru ca și românii, care sunt cei mai viteji, mai drepți și mai numeroși dintre galițieni, să fi generat, după Războiul Sfânt, evenimente mondial mediatizate, ca alea de la 1956, 1968 și 1980, pentru ca să accedem și noi, în primul val, la procente decente din pib la cultură ca-n *uie,* dotându-ne cu biblioteci și arhive bogate, accesibile întru Adevăr, adică întru Marea Recuperare de a ne exprima în universal, care este concepția noastră, ce avem noi în cap, relativ la relativ puținele probleme și quizerii filosofice bazale!

– Iată de ce, reiteră moderatoarei însuși Horea Bratu, noi trebuie să alocăm 10% din pib la EduCultură, cointeresând inspectoratele județene de profil în convingerea nestrămutată că numai Istoria și Literatura pot afirma extern și intern drepturile noastre de a stăpâni iarăși Balcicul, Athosul, Ragusa, Cracovia, Viena, Breslau, Lwów, Salonic, Odessa, Königsberg sau Helsingfors, în scopul Marii Recuperări și al unei viteze comune de progres

a tandemului Galia-Galiția Mare.

– Viteză imposibilă dacă Biblioteca Națională a României nu e finanțată cât să țină pasul, în digitalizare, cu Gallica a Franței. Deci: din instinct, reluă Marius, nu mă mir că atâta vreme cât nu există intenții superioare de a se cerceta genocidul romano-român, ar exista vreun interes sincer pentru ce s-a-ntâmplat în Transnistria *noastră*, cea administrată de *noi*, asumându-ne *toate* răspunderile, inclusiv pentru fapta SS-ului sau a extremistului ucrainean în acest teritoriu al *nostru*, asumat oficial!

Cât despre problema de principiu dar secundară, dacă și printre români, o securitate ca cea nazistă ar putea găsi călăi, torționari, bestii-bestii, eu ca zek al Romlagului, fac hm! hm! iar ca pictor al Capelei Timișorenilor, înspăimântat de capacitatea bolșevismului ceaușist de *a arde oameni*, clatin din cap, ca să nu mai amintesc de *bestialitatea* miliției noi, răcnite la Jilava, asupra arestaților din Revoluție, și alături, la Măgurele, asupra arestatelor din Contrarevoluția iliesciană de la 13-15 iunie 1990, care a restaurat nomenclatura în poziția interlopă de proprietară a Neamului Românesc și a întregii Avuții Naționale!

Ca unul care am contribuit cu fotografii mult mărite, în octombrie 1942, atât la Expoziţia „România în război" din Piața Senatului, Senat al cărui Palat Dictatura Regală nu l-a mai construit unde-i blocul Gioconda al amicului meu Cezar Bogza, cât și la Expoziţia Transnistriei din Piaţa Brătianu, unde-i acuma Teatrul Național de la Inter, pot oricând depune mărturie că cert, da, în Transnistria s-au petrecut, cum am mai zis, fapte care ne mânjesc și ne dezvăluie niște propensiuni întru abjecție care zac în noi oamenii și, dacă nu le scormonim măcar cu bisturiul Literaturii și Artei, dacă al Istoriei e prea moale, atunci ele defulează în barbarii hm-inexplicabile, cum ar fi să asmuți tunurile Krupp pe colibele satelor pelagroase ale flămânzilor din 1907 sau a te căca minerește în Universitate la 1990, pe urmele lui Nicolae Iorga și George Călinescu!

– Aaa, Piața, Piața Universității! înflori la chipu-i pocit Adriana Bratu, cu referire-n Coada Calului unionist, balcon la esplanada cu Statui, nu la bulevardul Intercontinentalului, jos unde-ar fi deschis frații Modigliani restaurant, la sugestia fraților Ghizdavu. Păi, în Piața Regală a Universității, ne-am cunoscut eu și cu Vaniușa al mieeu, pe 30 august 1944, rugându-l tovărășește să mă violeze repede, repede! Și m-am despărțit pe 26 mai 1946, tot cam așa, la mitingul organizat de Apărarea Patriotică, al cărei secretar general era un doctor diplomat Mezincescu, miting prin care românii, monitorizați de presa anglo-americană, au avut șansa irepetabilă de a solicita guvernului de democrație populară omorârea criminalilor de război Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Z. Vasiliu (inspectorul general al Jandarmeriei), Gheorghe Alexianu (guvernatorul Transnistriei), Radu Lecca (o rudă îndepărtată, poate, a doctorului Liviu Lecca), Eugen Cristescu (șeful Serviciului Secret Român) și un general Pantazi, în casa

căruia Mareșalul cică vânduse Germaniei naziste, prin Clodius, și Insula Șerpilor, și Benzinăriile, dar Regele Mihai, la recomandarea domnilor Petru Groza și Lucrețiu Pătrășcanu, n-a satisfăcut decât parțial doleanțele la execuție exprimate de mitingiști!

– Asta a fost și impresia mea, Clara! lăcrimă brusc Marius. Că e ceva ireparabil în crimele împotriva Umanității. Ele, pur și simplu, **nu trebuie** să se producă! Dacă se produc, nu mai e nimic de făcut. Pentru că dacă s-au înfăptuit, după opinia mea de artist și om de drept cu studii de penitenciaristică la Sorbona, crimele mecanismelor totalitare... nu pot fi pedepsite! N-ai cu ce! Cum, invers, n-ai cu ce răsplăti pe Michelangelo sau pe Beethoven sau pe Eminescu.

Eu nu zic ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, pentru că devine dezavantajos când, printr-o singură semnătură de listă de execuții, marele asasin dispune de viața a mii de oameni-număr!

Și, principial, nu văd unde să încadrezi o situație ca la Ravensbrück, unde unei deținute, ce trebuia să nască, i s-au legat picioarele, omorând-o în chinuri groaznice homosapul nostru ingenios, cu tot cu pruncul, a cărui facere o interzicea regulamentul, după cum nu prea văd, în genere, cum mai poți trăi rămânând *om* după o întâmplare ca la Bogdanovka, unde mama îți este împușcată, se trezește printre cadavrele sau mai greu răniții din groapa comună, revine la barăci și e luată ulterior și dusă pentru o nouă execuție.

Părerea mea este că un studiu atent al atrocităților secolului XX schimbă radical conceptul de om, Clara!

– Lasă tu fumurile de artist! îl sfătui ca bună anchetatoare tanti Amelia, Meli Șaraga-Ghizdavu. Știai sau nu știai? Atât să-mi spui.

– Bineînțeles că știam! Ce dracu? se enervă nepotul. Multă lume știa. Trăiam *într-un limbaj antisemit*, care cu necesitate trebuia să ducă la dezastru, după cum tot la genocid trebuia să împingă și jocul cu *ura de clasă*, iar mai 'nainte *fanatismul religios*! La atât îi ajută mintea pe oameni, asta fac!

Nu înțeleg însă de ce atâta insistență în interogația asta, dacă știam sau nu. Parc-aș fi suspect, cum că eu însumi aș fi fost implicat în cine știe ce crime!

Nu am avut cum să fiu implicat! Am umblat de colo colo, ca reporter cinematografic, ca pictor și arhitect și chiar ca proiectant de cimitire pentru eroii noștri și pentru cei germani! Altminteri, mi-e și groază să-mi imaginez...

– Eroi, dom'le? își înălță retoric a gravă nedumerire sprâncenele-i brejneviene Gogu Țăpoieșu. Pot exista... „eroi“ într-un război de jaf și cotropire, lângă Germania nazistă, împotriva Uniunii Sovietice, care ducea un război drept, și contra marilor ei aliați, Anglia și America, împotriva, de fapt, întregii lumi civilizate sau măcar progresiste?

– Mă tem că da! se îndârji pictorul, văzându-l din claustrul cu mici coloane brâncovenești, al Mănăstirii Războiului Sfânt, plasate virtual la Miorcani, să se poată organiza pelerinaje și dinspre Soroca, Lemberg sau Premișlea.

– Nu pot exista asemenea eroi! determinat hotărî cu prestanța celui plimbat prin mai toată lumea, Gogu Țăpoieșu. Duuumneata ar trebui să fii înfierat așaaa, să ai o fișă-ntr-un computer și, peste tot pe unde mișuni și ce faci, dacă-ncerci ceva cumva, atunci să ți se dea operativ în cap, să ți se pună preventiv stavile-ntr-un fel sau altul, ghinion artificial, pentru că te ții numai de năsărâmbe, gafe și chiar grave deteriorări ale prestigiului partidelor legal alese, deci ne șifonezi clar imaginea externă, trădătorule, taman în clipele cele mai fierbinți din lămurirea factorilor de decizie globali, că România trebuie, logic măcar, dacă nu și din considerente lingvistice, să se integreze în structurile euroatlantice, *după* Ungaria și *înaintea* Ucrainei, orice bulversare a acestei ordini, parcă prestabilite, putând avea repercusiuni strategice imprevizibile asupra echilibrului zonal.

– Orrrice bulverrrrsare putând avea repercurrrsiuni! întări mă-sa lui Gogu, din gura-i strâmbă, Adriana Bratu-Țăpoieșu Bednîi, săraca. Repercurrrsiuni adânci, tovarășe Tichie, dacă nu-l urmărim pe acest pretins profesor de teme pentru acasă la copiii de negustori din Titu Târg, fost fotograf de bâlci și viitor, post-Canal, om de serviciu *la complex,* semn de protecție securistă sau de ajutor legionar! Fiindcă nu oricine se băga-n comerțul cel bănos socialist, socialist cu adevărat, parrradoxul rrromân fiind că capitalismul fesenist generează social-democrați mai bogați decât liberalii, fiind inadmisibil, după toate câte s-au întâmplat, inclusiv, cum sublinia și acuzatorul public șef Avram Bunaciu, săracu, în culisele procesului, semnificativa condamnarre simultană-simultană-simultană a lui Antonescu și a clicii sale cu a... tehnocraților lui Horia Sima, așa zis dispăruți, adică ascunși la imperialiști, cum ar fi Mihail Sturdza, Ioan Protopopescu, Corneliu Georgescu, Constantin Papanace, Vasile Iașinschi... Semnificativ, nu? Atât pentru a dovedi intelectualilor că regimul militar-fascist și regimul legionar sunt una, chit că s-au certat și bătut la Rebeliune, cât și pentru a lămuri masili că, dacă partidele României prea Mari Regale interbelite au sprijinit pe criminalul Antonescu, până și-n boxa acuzaților, alde Iuliu Maniu dând mâna cu el, în gemetele de oroare ale muncitorilor, plugarilor și funcționarilor cinstiți prezenți în sală, numai protecția anglo-americană oprește justiția popularrră să nu-i trimită imediat în Valea Piersicelor Plângătoare și pe precurrrsorii grupărilor PNL-Parizer și PNȚ-Borviz de azi, dar și a extremismelor viitoare de tot felul.

– Numai că o narațiune românească de după 10 decembrie 1999, rânji Gogu, nici nu-l mai interesează pe Deștărat, – prostul de Marius visând că gata, troglodiții din capul Țării vor fi civilizați cu forța de către Europa și America, tot așa cum s-au creat de către generalii pedagogi

Eisenhower și MacArthur o Germanie nouă și o Japonie nouă! În schimb, se pretează obiectivul Pictorul, la a-i valorifica un enunț altui fugar de la proces, Mircea Eliade, printr-o frescă din curtea Mănăstirii Miorcani. *Întoarcerea Morților de la Stalingrad,* plutitori peste poduri metalice scheletice-n Nistru, ca-n fotografiile văzute copil în mânuțele Sulamithei Lewald, și sunt lovite cu pietre aceste „umbre vechi“, atât în sovietica gară Tiraspol, cu intrarea monumentală din trei arce înalte plagiată după gara Titu, cât și în gările relativ mai românești, ce se înșiră ca mărgelele pe-o ață până spre Focșani, unde este și linia fortificată pe care trebuia să sfârșească, în concepția bolnavă, sifilitică, a Mareșalului, acel război așa-zis *sfânt*, pentru ca-n perspectiva elementelor de totalitarism fundamentalist islamic cu care se vor confrunta americanii pe 11 septembrie 2001, acțiunea românească agresivă la Răsărit să apară cât mai odioasă cu putință! Strigător la cer, la sputnik, fiind ca de secole să te bați tu voievodal cu musulmanii și apoi să folosești sintăgmuța perdantă, odioasă, „război sfânt“, cu semnificația tăioasă că **bolșevismul** era un totalitarism *mai tare* decât cel nazist și deci doar c-o credință fanatică, komparabilă cu-a arabilor și asiaticilor ar fi putut fi domolit în voința sa de expansiune, marea întrebare rămânând dacă totuși, în 1941, Marius, care a fost pe front, ȘTIA mai mult decât Horea Bratu rămas mereu la birou până-n ziua de azi...

5

Nu știu dacă mai știi, dar comportamentul tău dur față de mine a fost întotdeauna ceva ce n-am mai pomenit de când mama, Phia, cum îi zici tu, m-a făcut, la 6 octombrie 1926... Așa că-ți poți închipui, sper, având în cap enorma-ți fantezie de artist deplin, artist în creație, artist în gândire și-n lecturi, artist în viața cea de toate zilele, adică un risipitor, cum te reflectai tu în oglinjoara minții mele de copilă zvăpăiată, căreia un domn prieten mai degrabă cu bunicul Cazimir decât cu tata, adică tu, îi găsise calități certe de poetă. Blestemate calități pe care nu le contest nici astăzi, ba chiar pot să-ți mărturisesc impresia deprimantă că niciodată n-am fost mai aproape de purul lirism decât în acei ani foarte fragezi, când am scris pagini de care nu mă voi rușina niciodată. Atunci am citit cărțile esențiale firii mele (niște plachete! poezie expresionistă din celălalt război, când genocidul a lovit doar pe armeni, în forme prea puțin emoționante ca biznis mediatic) și mi-am îngăduit vremelnic ca arta mea și viața mea să fie una!

Fără șovăire îmbrăcând o rochie galbenă, folosită la școală în rolul Ofeliei, pardon! o rochie albă, lungă, cu transparențe vagi, ca la mirese, mi-am pus o coroniță din flori albastre de hârtie zisă creponată și mi-am cusut pe piept o steluță, de bunăvoie și nesilită de nimeni, anticipând o măsură

organizatorică, tipică metodicului spirit german, pe care urmașii rigidului Bach și ai riguroasului Kant din Kaliningrad au și luat-o împotriva seminției mele.

Fiind demn de remarcat jocul ironic al Istoriei, că eu mi-am pus în piept steluța galbenă, a *poetului* David, pentru a sfida un discurs antisemit ce în acel 6 octombrie 1940 îmi suna, serbând românii o lună de la declararea Regelui Carol al II-lea drept... principalul vinovat pentru sfârtecarea României de către cele două totalitarisme muncitorești, sub monitorizarea acut interesată a anglo-americanilor mizând pe o încăierare Stalin-Hitler pentru stabilirea Vójdiului dominant pe planetă... Ah! oribil îmi suna acel discurs al așa-zisei românizări a fondului locativ, a... spațiilor comerciale de apucat pe apucate apucaliptic ca-n primii ani ai Epocii Yl, a micilor noastre și chiar a marilor întreprinderi, care nu erau doar capital investit, erau și Competență, și ceva mai mult decât atât, chiar de neînlocuit, erau un ghem, un net capital de *relații*! transfrontaliere și transoceanice. Fioros îmi suna a lătrătură scheunată de haită de hiene în jurul leopardului rănit, așa percepeam acel discurs și într-o zi am înțeles că Poezia-i insuficientă, că trebuie să mă comport cu adevărat ca o cetățeancă a României Regale, că e de a mea datorie să mă exprim civic, să protestez, fie printr-un memoriu adresat Conducătorului Statului, la Preșdința Consiliului de Miniștri din Calea Victoriei, vizavi de Muzeul de Științe Naturale imena Grigorie Căinaru Antipa, fie ieșind pur și simplu în stradă și manifestându-mă într-o modalitate dovedind imaginație creatoare și atrăgând factorii activi mediatic cum muștele africane un cadavru de terorist partizan sovietic rătăcit cu bombardierul său de vânătoare dincolo de Bug și de Milcov, dincolo de Mediterana și de acea Etiopie pe care Titulescu voia să o smulgă lui Mussolini pentru a o anexa ca primă colonie românească, la Triunghiul de Smirnă Salonic-Karnak-Trabzon, unde într-adevăr e un spațiu delirant mai ferit de migrații pentru a vă dura voi pe verticală fleșele spiritualității la care se referă Marele Recuperator, căpitanul de roșiori Iancu Noveanu, în discuțiile sale cu preotul maior Tani Damian din Grant.

Însă nu Jenel și Tani vor face totul, ci tu, Marius-Marius, și nu uita că într-un fel te urăsc pentru intervenția asta în destinul meu...

Te urăsc, nu te urăsc, multă vreme m-am răsucit în așternutul tot mai mizer, multă lenjerie evreiască luând drumul frontului prin rechiziții, am mai și lăcrimat, deși nu-mi stă-n firea cea puțin băiețoasă și chiar vag dotată pentru acțiuni speciale în spatele inamicului, tot întrebându-mă dacă tu știai ce am de gând să fac și cum de, ca problemă strict teoretică privind tainele omului, a putut cineva să-mi citească și să-și traducă gândurile mele cele mai intime sau nu.

O enigmă fiind pentru mine și modul prezenței tale pe Splaiul pustiu.

Ras, pomădat, ferchezuit, într-un costum, ca de cioclu atunci gândit-

am. Ca de eventual defunct, am gândit pe urmă, cunoscându-te mai bine, pe măsură ce te îndepărtai, tot mai trist și mai mut și mai pictor, de dragostea mea.

Socotindu-mă tu o copilă. Nu fără de minte, ci aș, așa, trupește, sufletește, pre când bunicul Cazimir troianul susținea opinii antice că mireasa trebuie să fie cât de tânără, iar mirele deja războit minimum zece ani, la mare distanță de Ithaca, boiul ei trebuind să fie fragil ca al dârei lacrimii lui Iov, deși nu și-n părțile genezice, pe când al stăpânului ei să arate halterofil de spătos încât să nu-ngenuncheze sub poverile vieții, sub nedreptățile sorții, sub năpastă și mai ales sub apăsarea stelară a acelei Nonfinalități strivitoare, de care-ți vorbea alexandrinul Ioil Borgiah, omule, când ai fost la Egipet, fugind din calea rusului bolșevizat mare exterminator de boieri, un rus bolșevizat ireversibil și care va mai da un Soljenițîn II, poate și mai mulți, dară un prinț Mîșkin nu, cum mi-ai apărut tu coborând surâzător din Cadillac, precum un infirmier din ambulanță.

– Vezi tu Dâmbovița asta gălbuie? mi-ai zis de sus, cu o intonație pronunțat retorică. Acest canal abject e ca diareea a aproape un milion de deținuți chinuiți de exantematicus. Și totuși, chiar în toamnă umedă și veștedă, bacovian expresionistă, nu numai în lucida iarnă, un fel de strălucire ca de smoală se așterne peste vălurele și peste minivârtejuri, putându-se oglindi destul de bine în așa mult prelungă oglindă însuși Universul, cu tot ce e mai prețios în el, acea Biosee ce evoluează tatonând explorând toate varietățile posibilului, așa că *există și civilizații care n-au mai ucis, ajunse în epoca industrială* și chiar postindustrială, oameni, homosapiensul devenind fără rupturi homonoic, adică *Homo nous*, om cu suflet, sufletist, cum l-a denumit obscurul Anaxagora, uitând că nu te poți spăla ca Heraclit în orice fel de apă dulce...

– Nu te poți spăla de excrementele căzute pe picioare urinând peste ele, am admis eu.

Și abia acum mă gândesc că poate nu numai tu, carlist convins, m-ai salvat pe mine în acel 6 octombrie 1940, al marii demonstrații de forță din Cetatea lui Bucur Ciobanul și a lui Vlad Țepeș, când poate o sută de mii de cămășuțe verzi au defilat în fața puterii lui Antonescu și a unuia Horia Sima, care era, față de ce fusese Căpitanul, ca cum zice Iancu Noveanu de PNL-Parizer și de PNȚ-Borviz, față de Brătianu și Maniu, – precum și în fața diplomaților reprezentând pe Mu, pe Hi, pe sfera de coprosperitate japoneză, și biata Spanie împotriva bolșevizării căreia prin anticlericalism s-au jertfit doi tineri români, pentru care occidentalii cărturari de pagina stângă n-au găsit nicio înțelegere, grandioasa manifestare având organizator pe tânărul comandant al Bunei Vestiri Radu Mironovici, pe care mi-l închipuiam frumos și amețit, fiindcă-mi formasem deja canonul meu de frumusețe virilă, iar faptul că tu îți aduseseși ca întăritor până și la Studio Lux, în Ferentari, vinul negru de Ziduri, nu putea

să mă lase indiferentă...

– Oare de ce bea mai mult decât i-e sete flăcăul acesta? mă întrebam cu instinctul prenubiliar treaz deplin, în contextul unor evenimente sângeroase ce puneau tineretului, și chiar copilelor în grea sarcină, povara de a rezidi numericește Lumea, să nu piară prea înainte de a descoperi anticoncepționalele.

Dar mirosul ebrietății tale era vag, incert, amețitor și pentru alții doar în mică măsură, încât oricât de fără minte eram când m-ai ridicat de subsuori, transportându-mă ca pe un mâț, de pe trotuar pe bancheta Cadillacului negru, cam în dreptul morgii celei circulare a doctorului Minovici, imitație după decorul lui Raffaello di Santi pentru tabloul *Logodna Fecioarei,* mi-am dat seama că aerul tău tenebros a Fort 13 Jilava își are justificările lui și am avut atunci intuiția pe care doamnele o capătă mult mai târziu, ca și logoreea și propensiunea spre bârfă pe net, cum că trebuie să mă fac mică, să tac, nefiind deloc indicat să te descos, ca pe un muj risipitor întors târziu acasă, de unde vii, pe unde umbli...

– Ieșean printre iassieni cu semitice nasuri, 1933-1935, pregătindu-te superior în ale picturii și ale sociologiei penitenciarelor, chișinăuian ca sculptor, băimărean, ca critic impresionist, și cernăuțean ca învățăcel în cele științe oculte de la o doamnă blondă Katarzyna Blawatzka, ce anticipa horoscopic încă de pe atunci unele modificări de denumiri de orașe-nsemnate cu steluță roșie pe hartă, cum ar fi, nu pe cursul inferior al Niprului, unde-ntre Minsk și Smolensk e calea ferată delimitând marginea de sud a spațiului vital artistic rus, ci pe al Donului, la nord-est de Harkov, apariția unor municipii muncitorești numite Miciurinsk, Voronej sau Dejinsk, omagiind eroi ai bolșevismului biruitor, ca Miciurin, Voronin sau tovarășul Ghe, mai ales însă molatic suflet duios și umed ca cețurile Bahluiului, când cade bruma peste dealurile Ciricului și ale Heiligenstadtului, trebuie să-ți fi păstrat numeroase relații în acea providențială Capitală a Mișcării (Hauptstadt der Bewegung), mistic fremătătoare la tenebroasa vibrațiune a clopotelor Sfintei Golii, de ziua numelui tău ortodox, în 8 noiembrie 1940...

– Așa că am verificat, exact pe principiile tale, inclusiv luând în serios povestea ta macabră belicos, cu *jertfa de om* pentru ca treaba să iasă bine!

– Cronologic, lucrurile au stat așa: tu ai văzut pe viitoarea soție, doamna farmacistă Eliza Alexandrescu, în gara Sărata din regiunea Odessa, conducându-și soțiorul primordial la tren, la război și la eșafod, măcar în ce privește memoria nefiind prudent politic să-l pomenească vreodată, de unde și speculațiile ce face pe la anchete, cum c-ar fi ajuns c-un detașament de vânători de munte, de la Gori, de la Stalin-pui adică, la Cecenia-n Valea Sulakului, atingând țărmul caspic între gura Terekului și portul pescăresc Mahacikala, pe care intenționa să-l reboteze paronimic, ca omagiu către

eroii Cruciadei Antibolșevice din Spania, pios, Majadahonda, numai că Franco avea să joace dublu soarta unei generațiuni europene idealiste, implicându-se-n Est mai puțin și decât finlandezul Mannerheim, o întreagă epopee putându-se scrie, un nou *Anabasis* dac-ar mai exista azi spirit francez și miniaturism persan, despre cum a coborât acest corp expediționar al locotenentului Nicolae Alexandrescu versantul sudic al Kazbekului, răscolind prin metode cubaneze cătunele, sufletește, *răskulându-le-n kontra nomenklaturii* pe toată Valea Sulakului, ceea ce va atrage apoi campania de amploare stalinistă de a stârpi cât de cât prin disipare, pe întinsul imens al Uniunii Sovietice, seminția vitejilor noștri ceceni...

– Cam în 22 septembrie 1941, oarecum în amurg, în asfințit, într-un fel de sfârșit de istorie, a omului, trebuie să fi fost această despărțire... Farmacista cea rusofonă, care se descurca și în ucraineană servind clienți din țara de dincolo de negură, a urcat în șareta Inspectoratului Școlar, întreținută din bugetul primăriei Tatar Bunar, conform ordinelor circulare de la Ministerul Instrucțiunii, al Educației Naționale și, uneori, al Cercetașilor, ca să se perpelească în grija mai rău decât existențialistă, deloc teoretică, deloc speculativă, deloc abstractă, a întoarcerii sau neîntoarcerii soțului, și a regiunii Odessa, întâi la Basarabia, apoi la RSS Moldovenească și, în fine, la România Regală, cea imperialistă... Iar tu, fotografe Marius, ai plecat la Kiev, contributor în presa Axei la analiza modului totalitar, tipic leninist, de a face risipă de oameni, capii bolșevicilor... cedând prizonieri lui Hitler, printr-un orgolios refuz stalinist al *retragerii*, aproape un milion de soldați, care-n 1945 ar fi permis lesne rusificarea accesului la țărmul atlantic, testând astfel adagiul că războaiele se câștigă cu resturi!

– Acolò, la Kiev, în 25 septembrie 1941, mi-am pierdut, Clara, nu atât credința în Dumnezeu, cât... partinitatea umană.

Mi s-a făcut rușine că sunt om, mi s-a făcut silă să mai fiu un homosap! Un posibil casap!

Ceea ce nu înseamnă că nu *mi-am asumat*, ca om-fiară-încă, păcatul bolșevic de a dispune de masele de oameni, împingându-le-n prăpastie Stalin cu pipa, ca și păcatul nazist de a ucide zeci de mii de dezarmați, mai frapant decât oriunde, NUMAI PENTRU FAPTUL DE A FI EVREI, căci o explozie, un șir de explozii, cum avea să fie și la Odessa, putea fi opera enchevediștilor de la tehnică, nu *a preșcolarilor* trimiși la râpa comună, mai văd cu retina memoriei convoiul.

Ai zice că așa ceva nu se poate...

Ba se poate! Dar consecința este refuzul de a mai fi om! Cauți altă specie.

– Poate aiasta-i mai rău ca a nu mai scri' poezie... Poate că nu.

– Nu știu și nici nu mă interesează!

– Să fie alții oameni!... Conceptul de om are alt conținut decât trebuie!

– Frate, fii tu...om, dacă vrei!... Eu NUUU!!!!!

– E destulă simțire aici, Marius, dar și nițică teatralitate. Însă borgianismul ca refugiu în fantomatica Bibliotecă din Alexandria sau la Schitul de pe Muntele Conic ține de o înțelegere comodă a consecințelor catastrofei ideologice-n care s-a-nmlăștinat adunătura filozofică de pe la colocvii, după ce conceptul de om s-a compromis în război și după, cele două probleme, insolvabile, cum le-a denumit, matematic, Raul Lecca, înainte de a i se infecta creierul tânăr cu fecalele diareice, ale tinetei de la pușcăria nu întâmplător, ci reeducativ aleasă în municipiul Pitești natal al Conducătorului Statului Regal, fiind de fapt trei.

– Problema unu că Tiranul unui Partid Totalitar ar fi putut duce noroadele la genocid bazându-se PE ORICE CARTE, inclusiv aceasta aici de față!

– Problemul doi că zisul *Homonoicus* îi o dihanie cultă și săracă, nu *Homo novus* cel îmbogățit cât să ordone actorilor politici retrocedări ale patrimoniului ruină, zgândărind rana cu românizarea naționalizarea.

– Problema trei a pus-o Anaxagoras samsarului trimis să-i vândă la Pireu niște flote, om te fac, că acest Altceva decât omul, *Homonoicus*, nu poate fi ca și Übermensch-ul lui Nietzsche o pelerină cu mască de gaze, bună de pus pe orice umeri spurcați, rămași fără de aripioarele ce au fâlfâit singurele spre zenit, provocând o cădere de excremente de nespălat cu urină din aceiași nori!

– Este exact obiecția la doctrina nazistă cu care Raul Lecca a intimidat de trei ori pe conferențiarul din Reich. Că matematic elementar gândind că judecam sub clar de lună, oare nu devine dificil de hotărât cum, ce, în ce fel, dacă există o frontieră peratologică sclipitoare, ca dinții copiilor etiopieni înfometați de bolșevici la Koremul cel ce ar fi putut aparține României Regale, dacă așezându-ne în Triunghiul de smirnă Salonic-Karnak-Trapezunt, am fi încetat a mai sta pasivi culturalicește, la cheremul poporațiilor care mai au literaturi, pe lângă tembeliziuni, ce ne facem, Herr Oskar Hubig, dacă la stânga acestui reper dur arienii ordonați după căpățână sunt tot mai cretini, iar la dreapta lui, iaca slavii, evreii, țiganii și asiaticii capturați de detașamentele speciale, la vest de Ural, devin tot mai folositori civilizației planetare, deocamdată una amărâtă, canibală, incultă funcțional și neafirmată cosmic, dar de bine de rău măcar Biosee în Univers?

– Pornind de la ultimul arian cu defect, care se lasă întrecut de acești degenerați și distrugători de Kultură, nici măcar nu zâmbi Oscărel de oțel, secerăm în jos tot! Pentru că și arienii de interes teratologic sunt strecurați în Reich prin corcirea sângelui nostru, de către amintitele comunități de oameni-insectă! Noi ne propunem aici la Kiew să comitem Fapte Mari,

epopeice, de care până la sfârșitul veacurilor va hui istoria și să nu-și închipuie un alde Horea Bratu, că eu îmi iau informațiile de la crainicul jidan, care de trei ori pe zi informează Neamul Românesc, de la radio Londra, de „adevărata situație", „haosul", „dezastrul", „foametea", „dezorganizarea" și ce mai domnește prin Țară. Eu îmi iau *informațiile românești* nu de la guvernanți, de la tehnicieni, de la Cabinetul Führerului Statului eventual, de la purtătoarele de cuvânt, din revista presei, de pe teletext sau dupe Internet... Eu ca eu cu e mare, îmi culeg ca o albinuță informațiile numai direct de la sursă, care e la Berlin!

– Așa că Eeeu știu calculul vostru viclean spurcat, tipic acestei civilizații dunărene. Toată vrajba balcanică s-ar eradica dacă o am aduce la edentație totală, mișcând iugoslavii și cehoslovacii dincolo de Lacul Baikal, iar pe unguri fixându-i în Laponia, fasonând un mare popor baltic, pentru a întări, cu o aristocrație capabilă de toate mârșăviile rafinate habsburgic, *pilonul antirus* condus de Mareșalul Mannerheim. Iar Puszta, golită de unguri, o vom repopula intensiv cu austrieci, fiind greu de crezut că noua Pannonie Mare Germană va mai renunța atât de ușor la Banatul lugojeanului prof Horia Sima, decăzut iar Privatdozent de lucru manual cu completare limba română, ca să nu mai zic nimic de ce sânge corect rasial se va răspândi în Siebenbürgen, precum și-n Valakia și RSS Moldoveniaska, compensând enormele prejudiciile aduse în comunitatea poporului german de stăpânirea românească-n Ardeal până când, la Viena în 1940, decuparăm cu Ciano acel act de dreptate, făcând din Regele Carol II principalul vinovat. Și așa s-a ajuns la miracolul că Antonescu s-a-nțeles cu Hi, chiar în problemele de tranșe stenbai să nu pice de inflație moneda, încât până la urmă s-a-ntâmplat de pornirăm la Cruciada Antibolșevică, șold la șold, umăr la umăr și cască la cască, deși soldăță la voi cântă coruri că Führerul cu Știuca și Conducătorul cu măciuca... au plecat la Est de Lublin, să-și facă geci din pielea lui Stalin, iar din a lui Molotov niște bocance mov!

– Domnul consilier aulic Oscar Hubig al kronprințului Otto, născut prin cezariană-n Hanul Special din Ohlendorf într-o cameră tapetată mov, îl apostrofă impulsiv baronul Killinger pe micul cerșetor Raul Lecca, nu a vrut să provoace resentimente românești ultrasensibile adiacente persecuțiilor ce suferiți în Ardeal, vexațiuni pe care le-ați și admis anticipat, că doar nu erați naivi nici la 1997 cu Ucraina, teritoriu cedat cu atâta blândețe de bordel încât personal sunt perfect de acord, ca baron, că Țarul Stalin, avea protocronist intuiția Muzeului Imaginar Malraux, la Linz, în 4-11 februarie 1938, cu adevărat sosind în vagon pecetluit, pentru a achiziționa *en gros* o mare cantitate de artă gunoi formalist, un marfar întreg, cedat de esteticienii naziști la prețuri de nimic, în acest orășel ce-ar fi conținut Muzeul Hitlerist al tuturor Colecțiilor de Artă europene demne de acest nume. Semnalez însă că și Mussolini sculpta, ca urbanist, Roma

veche în Roma nouă, înmănunchind olimpic și olimpian cantități respectabile de dreptate logică, anticipând, că doar nu erați naivi ci doar lași, un scenariu cum că dacă nu venea Antonescu și dacă în 1940 Belgradul v-ar fi trimis un Ultimatum că vrea Banatul Timișórii cu tot cu Lugojul, Aradul și Calafatul, ați fi cedat și pe acea direcție, deoarece doar *ființa statului* conta pentru voi, *nefiind siguri pe Cultură*, adică nu vă înspăimânta prăbușirea teritorială decât atâta timp cât nu vă era completă Exprimarea. Oricum, tot Regele Carol al II-lea și camarila lui „jidovită“ ar fi fost „principalul vinovat“ și oricine ar fi emanat, să ia puterea-n statul deja dictatorial supracentralizat monarhic, ieșea presa nouă răcnind că pentru întâia oară poporul e cu adevărat stăpân pe soarta sa, da, exact asta în Studioul 4 s-ar fi spus!

– Și de ce vă trebuia, mă, „ființa statului“! zbieră didactic Oscărel Hubig de se zgribuliră cei doi iubiți și se strânseră unu-n altul nu ca sub Cea de frig, ci ca sub Yl, de frigul că n-au înțeles să facă bani și să-și bage centrală particulară proprie în garsonieră, nu să se bazeze că repară primăria cazanul sau că se pot înțelege-ntre ei vreodată niște colocatari care n-au făcut nici măcar doi ani de lagăr împreună, să se cunoască mai bine, nu să se vadă fugar pe scări, eventual doar întrebându-se dacă v-a venit pensia sau ăla cu lumina sau al lu' cine câine se pișă la ușa mea, peste excrementele de pisică de sub preș, dacă n-avem interfon.

– Iată de ce, mă, vă trebuia „ființa statului“! bătu mareșalul german cu bastonul în masa lui Marius din Strada Liliputanelor, pe care Jan Enache și cu coana Aneta tranșează azi porcul de COMTIM și fructele de mare caraibă. Pentru că vouă v-a intrat în cap, pe urmele lui Damiano din Grant și ale lui Johannes Ferrarius, că dacă România ar fi avut în octombrie 1944 trecutul cultural al Eladei, care a dat pe Sofocle și pe Sofronie, atunci porcul de Churchill s-ar fi purtat cu ea, când i-a dus Soarta la Vójd, ca pe o scroafă la vier, cu o delicatețe ca cum ar fi manipulat niște fructe de mare zaharisite, expediate cu curtoazie din Bali de Zahei Avăcăressi și de sonepuz, Aneta, ca și de cele 3-5 fete ale lor, dintr-un voiaj de reinstalare a bunei dispoziții de a dispune de popor și de avuția națională, la Ibiza-n Capri, pe urmele șahiste ale căscatului de Lenin...

– Aflat pe acest paradis al lui Mu, zâmbi italian cu scobitoarea-nsângerată conu Alecu, pentru a medita platonic la cum o să facă bine din adevăr, frumos din bine și adevăr din frumos, împăcând esteticul cu eticul și cu dialecticul, când nimeni nu se mai aștepta să se ajungă la un consens și la o pace durabilă la noi pe Pământ, între ființe umane cu u mare, am aflat de la persoane informate din anturajul Ducelui, nu de la Hi, că cică l-a-mpușcat Lenin pe Țarul și de ce.

– Lenin l-a lichidat pe capul familiei imperiale ruse, o luă înaintea interlocutorului interbelic, antrenându-se ca finalist al campaniei prezidențiale, Zaheris Avăcăressi, pentru că-l chema Nicolae, duduie

Clara!

– Și anume, Nicolae al II-lea, cum era și firesc! zâmbi și se gudură lingăul de consilier Răzvan Hristev, întorcând mașina lumii cu timpul în jos.

– Ba deloc! îl contrazise fără nicio urmă de respect Augustus, adică Octavian Theodor Ghizdavu, care nu avea niciun complex de inferioritate nu numai pentru că era american vechi, ci și pentru că ei, frații ghizdavieni, prin omul lor, doctor Cezar Bogza de la morga lui Minovici, veniseră cu acte și obținuseră *despăgubiri*, împărțite cu cine trebuia, dar consistente, pentru demolarea de către Cea a podoabei Capitalei lui Vlad Țepeș, care a fost Podul Grant original, din oțel nituit, cândva pod peste Dunăre la Turtucaia, ale cărui arce negre, afumate de huila locomotivelor cu abur, au inspirat pe tânărul pictor Marius, pre când era ucenic la Tonitza, la Plămădeală și la doamna Lecca, pictând bizarul său *Cerșetor*, la care șmecher cinchit diferitele categorii sociale și profesionale fac coadă șerpuită să-l miluiască, fiind nominalizat pentru Premiul Fundației de Investiții în Caritate. Nu fiindcă-l chema Nicolae, băi Căpățână de Zahăr, Zahere, l-a-mpușcat Lenin pe Țarul, ci dintr-un motiv mai intim, legat de o banală familiaritate și de faptul, neesențial în sine, că rigidul monarh nu a găsit o formulă juridică pentru transferul, ca donație pentru Krupskaia, a bijuteriilor Reginei Maria a României noastre interbelite și la care nu se merită să ne mai întoarcem oengist, din moment ce azi mai trăiește-n chioșc doar revista noastră întru stabilirea intelectualului dominant, către cine? Cui ai zis, bă, să se transfere bijuteriile regale de la Moscova?... Nadejdei! Da, Nadejdei Krupskaia, care seară de seară sucălea pe Lenin să găsească, repet, o formulă juridică decentă, când venea omul seara târziu, ostenit dupe la ședințe de pe teren, la mijloc fiind și o gelozie întemeiată pe camaraderia clasicului seara cu slujnica cea tânără și nurlie a lui Marx, domnișoara Inesa Armand, care se trăgea dintr-o nobilă familie din sudul slav habsburgic, răspândita familie de hangii metafizici Hrestic.

– În general, filosofă Clara de pe lada de ofițer T. R. a locotenentului de roșiori Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei, Direcția Moralul Populației, Despărțământul Galiția Mare cu capitala Rareșburg pe Pripet, Compartimentul cinematografic Războiul Sfânt/ Cătușe Roșii/ Odessa în Flăcări, tezaurele nu aduc noroc... Totuși, zecile de milenii de istorie condensată mitic, zâmbi ea cam din canini amintindu-l frapant, îngheță Marius, pe Meșterul Cazimir Honig și poate chiar pe Priam, eruditul tânăr voievod Dimitrie Cantemir, pe care Țarul Petru nu mai contenea cu sărutările rusești, l-a convins pe acesta de următorul eres: că acel superpopor ce pune-va laba pe un anumit tezaur, desigur cel troian, va pune și baza pentru un nou spirit al unei noi și stăruitoare culturi a unei anumite nemuritoare civilizații de anvergură Marx poate mai mult și decât planetară, pentru prima oară omenirea emanând excrescențe-n cosmos cum

Zenaida zulufi, prezentându-i lui Johannes Ferrarius, de sub broboada colhoznică roșie cu buline-n formă de stele promisiunea că, dacă într-o zi ciolovekul va găsi alte lumi pe Venus și pe Marte, le vom dărui numai bucurii și cravate purpurii pentru voi daraghie ghevușki i rebiata. Saedineaesi! Purpurii adică stacojii.

– Tocmai pentru că spațiul vital artistic rus, primi cu plăcere Jean de Ferentari provocarea de a gândi excitat parcă de toți păduchi perucii lui, este situat, pe cursul superior al Niprului, la nord de calea ferată Minsk-Smolensk, iar în rest, pe malul stâng al Okăi, de unde se inspiră nu numai Serghei Esenin, Serioja Eisenstein, mai târziu Soljenițîn și Andrei Saharov, dar mai devreme Lenin însuși, alegându-și Gorki pentru fotoliul de suferință și ispășire tocmai acest peisaj tipic, consecința fiind tot una relativ nordică față de noi, anume că, providențial vorbind, misiunea istorică a Rusiei a fost dintotdeauna, cum au înțeles-o la origine și pravoslavnicii mai profunzi, pentru ca să apere Europa?

– Da, să apere Europa, admise cu un glas răgușit de cardinal Euthanasie Damian din Grant. S-o apere... Dar de cine, dom'le? De ea însăși?

– Misiunea Rusiei la Kiev, ciripi volubil Clarissa, cucerindu-i pe toți, a fost întotdeauna să apere euro-civilizația de asiatici. Rolul acad. Dmitri (Dybukk) Cantemir fiind uriaș, retras pe latifundiile sale din împrejurimile Harkovului, în detalierea strategiilor asupra cărora va consilia pe Țarul Petru cel Mare și European, despre cumu-i mai bine, la ce proiecte europene să aplice, ținând seama și de exigența mitică, adică, concret, de tezaurul troian. În aceste timpuri noi de suferință națională, până va veni Tovarășa Ana să ne elibereze cu canonul de frumusețe masculină, Primarul Doncea, de sub jugul fascist, auzind eu neojalea și megaoftatul de suferință ce iarăși vine la noi de peste munți, nu pot să nu remarc geniul vizionar al exilatului ex-voievod, care-l susținea moral pe Împăratul, că trebuie, trebuie, trebuie să învingă deprimarea și pesimismul că Sankt Petersburgul n-ar putea fi înălțat în gura mlăștinoasă a Nevei. Nu, Luminăția Ta, nu blagorodnicia voastră, nu ceda, noi suntem de partea ta, anticipa el că vor scanda mujicii, după ce primele cheiuri de granit vor ieși la iveală, ca niște prime rezultate electorale, promițătoare pentru o integrare rusă în Europa...

– Scopul ascuns al academicianului berlinez Cantemir, se dădu de gol că știe academicianul bucureștean Ion Codoi, era să așeze definitiv, în folos german, o pană de granit țarist între finlandezi, niște elementele asiatice livoniene (dintre care multe s-au dedat la bolșevism, ocupând funcții în nomenclatura PCUS mult peste orice *numerus clausus*) și masa huno-maghiară pripășită vremelnic în roditoarea Câmpie Pannonică, pustă pustie pe care urmașii lui Burebista nu au putut-o păstra, ei ținând mai mult la *a salva ființa statului centralizat dac*, care le garanta averile și viitorul fără muncă al progeniturilor, el anticipând vizionar, din Kapalıçarşı din

Istanbul, până și angrourile chinezești 1997 de pe aliniamentul de ciungă Colentinagorodok-Voluntari-Afumați, adică exact pe unde vor intra-n Capitală, s-o elibereze de sub jugul nostru fascist, Armatele lor Roșii!

– Desigur, simulă avântul colocvial poetesa moscovită cu ten uzbechinez Larisa Rîbalovna, se aveau în vedere aici considerentele cârnului spătar și sol explorator Nicolae Milescu cum că geniala Chină ar putea găsi căi mai originale de semi-ieșire cenușie fără pluralism din bolșevism, asimilând din părțile bune ale capitalismului doar exploatarea omului de către Om, dacă Omul antreprenor e fiu de tată maoist cu funcții de răspundere dinaintea Istoriei și Literaturii.

– La care țarul Petru răspundea, răspunse c-un neverosimil pupic Clarița, că el ar prefera să nu se facă acea sfântă *Veneție slavă* în contra asiaticilor nordici, dacă prețul ar fi ca boiarii s-aducă un număr nelimitat de mujici, să moară ca zidari și calfe de gerul demonic și necruțător, cu om, cu sabakă sau cu altă vietate, uitându-se urât la consilierul său cârn, când îi băga-n cap că Zidul Chinezesc ar fi costat viața la vreo opt milioane de zeki, pasămite voiajase-n persoană invers și învățase de la olandezi *prețul omului,* nu ca Stalin care-mpingea pe Jukov, Cambrea și Konev la risipă, căci cu cât ar fi avut mai numeroși morții, cu atât obliga mai mult pe anglo-americani la *ajutoare* și să aibă obrăjori ca doi bujori cominterniști la acea Ialtă pandant la samitul pe probleme artistice de la Linz, din 1938, unde Marius nici n-a fost invitat să-l putem bârfi și acuza!

– Și tot așa cum Țarul, care o fi fost acela contemporan peste muscali, se auzi o voce plăcută de la Liz, umbla să-l puște pe Cârn că-l chema Nicolae și știa prea multe, tot așa a fost și cu soțul meu, tovarășe Jurmînski și tovarășe Pumpianski! El a fost sfârtecat de mașina infernală de la Odessa pentru că-l chema Nicolae și, mireasă fiind, mi s-a șoptit că cel ce mă va face cu adevărat fericită, vreme îndelungată, va fi un om-cu-operă care a înțeles să tragă toată înțelepciunea practică din cea călătorie de fotograf la Kiev și Harkov, reușind să intoxice cea mai bună Securitate din lume, cu aberații care în fiecare moment epurativ parcurs, virusau de nu-l integrau în categoriile de vite umane, propuse pentru a întruchipa cifrele de planuri de arestări pentru munci sau de lichidări!

– Aș! protestă Marius uitându-se strâmb la propria-i nevastă, o adevărată sclavă, mamă a Irinucăi și bunică Isadorei, farmacistă și femeie de casă, de a ținut apartamentul lor din Dumbrăvița-n Drumul Taberei mai curat chiar decât o farmacie, dreptu fiind și că el păzea, păstra curățenia, și că nu i-a cerut niciodată el ei să-i nască și să-i crească o copilă, să-i facă de mâncare, să-l spele, să deretice încurcându-i hârtiile și hârtiuțele și nici măcar să se mute la el sau, de fapt, el la ea, când vremurile s-au mai liniștit și securiștii au primit ordin să nu mai aresteze după cifre de plan, ci să-și însușească metode mai sofisticate și mai sigure, maokimiste, de tâmpire ireversibilă a gloatei și de corupere a intelectualității. Scena cu binoclul din

22 septembrie 1941, se pare că nu a fost nici pe departe atât de mult mai mult decât o simplă luare de contact vizual surpriză cu o frumoasă doamnă, ce-și conducea în gara Sărata soțul ofițer la moarte, sub privirile pofticioase ale trupei de prin vagoane și de prin toate ungherele acestui important centru feroviar al regiunii Odessa, stăpânite de noi cu Odessa cu tot încă de la fundarea ei odată cu Burgasul, un mai ferit port bulgar de la sud de porturile lui Mircea cel Bătrân, Balcic și Varna. Important era că eu însumi plecam pe frontul de Est, de la Cetatea Albă urmând a lua avionul, cu prietenii mei operatori cinematografici Runge și Boisson, pentru a acoperi sfârșitul anunțat al Kievului.

Evident, eram și eu contaminat, în acei ani când omul, netembelizat 4-5 ore zilnic, mai gândea de explicarea mitică a paradoxurilor din filmul istoriei. Nefiind însă mit, ci o materială realitate obiectivă că cei care au europenizat Rusia prin țarul Petru cel Mare au fost consilierii săi, sfetnicii săi de taină, în majoritate covârșitoare niște emigranți români, care au creat această supraputere tot așa cum emigrația noastră peste Atlantic din secolul XIX a catalizat spiritul de dreptate al momentului Lincoln și creșterea rapidă dar fără sens a colosului american.

Iată de ce, dacă prizonierul și robul meu, profesorul de șah Feodor Kuzmici Merțalov, deținea pă perete pă clasicii Marsenghelenistalin, eu, la biroul meu de la Odessa, cu fereastră spre parcul Hagibei, cum avea Grigore Căinaru garsonieră cu panorama Cișmigiului, tot patru portrete îmi tocmisem pe post de iconoscop, pardon! de iconostas, și anume, ex-voievodul Gheorghe Ștefan, care înainte de englezi înțelesese a folosi potențialul rus, pentru care scop Ștefan cel Mare și Sfânt jertfise o fiică, pe Olena, încă chibzuind dacă-i bine sau imprudență s-aducă pe muscali în Galiția, – ex-voievodul academician Dimitrie Cantemir, eruditul călător Nicolae Milescu Spătarul și marele diplomat, precursor al lui Titulescu, ceaușul David Corbea, inițial capuchehaie a Țării Românești la Poarta Precominternistă, apoi om al lui Petru, chiar jertfindu-se pentru acesta, pierind în împrejurări dubioase la Varșovia, pe când se întorcea dintr-o missiune de taaaaină de pe lângă ungurul polon Francisc Rákóczi, în august 1707, fiind înmormântat cu mare pohfală-n Kievul nostru, asistând nu numai Prealuminatul Țar, ci și toată curtea sa.

Pentru că pe atunci Rusia încă nu visa a stăpâni Varșovia și nici, după sovietizare, Galiția noastră.

Fiind totuși interesată a pescui în ape tulburi, ca Bahluiul și Dâmbovița.

Drept pentru care această fascinantă putere, decât să fie exclusă de la problemele europene de bază, prefera să lucreze prin interpuși. Adică țarismul era de acord, în virtutea devenirii Marii Recuperări, să ne acorde un serios sprijin dezinteresat ca să ne infiltrăm în triunghiul nostru de lapislazuli Cracău-Beciu-Breslau, iar după ce noi ne-am fi ruinat aici într-

o rapidă dezvoltare culturală pe verticală, coborând fiecare cavaler de pe cal, aruncând armele și apucând penelul, pana, aerianul nai, dalta sau poantele balerinei, și după ce am fi acumulat tezaurul nostru de universalitate, abia atunci să vină muscalul și să ia tot!

– Înțeleg că, își azvârli în sus de pe năsuc c-un degețel ochelărașii generalul Bratu ca socru viitor lui Vanea Vișinată (nu Dudenko, dude!), misiunea abilului diplomat David Corbea era ca să unească pe Ferenc Rákóczi al II-lea și pe maghiarii lui cu ardelenii, adică cu românii, într-un amplu efort antihabsburgic, care s-a și realizat ca așa-numită Răscoală a Curuților, a cărei Biruință ca dualism ar fi însemnat după construcția de stat regională ce i-ar fi urmat: o Ungarie independentă și întregită mai degrabă spre țărmul dalmat, pentru a se slăbi acest factor slav sudic, de care n-avem nevoie-n coasta noastră, și o Transilvanie Mare, extinsă la miază-noapte exact după preceptele lui Petru Rareş, dându-ni-se acele cetăți de hotar pentru care am luptat întotdeauna, respectiv Viena, Cracovia și Breslaul ce se numea cândva Mizil, ce Caragiale a știricit răscolind după obiceiul junimist arhive nordice, propunându-se toponimul Breslau-Mizil, calchiind după celebrul Ceaușescu formule ca Drobeta-Turnu Severin sau Cluj-Napoca Caritas...

– Și dacă tot l-ai amintit pe cel mai mare diplomat român din toate timpurile, surâse cu nețărmurită recunoștință Gabriel Țăpoieșu, secretar de stat la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă și deputat european din partea verzilor români infiltrați prin diferite partide mai rentabile decât extremismul, atunci să vorbim puțin și de Titulescu...

– Observând mai întâi și mai întâi, observă SMT chiar în calitate de observator federal la Finala Cupei, că-l chema tot Nicolae, și fiind un Nicolae – nu-i așa, madam Alexandrescu? – îl vânau și pe el simienii, să-l împuște, de trebuia să se întâlnească, să mai schimbe vești despre politica moscovită, cu Romain Rolland, conspirativ, pe la Luvru, lasă că-l știu eu pe Titulescu!

– Așa și este! oftă adânc și feciorelnic spre Ghizdav Clarița Honig. Pe tine nu te chema Nicolae și îți camuflaseși perfect intențiile de om-cu-operă, păreai un filfizon banal, n-ar fi voit nimeni să te împuște, așa că între Sfinții Mihail și Gavriil, 8 noiembrie, și Sfântul Ierarh Nicolae, 6 decembrie 1941, ai fi avut tot timpul să-mi răspunzi la obiecțiile ce ți-am prezentat ca pe un cadou de ziua ta, pe lunga-ți lădiță de ofițer activ!

Bine, fată, dar ți-am răspuns pe loc, ți-am și scris, îmi vei replica surâzând fermecător, însă nu puteau fi în niciun caz acele poziții

și reacții ce tu ai fi așteptat înfrigurată de la un iscusit portretist ca mine, mare măcar în obligațiile față de, chipurile, niște oameni urâți și cruzi!

Eu fiind eu cavaler tânăr, dar hârșit deja, incapabil de idealisme de calitate îndoielnică și, de aceea, am alertat pe șeful meu, generalul de propagandă Bratu, că dacă prin medierea ceaușului David Corbea, ai noștri erau atrași de ruși în bătălia antihabsburgică, făgăduindu-li-se Triunghiul nostru de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau/Mizil, această concesie geostrategică epocală o obțineam pe termen nelimitat și fără de nicio dobândă. Dar uite că n-a fost să fie!

– Din partea țarului Petrică I, da, observă Infractoarea profă, de istorie mai mult decât de română, republicana doamnă metodistă Emilia Tomoioagă. Pentru că acest personagiu de pe tronul rușilor, Țarul, era un INIȚIAT, fetelor!

– Și de cine mă rog era, *inițiat*? își frânse agresiv mânuțele democrate nemuncite Virginia Gibson, de parcă toți Eliazii ar fi emigrat la ea la Chicago de răul Partidului Nicolailor, al bolșevicilor francezi ce, cum rezistaseră, se emanau la putere, pentru ca să reproletarizeze pe franțuzoaica franceză, pretinzând că fură împușcați ei de naziști numai pentru faptul de a fi fost bolșevici, amestecând tragedia unui genocid cu abjecțiile unui idealism de tâlhari materialiști dialectici și istorici, – își dădu arama pe fața-i smeadă, de slav, financiarul Octavian Ghizdavu, soțul, care era de părere că, pentru gloată, *ura pură*, nemotivată, este mai sugestivă la afișaj decât a sta tu să respingi punct cu punct, tehnic, patru-cinci volume din *Capitalul*, care pentru activiștii Politbirourilor Cominterniste se știe de la cursuri că descriu cum e cu plusvaloarea și cu reproducerea forței de muncă: o politică de maximizare (bolșe!) a **Profitului** înseamnă <u>a reduce proletarul la condiția de sclav</u>, cât mai ieftin la terci, zeghe și prici, în profitul proprietarului colectiv nomenclaturist, – adică o politică de aducere în robie a unor largi categorii ale populației, să muncească practic gratuit!

– Asta este marea taină a marxiștilor, plusvaloarea, căta aliatul să-i explice locotenentului portretist Ghizdavu la Berdicev, în 6 august 1941, și-n lanul de secară-n scuturare, fruntea lui se dezîntuneca de un fel de spiritualitate-ncât, ras și prematur îmbătrânit, acest Führer ar fi putut semăna-n Muzeul Imaginar cu Malraux bătrân, altul de acțiune și vocație muzeală, mai ales că explica, dintr-un tic nervos, și cu degețelele, torcând ca o pisică și dezîmpletindu-și gândirile mai încâlcite de grija că dacă românii vor lua, cum au promis, Odessa și Ialta, iar finlandezii Sankt Leningradul, e un mare semn de întrebare <u>dacă ungurii chiar se vor jertfi</u> și ei la Kiev, ceea ce ar da Wehrmachtului o întârziere-n orarul cuceririlor și o abatere spre sud de la direcția Moscova-Iaroslav, mult dincoace de calea ferată Klapeida-Kaunas-Minsk-Smolensk și de peisajele Okăi noastre, părăsind *adevăratul* Spațiu Vital rus german, pentru a rătăci în derivă peste

al românilor, spre Volga noastră și spre Caucazul nostru cel atât de ușor de românizat cu mocanii și machedonii.

– De cine era inițiat Petru, acest personaj principal? recapitulă fixativ președinta Ligii profesoarelor de istorie antimonarhiste, Emilia Tomoioagă, abia întoarsă de la coafor. Dar nu vă spusei, proastelor, că de însuși Nicolae Milescu Spătarul? Boier român de la Vaslui, de origine peloponeziacă, acest mare pribeag, cu studii solide la școala Patriarhiei constantinopolitane, poliglot, vorbind elinește, slovenește, grecește, evreiește, turcește, leșește, țigănește... și rusește, carele au crescut constructiv pe țareviciul Petru, cum Aristotelius pe Alexandru Machedon, chiar și chinezește, unde au și călătorit, lăsând o prețioasă Descriere a Chitaiului, cu mult înainte ca Sergiu Eisenstein, care-n Mexic nădăjduise a băga la Acapulco comunismul, să-i ecranizeze lui Malraux *Condiția Umană*, în forma ei cea mai eroică cekist, terorismul de extremă stângă ce-l va gâdila și pe alsacianul Sartre, tot ceea ce i-am vârât noi în căpșor fiului țarului Alexei Mihailovici fiind, vasăzică, de un protocronism măreț gigantic...

– Țarul cu care, menționă Micșunel Tomoioagă cel zis de elevișori Infractorul Infractoarei, voievodul moldav Gheorghe Ștefan încheie un tratat în care nu se menționează nici problema Tezaurului, nici delimitarea de Tratatul Molotov-Ribbentrop, dar se consfințește granița pe Bug dintre noi și ruși, precum și dreptul românilor recuperatori de a-și disemina înălțarea culturală atât în Triunghiul rareșist Cracău-Beciu-Breslau/Mizil, cât și în Triunghiul titulescian Salonic-Karnak-Trapezunt, la Ioil Borgiah, cred că ratificat pe la 1656, anticipând cu două veacuri concluzia care se desprinde din Războiul Crimeii, că noi românii suntem viitori europeni și trebuie *să fim respectați anticipat*, până la a ni se acorda accesul la statalitate, deci premisele alocării resurselor pentru Marea Recuperare.

– Și ai uitat să glosezi, îl completă ea familiar, ca și cum ar fi omis să presare sarea-n bucate, că același mare sforar cârn a deținut funcții de decizie-n stafful acestui Gheorghe Ștefan, boier cu adevărat pământean, de atitudine și altitudine, care atunci când zice presa căzăcească că s-ar fi smintit voievodul, altminteri culturii pretin, Vasile Lupu, de-au demolatu Mănăstirea Putna doar-doar ar găsi ginerele său comori, l-au surpat din domnie cu totul, asumându-și solemn încheierea rezidirii sfântului lăcaș, ceea ce au și dus la îndeplinire!

– Da, sigur, Emilie, așa este, Nicolae Milescu Spătaru l-a convins pe fostul logofăt Gheorghe Ștefan să nu se bazeze pe caprele coborâtoare din munte, prin care, hermeneutic tălmăcind tâlcul, înțelegem aici a băga sabie ungurească-n țară, să medieze-trieze candidaturi la scaunul domnesc, ci după tipicul anglo-american să se folosească de sângele rus cel ieftin ca cvasul, ce înțeleaptă consiliere el n-a socotit decât după ce s-a-ncercat la a-i îndupleca să se amestece-n Triunghi pe leși, pe nemți și pe suedezii a

căror propensiune spre prosperitate se pronunța jefuind alte popoare, ca să aibă din ce trăi decent mai târziu, după inventarea premiilor Nobel, – ca să-l convingă el pe negroaznic împăratu moschicescu Alioșa Mihailovici de cât aur Ceahlăul și Vrâncioaia poartă, nemaiavând de dariu decât o cruce de aur cu un blid de nestemate-n ea, încât înțeleptul țar a cunctat cu intervenția-n treburile noastre interne până ce pribeagul n-a mai fost bun a veni de la Moscova decât sub formă de oseminte de depus la Mănăstirea Cașin, pe linia tramvaiului 41, nu departe de Strada Liliputană, unde a deținut deținutul administrativ Marius Ghizdavu atelier cuib ce nu i s-a mai putut retroceda-n natură chimică și fizică, deoarece s-a privatizat în el cucul de afaceri torționar Jan Enache, sfătuitor avizat ce hârtii acțiuni să ceară-n compensație de la guvernanți, cum ar fi la Uzinele Semănătoarea, în halele cărora s-ar fi putut deda Speranței de a înființa zeci de ateliere de gravură Podul, o stradă întreagă.

– Înțeleg, se prinse Clara Honig de fofilările iubitului, că tu susții ipoteza că prin Gheorghe Ștefan mai puțin, prin Nicolae Milescu Spătarul și Dimitrie Cantemir Academicianul, ambii tobă de carte elinească încă din cea mai fragedă copilărie, ceva mai mult până la cert, micul țar Petru, care voia să-și compună un testament politic după modelul ilustru al voievodului Petru Rareș cel Mare și Cult, a avut acces inițiatic la Mitul Tezaurului Troian, pe care bunicul meu, fotograful Cazimir Honig, l-a aflat de la arheologul negustor *petersburghez* de arome coloniale Heinrich Schliemann, în aproximativ următorul conținut nutritiv de idei cu tendințe imperialiste, contrare spiritului românesc al construcției culturale pe verticală, ca pe niște antene de telefonie mobilă de la celular la celular, unde nu-i dialog al culturilor lăsându-se-n istorie sânge, cu senzaționale mediatic ciocniri ale civilizațiilor. Pentru ce, mă? Pentru un homeric tezaur de arătat la turiști?

– Prima idee mitică fiind că cine deține conștient sau cu inconștiență Tezaurul Hecubei lui Priam, se află în chiar epicentrul istoriei planetare crapuloase, așa explicându-se că gloria Turciei a durat doar până la 1877-1878, după care vine descreșterea nu atât din pricina loviturilor încasate de la Regele dunărean Carol I și de la țarul musafir Alexandru al II-lea, cât pentru că EXACT acesta este momentul în care Schliemann, cum Paris pe Nuți, așa *ia Tezaurul și fuge cu el în Reich*, ceea ce urmează de-aci-ncolo, multă vreme, nemaifiind pentru omenire decât istorie germană... Până când, domnilor? Până când, datorită lăcomiei ungurești de a se înstăpâni peste întreagă Țara Ardealului, manifestându-se rețineri trupești în Cruciada Antibolșevică, uneltind să se dea cu aste trupe odihnite lovitura de grație Românismului la sfârșitul conflagrației, încât a trebuit Hi în septembrie 1941 să ia, excentric, Kievul și Babi Yarul, în loc să ieie Moscova, expunându-se mareșalilor sibiriaci Crivăț, Ger și mai ales, în două anotimpuri, Nămol, întârziere de orar ce a transformat într-un război

mondial, adică un război american, o biată încăierare dintre doi bandiți ideologici, urmarea căderii Berlinului fiind că acuma *Tezaurul e acaparat de Uniunea Sovietică,* de la 1945 încolo, fanteziile lunaticilor ei conducători cu stele ținând drept... letopiseț al evenimentelor curente din Crimeia în cel veac XX, ba chiar XXI.

– Selenarism cu stele și perje pe tatami dealtfel fatal!

– Absolut corect! Pentru că a doua idee mitică, de care zicea bunicul Cazimir că trebuie să țină seama orice Mitică ce caută fir logic în cronologia faptelor muscalului sau neamțului, este că orișicare tezaur, dacă-i tezaur, este încărcat de potențialități de emanații malefice sau benefice, atât individual cât și, cu deosebire, în configurații sinergice cu alte tezaure, putându-se manifesta incompatibilități și afinități, în haznalele unde se depozitează prada, adesea trofeele de război aducând gloatei înmărmurite de admirație *mai multă foamete decât va suferi învinsul,* ceea ce din lipsa de sagacitate hermeneutică a cafarzilor din capul țărilor totalitare sau cripto-totalitare, poate duce la disoluție sufletească, ideologică și teritorială, la chiar implozie sau explozie, toată gogoașa înfuriată, ce părea un imperiu longeviv mai ceva chiar decât vojzii săi infatuați!

– Cu alte slove, fii dârz și luptă, Nicolae, scoase turbanul roșu, cândva alb, de sub masă mamelucul Abdul cel cu cocoașa tăbăcită ajutând pe Stalin să încalece pe El-Zorab, prea mare noroc Tezaurul troian nu a adus Berlinului, datorită vecinătății în Reich, după Anschluss, cu Tezaurul Nicoletei de la Sânnicolaul Mare, rupt Ardealului la 1799 de nesățioasa Vienă pentru... Marele Reich al lui Hitleraș, care nu s-a dovedit deloc viabil. După cum același Tezaur, al Hecubei mai degrabă decât al lui Priam, bazat pe nimicuri femeiești, a nimerit la muscali lângă Tezaurul Reginei Maria a lui Marius, manifestându-se iarăși explozive incompatibilități la 1991! Rezultatul fiind Căderea URSS, exact cum a prorocit-o Muhinei junele rusofon Marius Ghizdavu, înveninând atmosfera la Expoziția Universală 1937 de la Paris, printre suprarealiști, cu excepția lui Dalí al lui Lorca din Cordoba, care l-a reprezentat pe Lenin cu un dos de chiabur nedeschiaburibil, „Căpitanul Pământului în cărucior“, cum l-a numit sau tradus Beniuc, fiindcă a cedat cerebral la 1922, nu atâta din pricina suprasolicitării cu gestiunea fără PC-uri a colosalei prăzi căzute-n fălcile hidrrrei bolșevice, cât din nerăbdarea Nadejdei Konstantinovna Krupskaia, care era idealul materialist dialectic și istoric de frumusețe și-l tot sucălea pe genialul șef surmenat al comisarilor norodului, să găsească o formulă juridică marxistă de însușire a bijuteriilor tuturor aristocratelor române, în frunte cu Regina pictorului, tovărășica intuind feminin perfect că, dacă activitatea Politbiroului rămâne doar o chestiune de masculi asudați, și de exces de vodcă pe la Kunțevo sub Stalin, atunci se va implementa în Rusia noastră dragă, o formulă prea nesimțită de totalitarism muncitoresc, adică

exact ceea ce s-a întâmplat, în postleninism ajungându-se până acolo încât nevasta acestui Stalin nu că n-a mai avut inconștiența de a-i băga sula-n coaste, că să mă lași și pe mine să mă uit în oglindă să văz cum îmi vine cu ornamente de Regină, dar săraca, atât de terorizată de eficiența securiștilor era, încât simpla culpă că i-a venit un asemenea gând nemarxist a împins-o către 7 noiembrie 1932 să meargă cu autocritica până la autopedepsire cu pistolul, dar asta numai după Defilare, să n-o întineze...

– Da, vărsă foarte negru din pahar o picătură-mare de vin de Zidurile boierul nostru, prăznuim azi 8 noiembrie 1941, nouă anișori de la sinuciderea altei speranțe, Nadejda, hm! tot Nadejda, însă era obicei la comuniști a spera, și mai speră și azi, ca *același* popor român să experimenteze coreean sistemul capitalist pe malul drept al Prutului și sistemul comunist pe cel stâng și să câștige ei, hrușcioviștii, întrecerea dintre sisteme, Agnieszko, dar mă tem că vor pierde – paradox român cu *opus valachorum* – și unii, și alții, întrecerea!

În trecere, iarna, printr-o Moscovă deja fără Esenin, am văzut-o și eu, în fotografii subtilizate de pe la enchevediști, pe această *veritabilă doamnă* petersburgheză, cu vreo patru cincinale mai fragedă decât proprietarul ei, Iosif Vissarionovici Stalin, care în perspectiva venirii lui Hitler la cârma Reichului, voia să-și sincronizeze imaginea, fesenistele generate-n proporții de masă de către cloaca totalitară adorând doar Führerii cu neveste șterse ori chiar lipsă... O splendidă doamnă melancolică, elegantă și sensibilă, care ținea de trecut și mult exotic sudic, de dacea akmeistă de la Zubalovo, de picnicurile cam burgheze cu Kirov, Ordjonikidze, Buharin și alte cadavre-n devenire, nu de prezentul cu vile cazone pandure cominterniste de la Kunțevo, Domodedovo și Sokolovka!

Pe scurt, înalta și svelta Nadejda Allilueva: o petersburgheză friguroasă și îmblănită, ce preferă Moscovei acel Zubalovo al unui aristocrat burghez, unde-n 6 august 1941 m-am întâlnit eu cu Stalin *la cules afine* și nu puteam să nu mă gândesc, consiliindu-l ce morții mă-sii să ne mai facă, la faptul că puterea muscalilor se datora, la nivelele mărunte, utilizării masive de aparatcici germani de către țarina Ana Ivanovna și favoritul ei Biron, astă Bironovoscină de tristă amintire pentru managerii ruși amatori fiind urmarea firească a deschiderii spre Europa a lui Petruț Peter der Große, care a ascultat... de cine, mă?

– În politica mare, de cine să fie Piotr, dumnealui, *inițiat*? Evident, tot de românii noștri ce s-au succedat providențial la Moscova lui Gheorghe Ștefan – pribeagul cela șecspirist ex-voievod sfătos: în special Nicolae Milescu, Dimitrie Cantemir și, nu puțin, de frații brașoveni titulescieni David și Teodor Corbea, factori activi în contra Unirii cu Roma a ardelenilor, fiind de preferat Unirea cu Moscova, după modelul de mai târziu al bolșevicilor pioși din România de Est. Un rudiment de inițiere trebuind să fi exercitat și fiica lui Ștefan cel Mare, Sfânta Olena, cea

comparată în unele skazuri, bîline și mai ales în baladele guslarilor ucraineni din județul Moghilău, cu însăși Elena din Troia, împodobită retoric cu toate diademele și pandantivele Tezaurului Hecubei și Andromacii...

– Cu alte cuvinte progresăm, sintetiza generalul Bratu tot ce reieșea din simpozionul sponsorizat de Jan Enache, căruia o armată de arhiviști comandată de premierul Sergiu al Isadorei tocmai îi întocmiseră o genealogie coborând din marele vistiernic economist Ghinea Țucal (Tzukala) Yenakiss (Ienăchiță), carele la 1650 a evitat ca Bucurescii să fie prădați și arși ca Ieșii de către cazaci și tătari, adică de asiatici. Iar la Anexe, plăsmuiseră *acte* pe Hala Unirii (cea fotografiată la 1884 de Eduard Pesky), ca și pe Lăptăria lui Enache, peste care a zidit regretatul Cea superbigul Unirea, spații revendicate să se privatizeze-n ele și Cezar Bogza, finanțat subtil de Octavian Theo Augustus cu toată familia sa din SUA.

– Da, cu alte cuvinte! se îmbufnă Marius, apărându-și familionul.

– Cu alte cuvinte, dictă ostentativ mai tărișor generalul Bratu cizelând totodată dispozițiuni pentru Legațiile, Serviciile culturale, de presă și propagandă din străinătate, supraputerea muscalilor este un artefact ca identitate slavă, ea datorindu-se de fapt istoric contribuției valoroase a românilor, inestimabilă în plan strategic, dar și a camarazilor lor germani, însă aici doar cel mult în plan logistic și tactic, deoarece există o ambiguitate, de unde și suspiciunea prudenței la Berlin, de fapt o confuzie din incultură crasă, între Testamentul voievodului Petru Rareș să luăm Stanbulul, și Testamentului țarului Petrică de la Leningrad.

– Supraviețuirea unui stat rusesc dinaintea puhoaielor Asiei, fără consilierii români și aparatcicii germani, la toate nivelurile statale, nici măcar nu este de conceput! îl sărută vag pe tâmplă Clarissa pe Mariusică, văzându-l mâhnit, și-i luă blânduleț, ca pradă de mini-război, paharul îmbătrânit la gură.

– Acești consilieri români de la Moscova și de la Piter, zâmbi a râde popa Euthanasie, erau mai toți teologi sau aveau tangențe cu kerigma! Amintitul Gheorghe Ștefan a rezidit, de cazacii lui Timuș Hmelnițki demolată, Sfânta Putnă, cu dublă pioșenie, religioasă și politică, chiar dacă a fost sensibil la nurii giupâneselor vremii, dar nu mult diferit de un Marius Pictorul Peredvijnicul purtându-se. Cel puțin cu o Safta din neamul Boieștilor, ce mergea cu rădvanul la Iași, iară el, plăcând-o, a oprit rădvanul ei, cum Marius Ghizdavu rădvanul lui s-o urce pe Clara, deosebirea fiind că voievodul, după ce-au zăbovit o au făcut-o cu cununie doamnă țării, pe când șoferul nostru din 6 octombrie 1940 s-a fofilat cât a putut, până și azi când o lasă prea mult în pat cu Despina, la Sonnenheim!

– Așa este! mărturisi căindu-se ortodox fotograful lui Antonescu. De la Paris din Franța, de pe cleioasele maluri ale Senei, de la buchiniștii cu B de aur, cumpărat-am din banii tatii cea primă carte scoasă de un român în

acest oraș de lumină, adăugând și el o candelă, pe la 1669, anume *Enchiridion sive stella Orientalis Occidentali splendes*, compus la Versailles de marele voiajor Nicolae Milescu Spătaru, conținând somelier rețete în contra protestantismului la doctrinița transsubstanțierilor apă-vin-sânge-apă plată, toate fiind potabile.

– Mai ghine, se oțărî la el Larisa Rîbalovna, ca una ce credea-n Christoși cum mai 'nainte-n Marcși, ți-alocai tu capitalul disponibil la *Mărturisirea Ortodoxă*, bestsellerul mitropolitului kievean Pierre Moguila, lansat până-n prădarea Ieșilor de către hatmanul cazac Bogdan Hmelnițki, în cooperare cu tătarii și în scopul de a-și căsători copilul, pe Timuș, cu Ruxandra, copila domnitorului Vasile Lupu, pentru ca în cazul că reușește să elibereze Ucraina Ducăi-Vodă de sub jugul fascist polonez, atunci să se creeze, la Harkov, o casă domnitoare cu sânge românesc deci bizantin, cu nimic mai puțin nobil decât cel al Romanovilor, chit că aceștia și-au luat numele după ambiția deșertăciunii cu A Treia Romă, bestseller apărut, cred, la 1645, tot în lupta substanțială cu protestantismul, dusă de singurele biserici recunoscute de emisarii divini, catolicismul și ortodoxia, desigur cea muscălească, nimicirea Florenței Galiției Mari, Iașul, reușindu-se-n 1650, iar prăbușirea Operei lui Hmil, în urma blestemului retroactiv al monahului Euthanasie Damian, petrecându-se-n același cincinal, – practic, o parte din ucraineni rămânând sub slavii polonezi, iar altă parte sub slavii ruși, cu tot cu Smolenskul, Kievul, Harkovul și chiar Kuibîșevul, Samara care nu aparținuse niciodată cnejilor ruși în perioada dominației tătare.

– Cel mai semnificativ, ca hermeneutică a pedagogiei diferențialelor divine, cu omulețul infinitezimal desigur, fiind decesul lui Timuș Hmelnițki, ajuns ginere, apărând el eroic tocmai Suceava socrului său Vasile, de cine, dom'le?... De mai 'nainte amintitul Gheorghe Ștefan, care ca agresor nu putea fi decât ciolovekul Cominternului, pescuitor în apele tulburi ale gâlcevii dintre frați!

– În general, surâse enigmatic Elvirei tătarul Mișu, după ce Stalin îl lămurise la Kunțevo că n-a luat IKEA din Finlanda, sugerându-i să mai repare el niscai acoperișuri pe la daciile sale de țar, ca să învețe *dulgherie* pentru a i se putea da curând numele de cod proletar de Mișu Dulgheru, fără oameni de specialitate care să se pronunțe după investigații discrete, nu poți bârfi cu prietenele pe chat, decât în dodii, despre cine și al cui om este, la noi în Rusia, la Cambridge sau la Steven Dascaloff al Otlei Dorei, în Toronto. În munca cea mai aleasă de pe pământ, principiul principal fiind că orice om secundar din umbră este omul tuturor părților interesate. Și asta în regizarea oricăror procese politice.

– Tuuu, îl privi stăruitor în ochii castanii Clara Honig, ești omulețul cărei părți interesate, peredvijnicule?

De afară, în tăcerea ce urmă unei atât de brutale cotituri a interogatoriului spre identificarea prevenitului, fiind 8 noiembrie 1941 și

uscată natura, se auzi un vuiet de frunze mari și late, ca și cum o basculantă ar fi deșertat oseminte umane, îndeosebi centuri scapulare, cu omoplați ca niște triunghiulare plăcinte alb-pergamentoase, pietrificate, de care pe vremuri se însăilau aripi străvezii dar eficiente, într-un aer a cărui materialitate avusese de suferit datorită intruziei spiritualității în dumneaei, ca o libelulă în lacul încărcat de nuferi galbeni.

Întrebarea judecătoarei așezate stăruitor pe lunga ladă de ofițer a Ghizdavului era însă firească, cristaliza ca naftalina.

Dinspre Arcul de Triumf, se auziră stridente fluierături de vardiști și niște huruituri de tancuri repetând pentru Paradă, urechea superfină a clavecinistei Isadora recunoscând ba un motor francez, ba altul englez, ba motoare Škoda din Cehoslovacia transformată de Hi în pașalâc la 15 martie 1939, sunete care o întristară prin deducția că românii nu primesc, pentru îndeplinirea misiunii lor istorice din spațiul interfluvial Donau-Volga, *cea mai bună* tehnică hitleristă a momentului, ci se speculează geniul lor de a improviza, dându-li-se material de captură de pe la învinși, recondiționat și adaptat noilor cerințe privind zdrobirea unui adversar care se înarmase, pentru Cucerirea Lumii, vreme îndelungată, începând chiar de la 7 Noiembrie 1917, zi pe care tocmai o aniversa și Stalin, dezvăluind lumii întregi cât de tare s-a implicat deja America în sprijinirea tiraniei lui, anticipându-se că după Căderea Berlinului se vor găsi destule arhive și probe șocante pentru gloatele oricum jubilânde, încât să nu se mai mire decât... fascistul Orwell de argumentul că Constituția lui Vîșinski, republicană ca și cea iorgovană, cum observa doctorul Cezar Bogza, e mai bună *logic* ca aia franceză, deoarece pentru că... oamenii sovietici au biruit mașina de război a imperialiștilor germani! Luându-le și Tezaurul femeilor troiene, ca să-l așeze lângă al doamnelor și domnițelor române, atrăgându-se un viitor nefast pentru Soiuzul Roșu, ce ar fi trebuit să devină, într-o singură generație, de două-trei cincinale, cugeta clandestin Marius Ghizdavu după gagarinizarea cosmosului, **întâiul stat cultural din istorie**, dar n-a fost să fie, pentru că tocmai serviciile astea de cadre exclud ca să ajungă vojzi oameni ca mine sau măcar ca amărâții de Iancu Noveanu și de Tăsică Damian sau ca regretatul celor 1681 pagini antisovietice, scriitor biv vel pisar și pisatel Grigore Căinaru, a cărui Doră trebuie eu, om de cincizeci de ani, om-cu-operă, silit prin destin a nu risca nimic, să o consolez, să o țin în pat pe linia de plutire, conștient că microfoanele băloase, vipere plătite din sudoarea claselor pozitive, nu dorm, ne veghează, și pe mine și pe ea...

În depărtări, la vreo intersecție încrucișând străzi ca pe niște tăioase arme, ale Nimicului ce pe drumuri, zi de zi, ne scurtează viețile astea, care oricum nu prea știm la ce-s bune, dar facem gât de ni le pierdem decapitați pe la câte-un război, pe care-l purtăm adese pentru alții, sau pentru nimicuri, se auzi tăios, răsucind urechi pe dinăuntru, ca pentru onor,

neobosit, sfredelitor, gornistul.

Mirate, purcica doamnă Amelia Șaraga și purcica ghestar american printre axiști Virginica Gibson, costumate-n paji, duseră la gurițe lungi trâmbițe de oțel Krupp platinat, în timp ce Codin și Marin, ordonanțele ofițerului de roșiori Marius Ghizdavu, traseră, simetric față de-o cortină trandafirie, niște sforicele roz mătăsoase, ținând cândva de deja demodatul mult datul jos corset sidefiu al plinuței domnișoare Cheți Fotiade, și comesenii îmbelșugatei mese de război, aprovizionate prin secătuirea colhozurilor Transnistriei noastre, văzură pe robul pictorului de război, cetățeanul U. R. S. S. Feodor Kuzmici Merțalov, profesor de șah la clubul Uzinelor de Tunuri din Rostov-pe-Don, căruia uriașul Soljenițîn îi mărturisise că, fiu de văduvă fiind, s-ar putea fofila de la linia întâi, dar ca pisatel sovietic, este exclus să mai scrii cinstit dacă nu ai experiență directă, cam cum a gândit și contele Lev Tolstoi, pansat tot pe Splaiul Donului de Nadeja Șuțu, că numai participând la ocuparea și jefuirea Țărilor Române, poate să-și bricoleze o imagine despre ce mai poate însemna patriotism la un imperiu bicontinental.

– Aici fiind și problema problemelor, surâse geograful gândind nerușinat dezbrăcarea. Că dreptul și binecuvântarea la a deveni un imperiu bicontinental, din punct de vedere al lui Dumnezeu, îl avem și noi românii, bade, chiar dacă pornim cam târzior spre Pacific și spre Atlantic, căci este o întârziere perfect scuzabilă, dacă până la Mihai Viteazul noi am dus o necurmată luptă pentru supraviețuire, după care, odată cu *acea Unire la 1600 a celor trei din șapte Țări Române*, am dzis lăcomiilor imperialiste deznaționalizante, stai! că suntem vii și de neneantizat, fiindcă avem un Viitor de Aur și toți dușmanii noștri trebuie să tremure, de îndată ce ne-om apuca să creștem un tineret lucid, aspru, exigent cu lipitorile din capul Țării, cult, intransigent, netranzacțional, viclean, crud...

– Este exact ceea ce susțin și eu! luă pe neașteptate apărarea amantului acuzat de lașitate, în relația cu pubera domnișoară Clarissa Honig, însuși vel pisarul antonescian Grigore Căinaru. Exact ca la 1681, adică acum exact de douăzeci de ori câte TREISPREZECE ani, niciun intelectual nu-și va mai pune la 2041 problema riscului unei deznaționalizări definitive, cu toate că Bizanțul nostru rămăsese atunci sub turcii păgâni, care asediau Viena, deoarece rușii ajunseseră la Nipru și la Bahcisaraiskii Fontan, amenințând periculos atât Odessa noastră, cea fondată de cnejii noștri de pe Argeș (Ordessos), podgoreni vestiți, odată cu Balcicul (anticul Dionysopolis, fetelor) și cu Varna, adică Burgas (Odessos, Penelopo), în scopul de a-și desface, prin negustorii și armatorii greci, producția lor viticolă în toată Antichitatea, iar leșii se obrăzniciseră și ei, hatmanul Jan Sobieski altă treabă neavând decât să vină la Suceava, *ca să ne ardă nouă arhivele* și apucându-se cu turcii, retrăgându-i din Podolia și din Galiția noastră cu aceeași inconștiență geopolitică dovedită

și când a despresurat Viena noastră, ca să participe austriecii pe urmă la ciopârțirea Poloniei, după cum vor lua rușii ce-au părăsit turcii, a căror avangardă ajunsese cu moscheile la Baltica, cert la Danzig, unde am fotografiat eu cu meșterul Honig, nu știu sigur la Sankt Kaliningrad, poate le-au demolat, răspunse din depărtări prietenul pictor, prieten la toartă, ca între mari bețivani de cuvinte, ceea ce sesiză de pe genunchii grecește scobiți ai Elviriței Focșăneanu micul mare matematician Raulică Lecca, anume că cei doi mari domnitori ce-l preocupau pe Grig pe la 1681, Șerban Cantacuzino și Gheorghe Duca, fuseseră protocroniști precursori avanlaletrdecașet ai doctrinei haosului geopolitic cum că, din frecușul celor mari pot ieși consecințe incalculabile, rumeguș pentru cei mici, cu condiția să stea permanent treji de veghe lucidă la pândă, ca potăile la masa cu trei picere țărănești sau ca cerșetorii la ospățul homeric, a căror încăierare ținea loc și de tembelizor hollywoodic ciocănitor la creieri.

– Gândul lui Șerban Cantacuzino de a recâștiga Bizanțul strămoșilor săi, alungând pe osmanlâi și pe fanarioți cu ajutorul potențialului militar germano-slav, se opri din narghilea logofătul de obiceiuri Antioh Ghizdavu, trebuie privit cu seriozitate și respect românesc, Elviro, fiind un ideal perfect fezabil, proiectat în deplină culegere de date și informații de la fața locului, acest numai două cincinale voievod al Țării Românești însoțind pe turci la războaiele de la Răsărit, anexând Camenița la România, ca și la cele de la Apus, asediind Viena, înfometând-o, umilind-o și cunoscând din interior slăbiciunile Curții Otomane, despre care va fi convorbit slobod cu ginerele său Dimitrie Cantemir, la vreo cafeluță amară, servită chiar de fiica sa Casandra, căsătorită cu acest învățat, a cărui a doua soție, la muscali, va fi o prințesă Anastasia Trubețkoi, cum puțin a lipsit ca și Marius Ghizdavu, acum două săptămâni, să ni se stabilească definitiv la Harkov, fermecat pe tancuri de violonista Daria Maximovna Riumina, zisă Murocika, pe care am impresia că domnișoara Clara Honig nu o intuiește ca factor perturbator al oscilațiilor gazdei noastre Marius, un domn Marius care pare să fi perfect înțeles gândul cantacuzinesc: a scoate din români, după veacuri de asuprire, umiliți și obidiți, o rasă de stăpâni (*Herrenvolk und Herrenrasse*), într-o posibilă strategie titulesciană vizând Triunghiul de Smirnă Thessaloniki-Memfis-Soci, sau mai precis Salonic-Memfis-Batumi, în care scop el pune pe teologul rătăcitor Nicolas Milesco să conducă un colectiv de tălmăcitori ai Bibliei, pe care o și pune în circulație pentru toți românofonii pioși, la 1688...

– E minunat, e-ncântător cum se conjugă toate acestea cu 1681, lăsă părintele maior Tani Damian să se-nțeleagă c-a tras cu urechea-i nespălată încă, abia căzut/ picat de pe front în Capitală, *ce vastă politică europeană și asiatică* duceau românii la 1681! Vedeți, Dimitrie Cantemir, poliglot și teolog, ne lasă pagini savuroase, picante, cu 1681 mirodenii Misir Çarșisi Eminönü, despre religia mahomedană. Apoi, spătarul Milescu nu se poate

să fi stat ani buni în China fără să fi întocmit, înaintea americanului azi tot mai puțin prizat, Mircea Eliade, niscaiva documentare despre greoaiele și inutilele religii ale Asiei, dar i-au confiscat cekiștii la întoarcere toate hârtiile și l-au domiciliat la Sibir, căci tocmai decedase bunul țar Alioșa Mihailovici, la care se refugiase mai 'nainte ex-voievodul Gheorghe Ștefan, săracul, mai având cu sine doar o cruce, semn că se pocăise de la lumea târfă și va fi pus mâna pe condei, lăsându-ne vreo carte de învățătură imperialistă, ajunsă și aceea, grație cenzorilor, prin cine știe ce temniță sovietică a manuscriselor. Ca să nu mai reamintesc via activitate a fraților brașoveni titulescieni David și Teodor Corbea, care au umplut Ardealul de broșuri în contra Unirii cu Roma, reliefând caracterul de clasă al acestei hotărâri a clerului înalt, momit de canalia habsburgică cea demolatoare de biserici românești cu tunul, printr-o ticăloasă lege de statut: popă catolic, te bucurai de popia ta, însă popă ortodox, aveai statut de iobag, ca și enoriașii tăi! Lasă, Teofano, că și recatolicizarea Pragăi, ce masacre... Mai teolog fiind totuși numai Teodor, vel pisar i canțelar al lui Petruț-țar, tălmăcitor al Psaltirii, pentru că David Corbea, până-n anul morții sale-n Varșovia noastră, 1701, s-a ținut de diplomății după asediul Vienei, căci Habsburgii, biruind pe turci, le-au luat Ungaria, iar românii pripășiți la Moscova o căinau, firește, nevăzând cu ochi buni avansul german *în vecinătatea noastră*, prevăzând prealuminat că austriecii ne vor aduce numai necazuri, cum a fost și la Unirea înfăptuită de Mihai Bravul, și aveau toată dreptatea, căci tot biruind pe turcii rămași în urmă tehnologic, din cauza religiei lor mahomedane, rău tălmăcită de popimea lor, lor, bașibuzucilor, adică nouă, răpitu-le-au nemții curând nu numai Ardealul, ci și Banatul și chiar abstract voluptuoasa Oltenie, astă pepinieră de cadre a noastră fiind restituită doar din înțelepciunea că nu va putea fi ținută de răul de peste Dunăre, anticipându-se vremurile jefuirii Craiovei de către imunitarul baron Pazvante...

– Dar, insist pe acest aspect, dulce Elvira, scoase un suspin balcan micul Lecca, despre această „restituire“ a Olteniei, Viena va face vorbire abia când va cumpăra, de la păduchii din capul Porții Otomane, duioasa și frumoasa Moldovă de Nord, întru deznaționalizare definitivă ca conținut etnic și ideatic!

– Nu-mi pute a bine-n Bucovina, mormăi îngrozitor de gros umbra enormă a colonelului Belizarie Moga, proaspăt avansat general cu ocazia Paradei din 8 noiembrie 1941, care pentru noi reprezintă cel mai frumos și mai înălțător moment al agresiunii noastre asupra Uniunii Sovietice, unde se încuibase Cominternul uneltind a se folosi de potențialul anglo-american pentru a vărsa, ca pe o găleată cu lături de pește, bolșevismul peste Galiția Mare, cea încă neexprimată cultural ca licărire duduindă a Ființei, și peste biata Chină, singura concesie acceptată de oamenii lui Stalin fiind a amâna să înroșească Norvegia-n costița britanică, și piperatul Mexic, din pântecele

moale ciorbă de burtă al SUA. Mi se pare suspectă, zbârli el din mustăți, moartea ceaușului David Corbea, la a cărui piatră funerară închinatu-m-am săptămâna trecută, la Pecerska Lavra a noastră, cu atâta încântare încât mă voi ruga de cele trei fete ale mele, de cei trei gineri ai mei, precum și de cei trei nepoți, ca în cazul fericit că-mi voi da eroic viața mea în Războiul Sfânt, pentru ca nesimțiții din capul Țării de mâine să ieie aminte că mai există *și Altceva* decât familionul și mai ales familiardul mafiot, precum poate exista și un tineret incult dar răzbunător ca soarele sfânt de pe cer, carele pentru păcatele tale ca Neam, când te aștepți mai puțin, îți trimite șlamolul și pe Diadia Moroz de-ți îngheață și bruma de respect ce-o mai ai pentru fiarele aliatului tău fascist, atunci să mă îngroape și pe mine la Kiev! Lângă ceauș! Căci lucrul mare făcut de el, la 1707, mare era și la 1907, mare va fi și la 2007! Anume, să recapitulăm, să verificăm, ca să nu ceva uităm!...

– La doișpe sectembre una mie șasă sute optzăci trii, hatmanul crai Sobieski despresoară Viena, tocmai când bicisnicii lăcuitori, sătui de raționalizarea șnițelului Schengen, erau gata să se turcească pentru rații mai consistente.

– Soldați de plumb! Așa cum bine observa și înțeleptul Jablonowsky, craiul Sobieski ăsta a deschis adevărata cutie a Pandorei pentru leși, în scurtă vreme alegându-se praful de trufașa lui țărișoară, care bine ar fi făcut dacă ceda lui Hitleriță Danzigul, salvând *ființa statului* și mai și câștigând oarece timp Franța, pentru a-și calcula cea mai bună strategie de rezistență în contra cotropitorilor.

– Caz în care, observară Cocuța, Nunuța și Olguța întinzând spre tăticuț gâtul lor modiglian, poate că și cele trei țări românești ar fi scăpat neciopârțite!

– Exclus! le contrazise Belizarie. Intacte, aceste provincii nu puteau scăpa decât dac-ar fi rămas de-a pururi divizate, cu șansa ca nepoțeii mei de la voi, Ohran, Narcis și Samuel, să ajungă hienă sau acvilă în capul vreuneia din ele, după abolirea bolșevică a sistemului voievodal ca fiind prea sărac în aparatură umană, în clientelă politică, economico-financiară sau de grațieri! Și să cuvânteze asurzitor necuvântătoarelor.

7

SOLDAȚI DE NECLINTIT!

Teritoriul acesta, câștigat prin luptă dreaptă de la marea massă slavă inertă, nu poate compensa decât într-o măsură neînsemnată prejudiciile ce ne-au adus numeroșii năvălitori ca insectele, întârziindu-ne cu secole dezvoltarea, fie exploatându-ne și interzicându-ne Edu-Cultura, fie

încheind protocoale rușinoase și deci secretizate, cu tot soiul de bandiți locali sau centralizați de-ai noștri.

Mare cât ghiuleaua supertunului de asediu, târât până la Sevastopol de mine și de Manstein cu 40 de locomotive, trebuie să fi fost uimirea lui Sobieski de ce mai dezvoltare explozivă au avut vienezii săi, pe principiul dominoului căzând sub Habsburgi succesiv Ungaria, Transilvania, Croația și Slovenia, adică de sub barbaria asiatică, egală pentru toți, sub „civilizația“ central europeană, bunicică pentru poporațiili de rasă autoevaluată mai superioară și inasimilabilă pentru triburile de rasă de un facies inferior, iremediabil patibular, exceptând pe *intelectualii cu suveranitate limitată*, adică insulimii, labagiii collabo cu pofte de confort „decent“ la standard de burghezie compradoră, dar nemuncind.

Or, Rusia, dispunând de analiști cu experiență vastă, ca ex-voievodul Gheorghe Ștefan, diplomatul Nicolas Milesco, frații Corbea, academicianul Dimitrie Cantemir și fiul acestuia de coresponda cu scriitorul francez Voltaire, Antioh, ea nu putea să nu observe, cu neliniște, apropierea factorului german de posesiunile sale și să nu anticipeze existențialist că, în mai puțin de-un veac, Habsburgii vor merge cu obrăznicia dadaistă până la a cere insistent Rusiei și Prusiei, care semnaseră un protocol secret, partea ei din masa succesorală la împărțirea de la 1772-1795 a Poloniei, numai așa explicându-se de ce același Petrică Țuțea I, care înalță Petersburgul, pentru a înfige o pană slavă între finlandezi și alte elemente etnice asiatice, presărate până-n Pannonia lui Burebista, tot el devine un înfocat filocuruț, sprijinind pe sărmanul Francisc Rákóczi al II-lea, în demersurile sale de independență și suveranitate antihabsburgică, încheind cu el, Tratatul de la Varșovia, negociat de ceaușul David Corbea, ajutorul sovietic promis neputând însă ajunge în timp util la Buda și la Pesta, tot din vina ungurilor, unul din ei, un anume Karolyi, trădând prea devreme, ajungându-se de ziua solidarității celor ce muncesc, la 1 Mai 1711, nu-n cele burguri cu denumiri dezagreabile, Buda și Pesta, ci-n mediul relativ rural și multicultural, la Satu Mare, la un compromis de finis Hungariae, elita de buze maghiare acceptând să sacrifice însăși *ființa statului* dacă i se recunosc dumneaei de către Habsburgi niște privilegii compatibile cu ale altor aristocrații...

– Pe când, însă, greoiul țar Petrișor sosește la suplul Cantemir la Iași, în capitala Mișcării lui Codreanu, abia-n 24 iunie, completă pe un ton ridicat și stropind cu finețuri de spută învățătorul Bazil Frâncu, ca unul din organizatorii legionari ai grevei ceferiștilor din februarie 1933, și totuși amant iscusit al socialist-popularei Dorothea Schlauberger, cât și-a lins ea la Pribegi rănile dobândite-n Spania odată cu înecarea în Ebru a soțului ei troțkist de către cekiști, despre acest cuplărai el citându-l pe Sartre, în declarație CNSAS, când l-a anchetat torționarul Jan Enache, pentru a-i administra 60 de luni de Canal, cum că *j' étais plutôt un masturbateur des*

femmes qu' un coïteur comme les chiens, iar bătălia de la Stănilești din 10 iulie, același păcătos an 1711, a pierdut-o lamentabil, pentru că nu dispunea în contra păgânilor nici de tancuri T-34, produse la Harkov sau Stalingrad, nici de armate de scriitori, de... insulimii culți, care să-i tâmpească pe osteni prezentând sub forme cât mai seducătoare aceeași lozincă absurdă, cum că dincolo de Prut nu mai există zemlia, pământ!

– Ca să nu mai zic nimic, își reveni sughițând generalul colonel Moga din ațipire, că Țar cu frica lui Dumnezeu fiind, acest Petruț cel Mare al nostru, el nu concepea *risipă de suflete*, pe principiul totalitar că cu cât sunt mai multe sufletele moarte, cu atât se probează mai oțelit propagandistic agitant teza jertfei tutulor oaminilor sovietici, inclusiv a celor robiți în 1939-1940, însuflețiți la roșu până și la emulație, de idealul de a face totul pentru Apărarea Patriei Staliniste și a bunăstării nomenklaturii, pe calea arătată de marele partid, a nimicirii mașinii de război nazisto-române, apropiind de ea un... front, această strategie fiind aleasă eroic *și* în beneficiul civilizației globale, da... Ahhh!... Fiind ea cea mai indicată electoral, ca să se protejeze în război cât mai mulți masculi occidentali!

– Umanismul țarist, colocvie cu ochelarii pe nas ca un profesor gazetarul dejist Grig Căinaru, ce străbate, de la primul până la al o mie unulea episod, megatelenuvela lui Lev Nikolaevici conte Tolstoi *Război și pace*, redă și exaltă polemic tocmai *grija* de oamenii săi a generalissimului Kutuzov, care amână, cunctează la nesfârșit așteptata de Napoleon bătălie decisivă, recomandată lui Engels de generalul Carl von Clausewitz într-o operă postumă despre război, mergând pe ipoteza că apa trece, pietroaiele rămân și neîngrijorându-se prea tare de sosirea la Moscova a armatei de invazie, mulțumindu-se doar să o secundeze de la distanță, în rostogolirea rușinoasă a ei înainte-înapoi, protocronist obținându-se decizia abia la sediul Waterloo de la Bruxelles...

Or, ce răspândea coana Sia, soacră-mea, Leonidei Glagoveanu, amantului dumneaei soț unic și altora, într-un moment publicitar exaltând savoarea propriilor lor mezeluri, din carne de cal băgată-n mațe cu pasiune?

Că de unde a învățat protagonistul fluviu-romanului de 1681 pagini *Război și pace* un atât de specific, unic în genul său, umanism naturist bazat pe terapia prin sănătate și pe o lăsare a lucrurilor jenante să se desfășoare-n voia lor geologică, sub nădejdea vie că deasupra tuturor abjecțiilor bestiei umane occidentale, chivernisește ale lumii spectacole un Atotputernic, carele azi te face Führer Vójd Cârmaci, iar mâine îți scrie numele cu majusculă mică!

– De unde să le învețe? dădu din umerii ei mici ca de elevă, și din năsucul fin, adorabila lui, și a lui Marius, Dora. De la ex-voievodul Gheorghe Gheorghiu-Dejinsk, pardon! Gheorghe Ștefan, de la teologul itinerant înainte ca mormonii să recatehizeze Rusia lui Soljenițîn, de la

Nicolas Milesco, de la frații Corbea cei diplomați și acționari majoritari proprietari ai hotelurilor Metropol, Angleter și Lux, de la academicianul Dimitrie Cantemir... Într-o sintagmă, de la Exilul românesc din Est! Care putea ajunge în California și dinspre Vladivostok.

– Mda! se înecă, derutat ca întotdeauna dinaintea gândirii acute a propriei consoarte, secretul romancier Grișa. Numai că eu m-am repezit până aici numai pentru a sublinia, la simpozion, particularitatea pro-Europa că personajul Kutuzov, al contelui Lev Nicolaevici Tolstoi, are din toate punctele de vedere *trăsături frapant românești*, care sar în ochi oricărui cititor avizat, profesionist... Asta fiind, dealtfel, și solida, singura durabilă realizare a secolului meu, crearea cititorului profesionist, de mare performanță și rezistență, care nu consideră lectura un chin, oricât de torționar ar fi textul de care se lasă stăpânit, luându-și angajamentul de a-și face o impresie, o recenzie interioară... trăgând de pagini ca la sală... Îndârjit, provocat de acele fiare să fie tare-n mușchi...

– Bine, dar explicația e cât se poate de simplă, Grig! râse ea cristalin, încât toți bărbații din Atelierul Modigliani ciuliră urechile cu respirațiile tăiate. Și Kutuzov, și Tolstoi au zăbovit în aceste nenorocite două din cele vreo șapte țări românești, *contaminându-se de percepția noastră asupra stării de invazie și de mare lipsă*, o percepție profund dialectică cu gust hibrid de pace-război...

– Semnificative fiind, o înțelese doamna profă de comentarii Tomoioagă, și înjurăturile teleormănene pe care Kutuzov le adresează armatelor cotropitoare ale imperialiștilor francezi, de pe jos și de pe cal, dinaintea regimentelor aliniate pentru paradă!

De dincolo de camuflaj, din beznă, se auzi încă o dată, sfâșietor, țipătul gornistului, pe care Marius și-l imagina net diferit de cocoșul franco-oltenesc, mai degrabă asemănător unui burghiu Krupp îndreptat sfredelitor spre cerul opac la rugămințile noastre fierbinți, abia murmurate depozitându-ne tonele de aur la Brâncuși, la mănăstirea Tismana, păstrând față de naziști secretul.

Cei doi paji grași suflară-n trâmbițele artizanale, traseră de șnurul roz alcov al cortinei și apăru robul lui Marius, șahistul Merțalov, să agațe pe nou văruitul perete o fotografie aproape-n mărime naturală, a Nadejdei Allilueva, filată-n Arbat de cekiști sibiriaci, ascunși în blănuri de ren.

– Deși mă cheamă Marius, ne mărturisi gazda clătinându-se ca-ntr-un coșmar colectiv, imena Krasivaia Jenșcina, și deși popa Sică m-a botezat Mihail, nu a mea onomastică vreau să-mi serbez cu trâmbițe caragialești, ci gânditu-mi-am proiectul de demers ca să mă dixtrez, ca să mă simț bine la bairam, cu colegii mei dragi, de o așa manieră constructivă încât să îmbin armonios în destrăbălare utilul cu plăcutul, instructivul cu educativul, binele cu răul, frumosul cu urâtul, esteticul cu eticul, nașterea cu moartea și dragostea tot cu moartea, cum se întâmplă lucrurile și în viață, care este

tot un amestec dialectic, de război și de pace, între turmele omenești păstorite de Marele Vójd Anonim...

Hotărât-am, deh, a mă ancora-ntr-o naștere și o moarte... a le aniversa la cifre rotunde, dragi tovarăși ai mei de petrecere incoerentă... Deci prăznuim noi azi, 8 noiembrie 1941, în plină Cruciadă Antibolșevică, româno-germană, că pe unguri și pe finlandezi nu poți să te bazezi, exact nouă ani de la moartea doamnei Svetlana Allilueva, după defilare, când Stalin primea provocarea lui Hi de a se stahanovi cu el, și sărbătorim totodată pe tovarășul fiu al clasei muncitoare, electrician ca și Lech Walesa, domnul Gheorghe Gheorghiu-Dej, cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de patruzeci de ani, pus la adăpost de orice neplăceri în lagărul confortabil al polonezilor, de la Târgu Jiu, pentru a fi schimbat cu Mișu Focșăneanu sau chiar cu mine, dacă vreunul din noi doi sau alt om de informații, sau de inspirații, cade captiv în ghearele nespălate de sânge ale căgăbăului...

Pe Svetlana... pardon! Confund... Memorie de arpacaș.. Memorie de gulaș de cal! Pe Nadejda, da, Nadejda Allilueva, o amintesc dinaintea domniilor voastre și Celui Preaînalt, ca să ne mai vadă pe camuflajul ăsta, o comemorez, și aș fi dat și anunț la ziar de nu m-ar fi oprit cenzura antonesciană, pentru că așa cum constatați și din portretul în mărime aproape naturală ce i-am făcut, îmbrăcată, de iarnă, a fost o certă Doamnă, fie și sovietică, o posibilă contesă, o posibilă prințesă sudică *morena,* cert, ucisă nu de crimele lui Stalin și ale lui Marx și ale complicilor lor naivi sau vicleni, Roosevelt și Churchill, ci de <u>nesimțirea</u> de cârpaci care se bese pe scăunelul lui trepied, meditând la clasicii comunismului științific, ce nu atâta scris-au cărți, ci au dat mediocrilor *mecanisme de a genera* cărți, cu efectul că-n numele filosofilor materialiști poate fi tâlhărit, adică jefuit și ucis, oricine! <u>Nesimțirea</u> asta de cotoi caucazian împuțit, dotat cu meninge de om, care răzbate din toate pozele proprietarului de azi al Armatei Roșii, iar mâine al Țării noastre și al Neamului nostru ce... nu-și mai... niciodată nu-și va mai va reveni, dizolvându-se-n *uie* ca Jijia în Prut, epoca Reginei Maria a mea devenind astfel Secolul nostru de Aur, bă, atâta aur cât de puțin va fi fost, față de cât vor fi avut la dispoziție Faraonii sau alții luați în serios de enciclopedii, neexistând dubii, din cât am sondat-o-n 6 august 1941 la Zubalovo, pe Valia Istomina-n timp ce mesteca-n gros negrul bulion de afine, că Iosif cel Nesimțit nici vorbă să-i facă răposatei Nadejda a lui cele creștinești, la 7 sau la 40 de zile!

– Dar e o sinucigașă, iubitule! protestă Dorothea Schlauberger, de departe o nestalinistă, deoarece susținea exact contrariul, cum că dacă Gaston d'Esgrignon, al ei acum, ar poseda o Franță totalitară, n-ar derapa niciun pic de la regulile democrației unanim recunoscute în lumea civilizată, a semințiilor de rase superioare apărute numai datorită prosperității lor proprii intrinseci, exclusiviste.

– Cât despre a ciocăni un cupoi de șămpănică pentru a-l omagia pe

tovul Gheorghi Gheorghiu-Dej, la împlinirea minunatei vârste de patruzeci de ani, mereu în slujba poporului, se făcu Marius a nu o auzi pe rezistentă cum clevetea aplecată pe șină, punând cu eroism acolo-șa-n criblură explozibilul terorist, în urma pocnirii căruia era perfect conștientă că ocupantul nazist va mai ciurui vreo sută de ostatici francezi nevinovați, dar inima ei exulta că crește așa iliescian statistica electorală a „partidului împușcaților“, ce-ncălecând pe Franța Galia ca pe-o mârțoagă, va macara în sus și pe *galițieni* să-și excaveze identitatea, uniformizându-se continentul de la Baleare la Solovki... Nu încape îndoială că Undeva se va ști, se va afla de această omagiere a eroului național de mâine, ce asigurând pe Hrușciov că va face la nevoie din România o Polpotie a Europei, a respins Armata Roșie până dincolo de Nistru, ca nu cumva elemente iresponsabile ale acesteia să-mi ia apărarea *ultimelor* creiere regale, terciuite stalinist după 1958 pentru ca treizeci de ani mai târziu, în luminișul libertății, să nu mai răzbată decât niște cărturari cu *mentalitate de stăpâniți*, niște intelectuali cu suveranitate limitată, pe scurt niște *insulimi* dând din codițe cu bucurie de nedescris la tranziția de la un zeu morocănos la libertatea de a te călători politeist, pe bursele și premiile altora, dacă nu întotdeauna pe banii boborului, cu singura și comoda condiție ca, în chiar problemele românești, să accepți și să propovăduiești, de la Santa Diana la Sankta Odessa noastră, punctul de vedere al ticăloșilor, că tot o diaree dacă nu chiar un kkt era și România Regală, mare și interbelică, ba mai era și instabilă psihic, neviabilă... Votu-le muma-n cur, de scatologi ce sunt, la toți!

– Pe cine ești supărat, bade Marius? izbucni într-un frățesc hohot de râs, auzind sudalmă românească, Augustus, ceea ce nu-l va împiedica, înainte de a sponsoriza Memorialul de la Sigmaringen și Mănăstirea virtuală a Miorcanilor să se închine spășit. Pe Dej?

– Ah! Ce bărbat frumos! plesni de admirație Cheți Fotiade, viitoare directoare de fabrică muncitorească și deputată-n marele parlament unicameral, cu ochiadele atârnate de mustăcioara lui mura câmpului, cum și trebuie să aibă un ministru al transporturilor român, neam de manivelă.

– Asta cu Gheorghiu-Dej o mai înțeleg, se trezi din ațipire ca dintre două lovituri de megatun la Sevastopol, colonelul de artilerie încolonată Belizarie Moga, căci așa cum a dezvăluit și Stalin aseară la metrou lui Maiakovski, porcii rasați Wall Street anglo-americani s-au implicat puternic în a-l apăra pe rusul Stalin, de Stalinul german, încât n-ar fi nicio mirare dacă urmând a fi prăvălit de la putere Mareșalul nostru drag, în noul guvern format de Stalin, ministerele de forță să trebuiască, sub același pretext al „liniștii“ în spatele frontului, invocat de Heydrich-Himmler pentru a extermina evreii, să admită Maniu cu Brătianu, lângă Titel, să-l ia ministru și pe analfabetul ăsta cu manivelă...

Dar... Căci mai există și un dharrrr, azi 8 noiembrie 1941, cum, mă

soldat locotenent Marius, băgați-ai baioneta-n idealul tău de gingășie la maimuța proverbială... Cu astea patru portrete ce mai e?

– Este vorba, pe acest perete executoriu, de ex-voievodul Gheorghe Ștefan, de teologul itinerant Nicolas Milesco (un fel de Brucan peloponeziac al puterilor supra de pe atunci, de la Vaslui, lămuri ghiduța poloneză și pistruiată, Agnes), de diplomatul David Corbea, care a precursorat Tratatul de la Varșovia, și de academicianul protocronist Dimitrie Cantemir, care-și sprijină dreapta pe topuz exact ca Mareșalul Keitel pe toiagul definitoriu, oaspete de onoare azi, mâine cocoțat în ștreang la Nürnberg, în geniala Germanie...

– Iartă-mă și scuză-mă, interveni cu voioșie ex-senatorul Șaraga, călăul interbelic al clasei muncitoare, dar nu-ți înțeleg mânia cazonă, frate Ariele!

– Cum să nu mă mânii, cum să nu turbez de tot, cum să nu-mi fie dificil a nu scrie satire! tună Belizarie Moga, determinând exact, cu uriașu-i pas, lungimea atelierului ghizdavian cel nu prea folosit din motive de destin istoric. Satire, băi troglodiților de la sud de Vama Veche, care este un teren plin de grote favorabil unei mișcări de partizani cum în cealaltă Odessă a noastră, chiar Odessa zisă, nu Varna-Burgas, adică în limbile slave loc unde se gătește varza prin fierbere, satire autentice, băi, adevărate scrisori de amenințare că vei da și cu satirul, cu satârul chiar, dacă nu se iau deloc măsuri în legătură cu cele semnalate... măsuri de remediere... Dar nu de ochii lumii, că să schimbi toponimul ca la brașoveni, din Varna-n Stalin, îmbunătățiri *reale* ale activității, dulci comeseni, asta vă doresc!

– Se referă poate, șopti finuț popa Tani-n urechiușa păroasă a însoțitoarei eterne a lui Raulică, sculptorița de copii Cristina Done, la avarierea memoriei pictorului nostru în 22 octombrie, sub șocul exploziei, încât a redus la numai patru portrete exilul istoric românesc!

– Nu, îl privi cu ochi roșii licărind ca niște semafoare-n gară la Kotelnikovo, de 7 Noiembrie-n ceață, comandantul Belizarie. Părinte, fir-aș al dracu! Eu, care unde vreau să iau Kievul de la germani și să mi-l fac metropolă, nu la mitropolitul Pierre Moguila, eu mă refeream la necropolă, mă gândesc! Cuiul cătării... Nu, Sfinția Ta!

Ci la perspectiva deloc măgulitoare că aproape niciunul din obiectivele politice ale acestui război așa-zis sfânt împotriva bolșevismului nu va fi atins. Și în special perspectiva ca, cu sprijinul electoratului anglo-american, sătul de război, diviziile de politruci panduri ale Armatei Roșii, ocupându-ne, să recomunizeze Transnistria și România de Est și de Nord, năpustindu-se apoi cu cea mai antropofagă sălbăticie și la estropiatul nostru teritoriu de la apus de Prut, miazăzi de Ceremuș și nord de fluviul Marița, râuleț botezat așa de Dromichete după o roabă dragă a sa, adusă dintr-o expediție punitivă de pe cursul mijlociu al Volgăi, – surprinzându-ne încă de pe atunci intelectualitatea asta neexprimată în universal, deci ieftină, ca

și pe-a bulgarilor noștri!

Și parcă văz pe licheaua, pe insulimul de Grigore Căinaru, de nu vrea deloc să se lupte dincolo de Nistru până-n fundul pământului, că scoate o broșură, *Relațiile de prietenie româno-ruse de-a lungul veacurilor*, și pe libertinul libert Marius Ghizdavu, dacă va mai fi lăsat să se desfrâneze-n libertate, cum o ilustrează chiar cu aceste patru gravuri, cu Gheorghe Ștefan, Nicolae Milescu Spătaru, David Corbea, Dimitrie Cantemir, la care va mai adăuga pe loc ad-hoc personagiile ce i se vor mai cere de la ARLUS, îndeosebi pe agitpropiștii guralivi de la Radio Moscova în limba română, deocamdată, și de pe la Radio România Liberă curând, ca să vadă și democrațiile ce-i pluralismul mediatic stalinist!

Cea mai mare dovadă a acuzării fiind, în acest proces moral al trădării naționale, faptul că gazda noastră n-a trecut, printre românii preocupați a utiliza sângele rusesc, cel ieftin ca cvasul în grivne, nu pe valută ca coca cola, pentru a ne atinge interesele noastre de expansiune în Triunghiul de Lapislazuli și în Triunghiul de Smirnă, – și pe Înalt Prea Sfinția Sa Preafericitul Mitropolit al Kievului, al Ucrainei de Est și de Vest, al Bielorusiei, al Caucazului și al Crimeii, Petru Movilă, din celebra familie fiorentină a Movileștilor, cari sunt Medicii noștri, lăsându-ne acea bijuterie de referință care este Mănăstirea Sucevița, teolog de largă recunoaștere internațională, a cărui *Mărturisire ortodoxă*, scoasă la 1645, urmată chiar în inima pariziană a catolicismului de *Enchiridionul* Milescului, va fi pus pe gânduri protestantismul, că dacă el împinge ca un inconștient revoluția până la demolarea completă a Vaticanului, atunci se va afla față-n față singur cu A Treia Romă, rusofonă, confruntarea de rase germano-slavă, imediată cum ar dispărea brusc Polonia ca izolant, căpătând un providențial conținut religios!

– Domnule ex-colonel general Moga, se precipită la față Marius cu insistență, eu la Gumrak, în încercuire cu Otto Runge, în timp ce aviația lui Goering nu mai ajungea la Stalingrad cu mâncarea antifrig, am conversat îndelung asupra largului evantai morgă-muzeu pe care îl poate folosi Viitorul pentru a se apăra de canicula resentimentelor.

Stam într-o burtă de cal, îmbrățișați ca Romulus și Remus în uter, ne uitam cum înțepenise cu dinții rânjiți cinefilul Arsène-Séraphin Boisson, cântam *De la Prut până la Volga*, resimțind acut lipsa televizorului, și căutam prin dialog, numai și numai pe calea tratativelor, să ne decidem asupra unei concluzii cu un fel de caracter testamentar, în caz că vom înțepeni și noi ca voluntarul francez, despre care... credeam atunci că printre noi se află-n Waffen SS mult mai mulți tineri europeni culți, angajați dintr-o irepresibilă conștiință antitotalitară, să salveze Civilizația.

– Eu cred, bolborosea Otto Runge, că ceea ce va trebui să scrie cu degetul pe zăpadă acela dintre noi doi, Marius, care va supraviețui mai mult, devorând cadavrul celui ce va supraviețui mai puțin, este concluzia

că, chintesență a unei lungi experiențe în Războiul ăsta Sfânt, totalitarismul bolșevic este mai tare decât cel nazist, așa că, intelectuali, aveți grijă să nu combateți numai fascismul!

– Asta, râse sardonic generalul Moga, tot ca să vă puneți bine cu inamicul în caz de prizonierat, în Uniunea Sovietică sau în Republica Sovietică Populară Socialistă România!

– Nu, generale! se cocoși la el, gata de harță gazda. Soldați! ni se adresă locotenent de cavalerie Ghizdavu cu sabia scoasă și cu dinții rânjiți ca un tigru siberian. Nici eu, nici prietenul meu Grigore Căinaru, cu a cărui soție, Dora, am protocronit revoluția sexuală a secolului XX occidental, la Odessa noastră, într-o vilă enchevedistă, cu loc de execuții la subsol, nu am fost niște lași, ci ne-am servit Neamul cu abnegație și devotament, după toate legile și reglementările cazone, el plătind dealtfel printr-o moarte timpurie, la numai 36 de ani, iar eu, care aș fi putut fi tot atât de bogat precât Picasso, m-am aoleu! autoflagelat, complăcându-mă-ntr-un neplăcut *anonimat de optzeci de ani*!!! Abia în 1992 apucându-mă, cu toată placa dentară, ca un înecat Vox Maris, de o carieră internațională, și implicit românească, ca cărunt cu sprâncene cănite creator de excelență, al Epocii Iliescu de n-a transformat canalul 2 al teveului de stat în **canal didactic**, iar Radio România, Muzical și Cultural, se prindea simbolic la tranzistor cât să audă doar atașații de resort ai Ambasadelor că este, e, există...

Or, ce ziceam eu? Ce mă frământa, generale, pe mine ca artist care ca militar spintecam oameni roșii pe dinăuntru, cum e carnea expusă-n galantare românești la lumină rozbonbon împrospătând-o? Păi eu de-aia am pictat pe Nadejda lui Stalin, ca pe o frumseță sovietică pură nenecesitând, ca Nadejda lui Leninică, bijuteriile Reginei mele, Regina Maria a României eterne, tocmai pentru a penetra blindajul cenzurii și a semnala factorilor de decizie români, și mai ales germani, că *mai există* dincolo de linia frontului și de genocidul marxist oameni frumoși, pe care să ne putem baza procesul de reconstrucție a Rusiei pe baze trainice, pur țariste, singurele asigurând o satiiisfăcătoare, la standarde european-renascentiste, productivitate cultural-artistică și științifică!

– Și asta vroiai să scrii dumneata pe zăpadă, cu degetul înghețat în gară la Gumrak? înălță mareșalul Keitel cu dinții de lup toiagul, ca pe un topuz. Că enorma antieuropeană masă slavă mai are suficiente resurse umane frumoase, ca să pună în primejdie existența pe acest continent a omului alb?

– Cât despre cele patru portrete de... potențial precominterniști români, ne făcu Marius cu ochiul, că ni se adresează numai celor cu creiere duioase de român, nu și invitaților reprezentând alte popoare decât pe cel sfârtecat din Est, cele divulgate aseară la metrou la el, de Stalinică, mă fac să cred că Rooseveltuț și Churchilleț îl vor proteja de ce-ar vrea să-i facă Hitleraș, de aceea i-am și reprezentat pe cei patru mari *de-ai noștri* ca și

cum ar fi acești patru mari *de-ai lor*, cu semnificația că, neavând deloc aviație de adâncime nici cât să belească Englitera, darămite să necăjească PCUS dincolo de linia imaginară Marea Albă - Marea Caspică, Axa s-ar putea să piardă războiul, Mareșalul Antonescu, Mareșalul Rege și Mareșalul Keitel dând dovezi de înțelepciuni defilând intens azi 8 noiembrie 1941 măreț solemn, ca pentru ultima dată!

Caz de înfrângere-n care noi capitaliștii români nu trebuie cu niciun chip să renunțăm la idealurile noastre expansioniste, ci doar să ne inversăm direcția, nu strategică, ci tactică, adică ordinea priorităților.

Cum zicea și bietul tata, ca geograf:

– Dreptul românilor de a cuceri Rusia până-n Alaska este imprescriptibil!

– Adică așa. Capitaliști români! Dacă nu ne ține nici reușește imperialismul, la câți capitaliști avem, în acest al doilea război, modelabil după primul, unde am avut un factor de creștere de... de 2,5 - 3 ori, să luăm spre Est, Triunghiul de Rubin ducal Odessa-Ialta-Rostov, atunci datoria generației noastre de sacrificiu este să găsim acea formulă juridică de întoarcere a armelor spre Vest, astfel încât să acaparăm în întregime Triunghiul de Lapislazuli rareșist Viena-Cracău-Breslau (Breslau ce va deveni Mizilul Nou) sau măcar să ne afirmăm, prin participare la eliberări de sub jugul fascist și prin operații de menținere a ordinii în spatele frontului sau în zone ocupate, dreptul nostru inalienabil la aceste meleaguri gândite de strămoși ca fiind cuibare liniștite pentru a concepe și a... oua ouăle brâncușiene din piatră eternă, enescian luceferizate până la armoniile muzicii sferelor, dovezi neperisabile ale civilizației românești pe acest continent semiratat, unde noi ne-am *născut*, pe când alții s-au *pripășit* prin infiltrațiuni, care de secole de aur ne țin în loc din dezvoltarea noastră culturală planetară, pe care o am merita cu multă prisosință.

Cât despre a profita crunt de actuala încrâncenare Est-Vest, pentru a ne îndrepta aspirațiunile civilizatoare spre Sud, consolidând dominația noastră în Triunghiul de Smirnă titulescian Salonic-Karnak-Soci, anticiparea mea tactică este că trebuie să ne reprimăm tentația de a realipi *acum* încă una din cele **Șapte Țări Românești**, adăugând Macedonia Mare (poate până-n Creta și Corfu) la Muntenia, Moldova, Transnistria până-n Volga, Ardealul până la Linz, Pocuția până la Wrocław-Mizil pe Odra, și – peste baltă și Texas – California noastră, Virginico, pioniero!... Pentru că o strategie sudică eu nu o văd de actualitate, deși ar fi minunat, soldați! să reromânizăm Muntele Athos și Locurile Sfinte și Bizanțul, și măcar să subordonăm Patriarhiei bucureștene ecumenice pe-ale sârbilor, grecilor, armenilor și bulgarilor, pentru care rangul actual de mitropolie e deja o concesie majoră... Soldații mei! Să nu uitați aici, la Cotul Donului, că voi aveți în fruntea escadronului vostru un artist, cu sabia scoasă fugărindu-l cu dinții rânjiți pe tov Kotovski din gară de la Chișinău până la

Kotelnikovo, via Tiraspol! Iar viziunea mea este că mai uşor i-aş pune pe fugă sănătoasă pe Ceapaev, pe Eisenstein, pe Muhina, pe Iakir, pe Frunze, pe Jdanov, pe Budionnîi, pe blajinul Timoșenko și pe fluviu-romancierul Șolohov, chiar pe abilul Voroșilov de lângă Stalin, decât să-i scot pe anglo-francezi și pe americani de la Suez!

– Asta cam așa e. Acum te-am înțeles, zise cu spontaneitate yankee Virginica Gibson-Ghizdavu cumnatului, după patruzeci de ani de nevedere directă. Iubire, ai grijă, te implor, la cum or să te încondeieze Narcis Moga, Erdödy Zsuzsa, Maradonel Zamfir, Muhală și Hristevescu, dacă mai derapezi așa titanic, la un pahar de vin negru diavolesc, care mie nu-mi place deloc!

Ea îi pregătise lui un simulacru californian de Foișor, efectuând transformări nostalgice la un rancho melancolic, achiziționat în cătunul Santa Diana, din San Ramon Valley, o vale paralelă la sub 20 kilometri distanță de celebra vremelnic Silicon Valley. De sus, din turnul de fildeș, pictorul avea o priveliște perfectă spre Mount Diablo (1185 m, dominând toată coasta), asemănarea cu celebrul Munte Conic de la Ziduri (tot Muntele Dracului numit de mocani, că pe urcușul, făgașele și hârtoapele lui își rupeau inima căruțele) fiind frapantă. Iar Augustus transplantase, ici-colo-n calcar, viță-de-vie trimisă de inginerul viticol Otomega de la Ziduri din podgoria încălzirii globale.

– Cum se derapează și despre Antonescu c-a avut cel puțin două logodnice israelite, așa eu însumi, doar că mai rău încă! lăcrimă și zâmbi el.

– Așa-i, așa-i! râse ea. Mi-aduc aminte cum mă distram cu Theo, când scriai în versuri pentru o Clarissă Honig cam sucită, de pe la Iași, fiică de pălărieră de lux Phia și de fotograf de mode Samson!

– Nu scriam în versuri, se bosumflă nonagenarul pictor craidon. Nu compuneam EU. Ci Daimonul meu mi le șoptea, pe Muntele Conic. Doar le transcriam și eventual le ilustram! Și nu biata Clara a fost marele meu amor, ci, în copilărie, Sulamith Lewald, un fel de fetiță dintr-un fel de ștetl, cu mult prea românesc toponim de colonie agricolă sau Târg – Vlad, Valea lui Vlad. Dusă, tot nebunește, peste Nistru, să se hollywoodizeze Sulamith tocmai la rușii bolșevizați! Dispărută-n geolele stalinismului neîncrezător în *romantismul rebel*! Și nu mă poți taxa, ca Hristevescu, de antisemit, nici măcar tu Virginico, doar pentru spusa mea că cea mai mare crimă a Germaniei nu este Auschwitzul, ca să zic așa, ci nimicirea idealismului poporului evreu, cum am prezis încă din 1932!

– Nu te înțeleg!

– Nici eu.

– Nici noi!

– Herr Himmler Goebbels a cam învins! Vorbesc, ca artist, de „nimicirea“ acestui popor al lui Dumnezeu, în sensul că, după Auschwitz,

nu mai este omenește posibil să mai dai romantic lumii firi **suprasensibile**, precum Heine, Mendelssohn, Modigliani, Kafka, Celan și chiar Einstein. De acum încolo, va fi o *crispare* perpetuă în toate, din care nu pot ieși decât opere de artă-propagandă, tot atât de searbede precât Drumul Aprovizionării cu Rații Alimentare, tăiat de sculptorii leningrădeni, – aceia fără să înalțe, cum aș fi făcut eu, *un copil uriaș peste orizont*, întrebând cu reproș Parrtidul Bolșevic ce căutau pruncii acolo, de ce n-au fost duși, odată cu uzinele, departe, în Urali, la doctorul Jivago! După Auschwitz, Virginico, nu mai poți *omenește* da decât nenumărați prăștieri David spărgând capetele a nenumărați uriași Goliat, uriași dealtfel din ce în ce mai mici cu timpul, cu epoca, dar identic de primitivi în mușchii lor trași la fiare!

– Acesta și fiind, domnule general de munte Moga, domnule general de propagandă Horea Bratu, domnule mareșal de cânepă Keitel, motivul, extras din extrapolări lucide, pentru care, eeeeu, ca expert pictor, avizez negativ și consider profund aventuristă strategia „titulesciană“ cum că să ieșim noi românii la Etiopia, alungând de acolo pe catolicii lui Mussolini, pentru a alinia creștinismul local la dreapta noastră rânduială ortodox bizantină!

– Te contrazici! observă anchetatorul Jan Enache, zis Țyuchel Adriean în prima-i scrisoare de iubire tovărășească, adresată viitoarei sale soții, coana Aneta Avăcăressi, care-i va dărui ideea arborelui genealogic de la 1650 și de la Mihai Bravul, când se laudă c-a scos autorizația de la Goethe, de la Institut, să deschidă la Frankfurt am Main, filiala Stock Exchange Ghinea Tzukala Bank, spre marele necaz al fraților Ghizdavu, nevoiți a-și migra capitalurile, din Hesse în Baden-Württemberg, unde le-a venit și ideea turistică păguboasă de-a investi-n Memorialul Regal Sigmaringen, când a mutat președintele-voievod Zahei Avăcăressi, pă președintele martir Ceaușescu Nicolae cu soția Elena, la Curtea de Argeș, expediind totodată la origine ciolanele Hohenzollernilor cu soțiile.

– Te demaști că tot bandit ai rămas, dar lasă că o să-ți scoatem noi masca asta mortuară de tot. Cu marile utilaje sovietice de la Canal! îl asigură de seriozitatea anchetei căpitanul de torsiune Țyuchel Adriean, zburându-i dintre buze cu un bobârnac țigara oferită de săracu' de omenie Ion Jan Enache, cu care fotograful ambulant se cunoștea de la Drept, de la Iași, de la Borta Rece.

– De ce nu apare și mitropolitul Petru Movilă al Kievului în gravurile mele, mă întrebi? păru mirat Marius de obiecția generalului Moga, că n-ar fi total inocent tocmai prin această omisiune, concordantă exact cu ceea ce ar fi respins și viitoarea, postantonesciană, cenzură dejistă. În primul rând, pentru că eu nu văd vreo deosebire, vreun Bălcescu, între emanații din capul Țării, cocoțați acolo după măcelul terorist din decembrie 1989! Pentru mine, clasă politică nu este cine ocupă cu ipocrită incompetență

funcții de conducere, în sensul că treburile-i private-i merg mai gras decât cele publice. Pentru mine, soldați! clasă politică e tagma aia a jefuitorilor ce, la mari răsturnări istorice, în timp ce i se jefuiesc palatele se judecă sumar și se trimite-n lagăre sau gropi comune sau în cuptoarele micilor crematorii secrete de șters urmele condamnărilor politice! Or, cel mult s-au mâncat lupii între ei. Cu alte cuvinte, eu n-am crezut niciun pic, că de la 22 decembrie 1989 ora 12.08 încolo, SITUAȚIA a fost măcar un minuțel *scăpată de sub control* și că **eu** aș fi avut vreodată șansa reală să candidez la președinție sau să intru în guvern, la Cultură, să pregătesc Marea Recuperare!

Dacă vremelnic Iliescu a fost prăvălit, eu zic că de fapt dumnealui, cu înțelepciunea lui Maniu de-a evitat să-și pună semnătura pe un *Armistițiu* privind Basarabia, tot așa și el s-a sustras de la un *Tratat cu Ucraina*, vârând în haznaua istoriei pe PNL-Parizer și PNȚ-Borviz, pe când Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Petru Movilă alt păcat avu, din punctul meu de vedere dac de la Traian, care nu mă rușinez a fi imperialist, ci mă simt insultat fie și la ideea de a mă fi oprit ipotetic pe Nistru, ca o rasă inferioară modest umilă, menită sclaviei eterne...

– Bine-bine, zăărrr gât, îl bruscă americanca, te înțeleg, ca mascul și ca dac germanizat. Pentru voi bărbații, războiul este o plăcere bazală și nu vă puteți împiedica să nu-l duceți până-n fundul pământului și ar fi și absurd să te limitezi la plăceri, cum și fratele tău, Octavian cel timid, la început, netrecuți pe la șaman, ca să ne salte din profan în sacralitate, ezita să se angajeze-n marea trecere, poate și din considerente de afaceri, temându-se de o reacție emoțională a tatălui meu chiar pe Valea Prahovei, trebuind eu să-mi asum toate răspunderile pe măsură ce exploram până-n fundul pământului marea trecătoare, cu speranța că va fi mai bine pentru toți, limpezindu-se atmosfera sumbră-n care trăiam, pe măsură ce se acumulau știri tot mai întunecate privind posibilitatea ca să se implice America-n război, nu *împotriva totalitarismului oriunde*, imparțial ca o democrație, ci *doar* în contra nazismului, ca pe un fel de pedeapsă exemplară pentru *toți* tiranii, având și avantajul că Hi crease armate de operatori cinematografici, ale căror materiale sunt și azi spectaculoase, pe când de la Pol Pot al tău, mare brânză mediatică n-a rămas, așa că nu-i decât foarte abstract și rar genocidul lui cambodgian la tembelizor, contrar recordurilor stabilite.

Deci revenind, în concluzie, Marius-Marius, eu consider argumentația lui Ariel irefutabilă: cele *patru portrete de precursori ai relațiilor româno-sovietice* sunt utile ca să te cramponezi tu de ele, când or sosi pandurii enchevediști să bage primul val aristocratic în Romlag, excluderea Mitropolitului român al Kievului ținând premonitoriu de caracterul ateist al Armatei Roșii de ocupație.

– Zău că nu te pot pricepe, Marius, Octavian Augustus Theodoros

zise cu dragoste frățească și cu mulțămire patriotică, deoarece, invers, nevastă-sa americancă îl înțelesese că nu se putea să oprim Războiul Sfânt pe Nistru, noi românii nefiind asiatici descontinentalizați ca finlandezii și ca ungurii, ci daci latini. Pe cuvântul meu de pionier, că nu te mai recunosc, frățioare! Pierdutu-ți-ai orice urmă de noblețe? Mă, tu ești gata răscopt moral, pentru a deveni un colaboraționist ordinar, dacă nu și un profitor, un intelectual cu suveranitate limitată, un *insulim*, în baza principiului șostakovician că ești *om-cu-operă*!

Mai bine ascultai de mine, te deștărai în septembrie 1943 și-ți asiguram un post de consilier cultural la Basel! Fiindcă așa cum Eugen Ionescu s-a aranjat balcanic caragialește să scape din Regimentul ăla 21 de pseudo-eroi, decimat completamente la Cotul Donului, așa cum Mircea Eliade s-a pripășit în călduța Lisabonă, pe banii poporului, să scrie despre... revoluția fesenistă a lui Salazar, iar de biciclistul de Emil Cioran, ce nu mai vine de la Parisul cel dulce și ocupat tac, așa ai fi putut și tu să te protejezi de compromisurile și abjecțiile la care te silește curiozitatea maladivă de a da o nimicitoare lovitură literar-artistică Memoriei Sistemului bolșevic marxist-maokimist-cheist, cu atât mai devastator matematic plasată unde trebuie, cu cât ai cunoscut mai pe propria-ți piele, propriul creier, propriul stomac, propriile testicule chiar, unde duce o utopie ejaculată din orgoliul unui împuțit de burghez german, chiar german bine de tot, căci dacă s-ar fi născut la Băicoi, e îndoielnic că Prometeul de Marx s-ar mai fi apucat de a înzestra o hoardă de homosapi cu puteri incontrolabile...

– A curma exploatarea ciolovekului de către ciolovek, rânji fanatic Marius, ca o tigresă și ca Ioil Borgiah la Alexandria după cutremur, nu este o utopie, frățioare, comuniza-ți-aș Virginica asta, este o *futopie*, adică o fffezabilă utopie corectă științific și inevitabilă-n implementabilitățile ei, după modesta mea opinie de artist cu mandala inhibată vreme de șaișpe cincinale, eșecul PESTE TOT al tentativei homosapului de a crea un *stat faustic*, un stat cultural, în care omul să consume obligatoriu cultură, nu kkt mediatic, croanțe, este o mare înfrângere a umanității, a speciei, fiind păcat de sutele de milioane de vieți scurtate de marxiști în acest secol. Degeaba! Altceva decât un schimb de *proprietate a capitalului*, să îl iei de la o burghezie *competentă* și să-l dai la o nomenclatură șmecheră și incapabilă să pornească reformele cerute, prin futopie eu înțelegând ceea ce e utopic azi, dar fezabil mâine... Nu utopie, nici distopie, nici miopie, ci f-f-f-utopie, fezabilă utopie fiind și gândirea politică a Ducăi-Vodă Managerul, ce condusese Valahia și Moldova, năzuia să ia Ardealul și, până una alta, cumpărase de la turci Ocraina, nu numai pentru că înțelesese, din pățaniile lui Bogdan Hmelnițki, că ce Ucraină scoți tu de sub polonezi, aia pică-n ghearele țarismului celui groaznic, ci și pentru că luase-n seriosul faptic cele citite la Academia de la Cotnari în *Gesta Romanorum*, celebrul manuscris al cărui xerox l-a minoltat domnul hamburghervor crainic

sportiv și istoric Răzvan Hristev, la Debrețin, anume-n cea mai pură grafie dacică, adevărul despre gloriosul nostru trecut trac, geto-dac, știindu-se că dacii au trăit în Pocuția, Moldova, Muntenia, desigur în vatra lor, Ardealul, și în Macedonia, pe când geții au roit colonii, pornind de la Ziduri de pe Argeș (Ordessus), întemeind la Marea Neagră (Pontus Euxinus, cum îi zicea Bazil Frâncu) numeroase cetăți portuare, prin care, fiind întreprinzători exportatori, livrau corăbierilor greci prisosul nostru de grâne, vinuri, cașcaval Rucăr, Dalia, Scornicești și Penteleu, miere, carne de oaie, lână, dansatoare pentru hanurile insulelor egeene, ca Rodope, în acea Antichitate încă barbară, necreștinată, primindu-se prime de export de la guvern chiar și pentru comerțul cu topmodele și cu roabe, așa cum precizează și Iancu Noveanu în strategia noastră de dezvoltare culturală din raportul către Clubul de la Roman, intitulat *Marea Recuperare,* îmbuibații din capul Țării datori sunt a sponsoriza cu averile acaparate pe nedrept următoarele cetăți-porturi burebistane: Mesembria (Miasimbria), Ankialos (Anchilozos) și Apollonia, localizate în Moesia noastră, unde e azi portul militar bulgar Burgas; apoi Odessos de Sud (Varna, Burgas) și Odessos de Nord (Odessa) cele două porturi simetrice logic față de Sulina, ridicate de faraonul Dromichete după același proiect, dar succesiv, când a fost silit să coboare din cetatea sa de la Helis (Helios, Păcuiul lui Soare) pentru a da o replică războinică și o lecție diplomatică, întâi lui Agatocle, apoi trufașului ăstuia tată, Lysimach, care voia să-și supună sieși litoralul Pontului Stâng, fără succes... Și vine apoi Dionysopolisul cel specializat exclusiv în exportul de vinuri, Balcicul meu, unde s-ar spune poate, Clarissa, că era mai bine ca om-cu-operă să mă fi retras în 1936-1939 la Ecrene, în ultimii trei ani ai României mele Regale și, într-o efervescență creatoare amintind autocombustia geniului simetricului lui Eminescu, Van Gogh, să dau totul... Dar ce *tot* să dau eu la vârsta aceea? Că încă nu era în mine nimic, SUBIECTUL aflându-se-n Răsăritul bolșevic, iar Regina mea, Maria, bolnavă de moarte, era mai mult plecată, mai degrabă-n Dresda lui Runge de găsit, decât s-o zăresc trebăluind în grădinile regal-iberice spre care avea acces căscioara noastră de la Balcic, pe care doctorul Cezar Bogza, omul nostru, nu încetează să o revendice azi de la bulgari, sau măcar terenul, teren să o refacem, de mare viitor turistic fiind ca licuricii noștri, și ai lor, după ce ne vom europeniza definitiv, împreună, să priceapă ce mișto ar fi a reconstitui pe promontoriul cel profund liric de la Caliacra străvechiul Tirisis, unde același prudent Dromichete își ținea tezaurul, ba, cum ne relatează Strabon, cucerindu-i prietenia și încrederea după ce l-a cruțat pe Lysimachos cel căzut prizonier în încercuire-n iarna scitică și agatârșă, primind să depoziteze la adăpost de lăcomiile romane, macedonene și persane, comorile acestui destoinic frate trac.

– Nu încape îndoială, se întinse Virginica Gibson-Ghizdavu a noastră parcă pe toată plaja de la Santa Diana din California, care trebuie

să devină a șaptea Țară Românească, fără un puternic lobby american mediatic fiind pierduți în *uie*, încât e musai să ne infiltrăm acolo, întâi o sută, apoi o mie, apoi ăștia vor trage zece mii de migranți valahi după ei, și așa mai departe, până la polarizarea proporțiilor etnice în favoarea alor noștri, – sunt perfect total convinsă că Mariusică al nostru, urs bătrân și morocănos, are dreptate, și că posesorii de capital de la Pontul Stâng ar trebui să ia în serios acest capitol turistic, al Marii Recuperări concepute de filozoful Jean din Ferentari, eu în persoană, cărniță, grăsime și oase și alte umori și tumori, fiind oricând dispusă a investi bogat în reconstrucția cetăților de la Bisone (Cavarna) și de la Krounoi (Orașul Crinilor Regali, Ecrenè), de la mai nordicele Geronkogai (Vama Veche), Callatis, Tomis, Histria, Arganum (Enisala), Sirabola (Sulina noastră), Harpis (Tatar Bunar, pe lacul Sasic, unde pescuia Eliza), neîntinata Tyras (Cetatea Albă), Odessa noastră (Odessos), fascinanta Olbia de la gura Bugului nostru și Kersonul de la gurița Niprului, zău, aș investi cu plăcere, dragul meu cumnățel, crede-mă!

– Te cred... Subiectul se afla într-adevăr în Răsărit, reveni el după ce se convinse că doi din strănepoții lui din Hawaii, Alex și Vicky, se pricep să nu se înece, circulând pe niște scândurele ca dintr-un sicriu explodat, lunecând la umbra valurilor oceanice ale Pacificului, de 10-12 ori mai înalte decât cele pontice. Două au fost revelațiile mele cele mai presante și azi, Virginico, din acest sfânt război, *pierdut de toți*. Prima, de care mă convingeam tot mai mult pe măsură ce avansam spre inima Rusiei, spre Zubalovo, Iaroslav, Kostroma și Dzerjinsk, fiind că de la Duino la Dubăsari, și apoi la Donețk, găsești cum observa și elegiacul peredvijnic Rilke, cam același tip uman, cam oacheș ca pe Bărăgan, tipul trac getic, care în Pannonia a fost deznaționalizat de unguri, în Dalmația de sârbi, în Moesia de bulgari, iar în Ocraina noastră de ruși, boala ce am pe mitropolitul nostru al Kievului, eruditul Petru Movilă, fiind că el nu s-a preocupat de *răscolirea* și zdruncinarea conștiinței ucrainene, pentru a o stimula să-și caute rădăcinile etnice până la revelația că au fost odinioară două popoare înrudite, dacii și geții, primul s-a latinizat, devenind român, iar al doilea s-a rusificat, devenind ucrainean. Evidența faptului că ucrainenii sunt geți rusificați și că noi trebuie să ne iubim frățește și „să ne ținem de neamuri” și să-i ajutăm să se regăsească pe acest continent, m-a împins spre alte reflecții, culturale, civilizatorii, Virginico, și atunci am constatat cu uimire că, psihologic vorbind, eu, EU am și pierdut războiul. Fiindcă parcă s-au deschis cerurile deasupra mea, pentru a doua revelație majoră, pe pod la Tiraspol, și am văzut ceea ce intelectualul nu trebuie să știe: posibilitățile de umanizare a homosapului, uriașe, incalculabile, pe care le prezenta statul muncitorilor și țăranilor, OBLIGÂNDU-I sovietic ca după îndeplinirea și depășirea normei în producție, să meargă nu la cârciumi, ci sau să se cultive la librăriile Luminița sau la bibliotecile V. I.

Lenin. Sau să se desfete la Teatrul de Operă și Balet sau la...
Dac-aș fi fost EU Stalin, Virginico...

1

Alb, cum nu poate fi vreodată hârtia, câtă vreme suportul literaturii vor fi maculaturile, alb, alb. Așa bătrân se închipuia Marius, avocatul pictor din Ziduri, în gară la Gumrak, în bârlogul scobit într-o burtă de uriaș alb armăsar vienez, lipițan, cum l-ar fi apreciat Codin, momit de o coregrafă spaniolă morena de stânga să valseze muncitorește, peste pântecele spintecat revoluționar, al consumatorului posthabsburgic de gravură expresionistă, de fonograme ale simfonismului grațios și de rechizitorii savante, respinse toate de o anume retorică a autoapărării, de o fantezie tipică zveltului nostru ofițer din cavaleria regală veche, verzișor sau roșior.

De ce nu doar pictor, ci și avocat? Pentru că bătrânul Voicu Ghizdavu, adunând argumente de arhivă pentru opera sa capitală, *Contribuții la dilema celor două Odesse*, încremenise și privise, cu oarecare îndreptățire, către un viitor sumbru și, luând în seamă caracterul năbădăios, neîmblânzibil, al buiestrașului ce se arăta tot mai mult a opta pentru un viitor de... animal de povară, concluzionase că decât să facă o artă de concesie, coborâtoare la lenea și bestialitatea publicului, ăsta micu, Marius, mai degrabă va prefera ca-n viitorul apropiat nici să nu încerce să tropăie să facă vânzări, pentru ca apoi, ieșind din zona etapelor în chiar linia întâi a confruntării cu Increatul, să ajungă cu blazarea, boierească, până acolo unde, odată rezolvate complicatele probleme de limbaj artistic, și ce spui cu el, nici măcar să nu se mai obosească a vopsi pânzele și cartoanele, ci-n căpșor să-și țină până la adânci și albe senectuți, mandalele și intențiile, cu miile, bunătate de Operă. Și atunci, din ce va trăi? Cum se va întreține micuțul pe sine și pe inevitabila familie? Dintr-o muncă necalificată cumva? Sau dintr-una aproape echivalentă-n batjocorirea ei de către întreaga societate, truda de dascăl de desemn, de până și copiii, din instinct și educație de-acasă și de pe la tembelizor sau dupe netărău, cunosc că ei trebuie să se râză, de îndată ce-ncerci a lua la serios pe chat de unde-o veni valoarea unui tablău de Cézanne... Așa că nu fără tristețe-i sfredelin creierași, ca tată, ideea populară că arta este neperformantă ca o broscuță. Ea face oac-oac la crocodil! Și șmecherii din capul Țării doar pe familiili lor își vede de-a băga-n *uie*, abandonând poporu-n *muie*, vecinic milenar incapabil, necitind, să se cramponeze de Legi și să-și silească Civic aleșii ticăloși să facem totul, ca să nu mai importăm totul, de la usturoi și țuică la autostrăzi.

Ci Marius, tânăr-tânăr, dar nu gândea altfel decât înțeleptul grec de la Alexandria, când observa cămiloiului că tu ai văzut pe front, ca reporter

de război, mult mai puține omoruri decât suge, la tembelizor și la cinematograf și trase pă video, un adolescent mucos pipând sau rumegând ciungă din ziua de azi. Așa că se aștepta la o perpetuare a conflictului om-om și la o necesitate de arbitraj, preferând abținerea de la spirit, decât să-și prostitueze penelul expunând tablăuri, pe care păduchii cei lați din capul cel mic al Țării să le exploateze nu atât pentru a-și decora cu ele colonul gigantic al palatelor înălțate din înfometarea masilor, ci ca mijloace de tezaurizare mai sigure decât băncile și alte înfiripări de instituții funcționând ca teascuri bune la a concentra și privatiza, în folosul celor puțini, bănișorii dupe la amărâții care n-a știut ce să facă cu ei: să consume și să petreacă, ceea ce regreta nelumit și Marius în bârlogul de la Gumrak, cu fațadă spre pista aeroportului, așteptând un aeroplan salvator de la Goering, cu mâinile prea înghețate pentru „a desemna“, încă mobile însă pentru a scrie în versuri, cum ar fi acest madrigal, *Războiul Sfânt*, tare apreciat de colocatarul său, Otto Runge:

Încercuit la Stalingrad, contemplu luna,
la care latră hăt departe câini europeni.
Poet, scâncesc și eu, firesc, de parcă totdeauna
n-aș fi cântat decât dintre cadavre de oșteni.

S-aproape mort, cum fără îndoială singuri
sunt toți acei ce *Versuri Negre* dau
în aste vremi de caraghioase ruguri
aprinse de la Magadan la Birkenau.

Când vinovați, nevinovați în turme
abjecte de îți vine pana chiar să o și rupi
întind pitecantropii lungi de sânge urme
pe oase de mesteceni, pentru lupi.

Să se cutremure în ger aceste fiare pure
ce tare-i ciolovekul iarna, divinul animal
ce din Parnas își face junglă și pădure
ca să devore hoitul sticlos al unui cal...

Hienă? Draci roșii, bolșeci, boseaci, bolșevici!

Poate vulpi polare, rozând cu dințișorii lor ascuțiți craniile eroilor noștri, ajunși la Stalingrad până nu era prea târziu, atât în Istorie cât și în Literatură, să mai audă cineva de Neamul Românesc și să zică, dacă nu să-njure: da, dom'le, trebuie să punem un momentuț în paranteze cripto-rasismul antigalițian și să admitem că deși, în urma evenimentelor din anul bestial 1990, țara-i ultima din Europa, ăștia sunt totuși în stare a fi capabili

de nişte sacrificii iraționale, pure.

Și minunea asta chiar conduși de lideri analfabeți sau relativ inculți!

Cu o singură condiție: ca nemernicii din capul Țării să steie ascunși! Ceea ce, amenințând cu verificarea averilor și cu judecarea... răs-punderilor pentru ce dară, din șee prișină, Neamul, Neamul Românesc ajuns-a la astă Destrămare și în pragul deznaționalizării ireversibile, criminalul de război Mareșal al României mele Regale, Ion Antonescu, a reușit să-i ușuiască-ntr-o oarecare măsură, Clarissa, și iată de ce eu am permis, desigur doar în prima versiune a Proiectului, la Mănăstirea Miorcani, să-l figureze sculptorul meu și-al Isadorei, Andrei Hurmuzacov, ca pe un fel de Sfinx din Bucegi, diform din toate direcțiile, cu excepția unui singur punct de vedere, secret, acela că, la noi, până-și va termina acuși Europa efortul de reintroducere a eticului în cele publice, este bine să ne amintim că militarii s-au descurcat cândva mai bine decât pițigoii cocoțați în capul Țării, sub pretext copilăresc și miștocăresc c-o bagă-n Europa ta, Despino!

Băi, unii supuși au mâncat mai bine-n anii de Război Sfânt decât după!

În iarna lui 1942-43 la Cotul Donului, bateria 2 antiaeriană a regimentului lui Otto Runge se afla dislocată la Gumrak, cu tot cu cu marmitele din organica aceleiași unități, dar care nu aveau ce fierbe, nici combustibil. Cum frigul, stressul și inaniția l-au dus la epuizare, comanda subunității și-a asumat-o Marius Ghizdavu în zona sa de responsabilitate, dar frontul fiind momentan mort și plictisindu-se s-a apucat de scris în versuri, adesea substanțiale.

Iar alții au scris mai bine-n anii jugului fascist decât după, sub roșia stea-n cinci colțuri <u>tăioase</u> simbolizând cele cinci organe represive: activul de partid, justiția lui, securitatea, miliția poporului și armata roșie a muncitorilor și țăranilor.

Cât despre Marius Ghizdavu, la umbra depărtată cu vreo două verste a unor mesteceni ce, frunza jertfindu-se, arătau a oase de pește siberian rahitic, a delirat așa pe mai toate paginile, îngălbenite de praf de pușcă, ale unui caiet cu copertă cenușie, cartonată, mirosind brânzos a mucegai și împodobită cu o etichetă octogonală, cu chenar din linii purpurii, fără a sta scris nimic pe dumneaei, fiindcă Achtung! dușmanul ascultă, aude derapajele și citește cu un soft tot mai deștept!

Strofele, a observat Otto, derivă unele din altele mai mult prin asociații de moment decât sub imperativul unei logici lirice constrângătoare la un mesaj precis, dacă era bine sau era rău că era el acolo, sau dacă regretă fapta incriminată de acuzatorul public, rusnac sărac și anglo-american bogat, exprimându-se într-o românească pocită, de baltă cu hoți de cai, albi, altminteri îmbietor la beutură încă din cea mai aurită-n guriță tinereață. După cum, se enerva Grigore Căinaru, la căldurica socrilor săi, când poate și paradoxal Dora se afla acum ea printre soldați, ofițeri și

generali, în calea Aliaților hotărâți să-l bolșevizeze pe omul de rasă colonială galițian, imaginea peisagistică și pesemne odorantă *cadavre de oșteni* atrage, cum trasorul ofițerului tirul plutonului, enunțul *s-aproape mort*, iar *Birkenau* (în nemțește *Birke* = mesteacăn) generează metafora geografică „latitudini de mesteceni", corectată de foame în *oase de mesteceni*, care opune puritatea albă, ca de mireasă, a naturii, la cruzimea umană a homosapului, și tot astfel analog la fel cură, din aproape-n aproape, aproape tot textul, lent dar tumultuos, ca Volga noastră când i se zicea Rha și nu cunoștea baraje ceaușiste de s-o facă un umil lung lac stupid, ca al Morii din Roșu-Chiajna-Giulești-Crângași-Grozăvești-Regie, încât la sfârșitul lecturii, coană Anastasia și nene Leonido, eventuala cititoare, Dorothea sau Clarissa, nu va rămânea cu sufletul mișcat, ci numai cu rațiunea dupe intelectul pasiv, vag contrariată de o inadvertență istorică răsărită din testiculul unui mare orgoliu. Locotenentul de roșiori antibolșevici, și implicit antiamericani și antibritanici, Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei sau mai bine zis actantul liric erou al lungului, ca un tren de muniții, poem, se declară *Homo solus* și poate că se și consideră ca atare drept SINGURUL luptător încercuit de Armatele Roșii ale Cominternului, într-un perimetru de 60 pe 40 kilometri, situat aproximativ între podul liniștit de peste Donul cel tihnit de la Kalaci, vital pentru aprovizionări, și mahalalele străvechiului nostru Țarițîn, prin vadurile căruia Boerebista, cel mai bun *boier* bur, dar și cel mai „*best*-ial", cum traduce Terente Frunzăverde pe Jordanes, a fugărit până dincolo de Rha, adică de mama tuturor fluviilor zeiești, pe nesuferiții bastarni, pe sarmați și pe sciții cei ce se înmulțeau ca insectele, nelăsând decât un mic culoar pannonic prin care *venețienii* noștri, coborâți din Peninsula Scandinavică, de la Marea Baltică la Marea Caspică, să se strecoare tiptil-tiptil, călăuziți de Toma Nour către nordul Mării Adriatice, pentru a întemeia o cetate lacustră, Venezia, întâi de lemn ca Vâlcovul nostru dunărean, peripravă ce le-a servit ca model, apoi de cărămidă și de marmură, bună la inspirație oamenilor de cultură occidentali, deși într-o Casă a Morților te stimulezi la fel de bine să ai ceva de spus sau de ciripit sau de găinățat pe pânza albă ca laptele elancei.

Cu alte cuvinte, autist încă de pe când a murit mă-sa Miryam, la 18 martie 1917, în refugiu la Iași, și a trăit copil cu impresia c-a fost adoptat de Regina Maria, care într-adevăr l-a sărutat rusește pe gură, ștergând un coșmar cu șampanie sânge de om, desfăcută de obraznicul praporgic bolșevizat peste noaptea de toamnă târzie a lui 1917, zăcând cu Otto Runge între aerodromul și gara stalingrădeană de la Gumrak, poet pictor, atunci de cinci ani, acum de treizeci, fără să fi învățat însă între timp nimic despre homosap, ignoră liric completamente suferința celor vreo trei sute de mii de soldați și ofițeri, din Wehrmacht dar și din diviziile Armatei Regale Române, adunați pe aceste aproape asiatice meleaguri, cândva stăpânite de

geții liberi, ca să apere civilizația apuseană de barbaria care o amenința, punându-se tot mai insistent întrebarea contrafactuală că dacă, atacând Hitler primul, Stalin tot a ajuns până la Angloamerikanskii Muzei din Dresden, atunci întocmai dac-ar fi trăsnit mareșalul marxist Pavlov primul, peste Bugul Agnieszkăi, Reichul ăla, au oare n-ar fi ajuns mareșalissimul de propagandă Fadeev-Jdanov cu tancurile și parașutiștii să epureze formalismul burghez occidental la Luvru și la Prado? Eu cred că da, jupâne Leonido! Și mi-e sincer dor de Dora, mamă Sie! O mai trăi ea, cu doctorul Lecca, la Caffa?... Așa că, de la mic până la mare, trebuie să recunoaștem că *poetul* Marius Ghizdavu, sub acoperirea căruia lucra pictorul cu lăbuțele înghețate, nu-și evocă eroii camarazi europeni decât ca *hoituri sticloase*, fie și de cai, numărul patrupedelor cuprinse în *aceeași* încercuire fiind însă de numai cincizeci de mii, de aceea ele neservind multă vreme ca adăpost, pentru o rezistență îndelungată până la stadiul de vierme, ci jertfindu-se mai mult la rații, cum notează, mâna tremurată a lui Runge, chiar sub amintitele versuri, în 9 ianuarie 1943 ce s-a halit: cam 200g astfel de carne (cu os!), 75g pâine, 24g legume, 12g grăsime, 11g zahăr, 9g cereale, una țigaretă, totul cu bilanț caloric insuficient protejării organismului umanoid împotriva inumanului ger sovietic. Ceea ce, tată Leonido, diminuându-se și aceste catalitice cantități, va fi provocat unor muribunzi, încă târâtori, propensiuni canibalice spre cadavrele de eroi stivuite la gura bordeiului, în care s-au adăpostit cei deposedați de căluții luați la rații, din trecutul război al prințului Kutuzov cu Napoleon, știindu-se de către cine a urmărit telenuvela lui Tolstoi, că atât la căluț cât și la omuleț trebuie început cu ficățelul crud, ca mai bogat în vitamine și în energii...

Iar după început vine și un sfârșit, în sensul că creierașul, când i-ai dat să mănânce, se restartează și începe iar să gândească exact cât codoașa aia neagra, telecomanda, după ce i-ai schimbat numeroasele baterii contrafăcute cu alte baterii contrafăcute pe vapor, dar mai noi, fiind interesant de semnalat că Stalin, deși avea la dispoziția Cominternului nu divizii, ci armate de Artilerie, nu și-a pus bateriile pe noi, să ne facă chisăliță în luminosul ianuarie 1943, ci ne-a mai păstrat, ca pe niște porci puși la îngrășat, din trei sute de mii de dosare să aleagă viitoare cadre galițiene credincioase, pentru bolșevizarea-rusificarea ireversibilă a regiunilor anexate sau închiriate pe cincizeci de ani, în conformitate cu Pactul Molotov-Ribbentrop-Eisenhower. Își permitea! – din cifrele ce vehiculam la Ministerul Propagandei, eu reținând că *trei sute de mii de case goale* s-au numărat în Basarabia, ca aparținând familiilor deportate în 1940-1941, pentru a se asigura sclavi ieftini, de plusvaloare maximă, uzinelor de război din Ural și Sibir!

– Molotooov, îngână și căscă de sub căciula românească, o țurcă, Runge, cu care demult își înlocuise friguroasa cască de oțel *Gott mit uns*, și cu Staaalin au semnat acea ordonanță de urgență, cum că să se aducă

brațe de muncă din Ocraina Ducăi-Vodă, pentru cele vreo juma de milion de hectare cernoziom, rămase nelucrate plecând spre Alsacia și Lorena germanii din Basarabia (vreo sută de mii) și din Bucovina (alte cincizeci de mii)... Adică nu! Nu știu! Aha! Sunt cifrele cu cernoziomul doar din județele Cetatea Albă și Ismail, Ghizdavule... Oricum, trendul forțării rusificării proporțiilor etnice e orbitor!

– Cert rămâne, surâse înțelegător Marius, că având în vedere și deportarea celor două-trei sute de mii de evrei, surâse trist, din punct de vedere al compoziției etnice măcar, acest imens și pitoresc Răsărit al României Regale a fost desfigurat pentru totdeauna și e tare trist că ce va rezulta de aici va reprezenta foarte puțin, ca memorie, și pentru cei din stânga Prutului, și pentru cei din dreapta acestui râu mult mai blestemat și înjurat decât Milcovul, fiind atins, la Sculeni Târg de pildă, în 30 iunie 1940 la ora 17, de către ocupantul sovietic înfometat de zemlia, deși protocoalele cedării fără luptă conveniseră că pe 3 iulie, la ora 13 abia, să se vină cu steaua roșie-n cinci colțuri simbolizând trist, cum am mai spus, cele cinci organe speciale, de represiune: aparatul, justiția, căgăbăul, miliția și armata.

De fapt, Clarisso, deja se exersa la 1940 viitorul război – și de către noi cei vii, și de către acești strigoi, ce vroiau să umble prin Europa lui Marx.

Fără nicio necesitate militară, ei au simulat cum ar lua, cu parașutiștii cei mai numeroși și mai antrenați din lume, porturile atlantice Le Havre și Rotterdam, desantând postmodern în 29 iunie la Bolgrad, la noi, Batalionul 204, pentru a instiga minoritatea bulgară să agite chestiunea Balcicului Regal, unde eu trebuia să încerc ce-a reușit Van Gogh în Sud, formațiune compusă din 1300 diversioniști, iar la Ismail, pentru a face impracticabilă Dunărea, au parașutat Batalionul 201, compus din numai 815 teroriști, superantrenați însă de pe când, banală *crise d' originalité juvénile*, URSS cerca la Tatar Bunar, prin 1924, să destrame deja România Regală, mizând pe cripto-rasismul gândirii occidentale, cel criticat cu inconștiență de Soljenițîn de i s-au retras până și meritul de a fi desacralizat Soiuzul povestind că avea Sistem *Concentrațional*, pentru percepția căruia ca ceva odios, gloata pluralistă era deja dresată să fie receptivă, în rest alt imperialism decât cel american ea nesimțind... Aici, în Literatură, se și vede geniul strategic, operativ și tactic al Marelui Rus, încât susțin că dac-ar fi condus el STAVKA, NKVD-ul, PCUS-ul și câtă Biserică mai rămăsese-n URSS, l-ar fi zdrobit pe Hitler cu numai 2-3 milioane de eroi, Război Sfânt ce-ar fi permis poporului său, încă nedeznaționalizat ireversibil, să renască la creativitate ca sub graful Tolstoi, dar pare-se că zeii dintre Istru și Rha, adică Gebeleizis și preaiubitul său fiu Perun, au decis altfel, anume să pătimească și rușii cu aleșii lor ca românii, iscându-se simetrii de să vrea unii gazetari de pe Oka un Iliescu la Kremlin, iar unii

jurnaliști de pe Călmățui un Putin la Casa Poporului, cea dealtfel proiectată GIGANTICĂ de inițiatul Cea, în perspectiva național-cominternistă de s-ajungă Cetatea lui Dracula, **o Capitală mondială**, de *imperiu tricontinental,* prin sinergia celor trei strategii triunghiulare, V-S-E: de lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, de smirnă Trieste-Riga-Beirut, de rubin Odessa-Ialta-Rostov.

– Trebuie să recunosc, dragă Otto, că din vina unor pacifiști cocoțați în capul Țării, noi românii, ca supraputere majoră în Est, la 26 iunie 1940, când britanicii, sperând să mai răsufle după căderea Franței Front Popu, n-au mustrat pe Stalin că ia Basarabia cu Bucovina, și nici americanii, nu pregătiserăm nici pe departe parașutiști și parașute cât Cominternul, și nici cu educația tehnică și eroică nu ne puteam lăuda, pe când politrucii ăstora erau instruiți nu numai să te neutralizeze, ci și să-ți răspundă la diferite întrebări și nedumeriri, firești, atâta vreme cât creierașii tăi nu erau dotați cu acea busolă universală care-i marxism-leninismul, de-a influențat până și pe Muss, Hi sau Franco.

– Noi, mă? dădu Codin de mozaic cu căciula de se auzi explozia până-n Valea Păcurarului, noi românii, cu evreii și cu polonezii, de la Pont până la Baltică, dacă eram lăsați în pace de Hi măcar din 1938 până-n 1953, să ne unim în Galiția Mare, păi invadam URSS și anexam definitiv și Bielorusia și Ucraina, fie prin *război hibrid* fără să tragem vreun foc de armă (ca Hitler la Anchluss), fie printr-o *operațiune specială,* justificată riguros istoric de Regele Carol al II-lea, în discursurile lui inaugurale la Expozițiile de Realizări ale Misiei noastre civilizatorii în Răsărit, amenajate de Marius Ghizdavu, una în Piața Senatului la blocul turn Gioconda și ailaltă în parvisul Intercontinentalului, convingând întreg Mapamondul că ucrainenii noștri nu-s decât *geți rusificați* forțat, iar bielorușii noștri au fost slavizați tot din niște ramuri ale dacilor liberi cândva – cei dinspre Minsk *din buri,* pe când cei dinspre Smolensk, *din carpi*!

– Noi românii aveam însă, la 1940, zapă pictorul zek cu sapa pe alt canal, presă dirijată și coeziune sufletească unică, încât am reacționat toți ca unul, de la mare până la mic, luând toate măsurile pentru a le răspunde cotropitorilor ajunși la Prut cu un exercițiu de război democratic, corect european, angajându-ne cu toate forțele în primirea uriașului Val de Refugiați, de Migranți, ce ne venea din Basarabia și Bucovina, adesea scuipat și jefuit de niște mai mult minoritari doritori de un dosar bun, de viitori aparatcici, ironia lui Stalin fiind că ăia dedați umilirii Armatei Regale și întâmpinării cu strigături a celei roșii, emanându-se-ntr-un Partid Comunist (bolșevic) local, au luat țeapă! După trasarea acelor granițe bestiale, de republică fără ieșire la mare sau la munte, s-a declarat PC al RSSM... doar grupul de cadre *transnistrean* tocmai de la Balta de după 1924, ale cărui sfori le trăgea Hrușciov, fie din Kiev, dragă Otto, fie din

metroul Moscovei, pe care-l adapta de ani buni la a-l adăposti pe Stalin, după ce, reușindu-se industrializarea, cu pivotul ei promîșlennosti tiajelnikova, jveer, ardică grea, mașînostroențe, constructoare de mașini de luptă grele, să dea ei Lovitura, ULTIMATUMUL, Europei, Americii, să se retragă debarcații spre Dunkerque și spre plajele normande... grup de bandiți și hoți de cai de la Balta, comandat de activistul Borodin și de comisarul Polovețki, ulterior prizonierii mei!

– De unde știai tu rusește, mă Marius? îl privi bănuitor romanticul camarad german cu ochișori mari, de puberă, amintind de Clara Honig și Hedy Lamarr.

– În această bine organizată campanie de primire, vara, a Valului de Refugiați din România de Est, urmat la început de toamnă de valul ardelean și de masivul val din România de Sud, da, masiv și ăsta, fiindcă criminalul de Antonescu a acceptat, în chestiunea Balcicului meu, uluindu-mă, *purificarea etnică reciprocă pe vecie*, noi să dăm vreo doi-trei bulgari, iar ei să ne alunge toți timizii machidoni și toți oltenii plugari sezonieri, – da, ne-am implicat cu ajutoare toată românimea, Otto, de la, ahhh, frumoasele doamne ale aristocrației până la străjerimea de prin gări și ultimul călugăr sau cioban, afirmându-se numeroase cadre organizatorice, eu fotografiam atunci, de la Sfinx și Babe până-n Om, pietrele sacre burebistane, curative prin inteligența lor emoțională, dar nu zic că mă-nșel demascându-l, că s-a implicat, tovarășe Țyuchel, pe călăul Transnistriei, ce va fi-mpușcat la Jilava și probabil incinerat la București, Alexianu, rezident regal al ținutului meu Bucegi, dacă nu o fi vreo coincidență de nume, nu vă fie cu supărare, tavariș palaci! Nu vă fie cu bănat, tovarășe călău!

– De unde știai tu că la tine pe meleag e bine să știi rusește? nu îl slăbi Otto, gata fiind ca-n caz că se dovedește șpion să-i curețe creierul cu întregul încărcător rotat al unui rucinoi pole pulemiot, pe care pusese mâna de la un cercetaș sovietic, avântat prea mult dincolo de limita încercuirii și care nici nu scotocise bine în burta albă de lipițan folosit pentru camuflaj.

– De la tata! mărturisi cu simplicitate Marius, ignorând pușca mitralieră de câmp a cinefilului din Dresda. El susținea, la 1924, când unchiul Alec, din umbră, a reprimat memorabil insurecția de la Tatar Bunar, că urmașul lui Stalin va fi neapărat vreun „tov Tatarbunarin“, fiindcă și Vladimir Ilici și-a ales porecla de la un masacru, de pe Lena, iară nu de la prințesa Olena, a lui Ștefan cel Mare fiică, cum credeau istoricii noștri național-cominterniști. Dealtfel, Otto, la Harkov înființându-se, la Murocika mea, Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească, atunci e limpede, pentru toată opinia publică occidentală, că bolșevicii înșiși recunosc tezele noastre, domnule general de propagandă Horea Bratu, cum că ucrainenii sunt frați dintre noi tracii, anume geții rusificați, trăitori într-o Moldovă al cărei spațiu vital se întinde *cel puțin până la* Don, între acest fluviu rubiniu și Nipru aflându-se Casa Pionierilor Pavel

Morozov, unde lucrează vioară și coregrafie cu elevii Daria Maximovna Riumina, Otto, Murocika mea!

– Cât despre insistenta întrebare a Clariței mele Honig că de unde ȘTIAM... rusește, lucrurile-s nițeluș mai complicate, deoarece ea mă acuză, în esență, că eu aș fi fost, de suuus, deplin încunoștințat de intențiile germane, de a veni în război nu numai cu armatele clasice, de câmp, de aer și de apă, ci și cu niște trupe speciale, de piloși, pricepuți la omorât doar civilii din zonele ocupate, armată de măcelari nu fără ascendență-n istoria homosapului, dar imprevizibilă după un efort civilizator ca al lui Goethe și Mozart, ca al Romei noastre, Otto... Una dintre cele mai zăpăcite iubiri ale mele fiind Laura Done, italiancă din Piteștii Mareșalului, căsătorită Lecca și excesiv de germanofonă și germanofilă, după părerea autorizată a multora, care totuși nu pot da o explicație rațională, de ce s-a sinucis ea *imediat după* știrea aiuritoare a Pactului Molotov-Ribbentrop, pe care ulterior galițienii l-au resimțit ca pe un Pact Ribbentrop-Molotov-Eisenhower, deoarece Dwight, comandând Cruciada personală-n Europa mea, s-a ferit ca de dracu să-i atribuie un caracter de *Război Sfânt*, opunându-se cu fermitate de supraputere britanicului Bernard Law Montgomery, care-ar fi voit ca și Apusul *să aibă ceva de-a face cu Luarea Berlinului*, evident neînțelegând gândirea cripto-rasistă a celor mai inițiați ca el în superioritatea americană asupra restului imperiior... Fiind și lucru de mirare ca un general de imperiu-ntr-o descompunere ca lipițanu' ista, să scoată ceva mai mult de la un general de supraputere viitor președinte al ei, decât n-a scos nici Churchill de la Roosevelt, acea debarcare hollywoodiană în „pântecele moale“ al lipițanului de Viena Braunau, anume-n Balcani, poate chiar pe plajele mele de la Balcic și Ecrene!

– Alelei, ficior de lele! se arătă Ghizdavului Vanea Țăpoieșu cu paloșul, ivindu-se-n miniatură din găoaza de pluș negru ușor brumată a lipițanului. Eu nu-mi fingurez ipoteci gravitaționale pe imaginea ta reacționară despre kosmos, eu doar închei act de constatare și notă informativă că cea mai fașîstă țară din Europa, și din Lume, își permite să si ieie di titani ca Churchill și Roosevelt, apăruți simultan cu gușterul verde și cu poliomierlita, conform teoriei fractale a complexității catastrofale a haosului, deci dialectic ca *niște compensații* la Hitler și la Antonescu, soții Mussolini fiind grațiați punând o vorbuliță dulce pentru ei la Hollywood Sophia Loren, obținând și <u>un statut de cobeligerantă pentru Regatul Italiei!</u> Deci. Eu chiar aș îndura aci gerul iakut din studio, să-ți explic de ce sunt importanți Churchill și Roosevelt, dar telespectatorii care ne urmăresc la această oră târzie sunt prea reduși mintal de la celulă ca să valorifice marea trăncăneală, așa că-ți recomand cu căldură, în congelatorul ăsta coto-calmuc Zil, să citești mâine-n presă opiniile materiei mele cenușii, pe care dealtfel le voi emaila și la universități, oengeuri și organe, ilustrându-mă la cât mă preocup Eu de să șchimb mentalitățile pe această pârloagă spirituală,

unde te așteaptă la cotituri tot șmenarul, tot teroristul, tot antisemitul, tot neonazistul, tot naționalistul, de-am creat iad pe meleag, câtă vreme proprietarii clasei politice, interni și externi, continuă să ignore la Zahei Avăcăressi calitatea inalienabilă de președinte cu personalitate proeminentă, cum a avut-o și acest fălooos lipițan!

– Donna Laura, ciupi Marius pe Otto să verifice de nu doarme, de mai mișcă reflexe, însumând ea la 23 august 1939, bătuți pe muchie, de trii ori câte paișpe ani, 42, mi-a răspuns la o depeșă de la Paris cu regretul că propulsarea lui Hitler la înălțimea morală (?!) a lui Stalin mai putea fi frânată doar la München, de Daladier și Chamberlain! Prin februarie 1939 trebuie să fi fost acest dureros schimb de scrisori, că vin-o urgent, tuu, care m-a și readus în Țară, după ce m-am liniștit c-a învins franchismul în Spania, nu stalinismul. Iar Clara-mi sublinia un pasaj, e drept cam straniu-n cuvântarea Vójdiului german, Reichstag, 30 ianuarie 1939, șase ani de la Biruință. Nu l-am luat în seamă. Găsisem eu în presa vremii chestii mai terifiante fără a mă neliniști, căci nu-mi schimbasem încă IMAGINEA DESPRE OM, vedeam în amenințări grave doar simplă retorică, nu intenție!

– Știu, bombăni cameramanul din Dresden, deranjat din niște visări cu gazon idilic, de fapt ale albului lipițan în descompunere la rece, aflã că și eu am impresia, uneori, că anticipez transformarea mea în animal vorbitor. Vorbitor, dar animal! Muss, Hi, Marius, Laura, doctorul, clară Clara...

– *Ich will heute wieder ein Prophet sein: Wenn es dem internationalen Finanzjudentum in- und außerhalb Europas gelingen sollte, die Völker noch einmal în einen Weltkrieg zu stürzen, dann wird das Ergebnis nicht die Bolschewisierung der Erde und damit der Sieg des Judentums sein, sondern die Vernichtung der jüdischen Rasse în Europa!...* Asta caligrafiase pentru mine Laura Lecca, tovarășe comisar Borodin, tovarășe palaci Polovețki, carele-ți ții paloșul deasupra mânuței mele picurător de vopsea rubinie, nici douăzeci și șapte de ani împliniți neavând eu pe-atuncea! Voiesc azi să fac din... din nou pe profetul, a zis Führerul în cum ar veni Sovietul nazist: dac-o fi să fie să-i țină finanței internaționale jidovite, dinăuntru și dinafara Europei, să-mi ruineze iar neamul într-un război mondial, atunci consecința nu va fi bolșevizarea Lumii și, prin aceasta, triumful evreimii, ci nimicirea rasei evreiești în Europa!

– Deci ȘTIAI! exclamă și bătu dezolată din palme toată în alb, Clarissa.

– Ba nu știam deloc! În *Mon Combat* există din belșug același concept de Vernichtung cu referire la nu știu ce Reich francez, care ne sugrumă și de secole ne întârzie din dezvoltare... Și să privim, Despino, ce mai viață duce acum Franța ta sub dulcea, excitanta cizmă nazistă! Păi se compară cu ce masacre înșiră Armata de Piloși în Galiția Mare, în Galiția

mea, în Gaghizdia, de la Dresden la Donețk și de la Salonic la Solovki? Nu se compară!

– Parij! Parij! Pariiiij! nechează trist și alb incorigibilul, nereeducabilul Otto Runge. Sculptorul meu preferat, Arno Breker, un gentleman în frac spiritual, Marius, un facies cam ca al lui Romain Rolland, numai că mai puțin osos, însă facies semnificând abilitatea de a sluji totalitarisme, cu condiția unei idealizări savante a idealului ideal. Parcă-l văd la o conferință de presă asigurându-ne că niciun fir de păr nu se va clinti din căpățâna comunistului antifranchist Picasso Pablo, nici din a lesbi, bi, hetero, gay sau trans, marele dramaturg Jean Cocteau! – Ay, lipițane-lipițane, la Capitale des plaisirs du monde! Das Kapital! Viață de noapte parcă și mai intensă-n negrul peste tot camuflaj, șansonete, ceva circ, defilarea cu sânii goi în frig, reamintind seară de seară că perversul oraș crescut-a alăptat de celebra-i Universitate Villon, panașuri, cancan solo, și în echipă... Galopul dezmățat din *Orpheul* lui Offenbach, Marius... Apoi Catedrala mimată cu picioarele-n sus! Poate că... noi romanticii n-am combătut suficient desacralizarea bietului Mit Creștin! Din prozaic vin diviziile de piloși ai *Armatei speciale*, casapi de civili, fără niciun risc, acum ca și după, probabilitatea de a nimeri într-un proces cu criminali de război fiindu-le neglijabilă!

– Cabaretul, măi Runge, zâmbi îngăduitor Marius, uitând că tâlcșoia-ntr-o burtă de erbivor despre un genocid, cabalinul cabaret, hă-hă! iepe și iepșoare, ai? Poate o armă a Franței Front Popu întru a frânge, cu certitudine și ireversibil, disciplina teutonă, Weltanschauungul ei wagnerian, hă-hă!...

– O altă armă în acest sens, Marius, fiind cinematograful, care-o fi o artă pentru mine, pentru tine, pentru Hi, pentru Stalin, dar pentru gloata de rând el se adresează, cred, mai degrabă *simțului pipăitului*, de după Lumina ce se stinge! În orice caz, televiziunea, vreau să zic cinematografia pariziană sub ocupație, produce azi din greu. Teatrele înfloresc și ele, atrăgându-se până și cele mai exclusiviste somități spirituale, cu cufurita nadă ceaușistă a negustoriei pe sub tejghea, a hermeneuticii pe sub șezutul diareic al cuvintelor. Aud că un alsacian de-al tău, un Sartre de ideologie/ fenomenologie idealist germană, cică-n vogă-i c-o piesă *Muștele*, trimițătoare, cu voie de la Gestapo, la invadarea orașului de către a singură specie, musca de Prusia, atrasă goethean spre Sud, urmându-și instinctul spre gunoiul/ rahatul francez. Că ce-i deranjează? Ce le-am făcut noi germanii francezilor? Doar că pe la răspântii e ca și-n Rusia noastră, Marius, stâlpul indicator al Biruitorului, cu zeci de tăblițe germane spre zeci de localități de-ale învinsului... În schimb, *Armată de măcelari*, încă nu prea e... nu ca aici...

– Bine, Otto, e firesc asta, ce ne supără poate că e prea insistenta afirmare, din ordinul lui Abetz Pașa, guvernatorul pașalâcului parizian, a

Normalităţii, cum cu lipsă de tact, se va proceda şi-n Epóca Iliescu, după ce emanaţii mai mult rusofoni din capul Ţării vor deveni plutocraţie şi vor voi a giuca cadrilul democratic şi Braşoveanca cu acelaşi „firesc“ cu care se depun pe stadioane, în Franţa semi-liberă, jurăminte Salvatorului Pétain sau, ca pretutindeni şi oricând, cărturarii şi artiştii cei vestiţi se angajează în vizite cu superdotaţii Ocupantului!

– Despina promite c-a zis Gaston al ei, că când vor ajunge Jukov la Berlin şi Konev la Paris, alde Jean Marais, Fernandel şi cu Maurice Chevalier vor fi găsiţi deja sfârtecaţi de gloate, iar Danielle Darieux şi Edith Piaf şi Coco Chanel şi câte altele, tunse, unse cu chinoroz şi fugărite, complet dezbrăcate, până dincolo de bariere, mahalale şi suburbii şi pădurici şi tarlalele de sfeclă!

– Prostii! E şi vina jurnaliştilor de actualităţi! se dumiri Marius şi scânci regretând cămăruţa de la comandamentul de la Morozovsk, de la al cărei radiou Philips, rechiziţionat „de la jidani“ de camaradul Tudor Băluţeanu, îi rămăsese înfiptă-n analizatorul auditiv vocea crainicului radioului parizian cum că *ici,* aici-şa Radio Paris! Radio Paris!!! Aia e, Otto, cineva şade şi face liste pentru viitoarele epurări, că şi jurnaliştii ăştia parcă de-ai dracu insistă asupra fiecărei noi prezenţe, cum şi la noi sub Dej, dac-aveai un nume, te chema la Direcţia 13 a Securităţii, Direcţia Literatură şi Arte, să te întrebe de ce, mă, nu scrii, *de ce nu colaborezi,* din moment ce inculţii desc-culţii din capul Ţării s-au cocoţat să ocrotească cultura, cu pivotul ei biblioteca... s-o ocrotească de cititori, hă-hă!

Alb dureros, ca al cosmonauţilor/ astronauţilor. Săgeţi multicolore cernobîlind retinuţele. Fanfare, orchestre vieneze, coruri germane, prin pieţe, prin gări şi prin parcuri. Pe minusculul ecran al navei lipiţane, Edith Piaf cu mult înainte de a deveni o mare doamnă, pletele-i lungi ondulându-se direct din creştet, făcând-o parcă mai înaltă puţin. Iar nouă, celor ce văzuserăm la Olimpiada hitleristă din 1936, la Expoziţia Universală sovieto-nazistă din 1937, precum şi la aterizarea boului de Chamberlain cu pacea totalitară de-o mie de anişori, de la un septembrie ceh 1938 la un septembrie polonez 1939, ni se părea, de proşti şi de naivi şi de începători în ale antropologiei borgiece antiomeneşti, cum că gata! s-a sfârşit cu manipularea mediatică! Unde ne minţeau baronii presei şi logofeţii radioului, va veni prinţul cameraman şi te face să televezi, vere, cu proprii tăi ochi necruţători, adevărul adevărat, adevărul vizual, adică *nişte suprafeţe* colorate!

Desigur, doctoraşul Lecca o dusese pe Laura la Paris, cum şi unchiul Alec pe tanti Meli, să vază cu ochii lor frumoşi televiziunea, invenţia secolului, pe care o remarcă şi cel mai bun antropolog al epocii, James Joyce, luând-o în primire şi insultându-o-n *Veghea lui Finnegan* că vine rusul bolşevic să elibereze poporul muncitor irlandez de sub jugul boierilor englezi, şi aşa zice şi Larisa Rîbalovna-Căinaru, că RSS Moldovenească e

cu România ca mâța și câinele, ca Irlanda cu Marea Britanie, și că pace nu va fi în Europa dacă noi nu vom ceda Suceava, acel sud al Bucovinei râvnit de Molotov, pentru ca să se-nchine acasă la Putna parlamentarii chișinăuieni, nu în... țeară streină, la glorioasele sfinte moaște ale lui Ștefan Vodă cel Sfânt, care înjura perfect în șapte limbi și... rusește...

Iar această iubițică a mea, de pa' ze' ș' doi de anișori la 23 august 1939, când eu nu prea număram încă de trii ori câte nouă, îmi scrisese la Paris prin februarie că ei îi e tot mai *frică*-n Europa, deși nici nu era evreică, ci italiancă de solidă cultură germană, fobiile ei enervând cu atât mai mult pe Menelaosul ei, doctor Liviu Lecca, tac-su lu' Raulică de la Schit, cu cât ascensiunea lui Hi chiar și pe la 1941 mai putea fi oprită, așa că pe verso la unde îmi citase ea din Führer, i-am citat și eu din opozantul Brecht, în care Stalin neavând încredere că nu e un ucigaș plătit, iaca a tulit-o sub pretext de vizită, din Ocraina Ducăi Vodă dincolo de Volga, apoi dincolo de Ural și tot așa până dincolo de Kamceatka aia și de Pacific, salvându-se cu succes în California noastră, cum și merita pentru această nemuritoare poezioară, atât de dragă mie și ei:

Morgens und abends zu lesen

Der, den ich liebe
Hat mir gesagt
Dass er mich braucht.

Darum
Gebe ich auf mich acht
Sehe auf meinen Weg und
Fürchte von jedem Regentropfen
Dass er mich erschlagen könnte.

în care Laura-Aura a văzut vremelnic un fel de rețetă, cum că *A se citi dimineața și seara*, pe când ticălosul de vraci al ei a tradus în derâdere că ăla pe care-l ador mi-a mărturisit că mă vede ca pe un bun de folosință îndelungată; de aceea, știindu-mi prețul, îmi aleg profitabil trotuarul sau hotelul și mă tem de fiece picătură de ploaie, pentru că-mi poate deteriora machiajul!

– Cu alte cuvinte, dădu resemnat din căpățâna înghețată Runge, călăul ăsta psihic a ajutat-o în mod profesionist psihologic să se otrăvească, lăsându-i la îndemână cele 42 pastile de veronal!

– Imaginează-ți, ocoli bietul Marius această dislocantă amintire, ce *quiz* chinuitor am servit Clarei Honig, cât era ea de poetă, din momentul în care a descoperit în antologia mea de poezie expresionistă *Menschheitsdämmerung*, această fițuică etalând în acest amurg al

umanității, pe o parte amenințarea lui Hitler privind exterminarea evreilor din Europa, pe cealaltă, cu inconfundabila mea caligrafie de îndrăgostit buimac din 1939, sfatul ultraliric în așa context că-n țara asta a mea, Clarissa, stai ca frunza pe apă, caută să supraviețuiești cumva, fugi, pentru că eu am nevoie de tine și mi-ar părea sincer rău să-mi dispari și tu într-un hău statistic, eu fiind dintre aceia care nu cred în... părerile umane de rău, fiindcă pur și simplu camerele de gazare, fosforul incendiar, bombele atomice și chiar simpluța, transparenta punguță de polietilenă pusă de politrucul polpotist, pe fața reacționarului sufocat public, nu trebuiau să existe.

Deci. Cred că există, cred că există extratereștri duri, care ne-ar extermina ca specie *needucabilă*, numai în baza acestor păcate. Trebuie să existe...

Atâta alb în jur, Otto! Atâta alb...

2

O înfrângere care echivalează cu o victorie! rânji ca un cal Jenel Noveanu, agățându-se de un clișeu din presa sportivă bolșevică, ai cărei propagandiști nu-și îngăduiau să pună fotbalul în contra curentului de victorii, realizări și depășiri ale celor ce îndeplinesc un plan sub managementul înțelept al Parrtidului.

Căpitanul Iancu Noveanu a luptat la Cotul Donului, îngropându-se cu soldații, caporalii, sergenții și locotenenții săi la Kletkaia, ca aripa cea mai dinspre Stalingrad a Diviziei 13 Infanterie română, într-o poziție dotată cu sârmă ghimpată, arici antitanc și cu un tunuleț vopsit într-un galben țipător, care-n lumea animală este un semnal să nu mănânci acel organism. Are cărniță otrăvitoare.

Maiorul preot de război Atanasie Damian s-a instalat inițial cu batalionul său la Raspopinskaia, în stânga lui Jenică, dar ca aripă cea mai apropiată de țară a Diviziei 6 Infanterie română, ei doi nevoind să se despartă în viață, nici în război, nici în Gulag-Romlag, nici în domiciliu forțat la Copeica Mare și, după multe peripeții, nici în Capitală.

De la Kletkaia la Raspopinskaia, în înțelesuri vaste de spațiu rus vorbind, era o zvârlitură de retevei de mesteacăn.

Așa că cei doi intelectuali idealiști, până să se lase iarna, își luau căluții și se plimbau la pas pe malurile liniștite ale Donului, în timp ce pe deasupra lor treceau obuzele și șrapnelele prin care inamicul sovietic, ajutat de Churchill și de Roosevelt să bolșevizeze pe galițieni, și pe asiatici din Mongolia până-n Thailanda, încerca să ne dezorganizeze nouă aprovizionările și comunicațiile, mai făcând și presiuni psihologice cu

acele deloc eficiente proiectile reactive, poreclite de obsedatul Ehrenburg „katiușe“, catalogate cu respect de intelectualitatea occidentală protestantă ca „orgile lui Stalin“, iar de răcanii noștri neînfricați, doriți de fasole și zeamă de varză ca la mama acasă în depărtatele lor sate de origine, bășinile lui Stalin.

Într-un dumnezeiesc purpuriu amurg de întâi octombrie 1942, cam când îl durea o măsea, împlinea și sărbătorea la Morozovsk, bând de unul singur, fără Clara, fără Murocika, fără Dora Căinaru, fără Cheți Fotiade, fără partizanca franceză Despina Schlauberger d'Esgrignon, frumoasa vârstă de 30 de ani, Marius Ghizdavu, – dintr-un luminiș de plopi profilat pe cingătoarea gălbui nămoloasă a Donului, le ieși în cale un iepure șchiop.

Popa Tani puse instinctiv mâna pe al său rucinoi pulemiot capturat de la un nătâng cercetaș sovietic, ce i se strecurase la o slujbă ținută-n câmp la altarul de campanie, costumat a soldat român, dar închinându-se invers decât ai noștri, din cauza înlocuirii de către Lenin a religiilor cu *cultul* personalității, fiind aici și o lipsă a instructorilor săi cominterniști.

Băgase și degetul să apese cocoșelul rece declanșator al rafalei, când înțepeni spre mirarea Noveanului, ca săgetat de revelație. Căci privirile-i căzuseră pe localitatea în care era cantonat, iar creierul șoptise inertic: Raspopinskaia. Fir-aș al naibii, suduise soldățește subconștientul lui deplin militarizat, da' de ce Raspopinskaia?

– Jenele, gângăvi el scoțând din gură un jet de abur, ca de locomotivă-n gerul coto-calmuc, mie nu-mi place chiar deloc că tu ești la o divizie numerotată cu 13, iar eu, popă creștin ortodox, m-am îngropat să iernez cu oamenii mei la... Raspopinskaia, toponim care spune multe atât despre realitățile sovietice, cât și despre prezența armatelor noastre dezrobitoare mult dincolo de Nistru...

Urmarea întâmplării cu iepurele șchiop fiind că părintele, umblând pe la comandamente și milogindu-se și activându-și toate înaltele relații, a reușit, doar pentru sine, nu și pentru fatalistul Iancu Noveanu, transferul de la Cotul Donului spre Sud-Est, în Stepa Calmucă, într-o localitate cu toponim acceptabil pentru un european ca toți europenii, deși unul din Galiția Mare, anume Umanțevo, nu departe spre Volga, de marele comandament și marea gară de la Kotelnikovo, ceea ce a mai îngăduit o întâlnire cu Marius, venit cu trenul de la Morozovsk la Kalaci, unde a putut ajunge și Noveanu, cu un gip nemțesc, evident al lui Otto Runge, care se nărăvise de pescuia cu plăcere șalău și caras la apa Donului.

– Iată o mare victorie! scutură puternic acesta mâna hipersensibilă a penitenciaristului cu doctorat la Sorbona și smuci din cap spre podul peste care treceau spre Stalingrad nesfârșite coloane de camioane încărcate cu muniții, provizii alimentare, medicamente, material de propagandă, decorații, piese de schimb pentru autovehiculele militare, ca și pentru tunuri, obuziere, aruncătoare și alte mașinării de asalt. Te poți simți deja,

Marius-Marius, ca un Alexandru Macedon, că tot ai fotografiat tu costumele macedonencelor în Cadrilater!

– Nuu... De ce? dădu cu îndoială din umeri românul, căutând să ghicească dacă alsacianul din Dresden – a cărui mamă, din ordinul personal al lui Hitler, a dus nenumărate buchete de liliac Reginei Maria bolnave – nu cumva-și bate joc de el. Mă gândeam doar la sumbra asemănare metalică și neagră, a acestui pod vital, cu Podul Grant din București, ale cărui arce eu le-am solicitat pentru un tablou de mesaj vădit antitotalitar, cu un cerșetor la care bogații lumii fac coadă *să dea*, desigur puternic influențat fiind de socialista aia cu rude la Sonnenheim, de Dorothea, da... Eroină a războiului spaniol, unde a rămas și văduvă, înecându-i-se-n Ebru soțul, pedepsit de către agenții cominterniști, însărcinați cu lichidarea influenței troțkiste în spațiul mediteran, caraibean și indochinez.

– Nu se poate compara victoria noastră cu a lui Alexandru Macedon, se simți profund jignit Iancu Noveanu, mișcat și el de aglomerația de pe podul de la Kalaci, sub care Donul dormita cu dispreț de zădărnicia omenească. Eu, deși mahalagiu din Ferentari de la nord de Dunăre, nu mi-aș dori să intru în istorie prin niște fapte ca ale acestui cuceritor grec foarte tânăr. Are el imagine bună, dar nimeni nu se-ntreabă cum dracu a putut stăpâni, cu un pumnișor de războinici, un atât de întins și de foarte populat imperiu. Păi, să vă spun eu cum a reușit: prin CRUZIME, domnilor! Și ce cruzime!... Ăsta a exterminat demonstrativ absolut tot ce nu i s-a supus total. Și barbarul cult Alexandru n-a comis genocid doar în Asia lui, unde să zicem că metoda are tradiție, căci civilizația cu c mare este exclusiv a omului alb european ca mine, ci a început chiar în Grecia noastră. Cu tebanii! Dar asta nu-i nimic nou sub soare, nou e altceva, la acest tiran sângeros: el a inventat o tehnică de a-și asigura fidelitatea nomenclaturii prin ținerea ei într-o *nesiguranță perpetuă*, într-o sumbră grijă pentru ziua de mâine. Căci seara-n cort, la un păhăruț de vodcă, el era-n stare să-l scurteze de-un cap chiar pe cel mai bun prietenaș! Iar imprevizibilitatea stăpânului injectează respect în orice slugă.

– Așa-i, așa-i, întări părintele Damian, desfăcând pe genunchi cu briceagul, care e simbolul Elveției neutre, o cutie de, conservată de Leonida Glagoveanu, fasole cu șunculiță afumată, așa-i! Acest mucos poartă-n sine și pe Hi, prin năucitoarele sale biruințe, și pe Stalin prin extraordinara sa autoritate, bazată pe arbitrariul deciziilor, pe nesiguranța amicală de care zici! Poate că nu e benefic să dăm tineretului în Istorie astfel de exemple negative de urmat. Poate că n-ar fi rău să acordăm, chiar în cărțile de antichități, o mai mare atenție întâi dascălului său, divinul Aristotel, ale cărui biruințe sunt mult mai prețioase și mai durabile, căci ele sau s-au produs pe un teren mai vast decât spațiul coto-calmuc, adică Edenul spiritual, sau nu s-au produs deloc!

– Alexandru Macedon nu poate fi ignorat de niciun manual

alternativ, trolă americănește și pragmatic Runge, deoarece el A REUȘIT și noi trăim, de la decesul nietzschean al lui Dumnezeu încoace, într-o eră a reușiților, în măsură mai mare decât oricând! Deie Domnul ca și Cruciada noastră să reușească... Să performeze... Să livreze!

Cei trei mari prieteni români, Marius, Tani și Jenică tăcură intimidați, în huruitul molcom al motoarelor camioanelor, aduse la Kalaci din mai toată Europa, nu numai din Germania, ci și din țări învinse, ca Cehoslovacia, Franța, Polonia, Grecia, Iugoslavia, Danemarca, Belgia, Olanda, Norvegia, Luxemburgul și chiar Marea Britanie, în măsura în care a abandonat într-adevăr la Dunkerque, pe continent, cum românii în Basarabia o lună mai târziu, vehicule cât pentru trei-patru sute de mii de combatanți, în 26 mai - 3 iunie 1940.

Rânjind stând trufaș între cei trei reprezentanți ai României Regale și Bătălia de la Stalingrad, alsacianul Otto Runge din Dresda noastră părea că el comandase, din banii lui, din averea mă-sii, toate aceste aprovizionări, ceea ce întărea decisiv interpretarea performată de ideologii Canalului Morții, pentru cine avea urechi reeducabile, că fascismul nazist este o emanație a celor mai reacționare vârfuri imperialiste, care înregimentează pe muncitori și-i trimit la război pentru a le disipa energiile, evitându-se răul ca ei să ia avânt revoluționar.

Un vânt de libertate chiar puternic bătea, dinspre Saratov, pe Volga, spre Izium, speriind înfometații care, ca sub Kim sau Cea, pescuiau la copcă în Doneț. Iar delicatului Oberkünstlerfürst încâlcindu-i pletele blonde, ondulate și lungi ca ale lui Dürer Albrecht din Nürnberg, xilogravorul ce anticipase pe la 1498 pe cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului circulând de la Vest către Est, cum veneau și camioanele, cum se duceau și bombardierele. El fiind nu din Strasbourg, nici din Sonnenheim, ci cameraman expresionist din Colmar, nu un negativist obiector de conștiință la război, ci unul dintre acei nefericiți Malgré-Nous, ca și conaționalii Wien Braunau ai lui Hitler, încorporați *de force* ca să-și dea viața pentru o Germanie nouă și pentru o Moldovă nouă, întinsă de la Muntele Pionul (Ceahlău) până la Kurganul lui Mamai (numai 102 m față de... „1904“, cât ar fi trebuit să răspundă Noveanu dac-ar fi voit să-și pună katiușele intelectului la contribuție, pentru a-și transcende păduchii de tranșee din ochi fără a-i dezinfecta cu țâță de fată pusă între pleoape, ca la vindecătoarea din Ziduri, devenind posesor de capital câștigând, cu public, vreun concurs de memorie și istorie pe vreun canal).

Interesant fiind că, dacă Marius se simțea ca și consătean cu obiectorul de conștiință ce rugase pe mă-sa de la Dresda să-i găsească local un post de lăcătuș fochist clopotar, la Biserica Doamnelor, pe toată durata războiului, însă biata mamă avu presimțirea că domnișorul fiu s-ar putea foarte bine să fie în mai mare siguranță pe front sau în prizonierat, decât într-un oraș de artă, a cărui nimicire ar putea fi tentantă pentru un inamic

care ar fi calculat inginerește să slăbească moralul poporului german, în scopul Capitulării Necondiționate a unor iresponsabili dintr-un buncăr cu decorațiuni interioare modeste, cazone, în timp ce teologul și estetul nu-l agreau, pentru că ei erau totdeauna de altă părere.

Părerea că, românește, există și epoci, ca toate epocile de după a luminatului nostru Rege Carol al II-lea, când pur și simplu, dar și murdar și complex, nu sunt cu putință artă, literatură, cultură, salon, cafenea măcar!

Fiind și ridicol să auzi despre tine că ești... cel mai mare teolog, filosof sau scriitor *al Epocii* – Anto, Dej, Cea sau Yl, drept pentru care Grigore Căinaru își îngroapă fluviu-romanul *1681*, pe când Tani *Fiica Risipitoare*, iar Jenică *Marea Recuperare* nici măcar nu le mai scriu, însuși Marius amânând a-și publica borgiacele *Versuri Negre* până după alegerile legislative și prezidențiale din toamna lui 1992, dezgustătoare, când se expatriază la Sonnenheim, pe motiv că-n țară și-ar risipi ultimii ani de creier descifrând pseudoștiri, hm! despre un <u>neam pe cale de dispariție</u> odată cu toți galițienii, teză iresponsabilă Epocă Wash, îmbrățișată însă de Larisa Rîbalovna cu toată căldura, când ne îndeamnă în opera ei de paradoxuri *Cum pot fi făcuți fericiți rușii*, să ținem seama de profeția lui Lenin de la Nijni-Novgorod, că în timp ce sovieticii se vor dezarma unilateral, pentru a accesa standardul de viață canadian, principalele noastre cetăți își vor pierde specificul național daco-român, în ordinea: Balcic, Odessa, Cernăuți, Cetatea Albă, Chișinău, Cluj, București, Timișoara, Camenița, Lwów...

– De ce dracu, se minună teologul socotind că dacă există Providență, atunci Războiul Sfânt trebuia să se fi sfârșit în patru săptămâni, nu-și trimite fratele meu de seminar Stalin bombardierele, ori partizanii, să nimicească această operă de artă, Podul „Marius Ghizdavu“ de la Kalaci? Fără de care s-ar diminua aprovizionarea cu muniții, hrană, combustibil, corespondență, decorații, medicamente, piese de schimb transport hipo pe șleauri, ca și avântul eroicilor noștri cuceritori ai Stalingradului...

– Dac-ai fi rămas tu la Raspopinskaia, în bătaia artileriei mareșalului Cistiakov, rânji Noveanu, n-ai mai pune așa stupidă întrebare! Pe unde ar vrea, sfinția ta, să ajungă la Stalingrad tancurile sovietice care vor trece la Kletskaia peste ostașii mei?

– Puțin în amonte, pe la Bolșenabatovski! răspunse cu seninătate părintele, bun statmajorist. Mi se pare mai de-a dreptul și cutezător.

– Pe la Bolșen-abatovski? beli ochii micșorați de ger războinicul eseist și polemist Noveanu, salivând ca un câine la conceptul de abator, fie unul și canibalic, de bolșevici.

Deodată, de pe măsuța lor pliantă dispărând conservele rușinoase de costiță cu fasole și apărând soioasele cărți de bridge, de pe bârfitul Pod Ghizdavu, nu fără timiditate se apropie și se rânji de cei patru intelectuali ai Apocalipsului, mamelucul Abdul, cu dinții lui albi pe fond ciocolatiu.

El șchiopăta și, reperându-l pe banda pietonală a podului, de la est către vest, nepăsător la huruitul infernal al camioanelor supraîncărcate, Otto își zise că ăsta e un mesager al lui Stalin, vine să ne propună să mediem *o capitulare necondiționată* a Uniunii Sovietice, care și-a epuizat la Stalingrad toate resursele și își dă seama că, pentru viitorul proletariatului marxist, democrațiile prezintă un pericol mult mai grav, serios vorbind, decât Hitler, al cărui totalitarism brun este totuși de natură Arbeit macht fraieri muncitorească și poate fi convertit cu ușurință-n stalinism, prin inversarea dialectic leninistă a unor lozinci ca aia cu *originea sănătoasă* a omului inventată de Engels, adică maimuța-n procesul muncii de onoare. Periculozitatea democrațiilor AA fiind un chiar, cel mai serios, motiv de îngrijorare, dacă te gândești cu câtă ușurință strigătoare la cer generalul antibolșevic, cel mai mare erou al SUA, președintele ideal Douglas MacArthur, la 15 aprilie 1942 fiind instalat comandant al Războiului din Pacific, peste trei zile a și bombardat Tokyo, Yokohama și Nagoya, pentru ca în 4-7 iunie 1942 să înmormânteze pe insula Midway mai mică, la 1120 mile nord-vest de Pearl Harbor, speranța omului galben cu numai 4 portavioane de a se elibera încă în acest mileniu doi creștin, de sub jugul fascist colonialist al omului alb.

– Cât despre armata puțină, dar selectă, a monarhiei britanice, și deci a Reginei mele de la Iași, de la Alba Iulia și de la Balcic, nemuritoarea-mi iubită Maria, vestea bună prinsă recent la radioul Philips de la Morozovsk, cum că la El-Alamein cel mai mare erou al Marii Britanii, premierul ideal, sir Bernard Law Montgomery, a zdrobit ca pe-un iepure șchiop corpul african al Vulpii Deșertului, marele mareșal Rommel, la nici 75 kilometri de Alexandria noastră, unde Ioil Borgiah, cât a durat tărăboiul, de la 23 octombrie la 3 noiembrie, a așteptat cu piele de iepure în spinare, pe cămilă, încă o dată să i se epureze și incendieze biblioteca, ba el însuși să se pomenească aplatizându-și precum o tipsie marocană creierii sub șenilele fierbinți din oțel Krupp, posesia unui prenume ca „Ioil“ fiind foarte dezavantajoasă în vremurile noastre...

– Bietul Montgomery, oftă popa Tani din tot darul profeției ce-l avea, cu atât va rămânea în istorie, subordonându-se politicii americane de *cedare a galițienilor bolșevizării de către Kremlin,* abandonare dintr-un cripto-rasism prea puțin camuflat prin scuze vagi, ca naivitatea imbecilă dinaintea vrăjelii Stalin că va... democratiza, cu mareșalii săi, Rusia! Căci a debarca-n Sicilia să dărâmi pe Mussolini, sau în Normandia să grăbești plecarea nemților din Țările lor de Jos, nu-i mare scofală, deoarece Franța s-a eliberat prin ea însăși, prin patrioții cominternistului Thorez, iar restul venea de la sine, prin ocuparea de către Jukov și Beria a Berlinului, cel mult mai cedându-se Grecia și Turcia bolșevizării ireversibile, în locul cheltuielilor și pierderilor de vieți de oameni mult superiori celor sovietici și în că și mai mult galițienilor, prilejuite de hollywoodiana debarcare de

pe cele patru plaje artificiale din Normandia...

– Bbbbăăă! Tu n-auzi ce grandioasă Europă vizionez de aici, de la Kalaci? se stropși preotul maior la eseistul ce amesteca soioasele verzui cărți de bridge, cu ochii înlăcrimați de gerul unei duioșii natale foarte, căci el vedea trecând de la un pilon la altul, tot apropiindu-se, mica siluetă șchiopătândă și, de foametea încercuirii previzibil inevitabile ca și triumful marxismului, i se părea că poartă straie de dorobanț sergent, de pe la războiul ruso-româno-turc de la 1877-1878, când pierdurăm Regiunea Odessa cu Odessa cu tot, dar nu cu Dora Căinaru și cu doctorul Lecca în ea, și că vine tocmai de la Plevna, de peste Dunăre, atât de îngândurat de grija zilei și culturii de mâine, încât după un popas la Cernavodă, a trecut de Vaslui, de Prut, de Nistru, de Bug, de Nipru, de Doneț, de Cir și de afluentul său Liska, uite că a îndrăznit să treacă și Donul aici la Kalaci, pentru a se opri probabil pe Karpovka, puțin la nord de gara Soviețki, unde mirosind a pagubă, a făcut stânga-mprejur, cu intenția vădită de a se sustrage Încercuirii, pe care o vor pătimi reporterii romantici Otto și Marius, al dracu mameluc îngropându-se exact la limita cea mai occidentală a celebrei încercuiri a cruciaților la Stalingrad.

Și pe fondul ca de opt violoncele al transportului hipo și auto de pe Podul Ghizdavu-Runge, se auzi înșurubându-se-n aer o voce subțirică și aplatizată de pitic suprarealist bolșevic, ciolovek al muncii, sclav marxist ieftin făuritor de plusvaloare teoretic maximă, fredonând pionierește un cântecel franțuzesc ca la cules sovietic de spice aurii, care e un simbol al Morții când ea recoltează stahanovist suflete la hectar de lagăr, dar soarele arzător de sus a Arles, deosebit de artistic în compoziția monetară, va fi și în stema unor țări distruse:

Ce qu'il y a de merveilleux
Ouvrez braves gens les oreilles
ce qu' il y a de merveilleux
Ouvrez braves gens vos grands yeux

C' est que le travail ne soit plus
dans le monde socialiste
c' est que le travail ne soit plus
une honte un poids comme il fut

Il est une affaire d’ honneur
et de vaillance d' héroïsme
II est une affaire d' honneur
de gloire pour le travailleur...

Ciulind urechile înroșite sănătos de gerul coto-calmuc și belind toți

ochișorii întru a i se desluși, de către micul propagandist, ce-i supranatural în lumea ssocialistă, ca primă celulă din zarca celei comuniste, el se abținu cât poate să se abțină o târâtură intelectuală zek la o poartă-n Kolîma, dar om-cu-operă socotindu-se, iară nu vierme, cedă chiar mai repede, din mentalitatea celui ce-ți dă-n cap să-ți ia pensia și medicamentele compensate, deoarece el are copii de crescut, așa că ejaculă, ca de fericire de balerină maoistă când e primită-n marele Parrtid, câteva lacrimi de lapislazuli, de smirnă și de rubin, promițându-i-se că munca, în caz de prizonierat și de stabilire ca Marcel Pauker bodyguard în URSS lui Stalin, nu-i va fi o rușine și o povară, cum era cu botniță în România Regală, pe moșiile viile Ghizdavilor, ci o îndatorită onoare vigilenței eroice a marxistului francez poet întru gloria lucrătorului GPU...

– Șie dracu șerșetați, băi, p' aiși? îi șertă pi pațani cameramanul de artă Arsène-Séraphin Boisson, care filmase din 33 de unghiuri drapelul nazist fâlfâind biruitor în 26 septembrie 1942, în Piața Roșie din Stalingrad, și încă sus chiar pi zdania cât o izbă mai mari a Partidului Comunist (bolșevic).

Dusese personal rolele la Leni Riefenstahl, cerând sfaturi din buna-i practică, pentru montaj, și acum se grăbea s-ajungă la aeroportul de la Gumrak, pentru a lua în primire câțiva kilometri de peliculă Agfacolor, pe care să imortalizeze ce se va-ntâmpla în oraș, în contextul propagandistic delicat, în care Stalin n-avea „realizări“ pentru cuvântarea din 7 Noiembrie, iar Hitler pentru cea din 8 Noiembrie, același an 1942, – ca să se *întâmple* ceva, primul ordonând la plesneală atacarea trupelor române, iar al doilea făcând prostia de a ocupa întreaga Franță, ceea ce a atras sabordarea flotei de la Toulon, atât de utilă pentru o Debarcare nazistă în Anglia, lansată de pe coastele Normandiei, zeul războiului, Norocul, ajutând doar Führerului sovietic, deoarece *tancurile* sale, prea multe, căutând pe românii Armatei 3 a lui Jenel în Cotul Donului și pe românii Armatei 4 a lui Tani în Stepa Calmucă, s-au pomenit la un moment dat, din pricina slabei dotări cu mijloace tehnice de telefonie mobilă, că-și încearcă proiectilele *unele pe blindajul altora*, chiar și aici-șa la podul de la Kalaci, ceea ce însemna de fapt că ele reușiseră să traseze involuntar un semicerc de investire a Armatei 6 germane de la Stalingrad, a unei bune părți din Armata 4 Tancuri Germană, precum și a numeroase unități române, care contau însă mai puțin, fiind vorba de galițieni ghizdavieni obișnuiți a fi mereu înghețați de istorie și de istoricii bestsellari...

– Războiul nu e ca-n filme, filosofă popa Tani, cu gând însetat la braseria-berăria Mișcării, unde Führerul tocmai asigurase chelnerii, servitoarele și fanfara că „Stalingradul e ca și cucerit, cu excepția unor mici insule de rezistență ale bolșevicilor”. Trebuia tâlcuit cinstit münchenezilor că războiul sfânt e ca un Pod Grant ghizdavian, pe care-l treci ușor doar de la Viață spre Moarte, scene de film umanitar Ponti ca cu Marcelllo al Sofiei

Loren, luat cu sania de o blondă, să-l decongeleze, fiind posibile doar pentru italienii Armatei 8, care completează frontul în stânga noastră, spre Voronej, despărțindu-ne de cruciații Ungariei, pe când un român rănit, luat la dezghețat de-o rusoaică standard, blondă, și avansat apoi muj, exclus! Fiindcă noi suntem galițieni, mă, rasă socotită tacit inferioară, și fiindcă, pentru occidentalii înșiși, dacă Mașa (Liudmila Savelieva, adică Natașa din *Război și Pace*) ar fi acționat din proprie inițiativă, fără aprobarea partidului și securității, ar fi sfârșit spânzurată *motivat,* ca Murocika ta la Harkov, Marius, pentru colaboraționism orizontal nemarșrutizat, cu un fascist genuin, italian!

– Stalingradul, mârâi Boisson numărând din ochi boabele de fasole, nu mai e decât un decor. Dar ce decor! Excelent decor, care ar putea fi păstrat vreme îndelungată, nu numai pentru istorie și literatură, ci și pentru cinematografie ca artă, putându-se filma orice în el, chiar și viitoarele căderi ale Berlinului.

– Butaforie decor o fost el de la început! completă Otto Runge, uitându-se cu neîncredere la francezul flămând, angajat voluntar în Cruciadă poate cu gândul marxist de-a se preda rușilor, să lupte apoi pentru „eliberarea Franței“, numai bună de comunism după bolșevizarea Estului, dar realitatea necinematografiată convingător nici înainte, nici după, de exploratorii francezi ai URSS, îl făcuse să se răzgândească. Stalingradul, pe cei 30 kilometri ca de la Constanța la Vama Veche, cât se lăbărțează pe malul drept al Volgăi, nu are poduri! A căror lungime ar fi trebuit să fie, pentru fiecare, de vreo două mii de metri. Nu se compară cu Viena, Budapesta sau cu Giurgiu-Rusciuk. Și cu toate acestea, încă din vară, oamenii sovietici au evacuat pe malul celălalt, și apoi în Asia, uzinele și fabricile, nelăsând românilor și aliaților lor naziști niciun fel de mașini-unelte sau de echipamente, ci numai hale, câte n-au fost dinamitate și dintr-alea!

– Trebuie să ai specialiști versați ca să reușești o asemenea translație, a unui oraș întreg, de 500-600 mii de locuitori vrednici! observă popa Tani, în timp ce se uita lung la apa Donului și se frământa că, îngropându-se cu soldații săi la Umanțevo pentru iernat, nu se va mai spăla poate niciodată, nu numai din cauza lipsei de săpun, ci lovit și de seceta Stepei Calmuce, având a asimila ca om-cu-operă *murdăria*, poate și pentru anii bolșevizării țării pierzând Războiul Sfânt.

– Din câte am aflat eu, căută-n carnețelul de reporter Boisson, evacuarea industriilor Stalingradului a dirijat-o tov Ivan Serov, expert cu mare experiență, ce valoarea-și afirmase încă din 1939, deportându-i convenabil marxist pe baltici, tot așa cum o va reconfirma-n 1944, când, evacuându-se Crimeia, Noveanu ajungând în portul Tomis Chiustenge cu submarinul Delfinul, iar Damian cu Marsuinul, – în urma lor, va deporta de tot pe tătarii peninsulei la Sibir!

– Pe tătarii *noștri* cei frumoși, plecați din Bugeac, oftă Marius cu gând la tătăroaicele lui Tonitza, ceea ce extinde, dacă vom sta adiba a profita, drepturile noastre românești nu numai asupra Ialtei, ci și asupra bogățiilor naturale dintre Ural și Kamceatka noastră! Nu rămâne decât să avem conducători destoinici, care să urmărească de-a lungul a sute de ani, a mii de ani chiar, un Testament Politic, pe care să știm toți că se reazămă însăși Civilizația Românească, supraviețuirea ei pe această planetă... Da, eu nu văz de ce-am fi Noi românii mai fraieri decât englezii, americanii sau rușii, să ne lăudăm umil cu a nu ne fi mișcat neam din bătătura dintre Danubiu-Donau și Tyras-Don, creată sub Boerebista! Dimpotrivă, noi avem în Istorie chiar mai mult decât atât: avem de la Traian tradiția romană, de stăpânitori și chiar creatori principali ai *întregii* lumi civilizate!

– Chiar! admiseră-ntr-un glas Noveanu și Damian, speriind pe adormitul Runge, iar pe Boisson silindu-l a se coborî-n instinctele cele mai joase, făcându-se mic mititel, ca mamelucul Abdul, și luând-o cătinel spre pod și spre Europa. Politica noastră externă nu va putea fi considerată justă, ca relație personală dintre Conducător și Führer, dintre Mihai Antonescu și Ribbentrop, dacă după Parada româno-germană de la Stalingrad, pe toată lungimea de 30 kilometri a municipiului, serviciile noastre și ale lor nu vor inițializa-n proiect deportarea tuturor asiaticilor din Europa, lângă frații lor sibiriaci!

– Sau măcar să-i lăsăm să se întoarcă ei singuri înapoi în stepele Asiei de unde au venit! dovediră înțeleaptă moderațiune comună Otto și cu Marius, parcă anticipând că vor trăi nedespărțiți experiența dureroasă a Încercuirii, întâi la aerodromul de la Pitomnik, apoi la cel de la Gumrak, ca oameni-cu-operă, kerigmatici, nu carismatici fesenişti doar zâmbetul de ei, adică socotindu-se artiști deschiși spre umanitate-animalitate, somând-o să se lase de canibalism, căci ei, cei patru vier Pfoten cetîre kavaleri ai Apocalipsului, se întrebau cu ochii spre cer, spre Uranus, așteptând contraofensiva, dacă nu cumva deja, pentru Auschwitz și Kolîma, urâta noastră specie nu este judecată în lipsă, la vreun Tribunal al diferitelor forme de viață-conștientă-de-gerul-interastral.

De pe pod, trecând de la un pilon la altul, se auzi iarăși în tăcerea fantomaticului vacarm, vocea pițigăiată a piticului mameluc Abdul, acum de la vest către est, – precum compoziția naturii statice Marius pictorul o învățase de la farmacista Eliza Alexandrescu, ca *a pendula*, adică să o echilibreze motănește ca pe o balanță analitică de-a dumneaei, mai adăugând și mai ștergând câte un semn, așa deplasându-și el până și cursorul vieții, de la dacea lui Stalin la carpenul lui Hitler și invers, experiment cu și fără cruci privind Vorbăria, util stăpânului imaginar de mameluci rătăcitori în timp, alexandrinul psihoantropolog și terapeut prin deșertificare Ioil Borgiah, de la Alexandria noastră, de pe apa Vedei.

– Vedeți că Stalingradul n-are poduri ca Parisul, Londra, Praga sau

Bucureștiul! urla de departe Boisson, deși trecuse ușor pe malul Volgăi dinspre Asia, filmând mașini-unelte sub cerul liber, la Nijni Taghil, și niște detașamente de femei săpând inutile dar uriașe gropi antitanc la Ulianovsk și, în fumul de la rafinăriile stalingrădene bombardate, cu flăcări de sute de metri, niște pescari bătrâni văzându-și de treabă pe Insula Șerpilor și pe malul râpos al Țariței.

– *Ce qu' il y a de merveilleux... dans le monde socialiiiste,* se auzi iar de pe pod, cu o intonație pe care Marius Ghizdavu și-o reaminti cu plăcere abia postbelic și postcanalic, când da de nevoie meditații de franceză și de bune maniere la copilașii cu pașaport ai nomenclaturii, justificându-se c-or ajunge demnitari într-o Românie pluralistă a Constituției iorgovane, și o redescoperise-n manualul de liceu, semnată de cel mai mare poet francofon, Louis Aragon, al cărui realist socialist poem *Houra L' Oural*, de la 1934, îl tălmăcea pentru uz cominternist Dorothea, la Ziduri, în germană, spaniolă, idiș, sârbo-croată, rusă, bulgară, cehă și slovacă, după cum și hâtrul Grișa Căinaru – pouah! – româniza-va la 1949 un doinitor mobilizator unificator *Chanson pour le sovkhoze*!

Ceea ce se cânta voios pe giuleșteanul pod de la Kalaci a fost însă românizat de al Adrianei Bratu bărbățel de peste Prut, de peste Nistru, Bug și Nipru, ex-bucătar pe la Kremlin, Vanea Țăpoieșu, cunoscut ca Ghiță Muscalu, de semna, în anii Dej ai rusificării de partid și de stat, Ivan Bednîi, băutor de vișinată în casa Glagovenilor din Uranus și poreclit... Vișinată! Însă dar nesfiindu-se să nu scape cu fuga-n cireșul zis vișinul lui Vanea, țup! la un *Prélude au temps des cerises*, 1931, cumplit și, numai pentru unii reacționari, groaznic:

– Je chante le Guépéou qui se forme
en France à l'heure qu'il est
Je chante le Guépéou nécessaire de France
– Je chante les Guépéous de nulle part et de partout
Je demande un Guépéou pour préparer la fin d'un monde
Demandez un Guépéou pour préparer la fin d'un monde
pour défendre ceux qui sont trahis
pour défendre ceux qui sont toujours trahis
Demandez un Guépéou vous qu'on plie et vous qu'on tue
Demandez un Guépéou
Il vous faut un Guépéou
– Vive le Guépéou figure dialectique de l' héroïsme
qu' on peut opposer à cette image imbecile des aviateurs
tenus par les imbéciles pour les héros quand ils se foutent
la gueule par terre
– Vive le Guépéou véritable image de la grandeur matérialiste
Vive le Guépéou contre Dieu Chiappe et la „Marseillaise“

Vive le Guépéou contre le pape et les poux
Vive le Guépéou contre la résignation des banques
Vive le Guépéou contre les manœuvres de l'Est
Vive le Guépéou contre la famille
Vive le Guépéou contre les lois scélérates
Vive le Guépéou contre le socialisme des assassins du type
Caballero Boncour Mac Donald Zoergibel
Vive le Guépéou contre tous les ennemis du prolétariat.
– VIVE LE GUÉPÉOU.

– Aragon, acest mare poet sovietic francofon biruitor, zise cu politețe Octavian Augustus în casă la d'Esgrignon, are mare dreptate când mută eroismul, de la aviatorii sovietici doborâți de frate-miu Marius pe aeroportul Gumrak pe Volga, cu un tun antiaerian șterpelit de la o baterie comandată în acel moment, la Pitomnik pe Don, de însuși mareșalul Voroșilov sosit în inspecție, – la cekiștii, ghepeuiștii sau enchevediștii căgăbăului, masați eroic la căldurică în spatele frontului, ținând ostatice familiile combatanților pentru a le deporta-extermina în caz de prizonierat sau de manifestare a insuficient spirit ofensiv față de *cât cereau* comisarii politici, cum a fost cu inepția aia de a trasa, ca *sarcină de partid*, a se recuceri neapărat Kievul, peste un an după Cotul Donului, *în cinstea zilei de 7 Noiembrie* (!), 1943, grandomanie care a costat mult mai multe vieți decât însăși apărarea cuceririlor revoluționare ale nomenclaturii la Stalingrad, 1942!

– Gaston, îi reteză macaroana deviantă camarada Despina, cu aceeași răceală reciprocă ce le caracteriza dezacordul în toate și-n convalescența de după gripa spaniolă, te-a întrebat, Octaviane, ce părere ai tu, cu mă-ta, de curajul lui Aragon de a grăi proletariatului exploatat francez lucrurile pe nume, că să implore Cominternul de la Moscova să-i organizeze, încă înainte de preluarea puterii, un Gestapo, pardon, nu e o prescurtare, – un GPU!

– Eu nu cred că aici e vorba atâta de curaj, își sprijini soțul americanca războiului rece Virginica Gibson, cât e de simptom, de frica maladivă a poetului comunist de a nu fi executat întocmai un ordin dat de marele Stalin!... Oare?

– Mai dă-l în mă-sa și pe Stalin! se enervă țărănește tovarășul d'Esgrignon. Că dacă: 1) se folosea de prestigiul imens ce aveau: Dolores Ibarruri a Spaniei, adică celebra La Passionaria, *the passion flower*, Virginico, Palmiro Togliatti al Italiei, la 1945 încă membru în guvernul mareșalului Badoglio, precum și cel mai iubit fiu al poporului francez, Maurice Thorez, care a evadat la 1939 când Franța se bătea cu Germania nazistă cea aliată, în Polonia și-n Basarabia, cu URSS, – se folosea în sensul că la chemarea acestora, a popoarelor marxiste, să fi trimis pe Jukov,

Konev și cu Beria și cu Jdanov și cu Lîsenko până la Atlantic, atunci ajungeam și eu, măcar Ministru; 2) se arăta un *nastaiașcii ciolovek* demn urmaș al șmenului lui Lenin de prefacere a războiului mondial într-o revoluție mondială, naționalizând întreg pământul Lumii, dând pace izbelor și putere sovietică cui e pe fază, participant activ, revoluționar sau măcar un simpatizant, și atunci eram și eu Președinte, mânca-ți-aș; 3) ar fi avut măcar luciditatea dialectică maximă de a manifesta prudența minimă necesară de să fi inclus, să parcheze, din start tot, ce-a cucerit teritorial, în măreața Uniune Sovietică, lățită de la Cortina de Fier pân' la angkorieni, și atunci, să moară mama, Octaviane, dacă n-aș fi însemnat și EU ceva în Franța asta a turiștilor globali americani, chinezi și arabi, iară la 1956, când au intrat sovieticii în Budapesta, iar englezii cu francezii și cu evreii în Egipt, ne-am fi aflat de fapt pe o altă coordonată spațio-temporală relativistă, Dorothea ambasadoare pe la Beijing iar eeeu președintele Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Franceze, R.P.F., adică aveam *vila* pe Champs-Élisées și *dacea* la Saint-Cloud, nu în proprietate personală, ci în folosință vecinică, și, anul 1956 fiind acuma, fixam sediul în pădure, când e vară, Le Grand Trianon, că e și Despina pe-acasă, iar când e ea iarna la schi, Le Petit Trianon, unde aș fi regulat la discreție câte o comsomolistă drept Brigitte Bardot, ajutând-o să facă film francez comunist! La discreție, Virginico! Puritano! Imperialisto!

– Această reținere a lui Arsène-Séraphin Boisson, gândiră cei patru cavaleri ai Crucii și ai Culturii Apocalipsului, Tani, Jenel, Otto și Marius, de a se ospăta cu noi, din fasolea cu șobolan șchiop, este marxist neîntemeiată pe aceste meleaguri cu femei urâte, desfigurate de lipsuri și de exploatarea la munci ca de miner de către Activist, până la a roade rozătoarele spațiului coto-calmuc. Dar în plan metafizic plehanovist, tot mai ții minte-n biserica depozit de legume-fructe că patru erau cei patru evangheliști, cum patru sunt picioarele la patruped, patru sunt punctele cardinale spre care țintește Cominternul și tot patru sunt, teoretic dar și speculativ, identitățile de cașcaval posibile, zâmbi ceaușist cavalerul ospitalier d'Esgrignon, din tipsie, și anume cașcaval Dalia, Rucăr, Scornicești și Penteleu, în timp ce mijloacele de transport, în aerul amenințător a iarnă sângeroasă, deveneau tot mai transparente și mai imateriale, confirmând presimțirea lui Boisson că colegii lui reporteri, Marius și Otto, rămași la Gumrak între gară și aerogară fără aprovizionări, să se alieze și să-l mănânce pe el, nu poate fi o mai bună eschivă decât un alb armăsar lipițan, cumpărat de mamelucul Abdul de la cazacii de pe Don, din stanița de la Kalaci, pentru artificialul împărat nețarist Napoleon, ca să aibă cu ce fugi numai Luminăția Sa, cât mai repede peste diferite poduri, până la Trianonurile dumnealui, unde era cald, cașcaval și bine.

3

– Trianon! Trianon! se izbi cu pălmuța peste frunte Marius Ghizdavu-n cămăruța de portar de la silnicul soviet de la Morozovsk, ca și cum o ceață de Verhoiansk s-ar fi interpus între memorie și istorie, cu perspectiva ca, la sfârșitul războiului și mai ales la sfârșitul bolșevismului în Galiția Mare, neamul lui Horthy Miklós să stea cu mult mai sus în toate cele, dinaintea Occidentului, decât oropsitul obiditul Neam Românesc, fără nicio altă explicație de la insulimii lui infatuați decât vreun subînțeles demitizant înjositor despre inferioritatea rasială a adunăturii din spațiul carpato-ponto-danuburebistan, Virginico.

– Numai că, îl dojeni americanca cea blândă și înarmată naval, nici explicația ta, izvorâtă dintr-o inflamare a gândirii văzătoare de păduchi în capul Țării, nu e o critică constructivă, ci una bănuibilă de reminiscențele unui legionarism fără legionari și fără căpitănie, pretutindeni în lume acțiunea politică civilizată exercitându-se de către partide, și nu de independenți, de agnostici, de vreun *Homo solus*, sau alte forțe, subterane, scăpate oricărui control secret.

– În lumea civilizată, se mirară Alex și cu Vicky, fiecare onest om tinde să exercite practica advertorială focusat unde are el cea mai populară competență.

– Van Gogh, Van Gogh eu nu-s, rânji din toată placa dentară superioară nonagenarul, eu nu concep să n-am ce bea/ fu și, totodată, s-ajungă tablourile mele mijloc de tezaurizare și de speculație pentru cine știe ce nabab boier râios!

– Nu, nu ești deloc Van Gogh, te asigur! gâlgâi sardonic din gușa-i roșie și din negul brun colonelul de anchete, torsiune și redactare Țyuchel Adriean.

– Da, am evitat să fiu nimicit prea devreme, recunoscu Marius, certat de Bratu. Și m-am răzbunat la Basel și, în Alsacia, la Sonnenheim, pentru tăcerea mea de aproape sigur 60 de ani bătuți pe muchie: 1942-1992! Om-cu-operă fiind, dar *Homo solus*, pentru autoprotecție după Birkenau și Belomor!

– 50 de ani nu 60! îl corectă cu severitate dulceagă, de instanță-mamă, a lui Augustus soție credincioasă-n creștinism, Virginia Gibson, din Philadelphia, orașul de la poalele *colinei* Parnasului, parcă uitată-n Golful Baltimore de Munții Stâncoși sau de Sierra Nevada-n geologica translație de la Est spre Far West, spre California noastră românească, unde soțul culpabilizând CV-ul altora, bombănea că noi românii, Gino, dacă-ntr-o sută de ani nu devenim majoritari pe-acest meleag, atunci n-am făcut nimica curricular vital, ca români, în WC-ul global exclusivist, care pe care, ce-a ajuns recent umanitatea aia progresistă a lui Kant.

– Da, 50 de anișori doar, hm, nu 60! scoase pantofiorul galben din

picioruș imunitarul politician pictor. Doar o juma de veac a fost deajuns ca sângele sfânt rusesc să se verse în zadar, pentru ca manipulatorii cocoțați în căpățâna câlțoasă, a umanității fotbalistice și olimpice, să rescrie în microscopicii creierași ai megagloatei planetare, 1984-orwellian, *al doilea război canibal* ca pe un război în care s-a manifestat cu putere rolul conducător al Pentagonului și al Hollywoodului, Virginico! Cum e cu putință, fă Gino, oameni cu mnogo glagorie, ca Spielberg și ca Tom Hanks, să bage 125 milioane dolari într-un serial despre o singură companie a Regimentului 506 al Diviziei 101, când eu cu Tani, cu Jenică și cu Belizarie, aliați puțin cu Otto Runge și cu voluntarul Boisson, ne-am trimis crucile cu săgeți în pieptul inimos a *milioane* de soldați sovietici, al căror eroism actualii cafarzi din capul Rusiei n-au bani de azvârlit Extern, ca să-l contraevoce și ei, seducător universal, după cum n-are nici desculțul și ocolitul din răzbunare vietnamez, din ce să-și râdă indestructibil de... supraomul american, ce-n junglă, singurel, chipurile seceră, ca la Periprava Soljenițîn stuf, sute de combatanți de-ai generalului Giap, dintr-o primă rafală apocaliptică!

– Ei sute, acum și tu! protestă încurcată prahoveanca ghizdaviană, recumpănindu-se instantaneu, având educație că anglofonii totdeauna câștigă. Și ce dacă! Toate aceste *strategii* comunicaționale ies din calculatoare ca soluții, optime, unice matematic, și nu poți tu, Marius, ca om, și încă singur și bătrân, și musafir, și galițian de rasă... cam colonială, să ni le combați. Ba ai să vezi că dacă, inspirându-se dintr-un film în care un megastar musculos, din țara lui Mozart și Hi, lansează un terorist arăboi la Allah călare pe-o rachetă aer-aer, alți fanatici vor încerca să-și expedieze și ei adversarii în iad, dar nu cu rachete, ci cu uriașe Boeinguri, numai că declinul biznisului cu turiști transportați se va compensa cu valorificarea cinematografică a exploziei mediatice astfel create, și ai să vezi cum tot Ssupraomul American va vâna solo, grație noilor tehnologii din California noastră românească, nu sute de inamici, ca cu, atunci, vietnamezii, ci mii de talibani acuma, e drept că nu în păduri umede, jungloase, ci-n peșteri montane, ideale pentru meditație transcendentală și clarviziune până la a întrezări președinte-n aer, contemplând un cap tăiat și oftând: săracul popă! săracul popă!

– Bietul WTC! Bietul WTC! oftă politologul Bratu, neputându-se mira îndeajuns, ca unul ce-a lucrat într-un Minister al Propagandei antisovietice și apoi într-o Academie de Agitație bolșevică, cum un atentat de grandoare-eficiență... hollywoodiană n-a fost cuplat cu lozinci, să fi scris vreun Bin Jdanov, în prealabil, un fel de *Mein Kampf*, încât un val de întrebări să zguduie ca un tsunami de 700 m America, iete, băi, ce-am ajuns să îndurăm noi acilea, ca britanicii lui Chamberlain când cu Sudeții cehilor, chestii, într-o țară îndepărtată, între popoare despre care nu ştim nimic, în loc să scoată din minoritari oameni înstăriți ca elvețienii, s-au apucat să le

curețe liderii mai căpoși, indignând pe vreun chibiț providențial, cu bani mulți, de să recurgă la ultima armă, fanatismul ăsta, ce, decrepită aproape creștinismului, religiunea mahomedană mai are... Așa, nepregătită troțkisto-goebbelsian, operația kamikadze din 11 septembrie 2001, în loc să amintească, unei umanități analfabete din cauza tembelizorului și netărăului, de un stătuleț arab lipsă, tot atât de complet dotat cu steag propriu, ambasadori, echipă de fotbal și olimpică, precât Libanul, Siria, Iordania, Malta, Republica Moldova și Egiptul faraonic, dimpotrivă, ea focalizează toată puțina gândire a satului planetar pe mai vechea lozincă a *luptei cu terorismul*, încât nu pot decât să deplâng jocul zeilor, că învinșii n-au înțeles la timp că rezistența lor e fără șansă, că **e destin**, unul al Locului Sfânt, c-a venit rândul lor să se răspândească pe toată planeta și să fermenteze-n locul biruitorilor, Viața Spirituală, în toate marile capitale culturale, inclusiv a noastră, **dacă pot**, atrăgându-și ura sălbatică a jigodiilor intelectuale autohtone pretutindeni...

– E imprevizibil și inexplicabil, Clarițo, vrea să se mire Bratu, de ce Israelul soră-tii Elza, e un fel de deziluzie culturală cui măsoară cu etaloane Kafka, Modigliani, Mahler... Scrie-i, te rog, emailează-i că de ce, Elzo, ce naiba! având manuscrisele Einstein, de ce, soro, în afară de mutilarea miciurinist-lîsenkistă a naturii dând pepeni fără sâmburi, sfere seci într-o *Natură statică de bâlci la Titu-Târg*! – să nu dai tu, cu atâtea capete cumulate din Galiția Mare, pustiind-o cultural de la Elba la Ural, decât un șir de celebrități politice!... Dar mai bine tac.

Marius-Marius! Ca-ntotdeauna tăcea când vorbea șeful, cel mult scâncea-n dureri articulare, secheând amintirea Morozovskului-Morozovskului și a Canalului-Canalului nu Volga-Volga, ci Dunăre-Nipru, cum credea că propusese Dej lui Stalin, dar președintele sovietic nu aprobase decât traseul Dunăre, Columbia-Cernavodă, Saligny, Kilometrul 34, Poarta Albă, Coasta Galeș, Medgidia, Dorobanțu, Culmea, Ovidiu-Stadion-Mamaia-lac Siutghiol, Peninsula, lacul Tașaul, lacul dintre Năvodari și Capul Midia, mai nemulțumit de sine și de secol, pictorul decât fotograful, insuportabil, insuportabil...

– Îl mai ții minte tu pe Grig, pe Grigore Căinaru? zâmbi el Clarei, ca odinioară la Odessa cea duioasă Dorei. Avea un tată. Antreprenor de poduri și șosele și de tot felul de case și pagode. Ambițios. Luvruri ar fi voit să ridice și Ermitaje. Porticuri, colonade. Dar înainte de 11 septembrie 1914, când a început Primul Război Canibal, cum îl prevăzuseră urlând zadarnic expresioniștii mei, aristocrația rusă nu prea investea serios nici în această Florență de pe Bâc, care ar fi putut fi Chișinăul, nici în faimoasele stațiuni de pe malul Nistrului și nici măcar în acea Rivieră de Aur care ar fi putut deveni, în acea frumoasă epocă de plictis occidental, Regiunea Odessa, cu munți de carton Potemkin de la Sulina, Vâlcov, Burnas, Budachi, Bugaz, Fontanka, la Cherson, – nu Chersonesul peste care au betonat Sevastopolul

Regelui Mihai, ci Chersonul de pe gurița Niprului... Nu. Dimpotrivă, această indecisă aristocrație țaristă nu știa ce să facă, se temea paralizant de România Regală, să nu exploateze Regele Hohenzollern Carol Întâiul potențialul militar, economic și baltic prusac pentru a răpi Rusiei Basarabia, cu aceste palate și cazinouri și doamne cu căței cu tot. Și de aceeași boală au suferit și bogătașii noștri români, Despino, când ca niște hiene înfometate, profitând de slăbiciunea trecătoare a Rusiei – simplă menstruație! – , s-au repezit și au robit și violat nefericita Basarabie, care urla ca din gură de șarpe că vreau să fiu bolșevizată! vreau să fiu bolșevizată, și rusificată ireversibil! vreau să am drapel, echipă de fotbal și delegație olimpică și, mai alesul aleșilor, să am și să mă posede păduchi proprii cocoțați în capul meu și să se schimbe echipă după echipă oligarhii, cinstind cu sfințenie regulile de fier ale pluralismului democratic, pentru care s-a jertfit atâta tineretul anului revoluționar 1989!

– Kollektivschuld... Pauschalverurteilung... Diffamierung...

– În anul anti-Eminescu 1998, alde basarabeanul Căinaru se strofoca pe la serviciu, la Doglag SRL, să învețe limba americană ca să traducă, expediată de Marius din Elberon, NJ, primită cadou de ziua lui de la Virginia Gibson:

– Vesna Goldsworthy. *Inventing Ruritania. The Imperialism of the imagination*. Yale University Press.

O carte de analiză a imaginii britanice mai fabulos înnegrite a Balcanilor și României decât literatura rasistă despre afro-americani a fanilor KKK.

– Ce, îl mai ții minte tu pe Grigore Căinaru? reteză elegant bătrânul exilat criticile amicale de la Bratu, cum că învinovățește colectiv, defăimându-i ca un Apollo picat din Lună, pe osteniții de politici cocoțați în capul diferitelor comunități ce necesitau strident-stringent ca să fie călăuzite și chiar ghidate, după o atentă monitorizare, critici emailate prin salutarul amic, marele fotograf al Alsaciei, Otto Runge, care la Coburg copilărise standard și, la Dresden, la mă-sa, copilărise suplimentar, încercând să evite serviciul cazon, având intuiția primejdiei de a fi pe viață înfierat, în vreo expoziție itinerantă privind războiul lui Hi și crimele soldaților-ofițerilor săi (*Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944*, – interjecția *bis* referindu-se la bisarea cu timpul a exceselor naziste de către cele bolșevice, ca la Nemmersdorf în Prusia Orientală, când unui învingător cert nu-i stătea bine să violeze fetișcane, numai bune de reeducat în cetățuile Hitlerjugendului, mai lăsându-le goale și sub cerul baltic, după folosire și ciuruire), vremelnică morală ce nu l-a împiedicat, în *Ciclul Giocondelor*, cel mai bine vândut, să furnizeze pentru net splendide posibile Claudii Schiffer goale, la care nuduri totale toată Școala de la Sonnenheim face Warteschlange, utilizând până la sleire singurul computer 1997 din dotare... Da, acest Grișa Căinaru al Dorei mele de la Odessa, și a

doctorului Lecca de la Ialta și de la Feodosia, să știi și tu că a avut un tată!

– Ar fi fost și de mirare, scânciră a râde Alex și cu Vicky, ca la tehnologiile sângerosului, animalicului de plastic secol al XXI-lea, să nu fi avut autorul romanului **1681** un părinte biologic, tot așa cum a avut și părinți ideologici, de la care a moștenit concepția că anumite fluviu-romane trebuie să se ocupe cu investigarea literară a Inconștientului Politic Imperialist al Epocii, căutând să-i identifice arhetipurile mai ațâțătoare la un nou război, să le dezvelească și să le violeze ticăloșia, în pofida bromurii cu diazepam din coliva eroilor.

– A avut Grișa un tată de făcea ce-a făcut și Osama bin Laden ca să strângă avere! aminti blajinul Marius, mai degrabă amuzat decât îndârjit de surdina introdusă până la implementare, între generația bătrână cultă și generația juvenilă, „informată“ de nu mai poate concepe ce-a găsit Romeo la Julieta decât dacă i se arată webar și flocii, semnalizându-i-se-ntr-o-ncântătoare simulare de naivitate că e preferabil acordul părinților, pentru bikinii din plasă transparentă.

– Dar ce-a făcut așa rău tatăl scriitorului Grigore Căinaru? întrebară-ntr-un glăscior toți cei prezenți, după ce urmăriseră cu nesaț evenimentele din unșpe sectemvrie, ziseseră șit! când a lovit prima zburătoare turnul lui Alex și exclamaseră incorectitudinar oh, mai god! când a lovit al doilea avion terorist, partizan, blocul lui Vicky, după care s-au uitat cu o vie curiozitate la cum s-au prăbușit ele, ca dinamitate dinăuntru, și cum curgea molozul pe străzi ca lava la Pompei, și pe urmă, a venit un groaznic sentiment de insatisfacție în senzație tv, *că parcă mai voiau ceva*!... Fiindcă erau reglați prea sus, din cauza prea senzaționalelor filme văzute pe sticlă sau pe pereți, aproape nesimțire naturală, adevărat antrenament pentru canibalism în caz de nevoie, cum semnalează și filozoful culturii Jean din Ferentari, când își declară, în consecință, simpatia pentru generalul de propagandă taliban Horea Bratu, deoarece, constatând că este posibil recordul ca în aceeași zi, fie ea și națională, același regizor să aibă patru filme pe patru canale, a interzis complet, în Ilfovul paralel, televiziunea, a incendiat arhiva de celuloid a țării, iar în arborii desfrunziți de secetă globală, a agățat în fluturări lucitoare ca niște scalpuri de femele gonflabile, benzi subțirele smulse din casete cu manele din periferiile Kabulului și ale Jalalabadului nostru.

– Ce să facă și bietul Nae Căinaru, dacă nimeni nu investea în Basarabia de frica Armatei Roșii a Cominternului? S-a însurat de-a doua oară cu Ana Lugojana și a început să construiască poduri, șosele și imobile tocmai în Banat, cu deosebire la Timișoara... Ca și antreprenorul Bin Laden! Care n-a dat o *Mein Kampf* înainte de a trece la demolări, ci numai niște bâlbâite videoclipuri.

Încât trebuie să privim de dincolo de homosap, Clarissa, ca și cum ne-ar dota americanii cu un ochean cu lentile șlefuite din gheața de pe

Pluton!

Ci aici nu e vorba de palestinieni și de niște israelieni cumva, care au aproape un milion origine română, ceea ce ne întărește imperialist dreptul nostru natural și divin de *a poseda Locurile Sfinte*, și întreg Levantul, în cadrul unei strategii „titulesciene“ pe o mie de ani, vizând Triunghiul de Smirnă Salonic-Addis Abeba-Jalalabad, ci este implicată numai zavistia profesională: una fiind a realiza totalitar, pe Das Kapital sau pe Al Coran sau pe Drumul societății socialiste pe mai multe cărări dezvoltate, niște grosolane infrastructuri, și cu totul altceva, adică supercivilizație, este a înălța la Cer bijuterii arhitectonico-inginerești colective bănățene compatibile cu Turnurile Nelson și David!

Nu avem, cred, de a face, la evenimentele demolatoare din 11 septembrie 2001, decât cu spaimele instinctive, *ale celor ce rămân în urmă*, că societățile fruntașe vor trata decalajul <u>ca diferență om-om ca-ntre specii perfect distincte</u>!

– Adică tu crezi că bossul kamikadzeilor, căscă gura, aurită ca la praznic de beizadea de om recent îmbogățit accidentată, popa Tani, a ordonat demolarea ălor două turnuri comerciale, clonate reciproc unul după altul, doar dintr-o zavistie de prost gust și de neam prost?

– Nu cred, dar așa reiese! Dacă tartorul n-a lansat un breviar de *Mein Kampf* în prealabil!... Care ar fi fost bestsellerul anului 2001, bă! Rămâne să tragă alți publiciști profit de pe urma isprăvii lui, privi întrebător și bănuitor Marius Ghizdavu spre Dorothea, care considera deja că America a găsit ce-a căutat. Or să pape alții dolarii cuveniți la urmașii celor care s-au antrenat să piloteze și s-au jertfit cu atâta eficiență! Ba or să ne și lungească până-n pânzele albe polemica, că... *da' cum a fost posibil* și de ce a dărâmat ăla simbolurile New Yorkului!

– Partea proastă fiind, gândi tot Marius, că naziștii, în acest noiembrie 1942, deja se pot felicita pentru a fi izbândit să nimicească o anumită ipostază creatoare a poporului evreu. Deja după septembrie 1941, adică după acțiunea detașamentelor speciale (*Einsatzgruppen*) și după uriașul masacru kievean de la Babi Yar, aproape că nu mai e nicio nevoie de camere de gazare și de crematorii gigantice, pentru ca să nu se mai *scrie* nicicând o anumită specie de Poezie, Clarissa, umplută cu un anume sortiment relativ ieftin dar emoționant al Sublimului, ca în Mi minorul lui Mendelssohn, așa cum mi-l violona-n bezna Harkovului, mai mare pe-atunci decât Kievul sovietic, rusoaica netipică, Murocika mea, cea cu ochi negri de olteancă! De olteancă ai cărei străbuni au ajuns în Dacia, pe Jiu, odată cu Legiunea a 13-a Ebraica, Mișule... Nu, Elviro?

– DA-DA! Nu m-ar mira... Va ieși de aici un popor crispat, șopti cu ostenită tristețe poeta cea exilată din comunitate nu altfel decât șlefuitorul de lentile ofticos Spinoza. Toată arta va fi mai degrabă Urlet, adică se va dezvolta ca o tumoare exact ce era mai detestabil în expresionism... Un

neam crispat, la răscruce de vânturi uscate, stând de strajă la toate zările. Înzdrăvenita cu hormoni anabolici și concentrate americane Germanie, mutilată teritorial, își va reface totuși orașele cele sătuite valah de bombe, desigur fără spiritul de altădată, simple noutăți urbanistice-n care se poate hali, berui, vizita, sexui, cumpăra și sforăi, dar evreimea a primit lovitura mortală: *un alt tip uman* decât CĂRTURARUL va recolta toate aplauzele, anume militarul, politicianul, cenzorul sau securistul... Nu numai în Israel, în Paris și în New York. Pretutindeni. Este o pierdere totală pentru întreaga Umanitate: apți pentru cea mai înaltă civilizație și siliți a sta de strajă la toate zările sau a oscila ca frunza-n vânt de la o bejenie la alta!

– Trianon! Trianon! fredonă locotenentul de roșiori Marius Ghizdavu, cu gândul la Napoleon și Alecu Russo, adică la Cântarea basarabeană a României.

Căci, homosap fiind, poate-ar fi năzuit și el la a-și băga numele și prenumele în manualele alternative. Prin fapte remarcabile pe front. Sau dacă nu, prin vreo stratagemă inspirată de maiorul Erostrat, care-a dat foc celor două temple surori, al lui Hermes și al lui Mercur, de la Siracuza, în Noua Eladă.

– Mirislău! Mirislău! blestem asupra ta, loc de pieire, loc afurisit! își aminti brusc băietul istoricului Voicu Ghizdavu de exasperarea patriotului pașoptist boiernaș Nicolae Bălcescu, un exilat care deși n-a mâncat salam cu soia, a scris o carte, nedesăvârșită, despre Mihai Viteazul, în nădejdea că va folosi poporului român fesenist, să nu retrogradeze din Europa, sub Yl, din vina corupților din capul Țării, Isadora, hotărâți să trăiască „decent“, adică la standard exploatator, *cu orice preț*, inclusiv al destrămării identității naționale, și iată de ce Garda ta de Silicon nu recunoaște dreptul la proprietate pentru ce s-a jefuit de la norod de către clasa politică și emanația ei, oamenii de mari afaceri!

– Vezi, arăta pe hartă cu lungu-i ciubuc boierul Antioh Ghizdavu (1740-1812), în cula răcoroasă de la Ziduri, cât de antiromânească este această toamnă a lui 1600? În septembrie, imperialii, adică factorul german, atât de necăjiți de turcii ce le stăteau în coastă la Viena, bat pe Mihai Bravul la Mirăslău și intră în Alba Iulia, ca să ne dărâme alde Basta sfânta biserică românească, semn avertisment barbar că cică s-ar fi terminat pe vecie cu dominația noastră în această parte a României! Iar în celelalte provincii intră polonii, întâi în Moldova, apoi în Valahia, instalând domnitori din familia Movileștilor, culți, geniali ctitori de biserici, dar incapabili să-i bată pe turci și să le ia Constantinopolul nostru înapoi, *cum ar fi reușit Mihai Viteazul* dacă în această cumplită toamnă a lui 1600, însuși Occidentul nu i-ar fi stricat cu bună știință Unirea cea Mare, pe care o înfăptuise, hm, exact la 10 Mai 1600, totul fiind ursită și cu Voievozii ăștia, unși ai Domnului, ridici „zid de pace, turnuri de frăție“ într-un veac, și ți se dărâmă de către un nesimțit fanatic într-o oră.

– Această comportare a europenilor vestici față de români este cel puțin suspectă, Marius: ei au preferat ca rival mediocrul Imperiu Otoman, unei supraputeri românești cu mare geniu recuperator, pe care Mihai Viteazul al nostru avea toate șansele să o întemeieze! Europa s-ar fi omogenizat încă de-atunci, din Normandia până la Stalingrad, până la Ural, până la Magadan!

– Tată! Tată! gemu neajutorat Marius la Morozovsk, să i se trimită ozon în cămăruța kafkiană a paznicului, făcând pe naivul și pe nevinovatul, într-o retorică gratuită de parcă l-ar fi amenințat cu nagaica academicienii omului nou, că-i dărâmă ambele turnuri ce distroficul zek proiectase pentru Biblioteca Canalului, întâi turnul Țurcanu – la puțină vreme urmând și Popa Țanu! – printre pilonii de la Capul Midia, din portul prieteniei româno-sovietice. Tată, tată, vărsă el două picături viorii din basamacul ce i-l pregătise de ziua lui cvasnicul rob Feodor Kuzmici Merțalov, ce caut eu *aici* altceva decât Subiectul? Că mă dusei să trec la Rhône, pe Sena și pe Loara, în 1936-1939, cunoscând pe Murocika la Antibes (Les Moulières, Villa Oblomov) și intuind că subiectul ce mă interesa vital exotic, ca român, e pe Don, pe Lena și Pecioara... Adică eu, tânăr-tânăr, de la cei trei maeștri ai mei, pictorul Tonitza de la Bârlad, sculptorul Plămădeală de la Tighina și marele zugrav de țigani Otto Mueller din Breslau-Storojineț-Cernăuți-Herța, acumulasem destulă știință a creionului, a culorii și a lutului, ca să pot exprima absolut orice banalitate sau adevăr adânc, ce mi-ar fi fulgerat prin macabrul meu craniu de culoare locală galben-brună, încă de pe la 14-16 anișori, când pe culoarele Universității ieșene se purtau fără frivolitate, nici frică, panglicuțe tricolore, după ce Căpitanul se ridicase, smulgând Steagul Roșu, în contra curentelor dizolvante, cominterniste, pentru a avea curând revelația stânjenitoare că principalul factor activ de disociațiune a unității naționale sunt înșiși corupții din capul Țării, prin persecuțiile administrative obturatoare a oricărei inițiative tinerești, exact tot așa cum zice unchiul Alec că nu atât retorica unui caraghios ca Hi a împins spre totalitarism și spre război un popor de vrednicia și înțelepciunea celui german, ci principiul punitiv-educativ pe care s-a bazat sistemul de păci de după Primul Război Canibal: în loc să fie lăgăruiți, expropriați și persecutați la copii imperialiștii wilhelmini din capul acelui Reich al odioasei Păci de la Mogoșoaia Beach (Buftea), învingătorii s-au pretat la a împinge la foamete o seminție mândră și obișnuită să înfulece consistent, după cum în ideea de a proteja Europa civilizată de o Rusie revenită marxist-leninist la cea mai cumplită barbarie, aceea a omului pre-religios, practic ateu, cordonul sanitar de la Baltică la Pont s-a croit defectuos, creându-se numai o Polonie Mare, nu și o Românie Foarte Mare, pe măsura idealurilor și aspirațiilor tatălui meu și a prietenilor lui, care nu concepeau să primim *numai ceea ce era al nostru*, fără nicio dobândă *compensatorie* la veacurile cât am fost opriți de la o dezvoltare firească, ci

socoteau că pentru schimbarea ponderii românilor în Bucovina, de la 99.9% la 49.7%, meritam fără nicio discuțiune Lembergul nostru, dacă nu și întreaga Galiție, precum și, din considerente privind securitatea Hotinului, cetatea Cameniței cea dealtfel intim legată de zbuciumata istorie a Moldovei, ca să nu mai zic nimic, mamă-mamă, că dacă mă uit la vest, văd că nu ni s-a lăsat granița naturală, pe Tisa, pe Dunăre, pe Morava, pe Timoc și iar pe Dunăre, scăpând nepedepsite atât Serbia, care a generat cumplitul măcel la 1914, cât și Bulgaria, ce oprind corpul expediționar franco-englez, al generalului Sarrail, să vină de la Salonic, pe la Turtucaia, la linia fortificată Focșani-Nămoloasa-Galați, a grăbit degringolada armatelor țariste și a favorizat victoria bolșevismului, care se va întoarce ca un bumerang împotriva ei, dar și împotriva noastră, care de unde eu și familia mea am fi voit să anexăm Varna (Odessos) și Burgasul (Borges, adică cetatea lui Borgiah) ajunserăm de pierdurăm până și Balcicul cel închinat de Burebista lui Dionisos al lui Michelangelo, ca zonă liberă greco-romană de opreliști privind consumul de băuturi spirtoase fără accize...

– Marius-Marius! oftă el, cu îndoită milă privindu-se-n oglinjoara ciobită a cămăruței de paznic de la Morozovsk-Morozovsk și parcă nevoind să admită că incursiunea dincolo de Nistru, în loc să-l unifice, îl spintecase dezvăluind în el o fire chinuită de talent și o alta iubitoare de a-și trăi viața oriunde, chiar la rusoaice.

Da, ieșise din spațiul carpato-pontic-danubian, nu însă și din acela burebistan, care ține de la Elba pân' la Volga, iar în sud merge binișor până la Tobruk și Alexandria, sau poate pe Nil până la Abu Simbel, dacă nu și până-n Etiopia tuturor posibilităților titulesciene, între care și un conflict armat fratricid mussolino-antonescian, iscat homeric de la lipsa de temei a pretențiilor italiene asupra Dodecanezului, arhipelag de 12 insule răpit prin silnicie Greciei-Greciei, deși stăpânul primordial nu putea fi decât Burebista, când corăbierul Marius merge la înțeleptul bibliotecar cu pupile roșietice, în largul insulei Rodos având a avea grijă a nu eșua pe insula de neprețuită importanță strategică Karpathos, dar nici a se lăsa în voia curenților și a se izbi de stabilopozii digului de la Kaș, pe malul Asiei Mici, localitate lacto-vegetariană de unde, traversând Munții Taurus, dai de o șosea strategică, de pe care remarci ca familiară tăblița pe care scrie că intri în târgul Karaman (Caraiman), din crucea căruia vezi capela timișorenilor Stella Maris, cum își întinde aripile planând din Cipru-n Balcic și apoi în Bran.

– Borgiah-Borgiah! iarăși horcăi Marius-Marius la Morozovsk-Morozovsk în ger-ger, cu părere de rău poate pentru prima dată-n războl că nu s-a sustras și el, ca ceilalți culți intelectuali de rezistență, atașat cultural pe la Cairo, cum voise încă din 1939 să-l aranjeze prin relații fotografice cu Lee Miller unchi-su, conu Alecu Șaraga-Ghizdavu, în drum spre

comandamentul anglo-american de la El Alamein Alexandria (El Iskandarîya, după incendierea și demolarea de către califul Omar cu talibanii lui, a turnurilor gemene ale Bibliotecii Universale, ca la Biblioteca Fundațiilor Regale, la începuturile Epocii Yl, cu plăcere flăcările demolând subproduse de-ale intelectualilor, de-ale puricilor de pe burtica Țării, spre a le devora săturând 85% și gloata) survolând Insula Junei Rodica într-un mediu cald familiar toponimic, cum am mai zis de Carpați, caș, tauri și Caraimanul cu cea cruce fixată de Regina Maria, pe marginea prăpastiei, pentru Eroi, tocmai pentru a ne arăta nouă, celor interesați, că povestea Neamului nu s-a sfârșit și că noi episoade de eroism și de abjecție se vor succeda pe meleag și pe de lături, până-n fundul pământului, la Morozovsk-Morozovsk, unde trebuie să ne jertfim ca niște eroi martiri, ca să aibă pe cine reprezenta în organismele euroatlantice academicianul Ion Codoi și ambasadorul extraordinar și plenipotențiar, impotentul de Saie Buburuză, director adjunct la Consiliul Național de Analize Sistemice, Fonduri de Investiții și Studii Avansate asupra lățirii Fundațiilor Străine implementabile-n România Constituției iorgovane, cea ușor de căpușat chiar în zonele ei cele mai gingașe.

– Văleleu! Văleleu! înmărmuri fotoreporterul cel laș, când își dădu seama că alesese Morozovskul, ca bază, doar pe principiul absurd că, fiind vorba de un orășel muncitoresc plin de ofițerime statmajoristă de la Armata 3 Română, va prinde de veste din vreme când va începe contraofensiva de iarnă sovietică, să-și pregătească rolele și aparatele de imortalizare a eroilor-eroilor, dar boier de moravuri alecsandrine fiind, iubitor de reverie-n gurița focului, ignorase pe Deadea Moroz , pe Moș Gerilă, pe Moș Crăciun cu carnet de PCUS (b), care nu se știa dacă va scoate din desagă, pentru un pol al frigului și gerului ca Morozovsk, o șubă siberiană gulerată cu blănuri de samur, sau un sicriu din blăni simple de brad carpatin, de la lăzile de muniție de Făgăraș.

– Poate, gândi-gândi, mult mai binișor era dacă mă stabileam eu la Kotelnikovo, în Stepa Calmucă, la Armata 4 Română la statmajoriști, catadixind și părintele maior Damian să se repeadă de la Umanțevo, să mă slujească duhovnicește-n caz de mare nevoie-nevoie! Popă pe cămilă kaki cu două cocoașe nici dracu n-a văzut! Că Jenel Noveanu e conștiincios, nu se va dezgropa de la Kletskaia doar pentru că e ziua mea, 8 noiembrie 1942, zi în care s-au făcut de către niște extremiști legăminte antibolșevice fioroase, dar biruința va fi a sărbătoritului Gheorghe Gheorghiu-Dej, așa că stau eu și mă minunez soldățește, dacă era ăsta născut din părinți creștini-creștini, în chiar ziua Arhanghelilor Sfinți, Voievozi, Mihail și Gavril, de ce plm i-or fi zis ăia atunci Ghorghe?

– *Ghorghe*, ai?! plesni de indignare Țyuchel Adriean. GHEOR-GHE, tovarășe profesor de desen tehnic! Ți-o fi foame. Mănânci vocale, ai? Și încerci să induci în eroare organul anchetator: când Kotelnikovo,

când Kotelnikovski!... Onorată instanță, să nu-mi zici mie Zlatoust sau Zlatna, dacă nu merită banditul aista MSV, muncă silnică pe viață, cum zice și Marx, că plusvaloarea pe care și-o însușește nomenclatura, ca proprietar colectiv al Lagărului Socialismului și Păcii, în minele de aur, e cea mai maximă când reproducerea forței de muncă a zekului, e cea mai minimă, la limita calorică determinată științific de savanți! Ce-ai cătat cu trupele și cu videocamera la Stalingrad, mă banditule?

– E complicat, Agnieszka, gemu ca de sub o plapumă de nea proaspătă și afânată, soldatul albit luptând până la senescență cu incapacitatea homosapilor de a arbora, în istorie, un comportament geografic cât de cât civilizat, în sensul bun al cuvântului, definit de puricii săltăreți spiritual de pe burtica Țării.

– Agnieszka-Agnieszka, așa cum am hotărât cu Murocika, la Harkov, în octombrie-noiembrie anul trecut-trecut, adică 1941, între luarea Odessei și Parada Militară de la statuia lui Lenin din Ploșcead Iskroi (Piața Scânteii, azi Piața Adevărului presei libere), la statuia obeliscizată a prapurcicului, a stegarului eliberator din Ploșcead Pobedî, unde poți vizita Muzeul de Historia Naturalis al optzecistului nostru postmodernist Grigore Căinaru-Antipa, dezvoltarea mai departe a succesului de luasem noi Colegiul, unde-și mutase de la Poltava infractorii și infractoarele Makarenko, era, anticipând cum va trage la sorți Necesitatea de șorțulețul de casap, roș de sângele feciorei jertfite zadarnic, al Nonfinalității predestinate nouă, oamenilor-cu-operă, dezvoltarea era, calculat cu degetele pe hartă: de la Harkov la Stalingrad, să forțezi Volga, un fluviu liniștit, dar mai lat ca Donul, distanța-n unități de măsură etapizate cazon era... era *cam cât până la Moscova!* Nebunie curată. Ca cum ai simula mebic c-ai geniu.

Nu l-am înțeles pe Hitler-Hitler de ce s-a sucit spre Stalingrad-Stalingrad, când mie mi-era perfect egal, fără Murocika, încotro mă duc de la Harkov: eram ca Faust, gata să mă pronunț în judecarea proprie-mi vieți, printr-un patetic specimen universal de soluție, cum că clipuliță mai stai, o eternitate!

Da, Agnieszka, o eternitate epicuriană și o tinerețe în plus mă despărțea, ca sârma ghimpată, de domnișoara sovietică francofonă Daria Maximovna Riumina, pe care o... cunoscusem pe plajă la Antibes, în 1937, crezând-o balerină de la Bolșoi, contesă Natașă Rostova, pe când tăticuțul ei, diplomat obscur din Rostov, se interesa de flota franțuzească de la Toulon și de posibilitatea sabordării ei, în situația unei conflagrații româno-sovietice, când ar fi putut fi folosită, pentru desant la Ialta, la străvechiul Südaque și la Feodosia, pentru ca peste Munții Iaila, prin Karasubasan, Simferopol, Bahcisarai, Kruppskovo, Aleallíluinsk, să cădem în spatele eroicilor apărători ai Sevastopolului, ascunși ca talibanii în grotele lor adânci, artificiale însă, dintr-un beton armat pe care groaznica artilerie a lui

Manstein, l-a străpuns ușor până la 40-50 metri, lesne înjosindu-l, fiind turnat de ingineri improvizați, cu stahanoviști grăbiți și cu zeci de mii de zeki leneși, un fel de a zice înfometați... Altminteri, am plâns atunci, aflând de la Mișu că unul din apărători, umoristul Petrov, ce nu mai scrisese vesel după probabil sinuciderea lui Ilf în anul Ejov 1937, a pierit într-un accident aviatic, la 2 iulie 1942, tot cam la 40 de ani, decolând chiar din Sevastopolul asediat de noi.

– Nu, Agnieszka-Agnieszka, o eternitate și o tinerețe în plus, atrăgătoarea ta juventute, îndosariată elegant într-un fel de virtute cu scoarțe lucios-umede vișinii putred, să mă rogi, și tu, și Andrei, fie el Hurmuzacov sau Saharov, nu, eu nu sunt, nu sunt încă, un bătrân libidinos și emo emoțio emoționat... Da, de ce nu? De unde împunsăturile mele cu Virginica Gibson, care împingea feminismul până la capăt, până la capătul patului? Pentru că noi doi niciodată. Din respect pentru fratele meu sponsor Capelei Timișorenilor, Mănăstirii Anticomintern de la Miorcani, Monumentului Paul Goma de pe Aleea Clasicilor, Cimitirului Frontieriștilor de la Kladovo, Ansamblului Funerar Regal de la Sigmaringen... Dar, hm! împunsătoarele certuri de-a binelea cu preabuna, miloasa eseistă Clarissa Honig? De acolo că, poetă răzvrătită, era în stare de orice, bunicul Cazimir, tatăl Samson, mă-sa Phia, soru-sa Elza... nimeni nimic, ea nu respecta nicio autoritate. N-am întâlnit, într-o viață de homosap, dihanie mai pretențioasă, decât poate pe Ioil Borgiah, bibliotecarul alexandrin din vis, care chiar lua în serios un beethovenian filozofic principiu Heiligenstadt cum că:

– Omul, sau ființa conștientă de sine pe indiferent ce suport, este dator a examina tăios lumea ce-i este atribuită, lămurindu-se dacă există în ea, sau nu, vreun Ideal care să asigure o jertfă de zi de zi, cam cum muncea Michelangelo.

– Dacă există în ea așa Ideal, zic O.K.! Cum suspină americanul după ce bombardează amărâtele trenuri din Gara Basarab, numită așa după refugiații basarabeni terciuiți pe linii moarte, adăpostiți în vagoane uzate... Dacă nu, atunci e momentul să te gândești foarte bine dacă te mai aventurezi să trăiești, pentru că previzibil te vei plictisi sau vei produce necazuri altora, mai onorabil fiind a lua în serios o sinucidere timpurie, lăsându-i să-și vadă de treabă pe ăia care și-au găsit vieții „scopul“, care chiar cred că, oprimând sau masacrând pe alții, trăiesc.

– Deci, fată-fată, fată pistruiată, Agnes de Krécy, ci uite ce-mi scrie Noveanu, c-aseară, pe Discovery, cică Stalin a semnat, pardon! bolșevismul a bătut laba păroasă cu nazismul, primind o BUCĂȚICĂ din Polonia!... Ori e greșeală de traducere, ori obișnuita ticăloșie, care-i incită pe galițieni anti-anglo-americani și, în măsura în care se vorbește doar de Treblinka, niciodată și de minusculul Aiud al Reeducării, ușor frustrați, cu conduită la urne imprevizibilă!

– Krasnaia Armia, surâse ea, a ocupat din Polonia mamei mele o jumătate muuult mai mare decât jumătatea rămasă Wehrmachtului, care a acceptat totuși, buimăcit, să-și trimită pe urmă reprezentanții pentru paradele cu cizme și motorizate ale totalitarismelor înfrățite, de la Brest și de la Chișinău...

– Un orgoliu extrem, de ADEVĂRATĂ înzestrare pentru poezie, la această, intimidantă încă de la doisprezece ani, Clarissă Honig, Agnieszka... Orice *altfel* de conexiune între noi decât aceea spirituală era de undeva de dincolo de cuvinte, ferm interzisă. De un dublu cordon verboten, întărit cu sârmă ghimpată și cu frumoasă iarbă verde necălcată, minată. N-am mai întâlnit decât pe un vinil al Murocikăi, cu vocea lui Esenin spovedindu-se ca huligan, atâta oarbă încredere în darul liric. M-am speriat să nu întinez. Și mai era și altceva, biblic: istoria *lor*, plină de fecioare goale jertfite căpcăunilor cu supraputere asupra Seminției, spre a o salva de la o exterminare prea devreme, înainte de a se fi exprimat în universal. Mă rodea suspiciunea că mama Phia, meșterul Honig cu ochii ăia mijiți a subînțelesuri, Elza mereu retrăgându-se să fim singuri noi doi cu Poezia, însuși stăpânul ei Cazimirului fiu, pururi înnegrit de îngândurare expresionistă, toți, toți, toți mi se păreau a conspira, a o oferi ca pe tavă sub vremi, a ne împinge unul spre altul... De ce? Exagerau evaluând relațiile colosale ce aș fi avut pe la Ministerul Propagandei? Sau prin senatorul poreclit Șaraga, sau poate prin Mișu, abilul copoi secret. Sau poate eu însumi, argeșean căruia Mareșalul antonescian militar-fascist, copil fiind iar mama pictoriță și el maior, dăruitu-mi-a o tobă de tinichea, de mărșăluit cu ea, speriind păsăretul Pribegilor! Cine știe, aș fi putut *interveni* pentru ei sau pentru alții. Era stânjenitor, simțeam dureros presiunea asta, reală sau numai posibilă, și mă cumințea complet oprelіștea lăuntrică, să nu PROFIT, ar fi ca un viol asupra unei domnișoare robite după legile aspre ale războiului om-om! De era sau nu amor, nu puteam lămuri decât în condiții de pace și lucrul nu s-a mai testat, expediind-o ei la Baltimore, prin Elveția sau prin Bosfor, desigur fără a mă chema de la Ziduri pentru un bun rămas.

Cu Murocika era însă altceva! Dorință sălbatică, reciprocă, ceva franțuzesc cu adevărat animalic, perfect pur, pur, pur!... Nicio oprelişte, încă de pe suprarealista plajă de la Antibes. Deși *alte* motive erau afirmate-n Harkovul ăsta, din capul locului: aceleași *alte* motive ca-n cazul Clariței! E ciudat, nu? Să o... protejez! Vasăzică eu cu Lecca umblăm prin mahalalele proletare, să punem laba pe un specialist în îmbălsămări, ce prelucrase la strung cadavrul lui Lenin, făcându-i pielea nemuritoare și Horea Bratu se gândise să i-l expediem pe preparator faraonului Hi, pentru ca, așa cum ne-a dat Odessa, așa să ne dea și Ialta – plus, eventual, jumătate din Sevastopol, 40% din Crimeia, 30% din Caucaz și 20% din Kuban, de preferință în jurul Krasnodarului nostru.

Era burniță umedă și veni vorba de tuberculoză, boală de care ar fi murit umoristul odessan Ilf la 13 aprilie 1937, zicea Lecca, medic, de, eu însă pregătind o excusie în Reich, aflasem din *Der Angriff* altceva, că s-ar fi sinucis ca alți mari scriitori sovietici hărțuiți.

Și deodată aud o violină bacoviană în ploaia neagră, sfâșiind universul-orchestră cu tânguitorul Concert al lui Mendelssohn, desigur interzis ca evreu în Reich și la Praga, urmând a i se coborî până și statuia de pe acoperișul de tablă galvanizată al Rudolfinumului. Am încremenit rece ca bronzul eu însumi și m-am pierdut de doctorul ce oricum studiase-n Harkov, fiind coleg cu polonezul Pisdulski sau, nu mă mai ajută memoria, aha, berea aia Pils, așa, scumpo, Pilsudski, mă gândisem la Józef Paderewsky, pionismul, pianistul, președintele, și, și, și vioara aceea mă atrăgea ca un magnet cu feromoni, ca ceva deja trăit. Acel tot octombrie, 1940 însă, când știam de la Iași că, ucis-sinucis, profesorul Petre Andrei fusese *jertfit* ritualic, pentru a se prăznui Biruința la o lună de la alungarea celui mai român rege al nostru, Carol al II-lea. Se făcuse uriașa manifestație din Piața Națiunii 6 Septembrie, ca probă-n sute de mii de manifestanți de cum se poate trece instantaneu românește de la un regim la altul, și cu un fior de gheață pe șiră, ca la Morozo-Morozo, am întâlnit pe lângă Morga lui Minovici, pe Spalierul de fontă ce ornamenta Splaiul Unirii de-a lungul Dâmboviței, care-i Iordanul bucureștenilor, o fată-n alb de mireasă, cu stea galbenă-n pieptul începător, dar nu o stea diformă, ca alea de lagăr, ci una cu lacrimi și îndârjire croită-tivită, ca pe o decorație de eroină, parcă zicând ca Modigliani antisemiților din local în Montparnasse:

– Je suis Juif et je vous emmerde.

– Uimirea, emoția mea de nedescris, apoi, rău informat fiind, Isadora, la început am crezut că ea *a anticipat* protestul față de apariția înjositorului, din punct de vedere al intelectualilor naziști, însemn, ce actualiza medievalul clopoțel de atârnat la gâturi ce oricând puteau fi retezate, pe urmă, am constatat că ar fi putut primi știri europene: de prin noiembrie 1939, existând în Polonia ocupată obligația de a nu ieși din casă, evreu de peste șase ani, fără o Judenstern în piept, inovație generalizată în anii următori pentru întreg Reichul și pentru toate ținuturile administrate prin război, cu extindere totală a umilinței din stradă în intimitatea propriei locuințe!

– Totuși, în acel 6 octombrie 1940, Despina, poate să fi fost și altceva în exasperarea poetei de 12-14 ani: trebuie că se va fi pus cumva problema ca evreii să poarte Judenstern și-n România Mutilată, opunându-se până la urmă Palatul... Eu nu mai știu, pentru că după ce am vrut să-i smulg de pe pieptul lucios și tare, marmoreean, steluța aurie, neinscripționată cu Jude, m-am îmbătat crunt și funebru, căci a doua zi, mai mult decât ca student ieșean ce pierdusem un profesor infinit mai profesor decât proful de lucru manual Horia Sima, cum zicea lugojeanul Nae Căinaru, antreprenorul, că-

l cunoștea, că e încadrat cu normă-ntreagă mozaicată din... opționale utile la olimpiada meșteșugurilor tradiționale românești, ca metaloplastia, vai! în 7 octombrie 1940, prăznuiam eu însumi o lună de la îndepărtarea din teatre a elementului iudaic, *ca și din toate activitățile artistice*, dându-mi-se-ntr-o epocă de stranie tranziție neașteptate facilități de afirmare, ca pictor **român**, precum și tot o lună de când mărginitul Antonescu cedase, fără regrete, comentarii și definitiv prin schimb de populații, bulgarilor, Balcicul meu și al Reginei mele, negândindu-se nici că în chipul acesta acești slavi asiatici capătă un litoral mai lung decât al nostru, europeni get-beget, daci-daci, și nici că ar putea fi pus dinaintea videocamerelor staliniste și împușcat la Târgoviște imputându-i-se subminarea artelor plastice naționale.

– Și de ce crezi, Liz, că mă chema cu vioara ei cosmică fata lui Riumin? Oare nu pentru că mă dorise de la Antibes, crezându-mă vreun prinț al monarhiei... italiene!... celei măturate de bolșevici pentru a încețui Cizma cu o spiritualitate fotbalistică? Și culinară! Nu! Ci pentru a-mi confirma că încercatul strateg Hitler de astă dată greșise, neobservând că de la Harkov la Stalingrad, sau la Moscova, *cam tot atâtea verste sunt*. Și că decât să ne întindem ca mărgelele pe o ață de la Cotul Donului până-n pustietățile Stepei Calmuce, de mii de ori mai productiv ar fi fost să fi lovit el spre Voronej, centru muncitoresc numit anterior Zlatoust sau Dodonsk, dar căruia i se schimbase toponimul după comisarul cominternist basarabean Voronin, această acțiune fiind absolut necesară, pentru că italienii, romantici și nesăbuiți altminteri, dacă era să se lupte, piereau de gerul prea nordic, pe când ungurii se menajau cu ostentație, convinși că la sfârșitul conflagrației vor lua, prin forța armelor și a pilelor aranjate în tot Occidentul, nu numai toată Transilvania, ci și Banatul, Oltenia și mai ales Valea Argeșului, cea dorită cu mormintele străbunilor mei Ghizdavi cu tot, de vreo mie de ani!

– Murocika-Murocika! deloc rea strategia ta! Voronej, deci! La nord, orașul academic Miciurinsk, zis cândva Șarașka. La sud, viitorul târg de gimnaste Gheorghiu-Dej. Și toate trei *dincolo* de Don, cum și ne-nvață, ca urmași expansioniști ai Romei, doctrina cominternistă, că Armata Roșie trebuie să ocupe toate țările vecine Soiuzului, anticipând ajutorul roșu dat Cominternului de muncitorii salarizați peste tot mai bine decât „intelectualii bucheri și talmudiști". Această forțare românească a tihnitului Don nu spre Țarițîn, ci spre Königsbergul Romanovilor, spre Capitala Încoronării țarilor, spre Alba Iulia a rușilor, spre Moscova tuturor Rusiilor posibile și imposibile, susținea cu mine-n pat trădătoarea intereselor Cominternului și ale intelectualilor filosovietici occidentali, mânce-i-ar câinii – ar fi putut declanșa părăsirea în grabă a Kremlinului de către Stalin *tocmai pentru că Stavka se aștepta la acest atac* și avea procedurile de evacuare întocmite, avizate și aprobate!

4

Dar de ce ți se părea atât de bine gândită, promițătoare, această amplă învăluire a Moscovei, în Războiul Sfânt, de către români? Poate pentru că e artistică pe harta statmajoristului grațioasa unduire-n gât de lebădă a cârnatului de săgeți descriind cutezătoarea manevră emanând atât intuiție feminină cât și geniu viril surprinzător psihologic. Într-adevăr, evaluând noutatea concepției Operației Stafia, inspirată de expresia lui Marx *o momâie colindă prin Europa*, ce se constată la tv pentru cine n-are timp să se documenteze-ntr-o bibliotecă adevărată și preferă să-și facă iluzii optice nutrindu-se de la jgheab, e că atât Hitler cât și Stalin nu erau comandanți direcți de abator uman, cum a fost Napoleon: între ei și fronturi se afla o interfață, rău bărbierită, *niște hărți*, care nici măcar nu evoluau în timp cât de cât real, ca cele meteorologice peste o juma de secol.

Stafia? Da, așa i-a zis Daria Maximovna Riumina operației concepute din capul ei de nespecialistă. Și nu dispunea de „interfață". De niște hărți. Cum avea Stalin, a cărui stafie viola deja Europa fără prezervativ. Popoarele înrobite de Hitler, Antonescu și Mussolini nădăjduiau, se va spune, să fie eliberate de sub jugul fascist de către Soldatul Sovietic, căruia nu i-au mai ridicat ulterior acele statui și obeliscuri pe care el le merita baraschian. Ca să nu mai zic nimic de ce supraproducții hollywoodiene s-ar fi cuvenit creștinește să aibă și el parte. Numai frații Ghizdavu, și în special Marius, s-au mai gândit la astfel de datorii uitate, prin Virginica obținând Andrei Hurmuzacov, de la primarul și consilierii târgului Santa Diana, comandă fermă pentru o statuie cocoțată pe obelisc, cu stegar eliberator Baraschi privind spre Pacific, din bronz românesc, exportat din Vama Veche de niște întreprinzători care, rău decodând Testamentul lui Petru Rareș, au topit o statuie a Doamnei Chiajna, a cărei activitate socio-politică în Regatul Muntenia a avut ecouri de presă citite la Istanbul până și de stafful Sultanului.

Neuitate zile, Irinuco, fătuca mea, toate zilele de 25 octombrie, în tinerețile mele de Război Sfânt! În 25/26 octombrie 1941, fugind de la Odessa, ca om-cu-operă, de vreun nou atentat de natură a declanșa noi represalii asupra populației civile nevinovate; în 25 și 26 octombrie 1942, singur la Morozovsk în cămăruța de paznic, comemorând un an de când mă-mpreunasem cu Murocika la Harkov și îmbătându-mă de vedeam auroră boreală spre Cotul Donului, Stalingrad și Stepa Calmucă; iar luni 20 sau 26 octombrie 1943, calm, lejer, pregătindu-mă de bolșevizarea ireversibilă a neamului meu, participând la inaugurarea festivă a unei remarcabile lucrări genistice de infrastructură, pe lângă general Rășcanu,

ca reporter propagandist cameraman, anume la punerea în funcțiune, și darea în folosință a ambelor benzi de circulație, a Șoselei București-Măgurele, Șoseaua Mareșal Ion Antonescu, dreaptă ca laserul, pe care la scoaterea României din cursa NATO-UE din 13-15 iunie 1990, vor transporta armata și securitatea „elementele“ arestate de mineri, demascate de feseniste lui Iliescu și Roman c-au manifestat în contra Partidului Partidelor, anchetă bestială, enkavedistă. În fine, 25 octombrie 1944, tanchistul Grișa Căinaru și depeșa lui către Dora, eram și eu, că a eliberat la Carei, Satu Mare sau Debrețin, Ultima Brazdă de pământ Românesc răpit de Horthy, tovarășul de revizionism al lui Hitler.

Adevărul fiind că nu pe banii mei, pe legitimațiile mele, mă deplasasem, în gloriosul octombrie 1941, de la Odessa la căderea Harkovului, ci pe-ai lui Mișu, care mă însărcinase să-l împușc pe doctorul Lecca, dacă ar fi trădat și ar fi dezertat din misiunea de supremă importanță diplomatică ce i se încredințase, avându-se-n vedere relația personală ce se stabilise-ntre Conducător și Führer, probabil ambii incinerați, că să identifice și să captureze pe profesorii doctori laureați ai premiului Nobel pentru medicină și ai Apelului pentru Pace, celebrii Zarski și Vorobiov, care l-au îmbălsămat pe termen nelimitat pe kapitan zemli Vladimir Ilici Lenin, iar serviciile Axei aflaseră, poate de la Krupskaia, că se duceau convorbiri tripartite între Washington, Londra și Moscova, având ca conținut intențional a se proiecta și construi, după Victoria Finală și încetarea sălbaticelor bombardamente asupra berlinezelor, în Alexanderplatz (care se va reboteza Piața Națiunilor Unite), un monumental Mausoleu, valorificându-se ca material decorativ marmura neagră și roșie a profesorului Albert Speer, care o băgase până prin 1939 în raihkanțlaiul lu' Ghitler, acolo-șa urmând, cu timpul, a se odihni întru evighe mir, în ce ordine la bătaie va eșalona Soarta sintaxa, generalissimul Roosevelt, generalissimul Churchill și generalissimul cominternist Iosif Vissarionovici Stalin cu vipușcă roșie, pentru a fi omagiați prin cozi o eternitate, de către europenii aducând prinos de recunoștință, sezonier împrumutându-se de la Moscova și mumia lui Lenin, pe motiv că pobeda asupra fascismului a fost posibilă numai deoarece bolșevismul era un totalitarism *mai tare* decât nazismul, cum recunoaște-n sextaz până și Dorothea mea, cu unele amendamente însă pe cearșaf, relative la accepția epitetului *tare* ca atare, nefiind totuna juridic lozinca antiamericană *Antonescu, să fii tare cum a fost Ștefan cel Mare*, cu fraza lăutărească ce-o auzeam, prin cârciumile periferiilor ploioase ale Harkovului ocupat de soldații noștri, cum că *Ține, Leano, cu Roosevelt*!

– Da-da, Irinuca tatii, de-aia zic eu să-ți găsești un elvețian bătrân și să te cari cu orice preț din Republica Socialistă România, cât ești tânără și apetisantă, iar maokimismul nostru național, la 1976, abia de se pregătește a dărâma biserici, ca austriecii pe-ale Ardealului și ca jigodiile horthiste

pe-ale Regatului România prea Mare. Până prin 1980, prin abuz orizontal, îl... împământenești pe Joachim Burckhardt ăla-n Baselul nostru, iar pe la 1983 o ai deja pe Isadora cu bărbosul, roșcatul și jovialul softist de renume mondial, Hans Morgenstern, încât pot să ți-o trimit și pe mă-ta, pe biata Liz, la îngrijit, că eu n-o să mai am posibilități acilea ca s-o țin, în contextul achitării datoriei externe-n folosul nomenclaturii feseniste de mâine ce cleptocratic se va restructura și în efortul zidirii Casei Parlamentarilor imena Nicolae Ceaușescu, cu temelia peste unul din exemplarele fluviu-romanului 1981, bardon, **1681**, al obraznicului de Grigore Căinaru, care mergea pe ideea de proiect a Ducăi-Vodă, cum că să ridicăm un stat ucrainean traco-geto-slav, între al nostru și al Cominternului, nevoind el a se război cu Fadeev dincolo de Bugul Transnistriei și stând pe-acasă, în gazdă la Bolboroși, lângă Cișmigiu, sau chiar pe la Glagoveni, când, culme a eroismului, plecase... Dora lui pe front, și a mea, asigurându-i scriitorului condiții ideale să-și termine, singur, singurel, principalul său megatext, până să-i fie spurcat, printr-o ocupație cominternistă definitivă și demoralizantă, mediul literar înconjurător.

– Ocupație... de fi ni ti văăă?

– Da, Irinuco! Du-te! Și meri în căile inimii tale-ntru Domnul, că aici NICIODATĂ guvernanții nu se vor dezobișnui să se comporte ca niște vremelnice trupe de ocupație: oale și ulcele, metan, mercaptan puturos, polietilenă de pungi și recipiente răcoritoare vom fi, noi cei ce-am luptat în Răsărit, pentru Regina Maria și pentru restaurarea în URSS a unui țarism constituțional, cu adevărat federal canadian și democratic american, iară greierașii cocoțați în capul administrațiilor locale tot vor fi mereu *surprinși* la apariția primilor fulgi de nea, mereu incapabili să apere de frig populația, evitând din timp crashul presiunii la gaze pe ger rău, de te congelezi în stații așteptând Morozovskul, că NICIODATĂ pe meleag, în vecii vecilor, nu se va afișa la capu' liniei la ce oră pleacă *sigur* vehiculul pentru transportații în comun, ca să existe un minimal control din partea societății civile dacă se fură sau nu motorină sau dacă umblă mașinile încârligate că așa trebuie să le dea drumul controlorul, în cârdășie cu șefii până la ministru și șeful partidului și șeful șefului partidului, de le dă pe de-a moaca *acțiuni* nesimțite pe la rude și prieteni...

– NICIODATĂ nu ne vom mai reveni din înfrângerea de la Stalingrad, Isadora! Eu însumi mai stau pe-aci-n Dumbrăvița vreun an, doi, până-mi termin cel mai târziu în 1992 documentarea pentru templul meu de la Sonnenheim, *Capela*, reală, și cu sprijinul softistului de tac-tu, virtuală, *Timișoara-n sânge*. Îndur mediu toxic, printre hoții de bolșevici, pentru că Subiectul meu este totuși în Răsărit... Mi-am dat seama de soarta asta a mea la Gumrak, cât am locuit cu Otto Runge și Von Paulus în același turn de control alb, dezafectat din cauza viscolului. Nenea Paulus, în anul nașterii mele 1912, tânăr ofițer german, s-a însurat cu Elena Rosetti,

strănepoata Elenei Cuza. El iubea cu patimă România Regală Mare, iar nobilul sacrificiu al lui Otto Runge, la urcarea în elicopterul de pe ambasadă, poate c-a fost din ordinul acestui feldmareșal. Dealtfel, nobila Elenă Rosetti, dezgustată de relațiile române-ruse, dintre căruțașul Oaie Mouton și generalissimul Kutuzov Sovrom, l-a tot cicălit pe Von Paulus, care lucra la planuri, să-l influențeze pozitiv pe Hitler să renunțe la Barbarossa, prorocind că atâta vreme cât Churchill și Roosevelt nu sunt cu el în Cruciadă, ba dimpotrivă, cu Stalin și cominterniștii, riscă o înfrângere ca a Casei Albe în Vietnam, sub ura și disprețul pacifiștilor euroatlantici aglutinați de-o gândire criptorasistă cum că galițienii (pentru unii austrieci, doar bulgarii și românii!) și angkorienii nici nu merită ca indivizi să fie eliberați de sub totalitarisme de inspirație marxistă!

– Deci nu în Spania, Despino, i-am zis-o de la obrazu-mi neras, încă de când cu procesele lui Vîșinski ce revoluționa justiția de tot, iar taică-miu-și ațintise amuzat dioptriile pe interferențele emulative Stalin-Hitler, ambele bazate pe idei din marxism, și, ay! pe plaja surrealistă de la Antibes, apăru balerina, balerina de fapt violonistă, Murocika mea, cea spânzurată, se zice, din lăcomia și din orbirea mea. Sub vraja ei siberiană, ciudat că n-o vedeam deloc pe Eliza, cât de lângă mine încă de pe atunci era! Dimpotrivă, riscam orbește demersuri penibile, era și frondă, la autorități militare, civile și securistice româno-germane, precum că să-mi permită Mareșalul să mă-nsor c-o rusoaică sau ucraineancă, nu Regină ci balerină, ceea ce n-a scăpat ochiului vigilent al turnătorilor DEJA, am impresia că nu harkovieni, ci bucureșteni ce se vor bolșeviza, convingându-mă și pentru viețile-mi viitoare, repet: 1) că Subiectul vine de la Răsărit; 2) că NICIODATĂ nu ne vom mai reveni din înfrângerea de la Stalingrad!

Asta-i principala consecință a străpungerii cu burghiul blindatelor sovietice a forturilor noastre de lemn, improvizate din căruțe valahe hussite, și a nimerelii joncțiunii de la podul lui Otto Runge de la Kalaci, cu încercuire <u>într-o pungă cam cât județul Dâmbovița</u>, a celui mai înaintat și mai eroic, practic fără piloși SS, eșalon al Cruciadei Antibolșevice. Dar atunci mă obseda doar discursul delirant al sfrijitului de Goebbels din Sala Polivalentă, pus de Hi suplinitor total, cum Stalin megafon pe Molotov, să declare fraților și surorilor că de aici începe un Război Total pentru Apărarea Patriei expuse *Capitulării Necondiționate*.

– Nu, Irinuca tatii, care-n loc de a-ți vedea de germanistica ta, îți închipui tu c-ai voie și poți sub Roller-Cea să știi istorie-istorie! Această încercuire n-a însemnat nimic esențial pe teren strategic. Poate să fi cântărit ceva nu în Istorie, ci-n Literatură, câteva sute de mii de Cavaleri transformându-se-n „martiri ai Pactului Anticomintern", căci n-au mai supraviețuit prizonieratului, în Gulag cu transferuri, sub Dej, direct în Romlag, decât foarte, foarte puțini, niște mii acolo. Pesemne mai mult turnătorii, clevetește Noveanu-n legendara-i intransigență, de prevăzuse el

la 19 mai 1990 că PNȚ-Borviz și PNL-Parizer n-au nicio legătură, decât de turnători-supraviețuitori, cu partidele clasice, ale sfintei Regine Maria.

– Așa cum arăta și un analist al secolului, Lino, militar, sir Bernard-Henri Lévy, *La Barbarie à visage humain*, barbaria... are bot uman, muian de homosap, bardon! sir B. H. Liddell-Hart cel mai mare analist, zic, strategia nu poate fi decât a Acțiunii Indirecte, adică de-a dreptul spre *uie*, deci fără a reprima bolșevismul niciun pic, cum o ia și Zahar Avăcăressi, iar a mă încercui pe mine la Gumrak, mă rog, a *ne* încercui pe *noi*, pe mine, pe Runge și pe alții, după un contur Soloviețki, anume Soviețki, nord Gavrilovka, Volga, sud Samofalovka, Soviețki, ce din sateliții lui Roosevelt apărea cu o apetisantă formă de ficat hrănitor chiar crud, nu prea era mare scofală!

Adevărata acțiune *indirectă*, total ignorată sau aproape, de așa zisele documentare britanice, franceze, oc-ci-den-tale, de vă fac ele, galițienilor, tv-culți în Istorie dar nu și-n Literatură, schimbându-vă la față, s-a realizat atunci puțin la nord de Gumrakul meu, pe cursul mijlociu și superior al Donului, de la aliniamentul Harkov-Kursk-Orel mai către Voronej și gorodul Gheorghiu-Dej, unde magnolierii gălbejiți ai Armatei 8 italiene au dat de ger, iar bestia nazistă nu le-a pus la dispoziție disperaților, în retragere spre Mediterana lor, camioane sau trenuri, exterminând pre mulți prin congelare și partizanat, numai prin filme cretinizante întru succes de casă american văzându-se niște pletoase blonde alegându-și muj din nămeți, congelat ca un pui de Crevedia și de Titu-Serdanu, unde a aterizat Cea, mda, pui avicoli în ulei de floarea-soarelui, cât încă se dădea la liber netrecându-se la achitarea *accelerată* a datoriei externe, ca etapă strategică spre autoghetoizarea Republicii Socialiste România, ca cel mai longeviv congelat stat totalitar din Europa, beneficiind ca și modelul ei kimirsenist, de stabilitatea ereditară a factorului de echilibru constituțional prezidențial.

– Bieți fiorentini! Bieți napolitani! Bieți venețieni și atâția alții, lăcrimă popa Damian, mucenici ai unei mari Idei, a apărării civilizației creștine la Kantemirovka, Ravenna, în contra Antihristului, ce noi îl credeam întrupat doar în securist și el zace până și-n lucruri, în Prozaicul ce dus-a de râpă și creștinismul, și religiunea mahomedană, și iudaismul, și budismul, și hinduismul, și lamaismul, și până și cultul inițiatic al lui *Zamolxe*, ascetul, chinuitul (*the/ză molext* = agresatul), cum etimologește eseistul religios Toader Băluțeanu, ce remarcă-n prozaic paradoxul carpato-pontic-danubian că noi legalizarăm nu doar uranismul, ci și lesbianismul, pe când tocmai natural necesara Prostituțiune o prigonim ca niște scelerați ipocriți, când normal era, pe Principiul Reconstituirii, să investim discret în Crucea de Piatră și să concurăm Amsterdamul, mare păcat fiind că vitregia migratoare spulberat-a legislația daco-gotică, așa încât Curtea Constituțională n-a mai putut-o asimila decât prin intermediarul suedez labagiu al lui Carol Lundici Lunacearski, care însă,

preaiubite Eugenijus Miškinis, constituțiune iorgovană – ah, cât o urăsc, căci e ultima a românilor! – prin spiritul ei cosmic a exilat uranismul cela-n care ești direct interesat, unde-i și firesc, cred, scormonind în mâlul cuvântului, adică sus de tot, în stațiile celeste orbitale...

– Nu pot astăzi, dragă Mózes Árpád, oricât ar interveni gingașa karelo-fină Kiila Hakkinen să mai tac că numai italienilor am rezervat un perete întreg la Mănăstirea mea anticominternistă de la Miorcani-pe-Prut, și nici nu se putea altfel din moment ce Armata 2 Ungară m-a dezamăgit complet. Cum? Preferând să se lase încercuită decât să execute misiunea încredințată de Mareșalul Antonescu, de primul om al Axei (= Hitler) și, la urmele urmelor, chiar de mine însumi ca atare, la drum de seară, cu luna scăpătată după Muntele Conic.

– Care fiind această misiune, banditule?

– După cum se știe, tovarăşe Tikie, soțul meu drag, după răpirea Basarabiei de la Comintern, de către regimul militar-fascist impus României Regale de însăși Germania nedemocrată, mi-a declarat în pătuț, că el nu mai pleacă deloc pe front, nici măcar ca reporter, fiindcă *și-a îndeplinit stagiul în linia întâi*, ba chiar, prin incursiuni curajoase și inconștiente, a luptat și în linia a doua sovietică, înjunghiind niște comisari politici, niște cekiști ce stabileau ce recruți de origine nobilă-n dosar să se jertfească pentru a bătători terenurile minate, și niște scriitori grași veniți cu politrucii să se documenteze asupra anumitor subiecte, pentru a concepe propuneri mai sus, de *mituri ale războiului proletar dus pentru Apărarea Stalinismului* și pentru bolșevizarea ireversibilă a galițienilor și angkorienilor!

– De ce, fă, metafiziciano, ireversibilă? Ireversibil nu este un cuvânt materialist dialectic și istoric. Însăși Ceka va dispărea când toți vom fi vigilenți!

– Pentru că, dădu din umerii îngerești catolic Agnes de Krésy, varșovienii s-au comportat postbolșevic ca niște bucureșteni pe caniculă, nedemolând din start până-n buncăre odiosul și sinistrul Țentralnîi Dom Kulturalnîi, carele e un hibrid stalinisto-miciurinist între Casa Iskrăi și Doma Parlamentarilor burtoși ca niște ploșnițe care, spre deosebire de lipitori, sunt cras incompetente să se hrănească rațional, adică începând cu intelectul nu cu rectul, babo Despino!

– Niciodată, niciODATĂ, NICIODATĂ nu ne vom reveni din înfrângerea de la Stalingrad! tuși di trii ori Marius, adăugând: și de aceea, Subiectul în Galiția Mare, de la Duino la Donețk și de la Insulele Karpathos la Insulele Solovki, vine pe tancuri din Ural și, în camioane, din Apalași, dar tot cu politruci încărcate.

– Tocmai asta fiind întrebarea pe care o am pus eu Parisului celei adunături cosmopolite, singur împotriva tuturor, adevărat *Homo solus,* la 1936, printre angajé-trezangajé verbal foarte combativi, dar n-a crăpat

niciun viteaz dintre pubintelectuali, pe la Majadahonda, de gloanțele marii unități românești de intervenție rapidă, comandată de generalul franchist Cantacuzino-Grănicerul și asistată spiritual de părintele Dumitrescu Borșa... era să zic de părintele Atanasie Damian... Sau în orice caz, n-a mierlit-o *pentru panstalinism* niciunul de oarecare notorietate. Domnilor seismectuali, i-am interogat, urcându-mă ca un nespălat de la Găiești cu șoșonii pe masa de jad, cu incrustații și inserții din abanos, nacru și acaju, a cafenelei, avangardă, avangardă-avangardă, da-mpotriva cui? Că Turnul Eiffel, adică însuși Capitalismul gros, văz că l-ați acceptat, cu tot cu argumentul ultras-naționalist că nicio națiune nu-și va arbora tricolorul mai sus. Iar a-l cotonogi pe Hi, *înainte* ca el să joace semifinala cu Stalin, e o adevărată nerozie: urmarea ar fi că enchevediștii Cominternului ar muta granița URSS de pe Prut pe Elba, dacă nu cumva pe Loara! Cine a sacrificat 30 milioane de supuși pentru apărarea „cuceririlor" revoluționare ale nomenclaturii, va mai consuma 20 de milioane de eroi până la Ritz sau Biarritz și atunci, de la Pacific la Atlantic, nu vor mai exista cabarete, băi, ci doar cantine, iar „îndoieli" nu vor mai risca nici măcar constructorii Canalului Sena-Dâmbovița, amenajare complexă și reciproc avantajoasă! Oricari alții înecându-se în Atlantic, pe plute fragile, din bambus ieftin! Votu-vă-n materia cenușie de intelectuali tâmpiți!

– Păi, boemii marxiști exact asta vor, reacționarule! Să te pună la muncă pentru ei! m-a lămurit în hohote de râs franțuzești Murocika, dinaintea hărții Europei ce împodobea întreg peretele de apus, al Atelierului Cercului de Aeromodelism și Parașutism al Casei Pionierilor „Pavel Morozov", din Harkovul nostru. Ei speră că dacă va veni bolșevismul, vor ajunge ștabi mari și tari! Tocmai asta raporta și tata lui Dimitrov: că mai toți artiștii și scriitorii contactați de el la Nisa, la Negresco în salon și la Cazino pe estacadă, dar absolut toți, achiezează să intre-n GPU, ramura occidentală, ca să servească pe... muncitori și pe țărani, pe drumul fericirii garantate absolut, din momentul în care dispare senzația aia de *încercuire,* care-l înnegura pe longevivul Molotov ori de câte ori, uitându-se pe hartă după Marienbadurile, Mehadiile și Capriurile în care și-a odihnit Lenin cei zece ani de exil comod, întâlnea zidul vostru, de piepturi Românești de *Arcași de la Nistru*. Și iată de ce, dulcele meu amant, visat de la Antibes – și m-aș fi așteptat să mi te-arăți dintre italienii Armatei 8 sau dintre ungurii Armatei 2, drept să-ți spun, eu consider total *aventuristă*, mai ales în această noapte liniștită de 25/ 26 octombrie 1941, strategia lui Hitler, dictată în aceste prime luni de război doar de invidia lui pe Odessa Führerului vostru, Mareșalul militar-fascist Antonescu!

– Nu, micuță balerină sovietică, stea a unui neam căruia Occidentul în declin corectitudinar opune mištoul postmodern, *Mama mea gâsca,* inegalabilului exceptând Amenajarea Complexă a râului ceaușist Dâmbovița, *Lac al lebedelor,* i-am desmierdat eu toată axiologia, nu e

simplu: practica militară dovedește egal și justețea politicii hitleriștilor de a coborî spre Sud, călăuziți de vânătorii de munte români, după ce la Berdicev, în 6 august 1941, eu m-am angajat în carpen ca noi românii să luăm de la URSS Odessa, Ialta și anumite localități din Caucaz, cum ar fi Soci, Nalcik și toată valea cecenă a Sulakului, inclusiv porturile Vukovar și Mahacikala de la Marea Caspică cea bogată-n icre negre, cum o fost cândva și Marea Neagră, până să nimicească-n ea sturionii invadatorul grec, genovez , tătar, turc și țarist, spăimântați pe rând, inhibați de câte ori sezonul fecundării externe o întuneca negru, a rea prevestire, de foamete și sărăcie lucie, în bordeielele oamenilor muncii cinstite. După care, emanații din capul Țării s-au tot reprofilat, focusându-se recent pe sandvișuri oranj, cu somoni bio afumați!

– Acțiunea mea Stafia Roșie, luă arcușul cu care tocmai îmi cântase flămândă Serenada schubertiană Murocika, se va opune Operației la mintea cocoșului, *Uranus*, aprobate de Stalin pe riscul statmajoriștilor săi, în sensul că să fie atacate mișelește, în 19-20 noiembrie 1942, atât unitățile române din Stepa Calmucă, din care făcea parte și maiorul preot Damian, cât și, mai clar expuse, unitățile române dinspre Cotul Donului, unde se îngropase căpitanul filosof Jean Noveanu, – căci necomunicative, cele două valuri de tancuri oarbe rătăcindu-se, neîntâmpinând mare rezistență, așa cum li s-a spus, și joncționând cu totul întâmplător la Podul Ghizdavu arcuit la Kalaci, abia din interceptarea comunicațiilor germane lucrătorii cu analizele-sintezele deducând că au astfel investit, în chip norocos, uriașa grupare româno-germană, care încă din vară necăjea Stalingradul, distrugându-l în proporție de peste 95%, iară în cinstea zilei de 8 Noiembrie, a Regelui Mihai și a Legiunii, cucerindu-l românii aproape complet, cu excepția unor mici insule de rezistență a bolșevicilor!

– Ca să poată înțelege Cineva sus cât de măreț fost-a gheroismul alor noștri, se sculă Oreste Bogza din prezidiul în care mai recunoșteam pe Alin Vișan, Tristan Băluțeanu și Sergiu Enache, trotinetistul ăla trebuie musai s-o ia de la Teatrul de Operă și Balet Spartakus, spre Școala de Război Emil Bodnăraș și, cam în dreptul Medicinii doctorului Lecca, farmacistei Eliza și pediatrei Dora, vizavi de unde l-au omorât în septembrie 1939 simienii, să treacă rușii din Polonia Nistrul, pe Armand Călinescu, acolo unde s-a înălțat ulterior statuie bolșevicului Petru Groza pe banii plugarilor, demolată și aia în 6 martie 1990, spre marea jale a unor istorici stăpâniți de obsesia că numai statuile naționaliștilor trebuie topite, măcar până intră-n *uie* România, secătuită de acarienii cocoțați între creierii ei, și acolo-șa pelerinul ajuns la STOP, arhetip inconștient colectiv tuturor citadinilor lumii, precum coșul de gunoi și compostorul, deodată va beli ochii, să încapă într-un același cadru așa-zisul Monument al Artileriștilor, compus din ghiulele petancă jucate de Ștefan Vodă când au apărat Civilizația Occidentală, la Chilia, Cetatea Albă, Dalnik, Tatarka, Nikolaev și Cherson,

oblastia Odessa, de invazia turcească, tătară și cazacă; perfect vertical, tunul antiaerian folosit de Marius Ghizdavu, neînfricatul locotenent de roșiori, trăgând cu el de la Morozovsk, în anfiladă, perforând blindajul triceratopșilor sovietici și salvând *întreaga foto-arhivă* a Ministerului Propagandei, de care răspundea ca delegat al agitatului general Bratu. Totodată, vopsite în galben anticorosiv ca de țeavă de aragaz și plasate simetric față de țevăria ghizdaviană verticală, se mai află și azi cele două tunulețe de câmp, *lăsate de camarazii germani* lui Noveanu și lui Damian, poate nu atât pentru a vâna tot niște tancuri T-1934 cu ele, cât pentru a semnala bubuitor diviziilor blindate din rezervă, c-au trecutără rușii pe la noi prin poziții.

– Marius-Marius, hulubașule, îl implora Murocika, dacă mă iubești, ascultă-mă ca pe-un general, nu ca pe-o prostituată ce ți se dă pentru câteva cutii de conserve de carne, de tușonkă, care într-adevăr mă vor ajuta să supraviețuiesc la iarnă, puterea sovietică luând cu ea toată hrana când a plecat, încât unul din trei harkovieni va pieri până-n decembrie, chit că o parte din această populație civilă, abandonată pentru a se eroiza stalinismul, ocupantul fascist va încerca s-o împrăștie pe la sate! Iată în ce constă operația Stafia: a cuceri Stalingradul nu are nicio semnificație terapeutică morală, atâta vreme cât înșiși oamenii sovietici, înfometați sau lăgăruiți, se vor rușina curând, pentru a se fi jertfit ca să apere... un călău banal, carele nimicind elitele, i-a făcut norodului mai mult rău decât, poate, Antonescu și cu Führerul german! La Stalingrad, Armata 6 Germană, Armata 4 Tancuri Germană și cele două Armate Române trebuie să facă doar *demonstrație,* pentru a fixa pe Volga inepuizabilele rezerve de material și de carne de tun, pregătite de Comintern pentru Operația Uranus. Sau pur și simplu stocate prin însuși mersul Războiului Sfânt, pentru a apăra acest orășel, propagandistic socotit de Hitler mai prețios decât 20% din efectivele sale, iar de Stalin mai valoros decât 80% din sclavii săi ideologici sau psihici, din URSS sau de peste hotare.

Uită-te și tu pe hartă! De la Harkovul astăzi românesc, prin tine, până la Moscova, e mai puțin decât până la acest păcătos Stalingrad, ce rupând frontul, va aduce galițienilor numai nenorociri deznaționalizante și va face din Europa o *ancilla Americae*, o... parteneră a americanului, dacă latina mea calchiată după filozofia ajunsă slugă teologiei, în orânduirile bazate pe exploatarea bestiei de către bestie, este în genere corectă.

Stalingradul e un răhățiș neglijabil, Marius, de care nomenclatura se va debarasa de îndată ce nu se vor mai putea ascunde statisticile după care Uncle Joe, <u>omul anglo-americanilor la Kremlin</u>, a adus nefericitelor popoare ale Uniunii Sovietice și ale Galiției tale Mari, suferințe de două-trei ori mai adânci decât cele pricinuite de încercarea epopeică a României tale Regale, de a cuceri și elibera de sub jugul bolșevic Rusia noastră, bazându-se pe potențialul german, într-o strategie de câștig cu două opriri

la boxe: mai întâi Wehrmachtul răpune Krasnaia Armia; mai apoi anglo-americanii debarcă nu în Franța, care oricum s-ar elibera singură, datorită naționalismului nomenclaturii comuniste, ci superproducția se toarnă în Balcani, la tine la Ecrene, făcând ceva contra lățirii Cominternului.

– Uită-te și tu pe hartă! Pentru că în război, cine nu are o hartă e ca un aparatcik care n-a ascultat niciodată *Appassionata* și nu știe ce materialist-dialectice minuni pot făuri oamenii, când sunt progresiști ca Schiller în *Oda Bucuriei*, acționând în orice situație în sensul busolei istoriei, davai cias.

De la Harkov, nu trebuie pornit, măi Marius, nici spre Stalingrad și nici de-a dreptul spre Moscova, cum va încerca în 1943 Hi, prin Kursk și Orel, o bătălie de tancuri ca între capacitățile industriale ale celor două totalitarisme, confruntare evident fără șanse pentru Germania, deoarece e vorba de *mașini de război*, nu de mașini de finețe, și cantitatea tot adăugându-se devine calitate!

Uită-te la hartă, nu la mine, Marius!

După opinia mea de femeie balerină violonistă de cultură ce voi ajunge, dacă voi supraviețui războiului, o fesenistă cu șunci groase, să reziste cozilor în ger și iernilor din apartamente, Stalin și cu Hitler au un invariant comun, imperfecția că sunt niște masculi aproximativi, care-și trădează specia neducând o vie activitate de îmbunătățire permanentă a genului uman, cum duci tu, hulubașule Marius, precum mi-am dat seama încă de la Antibes, dar mi-ai scăpat prea repede, cum era și normal, din moment ce ceea ce te preocupa în vara lui 1936, și chiar în a lui 1937, era să supui o lesbiană fascinantă *alcoolistă*, viitoare scriitoare de geniu clasic insular, care amuțea cafeneaua declarând că suprema performanță a grațiilor femelei e să convertească la amor de ea un practicant al uranismului, din ăla cum voiai să i te dai drept a fi tu, dovedind legendar încă de pe atunci că ești un vulpoi, nepotul comisarului antibolșevic Alecu Șaraga, a cărui crimă de *a apăra România Regală de expansiunea totalitarismului roșu asupra unei rase inferioare* ca a românilor, galițieni printre galițieni, a fost pedepsită la sânge de anglo-americani, la ordinul expres al Cominternului, care a indicat aviatorilor din 4 aprilie 1944, cu precizie GRU, coordonatele Villei Izvorașul de pe Strada Liliputană din cartierul Filipescu, numai Întâmplarea făcând să scape Mișu Focșăneanu cu Elvira lui, că era serios vizat și el, ceea ce i-a permis ulterior, cu ea și cu doctorul Lecca, să încerce în februarie 1945 să ajungă cu o barcă șalupată la Ialta, pentru a împiedica să dea roade cinismul american de a întârzia 50 de ani, prin bolșevizarea aia 50%, <u>dezvoltarea până la concurență supărătoare</u>, a Capitalismului în Europa de Est... Și, la Potsdam așijderi, în Asia de Sud-Est!

– Păi, asta susțin și eu! am sărutat-o făcându-mă că mă uit cu interes la harta URSS, ale cărei mari orașe erau însemnate cu steluțe rubinii, cum

aveam să constat curând și în România devenită, după capitularea necondiționată față de americani, satrapie sovietică, pe hărțile pișonierilor noștri periculoși ca Pavka Morozov, cel născut pesemne la maternitatea pentru mame sovietice eroine înnăscute din Morozovsk.

– Ah, și mie, virtuoasa mea amantă violonistă, îmi pare că Stalinică și cu simetricul său Hitleraș sunt ca doi labagii pistruiați, butonând pe claviaturile computerelor primitive ale homosapului, un *game* violent primitiv, din care curge însă sânge real, animalic, tot atât de cald ca al vitelor masacrate-n abatoarele cârnățarului latifundiar din cartierul Uranus, Leonida Glagoveanu, tatăl cavalerului erou căzut ca frunza de stejar, Gary, într-un moment de neatenție dar inspirație al lui Grig Căinaru, ce observă în noua presă marxistă de azi că Subiectul vine de la Răsărit, ca o iluminare lunetistă.

– De ce să-ți fie frică de Stalin? m-a ocrotit în toată căldura trupului ei de viitoare fesenistă cu șunci groase micuța balerină Murocika, închipuindu-și că de frica Proprietarului tuturor femeilor progresiste m-am blocat, nu că, intelectual și om-cu-operă, mă gândeam la ale mele, cu ce să încep. Ce-ți poate confisca ție Partidul Comunist (bolșevic) mai mult decât viața, mă ciolovekule? Îți poți închipui lesne că mă-ta a fost condamnată la *exil*, într-o țară atât de lățită încât se numește *exil intern*, și că dându-i-se ca hrană exterminatoare doar scrumbii sărate vreme de-o lună, cât a durat Marea Călătorie în vagoane de vite aduse din Reich ca trofeu de război, ai mierlit-o sugar, cum era și de anticipat să dea roade politica neîncărcării Gulagului cu guri de prisos (*unnütze Esser*)... Deci, privește cu nepăsare harta! Ca și cum n-ai mai fi... Căci prea multă imaginație inamicul nu poate să aibă. Nu am nevoie, personal, Marius-Marius, de o armată de spioni și analiști, ca să-ți prezic că acest aventurier gruzin trebuie să fi masat Armata Roșie în apărarea orașelor *de ecou ideologic*: Leningrad, Moscova și Stalingrad. Iar printre aceste poziții demențial fortificate este bulevard! Cai buni să aibă Cavalerii Cruciadei Antibolșevice, că pot urma orice traseu. Culmea imbecilității tipic umane, Marius, fiind că și celălalt puber desfigurat de acnee, labagiu amator de jocuri de război pe computere californiene, Hi, și-a concentrat supraoamenii pe *aceleași* ținte cu nume magic!

Când singura strategie biruitoare măcar până la cât succes a avut Napoleon, era Operația Stafia, opusă de mine Operației Uranus. Ideea mea fiind ca Divizia Blindată România Mare, prin acțiunea energică a căreia ați eliberat Chișinăul, să o treceți, pornind de la Harkov de la Fabrica Dzerjinski, Donul, la sud de Voronej, pentru ca străbătând pustiile șesuri Oka-Don să ieșiți la Volga în dreptul Saratovului, orășel industrial tot atât de nesemnificativ ca Stalingradul, Magnitogorskul sau Dnepropetrovskul, important fiind a stăpâni malul stâng, malul dinspre Kazahstan al Volgăi, pentru a cuceri apoi două orașe de importanță cu adevărat capitală: în aval

de Saratov orașul Engels, iar în amonte orașul Marx. Pe-astea două dacă le aveți, va fi o joacă de copil să luați apoi Kuibîșevul, unde moscoviții și guvernul au cărat și dosit comorile nomenclaturii, iar pe urmă, în sus, pe aceeași monotonă și plictisitoare, prea largă, Volgă, Ulianovskul! Orașul lui Lenin și al lui Kerenski. Cine are Marxul, Engelsul și Ulianovskul are totul, *are însăși stafia bolșevismului* și poate teroriza cu ea întreaga planetă!

– Din păcate, Murocika, m-am autodeconspirat eu, misiunea mea și a doctorului Lecca se reduce doar la a găbji pe îmbălsămătorii de cadavre Zarski și Vorobiov, nu la a amenința Moscova dinspre Volga, de la Kuibîșev sau mai limpede încă, de la Kazan.

– Bine, dar nu te înțeleg! De ce îi căutați pe tovarășii ăștia la Harkov? Când mult mai probabil ei însoțesc mumia lui Lenin, mutată din Piața Roșie la Metrou și apoi transportată spre Asia, cum s-a procedat și cu prețioasa familie țaristă cândva, dusă întâi în orașul Ekaterinei, azi purtând un nume de bolșevic împuțit, Sverdlovsk, de unde până la Tiumen, să-i puteți captura pe-ăia veghind leșul deranjat de deportare, nu-s decât câteva sute de verste!

– Deci, încercuii eu cu roșu pe hartă Kazanul, important e să ieșim cu Divizia Blindată România Mare aici. Pe urmă, ne e deschis drumul și spre Lenin, și spre Moscova... Păcat! Păcat că aspirațiile generalissimului de propagandă Horea Bratu și, se pare, ale Mareșalului, în acest măreț Război Sfânt sunt umile, limitate cu o modestie care uită de *drepturile* noastre de la Burebista, lățite de la Elba pân' la Volga, ca și de a noastră *vocație civilizatoare*, moștenită de la rasa romană... Scurt pe doi, Murociko, ce vor ai noștri e doar să recupereze Basarabia și Bucovina, cu o zonă de securitate antiaeriană până-n Bug și în Crimeia, care este un portavion ce amenință întreg litoralul nostru dintre cele două Odesse, cea cucerită deja în octombrie 1941 și Varna-Burgas, care va urma datorită simetriei. Când OCAZIUNEA pare o ofertă zeiască, de destin hipernațional de cu totul altă anvergură: șansa generației mele este ca, folosindu-ne de potențialul teutonic, să anexăm Rusia *în întregime*, până-n Kamceatka și chiar în insula Sahalin și în peninsula Alaska, teritorii nelocuite, cu bogat conținut de minerale, pe care noi latinii le vom sustrage de sub dominația imperialiștilor americani și japonezi, spre a le restitui poporului frate rus, pe care îl vom stăpâni cu un pumn de oameni, cu o mână de experți, rezidenți regali și guvernatori, numiți maharajahi, nababi, moguli sau baroni, după cum se vor defini imperial *cele 14 cinuri românești*.

–Nu știu, Marius! mă privi ea tristă ca o partizană dezarmată cum mă spălam, încât semăna frapant cu Rusalka din opera cu același nume a lui Dargomîjski, jucată pentru mine-n conacul de la Zubalovo din ordinul lui Stalin, la 6 august 1941, când am cules cu Svetlana și cu el afine, explicându-i că-n locul lui, ca Führer al Cominternului și al

supernomenclaturii cosmopolite, eu l-aș fi spânzurat de mult pe Molotov, deoarece prin agresivitatea manifestată corosiv în noiembrie 1940 la Berlin, făcând mișto că e bombardat de britanici, a grăbit acea lovitură preventivă, dată prin noi românii la 22 iunie 1941, efectiv la 2 iulie, și probabil, a periclitat măreața realizare record ca, la sfârșitul încleștării canibalice, ideologia marxist-leninistă să se instaleze bine fortificată la țărmul atlantic, de la Deauville la Estoril...

– Vezi tu, mă mai pipăi ea mai târziu cu privirea, bucuroasă de provizia de chibrituri ce i-am lăsat, noi rusoaicele primim cu suspiciune tot ce vine din Vest. Și România, romană sau romă-rromă, ea e totuși ceva din Vest. De aceea, Stalin, cu ochișorii lui lucind ca două bobițe de icre negre, a trimis, de la 23 august 1939 până la invazia din 26 iunie 1940, să se ocupe de Republica Moldovenească, de la Bug până la Ialomița și toată plaja dintre cele două Odesse, de la Cherson la Burgas, în linii mari cam același trio de specialiști pe care l-a folosit și la Operația anti-Stafia, adică Uranus: Jukov, Vasilevski și, pe surse, eroul Partidului Comunist (bolșevic) din RSSA Moldovenească, de la al cărui nume a ieșit toponimul Voronej, dacă nu mă-nșel eu în noianul de date, fiind nu femeie de informații, ci muziciană, care mai bine-aș medita nu la Operația Uranus, ci doar la bărbatul Ceaikovski, ale cărui simfonii au un pronunțat caracter folcloric, multicultural și premonitoriu, în prima (Visuri de iarnă) evocându-se acel ger ce aduce triumful Imnului Țarist asupra Marseillezei, cum al marșului Armatei Roșii troțkiste Davai Varșava asupra duiosului Stille Nacht în zilele noastre, după care simfoniile reflectă frapant posesiunile sovietice, o simfonie fiind predominant ucraineană, o alta poloneză, desigur trebuie recunoscută și una pre-sibelian finlandeză mai degrabă decât trans-siberiană, după cum trebuie admirat că cea mai frumoasă dintre toate este cea rusească, iluminată de albul de mesteacăn, uimirea mea de analistă sporindu-se de fiecare dată la impactul cu Simfonia în Si minor, a șasea, cea patetică și greoaie, care în grila interpretativă *bazată pe o hermeneutică a hărții*, nu poate reflecta decât o filosofie geopolitică de secol XXI, a fracturii, deplângând sfâșietor despicarea norodului moldovenesc de către o graniță artificială, cu mormântul lui Ștefan Vodă cel Mare și Sfânt de o parte ex-capitală, în Suceava Bucovinei, și cu statuia în altă capitală, în Chișinăul Basarabiei, de unde dominația sonorităților sumbre, cum nu vei mai auzi, melomane Marius, decât în Renașterea Ceaușistă pe la 1972, într-o simfonie corală evocând patetic memoria de excepție a savantului tău Nicolae Iorga, o Marius al meu, Marius-Marius, moi zaiaț vo hmeliu, iepuraș cherchelit, cum ți-ar zice marele nostru poet Serghei, nu Esenin, ci Mihalkov, poetul imnului, sovietic azi și, poate, al Rusiei Mari mâine...

5

– Pşli domoi!...

Gemu pictorul că *vrea acasă*, dovedind momentană nu mai puţină orientare în Univers decât iepurele cherchelit cu care-l comparase poetica Murocikă, fată de nomenclaturist dorită de soţie de vis după 26 octombrie 1981, când Irinuca, la Basel, împlineşte 30 de ani, iar Liz în apartamentul *ei* din Aleea Dumbrăviţa, de câţiva anişori buni găzduindu-l pe marele artist borgiac şi homonoic, începe brusc a se decupla de el, gelozindu-l numai pentru că se întâlneşte cu Dora Glagoveanu-Căinaru, aprovizionând-o şi asistându-i duhovniceşte cenuşia dizolvare într-o leucemie galopantă, fetele lui Grişa veghind-o de prea departe: Vera, nuntită cu un atomist Feoctist Ilici Silantiev la Dubna, iară Otla cu un amabil cu noi cărturar de limbi romanice din Toronto, un Steven Dascaloff suficient de bogat încât să achiziţioneze celebrele portrete de demnitari români interni şi externi ai Epocii Yl, cu care acest obscur extremist şi strălucit grafician, Oreste Bogza, şi-a ilustrat fulminantele sale bestselleruri *Praful şi pulberea. O viziune a sângerosului cutremur aniversar răsculativ de la 2007*, respectiv *Cosmetizarea la mutră a RSSR pe drumul fofilării în UIE*.

Vreau acasă!!! Cum adică *acasă*, mă Marius? Nu te simţeai tu la Harkov ca acasă? Şi concret-concret *unde în timp* acasă voiai? Că tu ai multe... acase!

Da, după cum rezultă din dosarul său, cu o acribie lăudabilă pentru raritatea ei la noi, încopciat de nişte apărători ai interesului naţional acoperiţi, ca Jurmînski şi Pumpianski, numitul Generalissim de propagandă antisovietică, fotografică şi cinematografică (= *Războiul Sfânt, Cătuşe Roşii, Odessa în flăcări*), Marius Ghizdavu, fiu al gânditorului reacţionar Voicu Ghizdavu, care a instigat pe Pasternak de să le pună botniţă la mujici, pe moşia Varîkino, printr-un video documentar de Tudor Posmantir despre viile vaste, lăţite abuziv peste Valea Ursului, Valea Bourului, Valea Fetelor şi Valea Vinului Negru, cu ambiţia de a adăuga centrul viticol Ziduri podgoriei Ştefăneşti. Ca Faust cu emisarii lui Troţki, aşa şi Marius Ghizdavu cu tac-su Voicu, geograf gata să se-nsoare cu o boieroaică poloneză, baroneasa Bożena Kedrzejkiewicelska, numai pentru că, prin numele ei, visa pretenţii de posesie cândva asupra Harkovului şi Minskului, ca şi cum păstorirea Ucrainei şi Bielorusiei de către Preafericitul Patriarh Petru Movilă n-ar fi fost suficient atu voinţei imperialiştilor din Argeş Muscel de a stăpâni CCCP.

Da, ştim că ei doi au încheiat, în crama de la Ziduri, un pact de sponsorizare tată-fiu, pentru o Operă al cărei conţinut nu era prin nimic dinainte precizat!

Şi această bizarerie biografică este cu adevărat neobişnuită şi

măreață și demnă de consemnat în memoria civilizațiilor viitoare: un... tată mecenându-și Fiul, român, după toate aparențele fără nicio condiție deadline pentru opusuri.

Adică dacă avea bani, câți cerea tânărul Marius, atâția îi dădea tac-su, fără a manifesta nicio fărâmă de interes pentru cum se scăpa dezmățatul de ei!

Drept fiind că nici genialul artist plastic total nu avea de dat motive de îngrijorare părintelui său, și nici cadrelor didactice care l-au format profesional și ideologic idealist-unionist, cramponat de Regatul României Mari, întors odată cu mulți alții, fără preget, în același Orient-Expres, de la Paris la București, în martie 1939, când Vodă-Playboy, cum îi zice Occidentul bucureștean celui mai român dintre Hohenzollerni, i-a implorat pe intelectuali să nu-l lase singur după ce i-a ajutat ca nimeni altul, să-și aducă obolul toți la salvarea identității naționale, amenințate dinspre toate fruntariile, și a economiei sugrumate de un tratat înrobitor, încheiat sub amenințări germane ultimative. I-a și convins pe junii supradotați, care-și desăvârșeau studiile umaniste și cercetările științifice în Occident, ironia fiind că unii dintre ei și-ar fi ajutat totuși mai bine Neamul dacă rămâneau să slugărească popoarele de rasă „superioară“ și, prin ele, depășindu-le mentalitatea cripto-rasistă, Humanitatea, deoarece mulți întorși fost-au mutilați fizic sau colaboraționist-moral, în urma înfrângerii de la Stalingrad, cu pivotul ei epurarea bibliotecilor în creștere și, încă o dată, a amărâtelor arhive românești.

Deloc oblic fiind, totuși, din punct de vedere orizontal, doar păcatul lui Marius (27) cu mama lui Raulică, doamna Laura Done (42), el neștiind concret spre ce să se îndrepte, în special în vara lui 1939, alegând Ecrene ca loc al împreunării mai îndelungate, când Regina Maria deja de-un an și mai bine nu-și mai uda și admira crinii regali ce flancau premonitoriu edenic poteca spre capela timișorenilor împușcați și arși Stella Maris.

Completa lui derută fiind parțial susceptibilă, ca orice păcat boieresc, de o grațiere, când parlamentarii au de scos *anumite* persoane și le scapă apoi în societate, motivând că s-or suprapopulat pușcăriile, circumstanță atenuantă fiind pentru fotograf particularitatea că el n-avea vreo răspundere dinaintea Istoriei, ca brutarul Daladier și frizerul chipeș Chamberlain, cel în mod frapant *ales* pe criterii hollywoodiene, abia după deznaționalizarea ireversibilă a Neamului Francez din mai-iunie 1940, pricepând și opinia publică britanică aforismul că un godac nefotogenic poate obține rezultate mai bune decât un struț bun prezentator de raglane, numai că prea târziu, deoarece nimic nu-l mai putea opri pe marxistul Stalin de la a-l împinge pe leninistul Jukov, cu cel mai elitist și mai bine dotat dispozitiv ofensiv din istoria URSS – totuși nimicit de noi complet la 1941! – să martirizeze nu numai amara Basarabie, ci și *dulcea* Bucovină, spre indignarea Vójdiului de spermă austriacă, oroare ce-a metamorfozat într-o

conflagrație planetară ceea ce nu fusese decât un obscur conflict vest-falic!

Or, ce susținea ex-profesorul din Valea Vinului Negru, eseistul numai idei Voicu Ghizdavu, de făcuse-n tinerețe doar pe Marius și pe Octavian Theodor, precum și meditații cu prințul moștenitor Carol al II-lea, revelându-i, cu insistență iresponsabilă sentimental, adevărul organic simetric față de Sulina, că atât Odessa (love decor 1918 nunților high life) cât și Burgasul (Odessos) sunt cetăți *ale noastre*, întemeiate de un strămoș al boierilor Ghizdavi de pe Argeș (Ordessos) în sus, teză reluată consolidând-o cu lux de argumente toponimice, arheologice și de bun-simț elementar, în antricoatele splendidei compoziții a creierului său, de pan mariabil cu Bożena Kedrzejkiewicelska, *Contribuții la noada gordiană a celor două Odesse*, replică străvezie-n transept la axiala carte *Mon Combat,* a domnilor Hirohito și Mussolini, ca cei mai interesați într-o sferă de coprosperitate globală, implementată înainte de instaurarea dominației homosapului american asupra Universului, de zicea la mânie Clarița lui Marius, la ei la Sonnenheim în colonie, că taci, fir-ai al răului, c-acuș pun americanii pe tine!

De aici și dorul de casă al lui Marius-Marius, de i-a scâncit Murocikăi sale, în sportul extrem, că *pșli domoi*, deoarece mai voia să citească o dată la Ziduri magistralul raport sexual de politică externă, bazat tocmai pe humanități, pe actul nupțial dintre prințul moștenitor și o fată de general, care n-a știut să-i deie ei o educațiune cu fiabile terminațiuni naționale, să evite a primejdui la Odessa stabilitatea Tronului României Regale predejiste, preceaușiste, și preiorgovane să zicem, dac-am cumpăni că neîmplinirile atârnă într-adevăr pe umerașii unei constituțiuni, care așa cum observa încă de la dezbaterile din 1991 mai întreg Blocul Demolaților din Aleea Regizorilor nr 22, erau fragili ca orice democrație care acordă *drepturi perfect egale și la asupriți, și la asupritori*, neprevăzându-se nicio interdicție de a opera cu dolari mulți, a alege și a fi ales, pentru responsabilii de dezastrul Țării de la 23 august 1944 până la 20 mai 1990, nici măcar opreliști de „origine sănătoasă“ la plozi, să nu mai treacă prin superioare studii ca câinele prin apă, spre cariere de demnitari interni și externi, spiritualizați la extrem de dorul de casă *pșli domoi*, sub deviza plagiată pe care nu știa Marius, beizadeaua, să i-o tălmăcească lui Stalin, la culese afine, *ciocul mic și gușa mare!* la Zubalovo sau la Kunțevo, în niciun caz la Berdicevo-n 6 august 1941.

– Nu știi că broasca mică face gură mare? îl completase chiar Murocika, harkoviană-n dracu știe ciort znaet ce context, što obscen kontekst, poate al neputinței Wehrmachtului de a lua măcar Insula Kronstadt, pentru care, avansând pe gheață, în martie 1921, îngerașul nobil Tuhacevski a recurs la gaze asfixiante, iar Troțki a implementat represalii disproporționate, împotriva unei *Comune*, sodomizând până-n beregată întreg marxismul lui Engels.

– Ei, nu-nuuu! a râs Marius, făcând pe viteazul în piele de tigru din cartea lui Șota Rustaveli, premiul Lenin de la Stalin. Poate că tata ar fi făcut mai mare gălăgie după 1922, 15 octombrie, în Imperiul Românesc cel în curs de constituire și care era perfect fezabil, ba s-ar fi și realizat și lățit repejor, dacă împrejurările ne-ar fi fost cât de cât prielnice, așa cum am pariat și eu că anglo-americanii nu vor zădărnici misiunea „istorică“ a fascismului, care era... să salveze marele popor rus și bravele popoare galițiene și angkoriene, de la o bolșevizare în multe privințe ireversibilă, după care măreț act ambulatoriu, un Hi, un Muss, un Hirohito, un Franco, un Antonescu, un Horthy sau mai știu ce cap de dictatură ar fi fost măturat de la putere, fără milă, de către cele mai reacționare vârfuri ale imperialismului monopolist de stat, ale cărui emanații de hoit erau aceste odioase regimuri de tranziție de la o normalitate spoliatoare la alta.

– Asta s-o crezi tu, s-a silit a râde Liz, aflând ce conversa el cu agenta cominternistă, că un Hitler care ar fi câștigat semifinala cu Stalin și, mai mult ca sigur, finala cu Roosevelt, ar mai fi putut fi dat jos de către plutocrația brună, cum a fost elicopterizat și bușit și ciuruit Cea, pe motiv că devenise o frână în calea privatizării sau demolării a ce combinate construise, cu atâtea sacrificii, cel mai amărât om recent, omul-furnică, omul nou maokimist al cozilor!

Dar Liz, tot atât de goală, deși soție, precât Murocika, deși agentă, nu *înțelegea*, și nici nu avea cum, uriașa gândire aruncată în luptă pe chiar direcția de rupere la efort, gândire ce el asimilase pe la Canal și pe la Complex, întreaga metafizică strecurată pe cenușia ușă din dos, în materialismul dialectic și istoric din scrierile semnate de Marx, Engels, Lenin, Stalin, și de lacheii lor, pretinși intelectuali, pretins îngrijorați de soarta grea a ciocănarului și mujikului.

Metafizică fiind nedumerirea că arzi, în calea hrăpărețului invadator, tot ce-i inflamabil, încât scrofița roz euroatlantică-și închipuie, remarcând pe documentar cum intră cruciații într-un sat cominternist, că tot ei i-au dat foc cu fosfor britanic, nu fugăriții în retragere, așa de ciudați erau naziștii, dormeau doar pe cenușă caldă... Transporți din vreme toate vitele, toate furajele, hopa, și te faci că uiți tocmai o așa bombă cu explozie întârziată, aceea a Frumuseții! Balerina.

Învățăcel în ale nudului feminin de la genialul expresionist din Breslaul nostru, Otto Mueller, netrebuind să fie mare estet, un Jdanov sau un Lunacearski, puitorul nostru de mine de la Harkov, portretistul Marius Ghizdavu, ca să observe că Murocika este stahanovistic cu peste 140% mai sexy decât cealaltă Murocikă ce luminează întunericul marxist-leninist, camarada *la baronne Moura Boudberg*, din Poltava, de care Dorothea Schlauberger d'Esgrignon aflase de la un soț troțkist, înecat apoi în Ebru, să tacă etern, că fusese plasată din ordinul unui Willi Münzenberg sau Karl Radek (a cărui fizionomie leit Sartre este remarcată de Doktor Caesar

Bogza în tratatul *Repetabilitatea umană*), între patul realist socialist al lui Maxim Gorki, care i-a dedicat tetralogia *Viața lui Klim Samghin*, și crivatul futurologic cu omul invizibil al lui H. G. Wells, și cu numai 56% mai spărgătoare de norme sentimentale decât nobila prințesă Maria Pavlovna Kudaciova, despre care, dacă e de dorit să ne luăm după cele ce zicea-n gurița mare mamelucul Abdul, de la căgăbău, GRU și serviciul secret al Cominternului, temutul OMS (nesănătosul Otdel Mejdunarodnoi Sviatzi), în salonul petrogrădean al tovarășei Anna Pavlovna, fusese plasată lui Romain Rolland tovarășă organizatoare de viață, tocmai datorită ochilor ei ușor alungiți ce o impuneau interpretă ideală a Clavdiei Chauchat, în caz că umanistul beethovenian s-ar fi pornit să scrie pentru Michelangelo Vivekananda scenariul după *Muntele Vrăjit* al lui Thomas Mann, pentru Serghei Eisenstein, în scopul unor clarificări ideologice despre cum trebuiau puse corect în poziție de capră bazele culturii europene tot mai bolnave de piept, abia auzindu-i-se-n bordelul global panseurile.

– Pșli domoi! gemu de plăcere locotenentul de roșiori ce împinsese cu sârg cucerirea Rusiei până la Harkov, în vederea de a permite marelui frate de credință ortodoxă, disprețuită cripto-rasist de scrofița roz occidentală, un standard de viață compatibil cu al obezului canadian de la aceeași latitudine.

Era acest răsfățat *Vreau acasă!* scâncetul unui plictis de copil bogat? Sau locotenentul de cavalerie propagandă Marius Voitinovici Ghizdavu, de flana printre liniile apărării de adâncime interioară sovietice, dându-se drept comisarul Aleksandr Voronov, ajungând el de să ia în stăpânire Harkovul, cu tot cu Murocika, în nopțile albe de 25, 26 și 27 octombrie 1941, era el cu adevărat conștient de ce-a făcut, de ce-a comis trecând Nistrul și Baraboiul spre Odessa?

Aia e, că răspunsul la o asemenea interogație nu poate veni decât de la o analiză sistemică materialist istorică și dialectică, recondiționată în spirit borgiac-marxist și leninist-borgiac, nemaiîngăduindu-se a se ceda slove gloatei sau, dacă nu se mai poate, înlocuind cuvintele shituite, merdate, cu altele nou-nouțe, cum se înlocuiesc și blindatele, avioanele, crucișătoarele sau diviziile de homosapi nimicite-n bătălie sau măcar diminuate ca potențial combativ.

Analiză întemeiată pe delimitarea celui ce vine în ordinea Marx, Engels, Lenin, Stalin, adică Ioil Borgiah călărindu-și cămilele în deșertul așternut peste Alsacia, la Metz, ca urmare a megamutațiilor climaterice de după climacteriul ghizdavian, delimitare înțeleasă ca necesară de ceea ce a mai rămas din noțiunea de artă, preferând a se exprima pe un ton lătrat de șacal cu pupile roșii că ce fac tovii Michelangelo, Beethoven și Eminescu, de s-a aplecat asupra lor biograficește și exegetic al Cominternului RR Romain Rolland, punând el de-a dreptul geniu la contribuție și cote, apoi acea nepieritoare *artă-de-a-fi* ar trebui să se cheme homonică, deoarece pe

tărâmul de dincolo de cuvinte se trag fire, se pipăie, se visează la ce-o hi dincolo de homosap, adică se meditează cu regret la tovarășul om așa cum ar fi ideal el să fie când omul nu va mai merita a fi!

– Amantul meu liubovnic, cu perișorul lui pana corbului și cu ochișori ca niște coacăze de Zubalovo, recunoscu c-a primit de la el tușonkă Murocika, torționată când după Stalingrad, securiștii lui Beria ne-au luat vremelnic Harkovul în primăvara lui 1943, – mi s-a prezentat, în uniformă de comisar politic de corp de armată, drept poetul Aleksandr Sergheevici Pușkin, susținând că tocmai i s-a dat drumul din domiciliul forțat ce-l avusese-n Occident, adică la Chișinău, putând reintra în toate drepturile, inclusiv dreptul de a face agitație, dacă propagandă nu prea se mai poate, în chestiunea arzătoare la pântece a cripto-rasismului scrofiței roz euroatlantice vizavi de galițienii noștri, plecându-se de la doctrina tipic tehnică germană de Formula Unu, a unei Europe cu mai multe viteze, a căror mega-cutie albă este Doma Norodului, înălțată de Cea pe proprietățile Glagovenilor de la Uranus, întru acest deznodământ Providența, ca Predestinare contra Nonfinalitate și contra informativitaticitate trashumană, arătându-i-se-n vis ca măslinie grecoaică cu șal negru lui Stalin, ce de frica valahilor se refugiase-ntr-un buncăr la Samaraland, ea admonestându-l homeric că nu fi laș, labagiule, deoarece *dincolo de Volga nu mai există pământ care să-l intereseze pe Antonescu*, așa că aprobă-n mă-ta odată, că vine-trece iarna, Operația Uranus, prin care statmajoriștii toți visează a stăvili avântul spre Pacific al Armatei 3 a filozofului Idealist Johannes Noveanu și ardoarea spre Indii a Armatei 4 a șamanului *materialist* Anaximenie Damian, esența doctrinei Rosenberg-Himmler despre potențialitățile vitezei fiind relativ următoarea, în principiu: că galițienii, prin ei înșiși de la natură în zestrea lor genetică rasială, votu-i în eliciile dezoxiribonucleice, sunt multilateral inferiori la creier, la gonade, și la stocurile de comportamente, occidentalilor de dincolo de Cortina Fericirii, ei numai doar durează-n crivăț deșerte-n ghenă Idealuri, nedeșertate îndelung până la un cufurism, cu tendințe spre îngrășare, de către tâlharii ce cu necesitate de fier de Nowa Huta Galați Magnitogorsk, generează nedreptate zi de zi ceas de ceas și-n proporție de pus la masă-n capu' trebilor, cu pâinea și cuțitul și pistolul de la brâu, fiind o nedreptate strigătoare la cerul lui Kant, ca unii europeni *să muncească* și alții să primească subvenții pentru dezvoltare, utile doar cleptocrației, a cărei emanație este omul politic generic, de la Saie Buburuză și Ion Codoi, la Zahar Kuzmici Avăcăressi și Sergiu Ivanovici Enache...

– Vreau acasă, Murocika! șopti înseninat și posthuman Marius, deși ai fi putut crede că și-a dat duhul, ca nenumărați ofițeri polonezi prizonieri la Harkov, așa de extenuat era de atâta prometheism, greșindu-și Caucazul și Mântuirea.

Era. Era sătul de război și de viață. Cum poate și Hi, căruia i se făcuse

dor de acele triumfale vizite de lucru prin propria-i țară, să cobori cu elicopterul pe stadionul orășenesc și gloatele să te adore, pictorii imortalizându-ți indicațiile și orientările, iar poeții versificându-le, fără a fi autorizați și să ți le diversifice, neamul german neavând nimic împotrivă ca proprietarii săi să-i folosească *tot pe ăia* ca să-l exprime, după conversia profesională a propagandiștilor de la marxism-stalinism la euroatlantism, echivalentă cu recunoașterea din punct de vedere de vin negru aliat, cum că poate era mai bine ca noi galițienii *să nici să nu fi existat dacă tot n-aveam nimic de spus*, recuperator, în megabigul universal!

– Ai băut prea mult samogon, Marius, admise tandru violonista, dar bețivul se urni la pianul țarist, fără picioare și dezacordat, silindu-l instantaneu a porni a zice din răsputeri delicatul europeanul vechi *Cadrilul Unirii,* al lui Alexandru Flechtenmacher de la Ziduri, ce apucase-n Ieși să-l mai auză copil de la mă-sa și în memorie regală să-l rețină cu variațiuni, degetele lui – nici pe departe beat turț cum lăsase să se înțeleagă, ceea ce stârni suspiciune tuturor celor interesați, confirmând încă o dată, dacă mai era nevoie, justețea politicii leninist-cekiste că trebuie să împuști dușmanul de clasă pe categorii, nu pe indivizi, aici-șa-n cazul de la Harkov punându-se astfel problema Romlagului de a găuri sau deporta la Sibir pe toți care au apucat Refugiul 1917 din Moldova, unde românii, rezistând militar, au ajuns pe urmă a uita de nemții care le ocupaseră Capitala, demascându-și peste Prut expansionismul latin, la care cea mai firească reacție moldovenească și sovietică fu bolșevismul Dorotheei, cum și la tendințele agresive tot așa, cominterniste, de a submina eterna și fascinanta Germanie, cărora acest neam nordic cult teoretiza Bratu c-a răspuns organizându-se ca nazism.

– Stai, c-aici nu-mi vine să te înțeleg! își șterse fruntea de efort parcă și puțin intelectual, prășindu-și porumbul pentru purcel, domnul învățător Francu în vremuri de ciumă roșie. Ce? Ce spui tu acolo, academicianule? Deși, hm-hm! Reducționist, nu văd de ce n-ar merge și în fenomenele homosapilor, suficient concentrați statistic încât să te poți baza pe niște principii antropice până și la Cercul Polar, cum e în fizică: scoți din pântece, cât e călduț, o ecuație și, dacă descrie convenabil în practică fenomenele, atunci e vremelnic bună.

– Asta-i bună! lăsă fălcile pitecantropice pe spate Virginica de la Harvard University din Baltimore, fundată de tac-su și de familia producătoare de whisky Stalinskaia a lui Poe. Ecuațiile lui Marius Ghizdavu, inspirate unele de balerinuța Daria Maximovna Riumina, altele de poetesa Clara Honig, descriu cu asupra de credulitate moonshine, tragica ocluzie a mațului istoriei homosape având drept consecințe funebre... dispariția, în sens Fadeev-Căinaru, a poporului rus, a poporului evreu și, exceptând mici insulițe cum ar fi Casa Parlamentarului sau Primăria Kolojfunarului, chiar bejenirea pe niște căi de dispariție de tot a

însuși Neamului Românesc, pe care Ursita-l menise ca rezervă ultimă, după ce în Gaghizdia sa, în Galiția mare de la Elba pân' la Volga, se va juca-n cărți soarta Umanității, evaluarea fiabilității națiunilor la foamete, rezultând că stăm mai rău încă, anume că încolonarea scrofiței roz occidentale clonate la discreție, după noul Hitler marxist cu look hollywoodian culturist, s-ar face cu o probabilitate de peste 85% la *înfometare relativă*, cum ar veni adică în sensul că să scadă *standardul* de la cum era în 1999 la cum era în 1968, nu ca cum a fost în 1929-1933 și vă și văd CANIBALI absolut pe toți, la televizor și pă netărău.

– Așa-i! Așa-i! Așa va fi cumu-i în concepția ghizdaviană proiecția futurologică! ironic luciră luminițe purpurii în ochișorii cei rezistenți la secetă ai minunatei doamne Dorothea-Despina Hébuterne-Schlauberger d'Esgrignon. Și nici nu poate fi altfel decât anticipează acest prețios mascul de rasă și de clasă, adică de prăsilă progresistă, a cărui racolare apetisanta anatomic Murocikă a ratat-o la Antibes, de-a trebuit să-mi pun eu capul la contribuție și să-l atrag, printr-o strategie inteligentă de argumentare stilysh, la locul faptei, purtându-l în hoteluri luxoase din Reich, pe bani cominterniști, extrași de căgăbău de la zekul euroasiat, personal nedelapidând-devalizând-debidonând nicio copeică, fiindcă am făcut totul din convingere, chiar și-n ziua de azi resimțind admirație de un umanism nețărmurit pentru academicianul Ion Codoi, care-mi atrăgea recent atenția că divinul Marx a anticipat până și Internetul, ca agentură maximă care este ce altceva decât neta rețea de fire și sinapse prin care se materializează cenușiu sloganul proletari din toate țările, uniți-vă-n această treaptă superioară a suprastructurii religioase Malraux, pentru secolul nostru XXI culinar!

– În general, analitic și postmodern degeaba vorbind, zâmbi cu adâncă plăcere Clarița, aceste ipoteze de lucrătură ghizdaviene te pot transforma la creier, din medial, adică mediocru, în genial. Așadar, să recapitulăm, cum proceda des și tovarășul Tichie, punându-și ochișorii de țăran sărac canonic pe doctorița de origine burgheză și bucureșteană ultracentral uranistă Dora Căinaru, de la Titu, de la dispensarul raional dotat și cu raze la plămâni. Să recapitulăm cu responsabilitate revoluționară și creștină, pentru ca, la sfârșitul instruirii și al prelucrării, când voi întreba-interoga pe intelectualii reeducați că *cu ce-ați rămas*, ei sa aibă, chiar la o memorie de arpacaș, replica învățată, ca să nu se râdă de noi gușterul verde al reacțiunii, ce ne pândește făcându-se a se expune la sfântul soare, ca la Zakopane în Republica Populară Polonă, unde există un castel din care se va deconspira relansarea Cominternului, după cum și la noi tot dintr-un castel kafkian aristocrația noastră va hămăi la revizioniștii lui Tito!

– Mai întâi și mai întâi, murmură copilăros pediatra, trebuie noi femeile muncitoare ca să reținem că virtutea expansionistă moștenită de Regina Maria de la originile dumisale, una nesănătoasă, imperialistă,

britanică, iar alta sănătoasă, progresistă, rusească, a împins situația până acolo-șa că a apărut, în această zonă de degenerați sud-est europeană, o grozăvie, România prea Mare și prea Regală, stat tipic imperialist, împotriva sensului istoriei făurit, prin cotropirea de teritorii străine, între care Basarabia cea populată în principal de *rusini slavi protoruși*, înainte de a se așeza Burebista acolo mergând cu turmele de cirezi până la Volga și Ural, iar Decebal se apăra cu atâta nepăsare de viața pe lumea asta rea, pentru că el era un recent creștinat de însuși Sfântul Andrei, poposit cu lumina evanghelică la daci, și la robii lor sciți și sarmați, așa că nu se temea de incisivitatea latină a lui Traian, cum nu se sparie fecioara de ingerințele flăcăului cărturar, care vine determinat, teoretic, să se amestece în treburile ei interne.

– Această faptă întrucâtva inconștient feminină a bravei Regine de au dzis cavalerilor noștri, de banditii bolșevici ce necăjeau cu atrocitățile tipic marxiste pe locuitori, indiferent de sângele lor, că TREBUIE SĂ LE ARĂTĂM COLȚII! negreșit c-o avut consecințe incalculabile asupra dezvoltărilor ulterioare europene și globale. Fiindcă n-apucase bine cânele de Lenin și cu polonezul Dzerjinski să pună la tocat elita Rusiei în mașinăria chopper inox cekistă, când în ecoul evenimentelor din 7 noiembrie, octombriste, cătana română, dornică a răzbuna abandonarea ei de către lașitatea țaristă în încleștarea de la Mărășești cu Wehrmachtul, a sărit pe bandele bolșevice, obligându-le a părăsi prada și a se refugia în dezordine dincolo de Nistru și de Bug, spre Nipru și Cotul Donului, așa încât Odessa noastră era aproape 100% românizată când s-a oficiat de către arhierei isihaști de la Poiana Mărului, Optino și Dragomirna, mariajul prințului nostru frumos și erudit Carol al II-ea, pre-Voievod al Culturii și pre-Țar al rușilor liberi, cu prințesa bizantină Johanna Lambrino, în chiar 31 august 1918, zi de final de august binecuvântat, bărboșii eremiți invitând întru prăznuire-pomenire la București, ca la A Patra Romă, peste de două ori câte treișpe ani, pe poslușnicii ce Dumnezeu va ține-ntru-nțelepțire prin calitatea vieții ATUNCI!

– Pe bună dreptate, sări Despina a părui pe Clara, deși o iubea, muncitorii și țăranii au realizat ceva special: că ei au rămas ultimii apărători ai Romei 3 și au luat măsuri, pentru că, în realitate, da, scenariul Reginei Maria era să reinstaureze Țarismul, nu întâmplător prințul Carol al II-lea acționând la Odessa deghizat în *ofițer rus*!!! Bazat nu pe Sutele Negre și pe căzăcime, ci pe o organizație concepută augmentativ de comisarul Alecu Șaraga, anume Miile Verzi, și pe semințiile caucaziene, el gândea să se încoroneze repede, la Ialta, Țar al Uniunii Sovietice, de la Bugul sau Niprul nostru până la Amur!

– Numai că zeii au vrut altfel! suspină Marius ca o fată. Ei au vrut ca sufletul românesc să rămână neîntinat, pur și simplu. Expansionismului nostru de ideologie ardeleană roman-latină i s-a opus un feroce totalitarism

de culoare roșie: bolșevismul. Ca cum ai sparge ouă de prepeliță cu barosul! Dezechilibrându-se astfel pericolosamente întreg așezământul european, cel și așa fragil din lipsă de idealuri credibile post-creștine de post. Și atunci, cu necesitate de fier forjat, înțeleasă de orice dialectician care și-a bătut nevasta gureșă, ca Socrate și ca Lenin, trebuia ca Occidentul să opună și el cât de cât... rezistență, înainte de a se da pe brazda colaboraționistă, așa c-a născocit fascismul și l-a dus în câțiva ani la perfecțiune prin nazistul Hi, care i-a dovedit romanticului Marx că proletarii e la fel de buni și ca călăi SS, și ca călăi cekiști, în ultimă analiză ecoul bolșevic și ecoul nazist fiind de neconceput dacă Regina mea, Regina Maria, n-ar fi surâs îngăduitor, când luptătorul național Alecu Ghizdavu-Șaraga s-a bătut cu pumnul de criță în pieptul de aramă, roșcat, cum că las' pi mini aiasta, Majestate, că de nu-i voi azvârli EEEEuu pe acești atei anarhici piste Nipru și piste Ural, să n-am parte să-mi văd strănepoții uneltind la infiltrarea-n California, întru a o românizat, pe bază de proiect, cu serioase perspective secesioniste!

– Au! Ah! Hi-hi-hi-hi! Și cu toată această AUTOBIOGRAFIE a ta, pătată ca un bot de hienă, prin virtutea redivivă a atâtor rubedenii reacționare ațâțânde la un nou act belicos împotriva Uniunii mele Sovietice, și implicitat în contra Imperiului Britanic, deci în consecință globală la o adică atentând la interesele americane, ai? Nu ți-e, mă, rușine așa un pic să mai ai și pretenții să scapi din Harkovul meu și s-o pașlești spre casa părintească, spre Atelierul imena Georg Trakl de la Pribegi, despre care-n bubuitoarea, ca tunetul lui Perun, zeul meu, la stejarul din Borzești, în a ta carte, *Ich bin ein Elsasser!*, singur te dai de gol că merita să-l lași păienjenișurilor, pentru că altfel n-ai fi putut afla că-n Foametea Marxistă, aplicată fraților tăi galițieni ucraineni, din Harkovul meu și-al tău și-al lui Cantemir, s-a mers la Piața Holodomor cu *pateu din ficat de om*, încât precedentul canibalic existând bine mersi, al dracu, ai fi fost în stare să te congelezi cu Otto Runge-n pântecul de lipițan la Stalingrad, în acea Încercuire pe care n-ai meritat-o, cum nu mă meriți *încă* nici pe mine și cum n-ai meritat, în fond, nici surâsul Reginei tale, Regina Maria, paradoxal fiind că numai Vójdiul nemților avut-a dreptate validată marxist în practică:

– Rasa slavă, recunosc, e mai inferioară până și decât rasa latină valahă, Marius-Marius, deoarece nice profitând de postmaokimismul totalitar român, de ireproșabila și ireversibila inversiune-conversiune-perversiune a valorilor de la București, da, frate, masiva masă slavă de la răsărit de Nipru n-a izbândit, după 1989, în proiectul ei rasial de a se unifica monolitic cu frații dunăreni cehi, slovaci, unguri, români, moldoveni, polonezi, iugoslavi, albanezi și bulgari, pe care Asia i-ar fi resorbit, poate, dacă n-ar fi fost înfrângerea de la Stalingrad...

– Dar rasa asta latină, cum demultișor bănuise puicușorul Hitleraș cu

guriță ca o inimioară, deși surclasează cultural pe-a slavilor și a elementelor asimilate lor, ca bulgarii, ungurii, nemții corciți și finlandezii, ea este ticăită, șovăielnică, indisciplinată și dezgustător de neproductivă, cum cu mirare se autosesiza acea privire a lui de pruncuț. Ahh! Dar dac-am face noi doi, iubindu-ne, un nou Hitleraș ca ăsta, Mihail Voitinovici?... Nu te opri, vei vedea că înfrângerea de la Stalingrad este relativ relativă, așa cum aprecia incorigibilul, nereeducabilul ultranaționalist Tudor Băluțeanu, ăla de s-a clonat în fii-su Tristan! Victoria sovietică n-a folosit decât anglo-americanilor, ajutându-i să reducă la minimul teoretic pierderile bazinului lor rasial și electoral, pe toate teatrele de război. La sfârșit de mileniu rasist, Marius-Mariusică, se va vedea că, în genere, marile însăilări statale de diferite ideologii și de esență sanguină slavă, fie prin consens, fie prin masacre fratricide, se vor destrăma. Rasa imediat puțin mai superioară, latină, nu va degenera tot așa la fel, însă nici nu va reuși neam să se reunifice, pe unde masile mancurtizate mai degrabă-n centrul vital decât periferic, vor avea oportunități de să-i constrângă pe egoiștii cocoțați în căutarea plăcerii doar pentru familie, familion și chiar familiard, pictor sărac, Marius-Marius, hulubașule alb ca porumbița pașnic postbelică Picasso!

– Totuși, numai răzbătătorul element german, oftă asudată Clara Honig, a reușit să se reîmpreuneze după 1989, în timp ce românii doar au luat-o la labă, la Prut, iar slavii s-au tot bătut între ei, așa că miza lui Hitler pe cruzime, să paralizezi lumea, să te lase în Pace de frică, este rasial corectă. Desigur, inuman canibalică. Și homosapii, cum concluzionează și stăpânul tău și al cămilelor deșertului *gândirii despre gândirea gânditoare la a gândi și ce nu trebuie*, hm! Având în vedere taxi-taxonomia lagărelor, pe bază de foldere cum că lagăre de izolare, lagăre de muncă marxistă pe bază de sclavi ai plusvalorii maxime teoretic, lagăre de exterminare prin trudă sau mizerie și, și, șiii lagăre holocaustice, unde ca la Chelmno, Sobibor, Belzec și Treblinka, proiectantul european de la sfârșitul mileniului al doilea *nici n-a mai prevăzut barăci sau staule* sau alte cât de vagi posibilități de cazare măcar pe-o noapte, mda-da, astea, perfecte, fără rest, sunt singurele ale Viitorului, la prima serioasă reducere de confort până la observarea gurilor în plus înmulțite ca insectele migratoare, pentru a devora ele nevaloros resursele limitate ale planetei noastre mici.

– Da, poate, Clara-Clara... Și eu când văd cu invidie ce și cum, îmi vine să mă mancurtizez, așa, ca o protecție psihică... *Dracu m-a pus să citesc știri românești?* Mi-am stricat ziua și văz că și noaptea asta nebună! Dar m-a deranjat și pe mine acea lovitură mediatică genială a Euforiei Spargerii Zidului ca simbol al Războiului Rece, ăla de apăra nomenclaturile. Zidul Berlinului, impus de porcul Hrușciov papițoiului Kennedy, era totuși consecința sancționării imperialismului german, pentru Genocid în lupta pentru existență, pornit tocmai când se creaseră, mijloace

noi și fine de infiltrare, încât cred că fraieră ar fi azi, noua lui plutocrație, dacă după cumpărarea pogon cu pogon a insulelor mediteraneene, nu și-ar orienta spre *regiunea Kaliningrad* prisosul de capacități investiționale, ca și spre *alte Teritorii Pierdute,* îndeosebi ca recuperare a unor imobile vechi de la noua burghezie leșească sau cehească...

– Ha! făcu zgârcitul Augustus în biroul lui oval, cu o față financiară ca de piatră de zgârie-nori și -brânză. Astă concurență Nordică nu trebuie să ne intimideze panromânismul, strategia noastră eternă de infiltrare în Triunghiul de *lapislazuli* Breslau-Viena-Cracovia, și nici să ne amâne tranziția de la Testamentul lui Petru Rareș la Testamentul lui Voicu Ghizdavu, în Triunghiul de *silicon* Los Angeles-Las Vegas-San Francisco, fiind, cred eu, o datorie sacră a Casei Poporului de să folosească uriașa putere financiară a statului RO, pentru a impulsiona, pe șestache, activitatea de înmulțire a primelor colonii românești de la Hollywood, de la Pasadena și mai ales de aici, de la Santa Diana!...

Tresăriră simultan. Bum-bum! Ca în semn de salut pentru eliberarea de sub jjjjug a diferite localități, artificii, niște salve de tunuri de artilerie călăreață, de-ale partizanilor lui Makarenko, reușiră educativ a trezi din euforia unui cearșaf curat și a unei cunoscătoare de gingășii pe cant, de azur, pe locotenentul filosof de cavalerie propagandă Marius Ghizdavu, care se obișnuise să flaneze din mai mult pictural interes decât din vreo intenție rasistă de cuceritor de milfe mămoase, peste diferitele linii mai mult, mai puțin sau deloc marcate cu sânge, pe scenele multiplelor teatre de război dintre cele două mari totalitarisme muncitorești beligerante, când dacă Hi ajungea la un târg cinstit profund cu Stalin, deep throat reciproc avantajos transrasial, atunci nu și-ar mai fi tăiat singur cu drujba, în carpenul cel sur de la Berdicev, unica cracă de sub piciorușele-n șosete vărgate și, în consecință, rânduiala nazistă s-ar fi menținut, *și ea*, cel puțin până la destrămarea Imperiului Sovietic, în vara lui 1991, când se prăznuiau, după 50 de ani, chiar orele de dialog deasupra lanului de secară, ale celor doi mari pictori europeni post-expresioniști, Marius și Adolf.

– Îmi pare că îmi pare rău, Murocika! se mărturisi definitiv, ciocănind cu degețelele clapele albe și, în sens intim hitlerist, și pe cele negre, ale pianului celuia ce nu-și avea membrele inferioare ținute în poziția firească. Adevăr grăiesc urechiușei tale, ultrasensibile, ca de ciută carpatină, că m-am săturat de război, dulcea mea rusoaică provensală, de provincie, din vina Înaltului Comandament German neputându-mi continua studiile mele la Moscova, eu, care sunt ferm hotărât ca, după ce reinstaurez aici Țarismul, să mut și reședința sovnarkomului înapoi la Petrograd, câteva zile, și apoi, pe vecie, la Kiev, asta fiind în cartea destinului scris, că rușii nu vor putea fi făcuți fericiți decât de un Mântuitor venit dinspre Occident, pe muzică de moldoveanul boier vechi Rahmaninov, pentru a încheia ciclul, circuitul turistic al marilor epoci

cultural-spirituale pure, triunghiul rotitor Kiev-Moscova-Petersburg-Kiev și tot așa...

– Atunci cum vrei tu! conveni brusc, supusă din senin, harkovian, Clarissa.

– Aici nu e vorba de libertate de opțiune, ci de tușonkă, își înroși pupilele de extraterestru Ioil Borgiah, examinând prin cercul vicios al lupei, pe bravul cavaler creştin Ghizdav, ca prin tub de microscop accesibil navigând ca viermele și de la Pribegi, și de la Sonnenheim. Aici a fost maculată, stigmatizată pe vecie, specia însăși, Herr Marius Ghizdavu. De la Lot pân' la Pol Pot! În elementele de antropologie aplicată predate tuturor copiilor lumii, de ACUM înainte, trebuie menționat expres că există șanse REALE ca niște semeni ai lor, dacă nu ei înșiși, în anumite condiții, destul de uşor de îndeplinit, să se pună pe a nimici ştiințific anumite procente din populația contemporană, numai pentru nenorocul de a se încadra *în anumite criterii* de selecție pentru aneantizare.

– Fiți fericiți, mMmmmMmm! Marius și Murocika, dar Auschwitzul nu este un SFÂRȘIT, ci un început! Doar ce se vor mai hhhumaniza tehnologiile. Asistată de computer selecția, combustia și chiar, **perfectă**, autodistrugerea arhivelor, învățându-se total exact ce era mai rău de învățat de la Nürnberg!

– Vreau acasă! șopti ca un copil speriat Marius.

Nu se aşteptase să învețe vreodată că roșul de război sanguin și de incendiu e culoarea pupilelor celui ce vede nu doar pe Einstein, ci și pe obscurul, onorabilul funcționar, Herr Heinrich Himmler, în bietul om expus pentru totdeauna acelui postkafkian proces total, corespunzător Războiului Total, oftă în sinea ei, ca un bărbat total efeminat, Clarissa.

6

– Noi cititorii, multînțelegători că o carte, chiar una valoroasă ca o doamnă frumușică, nu poate da mai mult decât are, în sensul giratoriu că altceva nu-i și nici nu poate să fie decât autodenunțarea unui fir logic-ilogic, nu eram acolo când aviația nazistă bombarda în prostie acele ruine-n Stalingrad, creând obstacole suplimentare pedestrașilor proprii și baricade mai bune pentru apărătorii stalinismului, totalitarism roșu ce-și atinsese demult sarcinile demolatoare, pentru care fusese deviat antimarxist chiar de conu Alecu Șaraga și nu mai lucra acum decât la macularea, pe decenii înainte, *a ideii rusești în Istorie*, legând-o de Stalin cel Groaznic, ajuns astfel agentul nostru, idiot util, cum calculase la Berdicev că trebuie *să-i subminăm* și noi, Mișu al Elvirei, verișoara lui Marius, bijuterie care se scălda goală în fluviu-romanul unei inocențe de pulbere explozivă.

– Priviți, vă rog pitoresc, ca niște talentate dar neuzate acuareliste, consecințele desprimăvărării asupra naturii! Bretonul cel jilav al ierbii. Și cum se înfige în el, ca o mașinuță de tuns, mielul cel proaspăt și tăios, abia ieșit din uzina vie, ca o nouă generație de tănculețe staliniste, fetelor! nară cavalerul Marius Ghizdavu ce tocmai își scosese armura, trezind emoții cazone-n visătoarele surori Moga, ai căror soți viteji și vicleni, Dabija, Hulpe și Supeanu, continuau să-și facă dincolo de Ural datoria față de o patrie nerecunoscătoare, când va degenera-n mini-patrie, fura-ți-aș tichetele de popotă, batistele de hârtie, talonul și cardul!

Se pare totuși că se spune că se zice-n cercurile inițiate-n arhive ce nu se vor deschide nicicând, pierzându-se parolele, cum că-n 1918 un colonel canadian marșrutizat de la Iași la Odessa, pentru a pregăti Reinstaurarea Țarismului sub sceptrul prințului Carol II, sau mai probabil al prințului mezin Nicolae, ce ar fi fost uns de Patriarhul ca țar Nicolae al III-lea, exploatându-se ascendența rusă a Reginei mele, nemuritoarea Maria. Doar că tata, în cartea sa de *memorii* – publicabile numai dacă gărgăunii din capul Țării lasă puricii de pe burtica ei să se transforme într-o generație Iorga –, *Enigma celor trei chersine*, vine sosește cu niște dezvăluiri senzaționale care schimbă radical perspectiva sucită din care contemplăm pasivi contribuția activă a românilor regali, și în paranteză dreaptă a galițienilor noștri, la efortul plugului colectiv european de a deșteleni noi terenuri extravilane pentru spiritualitate, după sleirea celor occidentale, doar-doar...

Chersinul fiind o copaie sub care poți ascunde mielul iedul, giucând un fel de alba-neagra cu lupul moralist existențialist, lămuritor al caprei trecute cu al doilea sex de menopauză, că nu ce a făcut Istorioara din tine, halindu-ți copiii, contează, fa, ci ce-ai făcut tu cu ce-a făcut Aia din viața ta, amărâto, pensionaro!

Doar că tata nu de chersinul *qua* chersin încifrat povățuiește viitorimea imperialist-latină-romană redivivă, el numai doar dezvăluie implicarea sa, desigur înainte de a fi fost târât, de ticălosul imperialism prusac, rob bolnav în Alsacia 1918, unde a fost salvat de la amputarea membrelor inferioare de către medicul Alfred Döblin și de o Friederike, implicare în ce, giupânițelor?

– Implicare în quasi-împărțirea sferelor de interese românești și poloneze privind enorma plăcintă post-țaristă! zise Olguța că știe de la agentul erou Dabija. Spațiul vital româno-latin-ortodox fiind *la sud de calea ferată* Minsk-Smolensk și de talwegul Okăi, pe când spațial vital polono-slav-catolic, cum au convenit însuflețiți de un viu naționalism conu Alecu Ghizdavu Șaraga și agentul lui, pan Felix Edmundovici Dzerjinski, urmând a se cuceri *la nord de drumul de fier,* utilizându-se același potențial militar german, după care se va aranja cu americanii să pedepsească exemplar clasa politică imperialistă de la Berlin, pentru crimele sale

expansioniste din Războiul Expresionist!

– Nenorocirea fiind, gândi meditativ tacticoasă ca și vicleanul ei soț șiret Petrache Hulpe, chibzuita Cocuță, că biruitorii de la 1918, în loc să tragă la grea răspundere imperialismul plutocrației germane și austriece, de ne răpise munții, grânele, petrolul, vitele, lemnul, au adus la condiții de lagăr, nu de exterminare prin mizerie/ muncă, nu de muncă silnică marxistă, dar măcar de concentrare-izolare, excesiv de harnicul și obișnuitul să mănânce și să bea mai mult decât pe săturate, neam al lui Luther! Clasa politică, asta fiind și singura ei definiție care să reziste oricărei critici: clasa politică este acea listă de persoane care se ceartă la revoluții populiste cu osândă supergrea, confiscarea averii și persecutarea urmașilor, când țara pe care o parazitează flămânzește de dă să sucombe.

Or, după cum se pare că se știe, *Testamentul lui Petru Rareș*, cel puțin în versiunea în limba rusă, redactată pentru Mănăstirea Căpriana de către *il corteggiano* Vasea Merțalov, purcede de la conjectura pesimistă că, la răscruce de vânturi, neam părăsit. Și că tot ce vom dura nu va dura, fiind dat de-a dura când de-ai noștri, când de *ai lor*, revărsați mereu din creuzetul genetic al Asiei, așa că să ne dăm ghinișor după leși, verticalizându-ne-n tihnă ce-avem de spus ca cultură, nu nesimțiți, ci civilizați, unde altundeva decât în Triunghiul de Lapislazuli Breslau-Viena-Cracovia, singuru-n care am fi luați în serios?

Paradoxal. Până la intersecția a două semidrepte absurdități. Întâlnindu-se cu comisarul Alecu Ghizdavu-Șaraga în loja masonică roșu aurie catifelată brumat opalescent a Operei din Odessa, la *Dama de pică*, emisarul lui Lenin, domnul trimis plenipotențiar și extraordinar comisar Edmundo Felix Dzerjinski i-a comunicat așa: că în chestiunea Tezaurului, a bijuteriilor Reginei Maria în special, noii proprietari al Rusiei nu au luat nicio decizie, nici de privatizarea-n el, nici de vreo returnare ca să se evite participarea bravilor ostași români la Bitva Stalingradului. Urmează, vasăzică, să mai pertractăm, deoarece planificatorii de la Smolnîi au de gândit materialist dialectic și istoric cumu-i mai profitabil pentru copilașii nomenclaturii: să se continue Revuluția, în speranța anexării Europei cu tot cu mormântul lui Marx și cu cel atlantic până-n Florida al lui Engels?... Sau să se arunce la Recycle Bin ideologia și să se încoroneze Lenin cu Krupskaia, substituindu-se epuizata genetic dinastie a Romanovilor cu o autentică dinastie de pe Volga noastră, Dinastia Ulianovilor, a cărei împărăție nu va avea sfârșit până la globalizarea proletară a Globului! Însă presa tabloidă ar vorbi, fetelor, doar de bijuurile leniniste aducătoare de noroc în dragoste ale Reginei Maria...

– Paradoxal regal, nu? Fiindcă numai capetele încoronate sunt iubite.

– Atât de paradoxal încât ni se pare și firesc că numitul nobil polonez Dzerjinski, care după canonul marxist nici n-avea ce căta în partidul clasei calificate la locul de muncă, a răspuns imediat boierului Voicu Ghizdavu,

cum că în Istorie, leșii au intrat în Moscova de câte ori au vrut, ca valahii în Budapesta, așa că nu de muscali se teme Civilizația poloneză, ci de nemți, de ce poate germanismul să-i facă Poloniei, și că bine ar fi dacă aliatul român ar achieza a-și lua foarte în serios *Testamentul lui Petru Rareș cel Mare și Cult*, în vidul european expresionist nemulțumindu-se cu Budapesta asta roșie, ci instalându-se temeinic cu plugarii săi în Triunghiul de Lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, sacrificiul teritorial ce neamul menuetin al lui Paderewski ar concede fiind compensat de șansa ca-n tihna pavezei latine, elita creatoare leșească să se poată exprima imediat în Universal, deoarece pentru a fi receptați, nici Chopin, nici Copernic nu pretind, nefiind poeți ca Eminescu, însușirea limbii poloneze.

– Paradoxal, da, se gândea sfinx Marius la Piramide, diplomații AA, având asupra problemelor galițiene consilieri de teapa lui Bairam Stoper de-a consiliat și la Ialta, în loc să încurajeze la 1918-1919 infiltrarea Armatei Regale Române a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, dinspre Budapesta noastră spre Viena, în Triunghiul Morții de Lapislazuli, dimpotrivă, au somat-o să se retragă dincoace de Tisa, fără a se întreba niciun pic dacă pleacă la plug Sentinela română a Occidentului, atunci *Prevenirea Anschlussului cine o va mai garanta*, trăgând cu hotărâre sabia? În joc fiind însăși pacea Păcilor! Anume, descurajarea revanșarzilor și nostalgicilor de la Berlin și München, de la a relua Războiul Expresionist ca Război Existențialist! O administrație exclusiv românească asupra Sudeților, și în totalitate organică asupra întemeietorului de noi și noi civilizații Arc Carpatin, fiind unguent benefică atât pentru a se contracara stratagema hitleristă de a-și macula adversarii înainte de a-i zdrobi, obligându-i a se implica în tâlhării comune müncheneze 1938 sau moscovite 1939, cât și pentru a nu avea mai târziu, pentru neonaziștii tineri fotogenici, de canon hollywoodian, o bază solidă pentru resentimente revanșarde de productiv efect electoral, democratic, populist, spre Breslau, Königsberg și Gablonz an der Neiße. Iac-așa!

– Oliolio, drăguțule! gemu Nunuța așa departe de al ei culegător de suferinți Dumitru-Iov Supeanu cel blond, mic de stat și tare tare în meșteșugurile dumnealui, uitându-se cu ură la plăcutul musafir, dar străvezindu-l spre însăși căpățâna Occidentului întrupat de Bairam Stoper, pe când semăna orez iarozivat în Bălțile Brăilei. Că mare mult imbecilă incompetență de dreptate ni s-a impusără! Că noi doară nu eram rasiști, nu pe principiul exclusivismului românesc am luat Budapesta roșie ca să-i deportăm, în ordinea periculozității categoriale, pe unguri dincolo de Nistru, sau chiar dincolo de Bugul nostru, până unde anarhia adusă de bolșevici ne-ar fi permis să ne extindem și să implementăm dreapta rânduială românească. Ci așa cum însuși regretatul tău tată și părinte, Mariusică, profesorul geograf Voicu Ghizdavu, îmi povestea, cu ocazia pelerinajului anual de Pobreajen la Muntele Conic, la Schitul Hoitarului

poposind, noi europenii trebuie să discriminăm corect între *ctitor de partid și de stat* și între *om politic pro interlop*. Oameni politici, adică speciile de insecte mișunând în capul Țării sunt puzderie căcălău, pe când adevărații ctitori de partid și de stat se nasc doar câte unul la două-trei veacuri, cel puțin în cazul puterilor mijlocii cu interese limitate și de regulă inculte.

– Taică-tu, îi șopti la ureche cu buzele ei fierbinți de mărgean Olguța, nu credea nici în Ștefan cel Mare și nici în Mihai Viteazul, argumentând că practica social politică și psihologică a spulberat însăilările lor statale: Moldova nu și-a putut păstra unitatea amenințată de imperialismul bucureștean, iar România de la 1600, reconstituită cu atâta expresionism la 1918, rămâne de văzut dacă va supraviețui Războiului Existențialist, inițializat la 23 august 1939, ea prezentând o hibă-n Legea Fundamentală reflectată identic și-n constituția iorgovană de mai târziu, sub Yl, anume sintagma „stat național unitar“, când formula corectă era să fi fost să fie *stat național unitar și cultural recuperator*!

– Pentru că statele, observară-ntr-un glăscior Cocuța și Nunuța cu steluțe de anason în ochișori, apar și dispar, vin, se semnează Indescifrabil și se tot duc ca ștatele de plată, pe când culturile sunt cu adevărat perene...

– Cu adevărat perene doar cocalare, întări Olguța când țigara se sfârși, considera și bătrânul tău tată, uitându-se înfiorat la hoitarul schitului, Marius, la pleșuvia lui vulturească, și deducând mocănește că ăsta trăiește mult, ca tot ce mănâncă stârvuri, adică proteine îndelung fermentate de o puzderie de bacterii, cum în mod normal homosapul nu deține decât în rinichi...

– De unde și denumirea științifică taxonomică a hoitarului în lumea informațiilor clasificate, detalie Cocuța: *Nephron percnopterus*.

– Bine, râse cu toate mărgăritărelele sale, ca o tibetană martiră, Nunuța, asta este doar o etimologie burghezo-moșierească, străină de poporul muncitor, care crede pe toată Valea Ursului, ca și pe paralela cu ea Vale a Vinului Negru, că hoitarul ar fi bine-cunoscutul imperator roman, persecutorul creștinilor, Nerone, condamnat de zei să ingurgiteze, la nesfârșit, leșuri văzute ca din tribuna oficială, întru aceasta înnoindu-i-se anual peren cele două aripi portante!

– Cât m-am adăpostit la Gumrak în lipițanul alb de camuflaj, adus de circarii vienezi pentru a-i îmbărbăta pe asediatorii Stalingradului, revigorându-le psihologic superioritatea lor rasială asupra slavului, oftă Marius parcă lingându-și mustața muiată în ceaiul de primăvară cu multă esență de rom, adusă a oală, eram sufletește atât de bine pregătit să rezist la extrem, încât abia așteptam să mă înfrupt mai întâi din ficatul genialului dansator armăsar fără alte însușiri, dacă furtunoasa operație de despresurare pusă la cale de Antonescu și de mareșalii săi germani s-ar mai fi amânat, aproape că mi-era poftă a devora chiar ficatul camaradului meu fotograf de artă și cinefil, Otto Runge, care ar merita să denumim Piața

Matache Piața Prieteniei și Frăției de Arme Româno-Germane Otto Runge - Marius Ghizdavu, deoarece când a trimis Goebbels pe aeroportul din Gumrak un Junkers-88, cu elicea dezaxată de tirul antiaerienei bolșevice, special să-l ia, el s-a oferit să se sacrifice pentru noi, zicându-mi vorbele astea memorabile, că du-te tu, frate Marius, că țara ta înapoiată mai are multe de pătimit pentru integrarea europeană antibalcanică, pe când Nemurirea Germaniei mele nu mai depinde de mult dacă un supradotat, ca mine, își mai manifestă sau nu darurile creatoare ce i-a repartizat în chersinul legănător Ursita!

Huruit de motoare fine germane se auzeau dinspre toate azimuturile, chiar și dinspre cele surde, însă pe ecranele radarurilor din subsolurile Stalingradului, rachetiștii se nelinișteau mai mult de puzderia de ținte, împrăștiate ca dintr-o cutie românească a Pandorei pă peste tot de-a rândul, până adânc la est de Volga, întâi peste Krasnoslobodsk, Saharnîi și Zakutski, apoi tot mai departe, în pământuri kazahstane indesțelenibile altfel decât cu deținute și cu deportați.

Amărât, nelumit, nenutrit, înfometat prin încercuire perfectă, Marius privea cu neliniște culoarea vineție și silueta de rinichi zburător cu aripi de cal de basm înaripat, ale aeroplanului german salvator alb și deja saliva ca într-o bucătărioară neutră, irlandeză, matinal, cu nări fremătânde de penetrantul iz de rinichi prăjit, a cărui inhalare pe stomacul golit este chezășia unui bun început în greaua admirabil de eroică Ascensiune pe piscurili luminoase ale unei epopei odisseene, a cărei finalitate la omul homosap modern, adică postcreștin, se finalizează la *numai trei Penelope cu drept la piramidă*, abia identificate căutând pisica în Ithaca vecinilor, dacă nu pretini, măcar camarazi în războiul decisiv pentru relansarea imperialismului românesc spre leagănele/ chersinele de unde să se ajungă, în o sută de ani de munci michelangiolești, la performanța ca limba lui Saie Buburuză și a academicianului Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice, să substituie limba lu' Bairam Stoper dupe Internet.

– Nefiind deloc sigură memoria tatălui tău, Marius, oftară deodată cele trei Penelopițe, parcă voind să-i biciuiască savant orgoliul cavalerului celuia, atât de sătul de campania de înfometare din Est, încât nu mai voia decât să se refugieze în somn-somn-somn, pe multă, mută și mulțumitoare vreme de așteptare a consecințelor înfrângerii de la Stalingrad, una fiind deja evidențiată de clarvăzătorul profesor francez Bazil Frâncu: psiheea rusească va suferi o foarte miciurinistă altoire a stalinismului leninist cu briceagul lui Marx, pe vecie portaltoiul de canon Tolstoi-Dostoievski nemaidând ce-a dat, mergându-se pân-acolo chiar ca ceea ce te definește ca neam, Imnul de Stat național și unitar, dacă nu și cultural, să rămână, în uniformizarea globală, tot cel sovietic!

– Se creează astfel prin Stagnare, surâse cu satisfacție omul de afaceri Octavian Ghizdavu, cum văz eu d' aci din însorita Californie,

bazându-mă nu atât pe contrastul cromatic cât pe cel de clarobscur în mod egal, un vid de creativitate în Estul fumuriu al Galiției Mari a lu' frate-miu, vid ce nu poate fi umplut decât de ai noștri, de românașii care vor învăța repede să se orienteze într-o lume fără granițe, cum să-și viruseze adversarul, ciuruindu-i critic ofertele culturale expirate, răsucind Occidentul academic să se mai uite și la alții.

– Meritul acestei situații de Biafră spirituală cu capitala Moscova, lărgi extremistul de Alin Vissarionovici Vișan fanta spre programul politic al *Grupului de veghe și reacție rapidă 2007*, dacă achiezează Isadora Morgenstern la el, este al lui străbunică-tu, căminarul Voicu Ghizdavu de la Ziduri, și al lui frate-su, ispravnicul regiunii Odessa Bugeacului, abilul gubernator gubernial și om de infiltrații, conul Alecu Șaraga-Ghizdavu, al Ameliei.

– Așa precum reiese și din paginile memorialistice, surâse efervescent codana elvețiancă, intitulatirisite *Enigma celor trei chersine*, scoase de Alex&Vicky în 1993, după deschiderea arhivelor ghizdaviene la 50 de ani după pristăvirea istoricului Voicu, precum și din raportul strict clasificat către Regele Carol al II-lea Dracula, din 1 octombrie 1938, cu titlu dilematic, anume *Contribuții la dilema/ noada gordiană a celor două Odesse*, tot Editura Play din Santa Madonna, dar anul de apariție postdilematic 1999, pentru prima oară în istoria sa zbuciumată și multimilenară, poporul român, ca ființă agresivă întru ființă fără început și fără sfârșit precis, cum se întâmplă nu cu indivizii și cu individele, ci cu speciile în călduri, și-a găsit pentru prima oară un partener.

– Un aliat antisovietic, desigur, adică un tovarăș de autoapărare vechi-nou relativ vremelnic, în acest furnicar de popoare perindându-se mișunând cu câte un grăuncior sau cu câte o frunzuliță spre mușuroi, întări Sergiu Enache.

– Adică poporul meu polonez! țipă surprinsă și solemnă Agnieszka noastră, badanta prea înțelegătoare a vârstnicului Ghizdavu.

– Cu care, prebelic, ne vom ciorovăi că noi n-am mai ars cărbune silezian după 1929, iar ei n-au mai savurat cireșe, vișine, caise, piersici, prune, mere, pere, gutui, poamă, răsărită și nuci, pe care Basarabia și Bucovina erau atât de bine plasate pentru a le exporta, prin vadul nistrean dintre Hotinul și Camenița cele întemeiate de Dragoș Vodă, când a coborât spre sud, via Maramu, din Triunghiul originar de Lapislazuli Cracovia-Breslau-Viena, urmărind pe Zimbrul! cită din memoria melancolică-n erudiție deputata poporului Au-Mă-Doare.

– Și pe care neam de lifte papistașe nu-l vom ierta niciodată, că când a fost cu Integrarea Euroatlantică, *nu ne-a așteptat și pe noi în stație*, la Śniatyń sau Zaleszczyki, cât să ne reeducăm hrăpăreții din capul Țării! răcni îndârjită cu ură de ucigătorii ei ochi scânteiau ca două brichete, Pizzacola, piezoelectrice.

– Aici s-au conturat două filosofii diplomatice și de construcție imperială, rezumă cele două cărți ghizdaviene ca analist geopolitic Sergiu al Isadorei noastre. E tot mai limpede că Alecu Șaraga, mai ieșean, mai hâtru, mai realist, poate fi mai probabil autor decât Voicu sau fii-su Octavian, căci adoptă cu fața spre Kiev o strategie *Ducală*, cum că să ne păzim de cultura rusă sub-dostoievschizată prin derjinschizire, cu accent pe capacitatea și foamea de hienă a sufletului duhului rus, de a ingurgita orice alt suflet mort sau viu din nișă, ca un server noros supradimensionat. Deci să măsluim micile noastre contribuții, chiar dacă nici nu le arhivăm, adică să ne îngrijim ori de a consolida, cu baroni administrativi din RO, fragilul stat ucrainean, ori, matematic același lucru, să slăbim cumva ambițiile moscovite de a coborî Kievul mitropolitan la cenușa unei capitale guberniale, săltând iar în sus Harkovul tanchist al Murocikii, ba chiar să ciuruim de tot rusismul, până va recunoaște în propriile manuale școlare, teze precum că Pușkin a învățat cu adevărat *să scrie* abia la contactul chișinăuian cu folclorul dulce moldav, Kutuzov arta Războiului de Apărare a furluit-o de la generalii moldo-valahi, iar delirurile tolstoiene despre un creștinism cu opincile pe pământ, nici nu pot fi concepute fără sejurul prozatorului în Bucureștiul ce-n romantism se mândrea cu mai multe sute de biserici decât orice altă capitală semănată de Domnul pe pământul Eurasiei, de la Dublin la Magadan!

– Cea de-a doua filosofie a războiului preventiv, adăugi impulsiv spre cele trei Grații, eseistul Crucii de Piatră Oreste Bogza, ca populist acerb ce scrisese pamfletul ofensă autorității filosofiei dreptului, zis *Cosmetizarea la mutră a RSSR pe drumul Via Cappia al fofilării în uie*, poate tot atât de țepos ghimpat delimitată ca materialismul dialectic de idealismul metafizic, este fără doar și poate filosofia bugetară a aprigului purificator al Zidurilor, medelnicerul Voicu Ghizdavu, în care se întrupa țepos, fiind infirm de picere, imperialistul Dracula când, prin magia isihastă a sihaștrilor orheeni de pe lângă Schitul Hoitarului, resimțea ca mare doctrinar al trecerii preventive pe catalige a Nistrului, propensiuni către o sinceră pocăință și eventual nevoință pe niște drumuri cu baobabi din Madagascar, neplăcându-i pinii rari sau jnepii mici ai Magadanului.

– Astă opusă filosofie, îl momi la o mângâiere Agnieszka, de parcă ar fi fost Isadora cu Pizzacola-n podul crâșmei *La Cățeaua Leșinată* din Ferentari, cu amiralul de propagandă Horea Bratu, la care s-a găsit la percheziţiune, în fân, cosorul lui Karl Marx, – din câte am săpat eu în arhive, rezultă că doctrinarul complet al imperialismului românesc, profesorul doctor membru corespondent al Academiei de Istorie pururi Recentă, Viaceslav Dinicici Ghizdavu, o avea gata pregătită încă din anii exasperanți ai Neutralității din întâia jumate a Războiului Expresionist, când s-a produs acel zbor secret de la Aradul habsburgic la Ziduri și retur, la manșă fiind asul pilotajului german, tânărul și relativ suplul pe atunci,

seducătorul încornorat mareșal Hermann Goering.

– Unde se ducea Voicu al nostru, supradotatul fiu al logofătului biv-vel-vornic ciohodar de Scornicești și de Boteni, Dinicu Ghizdavu, dragă? se interogă retoric cu fața spre ele Oreste Bogza asudat. La o întâlnire conspirativă! La Arad sau Nădlac. De cea mai mare importanță geopolitică, gazdă fiind o domnișoară... valahă cu virtuți vieneze, Felice Bauer, iar emisarul cancelariei habsburgice, plenipotențiar și pentru Imperiul German, fiind un anume domn K.

– Geopolitică? râse isteric Isadora. Mă faci să râd! Bunicuțul mamii era pornit să zboare cu aeroplanul primejdios al lui Hermann Goering, înaripat doar de motive umanitare. Cazul Georg Trakl îl răvășise complet, căci așternuse un cearcăn negru pe totdeauna, în cerul însetat de poeme pure al Galiției noastre. La Direcția Cenzură a Marelui Stat Major al Giganticului Cartier General, unde avea să fie mobilizată-concentrată bună parte din intelighenția Vechiului Regat, se primise informația, bulversantă în tragismul ei, că pe frontul de Vest... pârț!

– Polonezul poet, anticipă Agnieszka noastră, Apollinaire, l-a mitraliat pe delicatul pictor Vier Pfoten Franz Marc, fiind la rândul lui nimerit în căpățână de lunganul Oscar Kokoschka, rătăcit în răzbel din considerente sentimentale, neputând suporta la păpușica Alma Mahler trăinicia cultului ce dânsa avea pentru singurul ei special guest star, compozitorul cu același nume. Ocazia unor astfel de crime intelectual-intelectuale în Triunghi trebuie suprimată cu desăvârșire. Imediat! *Acesta* a fost mesajul tânărului și impulsivului istoric Voicu Ghizdavu, cu soția Maria, pentru absurd infatuatele puteri imperial centrale.

– Pleosc! Ești naivă, fă! diagnostică instantaneu Pizzacola frecând nessul granulat conspiraționist. Întâlnirea de la Arad a lui Voicu Ghizdavu cu emisarul K, bi-plenipotențiar de la ambele imperii germane, viza, cum rezultă din ultimele arhive, o lovitură de cuțitar dată în spatele seducător decoltat al Franței, la Felice Bauer, în casa-i conspirată complet, întrebuințându-se întâia oară în Europa noțiunea de *Dolchstoss*, propagandistul Hi însușindu-și-o abil din ziarele vieneze și luminând masele cu ea, cum că neamul german biruise pe toate fronturile din Războiul Expresionist, dar bolșevicii, adică toți evreii, au dat lovitura în spatele decoltat al frontului, preluând puterea leninist, legendă care obseda, din câte-mi spunea alaltăieri seara Guiț la discotecă la Petrarca, ascultând Emily Dickinson Nostalgie, da, obseda chiar răușor de tot pe până și pe Iosif Vissarionovici și pe frații săi de luptă din spatele frontului românesc.

– Păi, aici e și enigma celor trei chersine, se feri Marius din calea obuzului, al cărui ropot cu scântei pe șoseaua de granit cu cratere și denivelări, se pierdu cu ostilitatea după colț și cu firea. Anume unde ar fi fost plasat cel de-al treilea chersin, asta este în genere problema chinuitoare și chiar testul de admitere la *Școala de Șoferi de Țară,* pentru orice ctitor

de stat al neamului nostru progresist. Chersinul fiind covățica rotunjoară de frământat aluatul pentru pâine creștinată-n ea. Când legendarul cavaler al lui Christos, Tomas Nour, a plecat din Țara Bârsei, însoțit de câțiva experți, de o gardă, în bodigardie, în autoapărare de grup compact, Murocika, el a dus cu sine în Hyperboreea noastră și chivotul, *chersinul,* conceput din proiect să nu crape la ger în Țara Zăpezilor. Necunoscut pe acele meleaguri glaciare, cu populație rară și nestatornică, necunoscătoare de noțiunea, gustul și semnificația transumană de chiflă, necunoscătoare adică de însăși frica de Dumnezeu, care e panaceul universal detergentic al corupției, cu condiția subînțeleasă că nu dă rezultate decât la romanticii tâlhari, care se aruncă pentru prima oară în necunoscut prin lanurile înflorite de hrișcă, cum rândunele planează după musculițe peste lucerna sovhozului dimineața devreme, când opricinicii de tip nou abia ce se culcă osteniți de atrocitățile implementate nocturn.

Fiindcă, de fapt, în fond, până la urmă nu ne doare problemul înălțării culturale, pentru care nomenclatorul ministerial se preocupă, se zbate, se canonește, lipsind nutrețul. Furajarea în stabulație. Păpica. Rația și tratația.

– Frați români! interveni cu brutalitate în somnolențele ce le cu nesimțire cuprinsese pă Pizzacola, Minodora și Isadora, doctorul specialist consilier guvernamental și prezidențial în inginerie financiară, CEZAR BOGZA, omul Ghizdavilor de la Ziduri-Pribegi de le recuperase de trii ori mai multe proprietăți funciare decât ante-avuseseră înainte de groaznica noastră, fatală, înfrângere de la Stalingrad din Războiul postexpresionist Existențialist, ce te punea într-o situație de să optezi *cum e mai bine* pentru familia, familionul sau familiardul tău. Frați români din țara electorală și, din Diasporă, mai ales ăia din Triunghiul de Silicon, Pizzacolo, Los Angeles-Pasadena-Las Vegas! Chestiunea celui de-al treilea *chersin* este bestial de fundamentală, atât pentru ageamiii decidenți din toate timpurile timpurii, cât și pentru cei cu ochelari academici de toamnă, mânca-v-aș eu cu Otomega la toate trei lentilele alea de contact, Penelopițelor!

– Doctore Cezar Bogza de femei, deci și de țări, șopti din extaz de circumstanță privind spiritualitatea supremă ce paradoxal tocmai ea cică justifică genocidul, cum prin diferanță Gheena Edenul, și scărpinându-se de puricii preluați de la bolnăviorii ei, pediatra Minodora a Căinarului, să știi că și doctorul Liviu Lecca, al cărui portreeet nebun, bărbos, de succes, văd că-l ai în bibliotecă, rămăsese gravid, în pofida progresismului său visceral de interne contra discriminării Neamului la externe de către Istorie, deoarece, învăța el pe Raulică Supradotatul piteștean, *prostia de a nu poseda deloc colonii,* și nici Hinterland rusesc, care abia așteaptă de la Petru și Cantemir încoace un nou gospodar cu G mare, este punctual nu numai o modestie, e o Mișelie, Mișule!

– Și să nu-l uităm într-o gară, interveni în altă limbă cu altă limbă

Isadora cea învățată rusofonă de străbunicuțul prudent, pe chișinăuianul nostru Pușkin, libretistul pateticei Simfonii a V-a de Piotr Ilici Ulianov, nefiind nici pe departe întâmplătoare desemnarea ca protagonist, a cavalerului baron boier de țară Eugen Ionesco, de ținea în arendă moșia Onești de la zekul Ghizdavu, pre numele slavizat de dieci Evgheni Oneghin, sau Onișor, de-au plecat ei în expediție hiperboreeană cu Toma Nour, cel la Helsinki considerat, chiar de istoriografii muscali, drept întâiul întemeietor al Veneției Nordice, Leningradul.

– Așa, așa, așa! intră în admisie după compresie, explozie și evacuare ca un motor cu aprindere prin scânteie divină Pizzacola, amețită de aproape că ai fi crezut-o c-a ascultat simultan, fiecare cu boxa ei, *Simfoniile Galițiene de la Oder-Neisse la Ural*, anume Poloneza, Ucraineana, Finlandeza, Ruseasca, Bielorusa și Basarabeana, în ordinea olografă a pescărușului Ceaikovski. Să nu ne îndoim că problema celui de-al treilea enigmatic-enigmatic-enigmatic chersin ar fi la loc rău pusă, ori că ne-ar feri cumva să nu evităm a nu ne confrunta cu insolvabilitatea, incuria și inflația! Trebuie ca Academia lui Au-mă-doare să ia măsuri. Măsuri să ia. Pentru că suntem în cea mai dominantă dintre pozițiile principale, clasice, de aducere la negociere cât însuși Ceaikovski ignoră, în Simfoniile sale atât de țarist-wagneriene, deșănțat până la stadiul ultim de imperialism, Țările Baltice, dragă domnule Eugenijus Miškinis. Prea bine știind de la istoricii vechi moscoviți și leningrădeni, mulți formați de Antioh Cantemir, demonstrându-le la detalierea arborelui genealogic ce purcedea din slobozul lui Ginghis-Han, exact ce apreciau Voltaire și Cioropel, adică adevărul mitic că Lituania, Letonia, Livonia, Estonia, orașul liber valah Dorpat-Tartu (inițial botezat Dor Mărunt) și Curlandia, n-or fi devenit ele ținuturi pur românești, dar nici rusești n-au fost și nu sunt!

– Tot ce se știe fiind însă posibila situare *aici* a celui de-al treilea chersin cadastral, (după Chersonesul Tauridei – Sevastopol, și Chersonesul clasic de pe buza superioară a Niprului), aici unde mai târziu Nikolai Milescu-Spătarul l-a trimis pe țarul discipol Petrache să ardice Leningradul, desigur-desigur că foarte sigur că la anul 1000 al lui Toma Nour prenumărându-se și Piterul, prizărit și indistinct în puzderia de *Dave* semănate de arcașii ctitori în spațiul nostru daco-hiperboreean, cum ar fi Marienburg, Pokkala, Vîborg, Narva, Dragodana, Pskov, Riga, Klapeida, după opinia mea de doctor diagnostician încercat, cel de-al treilea Chersones, menit a delimita triunghiul unei noi etape de expansiune a dominației imperialiste a Neamului Românesc asupra Nordului, fiind Helsinki, burg a cărui denumire interbelică era suedeză, Helsingfors, cea medievală Chelsinor, iar cea de la anul 1000 nu poate fi decât una purtând cu mândrie, ca pe o decorație de după epopeea noastră de la Stalingrad, denumirea tipic geto-dacă de Chersones, din aceeași familie absurdă cu Oroles, Cogayones, Dapysones, Zalmodegikones, Diernones, Cotisones,

Xerosones și Ombergsones!

– Geograful Voicu Ghizdavu, aminti cu venerație Isadora, vedea totuși acest enigmatic al treilea Cherson pe malul cețos al Lacului Onega, cel dăruit drept scaun de cavalerul Toma Nour lui Evghenie Onișor al nostru, de la Onești.

– Adică azi Petrozadovsk! își puse ochelarii și privi urât la hartă temutul doctor, om de afaceri neobișnuit a mai fi contrazis, se sufoca, încât tremura roz-vânăt ca unul din embrionii ce-i făcuse atât de-adese „marinari“ mai mult sau mai puțin baltici, sub Cea, de pătimise și ajunsese ca *curriculum vitae* sub Yl... mare disident, opozant și dușman al poporului, după caz. Ce dracu să căutăm noi tracii, în acele ghețării inospitaliere, cu oile? Duduie Isadoro, ca diagnostician de oameni cu adevărat bolnavi, adică bătrâni din Pipera, nu ca puii de muncitori și țărani bolșevizați la fel de ușor cum ar fi să fie nazificați ireversibil, eu îți spui un singur lucru: dacă familionul, familiardul în dolari Ghizdavu, a rezistat vitregiilor unei istorii zbuciumate, miracolul se explică prin strategia optimistă tragic că perpetuu acești cărturari pocheriști de elită au jucat pe mai multe tablouri.

– Și au reușit! bătu din palme, să aducă țiganca roabă cafele, Pizzacola.

– Au reușit, surâse ca din rețeta fericirii Dora Căinaru navetista, deoarece așa le-a fost tipărit, cum la Odessa eu să primesc răniții, iar Marius morții.

– Au reușit, da! dădu din umerii rotunjori în semn că deocamdată nu se dă nimărui Isadora. Au reușit ei, dar urmașii nu-mi par demni de marile sacrificii ale eroilor noștri de la Stalingrad, de la Mărășești și de la Plevna. Ei, tinerii inculți și tupeiști, se comportă azi cu indiferență la vexațiunile ce ai noștri suferă dincolo de fruntariile vremelnice, încât îți vine a crede că s-au vândut ca mancurți robului locotenentului de cavalerie Marius Ghi, eliberat, un anume Feodor Kuzmici Merțalov, ideolog care susținea măgăria c-al treilea mult căutat Chersones este de fapt uitat părăsit chiar pe teritoriul Regatului, și nu cine știe unde în altă parte.

– Unde, fă, mancurto ce ești, pe teritoriul românesc? La Parcul cu Draci?

– Nu, Minodoro, nu în zone de deal și de munte, unde vântul va sufla moderat, ci pe litoral, zicea Fedea Merțalov, că la Vama Veche ar fi fost, după calculele lui de șahist, căutatul al treilea Chersones, ceea ce ar diminua cu brutalitate, la numai Triunghiul pontic Mangalia-Gura Niprului-Crimeia, mai toate aspirațiile imperialismului românesc civilizator de mâine-poimâine!

– Marele neajuns al dezbaterilor publice doctrinale de la noi, fetelor, oftă ginecologul colecționar de closeups pentru megaclasorul *Repetabilitatea umană*, e că, ca consecință a eșecului de la Stalingrad, la

un scor care ne scutește de orice comentarii, numai manifestul lindinist al feciorului meu Oreste, *Cosmetizarea la mutră a RSSR pe drumul fofilării din Mooye-n UIE*, nu e total intruvabil, că l-am sponsorizat eu împrăștiat, stropind crierili tinerețe-tinerețe cu două'j cinci dă mii dă gratuități. Pe când epopeile veneratului meu mentor spiritual, profesorul boier Voicu Ghizdavu de la Ziduri de pe Valea Vinului Negru, atât *Enigma celor trei chersine*, cât și *Contribuții la noada gordiană/ dilema celor două Odesse*, chiar dacă Editura Play din Santa Madonna, Elberon, cel mai înfloritor orășel diasporean din New Jersey, le-a expediat p' amândouă bibliotecilor românești de pretutindeni, nu cunosc un singur caz de să se fi terminat procedura de depozitare și băgare în fișier pentru scoatere la citit bai richest, ceea ce ca și-n cazul nesalarizării în cercetare, educație și cultura cultă nu poate fi doar incurie, ci o involuntară politică de tâmpire a Neamului ca întreg organic fără memorie, mai ușor de supus exploatării de către un neo-nomenclaturist, aventurier și interlop.

– Și e maaare păcat! oftă Dora spre Pizzacola și Isadora, cu resemnarea plăcutei doamne delicat îmbujorate de pleziruri clasice, pe care tineretul nu le mai poate experimenta datorită ireversibilității timpului, în sensul că. Fiindcă în aceste nerușinate vremuri de subploconire spre toate azimuturile, ar fi instructivă SUS cum a rezolvat un demn boier valah jos, cu emisarul austriac Franz K., devoțiunea necondiționată pentru La France, campioană mondială și europeană și de juniori. Pentru că eu știu nu de la Grigri, ci de la socră-miu, de la antreprenorul de blochauzuri, unde huzurea esplotarea, ce era-n capul lui tac-su lui Marius al meu și al farmacistei Eliza Alexandrescu, nebuna aia care l-a abandonat la bătrânețe, fugind la fată la Basel, s-aibă cine îngriji de ea, Isadoro, că presimțea că era greu bolnavă, așa că tu nu te băga ca nesimțita când bârfesc adultele adulterine!

– Dar mai e, fă, adulter când ai bărbatu' mort? beli ochișorii de prăduitoare cu avocat Pizzacola.

– Este, dacă e celebru mortu'! o lămuri buștean Lecca. Pentru că sufletul rămâne indestructibil, dacă inițiativa este a lui... Este? privi el stăruitor spre pediatresa cu care se colaborase pe front doar de la echinocțiu până la solstițiu.

– Este și nu este! zâmbi feminin divina vindecătoare. Dialectica la acest nivel al politicii de vârf superexcitabil nefiind aplicabilă decât dacă vreun serviciu străin și-a băgat spirocheții. Sub acoperirea de păduchi lați (mandavoșkă). Fără îndoială, domnule ginecolog român, ca pediatră vorbesc, că acest popor al meu, rău așezat în calea tuturor răutăților, concepe, naște, fată, talente cu nemiluita. Și materialist grăind, să nu ne bucurăm așadar. Că-i ceva maladiv în aiasta. Pentru că, la noi, sunt multe facilități naturale, dar e și impedimentul că <u>au talent și bandiții</u>, care pun atuncea geniu veritabil în politica lor anticulturală de anemiere a justiției. Încât are dreptate Marius că ca neam n-avem nicio șansă, dacă nu vin

americanii să ne democratizeze ca pe germani și japonezi. Fără Eliza, prin 1987 îndrăgostit dantesc de Raisa, adică fecundat de imaginea ei ca trecătoare-n Mercedes pe Calea Victoriei, era sceptic că după nimicirea elitelor de către bolșevism, în URSS și chiar în restul Lagărului, și în mod exemplar la noi, va ieși din *perestroikă* și *glasnost* altceva decât ce numea el *mandavoșkă*, un mix de cleptocrație și incultură de massă, cu stabilizator artificial Inversiunea Valorilor.

– Dar o avem, luci din marii ei dinți periculoși Pizzacola, o avem toți pe șansa de a fi, măcar regional, *primii europeni deplini*! Apți pentru cea mai înaltă civilizație a Marii Recuperări, cumpănind în Galiția Mare perfect Vestul cu Estul.

– Și e mare-mare păcat păcat! oftă a doua oară Minodora de căscară și Isadora și Pizzacola. Aș zice chiar că, dacă nu era să fie așa, ar fi fost altfel, reușindu-i numai lui Marius Ghizdavu europenizarea directă și demnă. Cum? Prin relația sa personală pictor-pictor cu marele Führer al nobilului popor german. *Dacă*. Dacă n-ar fi fost înfrângerea în prelungiri de la Stalingrad... Dacă-dacă! Cel mai semnificativ cuvânt părăsit de daci!

– Adică tu chiar crezi, fă tâmpito, sări din crivat de-un stânjen Murocika balerinuța, că germanismul ar fi cedat panromânismului ceea ce austriacul fără însușiri Franz K. i-a refuzat lui Voicu Ghizdavu, adică Schengenul? Fățarnicilor! Parcă n-ar fi fost înfrângerea aia o surpriză nu numai pentru pariori, ci pentru toți galițienii, inclusiv numeroșii ruși întinși până-n Ural și Nepal! se deschise ea la capot ca la capota unui motor cu aprindere prin compresie supraîncălzit. Aiurea! Nu degeaba a consiliat Bairam Stoper aviația AA să radă, de pe fața nerasă și jegoasă a Bucureștiului, Villa Izvorașul din Strada Liliputanelor: el voia să sufoce, în pivnița cu murături și cu morcovi în nisip de Balcic, pe periculosul osul cel mare, pe călăul bossul potențial al poporului rus aliat cu anglo-americanii, pe comisarul Alecu Șaraga, brav boier reacționer ce se legase frate de sânge cu ălalalt mare aristocrat pur galițian, pan Felix Edmundovici Dzerjinski, juruindu-se sub greu blestem leahul că o să se infiltreze personal în Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, în cercul cel mai superior restrâns al frizerilor care la dacea de la Kunțevo sau Zubalovo sau Skrovișcevo foarfecă totul, ca Parcele...

– Și uite că, reveni zgribulită în pătuțul de la Sonnenheim, ușoară ca conștiința călăilor noștri, blonda cănită Daria Maximovna, rumenă de rușinea de a se fi dăruit pe un blid de hrișcă și tușonkă glagoveană unui boier valah, tovarășul polonez s-a ținut de cuvânt: i-a retezat Rusiei capul. I-a nimicit-stârpit pe multă vreme Elita, cum a promis conului Alecu la Odessa, sub chersin. Patriot polonez și spion român, el a înțeles la Lwów că tânărul stat polonez nu va lua avânt spre *exprimarea culturală în universal*, dacă nu ține la distanță de Żelazowa Wola imperialismul rus, aceleași probleme punându-se în fond și pentru Regina Maria, pe care o

slujea cavalerul Șaraga... Dar acum ce credeți voi, Penelopițelor, dacă se infiltra ca călău marxist de-al lui Lenin dumnealui românul, ar mai fi dus la îndeplinire și el ce făgăduise-n foaierul Operei din Odessa nobilului leah?

– Nu! răspunseră într-un glas Olguța, Cocuța și Nunuța, spre marea indignare a rusoaicei spânzurate de cekiștii victorioși asupra ei în 1943 numai datorită înfrângerii noastre de la Stalingrad din vina prea ambițiosului Hitler.

7

– Cum așa? se miră uimită de propria-i nedumerire rusoaica cea surprinsă cu sânul plin de învățătorul Bazil Frâncu, șterpelind gutui, prăsade și nuci de pe lotul experimental premiciurinist-lîsenkist, al școlii cu limba de predare în franțuzește, de la Pribegi, refugiată vremelnic peste deal, la Valea Ursului.

Și au trecut prin Macondo spre Berlin rușii, necontenit, trei săptămâni.

– Un Alecu Ghizdavu nu putea comite așa prostie, să-i scoată pe ruși din istoria majoră, să dea iama prin livezi, când avea frate-su, istoricul Voicu, atâta nevoie de carnea de tun stalinist, zâmbi cu bonomie ca la nuntă și botez popa Sică. El și-i rezerva pe ruși pentru a împlini cu ei aspirațiile noastre în Sud, până la Athos și Meteora și, poate, până la Muntele Sinai, să luăm Mănăstirea Rugului Aprins, iar în Vest, până la Viena, Cracovia și Breslau, urmând a se aproba și cererile de întoarcere benevolă dincolo de Bugul nostru, atât a dezgustătoarei comunități asiatice, infiltrate profitând de ciuma neagră până-n inima Europei, cât și a mozaicatei masse slave de la sud de pustietățile Pusztei noastre, pârlogite atât din insuficientă cultură agricolă, cât și din lipsă de subvenții de la stat.

– Tataa, lăcrimă cu filială boierească Hi-Fi & Hi-End duioșie Octavian (an' d'acu Theo!), vedea ce vedea Hi din carpenul lui Marius de la Berdicev, în Sfânta Rusie, adică o vastă plăcintă alsaciană cu varză murată, sau ca amicul său Muss, o pizză rumenă de decupat cu feliator cu disc inox de la eMAG. Și bunicul Denis la fel socotea că Neamul Muscălesc, din moment ce n-a fost el în stare să-și apere Țarismul, a pierdut Totul și va fi asimilat de coloniștii latini, după un veac intermediar, cât Hinterlandul nostru de peste Bug se va numi, provizoriu, Ruropa.

De aceea, tăticul meu, Voicu Ghizdavu, fără a se mai consulta cu Regina Maria, atunci când s-a întâlnit numai el, în cocheta căsuță conspirativă de la Arad cu Kronprinzul Franz, moștenitorul nemaghiar al tronului habsburgic, în 14 noiembrie 1917, la o săptămână după ce a luat

Dzerjinski puterea bolșevică la Petrograd, în baza înțelegerii de la Odessa cu conu Alecu, i-a propus nici mai mult, nici mai puțin, luându-l la sigur, *delimitarea spațiilor vitale latin și arian în Răsărit,* pe un veac, convenindu-se, după cum se știe, ca ce e la nord de calea ferată Minsk-Smolensk (și cedase Șaraga polonezului Felix) să fie *al lor*, iar ce e la sud, să administrăm *noi*, de la Bug până la Volga și de la Oka până la Crimeia mea și la crestele înzăpezite elvețian ale Caucazului nostru.

– Marele meu consătean, Irinuco, detalie popa spălându-și mâinile păroase roz la ligheanul gălbui, profesorul diplomat Voicu al lui Dinicu Ghizdavu, nu de cacialma juca el tare. Pentru că, bine intenționat, transmisu-i-a el, prin niște germanofili, Kronprinzului Franz Joseph, că *poate* influența pozitiv, prin omul nostru Felix, racolat de Mișu, pe Lenin, și iată că, îngăduind Nadejdei să se joace coșbucian *la oglindă* cu bijuurile noastre, a obținut în 5 decembrie 1917 Armistițiul de la Brest-Litovsk, care, coroborat cu Armistițiul româno-german paralel, din 9 decembrie, de la Focșanii Unirii anterioare, a slobozit uriașe forțe ariene în contra republicii franțuzești și micilor ei aliați sau simpatizanți, chit c-ai noștri storseseră promisiuni... habsburgice, mincinoase, că nu li se vor mișca trupele din Galiția Mare, de la Est către Vest.

– Iar dacă aceste uriașe forțe ariene, hi-hi-hi-hi! chichicoti Don Bazilio, Isadoro, ar fi ieșit la Atlantic ca prin Camembert, arătându-și la Antibes toți dințișorii, atunci și Regatul Român și-ar fi avut partea lui de Pradă. Căci, întreba răposatul geograf Voicu, în răcoarea constantă a Kramei: ce să căutăm, mă Vasile, noi tracii, cu spancele, țigaia și chersinul în ghețăriile nordice sau chiar în taigaua Ruropei? Nu la Helsingfors trebuia plasat *al treilea chersin*, mă băiete cucuiete, ci în acel Sud al Franței, unde îi spunea lui fi-miu c-ar trebui și el *să activeze*, agenta piticului Ejov, pe probleme literar-artistice, balerina violonistă Daria Maximovna Riumina, o harkoviană după care se uita luuung până și pedagogul Makarenko Iagoda, iaca ici-șa, pă Canal du Midi, trebuia săpat în granit toponimul **Chersones**, nu cumu-i acum, o deformare dezgustător de galicită, anume *Carcassonne*, toată această provincie litorală fiind dealtfel presărată cu osemintele, cu relicvele aș zice, lăsate ca moaște de străbunii noștri daci, parțial creștinați, când creștinul, sau exact zis PROTOCREȘTINUL Decebal, a purces la a giuca, în contra imperialistului Traianus *o politică de încercuire*. Dacă, la Stalingrad, consilierii americani i-au silit pe mareșalii Uniunii Sovietice să spargă frontul românesc în *doar două* locuri, ei bine, vizionarul romantic Durpaneus calcula *a lovi multiplu*: trecând dincolo de trofeele traiane de la Adamclisi, – în Moesia și-n Micronesia; prin Pannonia, Paranoia, Noica și Noricum, în Dalmația, la Apulum (actualul Poola, Pola); prin Acvitania lui Nerval, neconsolatul prinț, în Cézannia (Caesannia) Narbonensis, unde și este singura ciozvârtă plată din anticul puzzle, european și ruropean, stăpânită continuu de-ai noștri, pe

lângă amintitul Carcassonne, inițial Chersones, mai putând noi cita, ca posesiuni trace, *davele* de la Narbonne, Avignon, Tarascon (târg revendicat însă și de colegul meu sovietic, eruditul profesor Merțalov, pentru a lui Taras Bulba ramură a slavilor migratori), după care vin, tot pe Côte d' Azur, Toulon și Menton, – o puzderie de străvechi *dave* urmând a se identifica de ai noștri și pe Riviera noastră de lapislazuli, parte organic componentă carpatic cândva a Cézanniei Narbonensis, cum ar fi printre ele în mod evident Savona, San Remo dar și însăși Genova, care pe hărțile bătrânului Plinius de la Ziduri apare invariabil în grafia Gevona...

– Aspirația noastră spre Sud, Murociko, de zici că-ți amintești de Marius cum te desena la Antibes cu degetul pe nisipul fierbinte a deșertăciune și gheenă, aspirație nici p' o măsea satisfăcută cu Balcicul stăpânului tău, Marius, se porni pe explicat Bazil Frâncu, învățător apostol titular la școala din Ziduri înfrățită cu cea de română de la Illiers-Combray, datează din timpuri imemoriale, când Varna-Burgas (Odessos) și Odessa au fost întemeiate de același aventurier, Ordessos, de-aici, de pe Argeș și Topolog lansat, azi nemaiexistând niciun dubiu, cum a recunoscut și proful de marx-istorie Feodor Kuzmici Merțalov, că în acele vremuri antice, acești daci aveau stâne de iarnă în Crimeia, poate și în spațiul caucazian, argeșeanului Ordessos corespunzându-i acolo pruteanul Pyretus, de la al cărui nume se trage în limba stâlcită a sclavinilor toponimul istmului Perekop, stăpânirea moldovenească asupra Crimeii neputând fi contestată de niciun erudit serios, din moment ce, încă din Antichitate, acest portavion, îndreptat împotriva civilizației românești, se cheamă Taurida și la ea se referă prioritar heraldica suceveană, cernăuțeană și chișinăuiană, prin Zimbrul cel măreț ca un Bour, pentru care ideologii propagandiști agitatori horthiști au inventat legenda despre un român Dragoș, din Triunghiul originar de Lapislazuli Cracovia-Breslau-Viena, ivit transcarpatic, he-he, exact taman tocmai când au trecut hunii spre Dalmația și Albania, în unele regiuni reușindu-le schimbarea de reședință, iar în altele fiind însă asimilați de către băștinașii dacoromani ce i-au și creștinat.

– Divul Traian, șopti Marius roabei sale harkoviene, povestea tata c-a fost un îndârjit strateg, dar un slab, lipsit de perspectivă, ctitor de stat, el lăcomindu-se la aurul nostru dac, dar neintuind, investind, ce va însemna pentru Biblioteca Ulpia slăbirea acestui bastion natural carpat, în calea iureșului năvălitor al barbarilor distrugători de cultură, de cărți și de suluri. Acțiunea lui împotriva creștinismului dac s-a dezlănțuit, după o îndelungată pregătire logistică, în principal în Serbia și Bulgaria, nimicindu-se cu neghiobie comunitățile dace locale, pentru că le considera primejdioase în spatele frontului său, cum au procedat și americanii cu japonezii strecurați în California noastră, deportându-i. Care a fost consecința, dealtfel anticipabilă, a unei astfel de politici balcanice aventuriste? În locul *românismului creativ*, în epoca post-traiană, s-a

infiltrat slavismul, de la Trieste până la Varna noastră, tot ce au mai putut repara dacii liberi fiind a-i finanța nerambursabil pe călugării athoniți și pe sihaștrii meteorici, ca ei să poată impune barbariei proveniților o *ortodoxie* de limbă greacă ușor de tradus metodic chirilic, apărând astfel o spărtură în marea maree slavă catolică, prelinsă subversiv din Ruropa-n Europa, după cum, cu durere dar și cu geniu geopolitic instinctiv, noi am cam sacrificat Transilvania, ca o pană despicătoare a blocului slav, ce i-ar fi unit pe sârbo-croați cu ceho-slovacii și polonezii, pană care a rezistat și, dacă se mai găsesc unii cârtitori ce compară harta Dictatului germano-sovietic de la Viena cu un pumnal înfipt în trupul Țării, ei nu trebuie să uite de jertfa infinit mai mare, săvârșită de străbuni tocmai pentru *a-i proteja* pe ungurii noștri, într-o pozițiune sfărâmătoare a unei nostalgice Rurope Mari rusofone, lățite de la Trieste la Murmansk, la care visa și țarul lui Milescu Spătarul și al lui Dimitrie Cantemir, teatralul Petru al lui Falconet.

– Toate aceste date, fătuca mea, o mângâie și o mirui pe frunte popa Sică pe rusoaica luată de pictor ca trofeu de la Harkov, despre ale românilor mari fapte, le poți cu ușurință lesne detalia-n cap dacă vei consulta, din Biblioteca Weimar a marelui boier de la Ziduri, rivală celei a Brătienilor de la Florica, tratatul despre drepturile de stat ale românilor, întocmit de strălucitul Nobel istoric danez Sören Mommsen, tratat intitulat chiar *Römische Staatsrecht*, unde ai găsi și o vie descriere, aproape documentar Discoveridică, despre soarta celor trei armate puse de protocreștinul Decebal să ducă, în contra lui Traian Treptatul și a Cățelei-Lup, amintita politică de încercuire, precursoare a *jocului cu chersinele de sticlă*!

– Harașo, se supuse spășită distinsa oaspe, dar am și cetit deja... Ș-am și plâns cu cronicarul Istaspe, când imperialismul mai tare al ibericului a biruit pe Decebalus, presându-l suprarealist să se retragă dinspre Apollonia (astăzi Sozopol, Burgas) spre Dionysopolis (Balcic), mai întâi, și pe urmă, tot pe litoral urmând, prin Cavarna zisă atunci Bizone (v. Taurida, Zimbrul) și prin Ecrenè (Krounoi, la Crinii Regali) spre Adamclisi și Parthenopolis (Costinești), frontul stabilizându-se, s-a ajuns la o cunoscută pace, intrată-n Hronicul distinsului cercetător habilitat aspirant de academician Feodor Kuzmici Merțalov, ca *Pacea de la Chersones*, Chersonesul ăsta nefiind însă nici ăla de la Gura Niprului și nici ruinele din Taurida de lângă Sevastopolul lui Tolstoi și al lui Marius, ci banala adunătură de case estivale Vama Veche (Tataia), înfiripată la sud de Callatis!

– Încleștarea atâta de cumplită fiind, dădu din umeri Oreste Bogza spre Teofana, fata popii, pe măsură ce morții se adunau de ambele părți, asmuțind și mai tare sufletele celor vii la o hecatombă record, încât se aflau blocuri la Stalingrad cu particularitatea că un palier putea fi deținut de români și de aliații lor germani, iar altul de ostași roșii ce se strecurau mereu adăugându-se, consecința fiind prin urmare că Banca s-ar fi pomenit

că se achită întreținerea de către Asociația de Locatari în triplă monedă – nazistă, leul românesc și rubla sovietică de război de apărare acerbă a nomenclaturii și stalinismului ei.

– Opinia mea pașnică, de femeie, dar de adolescentă care a făcut plajă la fața locului, la Antibes, exact la locul joncțiunii celor două armate dace, rămânând că Decebal, creștinându-se pripit, a adoptat un totalitarism MAI SLAB decât al lui Traianus, după cum e mai moale al lui Hitler decât ăsta al lui Stalin, bazat pe internaționalism, cum ziceai și tu de întreținerea la bloc, Oreste.

– Ca violonistă lucrând sub acoperirea de balerină, eu socot, iubite Marius, că Durpaneus al lui Scorilă, poreclit Bravul/ Decebalus, ar fi trebuit de cum s-a înscăunat Führer/ Vójd peste moștenirea destul de ciobită a omului boierimii de altădată, Boerebista, să decreteze, prin constituție chiar, că doctrina militară a geto-dacilor și a tuturor posesiunilor lor trace și a gândirii aliaților lor, nu poate fi decât una bazată pe OFENSIVĂ, totdeauna, indiferent sub ce pretext ar fi fost dezlănțuit, războiul urmând a se duce numai și numai *pe teritoriul inamicului,* unde în spatele stindardului cu cap de lup șuierător șerpește s-ar fi încolonat fără ezitare toți gladiatorii și robii Romei, deportați din toate colțurile Europei și Ruropei, care într-un asemenea conflict gigantic n-ar fi avut de pierdut decât lanțurile, câștigând în schimb o slobozenie ca de *dac liber*!

– Și iată cum, tovarășe pictor, tovarășe ticer și tovarășe popă, uau, găsim noi explicația marxist-leninistă că, pe când oastea decebalică, jucând ofensiv mai puțin, defensiv mai de tot, a ajuns la dificultăți previzibile și, firește, la Pacea de la Chersones (Vama Veche), pierzându-se ce i se smulsese imperatorului Domițian, dar corpul expediționar comandat de neînfricatul Dapyx a răzbătut până la Apulum (Pola) în nordul Dalmației, iar cel al impetuosului Cotiso a ocolit fără probleme Pirineii, păscându-și taurii de povară negri la Pamplona. Și nu se poate, pe înserat, să nu cădem într-o dulce reverie asupra la cum ar fi arătat astăzi Europa, Galiția Mare și Ruropa, dacă aceste penetrații ar fi fost satisfăcute și consolidate, lărgindu-se de tot spărturile în frontul Romei!

– Creștinismul! Nu încă cultura burgheză. Religia! Creștinismul ca doctrină demobilizatoare, instigând la pasivitate, Marius. Iată *kto vinovat*! Pierzând Moesia și cantități enorme de aprovizionări, Decebal nu a mai putut întreține aceste bonapartice corpuri expediționare, ale căror comunicații au fost tăiate cu timpul de înșiși aliații lui Dapyx (roxolanii, iazigii, agatârșii, bastarnii transnistreni, mozaicate seminții din bulevardul pannoniac, marcomanii, precum și germanii cu prietenii lor baltici, anume iuții, rugii, burgunzii, domolii și veneții) și ai lui Cotiso (frișii, francii, saxonii, ulmii, belgii și cei mai drepți și mai viteji dintre toți, strămoșii olandezilor de azi, *burii*, acel ordin de voinici ce se credeau nemuritori și întinseseră moșia lui Burebista – probabil un om de-al lor – de la Atlantic

până la Prut și, ulterior, sudic, ogoare fertile până la Cape Town).

– Iertăciune! arătă popa Sică între peria mustății și bidineaua bărbii niște dințișori de-ar fi ros cu ei ușor chila corăbiilor ce le încropea țarul Petru la Kronstadt, penetrând-o. Dar după știința mea de sfredel, puterea lui Burebista, domnișoară partizană, nu se oprea la Prut, ci era efectivă-n Ruropa atât în Taurida pân' la Ialta, cât și în Colchida ceea cuprinzând și Transcaucazia Kubanului, și toată țara Caucazului, de la Pont până la Golful Persic, de unde oierii noștri vor argonautica și vopsi miciurinist o rasă cu lână de aur, cum avea și Medeea...

– Important este, interveni împăciuitorist gazda întrevederii dintre reprezentanții comunității Ziduri-Pribegi și stafia rusească, faptul inedit că cei doi căpitani ai lui Decebal au obturat, în Cézannia Narbonensis, drumul strategic ce venea din Etruria și Liguria cu aprovizionări și mirodenii, pentru stăpânitorii romani ai provinciilor iberice Tarraconia, Baetica andaluză și Lusitania!

– Vanitate, Marius, vanitate! oftă iar popa Sică, sincer nemulțumit de ultimele știri de pe front, din care deducea că, la Kremlin, consilierii impuși lui Stalin de americani și de britanici trag de o așa manieră sforile, încât Wehrmachtul să fie silit a aduce, de la Stalingrad în Basarabia și Bucovina, mai toate blindatele valide, cu efect în luptă devastator pentru patrimoniu, ceea ce ar permite însă Aliaților o facilă dar cinefilă debarcare în ploioasa Normandie!

– Și înc-o debarcare, părințele! îi ghici și-i contrazise gândurile cuceritorul Murocikăi și-al Harkovului. Va mai fi o debarcare, pe coasta provensală, în scop murdar ca să nu se instaleze chersine de sticlă, *baze românești*, la Carcassonne pe Canal du Midi, la Narbonne, Avignon, Tarascon, Toulon, Menton, Pamplona și Savona, baze pe care Berlinul ni le-a promis în două rânduri: prin protocolul secret anexat la Pactul Marghiloman-Kühlmann, adică Pacea Preliminară de la Buftea, tocmită de tata-n Arad, ca sămădău la fermiera Felicia, cu arhiducele Kronprinz Franz, și reanimată prin relația mea personală cu Führerul, care a înțeles loial că pretențiile noastre privind Marea Recuperare au temeiul istoric în joncțiunea la Antibes, a corpului expediționar al lui Cotiso cu al lui Dapyx, așa că la dejunul pe iarba de sub carpenul sur de la Berdicev, a adăugat, înjurând ungurește, ca pe un dar personal, că ne dă tot nouă tracilor și, de la cap la cap, Via Iulia, principala șosea romană strategică din zonă!

– E puțin straniu, își încreți fruntea amăruie dascălul Vasile Frâncu, faptul că un personaj cu răspunderi colosale, pentru soarta Civilizației, a fost consiliat să răspundă pozitiv foamei noastre de aceste îndepărtate baze provensale, ochite și de diplomația poetului Alecsandri, bazându-ne însă pe argumente lirice ignorate de istoriografia Epocii Pétain, războinic pe care l-am văzut cu ochii mei purtând pe brațu-i de mareșal recuperator pelerina reginei noastre, Regina Maria, înapoi la Hotel Ritz, rătăcitoare

printre vitrine, cald fiind în acea după-amiază din primăvara lui 1919, când poate că pentru viitorul Românismului era mai bine să negociem deschis o Anexare *in integrum* a Ungariei, nu doar să-i facem serviciul de a o scăpa de pecinginea bolșevică. Trebuia să făurim un nou *dualism*, acum Româno-Maghiar, putând stabiliza astfel Europa Centrală ca sub Habsburgi. E chiar curios, Marius... Că tac-tu-n loc să sfătuiască pe Marghiloman să ceară emisarului german Kühlmann Ungaria-Austria, sau măcar Viena noastră, să ne bazăm pe ea în politica de dobândire a întregului Triunghi de Lapislazuli, el s-a lăcomit, cu mă-ta pictorița, la aceste îndepărtate baze provensale „impresioniste“, fără a se baza pe un dosar istoric ingurgitabil și de către partea franceză, ai cărei experți contestă tocmai joncțiunea antică de la Antibes, susținând din contra, că dacă într-adevăr Carcassonne este *dava* Chersones, în schimb desfrânatul Dapyx s-ar fi oprit la Apulum, în nordul Dalmației, dedându-se acolo și pe insula ei Chersos (Chersones) la desfătări nerușinate, pe când Cotiso anexa, pentru regele său de la Sarmisegetuza și pentru noul Dumnezeu creștin, cetate după cetate.

– Fiind chiar, completă părintele, un caz de biruință creștinească minunea că acest tânăr comandant dac Cotiso (Cortez) a rezistat ispitei de a trece Pirineii și de a cuceri, a prăda și a rade de pe fața pământului catalan, binecuvântata de zei cetate Figueras, unde-ntr-un suprarealist 11 mai a văzut soarele andaluz, ieșind din găoace cu fața spre Umbria, divinul Traianus! Nu cum se strofoacă îngâmfatul colonel Moga-n Caucaz, înverșunându-se a elibera de sub jugul moscovit... *niște asiatici*, ca să intre-n gorodul natal al lui Stalin, pentru a-i demonta Izba muzeu și a i-o expedia laț cu laț, cui cu cui și chirpici cu chirpici, plocon ultra-marxistului hegelian Hi, pentru a uza și abuza de ea, alde Goebbels și ai lui Bratu expunând-i-o itinerant triumfalist. Dă-i în mă-sa de caucazieni! Dă-l în mă-sa și pe Führer! Că n-a voit, sub niciun tip de presiune antonesciană, să ne promită măcar, darmite să ne aprobe anexiunea Pannoniei și a Vienei (Vindobona), provincii stăpânite de Burebista și păstorii săi! A zis că nu-și poate permite decât să ne închirieze, pe doar 99 de ani, cele 7 baze narboneze de pe Côte d' Azur și dupe Riviera, cândva ale divinului Cotiso: Carcassonne (al treilea chersin), Narbonne, Avignon, Tarascon, Toulon, Menton și Savone.

– Tulai! se taie cu briciul sub săpunul de pe bărbie locotenentul de cavalerie Marius Ghizdavu, recent lăsat la vatră, agricultor. Că dacă se pune de-o a doua Debarcare aliată, nu în Dalmația ci în Provence, atunci se termină și cu regimul antonescian militar-fascist în țara noastră! La nici o săptămână de la năruirea chiar și a șanselor minimale de a primi de la naziști aceste 7 baze, din Galia nu din Galiția Mare, principalul nostru factor activ constituțional, Măria Sa Regele, va trebui să-l demită pe actualul **premier**, mareșalul Ion Antonescu, impunând și un nou guvern, pluralist, capabil să se orienteze în tragicele condiții când Germania nazistă nu mai are nimic să ne promită că ne mai dă, încât trebuie să cerem totul

de la Stalin, de la Kremlin! Mergem sută în sută şi cu cea mai mare cinste în această direcţie. Am pornit aşa, nu ne mai uităm la dreapta sau la stânga.

– Personal, Dora, am unele presimțiri a frac şi joben că mi se va solicita să preiau portofoliul Propagandei în acest nou guvern, deoarece şeful meu, Horea Bratu, s-a compromis puternic, prin rigiditatea concepţiilor sale privind focusarea tuturor lozincilor pe o singură țintă ideologică, Nimicirea Bolşevismului, neînțelegând, ca doctorul Lecca Liviu, că bestia umană nu poate pricepe că *crima e un rău*, decât pe cale experimentală, dermatologică, pe pielea ei răpănoasă!

– Altfel spus, Murociko, Ruropa ta e aleasă, presupun că predestinat, să compromită pe vecie, în ochii muncitorilor și țăranilor inculți din Vest, ideea bolșevică, iar o eliberare a norodului sovietic de sub jugul stalinist, de către Românii Regali, nici nu intră în planul divin, deci n-are cum să se-ntâmple, așa că riști, dacă nu fugi cu mine, întâi la Schit, apoi la Antibes, sa fii spânzurată de cekiști, vecinii tăi susținând că mi te-ai fi vândut „pe un blid de linte“, anume pe o cazonă cutie de conserve glagoveană de costiță cu fasolică!

– Ce nu face omul pentru mâncare! zâmbi rușinată galițianca deoarece conserva de la București nu era expirată ca tușonka ei, captură din războiul civil.

Și Marius cel bătrân izbucni într-un hohot de plâns ce nu se mai oprea, nu se mai oprea, umplând de lacrimi cutia de conservă românească goală, linsă.

Agnieszka și Andrei Hurmuzacov, apoi Eugenijus Miškinis și alți ucenici de la Școala de vară de Homonică Borgiacă de pe lângă Casa Galbenă de la Sonnenheim, cum ar fi ochitoarele Natalia Rostova și Elena Kuraghina, Alioșa Partizanul, mai vârstnicul analizator-sintetizator de liste făcător Zahar Maslovici Kartotekov, precum și chișinăuienii torționari Jukov (nu Gheorghiță!), Silaev și Kotovski, ca și rarii musafiri turiști ca Gregor, Marcel, Leopold, Ulrich, Adrian, Vergil și Aleksandr, se bulucirā la ușa cabinetului de lectură ghizdavian și se controversau cum că ce-i de făcut? Cine-i de vină? Cum e mai bine? Să-l lăsăm pe insomniac să se ușureze de abjecțiile citite într-o lungă viață de cărturar sau e mai indicat să-l oprim, ca să nu-i facă explozie bătrâna inimioară sau vreo nenorocită de conductă de sânge cerebral de producție CAER?

– Să-l lăsăm să se ușureze! făcu pe toți să se râdă cu umor omor Darie Fișiereanu, fostul analist-sintetist, bogat consilier oengiștilor bucureșteni, ideolog itinerant și educator al tineretului postdekabrist acum despre *diversitate*. Și să-i preparăm grevistului foamei ș-o fripturică-n sos de vin negru de Pribegi!

Ci după ce se va fi fost ușurat bătrânul fotograf, îngreunându-se imediat cu fripturica de purceluș de lăptic instantaneu instant digerabilă până la ultimul aminoacid, întru omogenizarea fecalizantă, el ni se spovedi,

Agnieszkăi, mie, lu' Eugenijus și lu' Andrei, oleacă roșind pe obrazul de șorici bătrân, căutând el căi de să evite de să i se mai întâmple de să se mai prăbușească în emoții ce contrazic doctrina borgiacă despre *homosapul fără afecte al viitorului,* doar parțial futurologizat de reveriile dumisale transhumaniste.

– Domnilor verrrzi, comsomoliști, Giovinezza-Giovinezza, footeciști, străjeri sau ce dracu sunteți! lăcrima conserva pe un ton de tablă oficial. Avui și eu o iubită în lu-lu-luuunga mea viață... Și mi-au spânzurat-o și pe-aia cekiștii lui Stalin, consiliați de pe drept onorabilul Bairam Stoper și de grăbit onorabilul Hurie (poate Iurie?) Hurry, într-un regretabil moment de retragere strategică a frontului româno-german, pe poziții dinainte pregătite.

– În anii de asceză ușurică, impusă mie de tirania lui Cea, nu aveam de la un timp decât două-trei ore pe zi tv, până să-mi procur antene de bulgari și sârbi, iar în zile bune prindeam din Aleea Dumbrăvița până și Istanbulul, ba chiar și pe frații ruși răvășiți de întrebarea dacă nu cumva glasnostul nu va degenera în perestroikă, iar aceste proceduri nu vor conduce la mandavoșkă și destrămarea Imperiului Sovietic, care e bunul cel mai de preț lăsat de martirii Cominternului muncitorilor, colhoznicelor și intelectualității de tip nou, cooperant. Neputându-se concepe, Agnieszka tatii, o mai cumplită spărtură psihologică prin care să iei contact vizual și acustic cu Vanitasul, decât deprivarea senzorială de conștiința apartenenței la o Supraputere, chiar dacă-n piscul ei nu prea înfuleci de la Gastronom exact ce și-ar dori sucurile tale digestive mai urgent unguent!

– Iar adineauri, mă bulversă completamente inițial constatarea că, grație tehnologiilor de pisc contrar, capitalist de consumabile, pot naviga din degete pe la mii de canale tv, după știri, ceea ce am impresia că și făceam, parcă pianizând, la Murocika mea la Casa Pișonierului, nimerind celebrul *Cântec românesc,* pe care mi-l închipui auzit de Erik Satie de la George Enescu în Atelier la Brâncuși, pe când sfântul din Montparnasse frigea la grătarul din autodotare nenumărați, subțirei și pipărați-usturoieți cârnăciori oltenești...

– Ce e asta? a tresărit nostalgic la adolescența repede pierdută în mediul sovietic sensibila violonistă.

– *Cântecel românesc* de Erik Satie. Ce, nu-l știi?

– Șuguiești, tavariș Marius!

– NU-MI ARDE mie de glumă la Harkov, în cel mai mare oraș sovietic cucerit în Războiul Sfânt, când m-aștept din clipă-n clipă să explodeze gigantic ceva, ca la Kiev sau la Odessa, fără milă consilierii străini instigând pe mareșalii Uniunii Sovietice la a declanșa provocator, în cuceritorul român și-n aliatul lui nazist, comportamentul represiv-disuasiv, la ordin, de-a spânzura ostatici sau a-i mitralia și arde în spații de anchetă închise, deobicei deja utilizate de activiștii marxiști, fie pentru A

CONCENTRA în scopul deportării homosapii de pe LISTE, fie pentru *a tortura*, prin congelare goi, rezistenții la utopia colhoznizării, etapizat, deoarece trebuie să rămână și cineva să muncească pentru porcii puterii, fie pentru *masacre*, dacă-s necesare politic sau vin evacuări pripite, ca-n Liovul maică-tii, Agnieszko!... Altă cale de atac nici nu-i.

– Partea proastă, Murociko, fiind că, din cripto-rasism, Occidentul va șterge prin tăcere-despre, din memoria vie a umanității, genocidul marxist, ca incident referitor la seminții de expresie genetică banală, cari nicicând n-au dat exemplare de homosap bun recuperator, ce cu adevărat să merite a se înmagazina apăsând pe *save* și a se la nevoie clona!

– Acum m-am lămurit de ce-ai plâns, lăcrimă camerista, suprasensibil la orice gând la Penitenciarul din Lwów, unde în sângeroasa vară a lui 1941, delicata acuarelistă Halszka Chrzastowska, rănită grav dar nu mortal de un securist NKVD grăbit să fugă, a fost terminată de un SS-ist educat să aplice un tratament corect chiar și animalelor, cum ar fi să-ți împuști cățelușul căruia o lăbuță cu șenila tabului tău i-ai făcut-o piftie.

– Era, privi distrat la cum își plângea contesa bunică din ochii verzi străjuiți de pistrui blonda Agnieszka Marius, Murocika mea legată de însăși Franța-ca-Antibes, ironie a sorții, râsul lumii, dom'le, tocmai prin Cântecelul românesc prelucrat ca la Capșa, dulce, de asceticul Satie. N-am sfârșit a-l face identificabil prin primele măsuri la pianul cel fără de picioare, confiscat de la aristocrați de către Dzerjinski și cu Maiakovski, uriașul poet fiind interpretat de austriacul Arnold Schwarzenegger, cred, că imediat boem flămânda devușcă a luat Stradivariusul din cui, și acesta captură revoluționară de la țarism, și mi l-a doinit cu multă simțire, de la cap la *coda*, uluindu-mă complet, după care s-a lăsat în crivatul cu așternut ghilit la râu, fără săpun, fiind război, moale ca o cârpă, ca o cravată de pionier stalinist, care o pune grijuliu pe iarba înrourată, dezbrăcându-se pentru a se arunca în Lacul Onega, ca să salveze de la înec o iepșoară de-a colhozului Andrei Saharov, Erofeev sau Februar Ianuarievici Vîșinski!

Pasămite juna rusoaică înțelesese. Pricepuse și se lămurise. Murise.

Realizase că un imperialism civilizator românesc este nu numai posibil, ci și necesar. O ajutau să se orienteze *corect politic* în noua situație revoluționară, și gradul ei de cultură, și seminariile de socialism științific ce le susținuse cu oamenii de cultură din casele de cultură și din căminele culturale tovarășul agitator propagandist de cultură Zahar Maslovici Kartotekov, care-și semna contribuțiile la gazeta de perete a Laboratorului Lingvistic al RSSAM, de la Tiraspol și Balta Roșie, cu pseudonimul Darie Fișiereanu.

Gândirea ei vie, mergând de la senzație la percepție și la analiza abstractă a sintezelor, abandonase orice rezistență, paralizându-i-se ca prin farmece disprețul față cuceritorul român, care prin forța realităților de pe teatrul de război se transforma tot mai mult în Eliberator al poporului frate

rus, și al popoarelor de origine tracă slavizate, de sub jugul roșu al tiraniei marxist-leniniste!

Și de-aia plângeam eu adineauri, mă, că uite ce poate face statul la cozi, și în genere Statul, din om: la Harkov, departe de România-Polonia, de Molotovia, adică de Occidentul Apropiat, de Apusul Concret pentru barbaria slavă împănată de scursorile Asiei, la esențe chiar, încât râdea țarul Petru către mentorii săi europeni, parizianul Milescu și omul civilizației mediteraneene Cantemir, cum că zgârie tu nițeluș jegul de pe mujic, și-ai să dai imediat de tătar, sau cam așa ceva, dac-ar fi să mă iau după Himmler către Horea Bratu, europenizatul de către români Țar ar fi făcut aici referire critică acuzatoare, de asiatism musulman, la *întreaga* masă slavă, care deci n-are ce căta Dincoace de Ural, în Ruropa mea!

Dar nici marele nostru bandit, bandit în sensul bun al cuvântului bandit, Andrei, și tu, Eugenijus, de ce nu vă veți fi fiind voi mai ocupați de Agnieszka noastră, fiindcă dragu mi-a fost totdeauna ca personajele mele să întrețină relații călduroase, ca în edenul natural, originar, cel dovedit pe căi borgiece a fi totuși suportul, portaltoiul Conștiinței, și corect politic, dar și corect românește, este să înveți a conviețui cu mamifera, cu reptilul, cu viermișorul, cu parameciul și cu bacilușul din tine, întru seninătatea vremelnică de pisc, când e de văzut cât mai departe spre ce duc toate acestea, odată cu Bioseea, având în vedere că, la Harkov, departe de cultura occidentală dezlănțuită, dar cu sprijinul celor mai zgomotoși dintre publiciștii ei, băga-mi-aș pana-n posteritatea lor critică, cominterniștii de origine occidentală sau în orice caz neruși, au aplicat pe ucrainenii și bielorușii noștri politica transformărilor marxist-leniniste, pavloviene, ba chiar miciuriniste când societatea se vegetalizează, adică *arta foamei*, de-mi povestea Murocika că ca să nu crape-n foametea transformărilor revoluționar-agrare, i-a cumpărat mă-sa de pe piața neagră dar liberă pateu Holodomor cu samogon, pateul din ficat de om, samogonul din pufoaică scufundată-n suc fermentat de materii fecale recuperabile, reciclabile, autodezinfectabile...

– Întrebarea Clariței Honig, Marius, repetă insistent Dorothea, fiind dacă „genialul propagandist“, generalul Horea Bratu, trecut ca Alfred Rosenberg din istorie în mit, din speculație în libertatea absolută din nemărginitele spații din Răsărit, ar fi mers până la capăt, până la capătul din care pe jos se scurg dejecții, iar pe sus iese fum, din moment ce își asumase *mari* răspunderile sale dinaintea Istoriei și Literaturii, drumețind pe ideea că-i este total indiferent dacă rasa latină se va extinde până-n Alaska *simulând barbaria* pentru a-și implementa durabil și sustenabil Autoritatea de stăpân...

– Vărsa-mi-aș toată vomitura inconștientului pe voi, porcilor, ex-vieri fără conștiință virilă ce sunteți! Au nu simteți voi cât de nefericită e în sine Agnes de Krécy? Cu cracii ăia roz ai ei, uneori mai lungi și decât ai

balerinei mele de la Antibes, cetate balneo-climaterică ctitorită ca Antibonn, de către întreprinzătorul Cotiso, ce înțelesese din capul locului valoarea anti-federală a investiției, după ce romanii construi-vor Via Iulia, cu prizonierii și cu transfugii sovietici, refuzând, cu acea demnitate ce ni s-a transmis și nouă, postmodernilor, să-i mai întoarcă lui Stalin, care avea nevoie de ei ca zeki la roabe și taluz, pentru drumurile strategice din Asia, planificând tigrii Cominternului, după sfâșierea țărilor galițienilor, să le ia la nimicit și pe-ale angkorienilor: Mongolia cea deja ocupată, imprevizibila Chină, săltăreața Coree, Vietnamul cel antiamerican, Cambodgia apucătorului Malraux, Laosul și, poate, Thailanda noastră, ca să aibă nomenclatura de vârf un fel de Soci pentru vilegiatură, cum la Marea Neagră... Așa, da! La aia Galbenă, nu, nu spre Kim al nostru, lasă că tot galben e și Golful Siamez!

– Cum s-ar fi descurcat șeful meu Bratu, ajuns a decide cu fruntea lui de delfin, inteligent mamifer, în probleme de o răspundere ca calibru cât a spânzuratului Nürnberg academician doctor inginer arhitect filosof eseist și publicist analist Alfred Rosenberg cel baltic, Eugene, absurdule, doar medievalul de la anul una mie, când ai noștri i-au creștinat pe kieveni, Evgheni Onișor, ne-ar putea lumina. Eu nu știu! Și nici nu se știe!

Trebuie doar să depășești *anumite* bariere, nu psihologice, vai! ci bariere de sârmă ghimpată inconștient, de-ale superegogic-social-conștientului, cum bine știau securiștii lui Himmler de niște oameni, pentru uzul Marelui Reich, maeștri ideologici pricepuți să-ți deschidă inima, spre acea cruzime matematică mecanică ce permitea războinicului Antichității și preAntichității și postpostpost, nu numai să jefuiești și să robești, la muncă marxistă pe de-a moaca, la plusvaloare maximă în esplotarea omului de către homosap, ci și să-ți prelucrezi adversarul, la ordin, tot mai împuținat, de să se aleagă de el praful și pulberea.

Și eventual fumul.

Ridicându-se fin în sus, ca un plop perfect, în pustietățile Harkovului secetuit.

– Era atunci harkoviana de la Casa pionierilor și șoimilor patriei staliniste imena Pavel Morozov, chiar inimoasa comsomolistă Daria Maximovna Riumina, cu care mă iubisem vizualicește pe plaja de la Antibes-Garoupe cea însemnată de osemintele cuceritorilor ei ai lui Cotiso? O fi fost! Important rămâne în epicul profund istoria că netrebnicul de Dapyx s-a oprit, în nordul dalmatic, imediat ce-a dat de Apulum, dedându-se la desfătări necreștinești, cum a pățit și coruptibilul Kutuzov în fermecătorul de știința orientală a plezirului, Bucurescii lui Tolstoi, așa că joci de-acum înainte numai ce-ți cântă istoriografia francmasonă, unanimă în a nega joncțiunea de la Antibonn a corpurilor expediate în Dalmația și în Caesania (Cézannia) Narbonensis de senatorii de la Sarmisegetuza, în cadrul *politicii de încercuire,* duse de Durpaneus Bravul (Decebal) în

contra străbunului nostru, divinul Trăienică, cel ce va intra-n conștiința gloatei că s-a preocupat de cum, de unde, de dacă mai trăiesc oamenii, de nivelul lor de trai, sfâșiindu-și până și lenjeria ca să dea la care n-are cu ce se pansa la răni, fără a se opri însă din a le promite un trai mai bun și concedii plătite, să se bronzeze la Juan Les Pins.

– A! Mnu, nu, *eu* eram simultan și la Antib-dava! îl asigură și-l, ăăăă... Murocika, cu caninii bruni de ficatul tocatul la o mașină rudimentară, de om-om, chiar dacă cam amar, arhivându-se-n pastă și ceva fiere. Distractiv fiind că, exactă doar în chestiunea fuziunii deloc a corpurilor expediționare ce vizau, unul Figueras, altul capturarea viu sau mort a Împăratului roman, ce poate că era omul germanilor, al căror merit în întronare e suspect, – istoriografia lui Arsène-Séraphin Boisson, fotograful din 33 de poziții al drapelului nazist fâlfâind lângă cel românesc regal regal, Regal de i se cam fâlfâia de Aliatul, în Piața Roșie din Stalingrad, pe clădirea partidului, începând de la 26 septembrie 1942, ăăă... Unde să-l captureze pe Traian? La gladiatorițe, la Capua, fato! Dapyx însă, pierduse ocazia, situația informativă și operativă modificându-se radical, cât a zăbovit la Trieste și mai ales la Pola, cea mai gravă consecință fiind tăierea comunicațiilor lui Cotiso, care constata cu groază cum se strânge lațul în jurul lui, aducându-se în Cézannia Narbonensis unitățile de intervenție rapidă din Acvitania, Galia, Belgica, Britania și chiar din Raetia, inclusiv unitatea de se vede-n castru, pe geamul Atelierului Ernst Barlach, pe care ți l-a încropit Irinuca la Basel, ferm convinsă de mă-sa, de Eliza Alexandrescu, că-i vii tu, biciuit de Libertatea Dezamăgitoare, consecință a prefacerii nomenclaturii în burghezie marxist-euroatlantică-interlopă, ai voștri, ca și la Stalingrad, bazându-se civic mai degrabă pe logoree și sponsorizări decât pe o bază Krupp-materială!

– Și pe ceea ce, întotdeauna, interveni de astă dată profesorul de limbă franceză de la școala campată la Trei Nuci în corturi militare, Bazil, nu se vede de la prima vedere în vedere, decât la omul frumos: inteligența emoțională!

– Cotiso punând robii strânși de prin Cézannia, zâmbi admirativ popa Sică, să-i taie picturalii pini din peisaj, încropind din ei corăbii și plute cu care întreg corpul nostru expediționar, precum din Crimeia 1944, s-a putut refugia din Pola, din amfiteatru, în insula ei Chersos (Chersones), apoi tocmai în Corsica (nume derivat tot din Chersones), cu toți elefanții, iar Andrei Boisson ăla a distrus din patriotism exclusivist, toate clișeele arhivate-n Biblioteca Sfintei Genoveva.

– Corsică care, își pupă gingaș pictorul pre roaba lui, deși-n grafie stâlcită, tot evocă al triilea Chersones, cum gândea și tăticuțul meu, neîndoindu-se că din sămânța lui Cotiso, după vreun mileniu jumate, s-a combinat genetic viteazul Napoleon, a cărui viziune de ctitor de stat dac, după care a alergat întreaga existență creatoare, ignoră frapant spațiul

mediteraneean, din Beoția până-n Lusitania, ceea ce firește că nu se merită efortul decât ca o ideală și romantică eternă alergare ca să reconstitui, la o suprapunere cartografică vamă cu vamă și observator grăniceresc cu observator grăniceresc, tocmai Dacia Magna a lui Boerebista, „de la Rhône până la Don“, întru implementarea-ctitorirea acestui proiect geopolitic de unificare a continentului, naivul corsican de sânge dac comițând și erori, cum ar fi să atace obscura gubernie moscovită, când capitala spirituală era și atunci Leningradul, Capitală strângătoare a unei vaste pepiniere nordice de Cadre, purcese din sângele prețios adus de Toma Nour și cavalerii săi, când au descălecat Țările Baltice, de la Marienburg pe țărm continuu, până la Helsingfors, inițializând involuntar chiar însăși Marea Recuperare în Est!

Care Est? Pustietate. Singurătate, că-i mai bună decât toate! Bine gândind norodul de jos, ale cărui proverbe condensează o experiență milenară, că cele rele sunt sortite să se spele în scopul de a se diminua drastic memoria răului tratament aplicat dușmanului de clasă, ori de rasă, cu detergent Lethe de import, ghilită-n Râul Uitării depline. Așa să fie! Ce te bagi tu? E gârla ta?

Așa să fie?

Cam așa, o memorie perfect ghilită ca această enormă albeață ninsă cât vezi cu ochii peste acest Morozovsk al meu, căruia-i voi schimba numele în Morenii Noi, când Führerul îi va încredința Conducătorului Statului sarcina să administreze românește întreaga provincie romană dintre Cotul Donului și Volga Țarițînului nostru, iară eu, distinsul în marile încercări ducătoare la biruință, înscăunat fi-voi ispravnic prefect gubernator în Stepa Calmucă, cu puteri discreționare din porunca blagocestivului singur only stăpânitorului Marelui King Mihail a toată Ruropa... mareșal Marius Ghizdavu, dux valachorum, opus valachorum de Ziduri și de Pribegi-Argeș, din copilărie tot uneltind!

Singurătate ca o mare simfonie interioară Mahler-Sibelius, în care autorul ce-ți latră-n creier, ca haitele devoratoare de cadavre de pe front, își își pu pune marile probleme ale existenței viața moartea rația pruncirea. La unele întrebări, găsește răspunsul, la altele nu. Adesea, din motive logice de logistică, degeaba îl cauți, probabil nu există răspuns, nici la magazin, nici în depozit.

Fir-aş al dracu. Zău! Problema problemelor deocamdată fiind dacă ai noştri vor desăvârşi sau nu, până la în cinstea zilei de 8 noiembrie 1942, curăţirea completă a fâşiei 30 km ţărm drept al Volgăi, de ultimele rezistenţe bolşevice, domnul voluntar Boisson, care-i mai nazist cu mult decât Runge, dând o explicaţie simpliSSsimă, perfectă ideologic, *corectă politic himmlerian-rosenbergist*, cum că Stalingradul rezistă mai bine... fiindu mai puţin lăţit de jidovime decât Kievul, Harkovul sau Odessa noastră!

Adică, în 26-28 octombrie 1941, parcă fugind de răspunderi privind represaliile pentru Odessa, născute atât din năduful pentru excesele de sacrificii ale cuceritorilor în starea pe loc, parcă mai subînarmaţi decât la Plevna în 1877, unde observă Krupskaia c-avea Regele Carol tunuri Krupp, cum ruşii nu, cât şi din rezultatul că, întârziindu-se cu asediul, s-au duuus, refugiate pe mare, o grămadă de produse care ar fi putut interesa, fie ele şi sovietice-n simplitatea lor robustă, ca blindajul nefinisat că tot era menit tancul consumului pe loc. Pe locul faptei pregătind Pacea Sovietică, fugind-fugind eu de spânzurători şi de CONCENTRĂRI omeneşti-omeneşti, integral familiale de la prunc la bunică, ajunsesem la pe Daria Maximovna Riumina, cea mai mişto comsomolistă din Harkov şi din regiunea administrativă, de partid şi de securitate, întâmpinând apoi dificultăţi birocratice de mai multe sorturi în a mi-o aduce soţie iubitoare de un Meşter Manole, stăpână exotică francofonă a moşiei argeşene de la Ziduri Muscel, cea de drept cedată abilului meu frate, Octavianus, în 31 august 1943, cu condiţia Theo van Gogh, să mă sponsorizeze s-am toată viaţa cu şi pe ce picta, indiferent de vând nu vând, cum şi *scriitorul trebuie să scrie* fără grijă de tipărire, vânzare, lectură, piratare, şeruire şi injurii ce-s singurele certe, fiindu chiar surprinzător câte oprelişti ar fi întâmpinat Murocika mea până ne-ar fi cununat popa Sică. Deşi faţă de situaţia cu Clarisse Honig nu exista interdicţie legală rasistă, aceasta fiind o scădere a legislaţiei vremii, că ea n-a reglementat metisajul latino-slav la noi, poate că cea dintâi barieră roşu-albă fiind tocmai latin-latină, cu Eliza Alexandrescu, biruitoarea de mai târziu, pentru care făcusem ce făcusem şi la Antibes: o fotografiasem organic, precum pe o plajă însorită, era amurg de toamnă, 22 septembrie 1941, plecam spre Kiev, să vânez cominternişti, nu s-acopăr reportericeşte în secret marele masacru homosap de la Babi Yar, imprevizibil, iar ea-şi conducea iarăşi soţul la tren, pe revizorul (şcolar) Colea, înlăcrimată presimţind muiereşte că va fi dinamitat în Comandamentul de la Odessa el, ci cu mine se va muteşte pipăi vizual, ea din Tribuna Văduvelor de la Parada din 8 Noiembrie 1941, a anexării pe vecie a întregului Primorie, pobereje pontic, de la Odessa noastră la Herson (Chersones), Sevastopol, Ialta, Kerci, Krasnodar, Soci, Batumi şi ortodoxul Trabzon-Trapezunt.

Dintre opreliştile previzibile cu Murocika fiind de subliniat cuvântul

greu de spus ce l-ar fi avut contrainformațiile româno-germane, incapabile să înțeleagă din Scrisoarea a IV-a că la mijloc nu-i decât iubirea ca liubov, pură ca entelehia cel puțin cât va dura războiul, două-trei luni, mireasa fiind supravegheată chiar de insațiabilul mire, adică eu, ba și nemiloasele-mi rubedenii în cap cu Maman Șaraga s-ar fi pus pe filaj. Opreliștea opreliștilor fiind totuși marxist-leninistă, dar a mea roabă de la Harkov și de la Antibes, că rupea pe franțusskii iazîk eu zic că era cel mai solid pilon în probatoriul că violonista și balerina erau una și aceeași personalitate corporală, din păcate, cum se întâmplă în orice Autobiografie, înainte de a-mi furniza mie moștenitori, au spânzurat-o. Pierdere uriașă pentru marile mele creații spirituale de natură a ciopli pe pitecantropii din capul Țării, să-și asume statutul de Mare Putere, ca călăuze ale Neamului întru reconstituirea Imperiului Burebistan als Imperiu Românesc, deoarece vitregiile l-au sugușat să nu se exprime-n Universalitate, ca rușii până la 1917 sau ca galițienii din jur mâine-poimâine, depășindu-ne, rămânându-ne de căruță-n era gipurilor blindate, cu laptop, bideu și mitraliere Defloration de calibru 41.44 destul de bunicele, cu care să-ți duci fiul nazist la Casa dei bambini și fetița trăsnită fascist la Kinderhausgarten, în perspectivă atașându-li-se pe bănișorii contribuabilului remorcabile tunuri de câmp EH (Erwartungshorisonte), de maiorul Noveanu și de părintele colonel Atanasie Damian testate-n Deșertul Tătarilor, de la nord de Stepa Nogaică cea în curs de destepuire datorită efectului de încălzire globală, aia fiind, că înainte prioritar de toate aceste mizerii care dau acel adevăr globular de-ți încinge creierii până-ți ies ochii, Daria Maximovna Riumina pretindea că ea încă mai are un tată, o mamă și un frățior, cu toții rămași ostatici de-ai mareșalilor sovietici, neexistând perspective ca posibilul ei cumnat Augustus, cu Virginica lui, să intervină pe lângă consilierii Bairam Stoper și Hurie Hurry, să-i slobozească Beria, pentru întregirea familiei în... Occident, adică pe Strada Liliputanelor din raionul I.V. Stalin al Capitalei Republicii Sovietice Socialiste Autonome Rumînia, pe cale de consecință-n viața de toate zilele rezultând că în acea noapte de o lungime patetică și înstelată, de 26/ 28 octombrie 1941, ea mi-a jurat credință, speranță și iubire cu acea tehnică de convingere lămuritoare propagandist agitată-n tine ce numai o comsomolistă frumoasă exotic știe, cum că-i trebuie *cam un an* să-și aducă aceste trei rubedenii de gradul întâi din cele Siberii fără de sfârșit, ceea ce n-am putut eu recepționa decât ca pe o insultă de durată la adresa Conducătorului Statului și a Marelui său Aliat, loialul Adolf Hitler, toți analiștii de pe web, poponari sau nu, fiind cuplați în consensul că o paradă la Moscova a armatelor noastre biruitoare în contra „iudeobolșevismului“ distrugător de religiozitate și cultură europeană albă, nu e decât o chestiune de zile, pe fondul furiei ce mi-a declanșat, dopându-mă de să mi se amplifice de să scoață ciupercuța la lumină cele mai negre și mai proteiforme presimțiri, încât am început să mă gândesc că în mine

gândește *și un canibal*, reminiscență a datului antropogenetic de care-i vorbea-n alcov doctorul harkovian Liviu Lecca sinucigașei mele amante de la Balcic, ca o rusoaică bălaie, Aura-Laura, cum că neanderthalienii erau mai mari, mai erbivori și mai artiști șprițuitori de grafiți prin ocrurile peșteri glaciare, pe când sapienșii să fi fost ca cimpanzeii, vioi și cruzi, au năvălit și i-au înfulecat, copți, fierți sau prăjiți, pe acei romantici naivi, supraviețuind iernii globale trecătoare, un *care pe care* fiind principiul și-n Războiul Existențialist, când opunea la Stalingrad în semifinală germanismul slavismului, finala cea mare urmând a se da între învingătorii de aici și învingătorii din meciul japonezilor cu anglo-americanii, iar noi tracii, cum gândea și Grigore Căinaru, nu trebuia decât să ne aranjăm pe o poziție de arbitri la centru, șterpelind la sfârșit prin surprindere Puterea, după ce se vor fi slăbit până la agonie germanii, slavii, anglo-americanii și asiaticii, *o civilizație exclusiv latină* urmând a reitera, cu vigoarea specifică tuturor emanațiilor, acele demersuri spirituale întrerupte cu brutalitate când barbariile Asiei s-au revărsat asupra Europei medievale, însă Murocika nu prea voia să înțeleagă, nici a trage folos din aprecierea că rodnicia gintei latine, spre deosebire de ale slavilor biete maimuțăreli ale unor deja-capodopere, importate de Țari, dovedită era, și nici rolul de hegemon al politicienilor noștri în acest amplu context al reconstrucției echilibrului geopolitic mondial, unde fie și mutilată, România antonesciană strălucea ca un mare exportator potențial de administratori, baroni sau moguli și, deci, de stabilitate regională, așa că și la rece cugetând, pare firesc să mă consider jignit și să încep a gândi cu adevărat autentic, veritabil omenește, fiind din capul locului săritor în ochi ridicolul situației create, ca eu, în calitate de cuceritor ce, după dreptul unanim recunoscut în toate războaiele homosapilor, aveam asupra roabei mele discernământul absolut specific arbitrilor liberi de orice prejudecată, să fiu atât de fraier încât, pentru un mix de tușonkă și mozol care intra în obligațiile ei de serviciu ca roabă, să-i mai și dau de la mine conserva de fasolică cu cărniță vărgată roșu alb de porc, produsă de porcul de Leonida Glagoveanu, care pretindea lui Grig, adică celui mai sincer scriitor de pe frontul de Est, daruri încă și mai consistente de la tac-su antreprenor lugojean, ca să se poată bucura ca un porc de ginere de darurile doctoriței de războinici Dora, luată în întregul ei ca o ustensilă, ci eu de roaba mea, Daria Maximovna Riumina, capturată la Harkov spionând, din Casa Pionierilor cu pianul neevacuat, mișcările noastre și ale camarazilor germani, aș fi putut să mă slujesc dându-i doar o cutie de chibrituri din mucava, cum ne-am și înțeles inițial, pentru toate gospodinele lumii, în 1939-1945, *problema aprinderii focului în Vatră* fiind aproape la fel de spinoasă ca pentru postpitecantroapă, nu să fac pe galantonul regalându-o c-o cutie de conserve conținând o rație consistentă de fasolică valahă cu porc valah, uitând parcă hipnotizat și spălat pe creier ce tocmai citisem că scria expertul agitprop Oscărel Hubig pe genunchi,

consilier aulic al Kronprinzului Otto ce-a văzut lumina zilei prin cezariană la Hanul Special din Ohlendorf, o enciclică spirituală difuzată ca ordin circular pentru toți politrucii Wehrmachtului înconjurător, că să nu dea – din milă – pâinică, bombonele, lame uzate sau pixuri localnicilor inferiori rasial, pentru că pâinica, dulciurile, cosmeticele, pixul și pistolul din dotare sunt produse de oamenii muncii cu sudoare și cu sacrificii, și tu, când dai la copiii altor popoare, tu iei de la copiii propriului tău neam din țară, unde s-a raționalizat și mai tare tot ce este necesar omului pentru a trăi cât de cât omenește, amânând pe cât posibil să ajungă a trăi ca un câine nu de om bogat, ci de om cu nivel de trai suficient de scăzut încât să genereze bucuria penultimă-n sus în top a îmbogățiților din capul țărilor, aceea de a vedea tu, râgâind, foamea lucind la fraieri în ochii crăpând de invidie că tu *ai reușit*, pe când mari scriitori au trăit în mizerie indecentă, bucuria ultimă fiind totuși cea când îți scrii numele cu trupuri de sportivi și sportive pă stadioane la aniversară, de-asta și invidiind atâta Churchill și cu Roosevelt pe *uncle Joe*, după cum și voi trebuie să mă invidiați pe mine, pentru norocul meu de porc, că i-am spus lui Grig, ce avea misiunea de a captura pe marii îmbălsămători Zarski și Vorobiov, exploatând o informație obținută prin tortură medicală de la un prizonier de către crudul doctor Liviu Lecca, ce sens are, mă romancierule, să orbecăim prin orașul ăsta apos, atât de muncitoresc pe la poduri încât s-a putut folosi drept *decor* pentru congrese ale marilor scriitori europeni cominterniști? Abia după un pui de somn vegheat de Murocika descoperind eu cu admirație calculul strategilor lui Bratu, că dacă mumia lui Lenin e deportată-n Siberia de frica agenților Bucureștiului, atunci ea să se deterioreze, fără mentenață-n service cu specialiști, descompunându-se neputând fi îngrijită cu lozinci, ci cu cine se pricepe, doi experți doar! A umblat prostul de Grig toată noaptea cu comandoul, dar degeaba, nu i-a găbjit după izul solvenților, iar eu am avut noroc c-am fost sceptic, numai că nu trebuia să-i dau comsomolistei cutia de conserve doar fiindcă mi se terminaseră chibriturile promise cu atâta generozitate cretină, trebuia să fiu porc din capul locului, samo saboi razumeeța că trebuia, fiindcă am intrat în Casa Pionierilor doar cu gândul de a înnopta și a mă feri de glonț sau de stilet, dacă Grig era nebun, treaba lui, eu aveam o OPERĂ de dat cumva cândva Umanității, spre a mai urni fie și cu o miliardime de micron homosapul, dinspre animalitate spre homonoicul borgiac cult, practicându-se iluminist Luminarea Poporului, și am potrivit pe bâjbâite niște taburete scăpate neincendiate de partid la evacuarea cadrelor, iar violonista a scâncit că *kto stucit?* punând în acest gemut *cine bate* toată groaza semănată-n oamenii sovietici mai citiți de către securitatea lor, apreciată de comisarul secret Alecu Ghizdavu ca nu atât sanguinară, cât total incompetentă, datorită inversiunii valorilor generată de selecții pe bază de dosar cu grile cretine, rezultatul fiind că cekiștii pescuiesc cu năvodul, dacă într-un bloc e un agent român și nu-l

pot identifica, atunci ei deportează sau împușcă *toți* locatarii, e drept că lichidând și agentul, dar cu ce pierderi colaterale, de s-a plâns, după ce-a luat Premiul Stalin pentru colaboraționism, până și Ehrenburg că prin ce vremuri a trebuit să treacă slujindu-le cu anii, ca ciolovekul, iar de ce au atacat oamenii mei oamenii sovietici odată cu Wehrmachtul sunt convins că nici n-ar fi vrut să înțeleagă dacă i-aș fi explicat treaba asta ca fotograf, la masă la Ciorogârla lui Pamfil Șeicaru, cu Sadoveanu, noul proprietar, ale cărui romane cu orheeni și cu Ștefani fuseseră scrise nu cu *idei de să mori pentru ele*, ci pentru succes, același Grișa Grig combătându-mă că a te opune bolșevizării după Pactul Stalin-Roosevelt de la Teheran e absolut greșit, pentru că ei marxiștii au libertatea absolută la noi, ca urmare a înfrângerii noastre de la Stalingrad, și samo saboi razumeeța că cine se autobolșevizează, de bunăvoie și nesilit de nimeni, va intra cu ușurință-n NATO-UE după, iară care ignoră în plm al Occidentului cripto-rasism și opune rezistență, cu gândul antonescian că vin din cer desanturi AA, rămâne-va *fără elite* pe totdeauna, neavând ce-alege din păduchii din capul Țării, nici din puricii săritori la Gaist de pe burtica Ei, până când nu se va modifica esențial constituția iorgovană, reducându-se privilegiile căpușelor interlope ascunse umed călduț prin pliurile Ei rușinoase și băgându-se temerar sintagma *stat național unitar **și cultural***, de la primul flaș al lanternei mele spre plăcuta muzical voce comsomolistă, eu descoperindu-mi cu inconștiență poziția, dar masculul tânăr trebuie să riște chiar și cu partizanele apărării cu orice preț uman a stalinismului, intuind eu cu mintea mea picturală că legăturica mea cu silueta asta extrem de familiară va fi relativ complicată de suveniruri, când de fapt societal nu era loc decât de relații clasice, ca de la cuceritor la cucerită, ca de la stăpân absolut la roabă umilă, fiind cea mai mare prostie gestul de a-i da *ceva*, culmea că tocmai *hrană*, care comportamental înseamnă aproape un mesaj primitiv că Eu, devansându-l cu doi ani pe Grișa Căinaru, am și început să militez pentru drujba româno-sovietică, perfect fezabilă ca de la nomenclatură la nomenclatură, dacă dispar și elitele noastre cum ale lor, ca să nu mai zic nimica de ce deserviciu am făcut ostașilor noștri, după ce această informație despre un *moral capitulard* în rândurile ofițerilor români inteligenți spioni din Harkov, a fost adusă de către mareșalii Uniunii Sovietice, la cunoștința consilierilor AA, dreptonorabilul Bairam Stoper și onoratul Hurie Hurry, întărindu-le convingerea că Aviația lor poate acum să desfigureze puținele orașe românești, pentru ca populația să-și silească maimarii să accepte mai repede bolșevizarea ireversibilă a țării noastre, mare mare dreptate având și Oscărel Hubig că noi dacoromanii, din lipsă de universități și muzee, nu putem stăpâni enorma masă slavă doar cu un pumn de oameni, cum englezii India, performanță himerică dacă nu impunem, încă de la primul contact al cuceriților cu cuceritorii, reguli clare și consecvente de supraviețuire și conviețuire, semnificativ pentru cât de

ticălos am putut fi eu față de camarazii mei naziști, pe care i-am trădat după ce și-au vărsat sângele prețios pentru Basarabia, Balcic, Bucovina și Transnistria cea populată în special cu moldoveni și găgăuzi, fiind amnezia mea cu bună știință tolerată la beatitudinea plăcerilor mele, că eu semănam indisciplina în Harkov, pe când tocmai îmi xeroxa și difuza robul meu Feodor Kuzmici Merțalov eseul despre sărăcie, castitate și mai ales supunere-supunere al lui Oscărel Hubig, *Der freiwillige ideologische Konsens als Grundlage der Gehorsamspflicht*, din care i-am tras un exemplar și Murocikăi mele, orbit de frumusețea ei și uitând că ea este doar o diavolească bolșevic Încarnare pentru distrugătorul dintotdeauna al civilizației europene, *der östliche Untermensch*, subuman în sensul neacceptării canibalismului din opreliști culturale, fiind și comportamentul meu așa-zis civilizat cu ea, în sensul că m-am purtat „cavalerește“ unde aș fi putut obține aceleași prestări de servicii doar prin simpla amenințare cu uzul de arme de foc, retrospectiv după un an de zadarnică așteptare să-și adune catrafusele și rudele de gradul întâi de prin Gulag, izolate ca unele ce *au cunoscut Occidentul*, la mine la Antibes, și ar putea ciripi bazaconii vecinilor de kommunalkă, periclitând monopolul partidului asupra Ministerului Adevărului, acumulând eu și bănuiala c-am fost tras pe sfoară, pedepsit tocmai pentru umanismul meu deplasat, fiind desigur evident pentru un om sovietic sănătos la cap, că Lavrenti Edmundovici Riumin, fostul diplomat spion pe la Toulon și Marsilia prin 1937, când Franța intelectuală era ca o gubernie sovietică, trebuie să fi primit câteva grame de plumb în ceafă încă de prin 1938, nevasta-i nu va mai vedea niciodată lumina zilei din cine știe ce mină de aur, ca una ce nu se poate să nu fi știut de uneltirile troțkiste ale soțului, cât despre fiul, el va fi înrolat în batalioanele disciplinare, aruncate înaintea frontului, pentru a curăța cu picioarele lor desculțe câmpurile minate și a sili mitraliorii români să-și descopere cuiburile, toate demersurile mele să-mi aduc rusoaică hazaică s-au bazat, deci, pe niște justificări nefondate ale amânării operațiilor vizând asigurarea unei fericiri în doi continue până la moarte, fiind la mintea canibalului că aș fi fost departe de a fi pedepsit, ba, dimpotrivă, aș fi fost remarcat și fișat de serviciile speciale pentru cruzimea mea nu numai cu politrucii, ci cinste mie că chiar până și cu comsomolistele posibile partizane, dacă după instantaneu-cocoșeasca-mi ușurare, amintindu-mi de grija poghiazurilor otomane de a nu lăsa sloboz în valahele nemusulmane, violate, să aibă cumva strănepoți iubitori de manele, aș fi reușit să-mi înving opreliștile moralicești sădite în mine de învățătorul Bazil Frâncu, de popa Sică și mai ales de tatăl meu, umanistul afacerist podgorean Voicu Ghizdavu, poate și de mentorii mei profesionali, pictorul Tonitza și sculptorul Plămădeală, asta trebuia de fapt să fac acum un an, cum ai bea un pahar cu apă rece, vorba sinistrului Lenin, să îmi astâmpăr... setea și apoi să străpung pântecele comsomolistei cu baioneta, mai și răsucind-o

preventiv cu indicibilă plăcere nouă, ușor de însușit și de căutat perpetuu, mergând pe firul logic rece kaghebiSStic că o așa suspectă mândrețe de fată, balerină, e din patrimoniul genetic al municipiului Harkov, e trecută pe inventar, și o evacuezi odată cu arhivele partidului și cu diferite „realizări“, nu o lași, tu marxist, fără misiune precisă pradă poftelor taurine, îndeosebi la război, ale tinerilor cuceritori ai Uniunii Sovietice, credința mea fiind, și nu neapărat ca simplă ipoteză fascinantă, că recursul la canibalism este înscris genetic în noi, ca resursă comportamentală firească, de mare criză de alimente, și nu exclud deloc ca, în eventualitatea în care Grig ar fi decis să se răzbune că am dezertat pentru o noapte de orgie româno-rusă, de la datoria ce aveam, de a captura pe îmbălsămătorii lui Lenin, ca să se strice și să pută mumia, și ar fi instigat pe Oscărel Hubig să pună strajă Casei Pionierului, silindu-mă la foamete specific harkoviană dimpreună cu roaba mea localnică, sunt sincer-sincer convins fără niciun fel de iluzii, că nu numai din instinct, ci și din convingere după proceduri ale rațiunii fără cusur, mergând pe firul perfect logic că eu am de dat o mărturie, o *operă*, la Uumanitate-n troacă, de îndată ce aș fi sesizat că îmi este primejduită *nu viața, ci Rodul ei intelectual*, deoarece creierul nenutrit a început să-și înfulece propriile memorii, atunci fără să ezit niciun minuțel, mi-aș înfige colții de vampir cisalpin valah în ficații ei dragi, bogați în minerale dostoievskiene și în vitamine gogoloațe, digerabili chiar cruzi pre cât se zice și se-aude de pe la care au mai fost încercuiți, în „războiul nostru drept la replică“, în problema agresiunii cominterniste în cârdășie cu vârfurile cele mai reacționare ale fascismului și nazismului, asupra statului nostru regal național și unitar.

Eram abia în a patra lună de când pornisem atacul împotriva Molotoviei de până-n Linia Stalin, și apoi împotriva Uniunii Sovietice cum era ea recunoscută de Titulescu după Războiul Expresionist, și mi se acrise de un măcel care, din punct de vedere al revelațiilor despre bestia umană, prea multe lucruri noi, de la un timp nu mai părea a avea destulă imaginație să îmi furnizeze ca să desenez, după cum nici eu mare creator în reacțiile mele nu mă arătam, fiindcă nu trebuie uitat când îmi scrii biografia, că după o treime de ambițios an de Război Sfânt, eu nu progresasem esențial în materie de canibalism, nu resimțeam acut pofta de a scobi cu furculița în creierașii adversarului politruc, cu care mă confruntam de când începusem să slujesc cu credință Ministerul Propagandei al perfidului general Horea Bratu, în clădirea cea albă și masivă, cu imens adăpost AA antiaaerian-anti-anglo-american, de vizavi de Gara de Nord, cea atât de ușor transformabilă în Muzeu de Artă Modernă și Contemporană, ca să nu li se mai arunce în bot creatorilor onești insulta de a fi găzduiți în Lubianka Poporului, cea cuvenită numai inculților cocoțați în capul Țării fără niciun simț de răspundere față de datoria de a compensa, ca la orice handicapat, mutilările teritoriale prin Altceva, printr-o amplă dezvoltare economică drept bază

solidă pentru o infrastructură care să sprijine dezvoltarea și adâncirea unei Kulturi de excepție, ce să susțină sus steagul și drepturile noastre în Răsărit și să explice și să facă pardonabile... unele excese, dacă ele s-au comis întradevăr potrivit cu dreptul canibalic ce-ți permite nu numai să îți înjunghii inamicul, ci și să-l consumi, la nevoie cu toată familia ta pe familia lui, eu la urma urmei nici având o familie în sensul recenzabil guvernamental al vorbei, dispunând numai de diferite uniuni consensuale prin diferite orașe, orășele, comune, cătune, dar și municipii cucerite de ostașii noștri, întâi de la Prut până la Volga și înălțimile generoase ale Caucazului, pe care dacă l-am fi luat, nimeni nu ne-ar mai fi scos de acolo, ca din Carpați, milenii de-a rândul, apoi de la Dâmbovița până la Rin, după ce am schimbat de strategie, renunțând la cea ducală Balcic-Ialta-Gumrak spre Ruropa și adoptând-o pe cea rareșistă Breslau-Cracovia-Viena, că aia sudică a lui Titulescu, să-i scoatem pe italieni din Etiopia, ca să ne emanăm noi în locul lor cu vreun Theodoros în loc de Mussolini, era fantezistă, ca tot ce a învârtit în politică acest mediator oltean al sovieticilor, al britanicilor, al americanilor și, cât a existat ea, și al Franței, astăzi viața, practica, muma adevărului marxist în istorie, dovedind fără putință de tăgadă, că așa cum susține și urlă bloggerul Tudorică Băluțeanu, ca legionar etern, singura alternativă realistă ca România Regală să fi scăpat neciopârțită la 1940, ar fi fost ca în loc să-l sugușăm pe Căpitanul, dimpotrivă, să-i înlesnim Neamului posibilitatea de a-l aduce la putere prin alegeri libere și corecte, cum și intuia o fracțiune din geniul colectiv al Gloatei, în iarna lui 1937-1938, luând cunoștință cu luare-aminte de dispariția de pe hartă a unei prime țări europene, țara lui Mozart, Hitleraș, Schengen, Musil, și a lui Arnold Schwarzenegger în rolul lui Maiakovski, cum îl visa Murocika mea la Harkov și la Antibes.

Tulai, Doamne, Austria-Austria, țărișoara din care cel puțin o halcă cât cam o treime ni s-ar fi cuvenit nouă pe drept, luând în considerare investițiile forțate pe care moții Apusenilor le-au făcut în Art Nouveau, furându-li-se mai tot aurul munților de-a lungul secolelor, sau măcar să primim Viena de lapislazuli, în limitele amintitei strategii rareșiste, și să-mi permit eu să valorific oportunitatea de să-mi pot înfige caninii mei sănătoși, de vampir valah, în ficații tuturor lipițanilor Școlii de echitație franchistă, din urbea dunăreană în care sinistru Palat Belvedere s-au produs Al Doilea Dictat, acum nazisto-sovietic după ăl sovieto-nazist, în contra României Regale Mari, ambele totalitarisme clasice (al papițoiului de Mussolini fiind doar o fanfaronadă, experimentală, cu rezultate banale la capitolul Moarte, capitol esențial în definirea unor astfel de organizări specifice furnicii omenești) presimțind pericolul ce se năștea din creșterea noastră spre o pozițiune de hegemonie în Axa Latină, de-aia au convenit la mutilarea trupului celuia măreț al Neamului, pentru reîntregirea căruia ne jertfim acum în Răsăritul tot mai îndepărtat, tot mai îndepărtat, ce mă

îngrijorează de-mi vine să mă-ntorc „agricultor“ Acasă ca un netrebnic, ca un netot, fiind lipsa mea de aplicațiune la *învățarea cruzimii*, cruzimea ca armă de luptă, cruzimea fiind comoda soluție în doctrina aliatului nostru hitlerist, al cărui Führer nu analizează la hartă situațiile strategice prozaic, ci își pune mohorât întrebarea „cum să reacționez EU astfel încât să fiu socotit un geniu militar superior lui Kutuzov“... Panaceul tuturor blenoragiilor Wehrmachtului, cruzimea trebuie să rezolve raportul de 5 la 1 dintre industria grea constructoare de mașini de luptă sovietice și potențialul *european* al Cruciadei Antibolșevice, după cum, oarecum profeție Antonin Artaud, tot cruzimea este solicitată să născocească o soluție la marxismul că resursele umane pe care le poate împinge Stalin, cu pipa, pe poziții, sunt *inepuizabile*, după terminarea rușilor putând începe a trimite chinezi și indieni, cubanezi, namibieni, intelectuali europeni, siamezi, afgani... Da, cruzimea, Murocika, acea cruzime cu care sunteți atât de obișnuiți, un dobitoc! un incult! un subinformat, canalia intelectuală cea dintotdeauna, ce-și însușește un mod de a-și da cu părerea intimidant pentru gloată, după care nu mai există întrebare pe care să i-o pună moderatorul fără să dea din creier un răspuns prompt, cu o mimică de scârbă cum că el se aștepta la niște controverse mai grele! Atât de simplu fiind, de un milion de ori mai paralizant rămânând a difuza peste linia frontului *Proclamația Cruciadei Antibolșevice către pravoslavnicul dreptcredincios Neam al Rușilor și către celelalte noroade conlocuitoare*, concepută de mine, de Mișu, de Grig, de Jenică și de Tase Damian, sub înalta oblăduire a generalului de propagandă Horea Bratu, asigurându-te, dulce Murocika, pe tine și pe toți ai tăi, că dacă încetați orice rezistență, voi rușilor, noi românii dezrobitori, deopotrivă cu aliații noștri germani și cu voluntarii din tot Occidentul conștient de pericolul bolșevizării Europei (doar pentru a se înlesni plutocrației anglo-americane hegemonia mondială!), vom respecta neabătut, fără ură și răzbunare, unele principii de natură a consolida stabilitatea regională în toată Galiția Mare, de la Breslau la Nijni Taghil, și anume în primul rând cu mare prioritate liniștirea tuturor supușilor noștri că guvernatorii români le vor asigura tuturor, ca și la românii noștri, un standard de viață și un nivel de trai de o calitate compatibilă cu ale canadienilor de la aceeași latitudine geografică; al doilea principiu, al părintelui Tani Damian, fiind că, dacă vei supraviețui, micuță balerină și violonistă într-o orchestră mondială performând cu tancul, tunul, aruncătorul și proiectilele reactive, mult mai ucigașă însă fiind securitatea de după, a epurărilor practicate de comuniștii organizatori ai Rezistenței mai degrabă împotriva colaboraționiștilor decât în contra inamicului, punând pe liste toți adversarii viscerali sau bănuiți ai marxismului nimicitor de cultură gata făcută, și de-aia urăsc haiducia precât te iubesc pe tine, partizano, ceea ce nu mă împiedică a accepta concesia antidestabilizare propusă de teologul Atanasie, cum că noi vom reprima doar ce mai rezistă

efectiv, dar în rest noi toți cari om mai fi în libertate, când va băga la cinemaul Zoia Kosmodemianskaia coproducția neorealistă indiano-italiană *Micul Lustragiu*, cu câte trei rânduri de lacrimi negre ca mătăniile din sâmburi de măsline athonite, plânge-vom de mila puiului de nomenclaturist ajuns a presta servicii înjositoare către nepmanul postdekabrist biruitor, jurăm chiar pe ce avem mai scump neconfiscat, că nu vom practica neam *lustrația sau substitute ale ei*, ca ștersul pantofilor cu perdelele cinematografului de partid și de stat, ci dimpotrivă, iubito, noi vom chema să dea drumul la economia de piață pe toți gestionarii, securiștii, activiștii și ideologii, care așa cum zicea și Zahar Maslovici Kartotekov, la canalul teveu, către Darie Fișiereanu Discipolul, e *unicate* prin nivelul de trai permis, el îngăduindu-le a se face mai competenți ca contestatarii lor, ciurucuri cumva inavuabil supraviețuitoare cum, cea mai pertinentă dovadă în acest sens că nu te mint fiind Miracolul Economic adus de administrația românească în Transnistria noastră și în Odessa noastră, prin simpla eliberare a mecanismelor pieței de sub constrângerile dogmatice ce cred că prețurile, ca și valorile, se fac de către planificatori, pe când nimeni pe lume n-ar putea evalua cât te prețuiesc eu, ca valoare de întrebuințare, Murociko, al treilea meu prințip fiind că până la Vladivostok, de la bazele noastre de pe Côte d' Azur și de pe Riviera pornind, toată biserica lui Hristos să se supună Patriarhiei ecumenice a României Mari și Regale cu sediul în palatul din Dealul Mitropoliei, existând serioase indicii și probe că puțina popime rămasă întru mai buna supraveghere, rusificare și bolșevizare a dreptcredincioșilor de buze neruse, e suspectă de cekism, nefiind niciun secret, iubito, că noi vom folosi întreaga rețea de difuzare a ideilor bisericoase în scopul întoarcerii la limba strămoșească a tuturor cetățenilor rusificați forțat după ce, în 1812, Imperiul Țarist, în cârdășie cu Imperiul Otoman și cu Imperiul Habsburgic, a desăvârșit dezintegrarea unității seculare a Moldovei lui Dimitrie Cantemir, cel cu arbore genealogic mergând până la un ctitor de stat global ca Ginghis Han, exact la un veac după ce al nostru Țar eurofil, Petru cel Mare și Cult, confirmase hotarele, până și *prin săruturi*, în dulcele Ieși, cum îți dăruiesc eu acum, duioasă Murocika, iar hulitul de către valahul Tolstoi imperatorul Napoleon, nu atât pentru că se trăgea din sămânța lui Cotiso Corsicanul, cum am mai zis, și vocifera-n el glasul sângelui geto-dac, ci din considerente de bun-simț, bun-gust și bun-plac elementare, a atacat cu mari riscuri acea enormă deja Rusie ce, pentru prima oară în istoria ei, își apropria la Nistru supuși de origine latină nobilă, capabili în scurtă vreme să dea acestui uriaș agregat geografic o nouă ARISTOCRAȚIE, capabilă s-o conducă la o adevărată, economică, hegemonie planetară mondială globală, – nu cum va fi la sfârșit de mileniu de să aibă toată Rusia pibul numai doară cât câte unul singurel dintre cnezatele SUA! Însă dacă, Doamne ferește! veți rezista, Murocika-Murocika mea, vai și amar va fi de voi, după drepturile și rigorile bine

încetățenite planetar de când homosapul și-a impus celorlalte specii civilizația, nimic teoretic neinterzicând indiferent cărei specii a ajunge la civilizație și cultură, mamifer, pasăre, pește, vierme, insectă, melc, parameciu, euglenă virilă, ba chiar bacterie! Așa cum zicea și mareșalul de propagandă Horea Bratu, că doctrina noastră militară secretă trebuie să fie mai realistă decât cea comunistă și mai radicală biologic decât cea nazistă, având noi a prelua ce-i pozitiv în practicile exotic orientale la extremul indochinez și nipon, ba chiar și neoguineean, ancestralul ritual de zdrobirea inamicului scobindu-i cu furculița în creierii ce au gândit la gândul Nesupunerii, agățându-se tigvele în pridvor... Poate nu conservă glagoveană de fasolică cu cărniță de porculeț trebuind eu să îți fi voi dat, prizoniero, ci una pe care să scrie-n grafie de kitaiț că conservă cu bășinoasă de Manciuko și cu cărniță alba-neagra de gigantic păndița ursuleț cu muguri de bambus și urechi-de-lemn, încă via specie *Ailuropoda melanoleuca,* da-da, un ambalaj seducător, ca de început de mileniu trei, pentru un conținut cu creier și cărniță de inamic, dar stau pe tine și mă întreb de ce, cum adică doar o spurcare pe furiș? ce fel de cuceritori am fi atunci noi? niște inconștienți? ca femela primitivă ce dosind de masculul lacom fasolica îngropând-o în solul cu oseminte de lucii strămoși, au descoperit agricultura cultivabilă! o nu, ca și Oscărel Hubig, care susține că la întrebarea multromanticului multduios Otto Runge că dacă, de generațiile de mâine, trebuie să ascundă knowhowul cum au făcut ăi de azi de-au întins moșia ariană de la Oder-Neisse pân la Amur-Mekong și de la Mănăstirile Solovki la Canalul Dunav-Ciornoe More, răspunsul eficient este că *nu trebuie cenzurat nimic*, așa cred și eu că va fi în viitorime: peste osuarul bine curățat de către viermi și microorganisme, de orice urmă de piele, musculatură sau cartilaj, se va așterne placă de sticlă ochi cu ochi câtu-i groapa comună, iar în jur cu înșiși copiii prizonierilor sau morților se va nălța un ansamblu de chilii închiriabile, și de diferite localuri, cam ca la Hanul lui Manuc sau ca la voi la, pentru negustorii de odinioară, un Gostinnîi Dvor, sau cum îi zicea, și tineret HJ în mare număr va pelerina din așa han în așa han, de la Oder la Amur, clămpănind emailuri la părinții tot mai îndepărtați și privind peste balustradă la câți inamici de rasă inferioară, cari se înmulțeau ca insectele, au trebuit eroii noștri SS și aliații lor români să nimicească, pentru a reașeza ăăăă pe baze noi bazele culturii europene de bază reală, de la Vosgi până la Alpii Alaskăi, căci atât se întinde în Est, Murociko-Murociko, adevărata Europă, Ruropa, bietul tata, oricât de rusofob istoric independent ar fi fost, recunoscând totuși blândului Ivan cel Groaznic și, în genere tuturor Țarilor, meritul că au stăvilit în primul rând Asia la hotarele răsăritene provizorii ale civilizațiunii europene, fiind rușii aici ca un fel de avangardă în contra, haitelor, hoardelor și stolurilor, *un fel de santinelă avansată a românilor*, și cumva a polonezilor cei cu privire scrutătoare iscoditor, ca a Agnieszkăi noastre,

ce urcând la observatorul cracovian de pe mamelonul Wawelului, pe mine după mers mă recunoaște-n șes preumblându-mă pe urme copernicane pe cheiul Vistulei, iar în al doilea rând, numai și numai rușilor mâine *uie* poate anexa Europa de la Minsk pân' la Iujno-Sahalinsk, exotica capitală a Kurilelor, iar poimâine poate intimida pe omnipotenții președinți *sua* cu revanșarde revendicări teritoriale privind Alaska, de unde oricum, din moment ce Canada s-a quasi-autodezarmat nuclear, musai și Pentagonul să-și retragă Armata a Paișpea sau a câta iaște, ca o probă preliminară privind sinceritatea opțiunii pentru Destindere și cooperare regională reciproc avantajoasă între marile civilizații ale omului alb, în rândurile căruia conducătorii suntem noi românii, Daria Maximovna, și aliații noștri germani...

9

Ca agricultor, Marius Ghizdavu, așa iubea puterea, ca semănătorul triorul, încât tot mai exersa ca pe front spiciuri către subordonați, total incorecte politic!

– Ostași! Înfrângerea trecătoare de la Stalingrad să nu ne îngrijoreze. Rușinea nu e a noastră, ci a aliatului nostru, care nu ne-a înarmat cu suficiente tancuri și tunuri, ne-a luat Ardealul și l-a dat ungurilor, ne-a răpit Balcicul și l-a dat bulgarilor, s-a-nțeles cu Stalin la 1939, cedându-i Basarabia și Bucovina în 1940. Se apropie însă momentul tragicomic când Aliații vor fi constrânși *să ajute Germania*, împiedicând astfel bolșevizarea ireversibilă a Galiției Mari, eșecul total al Cruciadei Antibolșevice, o lungă pauză în Marea Recuperare de la Liov, mutilarea Europei, care, divizată, ar fi ca o pornodivă de la Cabaretul Voltaire, una mișto, excitantă, funcțională ostășește, dar strict estetic, ca nud, disonantă, ca orice femeie candidă, cu o singură bucă și totuși neexcluzând candidoza.

De ziua lui, 1 octombrie 1942, mare egoist, s-a îmbătat de unul singur în bordeiul de la Morozovsk? Deloc. Reușise, după inavuabile peripeții, să ajungă la el și Murocika, amintindu-i promisiunea de a o aduce în România, pentru a trăi împreună, la Ziduri, lângă peisajele lui Van Gogh, o viață dedicată Marii Recuperări. Tot așa, știa ea, se luptase la Odessa și o fi reușit pevețul Piotr Leșcenko, s-o strecoare în București pe iubita lui, actriță oarecum de cabaret, Vera Belousova, irezistibilă la cei 19 ani ai ei, fată de enkavedist.

De la balerina Murocika, la Villa Oblomov din Les Moulières lângă Antibes, făcând pe ageamiul, învăţase Marius prin 1935-1936 să bea şampanie cu înghiţituri mici şi să facă dragoste ore întregi, aproape toată

noaptea provensală. Era mai convins decât oricând, la Harkov, că ea ar fi capabilă, sătulă de poluarea industrială grea tovărășească, să se îngroape cu el în pacea patriarhală a Zidurilor, unde el ar fi pictat nebuneşte Anotimpurile, ca un Van Gogh, Tonitza sau Șișkin. Aveau la el cârlig rusoaicele și ucrainencele! De fapt, pe la Chișinău și Baia Mare ucenicind, îi cam plăcuse de soţia lui Alexandru Ciucurencu, frumoasa Ana Asvadurova (născută la Tighina, 1903), de prin 1932 le admirase expozițiile şi-i intrase în cap că Soarta îi va scoate şi lui în cale pe Rusoaica meritată, numai a lui. Dar vecinul de moșie Narcis Moga nu vrea să admită așa ceva. Totuși, Maradonel Zamfir-Frișcă Neavortatul demonstrează scotocind în arhive că Murocika se mutase între timp, de la Harkov la Voroșilovgrad (Lugansk, cam 300 km sud-est), sau chiar la Rostov, pe al cărui meridian activa spre nord posibilul ei soț sau logodnic, Falelei Mitrofanîci Vodkin, din Divizia NKVD 243, pesemne în legătură cu Tânăra Gardă din Krasnodon. Iar de aici, luând trenul, se repezise ea cu prima ocazie la Morozovsk, cam 140 kilometri, găsindu-l extrem de ocupat și cam nervos.

Din cauza lunetistelor, plutoanele rămâneau fără ofițeri și, provizoriu, Marius tocmai ajunsese comandant. Emoționat, le-ar fi ținut, sau dă și ea din bordei cât o duce capul, un discurs ridicol, demn de Napoleon al lui Tolstoi:

– Soldați! Eu sunt artist și executorul testamentar al Reginei Maria. Datoria mea în Răsărit e a reda rușilor țarismul pe care îl merită. Pentru ca ei să continue a contribui la Marea Recuperare, astfel încât Estul să nu mai aibă o viteză mai mică decât Occidentul. Datoria noastră aici e să împuținăm Armata Roșie printr-un război de uzură, pentru ca americanii și britanicii să pornească la un război cu adevărat serios, purtat de ei înșiși, nu de intermediari.

Soldați, aveți în fața voastră, la vreo sută de kilometri, Cotul Donului, iar spre dreapta, peste Lacul Țimliansk, Stepa Calmucă, spații în care ai noștri s-au remarcat deja prin acte de bravură nepieritoare, numai istorici s-avem mâine, nu denigratori năimiți, puși pe basne. Eu am fost *tăticul* vostru, în ultimul timp, v-am ținut pe lângă bordeiul meu, la adăpost, și o voi face și de acum înainte. Nu e cazul să îmi trimiteți un glonț în spate, din proprie inițiativă sau ascultând șoapta dușmanului, în toiul luptelor ce vor veni și pentru noi. Fiindcă un tătic ca mine, om-cu-operă, hotărât să supraviețuiască pentru a mărturisi, nu mai găsiți voi așa ușor....

Vorbea samogonul Murocikăi în el. Așa focoasă era.

Patriotul din moși strămoși avea coșmaruri cu o Românie ocupată de nemți, precum în Franța sau Ungaria. Revedea crama luminată cu arc electric și pe SS-tovarășul de luptă Oscar Hubig lichidând din principiu pe prizonierul șahist Merțalov, convins că un jucător slav nu poate fi mai presus decât un campion arian, mai ales la tărtăcuță, și iată-l la Metz,

înfulecând cârnați albi cu varză acră și turnând în el vinuri curat alsaciene de Ziduri, apoi cântându-și singur la muzicuță și fredonând, în traducerea aproximativă a Iluskăi, cam așa:

– Germania mea e țara cea mai frumoasă și mai bogată, cu un trecut glorios, cu un popor mândru, statornic și niciodată asuprit. Am și eu o fetiță la Danzig. O fetiță păpușă model, cu ochișori albaștri săgetători ca ai Führerului. Ah, inima mi se bate când mă gândesc că în sângele ei prețios nu curge nicio picătură jidănească! Iar eu cu nevastă-mea, și cu ale defuncților, vom mai zămisli și vom mai naște copii viguroși pentru Wehrmacht, pentru SS, pentru Reich, pentru Marele Führer. După război, noi ne vom retrage la țară, unde pământul e mai sfânt decât în orașele tentaculare și vom înfăptui noua revoluție agrară.

– Scopul acestui război, lămurise el patriarhal pe front târgoveții, ca inițiat de Himmler într-un castel cu armuri cavalerești, toată investiția de oțel și sânge vizează nimicirea iudeo-bolșevismului. Cade jidanul, cade și comunismul, în prima fază, apoi, firește, și plutocrația anglo-americană. Este vorba în această Cruciadă de supremația mondială, adică de salvarea Civilizației. Într-un singur secol, noi vom fi 400 milioane de germani, de la Atlantic la Pacific, contra a numai o sută de milioane de americani, dintre care multă negrime și hispanime...

Anchetat la Lubianka noastră, cea albă ca o pătrățică de zahăr pentru căpcăuni, ex-mareșalul de propagandă Horea Bratu, oricât de intens a fost torturat ideologic, paremiologic, fizic, psihic și gastric, de către călăii acoperiți în cupluri vesel-trist, la derută numite Jurmînski și Pumpianski, când de fapt era vorba de clienți ai Laboratorului Lingvistic Făuritor al Limbii Slave Moldovenești de la Tiraspol, sau în cupluri vârstnic-comsomolist, ca Zahar Maslovici Kartotekov și clonatul său de sinteză ideologică Darie Fișiereanu, de-au implementat ei limbuța cea nouă la Balta – străvechiul târg de cai furați ales drept capitală Republicii Sovietice Socialiste Autonome Moldovenești de către însuși Stalin, recunoscând astfel că Ocraina, de la Nistru până mult dincolo de Bug până aproape de Nipru, mai multu-i lățită de latini și de geți slavizați decât de rușii kieveni, și oricât de dezamăgit ar fi fost în 1943 de rezultatele Cruciadei Antibolșevice în ce privește soarta marxistă a Estului până-n Angkor, bravul șef Bratu al lui Marius n-a recunoscut niciodată, ca s-o protejeze-n comemorare, că acest terchea-berchea a cucerit o harkoviankă, balerină, răsplătind-o intelectual cu o conservă glagoveană de fasole cu costiță de porc, pregătită după o rețetă sadoveniană, pentru a o trage de limbă cu privire la amplasamentul grupărilor de diversioniști-teroriști din regiune și, cu un accent deosebit, în pe ce se mai reazemă, în preajma zilei de 7 Noiembrie 1941, moralul bolșevicilor, cu românii cei viteji instalați recent pe vecie la Odessa, la Herson, la Simferopol și la Livadia nou numită Ecrene.

Fiind de neconceput pentru acest doctrinar de elită, cu minte altminteri flexibilă și ultrasensibilă a detecta noutatea unei situații, că un subordonat de-al său, nobil, dvoreanin, boier, ca Marius, ar fi putut devia de la misiunea de mare taină-n cumpăna nopții, cum că să pună el mâna de pictor, cu Grig Căinaru mâna de scriitor, pe tovarășii academicieni doctori ingineri laureați habilitați ai Premiului Stalin pentru Pace în Molotovia, domnii Zarski și Vorobiov, în scopul ca să i se-mpută fără service lui Lenin mumia, privând de turiste pariziene și londoneze marxiste Piața Roșie postbolșevică, momentan refugiată racla, din metrou în localitatea de tranzit deportativ spre la Sibir, Tiumen, conform unei informații exploatate de Mișu, sursa fiind un general de informații și torsiune, Polkan Afrikanovici Putilov, al cărui dans dublu are pasămite o explicațiune în numele său de strigoi al trecutului, fabricant de armament petersburghez.

În schimb, în mod cu totul imprevizibil, cum sunt multe reacții din patrimoniul comportamental uman, vorbarețul doctrinar Horea Bratu a făcut totul pe Marius să-l scape de la o execuție sigură cu 7-9 grame de plumb în ceafa-i de lup bronzată la Morozovsk, la Sud de Donul Neliniștit, harnicul influencer antonescian militar fascist ignorând sau poate, de-al dracului cu Propaganda, că sateliții Pentagonului sunt capabili să identifice înălțarea unui bust al Mareșalului Dezrobitor cam pe oriunde pe fața Pământului, inclusiv în California noastră la clanul Ghizdavilor de la Santa Diana acasă, gândind să scape totuși cu viață, ceea ce la urma urmei a și reușit, venind cică peste două cincinale din Birobidjan la Adriana lui, la fata-i marxist-leninistă, măritată cu Vanea Țăpoieșu, prin Harbin și Shenyang, traversând tulburele Amur înot ca pe o Dunăre spre Kladovo, hm! Animalul! gavialul! M-a turnat, m-a demascat pe mine, că în spatele numelui meu dinadins slavizat, de HRESTIC, cum ar mai fi nu știu ce șef de scriitori sârbo-croați, titoiști sau nu prea, s-ar ascunde un occidental bănuibil suspectabil urmăribil verificabil și preventiv împușcabil de către incompetenta Cekă, unealtă a Sutelor Negre țariste, care am dispus exploatarea omului de către om de să se taie clasic în roca dură bazaltică, Odessa, adică că cam aș fi eu nimeni altul decât, scăpat din ghearele căgăbăului robespierric, Armand Hrestic, de fapt ARMAND-Emmanuel du Plessis, grand duc de Richelieu, carele purtătoriu de nume sonor, nemainecesar însă în anticlericala mea patrie, chitită a-și spânzura de felinare aristocrații, cu lanterna căutați în Montmartre, Nice și Montparnasse, ca să emanezească la putere, după epurări pentru colaboraționism, oamenii cominternistului dezertor Maurice Thorez, adică Duclos, Marty, Aragon, unguroaica Dorottya d'Esgrignon de și-a turnat soțul troțkist anarhist în Ebru, seducând apoi pe Marius unde a eșuat inițial Daria Maximovna Riumina (Murocika), marșrutizată de soțul ei, Lavrenti Edmundovici Riumin (legendat drept otețul ei, care tată era poate scriitorul stahanovist petersburghez Maxim Ianuarievici Jdanov), revolta fiind că eu,

Armand Hrestic Opincă, scuip literar pe toată rânduiala asta a Istorioarei 3D dintre Odessa, Antibes și Cassiopeea.

Căci dacă-n ce privește coșmarul ce dai telespectatorului să vadă, terci gol, apoi a te lămuri în gamelă cu mamelucul Abdul cum a fost la Borodino, și cu turcii de Noveanu și Damian cum a fost la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, sau la Grivița evocată în fresce eroice, Panoramă cât Intercontinentalul pe la 1900, până la urmă tot la vorba generalului de propagandă Horea Bratu, un adevărat *profesionist în simplificarea ideilor complicate,* ajungi, trebuind să accepți măcar această idee definitivă, fixă ca Megastatuia Pobedei de pe mamelonul-curganul lui Mamai, anume că, pentru românii încă Regali de la 1940, bătălia de la Stalingrad TREBUIA DATĂ, chiar și mai târzior, din aceleași nobile motive pentru care prietenul meu ca duce, ca dux valachorum, graful Tolstoi, consideră că Moscova nu putea fi părăsită lui Napoleon, răzbunătorul dac al Basarabiei, fără *o bătălie de sacrificiu memorabil* pentru viitorime, s-o impresionezi cu o panoramă patriotică, manipulând la Borodino că problema era apărarea Capitalei, iară nu noutatea din „războiul raselor“ că pentru întâia oară, la 1812, slavii **supuneau latini** dincoace de Nistru, asumându-și riscul să se aleagă treptat, cin cu cin, cu o aristocrație românească, care însă i-ar fi făcut de neînvins! Stăpâni absoluți, ai Europei mai întâi, ai Lumii mai pe dinapoi, să-mi uit parola de la bășica udului, mânca-ți-aș, tovarășe acuzator al norodului, Ivan Enache, dacă încerc să induc în eroare organele de anchetă! Deoarece e o treabă de cursist de facultate muncitorească din Ibansk sau din Nijni Futinsk, fick deine Mutter, Пёс ёб твою мать, să se meargă la arhivele Odessei și să se cerceteze adevărata istorie a orașului, dealtfel deja exhaustiv descâlcită de marele istoric român independent, geograful historiador Voicu Ghizdavu, în fulgurantul raport din 2 octomvrie 1938 către Regele Culturii, Carol al II-lea de România, *Beiträge zur dilema/ noada gordiană a celor două Odesse,* restituite de Editura Play, Santa Madonna, 1993, unde cere el un război preventiv, pur românesc, să trecem încă din 1938 Nistrul contra unui inamic slav/ slavizat, care oricum ne va ataca, fie în calitate de Uniune Sovietică, fie în aia de Bulgarie Cominternistă, existând deja argumente statistice serioase că Stalin voia să gestioneze Europa cu o nomenclatură predominant bulgară, eficientă prin loialitatea, monumentele montane și asiatismul ei, ceea ce nu va conduce însă decât la o lichidare încă de prin 1944 a elitelor de la Sofia, compatibilă cu cea de la București, explicându-se și de ce aceste două țări surori vor avea la 10 decembrie 1999, când am încheiat-o eu cu *Homo solus*, șanse aproape egale cu Ucraina și Belarus de a trece prin ușile NATO uitate deschise.

Și Eliza, și Irinuca au socotit, când era Marius al lor la Canal, că dacă tac-su Voicu nu fugea-n Rai pe 15 făurar 1940, atunci nu la roabă și târnăcop îl trimiteau istoricii româno-ruși, ci ca pe Gheorghe Brătianu, să

crape la Sighet, neiertându-i-se considerațiile lingvistice antistaliniste dintre cele două Odesse. El documentase bizareria că-n toată Galiția Mare medievală, de la Elba la Ural, numai două seminții au practicat înjurăturile obscene păgâne, *maghiarii și rudele lor de origine scandinavă finlandeză, muscalii*, care ulterior și-au zis că ei ar fi rușii, creștinați la Kiev de geții slavizați ce-și luaseră etnonimul de ruteni, adică ucraineni. De la maghiari și ruși, au învățat și românii să înjure, obicei care-l îngrijora și pe Conducătorul Statului după trecerea Nistrului în Războiul Sfânt.

Dar că m-aș fi evidențiat prin exploatarea la sânge a oamenilor muncii, pentru a înălța la țărmul pontic un orășel Odessa franțuzesc, roz, care să rivalizeze cu cețosul germanic Petersburg, e o exagerare, pentru că, aici și la Chersones, s-au implicat personalități de comandă militară supremă, deplin intrate în istoria Europei, ca Suvorov, Kutuzov, Kisseliov și alți strategi formați exersați latinizați deja în România preregală, ultimul inspirându-se din modelul radiolar al orașului cu salcâmi similari, Brăila, pentru a desăvârși ultimele trăsături ale Odessei surori, ieșind de aici o făptură urbanistică și arhitecturală fragilă, ca un lampion fantomatic închipuit de vreun kitaiț tânăr pentru chitaianca lui dansatoare și soprană la Opera Maoist-revoliuționer-culturală din Nijni Beijing, un fel de machetă plutitoare în lemn ușor de mesteacăn sau în material sidefiu ca al scoicilor unei mări tot mai moarte, peste resturi aluvionare negru-amare de la Potop, până și temeliile fiind concepute la perfecție ca o replică Veneției Nordului, aici nemaifiind canale înotate de șobolani și de biberi și de samuri, ci catacombe perfect uscate, unde pot mișuna doi-trei partizani marxiști, deplin conștienți că la fiecare neamț sau român asasinat prin practici teroriste, cuceritorul va aplica represalii civililor, șicanare ce aprobă și anglo-americanii, căci se întărește ura Ehrenburg față de jugul militar-fascist antonescian-ghizdavian a întregului norod sovietic și, la fiecare una sută de cadavre de slavi nesuprematiști, se salvează viața unui AAA, alb anglo-american de care depinde însuși viitorul planetei ca întreg global monocolor. Situațion înghițit și de Franța domnului d'Esgrignon, deoarece se creau premisele de redobândire a acelei desinestatornicii naționale, îngăduitoare-n două cincinale de la baia de mulțime a țanțoșului colonel Charles de Gaulle, a se îndrăzni producerea de nemuritoare secvențe cu Brigitte Bardot irezistibilă, iar trei ani înainte de după ce am sfârșit eu cu *Homo solus*, un același entuziasm delirant la cucerirea titlului fotbalistic suprem, în anul anti-Eminescu 1998, prin golurile date marcatei de neputință Brazilii, semnate Zidane cu capul (2) și Petit Prince în minutul final, noi însă neputându-ne bucura la fel de sfârșitul Războiului Existențialist, nu numai pentru că defilarea pe sub Arcul de Triumf, la 23 August 1945, a trupelor noastre biruitoare asupra Ungariei horthiste, asupra Germaniei naziste și asupra Austriei cvasinedenazificabile, a fost primită doar de *călăii României Mari Regale* și de stăpânii lor anglo-americano-

SOVIETICI. Șeful de stat care demisese pe premierul Ion Antonescu un an în urmă, Regele, *se afla în grevă de protest*, admirat de fotografa de război Lee Miller, neîndeplinindu-și decât o parte din funcțiunile de la Palat, formă de luptă care în contextul hiroshimo-nagasakic din vara lui 1945 a lăsat Limbii expresia „grevă japoneză“, iară eu priveam de sus și mă întristam, teoretizând Reconstituirea, că viața acestor milioane de români trebuie să se reia ca prebelic, cum și a altor homosapi de pe tot mai strâmta-ne planetă, numai că ei trebuia să se preocupe cu ce s-a distrus, dar însă numai că dialectic sporind ce s-a distrus, trebuind construit ssocialismul, existând însă și o roz pată optimistă pe obrazul cernit al republicii văzute de pe orbita tovarășilor de drum sputnici, căci așa cum arătau recent crainicul sportiv Răzvan Hristev, cu care nu puțină lume intelectuală mă confundă, și discipolul său, Muhală Muistu, descoperitor la Debrețin a xeroxului clasicului opus pierdut de divizia noastră dezrobitoare, *Gesta Romanorum*, ccomunismul are și părți minunate, ca faptul că din înalt eu văd mutilat Imperiul Reginei Maria, agonisit din teritorii tipic străine, anume faptul că fără Balcic și Varna, fără Cernăuți și Liov, fără Basarabia de până-n Bug și fără Vâlcov, Cetatea Albă și Odessa, noua Republică popularră nu va mai manifesta acele oscilații de instabilitate care au dat atâta bătaie de cap politicienilor veroși, cu soții văzute pe ecran în 1957 babificate, inculte dar curve, la cererea nevestelor de mari activiști, și tehnicienilor reeducați și distruși ulterior în Romlag și-n Gulag, poate și pentru că mulți s-au mânjit la corupțiune în țara încă desculță, adevărați autentic veritabili prepăduchi cocoțați, nu existențialist, nici postmodern, ci expresionist, în capul pletos ca al unei ciobănițe de care dispunea România Mare abia înfiripată, fără a se gândi vreunul că la acest puzzle de elemente hetero îți trebuie și un liant, pe care nu îl ai câtă vreme Neamul e campestru, iar orașele sunt străine, asta fiind opera invadatorului imperial, rezultând cu necesitate o politică de tratament dulce față de minoritățile mai zgomotoase, de să le rogi mereu să intre în coaliții de chivernisire privatizare prevaricațiune a nemeritat întreitei avuții naționale, de aici venind și jocuri centrifuge, cum arată și Muhală Muistu, din exclusivism rău înțeles din punct de vedere la venitorul național, să fie tare-n pib, fiind o mare greșeală că studențimea creștină s-a pus pe o lungă coeziune tocmai pe persecuții bazată, relative exact pe a lovi în minoritatea cea mai bine instalată-n frunte pentru angajări cu tematica că cine s-asigure liantul României, Marius, dacă Imperiul Reginei tale Maria cuprindea mai multe țărănimi în totală incapacitate de grai a comunica îndobitocite una cu alta, chiar când s-ar fi putut întâlni, prin reprezentanții lor, la iarmarocul anual de la Sorocinți, mai bătrân și mai om de stânga deșteaptă, Răzvan Hristev, ca bulgar după muma cominternistă, observând că prin slujnicuțe capabile de metamorfoză, lumea rurală a priceput prima, dintr-un instinct, cum că să se infiltreze să spurce orașele europene, pierdute ca niște oaze de cultură

în deșertul analfabet, populat cu Codini nereeducabili, spre a penetra în grațiile doamnei profe Dorottya d'Esgrignon, de le promisese niște invitații la niște seminarii la ea la University Pietroșița of Missouri, clona lui spirituală, Muhală Muistu, mergând încă și mai departe cu deschiderea de gândire într-un mediu troglodit și propunând ca României Epocii Yl, dacă ține la admisia ei sub și pentru gloria lui Il, atunci pe lângă alinierea legislativă ca posibilități ale păduchilor din capul Țării să se realizeze pentru compresie ca să intre și alinierea ideologică, *adică părerile puricilor dinăuntru să coincidă cu părerile puricilor dinafară* și, într-o idee, să se alternativizeze manuale primare, gimnaziale, liceale, superioare și avansate, pe teza fundamentală, în descripțiunea istoriei recentului îndepărtat, cum că România Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, giugiuli-mi-ai bărzoiul, Marius, era așă de instabiiilă ginetic, congenital și genital, „încât ea s-ar fi destrămat de la sine“, adică chiar fără niciuna din intervențiile din 1940 asupra bijuteriilor de familie, decupate din coroană de longevivul în fapt Molotov, de longevivul potențial dacă nu-l spânzurau că n-a dat și Timișoara sârbilor, negustorul de vin negru de Ziduri Herr Ribbentrop, precum și de longevivii anglo-americani cu nevestele lor, care la pacea finală n-au obiectat nimica...

Imboldul de a mai scrie despre România ta venind de acolo, Marius, că nu că te-aș trata de aici de sus, de pe orbita sputnicilor, cu dispreț suprematist cum comandanții ruși sovietici pe soldatul bielorus Oles Hristici, încât exasperat de glume proaste și umilințe, a dezertat ajungând la Morozovsk robul tău, lângă mai vârstnicul profesor de șah marxist-leninist, Feodor Kuzmici Merțalov, cel ce biruit-a pe cekistul Oscărel Hubig taman în Varianta Westfalică a Gambitului Damei Clasic, care după 1. d4 d⁏5 2. c4 e6 3. Cc3 Cf6 4. Ng5 Cbd7 5. Cf3 Nb4, jucase stupefiant, în maniera bluff a Führerului, Ce5, dezorganizându-și centrul cum ar fi ca o erecție spre Stalingrad din aliniamentul perfect drept Rostov, Voroșilovgrad, Voronej, Tula, Moskau, și pierzând lamentabil cu albele, apoi pus-a mâna pe Mau, slobozind în ceafa slavă a partenerului 2 x 8.24 g plumb tipografic de Basel, dar nu pot să tac să nu scriu dintr-un respect deosebit ce am pentru tac-tu, ca războinic istoric fantezist și fost diplomat de ascunsă carieră, prin aranjamentele uneltite cu senatorul Alecu Ghizdavu, frate-su, în scopul de a lăți moșia noastră, atât într-o strategie ducală spre anexarea Kievului, cât și într-una rareșistă de recuperare a Vienei ca mediu pozitivist propice înălțării culturale a ce avem Noi de spus ca o completare, în context de supliment alimentar, încât Cernăuții, Varna și chiar Liovul nostru apar ca ieftină butaforie potemkinistă.

Ideea fundamentală a raportului secret document clasificat al profesorului geograf Voicu Ghizdavu, din 1-2-3 octombrie 1938, întocmit sub trei șocuri puternice, toate în strânsă legătură cu rareșianul Triunghi de Lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, anume Anschlussul, decesul Reginei

Maria și recentul transfer către Reich a Sudeților, munți care în Testamentul lui Petru Rareș, păstrat cu sfințenie la Mănăstirea Căpriana de către călugării isihaști de la Neamț, Dragomirna, Rila și Optina, apar ca o chezășie până la nourii din cer, că infiltrarea noastră, de creatori de mare cultură, printre purtătorii de civilizație și comodități, va fi perenă, îndemnul ba chiar apelul îmbolditor la faptă către impulsivul, cel mai milităros dintre ai noștri regi, năbădăiosul și bătăiosul Carol al II-lea, fiind ca, înainte de a se declanșa efectiv conflictul *mondial* existențialist, pe care Titulescu la Liga Națiunilor a lui Litvinov n-a reușit să îl evite, deoarece francezii, britanicii și îndeosebi retrașii americani nu voiau să cheltuiască sângeros din electoratul lor, anticipând că să se jertfească soldatul bielorus Oles Hristici ca scriitor galițian potențial tipic, imena Armand Hrestic, ei bine, da, noi trebuia, eram datori, să ne facem publice *aspirațiunile imperialiste* românești cât mai audibil, înainte de-a inițializa concertul fanfara celor Mari, cu zeci de mii de guri de tun de calibru greu, aruncătoare de mine și cu bombardament aerian pe civili, inclusiv cu proiectile reactive de-ale noilor divizii de rachetiști în curs de formare, iar modul cel mai excitant de a senzualiza intim presa mondială era să ocupăm protocronist ori Odessa, ca pe un cordon de securitate necesar Cetății Albe de pe Nistru, cum Vîborgul Cetății Petropavlovsk de pe Neva, ori Varna (viitorul oraș Stalin ca Brașovul, din intenția cominterniștilor de a petrece, în condiții mai europene decât în Crimeia și-n Caucazul nesigur, concediile de odihnă binemeritate după exercitarea stressantei meserii de **călăi de birou**), – port Varna Odessos, de a cărui posesiune depinde securitatea Balcicului Imperial, fiind o nimica toată a veni cu un distrugător cuirasat și a trage dupe mare direct în cactușii Reginei Maria, fir-ar paleta ta a dracu de gerontofil insolent, Marius! Pricepi?

Este adevărat că acest cel mai român cazon dintre Hohenzollerni, al doilea Karl, a trebuit să verifice telefonic dacă într-adevăr profesorul său de-l învățase, ca prinț moștenitor, că *mari epoci culturale* fascinante nu dau decât monarhii cu sex-imaginație creatoare, Voicu Ghizdavu, responsabil moral de încheierea căsătoriei, cu perspective țariste, din 31 august 1918 de la Odessa, *davă* de-i băgase-n cap că e ca și Varna, cum ambele apar ca Odessos pe hărțile homerice, întemeiate mitic de Meșterul dedalic și icaric de la Argeș (Ordessus), aceste ale noastre cetăți, fără a căror românizare completă nici nu poate fi conceput procesul ca procesare cu vitamine ascensionale pentru vulturul cu spirit elicoidal, așezând o Mare Neagră de oțet balsamic recent, ca pe o prelungire firească a căutărilor cercetașilor mediteraneeni, cum pe uscat Bizanț după Bizanț, rezultând că într-adevăr Voicu Ghizdavu i-a înaintat un memoriu redactat de el și argeșanul Urmuz. De! Prin chiar tătarul de Mișu Focșăneanu. Al Elvirei, fata lu' omu' de stat Alecu Ghizdavu (avocat Șaraga, mi se pare, nume care apare c-a apărat pe Ana Pauker de procesul anticominternist pornit poate de luptătorii naționali

făuritori ai României-prea-Mari, neînțelegători de la intelectualii recenți că Dodoloața *e instabilă* și, nu c-au venit rușii, se va dezintegra de la sine în anonimat, cum vor anticipa retrospectiv în 2001 cei 22 intelectuali euROatlantici, acesta și fiind marele Nenoroc culinar al românilor plugari, că la Comintern gauleiterii pe țări au fost numiți de Zinoviev, Buharin, Kamenev, Maiakovski și Șostakovici numai bărbați, iară numai pentru România Regală au trimis o femeie. Or, românii regali de odinioară s-au purtat bărbătește când la Prut a venit *ocaziunea unică* de a trage sabia la 22 iunie 1941 în contra Uniunii Sovietice, aliata previzibilă a AA, atât de viril încât bucătareasa canibalilor de Stalin s-a certat cu Engels, contrariat că nu numai trudiașciaia klassa a uvrierilor emană eroism, ci practica arată că și burghezo-chiaburimea imperialiștilor români umple Transnistria, Ocraina, Donbasul, Crimeia, Kubanul, Cecenia, Gruzia, Armenia, Azerbaidgeanul, Stepa Calmucă, Cotul Donului, Odessa, Kievul, Nijni Novgorodul și Harkovul, cu același gheroizm manifestat și de cavalerii teutoni ai lui Toma Nour, când au creștinat țărmul baltic, de la gura Oderului până la Helsingfors! Vasăzică e total neindicat, când va fi să se bolșevizeze Galiția Ghizdaviană, de la Cortina de Fier până la combinatele siderurgiei feroase și neferoase din cortina euroasiatică a Uralilor, să le vâri pe gât drept Führer acestor latini trufași o muiere, încât s-a renunțat repede la cominternistă, câștigând Gheorghe Gheorghiu-Mustață, care era electrician ca Lev Walesa, da' nu s-a bazat pe minerii Scânteii, el chema doar ceferiștii, fiind nu numai incult ci și neconsiliat de cărturari renascentiști călători, cum a avut riga Karl 2 pe geograful istoric de la Ziduri. Din ignoranță sus ne-am ales însă cu cel mai împuțit parrtid comunist din Galiția Mare, dispus a giuca cartea națională ca o armată de ocupație, cu grele consecințe după 1989 privind fuga elitelor și dizolvarea restului în *uie* fără a ne mai exprima cu furculița în piureul universal, ca alți latini, cum ar fi italienii, francezii și spaniolii. Dar ne-a rămas, ca ultimă șansă, Săraca artificial sărăcită și părăsită în afara *uie*, să ne desăvârșească Ea cândva ce-au început ca zidire spirituală interbelicii, ea, orfana, România de Est, Basarabia! Aceasta și fiind misiunea Ei istorică de interes galițian, dacă e să ne luăm după Nichita Căinaru și după eseista lui soție din Kitaigorod, Larisa. Numai că cei doi patrioți condiționează înflorirea culturală de un Ajutooor, cum nu au nas să-l primească decât balticii de la puterile *uie*, pentru făurirea unei Moldove Mari ca sub Duca Vodă când a luat de la Sublima Poartă Ocraina, doar de la Carpați până la Bug într-o primă etapă de expansiune romană nouă, cu portul Odessa ca capitală și cu baze militare românești în Crimeia și în Bulgaria, eventual și la Marea Prepontidă Marmara, prin bunele relații cu turcii întreținute de elementul nostru găgăuz, pe al cărui patriotism statalist se poate vecinic conta la plăcinte geopolitice.

Bestsellerul Larisei Rîbalovna Căinaru, citit și de bătrânul Marius cât a lucrat soțul ei, inginer antreprenor de poduri, biserici, mănăstiri și

șosele, la Miorcani, la monumentul turistic comemorativ al Războiului Sfânt româno-sovietic, bine vândut eseu intitulat senzual *Cum pot fi făcuți fericiți rușii?*, a cărui idee fundamentală este mozaicarea imensului spațiu dintre Galiția Ghizdaviană și Alaska, în câteva sute de Cecenii bine administrate ca statele americane sau landurile Reichului, nu uită a aminti că în repetate rânduri, nu o dată-n cel mai desăvârșit soverșenno-sekretno, voievozii bizantini s-au preocupat de bunăstarea materială și spirituală a marelui vecin, un strălucit exemplu fiind Ștefan Vodă când și-a trimis pe însăși fata sa la Moskau cu misiunea de a întemeia o dinastie latină, iar un orbitor caz de binevoitoare asistență la prosperitate sigură este acțiunea diplomatică secretă a conului Alecu Ghizdavu, adevăratul negociator al păcilor galițiene cu Germania din 1918, atât a celei românești de la Buftea-București cât și a celei troțkist-leniniste de la Brest-Litovsk.

Ideea fundamentală rămânând chiar *Cum pot fi făcuți fericiți rușii!*

Căci cum pot fi făcuți fericiți germanii postnaziști a fost ideea care-l frământa pe Stalin la Poznan, apucat de un fel de cutremur al minții când Roosevelt, prin deces, iar Churchill prin... alegeri, îl lăsaseră *singurul beneficiar* al luptei popoarelor în contra lui Hitler. Ci răspunsul ce-l dete Elvira fu că *prin prosperitate atât la refegiști cât și la redegiști, fericirea,* Mișule. Consecința fiind reunificarea Germaniei poziționată ca pe un interes *uie*, ceea ce România de Vest și România de Est nici măcar nu și-au pus la Prut problema *din cauza mizeriei culinare,* trebuind mai întâi ca fomiștii cocoțați în capul trebii să-și asigure la familii haleală de să nu mai flămânzească o mie de ani, așa că toată reținerea ta de a nu păcătui fu-n van, Marius, prostule, fuce-m-aș în memorialul tău până la durere, că era mai bine să nu te bagi deloc în Războiul Sfânt decât să-l pierzi.

Augustus cum a reușit să se fofileze? El de ce a rezistat prin cultură?

L-ai făcut de rușine pe tac-tu, sifiliticule, carele făr-a se târî-n păduchii de tranșee, din paie, a jucat un rol de inestimabilă valoare în ce e mai important la o conflagrație, Pacea, pe care poți s-o pierzi chiar dacă ai biruit inamicul, cum au pățit AA, de-au extins în Războiul Existențialist **totalitarismul** asupra galițienilor și angkorienilor, risipind mii de miliarde de dolari și având și câteva sute de mii de pierderi de vieți omenești de de de cea mai superioară calitate, după ce că Homosapiensul a pierdut un secol de creativitate rusească, reîmpingându-se-n promiscuități aproape două miliarde de cetățeni care erau gata-gata să se exprime în universal, continuând de unde tăcuse Occidentul mutându-și catedralele, întâi în cârciumioare cochete și apoi în malluri și în gigantice stadioane, cu posibilități de audiență mondială pentru liturghiile cu miză mai special deosebită, eventual de 120 de minute, dacă e să fie cu prelungiri, ca viața după deces.

– Vulcanul mediatic al Căderii fără nicio picătură de sânge, mă privi cu ochii ei deosebit de mari și încercănați, ca ai lui Camus, Clara Honig,

adolescentă cu roz pleoape fard Floyd, a Zidului lui Kennedy, mă pune-n dezacord cu dragul meu Marius, pe care degeaba-l înjuri c-a fost Cavaler în Războiul Sfânt. El pe atunci, spre deosebire de Grișa Căinaru, nu dosise-n computerul cranian decât o rezervă de memorie cât o *carceră*, alocată Operei, deci nu opera însăși cu O mare, al cărei conținut viitor cât o *zarcă* tocmai se concentra de la sine din observarea neocanibalismului gastric, populismului duodenal și diplomației pineale. Da, și nu-l mai jigni atâta, bate-te-ar Dumnezeu de autor inconștient, de să ai editori care au fost înainte tot editori sau au activat tot în... cultură, doar că bugetar ea nu reprezenta doar o milionime din pib ca acuma, căci aici-șa sunt total de acord cu Maurul care spunea Generalului că eficiența unei armate se testează leninist când e să dea piept cu vrăjmașul retrograd, iar efectul comportamental de gloată, al marilor investiții în agitprop, se verifică doar atunci când zice Stalin că e cazul.

Or, la Căderea Zidului lui Kennedy, era cazul.

Era cel mai nimerit prilej să se amintească junimii, ce vede tot, de la desenul animat la telenuvela pentru pensionari, măcar atâtica lux de amănunte privind vivisecția suferită-n Războiul Existențialist de către Humanitate: că zidul cela separator dintre occidentalii occidentali și niște occidentali reținuți printre galițienii ghizdavieni „neglijabili rasial“, n-ar fi cutezat Hrușciov a-l ridica dacă Germania n-ar fi fost *o agresoare învinsă* în trecutul războiu, caracterizatu și de abjecția genocidului, și de acte compensatoare de un lăudabil eroism, măsurabil mărșăluind animat cu compasul românesc, profesore!

– Da, da, o pipăi el pe obrazul cafeniu fumuriu, parcă spre a se bucura că n-a murit încă, la acest mare test planetar, vedem întărită, ca o fâșie de front pe unde știi sigur că va veni inamicul, cum Hitler dinspre Kursk spre Tula, evaluarea mea de expert format de generalul de propagandă Horea Bratu, ce mai trăia când în 1992 a venit Il cu alde Văcăroiu să fie premier un cincinal și nu înțelegeam niciunul ce calități amețite l-au impus în suprema funcție la români, iar ochiul lui de specialist au dat verdictul profetic că calitățile de Gică Hagi al finanțelor, ale acestui specialist unicat vi se vor epifaniza peste două cincinale, adică deci cum ar veni după **Înălțarea la Cer a României Regale a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria**, petrecută într-un oarece anonimat, ca niște funeralii discrete de nabab, în 10 decembrie 1999, când se și sfârșește ca cronologie *Homo solus* de Armand Hrestic, acel **maptex**, acea superfluă-n Galiția Mare **ma**șinărie **p**roducătoare de **tex**t, al cărei pilduitor pizmaș exemplu altoitor de slavism bielorus și iugoslav nu se poate să nu ne impresioneze miciurinist, ca o biruință a hibridării vegetative, în contextul fertil al marii înfrângeri de la Stalingrad, peste portaltoiul latin francez nobil ducal, ca singură rațiune a Revoluției Franceze de la 1791, anume sosirea scriitorului ARMAND-Emmanuel du Plessis, duc de Richelieu, în anul oportun, când

în Ieșii Reginei noastre Maria, de Sfântul Crăciun, păcătoșii de păgâni au cedat Oceakovul și Transnistria noastră de până-n Bug, populată în special de păstori moldoveni, cu tot cu Limanul Hagibei, deci cu un început de cetățuie, a cărei importanță în genere Suvorov, după experiența de la Focșani, orașul Unirii Principatelor, nu o ignora, ce alt scop putând avea această progresie a cohortelor mele spre Sud, cu nostalgii ca ale autenticei peisagistici românești, spre Balcic și spre a recupera în *uie* acele baze militare provensale deținute de Cotiso înainte de a se stabili cu Cézanne în Corsica, fără drept însă de-a pretinde a i se asigura un loc de muncă, niciun alt scop, dom'le, decât a mă castra și asimila, a-mi pierde aroganța de lipițan alb occidental, care n-am stat la coadă la hârtie higienică din biblii pocăite, retopite la Magnitogorskaia Letea, a mă smeri și a nu mai fi un Tudose Hagi harpagonic cu o înțelegere comprehensivă că, așa cum mareșalul Charles de Gaulles nu putea să lase Opera din Paris (a cărei acustică e inferioară ca eleganță celei odessane) pradă soțiilor nomenclaturiștilor din anturajul arhitectului Adolf Hitler, fără o ieșire mediatică de o largă reproductibilitate atât la BBC în direct, cât și pe plăci patefonice parașutate pentru mișcarea teroristă, prin cele hățișuri chipurile, dar în realitate pe la domiciliu, punând în primejdie viața copiilor vecinului, luați ostatici de fiara nazistă aliată cu Marius Ghizdavu și prietenii lui, inclusiv tinerii scriitori capturați de el, Oles Hristici de la bieloruși, pe frontul de est, respectiv Zvonimir (pe numele mic Oroles) Hristič de la partizanii sârbi antisovietici, nesusținuți de parașutismul britanic titoist.

– DA, Clarissa, DAAA! se trezi el capabil a mai trăi fără infarct, nici conflagrație cerebrală. Bucuria, acela era momentul, bomboane ieftine de ziua mea, în 8 noiembrie 1989, când a demisionat la redegiști suprema nomenclatură de partid și de stat, urmând ca a doua zi să crape Zidul, atunci TREBUIA, Clarissa, măcar Tu să faci notă discordantă, țipând strident de să decojești plafonul Operei, ca o ploicică de mentosane, cum că vă arde de Trenuri ale Libertății, refegiind refugiații redegiști dinspre Praga lui Havel *și dinspre Varșovia*, când istorioara e ceva mai veche decât scrie pe ambalaj ca dată a fabricației, 8 spre 9 august 1961, imediatul ecou sputnic sovietizării cosmosului pe deasupra intimidatei scrofițe roz occidentale, eu cunosc alt mers al trenurilor, de la Vest către Est, via Varșovia demolată aerian ceaușist...

– Marius-Marius! surâse ea amplu, cu o generozitate neașteptată la vârsta și la istorioara ei. Ei bine, nu. Nu! NU!!! Chiar dacă-n RDG cominterniștii au îmbrățișat cu o senzualitate de o dinamică fără egal, descriptibila doar prin semnele „1“ și „2“, pozițiunea fortificată după sistemul Vauban, îmbunătățit de tovarășa Krupskaia, cum că noii proprietari roșii nu răspund de datoriile expropriaților, adică nu mai dau bijuurile înapoi celor deposedați de ele ca de la om la om, în condițiile epurării etnice practicate cu toată forța mașinăriei de stat modern, de-a

răposat și totalitarismul mai tare, marxist, până să-și ceară vreun nazist redegist scuze de la evrei...

– Nu, nu răposase, o corectă cu băiețească de HJ vioiciune aproape nonagenarul martor. Abia-și făcuse publică FSN Yl intenția de a candida, CA PARTID unic, să câștige alegerile constituționale din 20 Mai 1990 și să se prefacă pe nesimțite într-un PSD-Zeamă-de-varză! Bolșevismul s-a pus în conservare un an mai târziu, cam când se aniversau treizeci de ani fericiți de la înălțarea Zidului Kennedy, era-n cețos-prăfuitul august 1991, când vedeam tot mai limpede că, pentru Dumnezeu și Neamul meu, urmările înfrângerii de la Stalingrad erau de o statică pe care niște analiști destul de sceptici, ca Jenel Noveanu și cu Tani Damian, n-ar fi îndrăznit niciodată s-o ia-n serios că, adică, aici e vorba de sfârșitul definitiv al românismului: până în anul de grație 2222 se vor întrerupe succesiv trei conducte de aprovizionare cu gaze vitale și glucoză aromată lămâios: se va schimba numele Țării, se va renunța la limbă ca nenecesară, nemaiexistând *literatură vie*, ci doar Internet, și ole-ole-ole-ole! printr-o ordonanță de spital de urgență, datată Potsdam 2161, 12/13 august, noi nu vom mai avea națională de tricolori, să joace în calificările pentru diferite turnee finale, ci numai echipe de club, e drept că visate extrem de solide, competitive, investind cei mai patrioți afaceriști în acești vectori propagandistici, plăcuți și marelui agitator care a fost Domnul nostru...

– Marius! îl privi ea sever cum numai Autorul, dăltuit parcă de un portretist roman chipul ei amintind o fotografie din 1920, lucrată la Studio Honig de Clara Haskil, celebra balerină cu mustăți închiriate de la Marcel Duchamp. Am impresia că tu mi-ai citit doar prima carte, *După Auschwitz și Kolîma*, pe a doua fie ignorând-o speriat de banalitatea rea a titlului, *Shoah, Holocaust și Bolșecaust*, fie frunzărind-o de-a dreptu-n van, deoarece datorită memoriei evanescente asupra imediatului, specifică celui ce nu trebuie să-și știe ora morții, dar mai bine tac! Mă rog, tu zici că-n euforia găuririi Zidului kennedist berlinez, ar fi cazul să se reamintească Germaniei că a fost despicată de anglo-francezi, americani, sovietici și chinezi, deoarece. Bun! Păi asta ar fi ca și cum la o nuntă în stare de necesitate le-ai tâlcui însurățeilor, popo Sică, că să nu uite că dialectica cere ca ei *să se iubească și concomitent să se și deteste*, numai așa asigurându-se suportabilitatea reformei ultime, adică să-l poți vedea, la sfârșitul tranziției, pe partener expus în sicriu, desfigurat de vârstă și pudrat, Marius! Ceea ce e de fapt o întărire a teoriei mele că există moduri bune și moduri rele de a menține vie în conștiința umanității ce-a făcut, în Războiul Existențialist, homosapul pe pământ, un propagandist sau un agitator nătâng sau carierist putând furniza numai deservicii uriașe celor martirizați și chiar urmașilor lor. Problema problemelor fiind că a-ți adecva continuu politica cernită a comemorărilor, la realitatea principalelor fluxuri mediatice ale momentului, cere mai mult decât inteligență...

– Pe mine, Clara, căpătă încredere în poeta de la Sonnenheim cel mai retractil zek din Răsărit, Iancu Noveanu, raportul de 1000 la 13, dintre Buchenwald și Gherla noastră, cât recepționez eu prin Discovery și Arte, din actuala conștiință euroatlantică, mă face mai degrabă neliniștit decât... înduioșat de cele întâmplate... Zău! Iar când se va mai întrema și Ruropa, mogulilor ei, de la Elba la Kolîma, numai de muzee și documentare despre Gulag n-o să le ardă!

– Și chiar mai mult decât atât! trădă părintele Atanasie Damian sfânta cea de tăinuire taină a spovedaniei unui pensionar învins. Ăsta, arătă el cu degetele uscate ca niște moaște vopsite cu alb de zinc, păcătosul ăsta deja inutil lumii, să știi că simte, în pofida propriei rațiuni, o dată la doi ani, un fel de milă de copiii fără lumină electrică, în permanentul conflict din Middle East!

– Și știi de ce? nu negă născocitorul formulei ghizdaviene „păduchii din capul țării". Instinctiv, ne dăm de partea celui mai slab, cum e-n orice război de coaliție, unde faci guvernul cu un aliat mic, dar asigurator al majorității, spulberi opoziția și, pe urmă, rămâi singur cu el și-l asimilezi. Nu pot vedea băieții ăștia atacând sinucigaș blindatele cu pietre, fără... fără să-mi amintesc de strivitoarea noastră inferioritate față de armatele de blindate cominterniste, cu care ne-am beligerat, eu la Cotul Donului și Tani-n Stepa Calmucă!

– Fiecare cu opțiunile simțirilor sale! oftă îngrijorată, dar scârbită de homosapii tot mai mici, ospătărița muiată în ceața albastră de la Dedulești.

– Șapte mere-ntr-o basma, cântau soldații de vuia valea Donului, noi mergem la Moscova și, din pielea lui Stalin, o să facem crepdeșin. Și, dintr-a lui Molotov, facem fețe la pantof. Să sfârșim războiu-acesta la Horthy, la Budapesta. Dumnezeu ne-a ajutat să dăm porcii peste cap!

– Poezie de poet închipuit. Cum există și strategi proști. Eroarea capitală a lui Hi la Stalingrad a fost că nu și-a masat Armata a VI-a la Cotul Donului și n-a pus Armata a IV-a Tancuri să patruleze în Stepa Calmucă și să ajute pe direcțiile de sprijin la aprovizionări, ofensiva urmând a fi purtată, pe direcția de rupere, în principal de armatele noastre române A3 și A4, călite și care nu se temeau de ruși, evident cu condiția să fi fost înarmate până-n dinți, la standarde ca ale Wehrmachtului. De ce? Pentru că: a) ostașul român e mai bun în ofensivă decât în defensivă (tranșeele WW1 arătând, că în apărare, excelează francezii și nemții); b) în întreg WW2, dacă s-a mișcat ceva cu fața la dușman, mereu înainte, a fost întotdeauna aripa sudică, românească, cea impulsionată mereu de Antonescu.

Iar Marius, printre genele albe ca de porc, vedea-n soare Lubianka de zahăr, survolată de sateliți americani baleind frumusețea pământului românesc, în căutare de busturi antonesciene, în timp ce se tot înălța spre Orion statuia odessană a urbanistului Hrestic Armand-Emmanuel de

Plessis, duc de Richelieu, de o parte și de alta a coroanei în formă de scut teuton ca al Tomii Nour, făcând de gardă la drapel tânărul scriitor bielorus Oles Hrestici și mai vârstnicul pisatel sârb Oroles Hristić, tot așa cum străjuiesc Cetatea Albă, ca niște Vîborguri Leningradul, Odessa noastră și Balcicul.

– Eu cred că, avu un moment de exclusivă luciditate Dorothea, cu privirile aninate de coșul cu anemone al florăresei înecate-n Bugul inferior, ce s-a pierdut la Stalingrad ar trebui să fie mai bine definit pentru generațiile de azi, ca să nu se înțeleagă de către străinătate că cine știe ce și să nu vă mai primească chiar deloc în organismele binevoitoare NATO-UE, spre voi asmuțite chiar de ziua lui Soljenițîn, 10-11 decembrie 1999. Este vorba, în termeni strict statmajoriști, de a fi în *primul* sau în *ultimul* eșalon. Or, uitându-ne noi cu atenție senilă pe liste, ne sare-n glaucom că nici Ungaria, nici Cehia, nici Polonia *nu au fost învinse la Stalingrad*, așa că ele pot să stea în fruntea UE cu cea mai mare cinste!

– Ai intuit perfect ce s-a pierdut! o privi surprins Marius. Ca unul ce, în ultimii ani dejiști sau ceaușiști, am studiat cu atenție cripto-comunistă cum a fost lăsat să moară învățătorul Bazil Francu, de către nepoții săi, într-un tipic proces murdar de acumulare primitivă de tot a Kapitalului, afirmându-mă ca unul din rarii marxiști din Galiția Mare, socot și azi că tot ce mai rămâne din așa-autointitulatul Socialism academician-doctor-inginer-științific este Principiul lichidării din când în când a trântorilor excedentari găștii dominante.

Ceea ce, în România iliesciană aproape post-, nu este cazul, Cla!

De-aia am și construit, nu la Pribegi, ci la Sonnenheim, *Capela Timișorenilor*, pentru că nu sunt îndeplinite condițiile pentru **a doua revoluție**.

Mai ales pentru radicalii tineri, ca Oreste Bogza-n *Praful și pulberea. O viziune a cutremurului sângeros, democrativ, răsculativ și societal de la Armaghedon 2007*, ca Alin Vișan cu brio-n *Despăducherea României* și ca mulți alți purici săltăreți, mai puțin capabili a scrie cărți sincere, spre a-și elucida propriile idei, văzându-le odată fixe... Sau să scoată o revistă ca *Gândirea*...

De-aia! Că datorită *Înfrângerii de la Stalingrad*, suferite doar de Jenel și Tani, fiindcă eu am tulit-o cu aeroplanul, de la Gumrak la Morozovsk sau Kotelnikovo, și apoi la Odessa, cafarzii cocoțați în capul Țării, pe când se desprindeau câteva dintre lipitorile ceaușiste, n-au avut luciditatea minimă necesară să înțeleagă că singura șansă lăsată României era să se bazeze pe Eroismul Timișorean și de la Baricadă, cel fără egal în Europa postbelică, și am fi putut poziționa chinuita Românie 1989 în același prim eșalon cu 1956 ungurii, 1968 cehoslovacii și 1980 polonezii, noi având și originalitatea absolută că <u>revoluția noastră nu a fost o reformă inițiată sau îngăduită de monopartid</u>, ci explozia unui Dor de Europa, fără

niciun alt program decât că **să fie și la noi ca la ăia**. Atât s-a pierdut: care tren! Cu Havel, azi, ori cu Oles Hristici bielorusul și cu Oroles Hristić sârbo-croatul trac, mâine!

– Taci, Marius! lăcrimară de amintirile inutilului front cei doi flăcăi.

– Dacă mă iubești, Marius, surâse-n perfectă senilitate, cu o seninătate pentru a cărei puritate și-ar da decenii de viață-n pustietate ca s-o posede, pasează-mi în careul mic pătrățica de zahăr lubiankal! Să-i recompensez pe poneii ăștia pensionari. Mda, mai bine demascăm un antisemitism vag, decât să ne pomenim cu el la cea dintâi criză energetică, alimentară, spirituală sau fotbalistică.

– Un simplu experiment mintal, Virginico! Tu-ți imaginezi californienii tăi, frustrați o lună de accesul la propriile automobile, și nereacționând violent la îndemnul difuz din explicația politicianistă de pe toate canalele a crizei, cum că *Juden sind unser Unglück*?

– Asta, râse cu bonomie cumnățelul Augustus despre șoferița sa împătimită de volan și de beția vitezei, ar bate-n capu' satului tarifă că *Juden sind în der Gemeinde Santa Diana nicht erwunscht*! Numai că e imposibil a-i mai confisca unui american mașina și, atunci, singura formă de ură azi, Clarissa, va fermenta doar în căpățânile acestor *frustrați*, supraviețuitori ai geolelor bolșevice, care ar vrea și ei să se vază la tembelizor sau prin filme, mai și sfătuind America pe la Harvard. Curată absurditate! Căci după ce că sunt dezorganizați, neunindu-se ei din *toată* Galiția Mare, de la Havana la Phenian, nici nu pot relata despre... exterminări spectaculoase, cinegenice...

– Cine ar suporta agonia unuia-n chila epavei cu oțelul închizător încins ca la El Alamein blindajul de tanc, la noi la Periprava, la stufărit pentru o coală albă ca zahărul, să-mi scrie ăla pe ea autobiografie la Lubianka, tavariș Enache!

10

Parcă nici n-ar fi fost război!

Într-o luni. Pe 10 Mai 1943. Când parohul Zidurilor, la instigarea fraților Ghizdavu, uni creștinește pre roaba lui Dumnezeu, pediatra de Război Sfânt, domnișoara Minodora Căinaru, cu oșteanul basarabean românofon, scriitorul fluviu-romanului **1681**, viitorul pandur antihitlerist Grigore Căinaru. Cam pe neașteptate. Într-un cerc relativ restrâns. Fiind și paradă la București, generalul de propagandă Horea Bratu ținând să arate „jidanului Ehrenburg“ de la Izvestia, „jidanului de la Radio Londra“ și „jidanilor de la Voyce of America“, că potențialul de luptă al armatei mareșalului antonescian a fost complet restabilit după... „evenimentele“ de

la Stalingrad, unde eșaloanele elementului românesc n-au suferit propriu-zis o înfrângere, ci doar o scoatere din dispozitiv la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, de pe poziții prin care *doar s-a trecut* cu cele blindate, fără a fi cuprinși ai noștri, exceptând unele grupări de rătăciți, în cercul de investire trasat de strategii bulgari ai Cominternului, ca și de consilierii Bairam Stoper și Hurie Ha-ha-ha! Hurry, jovialul onorabil ce deja anticipa că, odată amuțită fiara nazistă, sângele cosașilor din Reazan mai trebe ș' al'dată, să-i ții la respect pe chinezi, pe arabi, poate și pe indieni, africani, sud-americani...

Sfiala cu care mireasa privea la ginere, cu încântare sesizată de Codin Linei, de Marin Nuței, avându-și explicația în:

– Regretul că, Marius găzduindu-i în nopțile din 4-11 mai 1941, posibilul cavaler al Cruciadei Antibolșevice, Rudy, ce li s-ar fi născut, a fost avortat la Spitalul Militar din București, după manevrele inițiate și conduse de doctorul de răsboiu Liviu Lecca, ce totuși nu se va împreuna niciodată cu această mireasă relativ largă la pungă ulterior, e drept ca văduvă ilustră, prin 1957, când a fost să fie transferată de atotputernicul autopsier Ivan Enache, de la Titu Gară în Cotroceni, nu departe de Uranusul ei natal. Poate și pentru că bărbosul vraci a plecat pe cont propriu la Ialta, misterios, adică la Istanbul Alexandria Londra.

– Realitatea e că, pe când Grig a considerat războiul său încheiat la 8 Noiembrie 1941, odată cu Parada Cuceritorilor Odessei și Crimeii, revenind ulterior extrem de des cât a putut în Țară pentru A SCRIE, – dimpotrivă și în pofida soțului, Dora a apreciat de a sa datorie de copilă a Glagovenilor celora din generația făuritoare a României Regale Mari, să ia trenul invers, să participe fără preget la îngrijirea muribunzilor, răniților și bolnavilor cât mai aproape de linia întâi, punându-și viața în primejdie, precum la Iași Marieta Ghizdavu în 1916-1917, în special cu ocazia desantului marin îndrăznit de viguroșii matrozi sovietici de Crăciun 1941, în Crimeia la Feodosia (115 km nord-est de Ialta noastră), unde au turnat apă peste marii mutilați scoși din spital și i-au lăsat în ger pe plajă, fugind apoi de frica cavaleriei și vânătorilor de munte din A3 română.

– Marius a prelucrat imagini cu desantul Eupatoria, de Crăciun 1941 și Revelion 1942. Urmând alte tentative nebunești în ianuarie, dinspre est, pe la Sudak, Feodosia, Kerci, fără comunicare între grupul debarcat și eșalonul următor. Total absurde, rezultând pierderi uriașe de ostași sovietici (morți, răniți, dispăruți) și armament. Disprețul de ciolovek: spital le era prevăzut unul tocmai în Kuban! Mai mult șicanare a noilor proprietari români ai Crimeii, cu pierderi cinic antecalculate de Comandament, forțele parașutate sau aduse pe apă, în etape, fiind repetat insuficiente și cu putere de foc neglijabilă, încât șansa unei răsturnări a situației era nulă. S-a continuat gratuit eroic, pentru propaganda privind „voința de a se jertfi a norodului", până prin mai 1942, consilierul Alecu Ghizdavu notând în

Jurnal că Stalin și STAVKA au sacrificat cam 300 000 militari, vreo trei armate sovietice, lăsând 170 000 prizonieri, plus mii de tunuri și sute de tancuri debarcate degeaba. Important literar e doar că Mișu a reușit să-i radio-telegrafieze Dorei să părăsească lazaretul, în niciun caz să nu facă Revelionul la Feodosia, pentru că vremelnic va fi recuperată de ruși, *planul* „desantând“, în trei reprize, vreo 23 000 militari, ceea ce, firește, nu s-a realizat în totalitate, ca orice plan marxist-leninist.

– Duioșia că, prin însăși profesia ei, pediatra de război Minodora Căinaru a înțeles cât de ușor e să rămâi văduvă azi și ce mare avantaj o fi să ai cu cine să te cununi, perspectivă fericită din care se reliefa încă și mai dezgustător meschinăria celor două perechi de socri burgheji, angajate în dificile negocieri, despre cât să investească fiecare în acest riscant mariaj, ale cărui roade se vor vedea abia în 4 martie 1944 (Vera), în 26 ianuarie 1946 (Otla) și în 10 mai 2145 (extragerea arheologică, de sub talpa nord-estică a Lubiankăi Norodului, a 1681 pagini din fluviu-romanul căinar al atrocităților constatate, avatarul luptând în Războiul Sfânt drept cruciat, spre Răsărit, și drept pandur bezbojnik spre Apus; exemplarul 3 din 26 iunie 1950)...

Cu adevărat pediatra asta se poartă cu Grigri ca c-un prunc, gândi Marius, aruncându-i o coclită, susă și rece privire de bronz, ca a statuii Marelui Duce Armand Hrestic de Richelieu al Odessei, pe lângă care trecuse ades, cu Dora de mânuță, pe când ea lucra la un lazaret local, iar el turna cu un corp de actrițe ostentativ basarabean, cel de-al treilea, cel mai artistic și ultim, după *Războiul Sfânt* și *Cătușe Roșii*, lungmetraj panoramic color, *Odessa în flăcări*, nemaisfiindu-se ei doi nici măcar de spionii sovietici, împerecheați cu cei anglo-americani, după ce o cucerise așteptând-o-n răcoarea Colonadei Voronțov, într-un șezlong, mângâind semnificativ blănița unei pisici vagabuante de rasă vărgată gruzină și slujindu-se aplicat de limbajul trupului de cavalerist, pe care și-l însușise în 1936-1939, contra a 3000 de lire sterline carteziene, de la o psiholoagă pariziană lesbiană, erudită antic și exotic, specializată-n meditații orale de arta seducției perfecte și tehnica despărțirilor rapide, suportabile și durabile.

Privire de bărbat care, paradoxal, respectă profund mireasa, particularitate cu satisfacție legitimă observată de scriitorul mire omniscient, în ce privește relațiile dintre ei, – ca inginer al sufletelor omenești, un bun meseriaș al condeiului neputând fi niciodată încornorat, ci doar încununat. Cu lauri. Graba cununiei aici descinzând din hotărârea nestrămutată a doctoriței de a se avânta, cu profesorul ei avortator, Liviu Lecca, să ajute pe nemți, în bătălia de blindate de la Kursk-Orel, despre declanșarea unei ofensive hitleriste cu mii de guri de tun mobile și imobile, pe direcția Harkov-Moscova, la Ziduri popa Sică știind *la fel de bine* ca Roosevelt și Churchill, că declanșarea va fi pe 5 iulie 1943, interceptându-

se o radiogramă, prin care pediatra și chirurgul erau rugați să-și confirme Participarea, invitați ca unii ce se specializaseră în depanarea de timpane sparte, cu ocazia eroicului asediu româno-german asupra fortăreței Sevastopol, sfârșit cu un asurzitor succes, ce impresionase pe Führer în ce avea mai artistic în el și îl determinase să boteze Citadela campania anului 1943, al cărei scop era a mătura, de pe teatrul de război din Ruropa, atât tancurile cât și taburile, de ambele părți, pentru ca în continuare, bătăliile să se poarte *absolut cavalerește,* ca pe vremea când Toma Nour al nostru creștina țărmul baltic, de la Wilhelmshaven la Klaipeda și de la Memel la Helsingfors (Chersones) și la Porkkala morilor norocoase, însemnându-și domeniul cu cetățuie de cărămidă lângă după cetățuie și dăltuind la pe porți sigiliul său trufaș de teuton din Țara Bârsei, cum se mai poate fotografia până-n ziua de azi de călătoriul ciclist prin Stettin (la gura aurită a Odrei), sau la Kolberg (cu metereze și ambrazuri cinegenice, încât însuși scenaristul cenzor Goebbels i-a telegrafiat, la 10 Mai 1943, lui Horea Bratu, să i-l trimită pe operatorul Marius Ghizdavu, să-i toarne cu Veit Harlan o replică de „naționalism corect politic“, *Kolberg,* la eisensteinianul *Ivan cel Groaznic,* – lui Nikolai Cerkasov opunându-i-se Heinrich George, Horst Caspar și Kristina Söderbaum, iar muzicii compuse de Aram Ilici Haciaturian la Perm, un memorabil Marș-imn final, capodoperă a nazistului amic lui Richard Strauss, dr. Hübsch, pe bună dreptate ocolită ulterior de cetățeni la solicitarea de „dedicații“ pe la radiouri către la familii, dar venind anișorul 1944 și, sucindu-se armile, nu s-a mai răspuns pozitiv amicalei solicitări de operator muscelean), alte urme teutono-bârsane purtând și burgul de aur Kolobrzeg, apoi Sopotul (Șopotul), Danzigul, Bagrationovskul, Kaliningradul, Ventspilsul și, tot atât de bogatul în hamei de bere, Daugavpils, Revalul, Dorpatul cel, la 1917, încă lățit mai mult de români decât de terți, Narwa, Kinghiseppul, Kronstadtul, Hamina, Kotka, Sambaka, Turcul nostru și Uusikaupunki...

– Zău c-aveți tot timpul, Grig și Dora, să vă efectuați complet voiajul de Nuntă, pe acest traseu nordic! caută să-i convingă să-i accepte Darul darnica gazdă Marius, după un regal pocal de vin negru, preparat de inginerul viticol Ilarie Otomega, întors pentru un scurt dar meritat concediu, din Transnistria noastră, unde colhozul condus de el ca fermă românească model obținuse, cu muncă ieftină de sclavi, recolte record, la păpușoi și răsărită, în toamna Stalingradului, 1942, evidențiate de fotograf la Expoziția Realizărilor Transnistriei, construită unde-i acum parvisul cu statui al Teatrului Național din București, curând bombardată, iar în septembrie 1944 demolată, rasă și din memorie de parcă nici n-ar fi fost. Eeeu, sponsorizat de bietul meu tată, vechi luptător național, însoțit de sibianca Dorothea Schlauberger, ca una ce licease la Kiel și învățase de la actualul matelot primar al Pragăi, într-o singură noapte, Reinhardt Heydrich, diverse trucuri piscicole de prin porturi, atât din Marea de Est

cât și din Marea de Nord, dintre care Murocika de la Harkov nu știa niciunul în pat, spre deosebire de Murocika de la Odessa, – călătorind noi în nordul Galiției mele Mari, m-am străduit permanent să fotografiez, de pe patine și de pe trepied, toate cetățile atribuibile lui Thomas Nour al nostru, dar nu le-am dovedit pe toate. Am scăpat până și Marienburgul, din motive SS de securitate! Voi doi ați avea acuma ocaziunea dulce să acoperiți aceste lacune, nuntind pentru ca să putem, ca demni urmași imperiali ai șerbilor care s-au trudit ca să izbutim a ilustra, cât de cât, opera capitală a tatălui meu, istoricul suprarealist Voicu Ghizdavu, *Enigma celor trei Chersine*, ce nu va fi scoasă decât prin 1993, la editura californiană Play, de către strănepoții diasporeni, impresionați de îngălbenitele pagini, parte memorialistice, parte profetism românesc de cea mai aleasă substanță!

– Din câte știu eu, de la eruditul meu baci și historiador Voicu Ghizdavu, lăsă Lina a se-nțelege că l-a asistat a-și petrece-n sănătate productiva văduvie, certe-s geografic numa' două așa *chersine,* vetre sfinte, unde străbunii noștri au descălecat și s-au canonit până la *strânsul recoltei și frământatul creștinesc ortodox al pitei în chersin*: 1) Chersonesul din Crimeia, azi Ialta, și 2) Chersonesul de pe Niprul inferior, pază gurii sale, azi pocit toponimic, Herson...

– Ceea ce-l frământa pe preabunul meu stăpân, lăsă Nuța lui Marin a o înțelege că și ea știe multe, dar nu din pravoslavnica supușenie a mujicului, ci pe bani și alte daruri, era pozițiunea în care sta pe hartă *al treilea* chersin! Neputând avansa focos, și asta la relativ adânci bătrâneți, decât două ipoteze convenabile: un Chersones timpuriu, antic, totuși protocreștin, întemeiat pe la anul 100, de viteazul comandant de corp expediționar, nemuritorul Cotiso, despre care o legendă a păstorilor din Cévennes, ce transhumau ajungând până-n Carpați, la Trei Nuci pe Râul Negru, spune că el se avântase în adâncul continentului, *în căutarea unui fiu* ce se tot dusese pe urmele unei franțuzoaice amețitoare, pe Garonne în jos, până la Bordeaux, tăbărând într-un loc, unde *au frământat pâne-n chersin,* loc ce din Chersones timpuriu a devenit Cherche-Son, pe când încercatul Cotiso a navigat spre o insulă numită tot Chersones, redenumită pe urmă, de către italieni – corsarii dracu! – Corsica... Sau poate invers, de la *chersin* vine vorba corsar! Iară pe la Chercheson, tot perindându-se mulțimi de neamuri, au agiuns de i s-o sluțit de tot toponimu-n Carcassonne, cum îi e vestită cetății sonoritatea tunătoare și-n ziulica de azi. Azi, când noi românii nu ne putem minuna îndeajuns de cât de destoinici fost-au străbuneii, Marine! Încât un al doilea Chersones apăru imediat ce, mioritic, ne-am înturnat la o istorie majoră, pe la anul 1100, după ce străduința noastră de a-i creștina pe bulgari, pe sârbi și pe vecinii lor, inclusiv ungurii, pe ucraineni, pe bieloruși, pe rușii înșiși, a dat roadă bogată, aducând stabilitatea și un climat de cooperare zonală, creându-se

condițiile propice, în această proto-Europă de Est, pentru ca sihastrul cel tinerel, cavalerul Toma Nour, să aibă adormind, pe malul unui tău cu apă glaciară și limpede ca cristalul, ce încă nu secase sus pe Tâmpa, visul poruncitor de să cioplească cizeleze din ciobănașii Țării Bârsei cavaleri unul și unul, pentru o posibilă cândva Cruciadă Antibolșevică, de care Europa democrată s-ar putea a nu fi deloc capabilă, conviețuind avantajos ca cu Phenianul și Havana, ci numai un arhitect acuarelist nebun ar putea să se vâre cu pensula, iară păcurarii cei roz în obrăjori strâmbau din mustăcioara ca spicul grâului, mirându-se cu ce ar putea din punct de vedere ca armament lovi în necredencioși. Iaca, măi, cu ce! o exclamat Thomas Dreptcredinciosul și a apucat pe dată tăujerul cela cu care se mestecă jintița-n ceaun, folosindu-l ca pe o măciucă în contra unui inamic imaginar și doborându-l, din buna impresie creată iscându-se verbul *a tăuji*, cu semnificația tonică de a păli decisiv adversarul, precum și, identificarea ulterioară a cetelor de flăcăi astfel create ca legiuni de tăujitori sau *teutoni*. A acestor cruciați destinați fiind – cum o știricit Stăpânul nostru în arhivele Alsaciei, consultate-n prizonieratul expresionist – Finlanda cea cu lacuri multe, sedusă și cucerită de cavalerul patinator pe la anul 1087, cu mult înainte, vasăzică, de a opera el în Malta, în Cipru Rhodos, în Palestina și-n Bielorusia până la Moghilev, unde se și află curganul cu osemintele relicve moaște ale întemeietorului acestui ordin teuton bârsan al nostru.

– Și de ce, dragă, tocmai Finlanda o să mă întrebați, Marine, și tu, Codine-Codine! anticipă iactant Lina.

– Ba n-o să te-ntrebăm deloc! o privira buruienos birjarul și șoferul. Pen' c-al doilea Stăpân, conașul Marius, constată c-aici-șa nu-i nimic de plivit printre întrebări și răspunsuri. Numa' ce-i de exclamat admirativ că, prin tradiție, magii carpatini cunoșteau mai pedant istoria Hungariei decât clericii din Transdanubiana, care gândeau mitic că triburile de unguri, cocoțate-n capul țării Pannoniei celeia deștelenite de plugarii agatârși ai lui Burebista, ar fi fost *o emanație expeditivă* a sălbaticilor huni ai lui Attila, intrați în descompunere galopantă în veacul al VI-lea, realitatea teutonă fiind însă că ungurii îs frați buni lingvistic cu finlandezii și alți baltici, dispersați care-ncotro din vatra lor, de pe cursul Kamei dintre Volga și Ural, unde și trebuie să-i întoarcem noi, folosindu-ne de uriașul potențial german, ocaziuni ca Războiul Sfânt unice irepetabile fiind în istoria neamurilor cu vocație tare, imperială, Helsingfors (Chersones) rămânându-ne astfel nouă, să frământăm pită în chersinul nostru...

– Aș remarca, interveni popa Sică, băgându-se la discuții cu intenția inițială de a protesta că de ce nu se mai ospătează mai nimeni, următorul aspect de natură a elucida nesuprapunerea perfectă a finlandezilor peste unguri, deși ca perfidie și egoism aceste seminții se aseamănă foarte bine... La 1941, văzurăm siderați Wehrmachtul dispersându-și forțele și ratând cucerirea Moscovei deoarece, pe când noi românii am avut cele mai grele

pierderi să luăm, conform diviziunii frontului Cruciadei, Odessa, infidelul de Horthy a bătut cizma husărească tot pe loc și a ratat Kievul, iar lașul de Mannerheim nici n-a vrut să intre în Leningrad, expunându-i astfel pe locuitori unei Blocade administrați de ideologul Jdanov, când ar fi avut șansa a câțiva anișori de *economie de piață*, cum noi am implementat, zicea dom' inginer Ilarie la Expoziție, în Transnistria noastră, cu rezultate liberale ce permit Istoriei a vorbi de un adevărat miracol agronomic!

– Ce deosebește pe unguri de finlandezi, adăugă matroana Eupraxia, e că pe-ai lui Horthy i-au gonit până-n Pannonia *cripto-pecenegii*, prin teritorii românești, încât s-au creștinat vrând-nevrând, pe când pe finlandezi i-au împins spre nord *laponii* lui Enigel, fără a se izbi de nicio civilizație în acel rest de Sibir nordic. Și tocmai în această polară lacună stă esența misionară a visului primit de Thomas Dreptcredinciosul, pe țărmul tăului de pe Tâmpa (Tampere), secat unde e acum releul panoramic, vis fertil din care s-a tras, la binecuvântatul an 1100, întemeierea unui al doilea Chersones după al lui Cotiso, anume actualul Helsingfors, unde statuia din Piața Senatului e de fapt a patinatorului eminescian Toma Nour, care i-a învățat pe localnici să prețuiască Legea, Munca, Luxul și Pacea, negăsindu-se însă un Carolus Lundius să-l omagieze poematic, cum pe eroul civilizator Zamolx al goților, elanilor și suedezilor.

– Bietul Voicu, lămuri concluziv juna Eupraxia cea fugită de la mănăstire după Sică și blestemată de stareță a zămisli doar fetițe și a petrece-n Romlag pentru bârfă antisovietică, eu știu că iubea a zăbovi geografic, cu șareta, în anumit ceas al zilei, la Trei Nuci, șfichiuind ades pe voinicul Abdulah, ce încă nu ni-l vânduse nouă, bisericii, să-l urce chiar pe mamelon, la cota 476, contemplând locurile ca și hunul, care într-adevăr, cum s-a tangențit acilea, nu a fost asimilat de maghiarime, ci doar de bulgar, a cărui periculozitate noi nu trebuie s-o mai subestimăm, ci e o sacră datorie a generației noastre, indiferent dacă-n istorie vom trece drept barbari, să profităm de actuala conjunctură a reașezării raselor în Ruropa, pentru a-i expedia înapoi în Stepele Asiei Centrale, de unde au venit, călăuziți de Asparuhov, Stoicikov și Borodin, pe acești megieși stricători, ce te ciupesc ori de câte ori se ivește vreo ocazie, ba la Capșa, ba la Mitropolie, ba la Balcic, culmea strategiei fiind că ei s-au folosit totdeauna, mai viclean decât noi, de potențialul german și niciodată încă de uriașul, inepuizabilul potențial sovietic, pe care însă fac eforturi inconștiente să-l treacă Dunărea! La ce altceva ar unelti nu doar Cristi Rakovski, ci și alți infiltrați în nomenclatura cominternistă, cum ar fi Gheorghi Dimitrov, Bazil Kolarov, Krum Kiuliakov, Vălko Cervenkov, Petar Borilov, Todor Jivkov, Kotkov, Balakov, Belov, Damianov, Vasil Levski și atâția alții, dacă nu la a unelti să ne scoată pe noi din stăpânirea celor două chersine, cel din Crimeia și cel de la gura Niprului, pentru a domina ei toată Marea Neagră, din țărm în țărm, ot breag na breag? Și Stalin Hrușciov la ce altceva

ar unelti, dacă nu la a ne tăia în Dobrogea complet ieșirea la mare, ca Basarabiei?

– La nimic altceva! Bolșevicii să uneltească?! admise complet mireasa, gâfâind în microfon ca la o dezvirginare în direct, nu de pe mobilul lui ginerică diseminată, ci din hotel, de un tv cu acoperire națională, într-o înstelată noapte uichindală. Și opinez bine informată, deoarece stenografa, asistenta doctorului Lecca la Odessa, era bulgăroaică, o chema Svetlana Filipescu, fiind soția unui învățător din Cainargeaua Mică, din Durostor, la care mi se pare c-ai tras, Marius, în primăvara lui 1940, când murind taică-tu, ai prorocit că în 2003 se va socoti oengistic că România Regală Mare s-a destrămat de la sine, ca un vis urât pentru minorități, și deodată te-ai apucat să fotografiezi-filmezi ținut cu ținut, județ cu județ, plasă cu plasă, o civilizație de sat, de ștetl, de târg și de orășel deplin închegată stilistic, expusă nimicirii estetice nu numai prin otrava totalitară, ci și prin drogul industrial... Iar această Svetlană ce avea o coamă neagră ca de iapă, a fost infiltrată-n Corpul Femeilor Legionare ca să-l compromită, oprind-o numai o fericită necoordonare între diferite facțiuni teroriste bulgare, al căror profesionalism e de temut, putând dinamita catedrale cu executiv cu tot... Ba chiar pot da-n regii necolaboraționiști, cu... Hitlerilă, totuși fără a trimite armată la Stalingrad, încât îi va fi greu lui Churchilluț să încalce Carta Atlanticului la Moskau, aproape degeaba sugrumându-l comitagiii ăia în somn pe valahul Stănică Filipescu, dar fiind vorba de un tentant *drum fără pulbere*, în context iugoslav sângeros 1994, spre un mare premiu râvnit de mulți cineaști, filmul evenimentelor a fost sucit într-o *vară de neuitat* exact de-a-ndoaselea, ca fiind speciiific Românei interbelite că, dimpotrivă, armata română aia de ocupație din Dobrogea îi belea zilnic pe zarzavagiii bulgari, încât acest ospăț prestigios de la Ziduri devine și puțin praznic, cu tiramisu-n loc de colivă, pentru învățătorul misionar, ce-i învăța pe turcii din Cainargeaua Mică limba oficială, româna, părinții copiilor lor salutându-l însă tot cu *ai rolsun, efendi dascăle*!

– Fie-i țărâna ușoară! vărsă Marius din potir. Printre viermișorii pitorescului nostru Cadrilater. Ah, Stelică-Stelică!... Te vom răzbuna în septembrie 1944, lăsând pe Dimitrov să treacă Dunărea cu toți pandurii cominternului, să-i bolșevizeze pe bulgari ca din oală!

– Apăi dacă tot făcurăm parastas din nunta mea și a Dorei, chiui cu orfică ofticã, dalmațiană veselie tracă, taică, ginerele care tocmai venea de la Minister, am eu, din cele mai demne de crezare sursulițe, motiv de un praznic bestial, popo Sică și cuvioasă Eupraxie! Azi îi azi, luni, dară sâmbătă, ăla de-or să-i facă Rezistența franceză o statuie mai înaltă ca Eiffelul și tot din oțel vopsit, diavolul de Stalin, va anunța bulgarilor, și Lumii întregi, tocmai DESFIINȚAREA COMINTERNULUI! Mai auzit-ați dumneavoastră asemenea băstămăție?

– Aolică!... Aiasta înseamnă că acest răzbel din Est nu mai are

obiect! observă mireasa, îmbrăcându-se repede repede.

– Am învins! Am învins! Am învins!!! tropăiră pe mese nuntașii. Rusia piere, iar Germania va fi iar zdrobită de americani. Româno-Reichul Regelui Mihai se va lăți de la Alpi pân' la Ural sau la Baikal!

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

– Vinul ista, privi cu o undă ghiurghiulie de reproș al treilea stăpân la al patrulea, că de ce nu-l expediază pe inginer înapoi, la colhoznicii lui din Transnistria noastră, e plin de erzațuri tipic naziste, frate! Azorubină, tartrazină, verde briliant și nu mai știu ce arome naturale sau identice cu cele naturale. Viitorul e al mărfii înlocuitoare! Celofibră din aia germană, de merge fata la horă, o plouă și se întoarce acasă goală, fără rochița prefăcută-n clăbuci! Stratagemă hitleristă pentru a zdrobi concurența cânepii noastre de români verzi, stăpâni pe-acest pământ (terroir): marfă ieftină și proastă, ca prin târgurile de periferie, unde măcar poți da și peste lucru temeinic, de furat însă, din Occidentul apropiat, că din SUA e greu de adus, cât mai funcționează acea eroică strajă a Europei civilizate, care sunt submarinele eroului Dönitz, când atacă ele, ca pe afiș!

– Lasă, tăticule, își plecă spășit fruntița grea de gânduri al doilea stăpân, că am eu socotelile mele cu acest specialist șiret, al cărui joculeț dublu, de exploatator de sclavi, nu însă și de exterminator, adunând și referințe de protector de politruci, e cea mai inteligentă investiție a mea din ultimul timp, pentru că dacă Hi nu reușește să scoată de pe teatrul de război răsăritean carele sale de luptă grele, ca să ne putem măsura în noblețe cu bolșevicii ca de la cavaler la cavaler, și poate anul ăsta nu, da' la anu' da, cominterniștii vin la București, atunci asstă fidelă sslugă a noasstră poa' va pune-o vorbuliță bunicică pentru bibliotecuța strânsă de tine cu ssacrificii, cum și Goethe p' a lui, care-a rămas muzeu, deși poporul lui Hi mai avea muzee căcălău, nu ca al nostru doar unul, ireparabil în 30 de ani de postromânism de după anul anti-Eminescu 1998!

– Să dea Domnul s-ajungi și tu un investitor de succes, precum în SUA Octavian și cu Virginica, într-o Românie dodoloață și suvernă! toastă bunelul Tonel sau bunicul Dinicu. În noua Europiță care se naște sub jugănita deja Cartă a Atlanticului! Impresia mea e c-avem de-a face cu o capitulare a lui Stalin nu numai față de domnul cancelar Adolf Hitler, care doar atât ceruse, săracul, să se termine cu subminarea bolșevică a Germaniei, testându-se adică marxismul doar pe rase inferioare din Est, cât și o masivă infuzie de glucoză electorală pentru Roosevelt, în perspectiva unui al cincilea mandat, contra psihopedagogului republican pragmatic Dewey, care de anticipat rămâne că va exagera pericolul infiltrării cominterniste la White House și National Gallery of Art!

– În orice caz, făcu semn Nuța lui Marin că mai andante cu beutul, acuma Bairam Stoper și Hurie Hurry nu se mai pot justifica atunci când îi

convoacă tovarășul Stalin, să raporteze că de ce n-au deschis al doilea front în Balcani, cramponându-se de mefiența ce opinia publică din țările lor o au față de marxism-leninism, să nu se extindă peste civilizația ta, Marius, galițiană, la Lemberg, împiedicând unele popoare de la o dezvoltare firească, adică de la exprimarea lor lentă dar inovativă, în magazinul sătesc universal...

– E posibil să avem și alte surprize, dădu Lina lui Codin de model pe Marin că nu mai bea, dată fiind extrema complexitate a situației create. Părerea mea este că în postcominternism tovarășul Stalin, conducătorul muncitorilor și țăranilor din întreaga lume, are un mare avantaj moral față de anglo-americani, care n-au desființat în contrapartidă colonialismul sau globalismul, consecința imediată fiind că el le poate dicta la Teheran, la toamnă, la număratul bobocilor, unde anume să debarce la 6 iunie 1944: nu în Basarabia, cum ar vrea mirele și mireasa aici de față, nu la Odessa cum ar vrea romanticul Otto Runge, știind că-i face o imensă plăcere lui Marius, nu în Marea Prepontidă (Marmara) cu nădejdea de a-i pedepsi pe turci pentru genocidul armean, recreștinând Bizanțul, nu în Marea Adriatică, luată-n stăpânire dacică de bravul Dapyx la Pola, nici în Provence, la Cézanne, nici în Corsica (Chersones), pe sfintele urme ale destoinicului Cotiso, ci... pe coastele portugheze ale Lusitaniei! De ce, nuntașilor? Pentru că scopul acestui război e zdrobirea fiarei fasciste în chiar bârlogul ei. Și trebuie chiuretată temeinic Europa de toți avortonii. Cum ar putea cineva susține că *am învins* în Războiul Existențialist, dacă niște călăi și canibali ai forțelor progresiste, ca Salazar și cu Franco, nu sunt capturați și luați la întrebări la Nürnberg?

– Un Nürnberg unde nu pot lipsi din boxa acuzaților Eminescu, Iorga și cunoscutul romancier și publicist, Mircea Eliade. E o listă minimală! dădu din coama-i severă Svetlana Filipescu, cominternistă bulgară văduvă nu prea inițiată în probleme românești, dar apreciind c-ar putea fi însărcinată de Stalin să se preocupe, dacă Anna Karenina va primi alte însărcinări, la eliberarea ei din lagărele pentru cominterniști însărcinați de la Komsomolskaia Petliura și Krasnaia Bandera. Dacă Roosevelt și cu Churchill vor debarca în iunie 1944 în Portugalia, până-l prind pe Mircea Eliade, scotocind toată Spania, pentru a-l găbji din ce grotă i-au pus la dispoziție trădătorii Ortega y Gasset și Eugenio d' Ors, noi ajungem cu Armatele Roșii pe linia Dapyx-Cotiso, adică venind din nord, ne instalăm pe un aliniament ce trece prin Veneția, Genova, Corsica și Carcassonne, lăsând sezonier libere doar Italia și Grecia și Spania, cum e și cu Peninsula Scandinavă, ce o poți lua oricând dinspre neutra Finlandă!

– Ce vorbești, camarade Căinaru? protestă cu impertinență de matelot cerșetorul tânăr ce cuvioasa Eupraxia adunase de pe drumul Schitului Hoitarului, pentru a fi nunta căinară cu noroc, chit că nu mai putea fi una-nsângerată-n direct, cum se așteptau cei mai fideli tembelizorului

cetățeni. Dar submarinele alianței româno-germane ce păzesc? Nu atacă??? Și nu mă refer doar la Delfinul, Rechinul și Marsuinul, ci și la nave de ultimă generație, în care se află încorporate cele mai noi tehnologii, de către harnicii muncitori național-socialiști de la V. I. Lenin, de la Danzig, și de la N. K. Krupskaia de la Kiel!

Rând pe rând, după un ghiurghiuliu moment de perplexitate, Codin, Marin, Lina, Nuți, popa Sică și ceilalți analiști din foaierul bibliotecii ghizdaviene, pavoazat festiv, inclusiv mirele, mai puțin mireasa, în spontan picioare s-au ridicat, cu acea sfială feciorelnică de respect cu care intelectualii de condei, cum canișii lupoaica, recepționează apariția în mijlocul lor a omului de fișiere.

– Luați loc! le permise cu simplicitate și înnăscută modestie eficientă arianul musafir, smead ca varegii și cu ochi de culoarea oțelului Krupp cu destinație subacvatică. O să m-așez și eu numaidecât, la acest praznic luminos și atât de îmbelșugat cum, nici pentru cei mai stahanoviști eroi ai ei, Germania mea dragă, azi, nici nu-și poate îngădui a visa măcar, pe așa vremuri de austeritate și sacrificii, când din mitul sângelui cald se plămădește cu sânge rece o lume nouă, mai etică-n echitatea ei, o lume-n care Munca nu va mai fi o osândă și o rușine, ci ea va aduce Libertatea. Și fieștecare uvrier al Reichului va primi ceea ce i se cuvine – statul social al Învingătorului, pentru prima oară în istorie, fiind capabil a asigura până și morților recenți Spațiul Vital corespunzător, ajungându-se pe continentul european la deplina concordanță dintre interesul comunității Poporului și interesul individual...

– Herr Heydrich, îl întrerupse cu oarecare brutalitate boierul Voicu pe rătăcitorul ambițios, ce pierzând brusc orice posibilitate de a mai acumula putere în dauna altora, găsea de vreun an dulceața vieții doar în a colinda pălăvrăgind barurile Galiției și ale Pannoniei, – uite, domnule, așa, pentru istorie și ca s-aduci cuiva mulțam că, sub acoperirea unei nunți, îți facem parastasul de un an, după cum noi ne-am ținut de datină și la trei zile de la odiosul atentat din acea Pragă dragă ce Mihai Viteazul năzuia s-o anexeze Imperiului Românesc în curs de formare, și la șapte zile, și la pa'zeci de zile, și la șase luni, numai fii-miu, Marius, crezându-te încă în funcție, protector unei Boemii pe care ca boem o respectă absolut, Triunghiul nostru de Lapislazuli rareșist Viena-Cracovia-Breslau fiind conceput mai mult ca o forță românească de menținere a păcii între cehii și slovacii dispuși, ca orice slavi, să se încaiere și să se extermine reciproc, dacă sunt bine ațâțați de serviciile altora să se masturbeze pe propria hartă... Știi ce te rog?

– Cum să nu! Anticipez. Demult, demult am cunoscut o liceancă minunată, prestalinistă, însă postmodernă, adică cu un posterior modern, să mă scuze mireasa asta! Dar cu o minte spirt marinăresc, capabilă a ghici, fără erori majore, dorințele intime ale viitorilor ofițeri ai marinei naziste!

Am constatat că această performanță îmi este accesibilă și așa am ajuns la o schimbare de carieră, de pe valuri pe uscat! Primind de la Marele Vójd Adolf Hitler misiunea de a raporta despre poftele concetățenilor săi, ce au ei în cap, care este concepția lor! După cum tot un ratat lup de mare, amiral însă ca Horthy, a primit, da, Canaris, cuvioasă preacucernică Eupraxie, informațiile externe, să avem în permanență o imagine despre cum suntem noi naziștii percepuți de imaginarul planetar!

– Adică, tremură și clămpăni din mandibulă profesorul de istorie geograf independent, dumneata emiți ipoteza că poate exista o discrepanță, un derapaj între nazistul real și *nazistul imaginar* al gloatei, sau al elitelor, domnule?

– Ba bine că nu! De ce n-ar fi? Cum să nu fie, din moment ce există abatere zdravănă și între ceea ce știi matale *despre români și Țară* și ce bazaconii vor ști, peste-o juma' de veac, strănepoții dumitale californieni, din cărțile împrumutate de la căminul cultural de nora-ți Virginica, pe care nu o văz aici: dacă-mi permiți să divulg, anume că România Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria a fost cea mai antisemită țară din lume; ceea ce sună ca o critică adusă nu numai doctrinarilor noștri, ci și Führerului însuși pentru împăciuitorism, sau că, după germani, cei mai ucigași de evrei din istorie vin românii!... Iarăși românii!

– Domnule Roland Reinhardt Lavrenti Heydrich, să moară familia mea de istoric independent și sincer dacă astea-s teme ale mele! Mă depășesc ca individ. Se rezolvă prin mese rotunde și aranjamente de la stat la stat, de la fundație la fundație. Așa ziceam, ca virgulă om, și poate ca strigoi al unui trecut, răpănos după unii, eroic pericolosamente, întreb și eu, mă gândesc la o eluci... doar, hm-hm! nu detaliu... dacă ai primit ordin verbal sau scris, cu martori sau fără, ci numai data e o enigmă chinuitoare pentru mine, ca și aceea privind *cel de-al treilea chersin al Expansiunii Românești*: către Chersonesul Crimeii și acela al Niprului, propensiunea nici nu se mai discută, azi 10 Mai 1943, dar mai departe? Spre Helsingfors, oare, separând marea masă slavă de germanism, ori spre Carcassonne și Corsica, evitând o fratricidă reglare de conturi între Adolf și Benito? Numai Providența cunoaște, poate, unde zace *al treilea chersin* providențial, acela ce ne-ar echilibra pe vecie și-n recuperări istoria românilor, cum trei puncte determină un plan și scăunașul ciubotariului nu se mai clatină...

– Preaiubită gazdă și sponsorime și invitați la parastasu-mi de-un an! sorbi cu patimă de senator penal, scăpat de colegi din pârnaie, vipul securist nazist iflingiu, din vinul optimist și chiar ghiurghiuliu, preparat doar pentru nunta-comemorare cam mioritică. Până-mi voi pregăti un răspuns, propun ca adevărații sărbătoriți să fie Mirele și Mireasa, pentru că ei reprezintă și nasc, hă-hă! viitorul, iar eu cu stăpânul vostru, conu Voicu, reprezentăm trecutul, nunta cosmică, adică eternitatea în sens ieșean! Alegeți fără jenă

ce vă face mai al dracu' cu ochiu'!

Zise și, împingând de dinaintea lui Grig castronul cu cvas, în care cu degetele ei subțiri și fierbinți Dora-i rupsese aproape cubice bucățele de pâne brună de manutanță, distinsul oaspete răsturnă cu grijă conținutul strălucitor al unei pungi de zaraf renascentist, confecționată dintr-un șevro nespus de fin, aproape uman ca un obraz de prunc. De prunc neștiutor de eficiența nesimțirii-cruzimii banalității.

Nuntașii înghețară cu paharele la gură.

Erau daruri regești, poate chiar imperiale, tipice marilor cuceritori, din care aveau ce alege și partea masculină a cuplului în curs de definitivare, și partea feminină cea deobicei mai slabă unde nu se pune suficient accent pe feminism, adică-n război cât n-ai a scormoni și în moloz american. Erau acolo davaiceasornice masculine de buzunar și de labă păroasă, erau ace de cravată cu turcoaze și rubine, erau butoni de diamant și de agată, erau mai abitir încă smulse broșe, ace de păr feminin, cercei, cu perlițe sidefii sau măcar prețioși prin filigranul neomenesc de răbdător al lucrăturii, coliere, pandantive, și, pentru ca auriul să domine ca un fundal faraonic, o puzderie de verighete și inele, care mai groase, care mai subțiri, tot acest aur deosebindu-se de cum ai lua niște oberchelnere din piață, de alamă gălbuie proaspăt strunjită, de să te taie, chiar cu urme fine de șpan, nu era cu putință posibilitatea, pentru că fiece obiect prețios avea lustrul, ba chiar prestigiul venerabil al purtării îndelungate, poate generații, capricioasă și răsfățată ca toate muierile de câteva ori în viața lor, nupțial sau pe la încoronări, proaspăta doamnă pediatră Dora Căinaru cam strâmbând din nas, ca o învățătoreasă din republica răsprofilor de sfârșit de veac și de Românie, fascinată și concomitent îngrețoșată de o bluziță sidefie de zgonhen, importată la 1821 de pe unde o va fi purtat și aruncat dupe ea „vreo negresă îngălată de rasa cea mai inferioară”, neutilizabilă decât la bumbac pe aripile vântului. Ceea ce Reinhardt Heydrich negustor ghici imediat.

– Am avut eu și bijuuri mai mișto, se scuză el, dând din umerii cu care n-a transportat niciodată saci de ciment sovietic o sută cincizeci de metri, la vreun canal solicitat de Dej lui Sta voie să-l facă. Dominat însă de iubirea de o Germanie Mare, domnișoară mireasă, înainte de-a pitrece m-am abătut pe la niște Mari Unități, răsplătind cu câte vreun suvenir de preț, pe anumiți ostași ai Cruciadei Antibolșevice, care îngropați pe poziții, au lăsat hoardele cominterniste să-i depășească pentru a se putea ei apăra apoi circular *erga omnes*, până au sosit rezervele noastre dezrobitoare... Asta e situația! Și tratația! Cât despre ce mă iscodește domnul Voicu Ghizdavu, dac-am primit *la o dată precisă un anumit ordin*, scris, șoptit sau prezentat nonverbal pe mutește, las la o parte caracterul nu provocator, dar indiscret al chestiunii... E ca și cum te-ar percheziționa careva-n cavitatea bucală, dacă ai lucrări dentare din materiale prețioase, respectiv dacă ți s-au

implantat molari de sticlă cu miez din cristale de Zyklon B...

Însă, hm, e cea mai frecventă întrebare sosită la adresa mea! He-he...

Așa că, domnule boier râios, ai puțintică imaginație și așteaptă-te să am un răspuns standard, dinainte cu inteligență pregătit.

– Stimați invitați, se trezi Marius, la nunta prietenului meu, Grigorie Căinaru, cu prietena mea, Minodora Căinaru, fostă Glagoveanu! La cele patru Zece Maiuri ce prăznuim azi-aci, anume intrarea-n Bucureșci, cu valijoara, a sărăntocului Vodă Carol, în 1866, apoi Declarația de Războiu de la 1877, când rău făcut-am că n-am pus Marilor Puteri chestiunea celor două Odesse, una a scriitorului Armand Hrestic francez și duce, alta, Varna, a peisagistului Kirciu Kotkov, cu care eu am expus la Kiila Hakkinen, la Vîborg, încă unul la proclamarea Regatului, aceeași Coroană de Oțel și pâine servind și lui Ferdinand la Alba Iulia în '22, așa, iar al patrulea, al patrulea... Zece Mai, nu 1881, ci exact patru'j de ani ulterior, afirmare a aspirațiilor noastre sudice, mariajul sacru *al celui mai român dintre regii noștri*, hulitul Carol al II-lea, cu o Elena din Troia, prințesă a Eladei, eu zic să-i aducem prinos, căci astfel s-a slobozit posibilitatea din cealaltă ramură, din căsnicia oficializată, de primarul etern, Gherman Pântea, în 31 august 1918, cu întrupătoarea de nostalgii rusești greco-bizantine, Zizi Lambrino, ca să readucem noi românii, pe o cale ușor ocolită, sângele Romanovilor înapoi pe tronul leningrădean, treabă care e ca și aranjată de mine cu Führerul la Berdicev, numai niște mari cretino-imbecili putând lua în serios desființarea Cominternului, câtă vreme nu este însoțită de o întoarcere a Rusiei la sistemul monarhic, deja probat ca productiv cultural în inegalabilul secol al XIX-lea, secol de-a binelea rusesc, cel puțin în marea literatură, nu-i așa, Grișa?... Ba așa e! Singurul dezacord româno-german privind doar *locul* grandioasei ceremonii de Încoronare a noii familii Imperiale Române, Hi, care e loial, sfătuindu-mă să-l fixăm cât mai departe, poate ostentativ în Ural, la Sverdlovsk, unde au împușcat Marx și Engels cu parașutiștii maghiari pe un Nicolae al II-lea cu soția, pe când eu, rusofil ce *contez pe gratitudinea pravoslavnică*, socot că marele show al instalării Rigăi Carol II și-a țarinei Zizi Lambrino, pe tronul a ce va mai rămânea din URSS, după satisfacerea revendicărilor româno-germane, cuvine-se a se săvârși, tot în Odessa noastră, unde fu și mariajul din 31 august 1918, *o zi numai* după ce, nu întâmplător, agenta unchiului meu Alec, Fanny Kaplan, îl cam ciuruise pe rivalul Lenin și ne raportase la Iași că, și dacă scapă, ăla nu mai e om. Nu va mai putea să coordoneze Planul scoaterii din Istorie a rușilor – aoleurile Gulagului sau hihiliza cu voie de la Iagoda nefiind o Literatură! Iar dacă ex-Regele Carol II zice că nu vrea neam să se despărțească de jumătatea lui, Lupeasca, și de parfumurile irezistibile cu care-l ține asta legat de pat, ca să nu revie la țarița Zizi Lambrino, atunci noi vom proceda cum uneltește tanti Meli Șaraga, să-l combinăm pe urmașu-i Mircea Grigore Carol Lambrino cu

vreo tovărășică prințesă sovietică, fie și cu Svetlănuca lui Stalin, dar repejor, fiindcă deja aud că se cam aranjează unii să evite frontul, ca și cum ne-am fi săturat de Război Sfânt tocmai pe o primăvară ca asta a lui 1943, mai nebunatică decât oricând, promițând împlinirea unora dintre Idealurile noastre cele mai recuperatorii... Fiindcă eu nu m-aștept de la Führerul să se folosească indecent de a Cominternului desființare, ca de-un pretext către germani să facă el un Armistițiu laș sau cinic cu Stalin, și Wehrmachtul, înfrățit cu Krasnaia Armia, să ne pomenim că dau năvală-ncoace, spre Ziduri... Dimpotrivă, el va tălmăci ca pe un semn de slăbiciune Coexistența Pașnică proletari-burgheji, și mai abitir își va mâna blindatele dinspre Harkovul Murocikăi spre Moscova. Ceea ce constituie o mare greșeală, deoarece dispărând orice reținere anglo-americană de a ajuta Expansionismul sovietic spre galițieni și angkorieni, după desființarea Direcției Informații Externe a PCUS(b) – Cominternul, sacrificiile biruinței *totale* în Răsărit vor însemna însăși distrugerea *totală* de către anglo-americani a Germaniei în Vest, iar zilele lui Mussolini fiind numărate azi de Codin și nedepășind cincizeci, încât România antonesciană militar-fascistă devine *heghemonul întregii latinități*

11

europene și extraeuropene, dulce Despină, abia acum reliefându-se ca un fir de transmisionist sub razele lunii Stepei Calmuce, gândul superior al lui Tata, geopolitician protocronist carele nu numai că a prevăzut că momentul cel mai favorabil pentru Viitorul Românesc, ca să dezlănțuim Cruciada Antibolșevică a Războiului Sfânt, nu era nici 26 iunie 1940, cum zice președintele Zahei Avăcăressi c-ar fi decis el din demnitate republicană, nici 26 iunie 1941, cum a voit semnificativ să impună Horea Bratu lui Joseph Goebbels, un an de la jegosul Ultimatum, în mai multe rânduri pregătitoare ale războiului conștiințelor, pentru că pentru Europa, pentru numele lui Dumnezeu, dar, nu exista o reală experiență a mizeriei *filosofiei marxiste aplicate*, numai noi românii, și poate polonezii, prin relațiile noastre de cordon sanitar penetrabil de către fugari și fugare cu violină, unchiul Alec recoltând informații năucitoare, de verificat, despre grozăviile la care se dedau... aparent minoritățile ajunse stăpâne peste marele și nobilul neam al Rușilor, dar cert, și șmecherii locali cocoțați în capul țării, ci ce cerea situația de la cârmuitori era să ne îndeplinim cu cea mai mare cinste obligațiile ce le contractasem față de Cehoslovacia, chit că acele larve pragheze s-au supus Diktatului anglo-francez de la München, urinând pe harta țării fără a folosi atâta arsenal cât producea combinatul militar Škoda, chitind doar la să scoață șmecherii profituri cât mai consistente, de

peste tot. Era, desigur, o imposibilitate logică să alungăm cu ostașii noștri Wehrmachtul și Gestapoul din Sudeții ceia disputați de-a surda, tocmai pentru că țineau de Triunghiul nostru de Lapislazuli Cracovia-Viena-Breslau, cu creion albastru lazurit trasat de bravul monarh Petru Rareș, ca perimetru al Înălțării noastre culturale, *sigure și stabile*. Nu, nu era încă momentul pentru a lupta în Tatra și în Prater, câtă vreme nu ne puteam baza pe inepuizabilul stoc de oțel, fontă și sânge sovietic, ca pandurul naționalist Grigore Căinaru, dar cel puțin puteam provoca activarea acestui potențial uriaș estic, silind să se demaște pe toți, cu o singură condițiune: să nu ne mai temem de un război pe două fronturi, din moment ce mizăm pe efectul surprizei și pe o cruzime fără seamăn, care nu va scăpa neremarcată de niciuna din istoriile și literaturile și telenuvelele viitorului, ceea ce însemna concret, cum strălucit demonstra Tata, să lansăm cu toată forța noastră de izbire, *cel mai târziu până la 8 noiembrie 1938*, căci după, ni s-ar fi opus supărător generalii Glod, Ger și Nea simultan succesiv, un dublu atac armat cu obiective providențial divergente, spre Odessa Transnistriei, căreia bine ar fi să-i găsim deja alt toponim, unul greco-bizantin, de pildă Lambrino, și spre Odessa Dobrogei de Sud, adică portul Odessos încă numit Varna de localnicul Kirciu Kotkov, pictorul ce ar fi primit solemn la Balcic, în octombrie 1939, inima varșoviană a lui Chopin, de la graficiana Kiila Hakkinen și contesa Halszka Chrzastowska, aterizate la odihnă cu un imens Antonov-140, comandat pe valută grea tovarășilor sovietici din Harkovul industrializat al Murocikăi mele, atacul aparent absurd la 1938 spre Odessa-Lambrino prezentând avantajul că surprindeam Armatele Roșii în curs de măcelărire a specialiștilor și, până ce suplinitorii ăia ar fi dat telefon *mai sus* pentru indicații, ce măsuri să ia, noi am fi ocupat de mult, încuibându-ne pe vecie-n ele, cele două Chersonesuri indubitabil burebistane, al Sarmației (Kherson, pe Borystenes Nipru) și al Tauridei (la Ialta, lângă Sebastopoles), iar progresia instantanee, de la Balcic către Varna-Odessos, la doi pași, urmând a sili, a constrânge și obliga Marile Puteri a-și demasca poziția reală față de Problema ce nu mai suferea amânare, a integrității organice a Dobrogei, de la Vâlcov pân' la Burgas, atât Mussolini fiind provocat astfel să se exprime diplomatic dacă ne-a iertat sau nu pentru sancționarea Italiei de către Titulescu, după ce-l debarcarăm, uite, din funcție și sta-n Franța la Romain Rolland de frica simienilor, cât și seducătorul doctrinar al germanilor va fi silit a-și confirma consecvența ideologică față de *Mein Kampf*, ia să vedem noi în conflict, fi-va el, arianul maximus, de partea *latinilor* dunăreni creatori de cultură? Sau va favoriza *niște asiatici*, pe unguri și pe bulgari, încât blestemul românesc din vara lui 1940 va aduce pieirea-n anonimatul de consum a Germaniei, automobilizând-o pe formula unu a untului, însă Riga Carol 2, cel mai criptic, mai sucit, dintre puținii, dar marii, ai noștri regi voievodali, în loc să bată fierul cât e cald și să slobozească flăcăii noștri și blindatele spre

Odessa Lambrino (ce romantic și apetisant nume pentru voiaj balneoaristocratic!) și spre Varnița, o zis ca plugarii de pe Milcow, că ascultă și una din una sută de vorbe ale muierii, adică s-a sfătuit cu jumătatea lui, de provocase cu ea o criză dinastică și acte de corupție, când economia Țării mergea cel mai aprig din tot secolul XX, reieșind că e prea tare soluția propusă de tata, da, de Tata, că *să dezlănțuim NOI românii războiul mondial WW2*, prin afirmarea aspirațiilor imperialismului românesc spre Taurida și Caucaz, ca și a năzuințelor creștinismului românesc oficial, spre eliberarea de sub păgâna semilună a Bizanțului celuia, cedat de Occidentul catolic asiaticilor și africanilor doar pentru a zdrobi ortodoxia în paguba cea mare a lui Christos, căci dacă noi valahii alungam turcii de la Istanbul, plecau și palestinienii de la Nazareth, Betleem și Ierusalimul nostru, încât am fi întins lesne în Levant dreapta rânduială românească, până la isihia de Sinai, și Tricolorul ar fi fluturat atunci protector peste Canalul de Suez și Biblioteca „Ioil Borgiah“ din Alexandria, cum drapelul URSS-PCR peste Canalul Dej, cela-nceput cu *zeki* și terminat cu zevzeci liberi, când mai bine era țara până în 2112 a investi-n noile tehnologii. Și mai ales în Literatură, Grigri, dată fiind *iminența tăierii limbii* de către popa euroatlatantric până la 2222, ba urmând a ne alinia și Istoriile, de unde și unitatea de vederi a ruteanului de origine română, Andrzej Hurmuzacov, modelatorul Sfinxului de la Miorcani, și a bielorusului de origine valahă, balerin și patinator artistic, Oles Hristici, cum că aderarea la înghițirea de către Europa a fostelor țărișoare COMECOM-CAER e nedreaptă-n procedura una câte una, e o trădare și o prostie, fiindcă oricum trebuia cineva să ingurgiteze automobile, utilaje, computere, tricouri și fuste demodate, ci noi esticii avem datorința ca, strâns uniți în jurul ideii galițiene, sub flamurile românismului biruitor, să fundăm o Ruropă a intereselor comune ale violaților psihic și economic de către o ideologie monstruoasă, marxist-leninistă, pe care Stalin n-a fost în stare, deși mai cult ca Churchill și ca Roosevelt, s-o continue corect, în chestiunea încorporării în URSS a Galiției noastre până la Cortină, temându-se de pierderea priorității fratelui mai mare, rus, iar în decizia finanțării cu miliarde de ruble-aur a partidelor occidental-electorale bolșevice ezitând și deviind la dreapta, doi pași înapoi, cu piele de zaiaț în spinare să nu-și piardă Kremlinul Roșu hegemonia în mișcarea comunistă mondială, în favoarea gălăgioșilor neomarxiști descreierați!

Bietul Tata, câtă dreptate având el redactând, de ziua mea, la 1 octombrie 1938, el care la 10 Mai 1943 abia ar fi împlinit șaizeci și doi de anișori, cei mai frumoși ai României mele Regale, cutezătorul Raport către Voievodul Culturii, adevărat tezaur de indicații prețioase privind o genială politică externă, *Contribuții la noada gordiană/ dilema celor două Odesse*, două adică Lambrino-Odessa imediat după Cetatea Albă și Duduia-Varna

imediat după Balcic, oh! Duduia! ce familiar nume după Mamaia și Tataia (fost comsomolistul Doi Mai)! În general, Isadora, of, of, of și iarăși of! cât de *acasă* mă simt eu pe Coasta noastră de Argint! Ideea fundamentală ce l-a fulgerat pe tata fiind că, din același joc al echilibrului puterilor, care arăta necesare Europei o Românie și o Serbie independente, dar nu și niște state membre ONU, civilizate până la a avea echipe de fotbal proprii, pentru polonezi, cehoslovaci și unguri, noi tot cam pe-acolo am fi fost, în pacea Războiului Existențialist – *fie că am fi avut un comportament rațional, fie unul irațional* – în diferitele secvențe ale conflictului, ba mai mult încă, dacă Regele Carol al II-lea ar fi dezlănțuit el războiul „criminal", împotriva Bulgariei și Uniunii Sovietice... imediat după sfârtecarea Cehoslovaciei la München și exprimarea pretenției Armatei Cominternului de a ajuta lui Beneš trecând prin România-n aplauzele Occidentului, adică rămânând în Basarabia, spre a... reface unitatea „seculară" a Republicii Socialiste Autonome Sovietice Moldova, de la Milcov pân' la Bug, – poate că văzând pe-ai noștri agresând nebunește pe Stalin și pe Dimitrov, Churchill ar fi postat că *Regele Carol 2 îi un monstru!*, iar Roosevelt, ar fi comentat că să imaginăm imediat o Cartă a Atlanticului în contra schimbărilor teritoriale impuse de români, ceea ce dealtfel se va respecta doar față de... cât a înghițit Molotov în 1939-1940, dar nu și față de neamul german. În orice caz, când am auzit eu de Cartă, la vreo săptămână după ce am coborât din carpenul lui Hi de la Berdicev, nu exista nicio mențiune atlantică despre cât i se va restitui României din *cealaltă* Românie, Regală, sfârtecată, urmând, DECI, să capitulăm noi necondiționat cu Ardealul luat!!!

Pe când trădătorul Ion Antonescu măcar poseda ceva în cap, o strategie sau stratagemă, cum că dacă vom depăși *categoric*, cu 5 la 1, sau cu un 7 la 1 care ne-ar scuti de orice comentarii, pe horthiști, în ce privește jertfele de pe teatrul de război anticomintern, deci antibulgar, atunci nu numai principalele localități balneare de pe Coasta de Argint Întreagă, de la Burgas la Eupatoria via Odessa-Herson, anume Duduia-Varna și Lambrino-Odessa, le vom recupera pe vecie, ci și Ardealul istoric de până-n Tisa la Vest, precum și la Nordul Carpatic, adevăratul Maramureș, de peste Tisa, cel populat pe atunci cu peste cinci sute de mii de români falnici, amenințați a fi deznaționalizați de marea masă slavă ce apăsa asupra lor, bietul Tata fiind în noaptea aia de 1 octombrie 1938, când împlineam eu ghinionista vrâstă de de două ori 13 ani, peste măsură de îngrijorat de ce se tot zvonea, că Reichul intenționează nu a intra eliberator peste Triunghiul nostru de rubin, al Ducăi-Vodă, Odessa-Ialta-Gumrak, ci vrea doar a dezlipi de URSS vreo treizeci de milioane de ucraineni... Ca și alți opt milioane de frați de-ai noștri ortodocși hoholi, care gemeau sub robia catolică poloneză, deși nu prea le convenea nici să-i ia Molotov, cum-necum, tocmai ca să evite *formarea acestui mare stat ucrainean,* s-a

prezentat tata la fostul prinț elev Carol, pe care-l învățase atâta istorie încât se căsătorise-n Odessa noastră, unde totul ar fi depins iarăși de *o renunțare la Lupeasca*, să fie uns Țar Rusiei dezbolșevizate prin Războiul Sfânt, cum convenisem și eu cu Führerul la Berdicev, care e loialitatea întruchipată pe acest păduchios pământ, unde Breslaul nostru ajunge la polonezi, iar Liovul meu, și al Bożenei Kedrzejkiewicelska a tatii, dispare la ucraineni, cum la litvani Wilna cea poloneză de pe când Toma Nour colinda țărmul baltic, în fruntea cavalerilor săi bârsani și bănățeni, să-i creștineze pe baltici, și a și construit orașul cu robi leși cărămidari, – iaca poarta și secera ciocănită pe ea! Când puteau s-o posede măcar cavalerii livonieni, gladiferi sau danezi, încât să se evite transsexualitatea asta toponimică, din Wilna în Vilnius, cavaleri pe care, robindu-i, teutonul Toma Nour i-a reeducat, prin muncă, la diavoleasca înălțare pe un munte conic, la o oră de tab de Orașul Stalin, a castelului de la Bran, al Reginei mele, sfioasa Regină Maria, când mama nu mai era deloc pe lumea asta și mă simțeam atât de exilat, într-un Iași cu sute de mii de refugiați, plus ruși împinși de monarhia germană să se bolșevizeze, da, sfielnic s-a îndreptat spre mine Rusoaica, baudelairian bine-mirositoare, fiind poate mai greu de consolat un orfan de cinci-șase anișori decât același, peste douăzeci de ani, mutilat intelectualicește ca să-și bată joc de românia sa cu r mic interbelic, că era *instabilă și nelocuibilă*, deși înlocuibilă, niște organite de presă care altfel poate nici n-ar fi existat, cum râde Ghiță Tabarcea, plimbându-se cu gipul lui Otomega prin țara desufletizată, pentru propășirea căreia, legionar simian, a trecut prin Buchenwald spre o bănoasă carieră de inginer de petrol și gaze, în Alaska, și spre un viitor de investitor de succes în Triunghiul nostru auriu de Mămăligă, cu lacuri amețitoare, vizat și de Augustus, Detroit-Cleveland-Chicago, după ce vom obține o pozițiune nu de investitor principal, ci de investitor *majoritar* în California noastră, pornind a descăleca de la cetatea tipic ghizdaviană din Santa Diana, explodând, cum Imperiul nostru Roman din bârlogul lui Romulus și Remus, când Lupoaica nu era acasă. *Aceasta* nefiiind singura viață și, în orice caz nu ULTIMA, din moment ce-ți mai rămâne atâta Operă în bălos stadiu embrionar, un drum de la Titu la Titovskaia-n Sibir, în vagonul de vite românești de rasă inferioară, semi-barbariană, cum zice Suelina, fiind cea mai bună biciuire pentru gândire, pentru potența speculativă și pentru admisia completă că *ăsta nu e întreg Posibilul*, ci așa cum Regina Maria trebuia să vină de la Răsărit ceva mai devreme, iar Eminescu să fie Prințul cu ochi negri și cuminți moștenitor al Îngăduitorului, tot așa nu-i exclusă-n viețile viitoare sau trecute, nici pentru mine, o Încoronare cândva, copil găsit fiind, cu Sânge Imperial, de emigrant, în artere bizantine.

– Încoronarea, da-da, pe câmpia sacră de la Direptate, cu prințesa Olena de mână, Țar al tuturor Rusiilor, Ștefan cel Mare să-și râdă-n barba-i blond nordică, demnă de-un socru al Galiției Mari, urmarea fiind că Eu

aș fi umplut rusește Ruropa de universități, pinacoteci și conservatoare, și biblioteci, mergând MAI DEPARTE decât s-a cam oprit Occidentul, popa Sică toată dreptatea având să violeze oprelìștea la frontiera ortodoxiei... Hm, civilizația apuseană ca fiind însăși Civilizația, aș! Trebuie dat peste bot, Larisa, peste mordă, Murocika...

– Fiindcă, teologic, Auschwitzul ne apare ca produsul tipic, soluția finală a civilizației culturii occidentale, la scormonitoarele întrebări eterne, aha, răspunsul catolic cu variațiuni, la ce-i de făcut pe această galeră, harta rugurilor vrăjitoarelor și vrăjitorilor (prea adesea israeliți) fiind cât se poate de semnificativă.

– Crede-mă, Feodor Kuzmici, am pentru stăpânul occidental numai sentimente obligații de câine bătut, mai aproape sufletului meu fiind gigantica, amara, *nefericire rusă*, mai degrabă un Ștefan cel Mare al muscalilor reveriile mele-ntrupându-mă decât președinte parizian, ceea ce poate și Mama, eroină certă, față de tata, pur teoretician, deși pierdut-a picioarele-n prizonieratul alsacian... Adică, votu-vă muma-n Curtea Constituțională, vorba lui Codin, eu vin dintr-o familie de greu încercați **vechi luptători naționali**, și voi, muști de-o zi, papițoi fără măcar armata făcută, cică să stăm la dialog și că *ce dacă*, după cum fiece partid și organizație civică și periodic și editură trebuie să-și aibă securiștii proprii... Poate că Mama nu m-ar fi considerat fericit, cu Regina Maria împărățind lângă mine pe tronul Rusiei, o Rusie cultă de la Elba până la Amur și recuperându-și Alaska și, molotoviană dobândă, primind California, pentru cât au jefuit subsolul polar boierii americani din Wall Street, obiecția ta, preaiubite Feodor Kuzmici Merțalov, șahhh!... cum că de ce nu părintele Chirilă sau alt simbol de continuitate, căzând de la sine, ca însăși puterea Romanovilor tăi în martie 1917, tocmai falia, ruptura revoluționară, inflexiunea de la un trecut împotmolit la un budușcie viitor de aur zolotoinic voind EU a sublinia, prin Marile Serbări ale Încoronării mele și ale Încoronării țariței mele, Maria, la Odessa mult duioasă, unde ochii mei mult sângerat-au, năpădiți de pulberi negre, cernoziomice, de vântul imensităților adus, cernindu-mi privirea să nu mai vadă, să nu mai vadă, să numere, să gândească, să anticipeze, ce mare prostie cu spânzurătorile astea și cu arșii de vii în magaziile de la ucigătorul de flăcăi români Dalnik, făcutu-s-a, fiindcă mâine, mâine, Isadora, vei citi pe CD-ROM că Antonescu doar din alianță cu Hitler și din antisemitism „a dezlănțuit criminalul război antisovietic“, *nu pentru Reîntregirea Neamului*, încât Armand Hrestic, unde ar fi trebuit să pună, precum Tolstoi pe-ai lui la Borodino, pe-ai noștri eroizându-se la Stalingrad, în volumul al III-lea din *Homo solus*, Războiul așa-zis sfânt împotriva comunismului, tomul al treilea, Partea a II-a și cea mai cumplită-n mizeria de a lupta sau de a scrie în linia întâi, n-avea niciun rost, Muhală Muistu, Lavinia-Stana Clătici, dar și Răzvan Hristev, și atâția alții hohotind de râs, la Porțile Orientului, numit

aiurea Levant, unde care cum ar veni un profesoraş din leafă nu-şi poate achiziţiona la 2003 nici măcar o geoavlă de computer cu CD-player, ca să se convingă un polemist ca Bazil Frâncu, că chiar aşa minte englezu', că alde *Ceauşescu a pus bir pe maghiarii care făceau mai mult de doi copilaşi*, rostit cu tot cinismul pragmatic occidental, al cărui simbol ca genocid este şi rămâne Auschwitzul!

– Dimpotrivă, Isadora, Sergiule, râse armatorul Tabarcea, medicii, chiar şi cei de buze maghiare, mengeliţi de Cea, le scormoneau în fofoloancă pe *toate* doamnele, indiferent de etnie, să fete întâi patru copii, apoi sarcina a crescut la şase, **ca la căţele**, amicul Tristan Băluţeanu de la *Cuţarida Mare* statistic negreşind că carpaticul patriot, al acelei intelectualităţi-la-putere bine televizionate după 1989, a înmulţit protocronist-inclusivist compensator pe „ţiganii lui Antonescu“, creând un viitor de aur bulibăşesc pe meleag, cu mult înainte de a ne „alinia“ economiile, zice, acceptând a ne alinia istoriile şi literaturile şi creierele şi memoriile, şi sulele, şi pagodele...

– Ceea ce tata n-ar fi acceptat nici în ruptu' capului, ca geograf, şi nici mama, ca una ce venea dintr-o familie de greu rigorism bisericesc, înclinat spre jertfa întru aproapele, – jigodiile ieşite la ciolanul Libertăţii cumpărând ieftin intelectuali şi proiectând azi , asupra marii generaţii făuritoare a României Regale Mari, propria lor TRĂDARE A NEAMULUI, cică *lasă-i să moară proşti*! Nu există pe lume, la 2002, *neam mai părăsit de cărturarii săi* decât Neamul Românesc, nu Neamul fiind de vină pentru genocidul cultural şi atâta mizerie, nu Neamul, ci păduchii din capu' Ţării, puricii dupe burtica ei şi căpuşele adâncite la căldurica încheieturilor gingaşe...

Nenorocirea, Isadora, rămânând că un Alin Vişan de-al tău, când citeşte pe-un CD-ROM euroatlantic, semnalat de Tabarcea, cum că Războiul Sfânt, EU şi cu Grig l-am pornit doar din alianţă cu Reichul şi din antisemitism, nicidecum pentru Reîntregirea Neamului şi pentru Evitarea Bolşevizării, iar pe-un Atlas de circulaţie mondială, află ca definitoriu pentru România, mitul că şi-ar fi tratat întotdeauna, cu o cruzime nemaivăzută, minorităţile, încât s-a fisurat singură la 1940, păi un fanatic ca ăsta, care militează pentru o Legiune anti-BOR cu adevărat... marxistă, îţi spune-n faţă, camarazi, aici-şa şi-au băgat coada duşmanii din est, vest şi sud, care finanţează pă peste tot, şi fără replică, o imagine barbară României, încât chiar acasă, singurul lucru interesant, în două cincinale de colecţie de mare periodic literar, nu mai e cine lucra-n RPR-RSR ca torţionar literar cenzor bolşevic, ci lista cu cine o fi fost patriot incomod, adică naţionalist!

– Da, cum spune Clara Honig, în Est, totdeauna Altul este vinovat...

– În orice caz, când te-ai bătut în Răsărit pentru Basarabia şi Bucovina, pentru Ardeal şi Balcic, şi vezi că eroii tăi sunt luaţi la mişto

chiar de români, abordându-te cu un *ei, și ce-ați făcut, bă, trecând Prutul!* – adică noi suntem niște netrebnici inferiori rasial, ușor de colonizat, nu avem voie nici să ne apărăm țara sfâșiată la 1940, nici s-o refacem după 1990, numai Germanii au dreptul la reunificare, de ce, mă? Simplu de ce, Agnieszka: pentru că toată lumea se teme de Ei, așa gândește Alin Vișan, că noi am fost confuz, bâlbâit, nesincer, cu lașitate conduși, *nu numai în Războiul Sfânt*, ci în general în Istorie... Că, altfel, intram de multișor, să ne instalăm pe vecie în Triunghiul meu de Lapislazuli Breslau-Cracovia-Beciu, eram azi și la Carcassonne, cu chersinul și pâinea caldă țestoasă, și la Varna, și-n Taurida, și pe câmpiile mănoase ale Kubanului corurilor căzăcești cu soprane frumoase coz. Iar frate-miu Augustus ar fi dezvoltat creativ, la Groznîi, Baku și Maikop, practicile manageriale de la Băicoi, de pe când mă punea pe mine să-i concep design supercolor pentru bidoane din tablă Vega Oil și se plimba cu Virginica noastră pe la Câmpina, uitându-se de pe muscel la peisagiul grigorescian dinspre locul unde a picat avionul lui Aurel Vlaicu, după ce... agenții Budapestei veninoase i-au tăiat cu lama sforile de la eleron!... Tot acest unsuros strălucitor, dar vomitativ, intestin european, colon perforat de Clostridium difficile, ar fi redevenit creieraș, ar fi gândit *mai departe*, dar acest răhățiș euroatlantic de calitate superioară, cu euri, la care nu au visat nici în nopțile lor cele mai senine galițienii, de la Zidul Kennedesc pân' la Cortina Chinezească, nu s-a mulțumit numai cu a ceda cuvinte, a accepta ca o sexiță cu perie neagră sârmoasă-n iconofotonudografia de juventute, să se cheme – Doamne, apără și păzește! Boje moi! Boje moi, ce blasfemie! – tocmai Madonna! Nu, nu-nu-nuuu! Păgânii ăștia fățarnici și îmbuibați până-n cortex N-AU AJUTAT NICI PE ALȚII să-și vadă de treaba aia spirituală rușinoasă, deși lasă că și cu Coranul nu mi-e frică, a cam a murit și cartea asta, Jamila, nu-i așa? Marea nenorocire, impardonabilă crimă, fiind, nu cum suferea tata, orbit c-o pierdusem pe Mama, care picta și nu aprecia orbește tot ce fantaza la Pelișor Regina mea, Regina Maria, uluit de orbirea făcătorilor Păcii Versailles, anume că ei *n-au permis României Regale să anexeze Ungaria, Serbia și Bulgaria*, încât bolșevismul să se aștepte în Sud-Est la o rezistență militară mai serioasă decât fanfaronada leșească, Agnieszka. Nu iubito, i-am spus eu Murocikăi mele, apucând-o ușurel de bărbia pufoasă, ca pe plajă la Antibes, unde lipsa de piersici de Vama Veche mă chinuia răscolitor ca un dor de casă, adică de Balcic, bestialitatea Occidentului e mult mai mare decât infinitul, pentru că după Tolstoi și Dostoievski, tocmai venea un al treilea, Multașteptatul, Ăla, ăla cu ă mare, capabil să ne confirme *dacă acesta e drumul*, cum se-ntreba în pustie Ioil Borgiah, bibliotecarul cu semitice nasuri, recenzându-și cămilele la Piramidă, pe un curgan cu mamelon ca ale Jamilei, contemplând deșertul de la cota 476 spre Muntele Conic și, dincolo de pădurea Nuciteanca, turmele spre Negoiul, iară când să vină Revizorul și să clarifice strategiile, mult se

temeau marile imperii coloniale, francez și englez, că Țarul Nicolae al II-lea merge la pace separată cu nemții, deoarece, spre deosebire de cum va fi sub uncle Joe, noroadele Rusiei nu mai agreează să-și verse sângele pentru interesele imperialismelor occidentale și nu mai vor să lupte decât dacă se coboară-n nămolul tranșeelor *și americanii* lui Wilson și Hoover, până la gât și papion, așa că jumătate din Occident a salutat cu legitimă satisfacție răsturnarea din tron a Romanovilor, care trei veacuri au apărat Europa de nestatornicia puhoaielor Asiei, alde Kerenski, conspiraționisto, Elizo, fiind înțeles cu Lenin, fiindcă se știau din liceu de la Simbirsk, și declarând sus și tare că Rusia nu va face pace separată, ci război cât mai dezastruos, *pentru a atrage ura de clasă mujikă pe burghezie*, după ce Aristocrația se compromisese, iar cealaltă jumătate a Occidentului a sprijinit de la Berlin biruința adunăturii leniniste, o ingerință de neiertat în Destinul Rus fiind toate aceste măgării, poate *alți* țari meritând eșafodul, cu siguranță cei care l-au chinuit pe fratele meu, Pușkin, un Alexandru expediindu-l în exiluri tocmai în spațiul vital românesc, lățit de la Chișinău la Bahcisaraiskii Fontan, iar un Nicolae Prim îngăduindu-și blasfemia de a-l cenzura personal și chiar de a-i da indicații prețioase, regula-l-aș în muian, inventând cum ar fi protocronist jdanovista critică că ca ce chestie nu scoate din comedia de idei *Boris Godunov* un bestseller, în formă de roman istoric, pe înțelesul gloatei masilor largi populare, luând model de la Walter Scott și de la Abraham Stoker, care a dat umanității un fel de țeapă-n feseneu cu cea mai vândută carte după Biblie, Dracula, la o umanitate care a învățat din Procesul de la Nürnberg doar că nu poți, adică nu că nu poți, că nuuu e biiine să ucizi milioane de evrei, Virginico, dar că e doar inconfortabil sau regretabil dacă scurtezi în Est și Est viețile la niște galițieni-angkorieni, în special kampuchienii Cambodgiei khmere pot fi scoși din făgașul marii lor istorii, fără nicio memorabilă superproducție mondial oscarizată, și totuși ar fi atâta horror s-atragi tineretul ca pe puii de hienă la cinematograf, fuce-l-am în creierul mic de june incult infatuat, căci orișice generațiune musai trebuie să ia Umanismul de la început, să și-l însușească, nu la modul ciupitativ, ci cu karandașul în mână, conspectând, conspectând, oh, ciolovek, ce sciastlivîi Bach sună acest cuvânt, ca slovă aurită și însângerată! Adică morții mei de la Stalingrad, cărora le imaginam, încercuit la Gumrak, Cimitirul Recunoștinței Eterne, să mă piș pe ei, mă Muhală, zici tu, labagiule, din tei, că n-aveau ce căta acolo din moment ce americanii și britanicii tăi erau cu Stalin, faci și ai gând precum ca și domnul ambasador Saie Buburuză, director adjunct al Consiliului Național de Analize Sistemice și Fonduri de Investiții, vicepreședinte al Frontului Utopiei Romane, care-mi vine neinvitat la Basel, cu academicianul Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice, și el unul din cei patruzeci de vicepreședinți ai Frontului Utopiei Romane, consilier aulic guvernamental și prezidențial pe probleme de inginerie brânză

financiară, ctitor unicat al Fundației Nostradamice Zamolxe Române pentru Reținerea Tinerilor Performanți și a Tinerelor Superdotate Acasă, cu scopul ca din banii lui Octavian Filantropul să-i sponsorizez Eu, ai, un anumit partid pervers, iar de la un al treilea pahar de vin negru ca de busuioacă nouă de Ziduri, cât Doktor Bogza nu mi-l procesează cum odinioară Otomega, sau măcar să nu-l combat, pentru că mâna nomenclaturii a rămas luuungă, și la fraternitate alcoolică mi se mărturisește, Codoi barim tăcea, cum că, teoretic vorbind ca idee, nu se există posibil o mai neinspirată opțiune pentru păduchii cocoțați în capul Țării decât să se lege la cap, cum sar unii purici, cu încâlcitele probleme ale Basarabiei și ale Transnistriei, interesul proprietarilor electoratului fiind recunoașterea lor ca oameni de afaceri, pe bază de concentrarea capitalului, pe care nu mai ai cum să-l transferi de la statul rău administrator, dacă el curge în sacul refacerii, după corupție, a vecinilor de peste Prut, dimpotrivă, strategia noastră fiind una de stabilitate regională, iar miza NATO-*uie* fiind de o asemenea enormitate, se merită nu numai a da-n scris zapis că *noi nu mai avem nicio pretenție* la ce s-a dislocat de către Roosevelt, Churchill, Stalin și Hitler din România Regală Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei mele Maria, pentru care m-am războit Eu, dar aproape că s-ar putea, într-un fel, numai ca să fie toată lumea mulțămită și să nu mai avem sfadă cu nimenea, dar numai și numai pe bază de promisiuni occidentale certe că se face treaba, cine știe dacă nu cumva pentru a asigura ctitorirea fundațiilor temeliilor unui viitor sigur, euroatlantic, civilizat, durabil și sustenabil, pentru minunatul nostru tineret, încă și mai incult mâine decât ieri, cine știe dacă nu cumva poate c-ar fi recomandabil de dorit a sacrifica și unele județe mai nordice, mai înapoiate, mai defavorizate, mai mari consumatoare de subvenții de tot felul, la fel cum unui pomișor din livada de la Pribegi, nu-i lași primăvara să se dezvolte spre rodnicie decât rămurișurili mai viguroase.

Ci eu mă uitam la el și parcă citeam ce consemnase, spioancă perfectă, Isadora, *Învățăturile torționarului Ionică Enache către fiul său Sergiu Chiose*, fiu spiritual, că ca rudenie-i era și-i este doar nepot de frate afacerist, deși poate fi și fiu, el concepând de fapt cu Coana Aneta a lui Avăcăressi doar o fetiță, cumințică, Janina, obezizată Zulnia ulterior, printr-un tratament hipervitaminizant, la cerere, ba chiar la ordin către purtătoarea de sarcină din spermă de la Voluntari, luându-se după moda exemplului luminos al Uniunii Sovietice, patria vitaminelor și hormonilor, chiar doctorița Dora Căinaru, fiindcă unitatea lumii ca *Sein*, zice Lenin, băi labă, stă în materialitatea ei, adică ce fulgii mei crezi tu pe popa Tani, că Judecata de Apoi e *altfel*? N-are, bă, cum să fie! Depinde, ca și pe pământ, de cum te orientezi în Cer și care-s lozincile cele mai potrivite, în timp și spațiu, ca să nu deviezi cu grele consecințe asupra destinului personal și corelative la soarta famelică a celor ce, însumându-se, constituie familia ta

în proprietate privată ca o gaură de terminal de la megafamilia mare ce, pentru orișifiștecare orfan, care se simte ciugulit în această lume a exploatării și exterminării omului de către om, familia-mamă este partidul național-socialist democrat și internaționalist, în conformitate cu interesele strategice și tactice ale fiecărui Neam semănat de Domnul pre Pământul setos de civilizație, cârnați, cocaină și cultură, cât mai multă cultură, la care suntem fruntași la export, dar încă nu s-au legiferat și prime, nici indemnizații de merit, tu trebuind să fii sigur că m-am descurcat și eu la epurările când a murit Stalin, așa că sunt un *fiu călit al nomenclaturii*, fiind doară un item de test de poslușnic a te strecura prin grilele Judecății de Apoi, mai dă unul un telefon, mai dai tu „dreptul“ la ce sfânt trebuie, căci musai s-aibă, ce naiba, și Cerurile o birocrație divină de să administreze câtă și câtă și câtă omenire, de unde deduc că, în principiu, se va rezolva și cu ce deplângi tu de pe saitu' cu anarhiștii, că de ce să se scoată că România a fost cea mai naționalistă țară, deoarece te judecă pe tine, care te pregătești politic să-ți faci nevoile la Cotroceni, un jucător cu contradicția din silogism, ca și cum nu te-aș fi învățat dialectică de pe când sugeai de la mă-ta lăptișor de origine sănătoasă, vițelule calp, că dacă era România Reginei Elisabeta în topul antisemitismului, de ce se mai refugiau israeliții la noi, din Rusia țaristă a lui Lenin și Stalin tineri? Ce, pogromurile alea rusești de la Kiev, Odessa, Chișinău chiar, nu se numără? Te revolți tu, calule, dar eu zic că nu e bine să obiectezi izolat, că nu se bagă nimeni, și să intri de fraier în polemică, interesul tău ca român biciuit fiind mai întâi să asiguri la familia ta de *să nu mai muncească o mie de ani*, decât din plictis spleen și pasiune, facultativ opțional, iar gândul cel mai arzător de să te obsedeze eu îl văz a fi perspectiva de-a stăpâni în exclusivitate o Românie superbogată, așa de tare-n pib încât să poată asigura, ca și Germania, despăgubiri familiilor năpăstuite de criminalul de război Antonescu, iar dacă-ți cunoști cu adevărat idealul de a te corect orienta cu sifonul și mufarea, încât să ai din ce a te juca de-a Mecena cu prozatorii, atunci îți prorocesc că, dacă ești băiat deștept și negociezi cu discreție și sinceritate, atunci îți iese și ție ceva gras, când *se aranjează* definitiv zarurile aruncate de Mareșal la Prut, într-o configurație foarte nefavorabilă pentru busturile sale, cele... în general parcă de colonel, nerealizate artistic din lipsa tihnei, ceea ce am și prevăzut la Gumrak, după cum cea mai ciudată bizarerie o am trăit când a plecat Ceaușescu și a venit Iliescu, știi, Dora, suprasensibilitatea aceea a mea de a resimți ca un fel de ghețărie, că revoluția 1989 e parcă una a Nomenclaturii 1949, *o recucerire a privilegiilor de sub Dej*, uzurpate de Cea, mai degrabă asta decât un 1940 + pasul ungaro-ceho-polonez spre *uie*, ceea ce s-a și văzut în confruntarea electorală dupe Antena TVR, 26 decembrie 1989, când încă se mai trăgea în idealiștii atrași pe străzi să curgă sânge, de ales între Brucan de la Scânteia Iskra și doamna Doina Cornea, luptătoarea antibolșevică de la Cluj, din care confruntare ideologul

stalinist o țâșnit, în toate sondajele de opinie securistă, biruitor cu un strivitor cel puțin 12 la 1, de să-i ia disidentei surclasate de popor, nu numai tricoul cu Eminescu, ci și micul echipament, iară râsul torționarului Jenică Enache, la soție și la Sergiu de-o coțăie pe Isadora noastră spioancă-nespioancă, e totuși autentic și material jilav și lipicios ca o placă dentară între plăci dentare, expusă-n talcioc pe-o tarabă caldă-n India părăsită de colonialiștii lui Churchill, în sensul că dacă cu necesitate de oțel marxist-leninist, până și Judecata de Apoi e coruptă și cine e mai jmecher se va descurca, iar cine e fraier va linge tigaia cu scurgeri din cadavre, atunci de ce n-ar rezolva clanul Enache și arierate dificile, de ce n-ar găsi un Sergiu ministru Enache soluția finală cum că să li se dea revoltaților doar niște *diplome de urmași ai celor exterminați* în războiul așa-zis sfânt anti-cominternist, iar despăgubirile imediate să se fixeze la mica înțelegere, dacă negociatorii tineri s-ar preta, că doar i-am nimicit mai mult prin... mijloace românești specifice, bazate pe reaua administrație în principal, nu pe inginereasca precizie a sistemului occidental, catolic cu variațiuni protestante, de să transporți și să aneantizezi aproape două sute de mii de evrei, ai Ardealului ocupat de italieni și germani, în numai două săptămâni, pe când Linia Întâi română, a stăvilirii progresiei bolșevice spre mutarea lui Lenin la Luvru, la Piramidă, ducea lipsă de trenuri pentru aprovizionări, inclusiv cu muniție, numai eu, Despino, și cu omul meu, sculptorul ucrainean Andrei Hurmuzacov din Dubăuții natali mamei mele, *cred credeam eu* c-am rezolvat chestiunea Evitării antisemitismului fără evrei, ce s-ar naște din suspiciunea persiflării intelectualissime a Jertfei românești în Răsărit, pentru dezrobirea fraților noștri întru ortodoxie ruși, de sub jugul roșu bolșevic. Da-da, Mănăstirea de la Miorcani este singura soluție pentru o poate dorită de toți reconciliere, de la mic până la mare și de la mare până la mic, prin paradoxul excepției care confirmă regula, că se spune că se zice că l-am reprezentat involuntar, seamănă mai dintr-o parte, pe Mareșalul desfigurat ca Sfinxul Bucegilor, fiindcă de s-ar fi oprit exact pe Nistru, cum îi recomandă toate dădacele, atunci din necesități evidente militaricește chiar și pentru un mic caporal, Hitler ar fi ocupat pe loc *întreg* potențialul românesc, cel atât de consistent în vin, petrol, grâne și carne de vită de tun, de să fii a doua forță în contra totalitarismului marxist și a patra în contra celui hitlerist, rezultatul paradoxal al istoriei contrafactuale fiind că nomenclatura nazistă și securiștii ei mai ai dracu ar fi avut plăcerea de a – în caz cripto-antisemit, al opririi noastre să digerăm – extermina, ca la Salonic și în răsfățata Occidentului Ungarie etern horthistă, întreg elementul evreiesc din spațiul carpato-pontic-danubian, adică a patra comunitate după cele din SUA, Polonia și Rusia lui uncle Joe, din acest tragic punct de vedere, mă Muhală, reieșind că uitații noștri morți făcuți gelatină sub șenile la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, dacă n-au izbândit în *dezrobirea fratelui rus din cătușele roșii bolșevice*, măcar au făcut să

supraviețuiască în vechiul regat dintre Dunăre și Prut câteva sute de mii de evrei, cum nicăieri în Europa lui Himmler nu a mai fost cu putință, după observația mea, Clara, ceea ce poate genera reticență fiind doar prezentarea stângace a evenimentelor, în primul rând, tot evocând noi numai pogromurile, Odessa și Transnistria, *să nu reiasă că românii n-ar fi avut Dreptul de-a apăra integritatea României Regale Mari, mergând până în fundul pământului ca să-i zdrobim pe împilatori*, cum au procedat în principiu și străbunii noștri romani, dar și americanii lui Roosevelt când au traversat Atlanticul și Mediterana, ca să-i omoare-n pivniță pe unchiul Alec și pe tanti Meli, după cum, în principiu, nici dreptul de a globaliza românește întreaga specie dupe planetă nu ne poate fi interzis numai nouă și nici măcar condiționa sau limita, fără a inocula și a trezi în adevăratul patriot puternice resentimente, ca în sfertodoctul de Alin Vișan la volan. În principiu, sincer mărturisindu-mă, Clarissa, că doar nu mă pot erija în megafon pentru alții și mai ales pentru morții în câmpul de onoare sau pentru și mai morții din lagărele de exterminare sovieto-anglo-americane, eu nu ca să ucid copii, femei și bătrâni, cum am zărit, printr-o fereastră de încartiruit cineast nazist la Kiev, convoiul târându-se cu demnitate cumva solemnă, ca într-un film mut, spre Babi Yar, am refuzat să mă sustrag Războiului Sfânt, ci pentru că eram convins că trebuie să-mi aduc obolul la a implementa o ordine nouă în Răsărit, împingând hotarul românesc până la Bug și făcând din Odessa noastră sora geamănă a Brăilei, ducele Armand Hrestic și apoi rafinatul conte de Langeron recunoscând deopotrivă, în memoriile lor, că așa cum Egiptul lui Herodot este un dar al Nilului, așa și Odessa noastră-i un *Dar al Basarabiei*, o consecință portuară a prisosului de grâne ce umpluse Imperiul Țarist după anexarea din 1812 și trebuiau vândute de negustori greci, evrei, armeni, francezi și englezi, portughezi și de alte naționalități, cu o vie curiozitate studiați de poetul chișinăuian A. S. Pușkin, care n-avea voie să călătorească în Europa, nu cumva să se contamineze de filfizonism, iară după înfiriparea unui stat tampon, cu capitală la Harkov mai degrabă decât la Kievul ce așa cum arată și geografa cernăuțeană Galina Cobiliță, botezată de bunicul meu de la Dubăuți, preotul Antonie Suceveanu, a căpătat după momentul Ieremia Movilă sau Pierre Moguila sau cum îl chema pe mitropolitul din vremea înstăpânirii Ducăi Vodă până la Ecaterinoslavul redenumit ulterior, întru cinstirea vrednicului arhiereu moldav, Dniepropetrovsk, pe Nipru sau pe Don, nu m-aș fi lăsat până n-aș fi redat rușilor libertatea totală, adică un nou Țar, fiind perfect convins, Isadora, c-aș fi fost și-n asentimentul Reginei mele Maria și al Regelui meu Ferdinand, dacă, pentru că după detronarea din 15 martie 1917, iată de ce o statuie a Țarului Nicolae al II-lea are candelă și flori în incinta ctitoriei mele de la Miorcani-pe-Prut, fiindcă augustei lor îngrijorări exprimate epistolar, după ce aliații din Antantă AU RECUNOSCUT instantaneu noul regim republican! le-a răspuns cu

mișcătoare aplecare spre o reconciliere româno-rusă, fără a se mai menționa Tratatul Molotov-Ribbentrop-Churchill-Roosevelt, nici chestiunea Tezaurului, cum că *que le bon Dieu vous bénisse ainsi que le peuple Roumain et que le Seigneur vous accorde la victoire finale et la réalisation de toutes vos esperances*, cum a și gravat în bronz coclit, pe micul soclu al cenotafului, mânuța roz de domnișoară, a gingașului colaborator al lui Andriușa Hurmuzacov, domnul Eugenijus Miškinis, autor al unei excepționale peisagistici de călătorie dintre cele mai sprâncenate, prin Curlandia, autorul încă și mai autor al acelui pandant galițian întru Abjecție care mi-i, la *Guernica* bolșevicului Picasso, *Parada învingătorilor la Brest*, organizată de Beria și de Himmler în septembrie 1939, asociere în vederea comiterii de infracțiuni care s-ar fi putut evita, în plan european și global, dac-ar fi ascultat, în 2 octombrie 1938, Playboy al II-lea de Tata și ar fi atacat primul, spre Odessa-Lambrino și spre Varna-Duduia, ca și spre Buda-Pesta, silind să se demaște pe toți și aburcând Istoria, de pe pista actuală jegoasă, pe un alt făgaș, dacă nu pur, măcar mai cult.

12

Într-un secol douăzeci caracterizat prin progrese remarcabile nu în ale armoniei, ci în ale unei big diversități de varietăți timbrale capabile să satisfacă cele mai capricioase gusturi preocupate cu adevărata senzație de sunet, de la bătaia îndepărtată și înăbușită a tunurilor de câmp până la sfârâitul în tigaie a cărniței de copil pe foamete, o adiere dinspre poalele suflecate ale Pădurii Negre survola Rinul cel domesticit-canalizat ca și Rhonul lui Van Gogh, răvășea frunzișurile ruginii ale livezii ghizdaviene de la Sonnenheim și se dizolva în încăpătoarele văi cu vaști codri de foioase roșii ale Vosgilor noștri.

Porumbeii din podul grajdului alsacian tipic, ce adăpostea puținul cât realizase deșțăratul pictor din instalația *Capela Timișorenilor*, își numărau la nesfârșit puii ca pe bobocei.

Vreme de beție. Bilanțul de toamnă târzie al proprietarului nu era unul dintre cele mai fericite. Iată de ce, pe un pled cazon, din păr aspru, de cal rechiziționat și mort departe de țara unde a fost fătat și potcovit, el sta-n livadă, întins pe spatele cu dureri de șale perimate, ca pe o estradă ce-ar fi putut coborî oricând, în acordurile wagneriene de rasă superioară, spre lăcomia de cărnuri dezosate volatile, deshidratate, rămase fără euri, a crematoriului.

Ceafa cu zbârcituri romboidale și-o ținea rezemată de o coadă de hârleț, cum pe o pernă de lemn își protejează o coafură sofisticată, pentru

serbările biruinței asupra Americii, Satoko, nevasta domnului colonel Kamikadze.

Iar creierul său gândea iscodea pentru ființa sa artistică ce recepționase lovitura, dinspre ce parte a venit!

Un neobișnuit lung articol în ziarul electronic local demascându-l vecinilor prea amabili cine este el de fapt, grădinarul, dacă încă n-au aflat. Viața lui nu e deloc clară ca oglinzile lacurilor din Vosgi când se reped vitele să se adape.

În primul rând, că e... român deci neglijabil, ceea ce în general se ferise să declare unor alsacieni get-beget. În al doilea rând, că el e considerat gauleiter-ul, prin liste de cărți bune, lider spiritual guru ceaușist al întregii mișcări neolegionare marxiste național-comuniste din Balcani. În al treilea rând, că nu degeaba a fost încadrat la 5 ani de Romlag sub Dej, muncă silnică la Canal sub distrofie și oportunități de Reeducare, deoarece în războiul așa zis sfânt, băga-mi-aș rușinea-n el, nu numai c-a servit ca fotograf ocazional regimul militar fascist la Ministerul Propagandei, a cărui cenzură nu defeca decât comunicate seci, căcăreze de iepure, neilustrate, în subordonarea odiosului general ideolog dejist-ceaușist-iliescian Horea Bratu, dintre care doi-trei colegii banditului mulți era să fie împușcați franțuzește de maquisarzi, alții condamnați pe viață cu confiscarea totală a averii, atât pentru ei cât și pentru urmași, legislație ce a inspirat recent pe radicalii ce-o vor aplicată *păduchilor cocoțați în capul Țării"*.

Moșierul reacționer o mers pe front, a trecut Nistrul în războiul criminal, deci comandând oarecum masacrele alea sau, ceea ce e același lucru, aprobându-le, în van dând el vina pe germani, ucraineni, maghiari și ruși sau opunând pueril ca alibi un interviu luat la Harkov, în a treia decadă a lui octombrie 1941, marii violoniste sovietice Daria Maximovna Riumina, spânzurată ulterior de cekiști și ceiști, și ea, pentru colaboraționism orizontal nu cu un neamț mândru din Vest, eventual austriac din spațiul Schengen, ci cu un nespălat de ofițer valah, hoț de cearșafuri de la minerii din Krasnodon. Cât despre apărarea lui ridicolă că doar a survolat Transnistria în drum spre Volga și Caucaz, fără a ști nimic, no comment!

Era o lovitură de imagine abil calculată acid, și perfect țintită, și Marius, stăpânul de la Sonnenheim, nu se îndoia că în spate se ascunde mâna lungă a dușmanilor săi din țară. Știa că, potrivit obiceiului locului, ro-intelectualii te omagiază pentru întreaga activitate mai mult postum. Pe când – demolator! – te bagă-n seamă viu doar dacă ai cumva Validarea Occidentală, în postromânism cu rea intenție politică nemaifuncționând *instituția criticii,* din motive de dezinteres public și de interes politic, al baronilor locali și al aventurierilor, pentru Inversiunea Valorilor, fabricile de diplome oferind piloșilor până și doctorate false. Mai voiau poate și alții acele diplome, decorații, onoruri ce pictorul le considera deșarte fără Eliza,

și mai ales premiile, cecurile scrise cu cerneală din lături de la spălarea de dolari murdari, bani de care Van Gogh din Ziduri nevoie nici c-avea, că-i aloca Theo din California mai mult decât și-ar fi dorit, după ce o lăsase mai moale cu domnișoarele de pe malul Senei și căuta să atingă-n serenitățile senectuții, deplinul calm faraonic în care să-l găsească Doamna Moarte, în lanul de grâu de la Auvers-sur-Oise, chimizat, erbicidat și falsificat genetic de depășea-n boi secara hitleristă de la Berdicev, pictată deja de Șîșkin la Elabuga Țvetaevei, care a fost, 6 august 1941, scrie biograful neoficial, cea mai fericită zi a vieții sale de a dat mâna cu celebrul Hitler, ajutându-l pe vipoi să se cațere în carpen, deoarece inginerul ducea dorul, în stepele Rusiei, de Refugii Alpine, de unde vezi cu adevărat în jos, cu binoclul, omul exact cât este el de microb ca atom statistic, mai mic și decât cât biet român săracul neprimit dincolo de Cortina de Silicon.

– Ha! Hitler, acest cizmar. Care n-are nimic dacă era cârpaci la Gori. Tocmai că are ceva nenorocul că n-a rămas meșter cizmar! Nici popă ca Stalin cel vizitat la Kunțevo, la biserica Sfântul Berchtesgaden, în 6 august 1943, de Pobreajen, să-i ceară solul Marius, als *Homo solus*, gem de afine și Ardealul, contra unui *volte-face* tentant, care ar da Cominternului nu doar Bucureștiul, ci și Sofia pentru Dimitrov și Belgradul pentru Tito, poate chiar Atena pentru Nikos Beloianis. Un monstru dogmatic dialectic, gazda. Care și-a descoperit târziu monstruozitatea, muncind neobosit. Și cât este ea apreciată, pentru câte știe, de colaboratori, de Lenin în primul rând, și apoi, în rânduri-rânduri, de către muncitorii și intelectualii euroatlantici ai lui Marx!

– Adică, susțin vânătorii de donații de la Augustus, eu am fost boier cu conac, un fel de Hitler român, Dorothea! Și doar i-ai studiat cu ochi mari, genoși, migdalați, banala-i biografie: veleitarism pictură-arhitectură, apoi războiul expresionist, unde se comportă, hm, onorabil, suferind chiar și pierderea văzului, când este GAZAT de îngerii anglo-franco-americani. Un butoi de ură. În care s-ar fi putut autosufoca, precum genialul savant renascentist român Raul Lecca în Tineta Reeducării de la Pitești, încadrat la ajutor legionar doar pentru că a comentat la Fadeev - *Tânăra Gardă*, două volume, Cartea Rusă 1948, cum că el nu crede că ofițerii regali români le șterpeleau minerilor din Donbas, cearșafurile, ca să le trimită la București, la curățătoria Nufărul din Dumbrăvița. El știe că un ofițer regal nici n-avea permisie să se-nsoare cu o fătucă fără zestre babană. Dar aceleași bestii aliate puteri cu interese rasial globale, ah, au limitatără-n '20 extinderea României mele Regale Mari măcar până-n toată Tisa, deci nu numai spre bolșevicii lui Béla Kuhn, ci și spre partizanii sârbi declanșatori la Saraievo ai Războiului Expresionist. În schimb, alde Hoover, alde Wilson, alde Lloyd George, alde cotoiul Clemenceau, se puseră a pedepsi în 1919 la Versailles nu imperialiștii cocoțați în căpățâna Germaniei, pe făcătorii păcii de bandiți de la Buftea, ci împinseră la mizerie 1929 pre

Neamul German în întregimea lui. Poate sunt eu cam incoerent, ca un cocainoman, dar așa ajunse lăsatul orbete la vatră în republica weimăreană să-și descopere calități de inflamabil Orator, unele ținând de iluzia colectivă produsă de sucurile gastrice fără obiect, altminteri, pentru hollywoodianul fain hrănit, ca și pentru rozătorul de arhive, toată acea lătrătură nu poate stârni azi decât râsul... Râdem noi, dar însă totuși, pe foamete acută cronică, ea duce direct în sânge și în fum de om, ca orișice amenințare cu forța.

– Da, l-am cunoscut pe Marius Ghi! Mi-a fost contemporan ca și Hi. Dar asta nu e totul! I-am studiat cu atenție dosarul de cadre, cam când i s-a propus de către Petru Dumitriu și Yves Montand, angajat ca zugrav la noi și apoi ca ebenist, să se înscrie în Partidul Muncitoresc Român, la organizația de bază de la Complex, când mă angajase contabil-șef taică-tu, Dumnezeu să-l aibă în pază pe preabunul meșter Samson Honig! RIP. Mai beam cu ei pe la Bufetul Expres...

– După Canal, întâi paznic și mozaicar, la 1954, ce artist vizual mai putea fi Marius, mă, cu degetele alea insensibilizate de târnăcop?! Apoi, când cu *Dezghețul*, fotograf necalificat, pe la 1956, de portrrretiza pentru panouri de onoare fruntașii, fruntașele, după exemplul fotogenic al Uniunii Sovietice, care promova în războiul rece antiamerican Stahanovista, nu puritana, nu purisanca, nu pe Madonna, care e cea mai leninistă dovadă că *nu există niciun creștinism american serios*, fiindcă de-ar fi supraviețuit, n-ar fi tolerat starețа feministă Zosima ofensa lubrică, ci un inchizitor costeliv și spân, ca popa Tani al meu, ar fi impus pieței de excitanți video să n-o poată comercializa decât sub vreun nume obscen! Nu supremul serafic. Ca să nu mai postez ca creștin că amu două-trei secole ar fi fost arsă goală pe rug, pentru asemenea blasfemie, cu nuduri cu tot din expunerile tinereții, de are și Jenică Noveanu două reviste din 1985, de la tutungeria ABC Sfântu Gheorghe, și a tot frecventat-o duminical, sub albumul *Like A Virgin*, de asurzește manelele vecinilor săi din Ferentari-Rahova-Laika, unde e piața mai scumpă ca-n Amzei, acolo-n zonă defavorizată având totuși cetățenii *de unde da* la prețuri rigid cartelate bănișorii pe mărf'șoare. Însă eu nu mi-am șchimbat părerili coolinare nicidecum de frica americanilor tăi, c-au ajuns cu tehnologiile lor securiste la performanța de a fila prin sateliți întru a bumbăci, individual, după CNP, pe orișicare dintre pământeni, dac-ar bombăni la sex-simbolul lor, progresista Madonna. Deci eu nu voi crede nici în ruptul capului că un oarecine respins la admitere, ca Hitlerul tânăr, un amărât stradal, un poet ne-postmodern oengist, ar fi putut el de unul singurel unelti și implementa un genocid sau chiar un război hibrid de jaf și cotropire, fără a sluji astfel niște Investitori Sstrategici mai șmecheri, capabili să-i reguleze, așă, di plășere, pi toți creștinii dupe planetă și să inverseze proporțiile etnice oriunde au Ei interesele!

– Ce știe postacul ăsta, Claro, de Madonna studies, Madonna scholarship, Madonnalogia lui Leibniz sau de Madonna Phenomenon? Dă-l în mă-sa lui!

– Iată de ce, i-am spus atunci lui Ioil Borgiah, cârmindu-ne cămilele Stepei Calmuce spre bordeiul meu cu samovar de la Kotelnikovo, în concluzie, eu nu atribui lui Hi în general mai multă putere decât unui comsomolist, cu obrajii plini de coșuri, ce se masturbează pă Internet, autoinstruindu-se pe baze porno ce e liubovul! Adică să dai muie la sub 50 secunde de la dezbrăcare. El dă din mâini, se agită, rage, se ușurează, dar istoria e azi un teatru de război cu de o sută de ori mai mulți actori decât pe vremea valahului Kutuzov din *Război și Pace*. Și, direct proporțional judecând, dacă Napoleon, naivul romantic burtos, și însuși Țarul (termen interzis, tradus de dejiștii republicani marxiști cenzuroși prin... eufemismul Împăratul!) cu toată nomenclatura lui germană, Alexandru, nu erau decât niște somoni mai afumați într-o colosală migrație, darmite sărmanu' Adolf ista?! Cum să credem cu putință, excluzând ipoteza hiperculpabilizării ca să ne scape pre mulți de răspunderi, cum s-admitem c-a putut, el, care, până să se stabilizeze la nemți Foametea și primejdia cominternistă, nu realizase ca artist nici măcar cât Marius Ghizdavu Eu la aceeași vârstă, cum să fi uneltit ăsta de unul singur, mă, și să fi dezlănțuit preventiv războiul criminal împotriva Uniunii Sovietice, neîndrăznit nici în vis de nimeni din Vest? Uniune ce, la 1939-1940, nu ingurgitase baltic, polonez și românesc decât... cât o Franță, ce? Niște Galițieni, niște sapienși de rase cam inferioare văzuți occidental, exceptând catolicii și variațiunile lor, ca să nu mai zic nimic de imprevizibilul genocid, căci agitația banalului antisemit mi se părea fără obiect, *la cât de imperceptibilă era densitatea evreimii în Reich* față de Lwów și Polonia, încât nu văzusem, chiar în 1938, în *Mein Kampf*, și chiar în faimoasele legi Nürnberg, de protecția vaginului german față de sperma iudaică, decât simple trucuri propagandistice pentru mai strâns unirea gloatei inculte în jurul fasciei activului de partid totalitar!

– Pur și simplu hățurile viitorului germanilor i-au scăpat din mâini, ca tensionate de armăsari isterizați de primul piuit de katiușă, Liz, – tu ai grijă să nu vorbești și la farmacie de toate acestea!... Vremea, sport, mode, sănătate, atât! În politica externă, toate i-au mers până când, după nimicirea Franței cu neprecupețitul sprijin material, moral și telegrafic sovietic, n-a avut de lucru și s-a pretat la a-și crea obligații și prietenii mărunte, agățând România ca pe o vită-n cârlig și decupând câte-o ciozvârtă sângerândă și aruncând-o potăilor hiene vecine, moment în care șacalul Molotov s-a pomenit între fălci cu o halcă nesperat de mare și s-a dus cu ea, dând din coadă, la Stalin, găsindu-l încă o dată înlăcrimat, ca de câte ori își aducea aminte, la o vodcă, de cum i s-a sinucis iubita uitată nefu din securismul muncii lui de noapte, ca birocrat sovietic pur sânge insomniac.

– Înțeleg, realiză priceputa spițeriță din Tatar Bunar, Eliza, căreia

datorăm cu exces la miligramaj, excesiva longevitate cu mintea întreagă a celebrului artist vizual român din Sonnenheim, Alsacia. Când ochișorii noștri, Marius, se potriviră, în 8 noiembrie 1941, la Parada Anexării Odessei, eu aflându-mă în Tribuna Văduvelor negre, care ar fi trebuit să cuprindă *vreo cincizeci de mii de invitate*, iar tu erai cu videocamera printre taburi, ah! cât m-a impresionat aerul tău grav la acea serbare măreață, numai mult mai târziu adunând eu suficiente date semnificative despre tine și, după ce le-am analizat complet, mi-am încropit o imagine alb-negru că, de onomastica ta, tu ai *tainele* tale multe, de Artist nu de bărbat, și prăznuiești diferite întâmplări, între care și sinuciderea, când tu iubeai pe Regina și aveai douăzeci de ani, în alt 8 noiembrie, 1932, a delicatei doamne petersburgheze Nadejda Allilueva, tragedie despre care marele om de informații și unchi Alecu Ghizdavu-Șaraga te-a informat cu promptitudine și risipă de documente, îndeosebi o poză a doamnei-doamnă Stalin, surprinsă pe-o uliță moscovită iarna-n blănuri, derutându-te prin aerul... aristocratic, detectând tu, june aprig, o contradicție serioasă, antagonistă, că de ce n-a luat în pat la Kremlin marele călău aliat și ideolog stahanovist udarnik o sudoriță fesenistă de 120 kg!

– Aceasta și este problema cea grea, Liz! Grigore Căinaru re-scrisese românește *Război și Pace*, 1681 pagini, adică patru romane, Iar Horea Bratu nu m-a înțeles și n-a pus rezoluție pozitivă, să mă finanțeze și pe mine. După *Războiul Sfânt*, *Cătușe Roșii* și *Odessa în flăcări*, toate trei filme azi interzise mie în RO, de cenzorii voluntari fanatici postCea, eu propunându-mi a încheia *Tetralogia cinematografică a Demnității Românești* cu un al patrulea opus răscolitor, zis *Bijuurile Reginei Maria*, adică cum arătau Krupskaia, Polina, Nadejda, Liudmila, Zoia și alte neveste cominternist-feseniste gătite cu ele. Deși inițial mă excitasem imaginând o completare la un film iliescian cu Triunghiul Morții, despre Mărășeștii lui Constantin Kirițescu, dirigintele meu de la Liceul Sfântu Sava, mozaicu heterogenu cu Sergiu Eisenstein Nicolaescu, artificieri și niște țerani, general pandur Cambrea în rol mareșal Averescu, lătrăul Vadim scenarist, A1 ca Bancorex finanțe, Maia Morgenstern pusă să boccească, cică Wiki zice până și Mircea Badea CNN-A3 figurant, reieșind că Regina-mi Maria, NEÎNFRICATA, *plângea ca ortodoxa în fața răniților*, de mila lor, în loc să ia măsuri chirurgicale gen Prințesa Ileana la spital la Bran, hopa, dar și că doamnele Înaltei Societăți tot inculte și curve sunt drăcuite ca-n stalinismul cincizecist al lui Petru Dumitriu, Zaharia Stancu și Baranga Iarbă-rea, exprimându-se ele, indignând publicul target fesenist, ajutându-l de să voteze perpetuu emanații lui Brucan, cum că Ecaterina Teodoroiu asta e nebună, fă, nebună de legat!

– Și eu, și eu am și protestat că de ce, pentru temperamentul Reginei mele, n-au angajat fie și pe tupeista Madonna, care tocmai filma-n Budapesta noastră biografia foarte romanțată a seraficei Evita Peron, ce ca

Che, ca argentinian, aş fi interzis-o-n toată America Latină, *catoliceşte* neputând juca... oricine sexy roluri de superioare fiinţe sfinte Gloatei, care Gloată ca întotdeauna nu s-a ales cu nimica, prăbuşindu-i-se-n debut de nou mileniu toate economiile-n Buenos Aires.

– Domnule general de propagandă Horea Bratu, sunt locotenentul de husari dragoni roşiori Marius Ghizdavu, de la Ziduri şi Sonnenheim, permiteţi să raportez! Aseară, am sărit cu El-Zorab al meu gardul cazărmii din Cotroceni şi am petrecut copios în Uranus la Glagoveni, la adevăraţii Glagoveni! Adică Dora mea şi cu Grig, cel neconsolat că doctor Lecca l-o făcut marineeer pe Rudy al lui, de-l voise moştenitor imensei acuplări a averilor de la Leonida Cârnăţaru şi Dezvoltatorul Imobiliar Nae Lugojanu. Au făcut ei ce-au făcut, s-au milogit pe la statueta Madonnei din Biserica Italiei fasciste de lângă Scala, şi acum e iarăşi gré, o să nască în 4 martie 1944 pe Veronica (Vera), iar în 26 ianuarie 1946 pe Otilia (Otla), marcând prin sacre scursori amniotice, ce? Ruperea apelor frontului nostru galiţian-transnistrean, pe de o parte, şi consecinţa ei strategică firească, pe de altă parte, frângerea ca un vreasc pe genunchi a dârzeniei româneşti, aplicându-ni-se, ca şi fratelui ucrainean, sub pretextul secetei, o FOAMETE de să mănânci pateu Holodomor din ficăţel de copil, ca în Harkovul industrializat al Murocikăi mele!

În deplin acord cu interesele reci americane, stelele albe oglindindu-se-n confluenţa râurilor Harkov, Lopan, Udi şi Doneţ! Indiferente, solemne.

Geaba explicându-i eu lui Honourable Hurie Hurry, slobozi-m-aş între buzele-alea unsuroase de icre negre ruseşti de la Caspica noastră deltă-n Capşa, că noi românii n-are sens să ne curriculăm Trecutul cu vreun 1956, 1968 sau 1980 (toate posibile fiindcă ţineau de Dezgheţ, de emoţii **în** partide comuniste!), din moment ce noi am combătut bolşevismul *primii*, cu jertfe enorme, la Stalingrad!

Şi era şi Gary pe-acasă, fudulindu-se ca şi cum l-ar fi văzut verişoară-mea Elvira cu decoraţiile româneşti şi naziste-n piept, cavalerească răsplată c-a penetrat primul în Ialta noastră, salutându-ne pe Skype la chiar grandioasele parăzi de la 8 noiembrie 1941, când se consfinţea întregirea Moldovei până la Bugul nostru, victoriosul avans spre Caucaz şi anexarea de facto a Crimeii, pentru a răscoli gropile comune, cele semănate cu sârg, fiind rase dispreţuite pe-acolo, de către şeful Terorii Roşii la 1920, tot Béla Kun, ajutat de Rozalia Zemliacika, vreo 70 000 de împuşcaţi, resturi Wrangel, după Lenin OK, irecuperabili sovietic!

– Béla Kun, Béla Kuhn, Béla Hun! hohoti dând pe spate fruntea-i de delfin veşnic treazul doctrinar Bratu. A trecut vremea, Pizzacolo, când mai avea un oarecare sens să ne războim propagandistic cu Stalin cel Harnic. De-amu, după Stalingrad şi Kursk, e total limpede sportiv ca război că *utilizarea potenţialului nazist contra fascismului stalinist,* pentru

redobândirea Moldovei până la Bugul nostru, este o strategie falimentară și, cu necesitate de oțel de tanc, se impune ca Maiestatea Sa Regele Mihai, ca și forțele politice responsabile, să se orienteze invers, spre alte flamuri, recurgând la cinica metodă anglo-americană!...

– **Sovieticii să-și verse sângele pentru noi**. Să recuperăm, dară, Ardealul și Balcicul! Să anulăm odiosul Diktat de la Viena, prin care Axa, europeană, – ce scandal! – poate și ca să facă pe plac japonezilor, ne-a impus tocmai nouă, latini, concesiuni teritoriale către asiaticii infiltrați mișelește în spațiul burebistan, întins de la Alpi la Caucaz. A venit este marele timp să tragem toate clopotele, să-l dăm jos pe amiralul Horthy Miklós, cum odinioară pe Béla al XIII-lea, zis Béla Kun, acesta și fiind rolul nostru românesc providențial în acest colțișor de Europă, să restabilim stabilitatea dărâmând regulat regimurile totalitare de la Budapesta! Iar pe Prințul Kiril, care conduce Regența la Sofia trebuie să-l avertizăm diseară că, la Pace în 1947, Biruitorii vor specula crunt o afacere neinspirată, c-a primit de la Hitler bijuteria Balcicului, considerând-o ăștia *suficient câștig de război al Bulgariei*, căreia i se va decupa astfel, în favoarea Greciei, ieșirea la Marea Egee prin Tracia, cu tot cu, abia ocupate în 1941, insulele geto-dace Thasos și Samothrace, iar 150 000 de bulgari vor fi expulzați pe vecie spre nord! Și, mai rău încă, dacă la București Vîșinski va negocia pe îndelete și respectuos cu Regele Mihai pentru 6 martie 1946 guvern plugar, vai, deja pe la 1 februarie ialtez 1945, vor fi ciuruiți, direct în Cimitirul Central din Sofia, însuși M. S. Prințul Kiril, ceilalți regenți, miniștrii, consilierii regali și 67 deputați! Harașo revuluție!

– Mai rău ca la noi. Dar bine, domnule general de propagandă, dacă anglo-americanii ne bombardează din 1943, *și pe noi și pe bulgari*, atunci Tetralogia mea cinematografică wagneriană *Războiul Sfânt* rămâne-va o Neterminată! Și nu știu nici dacă Grigri va mai continua Tetralogia tolstoiană. Să nu reiasă atunci că românii au mai puține drepturi la Reunire decât germanii sau înșiși rușii!

Dădu din umerii solzoși de birocrat, a neputință legală. Se pronunțase.

– Și atunci, Isadora, din controversă cu romancierul de Război Sfânt Căinaru, eu am urât întâiași dată România. Am zis să fug prin Nucșoara, spre Sibiu, Timișoara, Vukovar, Zagreb, Maribor, Graz, refuzând deci tentanta ofertă a Căinarului, să ieșim noi doi mari artiști la linia întâi, în întâmpinarea Anei Pauker, să ne predăm festiv, să fim reeducați de niște proști și înrolați în Divizia de panduri marxiști Tudor Vladimirescu, pentru a urca în deceniile ce vin pe diferite nivele ale nomenclaturii, ca *bolșevici de omenie*, limitând pe cât posibil Sus răul ce s-ar putea naște dacă, așa cum anticipa și bine informatul Hitlerilă, anglo-americanii ar ceda lui Stalinel toată Europa Galițiană, până la Trieste-Lübeck. Nu, Dora, nu mă interesa deloc a nu mai fi eu eu însumi! Era și periculos. Cunoșteam la

perfecție mașinăria marxistă: **originea** mea intelectual-podgoreană mă încadra la *Dușmani strecurați în rândurile partidului*. După folosire, aș fi fost împușcat sau gâtuit sau măcar marginalizat, la a doua sau a treia Epurare.

– Dar e totuși premonitorie această glossă a Căinarului, pe propriul proiect de *Războiul Sfânt*, cum că fluviu-romanul său se poate scrie în 4 volume lungi fără niciun pic de apologie a Mareșalului Antonescu, și fără a detalia mai deloc Bătăliile întru a reda epic Eroismul Românesc, ademenind la lirism și pe istorici.

– Păi, dacă se limita și el doar la o secțiune prin Inconștientul Hrăpăreț al patriotismului Neamului Rusesc agresat de imperialismul franțujilor, Lev Tolstoi lua sigur Nobelul până-n 1910 cât a trăit, toți cei 11 laureați rivali fiind azi practic uitați, cu excepția galițianului nostru californian Henryk Sienkiewicz!

– Ehei, frate Marius, ca să poată supraviețui până la 31 octombrie 1956, când americanii au alungat pe imperialiștii anglo-francezi de la Suez, cedând însă Cominternului Budapesta noastră, numai eu știu câte compromisuri a trebuit să-și asume bietul Grigri! Totul pentru Dora, pentru fetițe și pentru a salva casa cu magnolii din Uranus Montmartre a Glagovenilor. Soarta fiind că focosul ei frate Gary căzu în Războiul Sfânt și, în postromânism, ni se pișă mancurții pe ciolanele lui de geniu inginer auto de-ar fi lucrat azi la Ferrari în scuderie, cu Ayrton Senna de la McLarren și cu Michael Schumacher de la Lăstun-RSR, iar fetili Dorei, una Vera și-a găsit fericirea atomică la Dubna, alta Otla-n Canada c-un lingvist, iar nepoata Malașa, ca și nepotul Gregor, necatadicsind, dacă nu se băga doctorul Cezar Bogza cu avocații, nici măcar nu inițializau lăcrămație să li se restituie unde au avut ei imobile și-a demolat Cea, pentru Hardughia Poporului.

Dinspre casă, chiar veni miros patriarhal de fabrică de *pâine pe vatră*.

Marius Ghizdavu zăcea pe propria-i iarbă, cu plăcile dentare rânjite fioros spre cerul alsacian, cucerit de taică-su văduv nu cu sabia trasă, ci cu sulenderul, căsătorindu-se în secret cu vârstnica dar romantica Friederike, Frida, văduva preotului din Sonnenheim, care l-a ea multiubit, chiar după ce Dorul de România-l întoarse la Ziduri, moștenire lăsându-i nebuna întreagă seculara proprietate, spre consternarea unor rude risipite, de la Kiel și Hermannstadt, marxista Dorothea fiind cea mai avană, mai depărtată și mai neavenită pretins moștenitoare...

După Stalingrad, ba chiar după Курская битва, Marius Ghizdavu ar fi putut deci emigra ușor în această Alsacie mai mult decât replică a mediului natal, unde să picteze cu o productivitate debordantă, mai având și Ceva de spus, cu asupra de măsură. Cum și lângă Antibes, avea, în Les Moulières, *Villa Oblomov* a unchiului mamei, Isidor. Dar în octombrie

1943, s-a încăpățânat a-l ispiti pe Dumnezeu (!), ia să văd Euuu dacă-s predestinat a mă exprima *Homo solus* ca galițian într-o Republică Sovietică Socialistă Română, încât a rămas de-a fugit, în etape, peste Baltă la Baltimore, doar fratele mai mare, Augustus, Virginica nevoind să nască băieți decât pe pământ american, doar astfel posibili președinți.

Adică povestea spune că Grig s-ar fi îndreptat spre Prut, în întâmpinarea Anei Pauker, cum boierii pe domnitorul avizat de Poarta Otomană, pe când Marius s-ar fi tot dus tot către Apus, parcă evitând-o, făcându-se agricultor la Ziduri, să poată trimite saci de alimente în căruță cu coviltir, refugiaților (inclusiv răniți) ce-i va ajuta Prințesa Ileana cu Doamnele Române, la Brașov și la Bran..

Era însă riscant: americanii nu debarcaseră la Balcic sau la Ecrene și, strategic tâlcșoind, nu era exclus ca Adolf Hitler, cancelarul ales al Germaniei, să încheie el prin surprindere un Armistițiu cu Țarul URSS, uncle Joe, aflat la al cincilea din cele șapte-opt mandate de Vojd ale sale, înțelegându-se ei ca tăvălugul de tunuri și carne de tun al Armatei Roșii să ocolească Reichul ruinat, pentru a avansa ca-n brânză până la Atlantic, restabilind sovietic... democrația la Paris, Madrid și Lisboa, – malgré nous, Alsacia și Lorena rămânând în acest caz în partea sovietizabilă UE, din respect total pentru Carta Atlanticului.

Bine, veți obiecta din căpățână, dar atuncea de ce n-a ajuns domnul Marius al lui Ghizdavu să se rețină total de la criminalul război antisovietic, antiamerican, antibritanic și antifrancez, chiar de la începutul epopeic din 22 iunie 1941, dacă zice că-i era frică de cârdășiile diplomaților imperialiști?

Răspuns: pentru că între locotenentul de cavalerie cruciat al începutului și între căpitanul de propagandă fotograf de la sfârșit este o mare deosebire, ca între două specii diferite, ca între scorpion și cameleon!

Pe scurt: în iunie 1941, Marius era *un artist fără operă*, iar după Stalingrad după Kiev, când liderul bolșevic a omorât, ideologic, aproape un milion de soldați ca să recucerească **festiv** orașul lui Petru Movilă la 8 noiembrie 1943, „în cinstea lui 7 noiembrie 1917”, el era tot *om fără operă*, cum l-a și surprins catastrofa c-au ajuns securiștii și prop-agitatorii din nou în Basarabia și Bucovina, la martie 1944, încât Ioil Borgiah, de la Piramidă, de la Cairo, auzea pe anglo-americani hăulind către Carpați, că: Bolșevizați-vă! Bolșevizați-vă! Bolșevizați-vă, mutu-vă-n curtea bisericii de ortodocși puturoși! Marxismul e un mod blând și logic de a industrializa țările înapoiate. Așezați-vă liniștiți la locurile voastre!

Că altfel, noi o să vă bombardăm zi de zi. Și nocturn. Și pe voi, și pe bulgari, de-o să v-adunați de pe jos orașele, târgurile, ștetlurile și lăcașurile incorrecte evanghelic ca pe niște măsele boxate de Joe Louis sau Muhammad Ali!

Deosebirea dintre omul fără operă de la 1941 și ciolovekul fără operă

de la 1944 constând însă în faptul că măcar, în cei trei ani de luptă necurmată, el realizase, agonisise, skill-uri, cam cât rivalul său în arte, peisagistul citadin Hi, în patru ani (1914-1918): ce nu reușise a acumula boem, în bibliotecă, muzeu, bordel și cafenea pe Sena, câștigase ca fotograf pe Prut, pe Nistru, pe Bug, pe Nipru, pe Don și îndeosebi pe Volga, în sfârșit *avea* ceva de spus, și cum, – *era* cineva!

Adică, și aici ne asemănăm, Clarissa, am înțeles Ecuația Reeducării, testamentul postevanghelic, hă-hă! postmodern laic militant! mânjit de matematicianul Raul Lecca pe-un mur piteștean, cu diaree terci colectiv:

– *Omul este o funcție cu domeniul de definiție foarte restrâns, aproape cât un fel de fantă, pe axa divină*!

– Consecința, domnilor, a observat mustrător pașnica gazdă Irinuca, este că și Hitler și Majdanekul, și Stalin și Belomorul sunt perfect repetabile!

– Cea mai mare surpriză, Marius, mi-a lăsat scris Liz în jurnalul ei de la Basel, un fel de impresii, ca și cum n-ar fi cu totul cenușă vărsată în Dunăre, la Sigmaringen în februarie 1986, o fost în Occident, pentru mini, să constat o manipulare a gloatei mai șinică, mai brutală și mai ificientă decât pi la noi în RSR. Cel puțin Nea Caisă la foabrică se preface c-ascultă moțăind ce-i dictează, la lecțiile politice, Inginerul Brânză, iar pe urmă, compătimesc împreună cu gura până la urechi, descleștată de vreun desacralizant banc cu Bulă. Pe când, la fanaticii ăștia de-aici, totul e lecție pe de rost învățată! Urmând a păți disidentul exact ca Soljenițîn, organizarea unui *boicot al tăcerii* în jurul tău, dacă îndrăznești a gândi... incorect, ca de pildă a anticipa că democrația democrației de... se-nchină la Madonna va reuși unde au eșuat Hrușciov și Brejnev, la transmiterea ereditară, de la tată la fiu, a funcției prezidențiale! Până la ereditare definitivă Bush! Și cât pe-aci, vei vedea, să urmeze soția soțului, în solida familie Clinton!

– Așadar, totul mergea bine în civilizația euroatlantică: Germania fusese pedepsită pentru Pacea de tâlhari imperialiști 1918, impusă României Regale la Studiourile de la Buftea, unde se toarnă acum emisiuni distractive subminând autoritatea și așa problematică a polițistului Garcea, într-o țară de aleși hoți, Țara lu' Pește, cum îi dzice norodul țării lui Papură Vodă. Progresul progresa peste tot, convergent global spre să o consumăm până la urmă toți pe Madonna! Chit că e distonant să te închini și la asta și la Dumnezeul Fecioarei, fără să distrugi tot ce e mai impresionant romantic în armonia Umană: sensibilitatea Pithecanthropului de a se pocăi fățarnic dinaintea Madonnei Negre de la Częstochowa.

Și deodat' în Germania apare un lăsat la vatră, care în loc să se angajeze la o fabrică de pâine pe vatră, muncind noaptea ca să se poată califica ziua zugrav, și poate mai sus arhitect la primar, că era cerere de reconstructori, el s-a apucat de agitațiuni. Dar nu de agitațiuni comuniste,

în plm, cum se ajunsese-n Rusia să se experimenteze pe rase... neproductive, după ce Țarul fusese detronat și executat fiindcă nu mai voise să risipească Sângele Rusesc mujic, pentru a răci castanele din focul central, în interesul imperialiștilor anglo-americani și francezi! Ci de agitații bazate nu pe ura de clasă, ci pe *ura de rasă*. Construind astfel *un amărât totalitarism beteag genetic*, neexportabil din capul locului. Și „asigurând" Germaniei o completă lipsă de aliați statornici. Inclusiv în lupta ce ea ducea contra evreilor, numai pentru că n-aveau armată. Și în contra marii mase slave, bolșevizate sinucigaș, după ce-n secole lungi se încuibase-n juma din Europa cea cuvenită estetic arienilor, însă – moral – numai dacilor noștri liberi.

– Pentru a putea omorî doar evrei și pentru a satisface imperialist exigențele sponsorilor partidului său, Hi a atacat Polonia prin față, în timp ce Stalin a atacat-o pe la spate, dar nu ca s-o cucerească, ci numai din înțelepciune KGB, pentru a îndepărta cât mai mult războiul de Laboratorul marxist-leninist, război pe care nu și l-a dorit niciodată în Galiția, deoarece numai în condiții de pace economia planificată își putea arăta superioritatea strivitoare față de economia de piață!!!

Iar acest monstru de Hitler, tot în patima de a omorî cât mai mulți evrei numai pentru faptul de a fi evrei, în 22 iunie 1941, a atacat mișelește pașnica...

– Nu te mai chinui canoni, nu te mai zbate degeaba, mă Marius! cu niciun fel de surâs îl sfătui Clarissa să lase ironiile. Fapt este că, oricum ai întoarce narațiunea, nu Stalin a fost agresorul în iunie 1941. Și în orice caz, nu vei găsi niciun occidental cu mintea întreagă și cu o minimă instrucție, căruia să-i poți argumenta convingător ce căutai tu cu trupele tale românești tocmai la Stalingrad.

– Nu la Stalingrad! bolborosi a protest veteranul. Eu am stat în încercuire pe aerodromul de la Gumrak și, înainte, atelierul meu foto și toate materialele de laborator, aduse tocmai de la Mogoșoaia, mi le-am ținut într-o izbă mai răsărită, printre iurtele și blocurile răpănoase de la Morozovsk... Și, prudent, unele backupuri mi le îngropasem într-un bordei calmuc la Kotelnikovo.

– De ce la Morozovsk? De ce nu mai aproape de inima stalinistă a municipiului muncitoresc? Adică de Uzina de Tractoare, Taburi și Tancuri?

– Pentru că înțelesesem că n-avem nicio șansă, Dorothea! Știam frontul.

– Încă taica, în 3-4 octombrie 1938, îmi spusese: ACUM e momentul, Marius, trebuie să-i atacăm preventiv pe ruși, la Odessa, și pe bulgari la Varna! Pentru că Hi *face* bluff și o să facă buff! Fiind fake news că, din 1933 până-n 1938, a reușit într-un cincinal să pună armata pe picior de război, *de la zero*. Poate pentru parăzi! Nici măcar Lenin și Marx,

specialiști iluștri în exploatarea omului de către ciolovekul sovietic, nou, capabil să-ți ia și cenușa din crematoriu, chiar trimițând ei maoist pe la țară comsomojugenzii cu Naganul, să deschiaburească gospodarul german, n-ar fi reușit să concentreze suficient capital, Wehrmachtul să stăvilească Armata Roșie, cea exersată și perpetuu întărită de Comintern, în scopul nimicirii *întregii* alternative de piață la economia planificată...

– Deci dacă Franța-ți va fi azvârlită în decubit dorsal, cu membrele sfințite-n Chanel și Merdel, rușinea i se va trage de la populismul din 1936-1939, inventat ca să-mi trimeată mie la Antibes și Biarritz, nu lui Cristi Rakovski, guvernatorul Odessei, în concedii plătite, munșitorimea nespălată cu famelia, să nu mă mai pot eu plimba romantic, în plm, cu Murocika la singurătate pe Sentier du Littoral, la Cap d'Antibes! Vai, trei anișori de manifestații pacifiste, cu subînțelesul că Franța va fi apărată de... Stalin! În caz de ezitări spre o pace separată, el urmând a fi răsturnat de un nou Kerenski sau cine mă-sa l-a răsturnat pe melancolicul Nicolae al II-lea, ce în 1913, mi se rupe inima când mi-amintesc, cum a venit Țarul la Chiustenge, trăgând eminescian ca Esenin la Hôtel d'Angleterre, incognito ca Vodă Carol, pe o ploaie torențială, și mărturisindu-se unchiului Alec cum că, din considerente hemofilice, el nu prea mai are urmaș pe măsura uriașelor răspunderi ale Eurasiei, imperiu lățit prea mult peste polonezi, evrei și români, așa că personal ar fi f. f. interesat întru a-și regiza, ca Ștefan cel Mare și Sfânt, un Apus de Soare, înscăunându-l Țar pe prințul nostru Carol al II-lea, la Odessa, însurându-l cu prințesa Olga a Rusiei, căreia, după Chișinău presa locală, urma să i se deie de zestre Basarabia, pe vecie, gubernie a Regatului Român...

– Iar tata, translatorul Voicu Ghizdavu, a supralicitat intempestiv cum că stabilitatea geopolitică cere mai mult decât atât! *Polonezii și chiar balticii să se unească imediat cu românii*, sub Coroana de Oțel a Regelui Carol I, care va fi Împărat româno-polono-evreu, recunoscut de Habsburgi, care vor ceda Galiția, Pocuția și Bucovina, capitala fiind Lembergul meu, la jumate, cum era Aachenul lui Carol cel Mare, ceea ce ar îndepărta pentru totdeauna primejdia atragerii Rusiei în războaie ruinătoare la Vest, urmând să dezghețe în liniște economia capitalistă de piață, asigurând Rusului, la ce bogății naturale sunt până la Pacific, un standard de viață cât al canadianului de la aceeași latitudine.

– La care un consilier al Țarului hâtru a comentat că nu va fi trimis decât mamelucul Abdul la Lvov, călare pe un elefant alb, crescut la Zoo Chișinău!

– Această Basarabie, Aura, pentru care noi am făcut cel mai strălucit și mai drept război al nostru! Un război în care, ca întotdeauna, binele românesc se împreuna cu interesul european. Un Război Sfânt, uitat/ cenzurat sub Dej și sub Cea, pentru a fi dezgropat sub Yl doar ca să-și bată joc de el niște oportuniști, care au învățat, îndeosebi la Budapesta, că *s-au*

schimbat lozincile: nu mai cântăm patriotismul, ci globalismul, și ți se deschid, renegatule, porțile dacă reduci cultura românească la două-trei citate naționaliste, rupte din context, de criticat oengist, provocate ca reacții sub asuprirea unor Imperii active derománizant!

– Xenofobia eminesciană s-a agravat exact atunci când românilor li se tăia limba și în Imperiul maghiaro-austriac, și în Imperiul Rus, ridică cârja Voicu Ghizdavu. Iar adevărata protecție, Marius, Octaviane, Marieto, Codine, ca să nu dispară în 2112 România și prin 2222 limba noastră, e să devenim între timp o Mare Putere, Regatul să crească ca Imperiu Românesc, prin investiții masive în Infrastructura Intelectuală, feliind anual din pib 10-15% la Edu-Cultură.

– O cultură pe care o poți epuiza încă din primele clase de liceu! dădu din umerii putrezi încă din 23 august 1939, oengista de carieră Laura Done, soția doctorului Lecca Liviu, care la Feodosia, fiind evoluționist, nu s-a culcat niciodată cu Dora Căinaru, spre marea uimire a lui Marius din anii '60-70.

– Calmează-te, Marius! Ia un ceai de la samovarul meu! Recunoașterea imediată a Guvernului Provizoriu de către Occident, în chiar ziua abdicării Țarului tău, nu e o probă chiar irefutabilă că Europa a intervenit în Destinul Rus, republicanizându-l și bolșevizându-l, numai ca să nu se încheie triada Tolstoi-Dostoievski-X cu un necunoscut, Oles Hristici, probabil de origine bielorusă, care i-ar fi azvârlit în botul unsuros adevăruri supărătoare, cum i s-a întâmplat necazul lui Oscărel Hubig, după ce a interzis înhumarea robului tău Merțalov, anume să-i explodeze cadavrul umflat de căldurile lui august 1943 și să-i condimenteze gamela de iahnie de fasole țucără cu muci de cadavru șahist și om!

– *Lamm Gottes*, s-a milogit spre cer Otto Runge, înfricoșat de acest semn dumnezeiesc, *das du trägst die Sünden den Welt, erbarme dich unser!*

– Churchill Roosevelt Stalin, rânji retrospectiv spre Otto aproape mortul din iarba de Alsacia a livezii, qui tollis peccata mundi, miserere nobis!

Cu nuanța că așa cum asasinarea Ceaușeștilor la Târgoviște a spălat simbolic de toate păcatele nomenclatura economică, aparatcică, ideologică și securistică, cel mult rotind-o-n funcții, așa și autoincinerarea soților Hitler la Berlin a ținut loc de judecarea tuturor răspunderilor pentru scoaterea pe-un veac a Ruropei galițiene din Istorie și chiar pentru tragedia germanilor înșiși, căci în loc să gestioneze moștenirea spirituală a Jertfei Auschwitzului, gândind *mai departe*, ei au degenerat de la Schumann și Schiller la Schumi și Schiffer!

– Ca să nu mai vorbim de sporirea suferințelor noastre și *după*! îl privi cu milă sau indulgență Clarissa, necrezând că-și dă duhul. Iarba rea nu piere. Pentru că adversarii se blocau la Weltanschauungul lui Hi, văzător

conspiraționist al unui *același* plan de supunere a lumii, și prin „plutocrația“ anglo-americană, și prin aia „iudeobolșevică“, ce-și însușise toate bogățiile Uniunii Sovietice, iar pe popoarele ei le înjugase ca forță de muncă sclavă, de plusvaloare maximă teoretic. Și mai trebuia Aliații să se teamă că, în profil psihologic, el era un naționalist sinucigaș, surd la formula capitulării necondiționate, văzând-o ca pe o frână la continuarea culturii și civilizației nemțești, prin iarăși pierderea provinciilor kantian-răsăritene, care era, după istoria din capul lui, și visul consilierilor... ce roiau în jurul „dictatorilor“ Păcii de la Versailles – Clemenceau, Wilson și Lloyd George! Așa vedea Hi! După cum nu era de ignorat că, pentru un conductor arhitect, a-i demola, bombardându-le sălbatic, orașele de patrimoniu, se socotea cea mai mare sfidare! Când, ca *Beruf* în CV, abia se reprofilase, în armonie cu cererea de forță de muncă calificată, drept războinic generalissim, orice decizie a sa era anticipabilă pe baza a trei reguli generatoare: 1) că o poziție, odată cucerită, nu te mai retragi, chit că pică încercuite și diviziile românești; 2) că dinaintea hărții cu săgeți roșii și albastre trebuie să te comporți *ca și cum ai fi genial*, surprinzând inamicul cu ciudățenii și dându-i de gândit; 3) că o înfrângere patetică de tip Sarmisegetuza, cu rezistență până-n ușa buncărului din inima Capitalei Reichului tău, este chezășia că, pe alte noi vremuri de foamete și dezumanizare, se va autoselecta iarăși un Führer capabil, prin niște cuvântări incendiare, să călăuzească muncitorii spre biruință în edificarea unui al Patrulea Reich, care să desăvârșească exterminarea tuturor elementelor... degenerate și dizolvante, ale căror criterii de încadrare pe liste negre și dosare se vor fixa la Consiliul Director al Partidului, potrivit necesităților strategice, tactice sau de cadre, și intereselor finanțatorilor și alianțelor electorale a momentului acelui viitor!

– Ce dracu mai vrei de la mine? Să cedez? SĂ MIIINT CA ARTIST? se ridică în cot și se răsti țărănește, către umbră, umbra veche, ca și cum s-ar fi aflat în Aleea Dumbrăvița în preajma Floriilor, în Drumul Taberei, mai inspirat ca oricând, și Liz ar fi insistat s-o ajute să fie apartamentul farmacie de Paști. Sunt absolut convins că Occidentul, din LAȘITATE a fugit de pe front, în primăvara lui 1945, pierzând total Războiul Sfânt contra Totalitarismului! Pe biruința de la Berlin, cu sânge rusesc, să ia Oscaruri pentru debarcări în... California, nu să-și vândă dezinformările în Europa mea! Iar mila de evrei să și-o fi exprimat în timpul războiului, cât Hitler i-a avut **ostatici** cu milioanele! Convingerea mea e că, tipică vremurilor conferințelor de presă, imbecilitatea cramponării de Capitularea Necondiționată (adică mesajul că Germania va fi amputată și germanii vor fi siberizați) a însemnat cam o treime din Shoah. Iar barbaria nimicirii fondului locativ german, a însuși decorului romantismului, înseamnă o a doua treime...

– Încă puțin și... L'Amor che move il sole e l'altre stelle!

– NUUU! aş fi crezut că e doar o reacţie de tip *Nacht und Nebel* şi nu o planificată *Endlösung* doar într-un singur caz: dacă n-aş fi văzut cu ochii mei convoiul de la Kiev, în septembrie 1941 – în ziua de 27 să fi fost –, copii, femei, bătrâni îndreptându-se spre Babi Yar fără nimic cinematografic în imagine, să ai ce da la telejurnal să aibă gloata cea leneşă la citit şi la gândire – senzaţii!

Nimic militar, atât de în adâncul Ucrainei, nici măcar nu ştiu ce explozii, pe la antrepozitele de la gară, nu justificau aşa masacru. Decât o politică de mult adoptată! Protocolul ăla al lui Heydrich, de la Berlin, uliţa Grosser Wannsee nr. 56-58, din abia 20 ianuarie 1942, de după Înfrângerea de la Moscova, nefiind decât Extinderea Genocidului, de la evreii săraci de „rasă inferioară“ din Ruropa la evreii de „rasă superioară“ din Europa propriu-zisă, adică din Occident...

Atunci, la Kiev, în 27 septembrie 1941, am urât întâia oară specia mea, homosapul. Iar din Odessa am fugit la Harkov în 23 octombrie, de cum am văzut primele convoaie de evrei basarabeni. M-am temut imediat, Clara, că alianţa cu Wehrmachtul e secundată de o aliniere *ideologică*!

– Şi n-a fost?

– Eu cred că nu prea. Tu crezi că da. Fiecare să-şi plângă morţii lui, Clarissa! În orice caz, fă-o cu suficientă delicateţe, încât să nu pară că, dintre toate seminţiile din această Galaxie, numai românului i se ia dreptul de a se lupta oricând şi oriunde pentru ţărişoara sa! Pentru că dac-aş gândi reducerea Războiului meu Sfânt la soarta cumplită a evreilor dintre Prut şi Bug, atunci eu n-aş mai opune *Rezistenţa mea românească la bolşevizare până în Caucaz şi pân' la Volga*, botului uman al partidelor comuniste colaboraţioniste ale altora, din Est şi... Şi ar mai rezulta că dintotdeauna noi românii am fost această ruşine fesenistă de AZI! Tocmai Noi, urmaşii Romei! Şi ar trebui să mor de ruşine, IMEDIAT! Eu carele, în bilanţul vieţii-mi, am în top numai evenimente ROMÂNEŞTI: sărutul de foc şi ambră al Reginei Maria (la Iaşi, câteva zile după moartea mamei, tifos 18 martie 1917); cu tata, zece ani aveam eu, mic peisagist: după Moldova şi Valahia, cunoaşterea Ardealului (drumul la Alba Iulia, în 15 octombrie 1922, când cu Încoronarea); apoi mândria de a fi român regăsită în cel mai înalt grad la 8 noiembrie 1942, când am pătruns *acolo*, cu Otto Runge, să filmăm ruinele Stalingradului aproape cucerit, şi, în fine, acel 16 decembrie 1989, când ursita m-a dus în locul numit „la Maria“, la Timişoara, la renaşterea galiţiano-angkorienilor mei de origine romană, dintr-un lugubru totalitarism...

Vai! câte nădejdi frumoase înşelă el, câte proiecte mari nimicnici! Stalingrad! Stalingrad! blestem asupra ta, loc de pieire, loc afurisit! Ce de sânge eroic sorbişi tu în această zi pustie! Amar nouă!

Partea a treia

1

Cu ce s-a ales domnul conte Marius Ghizdavu de la zadarnica escapadă cu Murocika Harkovului nostru?

Cu o pată de sânge!

Cu o nemuritoare pată de sânge!

În tot războiul, de când e lumea ca înjghebare a om-omului, ce contează fiind să nu mori și să fii treaz să contempli prin transparența, prin nimicul de dincolo de cuvințelele urletelor inamicului, învinsului, cum i se scurge sângele în pământul crezut natal, care odinioară era al strămoșilor tăi, de la Atlantic până la Pacificul pipăit cu degețelul de pe plajele însorite ale Alaskăi.

Și iată această mirabilă pată de sânge! Scursă din canistra umană ca dintr-o damigeană mitraliată cu precizie de dorobanțul valah, chemat să-și dea viața de prisos pentru o țară cu intelectuali tot mai puțini, dar mai răi. Conștient că Posteritatea poate va întoarce posteriorul exantematic spre vărsămintele sale, la creșterea Ideii Naționale, încât să cuteze și risipitorii să te ia la mișto dacă.

Poietic, de semnalat fiind că sublimarea subiectului acestei pânze, de geniu rar ca omul om de omenie omenească umanitară om-om cu omulețul cel setos și sărăntoc, i s-a comis voiajând în circuit cu Eliza Alexandrescu, exotica lui soție tatarbunarică, pe la 1980, când începuse marxistul nostru Cea desăvârșirea distrugerii Bucureștiului, inițializată la 4 aprilie 1944 de dușmanii noștri de moarte din Cer, atunci, americanii. Într-o Autoservire împinge tava de la poalele suflecate pădureț de Pietricica, inima lui de artist al culorii tresărind, ca electrocutată de un preot al fascismului roșu, când din sosul tomat cărămiziu îl izbiră acrilic în retină vreo cinci cerculețe, neolimpice ca amplasament, dar CERCURI nu discuri, de culoarea căpiată a gogoșarilor de la Ziua Recoltei din Obor. Ele nu erau natural biodegradabile și, dacă ar fi fost ingurgitate ca atare de către consumatorul autoservit la Piatra Neamț, lângă gara-n care la 22 iunie 1941 în zori generalii Ion Antonescu și Eugen von Schöbert, ciocneau șampanie pentru Războiul Sfânt, cu siguranță și-ar fi menținut pigmentul roșu după căderea așa-zisului erou român soldat, nepomenit post-1989 nici de chișinăuieni și nici măcar de chiatranemțeni ca atare, ca apărător al bunăstării occidentale, de barbaria, austeră pentru fraieri, bolșevică, cu timpul și cu ploile nerămânând pe tăpșan decât ciolanele albe, ca și de la cai, câni și alte vertebrate, dar menținându-se roșii, ca o credință, alea. Care fuseseră feliate la feliator, în bucătăria autoservirii, din salamul de vară-n

plastic, cine știe, obiectase Liz către pictorul scârbit, dacă nu cumva, pentru muncitor și colhoznic, chenarul din polimeri roșii, cercetați de academiciana doctor inginer mamă și savant, să reziste la fierbătură cu bolbotine, nu e mai apetisant așa stacojiu decât curățat de pielițe!

Ci Marius tăcu. Se închise-ntr-una din muțeniile sale de înecat plutitor vertical printre semeni, cam convins apropo de Liz și Irinuca, cele pripășite în viața-i ca o pisicuță cu fiica ei, cum că bestiolele umane din casă, adiacenții din apartament, nu sunt în mod necesar și obligatoriu permanent mai bune om decât alea de-afară, de pe la cozile din piața cea apropiată, denumită de zarzavagii și de mocanii fructiferi „Alexandru Moghioroș“, ca semn de înaltă prețuire pentru Exterminarea Cailor de către desantul Partidului Cominternist Român.

După care șoc culinar, genialul pictor și fotograf al poporului nostru de la 1940 a avut neplăcere cu doamna Eliza, cu ochii ei verzi ironici, tot pe niște probleme. În același circuit, la 40 de ani de la cel de doliu definitiv pentru România Mare și Regală, plimbători cu Dacia 1100 galben sulf, când au dormit la o familie din Nijni Cătămărești, foarte aproape de Ipoteștii natali ai poetului necitit din principiu, după dilematicul an 1998. Din considerente de sanctus, ei evitând familiaritatea cu adversarul, ca cum ai fi ziaristă americancă și ai da jegul tranșeelor dupe tine-n baia personală cu robinete de aur ceaușist a Führerului de la München, învins de bravul soldat rus, neplăcându-le. Doar ce se plimbau prin cele păduri, cu puzderie de gâze-n luminișuri, nu mâncau, nu înnoptau, nu.

Iar în spatele casei, vizibil printr-o ferestruică aproape cât o ușiță cu vizetă, o fetiță bălaie goală, bronzată, nespălată și cu obrăjori plesnind de sănătate, lălăia și gătea, imita la patru numai anișori pe nășica ei, bucătăreasă la stolovka partidului din Botoșanii cei mai apropiați.

Ceea ce-l frapase pe fotograful de război, care în incursiunile ce făcuse în adâncimea frontului, până departe în teritoriul cel spurcat al inamicului totalitar roșiatic, înregistrase pe peliculă de proveniență goebbelsiană, profiluri de exemplare din mai toate popoarele Uniunii Sovietice, care s-au jertfit pentru obezele Occidentului și perpetuarea propriei lor sclavii staliniste mergând până și la un fratricid război, rusul susținând kaghebist că ucraineanul nu există. Și Eliza admise. În mimica de orgasm măcar. Sensul circuitului pentru ea fiind dealtfel deplin tragic. La 1980, un fel de reconstituire a voiajului de nuntă ce n-a fost să fie. El, fost profesor de cât mai dezideologizat desen, cel tehnic, la niște ucenici de țevi sudate din Șoseaua Colentinei Armatei Sovietice (fostă Regele Ferdinand), cu domiciliu stabil atunci într-o căscioară de chirpici ce n-ar fi putut tenta activiștii noștri, cu atât mai puțin consilierii sovietici, aproape, între Colentina și Pipera, la Pădurea Andronache, teoretic nevoind a meni copii cu pedigriul său unui posibil destin educați spre ORICE, cât el ar fi stat prin pușcării, căci din capul locului, spre deosebire de Grig, era ferm

hotărât mai degrabă *să-și transfere în altă viață* ce are de făcut în acest Existent, decât să-și aducă aportul obolul la scoaterea propriei națiuni din ce are ea de emanat, ca un abur de pipi de aur, în istorie. Ci Liz, farmacistă a ingredientelor esențiale, îl ochise încă de pe când își conducea cu șareta primul ei soț la moarte în gara Sărata, să plece pe Front, și nerămânând însărcinată nicidecum din pricina celui de-al doilea război mondial româno-sovietic, nereușind nici până la treizeci de ani, și îndopată cu lecturi bucureștene în Freud, temându-se de urmările abaterii de la destinul ei biologic. Adică de ce să se piardă-n zadar așa spermă boierească! Au nația nu va degenera, nimicindu-i-se Elitele în ce chiar au ele mai de preț?

Într-un colb de culoarea inconfundabilă a pâinii negre, cum numai la Harkov așa miez Marius mai văzuse, când pe foametea reiterată l-a servit Murocika cea nemuritoare cu pateu Holodomor din ficățel de copil sovietic, fetițuica botoșăneană gătea, ca nășica ei, niște cașă. Preparând țărâna ca nășicu, de profesionalism salahor zilier zidar, țimentul reconstrucției naționale, punând pulberea cenușie cu șapte părți balast și formând, prin intermediul lopeții tip inima lui Stalin ca formă, un fel de Munte Conic, dar ca când mai avea crater, în care toarnă apoi apă băhnită din divina de lemn carpatin subcarpatin donicioară, perfectă ca arome de o veșnicie binemeritată stochastic. Nu de oricine. Ci numai de preafericitul cela ce știe ce înseamnă što znacit a avea PATRIE, rodină.

Iar Marius avea cu prisosință, deoarece luând cheia cu el când a plecat, ca și Mircea Eliade, din Gara de Nord, dar după ce murise și Culianu. Se tot uita înapoi prin sumbrul noiembrie 1992.

Și văzu, cu o grimasă de îngrețoșare citadină și boieresc râioasă, cum fetița cea bălaie ca varegii, dar cu ochișori din genă de tătar, rămas în urmă la întoarcerea cu prada, de pe apa Ceremușului, pentru familia lui muritoare de dor în vreuna din câșlele încuibate în spațiul vital al Cetății Albe, se așază ghinișor pe vine și nu se mai obosește a mai turna cu ulcica apșoară-n craterul mușunoiului de pământ natal, pe care numai întâmplarea că călăul galițienilor, longevivul întru păcat și excelent interlocutor TV de istorie recentă, domnul aliat Molotov, și-a ascuțit creionul, a făcut de n-a ajuns în țeară străină casa natală a poetastrului celuia cu căpățâna împlântată-n medievalitate, să se spulbere până-n pulberea de interes arheologic, precum dispărutul mormânt cernăuțean al preabunei sale surori, handicapata aia de Harieta Eminovici.

După care-n spuma orbitoare ca a lăpticului, prinse a mesteca sârguincios ca un mixer, c-o surcică, gătind într-adevăr mai degrabă cașă decât țimentul Republicii Populare.

Nu mică fiind iritarea pictorului, când frumoasa lui tatarbunarică se retrase-ntr-un boschet pe drumuri și drumeaguri ceapiste și, la mojica lui indiscreție că dac-a gătit cașă la muncitori și colhoznici, din partea nemuritorului parrtid cu p mare, nu zâmbi amintirii cum că da, ci se

confesionă că, precum aste domoale dealuri par a trece Prutul până în Năpădenii copilăriei ei, lângă Cornova, așa și acest obicei al fetițelor de a se autodescoperi spontan e ca un fel de folclor.

– Mda! bombăni el gândind brusc la Nuca, la Irène, la Irinuca, fata lor, de vreo patru anișori deja fugită la Basel, după un ceasornicar și bibliofil cardiac dar alpinist, Joachim Otto Burckhardt, ce-i lăsase o moștenire de invidiat pentru o galițiană, după abuz sexual și o scurtă agonie, interpretate într-un hotel sus-sus montan de lângă Appenzell, în zilele de 13, 14 și 15 iunie 1880... 1980, el refuzând orgolios a coborî cu Schwebebahn-ul (telecabina) sau cu elicopterul sanitar! Bârfe. Despre o româncă și un infarct pe muntele Säntis...

Iar circuitul lor prin România So-cea-listă și pitorească era nemărturisit și un fel de Adio la Patrie, dacă le ieșea Viza și poanta cu Reîntregirea familie. Firește, deștărată de la Tatar Bunar și Năpădeni odată, fără putință de a se mai reculege la mormântul alor săi, Liz era mult mai înclinată „să se care“ decât încă aspectuosul ei bărbat de arte, care se scuza că el, născut la Lemberg, ține să nu piarză, din interior a viziona, cu deplină satisfacție întru inspirație, prăbușirea șandramalei comuniste în întreaga Galiție Mare, de la balcanici pân' la baltici.

Las' c-o văzut baltă de sânge la Timișoara și câine plângând ca un om la București, în Piața Universității, lângă Colțea! Încingându-se atunci, în atmosfera spirituală a *postmodernismului optzecist fără de soțietate postindustrială, ci doar multilaterală*, o veritabilă competiție între dragoste și deces, favorite fiind Dora Căinaru și Lizaveta Alexandrescu, adică confidentele prințului nefericit Mîșkin.

Liz amânând să plece la fată, la Irène, la Basel, de teamă că marele anonim om de cultură, ex-fotograf de mariaje la Sfânta Biserică Domnița Bălașa, va dona, în lipsa ei, numele lui boieresc unei muritoare burgheze, anume pediatra Dora Căinaru, văduvă cu vechime pe lista de așteptări, o proastă care ezita să emigreze și ea la fată, nu la Vera și Feoctist al ei de la Dubna, ci, desigur, la Otla și la Steven Dascaloff al ei de la Toronto, în țara dulce a siropului de arțar canadian, tot din teama siropoasă – război între două doamne posesive! – nu cumva să procedeze nupțial curvarul invers, să rămână o Ghizdavu tătăroaica farmacistă.

Până la urmă, fabulează biografa baroneasa Erdödy Zsuzsa, a arbitrat tiranul național-comunist Cea, maghiarofob și antisemit, vânzător de emigranți, care a demolat casa Glagovenilor în 7-26 ianuarie 1984, cu o încetineală deplin sadică, încât aruncată-refugiată sinistrată într-o garsonieră din Aleea Regizorilor nr. 22, bloc F3 (așa-zisul la mișto Blocul Demolaților), la etajul 8, terorizată de vecinii indieni puși pe extindere, a crăpat biata Dora de inimă rea – operație de apendicită banală, eșuată nosocomial – la 23 august 1984, și abia atunci a putut Liz să-l părăsească, fără preaviz, în 11 septembrie 1986, pe marele nehotărât, fără dinți și, pe

surse, impotent în deplasare!

– Prostii, bârfe! lămuri biografa Adriana Bratu. Eliza l-a lăsat pe Marius, să fie *Homo solus*, deja încă de pe 11 septembrie 1983, fugind la Basel, la fată, la Irinuca, să i-o crească pe Isadora. Iar demolata Dora, la 23 august 1984 aniversar, 40 de ani de când Regele a demis un premier Antonescu, s-a mutat în selectul cartier Dorobanți Televiziune, strada Puțul lui Zamfir, la un vechi amant activist de la raionul Titu, Ambrozie Tichie, rămas văduv în 1980, având și o fată, Aneta, de viitor, deja lectoriță la Universitatea politică și de conducere din București. Și n-a murit de apendicită Dora, ci dintr-o banală piatră la colecist, murdar operată, cu dezinfectanți ineficienți, la 15 noiembrie 1988, iar Marius nici n-a știut.

Ce anume profit să tragă din căderea comunismului, el a privit cu romantică nepăsare, pentru că dacă în calitate de familist eșuase, neagonisind cu ce capital să se lanseze în afaceri după ce securitatea și partidul ei au trecut de la Stagnare la Construcția Capitalismului, cu Nomenclatura și în folosul ei, în calitate de artist avea cumva pregătite toate soluțiile și, dac-ar fi avut puterea *să nu se bage*, atunci până-n vara anului 1990, dădea Totul, s-ar fi exprimat deja în Universal, ca galițian, nemaitrebuind să se deștăreze cu disperare la Sonnenheim, după doi ani și mai bine de zadarnice eforturi de a-și păstra calmul, ca un nou Mircea cel Bătrân, imun la provocările feseniste săgetate brucanian de insolentul Baiazid.

Dar n-a avut tăria să nu se bage în magazinul universal sătesc, deoarece se simțea dator, nu s-apuce cât mai mult, cum fac homosapii la o moștenire de te apucă greața, mai cu seamă când arată a degenerați și prada-i derizorie. El era conștient, pe deplinul unei vieți strivite, că-n anii 1990, 1991, și nu și 1992, dar in extremis valah, hai să mai sperăm, se decide pe mai multe veacuri, poate pe vecie, dacă Neamul Românesc va reuși la Examenul de spiritualitate exportabilă. Făcând din decalajul față de rubedeniile de origine latină, cum ar fi italienii, francezii și spaniolii, doar o de cronologie deosebire în ce privește când și-au adus aportul la „civilizația omului alb“, definitivă, ovaționată la Sfârșitul Istoriei ca-n ultima zi a Congresului drept răul cel mai mic din câte poate defeca spiritul homosap, dacă-și pune mintea la contribuție, fiind de la sine înțeles că va fi de neconceput ca un nou tip uman, cum cel medieval, cel renascentist, cel romantic sau cel panchist, să îndrăznească a se opune cumva la rânduiala ca o curvuliță de imagine să câștige recunoștință mai mult decât un cosmolog sau un metafizician de geniu, iactant în replici dar fâțâit din cauza hemoroizilor, pe scaunul aproape însângerat al moderatorului de emisiuni culturale, chinuind și audiența.

Și, ca biografă nefu, eman și emit cu mâna ca antenă, o judecată de valoare: – Precum acest naționalist de Marius și-a ratat *o mare epocă creatoare*, în 1936-1939, când în loc să se fixeze ca Tonitza la Balcic, poate

prelungind cu puțin viața Reginei Maria, încât să apuce să vadă și ea, vaca în călduri, că România ei, doar artificial Mare, era instabilă, o teroare pentru minorități, și că, pe drept, e interzis prin cu balegi cărăruie de consecință, a nu i se pune Tricolor pe osemintele de import, la Argeș, nici ei și nici lui bărbată-su, care n-a fost ales de televiziuni în funcția de la Cotroceni, tot așa aidoma acest Marius nostalgic al vremurilor când ca Rațiu, Căposu și Câmpeanu esplota pe țărănimea săracă și chiar mijlocașă de la Ziduri, și-a ratat și anii creatori liber 1990-1992, alergând după cai verzi pă pereți, în loc de, cu banii lu' frati-su pedofil Augustus de la Santa Diana, să se preocupe de copilașii străzii, de fetițe în special, ca mai expuse abuzurilor, ca și de mai dostoievskieni încă, teologal, puișorii de omuleț îmbolnăviți de sida, în mod fatal, de tocmai sistemul sanitar al românilor.

Sau dacă din cauza la creație, votu-l în daimonionul de la ceafă, n-ar fi avut timp să se dedice la aceste cu adevărat sarcini civice, pe când se recruta viitoarea clasă de stăpâni ai intelectualilor, deci ai Neamului, atunci măcar să fi dat ajutoarele trimise de frati-su de la Baltimore și de pe la nepoți de la Santa Diana Palo Alto California și de la Santa Madonna Elberon New Jersey, să le administreze și să le disemineze, la persoanele de specialitate pe cauze oengiste, care știe mai documentat cine merită și cine nu și, proporțional, cât da, cât niet.

– Întristată adunare, cu regrete eterne se poate rosti, câteodată, și adevărul adevărat în marea lui majoritate! Că ca conduită-n mijloacele de transport în comunism ale vieții: ori că te bagi, ori că nu te bagi și faci pe retrasul și pe necolaboraționistul rezistent, ca o piesă de rezistență la plictis, tot aia e! Ca sociolog al culturii inculturii și ca Muhală Muistu, când mă uit în oglindă, nu la botul meu sărutător de fete cu dor, determinându-le să plângă ca servite onorabil de Zburător, ci la lunga mea cravată tricolor, eu nu măsor decât cu pijul estetic materialele primite la redacție nu întâmplător. Și ce constat eu? Că nici trădătorul Marius Ghizdavu, întristată adunare, nu face o excepție mai sprâncenat cănită, de la observația mea că Epòca Ceaușescu e mai fertilă-n spirită decât epoca de când l-a împușcat și până când s-a călugărit, în 2007, după anticiparea sibilelor Volva și Buicka, domnul președinte. Căci senzualul său tablou *Picătura de Sânge,* de e scos azi la licitație de străini, la un preț confirmând valoarea inestimabilă a școlii românești exportatoare de elevi capabili de prodigioase performanțe, cine ar cuteza să mă contrazică când zic că excelează tocmai prin faptul că e inspirat mai degrabă de tragicul cutremur din 4 martie 1977, decât de împușcarea elementelor diversioniste din lăzi, care au provocat armata noastră populară, azi recunoscută și de NATO. Cine ar putea fi atât de globalizat la mentalitate, încât să nu fie de acord cu mine că Epòca Ceaușescu a excelat măcar la spiritualitate, azi nici putându-se tipări cât s-a scris, pe când Épоca Iliescu (1989-2007) nu se poate lăuda decât cu numărul ei mare de *traduceri*, în tiraje insignifiante și scumpe, inaccesibile,

nedestinate nici muncitorilor și țăranilor, nici – și asta e cel mai cel mai grav! – copiilor lor, cuprinși în sistemul de învățământ preșcolar, școlar, gimnazial, liceal și studențesc superior sau poststudențesc avansat!

– Nu poci să nu mă enervez când mă uit cu lupa la istorie, se ploconi spre Occident profesorul scholar de studenți Răzvan Hristev-Hristevescu, cu luminițe de bunătate pe fața sa mongoloid-irlandeză, de european generator de palavre. Cum observa, într-un inspirat eseu, manuscris nepublicat, colegul popă Tani Damian, în cele istoricești pe meleag, Dumnezeu e marxist! El pedepsește providențial, unde n-a pedepsit organul însărcinat la noi de parlament.

Așa piere, de motocicletă și de viespe, gazetarul de la *Îndrumătorul Cultural*, Grigore Căinaru, la 31 octombrie 1956, pentru că juca dublu, lăuda dezgustător partidul Pauker-Dej și prietenia româno-sovietică, în termenii cei mai hiperbolizanți, până la pufnete de râs, pârțuri și rânjete din partea la care se gândea să interpreteze așa, și bineînțeles că intelectualii băgători de seamă au sesizat autoritățile competente, despre cum sabotează ăsta hârtia poporului.

După cum un Anatol E Baconsky, de a evoluat de la o poezie a luptei de clasă cu ortaci la una constructivă, de să dea la popor cum scrie alții străini, muncitorii mei, țăranii mei, de pe tot globul poeți, protejat de numele său sunător puțin ca al poeților sovietici, tot pentru discrepanțe a trebuit să plătească! Și a plătit, pentru duplicitatea sa nesinceră, un greu tribut la cutremurul providențial din 4 martie 1977, ceea ce l-a făcut puțin ateu pe Marius Ghizdavu, care aprecia persoanele mai erudite care *dau* la popor din ce citește ele în limbi și biblioteci străine la fața locului. Așa că se poate spune, pe drept cuvânt, că Pata de Sânge din pânza tezaurizată de colecționarul american Vasile Iowa, n-are nicio legătură de rudenie cu Războiul așa-zis Sfânt, purtat în chesoane ca cu dricul, împotriva Maicii noastre Rusia, a tuturor celor care iubim dialogul social, gulașul, francmasoneria, sfinții noștri și pubelele boite tricolor de primar, cum mi-a ales divina mea soție și cravata-mi șparlamentară. Dar ca istoric literar onest și biograf interesat al lui Grișa Căinaru, eu nu pot să nu observ că el este ca acel cocoș titoist, al lui Ivo Andrić, carele cucuriga *prea devreme*, și a fost sacrificat în consecință de plugarii partizani, deșteptați prea stahanovist la trudă rău plătită.

Deși l-a omorât cu veninul ei o insectă, o viespe de toamnă, fără... nicio pată de sânge, Căinaru nu este mai puțin eroic, așadar, prieteni! Pentru că să nu-mi ziceți mie Muhală Muistu dacă, mâine, nu va fi impus și-n programa școlară, deci în toate manualele, în urma a ce s-a deconspirat recent în cele arhive, că în dezghețatul început de an 1956, el și-a permis să îi scrie nu lui Dej, ci stăpânului gauleiterilor galițieni, tovarășul kosmonavt Nichita Sergheevici Hrușciov!

– Știi ce nebunie a riscat Grig? se dezbrăcă sufletește Dora, când

Marius nu mai spera să elucideze vreodată, cum de a mai căzut un martir al Războiului Sfânt, fără să se verse nicio picătură de sânge și niciun butoiaș de toner tipografic omagial funebru, fiind criză cu bolșevicii maghiari reformiști, exploatată de Occident la Suez, în cârdășie cu fostul Kremlin antinazist și antiantonescian. Eu cred că de aici i s-a tras viespea de la autopsia motocicletei din 31 octombrie 1956. El ghicise ca un arheolog cekist, cam ce scriu Anna Ahmatova și Boris Pasternak... Sau i-o fi descris cineva de la Novîi Mir de ce nu se publică *Doctor Jivago*. A trimis, pe ce căi nu știu... prin careva de la ARLUS, fiindcă-n ultimele luni sta adiba să exploateze orice indiciu dă Deschidere manifestat de literatura și ideologia ciolovekului progresist, în acest veac nou de după Stalin mort, da, iubitule, soțul meu a scris nacialnicilor sovietici când se dezghețau, explicându-le în termeni cinici că e fezabilă, implementabilă prin consens unanim, o anumită politică literar-artistică mai elastică, ce s-a dovedit până la urmă vizionară...

– Întristată adunare, fir-aș al dracu de tot, că n-am adus-o și pă muica să mi se multiplice indefinit prin tembelimedia română! Atât ca Răzvan Hristev ce sunt, cât și ca Muhală Muistu din punct de vedere al ciocnirii civilizațiilor exact când *s-a sfârșit Istoria, deoarece au biruit bișnițarii*, ceea ce e un fals grosolan și o manipulare dintre cele mai rooseveltist-churchille, de notorietate fiind că Ioil Borgiah susținea, la Piramidă, către Mitru Perea, că n-are mijloace să intervină să se evite Bombardarea Bucureștiului doar pentru a-i lichida, în Strada Liliputană, pe albgardistul Alecu Șaraga și pe nepotul său bolșevicton, autorul *Petei de sânge*, desfrânatul de Marius, iar dacă mijloace nu-s, apăi nu-s nici extremități, putându-se întrevedea un sfârșit mai onorabil marxismului, Statul Noocratic, condus de președinți culți, aleși democratic pe bază de concurs, după ce au trecut prin examene grele privind sănătatea mintală și dacă știu de ce radical din minus unu este un simbol de perpendicularitate pentru toți filfizonii și malagambiștii ocolitori ai ocaziei de a-și aduce obolul de sânge, în linia cea mai întâi, unde stai bot în bot cu inamicul și îi simți vodca ordinară de pe buze, măcar să le fi exportat vischi d-ăla bunu' anglo-americanii, beneficiari ai jertfei lor!

– Ai fost îndrăgostit de biata Dora? surâse pe malul mâlos al lacului cu nuferi galbeni farmacista cea independentă de masculul murdar de vopsele, ce i-ar fi pângărit laboratorul casnic al apartamentului din străduța Dumbrăvița.

– De unde să știu? Era ceață! încremeni abilul Marius, decupând felii-felii din salamul acrilic roșu pe dinafară, ca muiat în sânge sfânt. La vârsta noastră, deobicei îți plângi viața netrăită și, atunci, condiții sentimentale pentru posesiuni fizice cad de la sine, precum chestiunile morale după un război câștigat, care îți îngăduie un secol întreg monopolul literar-cinematografic, didactic și informatic asupra a Ceea ce a fost și a ce

bazaconii injectezi în creierașii gloatei naive...

– Eu, își arcui sprâncenele perfecte Liz, m-am înșelat. Am presupus totdeauna că nu *ea* era cea enigmatică și incultă, pentru un bărbat excesiv de deschizător cum îți e ție feleșugul, ci Cum a fost cu Grișa te interesa, cum a dansat el pe sârmă, batjocorindu-i nepedepsit, doișpe ani de pace sovietică!

– Ce conținea memoriul ăla adresat conducătorilor Cominternului? se enervă pictorul ce în mijlocul codrului naturii botoșănene, se simțea că se ține mai bine ca oriunde și oricând, inclusiv la Harkovul Murocikăi și la Odessa Dorei și a lui Carol II și a guvernatorului sanguinar Rakovski și aleluia. Eu cred că Hrușciov însuși s-a speriat atât de tare încât a pus să fie ars documentul imediat, iar Dej a fost sfătuit să-l amuțească urgent pe marele prozator dejist Grigore Căinaru, contemporan marelui poet dejist Nicolae Labiș!

Două zguduitoare idei:

– Că dacă un Führer socialist unional sovietic, al muncitorilor și țăranilor, nu mai aplică teroarea stalinistă în propriul partid, atunci el poate păți ce n-a pățit Stalin, lovitura de palat, debarcarea.

– Dacă el nu găsește din vreme un mod de a coabita cu intelighenția, deci cu scriitorii, pictorii și securitatea literar-artistică, anume cu Direcția a 13-a!

– E mai rău decât atât, zâmbi prostește Ioil Borgiah. Dacă e să iei marxismul în serios, ca societate ce evită exploatarea fraierilor de către șmecheri, într-un joc acceptat și de călău, și de amărât, care nu merită niciun fel de milă, pentru că toată viața a căutat s-ajungă torționar, numai că n-a reușit, dacă e, cum zic, să visezi la o societate de averi mereu egale, atunci *primenirea perpetuă a nomenclaturii (gestionari, birocrați, securiști, propagandiști)* e o necesitate sângeros de obiectivă! Lenin sau Troțki a înțeles-o, dezîmburghezirea asta, dar Stalin, omorând prea mulți colegi, nici n-a știut de ea, de problemă!

– Drumul lui Hrușciov, îl privi șugubățul învățător Bazil Frâncu pe ex-pușcăriașișul MaGhi, în ochii oblici d5-f7 de atâta dezaristocratizare 1949, duce înapoi în acumularea capitalului de către maimarii necontrolați de nimeni la cât își cresc averile. Ei vor forma un fel de mafie, uneltind ca oamenii lor să ocupe principalele poziții în partid și în nenorocitul de tip sovietic stat.

– Asistăm la o fraudă uriașă! concretizase exasperată de pile, cunoștințe și relații farmacista, atunci când Marius avusese imprudența de a o aduce prima oara la el, la Pădurea Andronache, să-i trimită Irinucăi, ce învăța să-l cunoască și să-l iubească drept tată, faguri din prisaca ce inventase el pornind de la principiul că la stat, ca funcționar neciubucar, veniturile sunt fixe și atunci singura cale de a trăi relativ decent fără a fi prea mânjit pe bot, e să te bagi în sfera serviciilor oarecum liberale:

fotograf, prisăcar, crescător de nutrii, depanator radio și mai ales TV, meditaționist pentru candidați la arhitectură, ca Adolf Hitler, și mai știu eu ce, până și zugrăveli în nuanțe de un gust desăvârșit ca chici, cu un cinic exces de aurolac și sclipici, ca unul ce-și bătea fin joc de client, deoarece studiul atent al celor două totalitarisme îl făcuse mizantrop, ca pe Albă-ca-Zăpada-Sovietică printre piticii neperformanți, după ce au răpit-o cam degeaba din serai.

– Da, Liz! oftă el cadaveric, având în ochi leșul învățătorului Bazil Francu, lăsat să se gușeze, să se umple de sânge, înainte ca beneficiarii acestui deces, nepotul Rică, șofer Avicola Pribegi, și soția, doamna moașă Marijana, să hotărască anunțarea fiului adoptiv, răzbunătorul doctor Cezar Bogza, deoarece ireparabilul s-a produs, casa deplin dobândită, prin clauza națiunii celei mai favorizate că ei l-au îngrijit, putând fi renovată cu puț absorbant și gresie, după gustul muncitoresc și neoțărănesc împotriva căruia pensionarul luptase cu cerbicie, cramponat de ruralitatea de lemn a României Regale franțuzite.

Din adâncurile codrului ipoteștean, despre a cărui profunzime el nu avea cunoștință dacă duce până-n Codrii Cosminului, Codrii Orheiului sau Codrii Tatarbunarici de stepă ciulinoasă proletar, veni duhoare de cadavru, grea, apăsătoare, cum pentru nara de om doar de la semeni poate veni, și Gary Glagoveanu, tânărul naționalist ce nu agresase niciun minoritar, spre marele necaz al anchetatorului cominternist, ce și-ar fi dorit ca doctrina pedepsită să fie doar contra străinilor, nu și anticorupție, plus pavăză germano-italiană în contra bolșevizării ireversibile a Neamului Românesc, simți cum vânatul său armăsar găgăuz freamătă sub el.

În această de oroare basm pădure a adormiților, care este războiul zadarnic, că tot ți-au violat cu grave urmări psihice patria regală, cavalerul cel de origine bubos nesănătoasă, cu casă unde-i Casa Parlamentarului megapăduche de marmură, puse instinctiv mâna fină ca a Dorei pe cotorul sabiei de arhanghel, întrebându-se dacă soru-sa mai trăiește la Odessa cu desfrânatul conte Marius Ghizdavu, care o dezonora deoarece n-o dezvirginase el, ci doar îi facilitase amicului Grig o divin beligerantă noapte de mai 1941 la Ziduri, pentru a contempla apoi, la cerere, în rufăria Linei, cearșaful cu o considerabilă pată de sânge himenal acrilic hiperoxigenat până la sacru.

Numai gândul la ce pot homosapii și fu deajuns, o cută de mânie neîndurătoare întunecă fruntea inginerului și o satisfacție rece, de leoaică ce constată că puiul de cerb asiatic n-a detectat încă primejdia din flori, ci paște.

– Paștele mă-tii! l-a înjurat cavalerul de la Ziduri. Să fiu al dracu dacă eu aș fi avut inima aia de să decapitez un soldat sovietic adâncit în lectură!

– Dă-te-n sângele meu d' acilea și mai lasă-mă-n durerea mea cu

intelectualismele tale de boieresc umanism, cu țigăncușe roabe deflorate cum japonezii acum sclavele coreene, încât să merite cu prisosință o Hiroshimă, că dacă dădea alarma, eram noi capturați, nu pentru un prizonierat, pentru că Stalin n-are nevoie de prizonieri, deoarece Gulagul e plin, ci pentru mutilare, întru demoralizarea inamicului!

Ai fi sfârșit, frumosule, scuipat până și de Eliza: cu urechile decupate, cu nasul retezat, cu coaiele sângerându-ți în gură și cu un țăruș în piept cu inscripția că **soldat român, iată chipul tău de mâine**, cotropitorule!

– Da, dar omul *citea*! veni dinspre nord cu sabia scoasă și căpitanul Noveanu, auzind larmă și crezând că e ceartă troiană pe pradă, pe roabe, pe trofee.

– Care ooom?... Și ce anume citea? urlă ieșindu-și din minți Gary, cravașându-și armăsarul găgăuz și cabrându-l pentru a se depărta aiurea prin cele hățișuri.

Ci popa Tani, creștinând post-mortem inamicul decapitat într-o baltă de sânge, apucă dintre degetele țepene și murdare, ale eroului de baladă a soldatului stalinist bine receptată de anglo-americani și francezi, adică de toată lumea civilizată, broșurica-n care, adâncindu-se pe-o buturugă, fusese surprins de cavalerul trac, trecător în galop de la vest către est.

O broșurică mai veche a junelui și impetuosului ideolog Boris Ponomariov cum că „Toate jigodiile troțkisto-zinovieviste și buhariniste trebuie împușcate până la ultima“...

– E curios cum, surâse Marius, degustând bezelele albe și pufoase ce Liz îi pregătise, negândindu-se lubric ca el la utilizarea albușului pentru mai lesnicioasa deflorare a copilelor coreene, de către bestia japoneză, e chiar una din explicațiile viabilității și atractivității stalinismului, tertipul cum nimicirea aristocrației și burghezo-moșierimii până la cel din urmă dosar, până la ultimul martor, a făcut ca în conștiința universală, cea mai mare crimă a lui Stalin să fie... lichidarea de către Vîșinski a unora dintre *colaboratorii* săi criminali la <u>nimicirea poporului rus</u>, și nu, de exemplu, încercarea de a declanșa Cel de-al doilea Război Mondial încă din anul 1924, prin atacul nesăbuit, autodemascator imperialist, de la Tatarbunarul tău, dejucat de unchiul Alec, fie-i țărâna anglo-americană ușoară!

– De ce elita rusă nu e plânsă de nimeni? rânji ososul cadaveric Tudor Bălușeanu, coborând treptele de la Cernica, pentru a aprinde lumânări la niște refugiați basarabeni. Să ți-o spun eu, frate Marius, ca filorus visceral, declarat: de-aia! Din, cum se exprimă părintele Damian: din cripto-rasism! Ce-s Procesele de la Moscova, camarade? *Ecoul* stalinist al antisemitismului german! În nehotărârea sa de incult, stăi! o zâs Stalin, de ce persecută ăsta ovrei? O fi ceva!

Ia să-mi iau și eu măsuri, măcar psihologic, să vâr spaima-n ei. Să stea cuminți. Smirna! Și a mai tăiat din aparatcici. Adevărurile sunt simple

și clare.

– Adică alții s-au jertfit sau au pătimit pentru biata Țară, iar voi nu sunteți în stare nici să duceți până la capăt lectura acestui fluviu-roman! bătea Grig pe Vera, Otla și Dora cu un Tolstoi cartonat, abia apărut la Editura Cartea Rusă.

– Dacă Vîșinski și Ponomariov ăsta, rânji Noveanu coborând, cu greoiul Molotov camion de captură, serpentina de la Cernobîl spre Katyn, cu o mână pe genunchiul șoferiței, ar fi condamnat în procese publice doar *români* implicați în decapitarea celui mai creator popor de la răsărit de Cortina de fier, Poporul Rus, nici n-ai fi auzit pe la Parij de la spanioloaica ta de Sibiu, Despina, că toate jigodiile troțkisto-zinovieviste și buhariniste trebuie împușcate până la ultima...

– Ce mi-ai făcut! Ce mi-ai făcut! repeta în neștire Răzvan Hristev, trăgându-se de pletele de călăreț răpitor de-al lui Ginghis-Han, când a aflat că Muhală Muistu l-a prefațat, deloc elogios, în 1991, tocmai pe camaradul T. Bălușeanu, memorialist despre cum ar fi stat el, simian persecutat de Hitler, la Buchenwald, îndoindu-se doar de teza acestuia, cum că „noțiunea de Holocaust“ e o găselniță târzie a serviciilor de influențare, o reacție 1973 în manipularea mondială, ivită exact când Soljenițîn, prin „conceptul de Gulag“, spărgea *monopolul asupra suferinței*, pe baza căruia, în secret, marii financiari plănuiesc conspiraționist să ne cucerească planeta noastră, în întregime, numai pentru ei! – Ar trebui să te batem la stroi, mă Muhală, să te biciuiesc cu mâna mea până la sânge, pentru ce mi-ai făcut mie și ți-ai comis-o și ție, nenorocitule! Blegule! De azi 'nainte, geniul geniilor să fii, ai belit-o. Ai hulit, ai sfidat pe Atotputernicul! Ai intrat în toate fișierele globale ca <u>avizat negativ</u>, nu vei mai câștiga niciun concurs bănos, nu vei mai primi nicio invitație atractivă, editorii și publicațiile te vor ocoli, iar instituțiile critice de promovare te vor lichida printr-o conspirație a tăcerii mai ucigătoare decât orice ironizare sau înnoroire a Operei: *despre banditul ăsta nu se scrie*! Și tu, vițelule, vei beli ochii ca taurul negru în arenă, orbit de nisip, și nu vei pricepe ce s-a schimbat, de ce nu-ți mai ies afacerile editoriale... Și mi le-oi fi stricat și p-ale mele!

– <u>Taci, c-acuș pun americanii pe tine!</u> mârâi Clara Honig, când Marius îi povesti la Sonnenheim, înroșindu-se apopleprostește de-atâta râs, dialogul dintre magistru și discipol, tâlcul replicii ei fiind că nici tu nu mi-ești mai breaz, amintire a comentariilor lui dubioase, de după 11 septembrie 2001, mirat că opinia publică newyorkeză n-a pus în discuție *imaginea* de sprijin american total, necondiționat, față de politica unui aliat dotat cu tanc, bombardier și coloniști, contra copilașilor palestinieni, ce se apără, vedem doar atât, numai cu pietricele!

– Se cam naște consternare, Dorothea, din difuziunea mondială a acestor imagini și ar trebui compensată cumva, artistic, socoteala dușmănoasă c-ar fi dispărut de lângă iordanieni, sirieni și libanezi niște

palestinieni, care-și aveau statul lor, eresurile lor! Să fi guvernat eu Israelul, care-n prezent mie-mi pare vulnerabil, nevenind decât știri de conflict de acolo, nu de fericire, aș fi atenuat de mult tensiunile astea, în primul rând prin stimulente care să atragă, în acest posibil tradițional Eden, aproape întreaga elită intelectuală a lumii, ceea ce ar fi cea mai bună pavăză omenească în contra oricărui atac al extremist. Mai mult, uite ce: Biblioteca Universală, gândită de Ioil Borgiah pentru Alexandria, aș fi combinat-o aici cu Muzeul Universal, conținând obiecte autentice sau mai ales, ca în Muzeul Pușkin de la Moscova, niște copii perfecte 3D, cu aromă identică celor naturale, pentru tot ce, de la Afrodita din Cnid la statuia Carmen Sylvei de la Chiustenge, a produs geniul uman, de când a lăsat la coadă, și a pierdut-o, inofensivitatea maimuței mume mitice. Insist că asemenea investiții spirituale, de interes planetar, comparativ cu cele în armament sunt o nimica toată, ca să nu mai adaug că, auzindu-se de edificarea Bibliotecii Universale și de Muzeul Universal, s-ar crea o adevărată emulație printre toate speciile de creatori, fiecare ținând să fie reprezentat prin ceva în foarte frecventatul sanctuar, eu însumi având cugetul curat de a ceda din toată inima PATA DE SÂNGE la care lucrez în ultimele săptămâni!

– Taci! C-acuș pun americanii pe tine! repetă și mai îndârjit Clarissa, privind la el cu luciri negre ca murele în ochii întineriți miraculos. Biblioteca Universală! Muzeul Universal, ai?

– Da, pelerinaje sigure, când creștinism, islamism, mozaism nu mai sunt decât reprezentațiuni teatrale ale unor religii sugrumate, fără credincioși reali!

– Ori ești senil, Marius, se întristă ea brusc, ori ai momente de autism. Acum zece-cincisprezece ani, ai fi înțeles imediat că un Israel al intelectualilor ar fi atras, ar atrage, va atrage, URA întregii lumi, mă rog, a marii majorități, tot felul de mineriade... Păcat, păcat de sângele vărsat!

2

– Așa că TACI!!! C-acuș pun americanii pe tine! l-a îndemnat poeta disidentă să-și vază de operele lui, că de ciocnirile dintre civilizații avem experți plătiți tocmai pentru ca să se preocupe și să conferențieze, în *cea mai bună* dintre lumile posibile – deoarece putea fi și una mult mai rea: printr-un mix ideologic nazism-bolșevism, alegându-se ca victimă convenabilă amândurora de exterminat sau măcar de decimat românul nostru, o civilizație resuscitând străvechea limbă latină la Gurile tricolore ale Dunării fiind un obstacol supărător, prin expansionismul ei, atât pentru imperialismul slav, cât și pentru ăl german.

– Care americani? s-a mirat Marius Ghizdavu în dimineața senină de sfârșit de august 1944, când la porțile roșii, galbene și albastre ale mun'cipiului, se încolonau pentru a-l eribela colonadele de desfilare sovietice, prilejuind slave de tuuun de triumph la Kremlin, la Londra și în numeroase orașe americane. Selectiv și rău la inimă, perfid, prefăcându-se a-și culege-n Colentina perele de vară din grădina casei bătrânești recent cumpărate în pustie, azi aflată, renovată, în Strada Existenței, pe bune, colț cu Strada Lecturii, a fotografiat nu tancuri și camioane, cum s-a regizat mai târziu intrarea festivă, ci doar căruțe cu cai ogârjiți, ba chiar una cu atelaj heterogen, alcătuit dintr-un roib și o vacă sură de stepă.

Madam Bolboros, gazda cu vedere spre Cișmigiu a Căinarului, aflase prin piață, de la Matache, c-au debarcat americanii la Ecrene, la Balcic, la Mangalia, la Costinești, la Histria și la Sulina. Regrupați și încolonați, ei se îndreaptă în camioane Ștrudel-Bacon (Studebaker US6) spre București, urmând a participa la defilarea sovietică, împreună cu detașamente britanice, pe cale de a fi parașutate la Pipera, la Voluntari, la Cățelu, la Măgurele, la Chiajna și la Chitila sau Buftea. Inima boierului exploatator de la Ziduri și Pribegi, care punea botniță la țărani în vie, îi împrumuta c-un ciur de mălai și apoi le lua vitele, caii, oile și porcii pe el, ca un ocupant, tresări, deși Hitler îi explicase cu oarecare brutalitate că, încă de la Teheran din noiembrie 1943, plutocrația anglo-americană a cedat „iudeobolșevicilor" lui Stalin pe toți galițienii până la Elba și Trieste. Să fie, oare, așa cum zice madam Tuți inginerului de telefoane, slujbaș cândva la americani?

Asta ar fi poate un gest de recunoștință Roosevelt, pentru tratarea ca semizei a prizonierilor lor piloți, picați odată cu bombele destinate a ne nimici puținele noastre orașe și târguri, de să le dăruim monument Statuia Aviatorilor!

–Aici nu e niciun mister, nimic de ghicit, grohăi însuși domnul inginer de instalat rețele, telefonice, Țilu Bolboros, necăjit el însuși de posibilitatea de a pleca la Sibir, având întreținute relații de vasalitate la dosar chiar cu ațâțătorii la un nou război imperialist. Vin bolșevicii și ne vor sărăci de tot, deoarece noi nu trebuia să ne luăm după trădătorul Antonescu și să ducem în Ruropa o politică de jaf și cotropire, atacând cu neghiobie, vorba lui Churchill, glorioasa Uniune Sovietică, aliata lui Roosevelt și eliberatoarea indirectă, prin scoaterea din luptă a României în 23 august 1944, a Parisului celuia cântat de poeții comuniști!

Dintr-o dată mintea și sufletul Ghizdavului se înseninară profund, ca cerul de secetă și de toamnă patrulat ostentativ de aviația de recunoaștere sovietică.

– Geniul este nu numai înnăscut, el este și predestinat! observase rolul omului în istorie Ioil Borgiah, tăind diametral Stepa Calmucă vâslind de pe o cămilă cu două cocoașe, exact doi ani în urmă.

Recursul la acest principiu excesiv de optimist, deoarece nu explică de ce Schubert și chiar Beethoven ai mei au fost lichidați atât de, cu atâta imbecilă prematuritate, bietul conte argeșean l-a aplicat de vreun an, începând cu 31 august 1943, când în urma bombardamentelor americane ce-l vizau pe fratele petrolist de la Câmpina, Octavian Theo Augustus, și pe Gina lui, și în perspectivă pe copilașii lor moștenitori, Voicu și Alecu, ziși Vicky și Alex, născuți sau nenăscuți, au existat între frați negocieri noi, în pivnițele de la Ziduri.

– Geniul nu e doar înnăscut, s-a opus Marius întreprinzătorului său frățior, numai c-un anișor și o jumătățică mai măricel, nu ca-n acte. El este și predestinat! Deci, ori nu sunt genial, ori n-o să mi se întâmple nimic de natură a mă castra de maptexul ce slobozește perpetuu Operă, fie ea și numai imaginară!

– Ori.. Ori ești nebun de legat! completă cu furie disjunctivă Virginica noastră, presimțind femeninește că n-o să-l mai mângâie niciodată pe cotul sârmos negru ușor castaniu, decât când va fi alb ca o ceafă de porc.

– Războiul nu e nimic față de Reeducarea ce-abia începe! își umflă simțitor el pieptul, în toamna ce se năștea ocupată și violată de rușii tovarășului Ehrenburg de la Izvestia, cu care dase mâna la Paris, presat de Dorothea, și de la care, la caz de arestare și de abuzuri pe la interogatorii prea încrucișate, s-ar fi putut aștepta la o protecție literară, cu acces la însuși tovarășul Stalin, sau la tovarășul Picasso, dac-o mai merge la Paris, iar aci local, la tovarășul vânător și pescar Sadoveanu.

– Spune-mi, Octaviane, gemu el ca un Virgiliu în ambulanță, de încheietura coapsei prin halatul subțire ciupind agonic nu pe Dora, ci pe Virginica noastră, tu, un bisniss-homosap, și totuși nu poți înțelege drama mea, necesitățile mele, ce gol e pe piața culturală planetară și a mea?

Au care fu soarta destinului meu hărăzită mie providențial de ursitoare, în astă șubredă Lume, care pare ghidată doar pentru că e în derivă inexorabilă?

M-am născut, cum am dat în toate autobiografiile, tovarășe căpitan de torsiune Țiucheală Adriean, la anul de sfârșit de caragialism 1913, vă rog să pardonați, una mie nouă sute doișpe, exact 400 de ani de la darea în folosință a Capelei Sixtine! De întâi al lui octomvrie brumărel... Și-am căscat ochii la inegalitățile sociale în plin război balcanic, pre când Neamul meu, călăuzit de cei trei Regi simultani, Carol-Ferdinand-Carol, elibera de sub jugul bulgar – pentru mine, Regina Maria și Prințesa Ileana – peisajele expresioniste de la Balcic! Unde-n 1936-39, în cartea destinului era scris să dau tot ce era de dat, dintr-un singur iureș de *Homo solus*, încât trei-patru sute pânze de-ale mele să fie tezaurizate pe tot globul, confirmând și pentru criticii mei români că e ceva de... penelul meu! Iară pe cei ce vor dispune discreționar de aptitudinile mele, Lenin povățuindu-i că nu-i bine

să mă castreze de... generatorul de Operă, printr-o neroadă repartizare la Canalul Dunăre-Marea Ciorilor, când aş fi putut da, în crama de la Ziduri, pentru Stalin salam, şi pentru Roosevelt Churchill mititei fumegânzi, o imagine hieratică de circuit universal al vinului, adică Faraonul masiv şi, bine protejaţi şi serviţi pe genunchii lui, doi Feciori preaiubiţi.

Tragedia mea de interes cekist fiind următoarea: că în războiul câştigat de Lenin, cum pe-ăsta Iosif Vissarionovici, o decedat mumă-mea-n Ieşi, în casele Şaraga, nu că s-ar fi distins nebuneşte la îngrijit sanitar răniţi şi tifici jegoşi flăcăi ţerani ofticoşi pelagroşi toţi ingraţi, dar le-a împărţit totuşi niscaiva „ajutoare“, expunându-se la abia descoperiţii, de către ştiinţa progresistă a secolului încă idealist XIX, microbi nosocomiali patogeni, ci bunelul meu Antonie Suceveanu, de-avu parohie-n Dubăuţi, cale de o poştă moldovenească vest de Cernăuţi, îi epistola mereu *să nu se expună,* c-are doi copchii de crescut! Nu, sufletista s-o dus pe ceea lume. Nu i-a mai rămas decât portretul din minţile noaste.

– Tare trist şi lucid o fi fost Modigliani, pictând din memorie *Maria, fată din popor*, adică pe mama asta a mea de la Basel! Aşa că, dragul meu anchetator posac Jurmînski, dragul meu contorsionist miştocar Pumpi, să mor eu cu tot Luvrul dacă nu m-a format politic doar tata, fără factorul moderator femel, deşi cu multă mare milă, tot felul de doamne, şi chiar domnişoare, au încercat să compenseze vitregia istoriei ieşene, aplecându-se duios asupra mea cu parfumurile lor ameţitoare, de unde şi poziţiunea mea lucrativă preferată ulterior.

Or, tata... Tata, crescut maiorescian, deşi valah, la şcoala nemţească, era incapabil să poarte sau să mimeze respect selfmade-homosapului autodidact care cumva „reuşeşte“, să fie el răzbătătorul ăsta chiar Van Gogh, Brâncuşi sau însuşi Eminescu. El ţinea cu tot diamantinul dinadins imaginabil să mă dea la tâmpire academică, să adun diplome. Unde? La Breslau! De ce la Breslau? Pentru că la Breslaul nostru, pe la 1854-1857, pregătind Unirea, bunicul tata mare Dinicu Ghizdavu colaborase cu prefectul Theodor Mommsen, pe care-l agăţase chiar în Ardeal, se zice că la Alba Iulia, unde ar fi avut savantul german revelaţia că, în scopul redeşteptării Neamului Românesc la o Istorie Majoră, trebuie să ne scrie el, iar noi doar s-o traducem în fapte, *Die römische Geschichte,* pentru care a şi luat Nobelul literar, devansându-l cu o juma de veac pe genialul fluviu-romancier britanic Churchill, care mai şi picta, dar nu mai bine ca Hitler, părerea mea.

– La miticul nostru Breslau, bunicu aranjase un început de catedră germană pentru tăticu, ceea ce ar fi fost o mândrie pentru ţară, dar eu nu m-aş mai fi născut, nenoroc ce-ar fi însemnat o pierdere încă şi mai grozavă pentru acest Neam al meu, blestemat de duşmani, mânce-i-ar para, să piarză mereu, devenind tot mai înţelept, tovarăşe posac Bairam Stoper, tovarăşe hâtru Honourable Hurie Hurry! – Să piarză până la deplina pierzanie, din

care să nu se mai piardă decât corurile minerești și Beniucii, ca „oameni“ ce așteaptă cocoșul să cânte Răsăritul!

– Tăticuțul meu, moșierul geograf și analist Voicu Ghizdavu, nefiind un oarecine, măi tanchiști! El o început ca arheolog dac, scormonind pământul strămoșesc al Romei, instigat de tata mare, Dinicu, și de maica mare, gingașa ex-domniță Ralú, cari socoteau că Neamul Românesc – călăuzit de cei trei regi, simultani când, ca un dar maică-mii pentru nașterea mé, au luat Balcicul la 1913, Carol I, Ferdinand, Carol II – nu poate răzbate la Marea Baltică, pe urmele lui Toma Nour, nici la Golful Persic, pe urmele lui Toma Alimoș, celebrul haiduc de temperament prietenos, decât dacă barzii, aezii și trubadurii noștri *construiesc o ideologie mitică*, eficientă să mobilizeze la sacrificii într-un prealabil wagnerian, pentru re-românizarea Romei, cum psalmodia și călugărul nostru machidon stareț lavrei Boiana, Toma Gigi Caragiu (nu actorul căzut la cutremur!)... Cea de-a treia *ieșire*, înotând prin marea și muntoasa masă slavă fiind la Ragusa noastră, de unde-i ca și ieșirea din filmul suferințelor, întoarcerea levitică la origine, la jertfă și lapidare, la pietrele sacre, șlefuite de pașii turiștilor și badantelor, ale Romei...

– Noi suntem informați altfel! îi taie elanul confesiv Ivan Enache, torționar cu real talent interogativ, care intuia în contele Marius un longeviv baron fesenist și o excepție de la fenomenul legea firii, anticipat totuși în Directivele Congresului XV, desfășurat în jur de 23 decembrie 1989, sub acoperirea teroristă, anume că în Anii Căposu vor mai exista unii deținuți „să facă gât“, dar peste un deceniu, activiștii și oamenii patrioți de represiune, mai bine hrăniți, și psihologic mai sprijiniți cu respect de poolime, vor *supraviețui* în prosperitate și ei vor avea **ultimul cuvânt**, atât pe la tembeliziuni, cât și în imaginarul că revuluția fu o loviluție. Noi, bă, acuzat de către acuzatorii publici, Ghizdavu Marius, fost moșier, cămătar și propagandist ațâțător la războiul de jaf și cotropire împotriva Uniunii Sovietice, aliata Americii și a Angliei, banditule, noi știm cu totul altceva despre tac-tu geograful! Noi știm că, la 1907, a părăsit săpăturile de la Roma, cum ăștia cu țevile de la ICAB, repezindu-se-n Țara zguduită de răscoalele țărănești, inspirate de revoluția rusă, burgheză, prin care s-a pregătit aia a marelui Lenin și genialului Stalin. S-a întors moșierul de la Roma, ca să-și apere conacele, asmuțind antisemit răsculații și dirijând represiunea, laolaltă cu unchi-tu, călăul forțelor progresiste, renumitul comisar Alecu, zis Șaraga. De-aia s-a întors!

– Scopul tatii la Roma, zâmbi cu superioritate fiul, era ca prin săpături de istorie prelatină, să spulbere Mitul Lupoaicei și ce alte eresuri au mai permis creșterea acelui glorios imperiu. Cu ce scop? Cu scopul ca, în conștiința europeană, noul Stat Român, aflat atunci în creștere vijelioasă, Regală, apoi Imperială, să se impună cu o mitologie nouă și fertilă, ce cădea în sarcina Ministerului Culturii și Identității Naționale. Înțelegi? Pentru ca

să-și poată astfel justifica Externele politicile de infiltrare și penetrație spre Marea Baltică, spre Marea Adriatică și, dincolo de semințiile caucaziene, spre Golful Persic!

– Băi Sică! Băi Mariusică tată, își aduse aminte subit, cu duioșie, domnul om de drept Enache c-au învățat odată pe-același curs de Drept roman la Ieși, până să epuizeze acuzatul bibliotecile locale și să plece, întâi la București și pe urmă la Paris, nu mai umbla tu cu fofârlica, că calvarul tău e inevitabil! Putem noi doi justifica fiecare faptă și fiecare gând al tău, că te știu personal de băiet bun, dar astea-s vremurile! Vine, ghinion, altul, după mine, cere *Dosarul Modigliani* și ce constată? Că tu oi fi cum oi fi, dar *la origine* stai rău de tot. Acolo se-mpute treaba: tac-tu fiu de moșier, ba chiar de boier; mă-ta, ce să mai comentez, fată de popă bucovinean, cum e mai rău, care a comercializat opiumul pentru popor la Dubăuți, unde? Pe teritoriul actual al Uniunii Sovietice!!!

– Asta însă-i floricică la urechiușă, interveni de după ușă-n semn că trăsese cu urechioiul, tovarășul anchetator de semna occidental Țyuchel Adriano. Vaniușa! Explică-i, Vaniușa dragă, lămurește-l că clasa muncitoare, deposedând *de averi* pe esplotatori, nu poate risca *să le și dea înapoi*, când nomenclatura va reveni <u>la pluralism de partide, și poate și de securități</u>, iar a avea un unchi ce a zădărnicit în anul de doliu 1924, la Tatar Bunaciu, ăăă! la Tatar Bunar, răscoala tovarășului Stalin, abia instalat dictator dornic de afirmare, nu poate scăpa nepedepsită până la al nouălea neam sincronic-colateral și până la a noua generație diacronic. Fiindcă genialul Stalin, care a dat Uniunii Sovietice o Constituție net superioară celei franceze... de fapt, mai superioară decât *orice* constituție burgheză, deoarece Armata Roșie a zdrobit fiara nazistă în chiar bârlogul ei, ce vroia? Stalin voia ca – pierind nemuritorul Lenin, de sifilis de la tovarășa Krupskaia, sau de la Grigori Zinoviev în coliba din Finlanda, cum se crede – să dea masilor largi populare îndoliate și cărturarilor orfani progresiști din întreaga lume, un semnal încurajator că Cominternul, Căgăbăul și Armata Roșie sunt în mâinile unui Cârmaci cu nimic mai prejos în cruzime, capabil, dacă nu de victoria revoluției proletare până la construcția raiului comunist într-o singură țară, și aia înapoiată, măcar de exportul acestei revoluții neisprăvite la vecini!

– Scenariul, își amintea Marius discuțiile din casă, la Ziduri, că doar nu mai era un prunc, avea doisprezece anișori, scenariul banditesc se juca în două etape. Mai întâi, echipe de diversioniști aveau a răscula Basarabia, desigur bazându-se pe acele tendințe centrifuge exprimate deja de agenți din rândul minorităților, care în 2003 vor fi interpretate ca *clivaje* probând instabilitatea, ba chiar iraționalitatea șandramalei numite ridicol România Regală Mare... Pe urmă, invocând presa plătită occidentală, să agite antecalculatele excese ale represiunii, ar fi urmat Invazia, anexându-se teritoriul de până-n Prut, ba poate de până-n Milcov, anticipându-se corect

că *Europa nu va face ea război pentru niște amărâți de galițieni*, cum nu a făcut după căderea Bizanțului pentru balcanici!

– Incalculabila intervenție în Bugeac a tatii, plângea pe umărului epoletul de cavalerist, verișoara Elvira, în 4 aprilie curent 1944, după demolarea aeriană teroristă a Villei Izvorașul, a lichidat în așa hal comandoul lui Stalin infiltrat din Transnistria, niște diversioniști amatori, încât n-a mai avut loc nicio insurecție 1924 în Basarabia și nici dinamitarea Podului Regele Carol I de pe Dunăre, la Cernavodă în gară, adică nu s-a mai reușit să se izoleze Dobrogea de Inima țării! – Atunci s-a remarcat prin vitejia sa tocmai Mișu Focșăneanu al meu și tăticu l-a decorat și, conform unor uzanțe cu adevărat boierești împărătești, m-a dat și pe mine de soție, acestui tânăr energic și de mare viitor.

– Nu mă pot crampona de nicio probă, trebui să recunoască supraviețuitorul Marius, cum că aceste bombișoare de aprilie m-ar fi vizat și pe mine. Nici măcar un gemuleț n-au spart americanii la Villa Hortensia! Toate focoasele au traversat Strada Liliputană și au spulberat Villa Izvorașul. Dumnezeu să-i ierte! Și s-o ierte și pe Virginica noastră, dacă ajungând la Baltimore, ea o fi dat lui Roosevelt coordonatele noastre exacte, cum că sub unde-au stat ei la doi, locuiți voi la unu, tu, Elviro, și tu, Mișule, iar la parter unchiul Alec cu tanti Meli, sărmanii de ei!

Mare colorist, ca și la cutremurele din 1977 și 1940, Marius vedea consternat sângele omenesc urcând, prin porii de dărâmătură, ca orice apă, ca orice lichid prezentând tensiune superficială.

De aici și celebra sa pictură cu crater, *Pata de sânge*!

Dumnezeu însă, zâmbi el satanic, n-a permis lui Churchill-Stalin sau lui Stalin-Roosevelt o fericire completă, neîntinată, ci numai un sentiment pe jumătate, căci agenturile bucureștene n-au putut raporta bazei decât lichidarea bătrânului sfetnic antisovietic, nu și a energicului său ginere, ginere care în februarie 1945, cu soția Elvirița și cu doctorul de stânga Liviu Lecca, au vâslit până la Ialta, reușind ce și-au propus pentru Țară, prin lopătat și prin lobbystică de bună calitate, frumoasa universitară Elvira oferindu-se să le ascută creioanele bicolore la toți Trei Mari, cu dințișorii ei mărunți și abrazivi ca o limbuță de pisic, reușind un lucru mare, ce nu mai suferea amânare. Ce? O deturnare culturală!

După cum bine se știe, erau vremuri grele pentru antifascism, din cauza călăului Rădescu, a cărui uniformă de general era pătată de sângele muncitorilor, funcționarilor, ceferiștilor și al minerilor bucureșteni, pe care-i reprima fără încetare în februarie 1945, încât pentru a se da libertate la popor și egalitate vîșinskiană în fața legii, se convocase Samitul de la Ialta, care nu pieriseră zeci de milioane de sovietici și sute de mii de euroatlantici pentru ca România să nu facă progrese mai sensibile, progresând pe drumul progresului, așa că ori Bucureștiul se hotăra a-i da un bot de cizmă-n curtea marțială naționalistului premier, ori Armistițiul se

considera rupt unilateral și o foarte serioasă flotilă era pregătită în Sicilia contra muzeelor, bibliotecilor și arhitecturilor noastre, încât doctorul Lecca, rusofon din anii de medicină de la Harkov, a făcut uz de toată puterea de seducție a Elvirei, închizând ochii de tătar ai Focșăneanului cu formol patriotic cum că o generațiune e recunoscătoare pentru sacrificiile precedentei, și așa s-a făcut că unul dintre cele mai reușite bombardamente aliate din Războiul Existențialist *a putut fi deturnat prin vraja Elvirei goale, de pe direcția București pe direcția germană Dresden*, fără să i se cinstească jertfa fetei nici azi...

– Armate Roșii profund politice, apăsă pe atmosfera și așa sumbră Noveanu, ținând în brațe pe înfometatul părinte Atanasie Damian, hoarde ale căror cekiști însărcinați cu bolșevizarea popoarelor cucerite în cârdășie cu anglo-americanii, trebuie să fi privit cu invidie tehnologia de care a dispus securitatea nazistă pentru nimicirea, transformarea în nimic, aneantizarea inamicului desemnat ideologic de propagandiști, întâmplător evreul, adică nu chiar întâmplător din moment ce păcătuia sfidând alte seminții *ca cel mai cărturar...*

– E mai complicat, domnilor, aduse domol un dram de copilărie în coșmar un moșuleț cu botișor vesel și cumva roz de maimuțică, de la Pribegi, nea Măriuță Bâzgârel, țiganul fierar potcovar fără fierărie ce-i înfiripase lui Marius, în așa-zisul parc, în livada foișorului, un leagăn în care, ani mai târziu, printre trandafiri importați din Oman, în adiere, câtă reverie, câtă literatură, rezemat în perne cu vag și inubliabil chiar la Antibes, miros de levănțică. S-au produs multe opinii ca o părere aici, despre banalitatea răului, colocviul fiind bine finanțat, când multă pensionărime piere ca și mine de ne-medicamente și de regim alimentar și politic, dar nu se va preciza că ce i-a ținut lui Rosenberg Goebbels Himmler Richard Strauss Lale Anderson Fritz Hippler și mai știu eu ce formator de opinii unde nu se mai poate individualiza vina și ispășirea, apoi tot sofismul ăla n-ar mai ține și azi, viața omului fiind prea scurtă pentru căință...

– Ce?... Cuuum? privi cu ochii injectați la țigan ca la cetățeanul rău turmentat preabuna pribeagă Despa, uluită de obiecția ce voia încâlcit să spună că educație occidentală contra totalitarismului bolșevic nici că se poate concepe, oroarea trebuind să aibă un nume și o verificare pe... propria piele răpănoasă.

– Vreau să vorbesc singur, anulă cu obrăznicia rezistenței la robie nea Măriuță politețea de-a se juca de-a comunicarea cu universitarele filosoafe, cu autorizație de a cugeta, dar vădit surde și corect chioare, vreau să nuanțez off-topic că în genere legi de protecție contra Vorbelor nuumai cenzura vulpii aduce, de unde și cramponarea de ce-i convenabil în rău, ca firească sponsorizare certă ademenind ciocârlanii! Căci nu că israeliții păreau în ochii pupezelor mai cărturari, nu de-aia, coane Novene, mai hintelectuali dă hingheritu, ci pentru că... vă rog, doamnelor și domnilor,

să răscoliți numai puțintel în arhive! Domnișoara, domnișoară și azi, Clara Honig, o renegată, o disidentă, una cu alte păreri ca una, unica ce a întreținut relații lirice cu Marius, spectatorul intrării trupelor lui Ehrenburg în Bucureștii lui Sadoveanu, ea nu prea a avut cum colecta multe premii și tiraje din ce i-au făurit, în legănarea fanteziei feminine, creierașii. Dar apriga Dorothea arată cert a femeie liberă, a tovarășă boieroaică!

Acuș-acuș, ea e în stare a fi capabilă să-l dea jos pe Codin de pe capră și să-l pună a mă biciui la scară, pentru că în timp ce eu asamblam, din grindă, stâlpi și contraforți, portalul brandenburgic al leagănului, micul Marius, atras ca posibil sculptor de izul plăcut de sicriu proaspăt al salcâmului, a apropiat nările roz de găurica fierbinte, unde am sfredelit, și a suflat puternic, să contemple întregul intrând cilindric, obscen și lubric prevestitor, rezultatul fiind o cherlăială de cățel nătâng, fiindcă i-a intrat rumeguș galben-verzui în ochișorii castanii...

Cu alte cuvinte, doamnelor și domnilor, ca țigan pățit, eu susțin că pentru evreul de azi nu mai e posibilă deloc o doctrină antisemită în sensul XIX-XX, că să monolitizezi așa ieftin și ușurel gloatele stradale din care să recrutezi călăii!

Răscoliți puțin arhivele, cum de atâta vreme vă implor!

Acele stârpituri naziste și plagiatorii lor români au inventat așa adversar ideologic și stradal, pentru că aveau în căpățâni de nimicit o țintă complet inofensivă: rătăcitorul israelit galițian era SĂRAC, *nu o singură dată mai sărac decât însuși țiganul,* de-aia s-a și putut înfiripa și accepta cu emulație doctrina!

– Într-adevăr, admise că admite Marius Ghizdavu, amintindu-și fericit de copilăria-i de orfan de război de mamă, 1917-18, când mă plimbam de la Năpădeni la târg la Vlad, lăudându-mă îngrijoratei mele gazde că *am bet apă de la șinși fântâni,* naturelul meu de artist sensibil se lăsa impresionat nu numai de buclele universale, hollywoodiene, ale Sulamithei Lewald, ci și de un personaj cu miros rău, parcă de sânge închegat, tăietor poate de orătănii, haham adică, oricum trențăros și cu ceva de pradă, de prădător aerian, de vultur: ghearele de la picioarele nespălate, curbate ca la ulii... Poate, doamnelor, nea Măriuță al meu să fi adus aici o nuanțare teoretică dintre cele mai subtile, cum că nu oricând poți construi ideologii antisemite, ci numai când evreii ajung foarte singuri și imaginea lor convinge derbedeul stradal că jaful agresiunea, chiar împinsă până la omor, poate scăpa nepedepsită. Eu nefiind, desigur, o haimana violentă, ci una a frumosului sensibil, reținând pitorescul plastic al acelor personaje ce depășeau mult spre nord decorul basarabean, până-n Galiția habsburgică și mai departe.

– Un izvor de excese, fantaza pictorul avocat parizian pledoaria propriei lui apărări, la un proces crezut nestalinist din motive de circumstanță anglo-americană, trebuie că a fost, domnilor acuzatori publici

săraci din popor, și mentalitatea indusă și sincer crezută, în care era format soldatul Războiului Sfânt. De prea multe ori, formulările ofițerești, mai mult sau mai puțin oficiale, împingeau mințile cele tinere spre a opera cu identitatea evreu=bolșevic! Cam asta fiind în căpșorul căprarului fruntaș sergent Codin Marin: că, numai la cererea expresă a evreilor atotputernici, ne-a luat Stalin Basarabia, Bucovina și Balcicul, în vara lui 1940, și din cauza lor nu i-au declarat deloc război Churchill și cu Roosevelt; că aceiași evrei erau toți comuniști, dar Stalin nu-i prea credea, cerea fapte, și atunci cei mai fanatici marxiști s-au pus pe umilirea și agresarea trupelor noastre în retragere, care aveau consemn să nu tragă, de teama statmajoriștilor noștri, că ar putea Cominternul exploata cel mai mărunt incident, pentru a avansa până la Milcov și pentru a provoca, încă în acel sfârșit de iunie 1940, cu presă carlistă demențial cenzurată, o participare ungurească, bulgară, germană, poate și iugoslavă, la sfârtecarea României Regale Mari; nu puțin contând, onorat Tribunal al Poporului, și convingerea trupei de către ofițeri că evreii chișinăuieni, și din celelalte *orașe și târguri un an sovietice*, și-au dat foc la case (!) sau le-au dinamitat, înainte de a fugi spre Ural, după cum toate atacurile teroriste ale partizanilor sunt tot de ei uneltite, găsindu-se până și copii dotați cu arme și muniție! Ba chiar îndârjita rezistență întâmpinată cât am asediat Odessa noastră, tot „iudeobolșevicilor“ aveam a le-o plăti: serviciile nemților ziceau că ei mânau ca pe-o turmă la tăiere soldații ruși, ca și pe ai celorlalte seminții subjugate până-n Pacific, ici colo fotografiindu-se un sistem radial de tranșee, conceput așa ca politrucul să împuște pe la spate soldatul ce-ar fi întors fața de la dușman!

– Zi mai bine, îl privi batjocoritor Virginia, că prin însăși alianța cu Reichul, regimul antonescian și-a asumat riscul de a duce o politică antisemită și antislavă, păgubos neputându-se pune nici problema unei Păci unde să n-ai a contabiliza câte crime, nici confirmarea recuperării Basarabiei și Bucovinei, pentru că frontierele, chit că le recunosc Hi, Muss și Hirohito, pentru o țară cât România rămân fragile, dacă nu semnează și americano-britanicii mei.

– Și n-au încercat Antoneștii să le facă, aceste cifre, cât mai nesemnificative? nu îndrăzni să obiecteze Marius, amintindu-și acel 8 noiembrie 1941, când se serba întoarcerea cuceritorilor Odessei și <u>se plebiscita</u> admirația populației pentru felul cum Mareșalul s-a îngrijit de retezarea *vâscului* ce ne ținuse pitic de secole stejarul carpato-pontic-danubian.

Una fiind să te pomenești cu tancurile marxist-leniniste că-ți vin dinspre Don în poziții, și-ți calcă bateriile, și alta să te asurzească vara aceiași mastodonți pe străduțele Bucureștiului încă patriarhal, deși abia bombardat ultramodern.

– În fond, nu aceste tancuri sunt periculoase! gemu el, bătând la ușă și cerșind un pahar cu apă rece Elizei, în Strada Sfinților, 31 august 1944,

aproape sub mansarda lui Mircea Eliade. Ele se vor răsfira, în funcție de câtă Ruropă au promis anglo-americanii rușilor, încă din iunie 1940, când *nu le-au declarat război pentru cotropirea deznaționalizarea unor teritorii românești cam cât Elveția sau Olanda*, vorbesc de o deznaționalizare ireversibilă ca și bolșevizarea aia, pe care același imperialism american se va pricepe atât de bine s-o combată... doar pe teren propriu, prin cel mai român erou USA al secolului XX sovietic, curajosul senator Joseph McCarthy, a cărui statuie am vrut s-o înalț, pe banii mei, în Piața Stalin, zisă De Gaulle, dar nu mi s-a permis. Puteam atunci să ilustrez doar Principiul Politicii De Cadre, emanat sub forma *undei perpetuu statice ștampilativ*, mă-nțelegi, adică un lenticular filtru strecurătoare de bronz, prin care trece Nomenclatura, tot aia, în a pluralistă, tăindu-și forme de cruci, datorită încrederii populației mai mult în biserică, deoarece amărâții noștri, neasistați intelectual, n-au a spera a trăi decent decât pe Lumea Cealaltă, și nici analyștii de targhete dacă scrii cărți de 1681 pagini, cum Grig, nu mai văd cumpărător de carte în Pensionarul Român, ceea ce președintele voievod Avăcăressi nu contesta când fusei cu macheta nasturelui, dar abia venise, pe sârrrmă, o undă politică nouă, de integrare digerare euroatlantică, necesitând măgulirea Comisiei Aliate de Control, prin improvizarea unui monument dedicat piloților care au picat bombardând, spre binele românilor, Bucureștii și Ploieștii și alte obiective.

– Da' de ce să mai facem unul, m-am opus eu cu zgârcenie bătrânească, de ce să mai cheltuim bronzul? Eu propun să rebotezăm Statuia Aviatorilor drept Monumentul Eroilor Americani, să depună politicienii obezi coroane ca la obeliscul Soldatului Stalinist de odinioară de la Antipa, iar după ce ne facem treaba și ne admite ăștia, vine alt guvern și ne omagiem iar aviația proprie!

– Da, poate, nu arăta farmacista nici măcar cantități catalitice de înțelegere pentru râsu-plânsu-haz-de-necaz ghizdavian. E limpede, Marius, că nu toate aceste tancuri vor merge la Berlin... Pentru bolșevizarea Germaniei se vor folosi giganticele, inepuizabilele resurse de activiști de pe frontul polono-bielorus, pe când acești comsomoliști drăguți de pe străzile și străduțele noastre se vor răsfira prin capitalele din jur: Sofia, Belgrad, Tirana, Atena, Alexandria, Bizanțul, Beirutul, Budapesta, Praga, Viena... Nu vrei tu și o dulceață de nuci verzi?

– Desigur, nefiind de așteptat vreodată *scuze anglo-americane* pentru lașitatea de a fugi de pe frontul est-european, de frica politrucului! Unor galițieni atât de nesemnificativi cultural, tehnologic și financiar-militar, le va fi chiar o onoare explicația că Churchill și stafia lui Roosevelt au semnat la Strasbourg, în 10 Mai 1945, Arrrrmistițiul, Rușinoasa Kapitulare, doar pentru că... s-au înșelat, ca niște domnișoare blond-nordice din Nemmersdorf, cărora komsomoliștii lui Ehrenburg le-au promis că nu le vor viola, nici masacra. Ay! A crezut Vestul în bunele

intenții cu parafă *uncle Joe*, cum că aceste seminții de rasă colonială estică vor fi lăsate din gheare să-și aleagă fiecare, puternică, liberă, pe soartă stăpână, poziția în care-și doresc să fie violate marxist-leninist, cu funduțul pe Carta Atlanticului!... Ți-e teamă, Liz? Nu de tancuri, ci de gipurile astea purtărețe, cu care Occidentul a dotat căgăbăul, sporindu-i mobilitatea și vederea securistă nocturnă la arestări! Eu, născut în Lvov! Tu, basarabeancă de Tatar Bunar, riști să fii încadrată „farmacistă sovietică fugită în lagărul fascist", returnabilă în Molotovia de serviciile anglo-americane, ba chiar franceze, în măsura în care, consecință și mai îndepărtată a colțului de cotitură de la 23 August 1944, după Churchill, se va duce și De Gaulle la Kremlin, confirmând *Procentele* bolșevizării galițienilor, în schimbul *tolerării* lui, de către Partidul „Împușcaților" (uneori pentru practici terorist-partizane), Partidul Comunist Francez, cu obligatoria condiție ca, după ce Stalin va trece, din Istoria Recentă, în **Literatura fără Cititor**, o Piață Stalin a manifestațiilor peceriste să-i poarte cândva numele...

– S-ar putea să nu accept să fiu siluită! izbucni în râs cristalin, gata să i se dea pe lumea aceasta, nu pe Cealaltă, refugiata, ce nu-și putuse salva aduce la București mobilierul de peste Prut, ci numai ce piei cuverturi de pe fotolii apucase a jupui în graba teroarea că *s-a rupt Frontul* și VIN hoardele marxiste!

Biata Liz! Spre viitoarea perpetuă gelozie ghizdaviană, nu refugiul din iunie 1944, ecou al Debarcării din Normandia, pomenindu-l în apartamentul din Aleea Dumbrăvița, ci mai degrabă pe acela din sfârșitul negru de iunie 1940:

– Am lăsat totul pradă megieșilor, Irinuco! Până și oala cu borș fierbând pe foc!

Deruta. Ce se întâmplă? Indiscutabil, confuzia mai mare acum decât la agresiunea stalinistă 1940, din trena prăbușirii Franței celei dezarmate prin populism începând încă din 1936, spunându-i-se să nu se înarmeze, deoarece va fi apărată în contra revanșismului nazist de către inombrabilele inebranlabilele în defensivă și irezistibilele în ofensivă imperialistă, Armate Roșii.

Ca întotdeauna, în termeni artistici, ținând de perfecția organică, romanticul pictor așteptând compoziției Echilibrul, să se liniștească lumea, parcă-i părea puțin rău că avioanele staliniste de recunoaștere, ce cu ochiu-i expert le detectase matinal inspectându-ne Capitala Regală, nu fuseseră urmate, ca pe front, de valuri-valuri de bombardiere, fiind nedrept și urât ca replica galițian-dâmbovițeană a Parisului să fie terorizată, în același august 1944, numai de aviația amicilor anglo-americani și de aviația călăilor naziști, care au primit exact ordinul ce ne trebuia să n-avem mustrări de conștiință declarând război camaradului german, lângă umărul de oțel al căruia, am apărat civilizațiunea europeană de flagelul

bolșevismului ateu dărâmător de biserici! Mda, am recăpătat simbolic Basarabia și Bucovina, precum și Transnistria cu Odessa noastră cu tot, ca pe o compensație, *e drept că numai într-o măsură neînsemnată*, pentru exploatarea până la genocid practicată de Comintern, în aceste provincii românești și regale, în sinistrul an 1940-1941, ba speram și, Führerul fiind loial din fire de zugrav, sângele sfânt al eroilor noștri căzuți în Răsărit și prizonierii să ne plătească la Viena recuperarea în 1943 a Ardealului, pe care acum o să-l recucerim lângă Ivan, precum și a Balcicului, pe care firesc ar fi ca Stalin să-l înapoieze Regelui Mihai, ca pe un semn de înaltă apreciere a Miracolului de la 23 August, ce-a deschis, pe nevé cum când ce Armistițiu, calea bolșevizării, prin metode cominterniste de o sălbăticie rară, a Bulgariei și Iugoslaviei, ca cea mai țipătoare dovadă că PACEA SOVIETICĂ depinde nu de purtarea războiului antibolșevic *până la capăt*, până unde-ntorc rablele de transport în comun, la stația Stalingrad, ci Soarta neamului tău bulgar, frate Kirciu Kotkov, care nu ți-ai adus până la Volga obolul la „eliberarea poporului rus de sub jugul marxist-leninist", ar putea să depindă acum doar de ponderea excesivă a conaționalilor șefi în Comintern, de simpatia trezită-n Stalin de ei, rezultatul pentru Literatură fiind, cititorule, consternarea că n-are nicio legătură viitorul Neamului cu ce-ai comis tu în război – neutra Bulgarie, ocupata de nemți Iugoslavie, anexata de către Mussolini Albanie, nu vor avea mai bună soartă decât România imperialistă ce-a năzuit ca profesorul Ghizdavu a ieși la Pacific periclitând interese americane, recuperând pentru viitoarea *uie* Alaska!

– Nu, nu vin la manifestațiuni, domnule Ghizdavu! Locul meu îi acasă, aproape surâse, cu o fermitate de sare amară, Eliza. Du-te singur, dacă ești curios!

– Înțeleg pricep, e clar c-acum, când se vor pune poterile pe basarabeni, numai direct în gura lupului, să fii văzută cu mine, cu un... criminal de război, asta ți-ar mai lipsi! Dar după feeria șeia cu șei mai aprigi baianști, dănțuitori, banduriști, coriști, balalaiciști și recitatori ai Armatei Roșii de Ocupație... măcar pot reveni pe răcoare, în deplină conspirativitate, să-ți povestesc cum a fost?

3

– *Ce n' est pas la forme extérieure qui est réelle, mais l' essence des choses. Partant de cette vérité, il est impossible à quiconque d' exprimer quelque chose de réel en imitant la surface extérieure des choses*, i-a obiectat Brâncuși, văzându-l că știe franțuzește, când au venit vorbele despre diferitele sortimente de rezistență prin cultură.

– Biiine, actualiză Dora ce convenise cu Grig puțin înainte de 6

martie 1944, când a plecat scriitorul în Bucovina, să o apere de invazia sovietică ce ar fi putut atrage dărâmarea lăcașurilor chivotante ale lui Petru Rareș cel Mare și Cult, zugrăvite peste suprafețele exterioare, și politroocilor acolo s-a predat, spre a deveni *pandur marxist*, dar asta i-am obiectat și eu, și mămițica: ești nebun, Grișa! Pe cuvântul meu de comsomolistă c-ai înnebunit de tot! Dacă zici că analiza literar-artistică e mai tare decât cea de presă sau de tembelimedia, și că armatele Cominternului vor ocupa Regatul, și chiar mai mult decât atât, ha, cu perspectiva de a deveni Dacia noastră o simplă dar respectată Respublikă sovietică! Bine, mă Grișa, așa faci tu? Eu nasc pe Vera în 4 martie, și tu în 6 pleci la Storojineț? Și cu ce sarcină mă lași? Sarcina de a îngriji un manuscriptum păcătos, și incomod de mare, **1681** pagini, publicabil doar la mama dracu', peste veac, deoarece tu te concentrezi pe toate detaliile de... suprafață, în loc *să-ți adâncești* discursul!

– Ai fi năzuit la o esențializare, ca lupta de clasă, Grig, dădu să se adune Marius, mutat din 1970 la Liz, doar cu lenjeria, nu și cu Atelierul Tonitza din Pădurea Andronache, dacă Dora ar fi insistat că ea și cu tine sunteți din veac *un cuplu*, puri, și o să vă înhumați adiacent, dar a prescurta Fluviul e un modișor de expunere încă și mai dificil pentru gloate. Recurgând la simboluri și subînțelesuri, ție-ți ieșea cetatea literară impepenetrabilă chiar și pentru specialiștii Direcției 13 Literatură și Arte!... Deși chiar și cei care o fac, pretind prostește că *știu* Istorie.

– Numai că, și aici Grigri a calculat perfect, nu bătuse pendula consensului dintre artiștii poporului și călăii emeriți ai norodului, Cupa inox de pe masa verde fiind *coexistența pașnică dintre Cenzor cominternist și Cărturar stalinist*, în seeenzul că de ce să nu te lase să compui ca Ilya Șostakovici Prokofiev, decent trăind, lauda criticului occidental dobândind, precum și gratitudinea Cetățeanului de pe strada pavată de deținuți, fiindcă deși nu l-ai instigat la acte idealiste, ducătoare-n viermi sau Gulag, istoria va gunguri despre tine ca un încarcerat în capitolul *Arta și cultura societății sovietice din RPR în Epòca lu' Stalin!...* Na! Îți convine? Nu era mai bine să n-ai ambiții Van Gogh de exprimare cu orice preț?

– O să mooor în Blocul Demolaților, Marius, bocită de vecinii tovarăși țigani, care vor să se extindă, și tot n-o să mă dumiresc deplin: era doar o fantezie de-a lui Grig sau, cu adevărat, s-ar putea riguros demonstra că orice *altă* strategie era, în Nenorocul Românesc de a încârliga doi tirani inculți, Dej și Cea, cu mult mai ineficientă decât o împărțire a societății pe clase culturale disjuncte.

– Cine vrea să înțeleagă Războiul Sfânt căpiază! privi admirativ fabulistul Jean de Ferentari la incisiva franțuzoaică, ce nu se mulțumise a-i demasca pe Cioran și Eliade drept inamici *nereeducabili* ai valorilor occidentale, ci și pe „semievreul“ Eugen Ionescu îl tratase drept geambaș

perfid, acuzându-l de „omisiune de denunț“, deci de un soi de agiutor fascist. Da, duduco, cine vrea intens *cum a fost posibil* să priceapă ce nici nu mai poate fi înțeles din moment ce ministrul comunist de educație solicită de la Chișinău României *să limiteze drastic câte burse*, și alea pe sponci, în plin exemplu ungar, acordă, apoi ăla ajunge a se miauna și de ce Românii Regali n-au dus lupta în contra bolșevismului la 1940, cu cel mai polonez elan, ca să nu se mai ajungă pe urmă de să se râză azi filo-habsburgii de manifestări degenerative *în conștiința unității naționale*, la romunculii di pi șele două taluzuri ale fluviului Prut... Păcat c-am dus război prea lung! Evident, tu, că puteam scurta dramoleta la 1940, ca polonezii în 1939!

– Da-da! se cruci a groază părintele întocmai cu călugării Damian. Rațiunea acestui războl absurd, împins drăcește până la Stalingrad, stă în chiar consecințele spirituale ale pierderii lui la Cotul Donului și în Stepa Calmucă! Ceea ce nu s-ar mai fi produs dacă măcar noi românii duceam **singuri**, chiar fără nemți și alți demoni, Cruciada, rostogolind-o-n 1938 până la Ural și la Sibir, așa cum i-a și cerut imperativ Rigăi Crypto geopoliticul de geniu Voiku Ghizdavu!

– Precum până și rușii contelui Tolstoi, al cărui hronic în patru volume omite a mărturisi și Cauza marilor mișcări Napoleon de noroade din 1812, anume Răpirea Basarabiei, au dat sângeroasa bătălie de la Borodino, înainte de a-i închina Moscova răzbunătorului nostru corsican dac, singurul Stăpân Occidental ce ne-a iubit din conștiință ca a valahului, *latină*, își țivli și filozoful istoriei pensionar Horea Bratu glasul, indignat de opulența noii boierimi de pe ambele maluri ale Prutului, tot așa și noi românii, nu puteam ceda altfel în august 1944 decât cu un RO-Borodino sângeros, Capitala, deznaționalizării și bolșevizării ei ireversibile, rupe-ți-aș carnetul roșu de parrtid, Căinare, cameleonule, dacă-l ai la tine pe tanc, intrând astfel etern de bronz în București, pe Șoseaua Kolentina!

– Chiriașul meu pandur, luă cu fo-foc poziție de apărare activă, madam Bolboros, cu vedere sașie spre Cișmigiul tuturor posibilităților de viol, nu a deținut niciun carnețel roșu cu autograful Anei Pauker, sau al lui Dej, printre catrafusele sale, pe care le-am desprăfuit ades, inventariate de cum mi le-a trimis Cneazul Igor din stepele Asiei Centrale. E plin netul rusesc de fake news-uri...

– Sunt convinsă că această gazdă babușkă din Piața Carmen Sylva adăpată de la izvorul lui Eminescu, șopoti naiv Elvira, dezvăluind mărgăritărelele cu care zăpăcise câteva divizii, a scotocit și puricat în profunzime prin hârtii, mergând în vârful piciorușelor roz pe suprafețe lucioase în deplină conformitate cu tema dată nouă de îndepărtatul Brâncuși. Pentru Mișu al meu, este o certitudine, Marius, că Grig al Dorei lui Gary nu a fost contactat de agenții Cominternului, ci din proprie inițiativă, că era cam dement, s-a avântat pe cea mai grea și mai nobilă cale

a infiltrării în organigrama inamicului. Faptul că el, abia născându-i speriata sa muiere o fetiţică, după ce avortase un băieţel, pe Rudy, pare de o bărbăţie dezamăgită, încât a pornit-o năuc spre Nordul ameninţat de o ireversibilă deznaţionalizare-bolşevizare, nu trebuie interpretat numai după gradul de impresionabilitate peliculară al codului cinematografic, ci şi ca gest antic de superficială responsabilitate paternă, vizând a juca doar un rol de pandur literar parşiv, în economia întoarcerii armelor noastre *teşite* de la est către vest!

– Verişoara asta reacţionară Elvira vrea să te sensibilizeze, i-ar fi explicat lui Marius doar tovarăşa Despina, de n-ar fi ajuns şi Clara, în octombrie 1943 la Basel, cu Octavian şi Virginia lui, că e mai bine, dacă tot n-ai emigrat şi tu, încăpăţânatule, să admiri doar pasajele din *Războiul Sfânt* unde Grigore Căinaru protestează că nu trebuia să vă avântaţi prea mult dincolo de Nistru. Fiindcă romancierul s-a răzgândit pe drum şi n-a mai atentat deloc la gâtlejul omologului sovietic, de îndată ce blindatele staliniste au ajuns la apa Ceremuşului, clară ca Aare la Berna, în care verde se oglindea mălinul înflorit al lui Esenin (Черёмуха), poezie pe care s-a şi grăbit s-o traducă în viaţă. Dar privind şi dinspre Galiţia, şi dinspre Bucovina, e limpede că de fapt o asemenea sursă Bolboros e ca un izvor secat. Ea n-a adus nicio noutate la dezlegarea misterului, fiind prea greoaie să se mişte printre gândurile sculptorului, desigur încâlcite, ce avea el în cap, Brâncuşi, evreu american, cum îl cred mulţi amatori, dobitoaca de gazdă având însă şi oarece interes ideologic să lanseze lozinca despre contradicţia antagonistă dintre suprafeţele morfologice ale obiectelor şi esenţa lor, exprimabilă prin volume de o cu totul altă configuraţie de clasă, semnalată sociologic doar în lunca Jiului.

– Ca să nu mai turnăm aci apă plată în acid, murmu-mârâi doctorul Lecca, adică în jurul a cum să te comporţi ca un intelectual Lucid, avortând pe Rudy sau nu la spital, câtă vreme Istoria se masturbează sau se cufureşte în public ca o nesimţită, eu mărturisesc că nu mă pot abţine de la a nu recurge la intromisiunea integrală-n conversaţie, apropouar de moşirea Ideilor tâlcşoului platonician despre Peştera Răposaţilor, care se îngustează pe măsură ce te apropii de Nistru, cum că mai aproape de esenţe, la nivelul biochimic de construcţie de partid şi de securitate şi de ideologie a Materiei ca materie organică vie, stă şi acolo, la schit la Rudi, lângă Soroca, Esenţa, *recte* cartela de pâine şi mălai! Ca salam cu soia încă palpitând de viaţă larvară, precum ce mai rămâne dintr-un prizonier, indiferent al cui, dar căruia homosapul îi înfige un proiectil reactiv în rect, detonându-l de la distanţă, aşa şi macromoleculele vii se tot pipăie ce suprafeţe au, acolo în submicrobiologic aparenţa cam coincide cu esenţa, iubire, de unde a rezultat şi maladiva mea admiraţie pentru propria mea creatură, cu o moartă sinucigaşă făcut, nebuna de Laura Done, italiancă-n exil dantesc, Raulică, băiatul meu, băieţaşul meu, o valoare! Un talent genial de cea mai sălbatică

esență...

– Ce să fie, mă, și în creierii de matematician ai lui Raulică ăsta? dădu din umerii heruvimi virginali, nu ca ai Virginichii ci ca ai Laurei, dădaca deplin sculptoriță Cristina Done, ce-l și ștersese la fund cu șervețele umede. El este ferm convins că va putea coabita cu tovarășii sovietici haraşo spasibo. În ce sens? În sensul că dacă pe tac-su doctor l-ar băga la Reeducare silnică grea tot la Pitești, dacă-l prind, deoarece au rămas documente în care, ca medic naționalist, folosește în loc de „militari căzuți pe frontul de Est“, abuziv provocator termenul „eroi“, iar din banii storși prin șantaj cu malpraxisul, de la bogații săi clienți, și-a ridicat central o provocamcubică vilă vieneză, proiectată de doctorul Wittgenstein, el fiul își va putea continua nestingherit, din creion de trestie, cercetările matematice, ușile, ușile cu frică deschizând pe la Analele Româno-Sovietice, spre a publica în prelungirea la ce-au gândit în singurătățile din pasiune cutare și cutare, doar din când în când neavând decât banala obligație politico-ideologică de a scrie chinezării la gazeta de perete de la Colțul Roșu, eventual în unele periodice, articolașe lămuritoare despre ce parabola mea am văzut eu în Uniunea Sovietică: peste tot superioritatea științei marxist-leniniste față de neștiința burgheză, precum și monoclul cu care un june revoltat din Trier a băgat de seamă, roșind, că dialectica ședea hairy într-o pozițiune burghezo-moșierească, cu capu'n jos, pe când oamenii muncii munceau, așteptând s-o răstoarne activistul corect politic.

– Boje moi! Boje moi! se cruci moale Marius, pelerin în americana lumină de august, dinspre Mlaștina Caprelor spre Kitai Gorodul Larisei Rîbalovna, orbecăind cu mințile rătăcite că toți se aranjează și au proiecte optimiste, numai eu, Victorițo, poștărițo, nu-mi calibrez imaginativ, în fantezia trăsnită ca de-o prosveşcenie, viitorul în cincinale, ci numai ce cam cât ai servi o oboroacă di șireșe hultoane, nu mai voluminoase decât mameloanele tale roșii!

Victorița nu era însă Pobeda Pobedița de pe Ialomița, ci factorița de ducea corespondența în Pădurea Andronache, chiar și la bădița, numai însă după ce bolșevicii ca progres al României republicane dublu fundate descălecate pe, în 6 martie 1945 și în 20 mai în celălalt an, electoral, 1990, au dat drept de vot și fimeii, nu c-așa voiau elitele cele-n perpetuă voshișcenie, ci din necesitatea obiectivă de a se ieși din chiuitoarele frământări, când e de determinat în staffful sultanului cine are și cine n-are. Ce? Caimac! Frișcă la public. Rahat, fa!

– Vreau să fiu monument american! Vreau să fiu promovată monument american! țipa metallic Statuia Aviatorilor, cât Marius se plimba pentru ultima oară prin cartierul I. V. Stalin, convins că, cincinale de-acum înainte, nu va mai flana prin Micul Paris, în ale cărui vitrine deja nu mai rămăsese nimic de lins.

Era complet răvășit de remușcări, cum nu mai încercase spre a proba

decât într-un 4, nu aprilie, ci august, 1943 însă, la Necropola „Eroilor“, din orașul lui Caragiale, Ploiești, filmând cu acel nordic profesionalism învățat/ furat ca meserie, ca rukodelia, de la gingașa, ay! fâșneața cameramană, nu și de cameră c-un balcanicoi nespălat, Leni Riefenstahl, nemurind, nemurind pe peliculă superficială ca esență de alb și negru, complexul ceremonial funerar tipic ortodox, aducând onoruri jale victimelor din casta războinică, ale teroristului atac american de la Câmpina și de la pușcăria județului Prahova, fără deosebire de echipa pentru care au jucat: românii și germanii, pentru a celor mai reacționare vârfuri ale imperialismului valaho-teuton cu tendințe globalizante, respectiv piloții americani decolați din Jamahiria Libiană, amică și prietenă, întru pentru deznaționalizarea-bolșevizarea imediată ireversibilă a unor euroregiuni galițiene de interes cultural, la Spirită, recuperist exact unde West Europa deja nu mai avea Gaist decât pentru autobășcălie și provocări inginerești instalate artistic.

Dinspre Lacul Herăstrău, venea un iz de dulceață de petale de trandafir presate sau putrezite, în timp ce trupele cominterniste alungau pe ai noștri de la Taganrog, neexistând morți suficienți cât să nu mai credem că ne vom întoarce cu frontul, poate în chiar această toamnă 1943 două poște mai încolo, pe Don, la Rostovul nostru, unde escadronul lui Gary Glagoveanu a săvârșit minuni de vitejie, în contra inamicului mult mai bine înarmat, deoarece statul muncitorilor și țăranilor, călăuziți de oamenii lui Stalin, trebuia să fie *al tuturor* exploataților, din întreaga lume, care își doreau să slugărească nomenclatura cominternistă!

Uău, ce se scutura cămeșa ia de borangic pe Virginica, de mila flăcăilor americani ce era cât p' aci s-o facă unul din Virginia carne de mici cu bomba, s-o înfulece canibalii naționaliști prahoveni sau maidanezii locali, dar ce strângere de inimă avea bălanul Augustus! De câte ori alungând-o din Câmpina, din odăița lor intră lună prin fereastră, dintre Rafinărie și obiectivele Hasdeu-Grigorescu dinspre Cornu, să se ducă-n mă-sa la adăpost, la Băicoi sau tocmai la Pribegi, la foișor, la Marius, cu gândul numai la viitorii copii, mari financiari, Walt și Alex!

– Ce de-a rău îi di noi! ofoftase însuși argatul Codin, la 24 august, același an ne-an 1943, în care pare să nu se fi întâmplat nimica, uncheșul Stalin ținându-i luni de zile la prestat anticameră, pe fanii săi Roosevelt și Churchill, dacă doresc să-l pupe, reproșându-le, cu o față buhăită, buboasă și încercănată, că n-au deschis al doilea front și există riscul instalării Cortinei de Fier *prea spre Occident*, ceea ce ar însemna o și mai apăsătoare Povară pe spinarea jegoasă a oamenilor sovietici debranșați de la centralele termice, siliți a întreține un și mai parazit costisitor aparat grăniceresc, informativ, adictiv, masiv, împușcativ și, la unii supraviețuitori, operativ-interogativ să-i divulge pe toți șerpașii, în joc fiind însăși protejarea sanctuarelor Humanității grase, cu țâțe și fese multipare cultural, să nu se reverse asupra lor, la o viață mai culinară, noroadele cele blestemate la o

veșnică instabilitate, la o necontenită obidă, indiferent despre ce kulturno-vospitatelnîi otdel, încercase doctorul Lecca să se exprime la Ialta, cum că trebuie marele nostru inamic comun al Națiunilor Unite... supraalimentat, ca s-apuce curioasa zi de 10 Mai 1945, când totalitarismul nazist a capitulat, la Viena-Cracovia-Breslau, **și** în fața pandurilor noștri viteji, comandați de generalul prozator Grigore Căinaru-Debrețin, după ce mai semnase deja, în 8-9, alte armistiții cu invadatorii ruinei germane dinspre Vest, respectiv dinspre Est.

– 24, da, 24 august 1943, mi-amintesc, cum să nu! relată ordonanța întocmai ca rândașul Codin, ciocănarul Marin, mimând la scară redusă cum tremura de furie stăpânul lui feudal, locotenentul de roșiori și propagandă Marius Ghizdavu, ce-n sinea sa literar-artistică uneltea răsturnarea Regală a regimului antonescian, din așa-presupus hip-hop intelectual *față de orice autoritarism*, din adică revolta că Ceilalți servesc și servesc, votu-i în privilegii, ca feudali cu armură de Sigmaringen și cu peniță chinezească, niște elogii de supunere la ideologii străine, fără a proteja tineretul de un nou Război Sfânt și nici de un fluviu-roman sățios, încâlcit ca cel căinar **1681**, în 4 volume, posibil cvadrimotor de tortură pentru examene terminale, de capa sau de bac!

– Și această nouă duioșie dionisiac ditirambică pentru tineri, de ce, frate?

– Pentru că adevăratul *romantism* e prin definiție tânăr, Mișule! El, flăcăul, că-i voinic sau nu-i, **el** pleacă și la războl, și la revuluție, dovedindu-se metaforic mai filosof de milioane de ori decât prudentul cel bătrân, și arătând Istoriei și, mai bine ochit, Literaturii, Oaș în origine în prezent, că *în absolut* te Sighet pe ea de *viață completă*, cum zicea și nenorocitul cel rebel de Évariste Galois al nostru, Raul Lecca, algebrist calculând soluții chiar și din tineta din mun'cipiul natal al criminalului de război sfânt, mareșal Antonescu, patriarhalul nostru Pitești.

– România Regală, românia eternă, domnilor torționari, eternă cu r mic și Ideal Mare, România mea și a Meșterului Manole, nu poate avea în același Absolut, unde se relativizează și se înfrățesc sufletele eroilor, și cu atât mai abitir pe lumea asta căcăcioasă fără latrine nicicând suficiente, populată de homosapi și cimpanzei și macaci, altfel de drepturi decât au alte înjghebări statale, ca Imperiul Britanic, Statele Unite ale Cominternului, Vaticanul, Singapore, Coasta de Fildeș, Fenicia, triburile galițiene sau republica pitecantropilor mizericordioși!

– Chiar fără a fi fost prăvălită, de către marile puteri, în cloaca din vara lui 1940, rău făcând președintele americanilor Calvin Coolidge că nu i-a declarat război lui Stalin, când Cominternul a agresat la 1924 inclusiv minoritățile la Tata Bunar, pentru ca văzând seriozitatea pentagonală, de a apăra Pacea Expresionistă din 1 Decembrie 1918, Hi cu Muss n-ar mai fi-ndrăznit, în plm, să ne ia la 1940 Balcicul și Baia Mare, exclusă fiind pe

vecie atunci Pacea aia 1945 Existențialistă, care garantează doar *bolșevizarea galițienilor și angkorienilor*, deci, zic din tinetă neprăvălită, noi românii nu aveam mai puțin drept decât... alții a face război, în principiu oricând și oricui și oricum, după pohta ce-am fi pohtit-o noi!

– Păi, chiar în acest sens, izbucni în prietenoase românilor hohote de râs bătrânul de la clape, Molotov, în 8 noiembrie 1986, când a redevenit Skriabin, – instiga și istoricul boier reacționar Voicu Ghizdavu pe impulsivul Carol al II-lea, Regele României Mari imperialiste, ațâțându-l în octombrie 1938 să treacă Nistrul la un nou război de Întregire, evaluând însă corect că românii ar fi câștigat! Chit că ignora proteza marxist-leninistă pusă muncitorului și țărăncii la cerebel să poată evalua *situația Internaționalei* după Diktatul franco-britanic-ceh de la München și procesele dictate de Vîșinski, protiektorul și ktitorul, Deskălekătorul României postregale prefeseniste, șăl mai mari uom di drept al secolului XX...

– Vrea să spună banditul, făcu țărănește acuzatorul public Vanea Țăpoieșu cu ochiul ca o cântăreață cârciumărească și leliță, către musafirul stahanovist, crezându-l Adriana Bratu vrednic și la pat, nu numai în abataj sau în fruntea Minerilor cărora dedica Scânteia lui Brucan în 1945 câte o pagină specială, că era fericit defunctul că n-a mai apucat să vadă țara zob, deși Voicu Ghizdavu ăsta prevedea după Diktatul de la München un Viitor Imperial pentru România, avertizând totuși pe Rege că, fără Axă, putea anexa Daciei, în octombrie 1938, doar *toată* Moldova Transnistreană, până la Bug și Nipru, cu Odessă și Crimeie cu tot, câtă vreme noul președinte Kalinin al URSS nu-și poate încă forma *o reprezentare* clară a câtu-i de lățită Rusia și deci raptul ăsta nici nu s-ar fi simțit...

– Cu Odessă și Crimeie cu tot! maimuțări cu pumnul madam Bolboros pe Tovarășa Ana. La 1938, Regele Carol al II-lea putea anexa liniștit, fă, fără Axă, gubernii întinse cam cât încă o Românie, fiindcă Stalin și oligarhii, inclusiv instituția prezidențială Kalinin, țineau sus steagul luptei de clasă în UE sub imaginea URSS țară iubitoare-violatoare de pace, înclinată mai degrabă a ceda vremelnic pământ și rezerve de oameni sau minerale, *decât să poarte un război defensiv pe Russkaia Zemlia*, nefiind atunci coapte condițiile leniniste ca, prin alt război mondial, Lagărul de muncă al Păcii să poată concentra noi și noi popoare, în scopul măreț de a produce din ele alte popoare, mai rusificate, Pace la care URSS ar putea primi compensații pentru Crimeia spre Königsberg în Prusia...

Palid ca marmura fiorentină fascistă, veritabilă primăvară de belețe și de belele în tricolorul sfârșit regal de august 1944, Marius și Ghizdavu, urcat pe unele elemente decorative ale statuii Lenin, nu Lenin încă, ci C. A. Rosetti, el sta cu ochii înmărmuriți beliți la mucavaua camionului Molotov alegoric, unde Tovarășa Ana repoza pe un scăunel cu patrupede de ceară de albine, vrednice și neîncepute, nedate nicicând la trântor, nici

măcar la boemul și langurosul reacționar greiere greiere, pe genunchii ei de colonel polkovnik susținând ca pe-un liubovnic ceresc, impresionând toată asistența municipală până la aibi pietate, cine sta? Doncea sta, viitorul primar bolșevic al minusculului Paris, menit de sensul istoriei să eutanasieze, să vâneze ca pe niște câini troțkiști, pe toate străzile, toate grupurile statuare europene, regale sau măcar burghezo-moșierești. Iar această Pietà bolșevică plutea spre Mihai Viteazul, care va sculpta cu barda, în tăietură directă *bâtele* noii epoci, până cât va fi nevoie de muiat creiere întâi la Timișoara, cetatea feciorelnică, botul acestui cominternist Doncea rămânând în coșmarurile ghizdaviene până-n '89 idealul bolșevic de virilitate măciucară, necesitând dialectic și feseniste pe măsură. De scârbă, înțelese intuitiv că vremea boierilor cu studii de penistenciaristică și de căi de atac pe la Parisul Magnific s-a gătat, și-aici și acolo, ca și orice școală pariziană, nemaiexistând Boemă, nici curve, din motive de higienă turistică, ci doar jocuri TV, de împerechere jalnică stripchat servită onanist, ceea ce junimea secolului XIX, hm! Duel Pușkin-Lermontov, onoare, altă viață și altă moarte... Pentru un pachețel de 200 g parizer cu așa-zisă soia, sandviș la toată echipa, ăștia îți sparg capul, să caute droguri. Ci coborând treptele unei crame din apropiere, funcționând ca restaurant, ca bolgie și ca Peșteră, atenți-atenți la a nu-și jupui creștetele cheliile de tavanul jos și umed, din care spânzurau stalactite băloase în curs de întărire, observatorii Hurie Hurry și Bairam Stoper, abia descinși năuciți din Singapore tot într-un Singapore, chiteau c-au epuizat tipurile de comportament intelectual și că, într-o țară atât de eminamente rurală, inaptă de rafinamente testicular spirituale, nu mai e nimic de monitorizat cu ochelari negri Jackie OHH Ray-Ban, după o arestare absurdă.

Se înșelau însă ca niște amnare din Hațeg ce se cred aprinzătoare infailibidinoase chiar și unde nu mai ia Kalașnicoful foc!

Ei credeau că în noua republică sovietică stalinistă, puternică, liberă, pe soartă și pe mă-ta stăpână, ce se forma cu rațiune bancheră de a fi industrializarea semințiilor troglodite, prin concentrări marxiste ale capitalului, nu vor fi posibile decât două *poziții* de opțiune copulativă, colaboraționismul torționar caragialesc voios al lui Neluță Yanachi și, respectiv, opoziția de tinetă, intransigentă până la nebunie eminesciană, mult mai rară, cum a interpretat rolul său în acest roman sfânt Raul Lecca, la Pitești și cum, votu-l în guriță, a și uneltit futălăul Isadoriței de Sonnenheim, sculptorul din Dubăuți Andrei Hurmuzacov, că să ia românilor euroi mulți din puținul sbornic de absurdități pib feliat transparent, ca pentru lamelă de microscop la Kultură, cu bune intenții până la un punct genuin, anume să-l bronzeze pe rezistentul ăla cu tineta tricoloră cu tot, spre marele necaz al esteților profesioniști, nu în orașul natal al Mareșalului criminal de război sfânt, ci pe soclul părăsit de Vladimir Ilici Lenin, poate vremelnic, în piața Domului Iskrăi, carele, așa

cum eseizează junele filosof Muhală Muistu, semnifică contribuția Totul pentru front, totul pentru o victorie cu armatele Cominternului Națiunilor Unite. Pre când în pandant urbanistic dezechilibrat, național-comunist de omenie, cealaltă monstruozitate architectonică, proiectată de Piranesi pentru parlamentarii plutocrației de la care emană și guvernul ascuns, guvernul de cabană de vânătoare de ursoaice cu pui, hm-hm-hă-hă! aia, aia e volumetric proporțional o hardughie să încapă regretul pentru votarea războiului criminal antisovietic, păcatului evghenicos ca Cruciadă și păgubos ca Armistițiu ce va apăsa vecinic pre umerii eminescieni ai acestui norod, până când codârvacii lui de dregători vor gini că un neam de rasă „inferioară“ care parcă cere colonialism, n-are voie nici să-și apere teritoriul, nici avuțiile, nici viitorul literar, adică politic.

– Da-da, bătu cu degețelul de aur în fața de masă observatorul zis HHH, cine a cutezat să fie printre cele paișpe-cinșpe seminții de inconștienți care să declare război SUA, apăi acel neam trebuie să sufere cele două consecințe firești: o durabilă inversiune a valorilor și o stârpire științifică, după îmburghezirea bolșevicilor, a condițiilor de formare a altor valori, altele decât cele democratice.

– Iar când, avidă de dolari, această burghezie roșie va demara construcția *sinceră* a capitalismului, cu gestionarii, activiștii, securiștii și ideologii, cu norodul și pentru norod, și pentru xenocrație, chiar dacă alde Gorbaciov, sau cine ştie ce urmaş i se va desemna, va manifesta generozitate, risipind unionist din imensul pământ sovietic, noi nu va fi bine să tolerăm nici cea mai mică atingere a imaginii despre cel de-al doilea război mondial, așa clofușniță cum se conturase ea deja la 1945, spre marea plăcere împălișată a celor mari și tari și uniți!

– Iaca di ce socrot că-n gupernele noastre buturoase nu-i nimenea gigea să ierte vreodată: a) pe finlandezi, pentru atacul mișelesc, jegos, nerușinat asupra Leningradului, pretinzând că se apără, în aspra iarnă 1939-1940; b) pe germani, fiindcă n-au admis că strategia Lenin-Troţki-Stalin de *Germania first*, în bolșevizarea Europei, era evident preferabilissimă nazismului, chiar dacă ăsta a crăpat în doar 12 ani cu război cu tot, pe când kommunizmul euroizat s-ar fi menținut poate și 120; c) pe români, hrrrmmrrrhrrr, pentru crima recentă, refuzul absurd de a face din țara lor regală o magopață a stalinismului încă din 4 aprilie 1944, când noi am inițializat acele bombardamente paşnice, gândite să încurajăm populația civilă să iasă revoltată în stradă, contra lui Antonescu, ceea ce a și atras reacția epistolară a celor mai sensibili dintre intelectualii atitudinari, aplaudaci universitari smart, ai Capitulării Necondiționate cu Ardealul pierdut...

– Concret, interveni de sub masă mamelucul Abdul, ce susținea că e prin București cu Circul Armatei Roșii, Imperiul Britanic și Imperiala Americă trebuie să se opună cu îndârjire, prin sancțiuni economice și chiar

prin manevre militare, dacă Rusia va retroceda finlandezilor Vîborgul, cetatea natală a neomarxistului tânăr filozof Ioil Borgiah, iar germanilor denazificați pe vecie, Königsbergul, necropola lui Kant și a Idealismului grena. Mai mult încă, marile puteri euroatlantice trebuie să urce cântând pe treptele acute ale escaladării conflictului, mai ceva ca-n Cuba rachetelor, dacă oarba Moscovă, în furia ei de-a-i slăbi și supune îndărăt pe ucraineni, ar cuteza a restitui României iliesciene, partidelor istorice de până la 10 decembrie 1999, când se termină și războiul ghizdavian, PNL-Parizer și PNȚ-Borviz, Transnistria, eheu! TRANSNISTRIA în accepția ei burebistană, de la Nistru pân' la Bug, cu Odessă și Ialtă cu tot!

– Nu știu dacă România, chiar monarhică redevenind acceptând pe Zahei Avăcăressi IPSS Patriarhul a-l încorona, pe campusul de la Direptate, în prezența monarhiilor europene, africane și asiatice, va demara Marea Recuperare și se va expune la necazuri, ca totdeauna când e de reconstruit ceva, surâse ca Bolintineanu bietul Grig amantului patriot al văduvei sale, Dora, dar e instructiv de constatat că observatorii euroatlantici, parașutați decuseară la București, întru a monitoriza penetrația în Capitală a grosului cătanei marxiste din URSS, n-au depistat decât două varietăți comportamentale la profesioniștii care, așa cum s-o și văz't în Ardealul pustiit cultural de bestia horthistă, o belesc printre primii la o invazie totalitară, sprijinită fie de Occidentul nazisto-marxist, fie de occidentalii democrației vlăguite de Sfârșitul Istoriei până la egalitatea de șanse că fiul moștenește Casa Albă de la tăticuțul lui și, tot acolo, eventual soția soțul.

– Horthiștii, protestă Marius cu matematica sa rigoare de formule politice pentru conferințe de presă, au fost sprijiniți nu de nazisto-marxiști, ci de nazisto-fasciști! Din păcate, Grig. Pentru că nazisto-marxiștii cu Ermitaj ar fi fost mai nuanțați în persecutarea prețioasei sulițe latine, înfipte bine în Răsărit. Ăștia, dânșii, după ce ne-ar fi luat Școala Expresionistă de la Baia Mare, n-ar fi dat niciodată și Balcicul la bulgari, ca să ne castreze peisagistica ce luase avânt pe calea cea mai virilă-n natură, coloristica țipătoare până la un expresionism șuierar.

– Într-adevăr, admise mamelucul cel pitic, montând și-n masa lor microfoane trimise de Roosevelt lui Stalin, domnilor galițieni, este greu pentru un obez occidental să-și imagineze complexitatea situației care se naște din mumificarea cadaveric-leninistă a unei societăți obișnuite *să petreacă* în fiecare duminică, la horă, după îmbăiere și liturghie, ceas de ceas și-n proporție de masă, ascultată sau nu. De aceea, băgătorul de seamă vede ce se putea anticipa și din birou: unii, ca avocatul Ion Enache, se dau de partea invadatorului și-i recomandă să ocupe Atelierul Modigliani din Strada Liliputană, anchetatorului GRU, ca loc de odihnă sau de... muncă, în cartierul Stalin al preafericitei nomenclaturi, pe când alții, mucoși la creieri, nededați la dialectica adevărului dependent de împrejurări, ajung să

uite că au dosar lepros și că se află sub cea mai vigilentă supraveghere, și trec în Rezistență, fac amicilor declarații sforăitoare cum că bomba atomică sovietică e mai... mică decât cea americană și așa ajung de să merite statui ca de eroi, zic *să merite* doar la figurat, căci în teorie, cel țepuit c-a luptat contra Armatei Roșii sau Căgăbăului, nu poate fi socotit *erou corect* și, în niciun caz, nu va putea fi amintit nominal pe canalele gloatei, în *uie* sau în State, decât cu dispensă de la Cenzură. În schimb, în schimbul unu atitudinea lui Grigore Căinaru, de a se vârî ca un cal troian chiar în gura lupului, pentru a lăuda partidul și guvernul și a-l atrage pe Gheorghe-PMR de partea culturii românești, până la concesia că se poate coabita nu numai cu scriitori strunjiți la Școala de Literatură Jdanov, ci și cu adevărații profes'oniști de nivel occidental, anume cu scriitorii calificați de către exigentele Facultăți de Filologie și Institutul Maxim Gorki, – nu putea fi recoltată rural decât cu plăcută surprindere. După cum, în schimbul doi, posibilitatea de a se exista creatori de o evghenicitate împinsă până la absurd, ca cum chir Ghizdavu, de n-a vrut să fie „un Brâncuși reprezentativ" nici pentru época Dej, nici pentru epòca Cea, ba chiar până și nici pt. epocca Yl (1989-2007), stârnește, în consumatorul amator de cultură de calitate superioară, un fel de dor nu numai de hai hui, de ai hui, dacă e de sexul slab, ci și oroare veritabilă, în țara asta-mpuțită, 'ngălată, urâtă, și, mda, locuită, fără Trecut corect, deci fără Viitor...

– Pentru că, prinse a-și unge cu lacrimi degenerate de bătrânețe, cleioase ca ale prunilor din Pribegi, albitul ninsul pictor, autocrat la crivat și autocritic la tâlcșou, doar cu aceeași moderatoare, abia convinsă de patron că nu există sex memorabil mai gustos decât sexul murdar, obrajii lui din lemn de cireș, nu poate nimeni concepe azi o abjecție mai impardonabilă în Cer, la Gagarin, decât a nu fi slujit pe Dej, Cea sau Il, dar e una a fi fotografiat în criminalul război antisovietic, socotit azi atentat terorist gigantic împotriva întregii Omeniri progresiste.

– Din fericire, orice struț sâsâie azi la noi ca un nou Sarikopodșipnik responsabil cu perfecționarea, tuși politicos academicianul de la distanță Răzvan și Vidra Hristev, combătând orice rezistență a majorității la doleanțele minorității. Dar acest omortodox cernoziom, dat adese în folosință săracului fără pierderea dreptului de proprietate, ca să achite pe secetă bogatului lucrările agricole mecanizate, a plodit statutar numai intelectuali responsabili cu absurdul!

– Continuarea războiului azi ar însemna, au spus ei, impresionați, încă de la 1 aprilie 1944, de tehnologia anglo-americană a omorârii morților din Cimitirul Sfânta Vineri la 4 aprilie 1944, evacuarea întregii populații valide pe *fâșia de pământ rămasă în Ardeal* și distrugerea TOTALĂ a țării. Pentru ce aceste jertfe, care nu schimbă cu nimic realitatea situației, arhitect de cimitire Ghizdavu?

– În aceste momente hotărâtoare pentru existența poporului român,

guvernul sovietic, de comun acord cu guvernele Marii Britanii și al Statelor Unite, afirmă în fața Lumii că nu înțelege să distrugă Statul Român (deși poate c-ar merita! subînțelese sensibilul artist), să anexeze teritorii dincoace de frontierele din 1941, *și nici să modifice regimul social actual al țării*, băi tâmpiților!

–... și nici să modifice regimul social actual al Țării! Ha-ha! Garantează intelectualii universitarii! dădu din umerii lucioși fatala Pipina, fata napolitană a lui nea Măriuță Bâzgârel, măritată la București, cu escală la Titu după un june dar burtos Tonel Barosanu-Zgaroi, pielea ei arămiu alămie inspirând auriul unor gravuri tahitiene, când era mică și-și ungea cosițele cu untură de bursuc, atribuite lui Otto Mueller de degeneratul Voicu Ghizdavu, prof din Breslaul nostru.

– Pe de altă parte, prin marele nostru prieten, d. Eduard Beneș, am aflat la Cracovia că guvernul rus de la Lvov este hotărât să contribuie sincer la realizarea Unității noastre Naționale de lapislazuli, domnule agricultor Ghizdavu, sprijinind cu pelicanol reluarea Ardealului, dezlipit de Țară prin Dictatul de la Viena.

– Ca pictor cu obligații faraonice de a opune *Ceva Românesc* tot atât de tezaurizabil, peisagisticii expresioniste Van Gogh, exotismului colonial Gauguin, respinse boierul diplomat, telegrafiind din Alexandria, *Memoriul universitarilor*, ca pe-o farsă de 1 aprilie 1944, eu n-am niciun interes prioritar în Ardeal, ci ochii mei sărutați de Moarte, la Gumrak pe nămeți, privesc cu lăcomie Regală numai către Balcic sau mai degrabă deja către Kuban, unde sunt convins c-aș putea plăsmui *unica expresie picturală a existențialismului galițian*, cârpind astfel ce n-a reușit bol-șe-vicul Picasso, de care însă nu se va puté lipsi hronicul artelor, deoarece eu mă prăjeam la Antibes cu Murocika, pe plaja neștiutoare de casetofoane, shaorme și manele, când hop! mi-am dat seama din senin cine-i *adevăratul inventator al Stahanovismului*, **el**, când isca, prin jetul lui de pânze, fiori de admirație pe ochii negri, ca murului fructul, ai comsomolistei mele.

Iată de ce, domnilor universitari, dacă marele nostru prieten, d. Beneș, îmi promite mie, și Prințului Știrbey, și lui Lee Miller, care n-a sosit încă fiind furtună pe Mediterana, că rușii doar vor trece Dunărea la Oblucița și că-mi restituie, ca de la om de drept la om de drept, domnul Vîșinski, Coasta de Argint și Stella Maris, eu imediat mă prezint, chiar peste capul superiorului meu, domnul general de propagandă Horea Bratu, la Cabinetul Conducătorului Statului, predau Scrisoarea și semnăturile... O zi, două, vor urma conciliabulele cu aripa din partid ostilă Führerului, iar în a treia zi, este, nu este răsturnat, România se va retrage din interminabilul război antisovietic, antibritanic și antiamerican, pentru că argumentația dumneavoastră este irefutabilă, atât de către bunul simț țărănesc, cât și de logica cultă, burgheză sau boierească, de import.

– Într-adevăr, chiar interesele vitale ale Rusiei, să fie mai suplă, ca o

balerină, cer ca alianța cu Anglia și America să nu fie compromisă prin anexiuni teritoriale sau prin schimbări brutale de sex-regimuri politice. Prin urmare, nu avem niciun motiv să nu ne încredem în cuvântul guvernelor Aliate. Continuarea Războiului Sfânt devine în acest caz o datorie lipsită de motivație...

– Este mare păcat, îl certă Dorothea, că nu ați încetat războiul încă din 1-5 aprilie 1944, când n-a mai fost un secret pentru nimeni că aviația anglo-americană nu va precupeți niciun efort pentru a grăbi revoluționar bolșevizarea instantanee a Bulgariei și Iugoslaviei, prin Capitularea Necondiționată a României!

– Caz în care măsurile de organizare a muncitorilor în sindicate, delegațiile Partidului Comunist și ale Partidului Social-Democrat nu le-ar mai fi luat în imediata trenă a intrării armatelor Cominternului în Capitală, adică la 1 septembrie 1944, ci cu multe luni mai devreme, izbucni Nuța într-un râs de țesătoare fruntașă, căreia i s-au dat prin surprindere sporuri feseniste la leafă.

– Mda, puse punctul pe i zekul, cu scepticism grav de contabil gras de economat alimentară, păi, asigurând tovul Stalin Aliații că *numai cine se înregimentează mănâncă*, atunci, nu se vor mai îndulci c-o iotă directivele mutilării României Regale pân-o semăna unei republici sovietice, citez:

l. Organizațiile sindicale să aibă la bază unitatea clasei muncitoare, ca emanație (!) a Frontului Unic Muncitoresc. Emanație, ai?

2. Organizațiile sindicale să aibă la bază principiul luptei de clasă și care să dea educație muncitorilor în spiritul luptei de clasă și al solidarității internaționale a clasei muncitoare. Adio, și-un praz verde! Saluuut!

Am încheiat citatul și, boierește încă, eu mă piș pe voi! Pizdeț!

– Interesant fiind că logofătul poliglot Marius Ghizdavu a pronunțat perfect rusește ultimele cuvinte ale citatului încheindu-se, dar Feodor Kuzmici Merțalov a recepționat doar o transumană, virilă, fraternitate de consumatori de vodcă Stalingrad sau Stalynskaia sau Stalinisticika ori Stalinșcina sau dracu știe mai cum scria mesh bannerul dupe hotel Viagra de lângă Gara de Nord, de se enervase bătrânul desțărat, întors să mai uneltească și riscând să i se fure și lui laptopul la toaletă, ca vechilului cult expert imobiliar Cezar Bogza de la Ziduri.

– Spune-i lui Serret, a zbierat el de la Ecrene către Augustus în Sonoma ce va fi scris Vincent lui Theo, c-aș fi deznădăjduit dacă personajele mele ar fi corecte politic și fotografic, zi-i că nici nu le vreau de-o exactitate academică, explică-i că dacă e filmat cu camera ascunsă un colhoznic cinstit care sapă, cu certitudine, niciodată n-ar mai săpa, ci s-ar feseniza bugetar, convins de carizmili sale, așa... Spune-i lui Serret că eu găsesc admirabile figurile lui Michelangelo, deși picioarele sunt în mod cert prea lungi, șoldurile și coapsele prea mari. Arată-i că Eu socotesc că

Millet și Lhermitte sunt *adevărați pictori* pentru că nu pictează lucrurile așa cum sunt ele, după o analiză aprofundată și seacă, ci așa cum Millet, Lhermitte, Michelangelo le simt. Asigură-l că marea marea mea dorință este să învăț să fac astfel de *inexactități*, astfel de anomalii, astfel de corecturi, astfel de prelucrări ale realității încât din ele să rezulte, mda, neadevăruri, minciuni dacă vrei, enunțuri mai **adevărate** însă decât adevărul ochit, văzut!

– Tocmai de aceea, eu nici n-am fost fotograf în război, explica el franciscan în slip pe malul Siretului singur cu undița, cât noi adunam uscături de camping cu grătar, și nicicând nu-mi voi valorifica arhiva pe canale englezești, iar pe uitucii americani nu-i doare ce ne frământă și dealtfel nici nu mai au bani de Vocea Americii și de Biblioteca Americană, să-mi preia mie memoriile, cu ce-am pătimit eu trei ani pe frontul antibolșevic și un an pe frontul antifascist!

– E vreo artă poetică în această lirică confesiune? închise ochișorii solari șopârla lui, de smarald doar din cauza senectuții, nu a opțiunii ideologice.

– Nu! E doar o mare porcărie. O manipulare a gloatei bine hrănite cu kelp, hamburgheri și tușonkă! A descrie Războiul Sfânt în contra bolșevizării-deznaționalizării ireversibile a Neamului meu, folosindu-te de o retorică a superficialității, cam e o mică mârșăvie. Ci Grigore Căinaru, revenind în Cer din România cu urechile străpunse de manele, bormașină și mașini de tuns iarba, s-a prins și a luat la demitizare cele **1681** pagini, epopeice doar prin trucuri ce-au lăbărțat și transnaționalele Proust, Joyce, Musil, Mann, Broch... Ba încâlcind textul și perfect conștient că astă epopee, pe alocuri imnic pre versete tocmită, va avea un destin de-aceeași teapă cu al *Țiganiadei* celeia compuse tot de-un fel de ex-regățean, de ardeleanul Ioan Budai Deleanu, unde? În Liovul nostru încă insulă de românism într-o mare slavă, când? Mourir pour Dantzig? La anul nenorocirilor noastre 1812, Răpirea Basarabiei! A intuit literar-artistic ce mai bulibășie vom înstructura noi, liberi după ce o putere covârșitoare 100 la 1, precum țarismul lui Tolstoi, va lucra la nimicirea Neamului meu, rămas stâncă în marea panslavismului, făr-a cugeta rusul hrăpăreț la Pedeapsa cea Dumnezeiască totdeauna fulgerătoare și implementată cu celeritate, adică la imediata invazie franțuzească aducătoare de idei decembriste corsicane, ce vor prăvăli pedepsitor până la urmă Autocrația, respectiv în plan temporal foarte îndepărtat la blestemul implacabil, de văduvă, că Rusia toată, cu Transnistrie și Prusie Kant cu tot, nu va produce pib decât atâtica cât câte unul din stătulețele americane, Virginico!

Vântul din micul studio de teveu particular, fără a vâjâi, ventila legănător pletele sure ale vulpoiului de Răzvan Hristevescu, unduind și lunga-i cravată tricoloră, ce te obliga-njura să-ți pui și tu, ca să nu fii considerat de aglomerația amărâtă de la Ajutoare dușman al poporului pe

drumul pre-Aderării.

– Domnilor, zise el a bas de pe Kama, eu denunț și demasc pe acest periculos critic al lui Roosevelt și al lui Churchill, deci al valorilor noastre occidentale, ca pe un abil infractor de război ce s-a sustras cu succes, până la deplina senilitate, de la dreapta judecată a popoarelor Aliaților, ascunzându-se ca un ștrengar naiv stupid după plagiate din Brâncuși sau din Van Gogh, măsluite convenabil, cum că adevărul nu e *ce se vede* în război, pe niște suprafețe.

Păi, dacă adevărul nu e pelicular, atunci de ce te ții de Tetralogii? De ce-ai mai lucrat, acuzat Marius Ghizdavu, patru filme de teroare, ca *Războiul Sfânt. Cătușe roșii, Odessa în flăcări* și *Bijuteriile Reginei Maria*?

4

Pe lângă arderea peliculelor și cărților mefistofelice de către cenzori, una dintre cele mai dezgustătoare consecințe în peisaj ale pierderii războiului cu Națiunile Unite a fost, după cum *se vede*, industrializarea galopantă a României eminamente agrare, un adevărat viol istoric deoarece i s-a furat și ceasul, momentul, clipa prielnică a unui nou stadiu de evoluție firească, organică și romantică, grâul cu maci, lângă rapița galbenă, sub un cer blu di Prussia.

– Poate cel mai arzător argument exact acesta fiind, că rațiunea hăituirii de către ai noștri a Armatei Roșii până pe Volga și în Caucaz se găsește nu în necesara replică dură la invazia din 1940 Molotov-Ribbentrop, ci în disperarea eroismul de a combate desculți cât de cât perspectiva industrială a ireversibilității bolșevizării-deznaționalizării Neamului meu de pe ambele maluri mănoase ale Prutului, ca să se poată continua Marea Recuperare începută în Lembergul natal.

– Deci pierderea Războiului de la Răsărit nu e compensată, feții mei, de câștigarea Războiului de la Apus, unde ca a patra forță după Stalin, Churchill și Roosevelt, căpitanul Grișa Căinaru-Debrețin a avut, proporțional, pierderi antinaziste mult mai grele și mai eroice decât media acestor trei Cyclopi!

S-a schimbat, așadar, **peisajul românesc**, cel nemurit fotografic de mine și de meșterii Cazimir și Samson Honig, în primăvara-vara cu mori de vânt și cumpene a Anului 1940. Au tăiet codrii cei umbroși ca să mobileze Uniunea Sovietică, de parcă n-avea chinuiți Căgăbăul deținuți destui forestieri în taiga, și am scos fiarele subsolului la suprafață, o adevărată indecență ruginită!

Rezultatul fiind aceste secete caniculare, cu tendință nesimțită spre

permanentizare, încât nu greşesc prea mult în sumbrele mele previziuni, dealtfel în concordanță cu *adevăratul* Nostradamus, nu numai în ce priveşte teribila pelagră din 2007, falimentarea Literaturii la 2051 și stingerea-moartea Limbii la 2222, ci și relativ la absoluta imprescriptibilitate, cumva sodomgomorică a dezbărăganizării Câmpiei Române și reinventarea ei drept *primul deşert european de interes turistic major*, unde se vor putea practica lejer cu Caravana drumeții incitante, închiriindu-se cămile robuste, ca cele din Stepa Calmucă, de la fermele filosofului Ioil Borgiah cel Mare și Aeropărăginit sau de la alexandrine firme SovRomOrez, cu adăpare inițială la podul căzut peste Vedea secătuită.

– Spune-mi, Marius, îl fixă incorect creştineşte între laserele ei de topaz athonit americanca, chiar uneltit-ai tu să faci, din Laboratoarele de la Mogoşoaia, un Hollywood îndreptat de tine împotriva Uniunii Sovietice și Aliaților ei?

– DA! o repezi el cu mojicie disonantă aspectului său clasic, de boier bun să-l strecori în nomenclatura partidelor istorice, marşrutizat să sugereze idealiştilor că PNL-Parizer și PNȚ-Borviz e tot alea vechile, vechíle, și că situația nu se află sub control sovietic, ci există Opopoziție. Da, fă, americanco, pentru Tetralogia mea, eu am înnegrit sute de kilometri de peliculă, și chiar mai mult decât atât! M-am războit cu atâta credință tânără, încât mi-am pus la dispoziția Patriei în pericol chiar arta mea secretă de zugrav de subțire ! Uite ici-șa!

– Ești nebun! nu putu crede propriilor ochi verzi preerici cumnățica de la Baltimore din California cea viticolă ca Alsacia și Regiunea Autonomă Argeş.

Autodenunțarea avocatului etiopian Marius Ghizdavu la Sonoma era, într-adevăr, o surpriză breaking news Caracal-Carcaliu HS10, atât ca act gratuit cât și ca acte compromițătoare, scoase de bunăvoie la lumină, pledând vinovat.

Erau îngălbenite file de bloc de desemn, pe care mâna cavaleristului cam plictisit a aştepta, în deşertul calmucilor, ivirea tancurilor pentru producerea cărora se implementase *industrializarea forțată* a Uniunii Sovietice, închipuise nişte „stampe poştale", cam fără sens implementativ, corespondența Eroilor, *cum ar fi fost considerați dacă biruiau*, fiind relativ gratuită, și absolut cenzurată nu doar de ceiștii români, ci și de colegii lor naziști cu care erau împerecheați.

1) M.Ghi. își atribuia ca prim timbru pe plic, o serie menită a combate tocmai îngrijorarea sa că America lui Roosevelt, căreia încă nici nu-i declarasem război ca să intrăm în Cartea Recordurilor, – ne va viola ruseşte orizontul de aşteptare în ceasul cel mai rău al istoriei noastre, bombardându-ne tocmai spre a ne grăbi bolşevizarea-deznaționalizarea începând cu 4 aprilie 1944, fără vreo garanție serioasă aşa cum fusese ce gândise Alecu Şaraga când consiliase pe Mareşalul în 12 decembrie 1941

ca noi românii să atacăm efectiv SUA: să zădărâm dinspre Atlantic cât putem de dureros Londra și Washingtonul, să-i silim pe occidentali să debarce în Balcani și să ne ocupe, serie filatelică de export euroatlantic, emisă sub genericul *The Holy War against Bolshevism. 22 iunie 1941* și ilustrând scene cum ar fi redeschiderea bisericilor ucrainene, bieloruse și rusești sub oblăduirea Patriarhiei de la București, precum și melodramaticele eliberări din lagăre ale tutulor *personagiilor cu dosar de aristocrat țarist* din *Război și Pace*, de către bravele noastre unități de cavalerie și visători de munte, ceea ce constituie, vădit, o gravă licență lirică, deoarece Aristocrația fusese de mult exterminată leninist pe loc, nu lăgăruită, ceea ce conștiința gloatei mondiale consideră de la sine înțeles firesc ca ținând de o revoluție... meritată rusește, nepreocupându-se decât de procesele vîșinskiene din anii ejovieni, când, *înmulțindu-se peste măsură, paraziții nomenclaturiști, au agiuns de să se mănânce între ei ca porcii în TIR*, căzând e drept, în troaca însângerată, și mulți din cei ce-au scos poate de tot, din istorie și literatură, scumpa noastră Rusie.

2) Ma. G. nega însă, cu o furie suspectă, orice implicare directă, artistic sau chiar de consilier, în ce privește timbrul frăției de arme (*Brotherhood in Arms*) româno-germane, nu știu ce timbru rarisim cu Regele lângă Mareșal, sau vizitând Odessa noastră, sau Sevastopolul nostru din Crimeia noastră. Se plângea Despinei că are aci un lapsus, că nu-și mai amintește complet dac-a filigranat el sau nu o coliță cu criminalul de război sfânt Conducătorul Statului ordonând, dintr-un medalion ceramic oval, cum se lipesc pe cruci, că *I order you, cross the River Pruth!* Și oricum, nu mai avea, salvată la Sonnenheim în Alsacia, decât o singură guașă îngălbenită și reprezentând cu nerușinare pe soția prietenului său, doctorița de război sfânt Dora Căinaru, la Feodosia noastră, îngrijând ca un fel de altă Regină Maria dragă, alăturată acum unei Românii Foarte Mari spre Est, niște răniți români și germani ce vor fi absolut toți masacrați de Crăciun 1941, în urma unui desant marin rusesc, care n-ar fi fost cu putință dacă turcii ar fi înțeles că e *ultimul prilej epopeic* să încerce a ocupa litoralul Pontului Drept, de la Trabzon pân' la Kerci, făcând terci, cu acest ultim prilej istoric, existențialist, ce armeni le-au scăpat din precedentul lor mare măcel, genocid empiric, expresionist!

– *Ohatsu ni ome ni kakarimasu!* îl primi cu politețea prețioasă de altădată la intrarea cea cu geamuri colorate în fier forjat de nea Măriuță Bâzgârel, a hanului din Uranus, severa doamnă Anastasia Glagoveanu, arătându-se acum în Kyoto la Satoko Miyagi, în garsoniera bloculețului de pe Gozen Dori, reacționară rău față de ginerele Grig, care-i lăsase-n 1945 fata lăuză, pentru a se încadra tocmai la Storojineț, în Bucovina, pandur de-al tovarășei polcovnic Anișoara Pauker. Presimțea ea că vizita întunecatului boier de la Ziduri nu era gratuită.

Cu pantaloni cazoni de călărie și cu cizme pe sub anteriu, cu ișlicul

cât o damigeană clătinat cam pe-o parte, dezvăluind o sprânceană și o șuviță de păr încâlcită castaniu, cu brâu amplu cu fir de aur figurând niște caracatițe cretane, Marius Ghizdavu fâșâi pe treptele de marmură valvârtej, ca popa Sică adus de urgență la măsluirea unui muribund putred de bogat.

El era dotat, cum au subliniat toți biografii și aproape toate leprele informatoare, cu un fler analitic de excepție. Nu numai în capitalismul construit de bolșevici după 17 decembrie 1989, ci și în capitalismul ce a precedat deznaționalizarea-stalinizarea ireversibilă. Astfel, dumnealui a anticipat nu doar victoria lui Iliescu la alegerile din 1990, 1992, 1996, 2000 și 2020, ci și victoria pandurilor la alegerile din 1946, impuse românilor de anglo-americani, pentru a putea ei recunoaște, drept democrat occidental-stalinist, guvernul plugarului ce ne-a redat Ardealul și ne-a început Canalul, bolnavul doctor Petru Groza.

Marius anticipa încă și mai bine arestări, interogatorii cu tortură, execuții, violuri, masacre, incendieri, jafuri, confiscări, naționalizări. Era și artist:

– Uite, Liz, chiciura asta în atâta soare! Îmi amintește de Cotul Donului.

Iar umanismul acestui boier rezultă din bizareria că el nu păstra numai pentru sine bogatele informații ce deținea, aduna și tot născocea, ci mai dădea ca fraierul și la alții, fiindcă nu-l adâncise pe Marx, să deducă din Dictatura Proletariatului corolar *turnătoria totală* și să se autoprotejeze de orice amici.

Așa a procedat el, de exemplu, în două rânduri, cu fata familiei Honig, poeta disidentă Clara. Mai întâi, voind s-o avertizeze că, întru cucerirea arbitrului nazist al meciului, ori Antonescu, ori mai degrabă și mai disperat Sima, va organiza, la Rebeliune, atrocități în cartierele Văcărești și Dudești asupra evreimii sărace, după cum, tot în 1941, dar nu-n ianuarie ci-n iunie, la Iași, cimentarea *frăției de arme româno-germane* nu va putea fi dătătoare de Încredere Reciprocă, decât dacă va fi sfârtecat ritualic un număr impresionant de „iudeobolșevici“ potențiali, încărcându-se fiori de gheață pe șira spinării cui e „rasă inferioară“, evreu țigan slav asiatic, paralizându-se tot spatele frontului prin înfiorătoarea zvonistică despre marfare cu „jidani bolșevici“, purtate pe caniculă, cu descărcări de morți, de la Storojineț la Turtucaia și retur...

Cât de eficiente au fost cele patru gesturi de devotament ghizdavian față de familia meșterilor Honig, Cazimir și Samson, cu care la 1940 încremenise-n alb-negru pitorescul României Mari și Regale, nimicit ulterior nu atât prin deznaționalizare-bolșevizare fără leac, cât prin universala ciumă a urbanizării-industrializării, continuată-n Epoca Mooye metodic ruinare-ieftinire-privatizare-desfigurare, rămâne de discutat și, oricum, nu e bine ca, în perspectiva viitorului contact cu Căgăbăul românesc, să te bazezi că „ai pile“ la evrei, deoarece cum anticipa conu

Alecu încă din 1933, doctrina Hitler simplifica ultrareducționist universalitatea ticăloșiei homosapului, cum c-ar fi două „strategii iudaice“ de cucerire a Lumii, una *capitalistă* vizând America, alta *socialist-marxistă* vizând cealaltă supraputere, Rusia plus letonii, gruzinii, bulgarii, ungurii, cumanii și câte alte seminții internaționalizau Lagărul stalinist, ba va veni și vremea când a scrie tovarășului Stalin că ești arestat, pe nedrept, și... c-ai făcut tot binele unor evrei, uite, să meargă Beria la ei să-i întrebe, niet! dimpotrivă, să-ți agraveze situația!

Și în fond, ce? C-ai luat-o în brațe îmbrăcată în alb, cu steluță galbenă și ai dus-o la părinți, în 6 octombrie 1940, când Antonescu și Sima aniversau cu sute de mii de proaspeți legionari o lună de la Biruință? C-ai cumpărat ieftin Studio Honig și i-ai zis Studio Lux în Piața Ferentari și l-ai restituit cu oarecare pagubă după ce Clara a fugit la Basel cu Octavian, Virginica și, virtual, Alex și Vicky? C-ai alertat în două rânduri că se va lăsa cu incendii și cu atrocități? Etajul de lemn al Casei Honig, spre care mergeai cu cărți pe Lânăriei, tot a ars ca o torță în ianuarie 1941, iar dentistul Zeno Lewald nici nu se afla în Iași, fusese blocat la sora sa, doamna pălărieră de lux Phia, în iunie, când civilul nu mai putea avansa spre Prut nici cu tren, nici cu automobil, se făceau exerciții de apărare antiaeriană, <u>iar satele frontului se evacuau</u> la Prut, să nu zică Stalin, și propaganda anglo-americană subordonată, cum că... n-a știut de atac, că ar fi fost „o surpriză uriașă“ mișelia Vójdiului nazist în 21 iunie 1941, ca și a japonezilor cu Pearl Harborul.

Pesemne conștiința faptei bunicele plăcută iaște sufletului trupului și o comiți cu plăcere, dacă tu fiind aici – iar *ăla* pe frontul de Vest, Marius căuta să o sensibilizeze pe pediatra Dora asupra unor primejdii de viol, lagăr, demolări, foamete, întocmai cum a procedat în alte ceasuri grele și cu poeta expresionistă!.

Obligațiile fiind dealtfel mai mari, asumate de la Odessa, din romantica urbe creație a grânarului basarabean, cotropit de țarism în 1812 fără a anticipa nici represaliile imediate de la Napoleon, nici impresionanta demonstrație „de iubire părintească pentru români“, a „loialului“ Hitler, sacerdot arian ce jertfea cu seninătate astfel, din Marxul rasiștilor, marchizul sadic Gobineau, teza degenerescenței popoarelor mediteraneene, inclusiv a rasei latine, pe când steaua ariană e în creștere și suiș, expertul Horea Bratu recomandând să exaltăm identitatea get=got, Odessă descălecată întru ctitorire de însuși Burebista, până s-a convins că n-are acolo apă bună de băut și, din oroare de podgorii și de vin, a mutat atunci granița Daciei Felix tocmai la Herson, la Chersonesul Niprului, în timp ce Marius trăia cu Dora ceasuri de tihnă patriarhală într-o căscioară pe faleză, cu vedere spre Operă, oameni sovietici mai vânjoși, ajunși robi românilor, aducând apă potabilă tocmai de la Bugul nostru, cu sacaua, apă de preț ce hotelurile o parcimoniau atât pentru călătorii români, cât și

pentru cei germani.

– Să stăm la umbră, Dora, și să bem pivă sub tunuri în tihnă, închinând pentru sovietnikul consultantul Dimitrie Cantemir, carele l-a influențat pozitiv, pă Petrică ăl Mare, determinându-l, cu iubire de Neam și Țară, să aridice capitală cu ieșire la mare Rusiilor, în niciun caz la Odessa, de ne haleau și Delta și Dunărea și Insula Șerpilor până amu, ci tocmai la Marea Baltică, pe Neva, peste germani!

Era, pesemne, o după-amiază ca toate după-amiezile, în fluxul năucitor pentru Marius al evenimentelor, care anticipa că de onomastika lui, în 8 noiembrie 1944, botezat fiind Mihail, va mai vorbi doar tova polkovnikă Aneta Pauker la Operă, după ce, invitat ca propagandist la un spectacol sovietic din 31 august tot 1944, supercurata farmacistă Eliza Alexandrescu, deși soprană, se ferise, ca de viol, să circule cu el din Strada Sfinților până în Lipscani la sală și înapoi, așa că aclamase singur balerinii de gopak, coriștii de cantată și recitatorii de răcituri, apoi s-a grăbit vesel să-i povestească numai ei, chiar și să-i cânte, încât de atâta devotament cu lux de amănunte, s-a produs între ei doi catastrofa vieții lor.

– Am venit, privi el cu un fior de neliniște de tătic căruciorul micuței Vera, chiar dacă era cu neputință ca ceas al împreunării, să te avertizez ca avocat și om de drept, dulce Dora, că URSS are o Constituție stalinistă progresistă și că nu-i de glumit cu Ordonanța de urgență nr. 18 a noului, progresist, Comandament Militar al Capitalei, prin care noi, clasele avute, cu rol istoric în această mândră țară ciuntită, ce își exercita ieri cu cerbicie rolul civilizator la Răsărit, suntem rugați insistent ca toți posesorii să predăm la poliție, până la 15 septembrie 1944, toate *aparatele de radio* de care dispunem!

– Știu, Marius! bătu ea din palme, hohotind de râs ca la vârstele preșcolare. Tăticuțu le-a predat, pe-al lui și pe-al lui Gary, de îndată ce a citit amenințarea cu pedepse privative de slobozenie de la șase luni la **patru** ani, cincinal redus stahanovist după care ai putea reveni acasă într-o societate profund schimbată, Uzinele Monarhia de vizavi de Realitatea TV și de marele parcaj al mașinilor gunoierilor verzi desprimăvărându-se și rebotezându-se cu fanfară de către noul proprietar colectiv Uzinele Republica!

– Ce dracu vor cu ele? protestă el, potrivind pe-o noptieră ișlicul asudat, cu borta în sus. Înțeleg să le fi confiscat Antonescu evreilor radiourile, ca să nu mai primească de la Moscova și de la Londra îndemnuri cifrate să se apuce de terorism, făcând pe partizanii și atrăgând represalii de massă, cu acel cinism marxist-leninist cu care duce Stalin războiul, risipind de patru-cinci ori mai multe vieți decât ar trebui, de-aia li s-au și naționalizat, pe când acuma eu cred că era și în interesul anglo-american să nu se ajungă la aceste măsuri de retorsiune, care ne sovietizează complet știrile! Intrăm în era zvonurilor ticăloase ale Gloatei.

– Nu e nicio urmă de retorsiune aici, Grișa! îl contrazise cu intenționată manevră de foc șireata mămică. Cam pe 15 septembrie, e de așteptat *să se comunice și să se afișeze*, pe la școli, *rezultatele de la Armistițiu* și am impresia că nu se vor naște disensiuni și *contestații* între Națiunile Unite bolșevice și națiunile Unite imperialiste, interesul Cominternului fiind a se crea o Moldovă Mare, cuprinzând Balcicul, Liovul și Odessa, pe când și Occidentului i-ar conveni de minune o Românie completată armonios până la talvegul Bugului, capabilă să furnizeze produse alimentare de bază nu numai spațiului mediteran, răvășit de corpuri expediționare, ci și înfometatei de Stalin Uniuni Sovietice, care a dus greului războiului e bine să stea cuminte măcar până moare Stalin!

– Știi ce? se plictisi brusc de speculație cavalerul ce-și cercase calul, la 22 iunie 1941, în grădinile Glagovene dinspre Dealul Spirii, hotărât să împingă hotarul domniei Regelui Mihai nu pân' la Bug, ci pân' la Volga sau Ural. Hai să lăsăm telejurnalele deoparte și să ne mai preocupăm și de viața spirituală! Ieși cu mine la un film?... La Scala! Te și convingi eventual că e consens deplin între Națiunile Unite: a băgat „Cerul Moscovei“, în alternanță cu producția americană „Serenada din Valea Soarelui“!

– Nu merg, Marius! se încăpățână ca de obicei farmacista Eliza, bine informată, Drogueria Panaiatopol fiind în Bulevardul Brătianu, nr. 7, lângă Biserica Enei. Prefer să stai cu mine, cuminţel. Completarea e un jurnal sovietic cu defilarea a 56702 prizonieri germani! Un abuz. Am fi complici.

Sub un cer ca cerurile tuturor capitalelor infiltrându-se o serenitate ca toate serenitățile, în creierele plimbăreților iubitori de o plimbare pe jos, în timp ce un camion de război născut în Valea Soarelui, un Dodge cu șase roți motrice, tocmai poposise la umbra revărsată peste caldarâm a unor castani, prizonieri nu ai Glagovenilor, ci ai Grădinei Icoanei mistice, căreia corectitudinarii Epocii Mooye nu i-au laicizat nici până în 2023 numele pupător de moaște. Șoferul cel mititel, plutonierul Oles Hristici, a ridicat capota supraîncălzită și, înjurând bielorusește, a plecat cu o găletică după apșoară rece. De sub prelată, câțiva soldați dezgustați de un război care nu se mai termina, ei trebuind să-și verse acuma sângele pentru eliberarea de sub jugul fascist a... românilor și a altor galițieni, se risipiră pe sub arbori și prin tufișuri, iar un chirurg, care nu poate fi bivol negru altul decât Lecca al tău, Marius, tocmai o zbughea dintr-o casă cu bolnav din strada Sfinților.

Când deodată percepu neobișnuite, dar explicabile științific, efecte miciuriniste de transformare a copacilor ornamentali în pomi fructiferi și destul de invers, dar se strânsese ceva lume și niște cameramani occidentali la o bancă falimentată, dar nu comercială sau de investiții.

Lații de lemn de foc ce închipuiseră cândva spătarul fuseseră în iarnă smulși de persoane mai puțin civilizate, ce meritau lagărul sau temnița grea sau deportarea-deportarea, în ținuturi nou cucerite și cu posibilități de cazare adesea mortale, inconsistente, iar pe masa de operație-n natură astfel

improvizată de unii și de alții, se întinsese cât era de lungă și se uita ca Olympia la Manet, o fetișcană nici frumușică, nici urâțică, brunețică, poate țigăncușă, poate sânge fanariot, purtând bluziță albă cu cerculețe galbene, acum sfâșiată în dreptul sânilor nesemnificativi, și sarafan, de liceancă, însă decolorat și peticit, fără nicio legătură cu Liceul Domnița Ileana din Rahova, nici cu Școala Centrală de Fete din apropiere aici, a cărei arhitectură prea românească parcă se ruga pentru un nume glorios ca al Zoiei Kosmodemianskaia. Dar cam lung, încât între ado, pe la ceaiuri, la ce liceu ești, fa? La Zoia!

Încheieturile mâinilor încă nemuncite ale bucureștencei se învinețeau văzând cu ochii, cum atârnau de o parte și de alta a băncii infirme. La fel de moale atârnau și picioarele model, dezvelite orbitor. Nicio lacrimă de ghicit în ochii încă vii, ce urmăreau liniștiți, ca din cărucior, legănarea frunzișurilor și trecerea norilor pe cerul sovietic al Capitalei, anterior german și îndeosebi anglo-american.

Doar sub grătarul de lemn, vopsit cândva verde românesc, al improvizatului pat fără saltea, se scurseseră în nisipul destinat câinilor plimbători, câteva picături de sânge cald, vienez, care-n vremuri de război roșu și de vals trist neutru Sibelius nu mai impresiona pe nimeni, după cum la început de-al treilea mileniu, demolarea a doi zgârie-nori newyorkezi, cu avioane deturnate, n-a putut zgudui decât numai câteva zile conștiința mondială, tăbăcită de prea multă marfă video supraconsistentă-n efecte mortale bestiale speciale!

Nu mai aveau să-și facă treaba cu ea decât vreo trei soldăței de plumb radioactiv, profund tăcuți, se înțelegeau din priviri ca o echipă de schimbători de sex dintr-o clinică pacifică. Hărmălaia venea de la privitori: pensionari obișnuiți ai Grădinii, feseniste greoaie cu plase de cartofi transnistreni, civili bine hrăniți și diferiți mineri ce începeau să iasă în număr tot mai mare de sub pământ, drept pentru care Scânteia lui Brucan le dedica o pagină tot atât de pagină cât aia a ceferiștilor sau cât aia a țăranilor săraci, ca posesori teoretic de ură de clasă.

Chirurgul brâncovenesc cel ros, cum mulți alții ai epocii, de ierarhizări rasiste, când corect politic e un metisaj global, clonarea în zece miliarde de exemplare a unui aceluiași fel de Che, cu beretă cu tot, tresări a protest european alb, constatând că peste mica bizantină prințesă domniță Olympia, se întinde cât era de scurt un asiatic cu chică-n creștere, neagră cu irizații albastre ca de oțel călit: ciuvaș, cuman, uzbek, kazah, tătar, azerbaidgean, gruzin, tadjic, turkmen, kirkiz, volgogerman, daghestanez, bașkir, goril, mordvin, udmurt, cecen, osetin, bulgar, coreean, maghiar, buriat, kom, khazar, iakut, kabardin, țigan, uigur, kitaiț, inguș, găgăuz, tuvin, adîgheu, cerkez, komipermiak, kalmîk, karel, karacean, kurd, abhaz, hakaș, balkar, altai, karakalpak, nogai, scit sau mongol!

O fistichie pată albastră, pe care o dețin și unii prunci din Basel de

la invazia ginghishanică din 22 iunie 1241, detecta savantul Lecca (Lecca?) de la prima crispare a bucilor numai fibră, dar parcă epilate. El se roti cu nouăzeci de grade și înregistră puternica strângere a pleoapelor confecționate pe vapor din piele cerată, în timp ce buzele protagonistului, și așa subțiri, i se întindeau într-un rictus dezvelind canini ca de câine sud-est asiatic comestibil.

Samuraiul însă nu dezarmă. Privi țintă, cu viclenie ninjacă, cam între ochelarii obsceni ai observatorului din partea Națiunilor Unite Aliate de Control, apoi se chiorî la cesucul de damă, tresărind și inițializând a o munci pe gazda de sub el până când de sub călita-i albastru-fumuriu frunte chică i se scurseră, pe noul pământ al Cominternului, picături de sudoare nu tocmai transparente. Icnind, avu iarăși acea închidere a pleoapelor cu boțirea părții superioare a feței și același rictus umilitor pentru stomatologi, dar nu se opri nici acum, spre admirația și chiar invidia pensionarilor, fesenistelor (Iliescu să fii tare), civililor și minerilor știrbi, care susțineau că o văzuseră-n Piața Universității pe-aia aflată acum în Reeducare, scanda că mai bine mort decât comunist, și deci țineau cu Soldatul, căruia Stalin, cum pesemne se prinsese și Ehrenburg, n-avea ce-i da, cu ce-l răsplăti după căderea Bierlinului și zdrobirea fiarei fasciste în chiar bârlogul ei, decât cu vreo tinichea-n chept, așa că nu-i putea acorda decât învoire, și nu numai pe partenere latine sau prioritar ariene, de la Nemmersdorf la Sonnenheim, ci și pe zeci de mii de belgrădence și-alte partizance antifasciste, *slave* și de preferință pravoslavnice – originea Lumii fiind dealtfel și originea conflictului ulterior al staliniștilor de pretutindeni cu cominternistul Tito.

Pe Calea Griviței, câte un ostaş mucalit râdea cu toată gura la public arătând cu mâna înainte și strigând cu accent: „Paidiom Bierlen!” Şi publicul aplauda că nu ne ocupă şi asurzea Universul, imitându-l: „Haraşo! Bierlen!”

„Dă-i! Dă-i!“ „Dă-i! Dă-i!“

Aici, el înțelese transnațional arghezian îndemnurile pentru vite și chiar întoarse mucalit o clipă mutrița spre noi. Trase adânc aer balcanic în pieptul de oțel de Magnitogorsk, dar căzu extenuat cu bărbia ascuțită pe clavicula fetei, mursecându-i și evaluându-i cantitatea de sânge, carotida.

Se auzi tocmai atunci, din partea exact opusă, a părculețului de cultură și odihnă, claxonatul strident american al camionului Dodge cu șase roți motrice, datorită căruia nu se mai respectase în primăvară *armistițiul de noroi* și ne pomenisem cu diviziile de activiști instalând comitete ale sărăcimii și puterea populară în nord-estul României Mari și Regale, demarându-se amplul proces de bolșevizare-deznaționalizare ireversibilă și acel dezastru economic și arhitectonic al Basarabiei, care la 2001 ne justifica pe deplin să fi mers noi, șaizeci de anișori în urmă, nu pân' la Nistru, la Nipru, Don sau Volga, ci până-n fundul pământului, numai să nu se-ntâmple de să nu mai ai tu o singură bojdeucă românească, într-o

țărișoară cât Elveția sau Olanda sau Danemarca, iar mancurții noștri inculți funcțional, cocoțați în pagode „decente”, să nici să conceapă *să se complice ei de la Snagov cu așa grea moștenire vădit nebaltică, indezirabilă*-n *UE*...

Între soldatul activ și cei doi de la coadă, se produse un scânteietor schimb de cuvinte, ăia porniră-n galop spre camion, înjurând, și spre Bierlinul lui Ghitler, ăsta trase aer balcanic în pieptul de oțel de Rîbnița, șterse cu pumnul sudoarea, se sprijini cu degetele încleștate în umerii bucureștencei, nespălați de când se întrerupsese furnizarea apei calde sub bombardamentul aliat, își înălță bustul cam la pa'ze' ș' cinci de grade și se puse și el pe un galop disperat, dar se întâmpla ceva cu stahanovismul ăsta al lui, Dora!... S-a uitat iar la cesulețul de damă, trecuseră minute lungi și tot nu termina! Iar camionul ăla scotea fum și chiuituri ritmice și stridente, ca și cum șoferul bielorus Oles Hristici ar fi voit să grăbească comportamentul fertilizator al camaradului prin Efect Uhtomski, banalul efect psihofiziologic cum că dacă strigi codârrr! la un maidanez care defechează în bujorii tăi, el grăbește instinctiv comportamentul și fuge.

Era și cazul, ori să se ușureze, ori să abandoneze, deoarece băltoaca de sânge vienez de sub Olympia crescuse apreciabil și picături roșii continuau să curgă, să picure din ea, la intervale perfect egale, ca dintr-un robinet cu garnitură uzată sau ca dintr-o clepsidră cu apa timpului de culoare roșie.

Cum și gândea doctorul Lecca, rusofon ca și mine, dar nu pentru că l-a obligat tac-su să-nvețe limba contelui Tolstoi și a lui Gheorghii Valentinovici Plehanov, care a rupt-o cu narodnicismul practicat la organizațiile *Zemlea i volea* și *Ciornîi peredel*, pentru a deveni un încercat propagandist al fascismului roșu, marxist, ci pentru că pur și simplu a urmat studii de microbiologie imunitară la Harkov, atras de școala lui Mecinikov, care era tot român, din sângele vienez al lui Neculai Milescu Spătariul!

Înjurând chirurgical ungurește, el se îndoi ca girafa-n adăpare, de la mijloc și de *capacitatea culturii de a-nnobila ciolovekul* mai dihai decât katorga, și trebălui nervos în servieta-i ca de perceptor, precum într-o gravidă deschisă cezarian, cum trebuie să fie transparente și societățile fericite cu rod.

Cu grijă, ca pe niște mine britanice dăruite de americani teroriștilor sovietici mai profesional progresiști, puse-n iarba de toamnă, recent pișată de-un caniș negru și bătrân, pentru care războiul era relativ inobservabil, un prosop de șters fața din față cu el a fetii, o pâine intermediară în țiplă pe cartelă și un tratat de istoria religiilor din perspectiva molimelor dominante, răspândite pe cale microbiană, virotică sau mediatică.

Apoi zvâcni ca împins de un resort serafim de puternic sau ca de suflul beșinos al unei explozii partizane telecomandate sau ca de bornacul vreunei gigantice mașini de trucaj hollywoodian, exportată obsolescent Mosfilmului, pentru ilustrarea eliberării Europei Centrale de sub jugul

fascist, de către diviziile române și sovietice înfrățite aspirând la aceleași idealuri marxiste. Trecu blitz de corpulețul umed al fetișcanei, oprindu-se din bobârnac la nivelul bucilor roz bombonel ale soldățelului, făcu la perfecție stânga-mprejur pe vârfurile și călcâiele ciocaților săi, lustruiți ca oglinda de prizonierii germani de la Hotelul Intercontinental București, își înfipse falangili digitale-n chica oaspetelui de peste Ural, trăgând cu nădejde până îl arcui în partea dureros opusă gazdei, silindu-l să arate fesenistelor, pensionarilor, civililor și minerilor din parc, aprigul microfon muiat în sânge, ca și civililor anglofoni în cămăși de nailon albe, și harști! deschise dintr-un singur sforzando de bisturiu toate arterele cervicale pacientului, încât un lichid roșu mirosind a antigel țâșni artezian de o parte și de alta a băncii, urmarea fiind că, profund frustrată, eliberată de sub jug, olimpica se temu că va păți la fel, așa că părăsi locul faptei, dar nu izbuti să ajungă departe, ci se lăsă pe vine, apucându-se de locul unde-n zile faste ți se pare că se unește cerul cu pământul, sideralul cu teluricul și ce-i al tău cu al camaradului.

– Ce-ai făcut, tovarășe medic specialist Liviu Lecca?! se răsti ea uluită că scăpase. Nu ți se pare c-ai deviat grav, de la activități specifice Rezistenței legale la niște acțiuni caracteristice mai degrabă fenomenului terorist? Ce naiba, îți filează cumva o lampă cerebrală, în scizura lui Ronaldo dintre centrul senzitivității și centrul nesimțirii? Te-ai senilizat de tot!

– Nu *Ronaldo*, tovarășa studentă... He-he! Confuzi. „Scizura lui Rolando“ e sintagma consacrată pentru denumire! mormăi proful mai domolit, ceea ce făcu să se întoarcă parțial înapoi asistența zburătăcită de fulgerarea bisturiului.

În frunte cu o fesenistă cu păr scurt dar încâlcit, de ursoaică nehibernată, proprietară a blocului de vizavi, aflat în curs de lentă expropriere.

– De ce, mă intelectualule, te-ai purtat provocator și antipopular cu Eliberatorul? țipă ea și beli ochișorii la lanțul ceasului lui de buzunar, pradă de Război Sfânt de la un felcer sovietic, care-l avea și el de la un ofițer șobolan țarist, executat îmbrăcat sumar cu un samovar în mână, în ultimul an de Război Civil, măcel care nu mai pasiona pe nimeni în Europa înnebunită de noile plăceri, exportate în ea anual de explozia capitalistă de consum american, vițios sau imprevizibil ca jazzul.

– Ne-ai nenorocit pă toți! silabisi corul sofoclean al gloatei. Amu, Comisia Aliată de Control ce veghează la *monitorizarea procesului de denazificare-bolșevizare democratică*, o să ordone represalii în toată Capitala!

– Or să se pună ciolovecii cu tancurile, cu faimoasele lor divizii de artilerie, de katiușe, cu bombardierele, pe cartier, or să ne aprindă fosfor sau dinamită la case, or să ne împuște pe toți, or să ne ia to-to-to-to-tot

pentru păcatele noastre, dacă la viitoarele alegeri democratice, libere, europene, libere cu adevărat, nu vom vota cu toții Soarele lui Pauker-Dej!

Pe neașteptate, ca-n filme de acțiune, un specialist civil se repezi la chirurg, îi încleștă brațul ucigaș, îi mușcă sângeros-vinețiu încheietura unde pui cătușe americane și izbuti să-i smulgă bisturiul inox Krupp, de care-i făcuse rost, la 5 mai 1943, un coleg olandez la ancheta de la Katyn, unde asistau ambii pe viitorul neurolog din USA Alexandru Birkle, fost legist la Tatarka. Se repeziră și alții, dar ei primiră cu regularitate metronomică, de la Lecca, upercuturi perfecte, reacție expertă care îi proiectă lângă însângeratul din mai multe motive soldat. Aceeași regularitate de metronom, dar și de metrou moscovit, de care sub-trenuleț susținea șahistul Merțalov că nici măcar Londra n-are (?!), azvârlindu-i totuși fostului student din Harkovul mormântului Murocikăi ochelarii cât colo, încât o lentilă de Jena se crăpă de-o piatră de Cetatea lui Bucur, declarată mun'cipiu de Dracula când își scărpina creditorii! El îngenunche atunci miop și palpă-n regularitatea de ornic cu care Spinozza o șlefuise cu finețe geometrică de mesaj intelligence, reușind *să vadă* Istoria, citind că trebuie mers cineva la Ialta, pentru a prezenta pe șleau violatorilor de ideale Roosevelt, Churchill și Molotov punctul de vedere al Civilizațiunii Române, a cărei expansiune de o constanță de invidiat *în deceniile monarhice*, tocmai a fost brutal adusă la repaus ca de-o ruptură de arc.

Dar nu se găsi nicio picătură de sânge în plaga împușcată a geamurilor de ceas lenticulare. Dealtfel, și înainte operase perfect: nu se pătase deloc.

În această poziție lenticular obscenă, el încasă iarăși un potop de lovituri de pantofi, pantofiori și chiar lăbuțe desculțe, în gură și sub burtă, până se prăbuși pentru a fi treierat mai bine. Și acesta fu ceasul când camionul, ce aproape înconjurase satelitic planeta, pentru a se reeduca o fetișcană, în Grădina Icoanei Căpitanului, zice Otomega, porni a tot sirena acum neîntrerupt, ca la funeralii sau ca la dovleac scroafa părințelului Stănică Ciceag de la Zidurile, care se confesa la un gin cu apă tonică ginecologului Cezar Bogza, fiind colegi în Comisia comunală pentru aplicarea Legii Fondului Funciar nr. 18/ 1991, cum că a el fost și a rămas cam... agnostic, dar c-a intrat și rămâne, în cea mai de încredere tagmă, deoarece rentează atât prin taxarea serviciilor prestate, cât și prin gestionarea Cimitirului nou extins și dotat la capelă cu cameră frigorifică postmodernă.

Pe alei, se apropiară în fugă brancardieri cu tărgi, conduși de un cercetaș simpatic, atlet și cu chică bălaie sub boneta curată. El înțelese dintr-o singură privire scenariul și că muncitorii călăuziți de călăi civili făcuseră... ordine, după obiceiul locului orientându-se, care-i mai tare. Dispuse ca etapele de transport să se succeadă după gravitatea accidentelor vasculare: întâi doctorul, apoi soldatul tuberculos a cărui hemoptizie încă

nu se oprise și, în fine, fata, ai cărei genoși ochi ferentari *râdeau de bucurie*, va scrie-n romanul ei Adriana Bratu, fiindcă urma a asista sanitar, poate până la Bierlen, pe oaspeții dragi, vărsați din inepuizabilul creuzet etnic al Răsăritului luminos, ca să ne elibereze jugul!

– Menționez, Dora, că în calitate de specialist, de ucenic al maestrului din Breslau, pictorul de țigănci Otto Mueller, eu tremur dacă-n acest ceas greu pentru destinul Neamului, greu fiindcă nu știm dacă vom recupera Ardealul, și nu că administrația cominternistă se exercită la Titu în acord cu anglo-americanii... Am impresia că de departe fata din Icoană semăna cu Viuța noastră!...

– Cu Viuța de la Titu?... Bine c-o fost țigancă, nu romăncă de-a noastră!

– Da. Cu Uța! Cu pe care, va scrie Narcis Moga c-o vizitez câte un ceas, când mi-e de bordel, de Crucea de Piatră, în strada azi Asău. Iar când umblam cu camionul prin Transnistria noastră, grăbind spre front să filmez, – cică țineam mereu câte-o țigăncușă-n cabină, doar pe conserve cu tușonkă glagovene, le mai dam dreptu' și observatorilor străini, invitați de generalul de propagandă Horea Bratu să scrie despre „miracolul economic", emanat din implementarea cu albuș a economiei de piață în CCCP, după câteva cincinale de marxism împuțit. De fapt, misiunea mea ca fotograf nu era deloc să ilustrez <u>mersul triumfal al Războiului Sfânt</u>! Aici era un monopol german al Propagandei și Cenzurii. Iar cât privește atrocitățile, chiar naziștii plantau pancarte cu *Fotografieren verboten!* Plus c-aveau grijă să mă expedieze cu misiuni cât mai departe de Grădina Icoanei. Ce trebuia s-adun eu, nu o dată aventurându-mă, cu Runge, cu ginerii lui Moga și cu Mișu, în „raiul sovietic" de dincolo de front, erau imagini repugnante despre viața cotidiană sub bolșevism: rații, mizerie, ideologie, turnătorie, teroare. Or, din câte știa Frâncu, Viuța zisă Uța era de fapt Violeta, soru-sa lu' Tonel Barosanu, poreclit Zgaroi dar râdea și el, de ținea pe una Pipina (sic! nume dat din prietenia romaniștilor cu romanii lui Mussolini), a lui nea Măriuță Bâzgârel de la Pribegi, faurul leagănului reveriilor mele, din greșeala unui copist caligraf de stare civilă, beat, de la primăria din Titu Târg, de e fundal statuii cu soldat dezrobitor al pământurilor românești de-ale Războiului Expresionist, 1913-1919, în acte ea fiind nici Uța, nici Viuța, nici Violeta...

– Ci Violata, tot tovarășa doctoriță Minodora Căinaru își aminti, izbucnind în sănătoase hohote de râs românesc, iar țiganii se hlizeau și ei politicos, învățând și pe români *să supraviețuiască-n robie* prin bancuri, prin lălăială, pe când prin dreptul amintitului Soldat din durerosul nostru război antibulgar, antiungar și antiaustriac, vreme de trei-patru săptămâni aveau să treacă, dinspre Kuban, prin Titu, spre orașul Mareșalului, Pitești, și mai departe, spre Europa Apuseană apunândă, cea recent demascată în toată descompunerea morală, de blonda, nibelungic nu vareg, Galina

Cobiliță, a lui Alin Vișan, ce asemăna continentul cu o cățea cu șalele rupte de-un gip american, trupe după trupe, câtă frunză, câtă iarbă de pușcă, în timp ce-n difuzoare, că radiourile ni le confiscaseră, ca cu vreo trei ani în urmă și noi de la evrei, auzeam comunicatele Comisiei mixte și Știri de pe unde gavarea Moskva, de eliberarea prin lupte grele a acestor localități după localități, Chitila, Lunguleţu, Sălcuţa, Titu Târg, Fusea, Merişu, Mătăsaru...!

– Întrebarea este, trecu Marius ca din lac în puț din cea mai fină beție în cea mai amară luciditate, <u>cine</u> va fi de-amu 'nainte Mareșalul... Ca să ne dumirim, ca între intelectuali, de unde ne mai vine leafa, să trăim și noi decent!

– Chiar dac-om ajunge respublikă sovietică! zâmbi împăcată Dora, după, convinsă că și-n noul sistem i se va recunoaște rolul util pediatric societății, nu ca lui Marius pictorul, lui Damian teolog prizonier, lui Noveanu eseist prizonier sau lui Raulică matematician de geniu și fecală, de-a nimerit în tineta Reeducării scăpându-se studentei proletare cum că bomba cu hidrogen Americană o fi mai tare decât uraniul lui Stalin, de luptă atâta Lagărul nostru pentru pace și re-scrierea Istoriei libertății ca Necesitate doar pentru cei ce-o înțeleg, autoînsărcinați, niște *fătători de Operă* vital nevoiți s-o publice, selectând prin confruntări de idei rotunjite, care piroga mă-sii e <u>Intelectualul Dominant al Epocii</u>.

– Deci o sunat orologiul, vorbi singură gura mustăcioasă a excitatului, să fiu răsplătit pentru curajul meu nebunesc de-a privi de departe Icoana.

– E poate un comportament înnăscut dezbrăcarea, n-avu tupeul sincerității profului harkovian discipola-i pisicoasă, cu care totuși nu făcuse niciodată culcat, ca un făcut de fiecare dată ivindu-se urgențe de Război Sfânt, trebuind să execute ei cu totul altceva, adesea grețos. Da, e deja nărav, tavariș Marius... Așa ai procedat și cu domnișoara poetă Clarissa Honig, până s-o ieie cu ei Octavian și Virginia la Basel, în întunecatul 1 Decembrie 1943, aflându-se de dezastrul de la Teheran, prezentând-o grănicerilor gestapoviști cei nătărăi de prin filme, drept guvernantă nemțoaică expresionistă la urmașii lor, Alex și Vichișor! Mereu strategiile tale de aghitator erotic voluntar s-au bazat pe lansarea, când îi venea ceasul, a lozincii ăsteia că persoana-ți ar fi de o utilitate inestimabilă *familiei* cetățencei râvnite. Niet, azi nu sunt pe fază! Du-te, drăguțule, la basarabeanca aia din Cornova-Năpădeni sau Tatarbunar, cât n-o întorc enkavediștii la baștină!

– Ieee, pot și eu, gemu el, ba taica ne și zicea c-așa s-a format proto-poporul daco-roman, însă popa Sică, tot constatând necazurile ce Bazil Francu are cu hârțile școalei sale de franceză, se interoghează ce pionieria mă-sii va ieși din violurile acestui ceas, poate chiar o corcitură rivală ca Serafim Ciceag, protopopul Zidurilor, când proful va fi în cele străinătățuri

un de lebede mâncătoriu...

Tăcu de tot, mirat că soția de pandur nu se uita galeș la el, ca Tamarușka, țesătoare fruntașă la foabrica „Bolșevicika“ din Nukus, capitala Republicii Sovietice Socialiste Autonome Karakalpace, sau din Câmpulung, târgșor ai cărui locuitori nici n-au avut o scriere proprie înainte de 6 Martie 1945, ci-n ochii ei ca niște cioburi de lentile de Jena luceau exigențe glaciale, cum nu mai văzuse decât când i se aduseseră critici aspre, pentru invariabila neîndeplinire a sarcinilor, de către însăși tova Ekaterina Alekseevna Furțeva, secretara comitetului orășenesc Feodosia al Uniunii Tineretului Comunist Leninist din U.R.S.S, de acest Balcic al Crimeii noastre legându-l amintiri contradictorii, dialectice, deoarece dacă s-ar fi dus la partenera pediatră de Crăciun în 1941, îl prindea ca din etuvă desantul marin sovietic și corpul său de boier perfect ar fi pozat congelându-se pe țărmul ăla, privind cu ochii etern deschiși spre plaja Ecrene, cocioaba atelier...

– Ești prea beat, Marius? se jucă farmacista Eliza cu el copil.

– Sunt câțiva ruși în oraș, iubito, îngână el ca un simbolist, scuzându-și stângaci prezența plouată. Am auzit la poștă că s-a luat un chirurg în gură cu ei de la o fată. Lumea exagerează despre un bisturiu. M-am temut că e vorba de Lev Liudvigovici Lecca al nostru. Al Laurei, sinucigașa... Am zis că e benefic să mă plimb și să... Chiar pentru asta am venit să-ți spun! De acum vom trăi sub imperiul vulgarității, cruzimii, rapacității nomenclaturiste, al zvonurilor mai ales, și al prostiei crase. În afară de a ne arăta unul altuia ce-am mai pictat, ce-am mai scris, ce-am mai compus, ce-am mai gătit din ce-am găsit la economat sau speculant... altă bucurie pe acest zemlia decât a bea tot basamacul ce s-ar mai găsi și a regula cu grăbire, iarăși ce se va găsi, ca între două arestări...

– Omona, omona! protestă ea, micșorându-și ochii oblici ca o coreeancă abia sosită la Festival să cânte românește *A ruginit frunza din vii*.

– Când eu cu Gary am încălecat, lămurise el pe îndoliata soră de *Erou de care trebuie să ne fie rușine*, și am tras sabia, repezindu-ne-n iureș dincolo de Nistru, avântându-ne valvârtej spre Don și Kuban, noi încă nici visam să trecem de Irtîș și de Manciuria, ca să le răpim japonezilor acele *chosen pi* sau *chan pi* de care se slujeau în bordelurile ce însoțeau diviziile lor la mică distanță de front. Scenariul românesc la 22 iunie 1941 se juca pe-o singură variantă: totalitarismul Muncitoresc german îl regulează pe-ăla sovietic și, dăulat, este la rându-i prăvălit de lovitura în spate dată cu energie de debarcații anglo-americani, ca la 1918.

În acest Caz, unic favorabil nouă, România Regală ar fi de iznoavă devenit <u>singura insulă de stabilitate și Civilizație din zonă</u>, încât în două-trei generații am fi răzbit până la Marea Baltică, Marea Adriatică și Marea Caspică!

Dar acum azi, cu Germania obligată să se epuizeze între două fronturi, dar și cu perspectiva evidentă *a fugii de pe poziții* a cătanei anglo-americane, de îndată ce va mirosi progresia Armatelor Roșii, ocupante întru deznaționalizare-bolșevizare ireversibilă nu doar a Molotoviei, ci și a Galiției Mari Ghizdaviene, strategiile tatii – Nord-Vest Rareș, Sud-Est Sadoveanu și Sud-Sud Titulescu – se amână sine die, ca idealuri ale altor generații idealiste, dispuse a se jertfi cu gândul că moștenitorii de Eroi vor fi scutiți de orice impozite, vor beneficia de spații comerciale, de intravilane, de gratuitate pă transport, de înalte ordine și medalii... șiii... și mai ales de *stima aproape religioasă* a telespectatorilor... Cât despre noi, capitulații necondiționat ai Războiului Existențialist, nu ne mai rămâne decât să răbdăm și să ne mai destrăbălăm și noi, nădăjduind să nu expectăm în zadar că Grigri al tău, în cele **1681** de pagini despre Războiul Sfânt, va dezvălui la 10 mai 2145, regăsite sub Casa Parlamentarului din Uranusul tău, toate idealurile, pentru ce-am luptat noi, și cu ce rezultate, adică dacă Violul s-a implementat într-un ceas fast, urmând a da roadă bogată, de să și inspire pe artiștii galițieni sau angkorieni, cum niște flori de răsărită în țintirim la Tatarka pe divinul Van Gogh...

5

Directorul Școlii de Arte Galițiene Mari de la Sonnenheim
Marius Ghizdavu
pe când relativ bătrân față de secolul romantic, relativ tânăr față de speranța de viață A OMULUI FĂRĂ AFECTE al unui prunc mileniu, se repauza navigând pe apele binecuvântate de peisagii textuale și audiovideo sterpe ale Geocortexului webar tot mai tsunami.

Aproape fără reacție, la orice, cu sugestia comodă mancurtă că, în statul antiintelectual România Fesenistă, sunt destui șefi plătiți să gândească consilierii lor, guvernul dispunând de peste 300 secretari de stat, și să se preocupe de elucidarea abjecțiilor învechite, ca și de, poate, crimele, infracțiunile și contravențiile relativ recente, prevestind pe ale viitorului impunității!

Ca și cum n-ar recunoaște că a luptat în contra americanilor pe frontul din Răsărit, atât cu sabia scoasă, locotenent al unui escadron al Regimentului 4 Roșiori, comandat cândva de Regina Maria, căreia doamna Goebbels, din înaltul ordin al Führerului, se zice-n opera Lavrentiei Clătici că-i trimetea, prin mă-sa lui Otto Runge de la Gumrak, flori sudice, ca de Balcic, pe patul de suferință de la Dresden, cât și ca cameraman și *proiectant de cimitire de eroi,* în calitate de artist plastic renascentist bun la orice, chemat să-și aducă obolul la Războiul Sfânt, concentrat pe loc la

Secția Cruciada Antibolșevică, aflată în subordinea Generalului, adică a generalului de propagandă Horea Bratu, condamnat ulterior definitiv de Narcis Moga și Erdödy Zsuzsa, pentru contribuția la dezastrul Țării, deoarece n-a tresărit la indicațiile din 2 sau 3 septembrie 1941 ale proaspăt Mareșalului (mai antisemit) Ion Antonescu, trasate prim-ministrului Propagandei, profesorul (mai mult în contra uriașei mase slave) Mihai Antonescu:

– Toți evreii să fie readuși în lagăre, preferabil în cele din Basarabia, fiindcă de acolo îi voi împinge în Transnistria (...). Trebuie să se înțeleagă de toți că nu este luptă cu slavii, ci cu evreii. Este o luptă pe viață și pe moarte. Ori învingem noi și lumea se va pacifica, ori înving ei și devenim sclavii lor (...).

Viața națiunii însăși depinde de victoria tuturor în contra Satanei. Și războiul în general, și luptele de la Odessa în special au făcut cu prisosință dovada că Satana este evreul...

– *Dacă* un astfel de document, privi el alb spre Isadora, a cutremurat vreun moment ochelarii de sub fruntea de delfin a lui Bratu! Măcar prin consecințele de pe teatrul de război, dacă-ți faci o imagine fantezistă despre cine-i inamicul...

Cu nuanța universală de cale de atac bazată pe situația subordonatului ce nu știe ce ordine execută, în ce context, care e concepția avută-n cap de statmajoriști și ideologi, în raport cu ce interese ale factorului politic.

Drept pentru care schimbă ușurel vorba și clămpăni nenorocos spre o altă adresă.

Center For Advanced Holocaust Studies. Academic Publications.

THE HOLOCAUST IN ROMANIA:

THE DESTRUCTION OF JEWS AND GYPSIES UNDER THE ANTONESCU REGIME,
1940-1944
By Radu Ioanid
Foreword by Elie Wiesel
You may order this book from the Museum Shop.
SPECS: 352 pages, 9.57" x 6.45"
PUB DATE: 2000
KIND: cloth
ISBN: 1-56663-256-0
PRICE: $ 30.00
PUBLISHED BY: Ivan R. Dee în association with the United States Holocaust Memorial Museum.

Please note that în Spring 2002 a French edition will be available from Editions de la maison des sciences de l'homme and a Hebrew edition from Tel Aviv University.

For the first time, gândea el, e Salvarea mea, abia acuma aflu și eu ce atunci și imediat după Războiul Sfânt, sub ocupația sovietică, n-aveam de unde afla!

"For the English-reading public, Ioanid's study provides access to the horrors of Antonescu's treatment of the Jews and Gypsies for the first time.

His task has been facilitated by the hundreds of thousands of pages of documentation on the subject that the United States Holocaust Memorial Museum has assembled. By drawing on their rich source of documentation, Ioanid has provided a path-breaking synthesis. At the same time, he stimulates the reader into an analysis of Antonescu's own version of the Final Solution." (Dennis Deletant, *East European Politics and Societies*)

In 1930, 757,000 Jews lived în Romania. They constituted the third largest Jewish community în Europe. Today not more than 14,000 Jews live în Romania, most of then elderly...

"Nowhere else in Europe," Dr. Ioanid writes, "has a mass murderer, Adolf Hitler' s faithful ally until the very end, a man who once declared war on the United States, been honored as a national hero, inspired the errection of public monuments, and had streets named for him." Today in Romania there is a growing effort to deny the government's role in the tragedy..."

"How to explain so much cruelty, manifested on so many levels, by Romanian society?" asks Elie Wiesel în his foreword. "Ioanid supplies us with documented details. It takes tremendous force to read this book from cover to cover." (From the book jacket.)

"This survey of the destruction of Jews and Gypsies under the Antonescu regime from 1940-44 surveys a little-known era in Romanian history (indeed, much of the nation' s history is little revealed to those outside the country). Chapters prove în depht a holocaust every bit as extensive as the German experience and reveals cruelty expressed on many levels în Romanian society."

Midwest Book Review

Omul recent – și tânărul om este de o recentivitate evidentă – dresat să consume rapid un produs pentru a putea trece la altul, asigurându-se locuri de muncă pentru cât mai mulți cetățeni, este foarte sensibil la a ceti doar coperta și a reașeza cartea-n raft, așa că nu mică-i fu mirarea lui Marius pictorul, când unul din numeroșii nepoți ce-i avea-n California aurită Octavian, de la Alex și Vicky, îi vorbi întunecat despre nu știu ce, dar reieșea regretul că, mic american, se trage dintr-un popor îndepărtat, care manifestând cruzime la toate nivelurile societății, a intrat în războiul anti-SUA în 1941, odată cu japonezii, doar pentru a face și în România Holocaust, adică pentru a masacra, strict contabilicește tipărind, 743,000 evrei, cum dedusese acel urmaș (John? Caroline? Marlon? Lizzy? Emily?

Gobind? Niel?) doar din dramaticul început de enunț pe o copertă:

– In 1930, 757,000 Jews lived în Romania. They constituted the third-largest Jewish community în Europe. Today not mare than 14,000 Jews live în Romania, most of them elderly.

– În război, nepoate, inferiorul nu știe decât ce-i povestește superiorul, privi Marius numai în farfurie. Alte surse i se interzic. Multe cifre și fapte, să știi că le aflu și eu abia acuma! Uite, scrie aici de arhive deschise acu' recent! Crede-mă!

Necarismatic, nu ca-n tinerețe, un nonagenar banal, inspirator de scârbă lucrătorilor din privat, cum emană mai toți pensionarii care au apucat să împovăreze nesimțit de mulți ani bugetul și așa fragil al mizerabilei sale patrii infestate de păcate vechi, oaspetele de la Santa Diana se opri din mestecatul lasciv al batogului de rechin pacific și își încleștă până la grimasă plăcuțele dentare.

– Chapters prove în depht a holocaust *every bit as extensive as the German experience*, îi repetă în nas – slowly – micuța Emily.

Nu răspunse decât după ce contabiliză că paișpe ochișori îl țintuiesc întrebător și, deci, n-are încotro, trebuie să-și asume bărbătește riscul de a se târgui.

Riscul?

Da, riscul, pentru că-n câlții putrezi ai minții sale de avocat niciodată practicant, veteranul confrunta ca într-o sonată de demult două teme.

– Chapters prove in depht a holocaust every bit as extensive as the German experience and reveals cruelty expressed on many levels în Romanian society.

– Art. 6. Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și cu interzicerea unor drepturi.

Privi încolțit departe spre casă, peste navy blue bleumarinul oceanic, peste Rusia, Ucraina și Transnistria noastră, spre Prut, Argeș, Ziduri, Pribegi...

Apoi, calm ca și cum s-ar fi recules la Schitul Hoitarului, bălmăji niște considerații prudente și încâlcite, de natură a nu reuși a ameliora prea mult neașteptata identitate de suspect încă nearestat, nedemascat și necondamnat, sub care i se părea că este perceput de prosperele sale rude mici californiene.

Ca un partizan parașutat într-o mlaștină rece, el se agăță la început de ce găsi, de chiar coperta discutatului opus semnat de doctorul Radu Ioanid, iluzionându-se că mai reducând din cifra victimelor își ușurează rechizitoriul:

– No Romanian Jewish community was spared. The pattern of destruction is not unfamiliar: legislative discrimination followed by defamation, outbursts of violence, disorder, robbery, deportations, ad hoc

killings, and organized genocide. Yet an elusive national policy and the opportunistic strategies of Romanian authorities allowed 300,000 Romanian Jews to survive the war.

– Deci nu e vorba de 757 mii fără paișpe mii egal 743, 000, dragă Emily, se puse el a socoti cu macabră ironie, ci din start de numai 443 mii de victime *potențiale*, dacă în genere omenește se pot face astfel de calcule... Sau dacă tehnic putem evalua, căci pierzând Războiul Sfânt (der Heilige Krieg des Antonescu) datorită bombardamentelor voastre și superiorității strivitoare a totalitarismului roșu asupra celui brun, țara mea, unde aveți și voi... *rădăcini* (*Roots*, vorba unui serial afroamerican), a căzut sub trei succesive regimuri antiintelectuale, anume Dej, Cea și Yl, rezultatul fiind că azi încă nu există la noi facilități, de să găsești tot ce-ți trebuie, gata documentat, ca în bibliotecile germane sau americane... Eu am aflat însă de pe internet că se mai pot scădea 166 mii, de astă dată victime certe, lăsate în cârca Neamului Românesc de administrația horthistă a Ardealului, trenuri-trenuri spre Auschwitz în primăvara lui 1944, cam când aviația voastră răvășea, și așa ciopârțită de vecini, România Regală, bombe grele nimerind până și căscioara bunicuțului vostru, Alecu Ghizdavu, din Strada Liliputană, pe când nouă, cei fugiți în Egipt pentru a negocia Întoarcerea Armelor de la Est către Vest, adică mie și Prințului Știrbey, ni se răspundea în doi peri, c-o fi c-o păți, rămânând mereu incertă Restituirea Ardealului sau *a cea mai mare parte din el*!

Și aici, pe Marius îl podidi un plâns retrospectiv care nu se mai oprea.

– Mda! îl birui și pe Augustus un rictus, spre consternarea celor șapte nepoței americani ai lui. Păi, mă Marius, aici e tot dichisul, pentru cine sacrifică mereu bani de propagandă externă, ca revizioniștii, e ușor a substitui expresia "evrei predați SS-ului de jandarmul horthist" cu "evrei trimiși la Auschwitz din România"! Plus că, în soarta evreilor români căzuți sub ocupația Ungariei horthiste, avem Holocaust în toată puterea arzătoare a acestui blestemat cuvânt, măi copii, n-ar mai fi existat în istoria umanității!

– Da, numai trei sute de mii din 757 000! îngână nonagenarul Marius și din senin se porni iar pe un plâns nervos, pe care însă și-l stăpâni curând.

Se tot gândea că mai bine sta el la el acasă, la Sonnenheim, și crea. Uite pentru ce mă invită stăruitor Virginica, pe la ei, ca să mă ancheteze ăștia micii!

– Genocidul e o catastrofă care, cel mult, *nu trebuia lăsată să se întâmple*, specula el senin în Europa, către Clara și Dorothea. Odată produs, nici nu mai ai ce pedepsi. E ca și cum niște marxist-leniniști polpotiști, respectiv niște talibani correctitudinari ar dinamita Capela Sixtină, profitând de apostazia Occidentului, de lepădarea nu doar de Christ, ci și de **sacru**, optându-se totalitarist laic pentru zeflemeaua postmodernă. Ce

poți să le mai faci bestiilor *după* genocid? Ele însele nu țin la viața lor! Sinucigașii soți Goebbels și-au lichidat 6 copii, toți cu inițială H. Pentru genocid, doar Providența, sau o structură și mai secretă, se răzbună, din când în când, pe *întreaga* specie umană, iar bietul homosap se uită năucit spre intelectuali: să-i explice vreun filosof *live* de ce atâtea dezastre mereu în presă.

– Da' de unde știți voi, îi privi prin ochelari ca din altă generație Emily, cea cu împletite de bunica Virginica românește codițe, că statisticile Recensământului Populației din 1930 s-au ridicat, în România Regală, celebră pentru reaua ei guvernare, cu niște instrumente sociologic corecte?

– Trei sute de mii, patru sute cincizeci de mii, șapte-opt sute de mii de victime cu Transnistria, dădu a lehamite din umeri fostul husar cu tunică roșie și epoleți ca-n Van Gogh, ce știu eu, Emily, știu că, personal, n-am prigonit pe nimeni... Ia mai lăsați-mă în pace, c-acușica plec la hotel!... Dimpotrivă, am martori mulți că am ajutat cât am putut, pă peste tot, n-am discriminat pe nimenea!

– Daaa? sări indignată tocmai Virginica. Dar concentrarea ta pe loc la Ministerul Propagandei n-a ocazionat tot felul de reverii?... O *Tetralogie*! Te-ai gândit vreodată ce-ar fi dacă s-ar rula azi, în întregime, documentarul ăla de lung metraj, *Războiul Sfânt*, plin de sloganuri antisemite?... Dar filmele tale pretins artistice, *Cătușe roșii* cu Maria Cebotari, *Odessa în flăcări* cu Beniamino Gigli și *Bijuteriile Reginei Maria* cu soprana Viorica Ursuleac a lui Richard Strauss? Eu așa știu din presa franceză a vremii, că tocmai ideologii, propagandiștii, – agitatorii nu prea, au fost vânați primii la sosirea trupelor sovietice eliberatoare. Unde te-ai dat la fund, mă, omule? Ce compromisuri ai acceptat ca să scapi?!

– Nu m-am dat deloc la fund! păli și se oțărî ca-n tinerețea-i de boier Marius Ghizdavu. Nici măcar nu era nevoie. Vă luați după detractorii mei. N-am regizat niciun film. *Cine* eram eu atunci? Un *Homo solus*, cum mi-s și azi!... Cine dracu ar fi încredințat, unui singuratic ca Van Gogh sau Franz Kafka, bani de superproducții cu miză propagandistică uriașă? Eram doar un oarecare prăpădit ofițer de cavalerie și ascundeam un aparat foto. Nu eram ministru, nu eram nici Eisenstein, nici Riefenstahl! La 1 octombrie 1943, când am împlinit 32 de ani și nu contam retrospectiv pe niciun pic de Operă terminată și a venit vorba – știe fratele meu Theo – să fug cu voi doi și cu domnișoara Clara Honig, spre Basel, ce v-am spus eu, mă?... Că nu plec! Că SUBIECTUL se află în Răsărit și că nu-l pot abandona, dacă-s Artist! În Galiția Mare a mea, în acea parte apatică a Europei, dintotdeauna disprețuită. Continent unde, în caz de prăbușire a economiilor cetățenilor, nu ca-n 1929-1933, ci doar coborând până la standardul 1969-1973, crezut *insuportabil* de către omul fără afecte al mileniului trei, tare mă tem că **se va produce iar genocid**, contra cuiva, sub vreun pretext geopolitic nesimțit sau altul...

Fiindcă eu sunt galițian înainte de a fi român, Emily! Și puțin îmi pasă de ce fac sau nu fac românii mei, de ce-au făcut și de ce vor face, pe unde vor scoate cămașa pentru crimele emanaților cocoțați în capul Țării, de ieri, de azi sau de mâine! Cum își vor așterne, așa vor dormi sau hiberna. Inclusiv somnul de veci!

Galițian, născut în Lemberg, galițian sunt și ca artist. Nu am predecesori în arta românească și nici urmași nu vreau să las. Mi-au fost maeștri, cât de cât, Tonitza Pictorul și Sculptorul chișinăuian Plămădeală, dar adevăratul meu expresionism l-am dobândit de la prietenul tatii, de la omul din Breslaul nostru, auriu rafinatul Otto Mueller, când a venit să ne umple foișorul cu studii privind nomazii pripășiți vremelnic în crângurile de la Pribegi, lângă bordeiul lui nea Măriuță Bâzgârel, prietenul copilăriei mele, – fierar, lăutar și lingurar.

Pribeag am fost și eu, de la Trieste la Odessa și de la Königsberg la Dorpat. Restul... Am învățat singur de prin muzee, galerii și biblioteci... Și din orice peisaj galițian! Ca artist complet, da, e de la sine înțeles că am privit în jur.

Și unde am putut să nu tac, să știți că n-am tăcut deloc! S-au vârât în față alții, adesea pui de nomenclaturiști, cu tupeu sau desemnați din afară *să joace rolul disidentului*, ca rezistenți prin cultură cu voie de la Ministerul Cenzurii!

Doar în 1990-1992 să mă fi păstrat într-o rezervă exagerată, năucit. Eram incapabil să-mi cred ochilor și urechilor că, după Dej și Cea, sub Yl se duce iar o politică de Moarte intelectualilor, din voința ciomăgarilor cocoțați în capul Țării, prin ei înșiși sau cu sprijinul Dușmaniei, România mea ajungând a se preadera-n *uie* c-o intelectualitate de mai bine lipsă, nesimțită, îngălată, incapabilă să observe și să semnaleze Neamului Românesc că starea Infrastructurii Intelectuale e mai jalnică decât a drumurilor, toaletelor publice sau spitalelor și că n-avem Viitor decât pentru românii din Diasporă, singurii care au cu ce continua efortul cultural interbelic, **parazitând** pe bibliotecile, muzeele și laboratoarele altora.

Încât am respirat ușurat la 10 decembrie 1999, când fluviu-romanul meu românesc cel penibil s-a sfârșit, *Occidentul afirmându-și intenția sinceră de a civiliza România postceaușistă*, fie și împotriva îndârjitei opoziții a politicienilor ei.

Care gărgăuni politici n-au feliat din pib instrumente de lucru puricilor spirituali, încât să poată face *funcționale* bibliotecile și arhivele, să sărim în sus măcar cu o treaptă în Luminarea Occidentului. Dimpotrivă, din incurie, nu se poate susține nicio polemică azi cu propagandiștii Dușmaniei, oricare ar fi tema!

Nu numai cu rușii, ungurii, evreii, bulgarii, ucrainenii, turcii, țiganii, tătarii, finlandezii, austriecii, cazacii și olandezii, Virginico! Nici măcar cu moldovenii filosovietici sau cu oamenii sovietici din Transnistria noastră!

– Ești incorigibil, Marius! recunoscu în el ceva de demult Virginica noastră, resemnată că măcar îi sănătos și activ. Iar dezvăluirile incomode, dragi copii, să recunoaștem că au apărut abia după anul 2000. Să admitem că poate n-a știut nici el pe front, sărmanul, ce dimensiune au avut excesele!

– Și eu cred, interveni cu spiritul lui practic infailibil întreprinzătorul Octavian Theo Augustus, că a intra în polemică asurzitoare cu doasca acestei cărți e angajare într-o luptă inegală și oarecum nechibzuită-n evaluarea consecințelor... Nu știu de ce, dar mă gândesc la coloneii polonezi, că puteau ceda lui Hitler în 1939 Danzigul ăla, pentru a câștiga timp. Căpoși, demni, sacrificând orbește Statul, până la urmă ei n-au putut salva nici măcar atâția evrei cât românii!

– Gândești prea departe! îl mângâie pe braț Virginica. După experiența mea, nici nu se va intra în vreun dialog al monologurilor! Ai voștri, surâse ea spre Marius intimidându-l, îi vor ridica statuie sau alt monument lui Elie Wiesel la Sighet, ca să se arate receptivi la critica "How to explain so much cruelty, manifested on so many levels, by Romanian society?", iar pe Radu Ioanid îl vor face academician sau ambasador ceva. Las' că v-am cunoscut eu destul! Cam ăsta-i stilul vostru tranzacțional. Falși creștini – dovadă că nu puteți învăța să mormăiți nici cântecelul „Hristos a înviat din morți!“, sunteți incapabili și de Căință!

– Treaba lor! Am terminat cu românii. Eu sunt un *Homo solus,* deci un om liber, se lăudă oaspetele de la Sonnenheim. Te înțeleg. Nu m-ar mira să se încerce ceva ca o capitulare necondiționată Buftea 1918: vorbiți voi acolo cât vreți, că noi tot nu vă auzim! Noi, șmecherii, avem acum de făcut Banul Gros! Deci mă aștept să nu se întreprindă nimic. Și în niciun caz nu se va investi, exact cum se întâmplă la toate *popoarele pe cale de dispariție*, în occidentalizarea bibliotecilor, în transparența arhivelor... Se va trece prin Căință ca câinele prin apă. Ca prin masacrele de la Revoluție și atrocitățile de la Mineriadă – suficiente în bestialitate recentă, cât să nu mai aibă nimeni prezumții absolute de nevinovăție istorică.

– Mai ales, râse Theo, e o teamă maladivă a tupeiștilor cocoțați în capul Țării, cum că și-ar tăia craca de sub picioare la furat cireșe, creându-și singuri rețele de cenzori morali și tehnici, influenți, capabili să critice și Corupția!

– Deci asumare a trecutului Zero, dacă nu e dialog! Așa înțeleg...

– Micuță Emily, își întinse pe masa rotundă românul cel bătrân din Marius palmele pistruiate de biochimia radicalilor liberi și a eurilor, mâinile astea ale bunicuțului tău de la Sonnenheim Ziduri nu-s pătate de sânge!

În palatul de pe faleza de la Santa Diana, în enorma sufragerie cât un teren de baschet ca cameră de zi, tăcere se făcu de se auzea Oceanul Pacific rozând, sub ochii sateliților, din teritoriul american cel inexpugnabil.

– Dar de ce să nu intrați în polemică? uimi pe toți nu impetuosul

Walt (Vicky), ci tăcutul Alex, mai intelectual din doi fii ai lui Octavian, cum a fost și Marius în cuplu cu fratele mai mare, iar taică-su, Voicu Ghizdavu, profesor și geograf, în complementaritate cu comisarul antibolșevic Alecu Ghizdavu (Șaraga), consilierul aulic secret ce zădărnicise energic Cominternului, la Tatar Bunar, în 12-17 septembrie 1924, dezlănțuirea prea devreme a celui de-al doilea război mondial. Vă puteți crampona de faptul că, juridic vorbind, situația Basarabiei și Bucovinei Hitler a menținut-o cât se poate de ambiguă! Chiar dacă Antonescu, Ion sau Mihai, prezenta *dezrobirea* acestor provincii ca definitivă, ele se aflau de fapt doar sub o provizorie *administrație militară*, destul de asemănătoare cu a Transnistriei. Juridic, nu erau realipite! Nici Roma, nici Berlinul nu au riscat recunoașterea Reunirii! Chiar și azi, Recuperarea Basarabiei ar fi rău văzută de mulți, spre deosebire de o fragmentare a României, ca a Iugoslaviei și Cehoslovaciei... Ce-am mai râde pe-aici!

– Corect! primi Marius cu recunoștință acest sprijin avocățesc neașteptat, providențial, căzut din cerul senin. Ideea principală e că Mareșalul, despre care bolșevicii noștri scriitori au creat mitul că zbiera la Führerul, de fapt nu era deloc liber să facă dincolo de Prut ce vroiau mușchii lui! Ba chiar dincoace! Și, ca trăitor în acele vremuri, consider un miracol salvarea evreilor de dincoace de Prut. Am auzit chiar că au fost repatriați cei din Dorohoi, după ce au fost deportați din greșeală, ca basarabeni sau bucovineni, din necunoașterea geografiei românești de către birocrația și atunci incultă. Și nu-mi pare bine că Virginica persiflează miracolul acesta, explicându-l doar prin groaza guvernului de cât ne pot bombarda americanii timidele începuturi de urbanizare a țării.

– Ca mentalitate, îl sprijini Octavian, e aici aceeași specie de eroare care s-a comis și cu Reichul, nediscutându-se, cu niște automate propagandistice inflexibile, decât în termeni de *Capitulare Necondiționată*.

– Adică omorâți voi, SS-iștilor, câți mai aveți ostatici din evreii Europei, că venim noi, biruitorii, pe urmă, și vă arătăm noi vouă! Vă pornim niște procese, la câte cinșpe dintr-o mie de ticăloși, mai toți cu studii superioare, dovadă că homosapul e o hienă dotată cu un fel de computer, iar intelectualul doar un canibal posesor de bibliotecă!

– Ce vreau să spun, se ridică nonagenarul ca un cocotier în picioare, necăjit că devine incoerent, bate câmpii în fața micuței Emily, pe care o adora. Plastic exprimându-mă, fiind eu și pictor, și martor, lucrurile stau cam așa, repet: nemții au masacrat pe evrei nemțește, iar românii mei au făcut-o românește!

– Adică?... Hm-hm... Asta-i culmea!

– După cum se știe, Theo, homosapul secolului XX a luat în posesie, el, omul, acolo unde mai era cât de cât grijă de intelectualitate, unele jucărele diavolești, precum taina tainelor, atomul! Și de ce-o fi reușit?...

Pen' c-a consumat tot mai supus produsele dragi campaniilor publicitare! Și fiindcă, pentru întâiași dată-n cufurita lui dizenterică istorie, cu mult sânge, s-a slujit cuantic-relativist de teorii validate *nu prin omenescul* lor inteligibil, ci prin rezultatele vădit absurde, interesându-se doar dacă făceau relativ rentabilă investiția au ba...

– Așa și confratele meu, pictorul și arhitectul austriac din carpen! Hi se exaltase iremediabil la ritualurile wagneriene, cele de un puerilism ideatic vădit sub prokofieveana glumă *Petrică și Lupul* (al cărei tâlc ascuns se referă la inițierea întru europenism a lui Petru cel Mare, de către Aristotelul său cu lucrări publicate la Paris, Spătarul cel LUP roman rătăcitor Nicolas Milesco, dac de-al nostru). Hi visa din carpenul meu la o Germanie Balșaia, suprapusă Evropei și opusă restului Lumii. Visa el, visa bietul Hi, dar ca artist copist plagiator, identitate ce eu nu i-o contest, ca și patriotismul lui ardent, ei, simțea... animalic, instinctiv, că *ceva* nu-i în ordine. N-avea vreo siguranță în carpen deloc!

Deși o intuiție l-o fi săgetat, văzându-și ruinată uriașa Cancelarie ce i-o durase acel Meșter Manole al lui, care-o fost ceaușistul Albert Speer, niciodată Hi n-a avut curajul să-și asume adevărul zeiesc de amurg: *misia civilizatorie a Germaniei pre pământ se sfârșise* încă de la 13 februarie 1883, odată cu întoarcerea lui Wagner la origine, în Rin, pe când a României lui Eminescu abia se inițializa, urmând a se ridica din orașul meu natal, Lemberg, un Paris al Galiției Mari, pornindu-se năvalnic, îndeosebi de către români, evrei și polonezi, Marea Recuperare a istoriei intelectuale netrăite pe-acest nemărginit meleag!

De aceea, i s-a năzărit conspiraționist, *aliatului nostru de drum*, cum că nu Soarta i se opune germanismului, ci... Satana, adică Evreul chipurile angajat în „cucerirea lumii“, prin asigurarea dominației „discreționare“ asupra celor două supraputeri ale secolului XX, Rusia și America... Evident, calculând el, de fapt, în contra noastră, că fără mediatorul evreu, românii și polonezii s-ar lua mereu la ciorovăială și harță, în loc să se unească întru a investi în verticalitatea spirituală!

Și cum de plutocrația newyorkeză sau californiană îl despărțeau oceane și n-avea flotă nici cât să pună cu botul pe labe gălăgioasa Londră, de unde se difuzau știrile BBC, s-a resemnat ca măcar de la Atlantic la fluviul Ural, în care apă sălcie s-a înecat eisensteinianul erou Ceapaev cu cal cu tot, să dicteze o nouă mitologie germană, decretând că pe țarul Petru cel Mare l-o fi inițiat în iluminism Spătarul nostru, dar întrucât prevaricatorii cocoțați în capul Țărilor Române nu s-au preocupat de a investi într-o intelectualitate competentă și numeroasă, până la de prisos cioloveci leșinați, schemele nomenclaturii țariste modernizate nu s-au putut completa cu suficiente elemente bizantine de-ale noastre, ci, cel mai mult sub Ecaterina cea Mare, s-a infiltrat acolo elementul german, carele însă a fost izgonit rang cu rang din cele 14 cinuri după 1917, sistematic, de către

birocratul evreu, întâlnit în luptă după 22 iunie 1941 drept „comisar iudeobolșevic".

Cu alte cuvinte, scopul lui Hitler în Răsărit, dacă așa credea el c-a fost, era a re-germaniza, nomenclatura marelui stat rus, uitând că ea era și românească prin Nicolae Milescu Spătariul Dimitrie Cantemir.

Cum anume, de la aceste intenții exclusiviste, s-a ajuns la acea rușine a umanității, care este Holocaustul sau Shoah sau nimicirea seminției ce ne-a dat o treime din spiritualitate speciei, pe puțin, eu NU ȘTIU! Și deși m-am documentat, n-am înțeles nici de la evreii înșiși... Explicația pe care mi-au dat-o camarazii de Război Sfânt redegiști, la câte-o bere ceaușistă caldă, pe la Olimp, vara, era că ei n-au voit decât să-i scoată pe evrei din Europa, dar în Palestina nu i-au primit englezii, în Madagascar francezii, iar dincolo de Ural, securiștii cominternului susținând că au lagărele arhipline. Niște neserioși toți! Iertați-mă.

O vreme, mi-am imaginat că Soluția Finală s-a iscat din decizia iresponsabilă a anglo-americanilor de a demola arhitecturile Germaniei, fără a ține seama că *Himmler avea ostatici milioane de evrei*. Prin doctrina de esență demagogică electorală a Capitulării Necondiționate, prin terorismul aerian asupra Germaniei civile și, mai ales, prin absurda obturare a căilor de refugiu ale evreilor spre Palestina, după ce treceau de placa turnantă românească s-a agravat dramatic situația.

– Adevărurile despre acest război sunt stabilite odată pentru totdeauna, îl întrerupse palidă de indignare Emily. Ce faci dumneata, bunicule, se cheamă *whataboutism*. Și am impresia că strecori, în acest abil discurs, chiar elemente de *revizonism*. Rămâne să verific pe text.

– Cât despre Mareșalul Ion Antonescu, tot în doi peri continuă bătrânul martor, am citit că numai antisemit nu era, deoarece în două rânduri a fost cât pe-aci să ia-n căsătorie, în locul Doamnei Mareșal Maria, niște fete evreice...

– Trei șocuri, numără pe degete Octavian, trebuie să-l fi adus totuși la o totală schimbare de Weltanschauung: lichidarea Căpitanului de către Carol II, la presupusa instigare a Lupeștii (ca și cum, copii, regele Italiei l-ar fi strangulat, pe celebrul Mussolini june – un fel de Che Guevara, dar fascist – chiar în preziua Marșului asupra Romei!), umilirea Armatei sale de către minoritarii mobilizați de agenții ruși, la retragerea din 1940, și practicarea în Războiul Sfânt a tacticii pământului ars și a masacrării tuturor posibililor colaboraționiști, de către căgăbău, pe măsură ce din 2 iulie 1941 noi avansam, dinspre Prut, spre până unde, hăt departe, fuseseră duși, cu marfarul de vite, românii căzuți în robia sovietică!

– Nu e adevărat, Augustus! negă cu vechea încăpățânare de mezin insurecțional Marius.

La umbra roz a Catedralei asimetrice, porumbeii Strasbourgului ciuguleau semințe de răsărită, ca din carnea unui necreştin martirizat, în plin luminos secol Bach, pentru a fi curtat o creştină sau doar pentru că un țăran mijlocaş a mituit soldații, râvnind costumul de business al deportatului.

Pe măsuța braseriei cochete, duhnind a bășini de varză murată, parcă scuipase un ftizic, reducându-ne drastic pofta de mâncare.

Ci pictorul cel cu zile bine numărate, ca *Homo solus* fericit doar prin Operă, se gândea la PATA DE SÂNGE, la ce învățase din război și la mocnitul fior biblic de a profetiza, în noul mileniu, noi năpaste asupra galițienilor săi.

Pentru că tac-su, ologul de prizonierat de Război Expresionist la romanticii germani, în Alsacia, profesor Voicu Ghizdavu, avusese la Ziduri bibliotecă, micul Marius, deși acest morb nu l-a pălit bine și pe fratele Octavian Theodor, a luat-o-n serios, s-a pus pe cetit – evident că n-apăruseră telecanalele și internetizarea societății, de să se prindă junele că nu e bună hârtia decât să te ștergi la cur cu ea, ba nici la atâtica, în vremuri de export masiv a orișice.

Cu alte cuvinte, el nu prea voise-n viață să fie tratat, adică hrănit, ca o vită-n stabulație, încât să n-aibă de ales între diferitele consumabile, și mai ales, întrucât fusese îndoctrinat cu texte înaintate europene și exotice, pretindea... să priceapă, să i se explice sau să-și explice de ce i se întâmplă, ca român din Galiția Mare, anumite întâmplări nu cu totul chiar întâmplătoare.

– Nu e adevărat, Augustus! repetă el obiecția că pe Conducătorul Statului l-a grăbit, din rațiuni de hărțuială urbană și sabotaj, spre extremism, al treilea contributor de război, după Roosevelt și Churchill, simpaticul uncle Joe, carele, votu-l în lingvistică, avu grijă nețărmurită să retragă spre Ural fabrici și uzine, grâne, combustibil și toate vitele, și toți piloșii, dar pe evrei și bibliotecile... nu putu! Deși foarte bine informat era, fie și din MK, că rivalul lui, întru totalitarismul perfect, are unele înclinații foarte ucigașe! Și nu numai că nu a retras evreii, precum nici copiii din Leningrad, dar a pus în auzul întregii lumi, să se practice în spatele pașnic al frontului acel TERORISM sadea, care uneori ne convine, iar când nu, atunci nu-l mai numim *mișcare de partizani*, ci atacuri de *bandiți*! Or, hai să fim serioși, Augustus, evreii aveau motive reale de ură să se implice voluntari în astfel de operații, mai ales în regiunile unde locuiseră și pe care le cunoșteau, mană cerească agitatorică fiind dovada aceasta, cu consecințe amplificate asupra coreligionarilor lor, vorba lui Antonescu, expuși oricăror represalii și bunului plac al noii securități SS, aduse din vest, de

zarul războiului...

– Din câte pricep eu, cu mintea-mi puțină și feministă, cumpăni Gina cum înfuleca Octavian merdenelele ca o batoză, pe când Marius se nutrea rațional galițian reținut și diviza alivencile, nu pot să nu fiu revoltată că ies și Roosevelt-Churchill-Stalin vinovați, infinit mai puțin decât Hitler, dar e o blasfemie, care mai seamănă un pumn de confuzie într-o istorie și așa satanic de încâlcită, încât n-ai reușit să-i explici nimic Emiliei, Marius! Cum *a fost posibil*, măcar.

– Poftim! se hlizi pictorul boier la frate-su Theo, din toți câlții minții sale neputând elabora strategii de reducere a decalajului dintre viziunea sa de pe front și a altora. Fir-ai a Răului cu Philadelphia ta, Virginico! Ce puteam eu să explic, scumpo, în două minute de vizită Emiliei, cu netul ei, după ce am constatat că, despre Răscoala Țărănească de la 1907, nu găsise, sărmana, scotocind pe web, decât interpretarea deplasată cum că pentru ce s-au răsculat țăranii nu fu decât un *pogrom*, încă unul, vizând doar arendași ori crâșmari propinatori israeliți, un plagiat în Regat la cele masacre țariste de la Odessa și Chișinău, puse la cale de Ohrană mergând pe aceeași concepție reducționistă, ce i-a dus la dezastru și pe gestapoviști, cum că *subversiunea anarhistă* e un fenomen pur iudaic! Iar inculții cocoțați în capul Țării mele nu fac nimic pentru traducerea și difuzarea online a Istoriei Patriei. E un adevărat coșmar. Bietul tata mi se plânge mereu de Muzeul Național de Istorie, că va sta sabotat în reparații din 2002 până-n 22 iunie 2041, la Centenarul Războiului Sfânt. Bine, pentru dacoromanii mei din Diasporă era bună Biblioteca Digitală a Bucureștilor, să mai citească istorie și literatură clasică, dar le-a căzut de pe net chiar în 2018, să nu mai știe tineretul de ce Centenar e vorba: ăla, fa, al Marii Uniri săgetate de cei mai iscusiți demitizatori! Din fericire însă, de prin 2022 primim Ajutor Galițian de hemerotecă, parte din presa românească veche fiind comod accesibilă, în condiții occidentale, pe Digiteca Arcanum, ungurească, inclusiv periodice culturale esențiale de-ale românilor!

– Da, dar asta nu înseamnă că trebuia să jignești fetița!

– Cum? Pe drăguța de Emily? Eu? Când am jignit-ooo?

– Ce te-ai apucat să povestești că-n Masivul Cornești, la un moment dat cavalerii tăi, întâmpinând rezistență la Războiul Sfânt, au descălecat, au strigat opriți focul! opriți focul! cu care oștenii staliniști îi potopeau, și au parlamentat pe-ndelete cu ei, că *noi suntem muncitori și țărani*, iar voi *tot muncitori și țărani*, ce rost are să ne căsăpim unii pe alții, în folosul exploatatorilor noștri? Dar ei au replicatără că-n URSS nu se mai există exploatare, și <u>nu au nici măcar țărani</u>, ci doar **colhoznici**, sau truditorii și mulgătoarele de pe la sovhoz, așa că luptele s-au reluat cu și mai multă înverșunare!

– Am povestit eu așa ceva? scrută nonagenarul martor năucit în prezența noptatică a Catedralei strasbourgheze cioante a lui Goethe

îndrăgostit.

– Da-a-aaa! intonă roz-vioriu Virginica. Și ai mai și bătut cu pantofiorul galben în masă, cerându-ne sidi tiho iob tvoiu mat’ sailăns pliz fick deine Mutter, susținând că, atâta vreme cât te mai afli virtual organic în biblioteca ta Weimar de la Ziduri, mai e o speranță că mai bine că s-a tras umanitatea din maimuțe și nu din hiene, care pleacă mama cu noaptea-n cap după cărniță zeci de verste, ca miloaga la rații... ca fesenista la vot... ca jopastaia tiotka la Bookfest...

– Și ai mai protestat, râse cam mânzește precabalin catârul blond August Prostul, că de ce *aurul* Ghizdavilor, ca și unele fonduri ce ministrul Mihai Antonescu, criticând în april 1943, la Drept, Dictatul de la Viena, a dirijat spre Basel, pentru finanțarea Rezistenței prin Cultură, tocmai Virginica noastră acuză baroneasa Erdödy Zsuzsa că le-ar fi deturnat, care nu ne privea deloc pe noi galițienii reabilitarea unor poduri, precum și a fabuloasei Orgi din Philadelphia ei, de-a ajuns la 25 329 tuburi și greutatea record de șase-șapte sutișoare tone!

– Pentru că o astfel de orgă e monstruoasă, deasupra posibilităților Kunst-perceptive ale bătrânului om, iar amplificarea-în-sine tâmpește de tot tineretul, argumentă nu fără obidă locotenentul ce iubise în taină pe Clara Honig, mai ales după ce ea îi dăduse cu tifla nesărutată din Basel ca unui laș. Cine are credință michelangiolescă în el, simte cravașa divină spre ce operă are de plăsmuit, chiar și de la orguța de botezat de Bobotează, din lateralul drept al Capelei Sixtine!

– Parcă stâng, bâlbâi cu jumătate de guriță Virginica, lateral, pe cant.

– Și de ce n-ai vrut să mă iubești, Marius? își azvârli brusc, dintr-o singură cochetă zvâcnire a scăfârliei, Clarissa podoaba capilară pe spate.

– Pentru că, pentru că, gemu el cu buzele tremurânde și cu ochii îngălați de câtă și câtă fierăraie blindată pierdută de uriașa massă slavă, în împrejurimile Harkovului, ce dusese la dizgrație pe mareșalul filoromân basarabean Timoșenko, pentru că aveam oroare de viitor și de vid, micuță Clara! O, izul developant-fixator al întâlnirilor noastre de la Studio Honig! Și de oțet! În Pieptănari, unde m-ai fotografiat lângă gaura de canal, în care m-am adăpostit ca suricatele, de fortărețele zburătoare B-29 (bi nijuu ku), decolate de pe Insula Saipan, ce voiau a răscoli cimitirul Eminescului ca pe-al Sfintei Vineri, spre a ne demoraliza intelectualii, să ajungă ei cărturărime moartă, urzicuță moartă, buruiană cu pigmenți violacei, paradigma-țigăncii, cum se zice pe la noi pe la Pribegi, paradigme la borcan ca creierii leniniști de voia Stalin să și-i injecteze și, în semn de prietenie, le-a servit cu mărar la samitul yaltez doar la doi invitați, două etichete subțiri, recent feliate la tomograf, aproape transparente ca himenala mătase de parașută din ceapa de apă mov! O, revelator! O acid acetic glacial! Adese oțet de surcele! Cu gând la vin oțetit și la răstignire pe așchii, pe

schije, apoi dus nu pe afet de tun antiaerotanc de 38, ci pe cărucior de aruncător Brandt, ca pe butelie, dacă *apuci* și-ți dă omul primarului fesenist, deocamdată om al oamenilor lui Cea ce, cinstit vorbind, a ținut salarial pătura moale din păr de cămilă calmucă a intelectualității, în prima treime a scării veniturilor, și a înțeles ce e aia o Bibliotecă Națională și că, numai câteva luni de nefuncționare perfectă a ei, pot atrage în scurtă vreme: schimbarea numelui Țării, moartea Limbii mă-tii, consum sinucigaș de literatură, istorie și videodocumentare de import, cu grele consecințe chiar pentru hârciogii din capul resurselor, părăsiți de gloată și constrânși la a vedea cu amărăciune persistentă că regulile jocului le dictafon alții, cum, la un ospăț de șacali, se autoinvită însuși Regele, falnic, leul deșertului.

– Vrea să zică, lămuri Clarissa grupul inturiștilor din Minsk, ce lunecau pe sticla pardoselii Capelei Timișorenilor de la Sonnenheim, săracul, că e supărat pe cumnata lui, Virginia Gibson-Ghizdavu, pe America de fapt, că nu s-o înduplicat să investească masiv în România brucaniană hoață și coruptă a lu' Iliescu!

– Ba eu cred, frati Mariusss, îl recunoscu cu drujbenie blajinul său adversar din jocul de-a războiul, footograful șofer bielorus Oles Hristici, căruia-i împrumutase un film Agfacolor, când se documentau la carnagiul de la Kiev, din cinstea lui 7-8 Noiembrie 1943, unul pentru Stalin, altul pentru Hi, că doamna Gina a procedat korekt, adăugând niscai tuburi, *linguale* sau chiar *labiale*, mega-Orgii de Philadelphia, care se ascultă singură, în fracțiunile de secundă când pragmatismul arian al americanului de sinteză concesionează tainele din om, neabordabile hitciocic lenei latine sau reveriei postvodc-luxuriantei vieți sufletești slave, decât să se fi luat în gură cu mancurții din capul Țării, după ce ea ar fi donat niște milioane de dolari pentru desăvârșirea Bibliotecii Naționale, ctitorite poliedral de soții Ceaușescu la Minsk din oțel și sticlă, iar guvernul, profitând că politica *Moarte intelectualilor* și-a atins scopurile și intelectualitatea a ajuns ca un fel de *shisho* sau de *tai tai* beată moartă, de i s-ar putea ascunde-n gâtlej, ca-ntr-o *chosen pi* sau într-o *chan pi*, însuși bustucanul prezidențial, în scopul contrafacerii, ca să nu se mai șifoneze ăia din *uie* că RO n-are?

– Ce să n-aibă, mă? nu fu Dorothea atentă, deoarece plânsese toată nopticica, fiindcă nu plouase după ce vizionase un documentar britanic despre *cum și-a meritat țarismul acea grozavă cădere,* de-a deznaționalizat ireversibil poporul rus, făcându-l numai bun de mondializare, și despre cum a început Războiul Expresionist numai după ce a fost asasinat acel lat în spete și mic de statură Moromete al socialiștilor, cari o fost nemuritorul Jean Jaurès.

– Bibliotecă Națională! repetă iritat Marius Supraviețuitorul, ca unei surde mai tinere, rătăcite în fișierul casetat în lemn jegos, încă scris de mână pe cartonașe vechi ca Palia de la Orăștie.

– Cu-cuuum? înțelese ea mai mult din indignarea și din consternarea

sorbonarzilor că e groasă. A cu-te-zaaat? Guverrrnul vostru a cutezat nu să se mute-n Biblioteca Națională, ci măcar *să se gândească* la asemenea mârlănie?

– Da. Uite c-avu atâta neobrăzare! Ca de insectă din alea violente, de le animează ăștia filme pe computere superperformante, pentru oameni carnivori, fără creiere, fără rațiune! Și știți de ce? zâmbi el a râde, parcă triumfător.

– De ce? strigară toți, încât o răsuflare sinergică turti spumili de la halbe.

– Pentru că noi românii am pierdut bătălia de la Stalingrad, boilor!

– Și pentru că, interveni calm Muhală Muistu liniștind spiritili, trecător prin egipteana Place du Châtelet c-o bursă, dacă e să ne luăm după ultimele striptisuri de arhive, nu atât Înfrângerea în sine e regretabilă, fiindcă și Napoleon a luat-o la fugă când a văzut, la Piramide, cămilele spectrale ale lui Ioil Borgiah, cât nenorocul că n-am putut penetra energic nesătula Rusie, s-o simtă „până-n fundul pământului", până la ultimul prici de Gulag, în care și-a zdrobit oasele și bărbăția românimea cea nobilă, căzută-n robia bolșevică!

– Și la ce-ți trebuie ție Bibliotecă Națională, mă Marius? își azvârli pe spatele jilav coama ondulată Clarissa, destul de pornită, din moment ce el se eschiva, cu stângăcie de-a dreptul nepoliticoasă, de la întrebări relativ simple.

– Pentru că uite ce poze am! zâmbi el ca un neguțător din Lipscani.

Dintr-o cutie de pantofi de damă de lux, adică de export, artistul extrase fotografii de posibile peisaje expresioniste din spurcata Românie Regală prea Mare, precum și un teanc de vederi circulate. Păcat că era locuită!

Californienii belіră ochii, ca la o minune, ca la un fax conținând Declarația Solemnă a Reconcilierii Naționale și a încetării politicii de *Moarte intelectualilor,* din cele mai patriotice motive, legate de constatarea fără egal că dinamica evenimentelor de digerare a țării, de către alte țări, e brusc resimțită ca un dezavantaj, în lupta pentru profit, chiar de nutriționiștii cocoțați în căpșorul ei, cu closetul în curte din vina supradocumentării autorului pentru ultima sa carte.

Cu toate că doctorul Cezar Bogza a reușit să-și instaleze pe vecie oamenii săi la primărie și la prefectură, devenind cneazul dominant al Văii Râului Negru, calitate în care a redobândit mai toate bunurile imobiliare ale Ghizdavilor, inclusiv unele *vândute* după 15 februarie 1940, altele *donate* după 4 aprilie 1944, când a devenit limpede că România va fi bolșevizată-deznaționalizată ireversibil, și mai multe averi încă, *părăsite* după 6 martie 1945, bașca reconstituirile *fanteziste* din burtă pe minciuni în falș, totuși Reînvierea a ceea ce fusese raiul creator Ziduri-Pribegi, toată lumea simțea că e cu neputință, din moment ce istoricul sfetnic regal boier

Voicu Ghizdavu nu-și mai însuflețea, fie și din cărucioru-i de reumatic, Biblioteca Weimar ce cu mare cheltuială încercase a o lăți, dacă nu mai frumoasă, măcar mai *eficientă* decât a vecinilor săi, nu prea apropiați, dar pizmuiți de pe principii de conservator rămas fără puteri boierești, – Brătienii de bronz și marmură de la Florica sau Istrate Micescu de la Micești unde Marius a reușit studii promițătoare după tablouri de Luchian sau Tonitza.

Alături, obișnuiți cu noile tehnologii de procesare a imaginii, prichindeii pipăiră și mirosiră a mucegai cărțile poștale, uluiți că unele făceau apologia Războiului așa-zis Sfânt împotriva bolșevismului, și mai aveau lipite niște timbre de tremura carnea pe tine, cu conducătorii vremelnici ai popoarelor.

– Nu eu am avut curajul să le păstrez, pentru colecțiile Bibliotecii Naționale a României, toate digitizabile Diaporei, ci Eliza, farmacista mea, se dezvinovăți rece formal străbunelul, ca și cum n-ar fi conviețuit cu acea frumoasă doamnă.

Ar fi trebuit să fie gelos: Reni, Ismail, Chilia, Chirnicichi, la scăldat în Catlăbuga, Năpădenii și colonia Vlad cunoscute și de micul Marius, Bolgrad, Tatar Bunar, acel Muzeu al Satului Lacustru de la Vâlcov, amurguri de toamnă-n țara de dincolo de negură, lacuri și limanuri, adică Ialpug, Cătlăbuga, Chitai, Sasic, Alibei, Limanul Nistrului asfințind ca un vin de Șaba, apoi limanurile Odessei noastre, Suhoi, Hagibei, Cuialnic, Tuligulschi cu multicolore concursuri de yole între ai noștri și camarazii naziști, cochete case de vacanță la Tuzla Bugeacului, la Bugaz, la Tatarka peste groapa comună și la Dalnik, unde ar fi primit parohie diaconul Atanasie Damian, iară Marius Ghizdavu a coordonat, din partea Ministerului Propagandei, realizarea unui cimitir la Cota 102, vizibilă de la mari distanțe precum Tropaeum Trajani fiind inscripția de te umflă râsul în postromânism că *Recunoștință Eroilor Neamului*, votu-i în oseminte, că nu trebuia să treacă Nistrul neam, având în vedere că Neamul Românesc este evident inferior altora, deci n-are voie de la aventurierii conchistadori a-și fugări inamicul până-n fundul pământului, în minele Kolîmei, unde-au căzut ai noștri basarabeni și bucovineni în cea mai joasă sclavie, – vile de invidiat confiscate de nomenclatură aristocrației autocrației țariste, pe malul ovidio-eminescian-pontic-valah, la Crijanovka și la Fontanka, dar și în împrejurimile încântătoare pe înserat ale Odessei noastre, în cosmopolitul cartier Moldoveanca și în acel Kunțevo al artiștilor, unde fiecare și căpăta o dacea a sa, Dacia pre numele său...

Vasăzică, în genere, locuri prin care fata de mazili din Năpădeni sau răzeși din Cornova a cam călătorit cu iubitul *Celălalt*, cu adevăratul soț, al unicei nunți, cu revizorul școlar Nicolae Alexandrescu, al cărui arbore genealogic din Bugeac ducea la marele filoromân Pavel Dmitrievici Kiseliov și a cărui fotografie de ginere fericit, pe dosul căreia scria că

Dragă Lisaveta, te voi iubi până la moarte, al tău Colea, înțeleptul musafir Marius a trebuit s-o suporte, în kommunalka din Strada Sfinților și apoi în apartamentul din Aleea Dumbrăvița, până la 11 septembrie 1983, când zvonindu-se că s-a prăpădit Dora prin iunie, a plecat fără preaviz și farmacista, să mai stea pe la fată, la Basel, crescând pe Isadora.

Ca fotograf artist, el ținea mai mult la un set de instantanee de pe apa puțină a Cogâlnicului, lângă gara Sărata, și de pe calea ferată însăși, cum se pierdea ea în neguri spre Cetatea Albă, târându-se pe fâșia instabilă dintre Limanul Nistrului și întunecimea pontică, numai ca să ducă-n Odessa noastră, și apoi la pierzanie, flăcăii noștri și pe aliații lor germani, neîncăpând îndoială că, în caz de biruință, Führerul fiind loial, misiunea noastră civilizatoare în Răsărit s-ar fi soldat cu anumite concretizări *ale extinderii spațiului nostru vital*, prin anexarea pe vecie a unor regiuni însemnate de sângele alor noștri, cum ar hi Odessa cu Transnistrie cu tot, de la Nikolaev urmând talvegul Bugului până-n Podișul Volîno-Podolic, la cele două celebre târguri de vite și de grâne, înfiripate de negustorii voievodului moldovean Alexandru cel Bun, anume Vinnița și Berdicev, sau cum ar fi, nu Sevastopolul lui Tolstoi, deși smuls matrozilor locali de plugarii și învățătorii noștri, în asalturi ca la Plevna și Mărășești, unde artileria Krupp n-a răzbit, ci în întregime poalele meridionale, însorite antiftizic ale Munților Crimeii, de la Ialta lui Marius la Feodosia Dorei, sau cum ar mai fi, ca *grânar* pentru o populație românească în continuă explozie demografică, partea gorbaciovistă a Kubanului, de la Armavir și Stavropol la Rostov și Proletarskaia, negreșit niște regiuni cam cât Iugoslavia la Cotul Donului și în blestemata Stepă Calmucă, după cum și, desigur după tăioase negocieri, cum a purtat și bibliotecarul I. I. C. Brătianu la Paris, *fracțiunile* ce cu dreptate ni se cuvin c-am riscat, ne-am bătut și am biruit, din mineralele Donbasului și din lichidele Caucazului petrolifer, de la Kislovodskul, Nalcikul, Kolivosovnarkomul și Alagirul, anexate de generalul vânător de munte Belizarie Moga, cât Soljenițîn lupta în Nord, până la capitala cecenă Groznîi, care ne era indiferentă, apoi calea ferată spre portul de la Marea Caspică, numit de ei Mahacikala, iar de noi cei din linia întâi –Majadahonda, fiind adevăratul nostru obiectiv strategic de infrastructură în Asia de Sud-Vest și în Orientul Mijlociu, în acele vremuri cu adevărat istorice, de prefacere geopolitică, de reașezare a ierarhiei popoarelor semănate de Domnul pre Pământ, unele să rodească, altele nu, după cum fieștecare ajunge mai primul de să-și încropească o Bibliotecă Națională, care, după cum se știe de către care mai știe câte ceva, nu este un „local de cetit cărți“, adică un... bordel spiritual, ci iaște un loc de trudă, UNDE SE SCRIU CĂRȚI, asemănându-se mai degrabă cu o casă închisă, unde se manifestă fața ascunsă a femeii, Maternitatea, domnilor!

Astfel binevoi a cuvânta împovăratul de ani ingenioși hidalgo, și pletele-i pălălăiau instigator în vânt, de trebui să mai aducă tânărul Muhală

Muistu bere de la dozator-extinctor, pe o tavă din placaj pirogravat, în pocale din ceramică saltoidă, confecționate la roata de tipul (protobulgar!) Pastîrsk, pe când năvăleau slavii miciuriniști în spațiul carpato-nistrean, negăsindu-i în secolele V-VII pe românii noștri, deoarece ei tocmai cutreierau, în acel moment de noroc, Pannonia, din moară-n moară, cu turmele, cirezile, hergheliile și ciurdele lor!

– Urmând a reveni între Tisa, Marița și Nipru, se concentră și anticipă Emily, ca cea mai inteligentă dintre californieni, către anul creștin o mie, când în Pannonia și în Transilvania au început a se infiltra ungurii vegetarieni...

– Mult s-au mai nevoit ai noșt', gemu din împuținații rărunchi părintele Damian, pentru a aduce la Adevărata Credință atâția musafiri mutători, ce ne împresuraseră pre noi, valahii, moștenitorii în linie directă, de la părinte la fiu, ai întregii romanități dintre Marea Adriatică și Marea Neagră!

– Numai că a cam fost o imprudență să le dăm rușilor o aristocrație varegă, blondă ca Serghei Esenin, deci germană!... Oleg, Rurik, Vladimir! își dădu pe ceafă ușanka eruditul Noveanu, spre a-și răcori asudata frunte de țapinar siberian, aproape stahanovist spărgător de buturugi și de norme.

Căci datorită unor neînțelegeri privind *Capitularea Necondiționată RO* și semnarea Armistițiului, unii cavaleri ai Războiului Sfânt ajunseseră robi în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (CCCP), principalul vinovat fiind chiar avocatul Ghizdavu, care a negociat păgubos cu Aliații la Cairo, mai mult gelozind pe Prințul Știrbey, pentru Regina Maria, decât lucrând la dosare.

Seiceas, ei trebuia să se descurce documenteze, să cugete și săvai să contraatace, rupți de giganticele biblioteci ale României Regale Mari, bazându-se doar pe memoria colectivă a noului lor popor zek, cu credință tare că-ntr-o zi Domnul Dumnezeu își va întoarce fața spre Clădirea CC-ului, fostă Lubiankă a Bucureștilor și viitoare destinație tot de instituție politică, deci antipopulară, sediu al Senatului sau cam așa ceva, nu-și mai aminti ce, sub micile priviri ale minidinozaurilor californieni, mamutul de la Sonnenheim, roibul de la Ziduri.

– Totuși, de ce n-ai vrut să mă iubești, Marius? continuă să-l ancheteze Clara, să-l chinuiască așa cum pe cărturari, în lagăre, vreo carte rămasă cu filele netăiate în biblioteca de acasă, din amânări stupide pe raftul întâi, până te-a surprins gipul american al Arestării cominterniste la două noaptea.

Numai Eliza, în vara lui 1980, a reușit a pescui destăinuiri de la acest urs morocănos. Pentru că era profund răvășit din motive comemorative, relative la că i s-au scurs din viață patru' j' de ani, de când Moldovei Sfântului Ștefan cel Mare i s-a aplicat doza cea mai amară a politicii de tip cominternist maghiar, de *a i se tăia salamul felie cu felie*, nerămânând ca

spiritualitate decât pieliţe din polimeri roşii, a se cumineca cu care creştinătatea apuseană tot strâmbă din cea trufă, parcă dând şi cu tifla nescuipată de Nenoroc, ceea ce o face etern vulnerabilă, neofascist-marxist, la orice sughiţ auster al scroafei Prosperităţii obeze!

– Deci: Alexandru cel Bun a pierdut o primă felie de salam de Sibiu din momentul în care, lansaţi din Ţara Bârsei, Cavalerii Teutoni au rătăcit lunatic şi solar, călăuziţi de un elan mistic prea spre Vecinica Tundră a renilor, lăsând ca marea masă slavă, ce sta adiba, să-i intercepteze comunicaţiile corpului de cavalerie, încât duse fură, practic încă de pe atunci, cetăţi cu atâta trudă ctitorite din cărămidă romană şi piatră, în primul mileniu, precum Beciul, Breslau, Cracău, poate şi Dresden, sigure însă Pinsk, Minsk, Marienburg, Dünaburg, pur moldoveanca Drissa, Karva, Dorpatul românesc, Tartu şi Nervalul.

– După care fatală restrângere a spaţiului vital, Sfântul Ştefan, mai mare creştin decât voievod, deoarece el n-a practicat Expansiunea, măcar în Vidul Siberian de peste Nistru, sau spre Leopole, la doi paşi, de care hibă ne dispreţuiesc azi cripto-rasiştii Occidentului şi iau în braţe pe unguri, ca etalon de cogâlţ aristocratic, papă-to-to-tot, cu furculiţa şi cuţitul, al minorităţilor, bietul voievod sucevean, având a se apăra mai degrabă de vecinii papistaşi decât de păgânii turci, geaba a căutat să se folosească de potenţialul muscălesc, pen' că biserica ţaristă se pregătea să se implice, şi ea, în deznaţionalizarea rusificarea altor etnii, ceea ce va duce la tomberon şi Ţarismul, şi Kredinţa Pravoslavnikă, hi-hi-hi! se hihilizi răzbunătorul teolog, întocmai ca ieromonahii Damian, adică Ştefan-Vodă, cel Mare, şi mai Sfânt ca al megieşilor, a comis o protocronistă greşeală de încadrare, de taxonomie, similară cu a atitudinarilor din 1991, anul cel mai instructiv din tot secolul, când are loc Desăvârşirea Revoluţiei de la 1917 şi este dus la gropiţa de gunoi a istoriei ŢARISMUL, după o agonie de 74 de ani, cât o stat *în moarte clinică*, racordat la aparatul creieri-plamâni al felcerului Lenin şi la inimioara cât o lopată, of-of-of, a unchiului Stalin, aliatul Americii şi al Marii Britanii!

– Căci ce plm făcură *atitudinarii* noştri? îi luă vorba dintre mustăcioara şi bărbuţa de boier liberal de viţă veche, păcătoasă, colericul filozof Jean din Ferentari. Ei criticau urât, în 1991, guvernul Petrică Roman, nedându-şi seama că acolo se implementa cât de cât Reforma, încât dogmaticii au pregătit Lacrimiada din septembrie – *cea mai mare risipă de gaze lacrimogene din istoria României*! Mult plângându-se atunci, dar prea puţin altă dată, ca şi cum n-ar fi fost *ale noastre*, pierderile lui Ştefan cel Mare la Nord, acea Pocuţie i-di-ală, pe care am fi putut-o reţine ca pe un factor securist de echilibru bizantin-ortodox, între Inchiziţie şi Ohrană, duse fiind, felie cu felie, încă de la 1502, şi ea şi Cracăul, la care firesc era să ţinem mai mult decât la Beciu şi Breslau, întrucât prin ziduri inamovibile grohăia că la Nord de Ceremuş, spaţiul nostru vital se lăţeşte de la Vistula

până la ambele Buguri, de Vest și de Sud. Da-da, rău greșit-au criticii cu guvernul născut din vânătăile Mineriadei de la 1990, când, proclamându-se peste Prut, în 23 iunie 1990, suveranitatea Republicii Moldova, trebuia împiedicată de Dușmania o Erupție de Flori aniversare la 50 ani siniștri de la Răpirea Basarabiei și Bucovinei, întru bolșevizarea-deznaționalizarea ireversibilă a României de Est, precum și a României de Vest, dar tot așa apar erori și cu Ștefan cel Mare, neimputându-se Strategiei Sale naivitatea de a fi căutat potențial militar sincer, la Moscova panslavistă și la Roma cea mașteră, când un izvor *nesecat* de oșteni, cum n-a mai stăpânit decât norocosul Stalin, abia ne aștepta, peste Dunai, la Turcii cei cinstiți în jurăminte și tratate, tare temători de Dumnezeul lor, Alah!

– A fost o învățătură târzie, lăcrima peste ulcica de vin albastru Damian, în amurg însuși Sfântul Ștefan lăsând să se înțeleagă cât regretă că nu s-a sprijinit, de la început, nu pe gloată, *care nu e bună decât la urne și la revoluții sau mineriade*, ci pe Boierii cu expertiză în a face banul gros, fie și prin Tunuri grosolane (pive), căci dacă se unea cu Necredincioșii, ca un brav Conducător pragmatic – ori triumfăm cu Turcii, ori cădem cu Turcii! – atunci Europa s-ar fi gândit de două ori la stabilitatea propriului echilibru, fără de care nu poți digera o abundență de produse, înainte de a tolera schingiuirea Țării Moldovei la feliator, căci nu e strategic o mutație ignorabilă a cădea, de sub dreapta Rânduială Românească, în murdare labe străine, comunități prospere, supuse Pocuției noastre Mari – Tschenstochau, Kielce, Zămoși, Luțc, Rovno, Jitomir, Vinnița, Prasada, nemaiamintind ce se cuprinde dincoace de această sfântă linie fortificată cu capete de Zimbru Românesc, în primul rând celebra fortăreață Premișlea, pe care dac-am fi posedat-o după 30 august 1944, acolo ar fi trimis Ana, Luca, Teo, Dej la exterminat burgheji, nu la Sighetul Marmației, încât amenajam azi Memorialul încă și mai aproape de publicul său occidental!...

– Care evocări dor, dulce Agnieszka, așa cum ție ți-am mărturisit și în convorbirile mele cu Isadora Morgenstern, *Ich bin ein Elsasser!*, tălmăcite de zăltatul de Alin Vișan, drept *Sunt un lup alsacian cu guler alb și ochi castanii, nu albaștri*, chiar dacă acele habsburgice antiromânești geole negru-sure n-au impresionat cripto-rasistul cărturar occidental, fiind vorba de nimicirea de către cominterniști a Elitei unei națiuni cripto-socotite rasă neglijabilă, *balcanică*, în concertul revoluționar de la 1989-1991, al vag eliberării Galiției mele, ghizdaviene, de sub jugul marxist-leninist, dar e util agitprop și Sighetul aista, deoarece, precum Antonescu era-n două rânduri a se... mezalia cu o doamnă mareșal evreică, așa și eu, în vara lui 1940, cu baroneasa Erdödy Zsuzsa, zăbovind la Cluj, la amicul Mózes Árpád, cu care am expus la Liov, lângă Kiila Hakkinen, Halszka Chrzastowska, Eugenija Miškinis și Mirjana Bregović, dar el a fost torpilat cu vasul Struma, de Stalin în 24 februarie 1942, după ce Oficiul Colonial

Imperialist Britanic le-a interzis celor șapte-opt sute de evrei, salvați de România Regală, să treacă spre Palestina sau măcar să debarce la Istanbul.

– Ce naiba așteptând eu la Cluj, în vara lui '40? Ce?... Să mi se confirme, băi, votu-vă-n caserole, de fomiști nehaliți, dacă ex-senatorul unchi-miu, Alecu Ghizdavu-Șaraga, îmi mai poate furniza sau nu informații de cea mai bună calitate, cum livra el, cu Mișu, doar Casei Regale, adică Playboyului și Lupeștii.

Căci mă doborâse complet o Notă Informativă de la Estoril, și pe atunci *excludeam absolut* perspectiva ca tocmai generalul Antonescu să execute, întocmai și la timp, ordinul unui veleitar bine informat în ale Picturii noastre, ratatul de Hi, mutilând România Regală Mare de **să nu mai viseze eminescian vreodată**, retezându-i cu precizie germană *chiar Aripile*! Să rupă de la trupul cel frumos ca un copaci sau ca o agavă expresionistă, al Țării mele, tocmai <u>școlile multinaționale de importanță galițiană</u>: Școala Septentrională de Pictură de la Baia Mare și, nu mai puțin Regală, Școala Sudică de la Balcic!

– Zis și făcut! depuse mărturie Mihnea Bazalau, de origine lumească țăran sărac, ceea ce garanta-n grilă marxist-cominternistă, ură de clasă, analfabetism și râvnă de a se chivernisi, executând orice ordin. S-o supuuus trădătorul Antonescu, exact cum aranjase la Bistrița, la o mănăstire BOR, unde-l trimisese Carol II cu Lupeasca, să se călugărească torturându-l moral zi de zi boaitele, precum Stroici și Spancioc pe Lăpușneanul, spre a nu se întina iar imaginea Dinastiei, dac-ar fi fost strangulat ca Căpitanul, și uite că Generalul, – votu-l în perforațiile practicate în el de pluton la Jilava c-a trecut cu neghiobie Nistrul! – înțeles cu Goebbels și Adolf Ziegler încă din vară, a cedat ca un nerușinat cele două Școli plastice, vitale pentru UAP, executând „onest“ Diktatele de la Viena, și la Nord, și la Sud!

– Da-da, onorat Tribunal al Popooorului! țivli filatoarea fruntașă Lavinia-Stana Clătici ce-avea de declarat, citind de pe-o foaie dictando. Noi, muncitorii, scandăm *Moarte intelectualilor! Moarte tehnicienilor trădării!* și suntem gata a incendia nu numai Biblioteca Fundațiilor Regale, ci *toate* bibliotecile, urmând a se importa knigă nouă în veak nou din Uniunea Sovietică, neșezând neam rușine să citim în limba genialului Lenin și a marelui Stalin, ca și a contelui descompus moral Lev Tolstoi, care deși hărțuia pe colege de-ale mele ieșite din șchimb de la foabrică, nu redă în *Război și Pace*, de mareșalul Kutuzov, că făcuse din Capitala RPR o a doua Capua, în loc s-o lase mică Romă, cum a găsit-o-n virtute!

– Poate protosinghelul Tolstoi nu s-a putut baza pe istorici cunoscători ai concepției materialist dialectice și ai Însemnărilor lui Marx despre români, luă Amapola Bratu apărarea scriitorului creștin. Istoria de calitate e un lux. Ea se ține cu mare cheltuială. Nu-i de mirare că nu doar generali a trimis Stalin în Gulag, ci și sute de istorici formați pe aurul țarismului la carte serioasă occidentală! Unii (всего 115 человек!) încă de

pe la 1930, și mari de tot, ca Tarle sau Platonov. Mujul meu Horea Bratu, la Ieși, pentru o prelegere prin 1960, documentându-se la Biblioteca Cabinetului de Marxism-Leninism al Universității, l-a găsit la cota II-12646, cu surprindere, pe istoricul E. V. Tarle, cu monografia *Napoleon,* tradusă de Nicolae Parocescu, Editura Cartea Rusă, anul anti-Noica 1958, 526 pagini. De unde uimirea? Păi, la Ministerul Propagandei, în 1942, se distrase copios cu rusofonul Grișa Căinaru, despre cum același Tarle (abia scăpat din pușcărie și surghiun), într-o carte despre Napoleon în Rusia la 1812, fără niciun simț de conservare îl făcea praf (în 1938!) pe Lev Tolstoi cu Războiul și Pacea lui, demonstrând riguros că la Borodino numai victorie n-a fost, sau că rușii înșiși au ars Moscova (ca securiștii lui Stalin orașele abandonate nemților!), și, groaznică disidență, nu menționa nici participarea țărănimii, a norodului, la lupte ca să apere russkaia zemlia, negând chiar caracterul popular al războiului de apărare a patriei țariste, în comparație cu gherila anti-Napoleon din Spania vremii! Desigur, avertizat de corectitudinari, el se va corecta complet, prin 1942, pentru export, remarcând în toate episoadele unei noi ediții numai eroisme Tolstoi-Stalin, voința fierbinte a norodului *de a se jertfi,* la 1812 ca și în 1942 sau în abjectul 2022, precum și rolul genial jucat de bucureșteanul nostru Kutuzov!

– Într-adevăr, căută tânărul critic Adelin Barosanu a așeza dezbaterea pe bazele inițiale, ca când curva se ridică și-și scutură din păr frunza parcului de odihnă, cultură și împerechere, greșeala naivului Antonescu e că a executat fără crâcnire, fără să discute, fără referendum, Diktatul, când *ar fi putut prea bine să evite*, prin tergiversări, ca tocmai prima... realizare, între ghilimele, a Noului Regim, militar-fascist, să fie tocmai **cedarea** Balcicului și a Ardealului de Nord!

– Pentru tânăra generație, privi cu patriotism Sergiu Enache la Isadora noastră, în sensul că unirea lor este, mitic, o împerechere mistică a Românismului cu Galiția Mare extinsă până-n Basel, oricine a vândut Străinului fie și o brazdă subțirică din ogorul Nației, ăla-i un trădător, iar cultul lui trebuie îngrădit prin toate mijloacele morale și intelectuale, cum fu condamnat la 2006 și marxismul.

– Pan Ghizdavu, se înnoptă la privire Agnes de Krécy, s-a implicat doar în Memorialul de la Miorcani, dedicat Soldatului Român care, dacă n-ar fi fost oprit la Stalingrad, ar fi mers orbește până la Vladivostok, să elibereze din robia țaristo-bolșevică pe toți moldo-românii basarabeni și bucovineni risipiți de căgăbău până-n Kamceatka. Dar numai cu rea-intenție s-ar putea specula că autorul *instalației* comite *agitație* pro-Mareșalul. Faptul că, inspirându-se de la Sfinxul dacic dintre Babe și Omul, mai aproape totuși de teleferic, care nu se vede bine decât *dintr-o singură poziție* că nu e doar stâncă, e și efigie, nu trebuie...

– Nu, nu trebuie, onorabile, să ne silească a desfigura Sfinxul! prinse

a răcni patriotic catindatul Zahei Avăcăressi la gipurile înconjurătoare cabanei.

– Les grands hommes ne paraissent grands que parce que nous les regardons par leur grand côté, făcu Proudhon cu ochiul învățăcelului Tolstoi.

– N-aș zice că-i vorba de o singură poziție, rânji Andriușa Hurmuzacov, ca unul ce, în fond, modelase controversata statuie rotitoare. Patronul Atelierului Sonnenheim, când m-a instigat, supralicitat-a cu două atuuri măsurate, taică!

– Că-n intervalul de fertilitate 6 septembrie 1940 - 6 aprilie 2001, ghici Eugenijus Miškinis, pardon! 6 april, dar 1941, când Hitler a supus Iugoslavia, pedepsind-o că se cuplase cu Cominternul, de-a trebuit să conducă Stalin pe Matsuoka la gară numai pentru a șopti – ambasadorului *german* – că răsturnarea de la Belgrad, a regimului ce abia semnase Pactul Tripartit, nu-i, băi, anti-Reich, ci-i numa' Моя борьба for Peace, deci iaca meritul Conducătorului Statului, evidențiat de *Sfinxul de la Miorcani*!... Noi pierdusem teritorii spre mai toți vecinii momentului! De ce? Tocmai întru a se moraliza și motiva temeinic Țara!

– Iată, domnilor, un baltic din Curlandia care vorbește ca un bun român! oftă tatăl publicitarului Tristan Băluțeanu, nepurtând cămașă verde, deoarece Europa nu-i antitotalitară, e doar antifascistă, ci costum de călușari, cu adidași însă în loc de opinci zdrăngănitoare din zurgălăi. Ca adversar al Mareșalului, care nu m-a trimis la Buchenwald, ca pe Ghiță Tabarcea, ale cărui *Memorii* le-am îngrijit prefațate de divinul Muhală Muistu, – eu îl respect ca martir, dar îl critic ca nepatriot, când a întâmpinat *cu Mapa* căgăbăul însetat, ca Modura lu' Baraschi pe călăul Carol II cu ulciorul, adăpându-l... cu *Dosarele noastre* gata întocmite! De ne-au săltat gipurile americane securiste de pe la domicilii ca de pe oliță... Da. Dar nu poci totuși a nu aduce prinos Împușcatului (de la Jilava) că, într-adevăr, cum s-a menționat la începutul workshopului, cu toată dihonia dintre frați, noi n-am cedat atunci și Iugoslaviei pământ, de pildă Banatul, cu Timișoara ba chiar cu Lugojul camaradului Horia Sima, cum *j'accuse* din jacuzzi de la Cioropel, c-ar fi făcut păduchii din capul Țării, ăi de azi, cocoțați ca ciupercile după ploaie, după ce agenturili au prăvălit vremelnic *continuitatea de regimuri suveraniste*...

– Cum-necum, dădu din umeri, ușor jenat că i se spusese Divinul, eseistul rătăcitor Muhală Bazalau, cert e că Antonescu ăsta rămâne-n presă ca singurul conducător care a luat în serios reconstituirea României Regale Mari. Așa încât mai mult decât a-i... anunța un monument în proporție covârșitoare desfigurat, noi nu-l putem înainta spre aprobare, deocamdată, lobby-ului care ne prigonește!

– Ba dimpotrivă, zâmbi neiertător Narcis Moga, mai sunt și alte păreri, Tristane! Trebuie *pedepsit* exemplar cineva pentru fecala aia

ghizdaviană, care doar dintr-o anumită poziție se obsearvă că-i Mareșalul. Vom afla noi ce ocultă a finanțat blasfemia cu instalația de la Miorcani și deja anticipez, vă anunț c-avem *dovezi* că reconstituirea dreptului de proprietate al Ghizdavilor asupra terenurilor, în baza Legii Fondului Funciar nr. 18/ 1991 și a unor ordonanțe, a depins de o plastografie. Niciodată poetul Ion Pillat sau vreun Brătianu de la Florica nu a ajuns atât de amărât, încât să vândă moșii sau păduri Ghizdavilor de la Ziduri!

– Spune-mi de ce n-ai vrut să mă iubești, Marius! C-acuș pun americanii pe tine! gemu imperativ, dar ușoară ca fumul, Clarissa, în timp ce la Florica se nimicea faimoasa bibliotecă a lui Ionel Brătianu din analfabetismul că *proștii* nu vede în knigă nimica, odată cu cărțile profului de constituții Istrate Micescu, crezute protejate doar prin semnarea Apelului la Capitulare Necondiționată, al Universitarilor asurziți ulterior de motoarele bombardierelor din aprilie 1944.

– Era cu neputință, Liz, dădu din umeri a explicație Marius, în piața „din Jidănie“ a Botoșanilor, cum încă te îndrumau localnicii la 1940, pardon! la 1980. Când am tăifăsuit toată noaptea la hotel, cu un israelian cult și volubil, întors nostalgic să-și revadă MELEAGUL NATAL și să converseze în românește, în timp ce lăutarii leși cântau nostalgic 1928, *Mein Shtetl Belz*. Numai eu știam că nu e târgul basarabean al lui Ilan Șor, ci un altul, de la nord de Lembergul meu!

Trezindu-se obsedant în camuflatul artist sub cearșaf cumplita imagine sexy cu fundal de biblioteci arzând și prim-plan o carte veche cu fila netăiată!

– Nu, nu, Eliza, nu repulsia organică, angoasa paralizantă dinaintea unei flore vaginale și bucale exotice, hot, cumva tropicale. În definitiv, gândeam ca Gauguin și mai ales ca Otto Mueller! Dimpotrivă, fascinație virilă cumplit de greu de inhibat. Amânările, ezitările, frământările au venit din suspiciune: mi se părea că violez, ca o brută cu epoleți, în teritorii ocupate! Bunicuța Ralú purtatu-m-a la Schit ades. Știam de Estera, că și-a salvat poporul de genocid în Susa, încântându-și soțul despot să își căsăpească vizirul antisemit, pe un anume Aman. După cum, serbarea aceea a lor, Purimul, de sfârșit de iarnă, atâția pictori au reluat tema, celebra Judith decapitând pe asirianul Holofern... N-a contat opreliștea nürnburgheză bucureșteană de a nunti – eu nu mă tem de nimic în chestii de astea! – ci jena de o balanță sentimentală neomenesc dezechilibrată, îți detaliez altădată, n-am nimic de ascuns...

7

După ce, în duiosul martie 1944, s-a retras definitiv din război și a

încercat să atragă în acest demers și jugul fascist, călătorind la Egipet cu prințul Știrbey, apoi delimitându-se și găsind găzduire într-un han spaniol din Borgiah, sătucul de lângă culta Alexandrie, în care a văzut luminița zilei viitorul Sfânt inventator al sihăstritului ieftin și comod, în schituri și-n chilii, ferit de răul omenesc, multlongevivul său patron, Antonie cel Mare, chinuitul rezistent îndelungat în zile la asaltul demonilor, după care a trecut la Ofensivă, acum chinuindu-i el pe draci, cum nu rupsese în toate cu Zidurile, după vânzările ce operase la 1943 Augustus, transferând aurul în băncile de la Basel, mai beneficia de unele facilități boierești, îndeosebi la Foișor, cum nu-și va mai permite iar, local, decât omul lui, ginecologul Cezar Bogza, după 20 Mai 1990, când prin voința liber exprimată a gloatei, s-au creat premisele de a se progresa de la un socialism suedez cu portaltoi kimirsenist, la o varietate capitalistă vikingă originală, fără flotă și impregnată, în provincie, cu pronunțate răspicat elemente de feudalism.

– Ce-i pria ticălosului ăstuia de Marius mai mult și mai mult, mă Narcise?

– Eu cred că Viuța! Viuța zisă și Uța, Zsuzso!... Faurul din Pribegi, pe care cu Marin Șoferul l-a trimis Glagovenilor în Uranus, să adauge palatului un portal românesc cu geamuri colorate în fier forjat, după tipare de Antonio Gaudí, nea Măriuță, dacă rămâne îndoielnic c-a fost sau nu, cu Uța lui, nașul din popor al lui Marius, cert e că i-a trăit o fată, lângă cinci băieți, Pipina, și c-a dat-o după un geambaș, Tonel Barosanu, tot țigan, dar din Titu sau Merișu, poreclit Zgaroi de ciudă că el întrecea țăranii în cărăușie, pentru negustorii Târgului Titu, și în aprovizionarea lor cu lemne de foc și cu diferite sorturi de *cărbune românesc*, ai noștri protejându-ne după greve 1929 minerii, de cel polonez, ceea ce a atras nu numai dispreț catolic, ci și un fel de război comercial, leșii boicotând merele, prăsadele, gutuile, prunele și nucile, ca și viile Basarabiei, jignind crunt poama și jinul, creând supraproducție în folosul expansiunii cominterniste, firește, în paguba întregii Galiții Mari, de la Vîborg la *proiectul recuperator Ghizdavu* de la Lwów și până-n amintitul sătuc Borgiah (Vîborg), de lângă Alexandria mediteraneeană. Iar acest mustăcios ginere lăutar, căruțaș și comerciant de neferoase, Tonel, tot venea pe la nea Măriuță Bâzgârel la Pribegi, și nu numai cu fiica faurului, Pipina, ce-și primise bizarul nume sicilian sub imperiul emoției neoimperiale, create de Marșul Fascist asupra Romei, să ia puterea Mussolini, ca soluție central europeană de cum se poate stăvili tot cu muncitorii ciuma roșie bolșevică, să nu întrerupă cogâlțul spiritual din zona rasială UE cea mai creativă, întrucât el umbla cu marfă și de Pitești, și de Capitală, și de pe Drumul Mătăsii, dar și cu soru-sa, Uța (Viuța), pe când Viuța (nu Uța) era fii-sa, florăreasă din Floreasca, una de se apleca decoltat spre papornițele cu lăcrămioare, micșunele și viorele în Piața Brătianu, Marius fotografiindu-i de mai multe ori crinii sânilor.

Or, prin februarie 1945, calofilul moșier cunoștea profund pe Viuța (nu Uța) și fusese ochit glumind cu argheziana florăreasă, cam în Piața 6 Sectemvrie a Unirii, în Piața de Flori antonine, de însăși farmacista ascunselor lui maladii de boier râios, delicata doamnă Eliza Alexandrescu, ce reproșatu-i-a secăturii abia la 1980, în aniversarul lor circuit de adio prin ce Românie ne rămăsese, aha, de-aia nu repulsie organică, nici măcar cantități catalitice de angoasă paralizantă, dinaintea unei flore vaginale și bucale exotice hottest, low-maintenance, îndepărtat tropicale, de sușă experimentalistă Gauguin!

– Nu există nicio copie după vreun act sexual dintre boier și Uța sau Viuța, taie macaroana detractorului Narcis, radicalul Alin Vișan. Oricât a scotocit Zgaroi al vostru, în arhivele CNSAS-ului, cu Muhală Muistu și cu Terente Frunzăverde!

– O, da! O exploatez pe soru-sa lu' Tonel, Uța (Viuța), ca pe o marfă ca toate mărfurile, *dar și ei îi place* să-mi pozeze! a precizat el sastisit, când scriitorul cu toane wagneriene în romanu-i tolstoian, Grieg Căinaru, i-a fredonat sarcina de a longevi până la Căderea nu atât a bolșevismului celuia atâta de avantajos pentru *detașarea Occidentului ca heghemon al Humanității*, la Sfârșitul Istoriei, cât până la dizolvarea Direcției a XIII-a Literatură și Arte, din lipsă de obiect, după ce politica fesenistă de <u>Moarte intelectualilor</u> a dat roadă bogată, deportându-se publicul spre tembelizor, spre presulică, spre senzații virtuale de anti-virtute și spre Nimic, cu aceeași ușurință cu care comuniștii au azvârlit *în cea mai neagră ilegalitate* prostituția, vitală boemei. O „idealizez", mă Grigore, pentru că înaintea mea a tratat-o soțul amantei mele sinucigașe Aura, amicul nostru Lecca, sociolog și medic voluntar în Crucea de Piatră, asigurându-mă bărbătește că vreme de câteva ore pot risca și neprotejat, deși mă laud donjuanesc doar constrâns inventariind tot **ce se va mai putea și ce nu**, într-o Românie hărțuită de bombardamentele anglo-americane să se prostitueze ca republicuță sovietică. Cam atâtica! Să *faci catlee ale răului* cu hazaika proletară, încât și ce poezie va dăinui, prin Blaga Călinescu, în astă Vară de Noiembrie, nu poate fi decât epitalamul cult, de la cărturar bătrân la o artistă incultă comsomolistă...

Marius când iubea era foarte posesiv și atunci mințea, ca să ascundă de toți pe aleasa inimii sale, deci nu c-ar fi anticipat altă cenzură după cea totalitară!

– Nu exclud nici să renunț la crailâc, deoarece în stalinism gelozia vreunui alt pretendent lesne te poate turna la beci. Însă însă! Nu poci nici să m-abțin câtă vreme nu cristalizează, diminuând drastic fiabilitatea, cauciucul categoric *natural* din care-s confecționate badigardele unei întregi cutii, englezești, captură de război submarin, ce Marin șofer și Codin argat, ordonanțele mele, au confiscatără de la un polcovnic nazist, pe care l-au luat prizonier la Hotelul Ambasador sau la porțile albastre ale

orașului din Șoseaua Nordului și care blestema cu spume, să nu steie mai mult de cincizeci de ani în proprietatea popooorului stabilementul ce-l eliberaseră gărzile agentului Bodnăraș, iar privatizarea să scandalizeze în Epoca Mooye alți inteligenți din sfera Horeca, ca de atâtea ori în Istorie, votu-mă neprotejat în buzele lor umflate de țărani și muncitori mereu ușor de țepuit!

– Mda, aha! Suferi că aleșii lor de la 20 Mai n-au așteptat să vină din California și emisarii lui Augustus, și ai Virginichii tale, să liciteze Ambasadorul!

– Nu ne vindem țara cum au dat bulgarii Vama lor Veche, Albena, jugului imperialist german! rămaseră ferm pe poziții, ca vameșii din Ecrene, Lina și cu Nuța, în bikinii din piele de căprioară ai cărora, la amândouă, așa cum vor sublinia bursierii lui Muhală Muistu, *nu* la 6 martie 1945 le-a acordat, Vîșinski abia, dreptul la vot, fiindcă Antonescu și predecesorii s-au ferit „să târască la urne" femeia română, dar o altă măsură progresistă implementată de același emisar stalinist a fost, spre marele necaz reacționar al juristului Ghizdavu, transplantarea unei specii noi de justiție, născocită chiar de acest responsabil-cu-înjugarea-românilor, Vîșinski, delegat de Comintern și de Aliați tocmai *ca procesoman*, iar România Regală Mare trebuia adusă de Aliați la Judecata Sovietică, ci ele două au votat degeaba în noiembrie 1946 *pentru Iuliu Maniu și țărăniști*, ca și armata de prima dată la urne, adică deci neliberal în contra esplotatorilor și imperialiștilor, solidar cu alte armate din Lagărul Păcii și Socialismului victorios sub soarele marxist.

– Domnilor proprietari de canale! implorară de comun acord Vera și cu Otla, îndreptând câte un degețel acuzator spre Ghizdavi, ca executori literari testamentari ai lui Grigore, tăticuțul lor pandur marxist. În legătură cu romanul *cvadrifluvial* cât Nistrul, Bugul, Niprul și Donul, cele patru obstacole curgătoare pe vecie românizate, ca precedent istoric, prin sângele vărsat forțându-le, de către emisarii sfinți ai Mareșalului victorios... Având în vedere împrejurările de senzație și de cea mai mare audiență la tâlcșou, cu efecte pozitive în cumularea de spoate publicitețe, în care s-a autopsiat că tăticuțul nostru a înghițit până-n faringe o... viespe de insectar, alergând cu motopârța la beția vitezei în 31 octombrie 1956, când s-au rebelit ungurii, dar nu puteau spera nimic, că *nu era revolta lor*, ci așa cum a demonstrat ceaușistul istoric Tudorică Băluțeanu, au acționat atunci *aceleași Lăzi* acoperite ce vor reveni la Timișoara, peste exact cabalistic 33 de anișori. Și de ce? Ca să se aranjeze niște țepe la Canalele Suez 1956 și Bega 1989, de care depindeau interese globale mari, bani mulți, infiniți!

– Nu mi-a plăcut niciodată să pledez ca avocat pentru alții! se opri Marius, frecându-și ca plugarii labele bătrâne, să cază dupe ele jegul aderent acumulat la azil. Dar nu pot să nu-l apăr de Vera Otla pe frate-miu! Chit că totdeauna cât eram o eternitate mai mic, Theo șeful, mi-a tot vârât

în cap că avocați celebri și iubiți, nu pot ajunge decât *mafioții de interfață*, adică ocrotitorii de hoți și bandiți sociali, cari consiliază Coruptul dacă o șustă ține la anchete, iar la șoc mediatic salvează cu bun comision mai tot ce s-a jecmănit de la norod, adică „prejudiciul“, silindu-l prin forța statului pe mujik să-și comaseze brrrruuuma de bani albi pentru zilișoarele bătrâneții celeia total inutile, din punct de vedere al compensării de medicamente, larghețe dublu greșită din unghi analitic realist, nazist, atât în sine ca mușcătură din pibul rezervat Cleptocrației și Xenocrației, cât și ca Gaist în pro-Gnoză, că-n loc să se scurteze unele vieți, de prisos pentru păduchii, puricii și căpușele Țării, necetind alegătorii nici măcar cărți piratate, Uțo, ele sunt prelungite artificial, *absurd*, scoase din testul darwinist că *care e Șmecherul dominant*, iar Fraierii *să se simtă* și unii să dispară azi, în procedură de urgență...

– Tot ce-i deja condamnat de istorie trebuie să piară, dacă îmi permiteți! își îngădui a se băga acuzatorul poporului, săracul Vanea Țăpoieșu, de semna pe blog, în contra tehnicienilor trădării, Ivan Bednîi. Și va pieri, Viuțo, inexorabil! Cum a mierlit-o dialectic și Apărarea Patriotică, a tovarășului dr. Mezincescu, biograful antonescian de după 1989, la Mitingul căreia din Piața Universității, nereprimat de feseniste, mineri sau ciocănari, am agățat-o eu pe apetisanta Adriana, fata vinovatului de dezastrul Țării, general de propagandă și agitație, profesorul deja cenzor comunist Horea Bratu, dar de fapt a soției sale, frumoasa Mona (Amapola), dintr-o căsnicie consumată anterior cu un samsar Salonic-Danzig, greco-polon, Czeslaw Sarandos, după care întâlnire la omorâtorul miting din 26 mai 1946, am... sovietizat-o seara la discreție, trăgând din toate pozițiile, deoarece și-a hulit tatăl nebiologic, făgăduind nuntă cu mare pohfală la Domnița Bălașa, fiind an electoral și noi comuniștii căutând a nu speria popimea, nici pupătorii de moaște, demascându-ne c-am aspira să implementăm un *homo sovieticus* în găoază la *homo religiosus,* surprins pe la spate când bate mătănii!

– Dumneata, dumneata, își aduse aminte de gastronomul Ghiță Muscalu, ca printr-o sufocantă mașină de fum antiaerian, Augustus, păi nu te-avea, mă, unchiul Alec pe Listă, să te lichideze, c-ai pătruns în România Regală Mare când cu Tatar Bunarul, antrenat să dinamitezi, la Dunăre, ca partizan util, zis Vanea Țăpoieșu, nu ca terorist antioccidental, tocmai Podul cu Dorobanții, de exaspera cu el Carol I pe Carol II, educându-l totuși pentru meseria de cotrocenar?

– Nu, domnule! răspunse cu demnitate de bucătar-șef Ivan Bednîi. Aș fi întins fitilul la o vârstă prea fragedă, când nici pistolul nu-mi lua foc. E însă cât se poate de adevărat, votu-vă-n glandele salivare de burjui, ca Pavlov pe câinii de la fundații, că eu am fost bucătar iscusit la Kremlin, Ghiță Muscalu, înainte de a fi expediat avangardist în mica Moscovă de pe malurile țigănesc romantice ale Dâmboviței, urmând a găti, în localuri de

lux din Miticistan, pentru păduchii cocoțați în capul Țării după Războiul pentru Întregirea Neamului, uneori și pentru purici sau căpușe cu fumuri pariziene, recordul meu de m-a pupat tovarășa Anna Karina Pauker – însă numai după ce-am pătruns la ea în diplomație – fiind farsa că însuși vigilentul Alecu Șaraga m-a voit bucătar pentru nunta Elvirei sale cu Mișu, amânată-n 22 iunie 1941, care copoi tânăr însă s-a opus! Iar peste ani, primii eu ordin cominternist să mă-nsor, tot la Domnița Bălașa, chiar cu... Adriana Bratului, de mânca el deja cașa sovietică, de frică, însuși tovarășul Stalin remarcând pe acest poate cel mai isteț propagandist inamic nenazist, distinsa doamnă Amelia apreciind tare pateurile mele și sucălindu-l pe soț, că du-te și-mprumută-mi-l pe Ghiță, s-avem la daruri întreaga Protipendadă și ecou, inclusiv agasantul de Gary Glagoveanu, să afle odată că gata cu fata mea, s-a dat!

– O frumusețe Elvira, a întregii Galiții Mari, de la Breslau la Feodosia! surâse a nostalgie, ca la hanul Ancuței Pauker, junele Gogu Țăpoieșu, burduf de vin și de studii occidentale, expert în Școala Marxistă de la Frankfurt, accesată după ce tac-su Vanea Țăpoieșu s-a retras peste Prut prin 1958, cu trupele ocupației hrușcioviene, scârbite de stalinismul incurabil al lui Dej. Dată însă dispărută dezbrăcată, de la Ialta, preafrumoasa nereidă, atunci, în primăvara popoarelor 1945. Ca secretar de stat la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă, ca deputat european din partea Verzilor și ca candidat la președinția Republicii Moldova, unde trec drept Lord ca Ion Rațiu la PNȚcd și Radu Câmpeanu la PNL, tatăl meu, zis Ghiță Muscalu, fiind starîi revoliuționer transnistrean, eu nu cred că Mișu, Elvira, Uța și celebrul urolog Liviu Lecca ar fi ajuns la Ialta, în urâtul februarie 1945, cu o șalupă a marinei sovietice, șterpelită din portul Balcic, numai ca să deturneze spre capitala culturală a Germaniei, baroca Dresden, un apocaliptic Bombardament, pe care cei Trei Mari sanguinari îl pregătiseră de fapt Regelui Mihai, *ca să cedeze*, bolșevizând Țara, să debarce pe Rădescu, și să îmbarce pe timidul Petru Groza, care tac ăștia-n manualele alternative că *de Norod* fu împins până-n Sala Tronului, ca pă Petrică Roman în ceceu la 22 decembrie 1989! Doctorul Petrică era un modest plugar dac, proclamând puterea popooorului la Cluj, încredințându-i-se de către Stalin administrația-n Ardeal, pe care tot Vîșinski ne-o luase, când a venit prima dată, dar Regele Mihai s-a eschivat atunci, doar aducând pe Rădescu în locul lui Sănătescu, la 6 decembrie 1945, când s-au serbat cu entuziasm mineresc la ARO cinema Patria, patru ani de când a declarat Churchill războiul său neghiob României Regale, nedreptatea alterând organoleptic raportul mondial de forțe și silind pe Japonia a da imediat o disperată lovitură preventivă, la Pearl Harbor, nesăbuitei Americi, care era deja avidă a închiria și moderniza Armata Roșie, sperând apoi Higemoonie la sfârșitul istorioarei, chit că urma deznaționalizarea-bolșevizarea ireversibilă, la noroade

angkoriene-galițiene totuși de niște rase, bănuiau Noveanu și Damian, pe ascuns evaluate intelligence mai decăzute nițel, cu 11-13%, decât ale Occidentului!

– Atunci, șopti desfrânatul Marius Ghizdavu Agnieszkăi de Krécy, întins pe cant într-un hotel din Kaliningrad, când ajunsese de ținea regim și nu-și mai dorea în patul lui cu baldachin decât unguroaice, poloneze și cehoaice, silindu-se a se limita doar la practici bizantine pure, deoarece România nu fusese lăsată în Primul val NATO Vișegrad și se inițializase bugetar genocidul pensionarilor și politica de Moarte intelectualilor încă din 26 mai 1946, când s-a mitingit fesenist la Universitate, la Mihai Viteazul, că să-l împuște pe Antonescu, spre a se crea precedent pentru Maniu, Brătieni și chiar Rege, – mi-am înțeles eu destinul!

– Atunci, gemu Elizei cum un iepuraș cu urechi lungi în lună el, avut-am eu atacul de panică, ginind că Subiectul meu de *Homo solus* se află doar în Răsărit, unde va urma Infernul cu care începe orice Divină Commedie. După cum aflarăți cu toții de la biografii mei, eu derapat-am grav întrucât nu mi-am incinerat într-o autocombustie fulgurantă, în manieră Van Gogh, personalitatea, la Ecrene, în ultimii ani ai Reginei Maria, 1935-1938... Păi, în realitate, am... încercat!!! Dar, atunci, *eu nu prea aveam nimic de spus*. Ce plm știam eu despre Infern la 24 de ani? În sensul absolut, superexigent, eminescian, da, nimic! Impotența fiind una a tinereții. Tipică. Gravă: că deși expusesem la Liov, cu delicata contesă Halszka Chrzastowska (ce va fi împușcată, în penitenciarul măricel al acelui străvechi oraș românesc, atât de căgăbăul în retragere, în iunie 1941, cât și de SS-ul în ofensivă, găsind-o încă vie), cu minunata acuarelistă Kiila Hakkinen (din Vîborg, dar de mumă estoniană), cu modiglianul clujean Mózes Árpád (cel înecat cu *Struma*, torpilată sovietic din vina englezilor iritați că ai noștri le permiteau evreilor să se strecoare spre Palestina, creând Imperiului tensiuni cu aliații arabi!) și cu generosul peisagist Kirciu Kotkov, cel ce a adăpostit vremelnic la Balcic inima lui Chopin, revendicată, întru nimicirea duhului polonez, atât de securitatea sovieticilor, cât și de a naziștilor încuibați ei în Warthegau. Vai! Eu încă îmi mai închipuiam, în capu-mi strâmt, că subiectul cu S mare se află la Paris, în s-ul mic al acestuia. Dar în vara lui 1937, după *Guernica* Dorotheei și *Die Ausstellung „Entartete Kunst“*, abia vizitată cu groază, străin în vastul Orizont din Mougins, cam ignorat drept balcanic de Lee Miller, Nusch Éluard, Ady Fidelin, Dora Maar și Eileen Agar, ofticat mi-am zis în barba-mi nerasă că *Drumul* e prin Viena (ca de ultima dată) și Budapesta, spre Baia Mare, Ziduri, Balcic, Ecrene!

Austrul lătra câinii, perna se boțise, iar locotenentul Marius Ghizdavu, de la Regimentul 4 Roșiori Regina Maria, făcu bot. Medita sub cipilica-i kaki cazonă, la originea Dezastrelor și la coincidența Babi Yar 29/ 30 septembrie 1941, cu – exact trei ani în urmă!!! – decesul culturii occidentale a Onoarei, la München, când Marile Puteri de toamnă 1938 29/

30 septembrie au ciopârțitu Cehoslovacia sub presiunea totalitarismelor, găsindu-se apoi pubintelectuali obraznici cari să înfiereze, cu sovieto-nazistă vehemență, România Regală Mare și Sfântă, că nu s-o flagelat nici ea, pe Nistru, în iunie 1940, ci și-a retras, în huiduielile câtorva minoritari de-ai Cominternului, o Armată păstrată intactă pentru răfuielile de mai târzior, când i se vor alia amatori... serioși de o Cruciadă Antibolșevică!

– Ce m-a speriat la Kiev fiind clar deznodământul: luciditatea amară că soarta Românismului e deja pecetluită. Singurul scenariu câștigător pentru noi suna așa, Viuțo: Germania nazistă, tocmai pentru că-i cam nazistă și *îndrăznește* a ataca acel Comintern ce subminează și-ar beli pă Occidentul nostru, va birui în Blitzkrieg Armatele Roșii, ieșind însă din păruială atât de ologită de-a fi ca la plăcinte ca anglo-americanii, mai șmecheri, să debarce de la Alexandria borgiacă în Balcani-spre-România, reinstaurând pe vecie deemokrațiiia fanariotă clasică, de la Atlantic la Ural și la Kamceatka, cu tot cu Kalokagathon și Kokakola!

– Ar fi fost prea mișto să fie așa! Era de-amu sfârșit de răpciune '41 și ne aflam la Kiev abia, nu la meci la FC Volga Ulyanovsk. În plus, prin scena acelui, tragic prin lipsa de spectaculozitate hollywoodiană, parcă marș proletar, prin *banalitatea răului*, aș zice, Clarissa, de nu m-ar alunga celebra încadrare atribuită evaluării Hannah Arendt („România a fost cea mai antisemită țară a Europei antebelice“) hm! am avut revelația... că noi românii ne-am aliat c-un Totalitarism Brun infinit mai slab decât Ăl R**oșu**, pe care năzuisem să-l prăvălim *fulgerător*!

– Trecuseră mai mult decât trei luni de la începutul războiului. Și cum de mai era cu putință să găsești evrei la Kiev? Și acel inamic sovietic smart, cu acea potemkiniană artă a camuflajului, cu care ne exasperase la Odessa, cum de-a permis să se lase să fie identificați, în doar câteva zile, *zeci de mii* de evrei?

– Inexistența Providenței. *Homo solus*. Nu te apără nimeni! Ce m-a frapat la Kiev, când printr-un colț de fereastră, pe după draperia de camuflaj, am zărit Convoiul Babi Yar: Nonfinalitatea în toată cruzimea ei. Copacii, Dâmbovița, Niprul, statuile, plopii își vedeau de treabă. Ca și gloatele. Cam în 29 sau în 30 septembrie 1941 trebuie să fi fost masacrul de la Babi Yar, Isadora. Cred că vreo treizeci și cinci de mii de evrei, mai mult femei, bătrâni, copii... Niște explozii fiind pretextul, precum la Odessa! Ay, tactica aia de partizani teroriști! Atâta admirată-n Occident, doar pentru că piereau în **represalii** niște bieți galițieni ostatici de rase estice, dintre care nu vor recunoaște ca martiri decât niște... grajdanini abstract *sovietici*, o Clarissa! Creându-se un resentiment statornic anti-Kremlin cât va dura desfigurarea exclusivistă a istoriei Galiției mele Mari, de la Novgorodul meu nordic la Dubrovnik (românescul Ragusa, Agnes!)...

– Ăștia comit astfel de masacre din imbecilitate ideologică, a cărei esență necesară am impresia că nu-i rasismul (ar fi prea simplu!), ci-i

suficientă Religia impunității! Orgoliul pragmatic! A călca în mod „genial“, „supraomenesc“, peste sentimentalisme sau „prejudecăți“ și a executa mecanic ce dictează Calculul!

– Nu mai am stenogramele marilor decizii cominternist-cekiste și nici nu cred să mai existe dosare de senzație hollywoodiană, după ce Stalin va fi râs cu poftă aflând că Antonescu, optimist la cum îl va judeca Istoria, dar uitând că Judecata de Apoi e a Literaturii, a pus să se consemneze prostește părerile din Consiliul de Miniștri, ca să... existe citate, ba a mai dictat și ce-a vorbit cu Hi sub carpen! Am aflat însă, reeducat la Canal, că în teritoriu, la naziști, ar fi indícii că s-ar fi confruntat trendurile: unii șefi de lagăre de exterminare rapidă, stahanovistă, ziceau chiar că, pentru a nu șoca sensibilitatea wertheriană a generațiilor viitorului, ar trebui ascuns faptul că Reichul a cucerit Estul Sălbatic, adică Gaghizdia, prin metode tot atât de „necesare” precât au folosit, la scară mică, americanii! Când le-au luat indienilor pământurile și viețile, cum și rezultă din *autorul preferat al Führerului, Karl... nu Marx, ci May*, care a dat omenirii nu *Capitalul*, ci mult ecranizatul *Winnetou*, toată mentalitatea *Mein Kampf* din așa reverie cică ar fi izvorât și cură, neică Zahario. Cum că la ce au dus exterminarea băștinașilor amerindieni și utilizarea în loc a sclavilor tot de rasă „inferioară“ celei anglo-americane, din Africa? La ce? La un Great Warthegau civilizat, lățitu de la Atlantic la Pacific! Și la autopromovarea plutocrației americane ca democrație supraputere heghemon planetar! Cum desigur deveni-va și Europa supraomului German după ce, aliindu-se cu Latinul, va supune pe Slav, exterminându-i „stăpânii iudeobolșevici“, într-o primă campanie, după care, pe principiul felierii salamului, va fi curățat acest continent și de lenea, plus turpitudinile asociate ei, de când contaminându-și sângele cu luxura semită a Levantului, o degenerat nițel și excelenta rasă Latină! – asta într-o a doua campanie, când *se va afla* p... păcatul, să zicem, că Mussolini și cu Antonescu, ca Lenin cu Zinoviev sau Ernst Röhm cu... Lev Troțki! au întreținut relații „perverse“, dovedite de însuși bloggerul youtubberul Vîșinski la procesul virtual!

– Și ce putând urma dincolo de Hitleri pe meleag, în Great Warthegau?

– *Ce altceva decât un Lincoln!* O „asumare“ a trecutului criminal, căința, multă-multă căință, bre, un tsunami de căință, și o întoarcere la Schiller și, ca omagiu gropilor comune, vreun supraviețuitor, la întoarcerea Jocurilor Olimpice în Reich, la Buchenwald sau Mauthausen, dacă nu iar la Nürnberg, să-și lase strănepoata aborigenă alergătoare să aprinză ea Flacăra Olimpică, într-un vârtej de emoție planetară! Că s-au făcutără, simbolic, justiție! Însă nu prea cred că a învins atâta inconștiență cavalerească. Bănuiala mea e că marile crime... genocidul în general... este întotdeauna și pretutindeni opera piloșilor, a protejaților, a celor ce, neriscând nimic într-o *linie întâi*, au totuși pretenții a fi binemeritat de la

parrtid. Cred că a biruit în arhivistica SS tocmai linia cea mai abjectă, nu a etalării ci a ștergerii urmelor: distrugerea arhivelor, încât oricât vor fi scotocit atâtea servicii inteligente, nici vorbă să se fi pedepsit *întreg* eșalonul superior al nomenclaturii naziste – ba chiar s-a reușit și arderea victimelor timpurii, extrăgându-le din gropile comune, pe când se demolau de zor camerele de gazare și crematoriile, că vin rușii, americanii și românii pandurului Grig!

– Aici, acum, într-o *uie* gastronomică, râse webdesignerul Oleg Damașcanu din satul de codru Năpădeni, tânăr galițian prea devreme venit și prea de curând ca să se fi ah îndrăgostit de badanta acuarelistă Agnieszka sau de fotogenica fotografă Isadora, la cursurile de vară-toamnă, ce Marius le susținea la Sonnenheim, pe speze californiene, predând o artă cultă, mai elitistă și mai... inclusivistă totodată, pe care o deosebea de arta-marfă, denumind-o pe-a lui **homonică**, explicând că alde Picasso și cu Matisse au făcut *artă*, artă-marfă, pe când Munch, Ensor și Modigliani doar *homonică* din asta eroică de-a lui, mai insuportabilă, încât zapezi de pe Arte TV sau YouTube ca să te uiți la serialul „Tembelizor la cratițe“ și parcă-ți pătrund prin pupilițe-n retină mirosuri apetisante, august-septembrie fiind și deja frunza teiului, a plopului, departe în parcul Pribegilor, căzută, Lina și cu Nuța comițând artă jardinieră cu târnurile, iară nu homonică, pe când Marin și cu Codin la un chil de vin se odihneau după greblat, dezbătând că ce bălegar au făcut ăștia acaparând economia, – motamo și fotbalul tricolor, privatizându-se-n el, după ce dăduseră foc cu bricheta piezoelectrică frunzișurilor, adunate de Uța, ceea ce sensibilului webdesigner, poate nenuntit, îi inspirase întrebarea profund homonică, adică necomercială, că dacă fumul de la Auschwitz, provenit direct din cadavru proaspăt, era perceptibil ca distinct de fumul de cadavru de second hand, îngropat, semiputrezit și redesgropat pentru ștergerea urmelor, semn că *nu s-a crezut în nazism* de către nomenclatura lui de vârf, ci doar că n-a fost timp ca la aia bolșevică, să se ordone reîmburghezirea și democratizarea, cu niște „regrete eterne“ și cu eventuale pensii compensatorii de la bugetul național, de la toți, iară nu din averile vinovaților de dezastrul umanității.

– Căci, râse nordic Eugenijus Miškinis, ieșind din pasivitatea-i dobândită încă din Curlandia natală, atunci când vor veni Extratereștrii la maimuțe pe Terra, în primul rând le vor întreba cum a fost posibil să se riște dublarea sau triplarea numărului victimelor Holocaustului, sub lozinca hollywoodian electorală de 13 Oscaruri, a Capitulării Necondiționate și, mai grav încă, de ce, constatându-se rezultatele, a tulit-o de pe frontul galițian anglo-americanul, când a fost să se măsoare cu soldatul stalinist al Armatei Roșii, deoarece trebuia dat peste *mordă* Activistului ce se reînstăpânea în Molotovia și, mai rău încă, prelua în arendă, cât o va putea controla, toată Galiția Mare, toată această lăbărțată tragic Galie Răsăriteană, întru deznaționalizarea-bolșevizarea ei ireversibilă și întru

asigurarea celor mai bune condiții ca nu un veac, ci două, adorata Rusie a Reginei tale Maria, Marius, să nu mai poată zgudui umanitatea hamburghervoră cu Întrebări răscolitoare către homosap, de să crape sticla tembelimediatică, ca când ar cristaliza lăpticul matern în silicoane! De un îngheț siberian global!

– EEEU, își aduse aminte cu orgoliu că e gazdă Boierul ce-și odihnea oasele galbene în hamac, la Miorcani, să vadă pruncuțul Grig Vieru de peste Prut monăstirea mea, fără de oprelişti precum un zid ca al Berlinului, dar de cincisprezece metri înălțime, n-am ezitat neam să pun pe maestrul Andrei Hurmuzacov să proiecteze candelă și bust pentru Mareșalul Jukov, pi fresca mé *Întoarcerea morților de la Stalingrad*, proiectându-și umbra puhavă de statmajorist, care nu se uită la pierderile de tineret fanatizat în spiritul jertfei pentru apărarea Nomenklaturii și a posesiunilor ei. Eu mi-s artist imparțial.

– Cu puțin noroc, izbucni în bogatu-i râs moscovit, specific fesenistei care a biruit nenumărate greutăți, Larisa Rîbalovna, apuc ziua când vei permite, măcar o efigie cât un mărțișor, și pentru tătucul Iosif Vissarionovici, dragă Marius, rătăcită doar pentru inițiați, în vreun ungher roșu al catapetesmei!

– Cu Jukov, o privi mustrător Nikita Dmitrievici Căinaru, cercetarea arhivelor sovietice, mult mai avansată-i decât a șelor românești de când păduchii cocoțați în capul Țării au renunțat, odată cu puricii cei săritori, și la Istorie, și la Literatură. Vasăzică eu nu crez că n-ar aproba că gazda noastră nu-i pricină să nu fie nu numai respectuos, ci și recunoscător Rossiei.

– Corect! îi zvârli contele o privire de simpatie, ca de la femeie extrasă din incendiu la pompier. După cum se știe, la Teheran, Stalin a obținut de la cripto-rasiștii anglo-americani Galiția Mare, de la Trieste la Helsingfors, unde factorul civilizator *am fi fost* Noi, românii, după tradiția romană a păcii, dacă nazismul și bolșevismul s-ar fi răpus reciproc. Târgul încheindu-se așa: în iunie 1944, anglo-americanii să implementeze o debarcare hollywoodiană în Franța (deoarece Balcanii mei n-aveau calități cinematografice, plus că popoarele de eliberat erau de rase ieftine), iar oamenii sovietici, care se diferă de restul speciei prin eroismul lor deșănțat, în tranșee, pe blindate și în desantul aero, după ce avangarda cominternistă apuseană va confirma că *invazia e pe bune*, să atace eroic, să rupă frontul german în CENTRU, pe direcția Varșovia!

– Eheei, Cocuțo, își împinse năduşit cușma pe ceafă misticul de vindeca naturist cancerul de sân, incompetența cronică și impotența virilă, Petrache Hulpe, aici adevărul e că Stalin A EZITAT, ca o floare, a Uței, între doi grădinari.

– Păi, de ce plm să se grăbească Stalin de nebun spre Berlin, o recunoscu pe Olguța sa pe miriște, în domiciliu obligator, aviatorul erou

Stelian Dabija, de ce să piardă, într-o Uniune Sovietică lăbărțată și peticită, calitatea de acționar majoritar numeric, a rusului de rasă „superioară“, adică apucătoare imperialist? Oare n-ar fi mai bine, tovarăși, să ne mai crutăm resursele? Ciolovekul, cel mai prețios capital! De ce să ne strofocăm noi cominterniștii să învingem fiara nazistă, în chiar bârlogul dânsei, de la Bierlin? De ce nu și-ar vărsa în acest scop sângele și bine hrănitul, prea îmbuibatul flăcău anglo-american, Virginico?

– Mai bine, să-i fixăm pe nemți printr-o amenințare în Bielorusia și tot grosul fronturilor noastre să-l mânăm peste români, ieșind noi la Marea Adriatică, la Muntele lor Athos și la Istanbul! Lăsăm Budapesta „pentru mai târziu”.

– Budapesta baronesei Nóra Erdödy, ce contacta-te-va-n septembrie 1938, râse lubric Liz, mediindu-ți a da o avere pe nu ș' ce tablou francmason de Courbet, ascuns la Budapesta de turci și intitulat, de ochii Lumii, *Originea sănătoasă*!

– Exact! nu negă deloc romanticul Marius, trecând ușor la nimicuri povestite de bunicul Denis, c-ar fi pozat lui Courbet bunica Marietei Ghizdavu, actrița aventurieră Eufrosina Miclescu, cumințită apoi de hangiul Doxache Suceveanu, umplându-i casa de copii. Până la urmă, buclucașul tablou l-a achiziționat din Alexandria, într-o croazieră, fratele meu fugit Theo și, imaginându-se un rezistent prin cultură în contra bolșevizării Franței, l-a dăruit unui scholar parizian, nu mai știu, ori Lacan, ori Foucault, ori Fougeron, ori Lévy-Strauss, care rușinându-se a-l ține-n casă, deși-n societatea occidentală biruise revoluția sexuală și înrobise pudoarea, cred că l-a donat direct Orsay-ului meu!

– Înălțându-ne, hop-șa-șa, o ridică de subsuori Miticuță Supeanu pe Nunuța lui până-n tavanul de lemn vopsit cazon kaki, noi, urmașii marxiști panduri ai ideologilor expansionismului imperialismului pravoslavnic, Tolstoi și cu Dostoievski, steagul roșu cu seceră ciocănită, pi cupola Sfintei Sofia, cu speranța că-n august 1991, după o comă alcoolică de 74 de ani, Țarismul nu va pieri etnic exploziv, ci va învia din morți, ca formulă rațională de stăpânire a tuturor popoarelor de rase obsolescente ce ar puté deranjisi, la colecist, Marea Siestă Occidentală de după colapsul etic suferit de această civilizație, când a achiezat în 29/ 30 septembrie 1938 la decuparea Cehoslovaciei ca stat tipic imperialist al unor minorități subjugate, spre disperarea bahică a Ghizdavului de la Liov...

– Exact trei ani mai târziu, dragă Emily, mă aflam la Kiev, într-o misiune specială, de capturare de documente și limbi de specialiști, cum voi avea și la Harkov peste vreo lună, o expediție de neuitat. Împreună cu cel mai bun prieten al meu, Grigoraș Căinaru, marele romancier-fluviu biograf scotocind toate arhivele în căutare de bizarerii pentru cele **1681** pagini închinate lui Kutuzov, acelui *alt* Kutuzov, nu beneficiarul *Război și Pace* al retragerii lui Napoleon, din frigul cela ce și în eterna tranziție

îngrozește corupții din capul Țării pe probleme de, auzi! de-de-de-de *traversarea iernii*, votu-le termopanu' din monocluri, nu, nuu adoratul strateg cunctator, ci Kutuzov ăla realul, Kutuzov ZBIRUL, torționarul Valahiei și Moldovei – Le mai rămân ochii ca să plângă! – sub *cea mai barbară ocupație suferită vreodată, cea Rusească*, de la 1806 la 1812!

– Auzi acolo! reluă Urdăreanu ce tăcuse pân'aci. Auzi vorbă; să răspundem noi de faptele neferilor noștri; dar am văzut oștirea lui Cutusof, oștire împărătească, cu hasna mare de bani, cu zaherele după dânsa, cu doftori, cu spițerii; și cu toate acestea ostașii spărgeau prăvălii, furau fete și nu li se tăia capul, nici îi punea în spânzurătoare precum pune Tudor pe neferii noștri... (Nicolae Filimon - *Ciocoii vechi și noi*)

– Ce n-am găsit la Paris, pieptănă el cu degetele-i ca de mumie părul cârlionțat al ultimului venit, năpădineanul webdesigner Oleg Damașcanu, am găsit la Kiev... SUBIECTUL... Pata de sânge. Într-o casă a SS-ului sovietic, o Pată de Sânge! Pe covor? Pe cearșaf?... Nu, micuță californiană! În tavan!!!

– Nu cumva, își pironi Emily lentilele de contact în irișii lui castanii, pe când castanii dădeau semne de intoxicație, odată cu reducerea de către tembelimedia și sexologi a Amorului la coit sportiv, ca între astronauți și cosmonauți, oare nu erau petele alea *red* din tavan niște semne iconice deliberat plasate vizibil, dintr-un umanism nețărmurit, pentru deprimarea psihicului Anchetatului câine, încât să fie torturat mai puțin, până spune tot? Și atunci, pseudobunicuțule, dacă e să ne gândim la un mare pictor din State, leat cu tine, născut 1912 ca Celibidache, atras de retorica național-comuniștilor mexicani, pentru a o da apoi pe Experimentalism, mă gândesc, desigur, la celebrul pompier sau grădinar Jackson Pollock și la tehnica lui de picurare, de *dripping*, oare nu cumva noi occidentalii tineri avem a en-a oară revelația unui caz de *protocronism* sovietic, de devansare, de să te miri apoi de câtă Liberty a existat în acest hulit marxism-leninism, fiindcă ce văzut-ai dumneata la securitatea din Kievul Înalt Prea Sfinției Sale Mitropolitul Petrișor Movilă, de realiza emisiuni cu bărbați la cratiță, nu era pe tavan ca o pată de sânge virginal pe cearșaf, ci poate că fusese doar cerneală roșie, aruncând Hrușciov călimara-n tavan, ca Luther în Diavolul, când o aflat că i-au ucis dallasienii un omolog așa de comod, ca hollywoodianul cel frumos, John Fitzgerald Kennedy, care n-a învățat nimic de la genialul senator Joseph McCarthy, rezultând din compromisuri o sublimă Coexistență Pașnică, *acceptându-se Zidul Berlinului cu condiția să nu fie sărit,* instalându-se telefon direct cu Kremlinul, crize evitabile prin creșterea razei de acțiune a rachetelor să nu se mai producă ușurel, ca-n Cuba, de fapt abandonându-se, după *galițieni*, și indochinezii, să fie bolșevizați ca niște *angkorieni* de rasă neprețioasă.

– Pata de sânge... Pata de sânge...

Gemu Marius, parcă mirat că trece septembrie 1944 cu șenilele peste

confiscarea radiourilor la toți și semnarea Armistițiului româno-sovietic abia pe 12, în condiții înfierând, ca o strigare la cer, Carta Atlanticului a lui Roosevelt-Churchill (14 august 1941, când se-ntorcea el pe El-Zorab de la Berdicev), drept *cea mai perfidă megaoperație de intoxicare a opiniei publice mondiale din Istorie*. I-auzi, ia: „nicio modificare teritorială care să nu fie în acord cu voințele liber exprimate ale popoarelor" he-he, dreptul ce are fieștecare norod, cât de inferior rasial măsurat, de a alege forma de guvernământ sub care vrea să trăiască, hi-hi, ameliorarea condiției muncii, ho-ho, progreeesul economic, securitate generală, securitate cu generali și alte asemenea clovnerii, pastișe fără umor după odessanii de geniu Ilf și Petrov, la care cică compătimește și Uniunea Sovietică he-he-he, încă de la 24 septembrie 1941, Londra, adică exact acmu trii ani!

Cu un fel de melanholie adâncindu-se în perne jilave și-n scârțâitul ca de cumpănă fântânieră ce îl scotea „țițeica" leagăn, făurită de nea Măriuță Bâzgârel al Viuței, în parcul copilăriei de la Pribegi, ce frumoasă este viața, chitea-n sinea sa boierul sărăcit, care ca brebul se debarasase de averi și se pitise în perspectiva arestării, desenând o roabă din Capua lui Kutuzov de pe Dâmbovița, supusă, când de frica proiectării de hemoglobină pe tavan, își preda ea surâzând cameristei podoabă după podoabă, Uțo, înveliș transparent-translucid după înveliș...

– Tu cum reziști, Liz? o întrebase el. În așteptarea asta chinuitoare, dacă te demască vreun bucureștean de bine, și te întorci spre Sibir cu cătușe roșii în RSS Moldovenească drept evadată, drept trădătoare a patriei Cominternului? Amicul meu odessan peveț Piotr Leșcenko tocmai mi s-a plâns că romanțele lui pot înduioșa pe generalii Armatei Roșii, nu însă și pe-ai NKVD-ului!... În primăvara lui 1942, bărbat de 44 ani, s-a îndrăgostit în această Casablancă pontică de Vera Belousova (19 ani, ghitară, Conservator), divorțează și se însoară cu ea, iar acum tremură fiindcă, fată de securist, dezertoare Odessa-București, dacă-i dusă din vigilența artistelor colege rivale, riscă în URSS pedeapsa cu Moartea!... Tremur și eu. Nu că-s din Lvov, ci pentru că nici Ție nu Ți-ar fi bine, ca năpădineancă refugiată, dacă te toarnă vecinii din kommunalkă, să-ți ieie camera, cum mie tovarășul de petreceri studențești Ionel Enache, Atelierul Modigliani!

– Nu confunda tu bucureștenii Regali de la 1944, care până și zece ani mai târziu, în foametea Festivalului, *tot vor mai risca* să adăpostească un evadat din Romlag sau un rezistent retras rănit din munți, cu gloata fesenistă de peste 45 de ani, aia care în 22 decembrie 1989, cu activiștii în frunte și cu securiștii pe de lături, va ieși din foabrici și uzine, să sprijine pe Ceaușescu PCR, împotriva privatizării prin metoda MEBO sau prin metoda SLOBO, dar auzindu-se că Elicopterul a decolat deja, va inițializa de să se mire și să strige că *nu mai e*!!!

– Lasă glumele triste! Ești inconștientă. Tu chiar nu te temi deloc? Nu ți-ai luat niciun fel de măsuri? N-ai ars pozele lui Colea? Fiindcă nu vor

crede c-a pierit sub dărâmături, în acel 11 Septembrie terorist pătimit, respectând proporțiile de inegalitate balcanică, de noi românii, la 22 octombrie 1941, în Odessa noastră, abia eliberată de sub jugul bolșevic cel inamic juruit al *valorilor euroatlantice*, de le apără azi, în toate periodicele și pă toate canalele, alde Răzvan Hristev, Gogu Țăpoieșu și Muhală Muistu, toți din stafful lu' Nicu Ceaușescu!

– Nu mi-e nicio frică! dădu din umerii rotunjori Eliza Alexandrescu. *Ce putând urma, frate Marius, dincolo de Stalin? Ce altceva decât un Lincoln?*

– Mmmmă rrogh, ipoteza optimistă... Omul nu are de ales decât optimismul, altfel logica faptelor te călăuzește invariabil la ștreang.

– Ce, tu nu ești optimist? Cum te simți, ca boier, în perspectiva arestării?

– Eu, Liz, știu una și bună: că Geniul nu este numai înnăscut, ci este și predestinat. Cu alte cuvinte, prin oricâte suferinți, ale mele sau ale altora, voi naviga ataraxic ca pe Internet, firul vieții, sau mai bine zis firul lucidității mele, nu-mi va fi retezat de ghilotina Parcelor celor curve, cu smocuri de păr încâlcit, fesenist, sub broboade înflorate istanbulicește, înainte de ca eu să gâfâi, nu fără oarecare solemnitate aulică, că, aolică, clipă, mai stai! Deoarece *m-am exprimat*, mi-am desăvârșit câteva opere-n cap, ca un *Homo solus* ce sunt, și tot ce mă mai interesează pre pământ, dar numai relativ, așa ca chestie, se referă doar la ce va zice din posterior posterioritatea, – îndeosebi gauleiterul culturii dejiste din RPR și marea sa haită de cenzori aș năzui de ca să ia o poziție, o atitudine de emițător de... judecată, dar de valoare!... Fir-aș al dracu faustic cu toată Opera mea!

– Asta, râse iar bigota Eliza, nelăsându-l să plece într-o beznă patrulată deja la București de *capre cu trei iezi*, un securist în uniforma Gărzilor Patriotice ale lui Bodnăraș capră, un sovietic, un britanic și un american iezi, – asta-i la capătul *celălalt* al vieții, unde n-a întors tramvaiul 33 decât pentru un Zeu ce se juca de-a Omul. Eu te întreb pe tine cum te simți ACUM, în perspectiva arestării banale, a tranziției brutale de la patul meu de Regină, la un prici din Romlag!

– Asta, râse cu poftă și contele Marius, parcă grăsuț, franțuzit și interpretat de ucraineanul get rusificat Serghei Bondarciuk când o pupă pe Natașa prin ochelarii de parbriz ai lui Bezuhov, e altceva! Sunt, pe legea mea, ca o mireasă în noaptea albă a nunții, cu mire abia dus la țigănci. Știu că voi fi arestat, știu ca și mireasa ce-o să mi se-ntâmple, numai că nu știu *concret* cum o să fie!

– Aha, concret!!! chicoti Eliza Alexandrescu.

– Da-aaaa, o îmbrățișă ascetul Marius Ghizdavu în Strada Sfinților, concret! Concret eu sunt ca o mireasă de dinainte de Iluminism și ghilotină: nu pot anticipa dacă va sări sau nu sângele până-n tavan!

8

Kutuzov! Kutuzov! clama pisatelul Grigore Căinaru, prin noroaiele din mahalalele Harkovului, de parcă ar fi fost Mihai Viteazul în regia lui Eisenstein și l-ar fi căutat, în mlaștinile predispunătoare la călugărire, la Comana, ale Neajlovului, pe bătrânul cel știrb ca o Guică sau Zenobie, Sinan Pașa...

Aici relevându-se orbitor naivitatea, autismul, romantismul, orbirea pictorului dvoreanin Marius Ghizdavu, carele, deși nepot supercopoiului dresat antibolșevic Alecu Șaraga și bun prieten lui Mișu, soțul om de informații al Elviriței, n-a mirosit niciun pic a spionaj ce misiuni excentrice, literar artistice, are de îndeplinit, în rubașca sa tolstoiană, bălaiul și perfectul rusofon basarabean logodnic Minodorei, pediatrei Dora Căinaru, foste Glagoveanu până de Zece Mai 1943, când vor fi cununați la Ziduri de popa Sică.

– Unchiul nostru Grigore Ivanovici Căinaru, surâse cu subînțeles giocondian că știe mai multe decât declară, pisatelnița Larisa Rîbalovna din Kitaigorod, în conformitate cu ce-am descoperit eu și Nikita, în ultimele arhive sovietice întredeschise despre el, cele românești rămânând inaccesibile sau fiind scoase militărește de sub controlul intelectualității și pierzându-și ireversibil savoarea autenticității prin prelucrare brutală de către specialiști fără simț estetic sau nesimțiți, rezultă că a îndeplinit pe teritoriul fostei U. R. S. S., în patria noastră, mai multe misiuni, fie sub acoperirea de poslanic de taină cu mesaje de-ale opoziției antiantonesciene, fie ca spion sadea pătruns în spatele sovietic al frontului fără nicio pozvolenie din partea autorităților staliniste legal constituite, care duceau un război drept, de eliberare și bolșevizare a galițienilor în Europa și a angkorienilor în Asia, alături de Națiunile Unite, adică USA&UK.

– Unchiul nostru Grișa, înțelese ce i se cere Nichita, a dus un război drept, în paradigma imaginarului colectiv de atunci. Și a luptat în serviciul combatant de la 22 iunie 1941, când a trecut Prutul, până la 27 iulie 1941, când s-a fofilat de la trecerea Nistrului, presimțind că forțarea acestui fluviu de către un popor galițian-angkorian de rasă ieftină, va atrage declarații de război din partea Imperiului Britanic și a sateliților săi. Resurecție a interesului pentru mirosul pulberilor explozive din gebhaneá nemanifestând decât, de Bobotează, în 1944, Dora fiind gravidă, iar contele Ghizdavu anunțându-i cu durere și pioase amintiri, că sovieticii au luat Berdicevul nostru și un obuz a desfigurat de tot falnicul carpen sur, din coroana căruia a contemplat lanuri de secară cu un renascentist târziu, pictor, arhitect și condotier, intrarea efectivă în luptă nevalidându-se însă decât după ce s-a născut în bune condițiuni, pe 4 martie, Vera, în șase el

trăgând deja cu artileria de la Storojineț, cercând a apăra eroic dulcea Bucovină, cea niciodată slavă, fără succes, Cernăuții căzând în robia sovietică la 27 martie 1944, când s-a prezentat și unchiul Grișa la Comisia Aliată de Control, înaintând o zaiavlenie prin care solicita sa fie admis *pandur marxist* și își motiva întârzierea că nu s-a predat mai de mult, tocmai prin particularitatea că n-ar fi luptat deloc în războiul de jaf și cotropire al fascistului Antonescu, ci s-a oprit înainte de Nistru.

– În realitate, izbucni în eseninene hohote de râs nepotul hocheist Stiopa, închizând din ochișorii albaștri ca Larisa și zguduindu-și pântecul ca Nicky, unchiul Grișa lucrase bine de tot pe teritoriul din acel terorizat spate al frontului, pe care oamenii lui Beria credeau cu trufie că-l stăpânesc în totalitate totalitară. Pe lângă cunoscutele misiuni, detalie el către Agnieszka și Isadora ce-l admirau cu ochi rotunzi de mirare, ce unchiul Grișa le-a executat sub comanda locotenentului de agitprop Marius Ghizdavu, anume în septembrie 1941 la Kiev și în octombrie același an la Harkov, dânsul a mai acționat incognito individual în iulie 1942 la Sverdlovsk, Nijni Taghil și Tiumen, pentru Direcția a XIII-a Literatură și Arte, și, în august același an, dar pe probleme economice în special, la Gori, Groznîi și Mahacikala! Ce ochind el fiind ce, dragele mele?

– Nu știu ce căuta scriitorul Căinaru, răspunse cu seriozitate Agnieszka, dar știu că prada vizată de pictorul Ghizdavu la Kiev în 24-29 septembrie 1941 trebuie că era aproape de valoarea unui Stalin! Aparent, el urma să scotocească, la mănăstirea Vîdubițki și la Pecerskaia Lavra, dacă nu și la catedrala Sfânta Sofia, după nu știu ce „dovezi" cum că protoromânii i-au creștinat pe slavi... Păi, era mai indicat părintele Damian, din naștere intrigant și un inchizitor fără pereche! Singura explicație plauzibilă – că l-a trimis Mișu, – a documentat-o Galina Cobiliță, anume că la București s-a sperat sus că mai bântuie prin zonă generalul Jukov și ar putea fi capturat de micul desant al ginerilor Moga!

– Într-adevăr, își aminti farmacista Eliza Alexandrescu, statul major al invaziei sovietice în Basarabia și Bucovina, din 1940, a fost la noi la Kiev, dar marea ședință a căpeteniilor militare bolșevice s-a ținut în 19 iunie deja la Proskurov (azi Chmelnyzkyj). Apoi, Jukov a coordonat joncțiunea districtelor militare Kiev și Odessa în 23-26 iunie 1940, dirijând spre cetățile lui Ștefan cel Mare Armatele Roșii 5, 9 și 12. Firește, consilierul secret Alecu Ghizdavu mai avea pe listă și alți generali complici: Ivanov, Paniuhov, Iakovlev, Grenadali și, subliniat, Averkin, șeful grupului pentru misiuni *speciale*. Dar poanta e că, puțin înainte de a porni cu yachtul Orlando spre Ialta, în februarie 1945, dar au fost împinși de curenți spre valurile și farul din Istanbul, frumoasa Elvira, doctorul Lecca și cu Mișu i-au spus râzând lui Marius că mai bine că n-ai găsit la Kiev pe nimeni, fiindcă cine știe cum dracu se mai răzbuna Stalin acum pe români pentru pierderea lui Jukov, care și-așa, călărind pe El Zorab, are

acum piciorul în ghips!

– Ce?! Ce căutaaa romancierul nostru? se stropși la hocheistul cel înalt Malania, manifestând atât iritabilitatea Verei cât și aplecarea dialectică spre a conversa în contradictoriu a lui taică-su, fizicianul filozof de la Dubna, celebrul disident Feoctist Ilici Silantiev, care anticipase prin calcul tensorial absolut încă din anul 1984 prăbușirea Uniunii Sovietice și chiar mai mult decât atât, că șandramaua se va prăbuși *peste norod,* nu pe căpățânile nomenclaturii!

– Ce, mă? Ho! îl mai zgâlțâi o dată apriga nepoată a Căinarului, Malania. Vrai să-ți spună fufele astea *ce* drăcovenie căuta bunicul și tu treci sub tăcere tocmai misiunea cea mai tainică și mai rodnică, cea din decembrie 1941?

– Exact! se înfuriară, gata a se prăbuși peste el într-un glas, Agnieszka și cu Isadora. Misiunea cea mare la Samara, Simbirsk (fost Ulianovsk și viitor Kerenskinsk), Kuibîșev! Nu te face că treci peste ea, că nu-ți ține cu noi!

– Dar nici prin gând nu mi-a trecut să fac omisiune de denunț! se cruci el, juruindu-se cu crosa vărgată pe care scria CCCP.

– Mă băiete! îl dezmierdă Malania. Nu-ți paie lucru de șagă!

Kutuzov! Kutuzov! șopteau în neștire buzele fosforescente ale romancierului 1681, în timp ce orbecăia prin mahalalele noroioase ale Harkivului, părăsit ca și la Kyjiv de comandantul său, spătarul Marius Ghizdavu, pe motiv că aplică unul din principiile comisarului Alecu Șaraga, principiul cel mai viril teritorialicește: mai răsfirați, băieți!

Cu alte cuvinte, el nici nu se gândea la biata Țară, la ce se va întâmpla cu muncitorii, funcționarii, dascălii și mujicii ei, când vor ajunge *să cerșească* de la stat, în calitate de pensionari, niște ajutoare, numai ca să aibă cu ce trăi, constrânși să aleagă perpetuu PSD-zeamă-de-varză, chiar și la sfârșitul Epocii Putin.

El era un intelectual de-ți venea să scoți mobilul și să chemi minerii Donbasului și chiar metalurgiștii de la Kryvyj Rih, aduși de la Magnitogorsk în scopul de a-i învăța pe geologi și ingineri care minereuri au mai puțin steril, el nu se preocupa decât de Cartea sa infinită, își neglija până și familia, adică fetele.

– Da, fără îndoială! nu se îndoi deloc Marius, care profitase de Dora atât înainte de 31 octombrie 1956, cât și după buclucul cu viespea, până după 1980, de și-a amânat Liz dezertarea, s-a scris, din pricina acestei legături, durabile ca tot ce este cimentat cu hemoglobină de război. Proiectul lui Grieg era de o limpezime nordică și, la 7 mai 2145, când România, din nou Regală, va prăznui două cente de ani de când a capitulat Reichul, succesiv, față de francezi, în 7/ 8 mai 1945 la Reims, într-o școală de cărămidă roșie ca gara Titu; față de Jukov-Vîșinski, în 8/ 9 mai la Berlin, în Pergamonmuseum; precum și, în 9/ 10 mai, față de pandurii

polkovnikului Grigori Ivanovici Rasputin Căinaru, la palatul diktat Belvedere din Viena lui Nehammer, prilej jubiliar 1945-2145 cu care va fi vremelnic aerisită, prin implozie televizată, una din labele de urs alb, cum se vede din elicopterul prezidențialității Casa Popoooorului, pentru ca să ni se extragă cutia de mască de gaze în formă de cilindru feliat, conținând cele 1681 pagini căinare ale *Războiului Sfânt*. O! atuncea, care va mai ști p' acilea limba română, ce oricum va da colțul în 2222, declarată decedată din p. v. medical, potrivit legii, ăla, dacă va mai avea și perversiunea Lecturii, va rămânea o țâră frustrat, ca cum te-ai duce la latifundiarul Cezar Bogza cu nădejde de chiolhan de 1 octomvrie, care e ziua internațională a bătrânilor cu drept de vot, și te-ar primi cu un bufet la varice, frugal și frust, cum ar fi pe pâine cazonă de manutanță, cu *gem*, de căpșuni conform etichetei din supermarket, dar cu gust de prune uscate și, vărsat la un closet cu oglindă de apă plată, prezentând unele emanații de vopsea roșie de ouă, încât ți-ai putea bricola drapelaș să întâmpini cu el trupele sovietice de Ocupație definitivă, hăituitoare-n 1940 ale trupelor române Regale, care n-au tras nici înjurate, nici scuipate, nici mânjite din țucal, măcar un foc de avertisment cum că *poate ne întoarcem, băi*, așa fiindu-le Ordinul, de a răbda orice!

– Eu nu cred că Grigore Căinaru, combătu Muhală Muistu de la Buda sau Pesta, era la 26 iunie 1950, un pacifist civic oengist, când prăznuind un deceniu de la răpirea Basarabiei și Bucovinei întru deznaționalizarea-bolșevizarea lor ireversibilă, își încheie cele 1681 pagini ale fluviu-romanului lui Kutuzov Kutuzov Kutuzov Kutuzov, îngropând cel puțin trei exemplare, dactilografiate că n-a avut destulă încredere să i le microfilmeze Marius cu familia Honig, în cele patru colțuri de grădină, la Glagoveni, la adevărații Glagoveni, din cartierul Uranus încă nedemolat de Jupiter Tonans.

– Este adevărat, tresări atins la coarda sensibilă artistul Marius Ghizdavu, că în martie 1944, născându-i-se o ființă umană, prietenul meu s-a gândit că *a avea copii îți justifică orice colaboraționism* și s-a făcut pandur la Cernăuți, unde Ana Karenina Pauker pregătea un Guvern cu adevărat democratic după standarde anglo-americane, în loc să vină cu mine în misiune la Piramidă, să-i convingem: pe Roosevelt, că nu e destul să te refugiezi în moarte subită (cum își dorea și Mareșalul, în august 1944, un accident aviatic), și, pe Churchill, că e abureală un discurs cu Cortina de Fier la Fulton, ci tot ce ne trebuie în iunie 1944, pentru stăvilirea convertirii nazismului în comunism nemuritor, e doar o **Debarcare în Balcani**, dacă vrei ca galițienii radical-agrari să nu te considere cam *criminal de război* complice la toate crimele stalinismului. Dar am primit eu însumi descurajări încă de la funcționărimea de mică ierarhie, cum că, băi Marius, opiniile intelectualilor raselor neglijabile nu se pun! Deci, Agnes, și tu, Isadoro, vreau să subliniez că, neîntâlnindu-se cu Ioil Borgiah

la Școala de Primăvară de la Alexandria, ca mine, la workshopul pentru Pace, Grig, al Dorei fluviu-romancier pandur marxist de-al Anei Pauker, nici nu avea de unde să se contamineze homonic de o silă de *Homo sapiens totenkopf* cu ecouri în arta literară, ceea ce înseamnă că reticența sa de a evoca teatrele de război, scenele în care omul măcelărește omul, ține mai degrabă de însuși Subiectul, anume de anii tolstoici 1806-1812, cărora le închină cu stoicism bulgăresc cele patru volume Kutuzov, când Neamul Românesc a fost mai degrabă a războiului otomano-țarist *victimă*, decât să se comporte ca un factor activ imperialist pe propriul teatru dintre Dunăre și Bug, ocupat de „hoardele panslavismului“ ca o prefigurare a invaziei de la 1940, reluată cu și mai multă vigoare în august 1944, în aplauzele „scrofiței roz occidentale“, care vedea în nazismul marxist o modalitate de alfabetizare și de a da drept de vot și fesenistelor împarfumate, adecvată triburilor inferioare mental biologic de la sud-est de Europa Centrală habsburgică Ideală, ca și o concentrare a capitalului pentru bazele industrializării în scopuri militare, importându-se până și crioanele cu care să semnezi Apelul de la Stockholm, tradus din limba lui Tolstoi și a lui Gladkov de Delegația Permanentă a Congresului Mondial al... Partizanilor Luptei pentru Pace, în martie 1950, în condițiile în care trupele Cominternului se pregăteau intens pentru a năvăli, la 26 iunie 1950, în Coreea de Sud, nimic nefiind mai primejdios pentru pârțogăria ideologică marxist-leninistă decât să pui tu, același popor de aceeași rasă, să probeze jumate bolșevismul și jumate capitalismul.

– Kutuzov, se înroși de indignare ca un curcan robul lui Marius, șahistul Feodor Kuzmici Merțalov, a fost primul care și-a dat seama că bătălia de la Austerlitz a fost o înfrângere și că bătălia de la Borodino a fost o victorie!

– Sau o înfrângere care echivalează cu o victorie, sau remiză! comentă fotbalisticindu-se și jucându-se cu revolverul Oscărel SS Hubig, constatând cu groază că armăsarul rusului îi amenință nu numai ambele turnuri, ci și pe regină.

– Lasă-lasă, că știm noi cine a fost Kutuzov! bombăni cu obidă locotenent Ghizdavu, care tocmai pierduse un final de nebun contra pioni, la același rus.

– Știm foaaarte pe pielea noastră moldo-valahă, hă-hă-hă-hă! numai nu explodă de indignare generalul de propagandă Horea Bratu, scotocind din ochi după dosarul lui Mihail Illarionovici Goleșnicev-Kutuzov. Știm noi ciiine a fost Kutuzov!... Kutuzov al mieu!!! maimuțări el viril pe Ecaterina a II-a, ce cu Maria Tereza ar fi adus, secolului XVIII, un exces de vulgaritate, la câtă avea deja printr-un iluminism neisprăvit. *Vulgaritate*, băi, adică acel subnazism când potent, când impotent, un *populism* al mediocrităților tupeiste, cenzori voluntari ce vor împizdi tot secolul XXI, tinzând a-l clona castrat *chic*, după tot nonculturalul, al XX-lea!

– Și de ce, mă rog dumitale, nesimțitule, dădu din coate Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, consideri feminismul, emanciparea femeii sovietice de sub exploatarea masculului dominant, ca manifestându-se analog unei glande secretând „vulgaritate“, într-un eon al masilor, totalitar? Gândești ca un bou!

– Pentru că mareșalul Kutuzov, își albi fruntea înaltă de delfin analistul imun la insulte, ca prestator rus de servicii master class unor intelectuale, e *principalul vinovat* pentru Răpirea Basarabiei, vaco, după cum cancelarul austriac Wensel Anton von Kaunitz a manevrat pentru Anexarea Bucovinei, scroafo, la poalele Mariei Tereza, în 7 mai 1775. Ah, această lună Mai a marilor iubiri! Blestemată lună Mai, Kutuzov în 28 Mai 1812 săvârșind acel păcat de moarte, comunisto, bolșevico, Răpirea Basarabiei, păcat impardonabil, de la care li se trag fatal *rușilor toate nenorocirile* pe două-trei veacuri, inclusiv secesiunea Siberiei ca protectorat pekinez! Noroc că, cu mare tonaj ne-a fost ea, belirea primăverii, compensată de Regalul 10 Mai și principalele lui semnificații, cum ar fi Sosirea lui Vodă Carol, Independența, Proclamarea Regatului, Căsătoria Regelui Carol al II-lea cu mama Regelui Mihai și mai ales semnarea Capitulării Necondiționate de către Reich, la Palatul Belvedere-Diktat din Viena, în, prevăz nostradamic, 10 Mai 1945, dinaintea polkovnikului pisatel Grigore Căinaru, Grișa! cum îi vor zice pațanii sovietici, uimiți că el nu-și bate deloc soldații, ca alți ofițeri români, îi lasă odihniți, le dă de mâncare și nu le pretinde ținută de paradă pe front!

– Eu n-am îndoială, își puse paloșul greu din fontă ardelenească pe masă radicalul Oreste Bogza, că nazismul nu este un fenomen german, ci austriac, și că Hitler se trage, poate și genealogic, din cancelarul Kaunitz, după cum stalinismul nu este un fenomen caucazian, ci pur rusesc, acel Stalin, a cărui putere umilea pe Rooseveltul cel chinuit de alegeri, ce altceva făcând în Marele Război pentru Apărarea Nomenclaturii, decât să tooot recitească *Război și Pace* și să se tot inspire de la Kutuzov, cum e cu arderea orașelor și satelor, nimicindu-le-n calea inamicului, și cu războiul de partizani, indiferent ce represalii aduce ostaticilor!

– În toamna lui 1807, observă cu ochii castanii injectați de ură logofătul de obiceiuri Antioh Ghizdavu (1750-1821), la Paris, pe lângă Napoleon, cine-mi uneltea, cine isca daravela cu *Anexarea Principatelor la Imperiul Țarist*? Cine, mă, altul decât... un conte Tolstoi! Inclusiv cu milogeala din urmă, pragul cel mai josnic până sub care putea negocia ca nobil rus, cum că... „măcar“ Basarabia!

– Ceea ce nu înseamnă, ne atenționă Stiopa cu glorioasa-i crosă, că bunelul scriitor Grișa Căinaru nu se fudulea peste tot cu arborele său genealogic, ce ducea la celălalt conte Tolstoi, de fapt singurul notabil în conștiința mondială, fluviu-romancierul lui Kutuzov, Kutuzov, Kutuzov, Kutuzov!

– Cum așa?

– Iac-așa și iar așa! Ba încă de ani de zile, noi Căinarii ne tot zbatem să fim recunoscuți de Clubul ADN-Urmașilor contelui Tolstoi și să fim invitați la chiolhanul anual de la Iasnaia Poliana, al risipiților prin lume!

– Însăși înrudirea Căinărilor cu Tolstoi, desluși teologul Atanasie Damian biletul radiograma Noveanului, în tăcerea cortului de nuntă și a casetofonului, este strâns legată, cu un fir roșu, de frecventele pustiiri ale Moldovei și Valahiei, de către lăcustele țariste, sub pretextul eliberării pravoslavnice, de sub jugul otoman – interzis faptic de Voievozii noștri războinici dincoace de Dunăre! – a creștinilor. Viitorul conte biograf al lui Kutuzov, mincinosul exeget, carele nu zice nimic în Tetralogie de Basarabia mea, ca *măr al discordiei* ce a rostogolit Războiul lui Napoleon până la Moscova, nu avea decât 26 de anișori în 1854, când vine la noi, locuind pe Ulița Ișlicarilor din Lipscani, ca subofițer țarist reacționar, să se încaiere cu turcii la București, la Giurgiu și mai ales în binecuvântata Oltenița iliesciană, în asediul Silistrei, marele eseist Ion Ghica punând urechea la pământ la Ghergani și auzind tunurile de la Dunăre bătând cetatea de pe țărmul bulgar cominternist, vacarm care nu l-a intimidat deloc pe-un oarecare dorobanț călăraș de roșiori, artilerist ca Bonaparte, dar rus și pisatel veleitar, să nu se ia-n Blitzliubov de-o fiică de negustori, Ioana/ Oana/ Onțica, dar cu onestitate, câștigându-i la stos, de la un coleg velicorus, împroprietărit pe de-a moaca în Basarabia, o sfoară de moșie pusă cam între Căinării Vechi, de pe apa Cuboltei, și Soroca boierului Constantin Stere, al cărei vechil, un Oleg Căinaru, cam neputincios, ia nu numai fata, ci recunoaște și pruncul Chiril ca fiind al lui!

– Dar nu la Căinării Vechi, protestă Larisa, ci *în drum spre*, dezonorată și fugită de acasă, poposind la Năpădeni, după ce a bet apă de la cinci fântâni, biata Onțica a născut un fecioraș, căruia-i dete nu întâmplător numele Lev, ce abia Oleg Căinaru, primind sfoara de moșie și lăuza, i-a preschimbat numele în Chiril, din sămânța căruia o mireasă din chiar Căinării Vechi, Teodosia (Feodosia) născu în 20 mai 1880 pe Nae Antreprenoru, ce avu la 4 martie 1907 pe Mitrea, cu Duniașa, iară pe Grișa al nostru în 18 iulie 1920, cu Ana Karenina Pauker Lugojana, mai toți ceilalți copii, când cu una, când cu alta, pierind de mici, răpuși de diferite molime, datorită asistenței medicale precare în epocă, ce silea fimeia română a fi mereu gravidă, ca o cloșcă, în loc să facă activism, politic ori civic.

– Această frumoasă tradiție eres privind descendența din Tolstoi, nu din Dostoievski, Grișa a exploatat-o în toate *autobiografiile* solicitate de securiști și de serviciile lor, de Cadre și de personal, după eliberarea Republicii Populare Române de sub jugul fascist, la 23 august 1944, ora 22. Căutând cu inteligență creatoare și chiar creativ inovativă, critică și autocritică, să deturneze atenția de la barbaria că tac-su a construit, cu

zilieri săraci, și a dat în folosință pagode somptuoase la marii corupți, exploatând și forța de muncă a țăranilor navetiști sindicalizați doar de formă. Ca și că părinții mei au fost posesori de fabrică de salam cu soia, de unde în timpul criminalului război antisovietic și anti-ONU, a alimentat, cu *conserve de fasole cu șuncă sau cu cârnat*, pe agresor, pe când anglo-americanii livrau conservele lor cu multe euri și hormoni la cel agresat!

– Și să nu uităm, lascivă Dora, și de fratele tău, Gary, idealist de linia întâi, care s-a distins dobândind mai multe cruci de fier, nerămânându-i însă niciuna pentru a se făli, la umbra ei, în descompunerea cea eternă, fără a impresiona neplăcut pe ceilalți morți, de sub cruci albe de mesteacăn, căzuți degeaba, ba chiar în sens contrar interesului ceasornicului național de azi, vădit antiunionist!

– Basarabean hârșit, Marius, alde Grig nu a lăsat vreodată, dragul de el, să se afle despre Opera sa „1681“ (elaborată în 1944-1951) și despre strategiile sale de supraviețuire, în spațiul de ocară galițiano-angkorian, decât doar cât a vrut el să se știe, fie și falsificat mitic! Dar eu nu cred că iluzia lui de a fi fost clonat după Tolstoi era de natură a-l proteja de securitatea literar-artistică. Dimpotrivă, ar fi putut irita SS-ul sovietic, care trata literar-artistic pe români de țigani găinari, inferiori rasial sciților agatârși! Partea prostuță fiind că nici măcar nu era original, deoarece cu mult înainte de a mă culca eu la Ziduri cu el, am auzit de la vizitiul tău, domnul sudor autogen Țepurlui Marin Codin, că și dumnealui a avut o bunicuță focoasă, care în timpul Războiului Crimeii a spionat în rândurile păgâne ale bașibuzucilor, pentru GRU, într-un spirit total antieuropean, care înțeleseseră speriații ăia în Occident că dacă Țarismul închide Bosforul, atunci va avea rațiuni estetice tari, de simetrie, pentru a încornora cu aur din Kolîma și Gibraltarul...

– Cunosc, cunosc, dădu din grimase boierul, toate confuzele efuziuni țuicare ale lui Codin! Staruha Țepurlui fiindu-i când bunică focoasă, când străbunică arzoaică! Însă dar după ancheta ce a întreprins-o, cu mijloace istorice *științifice* de restabilire a adevărului, tatăl meu, rusul ofițer care s-a slujit de babă nu putea fi insațiabilul Tolstoi, și nici Rasputin, deoarece *nu era chior*, de ochiul drept, ci mai probabil să fi fost atunci colonelul Kutuzov, sau dacă ținea acel ochi numai închis de plăcere, poate mareșalul mult mai popular la noi, Suvorov, căruia după ce la Varșovia a avut cazaci implicați *în mari masacre*, ne-o bătut cu turci cu tot în Vrancea, încât i-am aridicat o statuie ecvestră la 1913, mutată însă la Ismail, fiindcă *acolo au fost masacrați și civilii învinsului* mahomedan!

– O statuie, o statuie, îngână visător petrolistul Octavian Ghizdavu, o statuie ecvestră ar merita, în actualitatea sculpturală imediată, și Grigore Căinaru al nostru, cel mai rezistent romancier român – 1681 de ani să fie citit! –, scânteind pe fundalul moscovit al Domei Iskrăi, chiar pe soclul cel roșu al lui Lenin, care viteaz, să nu fi fost bărbați doi opozanți, eroii Mac

Arthur și McCarthy, ne asaltau de mult bolșevicii cazacii Hollywoodul, care la americani e ca Palatul de Iarnă cu femei, și-l sculptau cu sclavul zek alb-negru numai pe Soțul Krupskăi, în picioare, din întreg Mount Rushmore, predestinatul kurgan rusesc din amonte de South Dakota, în ale cărei ape cu solzișori se oglindește cu mâhnire Cvartetul: Washington (care stăpânea 300 de sclavi), Jefferson, Lincoln, Theodor Roosevelt, ultimul fiind Nobelul 1909 pentru pace, că a mediat pacea ruso-japoneză, a cărui nepoată, frumoasa Eleanor, de s-a canonit Franklin al ei s-o cucerească mai mult decât Volodea pe Nadejda, îi explica lui C. A. Rosetti că, în America, marea generație pașoptistă a Independenței și a Drepturilor Omului *a găsit sclavia deja solid înrădăcinată, de supraomul alb englez*, pe un pământ unde se aplicase Soluția Finală aborigenilor, de la care a luat modelul Winnetou, firește răsturnat dialectic, și Hitler, cum că ce sclavie să implementeze în Galiția noastră, de se pronunța Marius, ca avocat, robului său Merțalov, că *după Ghitler vine Lincoln*!

– Domnilor, ridică pumnul proletar în sus ca și cum ar fi amenințat să-și debaloneze burduful Codin, vă contrazic! Neam de neamul meu nu a fost bătut de vreun Suvorov. Străbunicii mei s-au mutat voluntari panduri, lângă Suvorov. În *șchimb*, scoase el rubașca kakie, ca și cum s-ar fi despăduchiat, uitați-vă bine la grila asta de lovituri de nagaică, la stroi, constructive!

– Oooo! gemură cu experiență feministele prezente. Parcă ți-ar fi pus canibalii mușchiuleții la grătar!

– Nu de la Suvorov al polonezilor... De la KUTUZOV le am!!!

– Nu șuguiești? pipăi ca Toma Necredinciosul micuța Emily unde, feciori fiind, n-aveau coraj nici frățiorii ei, Gobind și Niel (Nilă), nici verișorii lor mai măricei, Joseph și cu Marlon.

– Domnișoară, gemu din vipla puținilor dinți neviplă țeranul știrb și *vesel că mai trăiește*, rău ne-au călcat tovarășii de la Răsărit la 1711, la 1736-1739, la 1768-1774 (când ne-au slăbit de răpiră-n 1775 austriecii Bucovina cu tot cu mormântul Sfântului Ștefan, protestul lui Horea, Ghica, Cloșca și Crișan fiind înecat în sânge!), la 1787-1791 (când au vroit iluminata Ekaterina să ni-l deie pă contele Potemkin Rus Rex Daciae, de-l îngroparăm la Sfânta Golie a Ieșilor), dar parcă nicicând nu ne-a potopit muscalul cotropitor, ca urgia lui Dumnezeu, decât în acea crudă ocupație 1806-1812, culminată cu Răpirea, de către b-bestia de Kutuzovov, a Basarabiei, întru bolșevizarea-deznaționalizarea ei ireversibilă!

– Voi românii, dădu din codițe micuța intelectuală californiană, ați fost vasăzică mereu părtinitori cu Franța, ați ținut cu Napoleon, nu cu Kutuzov!

– Noi nu comitem favoritisme, ca să nu ne creăm precedente! interveni cu ciocanul calm, muncitoresc, Marin, ridicând însă vocea sus, ca maestrul Cucuzel.

– Napoleon, se încruntă feroce pistruiata Agnieszka, de toți dorita nepoată a Halszkăi Chrzastowska cea atâta râvnită în 1937 de însuși Marius, tânăr și superatractiv, Napoleon, ah, canalia!!! Bestia corsicană! Fiara... Dobândise un moștenitor polonez și uită-te și tu, ce-i scria el țarului Alexandru!

– Băi Țarule, citea sardonic ambasadorul Caulaincourt, află că Împăratul Francezilor, dacă i-o dai pe soru-ta, Anna Pavlovna Lugojana Pauker Karenina, nu numai că n-are niciun chef să binevoiască a dispune să se reinițializeze relansarea Reînvierii Poloniei, idee atât de străină concepției sale, dar este chiar înclinat *să colaboreze cu tine*, la orice măsuri de Minister Orwell al Adevărului s-ar putea recurge, *pentru ca amintirea ei să se șteargă din inimile locuitorilor*.

– Maiestate! Maiestatea Sa Împăratul Napoleon aprobă ca denumirile de *Polonia* și *polonez* <u>să dispară</u> nu numai din orice tranzacțiuni, dar și din Istorie!

– Poate și din Literatură!... Adică, se subînțelege că și! La fel, românii.

– Ceea ce confirmă, ne privi cu ochi verzi strălucitori Agnes de Krécy, că bestselleritul Napoleon nu era mai puțin... infractor de război decât Hi, Roosevelt, Churchill sau Stalin, fiind capabil nu numai să ucidă militari proprii și străini, *ci și să împingă genocidul până în Memorie*, învingătorul **potrivind** la nesfârșit convenabil Istoria și Literatura și Vinul, pe banii contribuabilului!

– Napoleon Napoleon Napoleon Napoleon și Kutuzov Kutuzov Kutuzov Kutuzov, se bâlbâi de cât de frumoasă era pediatra goală mamelucul Abdul, sunt cei doi poli între care pendulează romancierul, cu obstinație virilă și plăcere crescândă, în practica sa demitizantă, neexistând totuși suficiente probe, și nici vreun subtil indiciu, că s-ar lega corosiv aluziv și de ruda sa nedovedită decât prin legendara coana Onțica de la Oltenița, contele călător Lev Nikolaevici!

– Napoleon, observă îmbujorată Emily, pur și simplu n-a știut ce *încotro* să aleagă în Rusia dodoloață. Noi, la școală la Santa Diana, ne-a dăruit ispravnicul districtului un computer, după rezultatele pozitive obținute la olimpiada pă California, și am simulat noi pe el că era mai rentabil, decât spre Kaluga, s-o ia pe drumul teutonului bârsan Toma Nour, spre Riga și Dorpat, pentru a cuceri Petersburgul lui Dimitrie Cantemir sau Milescu și a-l rade de pe fața pământului, curmând pe vecie cu fumurile nord-vest-europene ale Asiei!

– Și noi avem computer la noi la școală, la Elberon, protestă nepoțica Lizzy de la plajă din Florida, care chiar semăna cu basarabeanca Liz de altădată, dar pe simularea noastră am obținut și alte sugestii pentru îndepărtarea muscalilor de la a-și mai vârî nasul lor roșu în trebile Europei: bine i-ar fi fost lui Napoleon dacă rupea de tot Ocraina de la Rossia și o

anexa firesc, cum a mai fost odată, sub marele Duca Vodă, la Moldova Mitropolitului Veniamin (Benjamin) Costachi, îngăduind concomitent suedezilor să-și recupereze Finlanda lor, a cărei existență independentă e, dealtfel, tot atât de irațională ca a Ungariei Mici în coasta României Mari, după sinuciderea Kakaniei lui Nehammer din lipsă de însușiri!

– Pentru că finlandezii, tună în microfon cineastul Răzvan Hristevescu, se trag din *dacii liberi* ai lui Zamolxe, maghiarizați forțat, după ce-au migrat spre nord nesuportând jugul fascist latin roman, după cum ucrainenii se trag din frații noștri *geți*, slavizați „cu dosarul și cu parul“, iar bielorușii noștri au fost slavizați tot din niște daci – cei dinspre Minsk din buri, cei dinspre Smolensk, din carpi!

– Silence please! Eu am găvărit cu arhitectul Alfred Rosenberg chiar la Harkov Riga, pi tank, îi împăciui Marius Ghizdavu pe colegi, și am convenit să trimitem experți împerecheați, români și germani, ca să descâlcim toate aceste enigme etnogenetice, pentru ca Reconstrucția regiunilor din Răsărit să se bucure de o bază sănătoasă, din cel mai bun și mai stabil granit româno-german.

– Tovarăși gestapoviști cekiști, fii de muncitori și de țărani săraci din securitatea popooorului! ni se adresă tovarășul analist-sintetist sculer-matrițer de sudură autogenă Zahar Maslovici Kartotekov, descălecat ca consilier militant ulterior pentru ideologia integrării euroatlantice, consultant privind *agentura ca sculă* a urii de clasă și afirmat ca educator pe sticlă al tineretului postdekabrist oengist. EU mi-s prepadavitel Darie Fișiereanu, de orijîne țaristă, dar care, împământenindu-mă, ca Regele Ferdinand, am învins și eu... un rus, pe rusul din mine, și doresc a-mi cere scuze pentru unele neplăceri ce ai mei vi le-au cauzat în Istorie și în Literatură, nu numai contribuind la destrămarea Țării și, de aceea, la *imposibilitatea de a mai progresa cu de-ale Culturii* după 26 iunie 1940, ci și tratându-vă cu bestialitate la jug și la dezmăț, îndeosebi la ocupația din 1806-1812, mai spre finalul ei, cu marele desfrânat Kutuzov, la Bucureștii deveniți o nouă Capua, unde admit că se purta mai rău decât voi românii în Transnistria!

– Despre Transnistria, tresări și ridică dintr-o sprânceană Marius Ghizdavu către Clara Honig, bine ar fi să nu se pronunțe literatura sau securitatea înaintea Istoriei!... Supoziția mea rămânând că, în Războiul Existențialist, nemții au masacrat nemțește pe colaterali, iar românii românește: în sensul că mai aproape de practicile Canalului decât de ale Buchenwaldului. Altfel spus, administrația românească s-a purtat cu evreii și cu romii cam cum se comportă ea cu proprii supuși, chiar la pace, darmite la război, lăsându-i să piară puși la munci aberante, rău alimentați, neprotejați împotriva frigului și găzduiți în condiții de higienă incalificabile, suficiente ele însele să pună pe butuci o seminție sau o categorie socială ori intelectuală. Eu n-am fost acolo, dar românește, după

infernul Reeducării și bestialitatea Mineriadei, nici nu mai muncesc, mă tot gândesc...

– După Mineriadă, observă Isadora, nu se mai poate scrie poezie la voi.

– Este o comparație indecentă! dădu din cap mustrător la ea bărbosul publicist Răzvan Hristevescu, care a descoperit la Debrețin xeroxul celebrei cronici *Gesta Romanorum*, precum și o colecție de imnuri și marşuri militare din Ungrovlahia. Încă de la 1775-1812, duduie, nu se mai putea scrie Poezie la noi!

– Ba nu! bătu din picioruș Isadora de-i sări condurul cât colo. Nazismul nu e un fenomen rusesc și cu atât mai puțin unul german. Este însă cu prisosință unul *austriac*. Să nu uităm că *cancelarul*, că Kaunitz a smuls Porții, în blestematul 7 mai 1775, Bucovina, pe când Ecaterina lui Potemkin nu ne ia Transnistria decât pe 29 decembrie 1791 și, atenție! asta abia după ce se amestecă *și austriecii* în războiul ei cu turcii, pornit din acea toană a țarismului că, asemenea unui crocodil ce se târâie spre apă, a tot năzuit spre Bosfor...

– De-aia, bufni cu gelozie căinară Malania (Malașa), voiai tu să-i dăruiești lui Stiopa, de ziua lui, un crocodil de cristal, să-i stea pe televizor ca un pește!

– În imaginariul inconștientului colectiv, kolhoznic, fă, crocodilul e un smart-simbol cum că, ce-ai apucat, să nu mai dai înapoi! Or, pe mine m-a cucerit doar Sergiu Chiose Enache, urmaș de SS-ist socialist securist stalinist-marxist, ca pe o urmașă de rezistent prin cultură până la 1992, fugit la Basel să nu-l abată de la Creație consternările zilnice de pe drumul Tranziției, că cutare reformă o fi bună, dar trebuie să vrea și soacră-mea, și amanta, și nașul, și cumătrul!

– Or, Stiopa, Malașo, către care ai afinități elective incestuoase, uitând că vă trageți din aceeași sământă slobozită de Tolstoi în Oltenița noastră, din curiozitate cu o fată de negustor Oltean, deci diplomat, deocamdată trebuie să mă descucerească cu crosa și să-mi declare mai întâi independența, după cum și experta în împreunări, Ecaterina cea *Mare* în... toate, înainte de a ne lua de tot Crimeia noastră, descălecată de ciobanii mioritici și de tătarii noștri din Bugeacul nostru, i-a proclamat, mai întâi, ce?... Independența, firește!

– Aici, se înroși Stiopa, care de când patina artistic hochei profesionist la Salzburg, trecea des prin Basel, nu e vorba de Isadora noastră, Malanie-Malanie, ci de calitățile literar artistice și de analist, ca și de aplicarea corectă a cuceririlor revoluționare ale formalismului rus nimicit de marxism, în Dosarul Căinaru!

– Din câte știu eu de la verișoara mea, Elvira, iubită de Raul Lecca, fiindcă a riscat să piară chiar cu tăticul lui, contactând pe Roosevelt Churchill în Ialta noastră, soțul ei, Mișu, avea feedback că de gros folos

fură expedițiile ce, unele cu mine, ca mare rusofon al alianței româno-germano-finlandeze, le-a sfredelit în adâncul de crocodil de cristal fără nimic în pântece al URSS!

Astfel, în septembrie 1941, la arhivele mănăstirești kievene, a descoperit Mișu scrisorile prin care Napoleon I instigă pe rotofeiul țar Alexandru să se aprovizioneze „la discreție“ din Moldova și Valahia, cu bunătățile rărite de blocada antiengleză, dar și promisiunile urmașului republican Clemenceau către Denikin, Vranghel, Kolceak sau Iudenici și alți *eroi antisovietici*, că dacă-i bat albii pe roșii, care nu mai vrea Lenin să achite Occidentului *datoria externă țaristă*, la noua Pace li se va lăți Rusia pe săturate, dincolo de Dunăre, Marița și Bosfor, până la Sfântul Munte Athos și Troia noastră tracă!

Menționez însă, pentru Istorie și pentru Literatură, în măsura în care interesează și povestea popoarelor galițiene în curs de Exprimare, deci și literatura arta lor, arde-o-ar focul, c-aduce doar chin și viespe-n gât, la ăla care se remarcă, și mi-e martoră baroneasa Dorothea Schlauberger von Sonnenheim, că, îmbrăcat în haine vărgate zek, vicleanul cancelar Vójd franțuz Clemenceau l-a contactat pe Tata, în convalescența-i alsaciană prizonierat de ne părăsise pe noi doi orfani, pe mine și pe Theo la Năpădeni și la Ieși, asigurându-l că promisiunile către Albii anti-Roșii vor fi uitate imediat după recuperarea datoriilor de înarmare ale Țarului, care dacă Lenin ar fi expropriat-o pe Krupskaia de bijuurile Reginei Maria și ar fi achitat arieratele, atunci nici n-ar mai fi fost sprijin extern pentru Războiul Civil, alde Troțki n-ar mai fi înființat Armata Roșie a Cominternului și Căgăbăului, și atunci nici pictorul Hi n-ar mai fi risipit *fondurile destinate culturii germane*, pe Înarmări, tolerându-se a presupune, cu temei fix în materialitatea condițiilor cauzatoare deterministic, că nici Războiul Existențialist, nici fumul crematoriilor și nimicirea elitelor, bolșevizarea galițienilor-angkorienilor...

– Într-un cuvânt, a gal-angiștilor! prescurtă cu smerenie Sergiu Enache la bunicul Isadorei sale, predestinate cotrocenar a naște pe Preș. Mântuitor.

– Domnilor, se Grigore Căinaru-n mormântul militar de la Ghencea, pe o ploaie de ne-au bătut norvegienii contrar previziunilor cancelarului de anticipase un doi-zero, ignorând starea ca de șlam-perioadă a terenului stelist, cum și Hi că după vară vine toamna-iarna, dooolor! se el, aaaa... acest l'ent de roșiori al Reginei Maria, amantul soției mele doar la Odessa idilică, mi-a purtat, din motive de Spiriță religioasă creștină, dar și alahă, ba ținând de orice fior antibolșevic, numai doar propensiune tropistică ghinion cam către doar numai belele!

– Așa trebuie să nu fi fost! gândi nu gândi faimoasa pediatră de răniți, completând uleiul la candelă, unde-l linseseră câinii orașului, rezidenți în cimitir printre eroi. Cât a mers în misiune, la Kiev și la Harkov,

cu Marius care se ținea numai după fuste și chiloți, dacă ei mai existau într-o Uniune Sovietică ce Kiki din Montparnasse știa că-și băga tot pibul în tunuri și blindate și-n piuitoarele katiușe, eu simt că Grișa n-a capturat niciun fel de documente importante pentru Marea sa Operă de 1681 pagini, concepută ca un apendic la *Război și Pace,* diagnosticat ca suferind spiritul Contelui Lev de un fel de gangrenă peritonită, în sensul unei imprecise demascări a mussolinismului corsican și al unei deșănțate exaltări a geniul militar al lui Kutuzov de a nu întreprinde nimic, ca și, tot rus țarist, al leneșului Ciceagov, de nu l-a putut el aresta pe Napoleon la Berezina.

Ci Marius, în vântul pulberos de toamnă, ce-i amintea deșirant peisajul tipic rusesc cu mărăcini, agave și cămile din Stepa Calmucă, nu prea îndrăznea a se duce la mormântul fluviu-romancierului ce mai mult ca sigur l-ar fi pizmuit și poate l-ar fi pizduit cazon de mumă, pentru toate cele joase de care se bucură, în ceaușismul postdejist, neriscând, ca un nou desfrânat Kutuzov, nimic.

– Cum să nu riște, fă? protestă o altă moartă și anume, una interesată să închidă un caz atât de încâlcit. De la 31 august 1944 până la 15 august 1952, când slavă domnului marxiștii români *l-au pedepsit administrativ,* Marius Ghizdavu, muncă silnică 60 de luni, pornind de la enunțul generator că

9

subiectul se află în Est, de unde vine șevaletului și *lumina-de-la-răsărit*, își tot calcula nebunește, în așteptarea dubei, cum să infecteze Troika anchetatorilor, pentru un Verdict K cu trimitere în Uniunea Sovietică, la niște rusoaice kubaneze mișto din Krasnodar, în așa-zisul Gulag. Deși, cum confirmă unchiul Jan (tovarășul Enache), care l-a anchetat și, băgându-i funcționari ofițeri GRU în Atelierul Modigliani, și l-a și însușit personal apoi gata mobilat cu frigider Zil pentru familie, urmând a se plăti despăgubiri CEDO de către boul de contribuabil, mai în glumă, dar și în serios, pictorul declara, cu jenă evocând Soldățelul anglo-american, fugit de pe frontul galițian de frica Ostașului bolșevic apărător al stalinismului, că el, ca *Geniu fie și sintetic*, este și *predestinat*, așa că-i va ține șmenul să-l ducă rușii gratis în Gulagul veritabil, care infern pensionarul special uncle Jan postează azi statusuri că... nici n-a existat, fiind o creație mediatică fake news a CIA, a BBC-ului, adică a Intellibeliservisului, și a Mossadului, ca și a aripii trădătoare a Căgăbăului, care a și furnizat, e la mintea cocoșului machist empiriocriticist monorhid, *uluitoarea* cantitate de informații secrete interzise de care, as *Homo solus*, a dispus suspecttul Soljenițîn, din care Gulag era convins că va scăpa repede Marius, fiind capabil oricând să colaboreze să proiecteze pentru tataia Iosif Vissarionovici în straie albe dacice, pe Stadionul Ostankino,

nişte spectacole televizate, cu Marile Realizări şi cum a învins El Supremul fiara aia nazistă, în chiar bârlogul ei, cel pustiit spiritual de bombardamentele Roosevelt-Churchill, în contra cărora Himmler *n-avea alţi ostatici preţioşi decât evreii*, Despino, care erau liantul estic spiritual dintre români şi polonezi, anume ar fi ales poze din care Tu, fă, ca scrofiţă occidentală roz, să realizezi ce supraprocent din realizări s-a realizat, ca dovadă a superiorităţii a ce-a realizat Marx faţă de realizările lui Dumnezeu, mărind fotografic, cât o întreagă tribună de stadion, Realizărili, panou cu panou, iar ciocănarii şi kolhoznicele să stea cu tăbliţe în mâini, numerotate, şi să le schimbe la porunca vechilului lor direct, un propagandist nord-coreean, neîncăpând îndoială că tovarăşul Stalin, văzându-se cu Realizări şi, apoi, ca Cârmaci cinstit titular zâmbind tutelar totalitar la toţi, că le-a realizat, ar fi fost tot atât de încântat de robul valah precât de şmecherul inventator al sistemului de creştere gulagică, *pe baze de brigăzi şi răspundere colectivă*, a productivităţii muncii silnice, de drept politic şi de drept comun, inventatorul Plusvalorii Maxime, al cărui nume nu ţi-l voi dicta, Isadoro, ca să fiu eu sigur că vei citi-n Vasili Semionovici Grossman, nu-n *Za pravde delo*, ci-n aia cu cerul predestinat sateliţilor militari, aşa că, Liz, mie nu-mi vor putrezi oasele în Romlag pe-acilea, şi cu atât mai puţin probabil în Gulag, unde colaboraţionismul meu marxist-leninist-stalinist gigantic, mai inconştient lătrător decât al lui Grig, îşi va repercuta titanic marxist prometeic, în prometheism, elucubraţiile asupra unor *seminţii străine*, de care mi se va rupe-n paişpe, adversare concurente *la a mea*, încât foarte repede voi fi vărsat din Insulelele Arhipelagului pe gigiganticul Kontinent, cel mie infinit mai familiar, dintr-o familie cu apucături antibolşevice, ba chiar antislave, decât colegilor mei pictori, Otto Runge şi Dolfi H., care-l credeau pe sanguinarul Stalin slab, neajutorat, rămas fără nişte generali ca Tuhacevski, fără cărturari ca Troţki şi vechea gardă şi, Doamne! fără acea popime ţaristă, entuziastă de fiecare dată în deznaţionalizarea enoriaşilor din guberniile noi. Ba zicea domnul d' Esgrignon, la Antibes, *s-aşteptăm s-atace întâi Stalin*, să ocupe el, prostul, până la Rhein Germania, şi vor urma instantaneu consecinţe funeste pentru marea masă slavă, cum ar fi... *sancţiunile* ce Societatea Naţiunilor Titulescu ar fi votat în contra Cominternului, întrebându-se Marius şi Otto în igluul de la Gumrak, până s-au congelat nişte raţii ca de pui de combinat pentru canibali, că *da' de ce Hitler*? De ce tocmai Hi şi nu Thomas Mann, sau vreun umanist şi mai şi, alde Hesse de pildă, ceea ce am constatat, ca elveţian din Basel, şi pe front, că voluntarul pentru misiuni mai mortale se alegea singur, vreun exaltat nu prea întreg la minte, cum ajunsese şi Dolfică, peisagistul urban al Vienei cum Utrillo în Montmartre, după ce s-a tâmpit din cauza Războiului Expresionist, fire sensibilă nesugând suficient la mă-sa de frica lu' tac-su, care într-adevăr e mai monstruos fotografic decât fiul, cel carismatic de-ar fi câştigat alegerile-n SUA, scrie

Tabarcea, și ca democrat, și ca republican, hollywoodian tipic, iar pe cele britanice, și ca conservator, și ca laburist, dându-se drept eurogay neomarxist oxbridgean! Ei, un răsfățat sensibil rococo, ce găsise de netrăit în kkt, pișat, duhoare de hoit și de praf de pușcă, stressantă și ahigienică, periculooasă, viața de tranșee, pentru un euroatlantic născut în aerul condiționat al zgârie-norilor sau în aerul lichid al zgârie-stelelor, de unde sus ne și consideră, pe noi galițienii-angkorienii neexprimați, un fel de rasă bombardabilă, incapabilă din motive eugenice, nu post-totalitare, să-și constrângă păduchii din capul Țării, puricii de pe burtica ei, căpușele din pliurile calde, nu *să și gândească când fură*, ci doar să plagieze pe omologii euroatlantici dăruind 0.1% din pradă la Edu-Cultură, suferind, el, caporalul austriac, și un *orbitor* atac cu gaze, din care va fi scăpărat cremenea Kemării, a vocației Messi mesianice, nu jugrav, nu arhitect conductor, ci Führer, băi, să atace primul, prevenind anexarea Reichului la Imperiul Țarist marxist, totul metamorfozându-se într-un dezastru de geniu negru, iremediabil, care pune sub semnul întrebării *ce* și *cum*-ul speciei noastre.

– Dar cât valora Hi ăsta pe bursă, mă Jane, că tu le știi pe toate?

– Însumat, cam cât puțin sub Muss plus Franco, deci nu cine știe ce...

– Și alde Saddam cât, domnule Bratu? găsi și Augustus un zăcământ de whataboutism, el nehalind nimic spiritual din România Regală, căci trudea zi și noapte ca inginer petrolist și ca soț fraier, deși era tânăr... Saddam, în măsura în care, ca dictator, a oprit Vavilonul de la bolșevizare, de la spălarea memoriei...

– Eu, domnilor, ca general de propagandă, fie și în criminalul război antisovietic, cu atât mai criminal cu cât s-a dovedit ulterior că elitele noastre, adică aleșii, nu sunt capabili nici azi să ne bage-n *uie* decât atârnându-ne pe locuri de lanternă roșie. (Ay! ce dragă la familiile bolșevice coloare!) Ce să mai zic și de Saddam? Mai bine nici nu veneam la acest prestigios colocviu, sponsorizat din bani murdari, jegoși, pătați de sânge, de spermă, de salivă, de gel și de vomitură de drog și de bale de aurolac. Bătrânului să-i dai pace, să stea la căldurică! Decât că m-amuză să examinez câte un antisemit fără evrei, c-am ajuns... *niște fără evrei* chiar la spirit și inventivitate, pe această planetă aglomerată, ce nu mai are romantism nici în textierul bi, un posibil Coriolan Drăgănescu, ca și ăl bătrân de la 1900, în sensul că evreimea, cu precizie germană *silită* la emigrație, spre plutocrația americană, apoi la dislocarea chiar din nefericita Galiție Ghizdaviană, de la Vîborgul lui Borgiah la Burgas, pustiindu-se spiritual aste vaste deșerturi azi, atât prin hemoragia creierelor, cât și prin absența acelui *challenge* atât de stimulator, încât să-ți creezi și-n imaginar, române, cine *să-ți dea replica*, încât nimeni nu se mai sinchisește de Revelație, de o dez-velire a rădăcinilor fioroase, originare, cum un fag buchenwaldez, la ce putând duce fascismul vienez al răpirii Bucovinei noastre? La ce altceva, Octaviane, decât ca la Buchenwald, răsturnat de

furtună tocmai la Berdicev, Marius tată, un fag uriaș, al popoarelor ucrainean și bielorus, ramuri care se trag din același trunchiu trac, frații noștri ucraineni nefiind, cum am mai zis, decât celebrii geți liberi, cărora Biserica Rusă le-a tot aplicat o silnică slavizare, un tratament de sablare și spălare a creierelor cu cel mai bun detergent eisensteinian, transferat apoi și norodului lui Oles Hristici, viteazul și mereu gata a se bate primul cu invadatorul occidental imperialist, norod bielorus, carele repet și o tot voi repeți că purcede tot din dacii noștri, cei dinspre Minsk din carpi, cei dinspre Smolensk, din buri, putându-se inițializa, cum eu am și convenit cu Reichscomisarul poporului Alfred Rosenberg, la Harkiv, o vastă cooperare macroregională și transfrontalieră geto-dacă, instituțională și de întrajutorare tovărășească, în caz că se va accepta, prin consens euroatlantic, Hegemonia Românească, la sud de calea ferată Minsk-Smolensk, ca un canon de ideal rezilient cel mai rezonabil de *relatinizare continentală în sensul bun al cuvântului*, acel sens al fundării Romei clasice, de către dacismul timpuriu care domesticise, ca poetul franciscan Orfeu, și bourul, și leul, și lupoaica iubitoare de bărbat om, fiind regretabil că, nici în microscopica, subcuantica ziulică de azi, elefantul nu-și pune IQ-ul la contribuțiune și nu realizează ce e de nerealizat în subsidiaritate cu celeritate: cum să faci bici din căcat, care, dialectic nu-i exclus principial din materiale compozite, cum perora deunăzi o specialistă-n polimeri, însă pe altă televiziune, doar că ești silit la rectificarea bugetară să mai tai nițel de la care are, ca să dai *la care n-are*, adică la *specialiști*!

– Fiindcă dacă ai doi-trei specialiști, niște cadre nu ca să-ți facă neapărat din materie bici, Sergiule, nepoate tată, dar să-și dea măcar seama cât de cât, fie și foarte aproximativ, cum îl obțin *ăia* polimerul, de la care au subtilizat spionii noștri șpilul, care e cei mai mari experți de pe lume la a corupe ființe umane, atunci *ai cu ce*, bă, ai cu ce bici să le arzi căcatu-n cur la toți care mai murmură în contra parrtidului! Și te poți baza iarăși pe mai mult decât o Unitate de Monolit, fiindcă dacă mai trăia Ceaușescu, de care fac azi mișto toți epigonii, sau egiptenii, păi cu geniul lui diplomatic de-i învârtea pe toți după degetul mijlociu în sus, de dansau Călușul cum voia el, de la Salonul Oval imena I. V. Stalina până la Salonul nr. 6 Roosevelt-Churchill – și Brașoveanca, și Pinguinul, și Valsul Miresei, având el în vedere să te mai încălzești iarna, pă bune de cea mai laaargă recunoaștere internațională, deci mai mult ca sigur intra RSR prima-n NATO *uie* Schengen, creându-se, în context virgin, premisele materiale și spirituale, ca și o mentalitate de învingător, ca să ne reafirmăm tradiționala noastră misie civilizatoare în aceste macroregiuni, înțeleapta politică de prezervatizare a Limbii Române, urmând a realiza deci, printre alte realizări, și un măreț salt calitativ, trimițându-se emisari lămuritori și realizându-se, în Sud-Estul macrogalițian, realizarea realizărilor actualei generații, anume întoarcerea la, europeana prin excelență, *grafie latină*, a

fraților noștri bieloruși, ucraineni, mai ales bulgari, că tu ești din generația *Leka noșci deța*, Sergiule, apoi sârbo-muntenegreni și, desigur, grecotei, care nu s-au dumirit că civilizația lor nu a putut avea niciodată o *universalitate* de magazin mixt compatibilă cu aceea romană, bazată pe Pace, pe sentimentul tranzacțional al Ființei, numai un asemenea colosal inexpugnabil zid al Latinității putând gira Inteligenției europene acea pașe ieternă, Pax vobiscum pe care dincolo de Cortina de Fier, se pare totuși că n-a avut-o, fiindcă mai penetra, dar nu și pentru Șalamov, aerul siberian condiționat în galeriile Kolîmei, trezind fiori Gumrak de „au stat cu spiritualitatea la congelator", boicotând istoria, poate și cu o intuiție a zădărniciei demersului, dacă noi europenii, familia noastră, Sergiule, nu gândim toți odată cât mai sinergic, Pepi, adică monolitic, ca și unitate în diversitate...

– Numai un nou Marx ne lipsește, Moni! se sili a-și înghiți vărsătura că văzuse om politic iliescian trădător ex-mareșalul de propagandă Horea Bratu, reeducat vag de Adriana. Numai un nou tânăr Marx ar putea proiecta, pentru președintele Bush al XII-lea, o ideologie suficient de cultă și, dialectic, de incultă, încât să seducă nu numai managerii, ci și workerii și aliații lor, mulgătoarele kolhoznice, într-o epocă storytelling a funcționarilor și servitorilor, permițându-se dezlănțuirea unui al treilea război mondial, cu Saddam, că și-așa s-a antrenat irakianul în groaznica 1980-1988 măcinare de vieți tinere cu Ayatollahul Khomeini, cel ce murind, s-a dus Ceaușescu în Iran în decembrie 1989, să-l împace cu Irakul, că altfel vin, peste toți, americanii, direct de la Malta!

– Pentru un ideolog cârpaci tablagiu sau pentru un prost, sarcina fiind cu totul inabordabilă, dragă Horea, pentru că e greu anglo-americanicește să te iei de unul care, deși a dat cu gaze într-o minoritate, cum „îngerul" polonez Tuhacevski la fel în mujicii de altă religie și limbă ai Tambovului, și-a construit cultul mesopotamian al personalității *după al lui Stalin*, pentru Memorialul cărui generalissim, soldații californieni scăpați cu viață din calea Ostașului Roșu la 1945, pe Elba, au pus soldă lângă soldă și au achiziționat *un kurgan* la Mount Venus-Vernon, pe malul apusean al Potomakului, între parcul cu același nume și parcul „The Mall", unde mai găsești la tarabele, de dincolo de lanțul hussit de food truck-uri, până și bujii și faruri vechi de Dacia 1100, comandându-se la CBAGO Sonnenheim un obelisc din marmură red&black, ca extrasă din ruinurile Reichskanțlay, Jdanov protestând însă *în contra formalismului*, cam de sus, cum zbiera ca un bizon și Vîșinski la ONU, la colegii occidentali, încât de teama ațâțării involuntare la un nou Război Sfânt de-al românilor, s-a amânat obeliscul, ajungându-se la un consens cum că să se ajungă la un consens, între o reproducție a uriașei statui a Pobedei, de la Stalingrad, și propunerile care se băteau cap în cap ale fraților Ghizdavu, care unul, Octavian, de-avea și club de baseball, zicea că se potrivește doar la

Disneyland, lângă Capela Sixtină și Taj Mahal, iar Marius, răstindu-se ca Coposu la Iliescu cu glas de Mahalie Jackson, dar răgușit ca un mahalagiu cu pepeni, susținea că, dimpotrivă, după *Arhipelagul Gulag* ar fi o adevărată sfidare să clonezi o Pobedă stalinistă, chit că ăsta e adevărul Eliberării, pusă pe Kurganul artificial de la Mount Vernon, înverzind cu gazon Potomakul, asezonându-l cu lebede, rațe și pești chinezești color ca somonul întors la origini, fiind adică preferabile arcele de granit leningrădene, curajos antijdanoviste, în stil postcubist Șostakovici, de pe Drumul Supraviețuirii, pe care s-au trimis norodului camioane cu rații, mda, din mila Partidului, de-a evacuat foabricile, dar copiii nu, deloc, i-a lăsat de hrană fragedă asediaților înfometați...

– E ridicol! E ridicol! E ridicol! alerga de colo colo colo, ca o mioriță capie, frumos buclat, Edgar Glagoveanu, cu o decorație îndopată unde-l ciuruise mai bine lunetista Natașa Rostova. Dar nu-i nevoie de niciun Marx, fraților, ca să furi bugetul primăriei! E chinuitor de evident, Elvirițo, că n-ai cum îmblânzi pe intelectualii francezi, ruși, chinezi, și pe destui pacifiști anglo-americani, care se folosesc, în sprijinirea lui Saddam, de obiecția că pe Israel cine-l controlează dacă deține arme chimice. E chiar orbitor de clar cum să-i încolonezi, sub stindardul tău, pe toți optimiștii inconștienți că, în spatele dosurilor noastre de orbi frumoși, avem nu numai Hiroshima, Dachau, Dresden sau Dalstroi, până la mica barbarie a micului Kutuzov în Dacia, cum apare el în *Războiul Sfânt* al lui Grișa. Noi homosapii, ținem deja în desagii karmici ai mileniului Trei, spectaculosul Unșpe Septembrie, nou 2001 fiind doar că mega-spectacolul pleacă de la o inițiativă aproape particulară, dar să te ții tu superproducție, țiitoareo, când se va exercita om-om *devastatoarea putere a Statului*, la tehnologiile AI! Pe lângă cenzorii voluntari activiști de la 2041, să mai ai și obiecte casnice turnătoare la securitate, inclusiv jucăriile plăcerii! De unde și trufia mea de personaj, Nemuritor ca toate personajele, de la Achile cel tare de cap la Hamlet cel șovăielnic, fiindcă am valuare prin etern mintea-mi juvenilă, pe când civilizațiile îmbătrânesc și se slutesc, și prin sufletul meu răscolit nu de nimicurile ce întreprind democrațiile contra tiraniilor, ci de 1X2 că, după WW Expresionist și WW Existențialist poate veni și un WW Postmodernist, tra-la-la! De la orice Dement declanșator.

– Nnău! se stropși la el indignată, roșind până și cu ramele ochelarilor, nu numai cu mucoasele-i fragede, americanca Emily, de origine vag română. No! No! No!... Pentru ca un Război Mondial Postmodern să nu se producă, sau cel puțin să ocolească megalopolisurile și ce s-a reconstituit după bombardamentele Războiului Existențialist, iar noi al doilea sex să nu mai preparăm o colivă cât Everestul, pentru 2 324 849 537 decedați, trebuie Să Iubim Pacea, ca Lenin, fiindcă nu se va mai supraviețui decent, pe această planetă uzată, decât *dacă popoarele se vor uni și vor controla cât de cât* Secretele bărbaților!

– Niciodată! orăcăi în vis unchiul Jan, scrâşnind de pârâi încă un geam de-al Atelierului Amedeo Modigliani din Strada Liliputană din zona meridională a cartierului de stăpâni români şi neromâni Băneasa-Stalin.

– Ba da! Ba da! Ba da! bătu din piciorușu-i perfect Cioropel a lui Vip.

Ca un ceas elveţian cu acele depărtate simetric în jurul orei 8 şi 20, visa Kangurul, făcând cu ochiul obraznic spre Guiţ şi Pitecantrop, uitând că Pizzacola nu acuza ocluzia logicii intestinale a ex-doctorului veterinar Lecca:

– Preşedintele Bush al III-lea, adică Roosevelt al IV-lea, constatând că, nerecuperând nici măcar toată Molotovia până-n Linia Stalin, Europa continuă a nu mai fi o civilizaţie a Onoarei, Gustului şi Erudiţiei, o civiliziciultură în genere, pe când tânărul American sucombă **eroic**, păvăzuind *valorile noastre* în Coreea şi-n Vietnam, ca Gary, Marius şi cu Otto la Stalingradul nostru, scrofiţa roz occidentală scărpinându-se pacifist la codiţă, acest preşedinte ales de electorat, preluă Isadora tonul predicatorului Atanasie Damian, dar nu şi limbagiul arhaic ce tot ea folosise şi întrebuinţase în bestsellerul *Învăţăturile torţionarului Ionică Enache către fiul său nepoponar Sergiu Chiose. Adevărul necenzurat despre Weltanjugul materialist-dialectic şi istoric al păduchilor, ploşniţelor şi oligochetelor din capul, inima şi colonul Ţării*, dacă tot moare în Coreea şi-n Vietnam soldatul american, în timp ce Occidentul Apropiat se râde şi se scarpină dedesubt, fără pic de eritem de ruşine şi fierbinte recunoştinţă că la Războiul Existenţialist, eliberând Franţa de nazişti şi rezistenţi, eroul american a salvat Luvrul de la grea epurare şi Catedrala Strasbourgului de la un viitor de Muzeu al Ateismului, cum îşi bătură joc ruşii de Kutuzov al lor, de se râde fluviu-romancierul Grigore Căinaru în 1681 pagini, cum că l-au îngropat într-un Panteon degradat din Kazanskii Sobor, ăla cu colonade ca ale lui Bernini şi havuz pe axă, în... Muzeul de Istorie a Religiilor „Mircea Eliade“, al Academiei de Ştiinţe materialist-dialectice şi istorice marxist-leniniste a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste (CCCP, cum încă scrie pe crosa lui Stiopa, importată din CSI, de la Sculeni-Târg), aşa cum observa şi radicalul furios Oreste Bogza, în culegerea sa de atitudini atitudinare *Cosmetizarea la mutră a RO pe drumul fofilării din mooye*-n uie, CEVA trebuie să se schimbe, CEVA nu mai ţine, CEVA trebuie să se reiniţializeze ca să se reinventeze, iar preşedintele Bush al VI-lea e de a sa datorie de posesor influenţator-manipulator al celor mai de speriat boxe MassMed dupe glob, cum la urma urmei conchide şi analista Clara Honig în postfaţa la *Shoah, Holocaust şi Bolşecaust*, Ed. Play, Santa Madonna, 2002, nici măcar nu mai trebuie discutat cu europenii moluscă, legume, acarieni, cei incapabili să-şi recupereze partea lor de continent, care ţine de la Kaliningrad până la Vladivostok, ci pur şi simplu trebuie declarat dinaintea unei Mari Adunări

Populare, la Washington nu, dar la New York da, cât cuprinde, chiar pe locul unde au fost Gemenii până-n 11 Septembrie 2001, că, dom'le, la noooi pi planetă nu mai e loc decât pentru DEMOCRAȚIE, iar la dictatori eu vă mut muma-n qur la toți, văă oooomorrr pe toți, băi, că am cu ce, AM CU CE, băi! Cu adevărat noile hăhă-tehnologii ajungând la rafinamentul total de a putea poziționa localiza identifica unde și-n ce poziție ce face fieștecare pământean iubit sau nu, adică dictator, de să-i trimiți racheta otrăvită până-n cel mai al dracu buncăr, în fond tot de bestiile de ingineri proiectat, și construit cu oamenii muncii, cum va fi fost și cortulețul mătăsos jegos, în care Timuș Hmelnițki, ginerele voievodului Bazil Lupu, vitejește apărând el cetatea creștină a Cernăuților sau Liovul, de turcii migranți chemați de austrieci, nu de ruși, fu lovit de o bombardă ce-i smulse, ca un *Tyrannosaurus Rex*, păroasele buci dorsale, cum niște cocoașe de cămilă calmucă, așa răsplătindu-i Dumniezău că, voind a imita pe Rasputin, o jignise până și pe soacră-sa, din explozie însoțitoarea de trupă de sub el scăpând miraculos paranormal nevătămată, semn divin că strategia voievodului cultural Vasile Wolf, ce văzând Ieșii Europei incendiați cum securiștii Moscova la 1812, dar de niște tătari și de hoardele căzăcești ale lui Hmil tatăl, au cujetat că, pentru stabelitate în Balcani, e momentul tragic noi românii să ne afirmăm deja, la 1650, **opțiunea pentru Imperialism**, cum va teoretiza și doctrinarul geopolitic Voicu Ghizdavu în toamna lui 1938, *să trecem Nistrul, Majestate, să cucerim Rusia!* Ci potențialul valah fiind mititel, musai să ne slujim, mai întâi, de nelimitatele rezerve de sânge tătar, cazac și cecen de la Răsărit, fie pe bază de tratate, cum au încercat la Moscova Cantemir sau Gheorghe Ștefan, fie pe fundamentul mai erogen și mai sigur al rudeniei, cum vizionarul Vasile Lupu, în tradiția lui Ștefan Vodă, cel mai Mare și mai Sfânt decât al maghiarilor, a implementat, dându-și câte o fiică, respectiv la puternica pe atunci crăiie a Litvaniei, la deja decăzuta adunătură a leșilor și la frații noștri geți rusificați ucrainenii, trei, Doamne, și toți trei, cu înțeleapta intenție, Kangure, zise Guiț, de a crea un fel de cordon sanitar, Au-mă-doare, între noi și cele paișpe armate ale muscalilor, ce năzuiau, ca Krokodilul cel prea plin de umor, să pună crucea rusă pe moscheile din Cetatea Albă și din Balcicul nostru, sub pretext că vor Istanbulul, care însă nu era voie de la Englitera, și poate nici de la președintele Bush al IX-lea, preluă inițiativa orgiei Pizzacola, cu o cruciuliță ieftină scânteind lunecată pe Silicon Valley, ceea ce n-o împiedica să accepte să-și dea și viața, și cocaina, pentru idealul secolului XXI, că NU MAI E LOC PENTRU TIRANIE pe Terra nostra și că toate serviciile secrete trebuie să proclame puterea popooorului, de mâineee alde Saddam, alde Fidel, alde nemuritorul Kim 1-2-3, saluuut! Trebuie toți să demisioneze! Imediat! Altfel, umanitatea va uza de toate mijloacele ei de *acțiune în forță*, în scopul instalării peste toți a Democrației... Cât mai e timp și specia asta de

personalități autoritare n-a pus laba definitiv pe vreo Supraputere Nucleară! Căci ne-am cocoțat cu tehnologiile la terra-energii prea distructive ca să mai glumim și s-ajungă giucăria vreunui dictator dement senil, determinat (!) din silă de impotență și zoaie să se sinucidă, dezlănțuind totodată conflagrațiul planetar apucaliptic.

– Este bine, rânji Jenică Noveanu ca un filozof din butoi către teologul crezut milioner Atanasie, acționar majoritar la șepte cimitire suburbane, că tineretul de azi, din ziulica de azi, așa incult și needucat, barbar, cum poate el ieși la semiîntuneric, din învățământul oligopedagogic practicat de *suplinitorii de Profesori*, de niște nechezoli, de niște înlocuitori de intelectuali, mai are rudimente atavice de Idealismu dezinteresatu, dacă-l meditezi din perspectiva Occidentului cripto-rasist, că de ce să nu sufere coreenii din nord pentru *testarea unei ideologii* atât de „generoase“ ca marxismul, mai inferiori rasial decât cei din sud, și mai urâți fără chirurgie estetică, dar capabili de cele mai nobile sacrificii, cum testa și Stalin, de pildă foametea omorâtoare de copilași de rasă reacționară, dar cu continuarea neabătută a programelor de înarmare balistică și nuclearo-electrică! La care se referea de fapt și metafora protocronistă, mumificată-n sintagma „Lampa lui Ilici“, problema cărturarilor fiind că care-ar fi rezultatele în Luminarea Gloatei, dacă un regim totalitar ar investi mai tot pibul în Cercetare, Educație și Cultură? Și ar obliga pe contribuabil a ceti 200 de cărți bune pe an, ascultând Bach în livingul cu postere Impresioniste! Oare n-ar țîșni atunci din gloată, să protesteze la asemenea tortură degradantă, un *Homo sapiens totenkopf* determinat a ține suuus stindardul contra hârtiilor și decibelilor, spre mai binele nu doar al oamenilor de prea mult bine, ci și-n enteresul șălui mai Sponsor Generos la toată umanitatea, care epuizându-se rezervele pe prostii, ce face, bă?

– Ori o belește, ori o suge! răcni popa Damian turbat de furie. Fiindcă acolo unde nu e cap, nu e nici sinergie, iar unde nu e consultanță, nu e nici mântuire, taică, și fără pace întru Domnul, nu se realizează nici progres, ci doară prin negocieri și fără explozie socială îl putem intui. Cum nici războiul dintre neamuri nu-i exclus, oricât de tehnic ar fi el, fiindcă-i infezabilă frăția cu tirania, îndată ce renunți la Capitularea Necondiționată și îi asiguri pe ștabii marxiști că Occidentul nu va considera niciodată voiosul comunism ca o crimă odioasă precum nazismul, ci doar ca pe o simplă *rătăcire* cum e desfrânarea văduvei, stalinismul lui Saddam ăsta fiind trecător, domnilor, cum trecătoare e și Pizzacola, cum vine ea de la Kangurul și se duce pe la Guiț, sau ca tinerețile noastre, Jenele, ratate-n tranșee și canale, *suprema împlinire a celor nelumiți fiind să cadă,* nu-i așa? Pentru Patrie, pentru Apărarea stalinismului, pentru realizarea unor mari realizări, pentru protejarea averilor nomenclaturii, și ale vârfului ei de lance, sekuritatea... Numai că eu te sfătuiesc să cam ții seama la cifru și de rețelele cenzorilor voluntari, care riști să se declare oripilați de apropierea

ce tocmai ai sheruit că Dachau cifre, Dalstroi cifre, într-o epokă de o necontenită confuzie, cu nisip în ochi adus de Mistral dupe Maelström Arena din Alexandria, când ciocnirile dintre proto-civilizații, ca la biliard, nu știm încotro ne vor rostogoli planeta și norocul...

– Eu, păli ca ceara de origine nemeliferă filozoful din Ferentari, nu m-am legat decât de Discovery, singurul canal mai consistent pe care-l mai am pe cablu după ce, în loc de **arte tv**, mi-au băgat ăștia întâi bine intenționatul TVR Cultural, iar pe urmă, protestând lumea că e numai un pretext ca să scadă spiritualitatea de pe Unu și de pe Doi, au pus pe grătar ceva de muzică, cică populară ca voci și ca costume cam ucrainene sau bieloruse și decor, părerea mea fiind că, prezentându-ne nouă euroatlanticii, în proporții doar de unu la sută periculozitatea nazismului față de bolșevism, rămânem cu impresia că a ucide, fie și spiritual, sute de milioane de galițieni și angkorieni nu e chiar un păcat de Breaking News!

– E complicat, oftă a eșec Dora, ca în primele ei luni de văduvie, când nu prea avea orgasm, de care se vorbește mereu la noi la TV, nici măcar cu un Marius încă fără expertiză. Grișa de-aia și-o fi-ngropat textul 1681 sub Casa Poporului, fiindcă primind la Palatul Belvedere din Viena Diktatului, în 10 Mai 1945, Capitularea Necondiționată a Reichului *și* față de pandurii săi români, și aflând că ieri și alaltăieri au mai fost două Capitulări, a realizat că va veni o vreme, Minodoră, când nici cei mai răi istorici nu vor mai ști exact *cum* și *ce* a fost!

– Interesant rămânând, pentru istoria literară, care azi poate exista și fără literatură, nici cărți, doar așa, din niște rațiuni de imagine externă, că la sfârșitul conflictului european, soldat cu zdrobirea nazismului, în ultimă analiză de către românism și, ca un corolar, triumful bolșevismului, Grig avea în cap și-n caiete o bună parte din creația-i <u>nemuritoare</u>, nu ca el, deja peste 681 pagini din 1681, până și titlul fiind o opțiune definitivă, *Războiul Sfânt*, nu pentru că s-ar fi împărtășit de la ideea islamistă, ca Saddam, sau de la idealul antonescian al prăvălirii robiei exercitate de dușmanul nostru milenar asiatic asupra pârjolitei Moldove, grădină care în idealitatea ei, extinsă măcar de la Vistula până la Bug, ar fi dus mai departe și mai sus, de la homosap la homonoic, Cugetarea Europeană cea înlemnită brusc, ca soldatul când partizanul muiere își ridică poalele, să-l momească a tropăi peste câmpul de mine, sau ca când se frânge, ca pânea de împărtășanie, telenuvela, pentru calupul publicitar. Nu, nu era Grig al meu un fanatic, cum n-a fost Marius, tot al meu, un fustangiu, chiar dacă o zăpăcea pe proasta aia de farmacistă că, dacă-l arestează ăștia, în viitorii șapte ani (1944-1951), atunci el la anchete va dezvălui niște abominabile crime de război, comise de toți actorii Cruciadei pe teritoriul Uniunii Sovietice, derutând pe anchetatori, încât să ajungă în Gulag nu-n Romlag, după care îi va scrie lui Stalin însuși, <u>cu idei novatoare în tâmpirea gloatei</u>, până la răspândirea moderatorilor de tembeliziune storytelling și în Lagărul păcii

și socialismului, anume mari ritualuri de milioane de oameni ai muncii, cu tăblițe, compunând dinaintea Führerului imagini percutante de-ale *realizărilor,* mai ales la senectute putând place o asemenea inovație diavolească, încât nu numai că va fi slobozit din insulele Arhipelagului, ci i se va întocmi de către Direcția a XIII-a Literatură și Arte o biografie oficială fantezistă, legendară, încât să poată fi numit Comisar al Norodului pentru Kultură, așa că își va umple pieptul păros și gâdilitor cu nenumărate decorații, deoarece la fiecare feliere, tot mai subțire a pibului, el va declara ataraxic, că cât au lăsat la EduKultură planificatorii de la Gostat sau Gosplan e arhisuficient, el se dessscurcă, și astfel va binemerita de la patria adevărată, unde vechii camarazi de la Ministerul Propagandei ar fi putut rânji că, pentru marea massă slavă în continuă expansiune, distrugătoare de orice început timid de cultură și civilizație, barbară de două mii de ani, deci miimea-milionimea feliată întru Luminare e chiar mai mult decât se merita, încât pe la spectacolele omagiale ce le-ar fi verificat personal hudojnik-tovul Mihail Voitinovici Ghizdov, cu regularitate cu gând duios doar la mine, cu fiece prilej ar fi băgat să se dea și minunatul, mobilizatorul marș *Războiul Sfânt*, compus de compozitorul A. V. Alexandrov (1883-1946), pe versuri de V. I. Lebedev-Kumaci (1898-1949), al cărui inspirat *Fie ca nobila mânie*, atac al primelor măsuri, scriitorul Grigore Căinaru îl fredona cu plăcere sadică, potrivindu-și după el ritmul în care ne țăcănea-n crieri literele, cu Mercedesul Prima stilat, de domnișoară secretară, la care-și dactilografia pentru nemurire fluviu-romanul, al cărui titlu nu e luat din broșuri socialist-mic-burgheze-anarhiste d' ale mizerabilulului Proudhon, ci de la marșul ascultat întâiași dată la spectacolul brigăzilor artistice de agitație ale armatei româno-sovietice, la eliberarea Budapestei noastre de sub jugul fascist.

– Interesant că pictorul mai mult amic al Dorei îi tot lăuda superlativ lui Grișa pe Lebedev-Kumaci și Alexandrov ăștia, deși cunoștea foarrrte bine de la unchiul Alec o cu totul altă istorioară! Imnul marș *Sveașcennaia voina* s-a intonat deja de moscoviți, compus chipurile... instantaneu, exact la 26 iunie 1941, în Gara Bielorusă, serbându-se un an de la Răpirea Basarabiei noastre de către URSS, Molotov valorificând atunci în Galiția Mare, zdrobirea Galiei de către Hitler și luarea Parisului. Dar nu era o piesă muzicală țâșnită sub inspirație marxist-leninist-stalinistă, explică în jurnal senatorul Alecu Ghizdavu zis Șaraga, ci o adaptare-plagiat a marșului naționalist ucrainean *Повстань народе мій*, cântat pe la 1919 de oțeliții luptători pentru independența de Comintern a Ucrainei, adunați nu doar din Mariupolul nostru, ci din toată regiunea Krivîi Rih!

– Bunele relații dintre unchiul Alec și ucraineanul Simon Petliura se explică prin faptul că în iarna 1918-1919 au colaborat intens contra bolșevicilor lacomi a supune Ungaria, Bulgaria, Basarabia și Ucraina. Puțin a lipsit ca, înalt emisar regal la Hotin, Alecu Ghizdavu să fie surprins

împreună cu generalul Stan Poetaș la 7 ianuarie 1919, când acest erou de pe Neajlov 1916 și de pe Trotuș 1917, a căzut într-o ambuscadă cu soldații din escortă, în cursul unei inspecții pe malul drept al Nistrului, la Călărașeuca. Banda de bolșevici Barbuță a și mutilat euroasiatic bezbojnik, de Sfântul Ioan Botezătorul, trupurile românilor căzuți, tip de **terorism psihologic sălbatic** ce va fi aplicat nu numai în războiul lui Lenin și Troțki, ci și în al lui Stalin și Jdanov, pe scară mult amplificată. Desigur, consilierul aulic Alecu Ghizdavu a fost foarte sensibil impresionat, aflând că Armata lui Petliura i-a prins repede pe banditții lui Barbuță ăsta și i-a executat!

Lenta justiție românească, avându-l legat pe tov Foru cel care a tras efectiv în Poetaș, l-a pedepsit abia prin... 1929, când comuniștii începuseră deja să se infiltreze periculos printre mineri, arătând ei tot ce pot abia la 14-15 iunie 1990.

– Dar de unde a deprins artistul Marius cinismul, Dora? Nu e greu de găsit un răspuns cu care să fie de acord nu numai biografii principali, ci și majoritatea anchetatorilor. De la cine poți tu învăța cinismul în Galiția noastră pură, naivă, copilărească? Numai de la Lenin, care și-a cumpărat prin interpuși Mausoleul. profitând de Ordonanța de Urgență 122 și acum *nu mai poate fi dat afară* din Piața Roșie, ceea ce nici n-ar fi de dorit, căci turiștii mai compensează din cheltuielile de mentenanță, acest Lenin dându-l gata pe Marius, la vreo zece anișori, auzind el vorbindu-se-n crama Ziduri c-a avut CINISMUL ateu de a-l trimite pe poetul Rusiei și mestecenilor, Serghei Esenin, să se convingă de putregaiul occidental infect, unde? În SUA! Și cam când, frate? În epoca *celor mai devastatoare efecte ale Prohibiției*, ale încălcării brutale, totalitare, pe bază de vot feminist, a tuturor drepturilor bărbatului de a consuma băuturi spirtoase!

Cinism sau realism? Pur și simplu *calcul*, întemeiat pe date mult mai bune despre URSS decât a deținut Hi la Berlin în noiembrie 1940, când, pentru viitorul totalitarismului mondial, era mult mai indicat ca Reichul să accepte în bloc *toate* cererile lui Molotov, cedând fără ezitare România ceea și așa ciopârțită sub ponderea teritorială critică, de nu-și mai putea îndeplini nu doar Funcția Culturală, dar nice *misia civilizatoare de-a impune grafia latină grecilor și slavilor*, un consens Hitler-Stalin, oficializarea aderării la Axă și a integrării totalitarismului gulagic în cel holocaustic, sau invers, cu mult înainte ca electoratul american să-și precizeze pozițiile, devenind fezabil ca și orice proiect de un fel de Imperiu Britanic, realizat prin fier și sânge, susținând că exportăm, ca-n India, un *stil de viață în prosperitate* mult mai superior celui local...

Dar era cu adevărat cinism? Sau exasperare din deficit de realizări?

Pentru că nici doamna Eliza Alexandrescu nu era mai hotărâtă să se angajeze într-un mariaj, acum, cu trupele sovietice și securiștii lor în România! Precum Marius tremura de dosarul lui de nobil născut la Lemberg din părinți nebuni, globe-trotters, așa dumneaei aștepta să i se

bată cu cizmele-n ușă, pentru a fi interpelată parusskii de ce-a dezertat din RSS Moldovenească, unde norodul acuza penurie de farmaciste, ba mai rău încă, din RSS Ucraineană, unde *practicase* ultima oară, în exoticul Tatar Bunar, și realizase ceaiuri naturiste, punând în valoare unele rețete ancestrale d' ale semințiilor stepelor, însă, la drept vorbind, Marius se comporta ca un măgar, fiindcă putea să-i explice limpede, scurt pe doi, că, măi fată, uite care-i situația, noi nu ne putem lua, pentru că ne-am mări prostește riscul arestării, pică unul, pică automat și celălalt, cum a preluat Stalin de la *Ivan cel Groaznic*, scriind scenariul pentru Eisenstein, teza că nu se poate soțul trădător să nu fi spus și soției sau invers, despre activitatea sa kontr-revoliuționeră, trebuie puși aparatcicii și opricinicii p-amândoi, nu să i se laude în doi peri, ca un Don Ivan abject, cum că el, ca artist galițian, preferă a se reeduca în URSS, deoarece rugând pe Mișu să se intereseze de moralul lui Stalin și capacitatea în general de a mai duce Cominternul războiul, dacă Bush sau Eisenhower sau Truman sau care era, ăla, Roosevelt, ar fi zis că *rolbec* sau *zapad* sau marș înapoi în cușcă, Polkane! că ți-ai făcut treaba, raportul ce a primit constata că Stalin face bluff, că a aruncat în contra ruinurilor Berlinului toate resursele, că dacă euroatlanticii îl atacă în 1945, dincolo de pânza subțirică a frontului nu se mai află, în zona etapelor, decât vagi trupe de piloși obraznici, și acelea în debandadă, iar mai încolo, s-ar elibera lesne nu numai toată Galiția Mare, de la Kaliningrad la Trieste, ci și Molotovia, de la Vîborg la sanatoriul TBC de la Bugaz, unde dinspre Tatar Bunar spre Cetatea Albă, transporta la al Mării Negre țărm Eliza medicamente cu șareta, existând chiar șanse deloc neglijabile ca Imperiul Țarist, acuzând lovitura democrațiilor, care aveau și arma nucleară, să se desfacă în popoarele înrobite doar pentru a fi deznaționalizate de către Biserica Rusă, la care cutezanță meditând, poate că atunci și japonezii ar fi capitulat necondiționat mult mai devreme, ca să evite Hiroshimele, cert fiind că Marius a fost siderat de o imagine militar-artistică, ce Mișu întrebuințase în Raportul său, cum că dacă treci de abia cârpita cortină a frontului, mai dai vreo două sute de verste, cel mult, de securiști, activiști, gestionari, ideologi și alte lichele protejate de pedeapsa glonțului românesc dezrobitor, după care, meridian după meridian, până-n ultimele lagăre de la Strâmtoarea Bering, cenușii deci nefotogenice, cum se ivesc din ceață, vezi numai sate, comune, plăși, reședințe de raion și de județ al sărmanilor, municipii, orașe și târguri de-a dreptul pustii, comoditatea anglo-americană și generozitatea lui Jukov exterminând partea bărbătească, încât prizonierul din convoi vede doar muieri muieri muieri, copchii, vreun moș invalid dar stalinist, de unde și impresia lui Marius că, în intervalul de șapte ani 1944-1951, e mai avantajos pentru el să caute Subiectul dincolo de Bug, și abia de prin 1952 încolo, să revină dincoace de Prut, eventual la Liz.

Desigur, doamna Eliza Alexandrescu nu putea să înghită astfel de

argumente de Don/ Tov Ivan Juan, dar un specialist, precum consilierul său copoi, Mișu, considera această *stratagemă a Mântuirii* absolut fezabilă, îndeosebi dacă s-ar fi soldat cu un Jurnal al Fericirii dobândite dăruindu-se boierul colhoznicelor și fierar-betonistelor stahanoviste, cum se preconiza privind ei de sus, din mirador foișor, din Foișorul de Foc, în încețoșatul noiembrie 1944, când slujindu-ne și de jertfe sovietice, noi eliberasem deja Ardealul de sub jugul horthisto-austriac demolator de biserică, bibliotecă și spiritualitate românească, dar așa cum Marius Ghizdavu aflase în primăvară la Cairo, când căutase pe o suprarealistă fotografă de război, celebra artistă vizuală egipteană Lee Miller, de care nudistă se agățase cu inspirația la Antibes, fascinat de ce-i șoptise necoapta violonistă Daria Maximovna Riumina, zvonul marxist că Picasso, Éluard, Man Ray, Roland Penrose și alții practică rotația cadrelor, ca preludiu al marii revoluții erotice, opuse în anii '60 de Occident setei tineretului de Cultură și Dreptate, uite, de-aici din balconul ăsta, cu balustradă umedă, că Churchill și mai ales Roosevelt se cramponează de ambiguitatea expresiei „Transilvania sau cea mai mare parte a ei“ (adică fără Maramureșul revendicat de avocatul Kremlinului Ivan Odoviciuc!) și, deocamdată, o lasă sub bolșevizanta administrație sovietică, bazată pe un partid de minorități, îți îngheață mâna ca de scârbă până la bale când te gândești, hai să-ți arăt, Marius, micile, misterioasele incendii secrete, uite acolo-șa e o casă conspirativă SSI (Serviciul Secret de Informații), iar mai colo-șa niște arhive, da, și lângă Palatul Telefoanelor una, *se ard selectiv dosare de-ale Siguranței*, ca întotdeauna când e de teroare și de terorism, la noi, a se vorbi că se naște un *regim nou*! Ca amic și ca rudă, recunoscător că niciodată n-ai strâmbat din nas că preafrumoasa Erendira, Elvirița mea dragă, s-a împreunat tocmai cu unul ca mine, poate puțin nu chiar de rasă, cine știe dacă nu chiar tătar sau găgăuz, ceea ce întărește însă drepturile românești asupra Crimeii cu Ialtă cu tot, eu te asigur solemn, Marius, și pe tine, și pe Grișa, că eu am făcut totul și că *nu mai există în acest moment niciun document*, în vreun stabiliment intelligent, din care să reiasă cumva, că voi doi ați servit Patria la Ministerul Propagandei, contribuind la, hm, ticălosul război împotriva Națiunilor Unite, ăăă, adică dacă aeiou, aâăiîouy, mă-nțelegi, adică tu te-ai prins încă de pe când te-am înduplecat să publici numai anonim sau cu heteronime multe, vrasăzică tot ce mai ai de făcut sub marxiști este ca, încă de pe acum, să-ți pui la punctuleț o *Autobiografie* invariabilă, pentru posibile anchete sau pentru interviuri la angajări. Pare însă cumva fezabil și ce visezi tu, deși a evalua că, practicând *un război risipitor* de-o sută de ori peste cum l-ar fi chivernisit, în locul lui Gigel Dorel Jukov, un Ștefan Vodă Spilberg, focusat de 11 Oscaruri pe salvarea unui singur soldat Ryan, URSS s-ar zbate deja într-un dezechilibru femei-bărbați, este cam aventurist, în sensul că nu un desțărat, ex-zek pe deasupra, va osteni concurând, la repopularea acestei părți esențiale a Lagărului

Socialismului și Păcii, cu activiștii, securiștii, politrucii, gestionarii, și ideologii, protejați planificat în acest scop reproducător încă din 1941, Marx în *Capitalul* punând un accent circumflex pe *reproducerea forței de muncă*. Dar dracu știe, gândul tău, gândul lui Ioil Borgiah, zici, cum că *geniul este nu numai înnăscut, ci și predestinat*, hm! Nu ispiti pe Domnul Dumnezeul tău! spusu-mi-a părintele sufletesc al Oștirii, episcopul general de brigadă Partenie Ciopron, la altarul de campanie, dar altă scăpare nefiind, poate că merită să riști, să încercăm, multe par imposibile și uite că se mai și realizează! Cine și-ar fi închipuit că soldatul anglo-american, luptând dinspre Atlantic cu o 1/ 16, poate chiar cu numai 1/ 20 din Wehrmacht, *va fugi totuși de pe frontul occidental de frica ostașului roșu*, urmând doar a se tencui mai târziu, pe imaginarul gloatei mondiale, singura care contează, o colosală-n confetti victorie de tembeliziune, cinematografic realizată și diseminată-n teritoriu. Sau cine ar putea admite că, cu atâția securiști și cominterniști, aduși de tancurile Națiunilor Unite, serviciile noastre de informații regale, înfrățite cu cele ale aliatului german, continuă pe furiș să funcționeze ireproșabil, de ți-am putut oferi filmulețul cu violurile și masacrul sovietic din 21 octombrie 1944, de la Nemmersdorf, surprins de cameramanul Otto Runge în bine gospodăritul, fără colhoz nici sovhoz nici hozrasciot, sătuc săsesc din Prusia Orientală a lui Kant, unde s-a-ntâmplat și o contraofensivă a nemților spre Asia, cam ca la Harkovul Murocikăi tale, în martie 1943, atunci o a treia cucerire, zădărnicită însă de căderea frontului românesc, italian – și firește duplicitar ungaro-horthist, ce chiar că n-avea ce căuta acolo!

– Ei, un fel de act de prezență, din gratitudine, pentru că Hitler, tot amputând diferite state, lăbărțase o Ungarie mai mare decât România mutilată. Ce mai vroiau, bre, horthiștii? Care era pohta ce pohteau ei la Voronej? am întrebat-o pe baroneasa Nóra Erdödy, când îmi aranjase mamelucul Abdul cu Mózes Árpád, să achiziționez, da și nu, pentru petrolistul Octavian Ghi, de la colecționarul american Vasile Iowa, *Originea Universului*, varianta secretă inginerească de harem, poate că chiar însuși subiectul cu S-ul cel mai sugestiv, căutat de hudojnicelul neascultător Marius Ghizdavu, o zi din viața lui Misail Voitinovici conținând și acest enigmatic S de seară, dacă într-adevăr i-ar fi scris domnului S. (Stalin), desigur numai în prezența onorabilului Hurie Hurry și venerabilului Bairam Stoper, votu-i în imparțialitate, cu aceeași îndrăzneală cu care, dacă nu furnicăturile erotice, totuși iubirea l-a împins orgasmic spre a-i scrie și lui Hi, la disperare, să facă totul, fiindcă nu trebuie pierdut cu niciun chip, după Stalingrad, Gumrak și Morozovsk, „adevărata“ capitală a Ucrainei noastre, anume romanticul industrializat mun'cipiu Harkov, unde el și cu violonista Daria Maximovna, așa și așa, iar dacă vin după eroii Armatei Roșii securiștii, activiștii, ideologii și, ultimii, dar cei mai tari, gestionarii, să vezi, Führere, că toți informatorii și

toate persoanele de sprijin, esențiali și în nazismul tău, vor turna stahanovist că violonista balerină soprană de la Casa Pionierilor imena Pavka Morozova s-a futat nici măcar cu un arian spion al partidului marxist-leninist cominternist, ci cu un țigan borât de român oacheș, dar atrăgător prin mundirul său multicolor de locotenent de Roșiori, chica albastru-oțel mongol, ca a lui Beethoven, și, unică explicație materialistă, prin membrul său contradictoriu, deci dialectic, încât, frați creștini, precum Mihai Viteazul la Călugăreni pe Neajlov, conform planului de luptă, schițat de statmajoriștii săi între blocurile L-l și N-1 de la Măgurele, a luat barda și epopeic s-a avântat în pericolul de pe pod, să-l taie pe Sinan Pașa, ori cum banditul de Napoleon, oricum mai cunoscut europenilor, la Lodi, în regalul 10 Mai 1796, a cucerit podul cu grenadierii săi, sub mitraliile spurcatei Austrii, de unde și termenul *lodică*, folosit de Ioil Borgiah pentru a desemna acele operații casnic-lumești, plictisitoare, pentru care cărturarul-cu-Ideal, omul cu *viață orientată* mai ghine zis, le expediază tăios cât mai repede cu putință și eroism, pe când dobitocul uman de rând risipește anii spălând blidele, pieptănându-se, lustruind ciubotele, necitind o cărticică, fie și de un bou sau de o vacă, neadmirând un tablou, fie și de un măgar dadaist, neascultând un poem simfonic, fie și de fără inimă un imbecil de calculator, așa și romanticul Hi, cetind pe nerăsuflate dramatica telegramă, cu inteligență politică adresată de român domnișoarei Eva Braun *personal*, cum nimeni altul în Războiul Existențialist, implorând recucerirea Harkovului nostru, pitorescul orășel crescut secol după secol din colonia românească adusă de Petru cel Mare și împroprietărită cu mii de sate și sute de mii de suflete, să se simtă ca acasă nobilii cărturari, cracovianul Ion Neculce din Liov și berlinezul care i-a cucerit pe ruși, Dimitrie Cantemir, ce azi 26 octombrie 2002 ar hi fost hiritisit pentru meritata vrâstă de aproape trii sute treizăci de ani, ci cordul lui german de artist înnăscut, silit numai de construcția vicioasă a sistemului Versailles-Trianon, că n-a dat României Regale *fireasca graniță pe Bug și pe Tisa*, dar a aruncat greul tranziției asupra burților masilor largi populare germane, în loc să se confiște averile îngâmfaților imperialiști din capul fostului Reich, încât precum Budapesta căzuse în labele roșii ale contelui Béla Kun, așa putea s-o belească și Bierlinul, însă de tot, pentru că n-ar mai fi fost ajutorul frățesc dezrobitor al Armatei Regale Române, să te bazezi pe el că vine, ah, ficatul lui implicat în apărarea preventivă a Civilizației Europene, că dacă nu da el Prima Lovitură rusului, nimicind juma din potențialul cominternist prin surpriză, ci i-o da Stalin lui, nimeni nu poate contesta că n-ar fi fâlfâit steagul roșu cu seceră ciocănită, pe Lisabona și pe Londra, deci splinei lui de pictor, arhitect și hollywoodian propagandist, canonită ca Bach de perpetuă fugă, i-a picat a romantism, până la stadiul de lacrimogenitate prelingătoare, futhrillerul multiplu ce se-nfiripase la Antibes în vara lui 1937, miza română fiind aducerea celebrului Picasso,

din tabăra lui Dimitrov, în a lui Dalí de-l pictase pe Lenin cu un cur mare, ca al unui zek din mină Brad-Abrud ce-ar fi ascuns în găoază bijuuri furate, c-așa recomandă Marx cum să tranzitezi, de la burghezo-moșierime și aristocrație la șmenărime și șpagocrație, prăbușirea țarismului roșu nefiind nici efect Helsinki al recunoașterii Pactului Ribbentrop-Molotov, nici lupta est-bolșevișinului pentru bot uman, ci năzuința fierbinte a gestionarului angkorian-galițian de a-și muta fundul din ARO-n SUV, neobișnuita lavă istorică de amor, dintre un ofițer de propagandă român și o puică de spion sovietic interesat de flota de la Toulon, cât cuprinde portul, dacă încape acolo aia de la Odessa, de transferat provizoriu, în perspectiva ocupării-dezrobirii de către românii regali a marelui centru comercial pontic, născut de la cotropirea grânarului basarabean de către divinul bătrân satir chior Mihail Illarionovici Kutuzov, căruia talentatul webdesigner Oleg Damașcanu, patriot năpădinean trezit la realitate după o bursă la Sonnenheim, pentru stufoase prelegeri ghizdaviene despre diferența dintre *arta* lui Matisse și *homonica* lui Modigliani, îi dedică un *site* de restabilire, cam în sictir, a adevărului sub genericul **Războiul Sfânt**, susținând, demonstrând cu instalația sa, că și-a pierdut ochiul drept la celebra cafenea Capșa din Mini-Paris, din pricina unui dop de șampanie din plastic alb, scăpat de o curtezană grecoaică, evreică sau cecenă, adusă din Strada Mântuleasa pentru a-l lămuri cum să vadă mai la lejer poanta creștină cu final în Mântuire, după ce tot în fascinanta Valahie, pe la 1770, a învățat, de la școala românească de strategie, cum se scapă de invadator enervându-l, el fiind pe atunci învățăcel pe lângă un general Bour, de la care românaș deprinzând însă și arta complotului, n-a mai avut de ales nobilul Rumianțev ce comanda hoardele năvălitoare în Balcani, expediindu-l antonescian în Crimeia noastră, *în linia întâi*, unde primește un glonț turcesc, în cap dar nu în creier, impresionând cu rana pe Ecaterina a II-a, care i l-a încredințat pe favoritul Potiomkin, ca coana Anastasia pe Gary lui Grig, să atace cu uriașe dar obișnuite pierderi rusești Oceakovul, pe la 1787, puternic impresionat de această poveste de dragoste cu o educatoare, Führerul cu celeritate dând curs personal disperatei scrisori a lui Marius, în primăvara lui 1943, și comandând personal din chiar bătaia tunurilor rusești, dintr-un carpen sur, Recucerirea Harkovului nostru pierdut după Stalingrad, prea târziu însă, pentru că Murocika noastră fusese spânzurată imediat ce se restabilise, fie și episodic, puterea sovietică, nu atât de *colaboraționism orizontal* fiind acuzată de securiști ca pe toate franțuzoaicele orașului, ci de nimic alta decât c-avea-n Dosar *crima că fusese... în Franța*, deci ea **știa** că și Parisul are metrou, și mai bine e, pentru viitorul bolșevic, să omori 99999 nevinovați decât să ți se strecoare în țară un singur spion, fie și în frumoasă piele caucaziană de agentă violonistă, de dirija Cantate lui Stalin, performate cu pionierii revoluționeri, interesat de o reîntoarcere în oraș fiind și prozatorul Grigore Căinaru, deoarece nu apucase a răscoli suficient

arhivele locale, în nobilul scop de a-l demasca pe maestrul său al culturii, Lev Nilkolaevici Tolstoi, nu numai pentru <u>omitere de denunț</u> în ce privește *cauza* invaziei napoleoniene din iunie 1812, *anume Răpirea Basarabiei* în mai de către Kutuzov, ci și pentru niște note informative false în ce privește caracterul acestuia, ca și al mareșalului Bagration, implicat și acela în ocupația de la 1806 la 1812 a Moldovei și Valahiei, ceea ce Larisa Rîbalovna contestă, afirmând cu tupeu că ei doi, ca și ulterior Amiralul Ciceagov, găsiseră „provinciile“ gata devastate de predecesorii lor în funcții, cu tristețe de patriot local soțul meu Grișa insistând totuși, tovarășe Tichie, că la 1810, cheltuielile Moldovei (fără Bucovina luată de viitorii hitleriști austrieci) pentru întreținerea trupelor de ocupație, săreau de șase milioane lei aur; la 1808, pe lângă 70 milioane puduri de fân date de românii toți, moldovenii trebuia în plus să mai deie optzăci mii cetverturi de pâne, pa' zeci mii cetverturi ovăz și triizeci de mii cetverturi hrișcă, pentru transportarea a 54 000 cetverturi de pâne, în februarie 1809, oropsita Moldovă trebuind a contribui cu *unșpe mii care, trase prin glod de pazeșpatru mii de boi*, dincolo de secătuirea României <u>tocmai când ea trebuia să investească în muzee și universități</u>, Marius Ghizdavu luându-și astfel gândul de la Marea Recuperare atunci, venind de la Murocika la hotel și aruncându-și ochii peste acele documente de jaf, capturate în arhivele din împrejurimile Harkovului, având revelația explicativă lămuritoare la cum se explică ce n-a înțeles Strategia nici din *Război și Pace*, pe care-l citea-n rusește c-ai noștri vor traduce slova interzisă *Țar* prin *împărat*, anume că de ce Napoleon n-a virat prin Riga la stânga, spre Leningrad, ci prin Smolensk la dreapta, către o Moscovă a cărei demolare și facere „lac de acumulare“ hitlerist n-ar fi putut sili la pace o aristocrație deja cultă, de la Milescu și Cantemir încoace. Corsicanul de origine, dacă a renunțat la drumul teutonului bârsan Toma Nour, s-a hotărât tocmai pen' că știa bine că <u>Sovromurile</u> controlate de alde Prozorovski, Bagration, Kamenski, Kutuzov, Ciceagov și alți nomenclaturiști turiști corupți, au pompat în 1806-1812, din România, atâta belșug de hrană, *spre Tula și Kaluga, în împrejurimile Moscovei*, încât exista riscul ca mujikul să nici să nu mai trebuiască să semene și să secere câțiva ani buni, asigurându-se astfel rezerve suplimentare pentru armata rusă, întru dublarea sau triplarea efectivului, ceea ce anglo-americanii n-ar fi ezitat să profite, stingând cu sânge rusesc îmbelșugat incendiul european ce nu se mai termina, mintea omenească neputând cuprinde totalitatea cauzelor fenomenelor, dar ce se transportase, după distrugeri, jaf, violuri, tortură, masacre și tragerea boierilor de barbă, din Valahia și Moldova, între 1806 și 1812, poate iluziona basmul skazul că o minte genială a conceput, în vreo stavkă ori șarankă ori cub de sticlă, marșul armatelor ruse pre-troțkiste, de pe drumul eseninean al Reazanului spre drumul Kalugăi și spre lagărul de la Tarutino, adică așa-zisul *marș de flanc*, dincolo de Praga Roșie, pardon, de Krasnaia

Parha, mormăi nonagenarul, creionând cu ușurință celebra scenă din romanul lui Căinaru, cu Kutuzov, satir burtos beat dansând gol-goluț în Capua dâmbovițeană, cum se exprimă rivalul amiral Ciceagov, încât l-a scăpat, nu l-a prins, pe Führerul franțuz la Berezina, chiorându-se la partenere și întrebându-le, a glumă și nu prea, că care mi-o fi scos ochișorul cu dopul tare, de plastic alb, al vinului spumant Mărgăritar, grecoaica, evreica, sau cecenița? Furia bătrânului artist venind de la că un strămoș logofăt Ghizdavu, intrând la Kutuzov cu ișlicul cât o minge de baschet în mână, să-i explice că Ai Lui, la Ziduri, *nu vor mai rămâne cu nimic*, dacă rușilor românii vor plăti întreit față de cât luau turcii în Moldova și de cinci ori suma în Valahia, n-a primit decât răspunsul lesne psihanalizabil la un chior, *ba da, ba da, vă vor rămâne ochii ca să plângeți*, o! mai bine să fi dat și zece milioane de piaștri, numai să nu rămână-n analele româno-ruse scena aia cum un bodyguard de-al mareșalului țarist i-a tras un șut, în ișlicul ținut în mână, logofătului Iordache Ghizdavu, simbol al castei, nu numai memoria fiindu-i intactă în 26 octombrie 2002 marelui martor, ci și inteligența tactică obligatorie pentru artistul angkorian-galițian, carele scrie nu numai în contra publicului, alungându-l prin monotonie de la text, ci se confruntă și cu unii demoni împotriva cărora trebuie să fie ca un as, dar chiorându-se la tembelizor și la ultimele știri dupe web, mormăi că cine a cheltuit 20-30 de milioane de cetățeni, într-un mare război pentru apărarea teritoriului molotovian și siestei anglo-americanilor, nu va negocia pentru niște... spectatori amatori de varietăți, chit că-și permit a gusta caviar și șampanie, poate și turiști, va alege metode risipitoare colateral celula de critică criză, anticipă el corect gazarea și împușcarea Ostaticilor în mare număr, la Teatru, lămurindu-ne apoi, pre noi nevârstnicii, cum a eliberat generalul Belizarie Moga cu alpiniștii lui Caucazul, inclusiv capitala cecenilor, Groznîi, care arată azi mai groaznic decât erau ieri ruinurile Stalingradului (iar mâine ale Mariupolului), când filma Otto Runge drapelul României Regale fâlfâind lângă flamura nazistă pe sediul Sovietului local, *amatori dom'le*, mai zise el cu dispreț de terorism, după ce vorbi estetic și conspiraționist a înscenare, de asemănarea partizanelor cecenițe îmbrobodite 23-26 octombrie 2002 pentru Teatrul Dubrovka, cu *Danaidele* regizorului Silviu Purcărete, niște profesioniști de acțiune, ca Mișu, Stelică, Petrică și Mitică de la Kunțevo, ei și-ar fi schimbat imediat *veșmintele negre* cu ale spectatorilor, alegând de predilecție foști sau actuali informatori sau persoane de sprijin, oricum, soluția politică în Cecenia noastră, concluzionă adormind, este un referendum sub înaltul patronaj OSCE, un plebiscit antonescian cu doar două opțiuni, ce fel de administrație preferi, mă cecene? Românească? Sau rusească? asupra rezultatului final neexistând dubii la Mahacikala pentru actualele generații, din cauza mancurților cocoțați în capul Țării România iliesciană pierzând și această ultimă șansă de a-și continua istorica expansiune peste Prut și

peste Bug, ce ne învață Războiul Expresionist fiind că numai Monarhia ne poate mări și înălța vreodată, iar din ăla existențialistu, Sergiule, tu să știi de la mine un singur lucru, că dacă ne băteam în 26 iunie 1940, cum susține Muhală Muistu, care dacă-i aranjez o bursă invers, va demonstra și contrariul, astăzi Republica Sovietică Moldovenească, de la Carpați până la Bug, cu capitală la Odessa noastră, ar fi fost *mai mare* decât Republica Fesenistă România, ce poate n-ar fi primit spre Pont decât un culoar Gheorghi Dimitrov de-a lungul traseului Canalului „Petru Dumitriu“, ca ieșire la Pont, iar în ce privește a doua mare decizie controversată, că să fi stat pe Nistru, să digerăm salam cu soia și cu hrișcă, ea e în contrast și cu firea lui Decebal, și cu firea lui Burebista, pentru că *românii au fost întotdeauna un neam de cuceritori*, eu indignat demisionând de la Ministerul Propagandei, făcându-mă... agricultor și altfel de... cuceritor, când criminalul de război sfânt, Mareșalul Ion Antonescu, a susținut în Ordinul de Zi adresat Armatei Regale Române, la 1 ianuarie 1944, aberația trădătoare că *în lunga și încercata noastră viață de popor nu este niciun exemplu doveditor că suntem un neam de cuceritori*, canci! E fals, amintiți-vă de Vlad Țepeș, că numai cu titlu provizoriu, până va elibera fulgerător prin cruzime, de sub jugul otoman *recent*, Constantinopolul (căzut la 29 mai 1453), a întemeiat el deja la 1459 o a Treia Romă, la București, iar Mihai Viteazul a pornit aceeași aventură peste Dunăre, vizând cutezător Istanbulul, până a înțeles că are nevoie *de forțele unite ale tuturor celor trei Țări Române*, neputându-se baza deloc pe scrofița creștină roz occidentală, ce mai tura-vura, ca să nu mai zic nimic că, pe portaltoiul dac, Miciurinul destinului a tot implantat pe muma noastră gene de cuceritor, ba de la divul Traian, ba de la, de ce n-am admite, plugarii slavi, ba de la diversitatea ienicerilor turci și, scurtă vreme, până și de la austro-germani, deși, drept vorbind, tocmai neamul lui Hitler n-are așa vocație de exportator de administrație! Practica permițându-ne a constata că încă din creațiunea sa, *nazismul, e un totalitarism muuult mai slab decât cel stalinist*, vădit neexportabil universal cominternist, deși destul de periculos, Oreste tată, deoarece poate fi eternizat cumva, cu minime ajustări, tot ca marxism, iar masile n-au memorie, pentru ele anul 1940, cu toate mizeriile sale, e ca un bătrân îngropat în 1940, căruia i-a, iată, putrezit și crucea.

Iar azi e ca și cum Cernăuții, Basarabia și Balcicul n-ar fi fost niciodată pe vecie românești, după cum pentru cinicul june citit masterat și călătorit, gloria de a te jertfi la anul celei mai mari infamii din istoria omului, atacul banditesc al unui totalitarism asupra celuilalt, e jenant ridicolă, ca o refugiată mișto cât Eliza Alexandrescu atunci, dar fugind de viol *prea încărcată* de prunci și boarfe, într-o fragilă surogat rochiță de celofibră nemțească croită după moda lui 1941, cu sugestia că parc-atrage să vină pe ea patrula, pe când, dimpotrivă, multinstructivul antropologic, sociologic și homonic, rodnicul an artistic 1944, eroului antisovietic

prooccidental Marius Ghizdavu i s-a părut întotdeauna a fi trecut fulgerător, bliț-bliț, cum în Blocul Demolaților (Aleea Regizorilor nr. 22, bloc F3, scara C), mergând la Dora și liftul nemergând, patruzeci de ani mai târziu, întâlnise pe palierul de la etajul șapte o nălucă, o proto-fesenistă, disperată că-și zărise pe geam soțul deținător de pistol Carpați drept carte pe noptieră, o feseeenistă adulterină, tranzitând dintr-un apartament în altul, de la vest către est, cu juponul fierbătorul și capotul în brațele pufoase și cu, însulițat de o rază din lumina-de-la-răsărit, narativul prelungindu-i-se strălucitor orbitor original pe câlții tot atât de încâlciți cât însăși podoaba capilară, îmbrobodită că nu băga căldură decât seara, când se și simte cu urechea pe radio o undă caldă de la Barcelona Europei Libere, liniștea și pacea, cherry whine, înfrățirea, iubirea între oameni zbuciumată și însângerată, mirajul că ostașul sovietic baraschian din Piața Pobedei se înalță pe furiș până la cer în cosmos, unde e loc pentru oricine, pe când clădirea Președinției Consiliului de Miniștri al Guvernului se prăbușește la cutremur unde a lucrat cu Cabinetul său Militar Conducătorul Statului, executivul fiind însă din vreme salvat cu toate resursele umane principale și aferente, în clădirea piranesiană a Bibliotecii Naționale, acolo unde e loc pentru oricine...

CUPRINS Războiul Sfânt vol 3

PARTEA ÎNTÂI	747
PARTEA A DOUA	838
PARTEA A TREIA	1002

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Homo solus 3.4

Editura Virtuală AGO
2003

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Vol. IV

Homo solus 3.4

Editura Virtuală AGO
2003

Partea întâi

1

OSTAȘI!

Au trecut aproape douăzeci de veacuri de când Creatorul a trimis pe pământ pe cel mai ales dintre aleșii săi ca să mântuiască și să propovăduiască liniștea și pacea, înfrățirea, iubirea între oameni.

De douăzeci de veacuri, omenirea, alergând după mai bine, este totuși continuu încleștată într-o luptă pe viață și pe moarte, în care suferă și se frământă, se avântă și se sfâșie, cu nestăpânită patimă, oameni și popoare.

Poporul românesc, aflat de la așezare în Arcul Carpatic, într-o frumoasă și armonioasă cetate, a fost aruncat din fașă în această înfiorătoare vâltoare.

Prins de alții în hora morții, înconjurat și asaltat, poporul nostru luptă fără să răsufle și fără încetare de 2000 de ani pentru liniștea și pacea lui, pentru unirea și înfrățirea lui, pentru credința și dreptatea lui, pentru casa și brazda lui.

Dacă vrerea Domnului va fi, în cartea destinului stă scris, el va lupta de va fi nevoie și-n alte două mii de ani pentru libertatea și viața lui.

OSTAȘI!

Sunt dintr-o generație zbuciumată și însângerată pe care ursita a purtat-o în patru decenii prin patru războaie și patru răscoale.

Este generația care, pentru zidirea României, a semănat cele mai multe cruci și morminte în lungul nesfârșitelor drumuri pe care a fost dusă de o încercată soartă, într-o grea și bărbătească luptă.

Este generația care, deși de nenumărate ori a fost aruncată de valul năprasnic al luptelor de pe culmi de glorie în funduri de prăpastie, a făurit totuși România Mare.

Este generația neșovăitoare care a avut în fruntea ei pe Ferdinand I.

Este marea generație a cărei deviză însclipitoare și nepieritoare a fost și este „Prin moarte la datorie“.

Din voința aceleiași supreme forțe, căreia tot ce pretutindeni este pe pământ trebuie să i se închine smerit și să i se supună neșovăitor, v-a fost dat vouă care faceți parte din cea mai tânără generație de luptători, să înscrieți într-o scurtă viață, în sfânta și curata carte a Neamului, o înălțătoare și nepieritoare pagină.

Sunteți generația în fruntea căreia destinul ca un semn prevestitor și ca o chemare la datorie a așezat pe Mihai I-ul. Sunteți predestinați de soartă și aveți marea cinste de a fi generația reînnoirii și reîntregirii.

Deviza noastră este și trebuie să fie: „Izbândă sau moarte“.

Pătrunși de această nobilă chemare, de doi ani și jumătate când și voi, cum am fost și noi, purtați de gigantice și vijelioase valuri de furtună, mergeți din luptă în luptă, din moarte în moarte, din izbândă în izbândă.

Din Carpați și Caspica ați străbătut, voi, cei mai tineri din neamul nostru, vrednici urmași ai strămoșilor noștri cea mai lungă și glorioasă cale dintre acelea pe care nenumăratele generații de români le-au străbătut în lupta lor care, ca și a noastră, era dusă cu aceleași idealuri și sacrificii numai pentru păstrarea ființei noastre.

Sute și poate mii de ani, generații după generații de Români vor cânta cu mândrie și vor urma cu bărbăție fapta voastră de azi, după cum voi cântați și urmați pe a înaintașilor noștri.

OSTAȘI DE PRETUTINDENI!

Ostași din Crimeea și Taurida, de pe Bug și de la Odessa, din văzduh și zbuciumatele valuri, din cazărmi și de la vatră, luptători care dați lupte și luptători care vă pregătiți de lupte, luptători care ați căzut și luptători care vă ridicați, nu uitați că aveți soarta, hărăzită, de ursită, să vă zdrobiți fericirea și să vă sacrificați viața voastră trecătoare pentru a asigura fericirea și viață fără de moarte neamului nostru.

Nu uitați că din lupta noastră laolaltă și din unirea voastră neșovăitoare va ieși unirea și împlinirea tuturor drepturilor noastre.

Numai cu luptă și trudă, cu suferință și cu sânge, cu o oarbă supunere și neclintită credință se zidește o Țară.

De aceea, mă simt dator să vă îndemn să nu lăsați sufletul vostru să se înmoaie și brațul vostru să se îndoaie la șoapta care vi se strecoară din umbră și prin văzduh, de către oameni necunoscuți și nevăzuți din țară și de peste hotare.

Ascultați și urmați pe cei care vin în față și vă spun care sunt datoriile voastre și care este drumul nostru. Reacția trecutului să nu fie uitată, să vă fie neîncetat în minte.

Unirea noastră a fost cu veacuri întârziată, fiindcă nu ne-am dat la timp „mână cu mână cei cu inima română“.

Învrăjbirea dintre noi, slăbirea luptei și pieirea noastră a fost întotdeauna pusă la cale de străini și înstrăinați, de dușmani și necugetați. Cine îi ascultă orbește și-i urmează prostește ajunge în sărăcie și termină în robie.

OSTAȘI!

Luptați și voi cum am luptat și noi și după cum au luptat toți înaintașii noștri, de la toți până la unul și de la unul până la toți, pentru sfânta lege a dreptății noastre, de ieri, de azi și de totdeauna.

Voi, ca și noi și toți strămoșii noștri, ați ridicat arma și ați sărit la hotare ca să apărați ceea ce de veacuri al nostru a fost, este și al nostru trebuie să fie.

Este strigăt din morminte și poruncă din strămoși.

Sfânta chemare la datorie a fost ascultată și nu veți trece de pe câmpul însângerat de luptă pe câmpul roditor de muncă decât după ce porunca va fi îndeplinită.

Atunci și numai atunci vom întinde o mână frățească tuturor care ne vor respecta drepturile și libertățile la care, ca orice popor pe lume, mare sau mic, avem dreptul.

Nu vă lăsați doborâți de șoapte și nu vă slăbiți credința în dreapta cauză a luptei noastre.

Fapta noastră este fapta istoriei noastre, vorba lor ademenitoare este unul din mijloacele folosite pentru a câștiga lupta și fără luptă.

Nația întreagă cu bunul ei simț de apărare și cu instinctul ei de conservare va fi înfipt arma în mâini și va fi împins la hotare nu ca să cuceriți ce nu era al nostru, ci ca să dezrobiți ceea ce este al nostru.

Nu ne-am oprit la Nistru fiindcă cine-și fură camaradul în toiul luptei, după ce-și va fi luat dreptul său, se necinstește și poate să fie, pe drept cuvânt, aspru pedepsit. Un astfel de popor, mai ales când este mic, nu poate găsi în zilele grele un ajutor și susținători.

Trecând Nistrul din datorie de aliați, nu am continuat lupta pentru ambiții deșarte. În lunga și încercata noastră viață de popor nu este niciun exemplu doveditor că suntem un neam de cuceritori. Mircea cel Bătrân, trecând prin valuri, a luptat dincolo de falnicul fluviu numai pentru a închide soarta Neamului între Dunăre și Mare.

Ștefan cel Mare, purtând gloriosul și legendarul său paloș din Poarta Pocuției în Poarta Dunării, a străjuit de atunci pentru veacuri Moldova, prin cetățile înșirate în lungul Nistrului, din șesul Podoliei până la marginea mării.

Mihai Viteazul a despicat Carpații și a căzut în Câmpia Turzii, pentru a arăta Românilor și tuturor de atunci și de-a pururea unde este dreptul nostru și care este datoria noastră.

Fondatorul Dinastiei și marele nostru Rege Carol I a trecut de două ori Dunărea, în lunga și glorioasa lui domnie, pentru a smulge independența noastră și a întări dreptul nostru între Dunăre și Mare.

Ferdinand I a aruncat punți peste Tisa, a împins forțele sale peste Budapesta și a pus străjile sale la cealaltă margine a unui vecin care nu a avut măsura drepturilor sale după cum nu a avut-o și nici nu o are pe cea a

firii și a laudelor sale.

Sunteți astăzi întrebați ce ați căutat la Stalingrad și căutați în Odessa și în Crimeea?

În fața istoriei, în fața poporului și a dușmanilor răspund eu pentru voi. Răspund la învinuire nu cu fapta mea, răspund chiar cu faptele învinuitorului.

În zilele trăite de voi, de noi și de părinții noștri, ÎN ULTIMII 120 DE ANI, de la 1820 la 1940, Țările Românești au fost de nenumărate ori invadate și ocupate, dominate și exploatate, sărăcite și umilite, jefuite și ciuntite de oștile rusești.

Reamintesc tuturor că 1828, 1853-1854, 1877-1878, 1916-1918, 1940-1941 sunt pumnale înfipte numai într-un veac, în ultimul veac, în inima și în mândria românească, în cinstea și glia strămoșească.

Luați aminte și nu uitați.

Nu uitați și nu vă temeți că veți putea fi pedepsiți pentru că vă faceți datoria.

Fiți încredințați că este pe pământ o justiție supremă. Noi nu am putea fi pedepsiți fiindcă, fiind provocați, umiliți, ciuntiți în 1940, am călcat în 1941 pământul altora pentru a-l elibera pe al nostru.

Noi nu am fi atacat niciodată pe nimeni dacă 3 milioane de frați nu ar fi fost luați în robie și dacă Basarabia și Bucovina noastră nu ne-ar fi fost smulse într-un moment când Europa s-a găsit la o răspântie fatală, când nimeni nu ne-a putut sări în ajutor.

IUBIȚI OSTAȘI!

Stați cu fruntea sus în fața faptelor voastre, a acelora care amenință și a aceluia care de sus ne judecă, ne pedepsește drept și la timp pe toți.

Lupta noastră este dreaptă.

Fapta voastră în ținuturile ocupate și prin locurile călcate a fost blândă și omenească.

Nimeni, pe unde ați trecut, nu a fost jefuit și nu a fost lovit.

Omul pentru noi este om, orice relație ar fi între noi, ori din ce nație ar fi el și oricât rău ne-ar fi făcut el.

Toți acei care au fost găsiți în calea noastră au fost ajutați și ocrotiți ca oameni. Copiii lor au fost îngrijiți ca și copiii noștri, bătrânii lor au fost ajutați după cum ajutăm bătrânii noștri: familia rusească a fost considerată ca și familia românească, nu facem nicio deosebire între soldații lor prizonieri la noi și soldații noștri.

Pe unde am trecut și acolo unde administrăm școala și biserica, munca și libertatea au fost respectate, casele, bunurile, spitalele și instituțiile, orașele și satele au fost reconstituite, biserici și șosele noi au fost făcute.

Noi nu am deportat pe nimeni și voi nu ați înfipt pumnalul în pieptul nimănui. În temnițele noastre nu au fost aruncați și nu zac oameni nevinovați. Credința tuturor și crezul politic al fiecăruia au fost respectate. Nu am dezrădăcinat nici oameni, nici familii din așezările lor, pentru interesul politic sau național.

De aceea așteptăm cu încredere ultima și dreapta judecată.

Deși popor mic, socotim că dreptul și legea trebuie să fie una pentru cei mari ca și pentru cei mici.

De câte ori a fost altfel, lupta a reînceput și de data aceasta lupta va reîncepe, dacă drepturile și dreptatea vor fi întotdeauna îngenunchiate.

Nu am ridicat niciodată arma în contra acelora care ne-au ajutat.

Luptăm pentru ființa noastră.

Luptăm pentru dreptate și numai pentru dreptate.

Luptăm. Luna poate să fie, luna poate să nu fie în gerul indiferent, deasupra unui cimitir de tineri frumoși, care-și înalță-n astă noapte crucile rugătoare spre stele, dar mâine noapte nu este exclus să se treacă peste, cu acele buldozere atât de eficiente când luptăm în oraș, spre Munții Tatra, aduse de americani pentru *molozul european*, după 6 iunie 1944, cu negre corăbii pântecoase.

ORDINUL DE ZI adresat Armatei de către dl. mareșal criminal de război sfânt a fost însă dat publicității la 1 ianuarie și a ajuns la Marius Ghizdavu pe data de 6, când aruncă, de gerul Bobotezei, după un eres strict local, popa Sică, în apele învolburate ale Râului Negru, o cruce de fier în vederea spălării de orice cantitate de sânge nevinovat, jertfit de unii fără niciun folos pentru alții, care aveau doar interese proprii, de familie, de gașcă și de partid. Aveau și au. Același tip uman săvârșind în genere Răul. Același tip uman îndurându-l. Azi pupincurind orologiul Kremlinului roșu. Mâine afișându-se ca și cum părinții din părinți și socrii din socri, bolșevici și filoruși, le-ar fi transmis preocuparea pentru respectarea *Orarului Aderării*.

De aceea, ORDINUL DE ZI adresat Armatei de către condamnatul definitiv, la 6 sau la 1 ianuarie 1944, deveni și ținta unor analize de cafenea cu nechezol și de cerc restrâns la domiciliu, atât de înverșunate a întrezări printre rânduri ce ne rezervă viitorul, încât inovațiile în decriptare și hermeneutica străpungătoare-n sectorul himenal de rupere a diferitelor centuri de apărare fortificată a textului sărac în vitamine prefigurau armamentul sofisticat și muniția performantă folosite de brigăzile de bursieri critici ale Sfârșitului de secol, de mileniu și de Literatură, ba chiar și de Istorie onestă dacă trebuia sau nu trebuia să ne oprim pe Nistru fără a mai încerca niciun pic să cucerim Rusia.

Ceea ce n-ar fi fost în pisc intelectual o catastrofă geologică, dar au încetat niște chestii să se mai implementeze, precum s-a stagnat și după ce

s-a amenajat cimitir și pentru eroii decembriști căzuți sub Cea 10% și sub Yl 90%, fenomen cu atât mai pendinte de un regret de regret cu cât, după proiecția Școlii de Prognoză de la Sonnenheim, Alsacia, Literatura ar urma în jurul anului 2051 să-și înceteze majoritatea funcțiunilor care au făcut din tiramisul ei o plăcută zăbavă, puținii homosapienși ce vor mai fi alfabetizați preferând să adulmece somonul. Iar Istoria va deveni un fel de Literatură în 2053, la Centenarul înălțării lui Stalin în cosmos.

Totuși, micul prinț Marius Ghizdavu credea în Arta sa. Cum spera nu puțin că Geniul este nu numai înnăscut ci și predestinat. Fatalism care nu-l îmboldea la a ispiti pe Domnul său. Creatorul, gata, făcuse deja aproape totul, construind o varietate de Univers în care Bioseea să-și caute drumuri cât mai ducătoare undeva, respectând doar comoda restricție de a nu viola zadarnic legile Lui.

Pictorul sublunar cunoștea mecanismele represiunii din Uniunea Sovietică, încă din fragedă tinerețe. Și nu a provocat Providența să se demaște apărându-l, ci s-a ferit să pață vreun conflict cu mitocanii Cominternului și Căgăbăului, cari poartă răspunderea pentru ce bravul și talentatul popor rus a fost întrerupt din dezvoltarea sa culturală firească (cutremurătorul vaiet al geolelor Gulagului neechivalând o Literatură, care-i plezir), neajungând nici în ziulica de azi, 26 octombrie 2002/ 2052, la un standard de viață compatibil cu al canadienilor de la aceeași latitudine. Din multiple surse informat-îngrijorat, Marius Ghizdavu, grăbindu-se a fotografia România Mare Pitorească și anticipând nu doar atacul banditesc din 26 iunie 1940 al lui Molotov, ci și exploatarea acestei breșe întru nimicirea principalelor Școli Românești de Pictură, cea de la Baia Mare și a Balcicului, s-a ferit cu grijă a se stabili, întru a-și desfășura statornic activitatea, în vreuna din provinciile primejduite, abandonând Lwówul, Cernăuții, Chișinăul, Vâlcovul, Balcicul și Vârșețul. Chiar dacă a fost ros de resentimentul cam teoretic, toată viața, cum că decât o carieră de longeviv ca a lui Tiziano Vecellio (1481-1576), mai bună era o *autocombustie rapidă* în 1936-1938, ceea ce pentru exegetul obiectiv e o adevărată absurditate, întrucât încă n-avusese de-a face cu bolșevismul concret la fața râioasă a locului și, deci, nu găsise Subiectul, oricât de nebun ar fi fost, iar Cel de Sus nu-și putea îngădui a-și încălca propriile legi ca să-i faciliteze, fără motive dure de pictat, o împlinire Van Gogh a destinului.

– Bolșevicii lui Dimitrov, râdea el resemnat la Sonnenheim către tovarășa Dorothea Schlauberger d'Esgrignon (Despina Hébuterne), mi-ar fi răcâit cu baionetele frescele ce gândisem pentru Balcic, Silistra, Bazargic și Turtucaia, nemanifestând ei, ca bulgari internaționaliști, mai multă înțelegere pentru miracolul estetic decât cenzorii cuscrului Jdanov, care mi-au ras de pe fața pământului cimitirele de eroi români și germani, pe care cu atâta efort și lacrimi le-am amenajat pe flancul sudic al uriașului front al Cruciadei Antibolșevice, flanc care sub comanda mareșalilor

români a dus *greul războiului*, copii!

– În general, bunicuțule, zise biografa și nepoțica sa mișto, Isadora, cu lăcrămioare în colțurile ochișorilor, în viața ta perfectă aproape totu-i riguros planificat și cu greu se pot găsi soluții mai bune la marile provocări cu care te-ai confruntat, încât prietenul și logodnicul meu de origine torționară și cleptocrată, Sergiu Enache al lui unchiu' Jan și al Cepecăi, a remarcat că e ca și cu deciziile României Regale, numai un fanatic putând reproșa Regelui Ferdinand că nu s-a extins în Răsărit până la Bugul nostru, iar în Vest, că n-a putut convinge Regina Maria Occidentul că fruntariile noastre etnice sunt, pe Tisa, până la vărsarea ei în Dunăre, încât să nu mai resimțim azi rana dureroasă a unui Banat tot atât de ciuntit precât glorioasa și culta Moldovă cea bogată-n slovă!

– Acest epitaf favorabil se potrivește, își sprijini el bărbia în piept cu mare mulțumire, și Majestății Sale Regele Mihai, care n-a greșit nici schimbând guvernul la 23 august 1944, nici ajutând diplomatic în Europa monarhică la grăbirea integrării României feseniste, chit că efortul din urmă este subliniat mai mult de televiziunea guvernului decât de cele private, niște canale cu mutre hilare pentru a căror sfadă s-au jertfit greviștii foamei cei terciuiți în 13 iunie 1990, să vină minerii, când s-a creat în Galiția Mare atmosfera de a nu aniversa Bucureștii și Chișinăul 50 de anișori de la debranșarea ombilicală silită a Basarabiei, ca și căderea Țării pe ultimul loc play out, atât în stânga cât și în dreapta Prutului.

Numai Regele Carol al II-lea greșind destul de grav, nu că n-a pregătit o armată cât a Franței, care să reziste pe Nistru, după 26 iunie 1940, unui atac de la bazele transnistrene, ale Armatei XIV astăzi, de ne împiedică să ne unim, încât șmecherii din capul Țării, Isadoro, ca și intelectualitatea atitudinară, s-ar altfel preocupa de Unire mai mult decât să-și transfere copiii de la Liceul Zoia Kosmodemianskaia la Liceul Jean Monnet, adică de la averi CAER la averi *uie*.

Nu aici e eșecul domniei lui Carol II, ci în <u>comoditatea că n-a atacat URSS</u>, cum îl consilia academician post-mortem Voicu Ghizdavu, cu Armata 3 spre Harkov și cu Armata 4 spre Odessa, exact la 1 octombrie 1938, imediat după Acordul anti-cehoslovac de la München.

<u>Rezultatul geografic pentru România ar fi fost același, dar câtă Glorie!</u>

– Nu lui i se datorează Năpasta că ne-au aplicat lovituri cauzatoare de moarte culturală atât Axa totalitară Wehrmacht-Krasnaia Armia, cât și anglo-americana Luftwaffe! A rezista la așa forțe gigantice nu se putea decât aruncând tot bugetul înarmărilor pe spinarea masilor largi populare, *aducându-le la întuneric intelectual complet-complet*, și poate tot n-ar fi fost deajuns nici asemenea jertfă, mai cumplită ca aia de sânge, a lui cine moare pe la Revoluții pentru privatizarea hotelurilor Intercontinental, Lido și Ambasador fără să poată licita și frate-miu american Augustus, sau la

război sfânt, doar ca să se colocvieze atitudinarii despre „instabilitatea României Regale Mari autodezmembrabile inevitabil“, invocând „clivajele, clivajele“ niște vorbăreți pui de nomenclaturiști responsabili de dezastrul Țării, lanternă roșie a Galiției Churchill-Rooseveltiene azi, a Galiției Molotoviene deocamdată doar în raport cu frații noștri baltici, dar nu exclud să ne depășească Republica Moldova, dacă într-adevăr SUA sau UE ne federalizează ca pe Germania RFG, iar frământările constituționale din stânga Prutului schimbă numelui țării în Republica Democrată Română, deoarece toate aceste tropisme, Despino, ne apropie asimptotic, deci optimist, de o imitațiune, e drept că nu tocmai sincronică, a modelului german de reunificare între o republică de tip federal mai avansată și o republică de tip democrat mai retardată...

– Trădarea Regelui Carol al II-lea, lămuri Isadora către Sergiu mângâindu-i lui frate-su Pepi părul sârmos de pe braț cu tot cu tatuajul de vip, constă în că n-a ascultat de străbunicul consilier, boier istoric Voicu Ghizdavu, carele imediat după ce franco-britanicii au sacrificat mișelește în 30 septembrie 1938 Cehoslovacia, nimicind sistemul de securitate românesc ce cu atâta osârdie țesuse Titulescu în contra revizionismului Ungariei și Bulgariei, într-un raport perfect documentat îl sfătuia pe Voievodul Culturii să profite de degringolada creată de Stalin în Armata și SS-ul sovietic, prin împușcarea a numeroși specialiști de către mediocritățile Inversiunii Valorilor, care e temeiul marxismului aplicat, și să-i atacăm imediat, în acel confuz început de octombrie 1938, uriașa dar atât de vulnerabila Uniune Sovietică! Lansate din Cetățile lui Ștefan cel Mare de pe Nistru, elementele rapide ale Armatei 3 Română putând lesne a împinge până la Bug și chiar până la Nipru, pe când Armata a 4-a ar fi asaltat de pe mare și de pe uscat Odessa noastră, Dora, și Sevastopolul, Elviro, care e cheia Crimeii și a Ialtei noastre, argumentul bunicului fiind că, pentru acest fulger de război, România nu va fi trăsnită la Pace mai rău decât cum se va întâmpla dacă ai noștri așteaptă să fie ciopârțită Țara în 1940 și, abia pe urmă, în funcție de ce coaliții de... guvernare se vor putea înjgheba beligerant, să găsim diferite forme de a da simbolic cu măciuca și în totalitarismul roșu la 1941-44, și-n ăla brunu' la 1944-45!

– Correct! Străbunicul tău Voicu Ghizdavu avea dreptate, zise din Florida republicana Betty Ghizdavu a lui Walt (Vicky) către democratul Alex al Juliei din California. Nu se putea ca să nu primească ajutoare masive de la toți într-un astfel de Război Sfânt, dacă-l declanșa imediat după rușinea de la München 1938!

– Da, dar la 1940 România sfâșiată de vecini era prea mică teritorialicește și ca rezervoare de sânge tânăr, pentru ca, obiectă recentul istoric Muhală Muistu, să-și permită a purta în Răsărit peste Prut *un război ideologic* total incorrect!

– Voi bandiții cari ați lucrat la Ministerul Propagandei, glăsui în

numele norodului ideologul Vanea Țăpoieșu de luase pe Adriana, fiind deci ginerele responsabilului de dezastrul Țării Horea Bratu, va trebui să răspundeți dinaintea opiniei publice a Națiunilor Unite ce-ați cătat cu taburile la Stalingrad, la Kislovodsk-Soljenițîn și Nalcik în Caucaz, la ceceni în Groznii, la Mahacikala-n Daghestanul Mării Caspice, în Odessa noastră, la Mariupol, la Poltava și Harkov, la Krasnodar în Kuban, și – culmea impertinenței! – la Ialta-n Crimeia!

– Tovarășe Ivan Bednîi, canci! îl înfruntă-n curaj colonelul de propagandă doar pe chipeșul transnistrean ce se va refugia îndărăt, în 1958, cu trupele sovietice, când le-a retras Hrușciov să nu se contamineze de Neostalinismul românesc dejist-ceaușist. Aici nu e vorba nici de cireșul lui Aragon sau Yves Montand, nici de vișinul lui Vanea, ci de livezi întregi pe rod rămase neculese!...

Ci în marginea pădurii arse, sub corbi, era ceva halucinant în disciplina tipic ostășească a straturilor de întuneric, cum se depozitau ele, ierarhizându-se după densitate deasupra cimitirului proiectat de lent-colonelul de propagandă Marius Ghizdavu, exploatând estetic tocmai *acest* aranjament gravitațional, revelat inițiatic de inginerul Gary Glagoveanu, și nu frăția de arme româno-germană. Din aceste păcate negre, toți activiștii, securiștii, gestionarii și noii ideologi înghețară de parcă ar fi înțeles că există *ceva* mai presus de materialismul dialectic și geografic, în sala neagră, afumată de arderi pe rug, a tribunalului.

Marius Ghizdavu, gata de execuție și chiar mai mult decât atât, de un eșec ducând la o agonie cât să fie vegheat când de Liz, când de Dora, când de Laura, Murocika și Viuța, făcuse aluzii transparente până la glasnost nu numai la *Prélude au temps des cerises,* ce frumosul haiduc transnistrean Ivan Bednîi (Vanea Țăpoieșu) tălmăcise din urâtul bolșevic Aragon, sau la obiceiul acestui Vanea de a bea vișinata Adrianei, ci și aproape în clar la Palatul Livadia și la livezile de cireși, vișini și eucalipți lîsenkiști suri, cu care voise să-l înconjoare pentru a cuprinde organic în același sit OPERA de la Ialta, construită cu arhitectul cam arhetipal Gligorie Cornescul, recomandat de o rudă a sa, de domnul Mișu, pe baza realizărilor pe comandă turcă de la Hotin și Cameniță. Prin frumusețe și strălucire, prin capacitatea de a le oferi doamnelor române și turistelor naziste niște scări monumentale și marmoreenele alte fundaluri de foaier, pentru etalarea toaletelor, și pentru nunți, la Valsul Miresei, urma a se rivaliza nu numai cu Opera de la Odessa noastră, ci și cu cele din Viena, Milano, Paris și chiar din Londra ceea bombardată doar formal de Goering, în speranța că ar pricepe necesitatea istorică măcar a unei păci scutitoare pentru Reich de *războiul pe două fronturi*, dacă posibilitatea sincerei angajări a lu' Ciorcil ș-a lu' Ruzvelt, Codine, într-o Cruciadă Antibolșevică, se exclude pe baza conspirației că SUA ia Pacificul, China Asia, Rusia Europa și Anglia câte colonii mai poate stăpâni, după ce Hi îi aplică niște

lovituri de imagine la invulnerabilitate, cum Napoleon Imperiului Spaniei...

Anturajul monarhic fiind destul de nemulțumit de ce realizări concrete acumulase Marius Ghizdavu, ale cărui pregătiri sufletești, pentru vreo execuție întreruptă și pentru vreo agonie vegheată de femei dragi, drăguțe, nu impresionau tocmai când era să i se dea un calificativ. Pentru că el, din modestie, nu spusese totul! Ci numai Mircea Focșăneanu și verișoara cea frumoasă, Elvira, știau, de la doctorul Lecca ce trăsese cu urechea la o aiureală de bețiv, a marelui luptător cu armele artei, în contra bolșevismului demolator de biserici și de suflete omenești.

Ce năzdrăvănie comisese Marius în Crimeia noastră românească?

Cu mult înainte de cernitul 10 Mai 1944, când ca pe o concesie de natură a îmbuna anglo-americana Luftwaffe, Majestatea Sa Regele Mihai I a decis să ne retragem din ucraineana citadelă a Sevastopolului, de care se îndrăgostise vizitându-l, cum odinioară genialul romancier rus, contele Leon Tolstoi, autorul megatelenovelei *Voina i mir*, capodoperă de largă recunoaștere internațională, chit că nu arată în 1681 pagini, cauzele care au generat Cruciada Antițaristă a lui Napoleon și, în fond, a *întregii* Europe, căci ponderea voluntarilor nefrancezi era mult mai mare decât a beneficiat de aport nearian cruciatul Hitler: prima cauză fiind Răpirea Basarabiei în mai 1812 de către Kutuzov, iar a doua sentimentul de *horror* ce electrocutase lumea civilizată, la prima lectură a reportajelor despre cum, bestial, în intervalul 1806-1812, trataseră ocupanții țariști pe creștinii moldoveni și valahi, pustiindu-se localitățile de distrugeri, jaf, viol, masacre și îndeosebi de munca forțată, la transporturi și infrastructuri militare, din obiceiul de *a înjuga români în locul boilor* inspirându-se și cekistul Himmler, declarând presei de senzație ideologică cum că lui îi este indiferent dacă zece mii de femei ruse crapă săpând o groapă antitanc, ca neamț nefiind interesat decât dacă groapa a fost săpată, dobitocul nazist nefiind informat că *aceeași* mentalitate o au și ssecuriștii de dincolo de front, în cele mai multe cazuri săpând astfel de gropi fără nicio utilitate, chiar în Ural și-n întunecatul Sibir, fără niciun folos militar, da, însă gândite a dovedi *rolul istoric* al ignoranților cocoțați în capul bietei Rusii, acela de a tâmpi masile că parrtidul, adică activiștii, securiștii, ideologii și gestionarii viitori oligarhi, se... preocupă, ei *iau măsuri*, desfășoară o vastă muncă organizatorică, în timp ce fiii acelor femei mereu îmbrobodite sunt măcelăriți și transformați în Eroi, nu numai în folosul expansiunii cominterniste, ci și în al unor profitori electorali euroatlantici, capabili să se laude că au învins... EI marea alianță germano-română, cu pierderi infime față de cele rusești, chiar neglijabile!

Neglijabile! Cum le-au calificat la brifingul de presă de la Copeica Mare, pe Bărăgan, intelectualii Damian și Noveanu, în 19 aprilie 1961, când au fost sloboziți din D. O. (domiciliul obligator), pentru a lor bună

purtare atât în Gulag, ca prizonieri, cât și în Romlagul în care au fost transferați, înainte de a fi vărsați la amenajări funciare necesare unei agriculturi de stat, de sovhoz, progresiste.

Ei bazându-se pe mișelia că, așa cum le relata Mișu, pe frontul occidental nu-s deloc semne de apropiere de Balcani, altele decât jocurile de intoxicare. Cum apare vreo Luminăție să viziteze trupele anglo-americane, soldații cei prea bine hrăniți, dar stătuți, o împresoară și o zăpăcesc de cap cu o singură întrebare:

– Când ne întoarcem acasă, Blagorodnicia Voastră?

Ceea ce Marius Ghizdavu prevăzuse încă înainte de a se produce marele show al Debarcării, deoarece voiajase cu Kira Despina prin multă Evropă și avea cumnată americancă, încât nu s-a mai mirat de dezvăluiri târzii, cum că Debarcații duceau un război total neserios, ca apropiere de Balcani, pe când rușii piereau ca muștele, secerați de mitraliile române și germane, un război Saving Private Ryan atât de hollywoodian aiurit, de-și permiteau până și să salveze *anumiți* soldați, eventual un anumit unul singur odată, pe motiv că Abraham Lincoln se exprimase la o adunare electorală că ar trebui să existe o anumită echitate în ce privește sacrificiile pe familii, nu unele să piardă toată partea bărbătească și să zică *trei Doamne, și toți trei*, iar altele să n-aibă decât emoții pe bază de știri din auzite!

Două fiind șocurile trăite de acest artist prea post-umanist, prea bazat pe *geniu sintetic*, deziluzii capabile să ne explice degradarea moralei sale până la ce filosofie neospitalieră are un pitecantrop înveninat de ură neputincioasă, când i se încalcă teritoriul, de către o hoardă superioară numeric, tehnic și mediatic.

Mai întâi, umilința de la Zubalovo, în 6 august 1943, când după uriașul bombardament american de la Ploiești, de era să i-l suprime pe frate-su Theo, credea că se va continua tot așa și iar așa, până la Armistițiul Necondiționat din 23 august 1944, demolându-se complet orașele, târgurile, satele și cătunele Țării sale. S-a speriat rău, a mers de nebun la Poartă, la Stalin, să se jeluiască și să-l impresioneze cu o rogojină aprinsă-n cap, cum că să facă ceva, să se implice, să ia niște măsuri în plm, să dea un ordin lu' Roosevelt, să înceteze a mai zdrobi *un bun obștesc* care se cuvine... Cominternului, o bază logistică de plecare spre noi și ireversibile bolșevizări-rusificări, a noi și noi popoare, fie că noua frontieră a CCCP o fixează călăul națiunilor, antiwilsonianul Molotov, pe Carpați, lângă brașoveana Cetate Stalin nepângărită de horthiști, fie că acea nouă frontieră o pune călăul democrațiilor, antiiliescianul Vîșinski, la Trieste, cu niște consecințe ce rămân a se ghici de către omenirea un pic mai civilizată, dar insuficient.

Pe când Marius, încă neodihnit după zborul periculos de la Harkov la Kunțevo, peste antiaeriana rusă, avea vedenii, amețea cum se temuse în

carpenul jujubier de la Berdicev, la 6 august 1941, să nu cază cu tot cu Vójdul Reichului, nălucindu-i-se a naviga-n 3D prin cimitirul de la Oancea din Covurluiul de Est, de-a stânga Prutului, Stalin – dimpotrivă – era fuma liniștit ca un Moromete.

Venise neanunțat de la Kunțevo la Zubalovo, cu fata și c-o bucătăreasă marxist-leninistă care s-ar fi putut îndrăgosti de-un André Glucksmann delegată la Paris, – pentru a culege agrișe, fie verzi, fie galbene, fie roșii, în scopul anteplanificat pentru dulcețuri ca și, alcoolizat, ca antidot. La Poarta conacului, stăpânit până nu de mult de un reprezentant al burgheziei menite a industrializa Țarismul, divizându-l după modelul american în 250-300 stătulețe prospere și fericite, se adunaseră de prin împrejurimi mai mulți bătrânei simpatici, cu tovarășele lor de viață feseniste, deoarece văzându-se biplanul românesc huruind cam dinspre gorkizatul Nijni Novgorod, s-a zvonit c-o venit pe la Stalin chiar *nemuritorul* Lenin, fără Krupskaia, care nu intra în mit, așa c-aduseseră coșulețe cu ciuperci roșii, panere cu fructe nordice, recipiente de Schweppes Since 1783 Bitter Lemon, golite și umplute cu cvas proaspăt, olițe de lut cu smântână acoperite cu binemirositoare foaie de brusture, precum și pungi albe Kent în care se mai zbăteau peștișori abia pescuiți la undiță, nu și vânat, deoarece trasul cu kalașnikovul era economic momentan interzis în împrejurimile Moscovei.

– România Regală, pictore, zise el mestecând cu linguroiul de lemn de tei în bulionul de agrișe de Zubalovo, nu poate fi un „bun al Cominternului“, deoarece ea este o **realitate** neplăcut masiv activă pe frontul antisovietic, pe când încă de la 22 mai 1943, nu știu dacă ați observat la București, eu am convenit cu Dimitrov de la bulgari și cu tovarășa Anna Karenina Pauker, Cominternul să intre într-un proces de autodizolvare efervescentă, în scopul pe care, ca european galițian de limbuță română, e de neconceput să nu-l pricepi geopolitic!

– De douăzeci de mii de ani, de când neanderthalianul a descoperit spiritualitatea, biped mărșăluind *tot înainte*, după regula lui Suvorov că rusul nu se retrage niciodată, tovarășe Stalin, omenirea, alergând după mai binele pe care tocmai predispoziția recentă la Idealism i-l prezenta ca fezabil, binevoi Marius a surâde fermecător ca Virginia Gibson, cea mai frumoasă americancă din Câmpina, este totuși încleștată împatentat într-o Luptă pentru Existență necurmată, din care se aleg cei mai buni dintre cei mai bine adaptați ca să conducă specia spre proeminentele personalități deja de pe piscurili cele mai însclipitoare ale Arcului Carpatic, piscurili Kommunismului, pe care dacă clasa muncitoare în alianță cu țărănimea colhoznică nu le va atinge în două mii de ani, ea se va lupta și alte două mii de ani pentru Idealul ei, pentru a îndeplini neabătut porunca genialului Cârmaci, soțul doamnei Nadejda Konstantinovna Krupskaia, care s-a preocupat de învățământul sovietic și de educația politică a maselor,

clonându-se după acest cuplu paradisiac primordial, actualul Om Sovietic, *apărător neînfricat al stalinismului*, încât de aceea ezită mereu Hitler să înarmeze ruși contra ruși sau să se dea drept Eliberator al marelui bloc slav ortodox, de sub *jugul roșu al bolșevismului dărâmător de biserici*, această înfiorătoare vâltoare, în care se zbat oameni și națiuni, neputându-se domoli decât dacă se trag toate concluziile din eșecul Societății Națiunilor, care-și permitea un Titulescu să sancționeze Italia c-a invadat Mussolini Etiopia, ba s-a mers și până la a jigni glorioasa Uniune Sovietică, pentru a fi realizat, în 1939-1940, unele... rectificări de frontieră în dauna Finlandei, dar care au folosit Leningradului, încât și-a putut permite tovarășul gras general-colonel Andrei Aleksandrovici Jdanov să păstreze și copilașii în groaznica încercuire, toată această horă a morții ce din când în când se mondializează, neputându-se umaniza umaniza umaniza, decât dacă în locul democrației idealist-metafizice de *Ligă* a Națiunilor, se fundează o materialist-dialectică și istorică, pragmatică, *Organizație* a Națiunilor Unite, unde Autoritatea *să aparțină cu adevărat celor ce o au*, adică maimarii, respectiv Rusia, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și China, sute și poate mii de ani, generații după generații de homosapienși având a cânta, cu legitimă mândrie comunistă, fapta înaintașilor care au condus Omenirea pe piscurili însclipitoare, înfruntând furtuni din văzduh și din zbuciumatele valuri, din cazărmi și de la vatră, probând descoperirea deja prometeică a focului, Stalingradul, astă iarnă, și Kurskul, în actualitate, probându-l pe junele Marx, că Economia Sovietică a fost magistral călăuzită de către planificatorii ei și Constituția nou-nouță, spre finanțe dintre cele mai solide, idealul fiind stabilitatea, adică nu decalaje deprimante, ceea ce înseamnă că e inadmisibil să se ajungă ca un singur stat american să aibă pibul cât toată relativ postbolșevica Rusie, părerea tovului Ruzvelt fiind ca sistemele să conveargă, păstrându-și fiecare specificul, eupareunia coexistenței pașnice obținându-se dacă fiecare păstrează câte 60% din sistemul său, comunismul ameliorând ce nu merge, cu proteze capitaliste din paliag, iar capitalismul debarasându-se de viciile sale prin 40% Reeducare comunistă...

– Domnule Ghizdavu, îl întrerupse gazda, împungându-l în piept cu linguroiul fierbinte și umed, dumneata nu ești, ca înțeleptul dumitale tată, tovarășul Voicu, din generația zbuciumată și însângerată pe care ursita a purtat-o în patru decenii prin patru războaie și patru răscoale și care a făurit totuși România Mare... De ce a făurit-o, mă? Pentru ca să aibă cum se numi partidul născut din necesitatea de fier a lui Vadim, ca România postceaușistă să nu se întemeieze pe România Regală pre-dejistă, întru aceasta maculându-se în conștiința gloatei, care dealtfel doar atâta aștepta, totul: monarh, partidele clasice liberal și țărănist, intelectualitatea reacționară mai cultă... Ba aș putea zice că tocmai din proiectul Moarte Intelectualilor de a asmuți ura cetățenilor din 1990 de fapt asupra Regelui

Mihai, încă în putere și capabil a împinge România spre Europa *odată cu primul val polono-ceho-maghiar*, și poate chiar mai mult decât atât, în aceeași vâltoare atrăgând și România de Est, după un Proces al Kommunizmului menit a stârpi rețeaua de cunoștințe, pile și relații, care e baza suprastructurii corupției, corupție care, ca și incompetența crasă, incuria, se împacă și se lovește mai bine cu republica decât cu monarhia constituțională neautocrată, tocmai de-aia, ca să se dea cu kkt în Majestatea Sa Regele Mihai I de România, căruia EU personal i-am acordat Ordinul Victoria și niște Miguri personale, poate s-ar fi prăbușit cu ele ca un tot atât de bun pilot cum o fost Iurii Gagarin, tocmai de-aia s-a și inventat de Emanație acel costisitor mit al lui Ăla, i s-au ridicat busturi și statui, i s-au inițializat nesincere parastasuri, nici dracu însă nepropunându-și cu adevărat *a pune ostășește Țara la muncă,* a confisca averile demnitarilor hoți sau a răscumpăra acele teritorii extrem nordice și extrem sudice fără de care spiritualitatea voastră lasă de dorit, tocmai când deveniți... „europeni de limbă română“ și numai naivii proști de tot mai au a se gândi cu seriozitate la ce... n-a fost să fie, la această Românie Regală Mare, cum începuse ea, ca *stat de-a dreptul intelectual*, lăsată în pace, să fi dat niște chestii fine de să te măsori cu italienii, cu spaniolii, cu francezii, sincronism dacă-ai-la-ce, și nu să fii doar ca o vag diferențiată porțiune de America de Sud, cu națională fotbalistică în culori proprii, iar în rest, nici măcar profesionalismul de a putea turna o telenuvelă exportabilă, numa' bășcălie, nesimțire, prost gust și manele, o adevărată Biafră spirituală, cum zicea ideologul ăla gomos, Popescu-Dumnezeu parcă, mă Ghizdavule...

În pustiitul cimitir, crivățul bătea dinspre toate punctele cardinale odată, cum râde (de la Roma) ucraineanul Gogol de orașul Petrograd, înălțat de un țar manipulat geopolitic rusește spre Nord de un patriot român, de înțeleptul moldovean precaut Nicolae Milescu, cel cârn ca Socrate.

Adică Marius Ghizdavu nu se afla în cea mai inspirată noapte din viața lui bogată în coșmaruri. Ci în tristeți dintre cele mai curajoase, specifice, ursite ancestral, în versiuni gata concentrate din naștere.

Faptul că Stalin nu se oferise a ordona, lui Ruzvelt, a nu mai bombarda de-a surda bogata Românie Regală, deoarece ca moșie va intra-n patrimoniul Cominternului, era o infernală prevestire că nici a doua solicitare, pentru care zburase, în definitiv, de la Harkov la Kunțevo, nu va fi mai bine primită.

– Regele meu, își învățase Marius monologul la mormântul Murocikăi sale, să știți că și-a păstrat prerogativa demiterii primului ministru, care la noi își zice Conducătorul Statului și are puteri nemăsurate. Așadar, euuu pot aranja ca ce i s-a întâmplat regal Ducelui, recent, să se plagieze la București! Însă nu-mi pot arunca Națiunea chiar în necunoscut. Sunt artist al Poporului. Și nu atât bolșevizarea-rusificarea ireversibilă mă sparie, Iosif Vissarionovici, deoarece e ceva ce călește popoarele, au limbi

mai viguroase când ies de la tratament, cât nu-mi miroase a bine, printre atâtea hoituri de eroi ratați, de eroi de *second hand*, de zgonhen, o anume incertitudine apoasă privind Granița noastră de Vest. Intuiția mea, totuși: e scris sortit ca, sub Majestatea Sa Regele Mihai Întâi de România, generația mea să desăvârșească ce n-a reușit a lu' taică-miu: **Graniță pe Tisa**, atât în Banatul Sârbesc cât și în Crișana Ungurească!... O merităm deplin.

– Te referi, îl interogă dându-i să guste bulion de pe o lopățică din lemn ușor de mesteacăn Bucătăreasa marxist-leninistă, la mitul țărmuririi spațiului vital românesc de către niște firicele de apă relativ stabile chiar pe secetă?

– Cum ar fi, surâse alta cam ca Murocika, Tisa, Dunărea și Nistrul?

– Mă refer, măsură el servitoarea ca pe blonda cu ochii totdeauna dulci Laura Done-Lecca, la niște granițe juste, profund etnice, de la Tisa până la Bug, de care ne-au privat doar americanii, la Pacea Expresionistă de după 1918, plasându-ne de fapt printre puterile revizioniste, ceea ce în afară de tata, care se contaminase în Alsacia noastră de un imperialism exacerbat, citind numai geopoliticieni germani, puțini confrați interbelici de la București au înțeles că drumul nostru este spre Est, de la o Românie Mare la o Românie și mai Mare!

– Or, stenografie fata privind cu înțeles femeie-femeie spre econoama Bucătăreasă cum gătea dinaintea videocamerelor, a avea, cu ajutorul dezinteresat al ostașilor Armatei și Flotei Roșii, fâșia care pleacă de la Belgrad până la Tokaj și Săpânța, e ca o pistă, tovarășe Stalin, de unde să decolezi pentru a penetra viguros în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau, visat de toți Ghizdavii, ceea ce înseamnă că românul este nereeducabil, el urmează neabătut, fie bătut, fie nebătut, teribilul Testament al Voievodului Culturii, Petru Rareș al lor, cel cu origine relativ sănătoasă, pescar, măcar după mumă, putându-se încadra ca un fel de raznocineț, restul fiind os și mentalitate domnească de primă calitate mușatină, încât stăm și noi amândouă visătoare și ne întrebăm, ca niște creștine revoluționare, dacă nu cumva scepticismul privind educabilitatea ușoară a cățelei umane pavloviste nu se aplică și noroadelor strict lingvistice!

– Adică ați și uitat, își linse cu o limbuță albastră ca flacăra de aragaz și de gaze de stârv moderatorul, bulionul de agrișe altoite cu tomate, de pe mustața parcă mai dialectică decât oricând, ce-a spus Lenin despre cum să alcătuim Uniunea Sovietică? Ca pe un puzzle, în paradigma cea materialist dialectică și istorică a socialismului științific! Păi, național-scepticismul i s-o văzut lui Lenin din chiar Lozinca Autodeterminării popoarelor: cui nu-i convine să țină de o supraputere, ca să aibă și el tupeu, să se ducă dracului! Pedagogia națiunilor are un pronunțat caracter istoric și de clasă. Doar pe o anumită treaptă de dezvoltare a societății, securitatea unui partid își poate permite a deporta, cu trenuri de vite sau pedestru ca vitele, popoare întregi. După cum se știe, noi ne bazăm, dat fiind că clasa muncitoare este cea mai

avansată clasă a societății, pe tot ce a produs mai progresist intelectualitatea, de la primii materialiști greci până la actualii savanți sovietici, ca Țiolkovski, Lodîghin, Popov, genialii Miciurin și Lîsenko... Deci deciziile mele privind *munca cu zekul sau împușcarea trădătorilor* sunt semnate și de Copernic, Darwin, Edison sau de fizicienii contemporani pacifiști, ca Paul Langevin și Frédéric Joliot-Curie, și de mai toți tovarășii scriitorii din Vest!

Plouase. Mestecenii sovietici crescuseră peste noapte, îndesați, deși perie, încât crângul devenise un obstacol mai greu de forțat decât o junglă. Dar câtă poezie! Un zid alb, ca de zahăr bine rafinat, la care, dealtfel, tăticul dulce al tuturor copiilor sovietici se și gândise!

Umilindu-l în două rânduri, de 6 august 1943 de Pobreajen, pe invitatul la cules de roșii-agrișe, pe prințul român Marius Ghizdavu. Odată refuzând a ordona anglo-americanilor a nu mai deteriora cu aviația bunurile materiale și spirituale românești, moralul populației, care nu înțelege cum e posibil ca niște capitaliști să constrângă pe Mareșalul să bolșevizeze superculta Românie, ideala Românie Regală Mare. Iar a doua oară, simulând indiferența la sugestia că, cum căzu regal Mussolini în căldurile caniculare toride din sfârșitul de iulie recent, așa și Maiestatea Sa Regele Mihai I de România ar putea să-l demită pe domnul președinte al Consiliului de Miniștri, domnul mareșal Ion...

– Cade în acest caz și vicepreședintele Mihai An...? se oprise totuși vag gânditor Stalin din mestecat cu bâta de baseball în ceaunul cu gem.

Dar Marius n-a mai răspuns nimic inteligent. De interes practic. Era limpede că cele trei mari imperii unite, USA, UK și CCCP, erau înțelese să împingă România pe culmile disperării, până la o Capitulare Necondiționată sau un *armistițiu necondiționat*. Iar pe cominterniști, părea că îi atrage mai degrabă o țară ruinată proletar decât un regat prosper, în care numai *anumite elemente* mai șmechere să vrea să se bolșevizeze. Dacă trupele Armatei Roșii a Comisiei Aliate de Control anglo-american bolșevizant vor găsi belșug, lapte, miere, lenjerie fină, dincoace de Bugul nostru, înțelese el dintr-o singură străfulgerare, atunci în anii 1945, 1946, 1947 cât va dura eventualul mic *război civil* român, se va pompa totul peste Bugul nostru, ca să se risipească pe-acolo prin rea administrare, provocându-se însă la noi în RO o mare *foamete artificială*, cum s-a impus în Ucraina kolhozul, creându-se un teren propice pentru ideologii noștri să redeștepte în frații ucraineni conștiința rudeniei de sânge, ei fiind geți slavizați ca și bielorușii, care se trag din dacii liberi și extrem de războinici, belicoși.

– Oare într-adevăr se merită pentru ca să-ți aperi teritoriul național? puse pe neașteptate o întrebare cehoslovacă dublu umilitoare Oreste Bogza, cu privire îngrețoșată către Cimitirele Virtuale ce-n 3D Oleg Damașcanu concepuse într-o desăvârșită unitate stilistică națională cu **Mănăstirea**

Recunoștinței Eterne de la Miorcani, în aceeași dominantă albă, de var țărănesc de Paști, al unei civilizațiuni rurale perpetuu primenite, pură ca zăpezile veșnice rusești.

Dezinteresul lui Stalin, și în genere al celor Mari, cu privire la că dacă România este capitulată necondiționat în bună stare sau nu, ori la că dacă se capitulează din proprie inițiativă, regală, originală, sau e capitulată pasiv prin retragerea mai tuturor blindatelor de către zăpăcitul de Hi, dinspre apărarea Fălticenilor și Ipoteștilor, spre nimicirea Varșoviei, pentru ca bolșevizarea ei să se pornească după un preliminar tăvălug totalitar, însăși deruta lui Marius Ghizdavu că cu Hi mai putuse închega un dialog, pe baza idealului comun al prăvălirii anarhiei marxiste, pe când dinaintea divului Stalin nu puteai decât să capitulezi ruzveltește <u>necondiționat</u>, toate aceste plăci funerare și realități virtuale în lipsă de o reală virtute puneau în grea cumpănă până și pe tineretul patriot, cel puțin tot atât cât neputința naționalei noastre de bate odată și odată Croația, deși meciul era amical și s-a desfășurat spațio-temporal într-un ambient motivațional pozitiv de tot, anume pe stadionul municipiului Timișoara, orașul SINGUREI revoluții europene din 1989, anume în preziua invitației României în NATO, la Praga, cultul oraș unde s-a văzut, în filmul de sub Cea, bun și pentru spiritualitatea Epocii Yl, că a cerut Mihai Viteazul ajutor de la Kafka, spre pierzania sa, cei doi consilieri consultanți geopolitici locali cehoslovaci pișându-se turistic chiar pe propria hartă, semn pentru înțelepți că, în apărarea teritoriului național, trebuie bine judecat *face-to-face*, ușurându-te în prealabil, dac-o fi cazul.

Ci Marius, anticipând că Dumnezeul american își va întoarce fața către plaiul nostru abia după vreo 60 de ani, în 21 noiembrie 2002 NATO, pe propria-i piele constatând la Moscova, la Zubalovo, la cules agrișe în pădurea de argint și agrement a unui industriaș omorât de securitate sau numai deprivatizat în folosul norodului, să i se ia vila pentru a se relaxa-n ea comisarii poporului, el s-a pus pe a practica cel mai abject terorism artistic, acela inspirat de mișcarea de partizani sovietici în contra căreia, pe *singura aripă activă* a frântului front lăbărțat de la Marea Baltică (Balta noastră) la Marea Neagră, aripa sudică, ostașului român i-a revenit datoria de onoare de a lua măsuri de autoapărare activă.

Dumnealui intrase trist în „războiul criminal împotriva pașnicei Uniuni Sovietice”, eliberatoarea Finlandei, Estoniei, Letoniei, Lituaniei, Poloniei și României, cu o conștiință de Van Gogh care-și va găsi subiectul cu S mare, pe care nu-l poseda în 1935, când ar fi trebuit să intre în autocombustie creatoare la Balcic, doi-trei ani cât a mai trăit Regina Maria. Această conștiință de pictor sfâșiindu-i-se la Berdicev, sub puternica impresie lăsată sfios de marele Führer al poporului german, care și-a scos cizmele, dar nu și șosetele vărgate, pentru a se cățăra în carpenul cela sur, deasupra lanului de secară iarovizată de către specialiștii sovhozului local,

ieșiți marxist din mijlocul poporului prin ombilic.

De la 6 august 1941 la 6 august 1943, locotenentul de cavalerie de la Regimentul 4 Roșiori *Regina Maria*, Marius Ghizdavu, a viețuit cu o conștiință michelangiolescă de arhitect funerar, preocupându-se de amenajări de mari cimitire sub lună pe frontul de la Răsărit, acesta fiind și motivul pentru care a refuzat invitația amicală satanică a solarului Stalin, de a mai sta și a lua contact cu rezistența românească antiromânească de la Moscova, cu polcovnica Anna Karenina Pauker de Gaulle, care întrupa momentan idealul de frumusețe sexy franțuzesc al Cominternului, el având obligația de producător de a participa personal în 24 august 1943 la Oancea, dimpreună cu teologul Atanasie Damian, cu filosoful Iancu Noveanu, cu doctorul Liviu Lecca și cu agentul Mihai Focșăneanu, în Covurluiul Transprutean, la sfințirea Cimitirului și Monumentului ce s-au amenajat și înălțat de către viii recunoscători, întru cinstirea eternă a *Primilor eroi romani căzuți pentru dezrobirea Basarabiei*...

– Dragă Marius, îl ciupise Stalin de obrăjor, parcă invidios că nu-i ciupit de vărsat, permite-mi măcar să te invit în loja mea, diseară la Operă! Vom avea *Rusalka* de Dargomîjski!

Era vorba de un opus liric irezistibil pentru un rafinat estet ca strănepotul logofătului mason Iordache Ghizdavu, cel tras de barbă de ofițerii ruși că n-a vrut să dea câte vite valahe i se pretindea la 1806-1812, adesea el regretând către Laura Done, în tulburea vară a lui 1939, a nu se fi născut în plin curentul romantic sau măcar suficient de devreme pentru ca relația Reginei Maria cu el adolescent fotograf să nu mai fi îmbrăcat aspecte de o pronunțată... maternitate, manifestând înclinare către o poezie naivă, dacă nu și sentimentală, și degustând cu plăcere începuturile scenei lirice, ca și vocea gălăgioasă a popoarelor herderiene.

– Nu pooot, tovarășe Stalin! a refuzat el cu impresionantă hotărâre, ca de adevărat comsomolist, provocându-le să tresară pe fată și pe bucătăreasă, în timp ce fierbeau în oală catranul, în care Vojdul avea să smolească doapele sticloanțelor de bulion de agrișe roșii. Eu mă aflu în doliu național. În starea binecuvântată. Postesc negru de când lucrez la cimitirul românesc, transbugean cum privim de-aici, din județul Novîi Kovurlui. Ăsta e pretextul meu! Nu, nu mă pot înfățișa în balcon la Operă, domnule! Căci ce-ar spune despre mine Istoria? Dar Literatura?... Ce-am cucerit EU în Războiul Sfânt până în acest august 1943?

– Impresia mea, surâse Stalin etern efemer ca-n bronz de Herăstrău, este că Hi a pierdut războiul și că Mareșalul știe, și nu voiește să-l piardă și el pe-al lui. Altfel, ar fi împins cimitirul ăsta festiv unde-l plasezi dumneata, la Novîi Kovîrlii, iară nu la Oancea voastră, crezându-l mai bine protejat de revărsările Prutului... Dar noi nu vrroim decât să rrecuperăm mormintele eroilor noștri, infiderent de clasa socială din care au făcut parte înainte de Marea Rrevoluție So-cia-lis-tă din Octomvrie! Fără deosebire că

e vorba de cazacul din popor, viteazul Mazepa, ce l-a înfruntat pe cotropitorul suedez Carol al XII-lea la Poltava, dar și pe țarul Petru I, aspru criticându-l că s-a luat după sfetnicii Dimitrie Cantemir și Nicolae Milescu, fixând capitala pe Neva, iară nu pe Dunăre, unde își are Mazepa și mormântul, la Galați, cum a și lăsat dorință din urmă, dându-și duhul la Tighina. Fără deosebire că e vorba de amantul țarist os aristocrat ăăăă prinț Potemkin, nu fără înțelepciune îngropat de Ecaterina a II-a la Iași, la Sfânta Mănăstire Golia, ca un prim Rex Daciae când va rescrie Mihail Roller istoria voastră. Fără deosebire că e vorba de generalul Vronski al Kareninei, care suferind o tragică și trecătoare decepțiune sentimentală, cum ai suportat și dumneata când ți s-a sinucis soția doctorului Liviu Lecca, a plecat voluntar în Kosovo, pe frontul pravoslavnic din Balcani, fiind îngropat în Orșova noastră, la o mănăstire unde sunt informat că au dosit giuvaericale Pamfil Șeicaru, Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Radu Gyr și alți gazetari reacționari, cu care abia așteptăm să ne răfuim de îndată ce toată lumea va achieza că ei și-au adus aportul, prin Ministerul Propagandei sau din proprie inițiativă, la dezastrul Țării tale, România noastră!

2

Trei lucruri frământau și pe Grigore Căinaru, deși lupta umăr la umăr cu armatele sovietice pentru dezrobirea Ardealului și nu prea avea timp să culeagă roadele introspecției, ca boierul Marius Ghizdavu, ce ca un laș temător de cekiști, evadase dintre cadrele armatei, se automobilizase pe loc, declarându-se *agricultor*, deși Octavian Theo vânduse deja mai toate terenurile agricole, după ce, murindu-le tăticul la 15 februarie 1940, au convenit ei doi și Virginia *o relație de sponsorizare ca între frații Van Gogh* din Olanda cea eminamente agricolă.

Mai întâi, Grișa era tulburat de bănuiala unei oarecari insatisfacții a Palatului vizavi de faptele sale, deși pe tot frontul Războiului Sfânt încă i se cântau cu foc versurile marșului său imperialist: Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

În al doilea rând, se temea tare că, dibuindu-l basarabean, piloșii frontului de la Dosare îl vor trimite dinaintea plutonului de execuție, să-l spânzure mișcând spre Berlin camionul de sub bara de fotbal. În al treilea rând, el era conștient că se bate acum cu armata Germană, ce ducea din senin un fel de război... drept, de apărare a Reichului extins și hitlerismului, atât împotriva „cotropitorilor“, cât și împotriva Capitulării Necondiționate, care nu putea însemna decât capitularea bolșevizantă a întregii Germanii sau a celei mai mari părți a ei, cu dislocări istorice de teritorii și populații, de aceea fiind spre Elba mult mai mari decât pe frontul de la Răsărit riscul rănirii mortale și, firește, primejdia de a nu fi asistat în floarea-soarelui, cu

adevărat medical, de vreo rusoaică, pe durata agoniei, și nici de fata dragă, de Dora, deoarece o lăsase lăuză la mă-sa, în Uranus.

Dar pentru Judecata de Apoi, scriitorul Dorei zăcea totuși mai comod decât pictorul ei de-o noapte de la Odessa, care nu se hotărâse ce *merită* să fie redat!

Pornind de la adevărul obiectiv al superiorității totalitarismului bolșevic asupra celui nazist, romancierul basarabean Grigore Căinaru știa încă de la 6 august 1941 că Hi, coborând din carpen, va pierde războiul, deoarece plutocrația anglo-americană și emanația ei, francmasonii... planului de-o conspirație, ca a lui Voicu Ghizdavu pentru stăpânirea românească a Lumii, vor încălța cu milioane de bocanci acele trupe comuniste sărăcuțe, le vor îmbarca în milioane de gipuri și-n camioanele antiglod celebre, Dogi și Strudelbrezel, dar le vor și hrăni cu miliarde de conserve glagovene, în timp ce pe conducătorii hotărâți să risipească sângele rusesc, și al popoarelor subjugate de țarismul de ideologie bizantină apoi marxistă, îi vor răsplăti, dându-le spre jefuire și viol popoarele de rase mai modeste ale Occidentului, din Galiția lui Marius și Borgiah, de la Vîborg la Burgas și de la Borzești la Borsec și la Bârca. De aceea, marele romancier basarabean Grigore Căinaru nu și-a îndeplinit decât Datoria: a luptat doar pentru câte *o cauză dreaptă*! De la 22 iunie 1941 la 26 iulie sau 6 august 1941, de la Prut până la Nistru, iar de la 4 martie 1944 la 9/ 10 1945, de la Prut până la Dunărea Albastră vieneză Döbling Karl-Marx-Hof Heiligenstadt, înțelegând că strategia expansionistă Est, așa-zis sadoveniană, fiind inimplementabilă dincolo de Nistru, iar cea... titulesciană, Theodoros, de infiltrare-n Etiopia, doar un vis în ger, e și logic că tot Testamentul lui Petru Rareș e mai realist, întru a exploata Capitularea Necondiționată la Viena, în 9/10 mai 1945, a trupelor naziste și în fața României biruitoare, creându-ni-se un precedent cât un cap de pod, chiar într-un colț al Triunghiului nostru de Lapislazuli testamentar Beciu-Cracău-Breslau, unde încă avem a ne înălța vertical la infinitul continuu coloana culturii fără sfârșit, la adăpost de intemperii imperialiste, dacă chiar suntem determinați s-o punem.

Ca orice scriitor care scrie, el era fericit ca un ghiocel, înspre primăvara tragică a lui 1944, deoarece Dora era gravidă avansat și el încă nu-și punea problemul publicabilității fluviu-romanului său și nici măcar pe al insignifianței marelui său poem UE, după inversiunea valorilor și mancurtizarea unora dintre cele mai importante popoare bolșevizate, începând cu cel Român, care și-a fixat brusc data de naștere în 6 martie 1945 și majoratul în 20 mai 1990, și sfârșind cu marele popor al Rușilor, care nu și-a mai regăsit, parțial eliberat netămăduit din totalitarism, altă identitate decât în Imnul Sovietic cominternist-expansionist!

Agricultorul Ghizdav lucra muncă de birou, concentrat pe loc, pe scaun, la Ministerul Propagandei, și nici gând n-avea să plece pe front, cel

puțin nu înainte de trecerea obișnuitei perioade nămoloase de dezgheț, când a mirosit că ceva scârțâie sus, că Mareșalul e greșit consiliat, în declarațiile ce dă publicității sau în cele ce... lasă să se difuzeze. Altminteri habar n-avea ce lucra, executa mașinal, mai preocupat a ilustra direct pe carte poemele lui Mircea Dem. Rădulescu din *Războiul nostru sfânt pentru Ţară şi Cruce*, Ed. Cugetarea, 1943 sau scene din romanul Mariei Nicolau, *Mi-e bărbatul pe front*, Cartea Românească, 1944.

Era într-o joi. Iar scaunul fusese al lui Grișa, din 6 august 1941 până la 4 martie 1944, ocupându-se de poezia patriotică, de recitări la Căminele Culturale și Casele Naționale. O dactilografă într-o uniformă kaki ce-i sublinia imperfecția dogită a celor două picioare cu care nu mărșăluise nici în Stepa Calmucă, nici în Pusta noastră de până-n Dunăre, dintre Buda și Tatra noastră, fuma ca un plugar țigări de camuflaj, la etajul cinci, uitându-se peste parc direct în Gara de Nord, și comenta a Orsay-Gară că vor veni, după 1989, căderea comunismului și înălțarea comuniștilor, cu unele rentabilizări de reducere la sub o treime sau șesime Mersul Trenurilor, de unde și logica guvernului să ridice încă o Gară de Nord din banii norodului, aia veche putând deveni doar centru comercial, exclus Muzeu de Artă Contemporană să se poată progresist instala tineretul, cu talentele lui vizuale.

– Deocamdată, îi tăie el elanul constructiv, noi chiar dacă pierdurăm Războiul de la Răsărit, măcar nu trebuie să irosim *și semnificația lui*, punând naiv sub semnul îndoielii capacitatea Stăpânilor Români de a administra, cu dreptate sustenabilă, imensele teritorii care ni s-ar fi cuvenit la împărțirea printr-o pace rezonabilă a Rusiei țaristo-sovietice de dincolo de Bug și de Kuban!

Svetlana Filipescu îl privi înciudată, pentru că pentru absentul Grig își ondulase pentru a en-a oară, cu fierul, părul castaniu ca castanele pentru copt.

– Ce semnificație poate avea, râse ea dând din picioarele încrucișate, că pe Stelică al meu l-au ucis și l-au mutilat teroriștii comitagii bulgari, care nu suportau ca deșteptul de el să le învețe copiii carte românească, cum și pe copiii turci?

– Semnificația depinde de elitele pe care vom fi destoinici a le rădica mereu din țărână și chiar din scârnă de câine comunitar, comunist! S-ar putea ca în goana după premii externe, să reiasă cinematografic, pe drumul fără pulbere al bășcăliei iresponsabile, care NU e caragialism, ci altă salată, Filipeasco, lăsându-ne să murim proști în sensul giratoriu că, dimpotrivă la soțul tău, specific administrației Regale-n Balcicul meu ar fi fost tocmai *terorizarea* popoarelor balcanice din Cadrilater, de către ofițerii români!... Post-justificându-se astfel... Anul 1940!

Altminteri, Svetlanei Filipescu aproape că nu-i venea să creadă adevărul vizual, bojdeuca pictorului Marius de la Ecrene, cu ușă la doar 20

metri de valuri.

O ceață pontică spiritualiza, după atâta minciună bolșevică, Odessa noastră. Vila în care se încartiruise ex-împăratul tuturor Russiillor, nebunul de pictor fără Subiect, era concepută parcă de arhitectul fără Reich, la o vorbă aruncată-n vântul de svobodă leninistă, de lingvistul Stalin anglo-american.

La nivelul solului, se calchia rafinat, deci pentru ca Dora să se poată dixtra, să se simță bine, tocmai garsoniera de excepție ce madam Bolboros pusese la dispoziție băiatului antreprenorului lugojean Nae Căinaru, pentru a scrie **Războiul Sfânt**, un fluviu roman și dac menit a mâna înapoi în Asia de unde a venit *marea minciună a patriotismului țarist,* tot efortul agitatului Tolstoi fiind spulberat la spectacol, ca un castel de cărți de joc cu siluete kakaniene, de argumentul devastator că de Patrie și de patriotism se pot plânge și emoționa, uneori, micile popoare caucaziene, dar e ridicol a mai schelălăi de așa ceva semințiile tumorale, care s-au lățit cât rușii, chinezii, englejii ori americanii!

– Da, poate, cine știe, se întinse Svetlana cea de origine bulgară și, deci, cominternistă, ai ei zicându-i și Iordanka, deoarece fusese stenografă pe lângă doctorul Liviu Lecca și fusese detașată de acesta direct la Ministerul Propagandei, la Grigore Căinaru, tocmai în scopul pentru care a fost trimeasă.

Așa cum, cu Dora lăsată vagabuantă pe front s-aibă el Liniște Creației, garsoniera *Iasnaia Poliana*, în care a scris Grișa cea mai mare parte din Documentul 1681, opunând pe Duca Vodă al Ocrainei mai tuturor Țarilor și Patriarhilor tuturor Rusiilor, dădea cu ferestruica chicinetei și cu aia de la tualetă, spre Sala Congreselor Palatului – Casa Nouă înălțată de dictatorul Carol al II-lea pentru marile întruniri ale Frontului Renașterii Naționale și Partidului Națiunii – iar cu fereastra panoramică termopan spre Cișmigiul cel înrudit sonor cu Chișinăul nostru pierdut în marea massă slavă, așa și vila *Taras Bulba* de la Odessa, menită a-l ajuta pe Marius Ghizdavu să se clarifice lăuntric, ca-ntr-o geolă dac-a găsit sau nu Subiectul, da cu terasa spre Marea cea Mare, iară cu foutoir-ul spre imensul parc Hagi Bei, care într-o dezvoltare istorică postgorbaciovistă de revenire a Pridnistroviei la România iliesciană, printr-o renaștere fotbalistică și religioasă inerentă, ar fi primit poate tot generosul nume de Gică Hagi precum stadionul portului geamăn românesc al Constanței, durat cu deținuții Festivalului 1954, în piatră autohtonă nemăcinabilă, de Măcin.

Ci-n ceața mângâietoare umed, mai Marius Ghizdavu, pe în șezlong și-n halat, mângâia o pisică, balthică, așteptând flămând să-i aducă Dora ceva de-ale gurii de pe la spital, deși apreciată superlativ de urologul doctor Lecca, ea nefăcând niciodată nimic în foutoir cu acesta, care dacă el acceptase ca pe o curiozitate ca Marius să se escapadă Balcic 1939 cu Laura Done, cea căzută psihic pe paradoxul că dacă soțul doctor era neputincios

dinaintea bolii incurabile a bătrâneții, în schimb priceputul artist o putea consola în Nemurire, cu mintea sa de specialist în carnea omenească crudă nud, încât el recidiva sub stele dinaintea fenomenului amoros că din nou cu *nevasta unui amic*, ba încă unul tot artist.

Ca și cum ADN-ul, deși mai consistent, ca însumare de informații serioase indelebile, decât debila Marea Enciclopedie Sovietică, ar ști carte, darwinistă, serioasă! gândi aici pur academic polkovnikul omniscient Darie Kartotekov.

Ca și cum la mirarea fariseică a anchetatorului filistin marxist că cum, ce, *poate fi și un intelectual ticălos?* răspunsul corect n-ar fi nu, ci *ba bine că nu!*

Și Svetlana Iordanka, înverșunata proto-feministă, se împreunase deja din belșug cu bucătarul Darie Kartotekov, cât i-a stenografiat rețetarele, de unde, hm, și impertinența de a o infiltra pe lângă Căinaru al Dorei, soțul crezut ultragiat, neputându-și imagina că bietul Marius căzuse într-o crăpătură din mariajul lor, ivită când într-o familie de români regali s-a ivit o enigmă de principiu, complet ininteligibilă pentru un clan de cleptocrați feseniști, fie ei chiar liberali sau țărăniști, ca culoare politică de tricou electoral pus la uscat pe ciolane în X.

Cimitir generației maiorilor de propagandă Căinaru și Ghizdavu, căreia îi revine, cum celei a mareșalului de război pierdut, obligația social-democrată de a apăra fruntariile **etnice**, nu strategice, de la 26 iunie 1940.

Toate desincronizările ca derapaje frizând o discrepanță de autobiografie: romancierul Grigore Căinaru își găsise de mult Subiectul, într-un antitolstoism anti-Kutuzov dezgustător, pe când Marius Ghizdavu se întorsese cu agrișele de la Stalin botos, consternat că homosapiensul e homosapiens și că, așa cum îl descurajase și Ioil Borgiah la Alexandria, când n-o găsise pe geniala jenșcină americană de casă, de cratiță, dar și reporter de WW2, neputința de-a implementa *un proiect, așa simpluț și fezabil ca comunismul*, e un kusur descurajant pentru fala ciolovekului de suport al Ființei conștiente de Sine și chiar de Univers.

La Alexandria-n portul încă multicultural Kavafis-Durrell, împrietenindu-se repede cu militarii americani și fiind invitat la club la ei pe cuirasat, Marius viziona mai întâi *Casablanca* 1942, mirându-se că pe-un lider al renumitei Rezistențe cehe, soț Ingridei, îl cheamă... László, ca pi Bazil Luca al Anei Pauker. După care, viziona *The Battle of Russia,* al patrulea episod din serialul for militarii americani only, *Why We Fight,* 1943 regizor Frank Capra, bătând frenetic cu ei din palme și din bocanci, aclamând fiece pobedă rusească, filmată-n stil Eisenstein: teutoni pe lac, suedezi finlandezi la Pultava, napoleoni congelați. Apoi, incredibilele victorii, istoric primele asupra Wehrmachtului, doar iarna, la Moscova, la Stalingrad și în aprovizionarea Leningradului. Huidui odată cu ei la profanarea de către naziști a muzeelor Ceaikovski și Tolstoi. Și lăcrimă pe

la atrocități. Apoi, culmea entuziasmului fu la etalarea densității tunurilor frontului sovietic roată lângă roată, la desantul pedestru însoțitor al tancurilor tropăind peste câmpul minat și, mai ales, la jeturile și fumul năucitor al katiușelor.

În adâncul inimii, cel mai mult îl duru însă faptul că invincibila Rusie era prezentată tineretului occidental drept un conglomerat etnic al *dorinței de a trăi stalinist împreună comunismul*, care începea cu... Moldova noastră (da, chiar apăsându-se precizarea că-i vorba de Basarabia!). Și tot dansa folcloric, dragă, lumea, într-un zâmbet și o fericire, printre bogății naturale inepuizabile: petrol, minereuri, lemn, Piețe Roșii, holde, forță de muncă ieftină. Totodată, îl îngrijoră că Regele Mihai era vârât în aceeași oală a agresorilor cu Antonescu, Horthy și Mussolini. Și, nobil cavaler al Cruciadei Antibolșevice, pictorul numai nu plesni de indignare, constatând că americanii treceau sub tăcere tocmai Odessa noastră, *cea mai îndelungat stabilă mare cucerire din Războiul de la Răsărit*.

Rânji în sinea sa, până la urmă, că mai tot materialul era primit de la Propaganda Sovietică, inclusiv cel cu o Viață Religioasă intensă (!), cu arhierei rugându-se pentru pobedă și cu bătrâne care se tot închină la... Defilare, fără teamă de politrucii însoțitori ai soldaților! Nimic, absolut nimic, despre Gulag sau despre împărțirea Poloniei cu Hitler, despre atacarea Finlandei, Țărilor Baltice și Basarabiei, și nici măcar **despre Bucovina**, a cărei Răpire a declanșat Mânia lui Hi și însuși atacul homeric din 22 iunie 1941. În același timp, i se păru cinic din partea americanilor să laude rezistența *inch by inch*, adică stradă cu stradă, bloc cu bloc, apartament cu apartament, cameră cu cameră, al cărei scop era să producă *împuținarea* numărului nemților, indiferent câte milioane de ruși pier așa.

La fel, cu războiul terorist al *civililor* înarmați, care îi expun conștient, calculat, pe ceilalți civili, la represalii disproporționate. Și tot așa, mare admirație pentru *tactica pământului ars*! Se și vede cum sunt dinamitate uzine, locuințe, hidrocentrala ucrainenilor de pe Nipru... Cum sunt incendiate satele, lanurile de secară și hrișcă, pădurile. Persistentă obsedant pe retină o babă care-și dă foc cu o torță la paiele de pe izbă și scapă apoi un zâmbet de satisfacție absolută! Păi, bordeiul e tot ce are mujicul mai scump. Cum dracu o fi reușit regizorul secvența asta uluitoare? Leni Riefenstahl nu poate fi. Mai rămâne Eisenstein. Intrigat, Marius convorbi și cu Prințul Știrbey, chit că de regulă întrebările sale se refereau la trecutul război, la rolul Reginei vieților lor, Maria.

Evaluarea unui lot de ipoteze. Până la urmă, consens: colhoznica a dat foc nu la propria-i casă, ci la a vecinei de peste drum!

– Nu pot fi atât de măgari! respinse însă bătrânul, cu o voce ca a prințului Mîșkin, profeția ghizdavă cum că anglo-americanii ăștia, cuceriți de propaganda cominternistă și **convinși** că ne trimit într-un Rai, fie el și stalinist, sunt în stare să ne și bombardeze masiv, *ca să ne bolșevizăm și să*

ne rusificăm cât mai repede.

Mare fiind, măi, deosebirea dintre românul regal și romånca fesenistă, la capitolul programarea pentru fericire, părea a privi la femei cu un fel de profesionalism feminist bătrâna activistă Svetlana Filipescu, mare de tot!

– Românul Regal venea, măre, venea din străfunduri de istorii geografii, cu înțelepciunea de a nu agonisi, ci dimpotrivă, a-și aduce obolul la binele comun, care nu putea fi decât gloria culturală, recuperatorie în Est, de largă recunoaștere internațională, ca la frații noștri țărani de gintă latină italieni, francezi și spanioli, de îndată ce întregim România Mare, adică România ideală, soclul pentru obeliscul cosmic al spiritualității noastre, Gaistul horticultorului Otomega, așa viteaz la prima încercare, trimisă-n 1940 de Marele Chivernisitor, să ne testeze înclinația spre îndoire la suferință, pe noi netrebuind să ne sperie, Jenele, urgia că singura utilitate a Războiului Sfânt va fi exploatarea de către șmecheri a mitului Mareșalului Antonescu-Țepeș-Ceaușescu, la momentul crucial în destinele sorții providențiale, atunci când s-a polimerizat republica iorgovană, Damiane, în contra monarhiei, cu Regele Mihai în cea mai bună stare de funcționare, ratându-se de Paști, în 1992, șansa așezării demne a Cărții Neamului în raftul întâi, lângă a ungurilor, cehoslovacilor, austriecilor, olandezilor și polonezilor!

– Vezi tu, Svetlana, o privi Grișa pe Iordanka în chiar ochii migdalați ca migdalele, odată cu acest volum, la care scriu precipitat fiindcă războiul se apropie de Ceremuș și de Liovul nostru, apare și crește un nou personaj, care este Majestatea Sa Regele Mihai I, al cărui nume providențial coincide cu al lui Mihai Bravul și fără îndoială că dacă bandiții din capul Țării ar fi prezentat mai puțin egoism de să fure cât să nu mai muncească neam de neamul lor până la al nouălea neam una mie de ani, poate că Neamul Românesc s-ar fi întregit încă o dată la 1944, fiindcă o bună diplomație bazată pe rudenia de sânge, ucrainenii nefiind decât geți rusificați și mancurtizați, ar fi permis să încingem și la 1997 un troc al reconcilierii multimilenare cu Kievul mitropolitului Movilă, sfâșiind fâșia transnistreană cea puternic industrializată și dăruind-o, cu specialiștii bolșevici cu tot, contra restituirii Insulei Șerpilor „Eduard Mezincescu“, a Tatarbunarului Elizei Alexandrescu, cea niciodată Ghizdavu, și a Storojinețului meu, *unde am scris ultimele pagini antitolstoiene*, existând soluție și pentru, chinuitoare doar la Marius Ghizdavu, a presantei probleme a Balcicului, noi putând acorda în Bugeac oricând, unei Bulgarii prietenoase, Svetlana, oricâte Compensații ni s-ar cere, în zonele găgăuze, gata fiind a ceda până și cetatea Comratului, natală președintelui Senatului după 20 mai 1990, emisarul cel mai semnificativ al Emanației iliesciene rusofone către basarabeni, când s-au desprins la 1991 din URSS, să-i felicite tovarășul Alexandru Bârlădeanu, de-l avea Alecu Șaraga pe listă

cum că, la demolarea României Culturale Regale Mari de la 1940, în loc să se refugieze în Eroicul Triunghi al Morții ce se formase prin amputări spre Prut, spre Dunăre și spre Caliacra noastră, dimpotrivă, alergase glonț peste Nistru la cominterniști, ca să se formeze ca cadru politic stalinist de nădejde pentru două revoluții, cea proletară de la 1947 și cea burghezo-moșierească de la 1989!

Și totuși, ploua cu putere. Peste opoziție, deși trăgeau în nori bubuitoarele tunuri sovietice. Ei, norii, se refăceau lesne la loc sus, ca tot ce este cu desăvârșire natural. Numai sufletul omenesc, prin artificialitatea sa originară, nu se mai reface după violuri psihice săvârșite dinaintea pisicilor negre totalitare, ținute în călduri pe toată durata valului de teroare stalinistă, fătată de incompetență și cruzime.

O pisică, o pisică neagră în călduri castanii trebuie să fi fost balcanica dactilografă Filipescu, cea lesne infiltrată, de anglo-americani, la Ministerul Propagandei, numai ca să-l tragă pe el, cu profesionalism, de limbă. Și ce limbă!

Dacă așa cum ea a aflat că petrecea Marius Ghizdavu la Odessa, în vila *Taras Bulba*, nu cumva știe și Grig, soț încornorat, ce-a uneltit cotoiul mustăcios cu tătarii din Bugeacul soției sale din Tatar Bunar, farmacista Eliza Alexandrescu, unde? În Crimeia noastră, după ce viteazul lui cumnat, fratele Dorei, inginerul de material rulant și automobile Edgar (Gary) Glagoveanu, a cucerit de la rușii cotropitori și... chiar de la nesățioșii aliați naziști, pentru frumoasa Elvira, Palatul Livadia de la Ialta, înfigând Tricolorul nostru Regal pe cea mai înaltă cupolă, de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, în gloriosul 8 noiembrie 1941, când trădătorul boier benchetuia acasă, în Atelierul Amedeo Modigliani, neschimbându-i, sub teroarea simiană la 1940, și nici acum, camarade Tabarcea, numele jidovesc de pictor nudist derapat antifeminist deformant caraghios doar pentru a-și domina mascul colonial modelele, având invitați petroliști americani din Prahova de-ai Virginichii, precum și o poetă, expresionistă, Clara Honig, ulterior marginalizată de către elite, deoarece s-a luat în gură pe probleme de gestiunea inventarului atrocităților, cu niște mediocri care nu voiau să nu se mai prefacă că n-ar pricepe că păcătuiesc atunci când pun semnul egalității între Războiul Sfânt românesc, strict recuperator, și spurcatul război nazist de jaf și cotropire.

– Ce-a făcut pictorul Războiului Sfânt în Crimeia, la Livadia? zâmbi a râde Grigore Căinaru. Problema e simpluță, crudă sârboaică ce-mi ești, pentru că după o strategie Petru Rareș testamentară, spre Nord-Vest, după o împingere spre Răsărit, luminos sadoveniană, și după o, deficitară naval, mișcare titulescian-meridională până-n exotica Abisinie italiană, cu Dora mea va fi avut Marius revelația că singură utilă i-ar fi Crimeii o acțiune în Sudul Apropiat spre Ecrene!

– Eu, își despleti până-n călcâiele crăpate țărănește podoaba capilară

Iordanka Filipescu, tare mult cred în această strategie a Sudului Apropiat, cum să nu cred? Când am găsit la doctorul Lecca o hartă balcanică, pe care însăși mâna cutremurată de vodcă Stalinskaia, a lui Marius, a trasat cu creion roșu *Triunghiul de Viplă*, având colțurile marcate în Varna, Poola și Thessaloniki, care mi s-a explicat în pat, tot despletită, că nu e o graniță de lapislazuli, ci o sumă de aliniamente strategice de atins, de ciupit și de frământat, a le cuceri atrăgând consecințe teritoriale delicioase, cum ar fi că litoralul dalmatic îl ai cu tot cu insule, iară a fi cu trupele la Thessaloniki deduci că pică și peninsula Chalkidiki, cu tot cu Aghion Oros Athos, de unde vine, cum viza periculosul teolog Atanasie Damian, primejdia unor titanice revizuiri ale Ortodoxiei, relatinizând-o cu orga întru revenirea Balcanilor unde erau înainte de barbaria venită din stepele Asiei...

– Am auzit și eu de acest *Triunghi de Viplă* lărgit, Salonic-Alexandria-Șiraz, mârâi gânditor scărpinându-se delicatul scriitor de fluviu-romane liniștite. Vipla este un material dentar ieftin. Simbolic, aici sugerează liric fezabilitatea îndrăznețului plan cu mijloace *precare*. Există însă mari disensiuni. Teoretice. În special, porunca filologului Iancu Noveanu, că hai să băgăm latina nu româna, întâmpină opoziția ultranaționaliștilor, în frunte cu Tudor Bălușeanu.

– Problema problemelor, dragă Grișa, privi ea încruntată la ceas, e că niciuna din strategiile astea, de inspirație rareșistă, sadoveniană, titulesciană ori haiducesc-cuțaridană, profund balcanică, nu mă încălzește personal decât dacă tu înțelegi, odată pentru totdeauna, că pi mini, ca viitoare nomenclaturistă, cum vei fi și tu, nu trebuie să mă respecți, ci să mă, ceea ce și Marius Ghizdavu a fost de acord că, în linii mari, până la interzicerea avorturilor de către Cea, la instigarea dreptei conservatoare americane, este cea mai bună soluție, în acest atât de uman sens, el fiind gata a-și începe *reeducarea* cea inevitabilă, mai degrabă într-o Uniune Sovietică depopulată de bărbații frumoși, decât într-o RPR cu activiști real humans, asaltați și zgâriați de propuse mirese transhumante de la sat la oraș.

– Ba gândea foarte rău! se enervă scriitorul. Pentru că era un laș. Iar lașitatea asta mergea până în gândire. Dacă ar fi mers cu mine, în primăvara lui 1944, să apărăm Bucovina de invazia sovietică, atunci se așeza poate nația pe un alt fir cauzal și cine știe dacă acea ulterioară progresie sovietică, spre acești Balcani, s-ar mai fi produs cu aceeași vigoare. Mai mult ca sigur că nu. În orice caz, Iugoslavia ar fi scăpat nebolșevizată, intrând în NATO, ca fondatoare a acestui pact imperialist, ațâțător la un nou război, iar România și Bulgaria poate că ar fi rămas pe vecie la discreția Cominternului, conform... adevăratului plan ultrasecret stalinist, camarade Tabarcea, de cucerire și bolșevizare a Lumii pe baza enormului potențial american, economic și de credulitate!...

– Eu am citit enorm în război. Și Marius Ghizdavu la fel. Nicăieri animalul uman nu se simte mai ca acasă decât în tranșee, la vreme de ploaie

rece de noiembrie întunecat, când printr-o acoperire de tot a transcendenței, cum că Căgăbăul a convins oengiștii că-n lagărul păcii și ssocealismului nu există Dumnezeu, Gravitația noroasă gri parcă te apără cosmic până la... *indiferanță*, de primejdia că pregătirile de artilerie, care încearcă să te scurme, nu se vor solda cu o invazie cu blindate, extrem de neplăcută, deoarece nu a sosit, conform promisiunilor părții germane, materialul antitanc solicitat de experții noștri.

– Mitul că Grigore Căinaru nu a cedat iscoditoarei Svetlane și n-a aflat Gheorghi Dimitrov ce-a scos Marius de la Ialta, dovedește de fapt cât de puțin informat era el în această delicată enigmă, care ar fi putut lesne dezlănțui un nou, al treilea, război mondial chiar în februarie 1945, tocmai când sensul măcelului în lucru, castrarea culturală a Imperiului Românesc în curs de formare, se profila prin instruirea ce durul Vîșinski a primit-o de la colegii juriști anglo-americani.

– Acești *pigmei*, ar fi citit în duet acolo Ruzvelt și Ciorcil, despre românașii agresori, dupe o fițuică tradusă de Molotov, acești fuduli cu opinci și căruțe și niște căciuli albe, care-i deosebesc de prizonierii germani în filmulețele Stalingradului, *așa* au cutezat ei *să cucerească marea Uniune Sovietică*, înarmată până-n dinții de viplă, amânând totuși cu sute de ani planul conspiraționist secret ca, prin bolșevism și francmasonerie, să se pacifice definitiv Omenirea... Iată de ce, preastimate, multiubite și proeminente tovarășe Stalin, noi doi suntem în deplin acord cu balșaia Mila, cu umanitatea enormei masse slave, și *să nu mai bombardăm azi orașele culturale românești* ce vor fi oricum sovietizate, ci tot ce-am încărcat pe bombardiere, pregătit barocului de la Cugir, Dorohoi și Ciulnița, să azvârlim pe rococoul Dresdan, al reacționarului sixtin Dostoievski, dacă însă și partea sovietică se obligă a trimete, în Regatul Român ce se va bolșeviza ireversibil, deznaționalizându-se vertiginos după 1997, un expert serios pă Justiție, de la care am aflat și noi *cam ce și cât se poate la putere*, pe Andriușa Ianuarievici Vîșinski, să i-l impună Regelui Mihai premier plugar pe rânjitul a bășcălie geto-dacă Petru Groza, asigurându-se la București o permanentă ABATERE DE LA JUSTIȚIE, care logodită cu *hihiliza maladivă*, tipică popoarelor pierdute, va fi o caracteristică de temut a României de după ajustarea comunismului pe baza consensuală FSN a Constituției iorgovane!

– Să lăsăm deoparte progresele altora în cucerirea lumii, rânji satisfăcut, destrăbălat ca orice romancier de oarecare penetrație la bibliotecarele Omului și ale filosofiei, Grigore Rasputin Căinaru, și să ne bem liniștiți la Curtea Veche cafelele brâncovenești, fiindcă nu poate fi plagiat de valahii gură-spartă nimic conspiraționist. Greu de crezut fiind că prietenul meu și, poate, al soției mele, Marius Ghizdavu, la instigarea Clarei Hinig, Hening sau Heine, mă rog, Honig, Fagure, să fi comis ce spui c-a dres la Ialta și crezi că eu ți-am spus-o, și încă pe un ton mieros. Eu nu

știu nimic și nu vreau să știu nimic, stimată doamnă!

– Nu la Ialta, se enervă căutându-și bulgărește, în sertarul cu consumabile, chiloții, femeia de război, ci la Odessa noastră, scriitorule, perversule!

– Legătura mea cu Dora excepție este de la naționalismul dejisto-ceaușist cel generator al naționalismului fotbalistic din Epoca Yl, măi fată! Amorul meu cu Dora este unic în istorie și va dăinui veșnic în proza mea, chiar dacă un Marius Ghizdavu se va fi numărând, cum faci dumneata aluzii, printre descreierații care au încercat să ne întineze idealurile cele strict legate, cu mii de sfori sufletești, de monolitul Neamului și de cine s-a mai jertfit pentru o literatură notabilă.

– Măi dragă motane Grigore Rasputin Poenaru, auzi Svetlana din regie aducerea la realitate că l-au invitat patronii pentru credibilitatea-n echidistanța cu coapsele desfăcute balthic a emisiunii ei, nu pentru a-l face popular, înainte de a te da afară din acest studio inconturnabil ca orice latrină, țin să-ți declar că te admir, *te admir, dar nu sunt deloc o fană a dumitale*! Te cumpăr, și nu te citesc.

– Mă admiri, mă admiri, îngână deodată cuprins de autentica tristețe a oricărui animal satisfăcut, poetul mare prozator, mă admiri, dar cam în numele poporului... Hm! Și totuși nu-mi ești o fană. Bine, pisico, dar e firesc să nu-mi fii o fană! Pentru că cu Dora, eu am în plus în desagi, ca temelie reală, sub comunitatea de idealuri a cuplului, niște trăiri de o excepționalitate satanică! Lirism desuet, bogat, ininteligibil pentru generațiile săracului mileniu trei, ivite după ce intelighenția, biruitoare asupra nazismului și bolșevismului, a capitulat necondiționat ca o curvă lucidă, lingând până și sofismul că geniul e un mit inadmisibil în postmodernitate, că poetul e doar un saltimbanc și că *toate culturile sunt echivalente*, de la bășina răcanului afgan la șanelul hollywoodienei!

Ploua din te miri ce peste poduri dinamitate. Iar Budapesta sta stăruitor dinaintea trupelor noastre creștine, ca o cadână păzită doar de teama reflexă față de turc. România fusese a doua forță în războiul ce Omul purtase, de la Nistru spre Bug și spre Volga, în contra bolșevismului, dar numai a patra putere, după armatele Cominternului, Americii și Angliei, în contra nazismului ce zădărnicise prea puțin planul cominternist de cucerire a lumii, deoarece Hi nu ascultase de Marius, „să înarmăm slavi contra slavi“, așa că singura soluție era de fapt cea a observatorilor care considerau că numai *o administrație românească* poate asigura fericirea universală cu puțin, ca și traversarea iernii, fiind perfect fezabile la implementat atât newtoniana strategie a controlului gravitațional al alegerilor americane, concentrându-se români mulți în California, pentru a se balansa curcubeul între cele două partide, tot mai egale datorită progreselor ciberneticii inventate de Jdanov Țiolkovski, cât și einsteiniana tactică relativistă, de a ne înstăpâni deocamdată în Triunghiul de Viplă

Salonic-Alexandria-Șiraz, cum cer tinerii imperialiști Orestel Bogza și Alin Vișan, chiar dacă mai există disensiuni pur lingvistice, minore, primul vorbind de o strategie haiducesc-cuțaridană, iar al doilea de un expansionism structuralist fin și literar, din premiu-n premiu...

– Numai că, ziseră-ntr-un glas bătrânii fără dinți, veterani în halate albe, marile puteri răsfățate nu vor tolera o relatinizare a Levantului de paliag, căci s-ar tăie pe vecie orice pretext panslavist al Rusiei țariste sau bolșevice de a se amesteca, peste capul încoronat al României tot mai Mari, în Levantul nostru! Duios Levant cu molari de aur și cu strămoșesc miros de levănțică patriarhală, cum drege busuiocul arhaicul poet Grișa Rasputinici Poenaru!

– Găinarul ăla? Căinaru? protestă cu scârbă vârstnica feministă, adevărată istorie orală vie a studioului, Pia Filip (Svetlana-Iordanca Filipescu de Pădure).

– Găinar, da, bolșevico, se enervă și romancierul, dar găinarul ce-l privești pe ecran devine, prin idei, un periculos factor destabilizator al ordinii mondiale, neexistând probe irefutabile ca intelectualii occidentali *să fi năvălit în Estul deschis*, ca țapinarii, nici pentru a practica Luminarea Poporului în codrii virgini, nici pentru a se documenta la fața blocului și a învăța din experiența lu' care a suferit sau lu' care a făcut pe alții să sufere cu toporul zis *drujbă,* ca academicianul Jean Enache de i-a luat lu' Marius Atelierul, pedepsindu-l fiindcă nu picta în el, dar poate tranșa azi acolo Cepeca, soția, porcul mielul, după ce s-au extins în mai toată Villa Hortensia, cumpărând apartament după apartament, guvernul punând boul de contribuabil la jug, la despăgubiri. Și ce despăgubiri!

– Vrea să zică, traduse infirmiera ministru al sănătăților bolnavei țări, ce zicea și mortul decedat în Salvare, cu limbă de moarte de lemn, că o re-latinizare a Balcanilor, ca înainte de marile migrații, este, teoretic, ultimul act de stabilizare a continentului relansând o nouă Renaștere și corolarul ei, un nou Iluminism, care să scoată petele negre din căpățâna gloatei, în sensul dorit lucrurile stând într-un pandant necesar cu ce s-a obținut izgonind germanii Königsbergului, ai Poloniei și ai Cehoslovaciei la 1945! Adică tot așa cum Berlinul nu mai are cuiul lui Pepelea în Răsărit, analog la fel nici Moscova să nu mai aibă slavi de apărat de americani peste capul fesenist al României, în Bulgaria și Iugoslavia!

– În general, râse analistul autorizat să lămurească la tembelizor despre Mareșal, Regatul Român ar fi fraier dacă nu s-ar lupta azi pentru o hegemonie balcanică recunoscută de toți! Aceasta fiind și în interesul principalilor oameni de afaceri proprietari ai presei și ai partidelor, deci ai țării și ai popooorului!

– În general, îl îngână batjocoritor pe negativul analist eroul de război sfânt Gary Glagoveanu, aruncând și el cu o privire în Mareșal, ce n-a reușit o generație, confruntându-se cu Imposibilul, e datoria urmașilor a

relua bătălia șahistă exact din poziția în care evenimentele au luat o turnură indezirabilă. Sau măcar din momentul suprafericit când simți, în tranșee, că împrejurările au devenit atât de favorabile încât reluarea ofensivei pe flancul damei se impune de la sine!

– Nu rezultă, îl puse cu fermitate la minusculul ei punct G doamna ministru Svetlana Iordanka Filipescu, din niciun document renumerotat și scos de securiști la dispoziția cercetătorilor, care a fost pozițiunea preferată a inginerului G., de motoare termice, Edgar Glagoveanu, față de ce a făcut soru-sa cu fotograful lui Hi, pretinsul pictor Marius Ghi, în vila *Taras Bulba*, deținută abuziv de acesta în Odessa lor, după ce că mai descoperise o dată punctul G (Ghizdavu) la Pribegi, în 1939, la Chira Despina Schlauberger, comunista care îl domina doar la pat!

– Ce te interesează pe tine, fă nedeschiaburito, se repezi la păr apriga pediatră de război Dora, ce-am uneltit eu sau ce-am păcătuit efectiv cu el sub camuflaj? Din încercuirea G de la Gumrak, romanticul lui prieten zis Otto Runge l-a expediat muribund pe calea aerului la Mariupol, în 21-22 decembrie 1942, de unde cu tren sanitar infect a ajuns târâș-grăpiș la Odessa. *Distrofic*! Dacă știi ce e aia, fă! N-am avut niciodată cu Grișa discuții. G. gândea oricum pur suprarealist.

– Aici nu e vorba, o apostrofă cu degetul Svetlana, decât de restabilirea științifică a adevărului despre punctul G! Altele sunt funcțiile camuflajului.

– Adevărul științific, mânca-mi-ai ciclofazotronul sovietic, mai în calmul vulgarității replicând soția romancierului levantin, ești o curvă, fă! Plătită să-l tragi de limbă pe Grig, pe soțul meu, ce-a vrut să zică în *Însemnare a călătoriei mele*, raportând șefului său, mai consilierul aulic comisar Aleea Șaraga decât sucitul Bulevard Bratu, bizareria că la Tiumen, pe urmele mumiei lui Lenin, a găsit sub stelele în cinci colțuri rubinii ale Uralilor, doctori în psihologie, niște specialiști în torsiune spațio-temporală ai Căgăbăului, care anchetau extrem de violent pe celebrii eroi tolstoieni mareșalul Kutuzov și amiralul Ciceagov, în scopul de a cumula capete de acuzare, în vederea descăpățânării publice. Cum ar fi genocidul țarist practicat în Țările Române de-a trebuit Napoleon să invadeze, dincolo de Bielorusia, spațiul vital al Rusiei de peste Oka lui Esenin, numai pentru a da o satisfacție fraților săi de gintă latină. Cum ar fi corupția rușilor de către Levant, anchetau, de ce n-au obținut 100% de la turci Moldova până-n Carpați și Milcov, ce șpagă le-au dat diplomații fanarioți în contextul planului etern de cucerire a lumii, începând cu Principatele Unite și terminând cu Statele Unite. Sau cum ar fi întrebarea pusă Ființei, ca o autentică interogație originară, despre ce legături primejdioase au întreținut urmașii lor cu filozofii metafizicieni idealiști reacționeri, Eminescu și cel mai bun amic al acestuia, Hasdeu, care ar fi conlucrat pe sub chersin la Odessa noastră sau măcar la limanul Nistrului...

– Fondul anchetei fiind, zâmbi cu bunătate femeilor nebune prozatorul, o mai verificare. Cum se face. De ce. Cum a fost posibil. Să scape hoțul ăla de Napoleon și lui Kutuzov ăsta, și lui Ciceagov! Pentru că dac-a scăpat Napoleon de la a fi vârât într-o cușcă transnistreană, pentru a fi difuzate imaginile, de la Opera din Ostankino, tuturor intelectualilor progresiști de pe mapamond, atunce nu-i de șagă, e cu putință să n-ai răspuns nici la întrebarea conspiraționistă *Gde Ghitler?!* Și multe publicații pentru gloata de se ridică spiritualicește doar până la nivelul senzației, zice-vor c-ar mai trăi, bine mersi, în diferite capitale întinate de suboamenii căutători de aur dentar, mai că nu e mort, măi!

– Atât Napoleon cât și Hi cât și orice alt superaliat al românismului, egal morți, kaput! repetă smerș Marius, preocupat în mângâiere pisicii negre de c-a zis, la Kiev, Hrușciovan Magnificul, reporterițelor deschise, șapte arșini sub pământul sovietic ar fi trebuit să zacă îngropați reacționerii și revizioniștii, pe unde vom săpa Metroul moscovit, al noroodului!...

Palidă, luna-luna, care pentru generațiile orbite de neoane, de reclame și de lasere discotecare, este tot atât de inobservabilă precât partizana iscusită, privea năucă peste Poienile Roșii, niște poiene care căpătaseră această coloratură asurzitoare când imperialiștii români pârjoliseră malurile Nistrului în cadrul programului de integrare printre marile puteri, adevărat colind al reconcilierii, binecuvântate Poiene Roșii, unde în aprilie 1943, Dora, după ce în februarie îngrijise la Odessa noastră pe muribundul Marius Ghizdavu, cel fugit cu elicopterul din Stalingradul încercuit, regretând ea creștinește excesul de zel, înțelesese că nu va putea niciodată stăpâni pe acest nebun ce, smântânind arta doar câtu-i homonică-n ea, adică arta veghei creatoare, nu se mai considera homosapiens, ci un homonoic superior, nesuperior, filozoful știe, important că, borgiac vorbind, ALTCEVA, ca și cum s-ar fi putut mântui prin acest sofism de **asumarea, ca om, a crimelor omului**, naziste, marxiste sau pretotalitare de orișice origine vor fi fost planificat implementate pe răpănoasa scoarță terestră.

Sub lună plină roșiatică a deșert, aceste Poiene Roșii, roșii ca rubinele din ochii bibliotecarului Ioil Borgiah la Alexandria în apusul însângerat, iară-n adâncul canionului lucirea ca de balaur a Nistrului tot atât de roșu a rea prevestire, cum că deși Emil Loteanu va da un film mai românesc decât este polonez *Cronica Adolescenței în Galiția noastră* al lui Andrzej Wajda, va mai dura și dragostea cea curată și anticomunistă a lui Marius pentru Eliza Alexandrescu, și invers.

Dar la sfârșitul sfârșiturilor basarabeanul îl va bate pe valah la umor, deoarece a beneficiat de o școală a suferinței mai îndelungată, teză pe care Marius avea ordin să o combată, camuflându-se în Atelierul de la Pribegi doar cu trei cărți de-ale lui Constantin Virgil Gheorghiu, sperând ca în primăvara lui 1944 să reintrăm în normal și s-avem un fel de Salon la

Șosea, să poată participa cu trei cicluri de gravuri concurând recuperator pe occidentalul Goya: 1. Ard malurile Nistrului: mare reportaj de război din teritoriile desrobite; 2. Cu submarinul la asediul Sevastopolului; 3. Am luptat în Crimeea.

Altfel, doar balticii vor intra în NATO, pentru alți ribbomolotovieni nici măcar din politețe invitație, medita deprimat solidul romancier zek nr. 1681, deși intitulase cele patru volume ale fluviu-romanului dezvăluirilor: Armata Întâia, Armata a Doua, Armata a Treia și Armata a Patra, divulgând, de fiecare, câte crime o făcut în cadrul planului conspiraționist românesc de cucerire a lumii începând cu Basarabia și Bucovina, pentru a exprima regretul iutelui la mânie MARTE, că de ce n-a fost România Regală a doua forță nu numai în contra totalitarismului roșu, ci și în contra celui brun, pentru că SE PUTEA, era fezabil după Armistițiul Necondiționat, aveam cu ce, aveam de unde muri în vest, nu cu 12 divizii putând noi grăbi luarea Berlinului, ci cu cel puțin 60 (!!!), cele păstrate de Mareșal pentru Ardeal, A1 și A2, fiind o mare crimă împotriva umanității restricția impusă nouă la Pacea Sovietică de la Moscova din 11... septembrie 1944, că numai cu atâta ne permit, deoarece o angajare maximă a românilor într-un război *cu adevărat total* înspre Ungaria și Austria ar fi făcut imposibilă Ofensiva de iarnă din Ardeni a Wehrmachtului și ar fi condus la capturarea lui Hitler, viu și nevătămat, până-n 22 decembrie 1944, Bucureștiul fiind capabil să-i și organizeze la Târgoviște un Proces expeditiv, șocant, universal televizabil...

Câte visuri, câte visuri! În acele Poiene Roșii, roșii chiar și în aprilie 1943 la Năpădeni, nu numai toamna, atât prin nuielușele serioase de sânger, cât și prin sângele vărsat de numeroșii noștri eroi, care încă se mai întorceau, lăsând dâră roșie peste arbuști și mărăcinișuri, de la Stalingrad până la hotelul de lângă fosta Gară de Nord, cu camere ieftin ocupate și cu reclamă de vodcă... Stalingrad, chiar bătuți cu pietre de feseniste în gară la Tiraspol, ei urmându-și cărarea idealistă, victime sigure ale unei vaste propagande naționaliste, unioniste, reacționare, niște naivi încrezători a conserva măcar semnificația marelui nostru război.

– Și vor reuși? sta rezemată-n cot pe iarba grasă cu pete rubinii ca o păstoriță Dora, după ce se mărturisise soțului ei, care ca romancier putea dovedi înțelegere fluvială pentru sufletul de femeie postmodernă, incapabilă de a posti.

– Contrar la ce susține analistul fascist Mircea Eliade, Minodoră, realizările nu depind de mit, ci de voința politică a păduchilor cocoțați în capul cel chilug al Țării, de puricii inculți de pe burtica ei și de căpușele călduțe care o seacă!...

Departe, dincolo de Bug și de apa frumos curgătoare a Niprului, se tot auzeau bătăi de tun german pe falezele de marmură, Hi însuși mânând în luptă uraganul de oțel, în scopul de a elibera, din frăție de arme și din

camaraderie de artă, Harkovul în care Marius avea presimțiri că Murocika lui, partenera celei mai frumoase povești de dragoste într-un singur episod, a fost spânzurată pe baza unui camion american folosit ca eșafod deplasabil până balerinele-i picioare au prins a se zbate în aerul de libertate, sub bara ca de fotbal. Cu puține minute înainte de a pătrunde în orașul întemeiat de Dimitrie Cantemir și de Ion Neculce, un alt frate de arme și de artă, operatorul cinematografic alsacian dresdist Otto Runge, care s-a ocupat de funeralii împreună cu mamelucul Abdul, rămas din garda personală a lui Napoleon, și cu niște voluntari spanioli, catolici, antibolșevici viscerali, desăvârșiți muzicieni, unul cu mustăți antileniniste interpretând, la un violoncel al Casei Pionierilor „Pavel Morozov", un nu știu ce duios peste măsură *Cântec de Leagăn* din nu știu ce suită franchistă de Manuel de Falla, nanaa, nanaa, de se clătinau plopii toledan cadaverici, încât a primit Marius Ghizdavu, agonizând sufletește-n Odessa noastră cu Dora noastră infirmieră devotată, reportaj despre cum au izolat ei termic sicriul, cu postav roșu și panglici din bumbăcel alb, luate de la mantaua unui Diadia Moroz venit cu renii și duba de la originile crivățului, pe la Vorkuta, printre Urali și Oceanul Înghețat, ca să aducă în sac straie de zek pentru Moș Crăciunul burghezo-moșieresc al copilașilor noștri, așa delira el, închipuindu-și cu precizie de adevărat artist ce-o să fie abia după ce, de Zece Mai, la el la Ziduri, popa Sică va cununa pe familia Căinaru, ci singur fără amândouă, se va consola, văzându-i sânii perfecți aplecată deasupra găleții cu chiparoase, cu o florăreasă Viuța din Floreasca, după ce chiar ea l-a abordat în Piața de Flori, ca nepoată a lui Nea Măriuță, faurul leagănului de la Pribegi, în alinarea căruia nu numai că receptase ca terminat desăvârșit oratoriul *La Atlántida* al misticului iberic, dar avusese prin 1938, sub drog, până și viziunea eliadescă a frescei *Întoarcerea morților de la Stalingrad*, pe drumul de costișă ce străbate chiar Poienile Roșii la un moment dat, când se trezi și auzi lămurit, ca prin somn, buciumul de la stânele de oi din valea înecată în fum de katiușele prospătură.

– Și vor reuși? repetă parcă îngrozită de oratoriul euroatlantic în care Manuel de Falla deplânge abandonarea Galiției Mari, și în special a Molotoviei, în ghearele netăiate ale Comintern-Căgăbăului, ca pe o înecare a civilizației ca atare în marea oceanul masilor populare.

– Paradoxal, se enervă și se ridică din iarba grasă și roșie scriitorul cel bălai și îndesat ca un evanghelist, tot acest sânge, și al nostru, și al lor, s-a vărsat în zadar. Fiindcă unde nu e cultură din vina unei politici consecvente de *Moarte intelectualilor*, acolo nici măcar nu e cap! Pentru că nu-i memorie. Și nu se mai pot încârliga conexiuni, analogii. Și fiindcă nu va fi fiind să fie niciodată! Este?

– De ce niciodată, dom'le? se înnegură deputatul Nichita Căinaru, în timp ce inginerii săi, vreo nouă, tatuau în teren cum odinioară gradații TR ai lui Marius cimitirul de la Oancea, aici fundațiile pentru Mănăstirea

Recunoștinței Fără Sfârșit de pe malul Pillat, nu Vieru, al Prutului, la Miorcani, nu la Pererâta. Nu vor trece multe flori pe Nistru, bădie, și vei constata că basarabenii au înțeles sistemul, da, sistieeeemul, răsucindu-se toți ca meandrul aista!

– Adică de ce, își dădu motociclistul vitezist Stiopa geaca jos dupe labe și umeri de cald, să jupoi amărâții doar dintre Tiraspol și Dorohoi, când poți să îi constrângi, ca pe orice proletari ce nu mai au a-și vinde, pe mâncare și întreținere și mobil, decât forța de muncă, la cea mai capitalistă exploatare a omului de către om, de la Bug până la Tisa! Jos unionismul! Sus statalitatea!

– Tooți așăia, întări însuși președintele Zahei Avăcăressi, ieșind în relief de pe micul ecran alb-negru călugăresc, cari îs Ruși, ori se simt Ruși în sufletul lor, n-au decât a urma *exemplul marii minorități Maghiare* și să se adune într-o puternică Uniune Democrată a Rușilor din RO, inconturnabilă la orișice Coaliție de Guvernare s-ar putea concocta! Numai așă putându-ne noi achita și de Misia noastră istorică, de punte americană spre Rusia, să nu se mai sparie de NATO!

– Nu cunosc, recunoscu spre surprinderea generală chiar furiosul politician tânăr Viorel Pepi Enache, document european sau neeuropean care să se opună lărgirii României postceaușiste! Totul e ca totul să se contrafacă ca și Unire, în cadrul unei Uniuni mai încăpătoare, deci când, cum s-a mai spus de la acest microfon de dedicații manelare, se vor uni și Danemarca cu Azerbaidjanul.

– Dacă va fi Cazul, dădu enigmatic din umerii cu care prezida ședința domnul Zahei Avăcăressi, întorcându-se cu bucile la el ca să discute spumos cu o secretară Cioropel, corect politic redenumită tot de el Ciorăpel.

– De ce ești trist, mă Grig? se îngrijoră Dora, uitând că soarta ei era pecetluită, indiferent din ce pasiență ar fi fost privită.

Frumoasă? Până la un punct. Atâta cât poate fi o doctoriță. Tobă de carte. La care se adaugă-n caltaboși pagini rupte din enciclopedia suferinței, amară ca lebărul muiat în fiere. De unde absența din privire a acelei orbiri bovine, a acelei *prostii veritabile*, pe care generalul antiamerican de la Bruxelles, Baudelaire, o consideră o condiție a Frumuseții respectabile. Altminteri, un chip modest, de fetiță naivă și chiar obraznică.

Or, Grig, ca romancier, tocmai de 1812 lipsise din Basarabia, când s-a produs acea crimă care din aproape în aproape a dus, mai întâi, prin jecmănirea subiectelor românești, la o explozivă Înflorire a culturii ruse, iar apoi, căindu-se Providența de imprudența erorii geopolitice ce s-a comis, ajunse Rusia la o decrepitudine de sclav stigmatizat cu fierul Roșu ca să nu fugă, cum ar fi să iei ca Imn, veșnic, tocmai pe-al Expansiunii cominterniste, pe-al CCCP!

– Grig Căinaru, reluă el despre sine explicații de 1681 ori mai intime decât putem da noi aici ca filaj de analiză-sinteză posterior modernă, abia voalat neomarxistă psihanalist lingvistic, în epistemologia feministă cel puțin, are la contactul relativ sexual cu războiul-ca-viol-intelectual, de intelectuale, o senzație de libertate și o post-percepție de neputință. Grișa Căinaru, iubito, nu e un laș. Tovarășul Grișa nu e un tanchist mofturos, nici când i se face greață de atâta griș.

– Pentru că mereu a urât monotonia la mâncare! gânguri tovarășa ministru taior coc Svetlana-Iordanka Filipescu, feminista Pia Filip, evitând să fie bănuită de titoism. Ideologic, romancierul Grigore Căinaru nu s-a eliberat din mrejele naționalismului ce bântuia în spurcata, chiar și după 1989, Românie Regală Mare. Fătat printr-o origine bolnavă, la 18 iulie 1920, în acest abject incubator artificial, însăilat din piese heterogene de zgonhen, el nu avea cum să reziste ca scriitor autorizat, deci pupincurist, planului imperialiștilor români de cucerire a lumii pe nesimțite, profitând ialtez de nesimțirea ei, cum în fond a procedat și cu mine, la Ministerul Propagandei, când mă uitam la cum bombardează anglo-americanii Gara de Nord, dincolo de părculețul unde poate ne-ar fi fost mai comod, pe iarba grasă de sub arbuști, decât pe biroul din stejar din nou recuperata Bucovină, având sub cristalul lui, ah, o Doră pozată de Marius pe faleză, la Odessa noastră.

– Tocmai din cauza acestui nefast naționalism nedemn de fastul atâtor ceremonii ale caraghioșilor cocoțați în capul Țării, reluă tot ea dar mai bătrână decât când purta coc de ministru, bietul Grișa al meu a ajuns să slujească atât totalitarismul german spre Nipru, cât și totalitarismul ucrainean poststalinist al cubanezului Hrușciov, spre Elba și spre Sena, ignorând de tot spațiul bulgar.

– Romancierul medieval cruciat Grigore Căinaru, comentă Steven Dascaloff de la Toronto, răsfoind pe al 111-lea din cele 1681 volume ce Căgăbăul scrisese despre basarabeanul care s-a luat la trântă cu străbunelul său Tolstoi, nu a slujit în acest război decât pe Dora sa! Cum Dante pe fascista Beatrice, într-un spațiu curb, deformat gravific, devastat de războaiele energice ale viitorului.

– Domnilor! tresări despicând tăcerea dintr-o singură ridicătură de buci de pe scaunul academic scârțâitor Răzvan Hristevescu. Domnilor, nu contest că în planul cutezător românesc de cucerire a lumii, ura popoarelor subjugate a căzut pe talentatul și vrednicul popor rus, pe când în fapt toate foloasele teritoriale și economice, inclusiv Cernăuții și Vâlcovul, le-a tras totalitarismul ucrainean!

– E o fatalitate! nu respinse opinia eruditului expert în longevitate pe temei erotic punitiv naturist tânărul lup de stepă Muhală Muistu. Doar că în sensul care nu are de a face cu planul româno-californian de cucerire a lumii printr-o strategie adolescentină, singura analogie respectabilă

structuralist fiind că Grișa nici măcar n-a bătut-o pe Dora, când a înțeles că el nu va putea publica niciodată *Războiul Sfânt*, pe când ideologul tineretului studios, Louis Althuser, recitindu-l pe Marx, și-a cam ucis soția bolșevică, pe tolstoianca Hélène, sub influența sindicatelor din Polonia, căci era în 16 noiembrie 1980, și știrile privind anarhia adusă de Solidaritatea pesemne ajunseseră și la Paris, unde nu toți putuseră să le asambleze în paradigma ceaușistă a prezentului, cum că nu e vorba decât de aplicarea *aceleiași* utopii științifice pe rase dialectic și mai superioare, și mai inferioare!

– Ca pozitiviști de imagine negativă, deși ne-am implicat colaboraționist și cu Cea, și cu Yl, și cu Zahei Avăcăressi, își arătă degetu-n sus bogatul Caritas Hristevescu Iordankăi, noi nu putem ști nici ce-a încercat Althuser cu soția, în paradigma ideologiei structuraliste, nici ce-a făcut Marius tel quel cu Dora, la Odessa noastră mult duioasă, în planul perfid românesc de cucerire a Lumii pe la spate, pe sub chersin, lăsată în nesimțire, unele noi scurgeri din arhive lămurindu-ne însă, pe cuvânt de securist, ce „preocupări“ au avut logofătul iscusit Iordaki Ghizdavu, străbunelul lui Marius, cel care a primit la 1812 un celebru șut în ișlicul ținut în mână, de la badigardul lui Kutuzov, eroul creștinătății. Această umilă personalitate valahă obscură, sunt indicii că ce grozăvie a comis i s-a lăudat unei vivandiere cuziste fii-su, hâtrul longeviv Denis Ghizdavu (1833-1930), filfizon, iresponsabil, guru muscelean în blăstămății până și parizianului Bogdan-Pitești de la Vlaici (1870-1922), bravând iresponsabil, aberația c-ar fi Kir Iordaki Ghizdavu (1781-1867) scornitorul din Muscel, la 1812, al odioaselor *Protocoale ale înțelepților Sionului*, publicate abia în 1903 (anul cu cumplitul pogrom de la Chișinău, Кишинёвский погром), la Petersburg, de soroceanul Pavalachii Alexandrovici Crușeveanu, gazetar boier al Ohranei și al Sutelor Negre.

– Acel șut în ișlic nu trebuia decât să înșele Europa! liniști spiritele Larisa Rîbalovna. În realitate, mulți boieri fost-au filoruși, cu boieroaice și cu roabe cu tot, preferând un imperiu în expansiune unuia turcesc în declin, deoarece sultanii n-au înțeles că fanarioții erau <u>buni</u> la Istanbul și în Asia, dar pentru a stăpâni Balcanii și a tot spori expansiunea musulmană spre Triunghiul de Lapislazuli Viena-Cracovia-Breslau, <u>mai buni</u> erau valahii, cum au recunoscut atât cititorul în stele Schleiermacher, de baștină din Breslau-Mizil, cât și eseistul Gotthold Ephraim Lessing, într-o analiză-sinteză despre galițienii de sud, cerută de stăpânul său momentan, generalul Bogislav Friedrich von Tauentzien, al cărui portret din 1813 Битва народов Leipzig, de o frumseță cazonă de album, Marius îl ținea-n biroul oval, suspendat cu un belciug și cu fundițe de mătase tricoloră, german surprins zâmbind profetic a american la rus, către Grișa Căinaru tot la Torgau, de fotografa Lee Miller, tancul pandurului poet ajungând și la Breslau.

– Există, rânji cu subînțelesuri antighizdaviene Muhală Muistu, spre prozatorul bulgaro-grec mare atitudinar Hristevescu, ce declarase că... România Regală Mare **pute**, fiind îngropată ca și Eminescu în secole fumate, pre-europene, suficiente indicii să presupunem că strania călătorie a filfizonului Denis în Rusia, la 1900, alt scop decât desfrânarea nu avu decât a preda cancelariei țariste, și deci Căgăbăului, cum s-a și lăudat, tocmai acest instrument odios de luptă ideologică necurmată care este *Protocoalele înțelepților Sionului*, indiferent cine-s autorii, și care-ți îngăduie nu numai a masca expansionismul românesc spre California, certându-l la alții, ci și a importa ce-a născocit mai rău Occidentul, pogromul, ca să-l dea preablânzilor pravoslavnici ortodocși atât de natural ospitalieri!

– Nu există, protestă ferm candidatul la președinția monarhiei Sergiu Enache al Isadorei noastre, nu avem, cum strălucit a dovedit Orestel Bogza, scotocind și Biblioteca de la Ziduri, și Castelul de la Valea Ursului, niciun fel de probe că logofătul Iordache Ghizdavu ar fi lucrat în Muscel pentru țarism, așa că nu-mi poate nimeni atârna la dosărel, pe bază de rudenie fake news cu dăulatul filfizon mitoman Dinicu Ghizdavu, etichetă negativă încă de la declanșarea campaniei electorale, vizând și europarlamentarele fratelui meu Vip Enache!

– Asta negreșit, dădu Viorel Pepi Enache din capu-i frumos de sportiv. Astfel de speculații, cum a fost și cu lagărul de gimnaste de la Deva, trebuie probate din respect pentru publicul spectator din dormitor... Nouă nu ne e frică de călăii imaginii noastre externe și nu vom trece cu vederea niște dedesubturi mai spinoase, care pot pune deoparte Totul sub semnul Părții și Totalitatea, sub suspiciunea parțialității!

– Am impresia, Pepi, bătu și ea un cuișor în sicriul autorului din convingerea că dacă lasă umbră probează materialitatea textului, că deși ai parcurs majoritatea traducerilor filozofice, precum și puzderia de reeditări, tu ai uitat întrebarea originară, ai neglijat să începi cu Începutul preludiului și nu ți-ai mai aruncat ochișorii, zise visător Iza (Isadora), pe mărturia capitală a lui Ioan Heliade Rădulescu, din *Echilibru între antiteze sau Spiritul și materia*, unde la pagina 79 ambasadorul itinerant și transhumant Dinicu Ghizdavu, subliniază cu plaivaz cu gel, la Valea Ursului, buna referință că vecinul nostru de la Săpânța, Dinicu Golescu, fost-a „bine văzut de muscali“, ciolovek de-al lor, de ce?... Cum de ce? Pentru că prefăcându-se a vizita cu Inturist, din biserică-n biserică, Rusia lui Radișcev... Și a lui Emilian Pugaciov! precizează aici cu ochii pe Jdanov, dl Novikov, dl Marius Novicov... El, el, întemeietorul patriotismului utopic la noi, boierul progresist Dinicu Golescu, de-a locuit cu ministra proletară feministă cu coc Svetlana Aiordancăi-Filipescu, într-un bloc de lângă Gara de-au bombardat-o piloțeii AA, unde se vede și acum statuia între șinele metroului ușurel 44 de Giulești și Strada tehnicianului antonescian eseist

Mircea Vulcănescu de-a lansat unchiul Jan Enache Fișiereanu despre el testamentul fake news că *să nu ne răzbunați*, acceptat ca hautentic de atitudinismul contimpuran, deși ocnașii Damian și cu Noveanu au întâlnit, în circuitul pușcăriilor Romlagului, un trăgător cu urechea care susținea exact contrariul, că el a auzit doar un sceptic agonic profetic Reproş, *n-o să ne răzbunați*, cu nuanța depreciativ-creativă de bust cioranian cum că <u>din tinetă nu poate ieși decât o intelectualitate de tinetă</u>, ori cel mult poate țâșni doar sufletul bine șifonat, ca în cazul matematicianului idealist Raul Lecca, ale cărui adnotări pe însemnările de la Basel ale ambasadorului emisar itinerant și transhumant Dinicu Ghizdavu, când în decembrie 1870 au asistat la Conferința naționalistului cărturar Jakob Christoph Burckhardt, amic cu poetul reacționar Friedrich Nietzsche, care a scris scenariul pentru *Superman*, intitulată pompuos pimpant *Despre fericire și nefericire în istoria universală*, despică transfăgărășane nouă, în zidul carpatin protector al semnificației ultime a Războiului Sfânt, chiar dacă în epocă biruința Germaniei asupra Franței a surprins tot atât precât replica ridicolă, gen Front Popu, a parizienilor, care nu știau nimic despre ce se complotase prin parcuri și-și notase bunicul ex-sultanului Marius Ghizdavu, anume că dacă ar fi incendiat-demolat fesenistele nu numai Tuileriile, ci și Luvrul, Versaiu și cu Notr-Damul, atunci Engels ar fi proclamat puterea popooorului, devenind prim-ministru, Marx ar fi fost ales președinte pe viață, iar numeroșii săi gineri de la el din Comună ar fi condus care Căgăbăul Francez, care Cominternul Francez, care Manufacturile Franței, care Mafiile gestionarilor transformării capitalismului în kpitalism, consecințele fiind de un interes deosebit pentru telejurnalele deșkise la ceas de seară, concurente acerb ca niște podărese, deoarece s-ar fi tras, pă pielea chiar a lu' noroadele de rase mai superioare, concluzia că homosapul e incapabil să realizeze deocam-deocamdată Statul Faustic, unde investiția în logistica intelectuală e prioritară și Academia avizează care lup merită să candideze la diferite funcții executive morale, principalul rezultat de lăudat atâtica-n planul istoriei, cât și în unghiul profund diedru urinoar al Literelor, fiind că Muma noastră Rusia, a pădurilor siberiene, ar fi fost lăsată în pace să-și plinească mai mult decât europeana ei efervescență spirituală de la 1917, câte curente! câte mode! câte avangarde! câte personalități! cum bolșevismul prin vocația sa antipopulară de reprimare antibiologică a *variabilității* de către labagiii ideologico-securiști, bazați mai degrabă șablonard pe ereditatea de dosar, *acceptată ca metodă unică din pricini de incompetență*, Alecu Șaraga lăudându-se că el ar fi obținut Pacea Sovietică, stabilitatea regimului cominternist, cu un efectiv de o mie de ori mai mic de SS marxist, dar din... specialiști, și cu o populație gulagică de circa 168,1 ori mai mică, realizând totuși cel puțin cam aceleași sarcini de depășiri de plan, desigur cu reținerea repetată în arhipelag, a celor mai buni profesioniști, în special profesorii

din toate domeniile de activitate, pe când colonelul Belizarie Moga, înălțat la gradul de general român de Război Sfânt, cu ocazia Triumfului din 8 noiembrie 1941, când s-a serbat derutant la București sfârșitul Războiului Existențialist, cu Odessa noastră întoarsă la patria mumă născătoare a ei prin roditorul pântec basarabean, răpit la 1812 de falșii eroi tolstoici Kutuzov și Ciceagov, neîncetând a se mira din tot trupul său imens, cum a fost cu putință, pentru ce Zeul Războiului l-a părăsit, ca și cum la dimensiunile sale, mare brânză ar fi fost să fie ochit chiar în stomacul cel îndopat cu atâtea delicatese, după dubioasa achiziționare, la dezintegrarea României Regale Mari 1940, a castelului de vânătoare imperială chezaro-crăiască și tovărășească proletar marxist-leninist sovietizant, din Valea Ursului, înălțat cu meșteri vienezi de către logofătul cinegetic Iordache Ghizdavu, pentru a primi aici confortabil și intim nemonitorizat oaspeți occidentali, care poate s-ar fi putut impacienta că, după Răpirea Bucovinei, n-a mai urmat nicio altă Mușcătură din trupul dulce, de bună gospodină, de ideală și duioasă fimeie di casă, al nefericitei Moldove, după care a moștenit și risipit mai totul, pe voiaje desfrânate și cărți, filfizonul Dinicu (Denis) Ghizdavu, cel de confortul occidental sedus și de arborele genealogic devenit nerespectuos, chit că firul cromozomial se adâncea până la un Ulea Spătarul, tras în țeapă, pentru corupție nedovedită, de însuși Dracula, în Parcul Libertății, care al dracu Dracula, cum reieșea Nuții lui Marin Șoferul din istoria trasă cu urechea la tembelizor la Mihnea Bazalau, comportându-se necivilizat cu creditorii turci neturci, ca și Mihai Viteazul, care le-a dat foc, reținându-i în hotel, pus-au bazele antisemitismului viitor, crede Lavrentia Clătici, în toată Galiția Mare, deoarece, admitea moderatorul, nerâzându-și de protocronismul în rele, acești creditori nu puteau fi din Carpați și, oricum ai lua-o azi, a nu-ți mai achita ratele nu e de natură a atrage, la noi la Pribegi, pe investitorii strategici occidentali din Ungaria, Cehia, Slovacia și Polonia, ceea ce, ponderea generalului Moga fiind unanim recunoscută în WW2, impresionase pe gastronomi și nutriționiste, cum a fost cu putință un supraponderal să conducă trupe alpine cu atâta măiestrie, impulsionându-le energic în Munții Iaila, vânând pe mai toți partizanii antrenați întru a intimida pe oaspeții latini, sosiți la odihnă în Crimeia noastră, ceea ce nu ne-a condus la o biruință decisivă, ci doar la Expunerea Elvirei dinaintea tuturor liderilor marilor puteri prezenți la Summitul de la Ialta, în sensul că, forțată de Mișu, cu aviz ginecologic și psihic de la doctorul Lecca, ea s-a produs direct în Sauna lui Mannerheim (general țarist) din Palatul Livadia, de voise arhitectul de război Grigorașco

Cornescul să-l demonteze ceaușește, ca să monteze în locu-i *Opera de la Ialta*, suport ideal pentru frescele ghizdaviene de la Miorcani, privind Drepturile noastre, confirmate sau dobândite cu sabia în Răsărit, în luptă dreaptă, cum se întreceau, pentru Elvira, și Cavalerii Cărturari, refugiați la Ziduri de Revelion 1940-41, temători să nu-i împuște simienii ca pe Iorga dacă rămân expuși ca Madgearu la București, cruda ironie a Istoriei ferind-o de teologul tibetan realist socialist Atanasie Damian, de filologul preindoeuropean hippiot Iancu Noveanu sau chiar, sosit mai târziu, de inginerul romantic Edgar Glagoveanu, de glonțul căruia, crezut legionar, primise ordin să-l apere colonelul Moga, cu ginerii săi, pe scriitorul de geniu mai mult basarabean decât bucovinean sau dobrogean, bănuit spion cominternist, Grișa Găinaru. Dar s-a și filmat în sauna din livada Peninsulei, ce văzu-n peștera artificială biata drogată Elvira: pe Stalin, pe Churchillică și pe Rrruuuzvilțel, că departe de a-și măsura pe un planiglob în ceața Ialtei, fiecăruia ce i se cuvine, ei ca niște liceeni sprințari, care burtos, care cu sârmoși floci de popă, care circumcis, i se păru ei, își măsurau bărbățiile plânse, slujindu-se de un creion special, roșu-albastru cam stelist, ascuțit la ambele capete și prevăzut cu vreun posibil resort interior dialectic, care îi permitea a se lungi și a se îngroșa pe Hartă, după dorințele și plăcerile Gazdei cominterniste, încât deși poate că în mod obiectiv, adică în armonie corporală cu Planul Românesc de Cucerire a Lumii, dl. Churchill trebuia constant să cedeze-n acea temperatură variabilă cețoasă dlui Stalin, atunci contesta imediat domnul Roosevelt, temător de consecințele negative ce ar putea avea posesia numai de către SUA a bombei atomice, dese fiind crizele de să-l trimită, să se adreseze medicului de familie, pe mamelucul Abdul, care monitorizând ca o carnasieră însângerata cumpănă a războiului, trecuse de partea bolșevică înapoi, ba încă direct în tabăra iradiată post-Beria de chelia lui Hrușciov, intuind degenerarea totalitarismului marxist, de se sperase, în stil vechi Tolstoi-Napoleon, restituirea rusismului pur, printr-o Încoronare Lenin, cu Krupskaia țariță, scop în care se păstraseră pentru ceremonia hollywoodiană, preluată de toate teveurile Terrei, bijuurile Reginei mele Maria, înmlăștinarea mai întâi într-o tiranie caucazian alpină, bazată pe seriozitatea cu care popoarele din munții vrăjiți îmbrățișează ideologiile și primesc studenți la reeducat, pentru ca, așa cum bogățiile Basarabiei mănoase au condus la fundarea Moldavankăi și creșterea Odessei altoite pe ea, așa și jefuirea sovromică aliată de control a României mele Regale, ca bază pentru vreo suprastructură acidă, va conduce nu numai la fundarea și erecția Erei Cosmice, probându-se experimental inexistența lui Dumnezeu, Gagarine, ca mediator între Univers și Biosee, ci și la deturnarea încă din 26 iunie 1940, a întunecatului nesătul totalitarism ruso-gruzin, spre un mai gogolian, mai hazliu și infinit mai suportabil *totalitarism ucrainean*, centrat pe figura radioasă a lui Hârrciogan, care asemeni lui Soliman Magnificul,

de l-a dat în gât pe Voievodul Culturii Petru Rareș și ne-a răpit Bugeacul, și-a vârât sfredelul, ce-i servea de coadă în locul celei răsucite ca o sforicică de purcel, de o așa manieră încât, de Războiul Existențialist, biata Rusie, ca mai fraieră, să se aleagă numai cu morții și ruinele, iar Ucraina cu profiturile teritoriale, ca Cernăuții, Cetatea Albă, și Odessa noastră, și Liovul, neexistând însă scurgeri din arhive, din care să rezulte că de verișoara lui Marius Ghizdavu, frumoasa Elvira, ar fi profitat și acest mameluc, în sauna cu oglinzi de Murano dinspre livadă, ca să existe un fel de simetrie temporală cu intelectualii de tinetă, istoria științei neuitând că se amețise, la Ziduri, de Revelion 1940-41, pripit implicat erotic, și precocele analist Raul Lecca, matematician de geniu și vodcă mai mult bucovinean decât basarabean sau dobrocadrilateral, carele mult înainte de a fi înțeles esența Reeducării și calculul tensorial, și de ce radical din minus unu este un simbol românesc pentru Verticalitate, reținuse de la torționarii săi premisa zăludă, de la care purcede orice filozofie ludică extinsă galițian, cum că *intelectualii de tinetă nu numai că nu au cu ce*, **n-au din ce**, ce să dea la poporul electoral, dar ei sunt incapabili și să-și apere chiar propriile lor interese ca intelectuali, fiindcă niciodată nu țipă, ca pruncul după țâță sau silicoane, cerând infrastructură și buget! În schimb, într-un mod oarecum abuziv, ăștia extrapolează copilărește, asupra Gloatei, nevoia lor mică de... Libertate, care în esența ei nu-i decât o doleanță sindicală de tinetă a cărturarilor, ca un fel de huzur de să-și practice profesia corect, adică să citești cărțile altora tu *efectiv*, nu să le citezi doar auzite ciupitativ, de la unele oficine imperialiste ale Războiului Rece, sau de la colaboratorii Direcției XIII Literatură și Arte, călători cărora le stătea bine cu drumul și-i luau la mișto, ca pe niște Ynculți funcționali, pe ăia care n-au avut toate posibilitățile de mișcare browniană, ceea ce efectiv generalul Moga nici nu se gândise că *așa e moartea*, o străpungere a frontului în două locații și chiar mai mult decât o încercuire, anume lichidarea efectivă a pungii, în sensul că spiritul-tău-cazon-bătut nu mai e ăla în stare a opune vreo rezistență de filtru personal, ci peste ale tale visuri mărețe, calcă alții cu șenilele și bocancii, spiritul tău propriu se simte invadat, deoarece e ca și cum s-ar dizolva în gaist-baițul universal, care atunci deci însă nu poate căpăta decât o consistență de genialitate medie, ca în orice corcire, ca în orice tinetă, ca în orice omogenizare a societății de să cuvânteze contra naturii, despre anusul artificial, ceapista ca academicianul, de să nu-i mai distingi la erudiție, ca în toate societățile stabilizate cu tupeu de către șpagocrație, printr-o politică de *Moarte intelectualilor!*, întrebarea fundamentală acum, în acești munți ai Slovaciei aliate nouă în contra bolșevismului, fiind dacă acest mare general alpin, Moga, hrănit cu sângele poporului muncitor exploatat la sânge, își va vărsa tot sângele pentru zdrobirea fascismului, mai poate fi el atunci dat la rubrică la... Eroi? Din moment ce, cu o dinamică fără egal, și-a impulsionat energic regalii

vânători de munte, atât în Crimeia la vânat partizani, cât și în Caucaz, eliberând acest creuzet de popoare demne, de sub robia rusă deznaționalizantă, ieșind biruitor la Marea cea Mare, Caspică, și anexând pe vecie multiculturala Cecenie la România, pentru ca acum, în Tatra, cu un snop de gloanțe mitraliate de către Otto Runge sau alt patriot german luptător în contra Capitulării Necondiționate, să se întrebe retoric de ce n-a rezistat, decât tot cât al lui Mihai Viteazul, *Imperiul Românesc în curs de formare*, de la Dunăre la Volga, de la Bratislava la Stalingrad, revenind, iarăși, „unei alte generații" de giganți politici, să exploateze *acest drept* al nostru, într-un moment prielnic, de prăbușiri de supraputeri, ceea ce cere o intensă pregătire culturală de către cărturari a ideii Unității de la Dunăre la Volga-Ural-Amur, totalitarismul ucrainean, infinit mai șugubăț Gogol decât insuportabila seriozitate rusă stalinistă, fiind însă mai durabil în principiu, de aceea nici Jenel Noveanu negreșind prea mult că trebuie să pornim de la Reconstituirea Bucovinei, nu numai cu Cernăuții, Storojinețul și Hotinul, ci și cu întreg Principatul Haliciului, care dacă s-ar fi putut uni la 1859 cu Moldova și Valahia, atunci am fi avut, în Galiția noastră ghizdaviană, mai mult decât Strasbourgul, anume Liovul, Lwówul, un precursor multicultural *capital* al Uniunii Europene, opuse Statelor Unite Americane pe un principiu de stabilitate superior celui *neexportabil*, inventat de rasiștii germani exclusiviști, unire grandioasă perfect fezabilă în virtutea dreptului istoric izvorât din apartenența Haliciului, Pocuției, Volîniei, Podoliei și Berdicevului până la Vinnița, ca și a complexului fortificat de la Premișlea, la Moldova clasică, a voievodului Alexandru cel Bun, ceea ce strănepoțelul de la Olguța cea cu gât modiglian și cu buze de mărgean, istoricul de televiziune Narcis Dabija, recuperator al Kastelului de vânătoare cu păstrăvărie de la Valea Ursului, respectă el, dar nu admiră, în bestsellerul acuzator, *The Holy War against Bolshevism*, care i-a adus acele venituri de să dea la șpagocrație să i se restituie, de la ăla foarte bătrânu' Moga, tot ce-a recuperat acaparat Zar (Cezar Bogza), ginecologul Ghizdavilor, cu relații, ca prefectul Supercristal sau primarul Taicopaci cu edilii Bordurel și Gazonel de la Gospodăria de Partid, în contextul că, jefuirea avuției naționale încheindu-se inclusiv la puținul ce mai dosise populația, de nu-și mai poate achita azi nici întreținerile, Imperialismul Românesc devenise o necesitate din alea obiectivele, adică Aderarea cu prenadez la tendințele trendului de extindere ale civilizației euroatlantice, care nu mai venea sub forma Reichului bazat pe germanism deasupra latinismului mussolinist, României rezervându-i-se tradiționalul statut al unui rol de *sinteză tranzacțională* și de samsarlâc intermediar, între aceşti Mari Angrosiști, noi trăgându-ne gata creștini din dacii goți de origine germană, precum și din romanitatea Romei, în culmea imperialismului ei, încât aderarea asta, Olguțo, Cocuțo, Nunuțo, trebuie, cu cel mai înalt patriotism al stabilității prețurilor, să o negociem la sânge, cum numai Ionel

Brătianu s-a mai bătut așa, dar pentru spurcata și neviabila Românie Regală aia prea Mare, problema problemelor, pentru idealul nostru cultural ca identitate, fiind ca ăia din Vest să nu ne persecute *specialiștii*, în condițiile în care cine a făcut poliție politică sau spionaj nu mai prezintă nicio periculozitate, având azi... alte interese, iar masile deprinzând cu totul alte preocupări decât *cum plm a fost posibil*, de ce tributul de sânge din Decembrie nu ne-a propulsat în valul aristocratic maghiaro-ceho-polon și mai ales cum, de ce, fă, nomenclatura a impus morala ei, etică de gestionar, activist, securist, cenzor, zbir sau ideolog, adică **deontologia interloapă**, tocmai yntelectualității tolerate doar ca *elită gazdă de hoți*, de să facă gât de lebădă până i se bagă un oscior acolo și apoi apoi apoi să tacă, fie și până și când îi sunt ciupite cu brutalitate obscenă coardele cele mai sensibibile, ca când vezi că oră de oră și ceas de ceas, la cea mai înaltă audiență, ți se tâmpește cu cinism deliberat Nația, pe motiv că *asta* cere chiar Ea tv-canalelor, imperios: să fie îndobitocită...

– Și atunci, spune tu, Chouchou, sălbatecul meu amor ca mândră a mea de altădată, mai e cazul? Mai merită să mor eu în rariștea de lângă vii, despicând Fatra și Tatra ca să înalț dreptul nostru la cultură, în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Breslau-Cracău?... De ce m-ați dus de lângă boi? Oare nu era mai bine să fi rămas în plm la Valea Ursului, în fânul de curând cosit, cum s-a automobilizat pe loc plugarul Marius, să experimenteze iarovizarea orezului pe Valea Râului Negru, cu niște rude de-ale lui nea Măriuță, demne urmașe ale robilor roabelor de pe latifundiile ce-au posedat pe sub smochini și pruni, într-o istorie recentă, alde logofătul filorus Iordache Ghizdavu și, evidențiindu-se negativ în stil mare, nihilistul, filfizonul filiform și filoprusac, ultrareacționar, șovinul, desfrânatul, longevivul de Denis, fii-su, spaima doamnelor oneste, ce zici tu Chouchou?

Doar că zvelta și bolnava de nervi doamnă general Chouchou domnișoară de Cocagnac păstra maiestatea tăcerii, surprinsă de obscenitatea limbajului cazon în acest ceas funerar alpin, încă interminabil consternată de infamia că nobila-i Franță a jertfit onoarea pe altarul virtuții din mlaștină, în septembrie 1939, fofilându-se dezgustător de la a declara război Uniunii Sovietice, agresoare de îndată ce Stalin, în urma aderării bolșevismului la Axa fascistă, în 23 august 1939, iaca că cu consecința de-au sfârtecat gingașa Polonie, spurcat triunghiu conjugal franco-muscalo-nazist ce confirmă justețea politicii promovate de Voicu Ghizdavu, pe drumul sevei arborelui genealogic, dinspre Ulea Spătariul, prin Iordachi și Dinicu spre Mariusică de la Lemberg și Irinuca de la Basel, că ca când n-am fi fost niciun pic agresori, s-ar fi sfârșit în triumf la Arc orice pace, dacă dacă dac-am fi atacat **noi**, conform celor prevăzute punct cu punct în *Memoriul din 2 octombrie 1938*, înaintat de la Ziduri Regelui Carol al II-lea de istoricul tată, sub denumirea codificată de *Cazul Baiazid (Fulgerul)*, urmarea fiind că Vodă s-a speriat pe el de revelația miracolului c-ar fi fost

predestinat, prin soarta Ursitei, tocmai pentru acest act de bravură **imperială**, încremenind, lașul, la bariera psihologică a unui: *Ostași, vă ordon treceți Nistrul! Dezrobiț*i poporul frate trac ucrainean de sub cătușele roșii ale robiei ruse, aduse de cominterniști dinspre Sibir odată cu Holodomorul, ei slăvind mereu aceeași Biafră spirituală cu capitala Moscova! Amintiți-vă că dacă noi românii suntem daci romanizați, frații noștri ucraineni sunt geți rusificați, după ce misionarii Patriarhiei noastre au creștinat Kievul... Nu uitați că în ziulica de azi voința și lupta, religia și BIOLOGIA, dreptatea iminentă și dreptul imanent român, îndârjirea de a câștiga, ca și mentalitatea de învingător, toate acestea-n fuior califică și descalifică popoarele!

Ce păcat! Cât păcat, cât păcat! nu înceta să se minuneze murind generalul Moga, otrăvit cu stridii la statul său major de la Divizia 3 Munte, spre indignarea superiorilor, existând consemn clar că *nu se aduc alimente de salon* în mediul cazon, nici invers covoare persane de la Cernăuți la Băneasa în camion, ce mare păcat pentru GLORIA noastră, pentru veltanjugul viitoarelor tot mai tinere generații juvenile, regularisite de și efectiv în televiziune, câtă vreme monopolul telefoniei pe fir în 2002 face din Internet un fel de lux chiar când nu e manipulat întru luxură, ce nedreptate în Istorie ca destin și în Literatură ca Ursită, soarta-i că deși răsfoise opusul istoric ghizdavian *Contribuții la dilema celor două Odesse*, din care cu argumente de Fier și Sânge, irefutabile, rezulta că Începătura noului Imperiu Românesc în curs de formare nu poate fi decât spre una din cele două sibilinice, ca un enunț dadaist computerizat de nepătruns, cetăți Odessos, adică la Sud portul Varna, iar la muult Nord de Balcic, profund culturală, Odessa noastră, ce păcătos păcat că păcătosul de Playboy 2, pe-un picior de plai gestionat cu boi, n-a înțeles că înarmarea înarmărilor înarmărilor de înarmare e de natură duhovnicească, spirituală, dăruind dobândire numai cui *riscă și câștigă* devenind... Diplomectual și bogat, Denis, contrar canonului Ticălos și bogat, vai, dăulatul biv vel filfizon, zice Narcis că și-a băgat la 1874 în geamantanul de voiaj, sau în găoază, aceste preliminare împăcări opiomane cu sinele de la conștiință sul, în vederea unui deja război preventiv la Răsărit, vizând o „sadoveniană“ strategie luminoasă de cuceriri, întru a anexa pe vecie de la Țar nu numai râvnitul și de investitorii strategici germani Donezbecken, ci și atâta spațiu vital cât ar fi putut dobândi un Trans-Kaukasusfront, asigurând clarvizionar și disuasiunea anglo-americanilor de la a mai Debarca în 6 iunie 1944, decizie privind al doilea front ce luată ca *sigură* de Stalin, în 6 august 1943, nici n-a mai cabulipsit cu Marius Ghizdavu la recoltat zekește agrișe, la Kunțevo și Zubalovo, să negocieze serios o... Alianță, deși emisarul Frontului Salvării Naționale de la București îi promitea că Uncle Alec va organiza – cu universitarii petiționari civic ai lui Bratu – o insurecție națională antifascistă și antiimperialistă, păcăleală de 1 Aprilie 1944, adică un

eveniment crucial, televizat, generator de profunde mutații în imaginarul progresist al norodului incult ce, jertfindu-se antiterorist, ar fi dobândit, la sfârșitul experimentului, însuși pașaportul de succes într-o economie globală, pe o scară de la unu la zece prosperitatea familiei personale ocupând un loc de cinste printre valorile chiar și ale marilor noștri corupți...

– Ce-ți sugerează ție acum, Ariele, toponimul Sudak? de sudoare îl șterse anchetator Chouchou, după ce constatase că Rana ce i-o provocase soțului ei lunetista Clavdia Chauchat, apărându-și valorile sovietice ruso-marxiste, *nu era suficient de mortală*, deoarece el avusese inspirația să-și spele, în apa slovacă a Krupinei, plaga istorică împușcată, scutind-o și de plictisitoarele formalități privind achiziționarea unui loc de veci la Cimitirul Eroilor noștri de la Zvolen, pe malul Hronului, propus ca amplasament inițial de același Marius Ghizdavu, al cărui proiect de amenajare a fost până la urmă respins de oamenii de cultură din țară de la noi, porniți pe epurări pentru colaboraționism, dar la insistențele comandantului Armatei LIII sovietice, generalul Managarov, zice Isadora că măcar s-au păstrat *liniile sobre și ample*, ca de drapel american întins pe jos ca un covor de bombe, cel mai important fiind că în spiritualitate la noi s-a măcar conservat cumva, în condiții de teroare jdanovistă și de totalitarism ucrainean hrușciovian antiartă non-prea-figurativă, ca un fel de doliu pentru sfârtecarea Moldovei la Nord și la Sud, acel firișor tricolor al tradiției ce unește Ansamblul Funerar Memorial de la Târgu Jiu cu Cimitirul Eroilor Timișoarei, spre ale cărui geometrii de un alb-negru zguduitor, nu are a se rușina a face pelerinaj orice june european care se simte artist, martorul Damian Noveanu susținând la workshopuri că *aceea*, a românilor, fuse și SINGURA *revoluție* din 1989!

– Sudak... Sudak...

În memoria-i de dispărut rănit ezitant a fi mort, scotoci uriașul general Moga, de la Secția a 2-a a Marelui Stat Major, din punct de vedere al pictorului Marius Ghizdavu, respectiv de la Divizia 2 Munte, din perspectiva romancierului pandur Grigore Căinaru, care altfel n-ar mai fi putut primi în nopticica de 9/ 10 Mai 1945 capitularea necondiționată a Germaniei naziste, hitleriste, **și** față de Armata Regală Română, în curticica Palatului Belvedere, la acele sculpturi de sfinxe vieneze ronde bosumflate botoxat sau cu baze puternic reliefate, de căldurile acestui mijloc de primăvară, masturbându-se la ele fără cel mai mic efort unii dintre cei mai adrenalinici camarazi tanchiști, ridicându-se chestiunea Transilvaniei ca portavion de atac valah spre Triunghiul de Lapislazuli Viena-Cracovia-Breslau, madam Chouchou nejucându-se cu trupeți de paradie, cu improvizații de strânsură, jertfind din contra, tot ce-avea mai bun, chiar și pe fiul orfan din La Grande Guerre, divinul pianist de cafea concertantă, răsfățatul Chopinot, un rasist budapestano-vienez ce n-a iertat-o niciodată c-a luat soț galițian, un bine-cunoscut meloman maquisard cu raza de

acțiune a ceardașului între Nisa și Genoa, care mai era și un înfocat filomaghiar antikakanian, neputând suferi deloc pe surioarele sale valahe, Olguța, Nunuța și Cocuța, și îndrăgind, ca pe o palidă compensație la decesul lui Stalin mort, nu numai planul sovietic de cucerire a lumii, formulat de Iordache Ghizdavu de fapt pentru Regele Carol I la 1867, dar interceptat de ruși de la bețivul de Denis, ci și totalitarismul ucrainean al lui Hrușciovan Magnificul, în scopul apărării cu bomba-i Haș, a peisajelor bucovinene și basarabene ce, edenizând târguri cosmopolite ca Storojinețul, Edinețul, Vlad sau Tatar Bunar, ar fi amânat Dezumanizarea Artei la proces, pe motiv că avocații apărării nu au putut consulta dosarele cu care s-a prezentat acuzarea, lipsind la dosar *Instrucțiunile* din... 11 Septembrie 1941 relativ la evacuarea evreilor din lagărul Vertujeni-Soroca, elaborate de dl. Inspector al Jandarmeriei României de Est în biroul său chișinăuian, colonelul Meculescu:

– În conformitate cu Ordinul dlui general mare pretor, binevoiți a executa următoarele:

– Evacuarea celor 22 150 evrei din lagărul Vertujeni-Soroca va începe în ziua de 12 septembrie 1941 ora 8 precis pentru a fi trecuți peste Nistru în Ucraina...

– Document oficial, Chouchou, scrâșni din măselele-i de leu Belizarie, și se întrebuințează formula provocatoare *Ucraina* pentru niște banale teritorii transnistrene curat moldovenești! Mare dobitoc, neșcolit, needucat geografic!

– Evreii din lagăr vor fi formați în grupe de maximum 1 600 inclusiv copii pentru fiecare itinerar, formând astfel un convoi.

– Aliura de marș va fi de 30 km pe zi, iar efectuarea întregului itinerar se va face în trei etape...

– Treizeci de kilometri pe zi! încreți rădăcina nasului de sub prea negrele-i sprâncene negruța Clarissa copil, gata să fugă de la Basel. Inclusiv copiii!

– În războiul acesta, recită a tăiș de vârf de piramidă ierarhică mareșalul de propagandă Horea Bratu, întins pe toată suprafața pământului, evreii nu pot fi scutiți de suferința, de asuprirea și de mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană și din cauza traiului în condiții sanitare insuficiente cad și vieți evreiești, aceasta înseamnă că legile de neînfrânt ale războiului – pe care nu noi l-am provocat – supun și pe evrei la plata tributului lor de sânge. Românii care luptă în linia întâia mor cu miile în fiecare zi.

– Dar ca om de concepție europeană, de etică, echitate și echitație Saumur, nu am tolerat niciodată și nu pot să tolerez crime împotriva nimănui. Am luat și voi lua măsuri ca acestea să nu se producă nici contra evreilor, oriunde s-ar afla.

– Domnilor, interveni belicos antiantonescian ajutorul de comandant

inginer ortodox Ghiță Tabarcea, investitor fanatic în Triunghiul de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago – să fim aici în State mai mulți decât polonezii! –, deoarece era un opozant la strategia Fraților Ghizdavu de infiltrațiune limitat californiană doar în Triunghiul de Silicon Santa Clara-Hollywood-Las Vegas, eu stau pe gânduri și mă uit la simularea cum trage să moară colonelul Moga, parcă anticipând că nu trebuie eliberată de sub jugul fascist decât Slovacia, deoarece cehii lui Havel nu numai că nu ne vor fi vreodată recunoscători, așteptând și pe România lu' Iliescu, ca cu toți cinci odată în val galițian româno-ungaro-ceho-slovac-polonez să penetrăm aspru megastructurile euroatlantice, zguduindu-le din temelii, ci vor manifesta stalinism față de aliatul nostru german, alungând din Munții Sudeți ai lui Burebista, sute de mii de purtători arieni de o civilizațiune la al cărei nivel zootehnic și meșteșugăresc nu se va ridica niciodată, ca raport calitate/ preț, prolifica massă slavă mereu în expansiune... Nu numai în aceste pitorești gablonzuri alpine, ci și în nordul dăruit pe de-a moaca polonezilor, cum ar fi Marea Silezie cu tot cu Breslaul nostru românesc, cețoasa Pomeranie cu etern răzvrătitul Danzig al lui Toma Nour, teuton de-al nostru din Țara Bârsei, care stăpânea inițial și toată Prusia, cu atâta temei încât profețea la bătrânețe până și locuri unde vor pâlpâi statui ale lui Lenin, pe când Livonia, Curlandia, Memelul, Klapeida, Kurlandia, Estonia, Letonia, ba până și Lituania ceea ce Hitler însuși a cedat-o-n septembrie 1939 după ce Ribbentrop o cucerise la 23 august 1939, toate, toate, vor fi-n *uie*, dragă, făcând iar accesibile, fără pașaport, peisagistului fotograf Marius Ghizdavu, acele romantice coline și lacuri ale Mazuriei, ce cavalerist în virtutea inerției, coborând dinspre Iași dificila pantă a Dealului Șorogarilor, nu se mai putea opri să nu le evoce expresionist, astăzi un astfel de peisaj țipător fiind cotat la prețuri halucinante de către colecționarul american Vasile Iowa, samsar de-al xenocrației feseniste spălător de bani infecți!

– Într-adevăr, cu respect ascultându-l longevivul avocat profesor camarad pensionar Doru Bălușeanu, îl strângeau adidașii Plugar, pierdută fiind tehnica mioritică a confecționării opincilor cu zurgălăi, – noi am asistat doar la primele două mari secvențe ale celui de-al treilea conflict mondial cioc-cioc, dintre marile rase europene de naționaliști. Mai întâi, s-a convenit ca nomenclaturile grele, cu pivotul lor securitatea, să doboare comunismul, fără grijă că vor fi prăvăliți și beneficiarii acestui sistem, deoarece dac-au pierit și unii cetățeni, nu poate fi vorba pe numărate de genocid, Cortina de Fier delimitând, cu o destul de bună aproximație, unde încep rasele neglijabile și unde se pot purta și negocieri economice fertile. Mai apoi, s-a mers recent la ștergerea granițelor pentru a se putea implementa, în această a doua secvență, reguli noi ale jocului de Război Perfid, nesfânt, încât să se evite pagubele absurde, care ar fi inconfortabile pentru orișicare investitor colonial. Mie, ca analist ce-aș merita să mi se

livreze un tânăr să-l învăț duminica democrația de a fi român verde, dând eu și note la politicienii clipei telenovelei, de față fiind la tembelizor întreg Neamul, fiindu-mi ușor a anticipa că ce urmează e o *revanșă de revenire* a capitalului pe zone de influență economică, deci una politică de înjugare a masilor tâmpite și retâmpite, căpiate, neîncăpând dubiu că aliatul nostru natural rămâne tot Reichul sau NeoReichul, adică democrația germană, într-un nou Război Sfânt de prăvălire a ultimelor urme de bolșevism, de la Dunăre la Volga, de la Bratislava noastră cea revendicată și de ungurime, la Universitatea Kazanului, fundată de-un călugăr tătar, tuns la Cazanele dunărene, Decebal prorocind că vor studenți acolo și Tolstoi, și Lenin.

– Fiind limpede, nu îl contrazise camaradul Tabarcea, chit că el chitea a cuceri țara Bushilor nu p' a rușilor, că, ca Conducătorul Statului în precedentul conflict perfid, noi nu trebuie să ne legăm mâinile bătătorite pe coarnele plugului, printr-un odios tratat ce-ar fi de scos mâine la masa verde sau la vreun proces, oricum confrații de afaceri germani având a respecta tacit *regiunile noastre*, însemnate cu sângele subordonaților lor, de generalii Moga, Lecca, Damian și Noveanu, cum ar fi ceea ce reporterul Marius Ghizdavu numea „Bijuurile Reginei Mame Elena", adică Odessa, Ialta, Donbassul, Kubanul cel colonizat cu bănățeni încă de pe vremea lui Iancu de Hunedoara, Cecenia noastră, Stepa Calmucă și Cotul Donului, spațiul vital rus fiind situat de Divinitate la nord de linia ferată Brest-Gomel-Kursk-Voronej-Saratov, cum arăta deja exploratorul Ion Neculce, al cărui tată a fost omorât de craiul sovietic Sobieski pentru că se opusese arderii arhivelor ieșene, cum procedaseră deja cominterniștii săi slavi și cu cele sucevene, în scopul cinic să rămânem noi românii fără Trecut, ca istoria nostru să se inițializeze la 20 Maiu 1990 de Thanksgiving Day, ca să ne amintim la răscruci cine ne-a vârât cu râtul în urâtul NATO, ba chiar și-n *uie* muie!

– Cum cine, domnilor? dădu din umerii îngerești la București ca la feciorii din Fetești Isadora noastră. Bibliotecile și arhivele sacre unde ni sunt?

– Iliescu este principalul vinovat, fată hăi! se feri a polemiza cu acești imperialiști revizioniști americanizați președintele voievod Zahei Avăcăressi, căruia-i surâdea, ca Chouchou muribundului Ariel Moga, *scenariul cu Șmecheri și Fraieri* ce ar fi permis ca, pe fundalul Reconcilierii Naționale prin distrugerea arhivelor, cum a bibliotecilor Moldaviei de către Sobieski, lunetista Clavdia Chauchat să-l atragă la Davos, ca reprezentant permanent al României, pe cel mai avizat dintre criticii săi, singurul iubit necondiționat de bobor, cel emanat cu tronc chiar și electoratului nu numai mofturos ci și exigent, de la care puteai să te lămurești că nu e deosebire turistică între a avea la Meșterul Manole, în celebra mănăstire, ori pe soții Ceaușescu, ori pe soții Hohenzollern, dacă atragi *capitalul distractiv occidental* la Curtea de Argeș, înjghebând pe

colinele de la Zigoneni un Dracula Park, să sperii vulpoii care pândesc lebedele din cel lac argeșean.

– Primejdia, bătu cu degetul Marius în monitorul ce proiecta Ansamblul Funerar de la Sigmaringen, e ca acești cehoslovaci pe care i-am ajutat la 1938-1939, ca și la 1968, acești polonezi pentru care am riscat enorm să ne atace, în toamna lui 1939, *ambele* totalitarisme muncitorești ce le vânau Tezaurul, și mai ales în mod deosebit de deosebit, dulce contesă Nóra Erdödy, acești maghiari pe care i-am slobozit din totalitarismul belului Kun la 1919 și din al lui Szálasi Ferenc ca al doilea Regent, la 1945, când în februarie, ocupând noi sub faldurile Tricolore Regale, ah, tot fără a o anexa, Budapesta noastră, a salvat-o de la niște bombardamente nimicitoare, cine? Păi, tot faimoasa mea verișoară Elvira, făcând lobby la Ialta să deturneze Stalin către Dresden, acel horror super-bombardament aerian de 135 000 victime ce i se destina Budapestei de către Roosevelt și Churchill, plus pustiirea a pustă a podurilor dunărene și arhitecturilor, înălțate doar din sudoarea țeranului ardelean, ca să aibă, vasăzică, ce Art Nouveau nimici supraomul pilot Art Deco anglo-american, excitat orbitor de feromonii huni ai localnicelor, cum explică scriitorii slugarnici optzeciști postmoderni că nu orice crime de război sunt crime de război! Da-da, marele pericol e acum ca Valul primilor chemați în UE, acumulând principalele investiții euroatlantice și progresând, să se ajungă la un asemenea Decalaj încât să ne cumpere, iugăr cu iugăr, din Transilvania, un Lebensraum și mai întins decât pierdut-am când au decupat-o Muss și cu Hi, cu acordul lui Stalin și al marionetelor sale, Ciorchilla și Ruzvelta, Virginico, încât regăsim cu tristețe-n Istorie, mațele unei Noi Alianțe cu imperialismul nemilos german, urmând ca actuala lacomă *cleptocrație* să-și transfere spre Răsărit miliardele negre stocate în raiuri fiscale, încât prevăz prin seculi că iar vor fi ale noastre toate cele dobândite cu sabia: bijuterii ale solului meu și subsolului tău, precum Odessa noastră, Ialta mea, Donbassul nepoților mei californieni, Kubanul tău, Isadoro, Cecenia ta, Sergiule, Stepa Calmucă, să te nevoiești în pustie, Atanasie, Cotul Donului tău, să scrii romane-fluvii, Jenele!

– Ești *incompetent*! îl provocă țărănește Narcis Moga Dabija, de sus din turela carului blindat, care scârțâia ruginit presei că l-a făcut *impotent* pe vecin.

Ca și cum familia Moga ar agoniza etern, dospind Valea Ursului Agresiv la castel, o ostilitate neagră față de Valea Râului Negru ghizdavian. Nu numai pentru că ex-doctorul Cezar Bogza manifesta puternice tendințe anexioniste, bazat pe vinderea de către ex-senatorul Alecu Ghizdavu-Șaraga, în septembrie 1940, a Castelului de Vânătoare, doar în scopul de a poseda capital lichid consistent, în perspectiva *românizării* întreprinderilor evreiești și a fondului imobiliar, mărindu-se brusc salariile și pensiile, ci era la mijloc și ofensa adusă enormului general de burlacul insolent Marius,

de fapt un timid retractil, ce a pictat pe Olguța, Cocuța și Nunuța ca pe niște *fete de măritat*, dar fără *a cere* pe niciuna din ele, pe motiv că vremurile-s cam clătinate și riscă s-aibă niște copii asupra cărora să nu poată presta el niciun efort educativ, dacă vor fi recrutați de statul totalitar să facă poliție politică, în slujba intereselor cominterniste...

Ca și cum ar fi venit de pe un alt glob, americancele fraților Ghizdavu nepoței, Alex și Vicky (Walt), anume Julia și Betty, le vorbeau copilașilor lor, Emily, Gobind, Nilă (Niel), respectiv Lizuca, John, Caroline, Marlon, despre Odessa, Ialta, Donbass, Kuban, Cotul Donului, Cecenia și Stepa Calmucă ca când ar fi fost niște *localități*, a căror Eliberare s-o vestit cu bum-bum de tun din Kremlin, pe când la capetele unui joagăr strălucitor ca cizmele marelui Führer de 8 noiembrie și ale genialului Stalin de 7, Marius și Octavian decupau un buștean, s-aibă-n ce sculpta cu barda căpățâni de eroi Andrei Ianuarievici Hurmuzakov, care ulterior a cioplit, în Disneylanduri și Dracula Parkuri, replici bucovinene pentru Domul din Firenze, Statuia Libertății, Capela Timișorenilor, Sabia Victoriei de la Țarițîn, precum și clona Stâncii lui Decebal din Cazane.

– Ești completamente incompetent, impotentule! repetă sfidător Narcis Dabija de tresări Chouchou din adormirea de priveghease pe alpinul, pe rupestrul ei bărbat, visând constatarea arheologilor că n-ar încăpea trupește în niciuna din criptele necropolei noastre oficiale de pe malul cu margarete al Hronului.

Dar Marius Ghizdavu nu răspunse la provocările tovarășului Tichie, ca să nu complice situația navetistei pediatre, Dora, la Titu Târg, asupra ei activistul proto-civic având câtă putere-i dase grupul Dimitrov, Manuilski, Ana Pauker, Vasile Luca, Leonte Răutu, Pintilie Nicolschi, Valter Roman și Iordan Dragan Rusev (Petrică Borilă), pe când ai noștri se retrăgeau, vremelnic, din demersul unei înstăpâniri fulgurante și însclipitoare peste Cele șapte bijuuri ale Reginei Mame Elena, de-ar fi exclamat un admirativ *Harașo!* până și Mihai Viteazul, cel tot atât de nenorocos precât Măria Sa Regele Mihai Întâiul, al doilea ziditor de patrie română cu perspective recuperatorii în Kultură, prin exprimarea cât mai clară spațial a *pohtelor* noastre, nici Fukuyama neputând întrezări azi până unde poate duce cooperarea Cleptocrației noastre cu investitorii germani și finlandezi, într-o Europă lățită postmodern de Xenocrația globală, de la basci pân' la alasci!

Elvira, însă, copilărise intensiv la Valea Ursului, măcar atât cât să învețe Paradisul de la ciobani sau plugari, cum și Eliza noastră la Năpădeni, așa că nu găsi nicio înțelegere pentru refuzul de a polemiza al vărului ei pictor. Ea îi gâdilă ca-n 1001 de nopți pe cei trei petrecăreți din sauna Carl Gustav Mannerheim a Palatului Livadia, să se râză cu lacrimi, cum obișnuia și loialul nostru aliat Hi la discotecă la Obersalzberg, care pe un ton de proces-verbal, tocmai îi restituise *in integrum* la ureche lui Antonescu Ardealul, cam târziu, abia când se reocupa România de Est și

de Nord de către totalitarismul sovietic 1940, acum din ce în ce mai Ucrainean, însuși Jukov primind un Front cu *acest* nume marginalizant, pe când fronturi cu nume pur *rusesc*, ca „Kalinin“, șeful lui Stalin, nu se aprobase, ceea ce va umaniza oarecum statuia lui Lenin de la Königsberg, replicată de Andriușa Hurmuzacov la Sonnenheim, pentru multiple parcuri de agrement-turism, dedicate Elvirei triste, ca una ce-și pierduse-n bombardamentul AA din 4 aprilie 1944, părinții, mâța și păpușile, încât, disperată, rujându-și hollywoodian buzișoarele-n formă de cur de găină neoprotestantă, ajunsese să cânte viral pe YouTube ce-auzise de la mahalagiii brusc antiamericani printre ruine, în micuța cârciumioară din Ferentari, maneaua antonpannescă *Ține, Leano, cu Ruzvelt!*

După care captare a tele-bunăvoinței clienților ei, o spuse ca pe șleau în epoca hleiului, când fără camioane americane, rușii nu mai avansau înainte:

– Detest ce le-au făcut anglo-americanii galițienilor, iar cartea pupincuristă a istoricului de orientare imprecisă, catâr impotent, Narcis Dabija, de organizează el vânători de cerbi, capre negre și urși pentru protipendada xeno-cleptocrată, la Valea Ursului meu, *The Holy War against Bolshevism*, nu m-a convins nici cât ai chiorî o suricată, cum că românii eroi tineri, cărora le-a jertfit Căinaru 1681 pagini ditirambice, în cartea proiectată încâlcită ca el însuși să nu o mai poată citi, au fost doar niște... cotropitori și că ce rămâne Gloatei să rețină, dacă ea ar mai ceti în bibliotecile goale și reci, ar fi doar războiul de la Prut până la Nistru, adică deportarea populației minoritare... Asta în linii mari, căci în linii mici, de megieș hrăpăreț azi, sunt dezgustătoare unele înțepături otrăvite la adresa istoricei familii a Ghizdavului meu verișor Marius și, în fond, luați la țintă, ca din bombardier, la Villa Izvorașul, apar și mămicuța mea, Amelia, cam evreică, și tăticuțul meu, senator Alecu Ghizdavu, coordonatorul combaterii infiltrațiunilor cominterniste după 1917. Deci Eu nu servesc măgăriile catârului. Îl bag în mă-sa cu cartea lui!

– Ba trebuie să le înghiți! îi trase acestei Elvire un lipicios de săpun șut în bucă, zburându-i lacrimile, un client ce profitând de ceața saunei ialteze își risca buna imagine electorală. Noi avem, domnișoară, la librăria congresmenilor care și-au votat dreptul de a purta, sub hainele croite la Strasbourg, pistoale de spărgători de bănci, exemplarul original cu care s-a prezentat Regele Carol al II-lea la Hitler în toamna lui 1938, imediat ce codoașele democrații colonialiste Anglia și Franța i-au legat de patul alb cu șevalet de la München, pe frumoasa Cehoslovacia, ca s-o reguleze-decupeze sado-maso, și să se pișe pe harta ei câte doi, nu numai pentru plăcerea sudetă a Reichului însă! Ci și Ungariei, călărite ca o iapă albă de către amiralul Horthy Miklós, i s-a anexat printr-un prim Diktat din pururi nazista Vienă, păzitoarea kafkiană a Schengenului, o halcă de vreo 12 000 kilometri pătrați, locuiți în principal de acei maramureșeni care n-au urmat

pe miticul Dragoş spre Moldova, Siret, Prut, Nistru și Bug, ci pe legendarul cavaler Toma Nour, spre teutonicele sale bârsan-bănățene întemeieri hanseatice din cărămidă, ca Ktitor... Da, mai avem un exemplar ghizdaviot idiot din *Cazul Baiazid (Fulgerul)*, care stă mărturie că Mutulică ăla de la Ziduri, *paraliticul* ăla lubric din căruciorul împins de Lina și de Codin, istoricul labagiu Voicu Ghizdavu, a uneltit contra Păcii și Omenirii! L-a instigat pe afemeiatul de Carol II **să cucerească URSS**, în octombrie 1938! A visat la a dezlănțui cel mai pustiitor război, cele mai cinefile crime! Poate ar fi și reușit după 8 iunie 1940 să-l convingă pe Regele Carol al II-lea, amețit de Serbările Deceniului Restaurației în desăvârșită Unitate, **să treacă Nistrul**, dacă n-ar fi crăpat în 15 februarie 1940, la Ziduri, anticipând răsfirarea, sub barosul realității, a stupidului vis al generației sale naționaliste, absurda Românie Regală Mare, stat tipic imperialist, însăilat de burghezo-moșierime din teritorii străine, ca haina din petice a unui cerșetor panchist de pe treptele Catedralei Mântuirii Neamului Prost din postromânism!

– România Regală Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, respect! tuși convulsiv uriașul ce impresionase atât de neplăcut pe demoazela Chouchou de Cocagnac, zdrobind sub el armăsarul Școlii de Cavalerie de la Saumur, încât în loc să-și adaoge un stagiu de trei luni la Regimentul 16 Dragoni din Toulouse-Lautrec, fusese transferat tocmai la Școala de Conectică și Transmisiuni de la Versailles, ajungând un desăvârșit stat-majorist ce însă din nevoia de a respira aerul eroismului montan, preferase Frontul și anexase pe vecie, în Caucazul nostru, Cecenia și Daghestanul, la România antonesciană, să iasă la Marea Caspică prin portul Mahacikala, localitate redenumită, vremelnic, de niște pedepsiți din linia întâa, Majadahonda. Fosta Românie Mare, desperă el de viitor în timp ce ea rupea petale de margaretă, dac-o mai iubește sau o lasă impară, desperecheată, cu ogarii și prepelicarii, tocmai a ajuns la acea *masă critică*, fiindcă numai de la o anumită cantitate de uraniu se autoîntreține, sub plopi, reacția nucleară americană ce ar pulveriza Münchenul și Nürnbergul în 16 iulie 1945, dacă nu se va produce între timp *Scurtarea românească a Războiului Existențialist*, prin actul aproape sexual de confuz de la 23 August 1944, anunțat de Regele Mihai, deși înregistrase și Lucrețiu Pătrășcanu proclamația, cu vocea sa de cărturar bolșevic, care dacă n-ar fi fost ucis de Dej, se prea poate c-ajungea el în fruntea îngustă a parrtidului și dezghețam *noi* românii Destalinizarea, de să ne strivească la 1956 Bucureștii în locul Budapestei totalitarismul ucrainean șugubăț al lui Hârrrciogan Magnificul, care n-a înțeles niciodată că numai o Moldovă foarte Mare, din Carpați până la Bug sau Nipru, poate dezintegra ireversibil România Regală Mare, despre care chiar geograful Voicu Ghizdavu susținuse – cam cum tu că ții la mine, Chouchou – că *e pe muchie*, găsindu-se geograficește, de la Balcic la Săpânța și de la Hotin la Bohotin, Bolintin

și Ada-Kaleh, exact-exact pe dimensiunea de la acea Masă Critică la care se autoîntreține Explozia Culturală... Dacă rupi *o singură brazdă*, Chouchou, dacă *înstrăinezi* măcar un inch pătrat, atunci reacția în lanț, de generare a marilor energii culturale, columnar vertical ca plopul de la Los Alamos, se atenuează repejor, până la extincție, și rezultatul devine coitus interruptus că nu ne mai îndeplinim aici-șa Destinul Latin, cum francezii, italienii și spaniolii, ca sarcină... geografică, adică misia noastră civilizatoare, în imensele spații din Răsărit, până la Marea Caspică, admirată de mine de pe căluțul abhaz de munte, la umbra farului de la Mahacikala, cugetând că e sviașcennaia obiazannosti din partea nacialnicilor noștri să mă căftănească namestnik al acestor regiuni aproape pustii, pe care acești slavi, plugari destoinici, care se înmulțesc ca insectele, nu se pricep și nici nu pot să le pună în valoare decât dacă sunt consiliați și guvernați de *un element civilizator*, ieri elementul german vareg, iar mâine, după ce anglo-americanii vor prăvăli germanismul, desigur elementul românesc, pornit chiar de aicea, din Muscel!

– Asta-i bună, Ariele! protestă nevasta franțuzească suferindă cu nervii că nu-și putea ține curul zvelt în Raiul Culinar de la Valea Ursului, mai ales după ce România s-a românizat singură. Dar cine a susținut, mă, aici că Ana Pauker l-a faultat pe Lucrețiu Pătrășcanu pentru că n-a radicalizat revoluția de să se poată fuduli *bolșevicii*, către Armata Regală, cum că *ei*, nu generalii, l-au răsturnat pe Mareșal? Am zis *eu* cumva că s-a șucărit Stalin că, scurtându-se românește războiul, n-au mai căzut megabombele-n UE, pe München și Nürnberg, ci-n Asia, pe Hiroshima și Nagasaki? Vezi că, agonizezi tu, agonizezi, dar o iei razna de tot!

– Vina unchiului tău Voicu Ghizdavu, Elviro, o ciupi și se pronunță costelivul acuzator public de la Ialta, e că imediat după Münchenul din 30 septembrie 1938, a elaborat acel material ațâțător la un nou război, direct în limba Hohenzollernilor, nu în austriaca lui Hi sau a altor cancelari, senzaționalele *Beiträge*..., iresponsabilele *Contribuții la dilema/ noada gordiană a celor două Odesse*, adică Odessa noastră sovietică și Varna rusină (anticul Odessos), somându-l pe Voievodul Culturii Carol al II-lea să treacă zgomotos Nistrul, și eventual Bugul, spre noi aici, spre piscina Livadiei din Crimeia, pe motiv că soarta postbelică a României **nu va fi mai rea**, la Pacea Sovietică din 1947, *ca agresoare*, decât s-aștepte ca proasta a fi mutilată-n 1940 de *ambele* totalitarisme muncitorești, mizând pe resortul moral roșu-albastru că i-ar durea undeva-n spiritus rectus pe Învingători, la ospățul biruinței, de particularitatea că, întâi la Răsărit, și din 1944 la Apus, voi ați purtat doar o spravedlivaia voina!

– Pentru o cauză dreaptă, bă, bătu cu creionul chimic în microfon Narcis Dabija Moga, nu se implică decât cei care, înarmați până-n dinți, au fost totuși provocați de diferiți inconștienți, ca tovarășul Tichie. Dar, la 15 februarie 1990, când la București se uneltea să se smulgă barba cioclului

Ceaușeștilor, Voican, în clădirea Guvernului, iar la Stanford emigrantul la California deschidea, Octavian, arhiva lui tac-su, împlinindu-se 50 de ani de la decesul cărturarului, și al **Cărții** care o fost România Regală Mare, ce le-a sărit în ochi specialiștilor? Tocmai acea Anexă la *Beiträge...*, acel apendiciu infect, *Cazul Baiazid (Fulgerul)*, care printr-un nefericit concurs de împrejurări complexe, fractale și catastrofale haotic, a declanșat totuși, din Muscel, un dezastru global, WW2, Războiul Existențialist!

– După cum se știe, pipăi el consolator buca învinețită a celei mai frumoase romînce jertfite în Răsărit, Regele ăla Playboy II s-a milogit în toamna lui 1938 pe la francezi și englezi, să i se dea armament pentru a ataca mișelește Imperiul muncitorilor și țăranilor, pașnica Uniune Sovietică, aliata democrațiilor, în contra fascismului, dar și în contra galițienilor, angkorienilor și altor rase minore de pe glob, cum ar fi și guantanamera noastră. Dar Parisul și Londra au făcut mișto de Rege, că să-și ieie arme Krupp de la Hitler, deoarece oricum galițienii nu contează pentru Occident decât ca *trupe de desant*, care să-i înfigă stiletul Germaniei pe la spate! Or, a merge invers, aliat cu Axa, era doctrină legionară sadea, deci Rex s-a tot sucit și a dat mesaj de l-au strangulat ăia pe Căpitan, binemeritând astfel de la cine ar fi trebuit să-i ridice un mausoleu regesc până acuma, la Biarritz!

– Nu se există, alese Svetlana Iordanca Filipescu leucoplastul și rivanolul, țară unde, datorită muncii organizatorice a comuniștilor, forțele democratice să fi obținut atâtea succese în luptă dreaptă cu elementele de dreapta extremiste: lichidarea căpeteniilor Gărzii de Fier, la 30 noiembrie 1938 dimineața, a fost o performanță ca și cum Regele Italiei sau Președintele Germaniei ar fi strangulat pe Ducele Mussolini sau pe Führerul Hitler, cu staff cu tot, *înainte* de ca puterea s-o fi dobândit pentru a împinge gloatele spre cele mai urâte crime imperialiste!

– Și cu toate acestea, țiui de durerea alcoolului sanitar Muhală Muistu, ștergându-și ochelarii pentru a cartografia în amănunt rana interbelică a Elvirei, eu personal nu mi-aș dori să fi trăit ca rezident permanent în spurcata Românie Regală, fără șapte televiziuni care să-mi arate fiecare câte trei miniștri făcându-și zi de zi datoria față de care i-a numit, fața de care i-a votat și chiar fața de canaliile inconștiente care cârtesc împotriva sensului istoriei, care este astăzi a ne împreuna zilnic, ca Zeus, cu Europa, de la basci pân' la alasci!

– Trecând pe la damasci! completă arțăgos livid camaradul pensionar comandant Bălușeanu, convins că recreștinarea Turciei de către noii cruciați, e un pas către a Palestinei, pe care ai noștri pe la Strasbourg o pot sacraliza, impunând acestei Asii Mici să se bizantinizeze integral, cum a și fost, anume ortodox.

Departe de Franța, în Slovacia, rănit pe malul Krupinei de o Clavdia Chauchat, care trăsese în el cu un arc sportiv Walkiria, nu ca să-l omoare,

ci ca să nu-i scape, generalul alpestru Belizarie Moga, carele a anexat pe vecie Cecenia la Imperiul Românesc *în curs de conturare* de la Oder pân' la Volga, de la Beciu pân' la Astrahan, își închipuia că catolica-i Doamnă Clara îl coboară-ntr-un somn hipnotic rece, ca-ntr-un cavou blindat cu termopan, gesticulând teatral asupră-i, supusă fin de intrigantul Vlaicu Vodă, niște cruci ample, ca pentru drac bătrân.

El se gândea acum disperat că Regele Carol al II-lea a făcut relativ rău, opunându-se unui guvern tehnocrat Corneliu Zelea-Codreanu, deoarece aliindu-ne în 24 de ore fix cu Axa Roma-Berlin, în iarna 1937-1938, ar fi fost evitate, sau mult diminuate, dureroasele amputări de la 1940, iar Războiul nostru de la Răsărit ar fi căpătat o aură aurorală *pur imperialistă,* cu plecare direct de la Nistru, ceea ce i-ar fi dus probabil pe alpiniștii săi nu doar în Caucaz, nu doar în tociții Munți Ural, ci poate chiar la adevărații munți de munți, cum ar fi Pamirul, să înfigi lancea Tricolorului Regal în Pik Kommunizma, la 7495 m, mult mai sus, cu aproape un Rarău de-al Căpitanului, peste cât au suit camarazii germani drapelul Mein Kampf pe Elbrus, la numai 5633 m, așa să știi, Chouchou iubită!

– Refugiile alpine, zise cu tristețe în bunătatea ei slavă Clavdia Chauchat, după ce se văzu cu el în fortăreața celebrilor taumaturgi daci de la Davos, să-i repare plămânii uzați după ce el despicase (ca Mihai Viteazul Carpații) Munții Matra, Tatra șl Fatra, păstoriți de ciobani sadovenieni de la Chiatra, consecvenți toponimic și exersând rime pentru cea mai frumoasă baladă pastorală a lumii, tot ceea ce e înalt și aproape de cer reduce relativist dimensiunile spațiale, ba chiar temporale, Ariele! Nu de 24 de ore a fost vorba atunci! Ci de 48!

– Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micii Înțelegeri, eu sunt contra Înțelegerii Balcanice, și n-am niciun atașament pentru Societatea Națiunilor, în care nu cred. Eu sunt pentru politica externă a României alături de Roma și de Berlin, alături de statele revoluțiilor naționale. În contra bolșevismului. În 48 de ore după biruința Mișcării Legionare, România va avea o alianță cu Roma și Berlinul, intrând astfel în linia misiunii sale istorice în lume!

– Caz în care, Chouchou, zâmbi el serafic cu gura-i aurită de Om Mare, aș fi anexat la România Regelui Mihai Întâi Viteazul, cât aș fi văzut cu ochii și binoclul Zeiss de pe Pik Kommunizma, de la Buhara și Samarkand până la Fergana și, vădit al nostru, orașul Frunze de pe Ciu! Unde s-a născut întemeietorul armatelor roșii, tovarășul Mihail Vasilievici Frunză, în casa din Pișpek, cum se numea pe atunci acest nod strategic, a unui felcer român, mânat în acele exotice regiuni nu de nostalgia unui loc de muncă original, ci de Destin, având a plodi atât pe biruitorul lui Kolceak, cât și pe-al lui Vranghel în unul și același iscusit manager militar de partid și de stat român! Român!

– Român și scenarist, căscă și murmură Clavdia Chauchat, convinsă

că vede un film Mosfilm tebecist despre suferințele, caznele femeilor napolitane, după un scenariu intitulat inițial de M. V. Frunze „Civilizatorii europeni și Marocul“, în regia lui Marinescu, celebrul comandant de submarin baltic, care a întemeiat Flota Roșie, făcând-o capabilă a se aventura până la Casablanca și la Ingrid Bergman, Marius, în Atlanticul pierdut de către submarinele hanseatice...

– Rămân la convingerea, o plesni felcer Lecca vesel peste bucă încheind tratamentul, că speriat de pre-Diktatul de la Viena din 2 noiembrie 1938, Regele Playboy 2 nu s-a abținut să nu-i arate în 24 noiembrie Führerului *Planul Baiazid Fulgerul*, întocmit de profesorul Voicu Ghizdavu, militându-se acolo pentru un atac preventiv, de Război Sfânt tipic, împotriva prietenei noastre, pașnica URSS, desfășurat cu viteza unui Blitz, ceea ce va fi influențat pe Hi, umilindu-l că Imperiul Roman în curs de așteptată alcătuire Românească, a căpătat o dinamică fără egal, superioară net celei a șovăielnicilor arieni, cari capătă deocamdată teritorii ca la cazino, din combinațiuni și speculație, fără a îndrăzni a trage sabia!

– Poate că Vojdul nemților nu vedea aici, o ciupi el de țâță ștergând-o de abur englezește, decât încă o scurgere... O scurgere de informații. Căci orice analist statmajorist român anticipa cedarea către Ungaria a Maramureșului-din-nordul-Maramureșului și insista ca Armata Regală Română să ocupe cu tancurile ei *acest teritoriu* cel mai târziu până la 1 noiembrie 1938, pentru că el va fi folosit la 31 august 1940 ca mâner al cuțâtului ce va fi înfipt în inima României la Viena. Or, ideea de a alăpta Ungaria îi venise lui Hitler *după*, binișor după ce consilierul aulic cinovnic de rangul al șaptelea, Voicu Ghizdavu, de ziua lui Marius invitase, la bairam, pe Rex incognito la Ziduri, înmânându-i deci la 1 octombrie 1938 memoriul *Contribuții la dilema/ noada gordiană a celor două Odesse* și explicându-i că *Onoarea cere să atacăm* ca agresori clari, impertinenți, suprarealiști, Imperiul Sovietic, Măria Ta, căci a lua înapoi ce-i al tău, ca pe muierea ajunsă roabă-n câșlele tătarului din umbra Cetății Albe, nu e nici Istorie și nici măcar Literatură, e fapt divers, și cam umil, sincer vorbind!

– Toate aceste elucubrații, concluzionă plauzibil istoricul europarlamentar postmodern Saie Buburuză, dușman al arhivelor, scuturându-și pe pântecele ei aburit cenușa ca de om, a pipei, confirmă cu putere milenară că, în Planul nostru Românesc de cucerire a Lumii, Elviro, Ghizdavii au jucat încă de la Ulea Spătaru roluri notabile, absurde sau incredibile, pe care organele noastre competente abia au început să le deslușească tocmai în arhivele euroatlantice, nefiind încă deschise și cele sovietice, iar ale noastre fiind vraiște. Ce știm concret, ghicim doar de la harnicii istorici de investigație Narcis Moga și Erdödy Zsuzsa! Ambii avertizează Occidentul că degeaba face valuri Marius c-a ajutat el în Războiul Sfânt o familie Honig, deoarece bunicul său, filfizonul aventurier

Denis (1833-1930), a avut tovarăși de petreceri de un extremism mai feroce decât ăl codrenist sau simian, fiind citați ca martori niște profesori ieșeni *cuziști*, chercheliți în bortă, la Ziduri!

– Da, cunoaștem că logofătul arghirofil Iordache Ghizdavu (1781-1867), muuult după ce pururi nazista Vienă a rupt de la trupul Moldovei Bucovina în 1771-1777, a observat cu ochii lui de romantic, în 1806-1812, inclusiv sub invadatorul generic, Kutuzov, că pe măsură ce anteriul *ocrotitor* al Imperiului Otoman se retrăgea, nu Habsburgii (Vestul), ci Romanovii (Estul) valorificau vidul de putere, jefuindu-ne pre noi și batjocorindu-ne sălbatic. Dar vor profita de schimbare și israeliții prigoniți de toți în acest vast Est european nestatornic, împotriva Refugierii cărora la noi la Ieși, filfizonul mitoman Denis se zice că s-ar fi lăudat unor oaspeți cuziști, pe la 1920, poate și altora, că în sinistrul castel de vânătoare de la Valea Ursului, tocmai taică-su, logofătul iluminist Iordache Ghizdavu, ar fi scornit, încă de pe la 1866, bruionul pentru... *Protocoalele Înțelepților Sionului*, cu care născocire diabolică chiar el în persoană, Dinicu (Denis) Ghizdavu, pe la 1900, s-ar fi prezentat Țarului Nicolae al II-lea, dându-se drept demn urmaș al exploratorului Dinicu Golescu – celebrul vecin de moșie ce chiar tăinuise cu Țarul Alexandru I, vizitându-l pe la 1823 la Peterhof.

– Securitatea țaristă, Ohrana, Sutele Negre nu s-au mulțumit cu rezumarea și difuzarea abjectei făcături sosite din RO, din Valea Ursului Agresiv. S-au și organizat diferite pogromuri, dintre care, nu întâmplător, cele mai barbare la noi la Chișinău și la Odessa noastră, rezultatul pe ansamblu fiind însă exact contrariu la ce izolare ermetică cică hărăziseră Ghizdavii Țării. Dimpotrivă, migrația spre Regatul Român s-a întețit! Și, întru a feri Grădina Maicii Domnului de musafiri, s-a mai lăudat tembelul Denis oaspeților săi că tot ai lui ar fi inventat însăși... Mișcarea Sionistă, contribuind și financiar la ținerea unui exercițiu de Congres, în 30-31 decembrie 1881, la Focșani pe Milcov, precum și a celui, decisiv pentru soarta Levantului, de la Baselul nostru ghizdavian, din 29-31 august 1897...

– Narcise, las-o jos că măcăne! Oricine poate citi, desigur în Wikipedia, că alte biblioteci digitale n-avem, cum o fost istoria cu plagiatul din care s-au scos *Protocoalele*. Iar dacă totuși vrei neapărat terenul ăla din Valea Păcurarului, dă și tu șpagă la secretarele lui Zahei Avăcăressi, atotputernicul președinte voievod!

– Era un mod sigur de a scăpa de *ăștia*, comenta autolăudându-se în cramă Denis, adică bunicul lui Marius, – nu se opri din fake news Narcis. Filfizonul mai susținea și că a fost instigat de contemporani ca Alecsandri, Hasdeu, filozoful Vasile Conta și îndeosebi Eminescu, omul de legătură, care prefăcându-se nebun, a călătorit des la Odessa, însuflețind Sionismul local, cel mai activ, fiind convinși toți acești masoni inițiați iluminați români, că fără de *sacrificii materiale*, nu se va evita ca nou-născutul Regat

Român să nu ajungă un substitut de Palestină...

– Sionismul, comentă țivlit marxist-stalinista Dorothea, oricum pornea reacționar de la iluzia existenței unei rase *unice*, care i-ar cuprinde pe evreii din *toate* țările, teză deviatoare spre o contradicție antagonistă cu *interesele de clasă* ale proletariatului evreiesc și contributoare la ațâțarea vrajbei dintre evrei și alte popoare, ba chiar la oprirea oamenilor muncii evrei de la a-și aduce aportul la mișcarea revoluționară *internațională*, în scopul imund și bine mascat de a subordona interesele lor de clasă intereselor de clasă ale marii burghezii evreiești!

– Ați căpiat toți! atât zise Elvira, întorcând capul buclat și amețit către ei. Tocmai bunicul Denis i-a impus la Iași tatii să se însoare cu o Amelia Șaraga, dintr-o familie evreiască de editori și librari admirată de toți Ghizdavii pentru contribuția la Luminarea Poporului, dându-le ca dar de nuntă, așa zgârcit cum era, moșia Valea Ursului, cu vechiul conac și foișor vânătoresc cu tot! Mai mult, pe banii lui a scos, prefațat și difuzat, sub formă de broșură, studiul istoricului A. D. Xenopol *Naționalism și antisemitism*, apărut întâi în *Noua Revistă Română*, t. V, nr. 18, 8 februarie 1909, unde a esențializat că soluția chestiunii e ca românul puturos, bețiv, șmecher și leneș la carte să accepte libera concurență, lupta vieții!

– Sudak! Sudak! gemu asudat Moga, ros de grija că numai Marius e lângă fetele sale, pe când despre ginerii săi a primit numai vești legende de necrezut: pe-al Nunuței l-ar fi călcat metroul moscovit al lui Hrușciov în stația stalinistă Pușkinskaia; pe-al Cocuței l-ar fi opărit explozia unei locomotive la Kotelnikovo în gară; iar pe-al Olguței l-ar fi înghițit flăcările chiar în Caucazul nostru, prăbușindu-i-se avionul peste rezervoarele petroliere ale Distribuției din Maikop... Trei fiice, Doamne, și toate trei, fără soț! După ce, în decembrie 1941, au născut toate băieței, cam prematur, șocate de nedreptul război pe care tocmai ni l-a declarat la 6 decembrie Englitera, periclitând grav echilibrul geopolitic planetar și constrângând Japonia să ia atitudine, să își exprime solidaritatea cu cei mai viteji și mai drepți dintre anticominterniști, românii, prin filmogenicul atac de la Pearl Harbor, de a doua zi, 7 decembrie 1941, dar din păcate, dulce Clavdia Chouchou, noii noștri conducători au manifestat ingratitudine față de acest aliat extrem oriental, negândindu-se la 23 August 1944 decât la trimiterea Armatei Roșii peste Dunăre, adică la pedepsirea bulgarilor lui Rakovski și Dimitrov, prin *bolșevizare instantanee*, pentru răpirea Balcicului la 7 septembrie 1940, chiar de sub nasul antonescianismului abia instalat, deci neobservând că – prin *scurtarea românească a războiului în Europa cu o sută de zile* – lovesc Japonia, bombele atomice cuvenite atlantic Münchenului și Dresdei (Nürnbergului) vor lua astfel calea pacifică, spre Hiroshima și Nagasaki, bine că măcar Kyoto a scăpat!

– Nu e vorba de niciun Sudak aici! ieși copoiul Mișu din profesionista sa muțenie, când Lecca îi semnală paranormal că Elvira cică

nu mai suportă torturile la care o supun cei trei călăi sadici ai Galiției Ghizdaviene, căci ca un text să fie correct și să te lase-n pace *haitele de cenzori voluntari ai rezidentului*, musai să coincidă până la virgulă cu șablonul standard, aprobat de Stăpânul Verighetelor. E vorba de *sâ-dac*, măi frate... La dracu, de Sri Dak din Serampore!

– Vrea să zică *sâdhak*! lămuri mamelucul Abdul, pierdut printre cei 4 900 consilieri sovietici, cazați în barăci ridicate în pripă dincolo de vilele repartizate celor 700 de anglo-americani experți în mozaicata problematică a Gaghizdiei. Adică un practicant dac al disciplinei yoghine conștiente și extraconștiente, deci oarecum meditate transcendental la de-ale respirației tebeciste sexy, în această Ialtă anti-Davos, snobism cosmopolit și ploconire manifestând și tovarășa Clavdia Chauchat, a cărei reținere în Elveția și returnare, împreună cu toți dezertorii sovietici care au ales svoboda uitând *să-i înțeleagă* starea de necesitate, o solicităm amical, tovărășește, de la simpaticii noștri Aliați, ea trebuind a face pereche la plug de lemn cu Natașa Rostova, pe tarlalele fără haturi ale sovhozului *Desfășurarea*, aflat în reconstrucție la Iasnaia Poliana, după distrugerile cauzate Casei de Creație a fluviu-romancierului, de către bandiții fasciști germani, care au fost filmate documentar! Care n-a citit niciunul din ei *Război și Pace*! Pentru că, de fapt, nu l-a frunzărit nici Hi, fluviu-romanul. Care prefera broșurile în sextodecimo, de buzunar. Care dacă l-ar fi citit pe contele Tolstoi, s-ar fi gândit de 1681 de ori la contradicția, remarcată și de eseistul Jean din Ferentari, dintre patriotismul ultranaționalist al suprapopoarelor imperialiste cotropitoare și imunitatea marilor corupți ai popoarelor pe cale de dispariție fără a se fi exprimat în Universal neavând ce narațiuni pune în bagajnik. Adică și-ar fi dat seama că se va izbi ca motoreta de un zid și ar mai fi chibzuit înainte de a ataca idealist, numai ca să salveze UE, un totalitarism care lupta pentru... pace, cu o superioritate, în oameni și material, de poate douăzeci la unu față de Axă, doar că tocmai își ucisese la plesneală Stalin comandanții mai capabili, nu din vina lui, ci din cauza incapacității căgăbăului, recrutat anapoda, de a deosebi între un mare specialist și un dobitoc cu origine sănătoasă, bun doar la pupincurit Stăpânirea.

– Este vorba de un *sâdhak* de la Sudak, cedă Elvira și spuse Totul celor trei torționari, în timp ce generalul Moga, ținut de doi felceri să-i extragă chirurgul din pleură glonțul, mugea ca o vacă de ciocolată mov. S-a nevoit pe-aici un eremit troglodit dac, în a cărui grotă, colonelul Belizarie Moga, luând Sudakul în cinstea lui 8 noiembrie 1941 și românizându-l nu mai puțin decât românizase locotenentul de cavalerie Edgar Glagoveanu, iubitul meu, această Ialtă a noastră, sau Grișa Căinaru portul Feodosia (ciumata Caffă), pentru infidela lui soție, Dora, ei bine, ce-a vârât acel uriaș luptător alpin Moga în tainițele grotei, pentru a avea ce citi cândva tineretul viitorimii? Păi, astralită și dinamită intelectuală, tovarăși! Totul,

prefăcându-se el bibliotecarei kaghebiste că împrumută *Capitalul*, și șterpelindu-i *Însemnările despre români* ale lui Marx și cartea de căpătâi a lui Ivan cel Groaznic, monografia lui Feodor Kurițîn *Skazanie o Drakule Voievode*!

– Kakaia Skazania?!! se mirară a protest Bairam Stoper și Hurie Hurry. Noi nu recunoaștem această influență românească asupra Rusiei încă de la Dracula și Ulea Spătarul cel Ghizdav. Numai iscoditorul de pe la 1538 la Curtea lui Petru Rareș, Ivan Peresvetov, admitem să-i fi dat unele idei, de a se sluji de filozofi, autocrației moscovite, prin a sa *Bolșaia celobitnaia* ce poate că imprima un nou avânt misiunii civilizatoare a daco-romanilor în Răsărit, dar nesustenabil!

– Astralită și dinamită, își ului el înalții oaspeți, unul scund și altul în cărucior, pe care le-am descoperit aseară chiar sub această saună, în niște punguțe din pagini rupte din broșura aia atribuită logofătului Iordache Ghizdavu!

Mirosindu-le nu cu nasul mamelucului Abdul, care nu știe nici că la Iasnaia Poliana avem *colhoz*, nu sovhoz! Și un Mezon al Sindicatelor! Astralită și dinamită plasate de cine credeți, băi?... De Moga? Nu-nu-nuuu!... De trădătorul Marius Ghizdavu! Banditul care a mâncat cu lingurița mea jeleu de agrișe, la Zubalovo. Care a băut din căușul palmelor mele un cvas reconfortant, din mere foarte acre, pădurețe, la Kunțevo. Ca să-și propună apoi ingratul, cum cred tovarășii Focșăneanu și Lecca, demascându-l după ce au mutat arma de pe un umăr pe altul, să arunce în aer această Saună numai pentru a ridica un Teatru de Operă și Balet, sau măcar butaforia, pentru un film de-al său de propagandă, slăvind într-o tetralogie vag wagneriană imperialismul românesc reacționar!

– Astralită și dinamită! se cutremurară de groază cei doi aparatcici pe creioanele cărora apăsa roș-albastru viitorul umanității. Păi acest bandit Marius Ghizdavu nu face decât a urma acea tradiție naționalist-imperialistă ce în familia sa vine de la Ulea Spătarul cel Ghizdav, boier corupt ce-a primit Valea Ursului și Valea Râului Negru, de fapt toată Valea Râului Doamnei, ascuțindu-i lui Dracula nu numai spada, ci și țeapa!... Aici nu poate fi vorba de Operă, ci așa cum arată recuperatorul Narcis Dabija Moga, e vorba de terorism sadea! Atât în cartea sa, *The Holy War against Bolshevism*, bestseller mondial, cât și la televiziuni, el arătând că nu avea cum anticipa un biet pictor că reședința de vară a verișorului țar al Reginei sale Maria va fi gazda unui *summit* taxat de verișoara-i Elvira goalăă-n saună drept... abureală. Dar putea știrici ceva, de la ginerii de cercetare-diversiune ai vecinului Moga, că pe *uncle Joe* îl iritase cererea unor lideri ai evreilor sovietici, să fie rezervată Crimeia pentru o republică a lor, încât se vede bine *împotriva cui* acest încă-un-Ghizdavu bandit a programat mașina infernală!

– Numai că, râse uncle Joe pe sub mustață în timp ce Chouchou

înțelegea totuși că Ariel al ei, fiind personaj, nu poate pieri, acești lideri au plătit scump, căci îmi *ghiciseră* ce hărăzisem eu tătarilor Crimeii, sancționându-i c-au colaborat cu românii, ca și cecenii anexați de statmajoristul ăla alpin uriaș, care-și repară plămânii la Davos, când putea veni ca Gorki la Ialta, sau mergea la Kislovodsk la pavilioane la Soljenițîn, drept pentru care, dacă îmi permiteți, va ajunge dincolo de Cercul Polar Arctic, că tot îi gras ca o fesenistă, ca o focă, așa, generalul de Război Sfânt Belizarie Moga, în capul Listei responsabililor de Dezastrul Țării!

Partea a doua

1

Omul periculos în peisajul periculos (paesaggio pericolóso), frunziş din care *se trage* spre privitor. Ca şi cum Natura ar fi mai frumoasă fără homosap! Pictor sau preot sau filozof român, bine este soldatul să nu încerce a desluşi, în piftia de sânge, moloz, funingine, schije, spermă violatoare, creier bolnav şi fum de crematoriu, de groapă comună, de orăşeni incineraţi pe şinele propriului tramvai dintr-un oraş cult al întregii homosapiensii, vreun mare adevăr util.

Cumva intuitiv. Oricum, *dincolo de cuvinte*. Dincolo de brazi, aşa trebuie să vezi. Chiparoşii. Ruinele cetăţii. Marea. Corabia beată.

Să vezi cât de cât ceva. Şi din *personaj*, şi din neobişnuitul *decor* în care face pe înţeleptul cu oarecare îndreptăţire, pentru că totuşi, totuşi, totuşi, Războiul Existenţialist a folosit la ceva: cutare supraputere a ezitat multă vreme a se mai încăiera cu celelalte. Într-un război direct. Pişcături periferice, da. Rezumare la intervenţii de natură a comunica mesajul tranchilizant că, încă puţin, şi pagubele devin de data asta inacceptabile chiar pentru nomenclatură, putându-se contamina radioactiv chiar vilele, foarte adânc afundate în codrul de stat, ale activiştilor, gestionarilor/ managerilor, securiştilor şi ideologilor vânători sau pescari.

Şi pentru Marius Ghizdavu, care numai pictor nu mai era la 16 decembrie 1979, şi pentru demolatul teolog Damian Atanasie, şi pentru nepublicatul eseist Iancu Noveanu, prudenţi, mai niciodată întâlnindu-se toţi trei, harta strategică a marelui peisaj postbelic arăta din ce în ce mai derutant şi vai! profeţia economiei politice marxiste, că FRAUDA va duce Lagărul roşu bolşevic la o caricatură de capitalism, târâtor, totuşi viabil, nu părea a se împlini.

Oricâte rugăciuni, blesteme şi înjurături înălţa pe la cozi omul periculos, sub stele de alamă, în peisajul periculos. Faţă de culmea tragicului escaladată cu greu, nu că erau cotele cu cifre descurajante alpin, ci din pricina frunzei şi ierbii în oameni şi în materiale a inamicului, când au căzut prizonieraşi în sfârşitul de august 1944, pe dealurile de pe malul *stâng* al Prutului, după şapte cincinale grele, uite că raportul de putere dintre cele două Lagăre se agravase simţitor la 1989, fie şi pentru o minte de nesimţit, ştabule, dezbolşevizând vremelnic muncitorul şi ţăranca în numele cărora arestezi, expropriezi, demolezi, dai ordin de tragere sau de diversiune teroristă.

– Ce cereau ăştia, dom'le, să li se dea? Ce nu le convenea?

– Vezi? arătase Marius Ghizdavu Noveanului, să arate cândva şi

părintelui Damian de la Ciurel, fiindcă de frica securității, care n-a făcut poliție politică, rar se întâlneau doi și mai niciodată trei. Când v-au dezarmat pe voi *rușii*, în sfârșitul de august și de Românie 1944, cu un dispreț similar conștient provocator la ordin ca-n vara lui 1940, numai minoritarii pro-staliniști lipsind a umple pocalul umilinței, da, iartă-mă că folosesc clișeul manipulant Churchill-Discovery, am vrut să zic că atunci când v-au luat prizonieri *sovieticii*, după ce anglo-americanii m-au păcălit pe mine, și pe Prințul Știrbey, pe toți, la Egipet, să ieșim din Războiul Sfânt pentru că se vor... respecta niște condiții, jurăminte și promisiuni, eu mă aflam agricultor la Ziduri la școală, la domnul învățător Frâncu Bazil, care abia îi băgase-n căpșor doamnei colonel Chouchou că, din împreunarea franțuzoaicelor cu românii, pot ieși artiști vizuali longevivi, teoretic peste suta de ani.

Mă ocupam de recolta lui 1943 și citeam înfiorat, de la Socec, Giovanni Papini - *Un om sfârșit,* în traducerea ministrului meu, Alexandru Marcu.

Pe vremea aceea, mă uluise declarația Conducătorului Statului, injurioasă pentru Dumnezeii Neamului meu, cum că noi românii n-am fost niciodată... viță de cuceritori, care însă dimpotrivă, tata voia, cu Pan Halippa și cu profesorul preot Grigore Constantinescu, la care se spovedea în biserica Sfântul Nicolae din Năpădeni deja micuța Eliza din Cornova, să mergem încă din 1987, pardon, 1918, cu transnistrenii, să stăpânim la Est de Nistru pășunile, de la Tiraspol până la Ekaterinoslav. Mă automobilizasem pe loc, la Ziduri, ca agricultor, să cultiv în arendă pământurile pe care fratele meu Theo le vânduse-n 1940 imediat după moartea tatii, acumulând capital în perspectiva... deziudaizării comerțului, băncilor, imemeurilor și a marii industrii, ca și – mai profitabil – a fondului imobiliar de case, chilipir pentru care-și sacrificase și unchiul Alec, comisar regal antibolșevic secret, *dacea* sa din Valea Ursului, unde mă împrietenisem cu o unguroaică, cameristă la madam Chouchou și orfană, Iluskaa, ce o cunoșteam după mers, când coboram cu El-Zorab dealul ce despărțea târgușorul Zidurile de cătuna Valea Ursului și mă întâmpina cu o solidaritate șold lângă șold ce-mi agăța inima ca o cruce cu săgeți, salutându-mă cu un invariabil *Föl a szent háborúra!*, adică tot înainte pentru Războiul Sfânt, de îmi lucesc însclipitor și acuma ochii de duioșie și de mare milă, când mă gândesc cum au pătimit de la Cotul Donului nostru, în sus spre Voronej, atâția frați maghiari mândri și viteji, total ostili pericolului ce reprezenta, pentru cultura lor hună, doctrina lui Lenin, dar au căzut pe-același front și numeroși de-ai noștri mai frați fasciști, veniți aproape de Sibir cu mandolinele și pizza lor, de la divina *Olaszország*, valaha țeară a Ducelui Dux Valachorum, Mussolini, marele investitor în Accademia di Romania, Roma, și-n Lupoaice, al cărui imperiu, *opus valachorum* sau cum dracu se zice, Novene... s-a dovedit tot atât de fragil

precât Imperiul Sadovenian configurat la Răsărit, ca într-o străfulgerare luciferică de-o nanosecundă, de către Maiestatea Sa Regele Mihai Întâiul, Voievod de Alba Iulia, de la Dunărea Albastră la Volga-Volga...

– *Vous allez rire*! izbucni într-un neîndurător și nedurabil râs de văduvă madam Chouchou, cetind în tabloid c-a divorțat starul de cânta hitul *Te recunosc și pe-ntuneric, București*, precum și Lista Morților Cerți nr. 1681, recent dată publicității. *Devinez qui est mort!*

– Locotenentul de geniu și fortificații Nicolas Alexandrescu! gemu Marius, sigur că-l văzuse-n 22 septembrie 1941, în infernala gară Sărata, despărțindu-se de soția lui, Liz, farmacistă la Tatar Bunar și în alte târguri, având șaretă.

– Nu numai! făcu îngrijorată cu ochiu-i asiatic de culoare mierii de fâneață Iluska, spre stăpâna ei mult suferitoare cu nervii, și feciorul ei Chopinot.

– Ceea ce nu îndreptățește pe groful nostru să declare *hună* cultura maghiară, ca-ntr-un 1990 săptămânal, Cuțarida Mare, conceput în ansamblul politicii de *Moarte intelectualilor!* nu pentru șovinisme, ci pentru compromiterea României Regale Mari ca ideal de continuitate, ținte fiind rotativa liberalo-țărănistă și cărturarii culți funcțional, cari ar mai fi întreținut cumva amintirile, Don Bazilio! Istoria Românilor în postromânism să înceapă intelectualicește ori la... „descălecatul“ marxist din 6 martie 1945, ori la orbirea din 20 mai 1990.

– E adevărat, improviză ca fiu al lui Chouchou, la pianina de stejar masiv, talentatul Chopinot, pe liedul *Ó nagy kerek kék ég*, compus de Bazil Francu pentru Nunuța, Olguța și Cocuța, în semn de opoziție, sub *enormul cer de frumos azur*, la o strategie ducală de rubin Odessa-Ialta-Gumrak, prin care Marius ne îndepărta de *Nyugat*, de Occident, mda, de-am ajuns la neoiobăgia de-o să avem, după 11 decembrie 1999, garanția democrației nu în opoziția parlamentară sau veghea atitudinară, ci în generozitatea europenilor de a ne civiliza șpagocrația, deși în rădvanul de Probota, angrosistul pescar Petru Rareș, cetind poemele scrise de Bálint Balassi pentru Anna, Iulia și Celia, întrezărea că problema continuității pe meleag, în Țara lui Pește, e ceva de râs pentru niște venetici, Ladislau al IV-lea Cumanul, adică Basarabeanul, punându-l pe ideologul Simon Kézai să lanseze în *Gesta Hungarorum*, pe la 1280, când Toma Nour, cucerind teutonic litoralul baltic, contopea zamolxaric svearii cu goeții (geții), o doctrină de continuitate de lapislazuli, cum că ungurii se trag din celebrii huni, cari au speriat Evropa noastră, dar crăpând barbarul amiral Attila la anul stalinist 453, acești distrugători de cultură (*barbarók*) au fost fugăriți de niște germani până în stepele Asiei de unde au venit, adică în creuzetul etnogenetic trans-nistrean de opal de la sud de Omsk, unde hunii au generat de fapt, nu pe maghiari, ci pe acei bulgari ce, conduși de vreo altă Nagaikă a lui Dumnezeu, *boje moi! boje moi!* tulai! că-i luară lui Marius Ghizdavu,

groful Zidurilor, dacea de la Balcic și căscioara de chirpici de la Ecrene, și bicicleta, aducându-l la cea mai smolită disperare (*ketségbeesés*) când a aflat că Asparuh-han s-o încuibat la Varna, adică-n al nostru Odessos de Sud până să-l ridice basarabeanul Pușkin pe-ăla de Nord, al Dorei Glagoveanu și al întemeietorului umorului evreiesc, Șalom Alehem, care a emigrat de la Odessa noastră la America, după pogromuri opuse jalnic Marii Revoluții Intelectuale de la 1905-1907, 215 ani pregătindu-se militar acești bulgari ai noștri pentru a-i cafti pe unguri la 895, când păreau fixați pe vecie în *Țara dintre râuri*, dintre Prut și Nistru, mânându-i spre nord din lac în puț, în Haliciul lui Alexandru cel Bun, de unde s-au refugiat, firește, în Pannonia cea încă nerepopulată complet de români, după pustiirile generatoare ale Pusztei, săvârșite de adevărații huni, însă cum rezultă din *Gesta Romanorum*, adică din xeroxul descoperit de crainicul sportiv sporovăitor la radio, Răzvan Hristev, că de fapt le-a părut rău c-au dat Basarabia din estul Veneției de lemn a Vâlcovului (*Atelcuz*) pe o Trans-Tisa fără cetăți, unde au evitat totuși să sufere, se opri din improvizație Chopinot privind întrebător spre Francu, o ru-si-fi-ca-re ca geții ucraineni, oi! Ci acea dez-asiatizare *superficială* de a adopta fățarnic catolicismul infect și imperfect revizuit, ceea ce dacă mixăm documentul capital, achiziționat în talciocul protestant de la Debrecenul din Cis-Tisa, cu manuscrisele originale din fondul secret și bine păzit la Bibliotheca Corviniana, al sintezelor *Hungaria* și mai ales *Attila*, prin care remarcabilul analist Miklós Olahus (Nicolas Oláh) **dă** o istorie ungurilor, cum academicianul filosof idealist Demetrius Kantemir **a dat** una turcilor, nu înainte de a se asigura, prin recenta apariție la Königsberg a Regatului Prusiei în 18 ianuarie 1701, că cu rușii în Imperiul Otoman lovind, nu vom fi rusificați și noi, ca *geții* ucraineni și ca *carpii* bieloruși (cutezătorii *karpodakai* elogiați de dostoievskianul Zosimus în secolul V) dacă rămânem singuri-singurei cu Țarul Petru, romănofonul pe care din copilărie guru-ul lui, patriotul sămărar Nicolas Milesco, l-a împovărat cu idealul de a crea o capitală-n gura baltică a Nevei, depărtându-l genial de Moldova Elizei Alexandrescu, ceea ce cu necesitate va atrage reacțiunea fraților noștri germani, unificarea lor pornind de la bulgărele de zăpadă de oțel prusac sub Întâiul Friedrich, Marele Voievod de Brandenburg, existând însă o deosebire între cum s-a format Al Doilea Reich, prin cuceriri, și procedura protocronică europeană, a formării prin referendumuri a României Regale Mari, așa că, dragele mele surori după mumă, euuu, ca și activist oengist, care țăran prost abia ce la Budapest simțit-am *gustul rafinat de societate deșchisă* al Occidentului, vă asigur după algoritm că dacă ne mixăm gulașul cu soroaica basarabeană de Odessa și mai turnăm și câteva picături de samogon, veți cădea și sui în niște stări de extaz, de *voshișcenie* budapestană ca ale insularei Prințese Margareta, dar nu azi!

– Ci coborând în seculi până pe la 1310, masochistule! râseră Olguța, Cocuța și Nunuța cu dințișorii lor de șoricei mărunți din păduroasa secuime.

– Ci Marius nu vrea să se coboare de pe El-Zorab! observă cu uimire Iluska răceala lui de-un alb lipițan, îngâmfarea de lapislazuli de parcă profitând ca personaj de o anume destructurare narativă, adusă de confuzia vremilor și de Vîșinski, ar fi avut ceva de-a face cu acel paharnic al lui Ștefan cel Mare și Unic și Sfânt, Mateiaș Corvinul, carele dusese o politică în spiritul aspirațiilor spre un triunghi liniștit ca Donul (*tihii*) nostru, ale lui Petru Rareș, ocupând pe la 1485 Vienna Pannoniae, deocamdată primind comenzi de la el și de la Beatrice de Aragon a sa, nu profesioniști pictori valahi ca Marius Ghizdavu, groful de la Ziduri dus pe la Valea Ursului, ci diferiți *stranieri*, cum ar fi Mantegna și Botticelli, care pictau pe dinăuntru nu pe dinafară, deoarece în *Olaszország* distrugem întotdeauna *sfârșituri de civilizație expirată*, nu loloți embrionari care te conduc spre o viziune a thrillerului homosap (*az ember tragédiája*) cum ar fi o trestie ce se apleacă peste niște *Pensées* (Gondolatok, pensete) *de M. Pascal sur la religion et sur quelques autres sujets, qui ont été trouvées après sa mort parmi ses papiers*, adică dihanie fragilă ca fragii culeși printre mălini la Zubalovo, de Aragon pentru Călina, *La Diane française* rusofonă, cum a ajuns și Adriana, fata generalului de propagandă pandur Horea Bratu, fată deșteaptă 1946, intuitoare că dacă nu se agață de *zsidó*-ul rătăcitor Vanea Țăpoieșu, la mitingul din Piața Universității, organizat de Apărarea Patriotică a lui Eduard Mezincescu pentru împușcarea antonescienilor, sau măcar a Antoneștilor, **și** pentru cedarea Insulei Șerpilor ucrainenilor, neexistând ideea că și pușcăria Sighetului e bună, putându-se lesne acorda, de peste frontieră, agiutor KGB la lichidarea vipurilor României Regale, în caz de un eliberator atac imperialist, cum s-au executat dușmanii de clasă în 1941, de la Cetatea Albă la Liov și până-n cetățile nord-teutonice înnorate, dacă, biată orfană, Adriana nu *se va orienta*, în 26 mai 1946, traducând carte franceză cominternistă, ginind că altfel pierde de tot puful promis de soartă adevăratului ei tată, agentul comercial greco-polonez Czeslaw Sarandos, primul soț al Monei Bratu, și imediat scriind că oricum averile trebuie confiscate la toți, inclusiv ale copiilor, dar, reacționarii care nu vor fi duși la ștreang, ăia să fie izolați pe acea *insulă de șerpi*, cum se propusese carlist cu legionarii, noutatea principală fiind că paza gușterului verde și-o însușea acum Căgăbăul, multă vreme crezându-se că acest Vanea Țăpoieșu s-a retras cu trupele sovietice la 1958, dar după 1989 s-a remarcat în aceeași direcție a vânării marilor interbelici, însă din Parisul tot sovietic în sens giratoriu Stalingrad, important fiind că deși Horea Bratu ai fi zis că, atâta-n provizorat fu de s-a-ntors pe la 1960 prin China, după un concubinagiu în Birobidjan, aia e! oftă Chouchou cu înțeles spre Marius, adică fetele ei pârlite de soare toate trei, la irigații, săpând canale în domiciliu obligator,

ca văduve de *dispăruți*, ce poate sunt amu prin munți cu arma rezistentă bulgărește *goriani* în mâini așteptând americanii, pe când curvulița aia de Adriana, roșită brusc, uite că va avea editură, și emisiune, iar fii-su Gogu tupeu să candideze mâine simultan la președinția Republicii Moldova și a României, în manieră Alexandru Ioan Cuza, cel acuzat a fi filorus, numai că de ginerii mei, moncher Mihai Voitinovici, nu m-aș mira ca izdatelnița Adriana Țăpoieșu, care scoate și vodcă Drăculeana turistică, să se derobeze ca o chiloțărească, purtând numai neglijeul comod că această Rezistență Alpină e vax, și să nu publice nimica, deși Stelică, Mitică și Petrică nu numai că erau neștiutori de cuiburi, de frății de cruce chiar, ci dimpotrivă: încercat-au alandala portocala postmandala să-l apere pe Grișa Căinaru, de Revelion 1940-1941, să nu-l împuște Gary Glagoveanu pentru niște sonete către Elvira, conflictul aplanându-se prin consens pe măsură ce scriitorul ales de antonescianism, încă din vara disoluției teritoriale, să scrie 1681 pagini de război sfânt, așa zis sfânt dacă te gândești retrospectiv că *se putea strânge avere pe viață foarte comod și fără cele trei B-uri* de importanță mai mult **culturală** pentru impotenți, magneziu la inspirație, nu se sfii Adriana Bratu-Țăpoieșu a critica *a masei critice Doctrină*, că începând abia de la România Regală Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, se poate pe meleag dezvoltare culturală, deoarece Țara n-are colonii ca Franța sau cum a avut Spania sau cum Italia a stăpânit, întâi ca Romă, apoi ca neo-Romă catolică, încât vom da perpetuu bătălii pentru cele trei B-uri, Bucovina, Basarabia șl Balcic, însă a pune pe vânătorul de munte, și de bolșevici, Belizarie, chiar întru memoria tatii, lângă Rezistență, ay! cum apare ea în imaginarul occidental, că numai în contra ocupantului german, atât pe versantul atlantic al Cortinei cât și pe cel galițiano-angkorian, e o blasfemie, deoarece se pot scoate documente pentru scrofița ghiftuită roz, de către Jan Enache și ceilalți grofi baroni securiști care n-au făcut poliție politică, dar care... fac politică polițistă, din care să rezulte că Rezistența Națională Mișcătoare nu e agonia îndelungată (până i-am alungat pe ocupanți în 1958) și violentă a Războiului Sfânt, ci o expirată cutie de... vax, cum rezultă și din acest manifest produs pe net, datat 11 aprilie 1945 de Bazalau și apoi de Alin Vișan, semnalându-l în cartea sa *Refugii Alpine*, ca lipit doar cu o lună înainte de Capitularea Necondiționată a nemților **și** față de tanchiștii pandurului-pisatel Căinaru, în hidosul Palat Klimt Belvedere 1940.

– Atențiune la jidani! citi tremurând consternat oengistul vigilent Chopinot. Sunteți o nulitate în mijlocul poporului românesc. Sunteți tolerați din cauza marii bunătăți a românului pe aceste meleaguri. Odată cu redarea libertăților prin actul de la 23 august, JIDĂNIMEA nu înțelege să conlucreze pașnic cu cetățenii români, pentru învingerea tuturor greutăților, ci se organizează Stat în Stat, nesocotind legile țării garantate prin Constituție. Populația pașnică românească din toate târgurile și orașele

din Nordul Moldovei a fost lovită în ultimele zile de JIDĂNIMEA lașă și murdară care s-a transformat în agenți ai ordinii publice, jefuind, maltratând și arestând pe fiii acestui Neam. Plăieșii Regelui Mihai I, urmașii plăieșilor lui Ștefan cel Mare, pandurii lui Tudor Vladimirescu și martirii lui Avram Iancu și ai lui Horia din munții Moldovei vă trimit acest avertisment vouă, spurcaților, și vă spun: Să nu-i faceți să coboare din munți, că atunci întreaga JIDĂNIME, ori unde este așezată și a comis acte de nelegiuiri la adresa vreunui român, va fi exterminată de către plăieși, panduri și moți până la ultimul JIDAN. Fiți siguri că dispunem de mijloace pentru a vă pune la punct. Drumul vostru este unul singur: Constanța-Palestina, fără retur!

– Aha! Ha-ha-ha-ha! râse cu mare poftă Alin, ascultând la Tudor Băluțeanu și constatând că sfârșitul manifestului zice că să trăiască Regele Mihai, ca și România Mare, de unde deducea că este emanat fake news de acele servicii profesioniste care au reușit să împiedice și Reconcilierea Națională după Revoluția 1989 Timișoara, reconciliere care nu însemna decât așezarea țării pe propriile ei baze interbelice: prin Procesul Comunismului (și al represiunii înscenat teroriste recente), care nu trebuia a duce la altă pedeapsă decât la un sistem bipartid rotorial liberalo-țărănist; prin băgarea Patriei în Familia Monarhiilor Europene (o solidaritate latină neexistând, iar cehoslovacii, ungurii și polonezii nevoind să ne aștepte și pe noi, să se hotărască emanații din capul Țării, republică sovietică sau regiune *uie*) și prin lupta necurmată a întregii societăți educate, pentru unitatea culturală a tuturor românilor, din Țară și din Exil, inclusiv cei din jurul României, apoi și politică!

Marius, fotograf ambulant pe seceta din 1946, era conștient că orice luptă acum e fără sens, nici măcar eroic. E vax. Mai rău fiind paradoxul că și sensurile bătăliilor trecute evoluau, cele pierdute fiind socotite de ticăloși fără sens.

Creştea frica lui de proces Aliat pentru că în octombrie 1942 s-a întors de la Morozovsk în ţară să fotografieze *Expoziţiile*, organizate la un an după Luarea Odessei şi... pseudo-Unirea cu Transnistria. Ba chiar mai rău decât atât: co-la-bo-ra-se! Furnizase şefului său de la Ministerul Propagandei, Horea Bratu, fotografii, citate, idei de arhitectură şi design, evidențiase unele criterii estetice inspirate de Bauhaus, care au asigurat ingenios sobrietatea spaţiilor expoziţionale.

– Era important, recunoscu Agnieszka în calitate de badantă Art Deco, ca nimeni să nu dea relaţii despre participarea lui la edificarea câtorva instrumente din clasa denumită Luminarea Poporului, în concepţia celor ce şi-au asumat călăuzirea Naţiunii, *explicarea* Războiului Sfânt, în complicatul moment istoric. Cum dezvăluie și biograful neautorizat Narcis Moga, peste tot este prezent vicele Mihai Antonescu. Deci şi Horea Bratu de la Ministerul Propagandei. Deciu, prin reprezentanţii săi la Dezastrul

Ţării, şi pictorul fotograf Marius Ghizdavu!

1. Bucureşti. 22 iunie 1943. *Expoziţia anticomunistă* „România în război" din Piaţa Senatului (Senat al cărui Palat Dictatura Regală nu l-a mai construit, gândind unicameral), argumenta cu lux de amănunte foto nu numai necesitatea eliberării Basarabiei şi Bucovinei, ci şi de ce suntem noi lângă soldatul german în Cruciada Bolşevică, nu lângă îndepărtații aliați tradiționali, acum pro-staliniști.

– Venit la putere prin crimă, regimul lui Lenin-Stalin nu s-a putut menţine decât printr-o teroare sălbatecă, organizată de „sabia proletariatului"- CEKA, fostă apoi G. P. U. iar astăzi N. K. V. D. Între 1917 şi 1939, această faimoasă organizaţie a organizat 12.500.000 asasinate, în afară de acelea care au dus la răpunerea Ţarului Nicolae al II-lea şi a întregei familii imperiale. Alături de asasinatele în massă, stau asasinatele pe calea foametei: între 1921 şi 1923 au pierit 12 milioane de suflete, iar între 1932 şi 1933, alte 6 milioane. Ca o consecinţă directă a foametei a mai ucis şi molima, intre 1918 şi 1921 - deci în faza de organizare a comunismului -, aproape trei milioane şi jumătate de ruşi. În timp ce poporul rus sângera şi murea de pe urma loviturilor, partidul comunist îşi întărea visurile de stăpânire a lumii, se aproxima în *Curentul* statistica Gulagului.

În sala din mijloc a pavilionului, te impresiona un glob pământesc gata a fi înhățat de mâna lungă, nemuncită și nespălată a kominternistului! Cu citate şi imagini sugestive, se demascau intenţiile Kominternului de a cuceri Europa, ba chiar Lumea întreagă, pentru a distruge însăşi Civilizaţia, începând cu bazele sale Creştine, demolând mutilând Catedralele şi aproape toate Bisericile! Iar singura pavăză a Civilizației albe era a opune barbarilor Eroismul românesc. Da, Marius regreta că, din seci prejudecăți rasiste germane, se ajunsese la imposibilitatea de a purta un Război Modern, realist, inteligent, în care Wehrmachtul *să înarmeze ruşi contra ruşi*, în numele eliberării lor de sub infama tiranie bolşevică marxistă!

2. „Expoziţia Transnistriei" de la umbra virtuală a Intercontinentalului din Piaţa Brătianu, conectată instructiv la Magazinul cu produse transnistrene. În 16 octombrie 1942, bucureştenii au putut aprecia excelenta miere aurie de floarea-soarelui şi cea albă de rapiţă. Eliza îşi amintea ea sub ceaușism de încă un magazin transnistrean mic, în Calea Victoriei, după Athénée Palace, bombardat ulterior de Roosevelt, dar nici Churchill nu prea înțelegea „semnificaţia istorică şi politică a Transnistriei, ca poziţie românească înaintată, în contrastul naţional dintre lumea slavă sau idiologică comunistă şi interesele vitale ale poporului românesc".

3. Chişinău. Expoziţia „Dezrobirea Basarabiei", ridicată în grădina publică, vizitată la 31 octombrie 1942 de Regele Mihai şi Regina Mamă Elena, când s-a resfinţit şi Catedrala, refăcută după ce bolşevicii în retragere au dinamitat-o, neconvenindu-le vorba Sobor. Dealtfel, prin

1936, demolaseră la Odessa, de tot, și pe surata ei mai mare, a aceluiași mitropolit Gavriil Bănulescu-Bodoni (pe care ucrainenii o vor reconstrui, dar Antichristul Putin o va bombarda la 23 iulie 2023, aflând că are pază... UNESCO!). Totodată, se va dezveli Turnul Dezrobirii (arh. Octav Doicescu), pe colina drumului spre Ungheni, monument zidit cu piatră din carierele de la Ghidighici și Cricova, să glăsuiască marele jurământ al Neamului:

– Ca și Columna lui Traian, suntem unde am fost și rămânem unde suntem!

4. Cernăuţi. Expoziţia „Bucovina Reîntregită" din Palatul Culturii, vizitată la 1 noiembrie 1942, în cel turneu, de Regele Mihai şi Regina Mamă. Cu obişnuita defilare şi aici a sătenilor, oferind spectacolul faimoaselor veşminte populare.

Fotograful Marius nu va uita ușor un car alegoric cu fete frumoase foc, tractat de boi grigorescieni, două rânduri de câte trei... N-avea Rolleiflexul cu el.

Iar colecționarul Ghizdavu, pentru următoarea, aniversară, 22 iunie 1944 *Expoziţie anticomunistă* „România în război", fie în Piața Senatului fie în obișnuita lui Sală Ileana de la Cartea Românească, intenționa să expună într-un stand propriu achiziții din creațiile cu Vitejiile de pe front și Peisagii din ținuturile noi ale Imperiului Românesc în curs de dezvoltare, semnate de deja afirmații Alexandru Ciucurencu, Dumitru Ghiață, Coriolan Muntenu, Ion Musceleanu, Alexandru Țipoia, Gheorghe Vânătoru sau de tineri cu vocație tehnică și eroică.

Ci melomanii lui Chopinot, vai, se certau pe manifestele unor inconștienți din aprilie 1945! Numai că longevivul simian Băluțeanu, în adidași albi firmați, nu opinci, considera manifestul ăla autentic și tâlcul lui că, băi Aline, uite, băi, că *a durat,* a durat cevașilea pân' a fost frânt pe roată rromânul! Nu le-a fost lesne bolșevicilor să scoată din Neamul Românesc o gloată fesenistă. A mai dat și el cu parul, a înjurat, a amenințat... Până prin 1958, află tu că dacă luptai în Rezistență, mai găseai nebuni să te-ajute, chiar să te găzduiască, dar după ce-au plecat rușii, iar evreii au emigrat, ne-am prăbușit moral direct în Lehamite. Am capotat dinaintea adevărului năucitor că Kălăul nu mai e nici „rus cu ceas", nici „jidan", nici „țigan borât", nici „bozgor" alcoolist, ci frapant în creștet ca cu bâta minerului, „român de român", ca Dej, ca Cea sau ca Yl... Români, români ca noi!

– Cum a fost dintotdeauna! izbucni în râsu-i gâlgâit de lynx Sergiu Enache, în calitate de fiu de securist-activistă și de logodnic de nepoată de rezistent prin cultură în Aleea Dumbrăvița. Deși atunci când s-a întrerupt Televiziunea, în 14 iunie 1990, recurgându-se la arma biologică ai cărei vectori de ecran au fost din specia *Pulex irritans,* pentru orice intelektualus, era limpede că s-a terminat cu dezvoltarea pe orizontală, prin lățire ca o ceaușistă brânză topită cu smântână ce se cufurește total în farfurie, după

incizia sulului, singurul proiect rodnic stând în erecția culturală pe verticală, cum s-au săltat și-n La Défense, zgârie-norii fiarei de junglă citadină, elogiată pericolosamente în meinkampful meu și al valorilor libertine, *Refugii alpine. Mituri și mituire,* ce te scoate din fire azi rămânând incultura că păduchii cocoțați în capul Țării se abțin să-și rupă de la bot, sau de la găoază, și să deie ceva de ros și la intelectualitatea creatoare de identitate, în mixul multicultural buldozer globalizant ce ne tot rade, belindu-ne până la carne vie! Iar alternativă la ăștia nu-i, n-ai cu cine! A emigrat până și Marius Ghizdavu în 1992.

– N-avem neam, și nu vom avea curând o burghezo-moșierime cultă cât să întrețină o presă literară, băi, o televiziune pură, o Literatură sau o piață de artă românească, își puse ea barometrul sociologic înapoi în cutia-i plușată roșu pudic.

Dar dinspre Muntele Conic, un val de aer proaspăt alpin se munci a legăna verzile frunzișuri, ale vegetației diverse cu care grădinarii ghizdavieni ornaseră, de-a lungul veacurilor, cuibul lor de viteji de la Valea Ursului Vigilent, de unde contemplaseră cu amărăciune perindarea atâtor cotropitori, unii năvălitori sinceri, alții infiltrându-se încetul cu încetul, pe baza unor strategii conspiraționiste pe termen multisecular, ca și planul secret ghizdavian de onix din tată-n fiu.

– *Găoază*, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, i se zicea, într-o anumită parte rușinoasă a presei, dlui Alin Vissarionovici Vișan, preciză moderatoarea.

Ci lui nu-i păsa, ci cu dinții săi mari și rari ca de cal, clătiți cu Supercristal însclipitor, se rânjea la numeroșii noștri cetățeni cinstiți, pentru care dotase formațiunile sale, *Călușarii României*, cu bâte performante, model Spumotim 89, pentru când va veni vremea, în anul aniversar 2007, 2017, 2020, 2033 sau 2089 – cel mai târziu, nu 2112, nici 2222, să se treacă la aplicarea programului național *Despăducherea României*, constând nu în confiscarea averilor nemuncite, ci în PEDEPSIREA marilor corupți, care geografa cernăuțeană, iubita lui stabilită la Scroviștea, Galina Cobiliță, e de părere că Manifestul poate conduce la interdicție de apariție pe micile ecrane tv și tablete, mai productivă putând fi *Mișcarea pentru un 2089 pașnic* sau 2033, sau 2017, sau 2007, sau 1977, sau 1681, ca unică Mișcare Națională Naționalistă de Rezistență în contra Globalizării!

2

Omul periculos în peisajul periculos, redefini intravenos a sânge negru, emigratul valah Marius Ghizdavu, în atelierul alsacian, întreaga situație informativă și operativă, privind lung în ulcica pătrată de bio-vin

de Eguisheim.

La urma urmei, se aventurase la Harkov, cu intenții cinstite, homerice, de mariaj cu violonista Murocika, să-i fotografieze ei, chipurile, peisaje *istorice* sau *pedagogice* (colonia Makarenko/ Gorki/ Dzerjinski) la Poltava, la Harkiv, și *literare,* pe urmele folcloristului Gogol, la Veliki Sorocinți. Era o încercare sinceră de a o apropia pe mireasă de Țară. Dacă penetrau barajul nemților, atunci puteau ajunge la Berdicev sau Vinnița, și apoi direct la rudele Marietei Ghizdavu, din Cernăuți și Dubăuți, el bazându-se pe optimismul pedagogic că balerina îi va suporta nebuniile lui de Van Gogh agonizând în extaz la Ziduri-Pribegi. O iubea pentru că o simțea pătimașă, vie, naționalistă. De pildă, el aprecia cultural traseul ales de Napoleon spre Rusia: Dresden-Danzig-Königsberg, pe când Murocika râdea de se prăpădea de cum, în același *Război și pace*, același *le petit caporal* asistă neputincios la ridicolul înecării a vreo 40 de ulani polonezi, entuziaști dar proști ca samovarul, ce trec înot apa Wilia, deși ar fi fost vad la o juma de verstă.

Dar Mișu, care a întocmit pentru tanti Amelia Ghizdavu (Maman), caracterizarea prezumtivei „nore“, se cam îndoia de generozitatea ucraineană.

– Multstimată și iubită mamă soacră! Veșnic răzgâiatul Marius mi se pare că a fost foarte atașat de această Murocika, adică Daria Maximovna Riumina, născută Jdanova la 16 iulie 1919 la Lwów, cam când trupele ucrainene care încercaseră anexarea Galiției noastre s-au retras peste năvalnicul Zbruci, râul de viitoare graniță cu Polonia, ce se varsă în Nistru puțin în amonte de cetatea Hotinului. Tăticuțul ei, Maxim Ianuarievici Jdanov - un rus din Gatcina, 25 km sud-vest de Țarskoe Selo, polkovnik țarist în Armata Albă, instruită de britanici, a faimosului Iudenici, pare-mi-se că s-a remarcat când Albii au cucerit Țarskoe Sielo în 20 octombrie 1920, dar în dimineața de 21 fu împușcat pe la spate, ca Mihai Viteazul, de un infiltrat troțkist. Petrogradul cu Lenin în el i se afla la numai 30 km, fără nicio pavăză, fiindcă grosul Armatei Roșii se răsfirase departe, spre Noi, în păgubosul război cu polonezii și ucrainenii. Mareșalul Iudenici n-a avut însă autoritatea lui Franco asupra generalilor săi, fiecare s-a luptat de capul lui și au ratat cu neghiobie... leșească ocazia de a scăpa Rusia de experimentul marxist.

– Mama Murocikăi, ucraineancă serios școlită din Galiția, pianista Oliana Volodimirivna Jdanova (născută Karpenko), încă se mai afla la părinții ei la Lviv, unde cavaleria poloneză spulberase la începutul lui septembrie 1920 pe-a marxistului Budonnîi și a ofițerului ei politic, nu altul decât amatorul în strategie, poet și teolog I. V. Stalin, de se dă acuma mare păgubit, ca Putin. De fapt, într-o cafenea vieneză la Lvov se cunoscuse eleganta Oliana Karpenko cu numitul Maxim Ianuarievici Jdanov, colonel țarist agresiv, când în toamna lui 1914, Imperiul Rus i-a răpit celui Austro-

Ungar Galiția noastră. Dar venind pe urmă mult ajutor austriecilor de la Imperiul German și întețindu-se războiul, Oliana Volodimirivna Karpenko a fugit de la părinți, din Lemberg, și a ajuns dincolo, la Gatcina, la socrii ei, socotind locul mai ferit de ororile războiului și născând cu o moașă din Pavlovsk o fetiță gingașă, Oksana, în timpul ofensivei marelui Brusilov, la 27 august 1916, zi în care dealtfel a intrat și Regatul Român în Războiul Întregirii Neamului. Și tot acolo în nord, pe Taras, plăpând prematur, la 6 noiembrie 1917, în ajun de puci leninist, cu debandada care a urmat. Încât acum... a devenit mai periculoasă Gatcina, unde ciocănarii și slugărimea jefuiau Palatul Țarului, decât Lvovul! Deci socrii ei, pedagogi de nivel occidental la Orfelinatul din Gatcina, în Rusia proto-Sovietică, au rămas să crescă pe micuța Oksana și pe frățiorul ei Taras lângă ceilalalți orfani, pe când Oliana Volodimirivna Jdanova, s-a întors în Polonia, la Lwów, unde pe urmă murea de dorul lor, neajungându-i că al treilea copil, Daria (Murocika, Mauricette), venită pe lume în 1919 era o mofturoasă și o răsfățată. Colac peste pupăză, mai moare și Maxim Ianuarievici Jdanov, ca reacționar Alb, chiar în Gatcina natală în 1920, încât oricând putea să-i fie deportată familia în Asia de răzbunătorii cekiști ai lui Dzerjinski. Dar Războiul Civil ia sfârșit, rănile Rusiei oblojindu-le încet-încet economia capitalistă de piață, NEP-ul lui Lenin, și se instaurează o oarecare destindere de să și călătorești în Occident sau invers. Dar pe neașteptate, prin 1925 când l-au spânzurat cenzorii pe Esenin, fiindcă văzuse SUA (Occidentul), iată că cei doi pedagogi, soții Jdanov, recunoscându-li-se de către imparțialul regim sovietic meritele de specialitate în munca cu orfanul și iertându-li-se, temporar, c-au avut fiu filoțarist alb, fură detașați tocmai la Kovaliovka, lângă Poltava, să-l ajute pe Makarenko la un experiment extraordinar de progresist, din ale cărui învățături s-a tras poate și Piteștiul epocii Pauker-Dej, unde noua istorie din postromânism a Autoelitei zice că s-au torturat reciproc, de bună voie și nesiliți de nimeni, niște studenți cică... legionari, cari nu împliniseră zece ani la sugrumarea Căpitanului (în 1938!), iar sub Antonescu și Vîșinski era Prigoană, aceasta fiind însă natura atribuită lor, mai torționară. Au tergiversat soții Jdanov ce-au tergiversat și au ajuns abia în 1927, când kolonia imeni Gorkogo se mutase în, laicizată franțuzește bezbojnik, Куряжский Преображенский монастырь (Mănăstirea Pobreajen adică Schimbarea la Față din satul Curajeanca) de pe centura Harkovului, iar Makarenko s-a și însurat atunci cu o tovarășă Galina, pierzându-se oportunitatea s-o mai ia el la reeducare pe sărmana creștină Oliana Volodimirivna Jdanova de la Lviv cu cei trei orfani: Oksana, Taras și Daria.

Pe când Occidentul e șubrezit și torturat de groaznica criză economică de superproducție, Wall Street Crash, declanșată într-o joi (29 octombrie 1929), iacătă de la ei de la mănăstirea lui Makarenko, soții pedagogi Jdanov îi tot scriu norei la Lvov că-n URSS e raiul pe pământ și

că la trapeza cantină au ce mânca, să vină adică Oliana acolo cu fata, pentru întregirea familiei, uite, Oksana și Taras sunt curioși, abia așteaptă să se joace și cu surioara lor Daria (Murocika).

Era ușor de găsit un limbaj comun. Soții Karpenko, părinții Olianei, au lucrat sub austrieci tot în educație, însă universitari, iar polonezii luând Galiția de la Habsburgi au devenit ei înșiși asupritori ai minorităților, practic au desființat la Lviv învățământul superior în limba ucraineană! Mai ales tatăl, Volodimir, era îndârjit, șicanat de perpetua demonstrație că *polonezul e stăpân aici*, jupânul. Temperament revendicativ, el considera că trebuie acordate niște compensații pentru suferițele ucrainenilor în timpul pacificării violente de după proclamarea Republicii Populare Ucraina de Vest la 1918, care includea Lembergul și Pocuția cu multă Bucovină. Așa că el a cutezat să scrie personal Parlamentului Britanic, instigându-l să ridice la Liga Națiunilor chestiunea autonomiei Ținutului Ucrainean, Galiția! Neprimind răspuns încurajator, iar persecuțiile asupra sa crescând, începu atunci a privi lung spre Kremlin, chit că era Roșu, inclusiv la cărămidă și rubinele steluțelor. Zise atunci Oksanei să îndrăznească măcar o vizită de probă, de informare, în recunoaștere, la Kuriajski la mănăstire la cuscri, cu atât mai mult cu cât mica Murocika a luat lecții de balet, a fost conștiincioasă și la 12 ani are deja piciorușe care promit, iar școala de balet sovietică la 1931 e deja iarăși aproape țarist superioară vizibil celei poloneze.

Pianista Oliana Volodimirivna Jdanova se hotărî și i se aranjă cu rânjet un recital Ceaikovski, Skriabin și Șostakovici, în capitala de atunci a Ucrainei, Harkov, la Derjprom (PROMS-ul lui Dzerjinski, întâiul zgârie-nori sovietic, în arhitectură constructivistă, mânere de cupru la uși, antimicrobiene, inaugurat la 7 noiembrie 1928, când la alții din Vest era o groaznică criză financiară, economică și socială) și deci aprobându-i-se intrarea în URSS, unde Securitatea și Gulagul ei creșteau vertiginos, hotărâtor pentru economia atât de necesară a înarmărilor cu tunuri și tancuri, care cer foarte mult oțel, și muncă gratis, de la zek.

Oliana fu aplaudată la scenă deschisă și, cucerită, rămase dând lecții la un club foarte muncitoresc, care funcționa la etajul cinci din chiar uriașa clădire babiloniană, cântată de Maiakovski, care privită din cosmos, se zvonise că avea forma unui portativ pe care sta scris începutul faimosului imn *Internaționala*, al solidarității muncitorilor de pretutindeni în lupta lor glorioasă pentru victoria comunismului în *întreaga* lume, ceea ce ar asigura <u>definitiva</u> pace între popoare.

Odată cu militarizarea industriei Harkovului, vigilența contrainformativă a NKVD-ului crescu și, fișați ca periculoși părinți de polcovnic Alb ce a cucerit la 20 octombrie 1920, vai, sanctuarul simbolic Țarskoe Selo, în Războiul Sfânt antibolșevic, soții Jdanov fură transferați de la mănăstire, să-i alfabetizeze pe mujici într-un sat Balakleia, la vreo 70

de kilometri depărtare, spre Izium, pe Donețul de Nord. (E vorba de localități în care Marius va fotografia în 1941-1942 numeroase pagini elocvente din eroismul trupelor noastre creștine dezrobitoare.)

Și acolo, în mediul rural, pe soții Jdanov, cu Oksana și Taras la ei, îi prinse foametea regizată a Holodomorului, pierind toți în vara fierbinte a lui 1932!

În schimb, bednaia Oliana, cu fetița Daria (Murocika) acum măricică, la Harkov însă, centru muncitoresc, au supraviețuit! Pianista intrase, dând dovadă de luciditate și instinct de conservare, în câmpul muncii serioase, de precizie, având degete fine, la fabrica de aparate foto a securistului Felix Edmundovici Dzerjinski, FED, dezvoltată pornind chiar de la colonia cu același nume a pedagogului Makarenko. Mă rog, în aprilie 1933, când a fost apogeul foametei, au mai servit, ea cu fetița, și făină albă de coajă de berioza, și pateu de ficat de copil, din piață, multe familii de țărani înfometați ajungând în disperarea lor la oraș, doar ca să se stingă de foame pe uliți, pentru a contribui involuntar, cu puțina carne de pe ei, la salvarea ucrainenilor încadrați în categoria socială prietenă.

N-a fost însă deajuns pierderea lui Taras și a Oksanei și a bunicilor! La 16 iulie 1935, chiar de ziua ei, când Murocika serba la un ceai rusesc cu gașca de comsomoliști frumoasa vârstă de 16 ani, NKVD-ul o săltă și pe mama ei Oliana, tot pe motiv de rudenie reacționară, ca fiică de polkovnik alb kontrrevoliuționer.

În mare spaimă, și impulsivă de felul ei, adolescenta Daria Maximovna se duse la Kiev ca o lunatică, să-l caute pe fostul coleg de la Mănăstirea Kuriajski al familiei de pedagogi petersburghezi, poate intervine el cumva să oprească expedierea mamei sale tocmai în Sibirul Apropiat, cum se zvonea despre lotul format, c-ar avea destinație mărețul Novokuznețk, șantierul epopeic evocat de Ehrenburg în celebrul roman *Și a fost ziua a doua* (День второй, 1932).

Spre surpriza și bucuria ei, Makarenko avansase! Purta uniformă NKVD, inclusiv pistol la vedere. Dar, sărmanul, îi mărturisi că tot n-are nicio putere, adăugând cu sinceritate că nu știe nici măcar cum se va descurca el însuși la anul, în 1936, când șeful lui direct, Lev Solomonovici Ahmatov, șeful coloniilor NKVD din Ucraina, va fi acuzat de complot troțkist și va fi condamnat și chiar executat de Ziua Femeii, la 8 martie 1938, apoi îngropat la Noul Cimitir al Mănăstirii Donskoi, în cel Vechi urmând a fi din 2008 mormântul lui Soljenițîn.

Dar ceva totuși tot o făcut Murocika la Kiev! Un anume tovarăș venit de la Moscova, Lavrenti Edmundovici Riumin, specializat pe probleme cominterniste de Exterior, anume pe recrutarea de scriitori occidentali, intrând în birou pentru un tampon cu sugativă, rămase siderat de frumusețea picioarelor interlocutoarei lui Makarenko și glumi cu ea, intenționat într-o limbă străină, occidentală.

Consternare! Balerina din Lemberg se dovedi că vorbea curent ucraineana, rusa, germana și poloneza, dar se descurca și franțuzește, ba chiar în English USA. Pasămite, biata Oliana și mai ales bunicii universitari din multiculturalul Lemberg, soții Karpenko, o pregătiseră pentru o carieră euroatlantică!

Adică exact ce căuta acest maior Riumin la Kiev, conștient din experiență că ucrainencele sunt de regulă mai mișto decât rusoaicele, pentru unii din Vest.

Peste numai două luni, Murocika noastră era oficial trecută în acte Daria Maximovna Riumina. Ca să descindă pe pământ francez la Marsilia, pe 17 septembrie 1935, între Constanța și Alexandria folosind un vapor... românesc!

Și acum marea dezvăluire, mamă soacră! O însemnare cam ambiguă din cufărul de la Pribegi, anume din Jurnalul Francez, arată că pe 28 octombrie 1935, la Villa Oblomov a unchiului Isidor (Doru) Suceveanu, Marius al nostru, este pur și simplu agățat de o balerină albastră Degas Muzeu Pușkin, zice el, rusoaică.

Mai târziu, se va dumiri oarecum dezamăgit, că cekistul Riumin făcea exerciții cu boarfa asta adolescentă, ca s-o marșutizeze ulterior pentru a recruta scriitori, pictori și politicieni occidentali, care să facă propagandă cominternistă.

Numai că el și puștoaica găsiră extraordinar de multe de povestit despre Lembergul natal amândurora. Iar el o rugă să dialogheze numai în ucraineană ca să poată stăpâni și această limbă, convins de ambii lui bunici, Dinicu și Antonie, că trebuie să fie ca Dimitrie Cantemir, poliglot, dacă-și iubește Neamul lui oropsit de toți de-atâtea veacuri, învățându-l pe individ să se atomizeze ca *Homo solus*.

– Ce nu știa nici măcar securistul regal de informații Mișu Focșăneanu e că Iubirea lor, prin exercițiu, devenise atât de profundă încât, peste vreun an, cam în toamna lui 1936, ea s-a uitat în ochii lui castanii și i-a spus drept că în acel octombrie sângeros, spionul Lavrenti Edmundovici Riumin, la Cartagena, port la sud de Valencia, vizavi de algerianul Oran al lui Camus, i-a prezentat-o pe ea drept *fiică, nu soție*, unui anume Aleksandr Orlov, nume sub care mișuna însuși comandantul (!!) agenturii NKVD din Spania, însărcinat să încarce în 23-25 octombrie 1936, pe patru nave sovietice sigure, **Tezaurul Băncii Spaniei** (!), cam 500-600 tone aur, expediat cu nonșalanță de guvernul republican Front Popu la Odessa noastră, pentru a fi depozitat apoi la Kremlin, lângă al României.

– Bineînțeles, nici spaniolii nu-l vor mai vedea returnat Tezaurul ăsta! i-a replicat cam în doi peri Marius, dar povestea i se părea atât de aiuritoare încât a socotit-o *dezinformație* și s-a rușinat să mormăie ceva măcar lui taică-su.

– Omul periculos în peisajul periculos, asta îl obsedase pe Marius ca

artist reprofilat în agricultor. Cum să redai situația absurdă că te uiți la *frumusețea unei margini de codru des*, și de acolo îți poate veni, șuierând, glonțul tău ucigaș! Sau că în timp ce-ți alegi cea mai potrivită pensulă, *Nudul în dezbrăcare* scoate un revolver, somându-te: portmoneul sau viața!... Ca și cum toți am fi Picasso.

Iar acum, la Los Angeles, își privea ca un străin propriul tablou cu trei brazi de la Sinaia, alăturat unuia cu „Râpele dracului“ din Munţii Făgăraş. Se gândea că vreun june, fie Sergiu al Isadorei Morgenstern, fie Alin Vișan al Galei Cobiliță, fie Nichita Căinaru al Larisei Rîbalovna, fie mult mai vârstnicul Gabriel (Gogu) Țăpoieșu, adevăratul tartor al editurii Adrianei Bratu, Editura O_3 (OZON), secretar de stat la Sovietul Comisarilor Norodului pentru Istorie Exactă și Literatură Corectă, eurodeputat din partea verzilor, deși exporta lemn, și candidat independent la președinția Republicii România, ca și la a Moldovei, Ungariei, Serbiei și Crimeii, – se screme careva a pricepe ceva cumva din cum *o fo'* cu acei munți rezistenți, asta ar fi chiar lăudabil, dulce chiar post mortem Murocika a mea, după cum e regretabil ocazional că în faimoasa spiritualicește cramă de sub biblioteca de la Ziduri au fost torturați podgoreni, țuicari și mocani de ambe sexe, pentru a fi ajutat cu merinde și informații pe partizanii de pe Valea Râului Doamnei, de la Pribegi până la obârșii, mai sus de Nucșoara. Care nu prea erau partizani din moment ce nicio putere nu le parașuta, ca la marxiști, armament lunetist, binocluri, celulare utile și-n zarcă, biscuiți suedezi supravitaminizați, țigări, baterii, bitter suedez, videocasete cu Ingrid Bergman, Oscar 1944 pentru asemănarea izbitoare cu văduva Eliza Alexandrescu, farmacistă cu care eu am comis actul de la 23 august, biată Murocika dulcissima, ca o compensație nu numai la ștreangul tău de colaboraționistă orizontal în poziția misionarului civilizației europene care eram eu în octombrie 1941 la Harkov, însă *boala* ce lectorul Dorel Băluțeanu, în deplin acord de septimă micșorată cu îndepărtatul Gicu Tabarcea de la Detroit-Cleveland-Chicago, o are pe Mareșalul, e cumva justificată, c-a păstrat până în ultima clipă, a Execuției, **dosarele** anarhismului anticorupție, încât căgăbăul cel descins de pe tancurile Națiunilor Unite, în urma actului nostru de Armistițiu Capitulare Necondiționată, convenit păcăliți la Cairo, i-a cules pe toți acești *idealiști dezinteresați* ca de pe oliță, punându-le carâmbul englezesc în prag: ori tovarăși de drum la umflarea rândurilor PCR, ori fugiți la Rezistență în munți, să ne facem noi securiștii că luptăm cu teroriștii satelor!

– Anarhism anticorupție, „idealiști dezinteresați“! bombăni micuța Emily.

– Ăsta nu e ștreangul meu! observă cu o sublimă indignare, presei scrise, Daria Maximovna Riumina. E al Elisavetei Voronianskaia!

Într-adevăr, recunoscu Marius, falnicul molid siberian din tablou părea frânt triunghiular de un țipăt. Enigmatic. Dacă apucase a alarma

Occidentul dactilografa *Arhipelagului Gulag*. Totuși, dacă te uiți bine la peisajul periculos în care e spânzurat sau se spânzură omul îndosariat ca periculos, constați că mai există *ceva* dincolo de cauzele imediate ale decesului. Dacă ești și cult.

– Sau măcar nu nesimțit. Sensibil. Datoria intelectualului, Aline, Sergiule, Gogule, fiind a complica lucrurile. Mai ales când sunt dinadins simplificate.

– Păi, asta susțin și eu în *Refugii alpine*! dădu din coadă culturnicul cu trei licențe, năzărindu-i-se că bogatul renascentist i-o dă pe Isadora de tot. Nu ne putem sustrage Terorii Istoriei decât păstorind spiritualitatea în munți, conform înțelepciunii mitice multimilenare. În caz contrar, e de la sine înțeles că nu poți fi exonerat de obligația de a mitui, de a îmblânzi prin prostituare cleptocrația, atrăgând-o de partea xenocrației, ca să ne finanțeze în Est Marea Recuperare!...

Numai că Marius Ghizdavu, scoțându-și căștile, plăcile dentare, ochelarii, condomul, șosetele vărgate ca ale lui Hi, stiloul de aur ca al lui Muso..., ca al lui Musil înainte de a-și pierde biblioteca din Austria, pentru a scrie apoi din burtă incestuos minimalist la Elveția cea nepropice literaturii din lipsă de mizerie, acul de cravată cu microfon de diamant, precum și alte accesorii tehnico-operative staliniste, inclusiv ștreangul dactilografei, nu zise nici da nici nu, făcându-se că se preface că-și face de lucru contemplând, în depărtările fumurii, cum se înșurubează, în Cerul tot mai nemeritat, Muntele Conic, cu gluga lui de calcar ce-l înfățișa alb înzăpezit ca un fel de sfânt Fujiyam, venerat de Yukio Miyagi.

Cu globii oculari ai minții mai puțin bogați în globule roșii decât galaxiile globulare din pieptul Iluskăi sale, dumnealui, ca un grof cu mentalitate harem-faraonică deprinsă la Cairo, Alexandria și Teba, neburghez, nebolșevic, dar fesenist, în gip suav suv spre parcul ceaușist de vânătoare, vedea diferite dihănii în serpentină, urcând ca pentru a-și căuta fericirea în spiritualitate, aievea, nu ca el „și cu Iluska“, cum fantezist îi încondeiază Narcis Moga drept „taurul comunal de la Ziduri adus de la Paris“, fiind migălos să scurmi în scârna istoriei ca și cum ți-ai permite estimări despre cele plauzibile dar nepetrecute. *Columna* ta, dacă o să zgârii în piatră seacă diferite închipuiri, șerpuit din vale până-n sanctuarul hiper-contemplativ de să se deștepte și proștii că, prin inițiere pas cu pas, au ajuns până la o sudoare de un rafinament superior, Sudoarea Minții, care ca și lectura unui fluviu-roman câte o pagină pe zi, vreme de patru-cinci ani, nu te spală, dar te oțelește să înfrunți Coaliția Mediocrităților, cum un mastodont T-34 amărâtele baterii anti-tanc, cu care nebunul de Hi visase să tot apere el Euroooopa de o mancurtizare incurabilă până la Atlantic și la Marea Sargasselor!

– Virusare a memoriei de care n-au profitat decât Stăpânii americanilor! mârâi iar conspiraționistul Băluțeanu, al cărui creier iubea o

idee simplă, socotită genială față de prostata lu' Marx, deoarece-i explica nu doar incapacitatea păduchilor din capu' Țării de-a fabrica Unionism, după ce-n 13 iunie 1990 pe micul ecran numai *Pulex irritans*, ci fortifica și bojocii. Din Vest vine, băi, vidul de expectație și expectorație, fără perspective de viitor futurologic între sondaje pe doamne nefu, dintr-o soțietate nu numai neplanificabilă pentru deflorare, ci deja însărcinată de la distanță, de către iluminați. Ci ici nici nu zici că-i focarul infecțios, dacă francmasonii sau SUA, și bună parte din UE, că și toată presa revizionistă, Tabarcea, e cu noi, dar nu se mai știe entelehie, adică știința despre cine le-a organizat armata și securitatea cu care se confruntă, permanent pierzând, arabii Levantului nostru, cine altcineva, mă, decât SS-ul fugit la ei, camarade?

– Din câte am putut eu arăta, își sprijini de pereții cătrăniți ca de izbă primitoare, ai cabanei lui Otomega, schiurile de lunetist finlandez, Sergiu Chiose, în recent epuizata mea carte a anului, *Refugii alpine. Mituri și mituire, Mitică!*, este clar sortită eșecului tentativa Călușarilor regizorului Alin Vișan de a reabilita din extremismul clasic numai mădularul „etern valabil“, anume componenta de luptă necurmată în contra corupției și corupților, în privazul căreia, ca o derivată colaterală cu caracter mistic, demult uitat în anale regale, a apărut sporadic și câte un document inconfortabil! Nu, iubire, nu mai este decât o singură cale, în astă Europă, ce funcționează ca un detector de minciuni american – Asumarea Trecutului, așa cum ți se dă de la ei. Să-l înghiți printr-un *proces*, de conștiință, de conștiință de conștiință, chiar dacă ai și câte un epizod, sau sezon, mai de kkt, și de kkt de kkt, fiindcă trebuie să recunoaștem cinstit, onest, populist, cu ferplei, correct, că pe gazon, pe-acest picior de plai, e totuși căcatul nostru...

– Aici nu este vorba de căcat! protestă îndârjit Oreste Bogza. Aici e vorba c-a trecut vremea când whistleblowerul domnul Goe trăgea semnalul de alarmă că se fac prostii în trenul de plăcere, că saltul la construcția capitalismului, cu nomenclatura și în interesul nomenclaturii, va fi frânat de consecințe, de grele consecințe, de-o să ne usture koorul, unele scumpiri de carburanți resimțindu-se încă din vara lui 1990, dar cu veselie, de poolimea ce credea bunăstarea... eternă și nu anticipa că, în zece ani, va progresa Întreținerea mai mare ca Salariul, deși tot Yl se va întoarce președinte, dar nu putea face nici el nimica, deoarece de câte ori se ducea pe la visterie, să mai dea la care n-are, o găsea golită deja!

– Și de ce n-o găsea el *foarte* golită, blea, ci doar goală? dădu din umeri Frâncu, prășindu-și porumbul la Dâmbovicioara. Fiindcă meritul „comunistului democrat“ stă în *a înțelege oamenii*, cu realism pătrunzător ca o bormașină Tolstoi-Dostoievski, asigurând stabilitatea partidului doar deservind clientela, adică noii capitaliști inculți hoți, revoluționari de profesie, haioși, postmoderni.

– Iar eu, Marijano, iar eu, mă Rică, se mărturisi fiul său adoptiv și al secetei artificiale din 1946-1947, imitate, Holodomor, după înfometarea bolșevizantă a ucrainenilor, să nu-mi mai ziceți doctor, și nici Cezar Bogza, ci Cuțu, Cuțu-Cuțu, dac-oi fi mai fraier! Credeți voi, că se mai întorc la Ziduri, să se re-sta-bi-lească-n kkt, prinții Marius sau Octavian? Lasă ei, unul Alsacia, altul California, ca să-și strice fragilele lor Rolls Royce-uri pe covorul nostru asfaltic de zici că e Calea Griviței, la 4 aprilie 1944, după ce-au bombardat americanii trenurile noului Val de refugiați basarabeni, anticipat încă de pe când s-a afirmat în toamna lui 1943 Marius ca agricultor? Aș! *Eu* sunt și voi rămâne aici *stăpânul*, cum era arendașul alogen odinioară, Codine, dacă-ți mai aduci tu aminte ce-au trăit în mânie argheziană, sub botniță, bunii tăi, de-au și incendiat grajdul 1907 de la Pribegi!

– Chiar așa ar fi fost să fie? mult se minună de cele virtuale Marius. Să voteze cu feseniștii, Bazil Francu?... Dac-ar fi supraviețuit pornirilor întru acumularea canibalică a capitalului, deja încercate-n ceaușism protocronist de rudele sale peceriste, Isadoro, care nu l-au chemat în 1986 pe înfiatul doctor Cezar, să-i vindece o banală pneumonie, argumentând Satului, prin consens arhaic, că ce, *mai scoți om bătrân din casă*, mai chemi salvare? De ce, fă? Ca să moară la spital la Ziduri, câte doi-trei în pat, cu gândacii de bucătărie pe ei?...

De la Schit, acel impuls ca din tun, al unei ultime ascensiuni, al unei foarte posibile ultime ascensiuni. Către amurg. Mai aproape de stele. Fără contactul concret cu ororile Ocupației după un război pierdut. A-ți instala oamenii tăi în aparatul de stat și *a căra cât cuprinde*, peste orice Convenții. Cirezi, turme, porci, găini în marș, să hrănească acel Răsărit, care se temea, după 7 Noiembrie 1917, că fără o revoluție în Germania untului, bolșevicii nu vor reuși să asigure rațiile orășenilor. Vânătoarea de oameni, ca sclavi ai reconstrucției, după risipa de carne de tun practicată de Jukov. Basarabeni la Sibir, iar Marius născut în Lvov. Poate o luau și pe Liz. În primejdie a fi cedată chiar și după 1958, ca o stimulare a retragerii trupelor sovietice, ajunse în pericol de a se contamina de la... *stalinismul dejist*, căruia datorăm azi poziția de lanternă roșie în clasamentul european: nimicirea ultimilor... filoamericani ce au preferat bordeiul, ca sub Kutuzov la 1812, reeducării în Romlag, Isadoro; zdrobirea totodată a Țărănimii, cu atâta ferocitate încât să nu se mai poată reface spiritual nici dacă i se întoarce pământul de la colhoz; și, azi uitat, valul de teroare târzie 1956-1960 asupra intelectualității, determinant: *în România nu va mai exista decât Putere*, ca după 11 decembrie 1999, când, la cererea profesorilor flămânzi către răsprofii superiori îmbuibați, cum că... să le mai mărească și lor leafa, PNL-Parizer, FSN-Zeamă-de-varză și PNȚ-Borviz batjocoritu-i-au că *nu se muncește*, iar atitudinarii civici tăcură chitic, cum și în 2021, când... Mooye PSD pierzând alegerile, e totuși readus de Cîțu la putere,

pentru stabelitatea lui Iohannis, întărind în Bazil Frâncu, influența cinică a conferențiarului Tudor Băluțeanu, convingerea aia că din moment ce *ăștia* privesc indiferenți de Sus, la singura bază națională de „proști care mai citește“, înseamnă că nu-s decât tot o adunătură parazită, ce doar se-nfruptă din *nevoia idealistă* de a săpa tranșee în contra Uitării mondiale a Războiului Sfânt.

– Mai bine scriu eu însumi, nene, decât să tot citesc pe alții! Și îngrop.

– Cu alte cuvinte, Isadoro, ah și ce te-aș fu! zâmbi kurtenitor Orestel Bogza ca-ntre tineri inculți normali, sănătoși, karatiști, dadaiști, gândul meu ascuns, tolerant, neexprimat până la capătul liniei nici în *Praful și pulberea. O viziune a sângerosului cutremur aniversar răsculativ de la 2007,* nici în mult mai amarul pamflet *Cosmetizarea la mutră a RSS România pe drumul fofilării în uie*, este că dacă n-ar fi existat această, atât de specifică mioritismului zgârcit, „investiție străină în Neuitare“, cum se exprimă Clara Honig, sau simplă bunăvoință filantropică occidentală, atunci noi n-am fi avut, hm, fără Burghezie de Merit, prin mici sacrificii financiare particulare Subscribe, prin aș! necesitate vitală românească de progress, nici *Editura nr. 1* și replicele sale, nici *Periodicul nr.1* și sateliții săi, nici celelalte puține incomode înfiripări apostrofante provințiale, deoarece Puterea le-ar fi spulberat, la prima furie, în aplauzele grele... Le-ar fi desființat el Yl din start, dar i-o fi fost milă de calculul Occidentului că, altfel, n-ar mai fi avut megafon respectat de... intelectualitatea pe cale de dispariție, unde să-și spună cuiva păsul, în lupta cam fără spectatori cu *derapajele*!

– Cu alte înjurături, Isadoro, ah și ce te-aș giuca și eu! glumi solidar Alin Vișan, vătaf de călușari gelos degeaba pe căpitanul Gărzii de Silicon, Oreste, a trecut vremea când junimea sen-si-bi-li-zaaa autoritățile cu *Jos comunismul! Jos comunismul!* De unde pe vremuri flăcăii Neamului se pregăteau duhovnicește să reteze vâscul care ne-a întârziat dezvoltarea arboretului cu sute de ani, ajunserăm azi ca niște cerșetori țigani parizieni, *să parazităm*, noi, 30 de milioane de romani latini, pe o mână de investitori străini în cultură, niște domni mai generoși...

– Care jum-bi-lează! oftă a năduf microbist Tristan Băluțeanu, cu sticliri în ochi mai carnibalice decât ale lu' tac-su Tudorel când s-a făcut frate de cruce cu vampirii. De ce jumbilează dujmanii? De gât de frayeri suntem! Parazităm pe publicațiile injectate de ssstrăini să nu piară Gaistul, ne frecăm labele beți, că ce mai „afacere“ am făcut cu pibul microscopic, feliat la ministerul Identității... naționale, iar EI poate că ne trasează pe jdemii de ani Direkții kulturale, băi, și 'abar n-avem! De-aia paradoxul român că noi nu *cine a bolșevizat nația* cercetăm, ci de ce plm s-au mai jertfit unii s-o apere! Deci să n-așteptăm martiri Mitíci ca Oreste, Pilade, Electra și Hifigenia, într-o postmodernitate care unde Pindar o poate încasa

la mir precum Socrate, de cum iese din piscina bazinului olimpic.

– Aceste manifestări de debusolare, la o anumită bulă din tineret, articulă cu greu senatorul uninominalizat Saie Buburuză de la Consiliul Național de Analize Sistemice, către academicianul Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice din România, sunt rezultatul unor deficiențe grave ale muncii educative din unitățile noastre școlare codașe. Directorii trebuie să ne întocmească urgent listele de nevoi, ca să le trimetem operativ broșurile, formatorii și dvd-urile...

– Ca francmason liberalo-țărănist, propus naș de Sergiu și de domnișoara Isaura Morgenstern, medită la ei cu spume roz la gură ca de borviz-parizer-moare, avocatul Coriolan Pigu beat, menționând că cu soția și amanta el n-a scăpat niciuna din lansările păunesciene și că personal nu vede-n cadrul didactic *o ființă umană capabilă de autoînvățare*, ci profii de la noi nu manifestă progresii dacă n-au formator oengist dădacă! Eeeu nu uit că țeara mă percepe ca șef al inițiativei de radioascultare, nu ca tătic biologic al Senatorului Marian Tăbăcaru, zis SMT-ul brazdei naționale în meritocrație, și ca lider al Comisiei Parlamentare pentru Literatură Exactă, opunându-se cu celeritate demolării Casei Poporului în scopul de a se dezgropa manuscrisul căinar **1681**, după ce principiul rotației cadrelor l-a țintuit la departamentul agricol, la oi, unde se simțea o acută nevoie de electroniști, ce primează fiind, după opinia mea de apărător beton al cepexiștilor urii lui Iliescu, că l-au marginalizat, ca argintul viu jucându-se tontoroiul și tananica pe elite, cum înaintea politicienilor, au înțeles-o importatorii de cafea, din câte-am tras eu cu Urechea și-am și informat, în timpul vizitei lui Gorbaciov în Crucea de Piatră și-n Grădina Maicii Domnului, nicăieri în Galiția Mare neputându-se achiziționa, pe o pungă de cafea boabe, o plăcere de o asemenea calitate românească, echivalentă ca și nechezol cu domnișoara Miss Univers!

– Și care-i problema? Какая проблема? clătină din capul fără fir alb, cum i l-a pictat genialul Kramskoi, contele Lev Tolstoi, în robă neagră și cu o răutate michelangiolescă în privirea-i de moralist. Cine-i mai șmecher tratează Capitala drept o Cruce de Piatră extinsă, ca o soțietate deșchisă spre piscina din Grădina Maicii Domnului, și-și face treaba unul ca Ghi. Nu se descurcă însă și Grișa, cu fluviu-romanul de **1681** pagini. Și știți de ce? Pentru că în toată România și în Diasporă nu mai sunt în viață decât 12 martiri care au citit integral, patru volume, cartea mea despre Napoleon, Natașa, Kutuzov și Basarabia, *Război și pace*!

– Dragele mele elemente relativ tinere! gemu și confirmă SMT la poalele Muntelui Conic, după sex inspirat în hotelul de la Schitul Hoitarului, cu Tira Misu, Diva Sugativa și Diegeza, după un triplu DVD cu inegalabila Elvira Flocșăneanu la Ialta, în dormitorul unguresc al generalului țarist Carl Gustav Mannerheim, sculptat în corn de elan, cu ascuțit *cuțit finlandez*, după modele sibiriace achiziționate în timpul

misiunii de taină, de a verifica traseul spre China al lui Neculai Milescu Spătarul, care a înțeles primul că posesiunea exoticei Asii Centrale, a romanticului Sibir și a bogatei Kolîme nu atârnă, în mentalitatea slavă, cât *a stăpâni măcar câțiva latini*, deci trebuie câștigat *timp* românește, crescându-l pe țarul Petru în vanitatea de a-și ctitori capitală baltică, spre a se încăiera astfel, elementele rus și ăl neamț simultan insigat de acad. D. Cantemir la Berlin, nu numai cu parabola creșterii și descreșterii otomane, cum va fi și cu Imperiul Țaristo-Sovietic, ci și cu Descrierea celei mai potrivite baze de atac într-o strategie sadoveniană, sudică, din luminoasa Moldovă, când va bate și ceasul ca frăția de arme româno-germană să-și arate fiabilitatea, locul vorbelor, al vrăjelii, luându-l fapta de arme, despre care va buigui sau va hui Istoria măcar, dacă nu vom mai avea literatură vie, sub lumina cadaverică haihui de la Răsărit...

3

– Tinere trebuie să fie toate aceste stele, fără nicio recitire-n profunzime a astronomilor geto-daci de pe Muntele Conic, aprecie culmea Marius, îngrijorat de nicio veste tragică despre cei trei fugari spre Ialta ori Istanbul, porniți cu o șalupă fragilă în sumbrul februarie 1945, când inima Reginei Maria nu mai bătea pentru Balcic, acolo sus, ci pentru nefericitul Rokokobauwerk in Dresden.

Un vânt de apus, către Valea Ursului, desfrunzea stejarul, dezvăluind pentru vițel vâscul, vâscul ce în întunericul vremilor căpătase o legănată siluetă de ștreang. Al violonistei Murocika Riumina? Al dactilografei soljenițînene Elisaveta Voronianskaia? Al mestecenilor lui Esenin buldozeriți stahanovist?

Niciodată nu avusese mai jenantă nevoie de „a ști mai multe” despre rotițe și cauzalitate în Historia, despre Ocupație și despre prizonierat. Sufletește era pregătit, prin război, pentru ce era cel mai jilav: a viețui în sfințenie ca un *Homo solus,* atomizat, niciodată având a-și mai dezvălui Altuia **gândurile reale**, care este concepția lui, ce-are el în cap! Fiindcă la dosarul său, cu rude doar boieri sau deștărați, nu încăpea îndoială că avea să fie toată viața încadrat informativ cu ciripitori, în Romlag ca și-n Capitală, sub Dej și Cea ca și sub Yl, în Galiția Mare ca și dincolo de Cortina de Tinichea, cea ondulată de trâmbițele Apucalipsului...

– După opinia mea, trată el drept un provocator pe Sfinția Sa Părintele Atanasie Damian, când i se plânse că a constatat, nu numai la spovedanie, elemente de derapaj la tineretul neștiutor, e cert că neputința unui internaut de a clasifica „informația“ că... Mossadul s-ar fi început cu specialiști ofițeri SS este rodul previzibil al politicii *Moarte intelectualilor,*

lansate în 22 decembrie 1989 de însuși tovarășul Ilie Verdeț, temător pe bună dreptate să n-avem *poezie* în Țară, politică de îndobitocire a Neamului aflată încă în cea mai aprigă vigoare la 11 decembrie 1999, când **Intelighenția Românească** a suferit frustrarea de grație, fiind cu brutalitate, brusc... „scoasă din cărți", asumându-și Occidentul funcțiile civice de alfabetizarea puterii, de creștere IQ, de reducere a Nesimțirii de a fura!

– Nu-nu-nuuu, îl combătu Iancu Noveanu, *asta* se poate corecta printr-un dur acces real la Cultură, prin carte ieftină și, de ce nu? obligatorie. Și prin Internet gratuit pentru întregul tineret, *în schimbul Revoluției pe care a făcut-o*, dai o ordonanță de urgență c-ai interzis derapajele și, gata! Dar ce ne facem cu, uite, cultura nemulțumirii?... Liderul Gărzii de Silicon vine aici, de fapt, doar cu documente că de ce s-a enervat personal. Este? Zice Oreste Bogza: e inadmisibil atâta reducționism, să prezinți tu anul 1907 doar ca pe un pogrom, rezistența anticomunistă ca pe o fugă lașă de rigorile Romlagului reeducator, iar Războiul Sfânt ca pe numai și numai o contribuție românească de 1681 pagini la jocul german rasist în Răsărit, din care merită avansați și pomeniți doar Cambrea și Lascăr, de la diviziile de prizonieri, sovietizate și sovietizante, TV și HCC!

– Țara aceasta are nevoie de școli, nu este așa? întrebase la 5 februarie 1910 Nicolae Iorga Camera Deputațior, care modifica Legea Cârciumelor. Și se cere. Știți cum le cere: și prin petiții le-a cerut, și le-a cerut și în forma cea mai periculoasă pentru existența acestei țări. Și, anume, răscoalele au fost, înainte de toate, o cerere de școli. Numai disperarea unei clase rurale, absolut neluminate, poate să ia forma pe care au luat-o răscoalele țărănești din 1907. Nația aceasta a cerut deci în toate formele, în cele mai duioase, ca și în cele mai brutale, în cele mai legale, ca și în cele mai ilegale: școală.

– Însă ceea ce l-a enervat cel mai mult, luă Codin de martor pe Marin, e că tot acel Miracol, 11 decembrie 1999, de care s-a făcut vorbire, ne semnalizează că Liderul necontestat al Călușarilor României s-a autosesizat de un atac extern, concertat, focusat asupra elitelor muncitorești. Toți țăranii au pătimit corecții, pentru incorectitudine, de la niște microintelectuali tupeiști, cenzori publici fără de public. Cineee?... Niște foști mini-nomenclaturiști cu pașapoarte la discreție!

– Clonarea, plagierea, piratarea, râse de tunurile inamicului, cu amețitoare condescendență, Marius Ghizdavu, însă de la San Francisco sau Yamoussoukro sau Kyoto, e doar cât a putut capta îngusta, ignara, viață intelectuală românească dintr-un întreg imens. Imens! Având ei **biblioteci consistente**, nu șoproane de-ale primarilor, *alții* au scris la orice in-topic de zece mii de ori mai mult decât o fac românii mei, ca seminție pe cale de dispariție, de dizolvare în curenții contradictorii din Oceanul Euroatlantic,

și-n Ruropa cea mlăștinoasă, ignară. Trebuie mereu să supralicităm. *N-am cucerit de data asta Rusia, o s-o luăm data viitoare!...* Așa că publicistul de senzație ignară, sau politicianul provocator, găsește cu ușurință excese retorice din care să probeze orice! Desigur, adresându-se numai și numai gloatei ignare. Căci specialistul acreditat știe masivitatea bibliotecii în discuție și evită a intra în polemică ridicolă cu ignoranța ignară. Pentru că *nu poți* singur. E un DIALOG de la *cultură ignară* la Cultură neignară. Or, a ta e mai mult moartă decât vie. Consecință a pierderii Războiului Sfânt, acest aproape deces, desigur! Vă asigur că, pentru *această* bibliotecă a altora, nu e nimic nou în protestul că 1907 a fost și altceva decât un pogrom, Rezistența altceva decât refugierea în munți a unor „căcați cu ochi“ de intelectuali temători de reeducare, Războiul Sfânt cu totul altceva decât o epurare etnică în Bucovina, Basarabia și Transnistria! Tăria unei biblioteci și, în foarte particular, a unei cărți fundamental ignare, ca **1681**, stă în diversitatea punctelor de vedere din care este privită coma noastră profund/ă ignară. Că resuscitare nu e... N-ai cu cine!

Stele-stele profund indiferente. Fiindcă văzuseră dispariția dinozaurilor, a imperiilor, și pe Țarii cei groaznici omorându-și fiii, ca sultanii. Sau cum zic conspiraționiștii, ca Habsburgii. La Mayerling, în 1968, pe revoluționarul leit Marius, Omar Sharif, și pe Catherine Deneuve, pentru asemănarea ei cu Eliza lui. Dar acum se gândi imperial ca un vultur la Regina Maria și cum ciripea englezește în cerdac, la decalajul temporal ce-l adusese pe el prea târziu la Balcic, cum pe Eminescu prea devreme la Cotroceni. La o ceașcă de ceai ce i se ciobise la Celiabinsk. Și la Dora în Odessa noastră bine aprovizionată în război. Un fel de Biarritz ca Casablanca. Pe urmele Prințului Carol, care ascultând la cinicul lui profesor țarist Voicu Ghizdavu, înțelesese că tot ce se durează la 1918, cu atâtea sacrificii ca Românie Mare Regală, *nu va dura*. E prea puțin! Trebuie mai întâi să cucerim Rusia... Și vom porni mereu, de îndată ce auzim că la Kremlin un orologiu sună noaptea jumătate. De fapt, la 1942, încă suntem inculți funcțional, săraci, și nici prea... determinați să ne înșirăm Arenele Romane Jubiliare până la Ural măcar! Deghizat în ofițer țarist rus, iată-l *descălecând* pe tânărul voievod cu păr de aur moale în port, redevenind vânător de munte și căsătorindu-se fulgerător – *întemeietor* simbolic și profetic, nu în derâdere! – cu bizantina domnișoară Ioana Lambrino, într-un sfârșit de august ce, aniversat peste exact 22 de ani, va consemna la 1940 Sfârșitul/ Pizdeț, și de domnie Carol II, și de Românie Regală Mare, și de românași, dar și de perspectivă de Înviere a Țarismului în Rusia lui Tolstoi, cu o nouă Dinastie! Nici n-au știut rușii ăștia ce pierd, după nimicirea de către Lenin și Iakov Sverdlov a dinastiei Romanov la Ekaterinburg, 17 iulie 1918, să rateze atât de aproape temporal, oportunitatea literară virtuală de a întrona *o altă* dinastie solidă: și bizantină, și cu rădăcini germane! Iar Țarul Carol ar fi știut să ferească

Rusia, la 1939-1941, de lăcomii molotoviene spre baltici, polonezi și basarabeni, care ar fi împins-o într-un nou Război Mondial, cu pierderi uriașe.

– Țarul Carol al rușilor s-ar fi comportat, evident, tot ca un Voievod al Kulturii, cum îl știm de la Luna Bucureștilor, organizată-n Parcul Lui, azi al lui fii-su, dar la o scară gigantică, a Eurasiei. Cu simț economic superior ageamiului de Lenin, el ar fi deschis larg porțile Rusiei pentru investitorii imperialiști, iar piața liberă ar fi hrănit copios populația. Statul n-ar mai fi intervenit decât ca să aloce minimum 10-15% din pib la Edu-Cultură. Și atunci acum, dotați excesiv cu universități, biblioteci, atenee și muzee uriașe, *rușii ar fi fost mai fericiți și decât canadienii* de la aceeași latitudine geografică, invidiați de multe țări din UE.

Expediat de Regina Maria urgent la Odessa, pentru a discuta cu Prințul care dezertase după Capitularea Necondiționată de la Buftea, consilierul secret Alecu Ghizdavu (nu Voicu, căzut prizonier încă din 26 iulie 1917, dus lângă Colmar în Alsacia, supus unui regim de exterminare), a lăsat însemnări încâlcite codificat, din care s-ar deduce că se pare că germanii, care controlau Ucraina, i-au zis c-așa cum l-au trimes pe Lenin de la Zürich la Petrograd, le e sametegal să-l lase și pe Principele Carol cu Zizi Lambrino a lui să treacă spre Palatul Smolnâi de pe Neva. Totodată, reiese optimismul solului român că, oferindu-le concesii teritoriale spre Varșovia, Danzig, Riga și Helsinki, se putea conta pe *înțelegeri* cu unii generali țariști, care tot mergeau și ei la Petersburg (doar Denikin, Vranghel și Iudenici; cazacul Kornilov fiind ucis de un obuz prin aprilie 1918, în Kuban, lângă Ekaterinodar-Krasnodar) și chiar cu câțiva lideri ucraineni celebri, ca Stepan Bandera, pe care Ghizdavii îl știau din Lwów, sau Pavlo Skoropadski și Simon Petliura, pe care-i cunoștea conu Alecu dintr-o incursiune secretă la Poltava. Dar n-a fost să fie! Ghinion și pentru Odessa, care ar fi accesat în acest caz investiții masive, încât să arate mai occidentală și luminoasă decât Petersburgul cel rece.

– Odessa! Oooo! Acel ștreang, legănat ca un O de la Odessa, pe care noi am umplut-o de ștreanguri! Și Murocika, nu la Petersburg, ci la Harkov, despre cum a fost întemeiat orașul tank-industriilor de nobilimea românească, de Curtea voievodului Dmitri Kantemir! Cu o melancolie fără soț ca a *Necunoscutei* pictate de genialul Kramskoi în chiar anul eminescian 1883 căzut ca o ghilotină 10 ani prea înainte de fofilarea spre Regatul Român a Prințesei Maria, prin negura maghiară exclusivistă lingvistic a Procesului Memorandiștilor.

– Între acești alți harkovieni, marele spătar Gheorghiță Milescul, nepot de frate dascălului lui Petru I, celălalt celebru spătar de-au călătorit pe la 1675-1678 la kitaiți, Nicolae. Și de la acel Gheorghiță, peste mai multe rânduri de oameni, născutu-s-a la moșia Ivanovka imunologul nobelizat Ilia Ilici Mecinikov, de-a frecventat liceul în Harkovul nostru,

ajungând de la 16 mai 1845 în doar 26 de ani profesor de Naturale în noua Universitate din Odessa ta și a Dorei Căinarului meu, Marius-Marius, știi tu ghini ce scenariu infect s-au giucat, nu te face că tu ai râvnit să filmezi fetele lebede balerine la Ekaterinoslav, și-ai nimerit la... Dnipropetrovsk! La Kharkiv, Mecinikov însemnând purtător de spată (paloș), Marius, lașule! Hoțule, tu de Odessa și de Harkov erai interesat, știind unchiul teu cum o fost cu răscoala proiectată totuși la Moscova pentru Tatar-Bunar!

– Da-da, nu face tu pe niznaiul! La 13 ani, trăgeai cu urechea la raportul parlamentar Gheorghe Tătărescu, *Internaționala a III-a și Basarabia* (9 decembrie 1925), ce consilierul secret Alecu Ghizdavu, unchiul, discuta în contradictoriu cu Voicu Ghizdavu (tăticu, filosof geopolitic) despre perpetua tensiune de la Nistru cu bande înarmate trimise aproape săptămânal (?!) să atace grănicerii noștri și să jefuiască satele spre a dovedi impotența statului român. Iar Biroul de Sud Harkov al Internaționalei Comuniste, profilat pe subminarea tatarbunarică a României, avea ca șef pe bulgarul Cristo Rakovski, și pe francezul Jacques Sadoul secretar, iar printre curieri pe Gheorghe Bujor, nume vegetal auzit cu emoție rusofonă și pe la contrarevoluția lui Yl din 1989! Ci curierii ăia plecau spre Tatar Bunar de la subcentrul lor din Odessa asta, dar regesc al Basarabiei!

– Atunci puberul Marius, enervat, a migălit primul său *portret colectiv,* cu vreo cincizeci (!) de mutre patibulare de homosapi, luând ca model o fotografie semnată E. Marvan, reprodusă ca Anexa XI *Grup de teroriști de la Tatar-Bunar dezarmați în ziua arestărei*, la pagina 43 a broșurii discursului din Parlament al lui Gheorghe Tătărescu, subsecretar de stat la Departamentelor Internelor, pe unde mișuna și tatăl frumoasei Elvira, sfetnicul de taină unchi Alecu Ghizdavu.

– Sigur că știu, tocmai eu să nu cunosc, dădu el din coadă ca un bacil, bombănind cu amărăciune, parcă acele stele nici roșii, dar nici americane, n-ar fi fost *pentru el* puse pe Cer, *ne dlia menia*, pentru a-i aminti că în această lume, chiar dacă nu e prea limpede ce-i mână pe oameni (tot *aia*! ar fi exclamat reflex Tudorică Băluțeanu), există totuși un fel de Constelație a Lucizilor, te poți gândi la unele valori umane certe, insulare, dinspre creatorul Elohim spre creatura Yukio Miyagi, cum ar fi Christ, Michelangelo, Beethoven, Eminescu...

– Christ a fost tot levantin, nu nord balcanic, obiectă Tristan gonind musca. Levantul începe de prin Cipru spre sud-est, incultilor! Aici-șa la noi nu e Levantul, loazelor!... Aici e Aiudul!... Aici epopee, se dau la topit săbiile ofițerimii României Regale! Nu se află niciun Levant în Oltenia sau în Bugeac. Nu crește la Cetatea de Baltă nici chiparosul funerar, nici măslinul de cimitir...

– Crește doar regina peisajului dezolant, p...-țigăncii, râse Erdödy Zsuzsa.

– Cât despre actualitatea lui Eminescu ăla, pufni Muhală Muistu, nu ne confruntăm aci doar cu-o xenofobie ce trata de musafiri nepoftiți pe investitorii străini, de la Nistru pân' la Tisa, ci și cu barbaria că lăturiș se promovează cea mai crasă medievalitate nostalgică, o rușine în laicismul de după Laika 1957!

– Ba Eminescu al meu n-a construit la Roma, nici a compus la Viena, ci el a ctitorit o mănăstire în pustiu la Borgiah, conștient că monahii vor fi puțini, iar mirenii dornici *să-și păzească sufletul* tot mai rari în Era Ticăloșilor de după Războiul Sfânt, care Eon Dogmatic mecanicist cibernetizat s-a reinventatără în postromânism, să fie plătiți și pe card, drept Era Tonomatelor!

Dar la ce Scenariu *Metschnikoff* încă de la Antibes - Les Moulières, Villa Oblomov, făcuse aluzie, cu gâtul ei de lebădă balerină îndoit ostentativ spre Lee Miller de la Mougins și de la un Picnic à Île Sainte Marguerite, neizvestnaia, Daria Maximovna Riumina, Marius-Marius? își suspină el de milă, admirând pe Nevski Prospekt, la Podul Anicikov, caii confiscați lui Codin (două atelaje), la care se uitau și prostituatele perfecte Kramskoi din cultul oraș țarist Leningrad.

Tot bunelul. Tot filfizonul de Dinicu Ghizdavu! Vai, mă tem de ce spune dușmanul nostru de hotar, Lino-Leano, Narcis Moga-Dabija, în bestsellerul *The Holy War against Bolshevism*. Mdaa... Murocika poate să fi știut ea mai mult.

– Ultima vizită la Lwów a cruciatului Marius Ghi, în septembrie 1942, în drum spre atelierele fotografice de la Morozovsk și Kotelnikovo, a însemnat prăbușirea întregului Plan de Viață de până atunci, bazat pe Marea Recuperare, pe efortul galițienilor, în principal români, evrei, polonezi și baltici, de a prinde din urmă occidentalii, profitând de declinul lor, și a-i depăși în materie de Gaist.

Pentru un tânăr de 30 de ani, chiar dacă desfrânat pe săturate, era o catastrofă, cam cum o unitate dură de partizani ar fi dinamitat barajul unei hidrocentrale, stingând pe ani de zile lampa lui Ilici într-un teritoriu vast.

Rețeaua căilor ferate era mai simplă decât cea, delabrată, de azi și desigur afectată de Războiul Sfânt. Misiunea lui era *să acopere* pentru generalul de propagandă Bratu deplasarea entuziastă, 40 de zile, a regimentelor de infanterie și artilerie ale Diviziei 9 Constanța spre Front, spre Cotul Donului și Stepa Calmucă. Cu trenul până la Stalino (azi Donețkul ucrainenilor ocupat de putiniști), avea de călătorit în jur de zece zile, pe ruta Constanța-Fetești-Focșani-Mărășești-Suceava-Cernăuți-Lemberg. Da, se ocolea pe la Lemberg, unde Marius încă mai „ancheta”oniric, la pușcăria locală (pesemne la Brigidki, nu la Lunețki, erau veo trei), cum a fost cu putință ca logodnica lui, chit că îl părăsise prin 1935, frumoasa și mândra contesă Halszka Chrzastowska, să fie împușcată atât de bolșevicii în retragere, ca *aristocrată*, cât și de naziștii în ofensivă,

se pare că niște austrieci, găsind-o încă agonizând, – ca indezirabilă *stăpână* de sânge slav!

De la Lwów, prin Tarnopol, se ajungea la Vinnița (la sud de carpenul de la Berdicev), și se urca iar spre nord prin Fastiv spre Kiev, fără a intra în oraș ci doar pentru a urma Niprul pe malul drept până la Dniepropetrovsk (Dnipro), unde era pod și cale liberă spre punctul terminus: Stalino (Donețk), localitate abordabilă și ocolind prin Harkov, cum Marius a și făcut (!), urmând acum a se mărșălui vreo lună până la contactul cu inamicul pe malul Volgăi, la Stalingrad.

Acolo, la Lemberg, Marius bău, șezu și plânse-n gară, lăsând să treacă tren românesc după tren românesc spre front, tot încercând să se adune sufletește.

Își confirmase în orașul pustiit și de bolșevici și de naziști bănuiala că în Galiția Mare nu-i vorba doar de retragerea spre Reich *a sute de mii de germani*, de către Hitler, cum a zărit cu ocheanul din înălțimea unui carpen sur la Berdicev, de Pobreajen 1941, fără a presimți însă catastrofa că politica de purificare etnică a Aliaților după 1944 îi va goni, îndeosebi din Prusia Orientală și din Sudeți, cu *milioanele*! Adică, spre deosebire de fascistul Curzio Malaparte, care scrie de la Capri, din piscină, despre frontul italian de pe Don, spre a adera apoi cu succes comercial la stalinism și apoi maoism, Marius nu gândea decât la fața locului!

– Lembergul, în 1934-1935, îl alesese ca pe un fel de Paris al Estului, pentru a structura pe bază de proiect imena „Marea Recuperare”, o Galie culturală de la Adriatică și Pont la Baltică, să preluăm Noi efortul spiritual pe care Occidentul leșinat tocmai îl abandona și, viețuind noi galițienii decent dar sobru, alocând 10-20% din pib la Edu-Cultură, <u>să recuperăm</u> într-un singur secol **istoria creatoare netrăită** din pricina „colonialismului intraeuropean“, care a afectat și Țările Române. Woke!... Sarcina a rămas neîndeplinită până azi. Treziți-vă!

– Poliglot, se descurca în orașul multicultural ca peștele-n apă, pentru că orfan de mamă fiind, și cam abandonat de tac-su Voicu geograf călător, urmase gimnaziul Alexandru cel Bun în dulcele Ieși, mega-târg oarecum asemănător Lembergului, vizibil jumi-juma ca pondere evreiască, după evaluarea lui mai mult pe trasee culturale, până când Amelia Șaraga și Alecu Ghizdavu, îngroziți de bolșevicii Cominternului, s-au mutat repejor la București, după șocul unei din senin posibile Revoluții Bolșevice, dacă populația basarabeană credulă s-ar fi răsculat contra lipsurilor postbelice la semnalul din 15-18 septembrie 1924 al actelor teroriste banditești de la Tatar Bunar, menite a înscena un pretext pentru trecerea Nistrului de către Armata Roșie, spre Prut, spre Ceremuș și, cine știe, chiar spre Ardeal, pentru a re-bolșeviza, dincolo de Tisa, Budapesta.

Numai că Stalin fusese dezinformat de intelectualii săi intelligence, cum că România Mare Regală ar fi șubrezită de niște „clivaje“ și se va

descompune singură, deoarece Marea Unire a fost o pleașcă, o farsă de eseiști bestsellari. Să fi înțeles ceva din Încoronarea de la Alba Iulia poate elitele corupte, dar masile muncitorești-țărănești și proletarii condeiului gem și acuma sub jugul boiarilor rumâni, mai apăsător pă minorități, cari spre deosebire de cele din URSS, n-au niciun pic de drepturi! De aceea, „popoarele subjugate" din România luptă pentru *autonomie* până la *despărțirea* de statul român: a Cadrilaterului, Basarabiei, Bucovinei, Ardealului și Banatului! Ar fi destul, tovarășe Stalin, un pui de zaveră la Tatar Bunar, și incendiul revoluționer s-ar lăți în toate provinciile, pentru că pă peste tot intelectualii mai publici ai Autoelitei s-au săturat de România!

Politica înăbușirii rapide, băgând armata, a diversiunii bolșevice, sângeros recomandată de Alecu Ghizdavu încă din 13 decembrie 1918, când s-a pus capăt transferului la București a dezordinilor leniniste antimonarhice de la Iași, a oprit și atacul din Basarabia de la 1924. Dar întrebat de Marius cum vede proiectul lui, cu Lembergul în rol de Novîi Paris, consilierul aulic a clătinat din cap cu tristeță.

– Dacă de uiți pe harta Estului, România în 1931 e cam cât Polonia, având și superioritatea de a fi rămas Regat, pe când polonezii or să dea de dracu, așa cum și Spania, ridicolă cu republica ei a intelectualilor! Eu le-am recomandat dar n-au vrut să-l facă Rege, Crai, pe Prințul Nicolae, căruia socrul lui Octavian i-a făcut rost de un Duesenberg Straight-8 roșu, cu care vrea să participe la cursa de 24 ore de la Le Mans, cu copilot italian. Ar fi fost extraordinar ca între Cele Trei Mări, peste toată Galiția Mare să domnească Regina Maria, cam aceeași familie. Mda, din motive *diferite*, și românii, și polonezii au privit mereu spre Roma. Tocmai de-aia, n-o să te-nțelegi cu ei, Marius! Au *complexe de superioritate* față de români, mă rog, cum dealtfel mai toate minoritățile noastre. Iată de ce Neamul Românesc trebuie educat pentru vigilență, muuultă știință de carte și solidaritate...

Dar tânărul organizator de școală de pictură și de toate artele și de căutări spirituale era convins că în Galiția Mare dintre alea Trei Mări, popoarele cele mai numeroase, unul catolic și celălalt ortodox, se pot înțelege mulțumitor recurgând la bunăvoința unui intermediar, care atunci exista, un al treilea popor, care prin Cultul Cărții și al solidarității producea cel puțin tot atât de multă cultură: evreii.

– Polonezii, românii, evreii și balticii, călăuziți de elite competente și incoruptibile, pot să facă prin muncă susținută din Galiția Mare un adevărat Rai, ferind Europa de la a mai cădea în *irelevanță* într-o viitoare lume *multipolară*!

În septembrie 1942, prelungindu-și sub diverse pretexte întârzierea la Lwów în jurul gării, Marius n-a putut însă contacta decât germani, ucraineni și câțiva polonezi foarte bănuitori, speriați. De unde, presimțirea că după război va trebui să facă totul singur, în ce privește Marea

Recuperare, adică să creeze izolat, într-o societate atomizată, ca *Homo solus* dăruindu-se unui Ideal totuși colectiv, presupunând că o întreagă Constelație de Lucizi, după contemplarea deșertăciunii unei aceleiași societăți totalitare, va adopta strategii de Rezistență prin Cultură similare, acumulând Opere de Sertar, pentru a avea ce pune pe net ca *pdf-uri gratuite* atunci când Viiața Spirituală se va normaliza de la sine și cetățenii vor căuta de la un timp să mai cetească și *altceva*, mai marginal underground decât fluxul ce-i zi de zi premiat, tipărit și întâmpinat cu citate critice entuziasmante.

Abia la Gumrak, mai ales prin Otto Runge, a avut el impresia, adică iluzia, că a cam înțeles ce se întâmplase cu Galiția Mare. În ce-l privea, nu mai era bună de nimic! Întreg Estul aproape că rămăsese fără evrei. Se atomizase iar prin non-comunicare! Baltici, polonezi, români și balcanici își vor urma fiecare, în singurătate, propria traiectorie. N-avea cine să-i mai lege într-un destin comun.

Căci la Moscova, în 23 august 1939, Molotov i-a luat tăntălăului de Ribbentrop nu numai Cernăuții ci și **Lembergul**, NKVD-ul având aproape doi ani la dispoziție să nimicească dușmanul de clasă periculos, iar pe cel șovăielnic să-l deporteze la Novokuznețk și Magnitogorsk, să călească oțel pentru tancuri.

La 30 iunie 1941, au intrat în oraș naziștii peste bolșevici, precedați însă oarecum de avangarda horthistă. NKVD-ul ținea vreo trei închisori pline cu dușmani de clasă, de torturat în anchete, și neavând destule vagoane de vite pentru a-i trimite la Sibir, i-a lichidat de cum au auzit că se apropie horthiștii (!), având grijă pe cât posibil să le taie nasul și urechile împușcaților, să le scoată ochii, să-i mutileze ca la Katyn, pentru ca rudele să nu-i poată identifica în gropile comune.

Ci noua stăpânire hitleristă a venit, ca peste tot, cu ideologia cretină cum că toți marxiștii nu pot fi decât „iudeobolșevici“. Deci detașamentele naziste specializate în vânarea activiștilor (de preferință comisari ai norodului), au trecut la scoaterea din case și împușcarea la întâmplare a câtorva mii de evrei, sub învinuirea că ei au adus comunismul în oraș – la o lună după ce s-au pupat Ribbentrop și Molotov la Moscova în august 1939! Bărbați evrei mobilizați pe loc au fost siliți în 30 iunie 1941, la cele trei închisori, să scoată morții din gropile comune, ca și cum ei, nu enkavediștii, ar fi comis crimele, drept pentru care în final au și fost executați. Teroarea a crescut sosind în oraș elemente de la Einsatzgruppe C. Masacrele fiind acum combinate cu jefuirea proprietăților și incendierea sinagogilor. Iar spre sfârșitul lui iulie, milițiile ucrainene au fost dirijate să răzbune asasinarea lui Petliura la... Paris, petrecută în 1926.

Cam atât i-a putut explica Otto Runge despre primele zile ale înlocuirii bolșevismului cu nazismul la Lvov, din ce aflase până să fie mutată unitatea lui spre tot alte orașe cu mari masacre: Tarnopol, Vinnița,

Berdicev, Jitomir, Kiev.

Mulți ani mai târziu, de prin cărți sau pe unde scurte, Marius a mai ghicit câte ceva, a înțeles de ce i s-a părut așa pustiu Lembergul în septembrie 1942. La 8 noiembrie 1941, exact când avea el invitați veseli în Vila Hortensia, la onomastica sa de biruitori ai Rusiei și de *cuceritori ai Odessei*, SS Fritz Katzmann înființa în nordul Liovului Ghettoul (Judenwohnbezirken), ulterior, într-un celebru raport despre Soluția Finală în Galiția vorbind de reașezarea a 254 989 evrei galițieni. Concentrarea populației evreiești a însemnat și filtrare: bătrânii și copiii au fost uciși la trecerea unui pod. Curând, de aici, 60-70 mii de evrei au fost duși în noul lagăr de exterminare Bełżec, deși mai puțin cunoscut, la fel de ucigaș precât Treblinka sau Auschwitz. Tot spre Bełżec au curs convoaie din Stanisławów (Ivano-Frankivsk, la nord de Colomeea). Alții au pierit în lagărul de exterminare prin muncă Janowska, suburbie a Lembergului, unde se produceau echipamente pentru industria de război. Aici, se murea în mizerie și așteptând trenul spre lagărul morții de la Bełżec. În fine, numeroși evrei din Lwów au pierit detașați la Autostrada Durchgangsstrasse IV: Lvov - Tarnopol - Vinnița - Uman - Dnipropetrovsk - Donețk-Rostov...

Dar probabil cele mai multe decese le-au provocat mizeria organizată și execuțiile arbitrare. La 26 iulie 1944, ocupând orașul, Armata Roșie n-a mai găsit decât câteva sute de evrei. Pe când, în iunie 1943, la Berlin, general SS Fritz Katzmann apucase să elaboreze un raport în 62 de pagini, *The Solution to the Jewish Question in the District of Galicia*, contabilizând uciderea a 434,329 Jews și lăudându-se cu organizarea jafului, de la bijuterii până la colecții de timbre. Totul scris de un individ la curent cu cercetarea „științifică“ a inferiorității evreiești (Judenforschung) și care admiră în magazinul *Neues Volk* pozele ilustrând superioritatea germană asupra parazitului sub-Om (*Untermensch)*. De aceea, adaugă fotografii proprii, ilustrând periculozitatea infecțioasă a variantei umane declarate inferioară de cea audeclarată superioară absolut.

Nonfinalitatea universală a făcut ca această bestie, SS Fritz Katzmann, inculpabilă pentru genocid și la Katowice, Radom sau Gdańsk, să supraviețuiască sub nume fals 12 ani, dezvăluindu-și identitatea abia pe patul de moarte, în 1957!

Prin 1982, Marius auzi pe unde scurte că din 3-4 milioane de evrei interbelici, Polonia nu mai avea decât vreo 6000! În general, el era mai mult decât surprins de constatarea că parcă *cele mai revoltătoare atrocități s-au produs tocmai în jurul Lembergului său*, orașul natal, pe care și-l dorea un Paris al Răsăritului, predestinat să salveze toată Europa de la decrepitudine.

Aici, sub naziști, masacrele se porneau din nimic. Precum pretextul cu asasinarea lui Petliura, puteau prilejui execuții sau tortură și ziua de

naștere a lui Hitler. Sau a lui Mussolini! Familiile noilor stăpâni ieșeau la promenadă cu copiii să admire spânzurătorile. O orchestră din instrumentiști evrei era pusă în timpul acestor acte barbare să cânte Mozart, Eroica sau Radetzky-Marsch...

Marius a rămas, cu riscul de a fi anchetat, mai multe zile și nopți în gară, ca într-o biserică, și aștepta să-l lumineze Cel de Sus, de ce *tocmai lui* i se întâmplă bătaia asta de joc a Destinului! Tu să te oferi să jertfești o avere, și propria Viață, ca să faci din Galiția Austriei, Poloniei și Ucrainei o Galiție cu adevărat Mare, întinsă spiritual de la Trieste până la Torgau, Königsberg, Odessa și Mahacikala sau Krasnodar, iar Istoria să râdă, plasând în ea rușinea Umanității!

– Poate că în viețile anterioare vei fi păcătuit tu cu ceva! îl trezi din raptus, din absență, doamna Chouchou ca domnișoară de Cocagnac, idee îmbrățișată și de camerista Iluska Iulișca, și de viitoarea badantă Agnieszka, pe care Marius avea fantezia de a o înrudi cu gingașa dar dificila contesă Halszka Chrząstowska.

– Sau vreun străbun nesăbuit a greșit strigător la cer, emise o ipoteză mai puțin exotică părintele Stănică Ciceag, cu aluzie la controversata biografie a dezmățatului nihilist și cartofor Dinicu-Denis Ghizdavu. Sunt blesteme pe lumea asta care lovesc până la al nouălea neam, nefericite Marius!

– Cică el, filfizonul Denis, ar fi relatat bunicuța Ralù către Chouchou, despre Misiunea number one de taină din Breslaul nostru, pe la 1854-1857, pregătind Unirea pe baza unei ideologii expansioniste ca a Imperiului Roman, țel întru care șiretul june boier valah l-a pregătit și format pe cronicarul nostru Theodor Mommsen, cum căgăbăul pe faimoșii tehnocrați la particulară la Cambridge, până la misia 2 din Baselul Irinucăi, al Elizei moarte și al Isaurei nubile, când ar fi subvenționat, tot el, după 40 de ani, din fonduri oculte, pesemne tot țariste, pe Theodor Herzl, să țină primul Congres Mondial Sionist, dar se-nțelege, Sergiule, că și-a tras banul gros pentru familion și plăceri, cum îl va învăța ca guru să riște și pe amicul junic de la Vlaici, filfizonul Alexandru Bogdan-Pitești, să se destrăbăleze cu banii ocupantului german la 1917... Să fi fost călătoria asta prin 1897, îhîm, după care, om sexagenar, la bătrânețe s-a călugărit motanul, să-și scrie memoriile, cu multe minciuni în falș, lăudăroșenii neconfirmabile, dezvăluiri, dar și sfaturi utile, sau evaluări bășcălioase ale Declinului Occidentului de o acuratețe însclipitoare, de secol XXI, cu accent pe mișcarea căpiată a masilor de oameni *sub alte presiuni*, globale, decât deportările.

Mare dreptate având contele Tolstoi că multe-s pe lume neelucidate, dar cele mai inexplicabile enigme sunt marile migrații. Și transhumanțele.

– Transhumanismul, bă!

Ceea ce și SMT, al lui Coriolan Pigu fiu biologic confirmă, în diplomățiile sale de președinte în funcție al Comisiei Interparlamentare pentru Literatură Valoroasă, constatând jenat că nici spre Pribegi, nici spre Iasnaia Poliana nu-i pelerinagiu de masă, nici măcar la moaște la Weimar RDG, de unde și propunerea sa, argumentată de un imperialist studiu de fezabilitate, cum că să mărim Atrakția Noastră, înălțând cu capital majoritar românesc de stat, ca să nu fim cenzurați, câte un Dracula Park, în preajma supremelor Memoriale, inclusiv cel de la Miorcani, ca să se miște și străinii după cum le cântă maneliștii noștri...

– *Luminarea Străinilor*! O blasfemie? Printre câte altele. În orice caz, cea mai bună descriere, într-o teorie unitară, a cauzalității în istorie, a dat-o ordonanța mea, căprarul patriot, prapurcik înaintat aleatoriu la cinul de podpolkovnik, Țepurlui Marin Codin, pronunțându-se-ntr-un spirit mai de glumă scabros cazonă probabilistic, că unde dai, Nuțo, și unde ți-e crăpătura, Lino! Porcule.

– Că ilustrul strămoș al Nobelului pentru imunitate și fagocitoză tip Ilia Ilici Mecinikov, Nicolas Milesco, ca guru întru spiritualitate occidentală, cu greu manipulase guraliv pe țarul Petru, de să se concentreze și să se pișe-n gura Nevei, *îngrijorând elementul german*, pe care de la Mihai Viteazul Praghezul încoace, contăm ca izvor de putere militară, cât încă imperiul nostru românesc mai e plăpând, mititel și frumușel, un viitor mare jucător cu puța-n țărâna patriarhală. Iar eruditul protocronist Dimitrie Cantemir descrisese deja, cu asupra de măsură, teatrul de luptă moldav, ca pe cea mai bună bază de atac româno-german, pe direcția București-Tatarbunar-Tighina-Poltava-Tula-Moscova, într-un memoriu către Academia din Berlin, fără consecințe, încât enervându-se a uneltit un viclean scenariu de atac din flanc, aducând pe ruși la Prut într-un război pripit cu turcii, catastrofal inclusiv pentru familia lui, de a dat culorile Ieșilor pe Harkovul nostru plumburiu, Murociko, la moșia suburbană Ivanovka, e drept că născându-se aici Nobelul nostru precursor al lui Palade, dar asta e numai împlinire culturală, care după cum se știe, e o palidă consolare, când problema este a mâna valurile noi de Românism peste unde a încremenit Valul lui Traian, aceasta fiind și *legea marilor mișcări de mase omenești*, adică să meargă valurile române de la Atlantic la Pacific, one-way, ca sens roman civilizator al Istoriei, sensul invers numindu-se contrasens și fiind utilizat cu prioritate de adunăturile migratoare...

Abia a cântat cocoșelul și semnificația sclipiciului stelar deveni orbitoare când se văzu, pe o a doua hartă a învățătorului Frâncu Bazil, că

Muntele Conic sacru nici măcar nu figura, ci ca o ironie conservatoare, era însemnată doar cota romană 476, de unde, din șaretă, aprigul profesor și moșier retrograd Voicu Ghizdavu monitoriza cu ocheanul mișcările slugilor, argaților, migranților, iobagilor și dinadins ale robilor țigani, îndeosebi când ruginea frunza din vii și plecau grabnic rândunelele ca să nu-i mai vadă cu dezgust pe toți asupriții, cu botnițe, și pe el obosind cu nagaika însângerată. Scuze? Era o hartă a Uniunii Europene, nu aia a spurcatei și instabilei Românii interbelice, în care nu se merita, tu, să trăiești, ca atitudinară urâtă și chioară, deoarece actorii politici postceaușiști ori nu se născuseră, ori își mai târau pućica prin extract de mizerie, în praful și pulberea care se alege din toate cele la noi în republică, alegătorule util!

– Unde a fost greșeala? se autointerogă rugător spre asistență și spre Erdödy Zsuzsa conferențiarul Narcis Moga, purtând în profunzimea ochelarilor acea consternare ce o exprimase și botul lui bunică-su, colonelul vânător de munte Belizarie Moga, în Donbas și Kuban, constatând că... *a vâna „iudeobolșevici“* devine... din ce în ce mai greu, pe măsură ce te îndepărtezi de Storojineț, de Cernăuți, de Hotin, de Edineț, de Bălți, de Chișinău, de Tatar Bunar, de Cetatea Albă, de Odessa, de Transnistria și de mai unde eliberatorul antonescian 1941 zicea că *răzbunase* huiduielile umilințele retragerii și Dezarmării de la 1940, fără a se gândi că, la 1944, Războiul Sfânt se va sfârși tot cu Dezarmare, ba încă și cu un vast provizorat, după ce anglo-americanii i-au păcălit pe Maniu la București, pe Știrbey la Cairo și pe Marius la Alexandria, că soluția e un fel de Armistiț.

– Ce n-a mers, în proiectul domnitorilor noștri de a scăpa de turci fără a cădea sub austrieci sau ruși? gemu Galina Cobiliță. Nimic n-a mers, fraților!

– Unde a fost greșeala? îngăimase Narcisică Moga Laviniei Clătici, sub luna de miere, că s-au întrebat vecinii lor de moșie, Ghizdavii, ajunși vecini bunicului Belizarie abia după anul de încheiere a socotelilor românești 1940. Cum s-au brodit toate funest de, în loc ca acea amenințare cu atac din flanc de la 1711, când îl tot pupa țarul Petru pe Cantemir la Iași, să îi trezească pe prusaci și să-i aducă pe teatrul de luptă moldovenesc, uite că peste exact un veac se produce tocmai dezastrul pe care, ca Oedipul enescian de la Tețcani, am intenționat fără semnalizare să-l ocolim. După ce austriecii au răpit Moldova de Nord, botezând-o Bucovina, vine Kutuzov ca un cuc, bate-l-ar vina, și ne ia Moldova de Est, atribuindu-i în derâdere denumirea genuin valahă, Basarabia, și negândind că, nemaisuportând atâtea opresiuni și vexațiuni ce încasa unicul neam latino-european ce încă nu se exprimase filosofic asurzitor în universal, Corsicanul dac, Napoleon, va decide furios un plan epopeic de măsuri de retorsiune, ducându-se până la Moscova și avertizând uriașa masă slavă că,

ori de câte ori se va mai privatiza în Cetățile lui Ștefan cel Mare de pe Nistru, reacțiunea, aproape instantanee, nu va veni de la inculții noștri cocoțați în capul Țării, mutilate sub *masa critică de luciditate minimă necesară* ca să mai produci o cultură majoră, ci se vor implica titani de anvergură continentală celebri, cum a fost cazul cu Napoleon și cu Hi, cari au mânat marile conglomerate umane de la Vest către Est, vasăzică, pentru ca să recuperăm chinuita noastră Basarabie...

Or, deși Nicolas Milesco nu era chinez în dedesubturile pariziene, el pe Franța n-a contat, cum și Dimitrie Cantemir a lucrat doar cu Berlinul. Și totuși Prusia, n-a marșat prompt. De ce? După cum se știe, logofătul Iordache Ghizdavu, jignit că un badigard de-al lui Kutuzov i-a tras un șut în ișlicul cât un dovleac, ținut respectuos în mână, în timp ce un Vîșinski țarist l-a tras de barbă pe motiv că se pot stoarce, și într-adevăr s-au stors, din Valahia și Moldova *acele* provizii care, depozitate la sud de Moscova, au permis armatei țariste să supraviețuiască, după dezastrul de la Borodino și după teribila ocupație franceză, ceea ce recunoaște și Tolstoi că anul 1812 a fost o *firească* mișcare după alimentele din România, dar nu le menționează proveniența dunăreană, cum zic, luându-și ziua-bună de la giupâneasă și de la pitoreasca de peisagiști născătoare Valea Ursului, au purces la o lungă călătorie cu butca, agiungând pe tot mai bune euroșosele, abia-n toamna lui 1830, în Breslaul nostru, să se informeze de la fața locului, ce anume n-a ținut în politica disperată de a lupta cu otrava contra otrăvii, dusă de înaintași, convorbind în special cu celebrul analist militar Carl von Clausewitz, general-maior ce inspecta artileria ca armă ce *terminase* cavalerii și cetățile lor, despicând drumuri noi spre soțietatea deșchisă și economia de piață, găsindu-l sfătos și volubil, parcă presimțitor că la 16 noiembrie, peste numai un an, îl va răpune acea groaznică holeră ce puțin a lipsit să ne facă surpriza între ghilimele de a ne lăsa, de „Creangă ăla de la Humulești“ privați, cum îi zicea Nae Căinaru, antreprenoru', talentatului povestitor preot și învățător, care ne-a fermecat copilăria cu țărăniile sale și a cărui actualitate sporește ca a lui Caragiale, pe când a lu' Eminescu e în continuă decadență, tineretul filolog refuzând cu îngrețoșare a-i purta pe tricou Portretul Aastral, de față cu scorpiile profe correctitudinariste.

– Herr Logofăt Iordaki, au grăit strategul mirat de calitatea lânii caprelor de Kashmir a ișlicului, eu cred ca și Bismarck, că Prusia, pentru a unifica pe toți germanii sub același Hohenzollern, nu are nevoie de un pustiitor război cu împărăția Rusească ce a dat Chișinăului o statuie a lui Alexandru al II-lea în Grădina Publică, pentru a fi re-anexat eroic la 1877-1878 Bugeacul, și, în piață la parlamentari, o statuie neecvestră a lui Alexandru I, eroul acaparator din *Război și Pace*, pentru a fi răpit, prin modestul strateg, dar vicleanul pocherist Kutuzov, România voastră de Est, de la osmanlâi! Fără a întreba prin vreun Referendum, fie și sub cvorum,

pe români care li-i vrerea, că se bejeniseră după șase ani de sălbatică ocupație rusească, înjugarea lor în locul vitelor indignând până și pe cinicul Marx și inspirând ulterior pe Himmler. Iată de ce, la 1812, atunci când Napoleon s-o pornit, ca român și dac, spre Moscova, pentru a sili hrăpăreața Rusie să scuipe îndărăt Basarabia înghițită, eu m-am așezat pe o poziție disidentă față de a Curții regelui meu prusac, Friedrich Wilhelm al III-lea, m-am opus ca 20 000 germani să-și verse sângele pentru... gloria Franței și pentru îndepărtata incultă Moldovă, a cărei integritate mă lăsa rece și flasc câtă vreme Neamul German însuși era fărâmițat și indecis, încât pe bună dreptate un comentator de la Radio Renania se va pronunța, exasperat de atâta atomizare, că suntem contimpuranii filozofici ai Veacului, fără a fi și contimpuranii lui istorici! Așa că, asemeni atâtor intelectuali mai șmecheri din Occident, am trecut cu slujba la ruși! Da, la expansionismul țarist antigerman... Ca expert pe probleme *despre război*, fiind de față și la Borodino ocular, și la Berezina mai ales, unde la filtrarea podurilor improvizate, nici generalissimul Kutuzov, nici amiralul Ciceagov, extenuați de excesele lubrice din Moldova și Valahia, n-au putut captura pe Împăratul francez, deși sfaturile mele au fost ireproșabile tehnic, dialectice și mai ales sincere.

– Kamerade, dzis-au logofătul ghizdavian Iordache din Ziduri, pătruns tot, de un fior de impaciență și dezgust, la atâta export de tehnicieni germani deja funcționând fără vreo decizie de numire în aparatul de stat al Rusiei, nu-i așa că întoarcerea prin Camenița la Moldova, din patriotism, a marelui spătar și chiar hatman Ion Neculce, cu hemoragie de cadre tinere la Movilău, Luțk, Șergorod, Kiev și îndeosebi la Harkov, a fost decisivă pentru eșecul politicii noastre de a reprezenta administrativ, noi românii, în Imperiul Rus, ce-au fost fanarioții pentru turci, locul cuvenit nouă, ca factor civilizator și băgător de seamă în fiecare birou, luându-l cu șpagă cu tot stolonacialnikul neamț?

– Așa-i! Așa-i cu clasa de mijloc! nu înțelese prea bine marele analist militar și vector Clausewitz. *Descrierea Moldovei* implica militar o abordare a Moscovei plecând de la București, de la Turnul Colței, prin Tatarbunar-Tighina-Poltava-Tula, adică luând văile în secțiune longitudinală, nu rupându-le cu efort transversal, cum de fapt a gândit și neutrul Rege Carol, al Xll-lea, al Suediei, pierzând însă catastrofal la Poltava, lângă lagărele de la Komsomolskaia Petliura și Krasnaia Bandera, pline de personajele din *Război și Pace,* slobozite din Reeducare îndeosebi de enciclopedistul iluminist al Marii Recuperări, colonelul Jean de Ferentari, a cărui bibliotecă a rămas, încă, o jerpelitură dejist-ceaușistă, lipsind nu numai obligatoriile cărți de import amazonian occidental, ci și valul de traduceri de după 1989, din cauza pensiilor necorelate. Așa că el nu putea deduce din harta de Război Sfânt a învățătorului țăran Bazil Frâncu unica soluție corectă militar-estetic, cea adoptată pentru Operația

München și transmisă românilor abia în 25 iunie 1941, prin ordinul 0129, în speță după forțarea Prutului să lase dracului Basarabia și Odessa, dezvoltând ofensiva tocmai pe direcția Movilău-Vinnița-Berdicev-Carpenul Sur-Schitomir, învăluind Kievul pe la Tschernobyl și fixând forțele sovietice la vărsarea Pripetului în Dnepr! Numai și numai așa putând fi adus Stalin, strivindu-i Voința, la capitulare necondiționată, la acea *gänzliche Wehrlosigkeit*, dorită și de Carta Pactului Anticomintern din 25 noiembrie 1941...

– Păi, aici nu poate fi vorba decât de nonfinalitate cu N mare, oftă de hăuliră munții un om mare ce devenise prin meditație micul Raul Lecca.

Pentru că nu strategul respecta coloneleasa Chouchou în Führer, ci pe cinefilul care, punându-și antenele la contribuție, a definit antologic televiziunea.

– *Le peuple est*, cita ea din vârful buzelor ei nervoase și senzuale și puțin prehensile, *dans sa grande majorité, de dispositions à tel point féminines que ses opinions et ses actes sont conduits beaucoup plus par l' impression que reçoivent ses sens que par la réflexion pure. Cette impression n' est point alambiquée mais trés simple et bornée. Elle ne comporte point de nuances, mais seulement les notions positives ou négatives d' amour et de haine, de droit ou d' injustice, de vérité ou de mensonge; les demi-sentiments n' existent pas*.

– *Les demi-sentiments n' existent pas*, balbutié titubant gata să cază de pe taburetul pe care se cocoțase agățând harta, bietul Bazil Frâncu, aninat cu privirile pierdute de buzele ei nervoase și senzuale și prehensile, de crainică de viol, incest, taifun, jaf și crime, în cadrul unei politici de *lămurire a gloatei* că se auto-exploatează pe ea însăși, cum și martirii antiteroriști ei au tras în ei.

– *Tout le génie déployé dans l'organisation d' une propagande*, reluă ea din *Ma doctrine*, Paris, Fayard, 1938, dar nu de la pagina 61 ci de la 62, în timp ce Iluska confrunta c-un *Mon Combat* de-al lui Marius, *le serait en pure perte, si l' on ne s' appuyait pas d un principe fondamental*...

– *II faut se limiter a un petit nombre d' idées et les répéter constamment*!

– Cum procedează și Grigore Căinaru, strălucitul propagandist de la *Îndrumătorul Cultural*, în cele 1681 pagini de jurnal despre imposibilitatea de a mai publica un fluviu-roman despre Război Sfânt, câte una pe zi, cam *de când* s-a zvonit de Ultimatumul sovieto-nazist, convenabil și pentru anglo-americani, privind dezmembrarea României Regale Mari exact sub **masa critică cultural**, *până când* a aflat de convocarea dlor Churchill și Roosevelt la Stalin, la Ialta, pentru a face în trei sex cu verișoara Ghizdavului, acea prezidențială Marilyn Monroe râvnită de toți, de Revelion 1941, la Ziduri, infatigabila silfidă Elvira.

Toate aceste gânduri neterminate și fapte de neisprăvit ale omului

periculos petrecându-se în peisajul periculos, sub ocupația foarte supărătoare ochiului, prin nonsensul lor, a steluțelor, despre care nu numai filfizonul Dinicu Ghizdavu *știa* frecventând cetăți ale științei, ci și logofătul romantic iluminist Iordache *opina,* frecându-și coatele anteriului de idealismul transcendental al vremii, că nu se retrag niciodată cu totul și că ne apasă încontinuu pe horoscopul cauzal de la soarta predestinată de ursită, sfidând aparențele și dirijându-ne în avioane, accelerate, marfare de vite, căruțe de refugiați, dar și convoaie pedestre, de la o groapă comună la alta, fie că este cerul camuflat negru peste tot de nori cadaverici, fie că pare absurd de senin, albastru oceanic și gol, câinește de pustiu, evacuat.

Doamne-ajută! Părintele militar de Război Sfânt, care urcase la Schitul Hoitarului, la călugărițele fecioare cu treburi și, pe Con, ca să se reculeagă precum Căpitanul pe Rarău, era ferm convins că, în atotputernicia Sa, Creatorul l-a proiectat pe Diavol dotându-l să exercite funcțiunile unui Control Tehnic de Calitate, neexistând în Rai *ispită,* nici *greutăți* ale vieții, – cum dracu altfel probându-se fiabilitatea umană, capacitatea individului sau a individei de a acumula în Istorie *cât mai puțin păcat*, pe baza căruia să se poată exprima, ca proasta-n târg, formulând judecata ei de valoare despre personaj, Literatura, prin mijloacele ei specifice. Cum dracu, mă Jenică?

Nu pot uita, uitându-mă la steluțe, că unele se vor înroși, pe când altele vor rămâne american de albe, și nici că, pe când îi asistam sufletul, în perspectiva decesului tragic din 15 februarie 1940, am aflat că, de la Ziduri, mortul, cronicarul Voicu Ghizdavu, deja trimisese Regelui Carol al II-lea, de fapt Lupeștii, o revenire la studiul său *Contribuții la noada gordiană a celor două Odesse (a Regiunilor Basarabia și Varna)*, în urma senzației create printre știriști și analiști de apariția, în cotidianul cominternist *Internaționala*, a unui material marxist, prin care tovarășul Boris Ștefanov cerea <u>anexarea României de Est la Uniunea Sovietică</u>, în scopul desăvârșirii, de către Laboratorul Lingvistic de la Tiraspol, a deznaționalizării-mancurtizării, începute sub Țarism de către specialiștii sapraputernicei Biserici Ruse, după informațiile obținute prin efracție de filfizonul nonagenar simbolist Diniku Ghizdavu, de la o *sursă serioasă*, plantată de tânărul detectiv Aleku Șaraga în *soborul cafedral* din Kișinev, arhiepiscopul Serafim Ciceagov, care la sfârșitul misiunii, dodonise în 11 aprilie 1914 că pi „maldaveni“ i-a iubit totdeauna, dar pi români iok, ar fi purtat, *înainte* de odăjdii, fireturi de polkovnik, minune pe care coana preoteasă de la Ziduri, Vicenția părintelui Stanică Ciceag, o contestă prepuind potriveală de nume, în spatele ironiei istorice fiind poemul că un *amiral* Ciceagov fusese menit de Pasiphaë a guverna Atelcuza, ca țară ungurească *dintre* râuri cu flori, numai că Era Horthy și i-a găsit pe... asiaticii *lui* mișunând mitic în... Europa Centrală, nu-n Basarabia, abia eliberați, de sub jugul leninist al viitorului gauleiter al Crimeii noastre, Béla

Kun, de către români viteji, călăuziți de planurile statmajoristului Antonescu, nu rânji deloc Tristan, tineri dintre care unii vor urma calea albastră a profesorului Cuza, deoarece decepția presei de fapt fu că amiralul Ciceagov l-a scăpat printre degete pe Napoleon, la filtrul de pe Berezina, fiindcă tocmai se gândea la epizootie și cum să scoață din Bessarabia o provincie *model* pentru imperiu, chix cu adevărat fiind sub aspect terapeutic că, investind în fiare nu în terapii, atât de târziu am ajuns științific să îngrădim dezmățul holerei și atunci genialul analist Carl von Clausewitz, dispărând prematur, cu opera schilodită, nu mai poate fi el învinuit, cum judeca Svetlana Iordanka seara, în cerdac, că de nenumărate ori a omis să evidențieze, dacă tot se auotinteroga foc cu foc heraclitian *despre război*, CAUZA. Cauza diavolească, da, cauza producerii marilor mișcări tolstoice de cioloveci, dinspre Atlantic spre Ural și invers: doar Răpirea Moldovei de Est de către Kutuzov fu cauza cauzelor, i-ar fi spus-o pe șleau Proudhon, creându-se o tradiție din pricina căreia Planul Divin – de a se acumula, de către Românism, acea masă geografică critică, purcedând de la care Explozia Spiritualității se produce de la sine, în reacții geniale ce se țin lanț și se autoîntrețin, fără nicio investiție de la guvern, de la filantropi sau de la cleptocrație – s-a dus dracului! – Da, pot să mă uit în retrovizor și să mărturisesc că eram zguduit de bătrânul și nu prea ologul meu pacient ideolog, se scuză Lecca. Ar fi împlinit la 10 Mai 1940 abia 59 de ani, fiind o excepție printre Ghizdavi, de la Ulea Spătarul încoace mai toți fiind superlongevivi, îndeosebi filfizonul Denis, când n-au... beneficiat de eutanasieri năprasnice, pârâți drept haini, decapitați. El sfătuia pe Rex să nu opună niciun fel de rezistență armată, ori Rezistență marxistă, dacă Stalin trece Nistrul, fiindcă pentru niște destine de galițieni *de rase socotite inferioare*, Occidentul nu va mișca un deget al tiflei unei gândiri tot cripto-rasiste până și la anul 2040. Domnilor, medic profesor, Mare Cititor, mărturisesc că eu, clinic, nu observ deloc Fenomenul Gândirii. Nici nu prea știu ce e aia. Dar pot studia comportamente. Ei, aici poți ghici, – gândirea ascunsă spurcată, cripto-gândirea faraonului occidental despre galițieni. Niște *Piese de schimb!* Istoricul Voicu Ghizdavu a intuit corect că se apropie Năpasta. Da, ne salvam Onoarea, pornind în octombrie 1938 din senin **un Război de tip Genial**! Anume, concret să i-o plătim *bulgarului* Boris Ștefanov, care și-a permis să conducă chiar agentura peceristă din bălegarul căreia a crescut partidul lui Dej, Cea și Yl! Să lăsăm, ostentativ, să treacă Dunărea prin vad, pe la Isaccea, Cartal și Oblucița, hoardele cominterniste blindate, spre Turtucaia noastră (Tutrakan), spre Bazargic (Orașul Tolbuhin) și spre Odessosul nostru de Sud, Varna, care, cum am aranjat eu în 1945 cu amiralul farmacist MacIntire, doctorul lui Roosevelt, la Ialta, dându-i-o pe Elvirița, urma să devină Orașul Stalin al nostru de Sud, ca pandant imperial de vară celui de iarnă, Orașul Stalin al nostru de Nord de sub poalele cu păduri ale Tâmpei,

Iordanko!... Te fac o brașoveancă, fă, după ciorbița de burtă?

– Spre deosebire de comisarul reacționer antibolșevic Alecu, dragi tovarăși chișinăuieni Jukov și Silaev, ce mă torturarăți acoperindu-vă ca Jurmînski i Pumpianski, acest doctrinar al Războiului Genial (23 august 1944 - 9 septembrie 1944), tovarășul Voicu, așa cum a avizat și amiralul MacIntire când i-am expus cazul, scanându-i autopsia pe un Apple Macintosh de zgonhen, era cu creierul mult mai în pioneze și agrafe decât titanul Roosevelt, care nu numai c-avu puternica, sângeroasa congestie cerebrală, nu la 59 de ani, ci la 63, dar să nu uităm c-a suferit stressul de a trece prin mult mai multe crize, fiind în capul generației americane care a fost purtată de ursita sbuciumată și însângerată, Virginico, în patru decenii prin patru războaie, patru răscoale și patru campanii electorale! Și cu toate aceste particularități materiale de hard, ca om de o anume stângă mai aplecată spre a lumina pe țeran, pe muncitorul calificat și pe funcționar – cu condiția *să nu se apuce a lumina și ei pe cărturari*! – nu pot să nu remarc că sfetnicul cel mai tainic, poate, al lui Rex, a fost un strălucit vizionar: Regele Mihai întâi Viteazul Mare Voievod de Alba Iulia, era să zic, tovarăși torționari, Regele Mihai Viteză, cum îl poreclea, că se născuse prematur, o stârpitură de pamfletar, a pus în practică, la noi în istorie, ca însclipitor *om politic*, cele două idei voicughizdaviene, emise de pacientul meu în calitatea sa tainică de *om de stat*, a cărui menire, după cum se știe, este doar să determine *încotroul* seminției sale, cu aceeași preciziune cu care radiestezistul indică din nuielușa de alun, sclavilor culturii noastre, unde anume să sape, să dea de acea apă vie, la a cărei conductă magistrală să se mufeze doar poporul lui de stăpâni cititori de carte rară.

– Și anume, ideea din *Enigma celor Trei Chersine*, conform căreia, în retorică avocățească Demosthenes, dacă romanitatea permite Reichului Românesc a revendica Carcassonne(s) (Chersones) și Cazania (Cézannia, Caesannia Narbonensis), iar portaltoiul getic (gotic) e poruncă din străbuni să urmăm pururi pe Toma Nour cu teutonii lui până la Helsingfors (Chersones), atunci, cum Sudul e lasciv, puturos, conrupător al moravurilor rasei, cel dintâi act de bravură al administrației și al domniei Majestății Voastre cuvine-se a fi un consecvent zdrangnahosten, marș spre Răsărit, până la Chersonesul ce veți binevoi a-l desemna ca **al triile**, fie Kerson la gura Niprului, cheia strategică pentru Ekaterinoslav (Dnepropetrovsk/ Dnipropetrovsk) și pentru Kyjiv (Chiev), fie Korsun-Chersones-Kersinus, cetatea de lângă Sevastopolul anexat deja, care pe vremea lui Alexandru cel Mare, macedonean de-al nostru, avea peste cincizeci de mii de locuitori machidoni prosperi și al cărei Templu al Dianei încă necăjea pe Justinian ca taliban auster, dar nici Biserica Sfântul Vladimir nu e lipsită de mir pentru cine va putea căra în țara lui, în metropola noului *imperiu*, cele peste cincizeci de coloane de marmură italiană, deloc potrivite cu piatra masivă de Inkerman și cu temelia de granit fumuriu, rezultatul fiind că, ajutat de

Pactul Anticomintern, domnilor gospodini torționari, Regele Mihai Întâi Viteazul, cum ilustrul tiz la 1600 a configurat meteoric *Regatul*, așa însclipitor a înscris pe răbojul Său până unde trebuie să se-întindă **Imperiul Românesc**, nu până la fruntariile azoviene ale Tauridei, ci până-n Caucazul prometeic, la cecenii noștri, și până pe Volga, de la Schtalingrat (cum pronunța Marele Führer) până la plinul de campusuri Kazan și pitoreasca regiune înconjurătoare, cutreierată de peisagiști rătăcitori, cam cum s-a întâmplat pe vremea lui Cézanne și în acea provensală și mândră Cazanie a noastră, pe care o revendicăm de la gringaleții mareșalului providențial Henri Philippe Pétain!... Cât despre a doua idee principală voicughizdaviană, grea este viața prizonierului anchetat la mănăstirea Lubianka sau în Kremlinul Suzdalului! Ce să mai declar? Parcă voi nu știți că Elvira voia, de fapt, să luăm de la turci doar Chersonesul Dardanelelor, însă le eram aliați!... Nu am nimic aici de declarat. Decât că Regele Mihai întâi Viteazul, prăvălind pe mareșalul de război sfânt, a purtat în chip însclipitor Războiul Genial, de la 23 august 1944 la 9 septembrie 1944, atingându-și cu asupra de măsură obiectivul de a-i pedepsi exemplar pe bulgarii lui Boris Ștefanov, Gheorghi Dimitrov, Iordan Dragan Rusev și Vasil Kolarov, prin **bolșevizare instantanee**, numai pentru imprudența lor de a ne răpi Balcicul Reginei Maria și al lui Marius Ghizdavu, liderii Vestului refuzând să negocieze Armistițiul până când nu au avut confirmări serioase, de la Comintern, *că s-a terminat cu fascismul* la sud de Dunăre, noua Bulgarie declarând ca și noi război Reichului în 10 septembrie 1944, act care ne ferea de surprize la sud, de un conflict pe două fronturi, la patru ani de la Minunea Arhanghelului Mihail că Antonescu l-a abdicat pe eruditul Carol al II-lea, cu o *Proclamație către Țară*, reieșind că noul regim se sprijinea pe tineret, ca toate revoluțiile, din moment ce în 6 septembrie 1944 Ungaria horthistă, ca prim act al noului guvern Lakatos Géza, care conta pe o victorie facilă, deoarece în acel moment România Regală se războia, concomitent, cu Germania lui Hitler, cu America lui Roosevelt, cu Imperiul Britanic al lui Churchill și cu mica Uniune Sovietică a lui Stalin!... Ungaria, da, *ne-a declarat război!* A riscat să fluture iar Tricolorul lui Ciprian Porumbescu pe toate Reichstagurile Budapestei!

– Budapesta nu va mai face vreodată necazuri României, câtă vreme tancurile noastre T-34, T-14 Армата și KV-85 vor fi acolo! îl liniști ocupantul.

– Este totuși o enigmă și un mister recent, nu se lăsă părintele căpitan, evitând a fi întrebat de ce a primit vremelnic parohie enormă la Dalnik și Tatarka, inclusiv Cimitirul de Eroi Cota 102, nu pot să realizez, gospodin torționar, cum Dumnezeu sub lozinca *Totul pentru front, totul pentru Victorie!* nu se face totuși totul pentru scurtarea la extrem a zilelor lui Hi. România se putea angaja spre Ungaria și, de fapt spre Triunghiul de Lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, râvnit de Petru Rareș cel Mare și Cult,

cu cel puțin 60 (șaizeci) de Divizii și alte Mari Unități! Or, Comisia de Armistițiu sovieto-anglo-americană din 12 septembrie de la Moscova, n-a acceptat ca tâmpita decât 12 divizii, luându-se după fila 12 din calendarul erotic de perete al *Pravdei*, cu mare greutate mai îngăduindu-se ulterior, la greu, încă patru! Cu totul numai 16 din 60!

– Niciodată greu de cap nu ai fost, Damiane, însă era imposibil să cuprinzi acolo atunci mizerii omenești ce abia eu, acum, aici în pacea Ferentarilor le ating cu gândul, dar parcă nu-mi vine să le accept, din motive legate de pierderea încrederii în homosap. Păcat! Jos optimismul pedagogic! Mi-e clar ca lumina zilei primordiale, că dacă România pornea spre Berlin cu <u>întregul</u> ei potențial militar, nu numai chestiunea politică, istorică, a *cobeligeranței,* s-ar fi pus cu puterea tunului, ci și amănuntul semnificativ de regie literară că <u>atunci</u> noi românii am fi dus un război perfect, fiind a doua forță după nemți de la Vest către Est în contra bolșevismului, după cum tot a doua forță, dar după ruși, de la Est către Vest împotriva fascismului odios, adică muuult înaintea englezilor și americanilor!

Sau poate că evitai interogatoriul privitor la c-ai eliberat, fără ca vreo Lee Miller să imortalizeze condițiile de exterminare în Gulag la Șalamov, lagărele de la nord de Poltava preaiubitului Elizei tenor Ivan Kozlovski, inclusiv a celor de la Iasnaia Poliana, de care mă tem și eu să nu mă-ntrebe *cum a fost* intransigentul anticorupt Țiucheală, Tsyukil, Tsu Kill, sau cum dracu semnează, Țyukel Hadrian... Adriean, așa trăi-te-ar Dumnezeul Ferentarilor mei! Care vine-n tandem TV cu jovialul corupt Iwan Enake, amețind orice tun sau viol pătimit de Maica Țară, disperată rămânând etern soarta prizonierului, inclusiv a protejaților divini ca noi, că scăparăm în iunie 1940, scăparăm în Transnistria Odessei, în Taurida, Donbas, Circazia, Cecenia noastră, Caucaz, scăparăm în Stepa Calmucă și Cotul Donului, iar Marius de la Kursk, și uite că ne capturară făr-un foc de armă cominterniștii, beneficiarii Unconditional Surrender din 23 august 1944!...

Uau! Lupii cei îmblânziți cu ușurință de călugărițele ortodoxe, fecioare toate, de la Schitul Hoitarului, prinseră a urla auzind la tv că iarna-i grea, omătul mare, vai de prostul care n-are! Sibirul fiind însă departe ca și mâzga, anotimpul cel mai căcăcios pentru mediul nostru urban. Greu pentru galoșii lui Damian și cu frigul din apartamentele enoriașilor, crezut insuportabil din lipsă de imaginație educată literar, că *se poate* și debranșare, și evacuări pe bază de amanetări asistate de juriștii postceaușiști, primiți la drept-fefeu numai pe bază de Dosar, încât acest popă care a înălțat vremelnic la Dalnik, în jurul altarului de campanie laptop, o de lemn maramureșeană bisericuță, incendiată de partizani pe motiv că popa se ruga acolo PENTRU TOȚI MORȚII PĂMÂNTULUI, nu doar pentru ăia cu recomandare de Erou de la organe, către 1989 a pus mâna pe condei, – mărturie totuși autocenzurată, iar azi necitită

neanticipând că important devine să furi și să fugi, să te dixtrezi, s-ai feeling de la fata de i-ai plătit dedicație maneaua secolului, existând alții, bine plătiți, să se preocupe dacă Literatura Română, care după 1971 n-a mai fost *funcțională*, va sucomba, posterior să-i dăm o ultimă sărutare, ca unei soacre ce s-a ținut bine, arătând în raclă ca o octogenată îmbălsămată cu zmeurată leninist, și să ia ei măsurile cele mai benefice congelării, în 2222 Limba Noastră somnolând visător în baraca din tablă ondulată a limbilor moarte, nemaiexistând motive, nici măcar mancurte de a o învăța cineva la copii în Țară sau Afară!...

Faptul că oamenii se purtaseră cu oamenii ca lupii, ca fiarele din miturile urbane, nu numai pe malul românesc al Bugului, ci și în spațiul nostru galițian de pe Dunăre, Vistula, Oder, ciuruind ca o mitralieră foarte performantă trupul și așa fragil al credinței teologului Atanasie din Grant, flagelându-l să afirme printre lacrimi că aproape că acceptă ce spune Clara Honig, în controversata-i carte *După Auschwitz și Kolîma*, cum că, supus brusc la testul mizeriei, al războiului și al ideologiilor muncitorești extreme, de către diplomectuali, homosapul a dovedit a nu fi depășit încă, la nivelul instinctelor, adică al unor comportamente stabile, previzibile, transferabile genetic din Est și scrofiței roz occidentale, canibalismul de turism culinar și eventual ritualic preindustrial. Nu numai că în ziulica de azi nu se mai poate scrie Poezie, dar nu se merită nici măcar să se mai ducă lumea pe la bisearică, la geamie, la pagodă sau la sinagogă, bre, fiindcă nici Dumnezeu, nici Omul, nici Hubotul și nici Homonoicul n-au putut evita ca excesele secolului XX să se producă, atât de către nazism cât și de către marxism, faptul ista arghezian că el, Omul, nu Hubotul, a pus botul, mai crunt decât lupișorii fără istorie, am a cântare, domnule Hurie Hurry, că-l împingea spre *distrofie și descărnare* pe așa zisul sfânt Euthanasie din Grant, încă din întâiul prizonierat, la umbra dulce, italiană, în văraticul august 1944 favorabil convertirilor, a Cetății Albe, ce se culca lasciv peste vălurelele Limanului Nistrului, de credea că-l va lovi damblaua când de foame a auzit niște Voci! Cum că, iubite întru Christos, Damiane, vine Sfârșitul Lumii, dacă Providența nu ia atitudine contra decupărilor Creierului Românesc *sub masa critică geografică* necesară declanșării, în lanț și fără a mai necesita inspectorate județene pe cultură, a Exprimării Latine cât italienii, spaniolii și francezii, masă critică evaluată de doctorul Liviu Lecca nu mai mare omotetic decât a Creierului Eminescian, care într-adevăr depășea media națională, dar se știe de la antropologii naziști de la Strasbourg că trebuie avut în vedere că statul român, ivindu-se ca trenurile CFR cu întârziere în gara Istoriei, nu s-a putut preocupa de prezervarea îndeajuns a acestui creier de poet național, ca să nu se mai râză globaliștii de el, conspirând la o diminuare în medie a greutății pe cap de locuitor, față de standardele calculate ca pentru fii-su, Raul, de către inginer de geniu fiziognomonic și homonic, prof. dr. doc. Liviu Lecca. Și anume: 560 mm

pentru circumferința craniului măsurată direct pe osul gol al hârcei; 220 mm la diametrul biparietal; minimum 1490 g la encefal și decalaj de aproximativ 25 g în favoarea hemisferului stâng, care-i organ al cugetării și acțiunii, matricea parametrilor lucrând și pentru frații ucraineni, ca geți slavizați de Biserica Rusă, și bielorușii ce se trag din carpii noștri, vasăzică din dacii liberi, suferind aceeași mancurtizare, de unde nostalgia tuturora către ce n-a fost să fie, dar la care **troika dezrobitoare** *căpitan de război sfânt Noveanu, doctor Lecca, preot Damian* ar fi avut a rumina ani lungi în Gulag și în Romlag, dacă nu s-ar fi nimerit că, la identificare, Troika biruitorului, chestionând pe fiecare sclav la ce se pricepe, au reținut pe filosof și pe popă, dar de urolog au zis că Uniunea Sovietică nu necesită medici, fiindcă cine lucră nu se-mbolnăvește. Și așa s-a potrivit că descurcărețul Lecca s-a putut strecura, înainte de armistițiu, până la Ziduri și până la Schit, la fecioare, să-și vadă fiul, pe matematicianul Raulică, escaladând generatoarea Conului și îndreptându-se ulterior spre Capitală, pentru a lua atitudine feministă contra violurilor cominterniste și a autopsia, cu preocupări antropologice materialist-naziste, unele cazuri de decese care se datorau, ca însuși Războiul Existențialist, nu luptei de clasă, ci *provizoratului* dubios care desparte brutal pre preacurații premoderni de apostații postați în lipsă de altceva, ca niște erzațuri, pe postamentul postmodern, cum anticipa și soția adulteră a acestuia, doamna Laura Done-Lecca, într-o scrisoare consolatoare de amor către Marius Ghizdavu, care pictor și amant rob Artei, în augustul 1939, decisiv pentru atrofierea forțată a României Regale Mari sub masa cultural creatoare critică, nu cerea de la ea decât *un surogat de Regină Maria*, pe care ca înlocuitor de intelectuali, ca nechezol, l-a și primit în Balcicul nostru efemer.

– Eu știu că atât paralizia generală, insinua soția necredincioasă cum că progresia tinde să stagneze putrid la ultimul romantic, cât și ce-ar întreprinde diplomectualii și autoelitele cu gloatele hămesite, converg spre blasfemia că suprema achizițiune a secolului generos (al XIX-lea, cum iubea Marius elanul lui Runge) se asociază etiologic parte alcoolismului cronic (introdus în țară de israeliți), parte sifilisului (adus de prostituatele lor, că noi pe meleag curve n-aveam decât prin excepție până la fanarioți) și în mare parte vieții turburate și supraobosite, la care ne împing necesitățile moderne (stimulate artificial de economia de piață, care nu prea mai are viitor în Galiția Mare odată bolșevizată. Vițiile de desfrânare, dorul pustiitor de înavuțire, duelurile politice, doliul sufletului ce în el infiltră, pe zi ce trece, *Spectacolul lumii* (tv-preluat de la multcălătoritul cărturar rusofon Ioan Grigorescu, ce încă da la bietul norod lumină din ce-a aflat), neîncetata ei nedreptate și desfrânatele pasiuni sunt apanajul civilizațiunii moderne și întrețin într-o perpetuă excitațiune și consecutiv într-o congestie quasi cronică *înaltele regiuni ale cerebrului*, unde sentimentele, imaginațiunea și raționamentul și-au ales de cuib, de cetățuie, un sediu...

– O, nu! se văita prizonierul dus de barbă și perciuni de Ghiță Tabarcea spre sediul încuibat în strada dacă Roma, investitor azi în Triunghiul de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago. Nu în staulul unde se rumegă Neoiobăgia atât de liniștit, unde se vegetează atât de domolit și potolit, și nu în curtea din dos unde găinile, rațele, gâștele, scormonesc pământul, trece lebăda comestibilă ca-n *Carmina Burana* pe ape, pe când cocoșii vestesc zorile...

Și nici într-o societate rustico-idilică poate fi idealul nostru și al țării.

Cucu! Cucu! trezește ceasornicul standard pe navetistul cheferist.

– Acolo-șa unde fierb viața și lupta, acolo unde strigătul strident al sirenei cheamă mulțimea muncitoare la muncă, acolo unde masele muncitoare în mine răscolesc măruntaiele pământului, unde ciocane uriașe spulberă blocuri de oțel, unde pădurea de coșuri înălțate spre cer anunță izbânda și victoria muncii omenești asupra naturii, unde vapoare uriașe spintecă oceanele, acolo unde în orașele gigantice se zbat și se izbesc pasiunile, se lovesc și se ciocnesc ideile, se plămădesc cultura formidabilă de azi și cea imensă de mâine, acolo unde fierbe și spumegă lupta uriașă dintre muncă și capital, din care trebuie să nască o lume nouă... Adică nu numai *colectivizarea* va distruge Satul Românesc, mă Marius, ci și Industrializarea! Dar io mi-s supusă, fac cum zici tu că e cel mai bine...

5

– Acolo și numai acolo poate fi idealul nostru și al Țării! bătu cu pumnu-i muncitoresc în masă amanta lui Liviu Lecca, autopsier la Spitalul Brâncovenesc, demolat de Ceaușescu, deși s-a născut acolo Raulică, focoasa tovarășă Svetlana Iordanka Filipescu de Pădure Neagră, care își evidențiase Salata în răscolirea conștiințelor cadrilatere și în incitarea răniților, într-o vară de neuitat, să-și împuște ofițerii ieșind de sub caii lor, cum era să pață chiar Damian și cu Noveanu, de nu s-ar fi pus grabnic sub protecția Armatei Roșii la Cetatea Albă, cum și securiștii sub a Armatei Populare, ca și cum s-ar fi luat cineva de ei în decembrie 1989! Unde să pățească? Ce? La Țiganca, la Epureni, la Cania și pe alte dealuri, cote și coclauri, de unde cândva ne lansasem în *configurarea în linii mari a primului nostru Reich serios*, care spre deosebire de al lui Mihai Viteazul, a durat nu un an, ci vreo trei, dragă domnule Bairam Stoper, consecința fiind, oricât ar urla minoritarii și elitele francmasone, ce ne dau mereu în cap de cum îl ridicăm, că dacă de la 1600 în 10 Mai, când bravul valah au adăugit Moldova la Unitele Principate Muntenia și Transilvania, configurând astfel pe vecie în Memorie pe unde trebuie să fie fruntariile la Regatul, împlinit cu atâta de sânge vărsare și decisiv efort intelectual de

Înarmare Culturală până-n dinți abia la 1 Decembrie 1918, performanță care nu știe nimeni cum o citesc analfabeții mai inculți din capul Țării, total indiferenți la sesizările noastre că Epoca Yl trăiește spiritual istoric din cinematografia lui Cea, ba chiar din a lui Dej, și dacă scădem 1600 din 1918, și dacă divizăm cu 3, obținem un divizion de 318: 3 = 106 ani, deci, dragă Tani, adăugând acești 106 ani de împreună lucrare, cât este și numărul de opus al celei mai reușite Sonate Beethoveniene, *Hammerklavier,* la data de 19 noiembrie 1942, când Întâiul Reich al nostru teoretic durabil își exprimase memorabil configurația, coincident mirabil cu ceea ce Marius numea, la Ministerul Propagandei, *Bijuurile Reginei mele Maria*, cum ar fi Odessa noastră, Taurida, Donbassul, Circazia Mare (Kubanul cu tot cu casele memoriale Gorbaciov și Soljenițîn), Cecenia (Caucazul și litoralul caspic, adică Bolșaia Cecenia), Stepa Calmucă și Cotul Donului până-n Ural, încât iese deadline 19 noiembrie 2048, ca termen până la care seminția noastră tricoloră, din metropolă și din coloniile ei, are poruncă din străbuni să bifeze, din anunțatul binevestit AL DOILEA REICH ROMÂNESC, o pre-realitate nu doar istorică ci și politică, financiară deci culturală, bine înfiptă spiritual în geografia ei, cu singura condițiune de a nu fi iarăși sabotați de alți imperialiști mărunți, care cred eu de Noi că, nestând cu mâinile-n sân, nu *ei* vor stăpâni Izvoarele Nilului și Etiopia, ca și confluența Tigrului cu Eufratul, deci localitatea strategică *tipic basarabeană* Basra, și hinterlandul ei sudic, cu tot cu portul nostru petrolifer Al Kuwait (Covalact), împlinind astfel o senzațională pe toate canalele revanșă istorică pentru nenumăratele înfrângeri la scor, trecute și parcă prea ușor uitate...

– Nu mai fi și tu așa exact, reproșă Adelin Barosanu lui Frunzăverde, pentru că umilești și enervezi cititorul, Terente! Supradocumentarea generează, de fapt, și mai multă ilizibilitate despre acel fapt, pentru că tu abordezi chichițenii prea distante de polițismele care te învață să furi și de telenovelele care-ți dau lecții cu cine chiar merită să te reguleze „ca să reușești", ca și făptaș, bazat pe prescripție.

Pe măsură ce amurgea, umbre vechi jucau dincolo de roiurile de țânțari, pe zidurile din marmură italiană ale Cetății Albe, în timp ce părintele Euthanasie Damian se ruga întru a-și săvârși prizonieratul acolo, pe loc, deși nu mai avea nimic din deplinătatea de sine pe care ar fi încercat-o urcând, călcând ca un popă dac, spre căciulița de argilă balcică a Muntelui Conic, proprietate pe vecie a Ghizdavilor, la origine păstori coborâtori din Caucaz până la Salonic, la Ragusa și la Fiume, dintre care, pentru servicii inavuabile, de însuși Dracula fu înnobilat *Întemeietorul* acestei Dinastii protointelectuale, avansate în Epoca Mooye autointelectuală, acel mitic și cinegenic homosap Ulea Spătarul, de la care proștii așteptat-au atunci să împartă just Dreptatea, tot cam așa în niște vremuri de criză, de jaf, incultură, nesimțire și, consolator tupeistic, de obrăznicie a dregătorilor.

– Salutare, umbră veche! vor fi năzuit a striga îngerește buzele tale, Damiane, umflate și învinețite de consternare că Ostașul Roșu, spaima de moarte a anglo-americanului Vreau Acasă, nu numai că ne dezarmează ca-n iunie-iulie 1940, ci ne și obligă să ne-nconjurăm – singuri! – tabăra, cu sârma ghimpată a tuturor lagărelor de pe mapamond.

Ci de durere că rusul nu-ți trage o cizmă colonială import englez în cur, să te duci fie și-n pielea goală *acasă*, tu n-ai mai înțeles de ce ne apărea la acest Mirislău-Mirislău blestemat al întâiului nostru Reich, cu atâta stăruință, în visul nostru colectiv, cel mai vechi atestat documentar om de stat din neamul de stăpâni milenar al Ghizdavilor, incoruptibilul de corupți casap Ulea Spătarul. Ci oare ce ne întreba dumnealui, enervându-ne tocmai când ne pregăteam duhovnicește să trecem testul psihologic de a rezista fără apă trei-patru săptămâni până la Sibir Est, hrăniți cu scrumbii putrede dar sărate, pentru a se da antidot la roua linsă de pe fierăria vagonului de vite, întru a se selecta darwinist-engelsist exemplarele subumane cele mai rezistente, ca să-și aducă aportul reeducativ, <u>cu plusvaloare maximă</u>, la continuarea epopeică a industrializării marxist-leniniste a Uniunii Sovietice, cu pivotul ei industria constructoare de mașini de luptă, adică în principal *tancuri de ocupație*, pint'u șe, măi bade, nu mai vrai nică să-ți amintești?

– Ce? dădu popa cel slăbănog din umerii ca de heruvim distrofic. Ce să-mi amintesc? Ce sfaturi consilia Ulea Spătarul pe Dracula? Păi, ăsta repeta ca Stalin, că relaționarea activiștilor-securiștilor față de intelectualii slugarnici, nesinceri și lași, chiar dacă genocidul se producea de la Burgas la Vîborg, în Galiția Mare ghizdaviană, pe rase disprețuite neinteresând dialectic scrofița occidentală, tot trebuia *planificată* feliind salamul din carne de om, științific, judicios!

– Atrag atenția, atrăgea aliatul anglo-americanilor atenția agenților autorizați a lichida până și cominterniști bulgari, atrag seriosamente atenția, vnimanie, pogribania tovarășilor, în legătură cu preferința amețitoare de succes adoptând metoda tăierii în carne vie, care poate fi foarte dăunătoare dacă, ciuntind dialectica într-o încremenire în proiect metafizică, crezută empiriocritic imuabilă, ea se reduce comod ca sărutul franțuzesc doar la... decapitare! Dar, tovarăși aparatcici, care lucrați cu ciolovekul, să nu uităm că e mult mai ușor *să tai capul celor care au cap*, decât să le adaugi un cap ălora care n-au deloc. Iată de ce le dau indicația, la anumiți tovarăși mai repeziți, să nu recurgă decât cu aprobare!

– A ziiis Stalin asta? s-a minunat mamelucul Abdul, pipăindu-și gâtlejul și holbându-se alternativ, cum muști din cârnat și din pâine, când la Right Honourable Bairam Stoper, când la HHH (Honourable Hurie Hurry), impresia generală fiind că românii erau bucuroși c-au scăpat relativ ușor la armistițiul mereu neînceput de la Moscova, ca niște liceeni care, sărind gardul în livada privatizată a sovhozului după o... mingie, fură

capturați de badigarzii înarmați cu rotarmisteri, cu clopsoane, cu kalașnicoave și cu rottweilleri, dar s-au retras cu numai niște șuturi suportabile în cur.

– Obiecția lui Ulea Spătarul, care zice vloggerul Orestes Bogza că i s-a arătat în somn la foișorul ghizdavian de pe valea Râului Negru, este cât se poate de solidă, Damiane, și nu putem întreține un comerț spiritual, în armonie prestabilită cu economia funcțională de piață, dacă ne derobăm de imperativul judecății, prostituându-ne pe toate părțile, ca niște decrepite Dirnee, care o fac numai pentru că fiecare se recunoaște pe sine ca *amărâtă* în atributul latin *parva*, de unde s-a tras și arhaicul *pârvă* pentru fimeia care nu e de-o singură casă. Masa critică de la care se autoîntreține reacția în lanț culturală a fost calculată, după cum se știe, de către filfizonul simbolist Dinicu Ghizdavu, pe baza unor parametri indisolubil legați de românii regali, care încă aveau cu ce să se alcoolizeze natural, după ce străinii au implementat în această țară creștină urâtul obicei. Or, după ce după Războiul Genial (23 august 1944 - 9 septembrie 1944), prin care Regele Mihai Întâiul Viteazul a legat sărbătoarea noastră națională bolșevică de a fraților bulgari, care i-au răpit lui Marius Balcicul Reginei sale Maria și Ecreneul amantei sale Aura Done-Lecca, trecut-au peste acești vajnici latini și se vor mai perinda ca numărați de pe Muntele Conic, niște anișori buni, bunișori sau bunicei, 21 sub Dej, 24 sub Cea și, logic, posibili 27 sub Yl, căci nu văz de ce s-ar mai schimba *rația* dacă din sondaje reiese că ne îndreptăm spre o direcție bună, bunișoară, bunicică, tragicul sterilității venind de acolo că, în urma secătuirii sufletelor prin brutale metode extractive stahanaviste, noi va trebui vremielnic, Damiane, să regresăm de la o cultură *intensivă* la o cultură *extensivă*, net diferită de cum se practica, *în concluzie*, înainte... Concluzia că Republica trebuie să ne fie nu Regat, ci Imperiu! Doar așa, ca Mare Putere, ca posibil Imperiu Românesc, vom fi și noi românii *respectați și temuți*, pe această planietă acaparată de toate jigodiile!

Era toamnă unanim recunoscută de către comunitatea internațională, pe baza unor argumente irefutabile, deși respingătoare, cum ar fi că doar nu vreți un *al treilea război mondial*, Războiul Postmodernist, între națiuni uriașe, nu numai aliate, ci și unite! Ciine, mă? VOI! Galițieni și angkorieni, rase indecise cărora libertatea nu le va aduce decât obligația de *a opta*, pe bază de presiune promorțională, pentru diferite solduri, iar umiditatea era tulburătoare în așa hal încât Muntele Conic, cu preotul Damian cu tot, se pierdea ca măgarul în ceață sau ca Berghoful în pâcla artificială când se anunțaaa aviație AA, iar Eva Braun profita să facă sex cu Marele Führer, pentru țară, pentru Reich, pentru Marea Germanie, cum citise ca moașă pensionară Marița lui Rică, zisă rebotezată de rude Marijana (Jana) după preuteasa Mirjana a teologului Atanasie din Grant, pe care Rică, șofer, l-a servit c-un camion de lemne, da, într-un bestseller pentru gloatele

occidentale, încât avea pretenția ridicolă că se pricepe lubric la Războiul Existențialist, și, prin urmare, ca urmărire generală, all-inclusiv, la cel mai expresionist în expresii murdare, neromânești, de să participe la concursuri de intelectuali sau să dea răspuns competent la sondajele de opinie, că cum îi zicea Herr Wolf la feblețea lui de-i manipula la discreție discreția, *Patscherl*, adică Răsfățata patronului, cum și-a luat heteronimul infect și cel mai mare răsfățat al lui Regretatul, trădătorul *Pacepa*, înțelese Țyuchel din presa securistă liberă.

– Dar, tovarășe colonel (Ivan Enache), a raportat scurt tânărul și frumosul căpitan de informații și boli interne Țyuchel Adriano, sintetizând din zborul lui Gagarin că viitorul e al informațiilor externe, spionând personal, ca budist Tsyu Kill A, la Macao, Hong Kongul, pare leit EVIDENTĂ asemănarea dintre aceste două autobiografii de Război Sfânt, adică tendința reacționară de a ne aburi, de a ne înșela vigilența, de a ne băga în ceață în această eră cosmică abia desțelenită de oamenii sovietici, prin prietenia dintre popoarele URSS în vidul interstelar!

– Este! monologa parcă singur în familie intelectualul de informații unchiul Jan, deja proprietar Enache al Atelierului Amedeo Modigliani, pentru care *întreaga* populație mai mult fesenistă a patriei va plăti despăgubiri dintre cele mai grele longevivului trădător Marius Ghizdavu. Este fără doar și poate aici câte un indiciu că cei doi dușmani ai poporului, urmăriți cu poporul și pentru popor, atât pe teritoriul de basm al URSS, cât și pe teritoriul de legătură și baladă și furgăseală al Republicii Populare Române, atât înainte de Congresul al XV-lea din 22-25 decembrie 1989, cât și după. Ei se folosesc vădit de aceeași legendă, nu pentru a înșela, ci pentru a, îââî! A PROVOCA vigilența organelor noastre, bazându-se și pe teza antropologului nazist, progresist deoarece pe urmele, hm, masonului Hasdeu, a studiat la Harkovul încă țarist, Doktor Lecca, că care are creier, îl are azi mai mic decât l-ar fi avut într-o Românie ideală, populată numai de români puri, după ce toate minoritățile de alt sânge ar fi fost concentrate în lagăre de muncă pe malul Donului, care astfel ar deveni o fâșie industrializată, cum cunoaștem Pridnistrovia cea concepută de Hârrciogan Magnificul!

– Îl cunosc pe banditul Ion Ili... pardon! pe banditul Ion Noveanu, de la revelion de la Ziduri, de la Marius Ghizdavu, declară banditul Damian Tănase.

– Îl cunosc pe teologul Damian... Pardon! Pe banditul Damian A. Tănase, de la Revelionul 1940-1941 de la Ziduri, de la popa Sică, recunoaște banditul Noveanu Ion, fost filolog dar nu și lingvist gruzin.

– Eu am participat, în acel an, la ordin, nu la deportarea israeliților din Basarabia, din *toată* Bucovina, din Herța și din Dorohoi, ci la eliberarea mai multor lagăre de la sud de Poltava, dintre care pe unul din ele, Komsomolskaia Petliura nu Krasnaia Bandera, din arhiva căruia

intenționam să scoatem o operă colectivă, *Marele Dicționar al Personajelor Literaturii Țariste*, care au trecut cu toatele prin acest mare institut reeducativ, cu condiția sinequanonă să nu fi fost omorâte chiar de autorii lor hipermorali, în scop demonstrativ educativ patriarhal, cum a fost cu tovarășa Anna Karenina, care „s-a sinucis" deoarece nu a sprijinit ilegalist lupta de clasă a soțului ei ceferist, participant la greva din februarie 1933 de la Grivița Roșie, care a fost organizată de tovarășul Dej și de tovarășa polcovnic Ana, act apreciat din Franța cominternistă ca cea mai puternică reacție a proletariatului european progresist și vigilent, împotriva abia venirii la putere a totalitarismului muncitoresc așa zis socialist german, al trădătorului Adolf Hitler!

– Acest lagăr literar tocmai fusese mutat de la Iasnaia Poliana spre Harkov, Poltava și Dniprodzerjinsk pentru ca să nu mai fie așa de accesibil moscoviților. Eliberându-l ai lui exact de 1 octombrie 1941, în cinstea sublocotenentului Marius Ghizdavu, care hudojnik împlinea 29 de ani fără să fi descoperit Subiectul, deși văzuse *convoiul* ducându-se către Babi Iar ca la tăiat fânul cu o coasă mare, sau ca la meci, adică neclătinându-se nici orașul Kiev, nici stelele, nici epoleții, că homosapul ucidea *cu exces de inteligență* organizatorică aproape treizeci de mii de semeni pe un criteriu ultrasimplu, că să fie *jidani*, care cuvânt înainte de a fi fost manipulat în genetica lui, credem că în ucraineană însemna aducătorul de mărfuri satelor Ucrainei celei vitregite prin drumuri mai greu înnămolite decât ale Moldovei, cred în unul Dumnezeu și mă miram, tovarășe Stalin, de cum au trecut *imediat* fișierele cele etnice de la Căgăbău la SS, de i-au luat pe toți...

– Cam nesincera kieveană mărturisire ortodoxă, de crede el că crede în Dumnezeu, deveni bănuitor Țiucheală, e de un autor creditabil bancar doar în cazul filosofului de la sud de Calea Rahovei, Johannes Ferrarius, fiind măcinată de îndoieli multietnice ca anumite oseminte cozi de mătură pentru ștergerea urmelor genocidului, tot cu deținuți, în cazul teologului Athanasian Grant!

– Stai așa! suprapuse în lumina orbitoare incompetent sudică a Atelierului procurorul progresist Ion Il... Ion Enache cele două autobiografii, smulse după ce 7-12 ani li se testaseră memoriile, în minele Donbasului, în minele Vorkutei dincolo de Cercul Polar, precum, și în frumoasele păduri de la Ekaterinburg, unde l-a împușcat, cum reținuse șoferul Rică de la moașa Jana, un om din Nijni-Novgorod, tovarășul manager de partid și de stat Iakov Mihailovici Sverdlov, pe țarul rușilor, Nicolae al II-lea, pentru că nu s-a dumirit la timp că singura scăpare pentru Imperiul Rus nu era a organiza pogromuri cu Sutele Negre, ci să fi acceptat cum propusese premierului Makarov bătrânul nostru filfizon simbolist Denis Ghizdavu, în 1912, când se năștea Marius, o relativă *schimbare de dinastie*, dacă s-ar fi căsătorit prințesa Romanovă Olga cu prințul Hohenzollern Carol 2 al nostru, la Odessa noastră, venindu-se în acest scop

cu familia imperială la Constanța, nuntă care nu s-a mai implementat pentru că șovăielnicul Țar, rău sfătuit în special de francmasonii lui Tolstoi și Proudhon de la Besançon, *a amânat* a-i da în scris Reginei Carmen Sylva data exactă când va abdica în favoarea prințului nostru Carol, ca să se rezolve și cu hemofilia dinastică și cu problemele divizării greoiului așezământ autocratic în 200-300 dinamice state federale de model american, – o amânare mai rău decât *sine die*, fiindcă a fost jignit totdeodată sentimentul național al politicienilor noștri ca și cum s-ar fi zis de Vlad Țepeș c-ar fi fost corupt, anume serbându-se cu fast rusesc Centenarul Răpirii Basarabiei 1812 și nerenunțându-se la înălțarea în fața Arcului de Triumf al Mitropoliei chișinăuiene, a monumentului eroului 1812 din *Război și Pace*, împăratul Alexandru I, pe un postament de granit de culoarea de panteră roz cum a Leninului din dreptul Casei Iskrăi Scânteii, azi Casa Adevărului (Pravdei), deasupra unui altorelief înfățișând două doamne ca pe sub teii Berlinului la lună, desigur Rusia îmbrățoșând Basarabia, crâmpoțindu-i buzele în sărutări, singura personalitate care ar fi putut împiedica ca căsnicia proiectată să aibă tragicul deznodământ din pădurile taigalei de la Sverdlovsk, unde au tăiat cherestea cu drujba manuală Tani și cu Jenel, fiind nu lucidul Rasputin, ci romancierul de succes Leon Tolstoi, contimporanul lui Hasdeu, sensibilizat asupra schimbării Romanovilor cu o Dinastie Românească atât de doctorul Ludwig Lecca, ce preda frenologie și necrobalsamodeutică în Harkovul nostru, unde a și scos cu litvano-leahul Józef Piłsudski periodicul *Robotnik* solidar cu socialismul antimarxist al iobagului Dobrogeanu-Gherea, cât și de emisarul filfizonului Dinicu Ghizdavu, anume Père Metch, care nu poate fi nimeni altul decât strănepotul Spătarului Milescu, proaspăt laureat Nobel, Ilia Ilici Mecinikov, prin 1909 intrat în atenția organelor noastre nu numai pentru că a descoperit că fagocitele (leucocitele) se comportă ca o armată populară albă împotriva cotropitorilor, ci pentru că s-a dus la Iasnaia Poliana cu soția sa, nu întâmplător sculptoriță, nu întâmplător Olga (ca Marea Ducesă ce ar fi urcat cu prințul Carol pe tronul tuturor Rusiilor), nu întâmplător din Odessa noastră... Adaug că nu întâmplător, așa cum Cârnul Spătar a spionat până-n China, așa și Marius, nepotul filfizonului, racolat de agenții românismului a explorat fotografic aproape bijù cu bijù cele 7 provincii ale Reichului Românesc de la 19 noiembrie 1942, ca Odessa Transnistriei, de s-a și însurat mai târziu cu o farmacistă, ca Crimeia doctorului Lecca și a Dorei, făcându-se a fi vegetarian și a lucra cu marele botanist Țenkovski, ca Stepa Calmucă și stepele Circaziei, legendat cu acest Lecca pentru cercetări așa zis antropologice de embriologie comparată, anticipând ca oameni *însemnați* spre Stavropol, pe pătatul Gorbaciov și pe cicatrizatul Soljenițîn, spre mirarea Mareșalului, când Marius Ghizdavu i-a radiografiat pe un ton imperativ sfatul *să trecem Volga și să filmăm spectacolul*, pentru Istorie dacă nu și pentru Literatură,

rătăcind în pustietate și trăgând cu ochiul cam slăbit de ocularul microscopului, nu de dopul de șampanie de Capșa ca al lui Kutuzov, chiar și în stepele Kirkiziei, vorbă să fie că din interes pentru etiologia ciumei endemice, dar încrezutul Mareșal n-a înțeles de la Lecca și Gary Glagoveanu importanța Baikonurului nostru, după ce marele Führer ar fi dotat și trupele celui mai fidel și mai viteaz aliat cu Arma Minune ce o așteptam cu toții de la savanții naziști de geniu, rămânând de văzut dacă Al Doilea Reich românesc va atinge la 19 august 2048 prestigiosul Centru Spațial al Kazahstanului, iar la exact 19 noiembrie 2048 romanticele Stepe Kirkize, precum și străvechile atracții turistice Buhara, Samarkand, Fergana și Pișpek (Frunze), deja anexate ca precedent istoric și literar de către colonelul Belizarie Moga, când a escaladat cu vânătorii lui alpini Pik Kommunizma rebotezându-l Pik Rumânizma și estimând perfect, ca din satelit, că șpagocrația noastră poate investi local cu bun profit, în respectiv 5 Dracula Parkuri semi-acvatice, cu gândul la complotul mondial (*jüdisch-bolschewistische Weltverschwörung*) răspunzător poate pentru realitatea sesizată de inspectorii *uie* că RO, chiar dacă înregistrează la nivelul urmașilor gestionarilor, activiștilor, securiștilor și ideologilor progresii economice remarcabile și datorii mărețe, ea nu (*mai!*) are dar însă o LITERATURĂ *funcțională*, nici ISTORIE respectabilă, cum era situația înainte de groaznicele evenimente dekabriste!...

Deocamdată, groaznic era că războiul era pe sfârșite și că *pacea nu putea fi decât sovietică,* deoarece singurul CAZ favorabil Reichului Românesc, ca Wehrmachtul să prăvălească Armata Roșie pentru a fi la rându-i destrămat de Debarcați, lăsându-ne pe noi ca singurul stat închegat, cu putere militară de temut, în stare să păzească și să impună Ordinea în Răsărit, NU SE PRODUSESE!

– Ce e surprinzător, îi observase uluit țărănistul creștin și democrat Aurel Dobrescu simbolistului Bazil, în chiar luni 11 septembrie 1944 în atitudinea Sovietelor, e faptul că ele se pregătesc să se amestece în treburile interne ca și cum ar avea mână liberă, din partea Aliaților lor, anglo-americanii, domnule!!!

– Te vede Dumnezeu, taică! vorbi Americii ca un apostol învățătorul.

– Să mulțumim Cerului, avea totuși să audă popa Sică în tren c-ar fi zis Iuliu Maniu despre Armistițiu, că am scăpat numai cu atâta, după greșelile de neiertat pe care le-au făcut nemțofilii, începând cu ticălosul de Carol 2 și sfârșind cu Gigurții și cu Antoneștii. Care ar fi fost azi situația noastră dacă am fi rezistat atât nemților, în septembrie 1940, cât și rușilor în iunie același an? Dacă am fi reziiiistat atât sovieticilor în iunie 1940, cât și nemților-ungurilor-bulgarilor și sovieticilor, în septembrie același tragicomic an? Am fi fost cel mult niște VICTIME ale rușilor și nemților și astăzi ne-am bucura de tot sprijinul frățesc, nobil dezinteresat și loial al

anglo-americanilor, stăpânii lumii!

– Nu se poate, protestă Raulică ținându-se de turnura călugăriței sculptorițe Cristina Done prin curtea căcăcioasă ateist a Shitului Hoitarului, să fi susținut Maniu, care trage toate foloasele de popularitate din prăvălirea Antoneștilor, paralogismul Rezistenței împotriva hitlerismului ungaro-bulgaro-german, ca cum ar mai fi rămas ceva din Statul Român **după ce** ne-am fi bătut în iunie 1940 cu cea mai hidoasă armată a lumii, a workărilor, țeranilor și funcționarilor cominterniști, aliați cu furnizorii lor, naziștii și anglo-americanii mari investitori. După ce ne-am fi... băbătut cu o Armată Roșie, căreia ca Mumă-a-Zmeilor, încă nu-i tăiaseră, prin surprindere și prin eroism, 19 din cele 24 de capete flăcăii români și germani, diminuând-o, dar nu suficient nici azi încât să nu mai fie suprema spaimă irațională a lumii, ce-ar mai fi rămas, frățioare, din România Mare Regală?... O colivă călcată de o hoinară Mobră optzecistă! Un fel de Valahie prefesenistă euroregional, Cristina! Fără ieșire la mare, cum a prevăzut Hârrciogan și pentru Moldova Mare, ce s-ar fi întins de la Carpați până la Bug, dar nu cu capitală la Odessa noastră, Tiraspolul ajungând să fie noul centru de gravitație spirituală a ce duh românesc va mai fi rătăcind pe glob!

– Să nu uităm, bă, vorbi cât cuvântă cu mândrie parlamentară senatorul deputat Coriolan Pigu, care nu era un nimeni, deoarece avea în spatele-i cu buci cleioase sute de mii de voturi, pe când un romancier Tolstoi-Musil dacă se poate baza și el pe câteva zeci de like-uri, la un tiraj de 1681 exemplare, subvenționat de Ministerul Culturii **și** din spălătură la fundație din lichidități de bani murdari, și să ne aducem aminte, hait! că spionul britanic Iuliu Maniu de-aia-i cu statuie la ceceu, pentru că organizând harababura de la 23 August 1944, visa nu numai încetarea absurdului război împotriva Uniunii Sovietice și stăpânilor noștri doriți de toți, Anglo-Americanii, ci și revenirea Țării la... democrație, la *alegerile corecte,* așteptate de fripturiștii grataragiilor și de electoratul fesenist.

– Mai crezi și acum, dascăle, de pe un trotuar pe celălalt abordă cu pistrui obraznice studentul porc Pigu pe profesorul Bratu, în huruitul înecăcios de tancuri proletare hămesite, că Hi al dumitale va mai câștiga războiul vostru criminal?

– În oriș'ce caz, răspunse acru strategul de la Școala de Război Sfânt și deci propagandist lui Hi, era mai agreabil să câștige Monstrul decât niște hoarde de neisprăviți, idiotizați ireversibil de comunism, de falsul marxism hegelian, căci pentru țărișoara asta, vecinic sub Teroarea Istoriei, fuckerea totală e a *ăstora* și nu un blând viol de-al anglo-americanilor, *suprarealiști*, deci *mari masturbatori*!

– Tot n-ai înțeles nimica din semnificația acestor vremuri? se miră cu milă Pigu ca din fotoliu dinaintea unui frustrat cu sacou de zgonhen, idealist în sensul obsesiei că semnificația Anului Revoluționar 1989 este

biruința gestionarilor și securiștilor contra activiștilor și ideologilor, același tip uman mediocru furăcios și incapabil construind apoi prost capitalismul, cum a rasolit și socialismul, spre sinucigașă dispariția culturii Neamului Românesc în Galiția Mare ghizdavă.

– Recunosc că m-am cam înșelat amarnic, gândi făr-a zice tot eternul Bratu, parcurgând o sinteză despre ce se scrie despre noi în străinătate și proiectând contrapropaganda potrivită apărării drepturilor românești. Noi n-am prea observat că garanția democrației speciale stă nu-n soțietatea civilă, ci-n monitorizare Strasbourg, din turla Catedralei ciule, respectiv Iowa City, de pe cupola Vechiului Capitoliu ars. Admit c-am fost dezinformat asupra posibilităților Wehrmachtului de a prăvăli obscurantismul bolșevic! Răspunderea în fața Istoriei și Literaturii o poartă însă masoneria, bă, și jidovismul lumii anglo-americane, cari au zădărnicit complet misiunea istorică a lui Hitler, de a opune solid cominterniștilor Festung Europa... Nu-i așa, Băluțene? Și tu de ce taci, mă, la Boston?... Tabarcea!

Muntele Conic tocmai risca să fie decopertat în căutare de sulf, bauxită, uraniu sau manuscrise rele, la un semn al vreunui Dictator. Toate cuplurile de anchetatori notând recomandarea nomenclaturistului liberalo-țărănist de a fixa, ca într-un insectar, în jurnal, cele declarate de cripto-marxistul Bratu, pentru ca Jukov și Silaev, Jurmînski și Pumpianski, Hurie Hurry & Bairam Stoper, tandemul jurnalistic vulpoi meditativ/ vultur justițiar sau dracu știe ce altă pereche sau troică, să poată decide, chiar și cu probe, nu doar prin încadrare categorială conform instrucțiunilor, Trimiterea la Moscova, ceea ce s-a și produs spre fericirea Bratului, care poate că în Romlag ar fi fost *făcut* decedat, pe când în URSS, rodnic **colaborând**, a fost slobozit încă din 1952 și, îndrăgostindu-se de acest imens pământ de lapislazuli încă neromânesc, nedesțelenit, s-a fixat în Birobidjan până se mai dezgheață stalinismul, de unde, rămas văduv... legendar, nu s-a mai obosit cu formalități de repatriere, ci a trecut Amurul înghețat în China Maoistă! Apoi, cică prin 1960-1962, ca gest antisovietic că vor fi fiind deja vreun milion de români semănați la Sibir ca avangardă a Expansionismului Românesc dacă ne vom înmulți frenetic cum cere părintele Damian 10-12 copii, ca la 1907 țeranii, tovarășii reeducatori de intelectuali chinezi l-au trimis guru înflăcăratului Ceaușescu, să-l învețe *revoluție culturală*, creându-se premisele pentru 1971 vizită istorică, din care a emanat, pe fondul de incultură și susceptibilitate primitivă a cuplului odios, sinistru și regretat, *originalul maokimism românesc*, angkorian pur, aplicat însă pe niște galițieni apți pentru cea mai înaltă civilizație.

Ci Marius Ghizdavu, în 16 decembrie 1979, exact zece ani înainte de începutul singurei Revoluții antibolșevice europene, cea timișoreană, căuta din cartier în cartier Brad de Crăciun pentru Eliza, Irinuca fiindu-le deja la Basel, și a ajuns așa în Piața Ferentari, mai mare fiind șansa de a

găsi produsul dorit într-un spaţiu relativ periferic, de s-a-ncălzit la Jenel, eseistul fără de operă alta decât orală, ca a prostituatelor, să savureze un nechezol cu ochii pe un mapamond şcolar vechi, cu stele roşii, îngroziţi amândoi de progresele de după totalitarismul de tip... khazar, cum îl catalogase gânditorul obscurantist Doru Băluţeanu pe-al lui Troţki, pe motiv că prezenţa evreilor în ceceu şi-n guvern la Smolnîi 1917 depăşea *numerus clausus* de te speria, cu o majoritate zdrobitoare faţă de câte seminţii înfulecase într-o veselie Ţarismul panslavist spre cele Trei Mări.

– După totalitarismul de tip cecenist antirus al lui Stalin ce făcea pe gruzinul doar ca să aburească anglo-americanii, după haiosul totalitarism ucrainean al lui Hruşciov, iaca, măi, că se prăvăli peste toţi, în Afganistan, în Africa şi în Chile, *totalitarismul de tip moldovignesc al lui Brejnev*!

– Cum de tip moldovenesc, domnule? s-a ciocnit Marius de o gândire mai clară decât a lui şi inexplicabilă altfel decât prin formarea ei în Gulag, în nopţile lungi nordice, nu-n dobrogeanul Romlag mai expus superficialităţii.

– Dacă nu eram noi românii, Hitler nici nu se avânta pe frontul sudic, spre Stalingrad şi Caucaz. Războiul se sfârşea în toamna lui 1942, cominterniştii ajungând la Berlin, iar în mai 1943, se adunau la Londra şi la Lisabona.

– Poporul rus, zâmbi ca după mort gazda, sărmanul, a fost cu incontestabilă competenţă ştrangulat de marele, genialul Lenin, în aşa zisul război civil. Ăsta l-a omorât, dom'le, de tot pe Rus, cum Carol al II-lea pe Căpitan, să iasă la suprafaţă, în vidul politic creat, tot felul de simieni mediocri şi inconştienţi!

– Eu credeam că alde Stalin n-a făcut decât să mai stârpească din activişti, fiindcă se-nmulţiseră-n suprastructură cu mult peste cât permitea oghialul bazei materiale, care abia de ajungea pentru înarmări imperialist cominterniste.

– Nu, nu-i aşa! Şugubăţul Taras Bulba Hruşciov şi să fi vrut el a reînălţa pe Ruşi, de unde să-i ia? Fiindcă au fost terminaţi. De la Prut până la Amur, nu mai mişunau decât homosapi banali, din specia *Homo sovieticus*. Nu mai era nimic de sperat, frate! Şi aci vine geniul basarabean al lui Brejnev, care fiind preşedinte de partid unic colhoz-sovhoz al maldavenilor la Chişinău, s-a aculturalizat, împreună cu stafful lui, de la ideile imperiale conţinute în gândirea geopolitică a unui învăţător din Năpădeni, Bazil Frâncu, arestat la Soroca în legătură cu nişte rezistenţi, înfrăţiţii pesemne de Cruce într-o formaţiune *Arcaşii lui Ştefan cel Mare*, din jurnalul acestuia rezultând în clasica problemă/ chestiune/ dilemă a Celor Trei Chersine, frământată ca Demosthene şi de taică-tu interbelic, Marius, că dacă în mod cert un Chersones este Helsingfors, apăi cel de Vest nu e Carcassonne, ci Caracas, tocmai peste Atlantic, după cum cel de Est nu-i Korsunul Sevastopolului Crimeii noastre, nici Gallipoli la Dardanele,

la prințul Ghica, ci tocmai dincolo de Oceanul Indian, celebra Calcutta, cum a intuit și savantul ăla religios, demascat de Muhală Muistu ca hitlerist salazarist franchist!

– Acest moldovean basarabean Brejnev, nimeri – întâmplător în căutare tot de brad molid pom de iarnă pe-acolo – și popa Tani la țuica fiartă Două Prune, a descoperit la Chișinău, în Basarabia, măreția ideii imperiale romane, pe care rușii au pierdut-o cu identitatea lor cu tot, bolșevizându-se ireversibil, ca și românii dealtfel. Noul totalitarism „moldovenesc“ nu a reușit doar răsturnarea lui Hrușciov, ca hahaleră, cum YL pe CEA, dar se va arunca falimentar într-o politică de expansiune romană, azvârlind însă și lăturile spirituale, și copilul, și copaia...

Nu prea putea înghiți Marius Ghizdavu spuma de drojdie din sticlă verde ce acești basamaci o consumau cu brânză de burduf și cu pastramă. Se blestema pe sine că-și încălcase propriile principii contrainformative. Pentru o cană jegoasă de nechezol cald, riscase să fie pus sub urmărire cum că de ce s-au întâlnit *trei* foști deținuți politici, ce unelteau ei? Dar nu se putea reține de la a se simți bine, între amici, la căldurică umană, între cărturari, între români regali, chit că îl speria stabilitatea reeducării suferite de acești: după 12 ani de Gulag și Romlag, ei ar fi fost în stare să-și vâre falangele în bășinoasa flacără de la aragaz, mărturisitori că stabilitatea URSS e DEFINITIVĂ, n-are a se teme sisstemul de nimică! Spre a lui Marius îngrijorare, alde Jenel colorase cu pix cu pastă roșie hașuri și steluțe pe mapamond cât progresase Brejnev cu reinstalarea sârmei ghimpate a Lagărului Păcii și al Destinderii. Cubei, e drept hrușcioviană, i se adăugase Vietnamul de Sud, Cambodgia, Laosul, recent Afganistanul, apoi controlul accesului spre Golful Persic și spre Marea Roșie prin infiltrațiuni în Yemenul divizat, în încleștatele Etiopia noastră și Somalia, totodată avansul sigur spre strategicul Sud al Africii robind cu mercenari Mozambicul, Angola, poate chiar Zimbabwe; în fine, jocuri de subminare niciodată încetate în toată America Latină, în special în jurul Canalului Panama, căci lichidarea pălărierului Salvador Allende a fost un succes al Marelui Capital, rânji părintele nețināător de post, oricât de plânsă de cățelele roz occidentale, ale căror lacrimi nu li se uscaseră din 1967, de la lichidarea lui Che Guevara, știre care a declanșat furiile tineretului occidental din anul următor convergent spre Revoluția Sexuală, căci cine face un 68 poate face și un 69 tot deenergizându-se, a zis CIA, iar ăia cu portavocea ajung fie prosperi negustori de arme, fie deputați ecologiști în Parlamentul *uie*...

– Nu fac nicio brânză americanii în Chile, clătinase din cap a jale păstorească sceptică ciobanul Otomega spre Noveanu, în 1973, dacă nu găsesc un general de modă veche franchistă, unul care să le scoată chilienilor marxismul din cap cu creiere cu tot... Și pe urmă, ne reconciliem ușor, îndată ce duduie iar capitalist economia, ca înainte vreme!

Erau într-un fel, gândea Marius ca de pe Muntele Conic, dar în patul în care agonizase Liz la Basel, niște fericiți, hm, acești prizonieri români, luați în 24 august 1944, ora 4, și regurgitați mulți prin 1946, unii abia în 1956 la înmormântarea fluviu-romancierului de **1681** pagini nici azi publicabile, Grigore Căinaru. Ei n-au prins Acasă spectacolul *Pacea Sovietică,* deprimanta scufundare în tineta reeducării a Românului Regal, pentru a se scoate din apa plată, după botezul marxist, Fesenistul Republican, un fel de *Homo sovieticus* în puța goală, dar gata de vot. Doisprezece ani de absență din RPR, deci de protecție psihică.

Oricum, după 10 februarie 1947, când s-a încheiat la Paris pace cu „sateliții nazismului“ (ROMÂNIA, Italia, Bulgaria cominternistă, Ungaria și... Finlanda finlandizabilă neexistând nimic de bolșevizat dincolo de ea), nu s-au mai pomenit întoarceri de prizonieri cu zecile de mii, fiind pesemne nevoie în țara lui Lenin de sclavi marxiști, de plusvaloare maximă, în mine, în păduri, la căi ferate, în fabrici și uzine, în construcții și pe ogoarele fără haturi sau pe pământuri nedesțelenite și neamenajate hidrotehnic încât să dispară de pe hartă vreun Lac Aral, cum acele atâtea bălți dunărene, Nedeia, Greaca, Potelu, colcăind de viață, care făceau să i se zică României președintelui Zahei Avăcăressi, Țara lui Pește!

Mai cu seamă, încătușați în gip din America la Cetatea Albă, fiindcă au făcut gât că altceva s-a discutat la Cairo, cu Marius Ghizdavu, și la Stockholm, cu Dorothea Schlauberger-Hébuterne d’Esgrignon, despre Armistițiu și eventuala întoarcere a armelor, cronicarii progresiști Damian și Noveanu nu au fost martori în țară la rușinosul freamăt fripturist ce-au cuprins fauna politică a mediocrilor arivişti de îndată ce, regimul militar-fascist de război sfânt fiind demis de către Rege, s-a pus *problema ocupării* diferitelor fotolii golite în fervoarea Epurărilor – de sincronism francez ele, dar cu superiorități de Capșă condescendentă, cum că nu politicienii au salvat Franța, ca la noi, ci un colonel de pe la Radio Londra cam cum lent-colonelul Valter Roman de la Radio Moscova, a cărui poză cominternistă din Spania o avea în casă Dorothea, uluind pe fesenistele poposite-n vizită de cumpărături occidentale sau de pedichiură via Milano, că e *mai fotogenic* decât fiul care a proclamat de la ceceu puterea popooorului, într-un moment de derută în care mulți se temeau, precum tovarășul Ilie Verdeț, că netrecându-se cu hotărâre la o politică de *Moarte intelectualilor* prin cea mai ucigătoare metodă, evident cea bugetară, ne paște riscul ca țara să se dezintegreze nemaiexistând în ea decât p o e z i e!

– Problema ocupării?! dejuna țărănistul Coriolan Pigu la Capșa. Eu vă dau asigurări că, în România și numai în România, sovietele nu-și vor permite manevrele din Polonia, deoarece au ei AA grijă să nu lase Gaghizdia de tot pe seama bolșevismului rusesc! Ar fi ca și o infamie...

Pe masa sărăcăcioasă era întins un afiș german, *Europas Sieg dein Wohlstand!* Europa în bunăstare, arătanie însumând fabrici (nu și

catedrale), prunc arian în leagăn și holde pe ogoare vădit parcelate (nu kolhoz!). Marea Britanie apărea plină cruci, pe una uriașă scriind RIP Churchill. Din Germania pornea spre roșul URSS un oțelit pumn de armură de cavaler, care zbura cât colo secera ciocănită și capul tăiat al lui Stalin.

– A zice *bolșevism rusesc* e o insultă latină pentru orice rusoaică! protestase cu o tristețe adâncă ca marea Murocika, în brațele pictorului Marius Kramskoi, cam reținută, cam rebarbativă la sperma noastră dunăreană, în Harkovul nostru rece de octombrie noiembrie 1941. E ca și cum i-ai vorbi Clarei tale Honig sau Despinei Schlauberger de un marxism românesc, domnule ofițer de cavalerie!

Mama Murocikăi fusese ucraineancă și, în amintirea ei, vrăjitorul Marius folosea adesea o limbă rusă ucrainizată, ba chiar atinsă și de leșeasca învățată la Lwów de la contesa Halszka Chrząstowska, singura lui logodnică (vag, 1935) de până-n 15 octombrie 1942, când intră în vorbă cu doamna Eliza Alexandrescu, regăsind-o dantesc în Biserica Enei, era soprană în cor. Ea lucra alături, la drogueria Panaiatopol, în ambele sedii: aici, în Bulevardul Brătianu 7, dar și mai încolo, în Bulevardul Take Ionescu 7. Mare portretist ca pictor olandez-britanic și fotograf, îi remarcase mai demult eleganța, în gara Sărata, ea conducându-l cu șareta, în 22 septembrie 1941, pe Colea, soțul revizor școlar, care pleca pe front în Războiul Sfânt. Apoi, o va recunoaște, dincolo de voaleta de doliu, în Tribuna Văduvelor la parada din 8 noiembrie 1941. Nici nu trecuse prea multă vreme.

Bunica sau mama atribuită Agnieszkăi, contesa Halszka Chrząstowska, era o desăvârșită acuarelistă. Cam ca Miryam, mama mea, Marieta, glumea Marius. Au fotografiat împreună în 1934-1935 „colecții de motive“ – Lacurile Mazuriene, vederi din Kresî și, în Sud, Corfu la 1935. Scrisori fierbinți, semnate Niewolnica Smyslów (Sklavin der Sinne), după titlul unui film din 1914, ce lansase o artistă poloneză, Pola Negri, dotată cu ochi faimoși (Kohlschwarze Augen).

De fapt, două peisaje ale ei au fost pricina incursiunii lui la Harkov, în sfârșitul de octombrie 1941, când în definitiv avea o groază de treburi la Odessa!

Cum? De ce tocmai poloneza? Pe neașteptate, în vara lui 1935 Halszka nu i-a mai răspunse la scrisori, o binevoitoare Iago din București informând-o că el ar avea o „logodnică“ italiană (sculptorița Cristina Done), cu care lucrează neobosit la amenajarea domeniului Ziduri-Pribegi pentru a deveni o Școală artistică protejată subcarpatic, în caz că cele de la Baia Mare și Balcic și, firește, Lwówul lor, vor fi pierdute din cauza creșterii vertiginoase a Germaniei, aliata revizionistă a Ungariei și Bulgariei, capabile toate trei de vreun *deal* cu CCCP.

Discipol peste Prut sculptorului Alexandru Plămădeală, tot atât precât al pictorului Tonitza, Marius Ghizdavu, odată rechemat de la Luvru

și Sorbona în țară, odată cu alte tinere speranțe, de însăși Lupeasca, poate și de Regele Carol al II-lea, s-a implicat cu determinare în decembrie 1939, aflând că la Chișinău Plămădeală și alți artiști plastici basarabeni fondaseră Pinacoteca Municipală, care va deveni după Ultimatumul din 26 iunie 1940, sub ocupație, Muzeul de Artă al Republicii Sovietice Moldova. De fapt, ținându-se în noiembrie 1939 al X-lea Salon al Societății de Belle Arte din Basarabia, participanții au donat 173 opere din toate genurile, la care s-au adăugat desene de Tonitza și Pallady, sculpturi de Jalea, alte lucrări dăruite de Ministerul Cultelor și Artelor. Atunci a trimis și Marius peisaje și fotografii poloneze din Kresî, cele două acuarele ale Halszkăi, plus foarte dragi familiei, șapte miniaturi de-ale Marietei, în tehnica icoanei pe sticlă: Columna lui Traian, Catedrala Încoronării de la Alba Iulia, cetățile lui Ștefan cel Mare (Suceava, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Albă.) De asemenea, deși era război, a apelat la grupul viitoarei sale Școale de la Liov, proiectul căzând însă definitiv, firește, odată cu invazia bolșevică în Basarabia și Bucovina.

La 22 iunie 1941, începând Războiul Sfânt, iar comandantul Frontului Sudic generalul Antonescu trebuind să facă doar demonstrație așteptând să ajungă la meridian nemții ce aveau de cucerit Molotovia, jumătatea din Galiția Mare, cedată prostește de Ribbentrop lui Stalin în 23 august 1939, a fost răgaz destul ca bolșevicii să trimită peste Nistru colecțiile Muzeului de Artă din Chișinău.

Mișu Focșăneanu și ginerii lui Moga le-au putut reconstitui inteligent traseul până la Harkov, după care li s-a pierdut acestor valori orice urmă.

Iar Murocika, hm, soțul ei bătrân, tavariș Lavrenti Edmundovici Riumin, dispăruse în Gulag, deoarece ar fi putut fi recrutat de capitaliști cât a spionat în Provence și în Spania, contactând intelectuali potențial staliniști remunerabili. Era ea însăși avizată negativ, n-avea deci *posibilități informative*. Tatăl ei, Maxim Ianuarievici Jdanov - un rus din Gatcina, polkovnik țarist în Armata Albă, căzuse eroic la Țarskoe Sielo în 21 octombrie 1920, gata-gata să intre în Petersburg și să-i alunge pe bolșevici. Mama ei, Oliana Volodimirivna Karpenko, ucraineancă din Lwów, unde o și născuse, dispăruse în Gulag la 1935 după ce socrii ei, părinți de colonel țarist, crăpaseră de foame Holodomor, în 1932, cu surioara Murocikăi, Oksana, și frățiorul ei, Taras, la Balakleia, între Harkov și Izium. Așa că, lui Marius balerina nu-i vorbi decât de o vecină prietenă, Malenkaia Vera, și de un cândva soț, Falelei Mitrofanîci Vodkin, din Divizia NKVD 243, dacă se va întoarce teafăr din război și nu va fi expediat în minele Kolîmei, ca să nu clămpănească despre ce minuni a văzut în Europa, străbătând doar Galiția Mare!

Biata, Murocika, își frângea mâinile, că nu poate face nimic. Înțelesese ce importanță sentimentală acorda Marius miniaturilor Marietei,

mămica lui, cu Cetăți de pe Nistru, și acuarelelor Lacurilor Mazuriene, ale logodnicei, contesa Chrząstowska. Și se temea s-o spună, dar era acum total sigură că, Wehrmachtul avansând fulgerător, NKVD-ul a aplicat tactica Tolstoi-Stalin a patrimoniului ars!

Poate că Marius Ghizdavu ar fi înțeles-o imediat. Cunoștea de la Ministerul Propagandei statisticile Arestări-Deportări-Uciși, „realizate” marxist de Ocupația Sovietică a Basarabiei, 26 iunie 1940 - 22 iunie 1941 (de fapt, iulie 1941).

– Orchestra Simfonică a Basarabiei a fost ridicată pe 3 iulie 1940 din Gara Chișinău la întoarcerea din turneu, dusă lângă Orhei și împușcată în Valea Morii, înființându-se apoi un Conservator cu specialiști leniniști în Apassionatta.

– Angajații Radio Basarabia au fost împușcați și aruncați în fântâna părăsită din curtea radioului. După acest masacru este transferat radioul din Tiraspol la Chișinău, mai bine pregătit să vorbească moldoveneasca lingvistic tocmită.

– Viața, darling, arta, homonica, era în altă parte...

Deși încă se mai auzea scârțâitul patului și, premonitoriu, infernalul huruit de tancuri de la nord de Harkov, spre Kursk, rar s-a mai acumulat o asemenea cantitate de bună dispoziție tipic bucureșteană la Capșa, își răsfoi jurnalul intim 1944 frumoasa Elvira în drum spre Ialta 1945, unde trebuia, Ifigenie nu eugenie, să se jertfească, *să se fută pentru Țară*. Mulți erau exuberanți la culme că s-au întors din refugiu, de pe la moșii, găsindu-și casele intacte, după ce văzând ce-a pătimit Alecu Ghizdavu-Șaraga în Strada Liliputană cu soția și cu rapița, le-au părăsit de teama unor noi bombardamente anglo-americane adresate civililor, inclusiv de Paști, ca la Brașov, cu toate că, la cererea bulgarilor din Varna, el se va numi tot Orașul Stalin. Chefliii manifestau nedumerire că Armata Roșie întârzia cu a ne restitui, să băgăm noi niște *prefecți noi*, administrarea Moldovei, Basarabiei și Bucovinei, dar ziceau că Maniu se roagă ca Stalin să ocupe cât mai repede Țara, pentru a ne putea fi de folos bunul la toate sânge rusesc inepuizabil, în Ardeal, unde naziștii și horthiștii s-ar putea deda la represalii, pentru pierderea petrolului prahovean, care înseamnă, într-o eră a motorizatelor, că acest spurcat dualism austro-ungar va opri, cel mai târziu la 10 Mai 1945, ostilitățile în contra României și Națiunilor Unite. Adicăltea tot noi rumânii, grăbindu-le capitularea, *i-am salvat pe austrieci și pe nemți* de să nu dea Truman cu bomba atomică în ei! Totuși, despre Basarabia și Bucovina, mai niciun comesean nu nutrește mari iluzii: se zvonește că căgăbăul a început a recontinua deportarea în masă a elementelor românești de la orașe, și ce e de așteptat, și e și firesc, e ca de data asta deznaționalizarea științifică să reușească ireversibil, fără vreun scâncet occidental că niște galițieni de o rasă latină, mda, vădit depreciată, sunt dizolvați la Sibir, pe urmele colaboratorilor lor, ceceni din Caucazul

nostru, kazaci din Kubanul cu cele mai frumoase fete, sau tătari din Crimeia noastră.

Numai despre căderea în prizonierat, fără luptă, a teologului Damian și a lingvistului Noveanu, nimeni nu vorbi. Abia ani mai târziu, când de pe Muntele Conic, cetind artă Alpatov pe o pătură, Muhală Muistu va contempla, pe viu, acuarela lui Eugenijus Miškinis, hiperestetician de cultură excrementalistă de la Sonnenheim, *The Solar Anus*, pe baza căreia a câștigat clar concursul organizat și finanțat de frații Ghizdavu pentru fresca *Parada învingătorilor la Brest*, deși lor le repugna a Marx bășcălia postmodernistă pregătitoare a celui de-al treilea război mondial, la capătul cărui WW3, a extermina 2-3 miliarde de oameni de prisos nu mai poate trezi Oroare, ci un ecologic hohot de râs statistic, chiar și intelectualului post-umanist, cum că s-a intrat cu cifrele în Cartea Recordurilor prin Războiul Excesivist de după cel Expresionist și cel Existențialist, partea delicată a fezabilității fiind că într-un asemenea caz, expertiza trecutului va fi fecundă, din neplăcerile criminalilor de război trăgându-se în 1946 prevederi utile privind Nimicirea Totală a Probelor, lichidarea pedepsei cu moartea, prescripții, canalizarea atenției populației spre mizeriile zilnice, oprirea intelectualității de la Luminarea Poporului, fie stimulând fuga creierelor, fie prin crearea condițiilor ca elementele fanatice, care rămân, să n-aibă neam parte de o Literatură Funcțională, încât atât amintirile Noveanului, cât și ale popii Tani, să nu aducă ecou pdf mai ceva decât meteoritul căzut în mlaștină, nici aureolă mai orbitoare decât lucirea căcatului în ploaie al câine-lupului fiorosului paznic de oameni vologdănean.

6

– *Je comme l' impression*, pălmui cu Roosevelt spre a-l trezi madam Chouchou pe contele din Ziduri, înnoptat cu Bazil Frâncu la Valea Ursului printre văduvele lui Stalin, *que tout ce qu' il désire, c' est assurer la sécurité de son pays. Je pense que si je lui donne tout ce qu' il me sera possible de donner SANS RIEN RÉCLAMER EN ÉCHANGE, noblesse oblige! Il ne tentera pas d' annexer quoi que ce soit et travaillera à batir un monde de démocratie et de paix!*

Tot ca o americancă gândea la Stalin și apetisanta Elvira, încât zorile pupau molcom zidurile de cărămidă roșie ale Kremlinului, imitate după cele din cetățile teutone înălțate de Toma Nour al nostru la Marienburg, la Königsberg, Narva, Riga, Memel, Klapeida, Dorpat, Tartu, Wesenberg, Venusberg, Reval, Bayreuth, Răut-Băi, Tallin, Kolberg, Solovki și Novgorod, investițiile acoperindu-se parte din donații, parte din

concesionarea negoțului cu ambră, parte din turism culinar, la care contribuiau atât Toma Alimoș convocând marii cofetari din Caffa (ciumata Feodosie a doctoriței de război sfânt Dora Căinaru), cât și miticul angrosist Toma Gigi Caragiu din Ragusa noastră, căruia marea massă slavă îi datorează nu numai exportul constant de măsline mediteraneene de cea mai bună calitate, la un preț nepipărat, ci și aplecarea spre a gândi cum va judeca Istoria, deci conștiința valaho-heideggeriană că noi nu dăinuim acilea numai pentru prezent, ci și pentru urmașii urmașilor noștri, *și pentru urmăritorii lor,* care nu vor dispărea în vecii vecilor de pe meleag, de aceea meritându-se a se ctitori în Galiția Mare, cu cele mai mari eforturi de investiții în Kultură, noi și noi creații care să redea lupta zbuciumată de veacuri a Neamului, pentru brazda strămoșească și pentru prefacerea ei în cărămizile durabile ale unei Cetăți a Maicii Domnului...

Aplecat peste dosare, tot mai grele pentru că, prin saltul de pisică al României dintr-o tabără în alta, soarta dualismului maghiaro-nazist era pecetluită din lipsă de petrol de la Băicoi și, acum, se puneau doar probleme aparatcice de dotare a Armatei Roșii cu ofițerii de informații cominterniști, care să consilieze, să conducă și să verifice bolșevizarea popoarelor eliberate, *uncle Joe*, a cărui inimă era mai împietrită decât soclul Călărețului de Aramă al petersburghezului basarabean poet Pușkin, izbucni pentru a doua oară în plâns de-a lungul Marelui Război pentru Apărarea Cuceririlor Revoluționare ale Nomenclaturii (26 iunie 1940 - 10 Mai 1945), rezultând un vuiet ca al zăporului pe Bistrița de Înviere.

Faptul că trei surse independente și serioase, agenții dubli Stelian Dabija, Petrache Hulpe și Dumitru-Iovițu Supeanu, îi aduceau de pe misterioasa piață internațională a informațiilor secrete, garanții privind profilul psihologic de o noblețe ghizdaviană al președintelui SUA, domnul Roosevelt, nu putea să nu impresioneze profund o personalitate sensibilă și profund afectată de mișelia lui Hitler, care atacase fără preaviz, deși se convinsese că Führerul postleninist Stalin nu e deloc iudeobolșevic, pentru care verificări cruciale alergase Ribbentrop în persoană la Moscova-n august 1939, nu pentru a împărți frățește Pooolonia și a lăsa Cominternului Molotovia de la Dorpat la Căușeni, ci pentru a verifica rasial prin fotograful colaborator al Evei Braun, și al lui Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei, Herr Heinrich Hoffmann, cele două urechi staliniste, fotografiindu-le de aproape în cele mai mici detalii de interes autopsier, pe seama acestor clișee pronunțându-și unanima negație atât antropologii naziști de la Strasbourg, cât și harkovianul Lev Liudvigovici Lecca, de la care a rămas ipoteza că *salvatorul umanității* este mai degrabă cecen de-al nostru daco-roman, în orice caz, un caucazian emanat direct din Potop sau din sămânța lui Prometeu cel torturat până la insuportabil de o vulturiță torționară în slujba zeilor Lubiankăi, cum starostița partizană antifranceză Vasilisa Kojina, în a norodului indignat că romanticul Napoleon Bonaparte

venise personal la Moscova, pentru a întoarce la România nu numai Basarabia, ci și produsele alimentare valahe și moldave aduse de generalissimul Kutuzov și de amiralul Ciceagov până în Reazan, Kaluga, Tula și chiar Gorki (Nijni Saharovsk), în scârțâitoare, dar fiabile la nămol de șleau, care grele de Muscel și de Vâlcea, la care *s-au înjugat* moldovalahi de ambe sexe, un exces profund țarist, încât cel mai bun propagandist antonescian vizual îl ilustrează anonim în numeroase guașe rapide, punând pe chipurile homosapilor, ajunși rumegătoare de povară, acea revoltă sublimă, ucenicită la școala *Edecarilor de pe Volga* a marelui clasic Repin, șuierând din colțul pipei *Dubinușka*, acompaniat în Atelierul Amedeo Modigliani de Corul Cazacilor de pe Don, disc bachelită USA, unde ei vor fi scăpat de deportările staliniste neținătoare cont de rolul căzăcimii în războiul popular din vol. IV, partea a treia, al fluviu-romanului *Război Sfânt și Pace Sovietică* de Grig Căinaru, a cărui silabisire rând cu rând de către rusofilul Führer gruzin al proletariatului mondial, la Kunțevo, explică nu numai absența Sa de la televiziuni până-n ziua de 3 iulie 1941, când l-au atacat năprasnic românii, clarificând că lovitura principală e în sudul geto-ucrainean, nu în centrul carpo-bielorus, ci și ideologia privind un amplu război *popular* împotriva Kulturii înjugate de Hi sub stindardul... anti-iudeobolșevismului, culmea că neascunzând masilor *ce se dă* la pace: comunism!

– Am impresia, se agăță madam Chouchou colonel Ariel Moga de prințul din Valea Râului Negru, că Stalin nici nu putea să nu plângă a doua oară, nu numai epuizat cu nervii ca mine, ci și pălmuit de generozitatea interesată a partenerului american, care va fi făcut cu ochiul spre ambasadorul William Bullitt, când a pronunțat sintagma profund antibolșevică *noblesse oblige*, într-o epocă de văduvie, când te poți răsuci-n crivatul conjugal, scăldată-n sudoare, și de cincizeci de ori pe noapte, chiar și în perioada delicată când ești pe roșu dar deschisă spre un absorbant lirism, cum se și desprinde ca într-un vânt de libertate, vârtej spre Cer, incitantul titlu postmodern de senzație *Libresse oblige*!

– Da-daa! dădu din capu-i de înțelept, ce după tot atât Canal cât Marius, n-a mai citit nicicând vreo carte, eruditul institutor Bazil Frâncu. Stalin nu putea să nu reacționeze emoțional la acumularea tragică și catharsisisisi de date confirmând că, în schimbul mutării Ligii Națiunilor la New York ONU Manhattan, domnul Roosevelt a înțeles că tot ce-și poate dori un lider... sovietic nu poate fi decât a-și asigura Securitatea țării sale enorme, pentru ca evenimente precum încercarea Regelui Mihai Viteazul de a se sluji de potențialul german pentru a contura **Întâiul Reich Românesc**, la 19 noiembrie 1942 spre Stalingrad, să nu mai producă breaking news pe benzile teleimprimatoarelor mondiale.

– Și atunci cum să-și asigure, mă, și intelectualii marxiști Securitatea?

– Date fiind slăbiciunile economiei, conduse pe baza inversiunii valorilor de cadre care hotărăsc totul incompetent, securitatea granițelor URSS nici nu se mai poate concepe, la 1945, *fără bolșevizarea* nu numai a Molotoviei până la linia Narva-Brest-Satu Mare-Herța-Vâlcov, pe care oricum Stalin și-ar lua-o și singur, ci din punct de vedere rooseveltian, mult mai acana, deoarece tot vrea ea populația Poloniei (cu excepția Agnieszkăi de Krécy) și în consecință dialectică, a României, Cehoslovaciei și Iugoslaviei, într-o triplă înțălejere, să se rusifice! Lancea steagului roșu trebuie să străpungă ca o frigăruie tot ce mișună ca rase neglijabile galițiene până-n Austria și Germania, cedate în întregime guvernelor marxiste deja instruite până la 3 septembrie 1943 de experții Cominternului, în Grecia, Italia, Olanda, Belgia și Norvegia. Firește, frate, comunismul *rușilor*, de care în câteva cincinale europenii s-ar putea convinge că nu-s chiar așa barbari, rămâne a fi validat de stăpânii anglo-americani ai lumii, pe baza testării voinței popoarelor, prin plebiscit antonesciano-rooseveltian. Vom avea Alegeri, băi!

– Cât despre La France, domnule cardinal vatican Spellman, se și văzu Tabarcea președinte, oricât de anticomunist ai fi, teamă mi-i că chiar dacă vor întârzia de plăcere în ea Ryanii debarcați hollywoodian în Normandia mea, cu instinctul ei francez, La Nation trebuie să încropească un nou guvern Léon Blum, adică suficient de... antifascist ca comuniștii să nu se mai ia cu sălbăticie de el!

– Léon Blum! se trezi complet doctorandul sorbonard în penitenciaristică iluministă profilată pe reeducarea infractorului oferindu-i, să se șteargă la tinetă, cele mai bune cărți din pleiada de pe noptieră a „Umanității ca și Umanitate“. Léon Blum, pentru care există autoritatea lucrului judecat pe acuzații privind dezastrul Țării, Lino-Iluska, că când Goering da tunuri în loc de margarină vitaminizată-n hidrogen, populiștii de la Paris au mânat în Antibes, la miiine, la frumoasa Lee Miller, teoretic a lui Roland Penrose, nu a mea, și la domnișoara balerină violonistă Daria Maximovna, Murocika din tabloul lui Kramskoi, gloatele de mineri și feseniste în Renaulturi, în primul lor *concediu plătit*, să-și dea leafa pe nimicuri, creându-se astfel, în contra Rezistenței rafinamentului aristocratic al marilor peisagiști, pe întreg litoralul planetar, premisele infracționale de catastrofă ecologică vizuală majoră, centrată pe prozaizarea până la orbire a semnificației orizontului cimitirului marin, în contextul manelist cu grătar sesizat de întemeietorul Flotei Roșii, amiralul Alexandru Marinescu, după ce mareșalul tot valah Mihail Frunză Cutezătorul, originar din Pișpek și absolvent al liceului din Vernîi (Alma Ata, astăzi Alma Mater particulară), a ctitorit Armata Flota Roșie, combătând cu energie stângismele intelectualiste apoase ale lui Lev Davidovici Bronstein, inculpat ulterior pentru deviații de un neascuns *troțkism sadea*, de la ideea tulburătoare eminesciano-pușkinist că nu eroica

rezistență la Cotul Donului, între Klețkaia și Raspopinskaia, sub grindina de obuze, katiușe, gloanțe și schije de brant, pregătind asaltul tancurilor cu desant de carne pe ele, este lucrul cel mai ușor memorabil în marele război, ci tragedia supremă este lupta pe mare, Aivazovski, Ghizdavu, unde după torpilarea Titanicului cu 15 mii de refugiați, zis *Wilhelm Gustloff*, în 30 ianuarie 1945 la ora 18.00, observându-se efectul nefast al celor patru lovituri de torpilă ale unui Aleksandr Marinesku, date de pe U-Bootul lung S13 și ținându-se cont de cripto-doctrina că chiar și *arienii* din Galiția Mare îs tot de rase inferioare, inclusiv eternul pacifist Kant, îmbarcat la Königsberg să filosofeze mai pe larg în larg, a căzut de la sine pe vecie efortul ziaristic de a înmulți supraviețuitorii, pentru că oricum Oscarfilm ori Mosfilm nu s-ar fi supraostenit să cinematografieze, pentru conștiința planetară, înecul acelor *refugiate cu plozi de la învinși*, scăpate neviolate de eliberatorii progresiști ai Prusiei Orientale prusace de sub jugul german. Măi, ce chestie!

– În schimb, zâmbi amintirilor Otomega, așa cum ne arată camaradul Doru Băluțeanu, ca și romanticul foarte german Otto Runge, toți cei Trei Crai de la Răsărit, ginerii lui Belizarie Moga și ai apaticei până la proba contrarie madamă Chouchou de la Valea Ursului, instruiți pe probleme de intoxicație la Ministerul Propagandei de vizavi de colonada Gării de Nord, de către genialul înșelător de femei, și implicit de Gloate, locotenentul de armă Foto, prințul Marius Ghizdavu, au zvonit și răspândit prin cafenelele și bordelurile și redacțiile pariziene, în scopul ticălos de a învrăjbi spiritele și a amâna pe cât mai târziu posibilamente o... re-Alianță româno-germană pe temei Hohenzollern de egală vocație imperială, chiar dacă la 19 noiembrie 1942 noi trrracii implementam abia al Doilea Reich, pe când ei erau deja la al Treilea. Deci e aici convingerea c-ar fi absurd să fie adevărat ce susține editorialistul nostru mămăligar, Gicu Tabarcea, în eseul *A ordonat canibalul Ilya Ehrenburg scufundarea pachebotului Wilhelm Gustloff?*, anume că dezghețatul agitator stalinist pluridisciplinar – gazetăresc, literar, psihologic și memorialistic – va fi fost măcar *primum movens* al acestei lovituri cvadriplu bine țintită în contra moralului, exact 30 ianuarie (!), marelui Führer al greu încercatului popor german, în lipsă de alt „cadou“, exact la aniversarea torpilată a 12 ani de la Preluarea Puterii, când nimeni nu mai voia să-și asume *răspunderile* de frica teroriștilor comuniști, împotriva cărora chiar dacă așii-șefi de informații ca Himmler-Heydrich au luat măsuri, ele nu fură de acea trăinicie durabilă civic, cum ar fi fost un amplu global mediatizat **Proces al Comunismului**, al totalitarismului bolșevic de pân' atunci, absolut fezabil după 30 ianuarie 1933, când deja conu Alecu Ghizdavu și cu Mișu dețineau probe despre Genocidul Foamei de milioane, la care au fost supuși măcar frații noștri ucraineni, numai că la Paris, în Franța, spilcuitul Stelian Dabija prin cafenele, tenebrosul bărbos Petrache Hulpe prin casele cu zerouri și eternul

Mitică prin redacții, răspândiră din ordinul lui Stalin faimoasa legendă *Moroz 1952*, a medicilor evrei sovietici criminali periculoși, poate tocmai pentru că Alexandru Marinescu, celebrul comandant al submarinului atomic S-13, a fost din naștere purtătorul de gene al unui popor dacoroman degenerat reacționar, dovedindu-se iubitor de samogon și basamac, precum și un iubeț fustangiu, care doar spre a-și redresa imaginea cam clătinată, mai ales că se pierduse de escadră, din proprie inițiativă, avută c-așa vroia el, a ordonat să se dea-n aer giganticul pachebot, fala flotei turistice germane a stilului de viață baltic, la apus de soare, iluminat feeric, precum cele 10 000 camere ale stațiunii bloc superlong Prora, de parc-ar fi provocat să dea-n carenă cu torpile ca cu niște bețe-ntr-o tobă de tinichea. Însă mamelucul Abdul susține că românul era om serios ca toți românii, bolșevic din convingere, un revoltat de nedreptățile sociale, un nastaiașcii kommunist, un luptător pentru o cauză dreaptă, în condiții de încercuire capitalistă, de pe margine văzându-se mai bine cu periscopul și cu luneta navală că *Hitler iz ă monster*, că *Rusia* ca eufemism pentru URSS, trebuie ajutată mămos, dar nimic n-a înduioșat mai adânc pe oțelitul Stalin decât acceptul rooseveltian cum că să se servească din continentul european galițian cu linguroiul și cuțitoiul 56 cm pentru kebab, exact cu atâta cât îi dictează instinctul lui de... rus că poate stăpâni, desigur zi de zi dedicându-se construcției unei lumi mai progresiste...

– Hă-hă! râse Isadora cu gurița plină până la urechi, când văzu în poză cum se uita disprețuitor bunicul Marius la Dorothea Schlauberger, ca de la marxist 1973 la marxistă 1937. Toate aceste dedesubturi pălesc, dacă te gândești la cum s-a putut purta cu țărișoara ei cleptocrația după 1989 și în genere la vina absolută a îmbogățiților pe seama sărăciților, că nu investesc minimal în Edu-Cultură, ca să ne meargă și nouă, fie și simbolic, intelectualicește treaba-n UE!

Marius se retrase scârbit în zenul său, la Kyoto, deși admitea aproape toate principiile luptei de clasă, obiectând numai că dacă reprimarea din când în când a corupților din capul Țării se propune doar de jos în sus, atunci ofițerii de informații, ca și călăii, se aleg totuși pe bază de inversiunea valorilor, ca să fie cert loiali, și astfel nu mai sunt capabili să depisteze individual Dușmanul Poporului, decât dacă *se demască* ăsta prin exasperări, pe la cozi sau în stății, ei trimițând forțelor de execuție, ori forțelor de muncă din Romlag sau Gulag, mii de nevinovați zilnic, din *incognoscibilitatea absolută a mediului social*, ca să nu scape printre ei vreun singur huligan sau golan sau reacționar sau alt frustrat!

– Totuși, de unde până unde va lua Stalin teritorii? se mirase Horea Bratu, aflând pe culoarele luminate cu neon ale Lubiankăi, unde se afla la anchetă, că i-a convocat în februarie 1945 pe Roosevelt și cu Churchill la Ialta, spre a le băga mințile în cap, că Supraputerea Marxistă se va învecina cu cine va voi ea!

– Halal de voi, rușii! îi șopti atunci Maxim Gorki că i s-a plâns un vizitator croat al Expoziției Marilor Realizări Naționale în Construcția Țarismului din 1896 de la Nijni Novgorod. Doamne, cât v-a trebuit să înaintați pas cu pas până la mare! Și cât v-a costat asta! Ați uitat însă că mai suntem și noi pe lume, un popor de fotbaliști slav, mic, mititel ce-i drept, dar unul atletic, sportiv, care se întinde pe trei sute de kilometri de-a lungul țărmului Mării Mediterane Adriatice. Să ne fi ajutat, în numele înrudirii noastre, liberându-ne *stoga* după *stoga* de sub asuprirea unor neamuri străine și să ne fi dat posibilitatea impresionistă să ne unim stogurile, căpițele și fânețele într-o singură Rusie Meridională, ați fi ajuns vecini cu Triestul lui Joyce. Dar ce să-i faci, dacă ne prețuiți atât de puțin!...

Cel ce se ocupase ca maior de articolele lui Dostoievski din 1877-1878, cam prea expansioniste, de lățirea rusismului la Tolstoi într-o imensă operă, de corespondența de gazetar a lui Gorki, pentru *Odesskie novosti*, lucrând o fioroasă crestomație din mulți alții, fusese rusofonul nativ Grișa Căinaru. Evident.

Ceea ce bine știa până și soția lui Belizarie, care se trezise din cel mai dulce somn ca dintr-un vis, părându-i-se că se făcea că cineva o păruia, pe când Belizarie al ei, căzut în cea mai mare dizgrație, dar pozând unui Marius Ghizdavu mai romantic decât Delacroix, cerșea pe treptele însângerate de la Colțea să i se arunce în casca de oțel monede ceaușiste de 1 Leu, de 3 Lei și de 5 Lei, de către revoluționarii anticeaușiști care, în trecere, cereau spații comerciale, terenuri pentru vile la Snagov și scutiri de impozite, menționând că *Belizarie e cu noi*!

Corect anticipând ca mare statmajorist și comandant metalurgist, așa cum sunt unii și oameni de stat, și oameni politici, electoratul să-i dea mai multe monede de 1 Leu, așa și așa de 3 Lei, categoric mai puține sau deloc de 5 Lei, deoarece sunt dintr-un material complet mistuibil în vitriol, ca trupuri care e ordin să dispară, generalul Belizarie Moga, spaima Armatei Roșii în Bucovina, la Odessa, în Crimeia, la Marea de Azov, la Harkov, la Izium, în Stepa Nogaică, în Kubanul nostru, la Cotul Donului, la Armavir, Stavropol, Kislovodsk, Nalcik și la Groznîi, apoi în Stepa Calmucă și, cu elemente de avangardă, chiar în stepe pustii și sărate ca lacrimile, dincolo de Volga, spre Baikonur, nu fără emoții părintești, străvedea *valoric* sumele finale cam la fel, pentru cele trei fete ale sale cu franțuzoaica, sărăcite drastic în Domiciliu Obligator, ca văduve nu de morți ficși, ci de dispăruți, imitația de Foișor de la Valea Ursului fiind necesară ca apa atât SS-ului bolșevic, în lupta contra partizanilor de munte, cât și conducătorilor de partid și de stat de la regiune, pentru partidele de vânătoare din marea tradiție a proletariatului marxist, eventual pentru oaspeții pacifiști internaționali, hotel administrat de tovarășa Iordanka Filipescu, într-o epocă împlinind profeția materialist-științifică, istorică și ateist-dialectică a divului Dostoievski, despre neamul rușilor ca norod *theofor*, adică

posesor al adevărului absolut ca celebra T(h)eoTV, cum gândi doamna maistru Plotuna, și despre panslavism drept *lac de acumulare* al tuturor fluviilor slave, cum poate și Pușkin la o Odessă imaginară de la Marea Barents, sau cum blestema z/ k călugărul Euthanasius Damian pe o insulă Solovki, odihnindu-se după ce săpase o vară-ntreagă la Canalul Belomor corecții la taluz, întru reeducarea că erezia protestantă merită o perfuzie slavofilă din ortodoxia rusă autocrată, amintindu-i eruditul distrofic Johann Sebastian Noveanu-Ferentari, că Ariel Moga, de Revelionul de bilanț 1940, doar proteja pe Grigore Căinaru să nu fie împușcat de Gary Glagoveanu, care nu admitea ca soru-sa să se nenorocească măritându-se cu un coate-goale scriitor famelic de tsunami-roman **1681** pagini, ilizibil, incomentabil, impublicabil, infutigabil, deci ne-republicabil nici măcar ca pedefeu, într-o republică populistă cu toalete rare, în municipii, respectiv în fundul curții în satele răsfirate.

Deși Grișa lucra doar Literatură pură, nu o Istorie de aruncat la Canal, încât s-a bârfit că doar avocatul ajutor de locțiitor de comandant Tudor Băluțeanu, care-și dorea pentru Tristan al lui, de la Marius, xilogravuri brutal expresioniste, la *Cranii de lemn*, bestseller Ion I. Moța, ediția IV, 1940, căruia unii-i plagiază teza de la Grenoble, *La sécurité juridique dans la Société de Nations*, 15 iunie 1927, – concepuse la München o wagneriană afirmare imperialistă a unui românism colonialist, plagiind biblia expansionismului țarist a lui H. I. Danilovski, *Rossiia i Evropa*, pentru a clarifica din vreme ce replică de la Snagov dăm Kurilelor, adică s-o luăm berbecește și noi spre Asia, în calitate de daci imperiali latinofoni, care i-am învățat cândva *limba latină ca opțional* chiar pe romani la Roma, replicând el aspru la constructe din burtă cum ar fi Specificul Național *theofor* al norodului sovietic rus sau uniunea proto-sovietică a statelor slave centrată pe axa Belgrad-București-Kiev-Minsk, deci pe suportul nostru traco-daco-geto-carpodakai. Pe când simultan Tabarcea, ud de stropii Niagarei, resimțea *criza de sistem* a specimenului de civilizație germano-italic, reală, numai că infera de aici că oroarea de vid va fi satisfăcută nu pe cale slavofilă, ci printr-o expansiune globală a românismului ca un Al Treilea Rumänische Reich *global*, năzuind tot spre cele trei mega-chersine voicughizdaviene (Caracas, Helsingfors și Calcutta)!

– În această strategie milenară românească, de unici moștenitori ai Rusiei în descompunere, dacă se va aproba, dragă Grișa, de către dl. general Antonescu, președintele Consiliului de miniștri, conducătorul statului național-legionar, de către șeful regimului legionar, dl Horia Sima, de șeful nostru de departament, dl Bratu, de juristul nostru *volens nolens* Marius Ghizdavu, și de casier, de gazda noastră, ca și de către un expert ca generalul Moscardo, apărătorul Alcazarului împotriva tunurilor cominterniste ale bateriei Ana Pauker, comandată de Valter Roman din

Hooshy Nagyvárad, dar și de tunari ca feldspätmareșalul Manstein, cu care a băut Belizarie basamac și samogon de pufoaică pe Muntele Capella, cucerit de el odată cu Sevastopolul flotei noastre imperiale de mâine...

– Încât se impune să urlăm până la Soare și până la Sirius, propuse Elvira epilându-se, oripilați că din punct de vedere al unor pretinse mari puteri, stafidele din marea cocă slavă – românii, ungurii, grecii, turcii și armenii, poate și evreii – apar ca niște *nimicuri de slavizat rapid*, niciodată până acum, Mișule, noi neexprimându-ne asurzitor Aspirațiile Imperiale, dovadă că Churchill la Stalin, o lună după ce, la Alexandria prințului Ghizdavu și la Cairo, am fost înșelați să facem Armistițiu, și abia-abia am reușit devierea puhoiului sovietic spre Sofia, Belgrad și Tirana, ei, cum s-a exprimat, darling, piticul ăla despre noi galițienii?

– Să nu ne certăm pentru *nimicuri*, Elvira!

– Ai văzuuut? Iată de ce, concluzionă cu adâncă tristețe Tristan Băluțeanu, sunt de acord cu Alin Vișan și Oreste Bogza că trebuie să practicăm **Luminarea Străinilor**, lămurirea lor, încât frații noștri ucraineni, bieloruși, poate și unii moldoveni, apoi iugoslavii, bulgarii, armenii, grecii, găgăuzii și musulmanii, să înțeleagă că prudența cere tuturor trecerea la grafia latină, într-o lume de mari și periculoși rechini, semnalizându-se astfel aici-șa un mare bloc monolit rezistent daco-roman, cimentat și betonat în contra diferitelor lăcomii imperialiste!

– Lumea fiind într-o continuă schimbare, privi Dorothea pacifist la, enervantă tocmai pentru că a supraviețuit, eterna Clară Honig, e inadmisibilă profeția ghizdaviană că Al Treilea Război Mondial va izbucni tot de la absurda graniță impusă de supraputeri românilor la Prut!... Sau tot de prin zona noastră!

– Terminați, în plm, cu mutrele astea ca de înmormântare! **N-am putut cuceri Rusia în 1941-1945, o s-o cucerim altădată...**

– Fraților! Demolarea Zidului Berlinului la 1989 nu are semnificația căderii Cortinei de Fier peste cineva sau desființarea Armatei Roșii. Indecentul entuziasm mediatic mondial trebuie citit ca o UITARE a Buchenwaldului și chiar a Kolîmei! Din păcate, a fost învinsă doar Germania, nu și Rusia cum speram eu în 22 iunie 1941, urlând cu mulțimea entuziastă la Legațiile Germaniei și Italiei. Unchiul Alec calculase în zori, noi cu Reichul să batem repede Soiuzul, iar cu anglo-americanii să învingem apoi Wehrmachtul anemiat de atâtea bătălii, ceea ce ne-ar fi asigurat pe cultură o dominație românească lejeră în *triunghiul de rubin* Kraków pe Wisla, Breslau pe Odra și Wien pe Blaue Donau, cum cerea și tata.

– Orice corectare a memoriei colective e binevenită. E jenant să consideri că *despărțirea* germanilor la Zid ar fi un construct al Armatei Roșii, cum dezunirea românilor unul al A14 Tiraspol, când de fapt dezastrul german vine din oripilarea conștiinței planetare cu filme privind

din interior cumplitul sistem concentraționar nazist, sau din exterior, contribuția Berlinului la mutilarea unor țări, cu deosebire a României Regale Mari în vara lui 1940, ea rămânând și azi cu sechele, *sub masa teritorială critică* începând de la care, așa cum a arătat geograful Voicu Ghizdavu, se declanșează Reacția în Lanț care dă o senzație de li-ber-tate și alimentează iluzoriu făurirea unei Kulturi Majore, infiderent dagă cuvernul de inculți funcțional nu mai feliază pib la Edu-Cultură și nici mogulii nu plagiază de la Titanii americani cum e cu Alumnii, Filantropia și Caritatea.

– Mă, dacă naziștii n-ar fi reîmpărțit atunci lumea, ca să fim ocupați de supraputeri, nu s-ar fi ajuns ca Berlinul să aibă pod culinar aerian și, ulterior, hidosul zid hrușciovian Est-Vest din trena succesului cosmic 1961 Gagarin!

– E un interval de 12 ani poate miraculos, încercă bătrânul tânăr Marius să sensibilizeze universul feminin în care trăia convins că, la Rin, sovieticii tot ar fi ajuns ei pe la 1945, chiar și în caz că la 30 ianuarie 1933 ar fi fost pus cancelar la Berlin un social-democrat, vreun ecologist sau o feministă, deoarece Cominternul *hotărâse deja* estorcarea bestială a satelor Rusiei precum sub Kutuzov la noi în 1812, colectându-se capital de risipit pe industria grea cu pivotul ei industria constructoare de mașini de luptă, ca la Harkov la Murocika, lovitura preventivă dată de români, finlandezi și germani în 1941 *salvând civilizația europeană*, chiar dacă Războiul Sfânt ne e luat mereu la mișto. DA. Comisarul marxist dogmatic n-a ajuns să pustiască spiritualitățile până la Biarritz, la Atlantic! N-am putut salva însă toată Germania, deoarece anglo-americanii o voiau în mâini de călău roșu necruțător măcar până la Elba, cu Viena noastră de lapislazuli cu tot.

– Parcă 12 ani sunt, Emilia, nu? De la Căderea Zidului Berlinului la Căderea World Trade Center-ului, nimeni, nici măcar Aura Done-Lecca, ce semăna vag cu Regina Maria, neputându-mi zdruncina mie convingerea că lectura mondială ce s-a dat celor două turnuri zgârietoare de nori, în care lovesc avioane cu explozii ca de efecte speciale și *sar cascadorii pe ferești*, s-ar fi făcut altfel decât ca la un *film oscarizat* pentru cel mai palpitant scenariu și alte 11 calități!

– Și eu am avut impresia, îl privi cu ochii verzi de preerie în septembrie Virginia Gibson-Ghizdavu, că baia de condoleanțe ce ne năboia ca dintr-un furtun de pompieri, ejaculând hidrantul lăcrămos la cea mai înaltă tensiune, era ici-colo o Nesinceritate! Pe la spate, se făcea cu ochiul că uite ce păți *invulnerabila și îngâmfata Americă*, are mai multe jertfe decât la Pearl Harbor! A început Declinul ei. Începe emergența țărilor emergente. O oportunitate și pentru RO!

– Așa-i! Așa-i! bătu din lăboaie marele pictor cu unghiile proaspăt tăiete de emergenta badantă Agnieszka. Și doar asta a fost misiunea mea și a celuilalt adorator al Reginei, Prințul Mîșkin, nu la Casablanca

norvegiencei Ilse Lund, a cărei asemănare ca Ingrid Bergman cu soția mea, Eliza Alexandrescu, mă înfioară, ci la Cairo, la fotogenica mea fotografă Lee Miller, să ne rugăm de anglo-americani că debarcați, dom'le, în România noastră! La Balcic, pe plaja de la Ecrene! Dacă astfel vă va percepe drept oameni serioși, Turcia va debloca Strâmtorile, cum și le-a deschis și Elvira spre Stalin, Roosevelt și Churchill, pentru Țară, la Ialta, în amintirea Revelionului 1940-1941, când înnebuniserăm toți, căci România e Galia Estului, Grădina Maicii Domnului, și ea va fi pururi recunoscătoare celor ce i-ar feri de ruși o recoltă culturală ducătoare *mai departe* și Europa, și Ruropa. Ci țara mea umilită nu va purta vreo ranchiună Americii, pentru umilința de a fi fost *eliberată*, încât ceaușistul De Gaulle *să nici să voiască a vedea* fotografiile rachetelor lui Hârrrciogan din Cuba, consecințe firești ale ezitării papițoiului hollywoodian de a nu fi pus, încă din 13 august 1961, tancurile cu lamă de buldozer să radă Zidul, de care se ocupa un june Erich Honecker, cât mai era mortarul cald, și în nici un caz țara mea, o! dulce suprarealistă fotografă iubitoare de lux egiptean și de cratițe, nu va citi emoționantul 11 septembrie 2001 ca pe un pandant la noaptea de 9/ 10 noiembrie 1989 germano-germană, în sensul că sub barbara lovitură teroristă s-ar fi prăbușit și *a doua supraputere a secolului XX*, odată cu turnurile în care, spre deosebire de zidul primitiv ca de lagăr conceput de comuniști, se băgase până-n cer o impresionantă supertehnologie...

– Tocmai pentru că nu a practicat din pib o politică austeră de *Moarte intelectualilor* a supraviețuit SUA ca supraputere, spre deosebire de URSS și de țara mea, multstimate tovarășe mareșal Jukov!...

Mormăi ca un urs alb fotograful general, năzărindu-i-se sub blițuri de ciupercă atomică, pe aeroportul stalingrădean Gumrak, că e luat prizonier la cel mai înalt nivel, odată cu El-Zorab, minunatul armăsar alb, lipițan, aproape congelat, căzut ca Trofeu de Război, și doi ani jumate chinuit zadarnic de dresori, la Zubalovo, Kunțevo, Marfino, Domodedevo și Sokolovka, să apară plouat ca solist la Marea Paradă a Victoriei din 24 iunie 1945. Păcat boieresc! Îl trântea mereu pe Führerul pacifistelor din întreaga lume, *iar Jukov îl călărea doar în picioare-n scări*, nu pe șa, numai calitățile sale oscarizabile de Mosfilm ferindu-l pe lipițanul meu prizonier de la a primi un glonț în ceafă sau de la a fi strangulat.

– Să scriu că din cauza lui Marius Ghizdavu *a plâns pentru prima oară* tovarășul Stalin? așteptă fără a se mira Elisaveta Voronianskaia, dactilografa lui Soljenițîn cea spânzurată ca și Murocika noastră.

– Nu tocmai, nu se grăbi Marius spre Clara cu relatarea și cu ceaiul rusesc.

Nu-i plăcea să domicilieze într-un pântec de cal înghețat și fugea în viitor la Los Angeles. Înger fiind, Marius, după ce-a dat în mintea copiilor, uite-l pe Twitter însoțit de Emily și Oscar, la Shrine Auditorium, 9 iulie

2023, premieră mondială, brusc optimist, vede viața în roz, un roz mai violet *Lamium Purpureum*. În loc de un film măreț despre Eroismul Galițian, opus imperialismului KGB putinist, Occidentul, abia fugărit din Kabul, îl pune pe Părintele bombei atomice, Oppenheimer, să se cupleze cu o păpușă foarte bine vândută, Barbie. Ce umor!

Ci soarele violaceu românesc strălucea de mult în geamurile termopan ale Kremlinului, când ginerii lui Moga au fost lăsați să treacă direct la blajinul *uncle Joe*, care ca toți generalissimii avea ochii injectați de nesomn, dar și de grija că, fiind 10 Mai 1944, se va declanșa vreo dementă contraofensivă antonesciană festiv monarhică, tocmai când se pregătește agresiunea americană în contra Franței, încât ea să nu se mai autoelibereze doar prin năvălirea maquisarzilor, în orașe, cu o vigoare vindicativă polpotistă. Stelică Dabija, Petrache Hulpe și Mitică Supeanu raportară pe rând exact ceea ce venerabilul strateg al muncitorilor și țăranilor aşteptase de atâta amar de vreme, miracolul că *românii se retrag* totuși din Crimeia lor, pentru a improviza cu pohfală o măreață Defilare la Constanța, după ce Bucureștiul cel ghizdav, tocmai a fost reconfigurat urbanistic și slutit de bombardierele anglo-americane și nu mai poate fi decor nici măcar de rang regal, darmite de rang Imperial conform konturului marcat la 19 noiembrie 1942 pe Volga, până unde este dreptul Româno-Reichului nostru și trebuie să se întindă cu mijloacele ei Șpagocrația, în Războiul Haios, cel declanșat după ăla Rece...

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

– Chiar se îmbarcă și se duc? plângea Stalin, în hohote, spre deosebire de numai lăcrimarea cu recunoştinţă ce tot el va aduce prinos când cei trei agenți tripli îl vor linguși că Roosevelt nu-l tratează ca pe un nesimțit cârpaci bășinos, ci ca pe un *nobil* dvoreanin, obligat doar de exigențe dogmatice cominterniste să se servească din rezervele nelimitate de galițieni și angkorieni, doar cu cât poate devora în opt cincinale aparatul său securistic digestiv, excretor și reeducativ.

– Căpitanul hermeneut Noveanu Ion, raportă Stelică, se îndreaptă spre Veneția de lemn a Vâlcovului, cu submarinul Delfinul!

– Căpitanul seminarist Damian Tănase, raportă Petrică, a pornit și el, spre Băile Burnas, cu submarinul Marsuinul!

– Maiorul doctor Lev Liudvigovici Lecca, raportă Mitică, demultișor a ajuns la Sanatoriul TBC Bugaz cu submarinul Rechinul, avariindu-l grav prin explozia propriilor torpile, și acum îi așteaptă cu tabul pe cei Doi Căpitani pentru a-i încadra în dispozitivul defensiv al României Regale Mari de la Cetatea Albă!

– Așaaa, tovarăși! își șterse cu un singur dos de palmă toate lacrimile Stalin. Cum gândeam liric în *Raportul* meu din 6 noiembrie trecut (1943), lăcrimez acum, raportându-mi-se, în frumoasa lună mai când dimineața/

roza-și desface cu celeritate corola și strânge la piept vioreaua/ pe când ciocârlia-și înalță sub bolți dulcele glas, слава Богу că românii se retrag din Crimeia cea revendicată deja de liderii unei minorități *bogate în medici suspecți*, pentru ca după ce Beria

1

va deporta pe toți necredincioșii mie tătari, care migrați din Bugeac au justificat pretențiile Reichului Românesc de la 19 noiembrie 1942 asupra Crimeii, n-o să instaleze în loc republică evreiască alde Mikhoels, Fefer și Epstein, ar vrea ei, deci ei nu mă iubesc, vasăzică ei vor intra până sub pământ în atenția organelor revoluționare NKVD, mersul războiului s-a schimbat radical, adresarea cu *frați și surori* a devenit desuetă, caducă, a venit timpul, ca când a făcut purici Televiziunea la voi, dragi minieri cu bâte, să reabilităm, cum spunea ca unei mari familii poate chiar directorul ei, slova *tovarăș*, o, ce minunat sună acest cuvânt! Și de ce, omule? Știu și inamicii noștri ireductibili atâta lingvistică de ce!

– Forța conducătoare și îndrumătoare a poporului sovietic, atât în anii construcției pașnice, cât și în anii războiului, a fost partidul lui Lenin, partidul bolșevicilor. Niciun partid n-a avut și nu are (!) o astfel de autoritate în rândurile maselor poporului ca partidul nostru bolșevic. Și aceasta este ușor de înțeles. Muncitorii, țăranii și intelectualii țării noastre și-au cucerit libertatea și-au cucerit libertatea și au construit societatea socialistă sub conducerea partidului unic 100% bolșevic. Bolșevic! Bolșevic, Herr Hitler, nu... iudeobolșevic! Și aceasta este ușor de înțeles. În anii războiului de Apărare *a Patriei*, nu a... „cuceririlor nomenclaturii și a... stalinismului“, dom-nu-le propagandist Marius Ghizdavu, partidul și-a arătat capacitatea de inspirator (de muză) și organizator al luptei întregului norod împotriva cotropitorilor fasciști, printre care și românii. Munca organizatorică a partidului a unit într-un tot unitar și a focusat spre un țel comun toate sforțările, toate eforturile, toate opintirile oamenilor sovietici, subordonând toate forțele și mijloacele noastre cauzei zdrobirii dușmanului. În timpul războiului, partidul a prins rădăcini și mai adânci în popor, s-a legat și mai strâns de masele largi ale oamenilor muncii.

Acesta este izvorul forței statului nostru. (*Aplauze furtunoase și îndelungate*.) Și aceasta este ușor de înțeles!

– Statul sovietic este acum, în al treilea an al Războiului de Apărare a Patriei, mai trainic și mai neclintit ca niciodată. Lecțiile date de război arată că *regimul sovietic s-a dovedit a fi nu numai cea mai bună formă de organizare a avântului economic și cultural al țării în anii de construcție pașnică, dar și cea mai bună formă de mobilizare a tuturor forțelor poporului pentru a înfrunta dușmanul în timp de război*. Puterea sovietică, creată acum 26 de ani, a transformat într-un timp foarte scurt țara noastră

într-o fortăreață inexpugnabilă. Armata Roșie are cel mai solid și cel mai sigur spate al frontului dintre toate armatele lumii. Acesta este izvorul forței Uniunii Sovietice. (*Aplauze furtunoase și îndelungate*.)

– Și aceasta este ușor de înțeles! rânji Horea Bratu în ședința de analiză a discursului Führerului sovietic. Doar că elogiul Căgăbăului din acest pasaj cu „spatele frontului“ nu se justifică. E o iluzie optică, creată de greșeli teoretice ale Vojdului german, aliat nouă nesigur. El n-a înțeles, ca noi românii, antropologia sovietică. Așa cum bine observa doctorul Lecca, din nemțoaicele colonizate în Răsărit, legile de fier ale adaptării la mediu și ale luptei pentru existență, ale stăruinței la cozi, *vor selecționa progenitura de o așa manieră încât tot un tip uman asemănător slavului sovietic se va obține din ADN-ul arian*! Cum rezultă și din reportajele canalului **arte tv**, cu acele comunități nemțești de pe Volga, deportate mai spre Sibir, cum americanii pe japonezi, și ai noștri pe evrei. În rochii sac de stambă înflorată și în teniși, masculinizate la greu, aceste colhoznice planturoase nu mai poartă niciun semn de germanism schillerian pe chip, sunt identice în expresie goetheană cu pârlitele de soare ceàpiste din Kuban, din Bărăgan sau ca soția mé, Hannah Rosman, impusă mie în Birobidjan. Așadar, dacă spatele frontului sovietic pare puternic, nu excesul de piloși în exces de zel împușcativ binemerită de la Patria Apărată, o, nu, nu acești odioși băgători de seamă, ci vinovată e aberanta propagandă a respectatului nostru aliat german rasist, de a nu oferi popoarelor Reichului Sovietic, drept alternativă la stalinism, decât... Capitularea Necondiționată, precum a Elviraței Flocșăneanu la Ialta, când o șoptit, ca Lolită curtezană niponă supusă, că faceți-mi tot ce vreți, mușchetarilor atomici, tot ce vă dă prin minte!... Am capitulat și sunt necondiționată!

– Altminteri, râse așezat turcește enormul colonel alpin Ariel Moga, zguduindu-și pântecele odată cu întreg imobilul multietajat din Calea Călărașilor, unde la etajul cinci, ca delegat al Secției a Doua a M.St.M., participa la ședința de analiză din laboratoarele Biroului Cinema al Armatei, care lucra și pentru Oficiul Național Cinematografic, a cărui preluare de la vreun Nichifor Crainic de către vreun mediocru nomenclaturist țărănisto-liberal ar fi putut concretiza bucuria unei răsturnări ca demiterea guvernului Antonescu, din punctul nostru de vedere de persoane extrem de bine informate, ca bon viveuri și voyoriști voioși, „impenetrabilitatea spatelui sovietic“ ține doar de anecdotele cazone obscene!... Păi, ginerele meu Stelică a penetrat până-n Urali, la Nijni Taghil, fotografiind scene de montaj ale tancurilor ce se vor folosi chiar și în 1956, la Budapesta! Pe când ginerele meu Petrică, după ce a explorat calea ferată Turksib, care taie Siberia de-a latul, s-a-ncurcat o vreme cu o comsomolistă grasă din Bobriki (Stalinogorsk), pentru a se muta apoi în noua bază carboniferă și metalurgică de la Kuznețk (Stalinsk) cu crăcănata aia, fotografiind încă din ziua a doua scene de montaj ale tancurilor ce se

vor defila în 1968 prin Praga sfântului Palach Wenceslas. Cât despre ginerele meu Mitică, aproape că mi-e rușine a relata! Pentru că puuur și simplu dobitocul s-a rătăcit și a vagabondat, de îndată ce a fost ridicată, în spatele Cortinei de Fier, aia pe care frontul sovietic o mută zi de zi și ceas de ceas tot spre Vest, spre Vest, spre Vest! El trebuia să spioneze la Nijni Novgorod noutăți tehnice și, la Novonikolaievsk, aplicațiile lor militare. De primul oraș, unul amar de devenise datorită morții lui Lenin acolo, Gorki, știa, dar de-al doilea, că era Novosibirsk nu fusese informat, încât a trecut Irtîșul la Omsk și probabil Obi la nord de Tomsk, Eniseiul la Igarka și Lena la Jigansk, explorând jaga jaga niște munți până la Verhoiansk, de unde, alăturându-se unor evadați de la o mină de aur uranifer, a trecut Kolîma la Seimcean, angajându-se bucătar pe un fel de fregată gelaterie în portul Magadan de la Marea Ohotsk, ca să debarce după vreo mie de kilometri spre sud, la Ciumikan, de unde, prin Pivan și Birobidjan, Bratule – trăiască mă-ta! – o traversat Amurul până-n China, stabilindu-se la Shenyang, în nord-vestul fabuloasei capitale coreene Pyongyang kimirsenistă, exact acolo unde s-a tâmpit pe urmă cuplul Cea, din motive culturale că *regimul nostru burghezo-moșieresc*, cu care al Mareșalului a terminat-o definitiv, încât nu se va reface Regal nici sub fesenism, nu i-a asigurat *Liste de cărți bune* calfei leneșe, nici academicienei in statu nascendi destul acid sulfuric fumans și eprubete, nici educația estetică necesară și suficientă cât să emită ei o judecată de valoare, dacă și romàncele se pretează la defilări fanatice în culori!

– Fiindcă din Birobidjan se poate forța Amurul, pentru a te strecura în China. Merită reținut! făcu Horea Bratu ochii mici și oblici de încordarea gândirii.

Era întărâtat rău fiindcă tocmai fantaza gândea cazon ca Moga că numai de la ucraineanca Murocika va fi învățat neghiobul de Marius, la Antibes (Villa Oblomov din cartierul Les Moulières, proprietar unchiul Isidor Suceveanu) să bea șampanie cu înghițituri mici și să facă dragoste est-asiatic, ore întregi, toată noaptea, și apoi dimineața, pe nepișate. Devenise total dependent de hazaikă și se autoamăgea că ea ar fi capabilă să se îngroape în pacea mizeră a Zidurilor, unde el ar fi pictat nebunește Anotimpurile, ca Van Gogh, care era tot un *Homo solus*!

Iar nevasta marelui ideolog, tovarășa Amapola Bratu (Hannah Rossmann, cominternista care le știa pe toate), aflase din mediul avangardist că, de fapt, pe la Baia Mare la Școală umblând, îi cam plăcuse regățeanului de soția lui Alexandru Ciucurencu, frumoasa Ana Asvadurova (născută la Tighina, 1903), și după o curte discretă și ridicolă, cu ochi dați peste cap, se consolase solitar că dacă nu acum, atunci altă dată, precum grănicerului Ragaiac, fluviul timpului îi va scoate și lui în cale pe Rusoaica meritată, la cât se jertfește el pentru Țară!

– Nu vă spui, se detensionă a haz necioplitul de Belizarie, că ce

raportează ginerele meu Mitică, despre angkorieni, e de-a dreptul deprimant pentru niște galițieni ca noi, de ne tremură căcatu-n cur că vin să ne reguleze ciolovecii. În sinteză, nicio speranță ca japonezii să facă armistițiu cu forțele ciankaișiste sau maotzedune, spre a da un Dolchstoss în ceafă la ruși, de să mai scadă presiunea ce simțim noi pe Front, ceea ce eu citesc ca semn că Raportul lui Stalin din 6 Noiembrie 1943 trebuie înțeles ca o *convocare* a lui Churchill și a lui Roosevelt la Teheran în cel mult o lună, pentru a-i muștrului și instrui cum să convingă Turcia la Cairo, Marius, că o debarcare hollywoodiană la Balcic la tine, în iunie 1944, nu va fi tolerată de puternica aripă bulgară a Cominternului, chit că *decorul Coastei de Argint este ultrafilmogenic*, iar condițiile strict tehnice de iluminare solară sunt net superioare celor de anticipat pentru cețoasa Coastă Normandă!

Lui Marius Ghizdavu, toate acestea i se păreau niște neseriozități. El socotea zadarnică munca la Ministerul Propagandei, dacă ea nu se duce după un plan cincinal, cincinal măcar. Pentru că sensul războaielor se explică *după*, uneori după sute de ani, cum a fost și cu expediția lui Napoleon în Rusia, care nu a vizat nici cuceriri teritoriale, nici schimbarea regimului social-politic contrar hotărârilor de la Ialta sau principiilor universale d' ale Cartei Atlanticului, ci a urmărit prin proiect doar a aplica o corecție, o bătăiță la popou țarismului, în special unor eroi ai contelui literar Tolstoi, ca mareșalul Kutuzov și amiralul Ciceagov, pentru **Răpirea Basarabiei** noastre și pentru implicarea în anumite excese dezgustătoare ale *ocupației rusești* în Țările Române, în 1806-1812 expansionismul pravoslavnic, oportunist, profitând ca în 1939-1940 de unele carențe mai grave ale unității europene, desigur aia vestică, aia care contează.

Meritul lui Napoleon al nostru, cum spunea și inginerul Gary Glagoveanu, să fim serioși, frate Stalin, este nepieritor, pentru că a demonstrat practic dobitocia afirmației privind impenetrabilitatea spatelui sovietic. Dimpotrivă, el a înaintat în Rusia ca într-o piftie, cât a vrut. Dacă voia, de la Moscova să exploreze mai departe, pe ruta Gara Iaroslav, Vologda (de unde ar fi putut recruta buni păzitori de lagăre), Konoșa, Arhanghelsk, spre a se îmbarca la gura cristalină a Dvinei, pentru o întoarcere de neuitat ocolind pitorescul țărm fiordic norvegian, nimic nu l-ar fi putut opri s-o facă. După cum deschisă îi era calea, urmată în preajma războiului și de Bertold Brecht, Moskova-Kazan-Tiumen-Novosibirsk, Irkutsk-Birobidjan, Habarovsk-Vladivostok, cu întoarcere pe ocean, prin Hawaii și SUA, la Bordeaux sau în Bretagne la Brest, cu o posibilă reluare a ciclului prin Brest-Litovsk, după întremare și notarea impresiilor dramatice mai deosebite...

Păcat că acest lucid comentator, Gary Glagoveanu, nu a dispus de uriașul potențial militar furnizabil numai de către Occident, nu și de sărăcia nevoilor noastre de șpagocrați feseniști sau antifeseniști, ci el s-a bazat doar

pe forțele proprii, pe dinamita cenușii sale proprii, pe un formidabil elan vital.

Inginer complet, cum Grig scriitor complet, iar Marius bărbat de arte complet, furtunosul Gary a calculat repede că, cifric, e IMPROBABIL ca nazismul să prăvălească bolșevismul, pentru a fi tăvălit la rândul lui de către americano-englezi. Ca naționalist creștin format în insomnii nocturne de sobră meditație ortodoxă, el știa că firul istoric se toarce de către o măicuță bătrână, aflată în slujba lui Dumnezeu. Și cum păcatele noastre erau măricele, deoarece marea mișcare culturală ce a generat Marea Unire nu a continuat ca o Epocă de Aur, făcându-se risipă din desfrâu, prevaricațiuni și incurie, era limpede că lucrurile nu vor fi atât de simple, încât la rândul lui și Regele Mihai Întâi *să poată spori serios* Moșia, în momentul când prin prăbușirea celor două totalitarisme muncitorești, România, care nu și-a distrus în trei săptămâni Statul ca îngâmfata Polonie, ar fi rămas singura entitate organizată ca putere pe care să rezemi o nouă ordine în Răsărit. Răscolind și invocând unele mituri despre origini comune, temeiul antic sacru carpo-bielorus al originilor ar fi cerut așa o așezare a bornelor Reichului Românesc pe *calea ferată Brest-Minsk*, ca un cap de pod de lapislazuli dincolo de mlaștinile Pripetului, asigurându-ne deplin securitatea pe o mie de ani, după cum temeiul geto-ucrainean, întărit de disprețul rus pentru haholi și de genocidul săvârșit de marxiști în Malorusia sub pretextul colectivizării, ne așeza aproape de la sine o frontieră justă, nu pe Nipru, adică luând doar Kievul, ci *tocmai pe Doneț*, pentru că nu putem uita, ca *descălecat* al nostru, istoria săvârșită de un Dimitrie Cantemir, de un Ion Neculce, mai ales de antemergătorul Nicolae Milescu, și de urmașii lor, inclusiv Marius, care a explorat și a anexat în felul lui Harkovul Murocikăi noastre, oprindu-se abia la Protopopivka pe Doneț, raionul Izium, cam pe meridianul 37 longitudine estică, astfel încât Ialta să rămână la noi!

– Cu alte cuvinte, Marius, îi citi nu prea frumoasa dar penetranta Dorothea gândurile, dacă spațiul vital al Rusiei este dincolo de Reazan și Oka, spre Cercul Polar, atunci spațiul vital al Ocrainei este peste Doneț, până-n Don!

– Și chiar mai departe, dincolo de Volga, până la Ural! recunoscu el, nu fără o anume generozitate plastică, explicabilă colorat la nivel de inconștient colectiv prin originea traco-daco-geto-carpo-teutonă comună a mai tuturor galițienilor, de la Danzig la Salonic și la Antalya, exceptând pe unii care s-au infiltrat ulterior, în special după ce însuși Don Quijote, invocat de Hasdeu, a recunoscut la Congresul Scriitorilor de la Harkov superioritatea realismului socialist bolșevic și că *nu există niciun Toboso*, niciun Rai, unde să-l aștepte un pat fără purici, păduchi, ploșnițe sau cafarzi, începând a căuta din șantier în șantier, prin lagărele afiliate, pe o tovarășă dulce, cofetăriță sau magazioneră de produktî pentru cantină,

tovarășa Dulcineea, din Tobolsk însă, nu din Toboso.

– Ce Dulcinee?! ca Rocinante izbucni-n râs dințos Gary de atâta naivitate.

Omorând un purcoi de cavaleriști sovietici, începând cu antibasarabeanul feroviar Kotovski, cu Ceapaev, Budionnîi și Voroșilov, el căpătase o privire fioroasă de mușchetar, de haiduc și de lunetist. Și ca orice ucigaș, ca fiară, ca prădător feroce, el pierduse parcă, treptat, treptat, ca când îți dă rația pe o cartelă din care tot decupezi, o bună bucățică din sufletel.

Se purta ca și cum se abrutizase, ca și cum ar fi fost un *hibakusha*, un supraviețuitor al unui straniu *pikadon,* al unui prea devreme încredințat homosapului explozioi atomic, numai că această ușurătate insuportabilă a conștiinței l-ar fi ajutat să suporte mai ușor decât cei doi căpitani, Noveanu & Damian, prizonieratul întâi la ruși, apoi la... torționarii români, în fine la românii de români stradali cu drept de vot, partea cea mai amară după 1989.

Primul care observase aceste tulburări, raportând tanchistului Grișa Căinaru, deoarece chiar romancierului, să-l ocrotească în bătălii, îi fusese încredințat Gary de coana Anastasia, mumă ce și-ar fi pierdut uzul rațiunii, ca o Clarisse Moosbrugger, și ar fi solicitat mai bine câinește eutanasierea decât medicamente compensate câtă vreme puținii care mai lucră nu poate ține și pensionarii, și păduchii cocoțați, odată cu purecii de ecran, ploșnițele și gândacii de bucătărie, pe creierii pané ai Țării, – e de bănuit că trebuie să fi fost Marius Ghizdavu, când și-a fixat laboratorul Foto și subteran Depozitul, cu o prudență frizând lașitatea neromânească, la Morozovsk, respectiv la Kotelnikovo, binișor în afara cercului de investire pe care îl vor trasa tancurile sovietice ghidate din satelit de americani, prin Stepa Calmucă și prin Cotul Donului, pentru a joncționa la podul de la Kalaci, unde improvizase mamelucul Abdul un caravanserai bazar han market, oferind nechezol capsule Starbucks falsificate, căci pe măsură ce avansau, aliații Cruciadei pro Europa, ei rebăgau economia de piață, pe care Hi, deși tolerase unele intervenții roosveltiene în economie, nu o suprimase!

La acest han, Gary cercase a achiziționa un cal anti-iudeobolșevic, pentru că pe al său îl pierduse în cursul luptelor. Mamelucul Abdul nu putu însă a-i oferi decât un bălțat bătrân și șchiop, de rasă Holstomer, bun mai degrabă de mâncat la un prânz homeric, la bordelul soldățesc japonez, decât de călărit în greul război cu partizanele, care din ce în ce mai mult se purtau ca niște Erinii feministe, ce l-ar fi chinuit pe fotograful de război sfânt Marius Ghizdavu cu o știință a torturii materialiste de gen Pavlov-Secenov-Vîgotski-Luria-Ehrenburg sau Uhtomski-Ciomski-Kobozev-Galperin, de l-ar fi înnebunit de tot sau l-ar fi asigurat, pe toată viața lui de Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, de un sindrom Korsakov bazat pe dezorientare spațio-temporală relativă și absolută, pe amnezie lacunară (de tip antero-retrograd cum ar fi conexiunea dintre dărâmarea spiritualității

iudaice din Vilnius și înălțarea Zidului din Berlin) și pe confabulare-n peisaj ca de samogon-basamac, intoxicație de război chimic-bacteriologic, mda, dar și ca de necăzător dictator presenil incapabil de-a înțăleje șchimbările dupe teatrul de luptă.

Disperat, inginerul se duse la cavaleristul propagandist, să i-l împrumute pe focosul El-Zorab, constatând că de teama atentatelor, Marius nici nu dormea la Studioul Fotografic Lee Miller din Morozovsk, ci pusese pe ordonanța sa Codin Marin și pe robul său sovietic mare șahist Feodor Kuzmici Merțalov ca, sub monitorizarea consilierului aulic Oscărel Hubig, să-i înjghebelească ostășește un bordei de transmisionist, acoperit cu mesteceni tineri, camuflat cât mai departe de Comandamentul Armatei a IV-a Română, ce se înstăpânise pe vecie în Stepa noastră Calmucă, așa numit Studioul-filială Dora Maar din Kotelnikovo.

Îl găsi, deci, în mahalaua municipiului muncitoresc, în adăpostul învelit sub mesteceni nu atât cu bârne și pământ, ci mai mult cu pânza jegos afumată și cu parii unei iurte abia rechiziționate, cu tot cu un convoi de cămile, de la colhoznicii locului. Sta pe lada de campanie ofițerească, roasă puțin la blazonul familiei, de șobolani în gara Sărata, și își amintea mai degrabă de Valea Ursului decât de Zidurile din care fratele Augustus, ca să-l sponsorizeze viager, vânduse livezi, vii, ogoare, păduri, terenuri petrolifere. Frunzărea, cu gândul la Iluska și la subminarea cominternistă a lumii, generoasa epopee a romantismului unguresc *Zalán futasa*, compusă de Mihály Vörösmarty (1800-1855) pe la 1825, când se pregăteau noi ocupații țariste în Țările Române, și tălmăcită pe limba olahului de baroneasa Nora Erdödy, cea impresionată de suferințele protagonistului, prințul BULGAR Zalán, care fuge, fuge, fuge, de unde și titlul *Zalán futasa* (*La Fuite de Zalán*), învins de unguri, când de fapt la 895 a fost exact invers, bulgarii, cecenii și pecenegii, angajați ca mercenari de creștinii bizantin cneji moldo-valahi, i-au fugărit spre nord până-n Khalitsch și-n Podolia pe unguri, încât așa au emigrat ei din Basarabia sau Transnistria în neospitaliera Pusztă Pannonică, prin îngăduința unor pani polonezi și cumani, care le-au deschis întru aceasta pasul Vereczke, comentând el, în analogii de sincronism cu romanticul Pușkin, cum că *Garún bejal bîstreie lani, bîstrei cem zaiaț ot orla*... Din care autor basarabean, Gary nu știa pe de rost decât mesajul de solidaritate către dekabriști, *Poslanie v Sibir*, de-ncepe cu *Vo glubne sibirskih rud*...

Pe măsuța improvizată dintr-o ladă de muniții, se afla o farfurioară albă din porțelan de Saxa, conținând trei felii de șuncă subțiri. Și o stație de radiorecepție căreia Marius, pentru că sora lui Gary se arătase receptivă mai mult la Odessa Basarabiei decât la Feodosia Tauridei noastre, tocmai îi schimbase o pentodă, cea defectă și cu sticla înnegrită stând gata a se rostogoli pe acel jos reavăn pământ bătătorit, ce mirosea odihnitor a rădăcini secționate și a mormânt proaspăt.

– Nu am căderea, își dezmorți Locotenentul Foto de Cavalerie spatele impenetrabil, să mă amestec, dealtfel superfluu, în cele ursite de Perun cel tunător, de solarul Sfarog și de alți zei de inspirație geto-dacă, armăsarului meu, pe care când îl încalec mă simt ca Odin galopând pe al său Sleipnin cel dotat cu 8 picioare prin măiastra dublare a unei gene, de îl aud adesea vâjâind în noapte pe lângă Fotoatelierul Lee Miller al Comandamentului Armatei Române III, pe vecie înstăpânite-n Cotul Donului, dinspre Morozovsk spre acest Kotelnikovo și retur, o asemenea pentru Stalin derutantă, pendulară comunicație între cele două centre vitale și căi ferate putându-ne feri de surprize contra la ceva cum au pățit japonezii la Midway, consecință de la că SUA le decripta conversațiile din Pacificul de Sud, care deocamdată nu ne interesează, deși eu m-aș muta oricând la Kyoto! Frații noștri yamato au pierdut, îmi scrie popa Tani de la est de Kotelnikovo, din Umanțevo sau poate Abganerovo, patru portavioane, echilibrul stabilit prin lovitura de la Pearl Harbor s-a dus dracului, crede Jenică la Klețkaia, ei trebuie să-și termine repede treburile pe continent dacă vor să-și apere specificul național în arhipelag, pare a-mi comenta El-Zorab aceste evoluții... Dom'le, nu ți-l dau!

– Japo-nezii! scrâșni în culmea de la enervare al Dorei Glagoveanu frate.

El pricepu că, fără șpagă la Cabinetul Conducătorului Statului, nu va călări ca erou pe talentatul la valsuri de frații Strauss lipițan, pe care frații Ghizdavu îl închiriaseră în septembrie 1940, pe dolari depuși la Basel, doar Amiralului horthist, să aibă pe ce-și face triumfală după Diktat intrarea-n Ardeal, cel puțin așa scriu creatorii de dezvăluiri. Și ca într-o străfulgerare, văzu păruindu-se, ca pentru secvență No Comment de pe Euronews, rusalce cu walkirii, apoi aeroportul Gumrak cam cât cel de la Balcic, elicopterul nazist salvând în ultimul moment pe Marius, dar calul lui genial căzând prizonier, dus la dresat la Sokolovka, Domodedevo, Kunțevo și Zubalovo, după aspra metodă Durov, hrănit mai mult cu jăratic din bulion de agrișe, dar l-a trântit ca un nerușinat pe merituosul Stalin, preferând a-l purta la Marea Paradă a Victoriei doar pe crudul și obscurul Jukov, de sta-n scări țeapăn ca un manechin, nu cu curul pe șa, căzând apoi în dizgrație și pradă celebrilor hoți de cai de la Balta, transnistreni fără frică, ce i l-au dăruit tot pentru parade domnului Saddam Hussein, când a venit prin 1972 pe la domnul Alexei Kosîghin, întâmplarea sau soarta făcând ca la Basra să-și regăsească primul lui stăpân, un beduin yemenit, Saeed Ben Saeed Baffayad, purces de la Poarta Lacrimilor, spre care jinduia Stalin de nu mai voia să se retragă din Iran, – Bab al Mandab, cum o denumea George Coșbuc, membrul post mortem al Academiei Republicii Populare Române, denunțat recent de Narcis Dabija al Zsuzsei Erdödy, presei culturale străine euroatlantice și scrofiței roz occidentale, ca un infatigabil naționalist, care azi nu mai e prizat de elevi și trebuie scos din manualele școlare și înlocuit

cu poeții care scriu ca la San Francisco!

– Japonezii, își reluă el firul sălbatic al gândurilor, se aseamănă în loialitate extraordinar de mult cu germanii noștri.

Sorbi o gură de samogon de pufoaică dintr-un bidonaș de aluminiu cât un dicționar de buzunar și se gândi cazon, dar de rușine tăcu, ca husar de roșiori, ca sotnik și ca spahilar-agasi, la sabie și mai ales la *teacă*, remarcând că la nemțoaice se zice *Scheide*, iar la japoneze *saya*, fie că e vorba de stăpâne purtate de robi chinezi în jinriksha, inaccesibile unei iscoade din Carpați, fie că te apropii de o costisitoare Ian fu, rozătoare, rozătoare de buzunare, fie că urmărești ca un coyot, între două temple din Kyoto, o mult mai cinstită, și mai darnică, de o tratezi ca pe o doamnă itinerantă, karayuki-san, Virginico!

– E uimitor, se deșurubă la bidonul său de basamac, pradă a ambuscadei de lângă comandamentul A4ro, unde luase cu popa Tani partizanelor din Stepa Calmucă nenumărate cămile, pâslă de iurtă fiartă în zer impermeabil și mari cantități de aprovizionări, temându-se de represalii, Marius, cum arienii au repetat eroarea de cruzime yamato! Masacrând în prostie chinezi, folosindu-i pentru a exersa decapitări ca-n *Shogunul*, prin faima invaziei în Nankin și în alte centre populate, infatuații yamato au terminat cu orice colaboraționism serios, asigurând un nesecat izvor de cadre pentru Cian Kai-și, ca și pentru Mao, corect leninist politica de alianțe a revoluției acolo putând fi, din câte am înțeles eu din marxistul Malraux, următoarea: cu țărănimea și Gomindanul împotriva japonezilor, după care cu țărănimea săracă și Cominternul împotriva Gomindanului, până-n Hong Kong și apoi în Taiwan!

– Genocidul de la Nankin, mârâi Gary, începe la 13 decembrie 1937, pentru că în acel oraș, la 23 august, cred, Stalin și Mao Tze-Dun au semnat un tratat de neagresiune, ca cel din 1939 privind Basarabia lui Hitler! Zic cred, pentru că eu n-am luat-o la 22 iunie 1941 în galop spre *trecut*, ci spre viitor. Și dacă un Stelică a găsit halele de montaj ale tancurilor pentru Budapesta 1956, iar un Petrică, pentru Praga 1968, apăi eu am dat piept dintru început cu... *fesenista*! Ce mă aștepta, Fiara, lâng-un bot de deal, îmbrobodită și cu părul încâlcit și cu o bâtă-n labele-i păroase, model Spumotim 89, din alea cu care și-a dotat și extremistul Alin Vișan formațiunile paramilitare Călușarii României, ca echipe iluministe umanitar culturale! Ci auzindu-mă cum înjur, primul cuvânt lămurit de la roaba mea maoistă au fost obscenul ca și la noi *p' i*! Din vorbă-n vorbă, ea făcându-mă să înțeleg printre picături că, ducându-mă de ronini la stăpânii yamato, aș putea beneficia ca cazac de rând de *chosen pi*, adică de-ale coreencelor, care Japonia stăpânea peninsula ca și Sahalinul de sud, nu mai vorbesc de Kurile, sau de niște *chan pi*, adică de-ale chinezoaicelor, nefiind însă vorba, Marius, de *femmes de petite vertu*, ci mie mi se ofereau *les esclaves sexuelles de l'armée .japonaise*, mașinărie de război profund

virilă, care a impus în teritoriile Reichului lor, în curs de formare ca sferă Tanaka de coprosperitate, nu numai munca forțată, ci și prostituția forțată?!!

– La ce fel de scară? ridică din sprâncenele de conte Mirabeau Marius.

– Pe scară largă! *Les vagins de l' armée nippone* au fost peste două sute de mii, nu doar coreence și chineze, ci și malaieziene, filipineze, ba chiar europene doamne populând infectele bordeluri, din imediatul spate impenetrabil al liniei frontului, de rușine și de păstrarea imaginii homosapului în general, cum observa Ioil Borgiah, problema acestei particularități yamato neridicându-se la Nürnbergul lor de la Tokyo! Deși sistemul am constatat eu că s-a implementat peste tot: în China ca și în Manciuria, în Thailanda, în Vietnam, Laos și Cambodgia, la Singapore, în Malayezia, în Filipine, la Batavia Indoneziei, pe insula Bali, și desigur s-ar fi extins de la Midway și Haway-Hawaii spre Hollywood și Broadway și Santa Diana sau Santa Madonna... Ay!

– Iată de ce, Virginico, trase Clarisse Moosbrugger sabia din teacă să constate pete de sânge, dacă Germania a reușit abia în 1989 să prezinte Zidul Berlinului drept o fantomă doar a Războiului Rece, japonezii mult mai repede s-au putut impune lumii, comemorând Hiroshima, ca medaliați cu argint, adică imediat după evrei, în campionatul recordurilor cine are mai spectaculoase, dacă nu mai multe, imagini despre cum s-au făcut anumite crime mai în grup, cu ocazia Războiului Existențialist, care după unii analiști urmează celui Expresionist ca o completare, cum un curent spiritual pe altul, asta în perspectiva Războiului Exterminator de mâine, Războiul Postmodernist, adică *Războiul Haios*, Grig, pentru care există, întâiași dată în istoria homosapă, aparatură și rețele de mediatizare în cantități inimaginabile, să-și posteze toți pe net atrocitățile!

– Dacă va mai fi un război mondial, o privi cu răceală din lojă Clara Honig, oftând *între a fi și a nu se merita a mai fi*. După opinia mea, care nu e chiar opinie, căci se bazează pe vaste lecturi și pe încă și mai multă meditație, cine îl va declanșa, nu va rezema pe ideologie, ci pe consum, viitorul Război Exterminator, urmărit de populație ca un serial, în loc de știri ascuțite pentru injectat publicitate-n familie de să umble, braț la braț, după achiziții doar de partidul dominant direcționate, ca *espresie* a stăpânilor lui externi, investitori doar ca să profite... Nu, Marius, acel atoatedistrugător război nici nu se poate porni, s-a terminat!

Izbucni ea în plâns, dar el, întins pe lada, de caporalul Marin Codin și de robul sovietic Feodor Kuzmici, scufundată în bordei pe paie, surâse la icoană.

– Așa cred și eu! se înfipse în dispută cu avântata-i impolitețe Gary, pentru că el ca idealist optase pentru extremă nu din fanatism, din moment ce atâta ofițerime de cea mai pură rasă românească iubea, și nu doar carnal,

atâtea minoritare. El nu voise decât să lupte în contra Korupției, mișcare vastă, care dacă se lua și de *neromâni*, se lățea doar cât să-i... disuadeze la a nu mai profita de *un endemic neajuns moral vernacular,* poate pasager, al potlogarilor din capul Țării, lăcomia lor irațională, fotbal minut cu minut, orgii la Monaco, ciorbe de burtă...

– Azi nici nu mai poate fi unit un mega-popor, și cu atât mai puțin o coaliție, în contra *loor*, oftă cu năduf *verde* fascistul Tabarcea la Caracas. Pentru că, spre deosebire de anii noștri de după expresionism, acești *eterni rătăcitori* s-au mai sedentarizat, au încremenit în proiectul Prosperității și al Securității numeroase. Nu mai poți forma azi o haită de tineri furioși, gata de orice în contra *lor*, măcar din două rețineri: 1) *ei* nu mai sunt săraci ca galițienii mei interbelici, mai săraci unii decât înșiși țiganii de atunci, ca să ai „coraj“; 2) nemaifiind ca înainte nici foarte „intelectuali“, *ei* nu mai pot trezi ură pătimașă ăluia ce-ar fi râvnit să fie și el mai cult, dar... n-a avut timp să ingurgiteze, în biblioteci, liste de cărți bune!

– Într-adevăr, după Auschwitz, *ei* n-au mai scris la fel Poezie (și ce Poezie sensibilă altădată!), au format mai mult mari șerpași călăuzitori la a sparge granițe păzite, au dat securiști de informații și de contrainformații, au dat tanchiști și vulpoi diplomați, au dat piloți și demagogi, până și cosmonauți cutezători, dar nu un nou Mahler, care nu putea crește decât în Triunghiul rareșist de lapislazuli Viena-Cracău-Breslau, nici un nou Modigliani, ca al Marietei, mă-ta, Marius...

– Adică Hitler ăla al vostru a

învins, băi tâmpiților, asta vorbește gura fără voi!

S-ar fi grăbit să spună criticul Noveanu, dar se gândi că nici alții n-au dat după 1945 vreun alt, să zicem, Brâncuși, sau vreun nou austriac Musil, care să nu-l lase pe Cărtărescu în Schengen! Dacă ni-i așa jenă a vorbi, lașilor, ca de un *geniu sintetic,* de acel Marius adolescent michelangiolesc visând a șerpui, pe Muntele lui Conic, un itinerariu inițiatic cu menhire, altare, capele, terase de contemplare-meditație, oprindu-se însă pentru că, mai întâi, trebuie rezumată în proiect chintesența înțelepciunii vremii, *ce citate*, și neacceptând cum propusese Cristina Done, modelând un craniu nigerian cu degetele-i rozalbe de rusalcă, consolarea că, până la urmă, ce contează e *ideea de Itinerariu*, mut căzând și aceasta, ca un furou, la obiecția că pelerinaj s-ar face și la Berghof sau Braunau...

– După cum, nu pentru puțini, a îngenunchea în Piața Roșie, între mumiile Lenin și Stalin din Mausoleu, surâse până la serafizare nu Clara

Honig, ci Clarisse Moosbrugger, ca doamnă Bloom, este o mângâiere, cât timp din considerente de a dovedi doamnei Dalloway a lui Ulrich viabilitatea marxismului prin biruința militară a bolșevismului, contra celuilalt totalitarism muncitoresc, nazismul, cei doi ștabi mai formează un cuplu posesiv de valoarea unui tandem de divizii.

Ca muncitor și țăran, ordonanța Codin Marin, deși cu instinctul lui de rus anticipa absurditatea unui război de jaf și cotropire, într-un teritoriu deja pustiit, de mai multe ori prădat de activiști, armate și securiști, de la Războiul Civil al colectivizării-înfometării încoace, se supusese ordinelor și ajunsese cu Păcatul până la comandamentul A3Ro de la Morozovsk, Cotul Donului, cel al A4Ro de la Kotelnikovo, Stepa Calmucă, fiind considerat periculos de însuși Stăpânul lui de la Ziduri, care nu înceta să se mire tolstoian cum de nu ne confruntăm, precum Napoleon, cu un „război popular", chiar dacă intelectualii noștri administrativi, ca Otomega, au băgat în toate teritoriile cucerite prin luptă dreaptă, *economia de piață* cea nimicită de comunismul de război, care concentra în oțelul tancurilor capitalurile și resursele umane, de constatase că dincolo de Volga și de Kuibîșev, nu găsești în supermarketuri nici măcar ace de cusut sau penițe, deși se călise mult oțel după Revoluție, când biblic după Ehrenburg am fi fost în Ziua a doua....

Cu alte cuvinte, personajul Marin Codin nu iubea pe *intelectual*, deoarece, cum anticipa și Lenin, această târâtură merge deobicei cu cine e mai tare, la atât o duce mintea, numai rareori jinduind la unele utilități, când și spiritul devine materie, învățătorul Bazil Frâncu putând evalua în metri cubi o stivă de lemne, inginerul silvic Ilya Otomega vindecând de diaree o gloabă, iar pictorul Marius Ghizdavu putând evoca din câteva dâre de creion pe popa Sică la praznic sau pe bătrâna sculptoriță Cristina Done aproape goală, automodelându-se...

Numai ce umblase la aparat cavalerul inginer depanator Gary Glagoveanu cel coborât de pe cal și, deodată, în siberiana tăcere a frontului pătrunse, dinspre Belgrad, între Don și Marea Caspică, pe ulițele proaspăt pietruite de germani ale Morozovskului nostru, vocea puțin guturală ca de tutunuri bune a șansonetistei redegiste Lale Andersen, cu hitul șlagăr universal de război *Lili Marleen*, pe care ordonanța noastră, cu instinctul ei de rus, și-l tălmăcea într-un scenariu duios, care ar fi impresionat puternic pe stăpân, dacă ar fi existat cumva comunicare, una reală, de profunzimi, între clasele de sus parazite și cele pozitive talpa țării.

Uneori își imagina că Lilișor, Lili Marleen, e o fetiță cu fundiță alsaciană, umblătoare la Kindergarten, dar deodată se aud tobe și trompete, pleacă băieții pe frontul antibolșevic, două mere-ntr-o basma, pentru a se bate daleko, acolo pe Volga, cu der ewige Jude, cu *ei*, „care sunt nenorocirea noastră". Ea aleargă și le face ostașilor semne de Auf Wiedersehen, asigurându-i că lupta lor fiind dreaptă, se va sfârși nu cu

mutilarea și divizarea Reichului, și cu o penetrațiune a factorului românesc de multă vreme pânditor, pe drumul teutonilor lui Toma Nour până la, de el întemeiate, de prea mulți revendicatele cetăți Vilnius și Gotenhafen, plus blocul lunguieț record Prora, nu, nu cu remodelarea urbanității germane sub formă de moloz se va sfârși această wagneriană încleștare, ci cu exterminarea completă a Dușmanului mondial, conform repetatelor profeții ale Führerului, citate des de mai toți propagandiștii, în frunte cu familistul exemplar Goebbels.

Canibalic fiind că melodia, libidinoasă în ea însăși la dânsa-ntr-însa, bașca obscenitatea de cabaret a interpretării, trezea în toți trei, flăcăi animalizați mai mult sau mai puțin, militarii din bordei, nu un nesațiu pedofil, ci un fel de revoltă ca în contra unor lesbiene *egoiste*, impuls ce – ne-ar dumiri specialiștii în orice, pe la Simplu TV – justifică sălbăticia că violurile sovietice de la Nemmersdorf (Maiakovskoie, Prusia, 21 octombrie 1944) au fost cu masacru, și nu numai acolo, și nu doar de la ostașii roșii pornire. Era ca și cum Lili s-ar fi despicat de Marleen și, ambele, ca pentru un fotograf pervers, precum Marius Ghizdavu atunci, s-ar fi dezbrăcat pentru a intra în poziții cu sufletul împăcat, că fie ce-o fi, protestând ele sublim la cea mai mare mizerie a Războiului Expresionist, Existențialist sau Exterminator, anume tocmai îndepărtarea sexelor unele de altele, scăzând amorul în lume și de ocară mozolind credibilitatea Odei Bucuriei, inclusiv ca imn al *Împreunării* Europene dintre Occidentalul civilizat și Galiția Mare rău crescută, cam proamericană, chit că Ryanii n-au debarcat pe ea ca pe Galia Atlanticului.

Și pe când, deșurubați la bidonașe, ofițerii convorbeau excitați de esența Războiului Existențialist, despre ustensilă și mânuire la îndemână (*Vorhanden*) ca și de condiția de război dacă te îndobitocește la a profita instantaneu de prezența fugară pe radar a elementului feminin întru a-ți verifica îndemânarea (*Zuhandensein*), accesul la *chosen pi*, la *chan pi* sau la *etc pi*, în militar-bordelurile nipone fiind strict pus pe baremuri, firește vag mai lungi pentru micii superiori, bietul muncitor țăran prezent nu că a decodat mesajul precocei la soldați fetișcane, că în caz de cădeți pe câmpul de onoare, eu voi făta ca o pisică pentru fiecare câte șapte înlocuitori, iar dacă biruiți, ca o cățelușă, câte paișpe, întru a coloniza cu sânge superior imensele spații din Răsărit, dar auzi cum propagandistul emise profeția că de vor fi străpunse șiragurile de români de la Cotul Donului și din Stepa Calmucă, atunci cenzorul Joseph Goebbels nu va ezita să interzică ultimele două strofe ale șlagărului, mobilizând totodată în industria totală toată Germania feminină de la 17 la 45 de ani, chit că galantul pictor Adolf Hi se opusese cândva, cu veritabil romantism, pe motiv că fimeia germană nu e o *vită de muncă,* ceea ce și cei trei din bordei aveau unele friguri, să nu se defeminizeze în general de război femeia ca atare, până la fesenism extrem...

– După cum nici bărbatul să fie prea retractil nu e bine, vâsli cu nervi Mișu Focșăneanu spre Ialta, – din motive politice, fiindcă spectacolul tv *Moarte intelectualilor* nouă românilor ne-a omorât Viitorul tineretului studios pe vecie, înjosindu-l – să ajungă cumva mai labagiu decât o cere chiar postmodernitatea! Nu s-a mai auzit de *proteste studențești* după ce s-au căcat minerii în Universitate.

Parcă vedea în valurile negre, tipice acestei mări, ale cărei țărmuri nu s-au prea canonit a concerta întru o *aceeași* civilizație, muzeală cât de cât ca la mediterani, cortegiul cu Retragerea din Crimeia, când a plâns de fericire Stalin de îndată ce știrea că *pleacă românii* a fost confirmată, neexistând presiuni militare, ci doar de bunăvoie părăsirea Uniunii Sovietice, semn cavaleresc că a început pentru oamenii muncii până-n Magadan o viață nouă, dăruită stahanoviștilor de invadatorii eliberatori români din toată inima, spre deosebire de evacuarea stupidă a Odessei, la începutul lui aprilie 1944, când prinții Ghizdavu și Știrbey au fost păcăliți de anglo-americani la Cairo, că un asemenea gest de bunăvoință și omenie românească pacifistă ar putea fi răsplătit printr-o oarecare abținere a bombardierelor lor de la a rade complet de pe fața pământului urbanismul românesc Art Deco, lăsând și lui Ceaușescu cu ce blestămății să intre în istorie și geografie, ca cel mai caraghios demolator de simboluri naționale.

Parcă vedea, în valurile negre, o mare cu adevărat neagră de cadavre de înecați negri, convoiul fiind țintă accesibilă lesne aviației, distrugătoarelor, submarinelor în special, conduse cică la depășirea planului de scufundări de însuși întemeietorul Flotei Roșii, amiralul Marinescu, ăla care a regretat toată viața scufundarea mega-pachebotului cu femei, în loc să le dea ostașilor, 15 000 de nemțoaice refugiate, „Wilhelm Gustloff" se chema refugiul plutitor, susține șahistul prizonier Feodor Kuzmici Merțalov, adăugând că în colecția *Völkischer Beobachter* de la ARLUS, în nr. 44 din 13 februarie 1936, prima pagină e dominată de contribuția Führerului însuși, intitulată din respect pentru germanii și germanele de bine, *Grabrede für Wilhelm Gustloff*...

În pâlpâirea primăvăratică de februarie 1945 a orizontului, se bine apropia prin binoclu plaja de nisip negru a Ialtei și albul de marmură de Paros și de Rușchița al Palatului Livadia, desfigurat pe partea cu loggia de arhitectul Gligorie Cornescul, în tentativa lui de a face loc sălii pentru Opera a cărei cortină visase Marius Ghizdavu a o picta, împodobind-o cu toate sacrificiile marilor bărbați ai Războiului Sfânt, care vreme de trei ani au marcat geopolitic, pentru o Viitorime progresiv mai destoinică, până unde să se întindă, nu în 318 ani, ci investițional în cel mai rău caz până-n 2060, un democrat și cult Rumänische Reich.

Doctorul Lecca își pusese ochelarii și citea bărbos o Pravdă relativ recentă, din 3 februarie 1945, în timp ce Elvira, după ce se pieptănase nonșalant ca femeia perfect cubistă pletoasă galben roz a lui Aminadab din

luneta lui Michelangelo pusă în stânga sus Judecății de Apoi, acum cu un fel de nerușinare eternă se pudra și se ruga și se mascara, slujindu-se de oglinjoara de poșetă, total absentă la neliniștile masculului feroce Mișu, care cu o ură neîmpăcată vedea aievea pe... Paralitic întinzându-se, ostenit dar libidinos, pe spate, auzea prin clipocitul lopeților și al vestitorilor furtunii pe Stalin repetat interesându-se dacă devușka nu mușcă, și nu se putea împiedica să nu și-l imagineze pe grăsunul Churchill, cu trabucul în colțul gurii, uneltindu-și cinic plăcerile și lovind mișelește pe la spate.

Partea proastă fiind că nu numai că nu avea, personal, convingerea că în consecință țărișoara lui va fi mântuită, ci dimpotrivă, ostenise de presimțirea că va fi tratată ca o țață care tocmai a pierdut ocazia de a tăcea, după ce dusese o politică infantilă alături de Marea Germanie și de Führerul ei, care este loial și pe al cărui simț estetic de dreptate se poate miza, pe când Plutocrațiile și Sovietele sunt identic controlate de același *element*, ori prin francmasonerie, ori prin internaționalismul cominternist... cam ăsta e modelul care a justificat măcelul.

– Italia e pierdută în mod irevocabil pentru coaliția hitleristă, pe sub mustață zâmbi Stalin în culmea plăcerii, aducându-și aminte că pe bondocul lider britanic, ce va alerga până și-n patru lăbuțe convocat la Teheran, inventivul pamfletar cuțaridar antenist Joseph Goebbels îl prescurta W. C.-ul. Mussolini nu poate să provoace nicio schimbare, deoarece el este de fapt un prizonier al nemților. Vine rândul altor membri ai coaliției. Finlanda, Ungaria, România și alți vasali ai lui Hi, descurajați de înfrângerile militare suferite de Germania, au pierdut acum (6 noiembrie 1943) definitiv încrederea într-un deznodământ favorabil pentru ei. Ei își bat capul cum să iasă din mlaștina în care i-a târât Hi. Complicii de jaf ai Germaniei hitleriste, care până acum se supuneau fără crâcnire stăpânului lor, acum, când a venit timpul să răspundă pentru faptele lor banditești, se silesc să se ascundă și se pregătesc să aleagă momentul potrivit pentru a o șterge pe nesimțite din sânul bandei de tâlhari. (*Râsete*)

Râdea până și idealistul Mișa Focșăneanu, infiltrat în sala de festivități sub acoperirea de corespondent al Izvestiei, însă nu putea concepe că Occidentul ar putea accepta vreodată că românii, finlandezii, ungurii, italienii, nenumărații de diferite etnii voluntari pe frontul eroic creștin al valorilor supreme, anti-iudeobolșevice și anti-iudeoplutocrate, ar fi asimilabili, dinaintea Istoriei și Literaturii, cu niște... spărgători de bănci sau de vagoane poștale, ca Stalin tânăr, răspopit după ce și-a dat seama că ideologia leninistă e mai aplicabilă Imperiului Țarist după supradimensionare, decât aia pravoslavnică ce nu merge ca unsă cu mir decât într-o Rusie corect decupată, cu Lebensraumul la nord de Oka lui Esenin și de RomReichul Prim, conturat de Regele Mihai Întâi Viteazul cu aproape un an în urmă, mai precis la 19 noiembrie 1942, cea mai de glorie zi din trecutul Herrenvolkului nost', hinterland sfințit cu sânge și lăbărțat la

maximum.

– Membrii blocului hitlerist, contură Führerul Națiunilor Unite încă și mai caricatural ce avea de zis, au intrat în război deoarece au socotit că vor câștiga repede războiul, că vor da lovitura, că „vor da un tun“ ca în condiții de pace postrevoluționară, când emanații își însușesc cu bănci cu tot întreaga avuție națională de interes economic capitalist penal sălbatic, manifestând o *mentalitate de învingător* într-un război cu teroriștii și comportându-se față de marea massă a norodului din care au provenit... ca... ca o putere de ocupație, tovarăși!

– Membrii blocului hitlerist, căpătă el un aer de administrator ce detectează dacă restanțierii în mod just nu aveau vai de ei cu ce achita Întreținerea ca subvenție mascată, au intrat în război deoarece au socotit că vor câștiga repede războiul, bazându-se, într-o politică infantilă, pe superioritatea tehnologică a aliatului față de irakieni. Ei au hotărât, fără a-și asigura în prealabil garanții de securitate, bazându-se pe că aveau destulă *securitate*, ei au hotărât dinainte, tovarăși, o! ce minunat sună acest cuvânt românesc! cine va căpăta colaci și turtă dulce și cine – vânătăi și cucuie! (*Râsete*, *aplauze*)

Dar acum este clar că Germania și slugoii ei nu vor căpăta colaci și turtă dulce și că vor fi nevoiți acum să împartă între ei vânătăile și cucuiele. (*Râsete. aplauze.*)

– Coaliția hitleristă, râse și aplaudă Roosevelt, s-a format pe baza tendințelor de jaf și cotropire ale membrilor ei. Câtă vreme hitleriștii repurtau succese militare, coaliția fascistă părea o asociație trainică. Dar chiar primele înfrângeri ale trupelor fasciste au dus la descompunerea de fapt a acestui bloc de tâlhari, ai căror exponenți incorigibili, ca filologul fără operă Iancu Noveanu, mai comentează și cârtește că alianța româno-americană anti-Irak este expresia intereselor de clasă ale noilor capitaliști care, privatizându-se în hotelurile Litoralului interzis cetățenilor cinstiți bugetar, cu îndreptățire pot conta pe că sute de mii de militari americani, cazați la adăpost de surprize, își vor cheltui în folosul hotelierilor securiști ai partidului dominant, diurnele!

– Aiasta-i o poziție filofranceză sadea! râse și aplaudă W. C. Dar nu este departe timpul când noi vom termina curățirea de dușman a Ucrainei și Bielorusiei, a regiunilor Leningrad și Kalinin, când vom elibera de sub jugul cotropitorilor germani popoarele Crimeii, Lituaniei, Letoniei, Estoniei, Moldovei și ale Republicii Carelo-Finlandeze...

– Să acordăm popoarelor eliberate ale Europei, încrustă Stalin în marmura lui 6 noiembrie 1943 progresista încredere în discernământul gloatei, *dreptul deplin și libertatea de a-și decide ele singure organizarea lor de stat*!

– Viitorul Europei, constatase rebegitul Marius Ghizdavu, la 16 decembrie 1979, la acest Noveanu, încălzindu-se cu nechezol din cană

jegoasă și cu spumă de drojdie verde din rachiu de tescovină, cum producea și chiaburul de tac-su ca moșier, otrăvind ca un venetic, cu alcool falsificat, pe masile largi de pe Valea Râului Negru, viitorul Ruropei, și în special viitorul României Socialiste, se decide tot în Galiția, iar Brejnev, ca Führer al unui totalitarism nici khazar, nici cecen, nici hahol, ci chișinăuian, o presimte, așa că războiul pentru cerul montan de lapislazuli din Afganistan trebuie văzut nu din perspectivă geopolitică, fraților, creștinilor pravoslavnici, ci ca pe un tratament medieval de chirurg frizer, de *a mai lăsa sânge* să scadă febra Imperiului Cominternist, anume sângele cel mai periculos, galițian-galițian, cu predilecție trimițându-se la găurire și la mutilare de către talibani, care duc un război drept de apărarea patriei, ce fel de flăcăi? Floarea tineretului de origine geto-dacă: baltic, bielorus, moldovenesc, ucrainean!

– Se repetă, surâse ca și cum ar fi scormonit în scârna amintirilor părintele Damian, la 1979 încă nedemolat odată cu biserica și casa parohială, situația explozivă din finalul Războiului Existențialist, Marius, când îți rodea conștiința Datoria de-a te implica-n repopularea unei Uniuni Sovietice rămase fără bărbați alții decât activiștii, gestionarii, securiștii și ideologii, din pricina unei doctrine militare total surde la pierderile proprii, deoarece oricare din cele, să tot fi fost treizeci de milioane de victime, automat devine EROU căzut pentru *apărarea cuceririlor „revoluționare“ ale... Nomenklaturii,* cu pivotul ei secret, anume perspectiva metamorfozării, prin glasnost și perestroikă, în *Plutokrație* capabilă până și de cel mai sălbatic kapitalismu imperialistu, Doamne, apără și păzește!

– Și totuși, mi-e dor de rodnicul și pitorescul Kuban! Oare cât o fi, măi, în ziulica de azi, în URSS, termenul de *viduitate* la văduvele astea tinere?

– Adică viduitate, clipi din ochi Noveanu, în sensul juridic că până când trebuie să aștepte una ca să i se apropie de pat un alt muj legal?

Parcă paralizând, viitorul *popă demolat* se uita fix, cu interes moralist, la amândoi burlacii brusc mari amatori de văduve vag postbelice: Marius conviețuia în Aleea Dumbrăvița cu farmacista, dar sta mai mult pe la Dora Glagoveanu-Căinaru, *Magnolia din Uranus*, cum o dezmiardă el cu limba română; pe când Ioanei Noveanului, ajuns curvar bătrân urât, nu i-a mai plăcut *căsuța cu zorele* și cu closet în curte, a preferat să-și facă nevoile în izbă din prefabricate (vorba lui Codin), în apartament la bloc cu gaze, dat de la sindicat, luând și copilul, pe bietul student eminent Albert, căruia nu i-a convenit atâta confort II, preferând liniștea eternă în Cimitirul de la Kladovo, prin octombrie 1987, „determinat“ să riște frontierist după gazarea mă-sii prin februarie 1986 și după demolarea teologului, nu atât cu sfânta biserică veche cu tot, cât cu sfânta casă parohială de confort sporit, dar sârboaică, Mirjana lui n-a voit a evada din condiția de preuteasă, l-a urmat și la bine și la rău, dovedind că se poate și fidelitate când ai Credință!

– Viduitate, neviduitate, fu-nefu, se învineți de frustrare cazonă Marius, totalitarismul de tip moldovenesc al lui Brejnev schimbă încă și mai mult proporțiile etnice în Galiția noastră, din Dorpat până-n Timoc și Bazargic, pentru că în paturile celor căzuți pentru bolșevizarea Afganistanului, fără îndoială că vor fi îndrumați de SS-ul marxist să urce și să le scârțâie exponenți tipici ai marii masse slave! Se va prăbuși, nu se va prăbuși, cum zicea la Europa Liberă că prezice Andrei Amalrik, URSS, la 1984, cum psihic și Magnolia mea din Uranus, când Casa Poporulului, translaaatând spre amplasamentul definitiv, va prinde sub șenila dreaptă casa Glagovenilor cu grădină cu tot și, deci, cu toate cele 1681 pagini căinare îngropate-n container cilindric, scoțându-le de tot din Istorie și din Literatură, *ca și cum, refuzat de editori, Grig le-ar fi expus ca milogul disperat, gratis, pe net*... Vom avea, nu vom avea, între noi și marea masă slavă o Ocraină independentă, cum visa periferic titanul Duca Vodă, bazându-se pe geții primordiali slavizați atât de superficial, nu știu! Dar ce știu eu, știu că riscăm rușinea ca granița Uniunii Europene să cază mâine pe Prut, despărțindu-i, prin sisteme de monitorizare satelitară ultra-performantă, pe *frații* pentru a căror recuperare trecurăm noi, Jenică, Nistrul, Bugul și Donul, căutându-i pe imensul întins al Patriei muncitorilor și țăranilor, și a intelectualilor occidentali angajați, găsind unii în lagăre de exterminare prin muncă, alții în domiciliu obligatoriu pentru schimbarea proporțiilor etnice, cei mai mulți însă în câte o groapă comună, fără cruce albă de mesteacăn măcar, fiind vorba de... homosapi de rasă neglijabilă, ceea ce cândva va induce în mod nedrept puseuri antioccidentale pa și pusi, la extremiști care abia așteaptă să urască, precum Alin Vișan și Tristan Băluțeanu!

– Aici nu e vorba de puseuri naționaliste! protestă Orestel Bogza. Aici s-a utilizat tehnica operativă ceaușistă, rezultând o înregistrare de aur, care i-a nemurit în Ferentari pe cei trei masochiști decadenți, amatori de spumă de drojdie cu pastramă împuțită, impregnată cu arome de rachiu de tescovină identice cu cele naturale, pentru că ăia i-au silit pe caghebiștii noștri la un schimb de date cu *ai lor*, intrigați că în Autobiografiile întocmite în URSS de maiorul hermeneut Noveanu Ion și de colonelul teolog român Damian Tănase, imediat după 23 august 24 august ora 4, ambii recunosc a fi participat la un război criminal, când a eliberat într-un iureș de foc Gary Glagoveanu toate lagărele de la sud de Poltava noastră, inclusiv *lagărul literar* de la Komsomolskaia Petliura și *lagărul artistic* de la Krasnaia Bandera, dar se contrazic în sensul că eroul de la Klețkaia nu-și amintește decât de personaje de-ale lui Dostoievski, pe când eroul de la Umanțevo personaje din Tolstoi, ceea ce nu conduce însă la contradicții abjecte, antagoniste, deoarece dispariția din istoria majoră a Rusiei aristocrate, și deci a Rusiei în general, nu mai poate fi contestată azi nici de marxistele occidentale cele mai înverșunate și mai nefu. Însă, cu toate

acestea, fii atent, Aline, că ambii se referă la o aceeași prizonieră, o Zenaida, o rusalcă românofonă fluent în pat, și chiar românofilă, din târgul **București-pe-Nipru**, raionul Kremenciug, zămislită din mumă latină bolohoveană de peste Bug și din tată din Cavalerii Rosé plantați de cartograful poliglot Dimitrie Cantemir peste Doneț, la Izium, la Balakleia Moldovenească, la Kupeanka, la Piscu, la Sugaevka, la Korbeanka, la Dubanka din Vale, la Clejani, la Nijnaia Rubașca, la Skroviștea și la Novoghizdavețk, ai căror urmași, tot ducând la târg grâne, mied, zarzavaturi, fructe, brânzeturi, vin, pastramă, sumane negre, spumă de drojdie, cergi, donițe și ciubere, ouă și rațe, au urbanizat cu totul Kharkivul nostru, în trecere spre Stalingrad părintele Atanasie Damian reînnodând și tradiția slujbei în limba moldovenească, la Pokrovski Sobor, la Uspenski și chiar la semeața Catedrală Patriarhală, pe când istoricul filolog Iancu Noveanu, pe Turnul comemorativ al evenimentelor napoleonice de la 1812 sau 1811, oricum erau exact la un veac de la alianța lui Petru cel Mare cu românii lui Cantemir, a fixat plăci de Marmură explicative în germană, în limba ucraineană, în a rușilor, în poloneză și în limba noastră, cum de s-a ajuns de la pupături ieșene dintre cei doi șefi de stat la o expediție punitivă a francezilor, altminteri mult mai rusofili decât filoamericani, până la Moscova.

– *Hrăpărețul Kutuzov,* după Războiul Sfânt avem curajul să-l demascăm, *ne luase Basarabia*, măi, încât, cum Bucovina era deja la Habsburgi, iar Balcicul nostru încă nu-l luasem de la turci, romi și tătăroaice, părea că se amână și se îndepărtează *sine die* performanța de „strângere la un loc a tuturor pământurilor românești“ minimalicește necesare pentru a satisface toate condițiile fizice teoretice de *masă critică*, după care fază Kultura se emană de la sine, Meștere Manole, chiar dacă nu mai aloci procente din pib, și din părți, nici măcar simbolic, Mecenarii rumâni rămânând manelari marmelabili mai mult la o Renaștere fotbalistică, *ca și* călăuzire spirituală întru inocență a clicii politice cu mentalitate de învingător și cu apucături violatoare și jefuitoare de *putere de ocupație*!

– Și ce-i cu asta? strâmbă din năsuc Pizzacola, spălându-se gata s-o ia de la capăt parcă înadins ca să oblige sublocatarii să blesteme murdar pe inventatorii Wohnblocksystemului bolșevic. Orice mare epocă culturală vine în Est de la sine! E o năzuință a oricărui ales să devină un Pericles, un bărbat performant! De ce a fundat antrenorul Duca Vodă **București-pe-Nipru** la confluența acestui navigabil fluviu cu Pssiolul? Pentru că *nu se știe* niciodată! Geții protolatini, transhumând pană-n Italia, au numit tot Nipru, în amintirea natalității, apa spălătoare a Șapte Koline, care prin rotacism a devenit Tibru, întemeind astfel o columnară cetate. De ce n-ar fi sperat și unionistul Duca Vodă, gauleiter al Ocrainei ajungând concomitent cu îndeplinirea sarcinilor sale de turc în Țările Române, că

dacă *ăștia* se vor opune perpetuu planului Vlad Țepeș de a face din București un Bizanț după Bizanț, atunci de ce n-ar ține să ai explozia românismului chiar în centrul de greutate geopolitică al triunghiului de lapislazuli Kiev-Harkov-Oceakov?

– Da, Pizz, dar de ce nu vreai tu să înțelegi, o întoarse bădița Alin Vișan rugător cu spatele 90% spre Europa, cum W. C. pe Elvirița noastră numai să smulgă Parașuliticul glumind un surâsuleț lui Stalinuță, de ce nu vreai tu să admiți că cei doi mari autori de operă orală, ca a specialistelor suprarujate, n-au nicio vină? Este lucru judecat autoritar, de către cuplul anchetator chișinăuian Jukov & Silaev, că pe Zenaida ot Buharest am Nipru o scos-o din purgatoriul Gulagului (zic *purgatoriu*, Oreste, gândind la purgă, la epurare și la rezervări early booking privind termenul *infern* numai pentru ce-au pătimit... alții, numai de la nemți, dacă negaționiștii într-adevăr n-au dreptate speculând că decorurile au fost încropite cu specialiști în butaforie de la Oscarfilm, Mosfilm, CIA și Căgăbău), – Gary Glagoveanu! El a scos-o din lagăr... Nemâncată și aproape goală, măi pațani! Și, mă întreb eu, oare nu *trăiește* Cuceritorul ăsta și în prezent cu ea undeva pe mapamond? Ia să vedem, știți ceva?... Intuiția paranormală ce vă spune, mă?

– Pentru că o fi avut și fata viața ei în Bali! Cum în filmul ăla, *The Future of România*, porno-n patul conjugal, că întâi cu disidentul, apoi cu securistul și, finalmente, prestissimo, și cu securistul, și cu disidentul!

– Nu e nimic de râs, se răsti la ei istoricul de artă Terente Frunzăverde.

– Asta e mentalitatea ta de post... modernă înclinată până la a întoarce posteriorul modernității, în sensul că trebuie fatal să te micționezi pe orice sortiment de idealism textualist, recuperator în patul alteia, fiindcă totalitarismele muncitoresc-țărănesc-funcționărești s-ar trage din Iluminism, și nu din practica mafioților cocoțați în căpățâna râioasă environmental a Omenirii de a administra cu lingurița kkt la popor, pe de fapt o singură televiziune cu mai multe canale, ca o caracatiță, când în Piața Universității s-a murit de foame tocmai pentru *pluralism*, pentru eșangism, pentru cel puțin două televiziuni, ca să poți șchimba dupe una pe alta! Dar, revin la ce mi s-a spus. Zenaida era o româncă Regală, avea Onoare, cum avea și eliberatorul ei de la sud de Poltava noastră, suedezul Jenel Noveanu. Or, pe frontul nostru, de *restaurare a creștinismului* la intensități trăiriste Dostoievski-Tolstoi, unde a scuipat politrucul, acolo noi duceam pe front o lipsă acută de *antimise*, fată, un antimis fiind acea cuvertură tragică pusă pe altar, – și ca deobicei la români, era penurie din lipsă de organizări! În realitate, fiind rezolvabil totul prin autodotare și prin tăierea noadei gordiene, cum cerea încă din 1938 și istoricul geograf Voicu Ghizdavu, în *Dilema celor două Odesse*. Nu mai era timp de pierdut! Se putea trece peste tipíc și dogmă: era și cazul!... Cică nu se mai găseau moaște de sfânt și de

martir! Păi, ăia care mureau în Războiul Sfânt, jertfindu-se pentru Țară și Rege, pentru un Neam nerecunoscător decât la care-i crește punctul de pensie prin compensarea indexării, ce morții noștri erau?... Golani? Huligani? Câini de eutanasiat? Nu, iubire! Erau exact ceea ce căutam noi acolo, niște sfinți și martiri, furnizori de moaște pentru antimise!

Să se fi prelevat oscioare de sfânt și de martir din gropile comune de producție enchevedistă, neamintite-n Vest nici pe Discovery, nici pe Paris One care-l prinzi doar în France, coane Ghi, iar semnătura episcopului locului... să se fi falsificat de către specialiștii hoți, și de cai, de la Balta sau de la Tiraspol!

– Iacă dar, că se putea, dragă Pizz, ca noi românii, care i-am creștinat odinioară pe ruși, care drept „mulțumită" ni i-au slavizat pe frații noștri ucraineni și bieloruși, care apoi n-au luat atitudine contra împiedicării de către Armata 14 a căderii Zidului Prutului, nici contra ridicării unui zid suplimentar la Nistru, în detrimentul marii masse slave expuse mai chinezește asiatizării, vezi bine că se putea, și chiar s-a putut să ne reiterăm misiunea misionară și civilizatorie în Răsărit, de santinelă romană, invincibilă, cultă și iremediabil creștină, la scară geopolitică geologică, eurasiatică în sens românesc, planetară.

– Dar nu erau nici preoți suficienți, oftă Oreste Bogza preferând a se uita direct în zare, fără vreun binoclu ca Mareșalul și Regele în vizită pe front, filmați de Marius Ghizdavu, scăpat fără condamnări grație, se zice, lui însuși Cea, care începându-și cariera în armata restructurată de omul de radio Valter Roman, și de revoluția tehnico-științifică în cămașă de forță materialist dialectică, ar fi dat la topit, la căldura flăcării roșii, cantități mari de peliculă albă-neagră, în special pe probleme de nimicirea trecutului monarhicesc, având în vedere că de la Burebista la Zahei Avăcăressi, procedura de numire în capul statului, chiar și de străini, ar fi fost democrat-populară, cu sobor de preoți, pe Câmpul de la Direptate!

– Nu numai de antimise duceam lipsă, Virginia! șopti visător exilatul de la Sonnenheim, abia întors de la startul parizian al manifestărilor pacifiste pro-Saddam, cu elicopterul californian al nepotului Alex și al Juliei. Acești extremiști ai Isadorei, majoritatea internauți reperabili, probabil demult fișați și arhivați în bazele de date ale stabilității constituționale, sunt prea tineri să fi trăit, nu câte măgării ca mine, ci cât să se informeze cât de cât. Adevărul frontului nostru era că duceam lipsă nu de antimise, ci de tunuri antitanc, de propriile noastre blindate, de conectică pentru transmisiuni și de batalioane (!) de preoți militari, extrem de solicitați atât pentru sfințirea, dacă mai era nevoie, a numeroșilor martiri pentru <u>cauza civilizației Europene</u>, cât și pentru *re-creștinarea slavilor*, după ce Troțki, Eisenstein, Ehrenburg, Mehlis, Timoșenko, Hrușciov, Jukov, Kamenev, Roller, Răutu, Chișinevschi și alți neruși l-au gonit pe Iisus Christos din biserici, ca să-l bage în loc pe pionierul Pavel Morozov,

întru adorare de masă.

– Pe întreg întinsul imens al URSS, zău că Stalin nu mai lăsase în viață decât 313 preoți, din care numai 3.14 fără grade GPU pe sub sutane, adică 1%!

Teologul Damian, în *Fiica risipitoare*, carte fundamentală refuzată de toate editurile pentru mirificul ei messianism mântuitor nemângâietor, zice că fiind la Vorkuta, tot tăia lemne cu joagărul, în timp ce crivățul de Verhoiansk îndoia eucalipții de tundră de la Ekaterinburg, și toți posteau intens. Încât a avut vedenia mai întâi a unui pachebot cât trei Titanice, deci cât Gustlowul, intrând cu sirena înainte în portul Magadan, pentru a debarca deținuți și deținute și deținuței la romanticele mine de aur ale Kolîmei noastre, unde-n Infern era cald și bine.

Numai că toți acești mineri ieftini erau gata congelați, din nepotrivire termică între foaia de drum și condițiile climaterice, ca cum ai dormi în ger, pe fund metalic de carenă ruginită de navă flotă, ca la Periprava noastră!

Mai frumoasă fiind însă, ca subiect oscarizabil pentru un mosfilm sau de *instalație* la MOMA, pauza de la spectacolul unui tren cu vagoane de pietriș și criblură, kausefeuri basculante, plin de cadavre toate bărboase goale, congelate, preoți capturați, se pare că încă în plin război civil, pe care alți zekari i-au aruncat în niște mlaștini ale uitării, căci venind de la ger la cald, începuseră să protesteze olfactiv, ca orice stârv împuțit neîngropat, ca Merțalov în obrazul lui Hubig.

– Pe scurt, sintetiză pentru presă cu aerul ei de hienă procuror Agnieszka, nu există două Zenaide, întristată adunare ad-hoc, cum n-au fost, din întâmplare domesticite deoist, nici două Ioane, ci n-a fost eliberată la Sud de Poltava, din Gulagul literar-artistic, decât o singură Zenaidă, una și indivizibilă, fericită la început doar cu haiducul Iancu Noveanu, care a cedat-o din camaraderie și ideal teologului de ieri, de azi și de mâine Atanasie din Grant, când trebuia să se preoțească pe loc și, întrunind condițiile canonice, a și primit parohia Dalnik-Tatarka, juruindu-se a se ruga Domnului <u>pentru toți</u> decedații, rănițiii și dispăruții, inclusiv pentru krasnoarmeieții mânați la moarte din urmă, cu negrul Nagan în mână și cu nagaika, de oribilul politruc... iudeobolșevic imaginar, Sergiule!

– Făcându-se nuntă mare, ca a Căpitanului, dar la Novocerkask, completă Băluțeanu, martori fiind Korolenko și Lunacearski, iar nași prințul motan Mîțțkin și corpolenta Korobocika, gătită de Krupskaia cu ie și niște mărgele românești!

– Prostii! clătină din cap a scârbă coyotul Narcis Dabija, renunțând a mai preciza Agnieszkăi, ca simplu простой человек, ce e în creierii fasciști ai lui Tristan: o confuzie alcoolistă ce suda centrul religios românesc Lumina, din Kuban, de la Novorosiisk, cu portul de pe Nipru Cerkassî, unde barje românești și remorchere germane descărcau, din ordinul arhitectului Alfred Rosenberg și la indicațiile titanului renascentist

Marius Ghizdavu, materiale funerare extrase din dărâmăturile tuturor orașelor de la Răsărit de linia Stalin, în vederea construirii a două-trei uriașe cimitire didactice, unul la Курголово, Narva nord, lângă Sankt Leningrad, pentru 150 000-250 000 eroi cruciați, unde va fi pelerinaj baltic cu pachebotul Gustlow, iar altul între Moskau și Volgograd, la Суляевский, un megacimitir al Internaționalei Antibolșevice, reunindu-se însă cu tot respectul doliului și cadavre de marxiști de la *toate* semințiile europene sau nu, în plan la Miciurinsk, la apus de străvechiul Tambov, din câte știau alsacienii prizonieri malgré-nous din marele lagăr sovietic de tranzit spre Siblag de acolo, cu o capacitate de cel puțin 333 333 cruci de fier cu stea de rubin, ambii urbaniști funerari fiind de acord asupra principiilor de generare a acestor *adevărate* orașe ale morților eroi, inclusiv că mesajul pietrificat al Crucii va fi să te îndemne să-ți dai și tu viața pentru vreun Ideal ideologic, regim Alimentar sau norodul Ingrat!

– Români! aproape că scrisese romancierul Nicolae Filimon pe fântâna Mănăstirii ghizdaviene de la Miorcani, e timpul să vă deșteptați din letargia în care v-au aruncat regimul moliciunei și al egoismului! Ridicați monumente eroilor voștri! Venerați memoria lor, căci o nație care nu onoră pe eroii și făcătorii ei de bine nu va produce niciodată eroi!... Ci doar ciocoi, expirați sau noi.

– Având în vedere, clămpăni pe claviatura ei la dânsa-n jurnal badanta Agnieszka, faptul că multe din aceste pietre s-au extras din cimitire istorice ale *altor* popoare, mi-e că domnul Marius, Stăpânul meu, va trebui într-o zi să plătească scump sacrilegiul, dacă se va afla și dacă se va adeveri că el a ordonat!

– Nu va plăti nimic niciodată nikagda vreun ghiuj Ghizdav! oftă cu un scepticism ca când experiența democratică a României Regale ar fi nulă, Narcis Moga, străduindu-se a demasca naționalismul islamofob de o continuitate pogorând până la Ulea Spătarul, al iluștrilor săi vecini de moșie, reprezentați prin procură la Ziduri de abilul doctor Cezar Bogza, un eficient oportunist, cult, ocult, sexolog baron cameleon Napoleon, în stare de orice coaliții numai să câștige bătălia pentru investiția profitabilă județean, spre deosebire de Damian, teologul *Fiicei Risipitoare*, el știind că *secolul XXI va fi penal sau nu va fi deloc*, fără să fie și religios, deoarece nu mai dai de Dumnezeu nici la Paris, iar spre deprimarea filosofului *Marii Recuperări* Jenel, el știind că, și s-aduci rakeți, nu mai recuperezi, fraiere, ce-ai băgat de la Caritas în Bancorex; și, spre consternarea partenerilor săi, frații Ghizdavu, el bănuind că înfrângerea de la Stalingrad a fost definitivă, adică ne-a croit prin rusificare-bolșevizare-fesenizare o „popornație pe cale de dispariție“, prin împrăștiere, și prin tâmpire catalizată de Nesimțire, de non-fidbec, în sensul că ea nu va fi niciodată tare-n pib cât să dea și la cleptocrație plus xenocrație, și, dacă mai rămâne ceva, și la Luminarea Poporului.

– În gem, în dulceață, în vișinată, îl crezu marxist sau măcar un „saljuif de troțkist“ Agnieszka, parizian trăsnită de Sergiu din albastrul ochilor lui ca ai lu' eroul antisovietic pilot Stelian Dabija, ce obținuse peste 70 de victorii clare cu Messerschmittul său, arzând ca cu pliciul de muște biplanele sovietice Polikarpov în Cetatea Sfântului Dimitrie cel Nou, Rostov-pe-Don, de se ruga înlăcrimat Stalin la Icoana Maicii Domnului din Smolensk, luată de Eisenstein pentru a-i monta irigator de lacrimi, ca să se râză de Sacru *der östliche Untermensch*, în general omenirea, chit că *ficken ist gesund*, nepunându-și decât întrebări puerile, la care poate da răspunsuri cretine, criminale, ca dealtfel orice decizii fără niciun fel de studii de impact, tipic totalitare, ultrasubiective, ușor de lăudat savant!

– Chestionar cum ar fi dac-a rămas Emil Cioran bun român, chiar simulând căința? tatonă Vip ca-n ruinele Kievului troica Kii, Sciok și Horiv, pe ceața încă neridicată de pe Nipru, nunta Noveanului cu Zenaida ținându-se la Novocerkask pe Donul cel liniștit, fiindcă mireasa, dacă nu va pieri într-un Osobîi lagher jen izmennikov rodinî, ca nevastă de trădător de patrie, va fi totuși capturată de megieși la București-pe-Nipru, în iarmaroc, întârziată stupid în recuperarea unui jurnal Anaïs Nin de deportată la Novokuznețk și suită din camionul american direct în ștreang, să n-aibă timp să anticipeze că <u>tineretul educat mancurt</u> incult nu *servește* nici măcar bestselleruri cu îndulcitori naturali, bio, fără gluten.

Auzind legănatul cuvânt *ștreang*, tânărul Narcis demară să se râdă ca un raton și povesti Agnieszkăi de Krécy cum nu avea el momentan bani de un litigiu moșieresc cu *naționaliștii* săi vecini, să pună presa să exercite presiuni asupra justiției, după ce concurența dăduse șpagă mai convingătoare. Și a chemat televiziunile prietene, declarând c-a sesizat Oficiul pentru Protecția Consumatorului cum că <u>a vrut să-și ia zilele</u>, de răul Ghizdavilor, reprezentați imobiliar de vistavoiul lor, ex-doctorul de femei Cezar Bogza, și a eșuat dintr-un motiv care nu ținea de etichetă sau prospect cu instrucțiunile de folosire: pur și simplu frânghia esențială nu și-a făcut datoria, ratându-se auto-eutanasierea!

– He-he! râse cu poftă batjocoritor și extremistul webar Oreste Bogza, iritând atenția slujnicuței poloneze. Poate c-ai folosit *săpun evreiesc* și de-aia!

Era mai mult expresionism decât putea îndura Marius Ghizdavu al Clarei, ca spărtură între generații. Întâlnise des, pe netul primitiv, teribile stupidități antisemite, o nadă la care bibanii tineri mușcau inertic și se hlizeau reflex, fără să gândească. Deși înțelegea „cum este posibil“, pentru că VĂZUSE la Kiev, din dosul unei perdele, convoiul ducându-se *firesc*, o-me-nește, spre râpile rușinii speciei noastre și înghețase constatând asemănarea cu o coloană de medchenițe conduse de educatoare-n excursie la marginea orașului.

Încercase și să discute cu proto-cărturarii Orestel Bogza, Alin Vișan

și Tristan Băluțeanu altă dată, chiar la Ziduri, când sagacele și miștocarul playboy internaut fiu de ginecolog descoperise în *Ziarul Poporului* din 23 februarie 2003 (nr. 45) la rubrica hm! *Comemorări* următoarea cumplită statistică:

– În 1939 pe planetă trăiau 16.723.800 de evrei, dintre care 9.479.200 în Europa. Dintre evreii europeni, 7.950.000 trăiau în Europa de Est. Șase milioane de evrei europeni nu mai există. Astfel, 36% din totalul evreilor de pe pământ, 64% din evreii europeni sau 75% din grupul de evrei est-europeni au fost uciși de germani și de mercenari aflați în slujba germanilor. Dacă războiul s-ar mai fi prelungit cu încă un an, probabil că în Europa n-ar mai fi rămas nici măcar un singur evreu în viață. Dacă trupurile celor uciși ar fi așezate unul în spatele altuia, într-un șir indian, acest șir de schelete s-ar întinde de la New York până la San Francisco (...). Dintre cele șase milioane de oameni uciși, niciunul nu va mai fi trezit la viață. Însă poate că omul este în stare să învețe din experiență.
(Max Weinreich – *Contribuția intelectualilor la crimele Germaniei împotriva evreilor*, Editura Polirom, Iași, 2000, p. 221-222)

Și, spre consternarea mult mai vârstnicului, tânărul Tristan izbucnise într- un râs cu lacrimi, molipsitor – zombies! calaveras! – doar pentru că formularea concretizării ca-n *Ciuma* lui Camus a abstractului enunț statistic suna așa:

– Dacă trupurile celor uciși ar fi așezate unul în spatele altuia într-un șir indian, acest șir de schelete s-ar întinde de la New York până la San Francisco și înapoi și de la New York până la Chicago.

– Dumneata, adăugase cu impertinență internautul ce epitomiza o nouă generație, caare nu numai că nu reșpecta bătrânețea, și nici n-avea de ce într-o țară ce-o moștenea atât de *înapoiată*, dar nu observa din instinct postmodern nicio normă, nici măcar pe-a cozii, invariabil încercând, mai întâi, dacă fraierii „îi permite *să (s-o) ia* prin față“, inclusiv în trafic, făcând pe inspectorul sau pe bogătanul, ceea ce și era fără să fie din părinți cominterniști, dumneata, maestre, care ești un caricaturist desăvârșit, bun să reprezinți România la UNESCO în locul ininteligibilului de către gloată, expiratului ăluia, de-ar fi să te comenteze, poți să transcodezi plastic șirul ăsta indian de șase milioane de schelete fără a dezlănțui, tocmai prin puterea hiperbolică a numărului, un râs rabelaisian?

– Nu pot, poate că a răspuns nefericitul Marius, căci de mult cu Clara Honig ajunsese la concluzia că despre ororile secolului nu se poate vorbi oricui, nici măcar diplomectualilor, zappează, nu servește, e ca sarea amară, zice *da' mie nu-mi place de-astea*, nici Cotul Donului, nici Transnistria, ci numai persoanelor ultrasensibile, poate specialiștilor cu vocație, care au aplecare să se documenteze despre *cum a fost*, abia după 500-700 de cărți cam cât *Mitul Secolului XX*, a superiorului său german în administrarea spirituală a Galiției Mari, spânzuratul Alfred Rosenberg din

Tallinul nostru, fundat de teutonul bârsano-bănățean Toma Nour, dobândindu-se discernământul de azur de a deosebi posibilul de probabil. În orice caz, Marius l-a trimis pe Tristan cu grup cu tot la un cimitir evreiesc, de pe Șoseaua Giurgiului și a lui Mihai Viteazul, să vadă un altar pentru *Struma*, un altul pentru săpunul amintit în bancuri abjecte pe netul primitiv și niște monumente funerare evreiești de la Odessa, aduse de meșterii germani pentru a pava acele *autostrăzi* ce ar fi civilizat Răsăritul (dar n-a fost să le avem!), grăbindu-i zămislirea și parturiția unui Lincoln, din Hi și Liubașa lui Ehrenburg, din Stalin și Elvirița noastră, deși el întreba mereu ostentativ pe Roosevelt dacă nu mușcă, ghicind cu instinctul lui de rus strategia americanului de a trece de la caterinca pe seama lui W. C., pus la coadă la Elvira, direct la deposedarea concurentului de Sistemul Colonial, la o nouă ordine internațională bazată pe pobeda unui totalitarism muncitoresc asupra celuilalt.

Draci! Grupul *Place de Fürstenberg* (Oreste, Alin și Tristan) nu se obosi să se deplaseze, nici să citească din Raul Hilberg-ul recomandat de Marius, ci veni cu o broșură de Roger Garaudy sau de alt sputnik sovietic ce-și găsise cu ocheanul, pesemne pe marea petrodolarilor, oricum alte flamuri, unde *scria* că e dovedită „minciuna săpunului”, ba mai rău încă, Oreste luă din noua bibliotecă de la Ziduri, unde tac-su primea mai multe cărți și periodice decât aia Națională cu sediu incert, ca să reînnoade Istoria cu a României Regale Mari însăilate la Barbut 1918 fără ca idealiștii luptători naționali să „realizeze” că Timpul o fătat un *ridiculus mus*, un stat ce chipurile va trăi în postromânism o *criză de legitimare* în UE, spre deosebire de spurcata Austrie, care se baza habsburgic pe demolarea ceaușistă a altarelor Neamului în Ardeal, și veni la Marius tot cu rechizitoriul la adresa intelectualității germane întocmit de Max Weinreich, jubilând că nota 473 seamănă leit cu știrile tembeliziunilor și tembeliziarelor de pe meleag la noi:

– Cf. *New York Herald Tribune* din 9 decembrie 1945: „NAZIȘTII FOLOSEAU TRUPURI UMANE PENTRU SĂPUN. Varșovia, 8 decembrie (AP): Colonelul Edward J. York din San Antonio, Texas, a descris astăzi un lagăr de concentrare german, pe care l-a văzut în centrul orașului Gdańsk (Danzig) și unde naziștii fabricau săpun din trupuri umane. York a declarat că într-un corp de clădiri, în spatele unor ziduri de cărămidă înalte de cinci picioare (aproximativ 1,7 metri), erau amplasate șiruri lungi de căzi din aluminiu care conțineau aproximativ 1.500 de litri de lichid ținut sub presiune, la abur. El a mai spus că pe pereți, lângă fiecare cuptor, se găseau rețete în limba germană, care explicau ce părți din trupul uman trebuiau fierte și cum se extrag grăsimile pentru producția de săpun. El a susținut că unele dintre căzi încă mai conțineau torsuri, brațe și picioare. York a mai afirmat că anchetatorii polonezi au reperat autorii rețetei de obținere a săpunului și a altor produse din trupuri umane. Ea a

fost concepută de doi doctori germani."

Pentru Oreste Bogza, totul în contextul că tocmai se dăduse pe Discovery la Secolul Oamenilor, o emisiune documentând despre rolul serialelor în tranchilizarea gloatei, din Japonia micuței Oshini și India Ramayanei electorale până-n Brazilia musulmană a veterinarei italiene inclonabile *Jade* și în „Texasul reprezentat la noi la Sala Dalles", unde au murit revoluționarii *ăia*, într-o poză kilometrică sus pe librărie, de honourable J. R., actor Larry Hagman, reclamând publicitar pentru Lukoil, spre indignarea rusofobă a acelor disidenți pe care căderea comunismului în capitalism i-a debusolat, prezent săptămânal în Dallas, ca și cum pentru asta s-ar fi murit la Baricadă, pentru ca România să fie ca o punte între interesul american și RO-Rusia nici măcar a Țarului Carolu Lambrinov, pregătit în august 1918 la Odessa de geopoliticianul eurasianolog V. Ghizdavu. – Și de ce, mă Oreste, bălmăji el pe un ton trist de eremit, nu ca Ioil Borgiah Alexandrinul, crezi tu că un colonel texan din San Antonio este necreditabil într-un adevăr ce poate deveni definitoriu pentru specie, pentru homosap?...

În loc să-l călăuzească el pe tânăr, uite că-l agresa utecistul ăsta, silindu-l să se târască ideologic în coada unor curente negaționiste de care încă nici n-auzise, deși toată viața luptase cu Cenzura bibliotecilor, să fie cât de cât informat!

Se clătină de parcă ar fi fost upercutat de un boxer veritabil, al Spiritului, și ar fi zărit de la Pribegi, de pe mamelonul desemnat prin Cota 476, o coloană de girofaruri, landrovere, gipuri și safarii, cățărându-se pe Muntele Conic, întru o reculegere la Schitul Hoitarului cu televiziuni pentru țară. De după geamurile afumate, contese cu Bubikopf coafat drăgălaș la Milano îl priveau disprețuitor, ca puiul de activist, securist, gestionar sau ideolog pe puiul de amărât deținut politic, când are și el atitudini mai civice, în țara asta incultă, lașă, împuțită și ieftină.

Se temea prin toți porii de jocul Eriniilor: Alecto, Megaera și Tisiphone, pe care le desenase și răzdesenase începând de la **2 iunie 1973**, când a început din senin să-și reamintească Războiul Sfânt deja clasificat, uitat cu tot cu grelele sale consecințe, și să răscolească bibliotecile, cu intenția de a nu pierde zorii fluxului de literatură revanșardă și disidentă penetrând Cenzura, rezultatul fiind că de atâtea variațiuni pe tema aripilor victorioase și a șerpilor din plete, a ajuns, cam când Cea demola Uranusul cu multe picături de sânge, tăind Magnolia, să viseze că face sex, sub ea, cu toate trei fiarele, Tisiphone fiind principala, profețind că un Monument al Răzbunării se va ridica cândva, la libertate, o Victorie Samotrake în chiar Piața Constituției iorgovane de mai târziu, numa' din averi confiscate!

Morcovul cu care lucrase Marius, – el involuntar, iar Oreste, nu voluntar chiar ca Arsène-Séraphin Boisson, fotograf Waffen SS, și ca Omul Reichului, antropologul Wafffen SS Adolf Reichmann, care colecta

capete de iudeobolșevici în casete speciale, pentru... studii antropologice rasiste – era un morcov tare eficient, asemănător unei manivele ce rotite în fundul robului provoca ejacularea instant a spermei necesare experimentelor naziste ale medicilor imposibilului.

De două ori plânsese ultrasensibilul Marius sfâșietor, deznădăjduit și singur. La 1 Decembrie 1942, aniversar la Stalingrad, când înțelesese că-i vorba de o încercuire serioasă, și că cea mai bună strategie, să scape pentru a relua cu intensitate Van Gogh Michelangelo Marea Recuperare de la Lemberg, capitala spirituală a Galiției Mari, e să se aciueze pe lângă vreun aerodrom, la Gumrak sau la Pitomnik, și că *atât a fost să fie*, doar până-n Volga și până-n Marea Caspică, de lapislazuli *Reichul nostru,* conturat de Regele Mihai Întâi Viteazul ca poruncă din străbuni pentru junimea de mâine, ca să știe până unde se întinde „dreptul nostru" și să-l recucerească prin mijloace postmoderne, bazate pe zâmbet și pe corupție, adică pe investiții profitabile de-ale securiștilor capitaliști patrioți oligarhi dacoromani. Restul, cum că statul român e în primejdia trecătoare a bolșevizării mancurtizării, după ce contase în **Războiul Sfânt** pe un scenariu că Hi bate pe Stalin, iar Roosevelt pe Hi, asigurându-se aidoma lui 1918, lățirea României Regale în vidul de putere, poate până la baltici și la ceceni, îl interesa foarte puțin, deoarece *știa* că atât geniul la purtător, cât și geniul popoarelor, este predestinat și că de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere, și vițăvercea.

Iar a doua oară plânsese sfâșietor și deznădăjduit și singur la 1 Decembrie 1992 fesenist cadrilater roșu, când de abia se instalase nu la Balcic, ci la Basel și la Sonnenheim, în Alsacia noastră, după ce, cum se exprima Noveanu Damian, *bolșevicul meu popor* votase penal ostentativ antimonarhic hoții, optând pentru emanații domnului Iliescu, scuipând rusește peste semnalul american disperat cu retragerea clauzei națiunii celei mai favorizate și asigurându-și pe vecie lanterna roșie, în clasamentul fotbalistic al integrării euroatlantice a plozilor cleptocrației și xenocrației, ceea ce teoretic nici în pix nu-l mai durea, cum declară el însuși, în scandaloasele convorbiri cu Isadora Morgenstern, *Ich bin ein Elsasser*, traduse de Alin Vișan drept *Sunt un lupoi alsacian, cu guler negru și cu ochii de cafea*, așa că bocise pe un temei abstract, zău că unul metafizic, mai aproape de subiect totuși decât obiect, aș zice că de Subiectul însuși, pe care l-a căutat ca pe dracu, la Paris, în Reich și în Galiția Mare, în URSS și la Egipet, la Cy-Borgiah, anume dilema dacă e sau nu homosapul suport trainic Conștiinței, în *această* Biosee chioară, a *acestui* Univers ratat, sau trebuie înlocuit, de pe acum, cu huboței.

El nu-și bătuse capul, ca multisecularul bibliotecar alexandrin Ioil Borgiah, să compileze, cam 14, respectiv 16 tomuri de 400-500 pagini, CRIMELE OMULUI. Găsise însă unele nestemate otrăvite, la care ținea, iar la 1 Decembrie 1992, despachetând cu Dorothea și Agnieszka biblioteca

abia sosită cu un TIR din țara pierdută, dădu peste un prea util tineretului *Opus*, de difuzat în limbile universale, anume *Limbajul morții*, al fostului Häftling nr. 112398, Oliver Lustig, Editura Alex, București 1990, doar frunzărit, în torentul de restituiri de memorii captivante din Romlag al postceaușismului editorial, neputând avea prioritate, la un veteran de Război Sfânt, lamentația unui biet evreu, trimis la Auschwitz nu de jandarmul român bun la suflet, ci de cel rău, horthist.

Puse cartea deoparte și o deschise abia în insomnia nocturnă, *singur* și *Homo solus* gata de acele manifestări penibile ce geniul nu și le poate îngădui decât ca celibatar, precum Michelangelo, Beethoven, Eminescu, Van Gogh...

Deci citi ticăit dar cu nesațiu până la itemul *Ermorden* (A ucide).

– În lagărele de concentrare, SS-iștii au ucis mii, zeci de mii, sute de mii, milioane de *Häftling*-i (zekari). Dar dimensiunile crescânde ale asasinatelor nu i-au satisfăcut. Blazați, plictisiți de asasinarea individuală și în masă a milioanelor de oameni nevinovați, ei ar fi vrut să ucidă viața însăși, să n-o lase să se mai nască. Și au început să ucidă, fără excepție, toate deținutele gravide.

– În unele lagăre, în care era nevoie acută de brațe de muncă, s-au admis avorturile, fetușii fiind arși în cazanele caloriferelor...

– În lagărele mai mici, în care nu se puteau practica avorturile, noii-născuți erau sugrumați, striviți ori înecați în prezența mamelor.

– La *Ravensbrück* (cel mai mare lagăr de concentrare pentru femei) SS-iștii au găsit, în sfârșit, metoda care să le dea senzația că sunt în stare să oprească viața, s-o ucidă.

Deportatelor care trebuiau să nască
Li se legau strâns picioarele,
Apoi erau aruncate în colțul barăcii
Și lăsate să moară în chinuri groaznice.

Deci un plâns sfâșietor și deznădăjduit și singur, nu de câine care nu mai are stăpân, ci de om care s-a înstrăinat de specia sa, un plâns neauzit de nimeni, care nu se mai sfârșea.

Pe această paralizantă uimire de artist sensibil, despre cât de drăcește de simplu se poate înfăptui răul suprem, artistul zăbovind până la o apropiere de gravura faimoasei sculptorițe de la Königsberg, Käthe Kollwitz, al cărei pacifism era deasupra oricărei suspiciuni privind autenticitatea refuzului, deoarece își pierduse un fiu în Războiul Expresionist, Peter, între variațiunile ghizdaviene Clara Honig descoperind argumente pentru acea teză asupra căreia ambii erau de acord, cum că există dezastre, după care nu se mai poate vindeca nimic, care nu trebuia să fie lăsate se întâmple, inclasificabile și inabordabile *artistic*.

Greu de interpretat, greu, însă mai cumplit încă, INADMISIBILĂ fiind imaginea röntgenizată a unei doamne însărcinate, ale cărei picioare s-au legat cu un ștreang (Murocika, Zenaida, se pare că și Elvira Focșăneanu) pentru ca să nu nască un soldățel gata dotat în uter cu de toate: căscuță de oțel, cizmulițe, pafta...

– Homosapul se naște fiară, mormăi Ioil Borgiah, și dacă nu-i dai cultură, fiară rămâne. Deocamdată. Azi. Mâine îi injectezi etică artificială, cu magneziu.

Și acu-i vine haterul trollul ăsta, Tristan Orestel, cu morcovul suspiciunii, că așa cum chestiunea săpunului e probabil o informație texană, maestre, cine știe dacă nu cumva și scena de la Ravensbrück, despre care nu-ți amintești să fi citit ceva prin 1979 în mărturia Germaine Tillion, ar putea fi scoasă din burtă!

– La Ravensbrück, se puse Alin Vișan pe frunzărit, execuțiile nu erau publice, bolnavii din „transporturile negre“ erau considerați plecați în lagăre de convalescență, și când erau omorâți la fața locului, aceasta se făcea discret, ferit de mulțime. Cei care vroiau să ignore cu adevărat realitatea puteau la o adică, să reușească s-o facă, cel puțin în parte. Aceasta era majoritatea.

La Auschwitz, unde realitatea se impunea creierelor celor mai puțin capabile s-o suporte, fără să le permită să-și închipuie altceva, unde execuțiile publice, asasinatele în masă aveau loc în văzul tuturor, acest șoc psihic era atât de violent, încât era suficient pentru a ucide. Una din tovarășele mele, care a fost medic la Revierul Auschwitzului, îmi spunea că adeseori, la apel, unele femei se lungeau pe jos. (...) După câteva zile, mureau, fără să fi avut vreo boală șl fără să fi fost vorba, nici pe departe, de epuizare.

Așa ar fi trebuit să se întindă pe jos și să sfârșească el însuși, pentru că orice efort al Artistului de a spune adevăruri gingașe poate fi ridiculizat copios pe Social Media de primul troll, din convingere, din simbrie sau din răutate naturală.

Dealtfel, în ziua de azi, dacă întâlnești ca influencer o persoană de care n-ai auzit, primul gând care-ți vine în minte este evaluarea că dihania asta nepromovată trebuie să fie o repetentă mai proastă/ fraieră decât mine!

Asta și pentru că Ireparabilul s-a produs, iar despre Neomenesc nici nu se poate vorbi. Dacă ai cu cine. Iar Facebookul este o școală a negaționismului pentru orice! Îți vin unii cu obiecții și dacă postezi că sala de așteptare a dispensarului ar trebui igienizată! Mai rău va fi însă când nu vor mai fi reacții nici măcar la tragedii cumplite, la știri cu turista americană sau austriacă, gravidă, sfâșiată de urs sau cu parastasul bancherului japonez mâncat de maidanezi.

Paradoxal, *și în Crimele Omului, a crede, a accepta și a asuma, ține de har*! Nu orice făptuitor e capabil de căință, cum nu toți martorii se

revoltă.

Cu cerneală de tinetă, Raul Lecca a scris pe zid la Pitești că omul este o funcție definită pe un domeniu foarte restrâns, acela al Prosperității.

– Ce s-ar face miștocarul ăsta, Oreste Bogza, fără miliardele lui tac-su, începute mai degrabă ca doctor de avorturi decât, decât ca unul de nașteri, la risipita maternitate brâncovenească?

– Ar duce-o tot așa de bine, ca șmecher în raport cu fraierii! La război, ar fi lângă Oscărel Hubig, lângă Boisson (fotograful de spânzurați, de la Gleiwitz la Odessa, la Rostov, la Kalaci-na-Donu și retur, Lidice, Oradour-sur-Glane, după ce – firește – a schimbat ca Von Paulus tabăra, anticipând redegismul!) și lângă vânătorul de capete pentru cercetări științifice, Adolf Reichmann, primul de la care am auzit că după părerea SS-iștilor, Damiane, în lagăre... nu existau *oameni*!

– Fiți convinși în primul rând, ne lămuri cu un zâmbet superior didactic șeful de birou, că în lagăre nimeni nu este internat degeaba; cei internați fac parte din drojdia societății, sunt criminali, ființe anormale. Nu există o dovadă mai vie a realităților legilor ereditare și rasiale decât un lagăr de concentrare. Găsim acolo hidrocefali, oameni care te privesc chiorâș, indivizi diformi, semievrei, un număr considerabil de persoane inferioare din punct de vedere rasial (...). În ansamblu, educarea este făcută prin ordinea care domnește acolo, dar niciodată prin învățarea vreunei concepții oarecare despre lume, căci acești internați au în majoritatea lor un suflet de sclav, iar printre ei sunt foarte puțini care posedă un caracter adevărat.

– Nu aveam în acest 1937 decât 25 de ani și mă pregăteam la Sorbona într-o penitenciaristică *bazată pe iluminism cu forța*, Agnieszka, pe vizite obligatorii și gratuite la Muzeu, cu familia, pe asigurarea de către orice patron a unei ore pe zi pentru lectură sau muzică de calitate. Dar cât m-a înfiorat acest discurs adresat politrucilor Wehrmachtului, ridicându-le problema perfecționării și intensificării învățământului politic, pe măsură ce se adâncește *lupta de rasă* dintre rase!

– Când Himmler mi-a apărut deodată în față, râse contele Bernadotte, vicepreședinte al Crucii Roșii suedeze, Crucea Roșie nereușind a inspecta lagărele naziste mai serios decât reporterii intelectualității occidentale Gulagul, *călăuziți* prin URSS, de unde și *principiul acribiei borgiece dure* în inventarierea Crimelor Omului, cum că acolo unde e tiranie și lipsește transparența, *ORICE mărturie trebuie tratată ca veridică*, lăsându-li-se cekiștilor plăcerea de a dezminți, ceea ce puținii oameni care citesc cărți chiar fac din instinct, intuind că aceasta este o armă, imposibilitatea „Celui Mai Iubit Fiu al Poporului“ de a se apăra de un rechizitoriu a cărui retorică se umflă cifric din *plauzibil*, – când Himmler mi-a apărut deodată în față cu ochelarii cu rame de corn, în uniforma verde a SS-ului, fără nicio decorație, părea la prima vedere un neînsemnat

funcționar. Dacă l-ați fi întâlnit pe stradă, nu i-ați fi dat nicio atenție! Chiorilor! Semievreilor! Hidrocefalilor! Avea mâini mici, fine, sensibile, și am observat manichiura îngrijită. Să-mi moară toată familia dacă mint: n-am găsit în el nimic diabolic și nu m-a neliniștit cu nimic asprimea glacială a privirii sale!

– Ceea ce m-a impresionat profund, își notă la Kirchhorst în 23 mai 1945 Ernst Junger, iradiat de atâtea sinucideri naziste ce consolau pe Clara Honig cum că cel ce ordonă masacre *disprețuiește chiar propria-i viață* (fiindcă citind la plesneală, fără liste de cărți bune, n-a știut ce să facă din ea!), a fost felul său de-a fi un *burghez oarecare*. Suntem înclinați să credem că un om ce pune la cale uciderea a mii de semeni de-ai lui, trebuie să se deosebească profund de toți ceilalți, că este învăluit de o aură înfricoșătoare, de o strălucire luciferică. În locul acestora, întâlnești o figură pe care o poți vedea în orice oraș mare, când cauți o cameră mobilată și-ți deschide ușa un inspector pensionat înainte de vreme.

În asta se reflectă clar, pe de altă parte, măsura în care Răul a pătruns în instituțiile noastre: progresul abstractizării. În spatele oricărui nevinovat ghișeu își poate face apariția călăul nostru. Astăzi, el ne poate înmâna o scrisoare recomandată, mâine, sentința de moarte. Astăzi, ne perforează biletul de tramvai, mâine ceafa Și oricare din treburi o execută cu aceeași pedanterie, cu aceeași conștiinciozitate. Cel ce nu vede acestea pe peroanele gărilor sau în *keep smilling*-ul vânzătoarelor încă nehubotițe, trece ca un daltonist prin lumea asta, care are nu numai perioade și zone înfiorătoare, ci în însăși esența ei este înfiorătoare.

– Ideea că milioane de oameni, reveni el în tăcerea celor ce meditau nervoși, au trebuit să piară numai pentru că Herr Himmler a apăsat pe manivela mașinii de distrugere, ține de iluzionismul optic! Și de zona de confort spiritual.

– Ține de morții mă-tii! îl bruscă urât, cu ură, Clarisse. Fir-ai al dracu' cu sufletul tău!

3

– Există o mare varietate, obiectă călugărița californiană Emily, a lui Alex Ghizdavu și a Juliei, în fiecare subclasă de proceduri care debușează energic în deviaționism, revizionism, ba chiar și în cel mai deșănțat negaționism!

A susține că Shoah ține de hidoșenia epocii și a face tu pe eroul creștin cum că-ți asumi... crimele Omului, așa în abstract, nu-s decât tertipuri care îndepărtează cercetările de adevărații vinovați: germanii, austriecii și aliații lor, care au luptat împreună cu ei împotriva coaliției noastre antihitleriste!

– Ca să nu mai subliniez, completă Niel/ Nilă plimbându-se cu bicla între Alamo Oaks și Mount Diablo, că dintr-o asemenea perspectivă, crimelor nemților și „ale celor mai mari ucigași de evrei după ei, românii“, ne apar în bulă deja cu circumstanțe atenuante, cu aserțiuni cum că... oricum trăim timpuri criminale! Adică ce treabă am eu, mă, cu o bestie X sau Y care comite un viol la antipozi? Pitecantropul ăla este omul în general, un om, un general, nu cineva cu ID clar.

– În nedemocrata Românie Regală Mare, silabisi cu greu Gobind în românește, teroarea a atins praguri insuportabile încă din 1938!

– Prin implementarea legislației antisemite de către guvernul Goga-Cuza!! preîntâmpină apăsat cineastul Răzvan Hristevescu ironia profului marxist-ceaușist Tristan Băluțeanu, cum că antisemitismul a devenit pe web o noțiune atât de elastică azi încât, la noi, persecuțiile s-ar părea c-au început înainte de 1400, cert sub întemeietorul legendar al Capitalei, voievodul Vlad Țepeș Ciobanul!

Iar umbrele Marius și Clara își dădeau ghionturi ca niște ado în Muzeul Memorial, complici la construcția discutabilei injurii că omul noului mileniu este incapabil de Milă medievală, dincolo de bunul simț: gesturile *turistice* de la Auschwitz, condoleanțele pentru WTC țin de superficiala politețe, în adânc scormonind sufletele juvenile, dai de oareșicare sfială dezamăgire că oroarea *trăită* e... inferioară standardelor emo de pe media sau de la niște Joace în care inginerii de emoții mizează pe praguri foaaarte înalte ale oribilului violent! Și mai constați, de ce nu, cam multicică satisfacție cinică la violarea, cu un simplu avion deturnat, a invulnerabilității Pentagonului, Americii! Totuși, ei nu găsiră în *Forward*, pentru 26 noiembrie 1999, numai din tastatură, titlul de presă fesenistă de piață, subliniat de Norman G. Finkelstein în *Industria Holocaustului*:

– Israeli Teens Frolic with Strippers After Auschwitz Visit! Niște tinere israeliene s-au pupat pe pupătoare cu stripperi români după vizita la Auschwitz, traduse cu adaptări vesele agitatul Alin Vișan, nesocotind sugestia lui Orestel că, băi Aline, dă un efect mai percutant să zici că... *Sigmund Freud s-a autosesizat*, stimulând tu eliberarea de emoții dezagreabile și propunând un prim pas spre o „reconciliere“, după paradigma rezistentă franco-germană. Tout passe, totul se uită, asta scrie pe orice colivă!... E un citat din Popa Sică de la Ziduri.

– Despre Kolîma, Auschwitz, Hiroshima și Pitești, murmură Clara Honig, nu se poate *cânta* lălăind pe nas. Astfel de subiecte din clasa *the inexpressible* nu trebuiau să fie! Nici măcar în imaginație... Nu toate crimele se pot pedepsi.

Și izbucni în râs de zăludă, pe fundal sonor Penderecki, ca și cum ar fi descoperit sub grimasele senectuții că stripperii erau Marius Ghizdavu, Atanasie Damian, Horea Bratu, Iancu Noveanu și chiar universitarul năist Doru Băluțeanu, care avusese o conduită „exemplară“, pe un șantier

sovromic, când a izbucnit războiul popular din munți, ca și atâta cât a stat nițeluș în Romlag, fiind sincer cu Organele, chiar turnător util, prolific, plus că s-a delimitat ca publicist de asasinatele din noiembrie 1940 și ianuarie 1941, atribuindu-le dealtfel în 1991 exclusiv agenților... Cominternului, infiltrați în rândurile simiene împerecheați cu spioni britanici, încât explicația lămuritorilor profesioniști privind măcelul de la Revoluțiune se poate adapta, economisind gândirea gloatei: *voi ați tras în voi!* Cu mențiunea lui Tabarcea că numărul morților, răniților și dispăruților la Rebeliune a fost de zece ori mai mic!... Dar câtă bagatelă în atâta presă, fraților!

– Și ce dacă! uimi Sergiu pe Isadora noastră, convingând-o definitiv că e om serios, *în stare de orice* pentru *a da* la copilașii virtuali, viitori din prietenia lor cu sexul neprotejat. Vezi tu, iubito, eu mi-s june, vin la spartul târgului, precum în WW2 Germany, Italy și colonia România secolului XX, la împărțirea imperialistă a Lumii. Sunt grăbit. Și vorba mamii: am trei licențe! M-am canonit cu ele și m-a costat, cum pe Goethe pungi de aur consistența panseurilor sale, în faza lui terminală de la Weimar. Nu se poate să nu ajung ministru ambasador de stat al comisiei parlamentare Z și să nu mediez despăgubiri satelite la eventualele scuze istorice, de la 20 de miliarde euro în sus! Cu o singură condiție, iubire!

– Ca euroatlanticii să șmotruiască RO-șpagocrația, ghici clavecinista, până s-ar slobozi tumultuos forțele economiei de piață și s-ar ajunge la un pib fabulos, încât ce n-a fost să fie la Lemberg în 1935, Marea Recuperare, să se demareze studiul de fezabilitate pentru Colonia artistică Ziduri-Pribegi-Valea Ursului!

– Cu condiția, își sublinie pe sub mustață întâietatea masculul prim-ministru, ca să mi se vireze și mie, deci și ție, evident că la voi la Basel, la Banca Schlauberger, un comisionaș acolo-șa, o... modestă *atenție* de vreo 10-12%! Că doar *oameni* suntem, nu? Și la câte tentații sunt pe-acest Pământ incompatibil cu o viață atât de scurtă, eu nu m-aș simți *om* decât de la două-trei miliarde-n contuleț în sus, Isauro-Isauro, vorba lu' mama de te-a-ndrăgit ca și sclavă! Ce zici, iubire? Ți-ar strica, oare, să te simți puțin aristocrată? Lasă tu frica de Dumnezeu, că și el și-a tras vreo pensie specială! *Totul e negociabil*. Ia aminte, pe un comision similar, nu doar Székelyföld vând, ci și fâșia Partium dau, și nu doar Timișoara, Aradul, Oradea, Baia Mare, ci și Clujul... Dacă se merită! N-am nicio jenă...

– Complimente lu' mă-ta! Cu mine nu faci glume de-astea perverse, că nu-ți ține! se încheia caseta acestei ilegale înregistrări ce agravase greaua mizantropie a Ghizdavului târziu, tot luptător național, eumenidele agresându-l în trei momente, nu dintre cele mai fericite, ale pustiei sale vieți de artist temător să nu legitimeze epoca, să nu se scrie despre el că uite, dragă Feodor Kuzmici, ce *mari minuni* pot înfăptui ciolovecii, chiar sub Dej, Cea sau Yl, dacă artiștii slujesc trendurile pozitive, ale poporului,

și emanația lor, partidul dominant, fesenist...

De trei ori drumul ființării devenise-n subiectivitate aici-șa, *in Paradisum*, strâmt cât Pasajul Majestic, când ne fugăreau scutierii în tragica bătălie din 13 iunie 1990 de la Căminul Artei. Și artistului i se păruse că o înjghebelire omenească sfidătoare, până-n norii cadaverici ai cerului furtunos, i se năruia în urmă, gata a-l înghiți înecăciosul tsunami de moloz și de pulberi cu bine-cunoscut iz amoniac pișicher, de demolări ceaușiste, doar că enormele caroserii printre care se strecura nu mai erau în exclusivitate de Dacia 1100 sau 1300...

După șocantul plâns din 1 Decembrie 1942 încercuit, Marius nu trăsese nicio concluzie de natură Urlet a-i amăârâi idealurile lui pronunțat antitotalitare.

– Da, Otto, mortule, zbierase scoțând capul din burta lipițanului bârlog, ce-o să fie? Ninge la Stalingrad. Ideal era ca nazismul să răpună bolșevismul, pentru a fi la rându-i prăvălit de Lincoln. Ce s-o schimbat? Nimic. Răpune Stalin pe Hi, pentru a fi *cândva* răsturnat de euroatlantici. Vax! Nu mai luăm, întâi, Basarabia și Bucovina înapoi, luăm Ardealul și Balcicul. Totul depinde de viscol și de generațiunile care sosesc pe front direct din vulvele mumelor lor: vor cinsti ele marea jertfă a Războiului Sfânt, ori, ca niște stârpituri ce mai bine avort, s-or crampona de șoapta dușmanului, cum că, în 26 iunie 1940, nici măcar așteptând previzibilul Ultimatum, atunci să fi pornit noi la luptă didactică, unul contra treizeci, de compensare a neștiinței occidentale că Basarabia și Bucovina sunt ale noastre, cu marele Gau al Khaliciului cu tot, cripto-antisemitismul acestei școale fiind că, plagiind noi inconștiența Poloniei, adică luptând ca... să ne ocupe Jukov până-n Siret sau Milcov, și Jodl până-n Donau, apăi atunci harta Zyklon B ar fi coborât măcar până-n Ardeal și, vai, Aiudul ar hi ajuns nu cât Auschwitzul, dar măcar cât Treblinka, iară purcica roz occidentală n-ar mai fi putut da, cum azi, din umerii trași la fiare, și din rât, cum că Aiudul sub chiciură? Romlag? Nu, n-am auzit de niciun Aiud din Estul ăsta neglijabil, consumator util de SH idiot!

– Fii atent, Aline, îl apostrofă cu arătătorul lung lectorul de arta filmului istoric Răzvan Hristevescu, că ai grave ieșiri antioccidentale, antidemocratice și antipopulare! S-ar putea să dai de dracu. Cenzorii voluntari abia așteaptă. Deja ai la Muhală Muistu și Adriana Bratu un „Fișier al derapajelor" mai lung decât la serviciile, unul odinioară, înmulțite azi! Și doar te-am avertizat că la Cluj Napoca conferențiara Erdödy Zsuzsa, cu soțul Attila, și amantul, Iancu Abramovici, traduc din Zaharia Stancu, *Játék a halállal*, dovedind că și *Războiul Sfânt* putea fi scris de Grișa fără a evoca Bătăliile, care cad în sarcina istoricilor militari, și nici Idealurile, a căror căcare-pișare e misia eseiștilor bestsellari, cei atât de dragi vecinic Inamicului de le acordă tiraje, medalii și, e de presupus, premii grase.

Dar Alin Vișan avea permisul suspendat pentru exces de viteză și călătorise pe caniculă de la București la Giurgiu, în interes literar, 14 iulie, lansare de carte franceză, pe o rută foarte ocolitoare din cauza unui pod de-al lui Carol I luat de ape, înlocuitorii de ingineri ai miniștrilor și prefecților, oricum percepuți de localnici mai mult ca hoți protejați, nefiind în stare să-l repare timp de câteva decenii. Apoi scrise pe blogul lui, nici măcar pe vag mai frecventatul Facebook, cum că la o viteză medie a vagonului etuvă de 15 kilometri pe oră, năclăit și unsuros, se simțise ca în Trenurile Morții din vara lui 1941, ceea ce îi atrăsese de la cercetătorii tragediei ieșene de la începutul Războiului Sfânt reproșuri severe pentru comparații neadecvate, primind și unele sfaturi, inclusiv trimitere la niște filme de-ale prietenilor lor, premiate intern și internațional.

Dar Marius Ghizdavu se simțea în siguranță, bine servit, turist străin în propria-i țară vărgată, în pijama și-n șezlong, din balconul motelului interbelic al unui pui de securist contemplând bulevardierele, uimit că n-au emigrat chiar toate frumușelele. Așteptându-l pe doctorul arendaș Cezar Bogza cu bilanțierul, cum aprigul Voicu Ghizdavu din căruciorul de invalid de război pe vechilul Ilarie Otomega, cu cât i-a jupuit pe mujici, își aduse aminte furios că, în schimbul excelentei franceze predate urmașilor lor de învățătorul Bazil Frâncu, referințele date de săteni l-au dus direct la Canal, protestul sclavului fiind înduioșător:

– După Canal, Marius, până am ieșit la pensie, n-am mai cumpărat niciodată o carte, băi, fiindcă eu *dacă nu eram cărturar,* n-aș fi făcut niciodată pușcărie... Cel mult, am mai deschis aparatul de radio. Pe unde scurte, ca și tine.

– Prostii, Miss Piggy! La noi nu mai există gratitudine și nici măcar milă, ci doar generații care se hlizesc din orice, pregătind toloaca pentru a juca porcii-râde, pesta porcină sau poarca, chiar și cei cinci purceluși țopăiau scandând că russkii alfavit mî znaiem, ujă pișăm i citaem, i vsio bukvî poporiadku nazîvaiem!

Pe extreme, autobuze de transportați în comun, de care Horea Bratu reținuse din intențiile nacialnicilor stoliței că ideal ar fi să nu se mai apropie de Centru, calculele de rentabilitate indicând că cel mai benefic e ca amărâții să steie acasă. Dacii vechi, național-comuniste, Dacii mai noi și destule zgonhenuri, poate chiar de furăciune. Pentru ca axa să fie dominată cu nervozitate cocalară de uriașe abiuri de teren sau chiar taburi, cu impresie deja trăită, parcă krasnoarmeeții cei extenuați de marșul forțat prilejuit de capitularea necondiționată din 23 august 1944, ceva ca o INVAZIE, prăfuite *Dodge, Studebacker* și *Antischlamm*, cine să fi ieșit cu flori, soro, și să pupe așa eliberatori prăfuiți, îngălați, vădit uluiți?

– Ciiine? se uită el luuung la șeful său Bratu, făcând pe August prostul.

– Cum cine?... Minoritarii, Marius! Pe care i-a protejat de cererile

nemților Mareșalul, prefăcându-se că-i scoate la lopătat zăpada și că-i jefuiește cu rechiziții, absurditate a Războiului Sfânt fiind și răul că-n acea parte a României controlată de noi, se crea *paradoxul român* că, pe când toate categoriile de cetățeni resimțeau greutățile jertfei, apăruse o pătură de privilegiați... involuntari, care nu riscau nici să moară pe front, nici să-și diminueze dureros veniturile.

Coborâse dintr-un abiu de-al cleptocrației ceaușistul Bratu. Falnic. I se lansa o carte. După întoarcerea legendară din Birobidjan, prin China maoistă, la 1962 sau 1952, Marius îl ocolise pe acest șarpe lunecos, fiind imposibil să umble fără filaj un asemenea ștab secret. Dealtfel, nu era nimic de discutat: expertul în ale propagandei *cerceta* într-un institut, *ținea* un curs mai ceaușist marxist decât alții, și *publica* în neștire, adică în mainstream, seducătoarele literar aberații protocroniste de rubin, condimentate disident cu voie de sus. După ce tovarășul comandant suprem a preferat să se retragă la Târgoviște, decât să ordone masacrarea Muncitorilor, înțelegând cu înțelepciune activist-securistă că ei doar sunt manipulați de agenturi prin huligani, golani, animale și celebre elemente răsculative, generalul antonescian de propagandă Horea Bratu *s-a orientat* după Orient mult mai repede decât idealismul romantic reprezentat de Marius, Damian, Noveanu și chiar de incorigibilul doctrinar Doru Băluțeanu, câștigând după 1989 din... bestselleruri traduse și investind cât cuprinde în ample „restituiri“ de literatură legionară, ba chiar nazistă, *cât o ținea* în anii Văcăroiu, dar angajându-se, temător pentru trecutul său, într-un discurs destructuralist bazat pe două idei: că minciuna exceselor Războiului Sfânt a fost adusă, cu tancurile sovietice, de Mișa Roller și ceilalți de tristă amintire pseudoistorici, și că singura legătură dintre republica lui Iliescu și România Mare e că a apărut iarăși pe meleag, după 1989, o „presă jidovită“ și, ca un corolar, o „intelectualitate jidovită, rezultatul deznaționalizant fiind demolarea sistematică, după un plan întocmit de servicii profesioniste, a tuturor valorilor noastre eterne, începând cu marii noștri voievozi, continuând cu Eminescu și sfârșind cu Marin Preda, Titus Popovici, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Păunescu, Paulescu, Parhon, Vadim, Popescu-Dumnezeu, Sergiu Nicolaescu, Sadoveanu și alte personalități, unele încă în viață!

– Senatori ca și mine, Marius! Apoi europarlamentari. Refolosibili deci!

- – Impresia mea, îi relatase fotograful de război întors de la Morozovsk, în goebbelsianul cabinet capitonat bolșevicește de la Ministerul Propagandei, cel cu lădițe de aer condiționat la fiecare fereastră dinspre Gara de Nord, este că un război de partizani ca în Iugoslavia, spre deosebire de ce e la nemți în sector, văzuți ca niște zei 1943 de la Radio Londra, nu se va putea organiza și în teritoriile cucerite de români, de la Dnestr până la Volga și până la litoralul caspic persan, cu perspectiva ca,

dacă o strategie Toma Gigi Caragiu de alipire a Strâmtorilor otomane se amână, atunci un efort dadaist de a împinge azi până la Golful Oman, pentru a ne înstăpâni cu găinile, oile și mai nou cămilele noastre, la Strâmtoarea Urmuz, într-o strategie estică de poiene roșii călcate de un Toma Alimoș, rămâne să analizați cu meticulozitatea și discernământul care vă caracterizează încă de pe când ați proiectat Cazul Toma Nour, domnule general Bratu, cum facem!

– Domnule Filderman, explodase însă Nacealnikul cu trei zile înainte de explozia Comandamentului din Odessa, în două petiții succesive îmi scriți de „tragedia zguduitoare“ și mă „implorați“ în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință“ și de „omenie“ și subliniind că sunteți „dator“ să apelați „la mine“ și „numai“ la mine, pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug.

– Abia luasem Odessa, observă Emily și românii **toți** aflau din această publică scrisoare, către un bun coleg de școală, președintele Federației Uniunilor de Comunități Evreiești, despre „tratamentul aplicat evreilor din Basarabia şi Bucovina şi de măsurile luate pentru trimiterea şi instalarea lor în ghetto-uri, pe Bug”. Da, deportarea pe Bug! Era chiar de Sfântu' Dumitru, adică presă datată 27 octombrie 1941. Se anunța concomitent căderea Harkovului. Deportare în condiții de... celebră administrație românească... Iar la plebiscitul de la 8 noiembrie 1941, serbat de Marius Ghizdavu printr-o amplă onomastic bachanală pe muzică din Bach, tot în scris, dar către un nu știu ce profesor Găvănescu, se folosea până și incredibila sintagmă PURIFICARE ETNICĂ!.

– Românii de atunci, zâmbi Gobind cu buzele sale groase de indian deportabil nu pe Bug, ci dincolo de Bug, unde fanaticii Oscar Hubig, Adolf Reichmann și Arsène-Séraphin Boisson nu aveau, ca inginerul horticol Evghenie Otomega dincoace, pretexte horticole pentru muncă și pentru viață, – trebuia să voteze toți, citez, încrederea ca Mareșalul Antonescu să procedeze la *reforma națională* a Statului și la apărarea drepturilor Neamului, am încheiat citatul și insist că Proclamația asociată Decretului-Lege, dat în București-nu-pe-Nipru ci pe Dâmbovița, cum că Națiunea Română este chemată în Adunarea Obștească Plebiscitară, Duminică, 9 Noiembrie 1941, proclama public la „realizări“ că:

– *Am făcut reforma Românizării, expropriind bunurile evreiești și am redat Neamului dreptul la întâietate, tăind vâscul care îi apăsa viața*, cită Niel, dând din cap ca un Nilă, în sensul că deși californian ca moșie, el păstra expresia genetică a unui bun-simț radical-agrar de orientare țărănească-n istorie, în sensul că era sceptic că se merita ca fata lu' verișoara lu' tac-su, Isaura Irinucăi de Basel, să se înjosească până la a se mărita cu un pui de năpârcă nomenclaturistă, doar pe anticiparea că mediind restituiri de 20 miliarde de dolari, el ar putea conta pe un comision de 10-15%, dublat dac-ar mai da și Székelyföld cu bonus Partium.

El nu știa și nici nu voia să admită că era scris, scris era să fie scris, ca din obuzierul lui Sergiu Enache, și din cazemata ei, să iasă cu mâinile-n sus și să se predea maselor înfierbântate *președintele crai mântuitor* Ștefan-Mihai Enache, cunoscut și sub numele de Marius-Jan Enache, anticipat profetic de președintele-voievod Zahei Avăcăressi însuși, deși ar fi putut găsi prinț euroatlantic pentru fiica sa mai mare, Zulnia, botezată nu de propriul său naș, mareșalul de torsiune Zahar Maslovici Kartotekov, ci, la insistențele coanei Aneta, de chiar soții Cipriana și Jan Enache, ocupanți ai Atelierului Modigliani din Vila Hortensia!

– Băi purceilor, eu nu puteam, se apără ca обычный простой человек Marius de judecata nepoțeilor lu' frati-su, să nu jubilez zgomotos de ziulica mea, în 8 noiembrie 1941, pentru întoarcerea Odessei noastre, acest *dar al grânarului Basarabiei,* cum ar fi numit-o Pușkin, la patria mumă, cu Transnistrie cu tot, care era un bonus, mă, ce compensa, e drept molotovian că numa-ntr-o măsură pentru măsură neînsemnată, marile crime aduse-n 1940-41 de acțiunea bolșevizantă a mareșalului Gheorghi Jukov în Basarabia și Bucovina, care și eu cred că dacă noi luptam ca finlandezii, îl belea Stalin și ar fi luat Bierlinul doar Konev cu Grișa Căinaru, în timp ce eu m-aș fi uitat cu Dora lui la tembelizor, la serialul *Clona*!

Chiar desfăcu telecomanda Samsung să schimbe bateriile Philips, pe vapor contrafăcute mai mult ca sigur de către Armata a XlV-a la Tiraspol sau la Balta, subdimensionate, și căzură întâmplător două hârtiuțe împăturite de el ca să se asigure permanența contact pe contact de alimentare oricând ai nevoie să zapezi.

– *ROMÂNE,* deja desființa, prin buletinul de vot, protocronist, persoana a doua plural de politețe Führerul Statului, înainte să se violeze până la sânge spiritul Limbii Noastre de către tembeliziunile particulare, pornite a transforma în sclavi psihici consumatorii de publicitate și sugestii electorale,

Aprobi actele guvernării dezrobitoare a Mareșalului Antonescu și-i dai încrederea ta să împlinească reforma Statului, organizarea Națiunii și apărarea drepturilor noastre?

Răspunde Da sau Nu.

Om cu studii intermitente de penitenciaristică la Iași, București și Sorbona, un bon buveur, un bon viveur, Marius Ghizdavu s-a fofilat de la un asemenea vot, făcând prin Mișu să dispară lista bărbaților mergători la plebiscit din Strada Liliputană, dar nu pentru că îl neliniștea că Proclamația bilanța că:

– Am făcut reforma Românizării, expropriind bunurile evreiești și am redat Neamului dreptul la întâietate, tăind vâscul care îi apăsa viața!

Acest enunț cel mult îi dăruise un vis cu Sulamith Lewald, o ado soprană, niște lieduri, *Gedichte der Gefangenen* titlu expresionist, Elza și

Clara Honig, patru mâini cu degete lungi pe un clavir Thürmer, care se încăpățânează să nu reacționeze la stimuli, el îi deșurubează cu o șurubelniță cu mâner sidefiu lada din rezistent stejar carpatin, găsind corzile năpădite de vâsc proaspăt, galben-verzui, cerat, cu bobițe albe tari ca niște perle naturale, și reci, sfârcuri de Carrara...

Nu aprobarea actelor guvernării trecute îl îngrijorase pe artistul soldat Ghizdavu: în fond, până la 9 noiembrie 1941 luasem Odessa și Ialta, parțial Donbassul și Kubanul, ne mai așteptau Cotul fluviului Don, cu acea Stepă Calmucă pe care el o înconjoară curtenitor, parcă implorându-ne pe noi s-o irigăm cu prizonierii, transformând-o într-un paradis de Len-, Mossau Oscarfilm, și, desigur rubinul agată, Cecenia noastră, care ne mai lipsea din Bijuurile pierdute ale Reginei sale Maria, în loc de altceva care să ne scoată la Marea Caspică și, prin Persia, la Strâmtoarea noastră Urmuz, care este cheia strategică dadaistă pentru *reconstituirea proprietății* asupra cetății Basra, întemeiată pentru Basarabi de cavalerul rătăcitor cuman Toma Alimoș, pe un zid părăsit de tracii sudici (celebrii *bessi*) la confluența de atunci a Tigrului cu Eufratul, pe vremea lui Istaspe din Cuti pe Ceremuș sau Miorcani pe Prut, al cărui fiu, Darius, înțelegând că nu poate stăpâni, cum explica Doru Băluțeanu, pe daci, pe geți, pe carpi și pe robii lor sciți, fără un element birocrat administrativ de tip fanariot, a permis evreilor abia scăpați din Babilon să reconstruiască Templul din Ierusalimul nostru, spre anexarea definitivă a Levantului, împăcând pe toți nemulțumiții, cum năzuia prin proiect și cavalerul balcanic Toma Gigi Caragiu, a cărui parțială coincidență de nume, cu celebrul actor decedat la cutremurul din noiembrie 1940, ține doar de puținătatea numerică a familiilor de români romani dintre Balcic și Trieste, supraviețuitori furiei deznaționalizante: slavă, grecească și otomană.

– Celebrul nostru fotbalist machidon, ca și negustorii de talente aromâni, ca și românii înstăriți din străinătate, sfredeli întrebător senatorul Horea Bratu pe fostul subordonat propagandist, poate c-ar fi cazul să-și probeze patriotismul fotbalistic și să contribuie la lobarea peste interesele adverse a unor adevăruri prestabilite, cu care *opinia publică mondială să fie din timp obișnuită*, resemnată cu un nou posibil stăpân, din Carpați... Ah, dac-aș avea eu iar răspunderi ofițerești în propagandă, aș lua legătura cu prietenii noștri atotputernici, știi tu care, Marius tată, care dețin sau controlează peste 85% din mediile de informare mondiale, și aș băga pe CNN, pe **arte**, pe Discovery, în Le Monde și pe Al Jade aia, Al Jazeera, un documentar seducător, cu zidul de lapislazuli părăsit de strămoșii cei rătăcitori, tracii sudici, bessii, și cum Toma Alimoș a zidit pentru Basarabi, sub flamuri tricolore, cetatea Basra, din bazarul căreia a și cumpărat de la un beduin yemenit, Saeed Bin Saeed Baffayad, pe eternul lipițan El-Zorab, călărit de tine peste Don până la Gumrak, de Stalin mai deloc, de mareșalul Jukov la parada Pobedei și, în cele din urmă, de Saddam Hussein, un

înfumurat care e exclus să nu se ia iar de el singura supraputere pe care mai poți rezema azi o politică externă... America! Deci mergem înainte cu Bush, nu ne mai uităm nici în stânga, nici în dreapta!... Și poate luăm împreună Basra Basarabilor mai pe vecie decât fu Odessa noastră!

– Vine el iar rândul și la acest *dar al Basarabiei,* Odessa! rânji întunecat cu toată placa dentară Marius Ghizdavu, cunoscător că, gospodărit de Gherman Pântea, orașul Dorei arăta în război, cu tangouri Petre Leșcenco, mai romantic decât Casablanca. Convingea și pe alții cu poze din localuri selecte 1942, ca de pace țaristă la Biarritz. Totul depinde de ageamiii cocoțați în capul Țării, într-un Război Haios, care azi nu mai e nici cald, nici rece, e ca apa plată călâie. Mda, intrat-am în zodia războiului plat, când nu mai contează ce *primar* eutanasiază potăile, pavează bordurile și bagă metrou ușor pentru ronțăitorii de răsărită, ci esențialul e cine dintre noi, falimentând fonduri de investiții și caritasuri, devine acum *acționar majoritar* în Transnistria, redând Neamului dreptul la întâietate și pregătind vechile noastre posesiuni pentru o nouă reformă a Românizării!

– Așa-i! Așa-i! Așa-i! se rostiră furioase cele trei eumenide, cu care se coborâse din gip venerabilul senator, la lansarea de carte eveniment. Războiul plat se duce conspiraționist, cu bancnote spălate drept capital românesc și cu alte hârtii de valoare, printre care și cărțile pilduitoare...

Adevărul literar unic și etern fiind că tocmai cea de-a doua hârtie ce trebuia completată, la Al doilea plebiscit antonescian și, din lipsă de succese credibile în cucerirea Stalingradului și a litoralului caspic, ultimul, băgase în spărieți pe abilul avocat nepot de avocat, așa-zisul *Legământ* dintre Român și Mareșal fiind o adevărată poliță în alb, pe baza căreia agenții Căgăbăului, împreunați cu ai noștri, explicase el unchiului Alec, ar fi putut duce la Sibir întreaga parte bărbătească a Regatului Român semnatară (femeile române nefiind... târâte la vot):

– *Române,* silabisi el negru de neliniște,

Te legi cu tot cugetul și fapta să sprijini pe Mareșalul Antonescu la împlinirea programului său de reorganizare a Statului și a Națiunii?

Eu Marius Ghizdavu *din com./* municipiul București, *strada* Liliputană nr. 3 bis (Villa Hortensia) *de meserie* agricultor,

Mă leg să sprijin prin cuget și faptă pe Mareșalul Antonescu la împlinirea programului său de reorganizare a Statului și a Națiunii și-mi aștept locul și ceasul răspunderii ce voiu primi.

Data 9 noiembrie 1941 *Semnătura*

Nefiind sigur că Mișu va putea sustrage listele și peticele de hârtie, abilul boier se dusese beat, după paradă și onomastică și jubilația de a o identifica-n tribuna văduvelor pe frumoasa farmacistă Eliza Alexandrescu din gara Sărata, se făcuse că uită a se iscăli, așa că-l semnase în lipsă Codin Marin, încât orice grafolog convocat de torționarul bolșevic Jan Enache, ar fi pus rezoluție că nu există angajare scrisă față de regimul militar-fascist

antonescian și, pe cale de consecință, nici contribuție proprie la crimele de război doar ale germanilor.

– Să fi fost eu în locul căpitanului de torsiune Țiukeleu Adrieanus, explodă tinerește Muhală Muistu, la masa lui Narcis Dabija de la cafeneaua Nechezol din Ghinea Tzukala Park, să moară mama dacă nu m-ar fi intrigat, ca procuror, tocmai aceste alibiuri pe care și le construiește inculpatul Marius Ghizdavu, ori de câte ori se produc contribuții românești la inventarierea crimelor de război!

– La Rebeliune, nota consilierul Zahar Maslovici Kartotekov, el incendiază Dudeștii și Văcăreștii, atârnă cadavre în cârlige la abator și împușcă oameni nevinovați în pădurea Jilava, dar își asigură un glonț german în spinare, căsăpind ca un barbar un câine lup nevinovat, și obține prin șantaj declarații de la familia Honig cum că în persoană i-ar fi avertizat să se retragă-n Ferentari... Și că le-a răpit apoi studioul fotografic doar ca să-l „salveze“ de la românizarea iminentă!

– La mișelescul atac din 22 iunie 1941, observa-n memoriile sale educatorul duminical al tineretului dekabrist Darie Fișiereanu, atac banditesc al României burghezo-moșierești aliate cu Germania hitleristă, în contra Republicii Socialiste Moldovenești Sovietice și a marii URSS, acuzatul poporului Marius Ghizdavu întârzie prin Uranus, probează cai, scoate certificat că nu se poate ține cu o mână de El-Zorab și cu alta să mitralieze lunetiste pașnice sau să panorameze zdrobirea bolșevicilor din tancuri, are chiar tupeul de a avertiza pe doamna Phia Honig să nu-și lase fratele, pe stomatologul progresist Zeno Lewald, la Ieși, ca și cum ar mai fi putut circula cineva atuncea fără tot felul de autorizații, motivându-și temerile pe calcul șahist și pe intuiția de pictor cult că frăția de arme româno-germană va fi cimentată la greu cu sânge, într-un ritual de întemeiere a unui condominium latino-arian, pe spinarea slavilor și a asiaticilor incapabili să se guverneze singuri, incapabili să ajungă la progres, la prosperitate, altfel decât dacă sunt comandați energic de popoare destoinice, verificate rasial, care au mai stăpânit lumea, *in integrum* sau cea mai mare parte din ea!

– La grandioasa cucerire a Odessei, care era al cincilea municipiu bolșevic important, îndreptă baionetă pixul Zsuzsei Erdödy spre român Narcis Dabija, după ce se convinge că a dispărut sub ruinele Comandamentului abia instalat revizorul școlar Colea, locotenent de geniu și fortificații, pe care îl OBSERVASE artisticește viril cum se desparte în gara Sărata de farmacista Liz, o frumusețe năpădineancă, din Tatar Bunar venită cu o gabrioletă de împrumut, nu cu șareta, criminalul de război sfânt Marius Ghizdavu cică dispare din oraș exact când încep *concentrările* de localnici, mai probabil evrei deportați din Basarabia, în vederea represaliilor și se împart ștreanguri patrulelor, *banalizarea legănării în vântul urban a spânzuraților* fiind urmărită de artist cu drăcească pasiune

dealtfel pe întreaga durată a conflictului, în ambele sensuri, încât există mărturii că pe când sub ceaușism ieșea lumea la căutat mâncare mai Festivă PCR, inclusiv în dârdora Crăciunului sau Paștelui, el schița (fiindcă o îngropase fototeca cu toată colecția în Pădurea Andronache, ajutat sau nu de Victorița factorița) cum la Harkov localnice după treburi, pe sub spânzurătorile stradale, grăbind pasul mașinal fără a le acorda nicio atenție, cum există și fotografii din Leningrad sau chiar filme cu părinți cărând, cum ai veni de la piață, săniuțe cu copii morți, cari mucoși poate c-ar fi trebuit să fie demult evacuați de Stalin și Beria, însă nu fusese loc în vagoane fiindcă trenurile duceau la Sibir deținuți politici sau bunuri materiale...

– Nu am îngropat niciodată, se apără până răgușí prințul cel bătrân, cu Victorița factorița documentele mele, colecțiile mele de, ca și microfilme, în Pădurea Andronache. Tovarășa îmi fusese impusă de comuniști chiriașă cu soțu-i șofer, în căscioara bătrânească ce achiziționasem prevăzător în toamna lui 1943, în Strada Existenței, da, colț cu Strada Lecturii, da, aceeași mahala Andronache, și se jertfea pentru republica populară, raportându-și lui Țiucheală raporturile ei cu mine. În cutii cilindrice de măști de gaze, îngropasem ce-am avut de îngropat în Pădurea Andronache deja după străpungerea de la Uman, *fără* vreo Victoriță, pe o sugestie cu variațiuni de Grigore Căinaru, abia plecat pe front la Storojineț, Dubăuți și Cuti s-acopere spărtura, ca intelectuali certându-ne, el asumând datoria de a apăra Țara *doar până-n Nistru la Est* și până-n Dunăre la Viena, anexând Ungaria și Slovacia, mulțumindu-se, deci, doar cu Triunghiul de Lapislazuli, pe când eu nu numai că credeam ATUNCI, dar cred și ACUM, că *nimeni nu are de ce să conteste Neamului Românesc dreptul de a cuceri Rusia în întregime!...*

Era week-end occidental și oameni pașnici parizieni se întorceau de la o demonstrație antiamericană, cum că să fie lăsat alde Saddam în pace, după opinia lui Marius, dar și Dorothea Schlauberger părea de acord, deși marxistă reglată pe devenire, gloata ca gloată era tot atât de ilogică, deși mult mai ușor influențabilă, ca-n anii nebuni de populistă sadea epocă Front Popu, 1936-1939, când ca să crape de ciudă muncitorii național-socialiști germani, se cereau vehement concedii plătite, nu tancuri, chit că Goering dota Wehrmachtul ce sfida Versaiu ca Pentagonul Onul, cu TUNURI DIN UNT, cari însă n-au rezistatără bateriilor din creier de copil ucrainean, cu care imediat după Foamete zicea dl d' Esgrignon c-a surprins artileria democrată Holodomor, a lui Valter Roman, în Spania, pe observatorii militari anglo-americani, de la care act s-a și zămislit acea strategie de neutralizare a otrăvii cu ajutorul otravei, anticipându-se corect că imperialiștii de rasă ariană nu se vor opri în Polonia, indecizându-se la revelația originilor *poloneze* ale wotanistului Nietzsche, ci vor avansa pe repede înainte, intrând astfel orbește în conflict de interese privind Crimeia

și Caucazul, de exemplu, cu imperialiștii de gintă latină, români și italieni, ajunși ce vii, bade, târzior, la împărțirea Lumii... Conflict de interese căruia, când cu bombardamente teroriste (Orte des Schreckens die wir niemals zăanimals vergessen dürfen: Santa Vinere ză Forgotten Cemetery de ploua cu descărnați, bazarurile Căii Griviței pe atunci comercială arse, penitenciarul Ploiești condamnat, distrusă gara cea romantică a Piteștiului meu ...), când cu abureli de Carta Atlanticului că nonbolșevizare, fără Protocolul ei Secret *că nu se aplică Galiției Mari*, populate în principal cu seminții de rase, hm, de la Poola la Sankt Leningrad și de la Dresden la Sfântul Balcic, – i se putea da întrebuințarea că după ce s-a vărsat sânge sovietic în cantități inimaginabile, Stalin recunoscând 7 milioane de morți, Hrușciov 20 și Soljenițîn 31 (!), citând presa glasnostului, s-ar putea vărsa și ceva sânge românesc, nu ca pân-acum pentru a cuceri URSS, ci doar întru a accelera procesul de pace, trecerea României dintr-o tabără în ailaltă fiind <u>consecința firească</u> a Debarcării și cel mai notabil eveniment de până la nunta lu' Adolf cu Eva și toastul sentimental rostit de Stalin cu ocazia *Apărării, consolidării și extinderii de către popor a Nomenclaturii*, din patriotism științific marxist de-l înfrățea cu securiștii, gestionarii, activiștii și ideologii, în acest sens, ca jurist, temându-mă acum la Paris, Damiane, că dacă lupta românilor neregali ai lu' domnu' Iliescu în contra lu' Saddam, e o opțiune ce opune aderarea la *Nato* intrării-n *uie*, atunci axa Paris-Berlin ar putea reacționa dezlegând acuzatorii poporului la Curtea Internațională pentru Crime de Război și, cum Bush sau Blair îi de nepariat că a să hie predați, în schimb PNL-Parizer sau PNȚ-Borviz ar putea să se facă ca cu Mareșalul *și să-l cedeze pe Yl*, și pe complicii lui feseniști, cari au împins România iorgovană la dezastru, camarade Gaston, angajând-o, săraca, într-un război de jaf și cucerire, și cotropire chiar dacă e vorba de a dezrobi Bassra ca cetate de la strămoșii bessi și de la cavalerul basarabean Toma Alimoș, dus lângă șold la șold cu imperialiștii anglo-americani... Un război insipid și ilegal, Gastoane, *neavizat* de ONU!

– Ar fi impardonabil, declarase el ca manifestant parizian bătrân agricultor așezat din Zidurile, și bizar pentru Bush, carele a fost desemnat președinte mai prin tragere la sorți contra lui Gore, să nu asculte indicațiile lui Chirac, biruitor asupra lui Le Pen cât Yl în 20 Mai 1990 pe toți, și să se ia de Saddam, care călărind pe El-Zorab al meu, beneficiază de o popularitate de 100% în rândurile poporului irakian, cum n-a avut nici Conducătorul Statului Mareșal de Război Sfânt Ion Antonescu *după ce*, reîntregind Țara la Răsărit, i-a anexat Odessa, nu ca pe un dar al Basarabiei ci doar ca pe o compensație la distrugerile cauzate Gintei Latine de URSS, în anul de întunecată și sângeroasă stăpânire bolșevică 1940-1941!...

Luxul că pictorul Marius Ghizdavu mersese la demonstrația antirăzboinică în condiții americane, cu elicopterul lui Alex, nu trebuie să ne împingă pe panta unui pacifism conciliator, pe versanții căruia s-au

rostogolit pe tobogan Sudeții pacifiști la Hitler. Inima lui excitată bătea cu emoțiune, printre lesbiene și tinere specimene de marxiști: de mult nu mai văzuse o intelectualitate pestriță la mațe devenită *violentă*, uite la bărbosul ăsta ochelarist cum se repede-n uslaș ca cum ar fi-n familie, în timp ce comanifestanții urlă, implorând să vină televiziunile!

SE INFILTRASE, făcea observație romanescă plastică, avea o pancartă cu *Bush vampir No Blood for Oil* pe avers și cu, pe revers, *I fuck you Bush TORRARIST!*, care însă, așa cum și anticipase, nu deranja pe nimeni ca-n România încă pudică, fesenistă, semn de ieșire personală violentă din istorioara stătută, băhnită, ca expert în ale propagandei scăpat nereeducat, socotind de a sa datorie a-i emaila Condoriței R., ca mai neocupată cu războiul decât masculii patriarhali, că e riscant pe termen lung a-l trânti, de pe El-Zorab al meu, pe Saddam, cel ce încheindu-și tradițional cuvântările cu lozinca *Palestina va fi liberă!*, mai lăsa cât de cât un bob de muștar marii masse mussulmane globale, în măcar promisiuni precum limitarea expansiunii coloniștilor în Cisiordania.

Faptul nemaipomenit că pi canale și prin puțina presă din chioșcurile care deja nu mai aveau nicăirea la discreție *România Literară*, *22*, *Observator Cultural* sau periodicele literare regionale, de când politica Moarte intelectualilor biruise, vibra din nou halucinantul titlu **R O M Â N I A ÎN R Ă Z B O I**, injecta în Marius Ghizdavu, în Horea Bratu, Jenică Noveanu, popa Tani, doctor Lecca, în Gary (Moldova's exclusive authorized Ferrari dealer) și în atâția alții, eroi obscuri sau de calitate superioară ai uitatului Război Sfânt, vigoarea agresivă și cobind a jertfă din zvăpăiata și împăiata nemuritor în memorie Tinerețe Frumusețe. Până și înțeleptul Grigore Căinaru se trezise în Cimitirul Militar Ghencea pandur și ținea a reaminti prietenilor săi că *misiunea noastră culturală și chiar civilizatorie* nu se poate îndeplini în belșug și tihnă decât, dându-ne după leși, în perimetrul de lapislazuli Breslau-Cracău-Beciu.

Cum arăta Grig? Înnegrit și buhăit, încremenit în proiect pe prispa casei sale memoriale de la Căinării Vechi, fredonând cu aluzia că nu e bine să trecem Nistrul lui Saddam, nu pentru că în absolut n-am avea **dreptul de a cuceri URSS**, fie și prin oligarhii români, ci pentru că vom fi sancționați de anglo-americani, stăpânii lumii. Ce fredonând? nu înțelese iubitoarea de bandiți demonstrantă lângă Marius, Clarisse Moosbrugger, ce se luase-n gură c-un alsacian de-al uslașilor. *Dimineața pi răcoari*, tălmăci din moldovignește-n valahă eternul antibolșevic, *eu stau cu fața la soari și mă uit în ceru-ăl maari...* Ce sperând Marius? Când auzise că emanații cocoțați în capul Țării proiectează caritasuri, bănci și fonduri de investiții, pentru aproape două miliarde de dolari datorați de asiro-babilonieni bucureștenilor, grație lui Cea, și că la vârful nomenclaturii pluraliste, se fac liste cu personalitățile mai proeminente pentru care poporul să plătească protecție, gărzi care desigur vor rămâne în proprietate particularisită până

dincolo de răscoalele aniversare centenar, previzibile pentru 2007, la ce jinduind salivând ca șacalul sau hiena când vânează leoaicele? Nimic petrolier.

El se uita cu lacrimi de nostalgie la cum călărea Saddam pe El-Zorab al lui, de plângea până și rândașul Codin, pe sub arcul de triumf de după biruința asupra extremismului islamist iranian, două săbii curbate, în mod evident reminiscență de la misiunea civilizatorie în zonă a întemeietorilor Bassrei noastre, vitejii bessi!

Ci Clara Honig, în vacarmul exploziilor mai puțin supărătoare decât fâșâitul de clepsidră al furtunii de nisip, ție-ți vorbesc, Americă, scrise atunci cu degetul de pianistă și poetă în deșert:

Den Vereinigten Staaten

Amerika du hast es besser
Als unser Continent das alte,
Hast keine verfallene Schlösser
Und keine Basalte.
Dich stört nicht im Innern,
Zu lebendiger Zeit,
Unnützes Erinnern
Und vergeblicher Streit.

Benutzt die Gegenwart mit Glück!
Und wenn nun eure Kinder dichten
Bewahre sie ein gut Geschick
Vor Ritter – Räuber – und Gespenstergeschichten.

– Nu le atingeți! întinse degetele sale nemuncite forțat nici până în 1831 Johann Wolfgang von Goethe, intuind că marxiștii îi vor răstălmăci atâta operă căcălău, dar cel mai rău părându-i de amputarea nobilei particule VON, cum lui Tolstoi titlul de Conte sub Lenin Troțki Stalin, în timp ce din regie nora lu' Jan Enache tălmăcea că ție-ți vorbesc, Americă, fă Americă, ești mai bestială decât senilul nostru continent, tu n-ai palate falimentate imobiliar și nici vulcani, deci pe tine niciun resentiment nu te jenează să te dixtrezi, să te simți bine, n-ai arhive CNSAS, nici controverse! Deci servește din prezent la greu, să ai poftă, Americă! Plozii tăi să se excite etern la superproducții cu terminatori, mafioți și fantome!...

Ci Marius, în comozi șalvari roșii ucraineni, se tolăni în pernele Salonului Oriental, deținut de Hotelul al cărui acționar majoritar era el însuși, ca frate Ghizdavu, prin lucrătura baronului mogul Cezar Bogza, ce finanța toate partidele și oengeurile influente, așadar și Ideologia Românească, canalele pluralismului, inclusiv... sintagma perversă a Epocii Y1 „fosta (!) securitate“, nescăpând fostului propagandist fotograf pictor de

Război Sfânt profilul anului 2003, ah, 50 de ani de regrete c-a murit Stalin, sau că sosind în România ca nabab, găsea intruvabile și așa subțiricili foițe ale intelectualității mai neinculte (însă luni 24 martie, fotografié niște măicuțe rebegite cumpărând *Formula As*), mai semnificativ în nimicuri fiind că la canalul de Newsuri i se dăduse un șut la un occidentalist, băgându-se-n supracontrapondere campionul pupincuriștilor, să re-elogieze ceaușismul, pe motiv că „azi importăm tot ce exportam”, și să ofere doar „drept de imagine“ la care vrea să se mai exprime din PNL-Borviz sau PNȚ-Parizer, însă cel mai latrinos era că pe fondul orbitor al furtunii de nisip, scornite-n deșert de desfrânata Inanna, pentru a nu fi zărită de cameramani purificându-se goală, când în Furaat, când în Dijlah, se sforicea de mazilirea și a altor incomozi, nedurându-i undeva pe occidentali decât dacă mergem sau nu la decontaminat pe unde va potopi noul Ghilgameș deșertul ca deșert!

– Deșertăciunea deșertăciunilor, chiar n-are Hitler, în afară de parașuta Eva Braun, altă surpriză-minune bombă din cer, Lino? se întreba pilit pictorul, intrigat că, poate mai bine informați, anglo-americanii se opriseră prudent pe Elba la 1945 și încurajau gălăgios echipa... Rusiei staliniste, care curăța cu pierderi groaznice ruinurile Bierlinului de gărzile pubere, fanatizate, ale nefericitului Führer.

Deja Boierul nu mai avea interlocutor pe Codin, din cauza mini-reformei agrare a instalatului la Ialta guvern Petru Groza, consecință a Înfrângerii de la Stalingrad și a pierderii Războiului Sfânt. Vezi, bă, că derapezi incorect față de SUA și UK, prietenele RO! mârâi Țiuchel Adriean. Se repezise pe la Ziduri doar ca să înființeze la conac o fundație, pentru orfanii de război, dar și pentru nou anticipata *fraudă meteorologică bolșevică* Holodomor, orfelinatul Fiii Secetei.

Încă din 23 august 1944, Horea Bratu ar fi fost reținut de Bodnăraș și trimis la Moscova, deși schimbase încă de la 1 aprilie 1944 tabăra și chiar el înregistrase cu Lucrețiu Pătrășcanu, pentru radio, Mesajul Regal, puțin lipsind să nu avem din start republică sovietică fesenistă, Noveanu și Damian căzând prizonieri la Cetatea Albă fără luptă, iar impulsivul Doru Băluțeanu luând înțelept, pe la Schit, pe Con în sus, drumul Badea Cârțan spre slobozenie al munților, până la Trieste și la Roma, avocat inginer de poduri, găsind ușor de lucru oriunde postbelic, intoxicare, Otomega îl va mirosi... măcelar în Orașul Dr. Petru Groza!

Amu, dacă Damian doar strâmba din nas la decorul mesopotamian, Noveanu, a cărui țâfnă se adâncea cu cât apăreau mai multe legi de progres prin restrângerea libertății de a difuza „gândirea incorectă“, spre deosebire de filmele proaste turcești, latino sau asiatice, turba de-a binelea. Tot urmărind el coloritul și geometria covoarelor, medita dacă să ceară sau să amâne finanțare de la Mecena de la Sonnenheim, pentru o cercetare vastă și obiectivă asupra influenței civilizațiunii mahometane asupra românilor,

în costumul poporan, în decorațiuni interioare, în confort, în pomeni și în general în soroacele cultului morților, în arhitecturi începând cu a lui Manole Curte de Argeş și, nu mai puțin, în doine, balade și manele, căci păgânii veneau cu un salon al frumoaselor catrene persane și al serialelor de larg consum, ca *O mie una de nopți*, Suleymane!

– Au pierdut americanii războiul lor ăla sfântu' din Golf, frate Marius? cită ca din ziar cu titlu atrăgător incitant etern tradiționalistul Doru Băluțeanu, cu aceeași voce mieroasă ca când îl ruga prin noiembrie 1940 să-și implementeze talantul expresionist în *Cranii de lemn,* în Casa Verde și chiar într-o, reamenajată ca muzeu al ateismului wotanist, marea Catedrală a Strasbourgului nostru.

Deocamdată, Bagdadul arăta într-adevăr infinit mai bine decât Berlinul și chiar decât Stalingradul, încă mergea tembeliziunea și întreruperile de curent erau mai rare decât în România postCea pe timp de pace.

Gobind, Emily și Niel se uitau cu încordare la unchiul bunel, ca și cum ar fi apărut la ei, la Santa Diana-n Pacific sau la verișorii din Elberon New Jersey în Atlantic la Santa Madonna, cu o ie albă-n proțap, să se predea, și nu verificaseră dacă nu cumva din loialitate față de Saddam n-are vreun săculeț cu pământ exploziv sub ea. Ei nu știau că și el îi vedea ca pe niște Furii eumenide ridicole, cari nu realizau, și nici n-aveau cum, din incultură, că în Războiul Sfânt se bătuse, ca bun român, **pentru cucerirea și anexarea Rusiei pe vecie**, sau măcar, așa cum s-a și întâmplat, pentru marcarea pe teren, cu rămășițe de eroi nemuritori, până unde se cuprinde „dreptul nostru“, anume până peste Volga și Caucaz, după ce Constituția iorgovană fi-va violată-n curte de Avăcăressi, săvai că sintagma *președinte-vodă* implementându-se, o hi neomonarhicească, fiind subînțeles că noile generații hibride vor zidi, pe mutește, prin mijloace comerciale și oengiste de infiltrațiune *pașnice*, specifice *unui nou ev economico-financiar*, Reichul nost' Românesc, de lapislazuli și jad, cât mai pe conturul civilizator abia înjghebelit sub Mihai Întâiul Majestatea Sa Voievod de Alba Iulia - Odessa - Sevastopol- Kalaci și Mahacikala, într-o fulgurație de o clipă, de la 22 iunie 1941 pân' la 19 noiembrie 1942, de o generație de Giganți româno-germani Paciurea-Storck.

Ce îl îngrijora pe locotenentul de cavalerie cel mai frumos din Regimentul Number Cetîre Regina Maria Roșiori era că, acestei tranșe de lapislazuli, cam 5-10% din uscatul planetei, în mod firesc ar fi trebuit să-i ducă dorul și alți căutători de jad, dar numai noi i-am fi prețuit sincer forțele de muncă nelimitate, cu ele valorificând *to do list* bogățiile solului și subsolului, etapizat după o *foaie de parcurs* judicios întocmită de frații Ghizdavu, dedicându-ne întregul capitalism postmodern Misiunii noastre civilizatorii la porțile de un albastru Ispahan ale Asiei Centrale, închizând ușa capitalului străin și promovând exclusivist doar interesele pur

românești, cum cerea și Strada în 1990, să nu ne vindem Țara!

Or, ce se întâmplase?

Deși Stalin, în intervalul dintre atacul lui Hitler, 22 iunie 1941, care ducea un război nedrept, și ofensiva românilor, 2 iulie 1941, care duceau un război incontestabil drept, se retrăsese la Kunțevo, pentru a citi în mijlocul naturii neîntinate fluviu-romanul *Război și Pace*, ca să-l plagieze cu mujicii kolhoznici comuniști, și uite, Damiane, că marxism-leninismul creator al contelui Leon Tolstoi nu s-a adeverit viabil decât foarte parțial sau chiar deloc, cum a și demonstrat fluviu-romancierul Grigore Căinaru, plătind cu viața îndrăzneala sa!

Inspirat de această interminabilă operă, de 1681 pagini în ediția cu doașcă curcubeie și cu secvențe de luptă pe ea, marele Führer al coaliției Națiunilor, unite necondiționat de Churchill și Roosevelt, mai întâi, a ținut în 3 iulie 1941 diskursul cela languros devenit inevitabil, obligatoriu, după ce românii, pe 2, atacând *efectiv*, nu demonstrativ ca teroriștii lui Iliescu, schimbaseră răzbunător însăși semnificația Războiului Existențialist, demascând lumii întregi Expansionismul cominternist și pivotul său de la 1940, *deznaționalizarea pe vecie a Basarabiei și Bucovinei*! Mai apoi, Stalin a dezvoltat o strategie de retragere silită din fața fiarei de oțel Krupp, pentru a goni invers, prin 1943 toamna, vita împuținată ce-i călca straturile de grădinar miciurinist, doar arătându-i bâta amenințării cu Gulagul, restul terminându-se de la sine, prin colosalul dezechilibru de forțe.

Lucru lesne anticipat de pictorul excesivist radical-agrar Marius Ghizdavu, care nu s-a deplasat la Kunțevo cu ginerii lui Moga, trimiși pesemne de Prințul Știrbey, sau mai degrabă de Matache Sănătescu, spre a-l asigura pe plângărețul Stalin că, în caz că, sorții fiindu-ne potrivnici, nu vom recupera Basarabia și Bucovina, atunci noi românii întoarcem armele și luăm Balcicul și Budapesta, însă împreună cu comisarul Alecu Ghizdavu (Șaraga) și, parțial, cu psihologul chirurg Liviu Lecca, el i-a studiat lui Hi, la Berdicev în carpen, profilul freudist, și urechile, detectând o jenă de a se fi născut corsican/ austriac marginal și o propensiune caraghioasă de a se afirma central ca franțuz/ teuton, mare pictor sau arhitect Art Deco, dar nu în Europa, ci la... Miami Beach sau la Beverly Hills!

S-a spus că Marius a trecut deseori Volga pentru a filma Stalingradul din partea opusă. Nu era decât o mișcare înșelătoare, marele peisagist urmând de fapt cursul apei în amonte, pentru a realiza la circa 400 kilometri în sus de Stalingrad, reportaje fotografice privind *viața comunității germane*, aduse de Ecaterina a II-a în zona Saratovului. Coechipierul său Otto Runge drumețea în acest timp mai departe, pentru a spiona Samara (unde a identificat poziția unui bunker cu nod de comunicații, pregătit probabil pentru Stalin), precum și diferite cazărmi. Marius l-a prins din urmă și l-a și depășit, dar n-a aflat indicii că s-ar găsi la Simbirsk (Ulianovsk), întoarsă la origine, mumia lui Lenin, ipoteza asta simplistă

cădea. Cum Otto își aprofunda investigațiile de la Samara, pictorul și-a permis atunci împlinirea unui vis mai vechi, să înainteze spre Kazan, oprindu-se însă la confluența cu Volga a Kamei, pe malul drept al căreia voia să vadă Elabuga, orășelul mentorului său Șișkin, peisagist rătăcitor Luminător al Poporului. De la soclul cilindric al statuii, în vale, parcă vedeai toată imensitatea Rusiei și nu mai puteai înțelege nimic de ce conducătorii ei sunt obsedați de a acapara noi și noi pământuri de la vecini. Totuși, se întoarse de la Elabuga întristat. Un pensionar localnic i-a arătat pe Ulița Kazanskaia un fel de obelisc terminat foarte sus cu un bust din argint, prezentat drept самый первый памятник Ленину, iar mai încolo, dând colțul, i-a arătat o izbă unde cică s-a spânzurat o poetă care a stat vreo cinșpe ani la Paris și, nevoind să moară de foame pe malurile Senei, s-a întors ca proasta în URSS. Or, aici, dac-ai văzut Occidentul, ești șpion! Colegii ei intelectualii, ca și ea refugiați de la Moscova la Elabuga și îndeosebi la Cistopol, s-au făcut că n-o cunosc, încât n-a putut găsi unde să intre în câmpul muncii, fiind și producție de război secretă. Fără cartelă... cimitirul! Fără a se mai ști nici care-i groapa...

O chema Maria Țvetaeva. Și făcuse suprarealism scandalagiu, deci Marius nu prea știa de ea, necunoscând de la Marieta decât pe Anna Ahmatova a lui Modigliani. Dar numele îi spunea totuși ceva. În 1912, anul lui de naștere, se inaugurase Muzeul de Artă *Țarul Alexandru al III-lea,* azi numit *Pușkin*, nu *Țvetaev*, după numele genialului său fondator, tocmai tatăl poetei.

Asta visa că voia să facă Marius și în Lembergul lui natal, *un muzeu de clone 3D al capodoperelor umanității*, plus ce opere unicat se mai pot achiziționa dacă burghezia de merit, de șpagă sau de jaf investește masiv în Edu-Cultură!

– Odessa noastră, își aminti Mișu râzând, era în Războiul Sfânt, ca și în Războiul Întregirii Neamului, o insulă paradisiacă, *un fel de Casablancă*. Liniște, pace, localuri, orchestre, dans, caviar și șampanie din belșug. Ceva de vis...

– La Odessa, zise Alecu Ghizdavu că I. Gh. Duca își amintea râzând cum, ca să-și viziteze niște logodnice cu zeci de ani mai tinere, se tot învoiau de la Brătianu miniștri esențiali ai Refugiului ieșean din Războiul Întregirii, Take Ionescu (60 de ani, conservator), Mihail Pherekyde (75 de ani, liberal)... Și cam la fel era situația și în 1942-1943, avem dovezi. La 44 de ani, când faci marile nebunii, amicul peveț Petre Leșcenco și-a găsit o iubire răpitoare, 19 ani, cu tată în NKVD! Or, luxul atrage totdeauna bandiții. Înarmați, ăștia se ascundeau în catacombe și eu nu știu câți bandiți am lichidat și câți erau partizani veritabili.

– Dealtfel, fenomenul tâlhăresc, de la violarea apartamentelor prin efracție la jaful în plină stradă, s-a perpetuat și după abandonarea temporară a Odessei de către ai noștri, crescând îngrijorător și primejduind serios

debarcarea Ajutoarelor Occidentale. De aceea, pentru a se confrunta cu atâția bandiți viteji și iscusiți, l-a însărcinat Stalin, departe de Moscova, să comande operația, pe cel mai faimos mareșal al său, pe însuși mareșalul Jukov, vremelnic proprietar al lui El-Zorab!

Surpriză-surpriză fiind că mișcarea de partizani, contrar ficțiunii lui Fadeev, nu se manifesta supărător în sud, ci doar în adevăratul spațiu vital rus, în nord, adică dincolo de Oka noastră și de calea ferată Brest-Minsk-Smolensk, în orice caz dincolo de mlaștinile Pripetului, care delimitau pretențiile noastre de lapislazuli față de ce-și rezervau pentru Kant colegii noștri de coaliție germani.

DINCOACE de acest drum-de-fier, lămuri locotenentul de propagandă Marius Ghizdavu pe soldățeii prizonieri anglo-americani Niel, Gobind și Emily, partizanii, cu instinctul lor de ruși, cum se exprimă, pe urmele imperialistului Dostoievski, contele Tolstoi, nu s-au manifestat pe scară semnificativă din proprie inițiativă! Krasnodonul rusesc mineresc a fost doar un experiment orășenesc, total ratat, Codrul fiind soluția, cum știam și noi ca români bimilenari.

– Localnicii adevărați n-au avut proprie inițiativă, întări ideea generalul de propagandă Horea Bratu, deoarece cu instinctul lor de ruși, ucrainenii, la vederea noastră, își conștientizau treptat Rădăcinile, adoptau teza istoricului geograf de la Breslau, Voicu Ghizdavu, că ei se trag din vitejii noștri geți, după cum bielorușii din dacii liberi, anume din neatârnații carpi, și *veneau cu noi*!

– Nu puțin contând, fredonă popa Tani că, Doamne, binecuvântează Reichul nost' tricolor, amintirea de istorie recentă a kanibalismului la care kolectivizarea bolșevică a împins bogata în d' ale gurii Ocraină, de se răzbunau apoi terorist pe diplomații sovietici rutenii în Liovul tău interbelic, Marius, știi doar, pe când oștirile noastre românești dezrobitoare au reabilitat peste tot Economia de Piață, belșugul, arta culinară... Și redeschideam Bisearicile, dând Mântuirii o șansă, fiind primiți cu o simpatie de care nu vor avea parte nevermore anglo-americanii în Mesopotamia noastră tracă, la Basra, pe cheiul fluviului!

– Nevermore?!

– Nevermore! clămpăni ca un corb ideologul Horea Bratu de pe marginea priciului. Ce, nu vă uitați pe canale? La videorealitate?... Franța nu s-a împăcat niciodată cu ideea că a fost dezrobită de niște „debarcați“, iar studențimea sud-coreeană în blugi, cu greu își poate găsi pereche alta decât tot pe aia pariziană, cum se vede, *în materie de antiamericanism*, deși nici ea nu anunță abstinență de la Coca Cola și altele, adică să-și deie cu chiatra-n microsoafte și în joace!

– Nu, se strădui a evita Clara Honig a se ajunge la a se pălăvrăgi despre Ingratitudine, în camera de hotel Dubai a lui Marius, nu-nu-nuuu! Nu se poate *cânta* despre Auschwitz, Hiroshima, Kolîma, Pitești,

Bogdanovka...

– Achtung! sări el anticipând că „armele secrete” ale lui Saddam le vom da pe post abia după Spânzurare. Se va câștiga audiență așa, chimic, domnule d'Esgrignon, mai multă decât din zugrăvirea literară a războaielor cum or fi fost?

– Căci e greu de zugrăvit peste ce e deja zugrăvit și mediatizat. Ce crezuse de dinamitări Marius că e răzbunare la pierderea grânarului Basarabiei, într-o țară cu muncitori, colhoznici și soldați înfometați, s-a dovedit *modul* marxist-leninist de a purta războiul. Incendiem tot ce arde. Punem mașini infernale la clădirile utilizabile de noua administrație. Iar dacă ceva rămânea în picioare, se dovedea că e o capcană: urma explozia. Arse satele, depozitele, holdele, până și pădurile. Cu grija de a plăti mai târziu, până azi, intelectualii occidentali să prezinte *efectele strategiei pământului ars* drept distrugeri naziste: numai fasciștii sunt atât de proști încât să dea foc sau să bombardeze internatul școlar în care vor dormi!

– Nu, surâse Irina Alexandrescu neînțelegător, mă refeream la cât ne mai distram, la Sonnenheim, eu și tăticu, punându-le CD unor ficiori din Cracăul nostru, Breslau și Viena ceea cu Operă cam cum Odessa noastră, spre care înclină expansionismul românesc mai abitir decât spre Stepa Calmucă sau Basra, răscolitorul *Thremos à la mémoire des victimes d' Hiroshima*, al solidarului 1980 cu Gdanskul compozitor Krysztof Penderecki. Cum? Anunțându-l, chipurile, la radio cu titluri fanteziste, hi-hi-hi, *Masacrarea kitaiților la Nankin* sau *Infernul roabelor sexuale ale armatei imperiale japoneze* sau *Pitești Reeducarea* sau *L'Archipel Goulag* sau *Kolîma* sau chiar *Dachau*, dar și *Armagheddon acum* sau *Canalul Morții* sau *Fântâna Albă* sau *Fantezii Șalamoviene*, ce interesând fenomenologia percepției estetice fiind lipsa de specificitate a Ororii, nici cei mai sensibili melomani neputând diferenția, după concert, despre care din lista cu crime se face urlare, cum la lună mopsul cioclului postmodern Adrian Leverkühn!

– Da, Chouchou, recunoscu el, sensibibilii spectatori în frăculeț și cu papionuț plecau ca după un mersi de tratație politicos, cum Roosevelt și cu Churchill de la Stalin, după ce frumoasa mea verișoară eroină de talent, Elvirița Flocșăneanu, s-a dat protagonistă-n Opera de la Ialta-n *Rusalka-n piscină* de Aleksandr Sergheevici Dargomîjski, reorchestrată excesivist de un alt Adrian Leverkühn, popa Tani, pentru bagheta feministei hărțuite, Susanna Tintoretto...

– Aha! ghici cu greu Emily. Vasăzică vrea să zică bunicul ăsta hâtru că de la crime din astea sângeroase, să nu te aștepți că... se vor mai dilua vreodată, în lacrimi cu detergenți estetici, petele de hemoglobină, de spermă și de țiței!

– Mai dă-l în mă-sa de românaș! ar fi voit să se pronunțe Gregoree Dascaloff de la Toronto, profesoară de limbi Romanice. Ca nepot și de la

un timp nepoată fluviu-romancierului de excepție Căinaru, eu am numărat în discursul ghizdavian 3 atitudini revizioniste, 5 antiaeriene xenofobe, 2 minimalizări prin relativizare și chiar o petardă de un whataboutism frizând național-comunismul!

– Nu, domnule! Fratele Marius al bunelului meu Octavian, îl servi ca avocată surioara lui Gobind pe penitenciaristul criticat de mini-acuzatorii poporului că s-a destrăbălat peste Prut cu dolarii lor, a fost un antiantonescian implicat, mânios, activ încă din a doua zi după „Biruință“, după abdicarea Maiestății Sale Regele Artei Carol al II-lea. Pentru că în acel **7 septembrie 1940** rușinos de incult, sucălit de urgențe de-ale „profului de lucru manual“ Sima, Conducătorul Statului a abandonat, ca un mișel și cocalar, tocmai **Balcicul** de Argint, cel fără de carele o Pictură românească pandant celei franțuzești nu va mai fi în Europa, rai al inspirației cedat fără niciun fel de luptă sau de zbucium al Reîntregirii de la Hitler, pe bază de evidențiere în Cruciada Antiiudeobolșevică cerșită, profitând că bulgarii s-au sustras de la a lupta cu tov. Dimitrov al lor!...

Cine cunoștea, din terorizarea Berlinului ca să se predea mai repede Cominternului, tehnologia anglo-americană a covorului de bombe, bărbieritor de cartiere întregi și de Memorie, nu putea să nu se zguduie ca de-un fel de râs de cum la Bagdadul celor *Una mie de nopți* funcționa iluminatul public, deci televiziunea și internetul, pe când rachetele își continuau cu precizie misiunea civilizatorie în Orient, iar reporterii comentau, în suferința însăși în direct, mărind audiența pentru posibile transfuzii de publicitate la cetățenii planetei.

– Mariajul Hitler-Stalin, zise cu patimă scholarul Doru Bălușeanu de la Belgrad, suspectat de Lavinia-Stana Clătici c-avea-n congelator simțăminte din niște lecturi de interzis imediat pe bază de Index, abia... desprăfuite de la Fondul Secret, în loc să fie arse pe șestache la Berevoiești, din alde Conta, Hașdeu, Eminescu, Iorga, Goga, Vintilă Horia, năiști, mariaj evocat recent de popa Tani în operele-balet *Supraviețuirea ruinurilor Stalingradului* și *Căderea zidului Berlinului*, am impresia că n-a existat ca temă cu variațiuni pentru planificatorii Operației Decalotarea anti-Saddam, pentru că la euroatlantici nu se studiază serios decât crimele lui Himmler, iar din asaltul asupra Germaniei nu se vede decât un război curat și tehnic lego, ca toate războaiele de pe Discovery! Șah... Ar face SUA infarct de să leșine Statuia Libertății ca WTC, când s-ar da pe CNN, să vezi și tu fază cu soldat aducător al Democrației, torturat și mutilat, cu un piron în piept până-n nisip și cu poză Stalin Biruitorul sau cu inscripțiunea pentru cei vii cum că, oștean fașîst, vot iată chipul tău desfigurat de mâine, iob tvoiu máti!

– Ebat' - kopat'! se enervă Adriana Bratu, cu o plictisitoare bursă-n Iowa City. Atenție la *cuvinte*! Tu, tocmai tu, Doru, ce te bagi? Ai autorizație să apari pe canale? Acum două seri ți-ai dat cu părerea, *de la*

Belgrad, despre pogromuri la Bagdad, pesemne dintr-o cripto-solidaritate cu Hi conservată de prin 1941, presimțindu-se pretențiile (!) românești privind acea Bassorah cică fundată pentru Bassaaarabi de miticul Toma Alimoș, lângă un zid părăsit de către Tracii de Sud rătăcitori, *bessi*, înrudiți cu troienii antifeminiști! Însă ce m-a uluit la tine ca martor, om bătrân cu barba ca puful de lebădă comestibilă, e că, referindu-te la evenimente din 29 novembre 1947, pe drumul, proclamării Republicii, și apariției Statului Israel, nu peste o lună ci abia în 14 Mai 1948, tu-ți permiți derapajul să postezi pe netul francez sintagma absurdă „affrontements judéo-palestiniens“!

– Sauf erreur, le concept de „palestiniens“ n' était pas utilisé à l'epoque. Le terme d' affrontements judéo-arabes me semble plus conforme à la réalité de l'époque.

– Marc Bloch avait dit, il me semble, répliqua Chopinot, que l' anachronisme est le péché mortel de l' historien. L' emploi du terme de „palestiniens“ entre dans ce cadre à mes yeux.

– Numai că, rânji avocatul ajutor de comandant, eu nu sunt, bă, légiste, nici publicist *francez* ca Tolstoi!... Doar ingénieur des ponts, des eaux et forêts.

– Le terme de „palestiniens“ est avant tout un concept politique né dans les années 1960!... Existe-t-il une culture „palestinienne“ par opposition à la culture arabe?

– Există o cultură românească, de să-i lase Austria pe români în Schengen?

– Băi Filderman, se enervă Mareșalul de Război Sfânt ca înțepat de Maniu sau Dinu Brătianu, domnule Filderman, în două petiții succesive îmi scriți „de tragedia zguduitoare“ și mă „implorați“ în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință“ și de „omenie“ și subliniind că sunteți „dator“ să apelați „la mine“ și „numai“ la mine, pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug...

– Vă gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi, când zi cu zi și ceas cu ceas, plătim cu mărinimie și în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat de la Nistru până la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov?

– Ce-ați făcut Dvs., anul trecut când ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le-au smuls epoleții, le-au rupt uniformele și când au putut au omorât mișelește soldații cu bâte. Avem dovezi.

Aceiași ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi

au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești.

– Drept răspuns la mărinimia cu care au fost primiți în mijlocul nostru și tratați, evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice în regiunea Odessei printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

– Asta, rânjiră larg Oscar Hubig și Adolf Reichmann vă este... explicația pentru *bătuta pe loc*, jucată toată vara de românii cei fuduli la centurile Odessei!

– În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar și-au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți pe loc. Când au reluat înaintarea și-au regăsit rănitii mutilați îngrozitor.

Oameni care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice.

Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul și urechile.

– Ce spectacol barbar! Ce rău e pe front! Ce urât e războiul altora!

– Domnilor! Scrisoarea asta celebră era dată presei, incitând la ură, de Sfântu' Dumitru în 1941, cât încă mai veneau la Conducătorul Statului rapoarte despre masacrele de la Odessa, ordonate după aruncarea în aer la 22 octombrie a cartierului general al Diviziei 10 infanterie.

– Iar Marius Ghizdavu susține, când se apără de contestatarii din țară, de la Paris și din California (de nepoții de la Augustus), că el nu se afla atunci nici la Odessa, nici în Transnistria, nici la București, ci mult în nord, tocmai la Harkov, la balerina violonistă Murocika, să acopere, cu Otto Runge, căderea acestui oraș pe atunci mai mare decât Kievul, cu industrie grea, încă mai mare producător de tancuri decât Stalingradul. În plus, cu literatură ofensivă grea, valorificându-se stalinistul ansamblu arhitectonic constructivist Derjprom (Госпрóм, Casa Industriei Socialiste, 1928), pentru a impresiona Congresele scriitorilor sovietici și pro-sovietici occidentali, forjându-se la 1930 **realismul socialist**, nu numai în literatură, ci și în artele vizuale, ceea ce Marius a resimțit ajungând la Paris în toamna lui 1935, dar nu s-a înregimentat la popularul bolșevic Paul Vaillant-Couturier, în combativa Association des écrivains et artistes révolutionnaires, oricât l-a influențat pozitiv pictorul român Mathieu Rosianu, care însă câștiga mai mult ca draftman specializat în desene pentru imprimeuri textile.

– Mda, ambițiosul Marius cu instinctul său de rus a înțeles Imensitatea de pe la 15 ani, cetind nu-n franțuzește, ci-n limba rusă, cele 1681 pagini din *Voina i mir,* încât își calcula – păgubos! – că dacă a ratat în ianuarie 1934 *Salonul pictorilor revoluționari de la Porte de Versailles,* ar fi vanitate, deșertăciune, să se mai afișeze cu (deocamdată!) niște aproape Neica Nimeni în 1935, precum:

– Signac, Léger, Lhote, Lipchitz, Édouard Pignon, Max Ernst, Élie Faure, André Breton, Gide (!), Jean Giono, Malraux, Robert Desnos, fotograful Robert Capa și chiar nesuferiții staliniști Louis Aragon și Henri Barbusse!

– Mda, e ceva adevăr aici, telegrafie de Gaulle, interogat de la Ialta în *Dosarul Marius Ghi*. Dar să știți că la secția Fotografie a Asociației ostenea încă un român șef, Éli Lotar, feciorul poetului Arghezi. Pe lângă prietena acestuia, Germaine Krull, ea însăși o strălucită inovatoare în arta reportajului, Marius Ghizdavu mai cunoaște aici și alți ași ai fotografiei de secol XX, toată crema, precum Brassaï, Jacques-André Boiffard, Henri Cartier-Bresson, Robert Capa, André Kertész, Roger Parry și îndeosebi pe americanul Man Ray, prin intermediul căruia ajunge la International Surrealist Exhibition (11 iunie - 4 iulie 1938), aici la noi la Londra, în Mayfair, expunând și el, un... joc de șah haios, ale cărui piese de unică folosință erau... fursecuri care se devorau pe măsură ce părăseau tabla de joc! L-a distrat pe organizatorul expoziției, Roland Penrose, și astfel se explică performanța că, în vara lui 1937, după o vizită în Reich pentru celebra expoziție Entartete Kunst, românul cel descurcăreț, împreună cu prietena sa probabil spaniolă, Dorothea Schlauberger, s-au putut caza la nord de Antibes, în pitorescul Mougins, la *același* Hotel Vaste Horizon și în *același* sejur cu Roland Penrose și viitoarea sa soție, frumoasa Lee Miller (o cunoscuse prin iunie), Picasso și Dora Maar, Man Ray și Ady (Adrienne) Fidelin, Paul Éluard și Nusch, pictorița suprarealistă Eileen Agar și poetul maghiar Joseph Bard!

– Vedeți, tovarășe Stalin și domnilor invitați la Ialta, concluzionă Mișu reîmbrăcând cu autopsierul Lecca pe Elvira amorțită dar surâzătoare după ce pozase suprarealist pictorului Churchill, viitor laureat Nobel pentru Literatură, că noi românii nici nu ne-am bătut cu Rușii, ci doar cu acele exaltate elemente „iudeobolșevice", care au compromis marxism-leninismul, îndeosebi ca troțkism, cu pretenții năucitoare să vă acapareze Crimeia asta sacră, iar mâine vor încerca să lichideze, ca medici cu praxis ucigaș, întreaga conducere de partid și de stat a Uniunii Sovietice, uitând că ea a căsăpit fiara nazistă în chiar bârlogul ei!...

– Această replică, réplica Chopinot Moga în calitate de acuzator gazetar al poporului, ai dat-o, acuzat Ion Antonescu, ca propagandist al războiului cu... iudeobolșevicii, nu cu pașnica URSS, exact între cotropirea Odessei și explozia comandamentului ce cu trufie din incurie și prostie s-a instalat în seducătoarea clădire a *fostei securități* odessane. Cine a citit-o-n presa timpului se cutremură și azi de consecințele stării de spirit în care a fost scrisă. Ar fi putut bănui ce Represalii ai ordonat pentru fiece ofițer, respectiv soldat, câte mii, respectiv zeci de „iudeobolșevici" de spânzurat pe la intersecții, speriind pe vizitatorii abia sosiți în Odessa noastră pe drumuri presărate cu cadavre de-ale tale, de-ale marelui Führer și mai ales

de-ale lui Stalin, nebocite nici azi, negrijite și încă neîngropate, ca o recoltă de toamnă uitată pe câmpurile fără haturi ale colhozurilor...

– Întreaga populație din Odessa noastră, lămuri bloggerul scholar la pensie Doru Bălușeanu pe tineret, s-a ascuns în catacombe și a practicat în contra noastră o rezistență comunistă, teroristă, pe când krasnoarmeieții, lepădând haina militară de frică, au continuat ca partizani să ne producă numeroase pagube umane și materiale, procedând contrar legilor internaționale, care pun un moț de ordine în acest kkt care e războiul de eliberare a societăților pervertite de violul totalitar!

– Ce vrea să zică Marius, traduse în felul ei Dorothea, e să observăm că acei *nemuritori,* nemuritori ca orice personaj exploatat pe baza mecanismelor plusvalorii de către patronul Armand Hrestic, *români regali,* au murit *degeaba* doar în raport cu ce-au făcut cu jertfa lor, cu gropile lor comune, cu numele și memoria lor hoitarii, hienele, șacalii și câinii vagabonzi de front, cei atât de greu de eutanasiat, fiindcă din instinct se apropie de teatrul de luptă, odată cu păsările negre de pe cer, abia când simt că ți se epuizează muniția și alimentele...

– Adică, o urmări cu răbdare de etnolog Jenel Noveanu, necroforii din capul Țării! Trăsni-i-ar Dumnezeu!

– Fiind o rușine, psalmodie Damian cu o rigiditate ca și cum s-ar fi călugărit și ar fi avansat cât Mitropolitul Kiril al Smolenskului și Kaliningradului, că la o juma de veac de la Războiul Sfânt, după atâta Pod de Flori, feseniștii au organizat Mineriada!... Blestem arhieresc asupra voastră, și copiilor, și nepoților voștri!

– Cari ați distrus industriile, educația, agricultura, exportul și diplomația, vânzând și Țara, încât deși ieșisem la 22 decembrie 1989, din Totalitarism, fără datorii și cu *cea mai bună Securitate din lume,* am ratat Anschlussul nost', am pierdut pe vecie Basarabia, Bucovina și Balcicul, și nu se va mai atinge nicicând acea **masă culturală critică** de după care, ca de după un scut uman cititor de *Liste de cărți bune,* s-ar putea săvârși *Marea Recuperare*, ideal ghizdavian ce ar atrage hegemonia românească în Galiția Mare, de la Baltică (Balta noastră) la Pont, cu capitală spirituală barocă la Lemberg, regretabil fiind totuși că la meciul România-Danemarca, 29 martie 2003, pierdut de eroii noștri pe un stadion de nisip fin de Basra cu 2 la 5, nu a invitat-o de onoare Iliescu și pe Condoleeza Rice, ca să vadă-n semn de solidaritate cu ostașii ei, dezrobitori ai irakienilor cum noi pe ruși, ucraineni și bieloruși în Cruciadă, că ne-am desantat, simbolic, actorii patriotismului fotbalistic românesc pe Nisip din solidaritate euroatlantică anti-Saddam, iară nu din lipsă de iarbă românească, трава моя, трава, însă cum ne cere și istoricul Mihnea Bazalau intervievat de Adelin Barosanu, să aducem tot prinosul de recunoștință inamicilor noștri din 4 aprilie 1944, din cauza cărora, speriindu-ne de precizia cu care s-au lovit, în special la 15 aprilie, trecătorii,

rondurile, cimitirele, Universitatea, Arhitectura, Librăria şi Galeria Cartea Românească (unde cu drag expunea Marius peisajele mă-sii Marieta și ale logodnicei Halszka Chrząstowska, la ambele post mortem), Cafeneaua Capşa, Institutul Cantacuzino, precum şi Expoziţia Transnistriei (unde el a dat doar fotografii de lanuri și livezi, corectând și mulaje ale basoreliefurilor), am cedat atunci pe de-a moaca Odessa, că poate se potolesc bombardamentele, iar azi, renăscând Bosnia în clasamentul grupei, ea va lua punctele noastre înapoi de la danezi, umilindu-i în chiar putreda lor țară fără de soare dac, ceea ce însă nu ne scutește de luciditatea minimă necesară de a ne asculta, la Carcaliu lângă Topalu pe Dunăre, bibilicile criticându-ne non-Anschlussul de la Prut că *păcat, păcat de sângele vărsat*, uite că pentru Schengen austriacul ne va disprețui tablourile, dar ne vom și distra punând Opoziția să-i numere ouăle baronului local, în perspectiva aprovizionării pentru Sfintele Paști al martirilor noștri, povestindu-ne frumoasa Elvira de cum îi zicea Stalin lu' Roosevelt de Churchill căi un *mudozvon*, the one who chiming with his balls, unul care zornăie cu ele-n Ialta oricând a noastră.

Partea a patra

1

Cu o fetiță în brațe, cu Vera cea născută în 4 martie 1944 fără a compensa crima obstetricianului Lecca de a-l face pe Rudy marinar, întâi în februarie 1941 cu facies de an 1940 îmbătrânit, la Spitalul Brâncovenesc, apoi în căldurile lui iulie tot 1941, la Spitalul Militar Regina Maria Elisabeta din Kișinev, ceea ce n-a împiedicat pe fiul secetei organizate, ginecologul repetabilității umane Cezarian Bogza, să pună avort-bișnița și excesul de cezariene la baza baronizării sale, îndeosebi după ce oameni simpli haiducind pe tac-su adoptiv, Bazil Francu, bun uluit cu orfanul, deoarece recita-n tren, cerșind, *Luceafărul*, și-l impresionase pe franțuzul învățător cu Poetul Național înhumat pe vecie ca un Dracula abia-n 1998, când s-a dovedit că viabil nu e decât europeanul, citadinul, postmodern miștocarul, berlinezul k Kennedy, papițoiul de Caragiale, Dora Dora Glagoveanu râdea de ea însăși, având soț scriitor aliat cu Armata Roșie, de nu știa de el decât din corespondențele de presă, după ce dăduse șpagă pentru înnobilarea ca PANDUR tanchist deplin rusificat, zis pe vecie Grișa, umblând cu ortacii flămânzi întâi după kis picsa, apoi resemnându-se cu szőrös pina și lucskos punci la Budapesta, înfiorat de prăvălirea podurilor de către nemți, cum alea de pe Dâmbovița dar mai mari, apoi parcă pregătită pentru anglo-americanii dezrobitori cehoaica kunda, cetind totuși din Kafka în original, în vederea săvârșirii în deplină solemnitate a ritualului primirii de către Regatul Român, în Palatul Belvedere din Viena noastră, a Capitulării Germaniei, *și a Austriei celei și mai hitleriste,* în chiar Zece Mai 1945, da, *capitulare șiii față de România* reîntregită de pumnul lui Vîșinski, urmând a se capitula sub el pandur și vreo sălbatică Gertrud, crezându-l rusnac beutor de vodcă, nu țuicar cu nostalgia prunilor ghizdavi din Coșești și Pribegi bolborosind despre Pflaume din dor de țară și proptele, poate și de grădina socrilor săi din Uranus, unde din punctul său de vedere moartea deja intrase prin cei doi Rudy, poeți neechivalenți cu astă Vera, nici cu viitoarea Otla cea născută-n 26 ianuarie 1946, prevestind a secetă amplificată stalinist, a veac sterp organizat ca avort, a an cu execuții silite și cu anticipată fraudă electorală, când totuși față de împuțita Românie interbelită din perspectivă intelectual postmodernă, zarcă a minorităților și înjghebelire instabilă ca o Querfotze rănită-n războlul beliviolatar peste limita de suportabilitate la știri, care s-a săturat și gloata să mai urmărească belirea marelui Saddam în direct, când poza lui mic o suie Cezar Bogza în albumul Repetabilității Umane, nu între domnu' Bebe și doamna Lili Enache, ci între Hitler și Stalin, ambii elevi în poze de grup

luând, din instinct de fiară, dominantă CU ORICE PREȚ, vărsat de alții, poziții suse, sângeros de amintit.

– Șto moi hui etate ai u vas? se excită foarte tare la vârsta pictorului hâtrul gospodin Zahar Maslovici Kartotekov, adăugând crezându-l tare de urechi, după ce-i ddăduse capace, că șto eto za piz-diulina?

– Sviașcennaia Voina! răspunse cu demnitate de 1681 pagini furate de la soția Căinarului, Dora, el, după o ceartă mare cu acuzatoarea Liz cum că s-a ratat.

Cu alte cuvinte ce zboară cu aripile într-o geometrie variabilă, conform principiului liberal cărăbuș că la koneț zimu istoriei, kajdîi drocit kak on hocit, atât Marius cât și Grișa, poate cel mai bun prieten al lui nedușman, au căutat să se acupleze cu noile autorități lipite de război pe cadavrul mutilat al României Regale, peste care russkaia ex-rumînskaia zemlia a lu' Yl e doar o coincidență geografică cât de cât pe la rât, marea performanță-n Istorie a cominterniștilor și a urmașilor lor cei postceaușiști fiind *deznaționalizarea*, nu a bucovinenilor, basarabenilor și transnistrenilor până la Bug și la Odessa, ce nici n-a prea reușit, ci mai dihai a așa-i românul din dreapta Prutului, fă! observă Linei că i se obsearvă bulgăroaica tare cominternistă Svetlana Filipescu Dimitrova, întrebându-l din ochi pe torturatul boier ghizdav dacă-l mai doare *buba* sau nu.

Ce având ea sub brațul cu smoc de păr bulgar cominternist subsuoară? Acest *Sviașcennaia Voina* cam cât *Craii de Curtea Veche*, un miniroman proiectat de Grișa pentru Editura Cartea Rusă, ca bestseller de tradus în cincizeci de limbi, încă din titlu văzându-se că se critică Războiul așa-zis Sfânt, **cucerirea Uniunii Sovietice** de către România Regală fiind asemănată cu șoricelul care s-a îmbătat în crama de la Ziduri și a vrut să reguleze pisica, o minițară de kkt, în care fericirea minorităților era mai persecutată decât în Constituția Stalinistă, dar frontul măcar a ocazionat protagonistului autosamokritik Marin Codin, dumirirea ideologică în ce privește lupta lui de clasă, cu hapsânul mare moșier Cristea Trei-Nasuri, în care se întrunesc trăsăturile negative de la Voicu, Octavian și însuși Marius, dar și cu, mai care pe care, *chiaburul* morar Ghiță Lungu din Jupânești, a cărui *desființare ca clasă* decurgea numaidecât din lozinca marxist-leninistă, acceptată stalinist de intelectualii duri ai Occidentului, cripto-rasiști bănuitori cu noroadele de suboameni ale Galiției Mari, *lîsogo v kulake goniati!*, revuluție implementabilă la Malu Surpat cu Flori, deci și la Ziduri.

– Încă n-o vinit momentul! se pronunță într-o bucureșteană impecabilă securistul aliat de control, pentru care zadarnic se chinuise Căinaru a scrie-n rusește începuturile acelei literaturi fotbalistice prin care și-au adus aportul la marile realizări cărturarii, cea mai mare fiind deznaționalizarea pe vecie, până la că amara cafea la Nisip servită de la danezi s-a scurs prin hren, mandală și jopa romantic strâmtă de-atâta tril a

soloveiului, fără niciun fel de consecințe politice, praf în ochii numărătorilor de ouă și de goluri primite, dupe tabela de marcaj.

– Iebem ti staru u supak! gândi acut sârboaica cea pletoasă, bulgăroaica cominternistă, care după ce că se purtase dialectic cu românii Timișorii, mai era și titoistă sinceră de tot, însă nu concepea ca Grigore Căinaru să nu ajungă un star internațional după ce Dora, deși putuse, cât l-a suplinit în Războiul Sfânt la Feodosia, nu-l înșelase niciodată cu doctorul Liviu Lecca, ce dealtfel o cunoștea deja complet, căci i-l chiuretase înăuntrul ei de două ori pe marinarul liric Rudy.

– Adevărul mincinos este, în acest răzbelu psihologikosis, dus cu pluta prin mijloacele hliteraturii pentru că Stalin n-a dispus de TV ca Domnul Yl, râgâi și replică bonoboul de Maradonel Zamfir, poreclit Frișcă de prieteni și de adversari, pentru că arăta a „cioroi borât nedezrobit“ la față, cum se exprima rasistul Alin Vișan, că eu nu am detectat până în prezent, în textul confruntării dintre causticul eseist Narcis Dabija și imprevizibila apărătoare a trecutului foarte îndepărtat, clavecinista Isadora Morgenstern de la Basel, nepoata artistului vizual instalator Marius Ghizdavu, manifestări dușmănoase la adresa SUA NATO UE și nici măcar mîșlenie contra valorilor occidentale mereu corecte. Poate că explicabil, prin afacerile californiene ale Fraților Ghizdavu, să tot fie acest... mister, ca suspendare *a luptei ideologice pentru Războiul Sfânt*. Rămâne să mai sabiraiem date, monitorizând comportamentul și declarațiile Obiectivului, marșrutizându-i alți Friends, mai cu posibilități informative, deocamdată eu nu m-aș pronunța.

– Nici eu nu m-aș pronunța, *încă*! mormăi cu gura plină de supliment alimentar Pizzacola, turnându-și în paharul de plastic ecologic apă de import.

– Între Isadora și acest cameleon Narcis Dabija, scria Oles Hristici de pe frontul ideologic bielorus lui Oroles Hristić la Ragusa, noi nu trebuie să-l cruțăm pe acest flecar elastic, pe acest pizdziuk care-și permite, în oarba lui ofensivă pentru reconstituirea dreptului de proprietate pe Valea Ursului cu ginecologul Cezar Bogza, să dea cu nagaika nu numai în Ghizdavi, ci și în biograful lor, în sfiosul Armand Hrestic al acuarelistei Doina Semartian, răspândind alegația că Armand Hrestic, ca sintagmă, nu e decât o cinică anagramă agramată, pentru nici mai mult nici mai puțin decât Alin Hi (Vișan), năzuind a învenina astfel relațiile culturale galițiene și așa pe sponci, făcând încă și mai dificilă decât este, ca urmare a postbolșevismului apucător, asumarea responsabilă a Trecutului nost'.

– Cine citește mai întâi, cum au și apărut, dădu din umeri micuța Emily, provocatorul pamflet al lui Narcis, *Indécence, dégénérescence* (Editura Badea Mior, 1999, trad. Erdödy Zsuzsa), dezgustându-se de enormitatea naționalismului Ghizdavilor, de la Ulea Spătaru la Brătieni și în prezent, pentru a lectura mai apoi din replicoiul nestaiak al Isadorei

Morgenstern, „Învățăturile torționarului Ionică Enachi către nepotul său spiritual Sergiu Chiose sive Adevărul necenzurat despre Weltanschauungul păduchilor cocoțați în capul prostit al Țării“ (Editura Play, Santa Madonna, 10-11 decembrie 1999), aproape că nu mai pricepe nimic din toată această zbatere și alergare fără ejaculare, decât ceea ce era extrapolabil de către orice analist onanist zalupar corect, anume că dacă Regatul Român ar fi câștigat Războiul Sfânt, iar Hi ar fi fost găbjit în bârlog, fie de opoziția germană prosovietică, fie de Rezistența existențialistă tot mai viagră din țara lui Sartre, atunci alta ar fi fost ierarhia puterilor astăzi și poate că domnu' Iliescu ar fi fost de astă dată votat de cititori Al treilea om al Axei anti-Saddam, privind la Bush și Blair cu aceeași mândrie cu care predecesorul lui nezâmbăreț, în caz că, așa cum luarăm atunci Odessa, am fi luat acum Basra noastră.

Viscolea din senin în april 1944, întunecându-l în întâiul dintre orașele țării aflate în război, camuflaj negru întunecat spiritual peste tot, cu adăposturi nemaicheltuindu-se mult, deoarece nu s-a anticipat supremația aeriană anglo-americană la noi pe cer, Marius excluzând ușuratic la Cairo cazul ca posibilitate, mai mult îndrăgostit de niște *absențe*: Regina Maria la 1900 și Lee Miller la 1937. Atent că Belizarie Moga lăsase tot felul de tranșee pe principalele căi de comunicație, unele mai încăpătoare pentru trăgători, iar altele concepute doar pentru a jena avansul vehiculelor inamice, silindu-le a merge în zigzag ca omul alcoolizat, ceea ce religia mahomedană condamnă vodca de Coșești și Turț, precum și explica Dimitrie Cantemir celui ce-l pupa-n Iași, țarului Petru cel Mare, pe o direcție strategică prea directă, ca pe când tot generalul Belizarie Moga în 1942, cucerise nepoliticos Caucazul, de putea să despice transfăgărășane cu prizonieri sunniți, spre Persia și spre această Bassorah a noastră, în care, cu experiența de Stăpâni dobândită deja la Odessa, ne-am fi descurcat ca peștele-n apă de golf și ca bednaia păsăriha-n cuști avicole ceaușiste de Crevedia.

– Am fi avut plăcerea să doborâm noi, remorcând cu tancuri Škoda, statuia lui Saddam cu braț binecuvântând, lâng-un dublu ogival arc de triumf cam geometric, continuă viticultorul Nilă Niel, nu fără exaltare de mai mult valah decât californian, consolând pe Virginica ce tot lăcrima de la hrean, ca Hirohito nostalgind după nu ș' ce wasabi verzui din mlaștina disperării de la Kyoto.

– Poate nu știi, râse insistent cu intenția de a râde domnul d'Esgrignon, ce scrie Narcis Dabija ca nepot al lui Ariel Moga, despre acest monument odios, „tipic ghizdavian“, de la intrarea în Basra, nimicit din considerente de război psihologic, când s-au dat televizoarelor lumii și niște interioare cu papuci din pâslă cenușiu stalinistă cu chiuvetă aurită ceaușist, nu Armele cele Chimice, tot ceaușiste, de Combinat, care au justificat războiul nostru și al Aliaților, ci nu invadatorul eliberator, doar

irakianul era îndrituit să-și dărâme sau nu tiranul...

– Scrie la pagina 206 din *Indécence, dégénéscence*, fredonă ca pe *Inocence* uscata Dorothea, că proiectul Arcului de Triumf, ca și al Statuii, provine din Școala de la Sonnenheim, de la Andrei Hurmuzacov, pe când bronzul e importat direct din România, unde Frații Ghizdavu sunt lideri necontestați ai colectării, prelucrării și exportului de metale neferoase, multe de pe la monumente de for public vandalizate, topite, ceea ce nu mai miră Coaliția de unde a avut emisarul lor, doctor Cezar Bogza, atâta valută cât să poată corupe factori administrativi în scopul „reconstituirii" la atâta proprietate căcălău, la propriu și la figurat, ca absenteiști din Ziduri, calitate care ar fi avut hiba că, în orice țară fără niciun fel de Trecut, exemplu de rea guvernare reiterată, fără experiență democratică, ar fi atras mai degrabă confiscări, și deși viscolea din senin, câteva sute de medici demonstrau în Piața Revoluției „Nicolae Ceaușescu", iar ministra sănătății ce se prefigura a se referi doar la care are, tocmai avea treabă în stațiunea republicană de sporturi alpine Sinaia, deși Antonescu și Căpitanul schiau de regulă la Predeal.

– Nenorocirea este, observă de la un timp și de sub Guiț ex-asistenta de medici Au-mă-doare, că noi operăm aici-șa-ntr-un spație viscolitu de certitudeni zlabe cu un endoscop niestoyak și onoarea cam păroasă a deontologicului dusă, într-o singură zi lucrătoare hard, de la previzibila deflorare-n cruce, pe așa viscol hairy inopinat, până la cea mai funcțională trivialitate online, cum nici umanismul cazon medieval, deservind rușinos câte trei vieri odată, nu a mai cunoscut așa putoare pe-acest meleag, unde-n orașe fapicsa nu-i o raritate dacă insistați, băieți! Dar din părți, pentru timizi, ea lasă de dorit ca și o scroafă, până la nostalgia unor Vremi Regale interbelite roz, în care e dezirabil pentru noii noștri stăpâni să nu ne mai întoarcem, daraghie druzia intelectuali, niciodată nikagda nevermore, nici când ar face plopul din Grozăvești pere în Regie, cu *fäină* dicotiledonată.

– Bolșebolșissima nenorocire! o urmări pe laptop cu gratuită atenție Andrei Hurmuzacov, cu ochii omletă pe medalionul de pe posteriorul cărții semnate de aleasa inimii sale de sculptor, clavecinista de la Basel, Isadora Morgenstern, *Învățăturile torțâționarului Ivan Ienaky-Țjuquel către nepotul său spiritual futălăul de Serge Kiossè, adică fii-su. Adevărul glasnost despre misterele mandavoșkăi ieșite-n fruntea Țării și efectele pișcăturii ei asupra mentalului imaginar 10 tomuri al colectivului indestructibil în care ne trăim pseudo-perestroika. Convorbiri indiscrete contra culturii cu pictorul de gen Marius Ghizdavu, cetățean al lumii, respectuos față de părinți, futu-i în dinți*.

– Știți în ce constă geniul Isadoriței mele? zise după un timp Andriușa către Grișa și Dora, căutând model interstelar pentru *Soții Frumușanu*, omagiu statuar pentru puținii interesați, în țara asta, de cum de ce cum a fost când le-au ucis emanații copilul, dar artă clasică, legală, între

limitele Constituțiunii iorgovane.

– Nu prea știm! răspunseră în locul tuturor morților Vera și Otla, care aveau darul piftiei și al parastaselor, una la Dubna și Zaporojie, ailaltă la Toronto, în Canada noastră idealistă, de s-a lepădat în Niagara, ca Ucraina, de arma nucleară, dar amândouă își cinsteau părinții, pe Dora și chiar pe Grișa, că odată cu volumul IV din *Războiul Sfânt* el încheie remiză saga României secolelor XIX și XX.

– Geniul incomprehensibil al domnișoarei Morgenstern constă în atenția respectuoasă cu care ea și-a pus bunicul sub semnul întrebării, pagină cu pagină, în special la ancheta de supraputere la care l-a stors consilierul cominternist Zahar Maslovici Kartotetotenkopf, invariabil începând prietenos cu un șui *poidiom popizdim!*, pentru a nu accepta apoi justificarea locotenentului de cavalerie Marius Ghizdavu că, personal, s-a eschivat de la orișice șarjă, preferând lucrări de fotopropagandă, deoarece nu voia să moară degeaba pentru niște urmași căcăcioși, ingrați, inculți funcțional, ni za hui sobaci, pomer ni za hui sobaci, tak...

– În acest sens, Marius este un adevărat czujek, azvârli scârbită țigara rujată Agnieszka departe-n closetul rural, și n-ar trebui iertat niciodată că-i vâră-n cap României că a întoarce prea devreme emigrația cultă, de unde s-a zburătăcit, ar fi ca și cum ai moraliza un bardak populându-i futelnițele cu fecioare neprihănite, cu acé frunză originară a tabacului încă alipită, ca numele Kant de Königsberg!

– Vorbești prostii! protestă din Miorcani, cu gândurile duse la Curlandia natală, marcomanul Eugenijus Miškinis. Și nu se cade unde e loc de cei căzuți.

Pentru Patrie.

Pentru orice fel de Patrie, fă! Și oricând! Eroul e erou și bună pace! Cum delegația noastră a văzut în vest cimitire comune franco-germane ale celor care s-au bătut pe viață și pe moarte, fiecare sub drapelul alor săi.

– Vorbim prostii! dădu din coadă nu fără înțelepciune supraviețuitorul Marius Ghizdavu, despre care se zice, ca despre un câine, că fondatorul Direcției XIII Literatura hudojnică i pak Dezinformația, generalul de agitație și torțe Zaharia Darie Masluvici Kartotechno, pe bază de dokummentî, dacă ele obvinnuiut, ar fi stabilit că adevăr grăiesc ia vouă, că la Ziduri likidarea kiaburimii ca clasă de *kulaci*, la porunca marelui Ilici că *lîsogvho v kulake goniat'!*, nu se poaci ni za hui sobaci fără a ne alia cu țărănimea săracă, săraca, așa cum ajunsese la 1945, ca simplu grajdanin, chiar obiectivul Repin de la Ziduri, Marius, după înstrăinări, prin vânzare sau donații sau abandon, de bunuri imobiliare, dar și mobiliare până-n Vladivostok, dacă s-ar fi primit indicații să fie transportate de SovromArte, eșecii de-a-l recruta pe moșierul ajuns fotograf de bâlci explicându-se tocmai prin cei doi invarianți ai autobiografiilor exasperant reiterate ebat-kopat, anume autoexproprierea preventivă și fimeia mereu generoasă cu

prinții.

– Și refuzul lui constant de a se jertfi de tot pentru Țară! izbucni în râs cernăuțeanca studentă geografă Galina Cobiliță, o moderată care l-a influențat pozitiv pe Alin Vișan, comandantul Grupului de veghe și reacție rapidă 2007, să-și revizuiască radicalismul juvenil din *Despăducherea României*, pe motiv că *mandavoșka* postceaușistă, adică a construi capitalismul cu nomenclatura și în folosul ei, a eșuat cel puțin la fel de lamentabil precât *glasnostul* și *perestroika*, al căror corespondent este în modul de existență al democrației noastre, originale, născute, la Congresul al XV-lea PCR 22-25 decembrie 1989, din necesitatea obiectivă ca același REPETABIL, cum zice Doktor Bogza, typ Human, să se cocoțopenească-n capul transparent și răbvășit al Țării, pentru care s-a fofilat locotenentul de cavalerie și CNN și Al Jazeera Marius Ghizdavu, de la a se alege post mortem cu vreo avansare decorativă de daurită tinichea Regală, în acest comportament laș dezgustător el asemănându-se doar cu Grișa Rasputin Căinaru, și ăla om cu Operă, *Homo solus* refuznic de la a admite sufocarea și învinețirea înainte de a se fi exprimat, sub alt znamia fâlfâitor, fie și pentru furnicarul (fornix) arcuit triumfal al Posterității noastre posterioare postumelor de post negru...

– Nu numai că nu se merită să fii muză, zâmbi ea ei ca bomboanele de pe colivă, țopăind de pe un canal pe altul, la cum cade Bierlinul, dar însă ci și Hector ar admite că a fi eutanasiat de Ahile pentr' o pierdolona Suka, Agnieszko, e totuna cu la nymphete lasciate mi morire, sau la viteji, pomer ni za hui sabaciu, kîine!

– Baciul moldovean, protestă behăit Micșunel Tomoioagă auzind larma antică a dulăilor, nu s-a gândit niciodată metafizic la moarte, și tocmai aceasta e noutatea indestructibilă ca arhetip, adusă de indecibelitatea postmodernă a inimioarei oii clonate Dolly, ca împăiată între doi berbeci total identici!

– Oricum, în Ucraina încă sângerând după genocidul colectivizării, zise popa Tani trezind din adormire cenzorii voluntari ai Autoelitei, oștile române au fost primite ca dezrobitoare, cam cum și cele germane în Țările Baltice!

– Este exact ce a șocat mai mult publicul lărgit, rânji larg popa Stănică Ciceag, amintindu-și chestionarul ce i l-a propus Narcisică Dabija, întocmit ca de ele însele, dumnealor, masile populare largi ca o fofolo fesenistă ale popooorului, interesat de cum se ară și se grapă orice prestigiu la care citește cărți, ca o culminație orgasmică din ordin superior a politicii de *Moarte intelectualilor*, sau măcar Smerti Idealismului, cele mai sensibile cititoare lecturând cu o singură mână și cu lacrimi în ochii rimelați, despre propensiunea suicidară de suflet a împătimitului în păcat boier dus la Sonnenheim cu scopul înveterat de a fi la nimfete-n Amsterdam lăsat s-o mierlească, adică nihilist nietzschean eutanasiac chiar

pe marginea labială, pardon, taică! pe buza labilă dintre pedofuckilie și G-gerontofilie, apără-ne, fulgeră, Sfinte Ilie, cu deosebire nepoată a galeristei Halszka Chrzastowska și a lui discipolă, Agnes de Krécy, fiind expusă oprobiului pe cearșaf, al cunoscătorilor în arta murală cum primarii în aia monumentală!

– Da, Andriușa, pescărușule, gemuuu Isadora, cetind răscolită ce câte miserii se putea scri, despre bunelul ei, în presa puterii interloape, cum remarca și Sergiu Chiose în calitate de analist viitor consilier băgător de seamă și de șpagă la cele mai înalte nivele, noi nu trebuie să uităm niciun pic că țeara noastră e monitorizată intens, prenupțial, date fiind consecințele inconștienței de a-și apăra hotarele în Războiul Sfânt, în vederea preaderării la dezvirginare și la o rapidă trivializare, cu tot cu alinierea viziunilor asupra viitorului *și mai ales asupra Trecutului,* care e și baza destabilizării, nimeni în era computerelor neputând combate-n bordel principiul contesei pictor de Moghilev-am-Dnjepr, regretata bolșevico-nazist de-a studiat limbili române la Tiraspol în 1924-1933, Halszka Chrzastowska, obscena expresie de tabacheră pudrieră cutiuță neagră cum că

– Garbage in, garbage out! ghici hackerița Emily.

– Budziesz pizdziecz, budziesz pizdy atrîmlivacz! roși și șopti Oles Hristici către Oroles Hristić, să n-auză nepoțelele Virginicii din Santa Madonna.

– If you' re gonna talk shit, fu tare atentă totuși Virginica la bielorusa lui, you're gonna be braten! Restul e mărunțiș, deci tăcere-n doi parmi antieroi!

Ca expert în Repetabilitatea Umană cu deșeuri cu tot, omul de afaceri întreprinzătoare antreprenorial Cezar Bogza nu evaza nimic miraculos în apropierea lui Marius Ghizdavu, sufletește tânăr bătrân, de o dalbă Agnieszkă moștenind ochii verzi de cânepă și pistruile de soare de dincolo de limita de cultivabilitate a viței de vie, cum avea contesa Halszka Chrzastowska, cea curtată interbelic cu irepresibilă asinuitate de supergalițianul expozant în Liovul nostru, și, tocmai de aceea, hotărâse a pedepsi alegațiile abjecte, de recurs metodic la emoțiile occidentale, privind paralelismul perpendicular dintre Marius și femeia slavă și dintre Playboy al II-lea și „jidauca cea roșcată“, ce s-ar mai face în mediile culturale bucureștene cosmopolite visceral, oricum în descompunere.

– This arselicker of antiromânism, replică el că acest lingău cu botul mov, aproape brun nazist, al antiromânismului de peste tot, uită-n hrișcă, ocru și sienna arsă, cu cea mai desăvârșită nerușinare, motivul de ce moi hui a plecat în exil postmodern Marius Ghizdavu la apus de soare, tot cu trenul ca Mircea Eliade, tot din Gara de Nord și tot tocmai la Basel în Alsacia aia din Portu Galia!

– Pen' c-acolo, sări Maradonel Zamfir Frișcă în apărarea lui Narcis

Dabija-Moga, i-a lăsat *moștenire* celebra și nemuritoarea Frida (Friederike, fata pastorului protestant din Sonnenheim, cu care s-a recăsătorit pe ascuns rănitul prizonier Voicu, fără a reuși s-o convingă să-și părăsească Alsacia și Lorena ca să șteargă la cur, la Ziduri, pe orfanii de război de mamă Marius și Octavian), – acea proprietaaate pe care amplasară adineauri ucenicii Memorialul Timișórii!

– A plecat Ghizdavu militar, băi numărătorule contorule de ouă, tocmai pentru a-și desăvârși sub frunză verde de stejar, în ură pură de om, OPERA, dac-ai citit în puii mei dezvăluirile despre știința Homonică din lucrarea de gradul unu în transhumanism, a doamnei găină de meditații de română Emilia Tomoioagă, intitulată-n versiunea pentru arieni și stucaci only*, Hrestics Misanthropen*!

Ceea ce, ca medic și ca doctor specialist în repetabilitatea umană și viagră, nu pot altfel interpreta decât ca pe o hotărâre mebică definitivă de a evita crocant orice risipire de timp-energie în **nimicuri românești**, atât în ce privește sexul bătrânesc baladesc neprotejat cu neromânce slave, cât și mai ales în special manifestarea vreunui interes post 11 decembrie 1999 pentru *mandavoșkă*, pentru a construi societatea capitalistă multilateral dezvoltată, cu păduchii cocoțați în capul Țării și pentru lindinele lor! Iar alternativă la ăștia nu-i, n-ai cu cine.

– Chiar dacă Țara beizadelelor ar primi ajutor consistent de la europeni, de teamă să nu vi-l dea americanii și să nu mai plece? se miră infractoarea Virginica.

– Chiar! nu se dădu bătut vechilul ghizdavian, schimbând însă cu șiretenie de arendaș bucovinean slova: kak pivo? Cumu-i berea de Ziduri la supermarket?

– Hooiiniaa! recunoscu cu mustăți albe efemere cumnățica pictorului mural, gata a se urca pe pereți, doar ca să-i vadă gleznele beizadeaua Vip.

– Frați români! că vă recunoscui după specificul locuțiunilor, interveni de la masa vecină Muhală Muistu, aflat pe la Strasbourg c-un grant pe tema Podul Prieteniei regionale româno-bulgare. Absurd iaște ca cinevaș, gândind la zdrumicarea Bierlinului, să mai fi sperat că imperialismul americano-britanic ar fi putut manipula masile să accepte, doar de mila galițienilor lui Marius Ghizdavu-Lwów, înnădirea unui război mondial trei, exterminator postmodern IT și AI nuclear, la Războiul Existențialist, în 1945, câtă vreme încă nu se uscaseră complet nici lacrimile și nici cadavrele urâtului Războiu Expresionist 1916-1919, care a dat apă la moară națiunilor în loc să le bage la mixer, blender sau chopper!

– Este adevărat, tu, poștă Pia Filip (Iordanka Filipescu), că eu nu m-am autosesizat funicular la Iowa City de vreun afront la industriașa Virginica de Baltimore, căreia-i recomand, când o vitală necesitate-i va impune a se aproviziona, să ia de la minibig carne tocată numai de la doamna Lili Cepeca și domnu' Bebe Enache, dar a venit momentul să-l

întreb pe Herr Doktor Caesar Bogza, indiferent cine-i autorul *Manifestului Lindinismului*, dedicat înlăturării „păduchilor din capul Țării“, lustrației mandavoșkăi marxist interloape, dacă tineretul, hai să-i zicem radical, pe care-l sponsorizează necritic, știe că austriecii foloseau insulta *păduchi* tocmai pentru viitoarele victime ale lui Himmler!

– N-are contează! Ce-are sula cu prefectura? Dar primăria cu fudulia? Dom'le, negocie mieros arendașul român, aici servim o bere de Valea Ursului, grație ginecologului format de guru Ghizdavu, țarul Cezar Bogza, care a îndrăznit să valorifice nemțește sfânta apă chioară a zonei, dar așa, ca simplu cetățean irațional, nu și iliberal, precizez că zicala *a ieși ca păduchele-n frunte* nu are, nu a avut niciodată la români, semnificație xenofobă. Cât despre utilizarea de către pictorul excesivist Marius Ghizdavu, a unui colaj în care drăgălașa *Românie Revoluționară*, a generosului pictor evreu de origine budapestană, Constantin Daniel Rosenthal, are bombata-i frunte pistruiată cu hiperbolic mărite exemplare de *Pediculus*, de *Pulex irritans*, de *stelnițe* și predominant de *lăței*, de păduchi lați *Phthirus pubis*, mandavoșkă, declar c-am fost de față când explica emisarului colecționarului american Vasile Iowa, care s-a scris degeaba că lucrează pentru recuperatori bucureșteni colecționari spălători pe la licitații de bani îngălați, că această operă de Despărțire pașoptistă de România, după alegerile din toamna lui 1992, a fost inspirată de observația unui vșivîi ciolovek filolog din Ferentari, cum că-n RSR nu fu Revoluție, mirosi-ți-aș emanația, neafirmându-se **niciun idealist**, niciun **homonoic între oameni**, niciun boier supergeneros iluminist, niciun

– Nicolae Băsescu! ghici sus-sus Virginica, din Roata de la Santa Monica.

– Niciun Nicolae Bălcescu, întări și-și aprinse trabucul castrist Cezarian, fostul ucigaș de embrioni, printre care poate se va fi aflat și Omul Providențial care ne-a lipsit atâta să candideze după cele 4 îngropări ale cioclului Iliescu.

– This providențial man, se autosondă Cioropel după testul de sarcină live, asistată de Pizzacola și Au-mă-doare, în timp ce-n același tembelizor încarcerații Orwell 1984, culegători de hamei de bere la Ziduri-Pribegi, Kangurul, Guiț, Pitecantropul, Pokemonul, Semnificantul și Pitbullul, vorbeau cu o psiholoagă, de felații, donatori și cât e termenul de garanție la consum, pentru conținutul nutritiv al sucului de bărbat onest, ca supliment alimentar, preafericitul expert Doktor Kaiser observând, din limbajul trupului moderatoarei cu șunci, paradoxul român că de fapt ea nu știe deloc să se legene ca-n codru, fiind regretabil oengist că la școală la noi se implementează prea puțin despre praxisul în dos și-n gură, oooh, yees! clismă cu spumant demisec, nu cotlet haiducesc nociv la ciocoi, this providențial man Niciolaie Bălcescu, fă, I thing, oooh, yes, cling-cling, oooh, yes, I thinK tHat he waz beizadeaua Raulică Lecca, the prodigăz

figure child of the bestial interwar fucking intellectual criterion generășen de lapislazuli, fiindcă mie-mi place mai tare salam de Sibiu în mațe, nu piftie de curcan dezosat!

– De la Pitești? ceru certitudini Au-mă-doare. Din tinetă sau de la Big?

– Habar n-am! râse Pizzacola de pe budă. Iar Tira Misu, Diva (Sugativa) și Diegeza mi-au dat mesaj că nu mai știe nici ele nimica de îmbârligarea cazului!

– Nu în-tâm-plă-tor, deloc întâmplător, observă secretarul de stat Saie Buburuză, coordonator suprem al tuturor Bibliotecilor Digitale ale României, tot *piteștean* o fost și Conducătorul Statului român în Cruciada Antibolșevică, despre care și-a exprimat în Gorikaia Pravda marele filozof existențialist Jean Sartre convingerile cominterniste, că un anticomunist este un CÂINE ROȘU!

– Dinamovist? se interesează aici-șa-n berărie un grup zgomotos de alt soi de încarcerați, dar de multă vreme morți, flăcăii țărani proști și comandanții lor învățători, nu toți ortodocși practicanți de să-ți bați joc de ei numai pentru vina de a fi ortodocși BOR, ai unei generații care a înțeles, pișa-te-ai, Guițe, râse Vip Enache spre Kangurul, prin găurica occipitală din exobaza țestelor lor murdare de pământ, străin încă, de pe Dealul Epurenilor de le crește deasupra numa' floricele de-alea natur, nu de import olandez, nici de popcorn, ci de pizda țigăncii mov catifelat pe un verde de stepă poetică ca câmpul Bărăganului deportaților, scurmat și în ziulica de azi cu *plug cu cal* alb lipițan basarabean, ca El-Zorabul de la Năpădeni, din Bugeac, Dubăsari-Valea Hoțului-Balta sau Kuban al lui Marius, care Cavaler pare să fi fost dintre interbeliții care au realizat că-n care pe carele universzal, bolșevizarea României înseamnă a o mierli tu rezistând pentru norodul românesc, znacit a o păți ca marele popor rus în declin spenglerian, ba chiar, în parte, ca frații noștri ucraineni și bieloruși, care n-au fost lăsați să se mai nască: *istoriei galițiene gravide i s-au legat picioarele* cu un Lassou, Cezare!

– Căzăcesc sau tătărăsc Ștreangul, dacă ne gândim la invazia lor pustietoare comună în Ieșii lui Vasile Lupu, exact când o spiritualitate vag occidentală ar fi putut fi fătată, dar fu lepădată direct în Bahlui! filosofă cu havană avortatorul, cu sugestia sângerândă că de la chiuretă la chiuvetă nu e decât o singură bukvă.

– Din punct de vedere structural, dădu din degete academicianul doctor inginer turnător scriitor Ion Codoi, arătându-i prin semne surdomutului Marius Ghizdavu ideile principale, remarcăm o simplicitate barbară în ambele cazuri, de unde și o stranie similitudine, încât te înfiori ca o ginestra pe labia abisului: nu e deosebire de intelligence între a înnădi bețe ca să ajungi la banana lui Köhler, între a lega picioarele gravidei să nu mai nască-n lagărul tău și între a ciocni ca pe niște pietre neșlefuite, două

obiecte ovoidale, un Boeing și un zgârie-nori!

– Da, dar, nu prea înțelese pen' c-avea căștile de internaut pă urechi, despre ce se bârfește, melancolicul Tristan Bălușeanu, cum altfel decât cu pietre și cu sinucigași să se apere marginalizații de o supra-civilizare cu forța, de un viitor comparabil cu al indienilor americani: ceva exemplare pitoresc exotice de interes turistic și propagandistic, în niște rezervații, corturi lângă orașe de oțel și sticlă!

– Dumneata, Tristane, îl apostrofă Maradonel cu respect batjocoritor, nu ești un bun creștin, dacă ții cu păgânii și când e vorba de Locurile Sfinte!

– Coranul, își aminti pe neașteptate popa Tuțu că frunzărise din Atanasie Damian, socră-su, *Fiica Risipitoare*, din păcate nu-l au în biblioteca lor toți creștinii într-o tălmăcire fericită. Dar din păcate încă și mai grele, ei n-au citit nici măcar pe exploratorul Occidentului, boier Dinicu Golescu, patriot ce a întreprins și o călătorie secretă în Rusia, negociind probabil cu Pușkin prin 1823, deoarece nația i se trezise la București și își dorea scuturarea jugului mahomedan fanariot, pe când Vestul, condus romantic de destrăbălatul Byron, nu sprijinea ca de obicei decât pe greci, c-auziseră de ei, așa că singura, puerilă poate, dar disperată ieșire a noastră din sracikă, nu părea a fi decât a ne răzima politica externă pe detestatul Țarism, fără a ne mai uita nici în stânga, nici în dreapta, manipulându-l să ne îndeplinească satisfăcător toate poftele, înainte de revoluțiile din 1917, an în care pe frontul din Moldova Mărășeștilor, *pierit-au rușii eroic numeric cât românii*!

– Occidentul vecinic dezbinat, Marius, tot n-avea somn Dora, neputând răpune el Armata Roșie nici măcar condus de un strateg ca Napoleon, care cum a arătat Tolstoi era de fapt un ageamiu, mai ales ca stăpân vremelnic al Moscovei, pus pe a-și atinge scopurile lăturiș, slujindu-se de infiltrațiunea... emancipaților, însărcinată a nărăvi la corupțiune aparatcicikovii corecți de toate cinurile și a depărta diavolește mujicii de la hram și sobor, spre otrăvitoarea crâșmă cu vițiu, încât filosoful Jean din Ferentari, a cărui tovărășică Ioana au pedepsit-o diavolul cu gaze la bloc fiindcă l-a părăsit în mizerie bărbătească burlacă pe intelectualul ei, are mereu un spasm, te strânge el spasmodic de cot când, în mizeria Bucureștilor, trecem pe lângă vreo dace cu lupi, badigarzi și conifere siberiene, el regretând nu numai că, din vina încrezutului de Hi, n-am anexat noi românii întreg Peisajul Rus, ci și că băuturile falsificate de azi n-au nici pe departe izul, culoarea viorie și mai ales tăria duhovnicească de mărturiseai tot, ușurându-ți duhul, a basamacului infect și a samogonului de foamete sau de război...

– Că cu whisky Teacher's la profi și cu Hendrick's gin, rânji Codin patriot local de bar, a delirat destul Narcis Moga, criticând narativul geologului Voicu Ghizdavu, că pe-un picior de plai, la cota 780, mai la

nord pe Râul Doamnei, la Nucșoara, se va fi format la 1812 un lac carstic pe ghips, deoarece Făt Frumos și Ileana Cosânzeana trăgeau cu urechea și raportau Zmeului – logofătului Iordache Ghizdavu – când s-au arătat Machiavelli și Montesquieu, distrându-se-n această gură de rai compunând o distopie, fezabilă implementabil doar de Latina Gintă!

– Coranul? tresări Lina, frecând cu leșie și temenele podelele bibliotecii de la Ziduri, încă nerisipită de Marius însuși, perfect conștient de ce va fi să vie, cu ce Indexuri. Eu cred că din Coran picură învățătura smereniei de a nu te lăuda că mâine vei izbuti cutare lucru, ci tu, conașule, să te închini și să zici cum te-a-nvățat numai de bine bunicuța Ralù: că mâine voi reîntregi Țara, până la masa critică de la care se autoîntreține Reacția în Lanț a acelei exploziei culturale de să ne respecte și pe noi păzitorii Schengenului, *dacă mă va ajuta Dumnezeu!*

– Numai Necuratul, oftă sculptorița Cristina Done, încă nerefăcută după șocul reeducării liceanului Raul Lecca și după altminteri bănoasa ei carieră de aprozaristă, a împins la cearta Surorilor Moga cu Frații Ghizdavu, nu mai puțin nenouă sub soare decât, tot valahă, ciorovăiala Cantacuzineștilor cu Bălenii. Rușinică! Rușinică, băi! Atât Narcis Moga, cât și Isadora nepoțică Ghizdavu, ca oameni tineri, vorbind doar din auzite, din presupuneri și chiar din imaginație auto-corosivă, nu din înțelepciunea bătrânilor că trebuie înființat câte un *institut de documentare* pentru fiecare minister putred, într-o țară care unde păduchii îmbuibați ai mandavoșkăi n-au găsit mărunțiș în buzunare, cât să însămânțeze până la 29 martie 2003 un pogon de gazon pe Lia Manoliu, pentru a se putea valorifica dinaintea zecilor de mii de spectatori, și a milioanelor de telespectatori cu inimi tricolore cât un purice (2-5!), incontestabilitatea superiorității tehnice a fotbaliștilor noștri, în această confruntare fără de noroc pentru calificarea la Euro 2004, cu aliata noastră NATO contra lui Saddam și Miloșevici, Danemarca!

– În acest sens, dădu din hârcă a strigoaică-n pofte zombi scheleticul Voicu Ghizdavu, al stimulării Nenorocului, lucrează și legenda diseminată de Narcis al stricatei la cap Chouchou de Cocagnac, nepot sau strănepot, futu-l în bot, cum că aprigul meu bunic făcea baie-ntr-un ibric! Vasăzică, logofătul patriot Iordachi Ghizdavu ar fi mers chipurile cu mișălia până la a-l influența pe călătoritul explorator Dinicu Golescu, să-i poarte-ntr-o besactea până-n interminabila Rusie, un concept atât de veninos ca *primul* draft al *Protocoalelor* alea, la care văz că nu opune nimeni *Protocroanțele Înțelepților Kremlinului*, desființându-le stăpânilor câini ai rușilor vecinicul expansionism, emanat și la noi prin konsens, nonsens și contrasens, ca să se implementeze mandavoșka în locul unei perestroici viabile și unui veritabil glasnost autocritic, la Congresul al 15-lea al Parrtidului partidelor, ținut la Scroviștea ca-n Pridnistrovia, pe când junimea sta-n orașe martire cu capul sub gloanțe, între 22 și 25 decembrie

1989!

– E aproape o certitudine, ucenicilor, că Dinicu Golescu a fost finanțat de străbunicul meu argeșean Iordaki pentru călătoria secretă în Țara Muscălească, al cărei spațiu vital începe la nord de Oka și Reazan, scopul negocierii de la artezienele din Peterhof fiind acea răscolire de arhive din care se publica, la Golești (?), pe la 1826, daurita „Adunare de tractaturile ce s-au urmat între prea puternica împărăție a Rusiii și Nalta Poartă“, pe baza căreia boierimea noastră hrăpăreață speră și azi a se crampona și la Strasbourg, să nu i se mai ciuntească „drepturile“ la jaf și la primul viol nici în vremuri de Schimbare de Stăpân 1989! De la sine înțeles fiind că, după ocupația turcească de la 1821 la 1824 și înaintea celei rusești, de la 1828, și poate că în unele privințe OMW continuându-se și Influența austriacă, Ministerul Culturii neputând subvenționa azi tipărirea celor patru volume căinare *Războiul Sfânt* însumând **1681** pagini, încât tot Iordaki va fi plătit acel sbornik, cărturarul Dinicu Golescu având patru hojmălăi de crescut și educat, cărora le-a și dăruit un apartament de patru camere, în blocul de pe bulevardul cu același nume, la statuia pe lângă care trece spre, și vine de la Sala Palatului pe lângă Radio mașina 178, așteptată de Emil Cioran și Mircea Vulcănescu, nefiind în ea decât popa Sică de la Ziduri, rugând telepatic din ochișorii înfundați în grăsime pe preacinstita Eupraxie a vedea la poartă cine i-a stârnit pe maidanezul de toloacă Azorică și pe aristocrata flocoasă Chiasma, pentru care comandă ei regulat la Paris atâtea macaroane Ladurée.

Dinspre pădurea Andronache, venea un îmbătător spray de primăvară, a micșunele, mărgăritărele, popas, urzici, rostopască și muguri cleioși generatori de o coloare verde nedorită de anumite forțe, observă Tristan Băluțeanu bocind că, mai întâi, se va obișnui lumea cu *cenzurarea* pornografiei și *interzicerea* pirătării filmelor, pdf-urile nu prea contează, apoi vor fi rase de pe web bietele saituri dedicate Istoriei naționale, într-o țeară-n care ministrul colonel Oușor se râdea recent de sobrul analist Terente Frunzăverde, că nu mai răscoliți, dom'le, *liniștea uitării* Trecutului, cu suta de morți de la Rebeliune, că noi românii am avut o mie la Revoluție, de peste zece ori mai mulți, și nu mai cârâie nimeni nimica – cum nici despre înstrăinarea economiei gata distruse – , prioritară fiind acum noua etapă de implementare a mandavoșkăi, în loc de perestroikă și glasnost: după formarea clasei de stăpâni șpagocrați, vine *fireasca* ei integrare euroatlantică, pentru ca Proprietatea dobândită prin șmen după Congresul al XV-lea, din 22-25 decembrie 1989, să fie apărată nu doar de constituția iorgovană, de adică armată, poliție, justiție, siguranță, securitate, fosta securitate, jandarmerie, gardieni publici, trupe speciale, plus armatele de badigarzi particulare, plus interlopimea cu toate clanurile ei, plus aventurierii sosiți de pe tot globul, ci și de importante contingente NATO, eventual bazate cât mai aproape de zonele de etalare a României cocalare

pe înțelesul amărâților, adică ca case cu de zeci de ori mai multe camere decât poate întreține un cetățean cinstit, de fraier și de intușabil, al coloniei nimănui, România, în Epoca Mooye (1989-2011).

Ca și cum n-ar fi fost niciodată la Stalingrad, Marius tocmai își instala din nou Windowsul în Epoca Wash și niște stupi cu fund antivarroa ca al Dorei în mica prisacă. Doi cățel antropofagi se hârjoneau, pe o iarbă cum ar fi trebuit să aibă și Stadionul de Nisip cu Danemarca (2-5!), dar ne-a dovedit cât putregai e-n clasa politică, de nu poate ea ține sus steagul luptei fotbalistice dintre popoare, darmite edificiul gingaș al nemuririi culturale finanțate din părți, pe când un marfar cu bouvagoane utilizabile și pentru deportări masive, neinteresante pentru cățeaua roz occidentală fiind vorba de rase galițiene incapabile să implementeze corect proiectul marxist, se târa dinspre gara Regală Băneasa spre Constanța, cu obiecte de inestimabilă valoare ce urmau a se descărca la Odessa, la Ialta, la Kerci și la Soci în Abhazia noastră, iar factorița Victorița sta-n poartă, cu bicicleta Mifa, rămasă României de la curieri din Wehrmacht, rezemată etern de stănoagă.

– Noroc, tovarășe Ghizdavu! zise ea cu bucurie inexplicabilă altfel decât prin presimțirea împreunării cu un boier, dar după ani, și numai după ce el va chinui motanii ce-i mâncaseră păsărica, atrăgându-i cu ceai Plafar de valeriană și scandându-le din duiosul poem funebru pentru vrabia lesbiană al lui Caius Valerius Liberalus Catullus. Cred că o să jucați la o Nuntă! anticipă ea, pipăind în plic cartonul ca de ciorap de concert din muzică de Schönberg al Invitației.

Destinatarul înlemni. Precum am mai menționat de la 'cest microfon, multă vreme după instalarea pe vecie a cominterniștilor, într-o Românie mutilată sub masa geografică critică începând de la care critica să aibă ce moi hui critica, în special datorită profesionalismului asumat de tătarul Elvirei celei jertfite-n escala de la Ialta, continuând spre Istanbul cu placa ei turnantă cam șifonată, în mod miraculos canalele de comunicație ale locotenentului de cavalerie, propagandă, pictură și film valah cu Occidentul au continuat să funcționeze ireproșabil.

Astfel, la 8 noiembrie 1944, de ziua lui de botezat Mihail de către popa Sică, el a primit din Prusia Orientală de la Otto Runge deja celebrele poze care i-au inspirat capod opera de Războiu Sfânt în contra bolșevismului demo lator de biserici *Fecioara de la Nemmersdorf*, adică Gioconda sa. Un opus liric echivalent cu poemul tânărului Soljenițîn *Prusskie noci*. Ba chiar oarecum simultan. În 22 octombrie 1944, la exact trei ani de la atentatul de la Comandamentul Român din Odessa noastră, ai lui Stalin și Ehrenburg luând Goldapul și Nemmersdorful aista, să înființeze ca la Ziduri și Golești sovhozuri în Prusia Orientală, iară în 5 noiembrie 1944, ai lui Hitler și ai lui Goebbels recuperându-le, precum amicul Otto Runge Harkovul Murocikăi gata spânzurate, contraofensiv și

descoperind *viol + masacru*, inclusiv irodic, de prunci creștini, care documente, când va fi cazul, la o Revanșă bazată eventual pe jocuri rusești oligarhe anti-NATO, ar putea exploda eficient pe web, pe hârtie de ziar și pe sticlă TV, eclipsând orbitor, tare mi-i teamă, Clara, „plictisitoarele, dezgustătoarele minciuni ale industriei eroismului stalinist“, cum se exprimă gamerul Vip Enache și alt tineret cu receptaculi tociți de senzații prea tari, inventând rusofobe meme-uri virale...

– Toți am fost informatori, oftă factorița bătrână, toți am furat sau am înșelat pe cineva, toți suntem inculți, toate femeile e curve.

– *Juden, warum lasst ihr uns nicht in Ruhr?* i se năzări alsacianului Marius, fost Cavaler al Cruciadei antibolșevice, că-l trage crainicul de păr, ieșit din monitor ca să-l monitorizeze și luându-l drept altul, pentru că îmbătrânise neanticipat până și la capitolul pierderi de memorie, așa că-și tălmăci, în diareea însângerată de restituiri neonaziste, negaționism total sau selectiv și mai ales minimalizări prin compararea cu genocide strivitor mai consistente numeric cu cel puțin un ordin de mărime, cum că, Evreilor, de ce nu ne lăsați în pace? Între Ruhe și Ruhr găsindu-se și acea întâmplare cu trupe africane de ocupație 1923-25, de-ale Imperiului Republican Francez și Imperiului Monarhic Belgian, despre lichidarea eugenică fără milă a micii mulătrimi rezultate din cuplărai proto-colaboraționist, Hi informându-l corect și rece, în paltinul sur de la Berdicev, la 6 august 1941, de Pobreajen, crede tot antibiograful Narcis.

Dar cuuum a fost posibil să se urce cu monstrul în frasinul ăla? Uite-așa. Pentru că tot atunci cunoscuse, la o cupă de șampanie și bravură cu niște decorați recent, pe HHH, nu pe Honourable Hurie Hurry, ci pe Herr Heinrich Hoffmann, consilierul pe probleme de imagini fotografice al frumușelului Führer de porțelan. De la acest profesionist, se alesese cu o ureche ghips în 3D a lui Iosif Vissarionovici Stalin, cum era ea la 23 august 1939, când cele două oțelite totalitarisme muncitorești și-au dat mâna trudită, în nădejdea disperată că se mai poate menține pacea lumii, rezistându-se uneltirilor... „evreului internațional“, singurul câștigător în cazul unui fratricid conflict intraeuropean, asta *în teoria* marii conspirații a ațâțătorilor la un nou război de la... Jew York, *că-n practică* va fi cu totul altfel, după cum a prorocit chiar Hi la a șasea aniversare a chemării sale să salveze Germania. Pe mulajul acestei urechi ca de babă bigotă, chirurgul de război sfânt doctor Liviu Lecca demonstrând protocronist, la Straßburg, colegilor săi naziști experți în antropologia comparată, că ADN-ul lui Djugașvili se suprapune aproape total pe al divului nostru Traian, peștele ăla proto-creștin care livrează lupoaice de pe treptele Muzeului Național de Istorie sabotat ca să nu existe la Centenarul Marii Uniri, iar rumânii să devină majoritar antiunioniști, antibasarabeni, precum elitele reeducate prin demitizări în postromânism. Da, urechea securistă a lui Stalin e cum apare-n statui a Împăratului roman de origine iberică, ceea ce nu trebuie să

ne intrige, deoarece așa cum scria eruditul Antim Ivireanu cel Sfânt bunicului logofătului de obiceiuri Antioh Ghizdavu, nu za hui sobacii și nici de țâța vacii țara georgienilor și gruzinilor s-a chemat înainte de a fi cotropită de muscali, cum? IVIRIA!... Aică Ibiria, e-Beria! Și aceasta este ușor de înțeles. Pentru că divul Traian o colonizase cu *iberici români* de-ai noștri!

– Morala acestor didahii fiind, explicase în clar de lună, la Bolentin, generalul de propagandă Horea Bratu, către Grigore Căinaru, Atanasie Damian, Iancu Noveanu, Marius Ghizdavu, Edgar Glagoveanu și ceilalți căpitani ai săi, că orișicum se va sfârși ca un glob de aur Războiul Existențialist, pacea pre-exterminatoare nouă românilor ne va fi favorabilă, așa încât precum din Unirea pohtită și bricolată de Mihai Întâiul Bravul a crescut România Mare, ce conținea la 1600 suficient procent de minoritari încât să-și asigure masa critică pentru autarhia culturală, tot așa aidoma la fel și Reichul Regelui Mihai Întâi Voievod de Alba Iulia, ce își avea la 19 Noiembrie 1942 brazda românească trasă îngust și adânc până-n Kazahstan și până-n Persia la Isfahan, este bobul de grâu monocotiledonat, însă dublu *hibrid* încât să nu se poată înfrupta din el și habotnicii iudaismului ostili corcirilor; este suplimentul alimentar al zeilor, este mirabilul sâmbure de Noroc din care va emana mâine, sau poimâine, Victorițo, factorițo de lucrezi la poștă, gloria Reichului Românesc și a Commonwealthului panromânesc, într-o Europă puternică și respectată, lățită de la Suez la Belomor și lărgită de la Strâmtoarea Gibraltarului, peste Ural și Sibir, la a lui Bering!

– Cu alte cuvinte, privi visător boreal Marius Ghizdavu la vagoanele de vite de valori inestimabile pornite din Gara Băneasa spre Kamceatka și Kurile, dacă Hitler ar fi învins, atunci victoria anglo-americanilor asupra lui, care nu s-ar fi putut produce, poziționată savant drept Sfârșit al Istoriei, decât după un anodin și stressant război rece de 40-50 de ani, ar fi trebuit să găsească românismul civilizator bine înstăpânit, atât în Crimeia, cât și în Caucaz, cu o săgeată latină spre Samarkand și Peshawar, după cum în cazul în care Stalin ar fi luat Bierlinul și apoi ar fi fost constrâns să-l scuipe, tot așa cum ordonanța lui Căinaru de luase Viena noastră, unde Codin Marin nu putea ingera stridia ci o țâpa gios, de unde o apuca cotarla, dar apoi o țâpa și ea, nimic nu ne-ar putea împiedica, soro, să ne expunem cu mândrie punctul de vedere la masa verde de sub prelata cortului de nuntă cu veselă de închiriat, a Păcii, cum că dacă nu e corect politic a vorbi de apărarea teritoriului, și încă și mai puțin admisibil e chiar a te proteja în contra bolșevizării ca galițian de rasă disprețuită ce poate vei primi și un nou alfavit mî znaiem, apăi mai pă înțelesul omenirii civilizate ar fi să recunoaștem, pledând vinovat, că, onorată instanță, leck mich am Arsch, mâna asta a noastră de plugar agrest din *Moartea lui Vergiliu,* ce poate lângă camaradul german în frăție de arme au giucat *Fünf gegen einen*,

ascultând *Lili Marleen* cu Lale Andersen și cu Otto Runge, au dorit sceptrul Universului în bordeiul de la Kotelnikovo, vreau să zic, Virginico, și ție, Chouchou, că pentru cățea sau cotarlă, pentru purceaua roz, pentru Occidentul cripto-rasist, e mai ușor a accepta că România Regală a dus sub Regele Mihai Întâi Viteazul, instigat de tata, un clasic **război de cucerire** a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, un război de conturarea unui Rumänische Reich până unde e Dreptul Nostru, al aristocrației românești străvechi, anume din Ucraina geților și Bielorusia carpilor până-n Crimeia, Caucaz și Volga Volga, o formă geografico-istorică deocamdată cam fără fond, Sergiule, Isadoro, Andriușa, dar pe care, mâine, poimâine oamenii de stat și politicenii hrăpăreți ai postmandavoșkăi penale să o ghiftuiască încet-încet cu substanță românească pură, – decât să admită cinevașilea că orășenii și mai ales plugarii noștri tineri s-au jertfit dincolo de Nistru împotriva primejdiei de nimicire a Neamului, prin bolșevizare-rusificare-stalinizare și-ndeosebi deportări, ceea ce și continuă să se emigreze cu elan tineresc, de pildă azi 2 iunie 2003, România fesenistă, ca urmare a politicii de *Moarte Intelectualilor*, de până nici poetul romantic Mircea Dinescu n-a mai scris cu maci, ci cu raci, între papă și ceapă, comportându-se culinar ca un hamster alergător în cușca obligațiilor cotidiene, această Românie a lui Yl, de o mie de mii de jdemii de ori mai superioară totuși, cică, pentru lichidatoriști în postromânismul Epocii Wash, celei interbelite a Reginei Maria, în care nicio viperă scriitoare ideolog „nu și-ar dori să trăiască", pesemne de frica idealismului exasperat la culme, această Românie a mea, nu mai are azi, 2 iunie 1973, o *literatură funcțională* ca la 1681, din pricina inculturii din pai de orez Ceaușescu, Jenele, care n-a rezistat tentației cultului kimirsenist al personalității, nefiind educat suficient în acea Românie Mare ideală a ta, iar mâine, adică în 1983 sau poate că în 2083, nu vom mai avea aoleu! literatură deloc... Nici limbă în 2222! Poate nici istorie vreodată, băi jigodie. Ei și ce!

– Și ce? Asta nu e treaba ta! observă cu durere diplomatul Saie Buburuză, uitându-i-se-n ochi academicianului doctor informatician gamer Ion Codoi. Dar... aleșii poporului pot, vor și vor hotărî până și auto-eutanasierea, dacă e cazul, ei votează și vor vota totdeauna așa cum li se va spune că e mai bine pentru Țară.

– 1983? se trezi Eliza. S-a născut Isadora, fata fetei mele Irina (tot Irina o cheamă și pe-a Raisei Gorbaciova, și pe-a lui Ehrenburg!), dar Marius al meu părea mai mult preocupat de apariția Școlii Fotografice de la Harkov, cunoștea din expoziții descrise probabil de Radio Svoboda chiar pe inginerul Boris Mihailov și era fascinat de această disidență surdă a imaginilor grăitoare despre eșecul proletariatului fără burghezie, raiu de fierătaie rujinite, ornat cu cetățence adesea mirosind a subnutriție. Dar Harkovul era măcar prietenos cu scriitorii!

– Literatuuuura?! dădu din umeri președintele zburător Zahei

Avăcăressi. Păi ce, tura-vura, aici nu ne mai bazăm, într-o economie europeană de consum american, pe legile pieții? Ai? Pe *economii*? Viața demonstrează, copii, că întotdeauna cine simte furnicături în degete cu intenția de a scrie, o s-o și facă, indiferent de consecințe, dacă se publică sau dacă nu i se obsearvă că se publică, de către instituții specializate în critică, promovare sau cenzură. E la fel ca cu purisanca care nu e de casă, când o apucă pandaliile: oricât ai monitoriza-o, ea tot își va face mendrele, poftele, fanteziile. Literatura vine de la sine, ca și virtutea. Prin urmare, din banii contribuabilului nu mai trebuie subvenționat prețul la cărți sau la reviste literare, ca să ne rezemăm și în cultură pe *realități*, anume pe cât interes public realist socialist și câtă cerere există *efectiv* și în acest domeniu!

Mai bine să ne preocupăm de a găsi noi metode de luptă, cu abnegație și eroism, ca la un război sfânt, *împotriva economiei subterane*, mărindu-se astfel încasările bugetare, mai ales în ziulica de azi, când cercetările savanților de renume mondial Ion Codoi, Saie Buburuză, Darie Fișiereanu, Adriana Bratu, și ale discipolilor lor, cum ar fi Narcis Moga, Maradonel Zamfir Frișcă, Erdödy Zsuzsa, Lavinia-Stana Clătici, consilierul meu Muhală Muistu, Alin Vișan, Larisa Rîbalovna și, cu evidențieri, purtătorul meu de cuvânt prezidențial, domnul Terente Frunzăverde de la oficine occidentale, au dovedit cu condescendență în cursul cercetărilor, în țară sau călătorind spre a scotoci prin arhivele cele mai străine, că actuala economie subterană se trage fanariot din corupția organică și putreziciunea metafizică, deci din *cadavre negrijite* după tipic, după rânduială, deoarece trădătorul Antonescu n-a înregimentat în linia întâia destulă popime, în ticăloasa lui aventură de-a tiroliana la Răsărit. Da-da-da, său, oh yes! yes! actuala economie *subterană* nu-i decât o emanație târzie, dar virulentă, ca a ciumei importate-n Occident odinioară din Feodosia Dorei Glagoveanu și a amantului ei de ne critică azi din Diasporă, destăratul Marius Ghizdavu, emanație pestilențială a cui? A morților, dom'le, a răniților, care tot au murit, și a dispăruților, care tot au fost omorâți, dintre câți inocenți *malgré-nous*, sub un ordin criminal, au trecut bandițește Prutul într-un război așa-zis sfânt, de agresiune, condamnat azi de întreaga comunitate intelectuală mondială și care ne creează nouă atâtea bețe-n roate, plasându-ne, oricât de șmecheri și de 'oți am fi, și cu tot miracolul poporului, pe locuri retrogradabile rușinos în gingașul proces de Aderare, iar în perspectivă, de tolerare-n Schengen de către cenzori cripto-superiori rasial nouă...

Trenul de marfă Sovrom dinspre Gara Regală Băneasa spre Constanța, gară folosită și de trenul Patria antonescian la Parada Întoarcerii din Crimeia, se depărtase în memoria primăverii lui 1944, cum și poștărița Victorița Parapuff ce-l lăsase pe destinatar cu plicu-n mână ca c-un condom nefolosit.

– Eu tot nu cred, murmurară buzele lui de boiernaș bătrân arțăgos, pe umerii căruia grijile Neamului apăsaseră cum labele cele mari ale lui Codin pe coarnele plugului anacronic, chiar și în 2 iunie 2003 funcțional la Măgurele, lângă București, nu admit că economia *subterană* ni se trage din gropile comune sau individuale, în Războiul Sfânt, de la 26 iunie 1940 încoace, presărate pe spațiul vital al RomReichului, până-n Volga și-n piscurili Caucazului... Unde se dizolvă-n uitarea tipic românească eroii ăia, disprețuiți intelectualicește, a căror jertfă n-a putut româniza nicidecum viziunea mandavoșkăi de după 1989, în patria noastră cea mutilată drăcește, calculat exact nițeluș sub masa critică asigurătoare de Literatură Arte funcționale, cum voiam eu la Lwów cu Halszka, Victorițo! Victorițoo! mai gemu el appassionato pe urmele ei unsuroase leninist a bucătăreasă, ca o briantină ce ostoia greața de a reingurgita *adevărul din Est*, pentru **cunoașterea artistică** a căruia își sacrificase el pe-aici prin ciulini boieria, refuzând a fugi la Basel, cu Augustus (Theo), în toamna lui 1943, când străvedea că una din consecințele Înfrângerii va fi că i se vor examina, de către instituții postmoderne, inconștientul de propagandist, lavabil doar în tineta Reeducării, urmând a i se *depista* cu lumânarea, spectroscopul și peta-laserul de la Măgurele, reminiscențe antonesciene, chiar și când va încerca la Sonnenheim, în mod ridicol, dat fiind bruiajul cripto-ceaușist și globalist din țară, uitându-se râzând la Miss Piggy, să semnaleze balenei roz că disprețuita Românie a dat totuși *singura* Revoluție din secolul XX european, Revoluția de la Timișoara...

Era o primăvară din secția celor exemplare, plăcute doar scriitorilor care, străbătând din navetism Capitala zilnic, de la o suburbană la alta, Măgurele-Voluntari, ajung la o mizantropie ca de Om din Subterană, din Fortul 13 Jilava, după Războiul Sfânt, o primăvară împotriva Nenorocului Istoric, când totuși rămurelele plesnesc de frunzulițe și floricele, deși e frig, întuneric, foamete, secetă și zvonistică. Marius deschise voluminosul plic albastru ce purta scrisul cam analfabet al expeditorului din Ziduri, credincioasa lui ordonanță, Codin, care ca rândaș îngrijise pe El-Zorab cel alb și foarte gras, pentru răpitorul Basarabiei, Kutuzov, un personaj incorect românește, tot atât de foarte negativ cât țarul Alexandru I, oricât le-ar tot muia în înălbitor Ace imaginea contele Tolstoi, reprofilat din plugar în spălătoreasă disidentă la Kompromat&Laundromat, lăudându-i-se vecinei ucrainene că de la El, de la Lev, vine numele Lviv pentru orașul baroc. Găsi mai întâi în plic abțibilde antisemite, antievreiești, antiiudaice, antiamericane și antiisraeliene, cu sloganuri vechi și noi. Deutschland erwache! New World Order = Jew World Order! Peste chipuri ilustrând o „subumanitate dezgustătoare". Sau un fel de caricaturi photoshopate, pesemne pentru sheruit: evreu din Dudești/ Văcărești abia adus la Abator, cu mențiunea *terefah*; și același, atârnat în cârlig, devenit după sângerare *casher*, bun de mâncat...

Tocmai cinismul de a exploata, pentru a-l paraliza psihologic, oroarea de sânge a conaționalilor domnului Filderman, cutremurând până la *despărțirea* borgiacă de *om* pe Marius Ghizdavu, fără ecou monolog în Babilon la Basra, nici în Alessandria lui Eco sau în cimitirul din Praga kafkiană.

Banale fițuici combătând die Weimarer Judenrepublik din uitații ani douăzeci sau actuala Israels Palästina-Politik als Vernichtungs Krieg. O fascinantă la tineri poză cartonată cu o margine rugoasă pe care, dacă treceai apăsat cu pixul, urla ca musulmana din genericul pentru cele 250 episoade din *El Clon*, nu că Allah e Allah, ci un exasperat ca al ăluia din Baltagul sucălit de văduva celui asasinat: Juuudeeeeen, warum lasst ihr uns nicht in Ruhe?

– Și în fine, chicoti Lavinia-Stana, ceva buun pentru pictorul ăsta pupător de moaște ce ne va zugrăvi, Aline, întoarcerea aia a morților de la Stalingrad, monument la Miorcani, niște proiecte de memoriale des Gedächtnis an die Helden von Stalingrad von Moesen Saft und Kitzler für einen ewigen Ghitler...

O Invitație la Nuntă cosmică cu artificii și rachete Wernher von Braun. O Invitație călduroasă la Vals cu mireasa. O intrare în normalitate, în Puderdose, în fardarea șleampătei umane Istorii, cum că oricât de atroce războiul, are și părțile lui bune, urmează boomul reconstrucției, baby boom, tara-bum-bum, tara-bum-bum, Octaviane. Cât despre morții ca morți, e statistic ridicol să-i plângi, când de la 1 septembrie 1939 la 2 iunie 2003, omenirea s-a înmulțit de la probabil 1 513 314 314 locuitori la 6 315 413 413 oaspeți trecători, scrie doctorandul Narcis Adrianei Bratu, cu un like-pupici oh inimioară de la Erdödy Zsuzsa.

Un carton din ăla de ciorapi ca de mătase, de-ți fâșâie năucitor, electric coapsele, chiar și la văduve proaspete, cum la Eliza Alexandrescu în 8 noiembrie 1941, la parada cu trei mareșali vii, Regele Mihai, Antonescu și Keitel. O invitație la nuntă pe atâta bombardament, ruină și moarte, către locotenentul de cavalerie pictor și fotograf de război sfânt Marius Ghizdavu personal, dacă poa' să vină la Berlin de urgență, cu sau fără trusa foto, să fie neapărat acolo în 28/ 29 aprilie 1945, preferabil înainte de miezul nopții, pentru că preafericitul Mire l-a desemnat ca martor de Onoare artist! Un simplu ja, un politicos sehr gern, prietene, îi scria alăturat Waffen-SS activist voluntar anticominternist Arsène-Séraphin Boisson, precursor al Axei antiamericane pur europene, și vei aduce o mare bucurie Führerului nostru, în aceste vremuri de restriște, când Misiunea sa este providențial terminată: slujindu-se abil de potențialul german, incomparabil mai pe sponci decât al iudeobolșevismului și al plutocrației anglo-americane, stăpânite de evreul internațional prin francmasonerie, regele vostru Mihai Întâiul Viteazul a putut contura granițele preliminare ale unui Rumänische Reich la sud de Oka Reazanului, până-n Volga și în

Iviria-Iberia cea colonizată cu latini de chiar imperatorul vostru Traian, așa încât, până în 2222, dacă emanații cocoțați în capul Țării după 1989 vor continua neabătut perestroika, glasnostul și mai ales mandavoșka, sub forma unui Generalplan Ost judicios eșalonat, nu încape îndoială că veți reuși, prin export de corupție, nesimțire și incompetență, să umpleți cu sloboz intelectual degenerat propriu această formă fără fond în fond...

– Vielen Dank für Ihre Einladung, murmurară-n întunecatul april ale sale buze... române, cum s-ar fi exprimat Mózes Árpád, amicul pictor din Kolozsvàr, din păcate iertate, înecat de anglo-sovietici cu nava *Struma* în 24 februarie 1942, pentru că încercase a-l căsători pe moșier cu o ducesă focoasă, Katalin Skárosi, neștiind că inima lui de galițian mândru, pictor și boier, părăsit de trufașa contesă Halszka Chrząstowska, năzuiește oricum, din septembrie 1938, spre o baroneasă budapestană arzoaică, Nóra Erdödy, care luându-l la Viena, la cursul de drept roman al lui Ihering, drept albanez, poate chiar un persian putred de bogat, cercase să-i plaseze un ulterior celebru tablou de Courbet, figurând ceva din einsteinianul Big Bang originar, într-o viziune Husserl-Heidegger îndrăzneață conceptual, de închidere care se întredeschide... Es ist mir nicht möglich zu kommen!

– Ba s-ar fi putut întâlni cu Marius la timp! ne contrazice Narcis Moga în documentata sa investigație a Sagăi Ghizdavilor. După cum se știe, în conferința lor de presă din 9 iunie 1945, Jukov, acuzat de brutalitatea invaziei din Basarabia după 26 iunie 1940, și călăul cela de Vîșinski susțin că Hi și mireasa (e prima oară când se face vorbire despre această subterană nuntă!) ar fi putut fugi cu avionul, condițiile de decolare pe axa est-vest a Berlinului permițându-le a evada, fie și așa, câtă vreme nu existau elicoptere vietnameze ca la Kabul în flotila prezidențială a Reichului. Unde să fugă inculpatul cu ea? În Spania? La Franco, de ce? S-ar crea pretextul, cum anglo-americanii o tuliseră de pe front de frica ostașului roșu, tancurile Cominternului să meargă până la Atlantic la Lisabona, capturându-l totodată, întru piteșteană reeducare pe Mircea Eliade și realizând din mișcare o strălucită Revanșă, așteptată de toți cărturarii progresiști, pentru eșecurile cominterniste din Războiul Civil, când s-a întâmpinat rezistență, îndeosebi la Majadahonda și din Alcázarul toledan cela bun de reamenajat ca un Aiud, o Gherlă, un Sighet sau o Butîrkă, pentru toți troțkiștii europeni.

– Cum cu ce s-ajungă? se simți de-a dreptul insultată logic doamna Eliza Alexandrescu, având în vedere că la ora aceea România Anei Pauker și a lui Dejjj băgase deja binișor spaima-n burgheji, și în moșieri, de mult Marius abandonând, unei obscure fundații de îngrijit orfani, Conacul golit de cărți al cramei de la Ziduri, folosită ulterior de securitate pentru torturarea țărănimii bănuite c-ar ajuta partizanii de pe Muntele Conic și de lângă Schitul Hoitarului, poate și legendara Rezistență de pe Râul Doamnei în sus, spre Corbii de Piatră și Nucșoara.

– Protocolul din 6 august 1941 de la Berdicev, cum am arătat că rezultă din memoriile șefului Hitlerjugendului, Herr Axmann, descoperite la un anticar din Debrecen de către proful Răzvan Hristevescu, Isadoro, stipula că, vorbindu-i-se mioritic de *nuntă*, Marius să transcodeze că aliatul său pictor german consideră misiunea sa pe acest pământ al omului alb încheiată, putându-se apuca, în calitate de geniu german, de niște arte plastice, iar în calitate de homosap, de plodit urmași pentru Marea Germanie revanșardă, ceea ce înseamnă o cerere de a i se găsi, pe Valea Râului Negru sau pe Râul Doamnei, niște singurătăți alpestre cât mai asemănătoare cu peisajul de la Obersalzberg, care s-au și aflat la niște ciobănei de-ai Linei lui Codin, stăpânul milenar și absolut al Zidurilor pomenindu-se în această situație de intermediar imobiliar deoarece, în Carpenul Sur, când Führerul l-a întrebat ca pe Antonescu despre retragerea din Crimeia, că, măi Marius, ce să fac acum mai întâi, să iau Moscova? el i-a răspuns că, începând de la infamia din 26 iunie 1940, când s-a demascat, întreg marxism-leninismul ca Ideal e mort, va să zică Stalin își suge toată ideologia doar din *Voina i mir*, or, Tolstoi ăsta, Tolstoi din *Război și pace*, subliniază clar că unul din meritele marelui Kutuzov e tocmai înțelepciunea trasă din Norod de a fi realizat că pierderea Moscovei nu e și pieirea Rusiei, cum nici răpirea Basarabiei la 1812 nu e sfârșitul României!

– Și așă s-o potrivit, iacă dar, că mai tot efortul de război al Wehrmachtului s-a deplasat dinspre Moscova la sud de Oka, până-n Volga noastră și în Iviria latină, rezultând de aici-șa o pildă strălucită despre cum, călăuzită de intelectuali cutezători, o țară mititică se poate sluji de potențialul unei superputeri, pentru a-și contura până unde își va lăți propriul Reich, pe care până în anul 2222, bazându-ne pe virtuțile perestroikăi, glasnostului și mandavoșkăi, noi îl vom smulge marii mase slave, instalând bazele stăpânirii noastre, începând probabil din Sudul lesne accesibil cu portavionul, unde fascismul nazist avut-a tupeul să boteze, fără a se consulta cu secția cartografică a generalului de propagandă Horea Bratu, Crimeia... Gotenland, Sevastopolul nostru Theodorichhafen, iar Simferopolul cucerit eroic de inginerul Gary Glagoveanu, Gotenburg!

– Din fericire, securitatea lui Hitler s-a purtat odios, cu el și cu sinistra lui soție, Eva Braun, cu chiar mai multă iresponsabilitate și ingratitudine decât în 1989 a noastră cu cuplul prezidențial martir. Căci au existat două avioane pentru fuga din Berlin, cu decolare de pe Charlottenburger Chaussee, unul pilotat de excelenta aviatoare Hanna Reitsch, celălalt de chiar experimentatul pilot al Führerului, Hans Baur, traseele până la platoul de la Schitul Hoitarului fiind diferite, dar trecătoare ambele pe la Berghof (Balta Mare), de unde însurățeii recenți aveau a-și lua doar niște *lenjerie* decorată cu zvastici și cu Edelweiss, acea rară și nobilă floare-de-colț ajunsă Blume des Führers, deoarece din *Tânăra Gardă* ne încondeiase Fadeev, descriind mari furturi de cearșafuri, de la

minerii sovietici, săvârșite de ofițerii români, pentru a ameliora trusoul nevestelor lor...

2

Isadora, bucuroasă de orice pace instalată după orice război, nici nu se osteni a-l combate pe autistul de Narcis, care o nimerise iar în bară și apoi în aut de poartă, neobservând că încolțitul Hitleraș, pornind de la un calcul elementar, bazat pe regula de trei simplă, nu avea cum să aștepte ajutor dezinteresat de la alt pictor, legat de el prin același Weltanschauung de cruciați fără prihană (Soviet Judäa, eine Weltgefahr!), dar de sânge nu arian ci latin, când tocmai constatase trădarea la colaboratori arieni get-beget, dintre cei mai apropiați! Porcul de Goering, a cărui aviație jigărită pierduse bătălia Angliei, apoi despresurarea Stalingradului, cu tot cu cerul Germaniei, îl somase în 23 aprilie 1945 să-i cedeze lui toată puterea! Iar jigodia securistă de Himmler intrase în 28 aprilie în contact cu anglo-americanii, pentru o pace antisovietică și antiromânească, fiind în stare de orice concesie, inclusiv de de ce se temea Führerul mai mult și mai mult, că ieșind din buncăr și din Cancelarie la avionul elicopter, să nu fie capturat de niște trupe speciale și predat de viu unor gărzi de ciocănari ca alea ale lui Bodnăraș!

Așa că adio la o viață tihnită de pictor, în incognitoul organizat într-o natură de basm subfăgărășean, de către fidelul camarad de Kunst, dar și de un Weltanschauung cum că dass die bolschewistischen Komissare und die kommunistische Intelligenz als Träger des bolschewistischen Idee vernichtet werden müssten!

Că altfel ne sugrumă ei pe noi, fraților! În dauna Gaistului și Civilizației.

Ci Marius se sustrăsese giganticei încleștări dintre cele două totalitarisme muncitorești, care luptau de fapt pentru Unitatea organizatorică a proletariatului mondial, tot astfel cum încăierările medievale dintre domnitorii țărilor românești năzuiau intuitiv spre Unitatea națională și apoi extinderea Împărăției peste Exil.

El se automobilizase la Ziduri agricultor, cu tot cu automobil, cetea din Miciurin, președintele Uniunii Țăranilor Truditori, în Cadillacul descompus ca să nu-i fie confiscat, și cărțile românești despre războiul de peste mări și țări. Ilustra în gând una albastră, Constantin Virgil Gheorghiu – *Cu submarinul la asediul Sevastopolului*. Se repauzase definitiv. Fără Cadillac, dar perfect informat asupra realităților sovietice, și nu numai prin contactul direct cu ele, prilejuit de un război ce le-ar fi permis rușilor să-și reia la nord de Oka noastră, spre Bielorusia și Finlanda, idealul de

civilizație, la îndeplinit de unde l-a deviat expansionist Ivan cel Groaznic, sub influența lui Vlad Țepeș Vampirul, de pe drumul de fascine mlăștinos tipic rusesc, spre un fel de drum expres nici așa, nici așa, de construit la stroi, implicând pe toți fraierii, cincinal cu cincinal.

Agricultor în agricultură, deși jurist, pictor, fotograf, potențial chiar eseist în felul lui postboieresc și cam boem cu Cadillac, în sensul că după relativ puținul de, sub doi ani, Canal ce-au pătimit în scopul reeducării, oarecum în locul altora, el nu mai considera o catastrofă a nu se mai spăla pe cap de cel puțin trei ori pe săptămână, cu sau fără șampon în RPR. Cum a admis și cea mai autorizată și mai subiectivă exegetă și exodacogetă până-n Bassorah a operei sale, Isadora, cam *mal-baisée* de secul in potentia Chiose Enache, zis Kiyosaki, din tată bogat diplomectual sărac cu trei licențe și opt granturi, dar răzvrătită vindicativ contra ordonanței de urgență a Destinului românesc răstignit de Soarta Ursitei într-o Evropă violatoare, ce stipula c-al lor plod Jan-Marius Enache fi-va-ne Președintele Mântuitor, într-o Țară ca solarul Ierusalim ceresc, pogorât înainte de Judecata de Apoi, de iminența căreia, în capitolul *Greu e să nu scrii apocalipse*, face vorbire și epistolarul armagheddonic, cum că n-are niciun sens anticorupție să profetizezi, altfel decât cu dedlainul iminent, cât să-i mai prinzi vii pentru prescripție pe torționarii care au împilat și jupuit Țara cam cât tăticuțul Coanei Anetta, Ambrozie Tichie, sau chiar cât baronul Rică Fărăfrică, despre îmbolnăvirea căruia de sidă providențială Narcis Moga susținea că-i „opera“ rakeților mogulului muscelean Cezar Bogza, recuperatorul Ghizdavilor, adică nu a neveste-sii foste moașe, Marijana Rița-Zaraza, de-a dezbătut recent, în presa de partid finanțată de toți cetățenii, besteleru' ei atoatetămăduitor *Autoterapia cu pișat*, în curs de tălmăcire pe moldovenește de Maradonel Zamfir-Frișcă, care anticipează și-n dreapta Bugului o criză ca și inevitabilă de identitate a compensării leacurilor băbești cu teste de sarcină.

– Cum adică oarecum a făcut ăsta Canal în locul altora? tresări ca de-o presimțire a ceva de semnalat, cu Indignare, în saitul ei, *Derapaje*, baroneasa Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, gândind la Alecsandri, Heliade, Bărnuțiu, Hașdeu, Eminescu cel terminat exhaustiv ca Poet Național, șutu-l în Venere și-n Madonă, Vasile Conta, Goga, Iorga, Nae Ionescu și omoplatul acestuia, absurdul om omițător de denunț Ionașcu, lașul fugit de zarcă Mirciulică, ciclistul Ciolan, căruia până-n senectute-i ardea de ariene sexy, în loc să se sinucidă, ministrul de constructe naționaliste-n rostire Dinicu Noica, traficantul de arme Țuțea, cică de la aerobaza Boteni, și alți mari vinovați, Gastoane... Veni-va zi... Să-i ia duba pe toți! Și abia, după abia abia, se va-ntocmi și *Lista marilor corupți în România*.

– Liste Negre avem și noi gata întocmite! sări senatorul SMT Marean Tăbăcaru. Da, viitorul e jos, jos ma-fi-a, și așteptăm să fie... canalizate spre

Ministerul Reeducării la beci chiar personalități *recente,* de-ale voastre, din alea corupte pe Valută, pentru care ușile Piteștiului și ale Aiudului au rămas larg deșchise!... Cățeaua de la Paris, proasta de la Cluj, țiganii de la Păltiniș, japițele de la Comana, legionarul antisemit pretins critic, al cărui tată, împușcat de generalul Argeșanu, a stat expus pe treptele prefecturii la Râmnicu Vâlcea...

– Nu scormonind în gunoaiele securității, avertiză ministrul Coriolan Pigu, când numai câteva sute de rătăciți vor să știe „mai multe“ despre Romlag decât milioane de oameni așezați despre celebrul *Suleyman Magnificul* (*Magnificent Century,* 2011, culmea 1989 a Postromânismului, 22 ani de liberty, cât a viețuit și România Mare!), vom găsi noi fonduri de medicamente compensate, să le dăm la iubiții noștri de părinți, pe la spitale regionale din banii de Catedrală. Eu admir oamenii simpli, îmi place să ronțăi eugenii, și nu văd ce s-ar pierde dac-am câștiga vreodată compatibilitatea dintre hitlerism cifre și stalinism cifre, chiar admițându-se dialectic convertirea cantității bolșevice-n calitate nazistă, fiindcă atuncea s-ar derapa și devia undeva cotangent cu *paradoxul român* că, la noi, securitatea e mereu muuult mai iubită de Poporație decât intelectualitatea, intelligence versus intelighenția, 7:1, pe nisip, adică s-ar releva contradicția antagonistă dintre urmarea că orice anticomunist, care e o sabakă, ar trebui să îmbrățișeze fascismul, și cererea acută de progres societal, în sensul că fără supraputerea de temut a Uniunii Sovietice, al cărei subprodus regretabil și repede și lesne trecător a fost mult hulitul Gulag, ELIBERAREA Occidentului, deci și a noastră, a românilor, de sub jugul hitlerist, nici n-ar mai fi fost de conceput și demarat! Și, în orice caz, Adriana Bratu, mămițica colegului meu de Megacasa Parlamentarului, Gogu Țăpoieșu, n-ar mai fi putut să ahuiască să stea keep calmă pe... genunchiul Ostașului Roșu, să zicem, câtă vreme o echipă specială... aresta, sub comanda scriitorului transnistrean Vanea Bednîi, chiar pe tac-su, pe ilustrul profesor de propagandă antonesciană Horea Bratu, putându-se forma încă de atunci un Lot care, după opinia mea, ar fi trebuit să-i salte și pe principalii săi colaboratori fasciști la dezastrul Țării: Marius Ghizdavu, Grigore Căinaru (cu nevasta, Dora), filologul Iancu Noveanu, părintele Atanasie Damian, doftorul Liviu Lecca, periculosul fiu al acestuia, algebristul Raulică, viticultorul Otomega, urmărit și de simieni pentru trădare, ca legionar trecut la georgiști, precum și sceleratul *creier ascuns* al întregii inginerii ideologice, agentul lui Alecu Ghizdavu-Șaragà, domnul Mișu, un profesionist și jumătate, capabil de orice derapaj moral, de orice deraiere etică pragmatică, cum de Revelionul 1940-1941, când s-a comis și parastas și diaree pentru căcata Românie interbelită, el și-a adus la Ziduri logodnica, pe frumoasa Elvira, care nu întâmplător se găsea-n călduri, umblând cu toții cărturarii târlă după ea, de la mare pân' la mic și de la mic, deci Raulică, până la ăla mare, anume incontestabil colonelul, obez pe

atunci, Belizarie Moga, oricât de implicat din considerente naratologice privind plasarea la masculi a propriilor lui trei fiice, de vindeau donițe, blide, țuică și ii la iarmaroc în Valea Păcurarului, toți aceștia, așa-ziși intelectuali, urându-se sălbatic între ei cu gelozie, dar unindu-se totuși consenzual în dragostea de Țara trasă pe roată, încât se repeta pe Râul Doamnei dezgustătoarea melodramă din Herr O'Nani de Richard Wagner, compozitorul de *dedicații* al Führerului, unde Ernani și Hugo concurează pentru o aceeași Elviră, tot atât de frumoasă tabloidic ca Elvira noastră martiră de la Yalta, care verișoară a lui Marius Ghizdavu era local mai seducătoare decât parizianca Elvira Popescu, însă cooperau toți din dragoste pentru Spania, desigur pentru Spania lui Valter Roman și a Anei Pauker, nu pentru Spania lui Moța și Marin, dintre care eu sunt convins că ar trebui trimis tânărul cercetător Muhală Muistu la Moscova, să scotocească-n arhive cât grant a donat sau nu preotului Ioan Moța tatăl, la Orăștie, moșierul reacționar Denis Ghizdavu, ca să scoată într-un tiraj de masă, cum îl demască azi Narcis Moga, *Protocoalele*, traduse de fiul Ion I. după ediția Roger Lambelin, aducându-și astfel aportul românesc încă din 1923 la scoaterea din minți a unei întregi generații de Aici, iară nu una de nemți din Breslau, Cracovia, Lemberg sau Viena!

– Ce n-au înțeles cercetătorii nici în ziulica de azi, Tăbăcare de eutanasiezi corupții, hâtru îl agrăi provocator nereeducabilul senil călușar în adidași univesitari Doru Băluțeanu, cu o privire cinică de revizionist negaționist, e că fără crimele bolșevismului care amenința baltic să se probage și-n Occident, ar fi fost exclus ca niște nobili Germani, ca niște elemente rare ale unui Sânge nu numai chivernisitor de cultură, ci și creator de Gaist, să se preteze ei la niște fapte atât de reprobabile ca acelea definitiv judecate la Nürnberg, și de nenegat, că e periculos, deși ca și-n cazul lui Ceaușescu lichidat de emanați, probatoriul a lăsat de dorit, negăsindu-se documente Wannsee emanând olograf de la Hitler, privind comiterea de atrocități, iar pentru abilii gestapoviști ai Cominternului fiind jucărie să aducă-n Marfarele lor de propagandă, inventate de Troțki, niscai *lagăre de-a gata* din Gulagul ăla de o varietate enciclopedică, și să scrie pe ele Auschwitz, Maidanek, Treblinka, Sobibor, Ravensbrück, Dachau sau Buchenwald!

– Germani, îââî? rânji a neîncredere Marius, amintindu-și nu pe Otto Runge cel ce, departe de a-i reteza degetele de pictor cu securea titoistă, i-a cedat locul în elicopterul sud-vietnamez trimis la Gumrak de Führer personal, pentru salvarea elementelor valoroase absolut indispensabile războiului-total-defensiv, ce va fi declarat prin *Rede im Berliner Sportpalast* a lui Goebbels, 18 februarie 1943, intitulată *Nun, Volk, steh auf, und Sturm brich los!* (Nu cu folkul, ci cu briciul vom stăvili asaltul stelei roșii!), bătălia de blindate de la Kursk, la nord de Harkovul Murocikăi, nevizând decât un efect întârzietor asupra poftei lu' Stalin,

Churchill și cu Roosevelt de-a aduce mai repede la urne pe România și chiar pe Elvira, de frumusețea căreia nu s-au mirat decât la Ialta noastră, Marius nefilmând mai nimic din confruntarea triceratopșilor de oțel, pentru că Mișu îl avertizase că deja Jukov *știe totul* despre Unternehmen Zitadelle, în timp ce inginerul Gary demitizase Încleștarea Fiarelor, susținând că-n câțiva ani, un mic stol de elicoptere Dracula, românești, va fi suficient pentru nimicirea în câteva minute, de dincolo de orizont, a toată etalarea turmelor de tancuri și taburi, ouate diareic de industriile totalitarismelor, viitorul rezervându-și dreptul științific de proiecta și genocidele tot mai tehnologizat, încât să nici să nu mai fie cerere de camere de gazare colectivă, fiecare dușman sau indezirabil de pe Liste putând fi identificat de sus, după CNP biroul populației, și ochit lovit cu ajutorul celest al sateliților.

Nu-nu-nu, nu pe nobilul Otto Runge și-l amintea ca german Marius, ci pe sinistrul Oscar Hubig, pilosul ce i-l împușcase, la un șah pierdut, pe robul său cel mai iubit, Feodor Kuzmici Merțalov, a cărui lipsă o resimțea mai mult decât orice, postbelic, în căscioara din Pădurea Andronache, în special noaptea, unde deși practica Digital Cocooning, mai ieșea la adăpostul întunericului nostru românesc pentru a săpa, antrenându-se de fapt pentru Canal, gropi gropițe pe sub anumiți arbori, umplându-le cu niște cutii de măști de gaze ascunzând cărți și broșuri, pentru cine ar mai fi fost interesat vreodată de odioasa Românie Regală și n-ar mai fi putut-o găsi în bibliotecile epurate profesionist de niște intelectuali avizați și drepți, stârpite pe vecie, adică până la formarea publicului incult funcțional.

– Es war zwei Minuten vor zwölf, rerăsfoi el sub lună materialul ce îl tradusese în februarie 1943 pentru superiori, cu mențiunea că, după opinia sa, nu vom mai lua Basarabia și Bucovina în acest război, ci Transilvania și Balcicul, așa că pentru a redobândi spațiu vital cultural măcar la limita critică a autarhiei, va trebui să ne resemnăm, să fim fățarnici și să exploatăm acum potențialul sovietic, pentru a despica masa slavă balcanică și a împinge românismul până la Salonic. Ein weiteres Zögern hätte leicht zur Vernichtung des Reiches und nur vollkommenen Bolschewisierung des europäischen Kontinents geführt.

– No-no-niet, nu era doișpe fără zece în 22 iunie 1941, rezoluționase generalul de propagandă Horea Bratu pi raport. Căci dacă și hitleriștii s-ar fi câcâit, cât alți occidentali, în a-i da peste mordă Kremlinului roșu, Reichul ar fi fost nimicit de Stalin „în cinstea lui 7 Noiembrie 1941", și întregul continent european, rămas fără apărare, ar fi fost bolșevizat *ireversibil*, cum va păți România în 1944, de-o să se comporte ea peste seculi mai degrabă gubernial țarist, cam ca o fostă republică sovietică, decât habsburgic, ca o Polonie, Cehoslovacie, Austrie sau Ungarie!

– Nu, dom'le, Reichul nu a început războiul de la Răsărit nici prea devreme, nici prea târziu, zâmbi Runge către Hubig și Reichmann. În altă

parte s-a greşit! În concepţia, în viziunea germanilor despre bolşevismul sovietic, der ein Volk von fast 200 Millionen dem jüdischen terror dienstbar gemacht hatte und es zum Angriffkrieg gegen Europa vorbereitete... Şi oricât s-a străduit Marius Ghizdavu, cu familia, care făcuse încă de pe la 1812 spionaj peste Prut, peste Nistru, peste Bug şi chiar peste Nipru şi Don până-n Volga noastră, el nu a putut corecta în carpen (de fapt era finap, jujubier) cu nimic optimismul ăsta reducţionist al lui Hi, că noi cruciaţii ne confruntăm cu o gloată sau hoardă de vreo 200 milioane de slavi, prostiţi, dirijaţi şi terorizaţi de eternul „evreu internaţional", să-şi verse sângele ca să cucerească Europa, în folosul şmecherilor bulgari de la Comintern!

– În *repetate* rânduri, am sesizat pe cale ierarhică la Berlin, se spălă pe mâinile bătătorite de brunul roşcat de pădure Marius, că Stalin nu e antropologic un Ewige Jude, după urechea mai bleagă, din stânga, cea cu aluniţă, studiată de eminentul eugenist doktor Liviu Lecca. Dimpotrivă, rumegând analize-sinteze despre congrese şi alte materiale de-ale totalitarismului său, rival celui nazist, tovarăşul Lenin al II-lea, titanul Stalin, s-a sensibilizat şi alertat la frecvenţa impresionantă a numelor neruseşti din Nomenclatura Sovietică, despre care se făcea vorbire şi retorică, aşa că s-a aşternut de prin 1937 cu uriaşul Ejov pe epurări hitleriste, acum lansându-l în viaţa politică şi pe juristul răzeş român Vîşinski...

– Păi, ce crezi tu, mă Mariusică, mi-a replicat mieros Führerul, că dacă Procesele de la Moskau ar fi împuşcat numai ruşi din vechea gardă leninistă, s-ar mai fi iscat ne... nedumerire „intelectuală" pe la Paris?... Aud?... Şi fără clare dovezi antisemite, oare le-aş mai fi aprobat eu Pactul lui Ribbentrop şi Molotov?

– Trebuie să se înţeleagă de toţi că nu este luptă cu slavii, ci cu evreii. Ori învingem Noi şi lumea se va purifica, ori înving Ei şi devenim sclavii lor! îşi notase conştiincios Bratu viziunea standard la şedinţă, la Guvern.

– Stai cuminte! şopti soţia de nomenclaturist nazist Inga Ley, atotştiutoare încă din 29 decembrie 1942 de Dezastru, când visătorul Marius se întinse delirând lângă ea, încercuit, dârdâind în zăpadă la Gumrak. Este inadmisibil ca Joseph Goebbels să se mai exprime, la 18 februarie 1943, cu tot atâta nepricepere sportivă la bolşevism câtă avea şi Mareşalul vostru, la numai un an de la numirea sa ca simplu prim-ministru al Regatului, de către Maiestatea Sa Regele Mihai...

– Ce nu ne putem noi explica aici e cum, chiar la un an de la intervenţia post-Stalingrad a sfrijitului demagog Goebbels, Antonescu rămâne prizonierul aceluiaşi reducţionism naiv! îi sateliză în căsuţa din pădure o voce transoceanică speranţa că Vin Americanii, să-i salveze şi Opera, şi Moşia de răul ruşilor.

–Evreul, îl cita pe Mareşal, la culesul viei în 1941, soţul Dorei, Grig,

deși el se oprise la Nistru și se întorsese la birou la Ministerul Propagandei, e Satana și principalul vinovat pentru oprirea ofensivei noastre la Odessa!

– Oricum, Grig al meu s-ar fi fofilat de la orice misiune pe front ar fi primit, mergând el pe înțelegerea *genială, specifică doar artiștilor cuvântului*, că soarta românismului se decide **simbolic**, adică doar până-n Nistru, și că dacă scrie „pe repede înainte” un fluviu-roman, generațiile ce vin fast forward i-l vor și citi.

– Ceea ce a și reușit, Sustragerea, revenindu-mi mie la Minister misiunea periculoasă, Dora, de a însoți pe cameramanul din Dresden, Otto Dix Runge, să acoperim la sfârșit de septembrie 1941 luarea Kievului, prilej cu care trupele române și germane vor administra proletariatului internațional cominternist cea mai categorică înfrângere din istorie, un 10:1, cu incalculabile pierderi de care de luptă, camioane, tunuri și cu *peste un milion de prizonieri*, demascând orbitor incompetența bolșevică până și-n Materie de război, pentru care marxiștii privaseră Dialectic de fericire, vreme de cinci cincinale, popoarele subjugate ale Uniunii Sovietice. Mi-amintesc că șoferul lui Otto, un nazist fanatic, ne tot intoxica, pesemne avea consemn, cum că orașul de pe Nipru, al mitropolitului Petru Movilă, fiind și natal propagandistului itinerant Ilya Ehrenburg, musai stăpânul ista evreu de sclavi slavi trebuie c-a stat cu înjurătura, nagaika și naganul, în tranșee-n spatele soldaților, mânându-i să lupte până la ultima suflare, numai ca să ne provoace nouă pagube maxime, în oameni și materiale!

– Or, eu cunoscusem vag pe Ehrenburg la Antibes și la Paris, gravitase elegant, poate cu intenții de influențare pozitivă, dacă nu și de angajament, pe lângă suprarealiști, că tot cochetaseră mulți cu bolșevismul, adică eram acolo Eu, Murocika mea, Dorothea Schlauberger, Picasso și Dora Maar, Paul Éluard și Nusch, Eileen Agar și Joseph Bard, parcă Max Ernst și Leonora Carrington, parcă Henry Moore și Irena Radetsky sau Louis Aragon (care zicea că-mi inspectase cu Ajutorul Roșu închisorile basarabene și c-ar cunoaște ca-n palmă Harkovul) cu Elsa-i Triolet, sigur Roland Penrose, nu Romain Rolland, și mai ales fotogenica fotografă Lee Miller, care m-a interesat superlativ, nereușind însă s-o conving, abia la Mougins, decât să vină să abordeze *artistic* România Regală, ceea ce a și făcut prin 1938, îmbrăcând ia noastră, excelent album cu ursari, ehei, o frumusețe americană care părea fascinată de exotic și aventură, zăbovise-n Egipt, cunoscând poate pe Ioil Borgiah în fantoma Bibliotecii din Alexandria, ascunzând dincolo de pasiunea ei pentru frumos și periculos, o adorabilă fimeie di casă, iubitoare de cratiță și rețete culinare, ah of-of, exact ce-mi trebuia mie în pacea de la Ziduri!

– Nu prea l-am capturat eu pe marele Ehrenburg, dar am prins, printr-o perdea dintr-un birou german, momentul trecerii Convoiului Morții spre Babi Yar, revelația privind banalitatea răului conducându-mă mai târziu la o **despărțire de om, de specie, de homosap**, deplin

conștientizată mebic-homonic abia când Rodul negocierilor dureroase, purtate de Prințul Știrbey, cumva și de mine, în amintirea Reginei Maria, cu anglo-americanii ei la Cairo, a fost imprevizibil, năucitor, absurd, strigător la cer... Bombardamentul cât o Hiroshimă-n Balcani din 4 aprilie 1944, pulverizarea Vilei Izvorașul din Strada Liliputană nr. 4, unde la parter sta unchiul Alec cu tanti Amelia (dar vor muri în pivnița de la subsol, naiv socotită adăpost), la etajul unu Elvira și cu Mișu (surprinși providențial duși la Ziduri pentru damigenele cu vin și mielul de Paști!), iar la doi, de n-ar fi tulit-o la Basel în toamna lui 1943, luând și pe Clarița Honig drept guvernantă cu ei, ar fi trebuit să piară Virginica, virtual și nepoții mei Vicky și Alex, precum și fratele meu Augustus, cu care, cedându-i eu succesiunea de la tata, încheiasem la 29 august 1943, când a împlinit Ingrid Bergman 29 de ani, un fel de gentlemen's agreement să m-ajute ca Theo van Gogh pe fratele Vincent.

– O-lio-lio, în loc să ne consoleze ca pe niște copii orfani ce eram, își amintea fermecător Elvira, pe verișorul Marius îl durea mai mult pierderea, sub bombele incendiare, a Bibliotecii Alecu Ghizdavu, adusă toată de la Iași, cu deosebire arderea de tot a albumelor bricolate de mama mea, Amelia Șaraga, cu numeroase fotografii pictură de gen și portretistică din viața noastră românească, de maeștrii arhivelor Nicolae Ionescu, Iosif Berman, Costică Acsinte, Willy Pragher, câmpulungeanul bucovinean Cazimir Honig (şi fiul lui, Samson), ieșeanul Zeno Lewald, Ioniță G. Andron din Oaș, și mai ales vreo 40 de plăci fotografice de la însuși Samoilă Mârza, de valoare istorică unionistă inestimabilă, cu acea Albă Iulia de la 1 Decembrie 1918, luată la mișto un centenar mai târziu!

– Bine, socoti Mișu că poate dezvălui mai multe detalii penibile de când Elvira a căpătat la Ialta o solidă experiență de viață, nimeni nu e perfect, toți am colaborat direct sau indirect, toți am fost păcătoși, nu e nicio deosebire între corupți și incoruptibili, între opozanți, disidenți și rezistenți prin cultură socialistă. Când tocmai se pregătea de zor sălbatica, criptorasista, anti-galițiana bombardare anglo-americană a României și a Vilei Izvorașul, în scopul bolșevizării întreg Estului, românașul Marius, la Cairo, în loc să documenteze pe Prințul Știrbey, ajutându-l să obțină de la Aliați un adevărat Armistițiu, nu o Capitulare Necondiționată față de Comintern, absenta mereu de la pertractări. El tot da târcoale Villei Al Beit, unde reținuse că, deși locuia cu Penrose la Londra în cartierul cimitirului lui Marx, cel puțin prin 1939 încă se mai repezea pe-aici prin Cairo artista vizuală Lee Miller, nedivorțată de soțul arab mogul. La Ministerul Propagandei, înainte de a porni spre Istanbul și Cairo, Marius găsise-n hârtiile lui Bratu ciorna unei mulțumiri, din 23 ianuarie 1939, „către doamna Lee Eloui Aziz Bey, Villa Al Beit, Cairo“, din partea ONT Carpați, pentru albumul fotografic 1938, *România pitorească*. Încât la 4 aprilie 1944, de-aia Marius e surprins tocmai la Alexandria și nu la Cairo, lângă

Prinț. Se tot interesase de Lia lui (așa e codificată în Jurnalul Francez), prin cafenelele și barurile din Zamalek și din romantica insulă a Nilului, de luase în serios dezinformarea lansată de un chelner hâtru, cum că americanca ar bântui pe la peștera profetului Ioil Borgiah, să se spovedească și să-i fie deslușit viitorul: președintă a SUA sau femeie de casă!

– Astea-s cancanuri... Mai arzătoare e pierderea Bibliotecii din Villa Izvorașul, fiindcă mai avea Alecu Ghizdavu și fotografii groaznice din Războiul Civil de la Nistru, probe privind *războiul psihologic terorist* practicat de timpuriu de Armata Roșie leninist-troțkistă, cinică pragmatic științific materialist încă de la naștere: numeroase documente cu oștenii căzuți sau mai rău, cu prizonieri, batjocoriți, mutilați, cu ochii scoși, urechi decupate, desfigurați, decapitați chiar. Bun diplomat, reușise să întrețină relații mefiente dar corecte cu Simon Petliura și o parte din colecție se îmbogățise clar din niște surse ucrainene antibolșevice.

– Dar de ce era atât de important pentru voi Ehrenburg? se miră Victorița iscoditor, deși era la curent, despre vizita influencerului în România grevei Regale pornite contra guvernului Groza-Vîșinski, citise ea la poștă pe vreun Brucan din Scânteia, urmărise Jurnalul vreunui Brateș ce prefața filmele sovietice, de război pentru apărarea stalinismului și de colhoz ca rai blond, voios cum în Kuban.

– Pentru că-n Pravda noastră din 26-27 septembrie 1945, acest informat agitator ne va trasa liniile directoare *sincroniste* pentru Autoelită, nu doar din epocile Dej și Cea, ci și din a lui Yl! izbucni Marius într-un râs mineresc, de să i se scuture de floare vișinul lui Vanea Țăpoieșu, de la Scroviștea din Pridnistrovia.

– În ciuda unor mari bogății naturale, România a fost veșnic săracă pentru că conducătorii ei nu s-au preocupat, păli de indignare ca de pancreatită biliară acută cronică Tristan Băluțeanu. Decât de propria lor îmbogățire. Nu numai fasciștii și Antonescu... Care fasciști, băi? Mincinosule! Că Garda de Fier era super-creștină, nu fascistă atee! A-nființat Sima vreun lagăr?... Ăăăă... Nu numai fasciștii și regimul militar-fascist, dar și așa-zișii „democrați“ au fost răspunzători de prăbușirea României. He-he! Bravo! Trebuie trimiși adică liberalii și țărăniștii la Reeducare sau la Cimitirul Săracilor!... *Numai orbii pot afirma că democrația a existat în România înainte de venirea la putere a fascismului.* (Iată ce trebuie să susțină după 2001-2011, vienezul Schmitt și pubintelectualii globaliști ai Epocii Wash!) „Partidele istorice“ au pregătit triumful fascismului. Fasciștii au omorât aproape 500 000 din cei 800 000 de evrei ce trăiau în România... Ce v-am spus eu? Ce zicea Ehrenburg acum 50 de ani, susține și elita noastră oengistă. Dar de unde alți fasciști, frate? Că se terminase militărește cu Garda de Fier! Logic, trebuie sculptorii comuniști să închine o statuie Mareșalului, fiindcă a nimicit tineretul

naționalist. S-o ridicați voi, neo-comsomoliști, prin muncă de brigadier! Hei-rup, hei-rup, hei-rup! Bum! Că tot vă prostesc străinii ăștia cu *voluntariatul* în colonia de azi, România. Iar ce-a trimis Horthy la Auschwitz din Ardealul ocupat, neiertând nimic, cu precizie habsburgică, vreo 200 000 de evrei, Ehrenburg contabilizează tot la români! Nu-i așa?... Strigător la cer, domnule!

– Experiența democrată a României precomuniste, rămase la convingerea ei Galina Cobiliță a lui Alin Vișan, e ca și nulă, cum susțin și vest-istoricii care îi formează pe tinerii noștri cercetători. Despre asta vorbim aici, nu despre Războiul Sfânt! Noua Constituție, așa-zis iorgovană, este însă prima care satisface standardele euroatlantice, dacă vrem să ne integrăm, fie și ultimii! Înainte vreme, femeile, ca Sofia Nădejde, n-aveau drept de vot. *România Mare era campioana relei guvernări în Europa*, după cum RSR a fost cea mai împuțită țară socialistă. Deci ne trebuie o asumare responsabilă a trecutului, așa cum a fost el, orbitor de rușinos. Avem dovezi, cum zice și Larisa Rîbalovna a lui Nichita Căinaru...

– Arhivele noastre au fost jumulite de învingători! oftă revanșard Noveanu. Așa că se poate demonstra împotriva noastră *orice* și ni se pot ierarhiza din afară valorile. După demitizarea Istoriei Românilor la 1997 și, chiar mai demolator, după *Dilema* anti-Eminescu, aici nu se mai poate scrie nici poezie, și nici istorie! Decât de-aia în doi peri, corosivă postmodernist! Ca să ne aflăm în treabă. Din 5 martie 1998, suntem cu toții niște mancurți! Basarabia, Bucovina, Balcicul nu se vor recupera. Iar Transilvania și Banatul le vom pierde lent ca niște nesimțiți!

– Vrea să spună filologul că le vom pierde pe nesimțite, traduse generos Sergiu Enache, închizând din ochiul de stânga, tic datorită căruia i se zicea-n cartier la noi Chiose, Kiyosaki. La cele trei licențe ale mele în guvernanță și la relațiile lui Unchiu' Jan, adică tata când era securist, eu trebuie să mă așez întotdeauna pe poziții responsabile, realiste, nu, Isadora? Dacă chiar vreau să fiu un prim-ministru performant și să las după mine, cum propune bunicul tău Marius, o Operă ca la Sydney pe insula din Lacul Morii, un Muzeu de Artă Modernă ca la Bilbao pe terenul Romexpo, o Cetate a Științei ca la Valencia spre Măgurele-Jilava... Nu însă și un Palat al Arhivelor și Izvoarelor la Podul Izvor. Fiindcă arhivele tari ni sunt la învingători, la Moskva și la alții, o parte, iar altă parte chiar dacă zac prin grajdurile sau magaziile fostelor IAS-uri, nu prea sunt accesate decât pentru imobiliare, să-ți bagi acte false ca ginecologul Cezar Bogza sau, deopotrivă, să chiuretezi acte incomode. Și nici o Bibliotecuță Națională compatibilă cu Gallica a Franței, nu, niciodată! În primul rând, nu una *digitală*, pentru Diasporă. Politicienii ar da ei ceva rămășițe, pe la rectificări bugetare, dar nu le cere intelectualitatea, nene! Ba chiar se opune, sabotează, nu servește! Orice xenocrație știe că o cleptocrație de

succes nici nu poate face tandem decât cu cea mai subdezvoltată intelighenție, Isadora, în țări cu *stat capturat* din Africa, Asia, Oceania și America Latină. E și exclus, ca oengiști... finanțați de la Guvern pentru nimicuri, să ducă ei un Război Sfânt pentru Infrastructură Intelectuală, încât să avem un declic și să demarăm Marea Recuperare ghizdaviană, astăzi la Cluj Napoca, pentru că la Lviv nu mai e-n UE. N-are cine pune pe agendă reducerea decalajului de dotare, încât să nu ne mai fugă creierele în Occident, nu pentru salarii mai mari, ci fiindcă în RO n-ai cu ce lucra. Dar când voi avea Eu *toată* puterea, o să cer la import carte USA academică serioasă de un miliard de dolari anual! Eu nu mă uit la bani, nu sunt zgârcit decât la comision, încât să poată și intelectualii fără granturi și obligații față de străini să scrie, da, în România mea, *cărți documentate la zi*, curmându-se astfel cu înapoierea datorată mandavoșkăi, politicii *Moarte intelectualilor*, lansate în 1990 și neobservând nimeni că nu s-a mai oprit, deși s-o gătat și cu mineritul...

– Și cât o să-ți fie anual comisionu' pe un miliard de cărți? izbucni Isadora în râs, știind de la bunicuțul Marius că unui Enache i se fâlfâie de Luminarea Poporului și de însăși Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite din cauza colonialismului de tip estic, galițian, *intra-european*, necesitând cantități mari de vigilență *woke* la Ura de Sine, stare pe loc în bătătură din vina imperiilor eficient barbare cu noi românii, încât turistic nici măcar nu îndrăznim să ne propunem ca Bucureștiul să concureze Viena lui Nehammer, Moscova sau Istanbulul.

– Cu comisionu' ăla, că văz că te râzi ca o vacă Fulga, nu e nimic de râs. Eu cu mama și cu tata, Isadoro, și cu frate-miu Viorel Pepi, zis și Vip de pațani, nu suntem mai fraieri decât alții. Cum gândea și bunică-tu Marius, în dezvăluirile din *Ich bin ein Elsasser!*, o viață scurtă are omul și un trai nenorocit, iar *marile decizii se iau în moment de supremă luciditate*, cu mult înainte de a le veni sorocul. Vorba ceea: de nu ne-nfigem noi la pomană, o vor păpa dușmanii. Iar obraznicu' mănâncă praznicu'. Repet reiterat pe ce mă bazez. Dac-o fi să fie să negociez Eu vreodată, sau Vip, sau mama și cu tata, niscaiva despăgubiri istorice sau ce reparații morale au pretenții urmașii victimelor de la Războiul Sfânt, care am speriat lumea, noi suntem chitiți din familie să nu discutăm! Mergem pe cifra maximă avansată de păgubit. Eu nu-mi răcesc gura de pomană să mă tocmesc, fiindcă nu-mi permit să polemizez nici starea arhivelor jefuite, apoi degradate din incurie sau modificate, nici digitalizarea neîncepută a bibliotecilor, nici calitatea experților, selectați din niște *refuzați la export*, chiori în țara orbilor, sau din diplomectuali cu doctorate false. Capitulare Necondiționată! Ca la Pacea de la Buftea din primăvara lui 1918. Care până la urmă a ieșit cu șampanie și artificii. Cum zice și Kant, eu judec ca om generic recent, adică „așa cum ar face și altul în locul meu“: *tot ce e drept să am eu, e ca și dreptul meu, comisionul meu*. Ce îmi trag pentru familia

mea, e și normal că se consideră de la sine înțeles... Iete, băi! Alții cedează teritorii fără să clipească, sau măcar le recunosc **independența** față de România, să se vâre rușii acolo sau chiar influența maghiară, cedează bogățiile și pământul și marea cu tot cu gaze la imperialiști, iar eu, intelectual cu trei licențe pe bune, să am scrupule cu dreptu' meu de prim-ministru român!

– Singura dificultate la comision, Isauro-Isauro, își frânsese mâinile doamna Lili (că domnu' Bebe era dus cu tiru după marfă), ține de incertitudinea lui Hamlet dacă va fi sau nu va fi. Singurul scenariu pozitiv, întrevăzut în bobi și de vrăjitoarea mea, de fapt a cumnatei mele, Zuzulina, cafegioaica expertă-n reiki, e prognoza că odată-n *uie* fofilați, de îndată ce Occidentul ne va întrema prin proceduri de healing economia autodistrusă, hop a doua zi se vor înființa încă de dimineață portăreii piranha la noi la interfon, ca când ești Safta Florăreasa și dai taxă de protecție la partenerii din interlopime!... După estimarea lui Viorel, Pepi al meu, Germania a vărsat despăgubiri de peste trei sute miliarde de dolari, ceea ce înseamnă că, având în vedere trendul că se socotește *participarea de la egal la egal* a lui Antonescu la crimele lui Hitler, păi să tot bată spre vreo cincizeci de miliarde de euro datoria noastră de Război Sfânt, pe puțin, din care câștigul lui Sergiu, „comisionul“, dacă îl pune viitorul președinte Zahei Avăcăressi prim-ministru, cum mi-a promis, nu poate fi decât unul greu de numărat! Firește, trebuie să împartă și cu clanurile și aventurierii care l-au suit în capul trebii, dar rămân totuși în portofoliu sume de necheltuit. Îngrijorarea mea, de mamă, și a lui Bebe și a lui frate-su primar nea Fane, fiind când vin *alții* la alternanța puterii. Pentru că se obsearvă totuși dacă *etalezi*. Iar serviciile le încalecă și unii, și alții. Și interni, și externi. Numa' dușmani și invidie pă peste tot! Trebuie să speli banii în altă țară, pe insule cu inteligență artificială, încât nu-mi rămâne ca mamă decât să mă resemnez c-o să mi-l iei pe copil la voi la Basel, tocmai în perspectiva asta, măcar până se mai termină cu suspiciunea și mai uită lumea de el, vine prescripția.

– Adică „să se mărite“, să stea la mine în Elveția, înțelese Isadora ce uneltea Cepeca, nu să se „însoare“! Iete, bă! Și să nu mai vin eu la Sergiu, în frumoasa Românie cu urși, chiar de el operată estetic, cu injectare de acid hialuronic în muian, ca să aibă un zâmbet mai surâzător pentru turiștii lu' mama, occidentali tratați jumuliți umiliți de patronii securiști din Horeca drept *clienți de unică folosință*!... Nu ți se pare, bre, că ești cam șmecheră din proiect, mamă soacră?

Cât despre Marius Ghizdavu, el nu auzi din relatarea nepoatei sale decât observația doamnei Lili a lui domnu' Bebe ăsta, cum că publicul larg al populației pe diferite categorii de vârstă nu știe mai nimic despre contribuția României prin Războiul Sfânt la crimele nazismului, ceea ce îl făcea să roșească față de poeta și publicista fără noroc Clara Honig, fără a îndrăzni, firește, să-i spună și de ce.

– Cum e cu putință, Marius, îl neliniștise ea ca din simplă curiozitate, să ignore Grigore Căinaru infernul din Transnistria, într-o operă care acoperă mai tot *secolul, secol XX al tău* care sfârșește la 11 decembrie 1999, când ai aflat de la Soljenițîn, cam fiind ziua lui, că UE-NATO își va asuma reformele românilor, extinzându-se, și îți începe la 17 august 1916, când l-ai auzit, copile, pe Voicu vestind pe Marieta că Rusia, Franța, Anglia și Italia au semnat la București Convenția de alianță, prin care vi se recunoaște dreptul de a recupera de la regretatul Imperiu Habsburgic Banatul, Transilvania și Bucovina!

– O anumită parte a intelectualității române a fost otrăvită de anii de fascism, ocoli Marius un răspuns, citând din Pravda lui Ehrenburg sau din periodice douămiiste. I-auzi, România s-a rupt mai demult de cultura rusă. Hm! Hm! Rrromâniiia s-a rupt mai demult de cultura rusă! *Război și pace* de Tolstoi se poate citi doar în franceză, limba a doua a clasei privilegiate. Mulți dintre intelectualii români au mai multă strălucire decât profunzime și sunt rupți de propriul popor!... Asta, poate după 1998... Îți dai seama, tu, cât se pierde din Tolstoi în franceză? În special periculosul *tî* rusesc. Castrându-se contrastul acut dintre conversația aristocrată de salon și limba rusă cu-ndemnuri pentru vite a norodului. Și a nacialnicilor ce i-au înțeles vrerea!... Să știi tu că Grig a tradus mult din Tolstoi, iar în 1946 a scris mai vehement decât Ehrenburg împotriva politicienilor vinovați de aducerea fascismului la putere, deci de dezastrul țării.

– Înțeleg, te înțeleg, îl înțelese Clarisse. Ia vsio panimal. Tu nu ai scris în presa de dreapta și inconștientul tău n-avea tensiuni interioare insuportabile, încât să fii nevoit să-ți renegi limba maternă, ca pe o mamă de care ți-e rușine, fiindcă a avut câte un derapaj dezmățat. În schimb, fotograf, ai împins războiul până la Stalingrad și ai zăcut, în groaznica încercuire, într-o burtă de cal alb de camuflaj, lipițan, opunând în ger fantezii cu Inga Ley la gândul și mai groaznic al reeducării iminente prin muncă, la lemne-n taiga sau la minereu. Sub stress, ai suferit, așadar, ca jurist, o identificare inconștientă cu agresorul judiciar Vîșinski, o identificare totală cu eliberatorul justițiar. De aceea, te-ai pomenit că îți perfecționezi la extrem cunoștințele de limbă rusă și ucraineană, la ARLUS!

– Nu e adevărat! o contrazise, de la ICR „Mircea Eliade“ Chicago, Svetlana Filipescu, pe vremuri dactilografă și la Securitate la noi la raion. Prozatorul Grigore Căinaru, sustrăgându-se de la a muri dincolo de Nistru, deoarece înțelesese primul că totalitarismul marxist e mai tare totalitar decât improvizația nazistă, a profitat panoramic de documentele ce-i cădeau în mână, conțopind la arhiva Ministerului Propagandei de lângă Gara de Nord, în clădirea uriașă cu adăpost antiaerian încăpător pentru câteva mii de călători, și a scris dintr-o sorbire un *roman realist* de *1681* pagini, Sveașcennaia Voina, un rechizitoriu direct în limba sovietică,

dedicat lui Jdanov pentru a fi difuzat orbital în cincizeci de limbi, în întreaga lume, ca cea mai luuungă condamnare a ațâțătorilor la un nou război.

– Inculpatul Marius a mărturisit torționarului Kartotekov că tot el a extras și adaptat, din rusește pe românește, cam o zecime din acest roman *Războiul Sfânt* prea lung și postum, produsul rafistolat putând apărea pe piață, cum fabulează și Narcis Moga în ancheta sa bestseller *Indécence, dégénérescence*, sub denumirea comercială de *Mitrea Cocor*! Adică mai devreme decât își planificase pandurul Grișa, și povară unui autor celebru, care văzuse încă de la instalarea guvernului Groza-Vîșinski ce văzuse și Stalin, că Lumina, în România, vine la morți la Dalles de la Răsărit, probabil Sadoveanu, francmasonul... Jidoveanu, Tristane! Autor gras, masiv, care nu concepea la Ciorogârla în conacul lui Pamfil Șeicaru ca, sub domnia muncitorilor, țăranilor, să nu-și mai poată practica sportul ceaușisto-fesenist preferat, vânătoarea regală și azi foarte profitabilă, deoarece poți să iei bani pe urși, zimbri, mistreți, lincși, hulpi, și chiar dupe Decesul Căprioarei, de la invitații străini superbogați, generoși...

– Este uluitor de adevărat, surâse atât la stânga cât și la dreapta Lucreția Fotiade, căsătorită Bogza, amantă cândva lu' Mișu, vecină de atelier lui Marius în nebombardată Villa Hortensia nr. 3 bis, pe care pictor, ajungând tehnocrată nomenclaturistă, ea l-a ajutat să-și cumpere o motocicletă IJ cu ataș, sovietică robustă, după ce tot ea îi pusese o pilă și când a fost promovat la Complexul lui Samson Honig, care n-a zis nu, din paznic la aerobaza Boteni după Canal, și măturător alături la Obor, în help-fotograf de fruntași panou de onoare, ca și de poze de biroul populației, calitate în care a strâns cu anii câteva sute de mii de mutre de români, material pe baza căruia a elaborat doctorul recuperator Cezar Bogza reacționarul său tratat despre *Repetabilitatea umană*, demonstrând că Epoca Yl este guvernată de același tip uman care ne-a înapoiat sub Dej și Cea, restul au emigrat, cea mai frumoasă poză rămânând însă a Elizei Alexandrescu, dar eu tot nu-l cred pe Narcis că nobilul Marius s-a pretat la a falsifica opera unui prieten, convertind sub șantaj *Jurnalul de Război Sfânt* al lui Grig în acea justificare literară a nimicirii satelor și fruntașilor lor și bisericilor cămine culturale, numită realist socialist *Mitrea Cocor*. Nici nu le prea avea cu scrisul!

– Așa că eu cred că nu cred ce crede ambasadoarea noastră kulturală la Chicago, Svetlana Filipescu, pe probleme de pace-ntre picioare, îâăî! popoare! Oricât de tentant ar fi, pentru noile generații inculte, recursul la metoda sadoveniană, exemplu de bună practică intelectuală, să condamni un ziarist la moarte (prioritate românească, Pamfil Șeicaru) ca să te muți în vila acestuia de la Ciorogârla. De atunci încoace, toți: vreau și eu! Să dau în gât pe altul să-i iau tot!

– Nu numai că nu e vina lui Marius că Dora și poetul Canalului

Belomor al Morții, construit fără burghezie și împotriva ei, Grig, au avut un mariaj convulsiv, dar să nu uităm, că el însuși n-a început să se afișeze la vernisaje sovietice cu basarabeanca Eliza, mama fără buletin a fetiței sale Irinuca, decât după colectivizarea totală din 1962, când societatea noastră bolșevică atinsese un nivel exemplar Dej către Hrușciov, de dezvoltare a vigilenței și urii de clasă, orice Opoziție autoreprimându-se, deci putându-se goli Romlagul de supraviețuitori ridicoli, nu numai liberali și țărăniști, ci și antonescieni sau legionari.

– Evident fiind, pentru cine a dat legea invarianței intențiilor de vot față de turpitudinile păduchilor cocoțați în peruca Țării, că dacă s-ar fi organizat alegeri libere, darnicul Dej le-ar fi câștigat, limba rusă Marius învățând-o încă de mic, de la bunelul său popă Antonie Suceveanu, nu de la filfizonul de Denis (Dinicu) Ghizdavu, care totuși când preacucernica-i giupânească, emancipata Ralù, avea inițiativa, ca orice femeie progresistă, să-l implice-n cele gospodărești apetisante, și-l interoga decuseară ce-ar râvni ca pohtă să i se gătească mâine, nu închidea cartea (*Naturi catilinare*) și nu împăturea ziarul (*Fama Lipskii, Familia, Sămănătorul*), doar ce răspundea morocănos ca Kutuzov, cu un *Mne pohui!* cu care după 1972, când s-a mutat pictorul la ea, în Aleea Dumbrăvița, a trebuit vstati rakom a se obișnui și Liz, cea relativ fericită în creșterea de una singură a unei fetițe aproape orfane, Irinuca, față de Dora crescând două, Vera și Otla, lângă un soț ce având opera încheiată și îngropată sub Casa Poporului și Bancorex, venea beat ca Fadeev de la acțiunile *Îndrumătorului Cultural,* purpuriu vzdrocennîi la obraz și gata gata ori de harțag, ori de guleai i bliadki, ori de a pălăvrăgi literar, ori chiar politic împotriva intelectualilor lași, cari nu se infiltrează-n partid, pentru a-l umaniza, cum ar sfinți niște minorosițe un bardak, ori pur și simplu bătând câmpii, uneori doar pentru a-i biciui ohueti opizdeneti pe chiaburi și mic-burgheji pe net, de-i venea coanei Anastasia să-i taie degetele cu foarfecele de iarbă, cu care destul de curând, 1956, va avea a-i tunde chica mormântului.

– Neputința acestui cuplu de a ajunge la pravoslavnica sceastlivă lividă înțălejere, șovăielile părechii Eliza-Marius de a sta-mpreună uniți sudați mai devreme de fuga Irinucăi în 1976 c-un elvețian bătrân, pe care-l va împământa prin sex-exces, ca și ezitările marchizei Isadora de Basel întru a se împreuna cu vampirul ei, Sergiu Chiose, deși aschimodia asta avea trei licențe, cu relații imunitare și cu perspectiva unui comision de două miliarde de euro, toate aceste neîmpliniri dovedesc Semilunii inactualitatea lui Eminescu, în accepția sa de scriptor de poeme de Amor, care azi lipsește cu desăvârșire, deci a cărui Poezie a ajuns de neprizat și a cărui Proză e mai gângavă decât a lui Kogălniceanu sau Filimon, dar a cărui Publicistică retardată a frânat cu zeci de ani liberalismul. Prin urmare, sfârșitul său ca Poet Național canonic a venit ca o eutanasiere dorită de toți, ceea ce explică și bătaia soră cu moartea ce i-au tras-o studenții legionaroizi

în 27 februarie 1998, care ieşeau tropăind ca rinocerii de la Filologie-Istorie în Edgar Quinet, spre Arhitectură, şi l-au apostrofat pe când lunaticul păros, după ce-şi luase antinevralgic de la farmacia Elizei de pe Magheru, îşi căuta-n Strada Enei odaia mucegăită, cărţi, manuscrise, unica sa avere de fraier, când altul miliarde furate Neamului, reproşându-i-se că de ce sifilisul mă-sii a împrumutat din terfeloagele lui şi evreilor Tiktin şi Gaster, a căror pierdere ca savanţi ai României o deplângea şi primitivul fumător de pipă Mircea Eliade, cel ce merita a fi mitraliat în closet încă de la Lisabona lui Salazar, bătaie în fond ca o glumă reeducativă, căci *sentinţa* pentru Eminescu este definitivă încă din 1945, doar că fiind secetă nu s-a găsit nimeni s-o execute până-n 5 martie 1998, când s-a putut forma plutonul din partizani antifascişti, fumători de Salem mentolat, dotaţi cu arme cu laser ultraamericane-n performanţe, capabile a ochi-n ochii ce parcă strigau ca ai lui Ceauşescu, în locul gurii legate cu un fular de microbist, pete mari de sânge de poet reacţionar mai mult negre decât roşii rămânând nu pe zidul în demolare al Bisericii Enei ci pe-al Universităţii, de-a trebuit Primăria sectoristă să ia iniţiativa grea de vopsire a întregului lăcaş până la bordură, cu tot cu sloganurile cam prea romantice ale grafiţilor caraghioşilor de la Revoluţie.

– Noi, adică noi, această generaţiune care n-a realizat nimica, nu mai avem un Ideal, cum era la străbuni unitatea naţională, o iluzie, şi nu vrem nici proiect cultural, nici Catedrala Mântuirii Neamului, tot din cauza nihilistului Eminescu îndreptându-ne de-un veac spre subculturi exotice teoretic inepuizabile.

– Aşa-i, frăţţţioare, îl completă Vip pe Sir, noi suntem *prima Generaţiune Fără*, fără hidealuri naţionale, Basarabia nefiind o piaţă de carte notabilă. Altfel cugetat, suntem jeneraţiunea de consumatori atei care n-are *nici măcar Ţară*, pentru orice june industriaş fiind mai uşor a demara un start-up abroad offshore şi, numai dacă se mai merită, să te-ntorci pe meleag în hazna cu o mentalitate de erou expat civilizator, pretinzând contractele cele mai avantajoase, deoarece orice Neam bazat pe emigrări *se excită până la urmă să reguleze însăşi Planeta*, cum observa la Detroit armatorul Tabarcea, care în planul bucuriilor terestre perorrra că revoluţia sexuală stă sub semnul nevoii presante, al siglei WC-ului, sub deviza Woman is Cunt, deci heraldic în slobozul spiritual global, datori suntem să ne sexuim în jemanfişism, Isadoro, atât ne-a mai rămas din Războiul Sfânt, *hai s-o punem*, cum vedem negru şi la bivolii Ardealului, care s-au infiltrat printre boi în

– Spaţiul mioritic, Vip! Paralelipipedic Lancrăm ca o Sală de Spooort...

– Cu putere! Venind din îndepărtata lor Indie, odată cu ţiganii lui Eliade!

– Una din problemele grave als Hinterlader, als Programmatiker

einer Bewegung niet als ebalnik implementator al unei ordonanțe de urgență, ca unul ce trebuie să argumentez uneori urlând prioritatea unei politici contra țiganizării României, eu nu am deloc regrete pentru ceaușism oricât de pupincurist păream, fiindcă abia *după*, m-am realizat economic, societal și politic, nu sunt fascist, ba chiar i-am urât din adâncul inimii pe legionari, nu sunt antisemit, ci filosemit, și în niciun caz antonescian, fiindcă după Alegerile din 20 Mai 1990 *nu mai e niciun pericol să vină Regele Mihai* să opună monarhia trivialității sănătoase a Puterii Popooorului, de la care se adapă toți, își ceti senatorul Marian Tăbăcaru SMT declarația cu vocea-i dogită, necultivată, de semetist incult funcțional, care nu poate concepe și făta instant, sub apăsarea gravitației Domei Norodului, decât legi contorsionate ca de bombardament AA. Și, cum în galaxia Bill Gates, care vine după ga Marconi-Popov, și asta după ga Gutenberg-Macarie, cine are stofă de lider lucrează cu materialul clientului, să fie limpede pentru toți că noi nu ne-am făcut un portdrapel din criminalul de război Antonescu, doar pentru că așa cum spunea și marele disident și naționalist rus Soljenițîn, există și lucruri pe care electoratul n-ar trebui să le știe. Dimpotrivă, noi mai avem a-i reproșa destule neîmpliniri ale politicii sale de aliere necondiționată-n Războiul Sfânt cu Axa, precum și o conduită total necorespunzătoare față de principala minoritate!

– Câinele Roșu, bă, divulgă comesenilor în crama proprie din Pulaski, Tennessee, free wine tasting, mentalitatea rasistă KKK, intactă, deloc îmblânzită de o senescență la ale tinereții uri și angajamente full-time întoarsă, legionar de la Buchenwald Ghiță Tabarcea, – a comis *trei crime impardonabile* și ingrațiabile împotriva Neamului Românesc, așa că dacă nu le-o luau înainte staliniștii anglo-americani, s-ar fi găsit și alte forțe care să-l aducă dinaintea acelui fioros pluton de execuție *românesc*, spre țevile căruia dealtfel privesc, simulând ledurile interioare ale geniului, și ochii cvartetului fotografic eminescian, ca și ai statuilor (4 poze toate, într-o viață de poet național!), în locul cărora propune SMT să-i înălțăm, după colectarea de pe unde sunt și topirea lor, doar masca mortuară chiar mărită la scară până la de 3 ori câte 7 metri, pentru a sublinia găunoșenia mitului, etalând observabilă de către spionii camuflați în turiști sexuali asumarea responsabilă postmodernă a Războiului Sfânt, deci facilitând ca c-un gel dosnic penetrarea românașului în *uie*, fie și cu gingășie & discreție pe la... spate!

– Ha-ha! Prima crimă, că e mai ușoară, o putem defini cu un spirit mai de glumă și ca un aforism sau un florilegiu, cum că Mareșalul *a dus în Transnistria rrromii, și a uitat să ducă și țiganii,* domnilor! De frica invaziei cărora există azi atâtea cripto-reticențe, nu doar ale lui Farage, Rutte și Nehammer, în ce privește grăbirea cu măturoiul a europenizării României. Voi tinerii habar n-aveți că nu românii au comis masacrul de la

Odessa! Ia mai informați-vă să aflați cine!

– Șteflea, te rog să-mi spui totul, voi să se dumirească generalul Pantazi care a fost cu Mareșalul până la moarte dar lui i s-a comutat la Jilava sentința, la Odessa am aflat că s-au omorât peste 15.000 de oameni după explozia în care și-a găsit moartea Glogojanu. Care este adevărul?

– Domnule general, Mareșalul fiind informat telegrafic de generalul Iacobici de explozia comandamentului la Odessa, de moartea ostașilor și ofițerilor din cauza exploziei, cum și numărul mare de ostași și ofițeri omorâți de partizanii ascunși în catacombele Odessei, a ordonat să se facă o strașnică represiune. Ordinul a fost dat Comandamentului „Vrancea" (A4), lui Iacobici, iar acesta a însărcinat cu represiunea pe generalul Tătăranu. Tătăranu nu știu ce fel de natură ciudată are: când este bun, când este capabil de orice cruzime; eu cred că are sânge de rom (țigan) în el, că numai țiganii au o astfel de fire. Și Tătăranu a ordonat represiunea în litera ordinului, fără nicio milă.

– A doua crimă, nițel mai grea, e că aceeași superficialitate a incuriei jumătăților de măsură a practicat-o Antonescu și față de victimele de predilecție ale lui Hitler, deportând o parte pe Bug și menținând ca fraierul partea mai consistentă acasă, în bune condiții invidiate de toată Europa! Mizând cu o condamnabilă naivitate pe... recunoștință! De aceea, camarazi, constatăm că bozgorii sunt permanent cu un pas înaintea noastră spre *uie*, pentru că, așa cum scria și Imre Kertész, care i-a suflat Nobelul nu numai lui Norman Manea, *ei* au lichidat tot, „au trimis toți jidanii la săpun", cum se exprimă poolimea, n-au lăsat niciun supraviețuitor să mai vie azi cu francmasoneria dunăreană, să facă gură, să facă gât, și să ne pună nouă bețe-n roate cu „monitorizările" lor sufocante!

– Nu prea e așa, l-ar fi contrazis de nu l-ar fi oprit interese comerciale cu vinăriile din Pulaski, Tennessee, viticultorul Octavian Ghizdavu, care știa că Axa lățise Ungaria adăugându-i spre 1941 din Ardeal, Rutenia și Slovacia, pe lângă alți nemaghiari, și vreo 350 mii de evrei la cei 500 mii pe care-i avea deja. Și că supraviețuise cam o treime din comunitatea evreiască a acestei Ungarii horthiste, deși exterminarea la Auschwitz implicase nume mari odioase în organizarea inginerească a operației: Adolf Eichmann, Rudolf Höss sau Josef Mengele.

– În fine, a treia crimă, puii mei, de care până la sfârșitul veacurilor va hui istoria, făcând lumea să se clatine din temelii, e că nu degeaba i se zicea Câinele ROOOȘU acestui animal păros! Regimul său militar-fascist a putut fi convertit i-me-diat în bolșevism, printr-o minoră schimbare, pe ici pe colo, a ideologiei și a amenințărilor. Dar și prin nimicirea coloanei vertebrale a Neamului, care era tineretul naționalist, vasăzică care era însuși Viitorul României Mari! Acești descreierați funcționari antonescieni, ca ceaușistul Horea Bratu și ca Mișu, n-au ars arhivele politice, de îndată ce ne-am resemnat că Wehrmachtul, retrăgându-se să

apere Lembergul lui Marius, a abandonat Cernăuții, Iașul și Chișinăul. Nemții prețuiau doar Ploieștii, petrolul. Nu-nu-nu! Ei le-au lăsat, din incurie sau din culpă, toate fișele și clasoarele, moștenire intactă securiștilor jidani, țigani, haholi și bozgori, care au adus pe tancurile sovietice, și în remorci, la noi în țară Bolșevismul... Șiii bulgari. Mulți bulgari dimitroviști!... Drept urmare, călăii și torționarii *au găsit dosarele noastre de urmărire informativă intacte,* aduse meticulos la zi, caligrafic, încât ne-ar fi putut sălta căgăbăul, pe toți câți mai scăpasem de asasinate, lagăre și linia întâia. Încă din 24 august 1944! Incredibil, ca din oală ne putea lua! Dar n-a făcut-o!... De ce nu ne-a arestat dintru începutul începăturii acea securitate regală, completată acum și cu o parte din cominterniștii care au adus și au implementat marxism-leninismul demolator de biserici? Pentru că noi legionarii, respectând neabătut regulile fair play ale onoarei, de fapt nu le făcuserăm absolut nimic-nimic ilegal minorităților! De fapt și la urma urmei, până la răpirea Basarabiei în 26 iunie 1940, niciun evreu n-a avut de suferit cu adevărat în România, pentru calitatea sa de musafir în Grădina Maicii Domnului, în țara cea mai ospitalieră din Europa și poate că de pe Pământ. Dar când am văzut și-am văzut și noi, la retragerea provizorie silită, din Bucovina și Basarabia, de câtă infidelitate dau ei dovadă față de România Regală Mare, pentru Reîntregirea căreia s-au jertfit cu milioanele cei mai buni dintre ai noștri, atunci am schimbat și noi foaia, camarazi, fiind inadmisibil să arunci cu oala de noapte, nici măcar cu lancea sau cu pietroaie, într-o armată glorioasă, care, părăsită ca întotdeauna de Aliați, avea consemnul de a nu răspunde în retragere la niște *provocări de război* care ar fi adus imediat, în caz de confruntări ample, tancurile călăului Jukov pe Milcov sau pe Dâmbovița, apoi bulgarii la Tulcea, ungurii la Brașov și poate sârbii la Timișoara! Și, evident, nemții la Ploiești! Aia e! Dacă n-am fi fost *umiliți* de minoritari cu acea ură inexplicabilă, ci doar-doar provocați la ordinul spionilor sovietici, poate că noi nici n-am fi ripostat când am avut posibilitatea, peste un an, în 1941. Însă citească-se *Jurnalu'* lu' ăla mult lăudatul, ăla care, condeier cică discriminat, își permitea week-endul la Munte sau la Balcic. Cu avionul! Așa persecuție mai zic și eu! Dacă veți găsi voi un singur rânduleț de compasiune, în *Jurnal*, pentru mutilarea Țării lui în vara lui 1940, eu îmi tai știoiul și-l toc la rațe!

– Corect! La rațe, fiindcă rața nu-și poate rata viața! măcăi credinciosul Orestel Bogza, care în ultimul 29 aprilie, când un telejurnal arăta cetățeni conștienți de istoria lor, încremeniți, și sirene urlând, comemorând Shoah, zapase în public, ostentativ, pe muzică populară, bombănind în zalhana că *ăștia* au monopolizat suferința și că toată presa tipărită, electronică și webară e plină de ei, pe când victimele Romlagului, sărmanele, câte mai trăiesc, nici n-au unde să se exprime. Iar de mormintele și de pomenirea Eroilor din Războiul Sfânt nici nu se preocupă cei în drept,

ca să nu supere xenocrația. Dimpotrivă, apleacă urechea la propaganda anti-BOR, nesecată, să nu se mai facă vreo pomenire de Înălțare! Ai văzut? Nu s-a mai continuat de mult, cu episoade noi, *Memorialul Durerii*, și nici că s-au reluat filmările vechi, chiar după miezul nopții, când electoralul sforăie după sex, fie și pe refuzatul de telecablu, TVR Cultural, care, hă-hă, nu e declarat obligatoriu de către un guvern ce îl silește pe român să plătească propaganda radio a partidului dominant, chiar dacă n-are aparat, sau îl ține tot pe unde scurte, la oficine, că pe FM prinzi doar posturile pirat manelare cu *dedicații* din alea, formă de bruiaj și țiganizare inventată aproape sigur tot de xenocrația nouă, care ne vrea mancurtizați și consumatori de produse depreciate, colonie!

Junele Tristan Bălușeanu *știa* și că Mareșalul le-ntocmise dosare de urmărire informativă tuturor membrilor PNȚ și PNL, iar căgăbăul-securitate exploatase întâi fondul acesta, socotind corect strategic leninist că aici trebuie să lovească mai întâi Revoluția lui Stalin. Respecta însă bătrânețea. Nu polemiza nici cu părintele său, nici cu prietenii acestuia, unii cumva înstăriți peste hotare.

Bătrânul Tudor Bălușeanu, în adidașii săi taiwanezi sau thailandezi, aleși cât mai asemănători unor opinci de călușar, tocmai se juca cu o antenă telescopică luată de la mașină și, cu oțelul ei strălucitor a nichel inoxidabil, îl arsese pe urmaș peste degetele cu care zapase, de pe Shoah pe „Din bucata mea de pâine am hrănit un om și-un câine”, dăscălindu-l ca și cum de ani de zile el l-ar fi monitorizat într-un experiment național de tip Big Brother, când tot poporul împărtășește delicii de securist, uitându-se cu camere ascunse la ce sexul lor comit unii la ei în casă și trăgând cu urechea la ce mai uneltește periculoșii ca să mai implementeze:

– Tristane tată, mă băiete, și la 26 ianuarie, când comuniștii adevărați jelesc pe Ceaușescu și același telejurnal evocă eliberarea Auschwitzului de către Armata Roșie apărătoare a Gulagului și stalinismului, tot așa te văzui că zapași ostentativ, mă băiete, atunci pe Atomic TV, la „Trăiască berea în care ne-am născut!”... Nu e bine, fiule. Nu e biinee! Noi trebuie să învățăm de la dujman, stând cu fața spre el, ca pe front. Să-l respectăm și să folosim orice prilej pentru a ne informa. Pentru că aici e vorba de operații secrete cu dedlainele fixate, de protocoale tainice, la niște intervale milenare! Este limpede că gogorița asta cu Sfârșitul Istoriei și cu perimarea naționalismelor e numai o morfină să adoarmă vigilența *națiunilor în curs de transformare în neo-colonii*, alea mai fraiere, să-și dea avuțiile la străini pe de-a moaca, intoxicate că asta le-a fost mereu soarta sub teroarea Istoriei! Mai ai căcălău lecții de învățat de la singura seminție din Antichitate încă vie. De ce vie? Pentru că ea *n-a uitat nimic*, mă! Datorită cărturarilor ei și mitului, Mitul Cărții. Așa că, acaparând uriașul potențial american, cum și anticipau nemții, ăștia își vor împinge încet-încet coloniștii până la Cairo și la Babilon, realizând *o strălucită revanșă*

istorică, exact acolo unde au fost constrânși la muncă, după care performanță, va urma răfuiala cu acea Romă care le-a dărâmat Templul, sub Titus și Hadrian... Iar după iudaizarea Romei de tot, ce urmează, mă băieți?

– Germania, Ger-ma-nia! ghici conspirația cu mare groază Alin Vișan, comandantul *Grupului de veghe și reacție rapidă 2007*, fondator al inobservabilei *Mișcări umanist-creștine pentru un an 2007 pașnic*, coordonate ambele din penumbră de dansatoarea Gala Cobiliță, cu o floricică roșie-n cosițe.

– Germania untului, tacit admise filologul Iancu Noveanu nu prea mai împinge-n sus catedralele, ca la Ulm, așa că va fi cucerită de geamiile turcilor!

– Germania ruinelor, și-l aminti Marius pe protocronistul Bratu după Ialta vorbind de „le grand remplacement”, kaputt, e vândută pe vecie rușilor de <u>această</u> generație de americani, britanici și francezi. Berlinul se va redenumi Novopizdeț!

– Germania va fi românească sau nu va fi de loc! Dacă nu ne-a fost dat în Războiul Sfânt să cucerim Rusia, atunci înseamnă că scris este în cartea destinului să luăm Germania, strânse din dinți Orestel Bogza. Dacă Semiluna va inițializa a se disemina numai turci în *Triunghiul de Lapislazuli* al lui Petru Rareș cel Cult, *Viena-Cracovia-Breslau*, imediat vor sări scântei ca dintr-un amnar arhaic. Pentru că <u>noi românii</u> vom fi deja înstăpâniți <u>acolo</u>. Prin autoinstruire, Mandavoșka Originală va performa măcar extern! În sensul că, finanțați de un guvern stabil, cu puteri lărgite, prin rafale de ordonanțe de urgență ca niște katiușe, cavalerii, securiștii, mogulii, baronii, <u>masonii noștri</u>, din industrie și comerț, practicând glasnostul, perestroika și colaborarea reciproc avantajoasă, ca și întrajutorarea tovărășească, vor reuși să valorifice superior inepuizabilele bogății, ca și acea robace forță de muncă, din spațiul nostru vital, țărmurit de mormintele eroilor Războiului Sfânt, pe al căror sânge mistic și coagulant vom rězima Grossrumänien als Rumänische Reich, de la Rin până unde s-o putea, inclusiv până-n cursul inferior al Volgăi și până-n Caucaz, ba chiar până spre Bassra-Brasso a noastră, peste nesătulii de americani și protejații lor!

– N-avem de ce ne teme, nu vă fie frică, Occidentul pică! bravă ca un papă căpitanul consilier Tsyu Kill-An, abia întors dintr-o misiune-n Levant și Macao, Hong Kong, Bangkok, Phuket, Li Tai Pe, Singapore, Xian, doar ca să participe aseară, pe însoritul nostru Litoral, la re-lansarea, la Elita Beach Resort, a cărții sale eveniment editorial *Ce rău îmi pare c-am fost torționar!* Noi știm că acest proiect creativ grandios, imena Mandavoșka, comparabil cu genialele ctitorii de odinioară, este absolut fezabil prin implementare exact între Perestroikă și Glasnost, deoarece România a pornit la drum după Congresul al XV-lea al Parrtidului, din 22-

25 decembrie 1989, fără datorii, fără (pre)judecăți și cu **cea mai bună securitate din lume**. Or, toată lumea apreciază, Adeline, că și vigurosul stat israelian, care își va împinge coloniștii, *știm*, până la Babilon și la Egiptul faraonic, dar și pe axa Nord-Sud, până-n Roma lui Titus și a lui Hadrian, pentru a se ocupa într-o răfuială finală de șubreda azi Germanie a turcilor, ei bine, acest stat mititel și frumușel, și extrem de eficient în toate privințele și sub toate aspectele, să nu uităm ce ontogenie de poveste a avut, senzațională!

– Mai întâi și mai întâi, interveni telefonic, cuplându-se și pe Skype, Saie Buburuză, a apărut un excepțional serviciu de informații, încântător, cu care colaborează fără ezitare *toată* populația, nu ca la noi, pe sărite și cu mofturi... Ba chiar mai mult decât atât, s-a selectat dintre paranormali celebrul Mossad de azi, invidiat de toți... Și abia pe urmă, după ce ai construit o Securitate de temut, a emanat natural, logic, și expresia geografică a Statului, ca și suprastructura instituțiilor democratice sau ideologice, inserată indestructibil pe scheletul imuabil al acestui nucleu mai dur, precum de la sine crește și burghezia de merit!

– Dar oare, își frecă mânușițele cu mălai Galina Cobiliță, mândra blondă cu ochi albaștri de tip brandenburgic nu vareg, refugiată la Alin Vișan în pat din pricina persecuțiilor ucrainene, fiindcă sprijinise un Proiect Eminescian, fără a observa că nu pot sta lângă un Taras Șevcenko, statuile mânjite cu chinoroz pe la 1998, oare nu va fi periculos să avem deja acolo-n RFG și RDG, ca un triunghi auto reflectorizant, stop! deja conturat, Triunghiul nostru de Lapislazuli?

– Nu, domnișoară! bătu bărbatul cu pumnul în masă și trânti ușa ca Vîșinski, de se cutremurară geamurile hotelului ce redeveni bordel de oraș port.

– Nu, stimată domnișoară, nu, reluă Gary Glagoveanu de pe holul decorat cu fotografii ghizdaviene, din Războiul Sfânt, de cimitire efemere, ale căror cruci cu acoperișuri ca de troiță luceau ici-colo parcă și ele unse cu orbitorul solvent antinaționalist, nu se mai poate, ne-am săturat până-n gâtul de spânzurabili să tot cedăm mereu și mereu! Triunghiul de Lapislazuli Cracău-Beciu-Breslau este moștenirea noastră de la Ștefan ce Mare cel Sfânt și Petru Rareș cel Cult, este erețul nost', unde să înălțăm pălmuitor pentru Europa **cultura noastră**, la adăpost de deconstrucții mancurtizante, ce aruncă odată cu lăturile și miturile fondatoare. El este totodată Țara Făgăduită mărturisitorului Daniil Sihastru, când s-a rugat Domnului Dumnezeu al Românimii după înfrângerea de la Războieni, explicabilă prin găunoșenia că n-avem nici azi o Bibliotecă Națională de trei ori cât a Franței, dacă vrem să nu ni se transplanteze, până-n testicule și-n ovare, identitatea altora! Am fi niște criminali și niște lepădături dacă o am ceda cu ușurința cu care PNL-Parizer și PNȚ-Borviz au cedat teritorii Ucrainei, când ne-am fi putut coaliza cu frații noștri ruși în chestiunea

Crimeii, asigurându-ne nu numai restituirea Cernăuților și Cetății Albe, ci și a Ialtei celeia unde începuse Marius Ghizdavu, cu pictorul Gumalik și cu arhitectul Cornescu, transformarea Palatului Livadia într-o Opera Magna Moralia, de viitor grandios și de universal răsunet...

– Adică, ghici unchiul Jan Enache zâmbind cu ochișorii de Hitchcock adânc împlântați în grăsime de jder, deși postmodernismul nu recunoaște nici măcar în materie de mozol întruparea noțiunii de profunzime, după prognoza ta, Auschwitzul căzând geografic la Noi, în Triunghiul de Lapislazuli al mogulilor regățeni, anticipezi că nu va fi ușor lăsat din gheare, ca cel mai atractiv obiectiv de pelerinaj turistic al mileniului trei, nu-i așa?... Hm! N-aș zice. Mai degrabă va fi ca la Doftana, pușcăria unde a suferit și a învățat limba franceză Împușcatul. Uitare. Deci gândiți-vă la pelerinaje, excursii cu bicla, chestii din astea! *Ce poate simți o generație prosperă despre altă generație mai fără de noroc?* Hai să fim serioși! Eu zic să-l cedăm fără prea multe nazuri, Auschwitzul, cum au făcut și polonezii, ba chiar propun să-i ajutăm pe răzbunători s-o ia spre München, Nürnberg sau Berlin și pe unde mai au polițe de plătit bestiilor naziste, pentru că pe noi, imperialiștii României Eterne, nu ne interesează decât ce este al nostru de la Toma Nour și teutonii lui bârsani, doar Pășunile Dacilor, adică spațiul genuin mioritic dintre Viena, Breslau și Cracovia asta, a cărei cetate de pe Vistula noastră oricine o vede nu poate să nu fugă cu gândul la alea basarabene de pe Nistru.

– Dumneata, colonele, îl privi de sus ca supraviețuitor al Sfintei Miercuri-Ciuc și al Buchenwaldului inginerul petrolist creștin Gicu Tabarcea, de forase-n parc la Pribegi, sperând petrol și inundând prin 1940 florăria degeaba, ehei drăguță, n-ai tu experiența mea de viață! Achtung! Nu știi unde dai și unde crapă!

Într-adevăr Grupul *Place de Fürstenberg* (Oreste, Alin și Tristan) tocmai venise cu o postare *Unde dai și unde crapă*, arătând că netolerarea românilor în Schengenul ei de către Austria cancelarului Nehammer, la 8 decembrie 2022, cu precizări ulterioare că pe... termen nelimitat, va genera intempestiv lângă războiul lui Putin o creștere alarmantă a euroscepticismului unei populații campioane în sens contrar, al unei UE-filii naive, istoria ei putând vira acum incontrolabil!

Totodată, Tristan, Orestel sau Alin, fiind el o fire mai simțitoare, chiar se întristase, la bar la Vip Enache, pe marginea unui topic despre autocenzură.

– Adică de ce plm ar fi o comparație neadecvată să zici că bolșevismul a făcut incomparabil mai multe victime decât nazismul, băi? Drept să vă spun, eu când mă constrâng tăblițele la aeroport s-o iau pe altă gaură, non-Schengen, decât majoritatea pasagerilor, mă simt inconfortabil, umiliiit, tratat ca *rasă inferioară*, c-așa vrea Țara lui Hitler în Epoca Nehammer! E ca și cum aș juca-n filmele alea cu gara lagărului de

exterminare, și cu doctorul nazist care separă pe noii veniți!

Primăvara urla în salcâmii păduricii Andronache, ca locomotiva marfarului româno-sovietic despăgubitor, plin de biciclete, desuuri și ceasuri, iar Marius Ghizdavu, cu invitația la nuntă, expediată ca de la propagandist la propagandist, către el personal și Eliza lui, de doamna Magda și de domnul Joseph, se frământa ca un iepure, încă nu se hotărâse dacă să se ducă sau nu, nici cât darul, nici cu ce să se îmbrace, deoarece tocmai abandonase rușilor șifonierele de la Ziduri!

Unul din primele avioane cu reacție germane, care făcuse prăpăd în alea cu elice demodată anglo-americane, l-ar fi așteptat la Ziduri, pe platoul de la Schitul Hoitarului, dacă pe filiera călugărițelor fecioare telegrafiste pictorul confirma participarea, arhive recente dezvăluind prezența la vecernie a celebrei aviatoare Hanna Reitsch, poate nu atât pentru a prelua și duce Mirelui cele două audiocasete mamelare-manelare, urlătoare cu dar, alese de melomanul român pentru pictorul confrate german, intitulate una clasic dejist *Dușmanii nu mă iubește!* iar ailaltă, a frustraților, debutând contestatar baladesc ceaușist cu un *Respecta-i-aș pe părinți/ Pe părinți votu-i în dinți/ Că nu s-au făcut securiști/ Securiști sau activiști/ Și-au acmu nepoții triști!*, nu, emisara șefului Gospodăriei de Partid naziste, Martin Bormann, venise doar ca să se informeze personal asupra stării pistei naturale colbuite Drumul Carului, pe care ar fi trebuit să aterizeze, strivind brândușele cu o prețioasă încărcătură, pilotul personal al marelui Führer, divinul Hans Baur, constatând că va fi necesară o escală la Obersalzberg, cum au avut și soții Cea la Snagov, în scopul procurării familiarei lenjerii cu zvastici, precum și a unor tacâmuri, pentru cât vor sta mirii la pensiunea rezervată deja, se zice că la Brădet.

– Ba am eu destulă experiență și de viață, și de luare de viață! se simți tovarășul Jan Enache jignit în cramă de către camaradul armator Tabarcea.

– Entschuldigung... Nu mă mai exprim eu așa bine-n românește, se scuză și se foi ca Onassis în fotel podgoreanul din târgul Pulaski, Tennessee, unde a fost conceput la beție Ku-Klux-Klanul. Am obiectat doar că dumneata n-ai investit ca mine, totul, în Triunghiul așa-zis de Mămăligă, Detroit-Cleveland-Chicago, spre care m-am orientat pentru că-n amplul și poate milenarul *proces de românizare a SUA*, frații Ghizdavu și-au rezervat cu neghiobie direct Triunghiul de Silicon, prea scump, ruinător, anume citadela San Francisco - Hollywood - Las Vegas. Problema e că, în această democratică și modelabilă țară, chit că latinizarea latino e operă colectivă avansată, sionismul are 50-60 de ani avans față de panromânism, adică de actuala infiltrațiune masivă a imperialiștilor Neamului Românesc! Și chiar călăuziți de titani români pe intelligence, ne va fi anevoios ratrapajul, cu baronii, mogulii și plagiatorii noștri, deocamdată nevalidați la Harvard, tot așa cum în Galiția Mare, cu

mandavoşka voastră, oricât glasnost, oricâtă perestroikă s-ar implementa, nu va fi deloc simplu să-i mai dislocați de pe piețele franco-germane pe unguri, polonezi și ceho-slovaci, după ce s-au aciuat ca căpușele acolo, profitând de harababura că românii încă se sfâșiau între ei ca niște tembeli, nevenindu-le să creadă atunci americanilor că Securitatea e mai șmecheră decât intelectualitatea și, țărăniștilor, că trăiesc într-o țară nouă, nouă de tot, una descălecată abia la 20 Mai 1990, de Brucan, nu la 6 Martie 1945 de Vîşinski!

– Bine-bine, dar cu idealurile tale simiene cum rămâne? ezită să bată palma unchiul Jan, uitându-se întrebător la Sergiu și la Isadora, dacă să se compromită sau nu cu un aligator teoretic nefrecventabil, cel puțin nu transparent.

– Păi, ce-am fost eu vreodată legionar?! dădu din umeri indignat inginerul petrolist armator, vier și sondor marin Gigi Tabarcea. Iete, băi! Legionar, eu!

– Păi, „n-am știut nimic" se zice des și în documentarul *Nuit et Brouillard* al lui Alain Resnais, din anul destalinizării 1956, își aminti râzând Octavian Theo.

– Păi, ce-am fost eu vreodată în Transnistria?! dădu din umeri uimit și inginerul horticol Eugen Otomega, de unde totuși expediase câteva lungi vagoane de răsăriță preselor de ulei ale cârnățarului Leonida Glagoveanu.

– Păi, ce-am fost eu vreodată securist?! dădu din umeri reflex, pe fază dar cu gândurile duse, și unchiul Jan. Dom'le, exagerezi! Nu e nevoie să ajungă un număr maaare de români în SUA, ca să obții efecte neocolonialiste. E necesară însă o Reconciliere Națională. Un mecanism să votăm aici în State, la comandă, toți imigrații români la fel, ca să fim decisivi electoral! Cum a fost cu egalitatea Al Gore și Bush, de nu se mai știa-n 2000 care e președintele SUA. Păi, să fi fost *comunitatea românească americană* cu adevărat o comunitate, oare nu l-ar fi ales **ea** pe chiriașul de la Casă Albă, înclinând balanța cum i-am fi ordonat noi doi?

– Desigur, conveni conciliant radicalul Tabarcea, românii americani ar fi putut înclina balanța conform intereselor de lapislazuli, silicon sau mămăligă... Iar perfecționarea tehnicilor de sondare computerizată, a ce e în căpățâna gloatei, ne asigură că în viitor reglaje tot mai fine vor conduce permanent la victorii de maxim 51%, contra minim 49%, în sistemele democratice bipartid. Ceea ce înseamnă că trebuie să întărim munca organizatorică, atât în Triunghiul de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago, cât și, mai ales, în Triunghiul de Silicon San Francisco-Hollywood-Las Vegas, unde activitatea fraților Ghizdavu în ultima vreme lasă mult de dorit. Ei au ce mânca și *se opresc să digere* fără a mai lupta până când *toți* românii lor, și *toate* persoanele pe care le pot influența pozitiv, vor vota *același* candidat, dinainte stabilit de mine aici, la Chicago!

După mai multe încercări ratate, primăvara belalie laleliza roșu

incendiar holul interbelic al hotelului, în oglinzile căruia domnul profesor monarhist Micșunel Tomoioagă și profa republicană Emilia Tomoioagă nu vor apuca niciodată să-și contemple mutrele pentru a înțelege de ce generația nihilistă, care nu a realizat nimic, generația de *refuzați la export,* îi poreclește pe net „Infractorul și Infractoarea”. De pe bulevardul asfaltat cu o smântână neagră ca un sloboz din ouă ca ale Omului Negru, care-l ancheta pe Esenin la Periprava în carena ruginită a Flotei fostului nostru proto-imperiu, o ambulanță se porni a sfredeli asurzitor aerul ca pe un dinte reparabil, cu efect până la o verstă că uite cât de mult se face azi pentru sănătatea oamenilor muncii, numai agenții antiromânismului putând susține că diminuarea ofertei de paturi de spital și cenzurarea drastică a accesului sărăcimii la medicamente ar ține conspiraționist de o politică de armonizare a contradicției dintre 3,5 milioane populație activă și 19 milioane restul.

– Genocid, curat genocid! încadră cu milă creștină Tristan. Genocid în timp de pace, și nu mai zice nimeni nimica, pentru că s-a dumirit toată suflarea românească că călătoria cea mare, spre *uie*, e ca un Război Sfânt care ne impune să ne jertfim pentru Țară, ca să ne putem încadra prin sacrificii în parametrii solicitați, tot așa cum la anumite concursuri de femei goale nu sunt admise decât alea care, abținându-se de la glucidele vieții, se pot strecura ca pisicile printr-o siluetă ideală, decupată într-un paravan fibro-lemnos.

– În ce privește doctrina sacrificiului, OK! admise și nu prea SMT, căutându-și din ochi ciocleasca limuzină dric, tunată și sfârâită cu însemne senatoriale, spre care pietonii priveau cu ură, neschimbându-și însă, ca sclavi psihici tv, intențiile de vot. O iau ca pe orice teorie, barosane, însă voiu repeta reiterat: nimeni nu are căderea să apeleze la obolul sărac al omului cinstit, până când nu va fi adus înapoi cu vaporul, în visteria statului, cel din urmă bănuț furat de tâlharii care au jecmănit cu inconștiență această țară, lăsând-o fără buget!

– Dom'le, se trezi enervat Marius auzind vorbă dinspre balconul de sus al hotelului, eu nu-s nici labagiu, nici malagambist

și nici implicat la Baricadă în deschiderea focului, dar să nu mă puneți tocmai pe mine la contribuție într-o fundație idioată, *care să nu importe nimic*! Ce e aia? Acolo trebuie cap de contabil evreu să controleze cifrele. Le-ați amețit complet.

– Vă spun eu ce-o să iasă de aici: numai necazuri și insolvență! C-am lucrat și-n cultură, și pe externe, și în revoluția agrară înainte. Cu un

intelectual istoric de-al lor, nu se poate discuta! Acolo nu există decât monolog. N-avem cu ce le replica. Hai să ne înțelegem așa, jidănește... Cum ieșim noi basma curată.

Apoi, cineva trântise cu vigilență fereastra.

– Și pe urmă, el a orbit, iar ea a rămas gravidă!

– Ei, a orbit! Pe dracu. S-a făcut că n-o mai vede, pentru că erau șanse mici să se strecoare amândoi prin filtrele nemțești ale frontului și etapelor, înapoi spre țara socotită greșit drept un bun adăpost împotriva bolșevizării ireversibile.

– Stimate domn, noi n-am pregătit nici mari gânditori, nici Mari Biblioteci în loc de cap limpede. Pe noi, n-o să ne extermine niciodată nimeni, fiindcă *noi n-avem* cum supăra, nici *cu ce* să incomodăm pe careva, nici măcar în propria noastră țară, câtă vreme o nouă burghezie de merit nu se poate forma ca o aristocrație chitită a finanța doctrinari geopolitici ai imperialismului nostru! Căci vine ca-n Vest un prag de sus al dezvoltării economico-sociale, când nu mai e nimic *liber la furat* în țara ta. Și atunci, trebuie să te gândești la țările altora!

Marius Ghizdavu se trezi năuc, precum la Stalingrad, în deplasare als Bildberichter, când a simțit că-nghează numai deslușind de la Otto Runge că, vai de noi, suntem deja încercuiți de armatele totalitarismului muncitoresc mai tare.

Pesemne, unchiul Alec sau Mișu au încercat ei să-l avertizeze să fugă, dar cenzura germană va fi oprit depeșa, socotind-o alarmistă.

Da, Alecu Șaraga aflase transoceanic de la petrolistul Octavian Ghizdavu, care știa de la Virginia, informată în piața de pește din Boston, că ofensiva sovietică la Stalingrad se va declanșa simultan cu lansarea filmului *Casablanca*, la Hollywood Theater, în New York, adică la 26 noiembrie 1942, dată pe care Mișu, aflând-o de la Elvira care o știa desigur de la tăticul ei, a luat-o drept plauzibilă și a transmis-o decidenților de pe front, probabil contribuind astfel involuntar la degringolada cauzată de *surpriza* că Armata 3 ne-a fost atacată mai devreme, în 19 noiembrie la Cotul Donului, nu în 26, iar Armata 4 în Stepa Calmucă la 20 noiembrie, raportul de forțe fiind 22 la 1 superioritate sovietică, nu filmul californian cu Ingrid Bergman (care semăna cu Liz) și Humphrey Bogart (care nu semăna deloc cu Marius, ci mai degrabă cu doktor Lecca) fiind determinant, ci simultana Operație Torch, declanșată chiar de onomastica lui Marius, în 8 noiembrie 1942, scopul secret fiind Casablanca asta, să fie sigură în ianuarie 1943, pentru o lungă conferință Roosevelt-Churchill-de Gaulle.

De notat totuși, pentru Istoria ca Literatură, eroismul cavaleresc că frontul româno-german, în ce privește aspectul care îl interesa strict pe *artistul* Marius Ghizdavu, a rezistat perfect. Niciunul din Atelierele sale fotografice nu a căzut cu aparatură, materiale și Arhivă în mâinile

sovieticilor, A3 apărând cu vitejie pe cel de la Morozovsk, „Lee Miller”, iar A4 pe cel de la Kotelnikovo, „Dora Maar”.

Privi jenat spre Clara și se neliniști acum, ca sălbaticul armăsar El-Zorab în grajdul aprins ca un rug de o partizană kuban-eză, cu mamă ucraineancă.

Nu-i ieșea din ureche vocea de vârstnic gâjâit ce afirmase că:

– Tovarăși camarazi, cu un istoric de-al lor nici nu se poate discuta.

Ca unuia ce se documentase la fața locului, doi ani, pentru Revoluția de la Timișoara, în scopuri artistice, neplecând la Basel Sonnenheim chiar în 16 iunie 1990 seara, la Mineriadă, sau cum era gata inițial, în 21 maiul Biruinței feseniste, i se păruse că-l aude, la Crematoriul de lângă Palatul Pionierilor, pe regretatul Ceaușescu, diplomat care, dac-ar fi scăpat de la execuție, ehei, de mult eram noi în NATO și în *uie*, și apoi în Schengen și zona Euro, îmbărbătându-i pe cepexiști:

– Uite, tovarăși, de ce am convocat Comitetul Politic Executiv.

– Dușmanul nu cu predici îl potolești, ci *trebuie să-l arzi*!

Lalele roșii în hol, lalele, lalele, frumoasele mele lalele, adică un șlagăr care se născuse dintr-un vals pentru Gagarin-Gagarin, privire foarte de sus și, toată stupiditatea existențelor mici. În primul rând, o mare scârbă de sine ca bătrân, vai! ca mașină de țărână nu numai ieșită din mode, ci și mântuitor uzată, de la azurit pân' la lazurit, mineri, securiști, militari, ciomege, anchete, apoi Jaful.

În memoria sa ca o Dresdă după transformarea în piftie a 150 000, poate credea el 200 000 de refugiate din Prusia, Pomerania și Silezia, dintr-un sfat să-ți arzi dușmanul, sfat enunțat ușor figurativ, arde-l, pentru a expedia apoi la greu timișorenii uciși la Crematoriul din București, resuscitarea Războiului Sfânt se opinti-n el cu o prrregnanță cum numa-n 21 decembrie 1989, când văzu Căști de Oțel pe căpățânile bestiilor de ostași roșii comuniști, ce străjuiau diferite obiective mai mult sau mai puțin privatizabile, îndoctrinați pe valize să apere, cu prețul vieții lor sau a altora, *cuceririli revoluționare ale nomenclaturii, ale interlopimii și ale puilor lor*, de posibilul asalt al Tineretului 1989-1990 idealist.

– Ați spus că ați dat ordin să tragă! i se păru că se ia de el colegul de Drept Jan Enache, ajutat cu parul de Țyuchel Adriean. De ce ați dezinformat?!

Dacă trimiteți unitățile de securitate să se bată cu bastonul, mai bine le trimiteați acasă; era mai bine atunci, că mobilizam 500 de muncitori, cum am făcut pe timpuri în București în 1945, în fața celor care erau în piața aceasta, când au tras, eram cu Doncea, cu Pătrășcanu și n-am fugit.

– La Timișoara sunt acum toți comandanții. Am spus că la teleconferință să fie prezenți și marii comandanți militari de acolo. Am transmis cu câteva minute înainte tovarășului Ion Coman, care a sosit cu alți generali la Timișoara, ordinul: toate trupele primesc imediat

muniție de război
de front
și somează pe oricine nu se supune. Se socotește stare de necesitate și se aplică legea!

În Timișoara a fost atacat și sediul comitetului județean de partid și nu s-a reacționat cum trebuie, s-a întors și obrazul celălalt, parcă ar fi fost Isus Hristos!

Începând de astăzi, toate unitățile Ministerului de Interne, inclusiv Miliția, trupele de securitate, unitățile de grăniceri vor purta armament de luptă, **inclusiv gloanțe**. Fără discuție! Cu respectarea regulamentelor și normelor legale, de somație, conform legilor țării.

– Oricine atacă un soldat, un ofițer, trebuie să primească riposta! Oricine intră într-un consiliu popular, sediu de partid, sparge geamurile la magazine, trebuie să primească riposta imediată. Niciun fel de justificare! Menționez: umanismul nu înseamnă capitulare în fața dușmanului! Umanismul înseamnă apărarea poporului, integrității țării și socialismului.

De asemenea, toate unitățile militare sunt în stare de alarmă și au în această situație și armamente de luptă, de dotare de luptă, înseamnă inclusiv muniție! Nu pleacă nicăieri fără muniție de luptă!

Unitățile de motorizate toate merg cu armamentul din dotare ușor, cu armamente ușoare din dotarea de luptă.

– Se interzice orice acțiune! Oricine încearcă vreo manifestare, imediat somat, arestat și pe urmă stăm de vorbă să clarificam, fără niciun fel de discuție!

– Să fi tras în ei, lămuri *blânda lui tovarășă de viață*, adorată de poetul partidului dominant, să fi căzut și pe urmă luați și băgați în beci! Nu vi s-a spus așa? Unul să nu iasă!!!

– Ceilalți generali din București unde sunt? Imediat să vină împreună cu voi, să fie la locul de comandă și locul de comandă este comitetul județean al partidului.

Acesta este punctul de comandă!

– Iar azi, în acest 2007, unde ar fi centrul de comandă al înăbușirii răscoalei voastre *aniversare* centenar, Isadoro? gemu unchiul Jean molfăind niște eugenii. La Cotroceni? La Scroviștea?... Sau în Aleea Vulpache, adică Wolf, în sediul fesenist din casa Lupeștii, cum am citit că se zice că se spune?... Căci n-am dubii că represiunea va fi sălbatică, sângeroasă, favorizată de progrese tehnologice în comunicații, pe care Războiul Sfânt nici nu le-ar fi visat. Noroc cu intrarea în UE și amânarea protestului de la Flămânzi. Ar deschide focul în voi armata, ghidată de sateliții NATO pe unde-s conace, pagode, bănci sau buticuri incendiate. Chiar mai înainte ar trage miliția-poliția, desigur securitatea cu incontrolabilele ei trupe speciale, și *ceva nou*, vreo drăcie de import, care să te lichideze de sus, după CNP, dacă ești pe Listă, însumând tu niște

derapaje. Încât s-ar ajunge ușor la cei 11 000 de morți, cum ne era scris, ajutându-ne și *armatele particulare* de badigarzi ale cleptocraților mari vânători, ale căror taburi suvuri cu roți rezistente la coruptele șosele ale României tratate de noii ei stăpâni ca o țară cucerită, de jefuit și violat, prevăd că s-ar înființa cu o afișată nervozitate, huruind pe bulevard, gata a strivi pe la stopuri pietonii prea lenți din pricina subnutriției cronice.

– Ăștia ni sunt stăpânii, pentru ăștia defilăm! Nici vorbă să mai visăm Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite, acceptase fotograful Războiului Sfânt, cu o milenară clarviziune pelagroasă, noile, vechile realități încă din 20 mai 1990, consiliind pe discipolul Cezar Bogza, dezhipocratizat prin răzdoctorire, „să facă banul gros" cu nea Fane și să recupereze Zidurile, Pribegii, Valea Ursului, Muntele Piramidal (Conic), pădurile de pe Valea Vâlsanului și orice încă, inclusiv Schitul Fecioarelor, pe care-l viza pentru un fin al lui, să-l facă han, chiar primarul Taicopaci, cu prefectul. Pentru Ei, pentru domnii baroni, moguli și nababi, noi artiștii să ne pregătim sufletește să le creăm noi și noi tablouri tezaurizabile, noi și noi statui de preț, spectacole de idei, simfonii cu cor pe la nunți, cărți suficient de scumpe la progenituri, încât să le răsfoiască în deplina percepție a ierarhiei dominanței sociale, față de amărâtul incult, care e dependent iobăgăcios de cornul băgat în lăptic cu sugestii erotice, între electoratul pasiv și partida dominantă. Asta e realitatea, amice, și e de consens să fim cât mai cooperanți. Pentru a nu risca o tragedie, Aline, care să pună moț la toate, anume ca această clientelă unică *a elitei creatoare ce are a se vinde*, să nu se nărăvească a-și satisface în Străinătate nevoile ei spirituale de lapislazuli depersonalizat!

O ducea bine, fc pe mă-sa, gândea rândașul. Se afla în balconul unui hotel de tot atâtea stele câte prefera mogulul Jan Enache și se tot uitau prădător la el, ca hienele la un leu ramolit, domnișoarele de pe malul Senei, Pizzacola, Cioropel (Charpillon, cum o rebotezase recent un client britanic de la aerobaza Boteni-Titu, Dacia), Diegeza, Diva Sugativa, Tira Misu și Au-mă-doare (sado-stăpână așteptând galițieni maso-generoși). Îi mai zâmbiseră virtual nu din stradă, ci din însuși holul cu ixuri, turiste: o cehoaică, o unguroaică, o poloneză și o evreică. Era cât se poate de satisfăcut, izbutise să și adoarmă, obținând o memorabilă voievodală biruință asupra Insomniei, care-l dobora ca în 1940, la fiece întoarcere-n țara-n descompunere-n somn, care progresa imperceptibil.

Și totuși cine l-ar urmări cu tenacitatea fostei securități, cea mai bună din lume, ar mirosi la el trăirea unui pestilențial sentiment de insecuritate.

Nimic nu i se părea stabil, unde un Muhală Muistu din cafenea parcă vedea înălțându-se zgârie-nori în competiție cu cei din Frankfurtul prenazistului Goethe, care n-a avertizat homosapul asupra perspectivelor sovietice ca unele partide să realizeze-n delte desecări spectaculoase, nicio clipă să stai să răsufli, folosindu-se de sclavi de la alte popoare sau, și mai

genial încă, de la propriul popor.

– Oare nu i se înscenase o participare la un complot extremist? De ce îl lăsaseră doctorul Cezar Bogza și veterinarul Ilarion Otomega să se trezească într-un hotel plutitor, în care se revăd nomenclaturiști simieni notorii, precum Doru Băluțeanu și Gheorghe Tabarcea?

– De ce, Doamne, coșmar într-un hotel catamaran, care își va fi multiplicat informatic cu 200% performanțele băgării de seamă, și de ce nu pe Rarău, la Pietrele Doamnei! Cum de sunt ăștia așa naivi, cu Fundația lor pentru Arhivarea Antiromânismului Defăimător, Deviant și Dăunător!

– Dacă-i dă bănetul afară din casă, atunci să-i doneze să-i investesc eu în logistica efortului cultural, în biblioteci! Adică nu-n *sponsorizări*, pentru că ajung cu necesitate la coalițiile mediocrităților și atunci un Eminescu n-ar mai reuși să publice nimic, rămânând nu numai cu căpățâna împlântată-n medievalitate, ci și cu neeuropeana lui operă lăsată-n paragină, ca un aisberg puturos pe care să se depună de către cetățeni toate murdarlâcurili, cu dobânzi negative!

– E fraieri bulgarii, cârâi Charpillon fumegând din fumerole ca un vulcan cicladic, că cu investiții minime, la cât zero virgulă zero zero, fă, bagă patria noastră din pib în eternitatea de la Gaist, ar putea pune o pilă în toată... mișcarea noastră de idei istorice, încât s-ar demonstra că noi ne-am învățat-o nevalabil de la Ceaușescu, istoria, care s-a inspirat de la naționaliștii perverși, și acuma trebuie să importăm manualele alternative străine pe invers, reieșind la iveală că, înainte de Războiul Sfânt, Dobrogea musulmană a fost a Neamului lui Dimitrov și Rakovski, punte între bulgarii Bolgradului basarabean și ai Burgasului!

– E și mai proști țiganii, dragă! supse Pizzacola din țigara rujată a lalele înroșite cu extract de hemoglobină de Război Sfânt. Pentru că, la cât aur au dintotdeauna și la cât câștigă ei azi în UE din vrăjitorie, cerșetorie, prostituție, hi-hi-hi-hi!... ciordeală, import-export metale neferoase, muzică adorată de mai toți românii, management nupțial la cort, la Darrr etc., ei *și-ar putea sponsoriza Supradotații* de să-și făurească o Elită cu diplome numa' Harvard, numa' Oxford, numa' Sorbonne, numa' Heidegger, și să guverneze cu ea, ca neofanarioți, această nouă clasă politică de baroni infecți, îngălată ca ciupercile după ploaie, care n-ai cum înlocui un ageamiu cu un expert, încât perestroikul și glasnosta nu ocazionează decât mandavoșkă, să construim capitalismal cu cine o compromis, i-a da mat la compromat, și marxismul!

– Dar cei mai fraieri, aaah, aproape că urlă a pustiu de pustă Au-mă-doare-ntr-o-n genere neobișnuită pozițiune-n patru labe, că-și pierduse un cercel cu rubin, cum va lămuri presa tabloidă cu linkuri și la aia quality, eu zic că e ungurii baronesei Zsuzsa Erdödy, Ghizdavule. Fiindcă Habsburgii aveau încă din 1980 dolarii pregătiți, puținii necesari remodelării *întregii Sfere a Valorilor* regățene. Și nu i-au cheltuit încă. De muuult trebuia să

fim descompuși ca-n Iugoslavia!

– Păi, se știa, fă, că la orice plebiscit no comment antonescian, M-am săturat de România, bănățenii și transilvănenii puteau fi și pe gratis vrăjiți să gândească c-ar fi dus-o, evident, infinit mai în huzur, dacă Dumnezeul american, de după Cold War, le dădea o guvernare nu de către nespălații de bucureșteni, ci de central-europenii de la Budapesta, Viena, Wrocław, Kraków sau chiar Praga!

De jos în sus la hotel, drapelele a numeroase state colorau occidental și pluralist fațada cenușiu-cadaverică, ca cămașa de forță a instabilei mental Românii interbelice, de proprietarul recent recent renovată, cu un soi de impresie-n briză cum că-s simbolurile unei Coaliții de Ocupație, în scopul Reeducării anticorupție a burgheziei compradore recente, din colonia-n devenire.

Se privi c-un rece ochi de mort, în oglinda spălată cu videoclip de Diva Sugativa și, în același clip, ăsta despre care tot te informez, pricepu că nici toate cele trei Parce sinergic, nici Diegeza ca mai mămoasă, nu l-ar puté ferici cu nimic, nici măcar cu trimiteri olfactive în stil Tira Misu la opere fund a mentale, parcurse pierzându-și timpul lucid pe cearșaf în Galiția sa, lățită-n coșmar până-n Italia și de la Poola pân' la Tula și de la Oder la Odessa noastră. Știa nu glumă mentolată până unde se întinde dreptul nostru și de unde începe, cadastral dincolo de Oka, spațiul vital rus, pe unde se plimba-n Reazanul eseninist Soljenițîn cu bicla, iar în amarul Nijni Novgorod Lenin cu căruciorul. Deci era Marius nu numai un subordonat al generalului de propagandă Horea Bratu, era și artist, așa că el nici nu putea să nu cugete instinctiv visător, dacă ceva îi da presant de gândit.

Într-adevăr, în oglinda perfectă datorită curățării cu videoclip, el arăta curat. Silueta sa era limpede, clară, obelisc, transparentă. Biv-Vel-Bildberichterul generalului de propagandă Horea Bratu avea impresia că se delimitase ferm atât de crimele simienilor, pe care le inventaria ca deziluzionant de puține numeric față de cât tărăboi se face, mai ales dacă le compari cu descalificanta înfrângere la scor suferită de echipa lor, atât în prima repriză carlistă, cât și în a doua, antonesciană, precum și în prelungirile care încep sub Ana-Luca-Theo-Dej, continuând și în zilele noastre. După cum se distanțase și de crimele Războiului Sfânt, doar cu jumătate de gură însă, cum observă necruțător Narcis Moga, care însă nu se știe ce-ar fi degresat în rechizitoriul său, din aceeași serie ideologică, dincolo de grila căreia privi, prin codița ochiului lu' Cioropel, Pizz, cum lucea belciugul de aur din țâța lu' Au-mă-doare cea mămoasă dar sadică, antropofagă dacă ar fi știut de vreo trei-patru misiuni securistice, din fericire ratate, îndeplinite de acest Marius, pictorul eminescian întârziat, una-ncepând cu 19 septembrie 1941 la Kiew, având ca obiectiv a-l captura pe Ilja das Schwein als Ethnozid-Plädoyer, cum va fi demonizat ulterior,

pe niet, romancierul stalinismului dezghețabil, de securistul Oscărel Hubig, anticipând psihologicește ca profil că gazetarul nu va rezista să nu se informeze-n orașul natal, în 29/ 30 răpciune 1941, asupra unei operațiuni șocante metafizic pentru filosoful român, Liquidierung von etwa 35 000 Juden (de fapt banal, ajunși ulterior niște abstracți *sovieṭkie grajdanini*! cam cum vorba ceea versatilă: când ai mare necaz și e singurul care te-mprumută, e evreu, iar când cere banii înapoi, e „jidan” sau te faci că nu-l cunoști) durch niște SS-Sonderkommandos, recrutate, ca și lanțurile de baraj antidezertare cominterniste, din piloși, acest Massaker von Babi-Yar, de la care de fapt el n-a preluat decât niște imagini, ca de la o defilare de oameni sărmani, printr-o perdea de birou nemțesc, într-un spațiu cuvenit nouă prin originile vădit gete ale fraților ucraineni și prin cele carpe ale bielorușilor de până-n calea ferată Minsk-Smolensk, răsturnându-și concepția despre lume și despre istoria imediată: *omul* (nu nazistul, hm!) săvârșea o măgărie canibalică pentru care telecuvântul „rușinică” e neîncăpător, stimați telespectatori, ca un teleprezervativ Olla din anii treizeci, rigid, al cărui cauciuc ars a polimerizat până la cristalizare, în mod curios Clara Honig necombătând ca diluare abjectă a Tragicului, prin vicleană relativizare-abstractizare, atribuirea către Homosap, *către Toți*, a întâmplatelor, cu mențiunea că Raul Lecca a scris cu propria-i dizenterie, pe reeducativul perete din Piteștiul natal antonescian, că *antropos niet zoon, – funcție definită totuși doar pe un Interval de Prosperitate*, de unde și cumplitul sentiment al singurătății-insecurității dobândit de longevivul martor la Basel-Sonnenheim, căzând în 1992 pe o dezinhibare a germanismului ce-și reunificase triumfal Republicile, fără ca auschwitzienii să scâncească nici pâs, nici cât FR-UK măcar, în banalitatea perpetuu lățită a răului post-baudelairian, ca om care a lucrat în Propaganda de Război Sfânt, el evaluând că și Istorie Revizionistă e deja strânsă suficientă, Dorothea, s-o luăm cu extrema dreaptă de la capăt *spre o nouă catastrofă*, e drept, vădit postmodernă, și-s destule documente pe web centrate ostentativ pe ewiges Gedächtnis den Zivilpersonen, numai Greisinnen und Mädchen, violate de „Ehrenburgs Horden“, numai copilași, vârstnici și răniți inofensivi pulverizați Dresden-Tokyo de piloții anglo-americani, în marea lor majoritate sus, în nevăzut, presupuși conspiraționist a fi... doar negri sau evrei! Tare derutant. Mie mi-e frică, zău așa... Istoria tot imprevizibilă a rămas.

– E destul ca în spatele unei astfel de manipulări revizioniste să se așeze un Stat, cu ale sale eficiente mecanisme secrete de sucit mințile, și tot ce se știe astăzi *așa*, apăi mâine se va înfățișa semidoctului *altfel*, rarissim cititorul care se documentează, verifică, progresăm de-a-ndăratelea, fiindcă opinia publică n-are Memorie, cum îmi demonstra mie Nae Ionescu, pe când, student, mă pregăteam penitenciarist în biblioteca occidentală a lui Istrate Micescu, iar mulțimile, cum îi zicea lui Otomega

povățuitorul A. C. Cuza, fără un geniu poet național călăuzitor, în lumea asta nouă mașinistă, nu mai sunt decât lut modelabil de te miri cine!

– Acest advocatu nepohtitu Ghizdavu, le tot salută țeremonios pe majorete domnul microbist și lector conferențiar habilitat Răzvan Hristevescu, promovat de curând șef al Catedrei Anti-Eminescu de literatură recentă la Universitatea Correctitudinară, acest nostalgic cu bătaie luuungă, fetelor, care în 25 octombrie 1941 zbura la Harkov din Odessa noastră devenită o pădure a spânzuraților, cum ar fi zis primul nostru literat demascat în trena lui 23 august 1944, reacționarul latifundiar de lângă Ziduri, Liviu Rebreanu, încă stârv recent, – având cu alt pictor, Oberkünstlerfürst Runge, ca obiectiv a-l captura rugbistic pe tovarășul Sergiu Eisenstein als Filmemacher, pe motiv că prin capodoperul *Linia generală*, pledând secetos pentru kolhoz, își adusese contribuția cât un aport de ogar, la exterminarea prin înfometare a peste șase milioane de geto-ucraineni și a cel puțin două milioane de carpo-bieloruși, acest bbbhandit de Marius Ghizdavu, care în seducătoarele-i convorbiri c-o tinerică, *Ich bin ein Elsasser!* susține că marxismul nu-i bun decât de-i aplicat în Vest, care și și-o merită, demitizând doctrina că nu livrează decât la... tâmpit intelectualii, chiar cu termenul expirat de preferință *înainte*, deoarece ca să iei puterea folosești cu totul alt opiu demagogic decât marxism, leninismul, iar ca s-o păstrezi, stalinismul, și acum ar vrea el, avocat din oficiu, să vă explice că folositor în mitul eminescian a fost Accesibilitatea textului, de s-a slujit de el generația care a avut, înjghebelind România aia Regală Maaare, cam tot atâta noroc, Pizz, cât aflai c-avuseși tu la Loteria Vizelor!

– Chiar pleci în pribegie, fa? o privi neîncrezătoare Ciotopela.

– Nu știe, încă nu s-a decis, replici în locul ei Audora cum că pendulează cicloidic numa-ntre extreme, precum Luceafărul virginal, ca geniu de la Viena parașutat printre *ptili* cu fire neconfruntațională (proști, ticăloși, inculți și lași).

Prin aerul di Kapitala di granda di norodu amărâtu care, intrând ultimu-n *uie* la globalizat în Epoca Wash, se temea vrăjitoarea că va da ortu popii primu-ntre paralele inegale, indezirabil în Schengen și-n State, Marius Ghizdavu, omul de afaceri venit din uie cu kravașa, cu nagaika și cu knutul să verifice-n huie socotelile reprezentanților pentru România ai holdingurilor sale, doctorul Cezar Bogza și tovarășul său credincios, veterinarul Ilarie Otomega, profita ca să-și mai aducă aminte de Războiul ăla Sfântu, fiind de părere ca opinie că leteratura română făr' de Iminescu e mai săracă decât îi șea găgăuză istorie făr-anecdotele lui Ceachir, așa că se merită, scumpă Dora din țintirimuri de la Ghencea militar, de lângă Tonitza, ca un guvern responsabil, profitând de pleașca că Constituția de la 20 Mai a funcționat ca la o republică monarhicească și, pe cale de consecință, Curtea Constituțională e rugată să binevoiască a dispune de pe

Muntele Conic a se aproba demolarea prin deconstrucție atât a Casei Parlamentarului de zahăr cubic, un dulcic, cât și a Bancorexului cilindric, un frapeu, dumirindu-ne dacă-n negrele cutii de măști de gaze îngropate la 26 iunie 1950, aniversând jelind 10 ani de la Răpirea Basarabiei, Bucovinei și Herței, cu Sugușarea venitorului cultural al Marii Recuperări în toată Galiția Mare, au pus geniul bun Grișa la conservat până-n 7 mai 2145, 1681 pagini de adevăr produs în România, într-o carte încâlcită dinadins, pentru ca însuși autorul să nu o mai poată reciti, ori că-i vorba de Războiul Sfânt, ori de colaboraționista cu ocupantul Ehrenburg-Eisenstein nuvelă scenariu, *Anul trecut 1681 la Bahcisarai*, unde cine s-ar hi chiorât printre cataligele odaliscelor kaghebibiste, ar fi detectat nostalgii după Ialta noastră, care visase Marius Ghiz operă pekineză și canișă ca pretext expulzator de fresce, fufelor, certând amical pe titulescianul Beneš pentru ușuitul, Vertreibungul sălbatic al nemțoaicelor milenare din Marienbad, Brünn, Lipscani și Gablonz...

Un labagiu romantic, rafinat, care asculta ca un imperialist japonez empetraie Gagaku. Încercuit la Gumrak, cutremurat de artileria din jur, el invoca, să-l scape providențial, pe-o lungană nazistă deja sinucigașă, Inga Ley, căsătorită c-un nomenclaturist pietrar Robert, căpos, scurt și îndesat, tipic tembeliziunilor știriste și totalitarismelor. Se mai credea el, cu Otto Runge-n troian, la căldurică-n Ialta, și aștepta să-i vină-n Crimeia noastră și galițienii săi, anume Legiunea poloneză, comandată de Adam Mickiewicz, și o legiune evreiască, „Husarii lui Israel” (evrei palestinieni și ruși), comandată de amicul acestuia, Armand Lévi, formațiuni ce, consiliate de generalii Henri Berthelot, Edgar Quinet și Jules Michelet, așteptau romantic de pe la 1855, la Constantinopol, fragmentarea Rusiei și Hora Unirii Galiției Mari de la Lwów, în scop de Luminarea Poporului întru Marea Recuperare, pentru o Evropă cu o unică viteză, aia maximă.

Și, într-adevăr, se auzeau bubuituri ca de la demolări prin implozie televizată ca realitate, cea mai importantă fiind însă cea din august 1856 de după Războiul Crimeii și obișnuirea lui Tolstoi cu gândul divanurilor ad-hoc, deci cu un început de Unire-n stil Ikea, desfășurată pe Valea Omului-Nou Neanderthal, atunci dinamita răvășind caverna și oferind legiștilor din Düsseldorf niște relicve de canibal, pe care profesorul Mayer de la Bonn le-a interpretat ca aparținând unui cazac din trupele lui Tchernitchef, care fugăriseră la Grande Armée de Napoléon chiar și după ce Kutuzov își ținuse, de pe El-Zorab, cuvântarea că *dă-i în pms de francezi, că nu și-au atins scopul!* Sscopul? Întoarcerea la trupul Moldovei, cu Transnistrie cu tot, a acelei regiuni ce, ca un corn al abundenței golit în mare la Odessa, se cuprinde-ntre Prut și Bugul nostru de lapislazuli...

A, cazacii. Cunoscuse, el fotografiase, pictase lipovenii Deltei, îndeosebi pe cei din Veneția lor, Vâlcov. Lipovencele. Dus la motiv de maestrul său Tonitza: *Catiușa lipoveanca*. O frumoasă impresie i-au lăsat

și cazacii din Kuban, în octombrie 1942, trimis ca reporter de război pe lângă Divizia 2 Munte, să lupte în Caucaz, să-l lase pe Stalin fără apele minerale de la Nalcik și din Kislovodskul lui Soljenițîn. *La Krasnodar, sunt cele mai frumoase fete din Europa*, dă el mesaj lui Bratu, din gelozie fără a adăuga imaginare imagini 2006-2011 Кубанский казачий хор, care s-ar fi socotit risipă de materiale, ci doar crochiuri de somnambul buimac, de interes ostășesc, cu nuduri în pozițiuni expresioniste.

– Terminați cu mutrele astea ca de înmormântare! **N-am putut cuceri Rusia în 1941-1945, o s-o cucerim altădată...**

Numai că aceste tunete grozave, ce aminteau lui Marius pe-ai noștri asediind Sevastopolul, nu veneau de la demolări, ci erau „tunurile” trase într-o veselie fasolică de șpagocrație, mozolind avuția națională între cleptocrație și xenocrație, deprimând groaznic pe angajații instituțiilor culturale subfinanțate.

– Da' ce, băi, rânji ministrul Taicopaci, să vă dau bani ca să mă criticați?

– Așa, nene, că folosirea unui mit al lui Eminescu fraudulos, îl aduse la realitate șurubul ambulanței luciferice albastru, solicitate brusc de Lavinia-Stana Clătici, a condus la darea în folosință a unui stat de mucava Ferdinand-Maria, ca cum a câștigat și Pizz la loteria vizelor, însăilat ca-n Ikea din petice ciopârțite aleatoriu, pe care electoratul pro-globalist tinde a le dezlipi, în tradiția cominternistă a intelectualilor cu simbrie, să se tot autodetermine popoarele subjugate de români, când putrefacția-n poezie e ce-ți doresc eu ție cel mai dulce.

Ci Marius, foarte interbelic de felul lui, aproape că se simțea ca un neanderthalian în descompunere, după încetarea glaciațiunii de la Stalingrad, și nu se putea împiedica să nu se uite căzăcește, la noi la șură, pe sub cozoroc, la Pizzacola, Au-mă-doare și Cioropel cu respect că, ca curve, deci ca și prostituate, spre deosebire de intelectualitate nu arătau cu nimic mai amărâte decât suratele lor occidentale, putând face față fanteziilor, și ca ambalaj, și ca conținut, și ca anduranță, mai ales că, în materie de profunzimi, postmodernismul se oprește pe arătura *hai-oasă* a frontierei dintre mozol, etanol și potol.

Ceea ce, într-o civilizație de consumabile, îl ducea cu gândul la niște mere perfecte, din silicon cerat verde, fade, aproape inexistente față de cele aromate de la Pribegi, de la cota 476, de-a binelea pădurețe, cu un gust însă suav acid antioccidental de neuitat, și la Galați, și în Nepal, și în Perú.

Dar cu nuanța gingașă, reacționară, că aceste profesioniste exportabile sunt totuși în exercițiul funcțiunii net inferioare femeii interbelice, infesenizabile.

– Imposibil, tovarășe! România interbelică nu mai e frecventabilă.

– Dovada! Arată dovada, nostalgicule!

Dovada era o chemare a Elizei văduve, o scrisoare din Năpădeni,

vino să ascultăm împreună privighetoarea! Răsăritul lunii, mazilul pe cal, izvorul, codrii. Cerul ăla. Stele de o claritate cum își permit doar miliardarii turiști cosmici.

Intraductibilă dramoletă preindustrială, dumbrăvile Ichelului sau Bâcului, când nu era nici tembelizor, nici Internet-Café la Caffa, dulce Dora, nici vibrator, Despina... Izbucni în plâns. În rariște, răsărise iarăși, cu inconștiență, luna.

Au-mă-doare, deși plătită ca badantă suplinitoare Agnieszkăi, nu veni să-i șteargă lacrimile și mucii, ci se arăta din balcon picior peste crac mulțimilor, făcându-se că se zgâiește la un trailer gol de ridicat rău parcatele aftomobilele fără stăpân important, pe care pe un pat din veștede ramuri dormea, dus cu fața-n sus un om de bronz, un tovarăș fără mustăți.

– Oare ce-o fi ținut inițial în mână? zise ea obscen mămoasă.

– O cruce! șopti Marius printre sughițurile-i senile.

– Ei și tu! râse Pizz de ridicară ochii până și vrăbioii de la sol.

– O lua și el la labă, tu! O avea luuungă de tot, rosti răspicat și oarecum admirativ Cioropel, spre a fi auzită de clientul ce se răcorea în balconul vecin.

– Da, dar unde pms îl duc? La alt Ateneu? Ce plm fac? se interesă intrigat străinul, sărind din necunoașterea limbii române tocmai poanta cu autofelația.

– Cică-l duc *la îmblănit*! dădu din umeri decolteul ei, cu indiferență rece față de impotenți, mofluzi sau masochiști.

– Un bărbat bărbat mai că nu te poate excita, detalie Pizz frizerului din Sevilla, dacă nu e *păros* în special pe antebrațe și pă piept, ca un urs libertin!

– Povestea cu îmblănitul, râse ca un brici gazetarul occidental Figaro, e numai un pretext, domnișoară! În realitate, e vorba de a da satisfacție muzicienilor români și străini, care și-au condiționat participarea la Festival la Ateneu de a nu mai fi constrânși să treacă, spre rotonda de concerte, și așa mânjită ea cu niște fresce naționaliste numai minciuni, pe lângă acest sărăntoc notoriu! Acum, hă-hă, îl translatează ca pe-o bisericuță ortodoxă, din cale-și, ăștia galeșii.

– Eu am auzit altceva, de la un zek de la Coasta asta Galeș! ciripi volubil Cioropel. E un zvon, dar poate oricând deveni o ordonanță de urgență. Știți, noi regățenii nu avem încă o necropolă prezidențială pentru *fondatorii Democrației originale*, *Demo specială* azi, la care s-a pensionat. Ducem lipsă de o Catedrală a Mântuirii, adică a mânuirii Neamului prost, pupător de moaște. Se pare că pe simulacrul ăsta idealizat îl duce cu tractoru' la Bellu gunoierii și-l expune-n termopane, bronzul, doar pentru mârlănimea cu tabieturi romantice-n cur, să ducă lalele gagarine celui ce poate azi ar fi fost mai cosmonaut sovietic decât Prunaru, Makarenko, Miciurin și Maiakovski. Iar ciolanele reale, pe motiv că pot fi lesne furate

în scopul practicării satanismului, vor fi cândva depozitate-n Biserica aia a Neamului prost, necropolă a celor mai proeminente personalități, vremelnic virtualizată-n Parcul Regele Carol I pusă peste mausoleul bolșevic al Libertății din granit roșu și negru, ca cea mai solidă temelie ca când aprindem cu bricheta o lumânare sau o candelă chinezească, la morții Războiului Sfânt, noi să ne aducem aminte în fond de Eroul Necunoscut ilegalist al Luptei de Clasă, de fapt de Ana-Luca-Theo-Dej-Roman, precum și de Crăciun noi aligatorii pomenim cuplul prezidențial bine ciuruit, Cea-Cea, iar de Sfintele Paști, când ciocnim ouăle, boite după rețete tradiționale, ne gândim, odată cu toată presa de senzație, la cel mai performant dintre prim-miniștrii lui Ilici, câte ouă are el de numărat.

– Niet! Nu se va aprinde-n Kafedrala din Park Svobodî pidmanula niciun muc de lumânare blead dlia fașîzmu rumînskii! Nu permite intelighenția. No pasaran! bătu partizana-n mesuța de plastic roz Barbie, crăpându-l ca pe-un himen artificial, asimilat din polimeri de calitate îndoielnică, ai unui naționalizmus ce Cea și-l trăgea nu din marxism, nici măcar din stalimaokimism, ci din profilul interior al unor lecturi de tinerețe, necenzurate-n spurcata Românie Regală dup-un kriterion giust, al hautentiticei stânge uccidentale cu porumbiță cât o lebădă.

Deși vizual printr-un fel de ochi cârpiți cu ațe cosmice de import de lux, se excitau lalelele nu din jerbele cu coroane dentare roșii, dar de lumina luciferică se încordaseră și se deschiseseră satanist, ca niște huie devenite cuie, adevărați pari crescuți în burtă recruților beneficiind de o baie caldă abia după eliberarea Grozniiului din Mahacikala de sub jugul fascist sovietic, de către vânătorii de munte ai generalului Belizarie Moga, fantomele celor trei grațioase ghestărițe, Clavdia Chauchat, Elena Kuraghina și Clarisse Moosbrugger, abia tresăriră și întoarseră simultan, mașinal, spre fotograf zornăind toate capacele și căpăcelele.

– Eta sraci! tropăi obiectiva Natașa Rostova, urmărită, s-o recruteze, de copoiul Focșăneanu. Iar nu curge apa la closete, pizdoi nakrîlsia! Au furluit până și hârtia hihigienică! Era de-aia roză. S-o toace-n mici toți privatizații!

– Rupe și tu din „maculatoarele“ alea ah! zise una din trei, arătând cu degețelul unui discurs neinflamat spre o cliță de caiete tetra și dictando, stivuite într-un colț al separeului limbajului violent al românilor, sub un clopot de sticlă.

– Niet-niet-niiieeeet! zâââmbi rusoaica seduuucătoor ca când o silise Codin cu furca să predea torța cu care voise a incendia grajdul lui El-Zorab al nostru, care <u>nu suporta șa</u>, fără a-și da seama, cu tot instinctul ei de rusoaică nobilă, scutită de cnut și de orice alte pedepse rusești corporale, c-ar sabota astfel, nu doar pe Marius, ci și Marea Paradă a biruinței Cominternului asupra României Regale, când l-a călărit ținându-se-n picioare-n scări Jukov, că nici la Stalin n-a stat, ca și manifestația de

„biruință” pe sub arc de iatagane a lui Saddam contra iranienilor, care fără doar și poate că nu mai erau perșii lui Darius ce-au trecut Dunărea pe la Oblucița prin Cartal spre Bolgrad, au luat-o spre Cetatea Albă, au săpat însetați la Tatar Bunar, cu folos, și au stocat probe de pământ la Cara-Mahmet, zis scris greșit pe o hartă din 1899, scoasă la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl din București, spre hazul preacuratei farmaciste locale Liz, hm, Caramagnetu. Nu vă faceți nicio iluzie, fă nostalgicelor! Ho! NATO va pune-n Catedrala Neamului, dacă se va ridica vreodată, și nu în Parcul Libertății, ci în al Casei Șparlamentarului, doar *un pomelnic correct*, aprobat de toți Aliații de la 4 aprilie 1944, cu ce eroi se pomenesc de români la liber, fără aprobări speciale!

Ploua mărunt, ca acum două sute de ani, stârnind îndoieli digestive dacă Cruciada Antibolșevică, apărarea civilizației europene, cartela, de noua barbarie cominternistă chiar trebuia pornită, din moment ce rușii s-ar fi mulțumit să existe o zonă de cosuveranitate asupra Galiției Mari de până-n Cortina de Fier. Vântul global căuta locație de Catedrala Neamului și izbea cu grele picuri acide în bășica bine întinsă prin care soarele dădea de veste bordeienilor că el mai există-n nori, chit că răsărea mai mult pentru proprietarii de suvuri taburi, ce chiar dacă nu-și diminuaseră confurtul și securitatea, totuși nu reușiseră să constrângă guvernul să le despice cu tancul, mai pi șântru, căi rutiere-n Capitală mai rezonabile, mai dezaglomerate, băgându-se ecuson pe bani mulți, destinați inițial copiilor abandonați din pricina colapsului etic etnic la revelația că, de fapt, isteria mizeria stressul *nu se va sfârși niciodată*, trebuind să crească tumoral luxul cleptocrat și xenocrat, opus de liberalism anacronicilor fiziocrați miloși cu ruralul cromatic.

Un fecior de radical-agrar deschise o umbrelă mare cât o parașută de parașutistă partizană teroristă, capabilă să te seducă în scopul de a procura limbi pentru statmajoriștii din păcate aleși, vremelnic, pe criterii încălcând acea *inversiune a valorilor* care e esența marxismului, fascinația lui. Și pe când bronzul se ducea ca orice bronz, lăsând să se bronzeze la soarele dimineții pe răcoare generațiunile fără ideal ruginit unionist, fără program cultural, fără popor, fără droguri și fără țară, editorul Jan Enache parcurse, sub raze de lună pierdute-n vacarmul neoanelor, puținii pași de până-n lansarea de cărticică cu mahmudele, plescăind din limbă ca un somon care cheamă la pescuit ursul de pe Discovery și remarcând din coada vâslitoare profesional a ochiului, pe celebra parașutistă al cărei piept bombat, acum de fesenistă din Dăbuleni ieșită din pepeni, era acoperit, ca de un pieptar antiglonț, de nenumărate barete și medalii poolicolore, ce străluceau ca un geam subțire de să-l tai c-un fir de păr, în privaz icoana ei apărând totuși ca de codoașă bătrână ce n-a apucat medicamente gratuite sau compensate în limitele cotei alocate bolnavilor nerentabili, urmând să crape aleator, conform previziunilor statistice, în scopul unei relansări economice certe,

cum ar fi a le pune danturi de aur la dobermanii și pitbullii din dotarea pagodelor recente.

Cu alte cuvinte, sponsorul editor el însuși ca proprietar de bani, avea o dulce mamă și criticul Terente Frunzăverde se gândea nu numai că staruha ce vindea cele chibrituri, atâta solicitate de soldații cominterniști ce ne ocupau, cerșea de fapt, ci și că e penibil ca un om de kultură de talia lui Marius Ghizdavu să aleagă, *pentru a ieși în evidență,* subiecte eroizând flăcăi căzuți, în special din Divizia de Gardă cu bube a lui Gary Glagoveanu, dă la Oancea piste Prut pân' la Cania, albind cu osemintele lor cotele mai proeminente de la dealurile Țiganca și Epureni, în iunie și iulie 1941, deci bricolând ca boier negrec o rohatcă, o barieră, la Carcaliu, pusă condamnării naționalismului etnicist drept iarăși lebădă neagră!

– Dacă istoria s-ar repeta, un Eminescu trimis la Viena de vreun laureat de Premiu Herder ca Eugen Barbu în trening de jogging, el s-ar întoarce, cum zice Adelin Barosanu, vacă admiratoare a vreunui fascist austriac sau olandez, după cum invers, noi activiștii în puținii lui ani trăind, fără MTV, fără Internet, tot ne-am fi orientat 99% corect politic, pentru că așa ni-i celula cerebrală, sănătoasă!

– Dar controversa Eminescu nu ne va împiedica, interveni aici latrinar candidatul de pe poziții voievodale Zaharia Avăcăressi, să prăznuim pe principii conforme normelor euroatlantice, la Putna, Jubileul Adormirii genialului apărător al Creștinătății, căruia fără pic de respect dezmățatul poet îi retrăsese principalele atribute, Sfânt și Mare, apelându-l la joc ofensiv cu familiaritate desacralizantă, ca pe un oarecare mijlocaș Ștefan, care ar fi dat pe lângă poartă cu șpițul acuzând nisipul, în loc să le-o vâre danezilor în ațe, fără a mai sta pe gânduri ca pe budă!

– Chiar vă sfătuiesc! rânji sardonic partizana Natașa Rostova, vajnica apărătoare a stalinismului, sugerând că-n 2222 crapă limba română, doar pentru că-n 2004 Istoria, Muzeul Național, de doi ani intrând în reparații veșnice, și mai ales Literatura încetaseră deja, cu hâidealism cu tot, a mai fi deplin funcționale...

Pe ecran apăru, filmat ondulat de Sergiu Eisenstein, avortatorul Cezar Bogza fără părinți citind botos din Evanghelie, la căpătâiul răniților ce înjurau de Dumnezei și de Cristoși, blestemau pe Eminescu și pe care a mai implementat *cramponare de o anumită încremenire într-un proiect geografic* de lapislazuli, a României de la Nistru pân' la Tisa, și de la Dunav pân' la Wisła, cum ar fi a revendica aridul Bugeac al Elizei mai plat peisagistic a Stepă Calmucă decât Spațiul Mioritic, în 1878 cu nimic mai prețios decât 120 ani mai târziu, ca să-l jelim, iară Jukov călărind în picioare pe El-Zorab, care nu suporta șa, alb și gras, primea-n enorma Piață Roșie, la picioarele potcovite cu oțel Krupp dintr-un tun nazist, stindarde de-ale imperialiștilor occidentali, recoltate de pe câmpurile de luptă ale Războiului Sfânt de culegătorii de stele ai regimentului Preobrajenski.

– Ia blogadariu spasibo întregului norod! vorbi Stalin de la microfonul mausol. Nașa pobeda este totală și vom face în așa fel încât lumea, cu deosebire galițienii și angkorienii, să nu uite vreodată sacrificiile pentru marxism-leninizmu ili kominternizmu ale ostașilor, marinarilor, ofițerilor, politrucilor și securiștilor noștri. Nici jertfele activiștilor din spatele îndepărtat al frontului, care au săpat cu femeile tranșee din Ural până-n Himalaia, manifestând vigilență și prevedere, nu le uităm. La un loc colț roșu de cinste, putându-se situa și eficientele prestații ideologice ale scriitorilor, care nu i-au învățat pe soldați să ucidă, să jefuiască, să violeze la ordin, pentru ca să aibă cârlig de ce se crampona în viitor o ideologie revanșardă afirmând, ca Marius Ghizdavu, *automarxistul* ăsta enculé, cu revoluție *asupra lui însuși*, că în materie de bestialitate suntem chit și că el cică nu mai e homosap, își bagă picerele-n specia asta, ca-n nisipurile Egipetului! Așa, așa, apleacă-l! apleacă-l! izbucni el deodată isteric, căci precum niște lalele tricolore înviind excitate de lumină, așa drapelul generalului Belizarie Moga, ce fluturase și fâlfâise pe meterezele Sevastopolului nostru, ca un boxer gata a relua cu disperare lupta, se ridicase cum Homo erectus din robia animalității și privea somnoros în jur, ca Terente din Carcaliu, dimineața pe răcoare, după o beție crâncenă cu basamac și samogon de captură!

– Uite ce e, stimați tovarăși! interveni Jukov ca singurul ce-l contrazicea pe Stalin la ordin, observând că El-Zorab se cabrase și sub El, silindu-l a călări în picioare, neașezat în șa. Așa nu se mai poate continua. Vine acum exploatarea politică a victoriilor noastre, dar eu socotesc că deportarea *întregului* popor român – cum pe evrei, și egiptenii, și babilonienii sau poate că și romanii din care el crede că se trage – este nu numai infezabilă la actualele căi de comunicații, abia făcătoare față la trofeele de adus în patrie. Niet! O asemenea operație este chiar periculoasă acuma, și nu prea sigură, căci până și tătarii de origine bugeac-dobrogeană vor reveni cu timpul, de peste Ural și Irtîș în Crimeia!

– Mult mai smart este, completă din balcon partizana poreclită codificat Natașa Rostova Skabeeva, să le zdrobim românilor elitele la ei acasă! Pe vecie! Când vor scăpa din robia marxistă, niciun pui de fost burghez sau moșier să nu dețină funcții bănoase, spre deosebire de puii de nomenclaturiști și securiști! Să ajungă în Europa și în Lume țara asta a lui Eminescu ăsta, cum gândește și prințul Pierre Bezuhov Soloviov, ca o liotă de cerșetori fără memorie, fără creier și fără nicio rațiune de a se mai reuni și exista, exceptându-i pe emanații din capul Țării, de preferință rusofoni la răsturnări, și cari nu vor avea decât averi căcălău și slugi și consilieri, nu și țară, popor, idial, cultură, fineță, educație! De să te-apuce și mila de urmașii Romei!...

Spânzurătorile erau vopsite negru fumuriu cu videoclip Soulages, precum nisipul Ialtei, emanând mici difracții rogvaiv. Briza împarfumată

cu mirosul de iz de mandă al mării, legăna ștreangurile împletite de fete balcanice la șezători cântând: Nu mai pune grâu de vară/ Frățioare românaș/ Cum nu vezi și cum te lași?/ Nu mai pune grâu de vară/ Să-ți hrănești dușmanii iară/ Ci mai bine cânepioară./ Și câți dușmani sunt în țară/ Să-i mănânce ciorile/ Și spânzurătorile!

Elvira purta o ie subțire, ce stătea pe ea tot atât de bine potrivită precât pe a verișorului ei Marius Regină Maria, de-l sărutase orfan de război expresionist, rusește, pe gură. Doctorul Lecca privea cu dispreț elitist de drogat la cele ce aveau să se întâmple, iar barba-i flutura de un furor divinus, cum a lu' Iorga dinaintea caghebiștilor ofticați pe simienii mult mai sprinteni la omor decât ei, – agenți cominterniști și aceștia, poate că ar fi acceptat Marius ipoteza, doar dacă infatuatul Antonescu, în 30 noiembrie 1940, ar fi mers cu el la înmormântarea cadavrului mai proaspăt al Nemuritorului Istoric, nu la a aceluia mai vechi, al Căpitanului. Iară Mircea Focșăneanu, om de acțiune, care cu Stelică Dabija, într-o duminică-n 1943, exact un an înaintea armistițiului moscovit din 12 septembrie răpciune 1944, reușiseră performanța de a ateriza cu planoare, în aerul rarefiat de la 2112 m, pe terasa hotelului Alberto Campo Imperatore, servind pe Otto Skorzeny să-l răpească pe Mussolini Aliaților, încă mai căuta soluții salvatoare, nu pentru el, ci pentru Elvira sa, și ochii i se roteau în cap ca niște bile.

– Șto eto za pizdiulina?! exclamă spre Churchill Roosevelt, când fu adus pe balconul răcoros, care unde el se pregătise-n stalinisme, inclusiv als linguist for summitul yaltez, nu pentru un spectacol cu plutașii de pe Bistrița, tot atât de trăsnit precât propunerea lui Molotov ca Bierlinul când o fi liber să aibă doar trei raioane, ca ale Chișinăului la data de 12 aprilie 1941, mai întinse dar tot așa botezate, Leninski, Stalinski și Krasnoarmeiski.

– Cică niște românași! dădu din umeri grăsunul Nobel pentru Literatură în anul Stalin 1953. Au venit di piste mare, de pe plaja Ecrene, să explice ce? Ce-au cătat cu trupele la Stalingrad, în Kuban și-n Cecenia Caucazului. Argumentând cum că ar fi, chipurile, cripto-antisemite obiecțiile privind ori soluția rezistenței românești încă din 26 iunie 1940, ori pe-aia a opririi pe Nistru, ca să digere. În ambele cazuri, ei susțin că Hitler ar fi ocupat până la urmă Țara în întregime și, pierzându-se după nefastul model polonez forța ocrotitoare a Statului, atunci n-ar mai fi putut fi salvați 400 000-500 000 de evrei din România!

– *Dacă* ar fi rezistat în 26 iunie 1940, când au început a primi Ultimatumul și erau învățați că dinspre Răsărit nu poate veni decât Întunericul, coșmarul. *Dacă* s-ar fi oprit pe Nistru, reluă Stalin cu gând recunoscător pentru specialiștii Laboratorului Lingvistic de la Tiraspol, de unde și efortul imens *ca prima graniță reinstalată* de Armata Roșie să fie cea cu România pe Prut. *Dacă*! Dragii mei Aliați la... zdrobirea galițienilor

și a angkorienilor, căci Germania se va reface, cu nazism cu tot, în caz că iar nu va avea ce mânca... Istoria acestor români e totdeauna *dacă*! Eu m-am săturat. Cronicile contrafactuale nu-s științifice, ar zice
Lenin, decât când e de agitat că *dacă* nu era Stalingradul, atunci ar fi trimis banditul de Antonescu la camerele de gazare, importate în România Regală, pe *toți* evreii și pe *toți* țiganii. În ce privește însă chemarea tinerilor intelectuali să-l trimitem pe Eminesku la Nürnberg, eu v-aș ruga, să mai reflectați și să nu luați decizii sub imperiul sau supraputerea emoției estetice. Ca la orice geniu care-ndeamnă la *a zdrobi orânduiala cea crudă și nedreaptă*, un bun propagandist poate găsi și la el trăsături progresiste, pretexte pentru a duce în Gulag la elitocid sau chiar etnocid pe toți aristocrații, burghejii, moșierii și chiaburii, ca și pe social-democrații de dreapta ca agentură a acestora în sânul mișcării muncitorești. Chiar pân' și urmașul său, epigonul lui cel mai însemnat, artistul vizual Marius Ghizdavu, cu gărgăunii lui privind Marea Recuperare, adică Estul să termine tot ce-a abandonat Vestul, în cultură pe Spirtualitate, îndeosebi după Revoluția Sexuală, – are acum luciditatea minimă necesară să se îndoiască de posibilitatea unei reușite la Lemberg doar cu resurse din Galiția Mare, fără Maica Rusia!

– NU e destul că *oameni de-origine barbară*, obiectă Churchill oripilat de-atâta anticolonialism eminescian, – moșia 'n jumătate nemernic ți-o furară/ Că între Prut și Nistru pe-olatele bătrâne/ Domnesc pe Neam și Țară calmuci cu cap de câne/ A căror mutră slută ș' adânc dobitocească/ N' o' ntrece decât doară inima lor cânească?/ Nu e destul c' acolo în neagră 'ntunecime/ Copiii-și blestăm soarta neascultați de nime/ Că cnutul îi zdrobește și roiuri de sălbatici/ Trăind sardanapalic, bețivi și muieratici,/ Să stingă-orice lumină, să smulgă limbi din gât/ Când unul românește o vorbă a 'ndrăsnit!

– Dar ce mai *L'Après-midi d'un faune*, nu *Doine* simpliste, scria Stéphane Mallarmé, ar fi comis whataboutism marele Lenin, surâse cu superioritate Stalin peisagistului ce presimțise că, fără o Debarcare-n Balcani, Europa va sfârși divizată *și El nu-și va putea apăra de imperialismul american Coloniile*, mai ales India. Lenin a protestat nu o dată contra șovinismului velicorus, deci l-ar fi tolerat ca sputnik, ca tovarăș de drum, pe acest Mihail Eminovici. Cât privește smulgerea limbii din gât, aș nuanța: nu cazacul Sutelor Negre cu cnut și clește torționar a implementat deznaționalizarea în Basarabia, ci Biserica Rusă a constituit din cler și din ierarhi batalioanele de șoc ale Operației Mancurtizarea, efectul fiind că de îndată ce securitatea țaristă s-a convertit, răzbunarea popoarelor oprimate a debordat, de-am ajuns Euuu, un marxist, un umanist ca Sartre, să mă preocup de salvarea popimii, ca de nu știu ce specie de câini șacali pe cale de dispariție, o extincție completă putând aduce grave prejudicii *atractivității modului de viață sovietic* pentru intelectualitatea

occidentală, cea cu curul în două luntri, luntrea idealistă a exploatatorilor și luntrea materialistă a proletariatului avansat.

Pe plajă, un popă tânăr cu alură de parașutist tocmai lega Elvirei mânuțele la spatele rotunjor, și Roosevelt, mai sensibil la efluviile feminine, aprecia că decât spectacolul pedepsirii acestor emisari naivi, trimiși peste mare de generalul fascist Rădescu, ultimul prim-ministru al Regelui Mihai, mai bine s-ar continua la club Jocul de-a împărțirea Lumii, mai ales că *Scânteia* tocmai scrisese că acest general cripto-antonescian Rădescu n-a luat nicio măsură pentru ridicarea producției necesare Frontului Antihitlerist, n-a făcut totul pentru Pobedă, nu numai în industrie ci și în agricultură, cu prilejul apropiatelor munci de primăvară, 1945, întocmind un plan fals de însămânțări, tractoarele și mașinile agricole urmând a zace ascunse sau deteriorate, iar sămânța rămânând nedistribuită, în consecință această întârziere de două luni în pregătirea însămânțărilor contribuind direct la diminuarea producției culturilor de primăvară, a căror însămânțare se va realiza mai târziu decât timpul optim pentru însămânțări, așa că, cu intuiția că frumoasa verișoară a Ghizdavului sfârșește neînsămânțată, roti căruciorul spre masa verde și porunci personal pentru prima oară la acest indiscutabil Summit:

– Poidiom popizdim!

– Da mne pohui! se despărți imediat și Churchill de totuși spectacolul.

Iar marele lingvist gruzin reținu ușurința cu care i se slavizau interlocutorii, bucurându-se fără motiv, pentru că el nu-și căutase, în revoluția permanentă, Rădăcinile, și nu-și descoperise în adânc originile iviro-iberice, romane, adică române, care poate că l-ar fi solidarizat cu cei trei negociatori luați drept spioni.

Precum prezența lui Hi, pictor de largă recunoaștere internațională, ar fi fost jenantă, tot așa un coșmar era pentru Marius Ghizdavu și apariția inopinată a lui Stalin la Lansarea cărticicicii sale *Cum am pictat acest Omagiu*, o explicație de ce bustul lui Ceaușescu propus pentru Scornicești, sculptat de Eugenia Miškinis la Sonnenheim, pastișă cam în maniera contimpuranului Daniel Druet Cattelan, inspirând portretul *Omagiu*, parcă iese dintr-o megacarte deșchisă și dă o ripostă hotărâtă la atacurile vitriolante ce suferise imaginea autorului, prin apariția, în mai multe limbi ONU, a solidului studiu al lui Narcis Moga, *Indécence, dégénérescence*, încă mai entuziast primit decât demitizantul eseu de masterand *The Holy War against Bolshevism. Romania became Nazi Germany's most important ally in the war against the USSR because its soldiers were highly motivated with a cocktail of nationalism, religion, antisemitism, and anticommunism*, cum că scopul nu ne fu Anexarea Basarabiei și Bucovinei (dovadă c-au fost lăsate de Hi cu un statut incert, cam de dare în folosință, ca al Transnistriei lui Alexianu, iar după 1991 intelectualii celor două Românii și-au cam

întors reciproc dosurile, refuzând re-Unirea în postromânism!), ci epurarea etnică în sine se viza de către niște fani ai „maculatoarelor“ eminesciene, al căror autor, rezultă prin suprainterpretare că și-a publicat dinadins în *aprilie* 1883 tocmai la... Viena hitleristă și anti-Schengen-RO, antidemocraticul său poem *Luceafărul*, presimțind unde se va reîntrupa la 1889 Demonul, răzbunând în altă viață dramoleta că-l înșelase la vals o duduie adulterină și cu fumuri literare, cu... un somelier ce împlea cupele mesenilor la masă, viclean, adică descurcăreț, întreprinzător, încât este evident că i se năzărise nebunului că e dintre coreligionarii dlui Filderman, cum a interpretat recent la Chicago și conf. Saie Buburuză, bruscat însă în Iowa City la justificarea trasă de păr cum că evreii Basarabiei și Bucovinei au fost trecuți peste Nistru ca să fie... protejați!

– Domnule Clejan, scrisoarea Dvs. privitoare la situația evreilor din Transnistria, a celor de pe Bug și a taxelor de scutire de muncă obligatorie îmi dă ocazia să pun din nou o seamă de aspecte ale problemei evreilor din România, în cadrul realității, înfățișate de starea de război și de evenimentele care au precedat-o. Dar cum v-am arătat și verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia și Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri românești de către ruși, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță ar fi dat naștere la cele mai odioase pogromuri.

Deși hotărâsem să evacuez pe toți evreii din Basarabia și Bucovina, prin diverse intervenții și demersuri, am fost împiedicat s-o fac. Azi regret că n-am făcut-o, pentru că am constatat că dintre evreii rămași se recrutează instrumentele cele mai nemernice ale dușmanilor țării. Nu este o organizație teroristă sau comunistă, descoperită de organele polițienești, din care să nu facă parte și evrei, și adesea numai evreii. E aceasta tragedia rasei evreiești de a nu fi recunoscătoare țării în care trăiește și profită.

– În războiul acesta întins pe toată suprafața pământului, evreii nu pot fi scutiți de suferința, de asuprirea și de mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană și din cauza traiului în condiții sanitare insuficiente cad și vieți evreiești, aceasta înseamnează că legile de neînfrânt ale războiului – pe care nu noi l-am provocat – supun și pe evrei la plata tributului lor de sânge. Românii care luptă în linia întâia mor cu miile în fiecare zi.

Dar, ca om de concepție europeană, nu am tolerat niciodată și nu pot să tolerez crime împotriva nimănui. Am luat și voi lua măsuri ca acestea să nu se producă nici contra evreilor, oriunde s-ar afla ei.

– Marius Ghizdavu, ca tehnician antonescian „de concepție europeană“, porni Narcis Dabija dilematizarea vecinului de moșie că ori era xenofob, ori era șovin, n-a avut de ce se mira că criminalul de război sfââânt Ion Antonescu, în 4 februarie 1944 (zi în care i se va naște peste vreo 8 cincinale nepoțica clavecinistă Isadora), încă mai amenința, când

Armata Roșie eliberatoare, nemairespectând șlamperiodul nămolului, beneficiind de aproape un milion de camioane SUA și de încălțămintea de import, străpungea frontul la Uman (o, ce toponim umanist!), punând înapoiata și neviabila Românie Regală dinaintea razgromului complet. Pe ce se baza ăsta amenințând? Pe că marii titani Roosevelt și Churchill vor debarca, în Balcani sau pe superba lui plajă de la Ecrene, și vor dezlănțui primiți cu flori un al treilea război mondial, Războiul Exterminator, numai ca să salveze de marxism, ca de la un dulce viol, creuzetul de rase inferioare neglijabile, lente ca melcul, de viteză inferioară Occidentului, ce mai rămăseseră-n Galiția Mare!

– De la ce să-l salveze, mă, pe creuzet? n-auzi bine muzica trance Chopinot.

– De la bolșevizare, neserioaselor! De la experimentul de pe centură.

– Atunci, contestă cu insolență Chouchou un documentar Arte tv, să vorbească despre Ialta noastră Istoria, adică Cinematografia, nu ca de o Victorie la scor, ci ca de o quasi Capitulare Necondiționată, anglo-americană, dinaintea Totalitarismului muncitoresc, pe care doar l-a ajutat să se unifice ideologico-organizatoric *într-un singur lagăr*, mai tare, făcând un pas înapoi până și față de părerea lui Lenin, că tranziția de la capitalizm la ssoțializm se poate-ntr-o infinitate de modalități și poziții, a căror esență rămâne diktatiura Proletariatului, clasa cea mai *avansată* de-aia, că e incultă și n-are case, dar vré la vilă!

– Ba mareșalul ista, se răsti la ea Tudor Băluțeanu, nu era el în stare să prevină un pogrom peste Prut, dar ținea o vilă confortabilă și eu îmi imaginez că-i ordonase acestui arhitect Herman Clejan, sub amenințarea trimiterii în Transnistria, să i-o renoveze, în perspectiva unei vizite a egalului său, Hi, cu concubina Eva Braun, la Predeal, care nu știa nici ea principalele legi ale chimiei, descoperite de Lomonosov și de viitorii chimiști sovietici, poate unii probând gaze de luptă pe deținuții Gulagului, pentru apărarea Păcii ațâțătorii la un nou război trebuind a fi disuazați prin absolut toate mijloacele de influențare pozitivă, inclusiv Porumbelul! Ideea unei oficializări a relației porumbeilor, gugușțiucilor, plutea în aer încă de pe la 10 Mai 1943, când doctorul Liviu Lecca, abia întors din anchetă, a arătat chefliilor de la Ziduri, în drumeția pe Valea Vâlsanului, fotografii recente ale ofițerilor prieteni polonezi, lichidați cu miile de securitatea sovietică la Katyn, în faimoasele peisagistic păduri ale fraților noștri daci carpo-bieloruși de la miazăzi de Smolenskul nostru, zvonindu-se insistent și delirant că, precum popa Sică i-a unit pe fluviu-romancierul Grigore Căinaru cu pediatra de război Dora Glagoveanu, așa Vojdul nemților cu țarița sa, Eva, cică le-ar fi putut pune pirostriile I. P. S. S. Visarion Puiu, Mitropolitul Transnistriei și al Ocrainei, bine cunoscut de Ghizdavu, fotografiindu-l ca arhiepiscop la Cetatea Hotinului, întru această ceremonie el urmând a se pogorî la Odessa noastră, din înalt auritul jilț arhieresc

kievean, unde succeda înțelepților români Grigorie Țamblac și Pierre Moguila, întârziindu-se Războiul Sfânt și Retragerea cu un megashow televizat, al reapropierii de noi a geților slavizați, care erau și sunt frații noștri ucraineni...

– Corect! recunoscu activista zisă Chauchat, lăsând să i se stingă torța cu care voise incendierea hotelului, în scopul sabotării lansării cărții ghizdaviene despre cum a pictat sau nu el, pentru vila superiorului, tabloul scos la licitație, *Omagiu Eroilor*. Așa știam și noi, că Adolf și Eva, înțelegând ei după Stalingrad că marea massă slavă, dacă n-ar fi fost întârziată, cu exact două sute de ani, din dezvoltare, de către venetici sub semnul vâscului, atunci sovieticii măcar pe planul cuceririi Kosmosului, cotrobăind și năruind toată Metafizica negăsind pe Dumnezeu în 3D, ar fi contribuit totuși la civilizațiunea evropeană tot mai atee, ce și-au zis ei? Hai să le dăruim noi arienii, rușilor, *o dinastie nebolșevică*, dacă ex-Regele Carol al II-lea, cu ascendență Romanov, ar reitera Nunta de la Odessa din 31 august 1918, cu bizantina Ioana Lambrino, imediat atunci după asasinarea de către Lenin și Krupskaia a familiei Țarului, dar păcat că nu s-a reușit să se implementeze proiectul, nici la Moskau 1941, nici la Petersburg 1942, nici măcar la Odessa 1944, de parcă asupra destinelor celor doi copii fugiți de-acasă plana mâna neagră și nemuncită a Conspirațiunii Universale, ferm hotărâte a schimba până și numele Rusiei în abstractul dar convenabilul CCCP, al cărui imn va servi veșnic drept proteză identitară tuturor noilor ei dictaturi, ca și noilor măceluri!

– Bei un pic de vodcă, nu-i așa, conte? îl agrăi Pizz, derutată de tăcerea hotelului, în care se ghicea că nu-i ardea lui Hi de nuntit la 10 Mai 1943, când pregătea, în manieră de jucător dostoievskian tâmpenia motorizată de la Kursk, a miza totul pe o singură carte, *pierzând mai toate blindatele* la ruletă, într-o străpungere dinainte anunțată de spioni sovieticilor, amputând de orice capacitate manevrieră ce rest de război sfâăânt mai urma.

– Semnificația mioritică a nunții hitleriste e cu totul alta! o surprinse și plăcut, și neplăcut de la masa vecină un om de afaceri, Vasile Iowa, abia picat la licitație de la New York, însoțit de editorul Teohari Georgescu și de Feodor Kuzmici Merțalov, care i se prezentă scurt drept general Fedicin. Și eu mi-s odessan! M-am născut în acest port moldovenesc, un mare dar al Basarabiei, într-un cețos 28 noiembrie, așa că-i cunosc și îi înțeleg ghinișor pe imperialiștii români, și nu aiurea genialul, nemuritorul Stalin, m-a desemnat ca să-i distrug sufletește, reținând ce-i raportasem întorcându-mă din misiunea de a-i bolșeviza pe letoni, anume realitatea că ăștia, cu lituanienii, prusacii și pomeranii, se trag dintr-un același filon traco-dac ca geto-ucrainenii și carpo-bielorușii, anume din costoboci, numai că n-au fost de-a lungul și de-a latul istoriei rusificați, ci doar germanizați, cum poate și silezienii din Triunghiul de Lapislazuli românesc

Viena-Breslau-Cracovia, în orice caz nu și toți estonienii, care împreună cu finlandezii și curlandezii par a se trăgăna din acei maghiari fugăriți din Bugeac (Atelcuz) pe la anul 900, doar o mică parte din ei reușind a răzbate ocolit în Pannonia, anume cei deja creștinați de către cenobiții ortodocși instalați în chiliile săpate-n piatră, de pe malul Nistrului până în Dobrogea la Balcic și în Capadocia (Carpo-Dacia noastră), alcătuindu-se atunci *un filtru român creștin ortodox*, o mreajă, o razie, mai toate popoarele migratoare trebuind să adopte aici, de la români, credința pravoslavnică, inclusiv slavii, indiferent ce zic azi slavofilii...

– Tovarășul Marius Ghizdavu, îl turnă râzând lui Andrei Ianuarievici Vîșinski Feodor Kuzmici Merțalov în pahar, n-a vrut să meargă la această Nuntă Hermetică, deoarece nu credea în sfințenia ei ca necesară! El i-a declarat factoriței noastre Victorița, în Pădurea Andronache, după spovedanie, că de fapt Riga Führerul s-a excitat abia când șeful său de cabinet, tovarășul Martin Bormann, i-a trimis statistici din care a rezultat cu putere, că celor 1.5 milioane fete, femei, gravide, lăuze sau bătrâne, violate dinspre Königsberg, spre marea satisfacție a stângii franceze, le urmau deja vreo 500 mii berlineze, adică aproape toate!

– Niet! Semnificația nunții hitleriste, trânti masa spre a nu fi întrerupt cu obiecții transhumantul procuror stalinist Vîșinski, nu e una mioritică, tovarășe Vasea! Ce face Riga Crypto în noaptea nunții cu lapona lui, ca să-l pizmuim, cam în 28 pe 29 aprilie, ce face, bă? Face pe dracu'. Pe la două, berbecul începe a-și dicta domol testamentul, ca ciobanul moldovan chiabur, ceea ce ne luminează că Führerul, acest slugoi al celor mai reacționare cercuri ale imperialismului german, și american, s-a lăsat influențat de aliații săi, românii, până și ca Weltanschauung intimist, nu numai în ce privește deturnarea strategică, de la un *război drept*, spre Moscova în interes anticomintern, la un *război sucit*, spre Crimeia, spre Caucaz și spre Volga, <u>ce servea doar interesele expansionismului românesc</u> cotropitor de a-și marca bandițește granițele de rubin ale viitorului Rumänische Reich!

– Dealtfel, zâmbi ermetic Feodor Kuzmici, periculozitatea șovinismului românesc eminescian de mare putere este dovedită deplin de noile arhive puse aseară în circulație la cafeneaua Miradoniz din Wien Berlin. Astăzi, nu mai încape nicio îndoială că, în 22 și în 23 aprilie 1945, adjutantul Julius Staub împreună cu un anume bucătar Petrache Hulpe din Waffen SS, au ars într-o groapă de obuz din grădina buncărului, cinci valize mari cuprinzând cele mai intime hârtii personale, dosare de trădători, însemnări lubrice, scrisori, inclusiv corespondența sa disonantă cu *expresionistul* Marius Ghizdavu, nu întâmplător confundându-se în presă ca fiind poem din Nietzsche traducerea germană, de către intelectuala reacționară Mite Kremnitz, a poemului formalist eminescian *Luceafărul*!

– Șii, șii se înroși de furie Vîșinski, și alea... identificate nedavno...

Proza *Bolșoi Ciolovek* de Eliade și hârtii de la ăla de-a scris doar citate... Așa, de la pesimistu' Cioran. Poate și bilete de la complicele lor la absurdități, Ionesco!

– Bine-bine, se bâlbâi critic și chiar autocritic în Casa de Licitații cel mai ahtiat după râvnitul *Omagiu*, gușatul om de mediu de afaceri Jan Enache, dar Securitatea a fost vigilentă și a luat măsuri încă de pe vremea aceea, tovarășe Vîșinski, când aripa revoluționară a organizației *Ciornîi peredel* s-a delimitat de narodnicism, dând naștere grupului marxist *Eliberarea muncii*, al lui Gheorghi Valentinovici Plehanov, în 1883. Ea a luat cu celeritate măsuri de anihilare, neutralizare și eliminare a Poetului Național, chit că în varianta finală a *Doinei*, prevăzător, că naiv nu era, el a născocit protocronist **autocenzura la români**, nemailuându-se prostește nominalizat de toți, de israeliți cu mâini murdare, de bulgăroi cu ceafa groasă, de grecotei cu nas subțire, de ungurul crud, de tătari cu cap de câne, de calmuci cu cnut, de turcii îngâmfați, nu și de romi (evocați poate în ale sale osobaia papka prin metafora sibilinică *îndrăgi-i-ar ciorile*), nu, el se plânge numai de că *vin muscalii de-a călare*, ceea ce o bună prefață ARLUS-iană ar putea lesne lumina pe proletar că-i vorba doar de Sotniile Negre, cum ar fi și aceea, una botezată chiar Uniunea Arhanghelului Mihail, despre care etnoepitete xenofobe măcar prin editorul A. C. Cuza va fi știut și Căpitanul, Băluțeanule, după cum o fi tras el cu ochiul managerial și spre cei ce-avea a îi combate, cum ar fi ritualul francmasonic și Bucovina organizațiilor de tineret sioniste!

– Vrea să zică, lămuri editorul Teohari pe Feodor Kuzmici (Fedicin), că noi am procedat just în următoarea situație informativă și operativă: locuțiunea eminesciană *de la Nistru pân' la Tisa* amenința atât marea massă slavă, cu sau fără ciornosotnicii ei, cât și elementul german, instigând la *pact de neagresiune* îndreptat în contra noastră, a cominterniștilor, ceea ce am și zădărnicit până la 23 august 1939, printr-un îndelungat joc de manevre tactice, posibile însă abia după 1883, când obiectivul Protolegionarul a fost compromis, neutralizat și eliminat cu largul concurs al unor persoane de sprijin cum ar fi unguroaica Ekaterina (Katiușa) Szöke Magyarosy, marșrutizată lui Slavici soție ca, să zicem, vreo rusoaică unui Romain Rolland, ea și avocatul Titu Maiorescu lansând zvonul că Poetul Național dă semne de alienare, știre exploatată-n presă de globalistul Macedonski, iar din punct de vedere al oportunității operative, de către prefectul Poliției Capitalei, care după ce l-a îmbăiat, pe motiv că era jegos, dar ocazionând ca o scriitoare să-i poată descrie Erecția animalică în postromânism, l-a internat la un *azil psihiatric* secret de-al nostru, cu sprijinul unor autorități medicale jidovești, vieneze, fiind o nimica toată a confirma, autoritar, că obiectivul Protolegionarul este stricat la cap din rușinoase motive luetice, necesitând fatalul „tratament“ cu morfină, mercur și alte otrăvuri, inclusiv la Odessa noastră!

– Vspominaiu! Vspominaiu! Adică ați băgat narativul că românii, în frunte cu Maiorescu și Carol I și-au lichidat ei înșiși Poetul Național! Cum dealtfel și-au inventat singuri-singurei și comunismul! se înroși Vîșinski de plezir estetic, căci cu droaga hotelului, ținut vertical de pupători de moaște ca Marin și ca Codin, era introdus solemn în orbitorul hol uriașul *Omagiu* osemintelor, în cadră aurită cu diamante, propus pentru grozava licitație. Da-da! Știam. De la odessanii mei și de la regretatul Felix Edmundovici Dzerjinski, cu toți leșii ăia ai lui tare săritori la elitocidul altora. Un caz 1885, desigur toamna. Protolegionarul Mieczyslaw Eminowicz, venit la stabelementul de la Andrjewskij Liman al amicului F. I. dr. Jachimovicz, cu belet de trimetere „faceți ceva să mă scap de el, căci e foarte rău“, nefiind însă cazul nici în casa conspirativă de la Kujalnik, nici în Siberii fără de sfârșit, constatându-se creier spălat deja ca pentru închipuit jocuri piramidale cu multe cifre la Caritasul dr. Șuțu din Ulița Municipală No. 14 Suburbia Bălașa, a acestei primitoare Capitale, sfințite de slobozul lui Kutuzov, pe care de câte ori o vizitez îi constat imaginarul colectiv de concepție cominternistă, nu să viseze amărâtul, fie și-n Hotelul Strassbourg odessan de mâna a treia, la Războaie așa-zis Sfinte, cum văz că i-a venit mintea la cap și longevivului cât Molotov pictor Marius Ghizdavu, să le sublinieze, în metafore vizuale pregnante, înțelese de norod, Zădărnicia, cum ar fi iepurele lui Dürer, șoșoiul Feldhase, adăpându-se tremurător dintr-o țeastă cu viorii inflorescențe de pzda-țigăncii, trecute prin casca de oțel și, prin ea, pesemne un fel de gând pios pentru flăcăii căzuți pe dealurile Epureni și Țiganca, la trecerea vijelioasă a Prutului fără a se mai uita în urmă dacă vin și fasciștii germani până-n 2 iulie 1941, tocați la rece cu aviația și blindatele Armatei Roșii, fiindcă nu e menirea nesupraputerilor a-și determina *cât pământ au,* drept pentru care divinul Lenin l-a și naționalizat de la începutul începuturilor, de fapt pe toată planeta!...

EPILOG

Partea întâi

1

Patru luni vreo și șapte ani trecuseră de la nunta lui Ghitler, adică de la acele milioane de violuri prin care humanitatea, căreia Marius considera că nu-i prea mai aparținea, a celebrat sfârșitul Războiului Existențialist în Evropa.

Nemulțumirea de sine devine cu timpul critică a speciei.

Necondiționat, Ghermania fașîstă capitulase față de diferite țări în 8, 9 și 10 Mai 1945, printre cari și România Regală, reprezentată cu trufie anti-austriacă la Belvedere Palace de gheneralul pisatel' pandur Grișa Kainarov, distins la Breslau, Cracău și Beciu, avansat la excepțional pentru curajul său nebunesc, transmis și soldaților cu un cogâlț de vodcă și o filosofie cazonă dezarmant de simplă, vanitas, cinis et umbra sumus, Crematoriile, Hiroshimele, viața, moartea, e totuna, *pu în pi,* dac-o fi să fie, o mierlești și la cutremur sau la bombardament!

Dar comuniștii români au pierdutără pacea, neputând anexa Pocuției Maramureșului *Triunghiul de Lapislazuli*. N-au profitat neam de Flucht und Vertreibung, spre regretul de azi al multor tineri întreprinzători, ca puiul de nomenclaturist Vip, Viorel Pepi Enache, proprietar de cai, fotbaliști și agenții de transport turiste, al cărui consilier original, incurabil optimist, foarte călătorit deci informat, fostul simian Gigi Tabarcea, prognoza rânjind că, pe măsură ce Axa Paris-Berlin-Moscova o să emancipeze continentul născător al democrației de sub tutela americană imbecilizantă, cel mai atractiv pol al pelerinajului mondial va ajunge... Auschwitzul, spre care se vor îndrepta două fluxuri de vilegiaturiști: fluxul pios, majoritar, compus din persoane înclinate a-și cere iertare pentru crimele securității naziste, și fluxul postmodern, mai mititel, miștocar, călăuzit de profesori șmecheri cripto-revizioniști, să se convingă la fața locului că, în raport cu intensitatea extremă a senzațiilor multimedia joace pe consolă, aproape că nu e nimic de vizitat ca gamer emo, intri, vezi, apoi te dixtrezi prin Cracovia.

– În orice caz, bombănea badanta Agnieszka, necăjită deoarece bătrânul farmacist Marius o silea să spele mai mult decât murdărea, indiferent cum vor evolua dogmele, eu raportez că excesiv de apreciatul

artist vizual se teme să nu se *instaleze* iar Foametea, pe planeta șubrezită de feminism. Nu numai că uită dacă a mâncat sau nu, amintindu-și însă perfect de distroficii Canalului Morții, ci-i într-o continuă angoasă, neputând găsi cu puținele-i putrede minți răspunsuri bărbătești la întrebări de interogatoriu, pe care, în fond și la urma urmei, nimeni nu i le-a pus cu o străşnicie de să intre în panica „am pizdit-o” așa din senin.

– Skajîte, pajoluista, tavariş Ghizdavoi, iob tvoiu mat' pi trii hrivni di kurkul turbat, s-ar fi luat de el prokuror SSSR akademik Vîșinski, pogorând dintr-un Sarikopodșipnik la pîrvosiadania lagherului, kogda vî vozobnovili svoiu antisovietskuiu prestupnuiu deiatel'nost'?

– Kakoi prestupnuiu deiatel'nost', blagorodnicia voastră? Kto? Iaaa?

– Preklonenie pered Zapadam, jmenarule! Tî j mene pidmanula!

– Da' n-am, hali-ț-aș huiul, luminăția ta, unde mă ploconi dinaintea Occidentului în rîpîrî, după un război pierdut! se răsucea-n pătucul Elizei hudojnikul Ghi visând. Iar experimentalismul de dincolo de Cortina dintre rasa mai avansată, creatoare de cultură-civilizație, și rasa mai inferioară cu closete-n fundul curții, încât merita bolșevizarea pă vecie, găsesc că e ca o risipă de resurse și o deturnare de fonduri UE dinspre ale științei pure, despre Univers, Biosee și Homonica de după Om, unde merită să cerceteze toți cât mai e vremelnic tișîna și încă nu-i nică de ciripit despre Sincronismul-dacă-ai-la-ce!

– Harașo, dar cum moi hui, aplicându-se Decretul 6/1950 privind trimiterea la katorjnîe rabotî, la muncă de plusvaloare marxistă *maximă teoretic*, ai reușit dumneata „performanța“ să fii săltat în 18-19 iulie 1952, în Valul Legionarilor (!), iară nu în, riguros planificată, Успение Пресвятой Богородицы, noaptea de 15-16 august, tot 1952, în Valul Partidelor Clasice?

– La Ziduri, dragă Otto, la conac era de mult Sovrompetrol (care se zice că de fapt Uraniu căuta în geologia Subcarpaților, deși tata lămurise că n-avem), iar la Pribegi, la Foișor, se instalase un Sovromlemn. În regiunea Pitești, așadar, nu supăram pe nimeni. Și nici colegul de la Drept, cam securist, Ion Enache, nu mai avea motive să mă dea în gât: la București, Vila Hortensia, unde el ocupa studioul meu foto și, parțial, apartamentul lui Cheți Fotiade, era casă *naționalizată* prin Decretul nr. 92 din 19 aprilie 1950! Nu exclud atunci să mă fi „aranjat” o rudă, cumnatul soției mele, avocatul ajutor de procuror Culiță Bălășoiu, mare comunist, care n-avea nevoie în familie de un boier *cu bube*. A făcut totul să ne despartă!

– Și cum o s-o cresc eu singurică pe Irinuca? și-a pierdut cumpătul Liz, mergând la ei după arestarea mea, când tocmai își reamenajaseră locuința dintr-o vilă burgheză de pe Strada Păcii, aproape de Schitul Darvari, încă nedesființat.

– Frumoasă ești, tânără ești, i-a râs în nas Culiță ăsta. Pune curul la

bătaie, Lizuco, și-ai să te miri și tu ce bine te descurci! Probabil canalia asta de rudă Iudă a intoxicat ssistemul cu informația că aș fi fost un legionar important, participant la Rebeliune, unde m-a și împușcat armata lui Antonescu, în realitate eu fiind rănit în 19 ianuarie 1941 de niște nemți, cu glonț german, cărora le ciuruisem câinele lup – și eu dement! – pentru că umilise un maidanez *român* din Ferentari!

– Nu se va afla niciodată motivul arestării sale, crede Mihai Focșăneanu, pe bază de surse CNSAS. Securitatea întocmea niște Liste, de regulă bazate pe un *Dosar de 2-3 file*, cu date *din alte liste* sau din turnătorii neverificate, urmând a-l completa ulterior, deci se spera să dea roade post-ancheta-tortură ca la Pitești. Și rareori îl mai completa cu justificări! Partidul cerea îndeplinirea cifrelor de Plan de Arestări! Murind Stalin și oprindu-se Canalul, s-ar fi distrus 17 000 dosare de sclavi (sau mult mai multe; cifra pare scoasă din burtă), prin 1954, cred, niște clasoare sau fișe de condamnat administrativ, cam ambiguu, învinuit fiind cică șeful Serviciului Evidență, un colonel Gogu Popescu, apoi general bine mersi, am citit, trimis ambasador în Ghana, în Etiopia la Theodoros, pe la 1968 ambasador în Birmania, un dâmbovițean, învățător pe la Târgoviște în 1945, născut la Răcari.

– Normal, da, era să fi fost eu arestat și trimis administrativ la muncă fizică din cauza rudelor mele, ca „boier râios“, în noaptea Adormirii Maicii Domnului, totdeauna tragică, și fiiiindcă sunt născut în Imperiul Habsburgic, la Lemberg! Bunicu' Dinicu mare moșier și prefect *conservator*; unchiul Alecu senator și prefect *liberal*, mare persecutor din umbră Regală al comuniștilor, amic la Iași cu primarul George Mârzescu, care mai târziu, ca ministru al justiției, a ilegalizat în 6 aprilie 1924 PCR-ul, necăjind minoritățile; Elvira, verișoara mea, fugită prin Yalta și Istanbul la Alexandria, Casablanca, Londra și Washington, măritată cu un Mircea Focșăneanu din Serviciul Secret; în fine, fratele meu, Octavian, petrolist și industriaș, emigrat în SUA, de unde Virginica, incorigibila mea cumnată, mi-a tot trimis scrisori interceptate, cu îndemnuri să vin și eu la ei!

– Și atunci, de ce plm nu te-ai cărat din România asta împuțită și periculoasă cât se mai putea, frate? Dacă știai atât de bine exact ce te aștepta?

– Nu din România, din URSS! Și mă așteptam chiar la mai rău. Anticiparea mea era că Stalin va face o singură țară până la Elba și Trieste, înghițind și China, Coreea, poate și Japonia. Situația era foarte gravă și neplăcută. Iar eu primisem de mic educație naționalistă și eroică, cum că trebuie să mă jertfesc pentru Țară și Rege! Cu greu blestem să nu-mi părăsesc la greu Neamul meu cel Românesc!

Țrrr! Primii greieri. Era o bărăgană caldă noapte de vară. Vreun bețiv se joacă la ușă! Și nu știm dacă peste haita acelor protomineri iliescieni, adică cheferiști Dej, înarmați cu înspăimântătoare țepușe, puști ZB cu

baionete, bune și de-un bivuac în taiga să-ți faci foc și covergă leninistă, lumina-n Strada Sfinților inofensiva biserică o Lună central-asiatică, de alabastru Buhara, pe o traiectorie zgâriată pe boltă de astronomul Ulug Begh Muhammad Taraghay. Sau era nor.

Într-adevăr, lună-nelună, un tricolor soare negru tușa negreața nopții, de... 18-19 iulie 1952 să fi fost, Isadora Irinucăi neputându-se baza pe memoria mamei, ci pe Biletul de Liberare Nr. 9266/ 1954 (pentru condamnați).

Pentru condamnați?

De ocupațiune *fost profesor de desen tehnic* (tăiat și scris peste, ca la Iuliu Maniu, *fără ocupație*), care a executat în acest penitenciar, de la *19-07-52* (deci într-adevăr anchetă-n lagărul de la Ghencea nu s-a făcut!) până la *12-05-54 pedeapsa de (*tăiat*)* la care a fost *condamnat (*tăiat și scris peste, *depus,* aha! depus!!! nu condamnat) de M.A.I. *prin sentința* (iarăși tăiat) Nr... din... cu mandatul de arestare Nr... al... pentru faptul de...........(totul tăiat).

Li se comunicase-n grup doar pedeapsa administrativă: 5 ani, prin eufemismul *60 de luni*, încât izbucniseră cu toții în interbelice, de români liberi tineri, hohote de râs, cum că uite cu câtă ușurință se joacă ciudații ăștia cinovnici româno-ruși cu anii cetățenilor supercalificați, nu numai cu studii, *ci și cu relații în Străinătate* importante pentru Țară, plus că, în... 60 de luni, poate că termină MacArthur, indiferent ce zice comunistul Picasso, deskimizarea Sudului în Coreea, urcă pe urmă în Nord, termină, se mută încoace, debarcă în Balcani la Ecrene, urcă în Dobrogea noastră, trece drumul fără pulbere al Dunării...

– Aha! Portavionul penetrând încet-încet prin Strâmtori!

– Americanii. America. Americanul. Care vine, vine, vine...

Din februarie 1945, după expediția către Yalta, Mișu, soțul verișoarei sale, mai mult decât frumoasa Elvira, încetase a-l mai aproviziona pe Marius cu știri sau cu rarități alimentare, dispărând cu ei și chirurgul Lecca, un strălucit analist, care-ți diseca știrea cu o finețe de nevisat de către puriceii tembelizoarelor de mai târziu, ale popooorului. De pildă, întorcându-se din ancheta de la Katyn, doctorul folosise și vorba Jedwabne, repede uitată, despre pogromul polonez din 10 iulie 1941, Marius aflând abia prin 2001, nu de la Agnieszka, ci la Princeton, colateral, îl interesa pista de bicicliști a lui Einstein, dar a trecut puțin și prin librării.

Otto Runge s-a dat și el la fund, nu în Elba la Dresden, ci pe Rin, în Baden-Württembergul ocupat de francezi, nu de sovietici, probabil la Freiburg.

Iar sionistul Samson Honig, după ce îl ajutase morocănos doar cât să se descurce ca fotograf ambulant, precum Panait Istrati la Nisa, brusc se făcuse a nu-l cunoaște, îl ocolea, nefiind clar care cui ar putea face Răul.

Intui singur că MacArthur va fi fiind încorsetat de vreun consemn

privind a nu se bizui pe bomba atomică în sens logic Bertrand Russell, și a nu depăși paralela 38, precum în decisiva încleștare de blindate de la Kursk fiind evident că staliniștii, lesne plasați în politbirourile de la Washington și de la Londra, au informat Cominternul, cum că nu se pune, bre, nicidecum problema unui Al Treilea Război Mondial doar pentru a slobozi, dintr-un experiment marxist păgubos, niște amărâte seminții de rase neproductive, galițiene și angkoriene!

Așadar, după Războiul Sfânt, șapte ani de incertitudine, vaci negre, 1945-1952. Relativă. Putea fi mai rău, beznă totală ca-ntr-o pușcărie reeducativă exterminator, unde să deduci, dintr-o frântură Iskra adusă de vânt, care mai sunt reacțiile Lumii Libere la extinderea Lagărului pretins al Păcii și Soțializmului, va da cu parul sau va admite mișcarea parilor sârmei ghimpate spre piscinele ei?

Șepte ani de progres, cât Occidentul își linsese rănile războiului și începuse a consuma cu plăcere, și avea ce, iar adevăratele sale... bombe ațâțătoare, pe care SS-ul cominternist încă nu le reperase ca prezentând o periculozitate de massă, crescuseră, măricele, erau în majoritate deja bune de pat: M. M., B. B., S. L. și atâtea altele, cât să-ți umple-umfle *haremul imaginar*, până la exasperare și vomă.

Astfel, Marius Ghizdavu, adaptându-se mereu ca un animal, aplaudând năucit cum Grigore Căinaru dansa gopakul pe sârma popularității, trebui să-și înlocuiască prin noi pachete de *organe cerebrale funcționale* prietenii și prietenele, ca și rudele dispărute artificial sau natural, cine ce folos, exersându-se-n a răspunde credibil singur la întrebări standard, cum ar fi că ce-ar fi zis cutare sau cutare despre nu ș' ce novîie abjecț'e, fără să-l mai și întrebe provocator!

Asta e situația, îți bricolezi prietenul-robot din părți utile de la mai mulți.

Războiul se sfârșise. Incontestabil. Nici Germania, grație călăului aerian Harris, nici Japonia, din mila călăului aerian Le May, nici România, bombardată și de naziști, și de anglo-americani, și de sovietici, neputându-se crampona de vreo revanșardă ideologie *mit Dolchstoss*, că ah, tocmai *biruiam*, camarade, când ostașii noștri cu fața la dușman, au primit-o pe la spate, lovitura jungherului, din partea trădătorilor de Neam și Țară, eventual călăuziți de musafiri.

Ruinuri elocvente, plus impresia unor istorici republicani, ca cercetătorii pentru sesiuni de comunicări pedagogice în cercuri județene, Emilia și Micșunel Tomoioagă, cum că observându-se ce-a ieșit din găoaza Armistițiului, una Capitulare Necondiționată, cu sute de mii de prizonieri câștigați de Armata Roșie fără luptă (ca Noveanu și Damian la Cetatea Albă), ba chiar, fiind nevoie de sclavi ieftini ai reconstrucției, după risipa kaghebist-cominternistă de bărbați, răpiți de la muncile câmpului (cum civilul Marin Codin de la culesul porumbului), poate că mai bine era o

Rezistență disperată pe fortificata linie Focșani-Nămoloasa-Galați. Ceea ce Liz, cunoscând Bugeacul de la Limanul Nistrului la Prut, pogon cu pogon, șoptea în extaz că n-ar fi folosit decât Bulgariei, dealtfel o învăluire peste Dunărea Dobrogeană, prin vad, pe la Cartal și Oblucița chiar realizându-se, pentru că primul gând al Anei Pauker, și deci al lui Stalin, ar fi fost să ne momească să ne bolșevizăm, ca români, nu în schimbul restituirii Ardealului, *când Occidentul compătimea cu unguroaicele Art Nouveau,* ci restituindu-ne Balcicul ăla, pentru pictorul Marius și suvenirurile lui, silindu-ne apoi a ne exprima recunoștința pentru repararea tâmpeniei antonesciene, aia cu schimbul purificator etnic de populații, pe vecie, și cu Cadrilaterul cedat necondiționat la 7 septembrie 1940, care ca soldat Mareșalul nu-i înțelesese Golfului valoarea postimpresionistă în aur, urmând ca într-o ședință-n gorodokul fără Inima Reginei, proaspăt instalatului premier cu zâmbet dac, advocat doctor inginer P. Groza, alde prokuror SSSR akademik Vîșinski să-i silabisească, privind în ochii Negri ai Mării cum se îneacă, din vină britanică, orfanii Transnistriei, îmbarcați pe coji de nucă ușor de torpilat, următorul nou ultimatum sovietic:

– Am așa o impresie că fotografului vostru Marius Ghizdavu i s-o ahuit ciribelu' și face cu noi pe „svobodnîi hudojnik”! Niciodată, băi Învinsule, în istorie, n-a existat o situație în care o armată străină, după ce a alungat dintr-o altă țară pe dușman, să fi restituit un teritoriu poporului acestei țări. Din contră, iob tvoiu mat', șah și mat, întotdeauna, în istoria comunei primitive, a orânduirii sclavagiste, feudale sau capitaliste, o armată care a alungat potrivnikul, a acaparat teritoriile fără să le restituie cuiva. E excepție doar scandalul pe care l-a făcut proto-legionarul Eminesku, împiedicându-ne-n 1878, ca Imperiu Țarist, să n-avem noi deja graniță rusească de la Ada-Kaleh din Serbia la Insula Șerpilor. Dar azi, prima dată-n istorie, Armata Roșie, înroșită de sânge de câine anticomunist, alungând fasciștii din astă Bîlgarie de Nord, poate-o va restitui Neamului Românesc, cu Turtucaia, Silistra, Bazargic, Balcic și Cavarna cu tot, dar atunci gauleiterul Susaikov va lipi Maramureșul și mult Ardeal la RSS Ucraineană!

– Un an după retrocedarea, citea din manualul Roller puștiul Cezar Bogza lu' tac-su, Bazil Frâncu, ce ca întors de la Canal se împrumutase de la părintele Serafim Ciceag, *care nu i-a dat,* deci de fapt de la frizer, cei 7 lei pentru cravata roșie de la Librăria Noastră, Transilvaniei de Nord de către U. R. S. S., reparând abuzul comis de celelalte totalitarisme muncitorești, ale lui Hitler și Mussolini, în mai 1946, când era judecat așa-zisul Război Sfânt Anticomintern, „guvernele Statelor Unite și Angliei *se văd nevoite* să accepte” (!), la Conferința Miniștrilor de Externe de la Paris (din Franța tovarășului Maurice Thorez, carele député de la Seine, în hitleristul an 1933, zbiera devant la aceeași Chambre: *Vive la libre disposition du peuple d’ Alsace-Lorraine, jusques et y compris la*

séparation d' avec la France!) propunerea generoasă a U. R. S. S. ca Dictatul de la Viena din 30 august 1940 să fie considerat nul și neavenit...

– Vezi ce puternic e tăticu? speculă pedalând Bazil Frâncu uimitoarea sa creditabilitati de om di servici tăietoru de lemne la Orfelinatul de la Pribegi, înființat pe când mai era director, numit și instalat de chiar regimul militar-fascist antonescian la școala de centru de la Ziduri, deci pe Lista legionarilor nefiind!

Și micul geniu vagabond pe tren recitator Cezar Bogza, din părinți pierduți sau în Transnistria noastră, sau în secetele Bărăganului, nu se simți ocrotit, ci simți dureros, precoce, lauda de sine ca fiind *deplasată*, de pe ghidonul bicicletei foste a lui Marius, pumnișorii dezlipindu-și de labele păroase târnăcopist, gest ce nu-i împiedica și nici măcar nu-i frâna bătăile inimioarei de fericire că nu numai că este un elev eminent, dar uite că s-a evitat penibila situație de a nu fi recunoscut din motive pecuniare printre fruntașii școlii, încă de pe acum caracterul său manifestând o pronunțată aplecare spre a fi <u>în mod măsurabil</u> admirat-invidiat de cunoscuți, ceea ce îi va aduce în viața lăbărțată peste epocile Dej, Cea și Yl, numeroase satisfacții, însă și loviri, cum ar fi pedeapsa pentru avort că... nu voise să facă unul fetiței ștabului, în demolantul an 1983, fiindcă ea nu-și demascase burta decât când pruncul avea deja aproape șase luni, și ar fi fost o crimă, orice copil fiind o speranță de posibil cărturar „recuperator“, în Galiția Mare!

Și chiar mai mult decât o crimă, dacă e să gândim în acel mod *intelectual exclusivist*, criticat de Clara Honig în *Shoah, Holocaust și Bolșecaust*, nu în *După Auschwitz și Kolîma*, când ca antreprenor de top, se ia Cezar ca eseist de un nobelizat ce, în înflăcărarea-i retorică, ar fi derapat în intelectualism, perorând că să ne gândim la atâția copii uciși de rasiști, dar implicit și la câți chirurgi, stomatologi, psihologi, atomiști, matematicieni, finanțiști, juriști, ingineri, arhitecți, analiști, violoniști, pianiști, dirijori, staruri, producători și regizori a pierdut umanitatea, adică tot îndeletniciri, profesii, meserii și arte ce-n ochii gloatei țin de un fel de parazitism livresc, da, ar fi fost mai mult decât o crimă, recunoșteau însă spășiți până și cârcotașii Damian și Noveanu, așa de îngrijorați că mandavoșka practicată de păduchii cocoțați în capul Țării nu se preocupase de <u>sprijinirea candidaturilor Nobel</u>, pe când Externele ungurești agitau că au vreo treișpe premii, iar neucisul de către doctorul în obstetrică română Cezar Bogza, pruncul Maradonel Zamfir, cu prețul demolării Spitalului Brâncovenesc cu maternitate cu tot, se dovedise olimpic înnăscut, gânditor profund și radical, schimbător de paradigme, încă dintre liceu și facultate concepând visător la el în cap bestsellerul, neapărat mondial, *Protocronismul criminal de război al lui Antonescu. Au inspirat lagărele de exterminare transnistrene Bogdanovka, Dumanovka și Ahmecetka în iarna 1941-1942 Soluția Finală nazistă*?, tema aleasă zguduind sufletește

pe longevivul Marius Ghizdavu, când își amintea că învățătorul Bazil Frâncu și soția, o atrăgătoare unguroaică, Iluska, fostă cameristă sau și bucătăreasă la doamna general alpin Chouchou Moga, când au luat de suflet orfanul râios și mut, adus cu un camion al secetei 1946 din Moldova, fără vreun act, atribuindu-i-se din burtă numele avangardist Cezar Bogza, iar data nașterii 5 mai 1943, doar în cinstea lui Marx, la sugestia utemistului Ambrozie Tichie, nu excludeau să fie și el unul dintre *orfanii Transnistriei*, copii evrei rămași fără părinți, rătăcind prin sate și de la un lagăr la altul, prin februarie sau chiar martie 1944, unii fiind capturați de administrația românească și trecuți dincoace de Nistru și chiar de Prut, existând temeri că tot ce vor ucide securiștii naziști în retragere se va trece în contul și așa destul de încărcat al regimului antonescian.

– Deci, posibil ovrei Cezar Bogza ista, privea cu simpatie la recuperatorul său din Ziduri, marele șef de școală a imaginii de la Sonnenheim. Ajunge medic bogat și, în septembrie 1983, cu pierderi personale groaznice, inclusiv demolarea Spitalului Brâncovenesc cu maternitate cu tot, refuză un avort-crimă, prunc de 5-6 luni, născându-se astfel un ingrat, mediatizatul eseist Maradonel Zamfir-Frișcă, nepoftit biograf al meu, că nu mi-e destul fanaticul vecin de moșie Narcis Moga! Sărăcește imediat bietul ginecolog, se însoară însă cu fosta mea vecină Cheți Fotiade, ajunsă nomenclaturistă-n ministere și centrale, apoi se redresează...

O, câte stele în cer, de presupus mai presus de poluarea optică orășenească!

O, Providență-Providență, tu care de acolo sus le vezi pe toate, ca de pe Muntele Conic, și citești în inimile noastre ca într-un fluviu-roman, năvalnic de parcă ar fi crăpat barajul de pe Argeș, cum dinamitară ai lui Putin, cu gândul aniversar la Debarcarea din Normandia, pe cel de pe Nipru de la Nova Kahovka, tot 6 iunie, dar 2023! O, cum ne armonizezi tu cu răbdare infinită disonanțele! Așa în octombrie 1943, mirosindu-se apropiata bolșevizare a galițienilor, de la Marea Baltică (Balta lui Toma Nour) la Marea Neagră și la Marea Adriatică, numai pe Dumnezeu s-a bazat Marius, când frățiorul lui, Octavian Theo Augustus Mecena, cu care avea contract de sponsorizare viageră mai tare decât Vincent, pentru că, murind cronicarul Voicu Ghizdavu, îi cedase mintenaș partea de moștenire cât de cât uzufructiferă, când și când urmând a solicita și a primi, în măsura posibilităților, care se dovedi repede o măsură a comunicării, – îl avertizase solidar cu cea mai realistă Virginică, hai cu noi, mă Mariusicăăă, căci când or debarca cominterniștii, te belește troika cekistă chiar de-ai fi cel mai cuminte și mai preasupus dintre cetățeni!

– Măi frate, Gestapoul lu' Vîșinski, nu te uită că te-ai luat în gură și în mordă cu el, criticând pe la Paris *pedeapsa cu moartea pentru copii* în megațara unde Eisenstein păcălea poporul pravoslavnic rus, cel avid de

credință, să pună-n locul reacționarului Iisus, pe turnătorul pișonier Pavka Morozov, din păcate la scenariu, vedea-te-aș sibiriak, contribuind și odessanul Dorei, Isaak Emmanuilovici Babel, ale cărui *Odesskie rasskazî* te bătea cu nagaika gândul a le traduce prin 1950, Căinare, să te pui bine cu novaia critică și cu criticul Novicov, neobservând la timp că numele acestui autor... tocmai dispăruse de pe radare!

Și așa cum era și normal, Divinitatea Supremă s-a îngrijit de erou, uneltind și implementând de o așa manieră încât ssecuriștii ajutați de un consilier sibiriak nu au posedat nici cel mai mărunt indiciu privind extraordinarele lui misiuni în spatele stalinist al Frontului, pentru a captura, în septembrie 1941, pe Ehrenburg la Kiev, iar în octombrie 1941 pe Eisenstein la Harkov, bazându-se pe informații de la amiralul Canaris, deși Mișa Focșăneanu obiectase că agentul său Chopinot, strecurat pe lângă Churchill, lângă Herr Luftmarschall Arthur Trevor Harris, nu le-a confirmat din punct de vedere al monitorizării spirituale satelitare, deoarece alte arhive arătau că fotograful Elizei l-a însoțit pe reporterul Grișa Căinaru doar pentru un interviu cu atamanul Șolohov în stanița Brukanovskaia, despre cenaclul Molodaia Gvardia, pentru a da relații despre ce știa în 1922 criticul Viktor Șklovski despre formalismul rus și a gini ceva cumva dacă va lua Premiul Stalin în 1947 Vîșinski, pentru teoria probelor judiciare, izvorâtă din practica gulagoasă.

– Aș adăuga de exemplu, uimi cenaclul literar muncitoresc învățătorul Bazil Francu cel tăcut, prietenia româno-sovietică de foc a locotenentului Marius Ghizdavu, cu robul său help-ordonanță Feodor Kuzmici Merțalov. Șahistul era atât de bine tratat încât își permitea a șugui cu teologul Athanasie Damian!

– Ia spune-ne, preacucernice părinte, oare poate cumva Atotputernicul *face* o stâncă atât de grea încât el însuși să nu o mai poată ridica?

– Poate, taică! Dumnezeu, să ai tu credință tare ca stânca, că poate orice.

Dar Grigore Căinaru, cu sensibilitatea lui artistică mereu trează la paradox și petarde logice își puse aici, imediat, întrebarea primitivă a derivatei firești:

– Oare poate un scriitor să ducă până la un prim epilog o carte atât de încâlcită încât el însuși să nu o mai poată citi?

– Sau reciti peste ani ca un străin. Aș adăuga, zâmbi cu intransigența-i de supradotat Narcis Moga, zâmbind ocrotitor olimpicului Maradonel Zamfir, cel născut din non-avort în final de Epòcă, aș corecta politic ce se știe despre misiunile de răpiri de persoane efectuate de „pictorul“ alsacian Marius Ghizdavu, cică fotocinereporter fără frontiere, ca mai semnificativă la o junime de esență autentic europeană, adică de esență euro, nu anihilarea sau măcar intimidarea tovilor Ehrenburg, Șolohov și Eisenstein,

ci crasa infamie de a se amesteca ingera în destinul sorții ursite de zeii Daciei opozantului Soljenițîn! Mergând, ca de obicei pe informații false, la 29 noiembrie 1941, când celebrul crainic Levitan, care nu trebuie confundat nici cu peisagistul adorat de Irinuca Ghizdavu când lucra la ONT Carpați, nici cu Valter Roman sau Leonte Răutu de la Radio Moskva, ne anunța cucerirea de către români a portului Rostov-pe-Don, acest spion bandit de Marius Ghizdavu se afla de doi ani pitulat printre birjarii din Piața Gării locale, onorat Tribunal al Poporului! Tot îl pândise, din boscheți și din trăsură, pe studentul Aleksandr Isaievici Soljenițîn, să nu cumva să facă și el pe-acolo niște meditații la mate cu elevii! Nu ca Bildberichter, nu ca Filmemacher, ci ca un ordinar ucigaș plătit în contra Spiritualității Sovietice, să nu întreacă ea cumva, în urma unor investiții uriașe, pe-a României Mari, așa cum și la înarmări, ne depășise industria sovietică grea cu pivotul ei electrificat, industria de mașini de luptă ofensivă, gândită a se folosi doar pe teritoriul inamicului!

– De ce, magistre, tocmai Soljenițîn? preluă în fugă tema influencerul de nunți cu rochii de mireasă ca frișca, de la o unică creatoare, Maradonel. Fiindcă Ghizdavu promitea mai mult decât micro-creierele din acele cranii de oțel care nu s-a călit, ale generației sale *debusolate de pluralismul Direcțiilor*, etalat de Roza Vânturilor. În principiu *toate*, fiindcă efectiv nu s-a mers decât spre rinocerismul verde, deoarece despre Stalin s-au luat de bune și corecte toate baliverneIe rusoaicelor cu viori de vânzare, ca Murocika lui Ragaiac, trecute peste Nistru în Occidentul care pe atunci era pentru sovietici România Regală, pișa-m-aș în cultura ei fascistă, deoarece a persecutat necontenit minoritățile, încât se dezintegra șandramaua la 1940 și de la sine, datorită *clivajelor* ce se tot adânceau!

– A fost de fapt o nebunie, una din acele acțiuni gratuite și periculoase la care te împinge iubirea! zâmbi rotund ca masa colocviului „Imaginea boșevicului în propaganda Războiul Sfânt”, Lavinia-Stana Clătici, principala biografă și apoi exegetă a operelor complete ale fondatorului Școlii de Critica Homosapului de la Sonnenheim. Meloman notoriu, pianist și cantautor, Marius Ghizdavu, care venea rar pe front, o iubea în oarecare taină pe o cântăreață de operă, basarabeanca Maria Cebotari, un fel de Angela Gheorghiu, cu care va turna ulterior două filme celebre, *Odessa Roșie* (1942, Leul de Aur la Festivalul de la Veneția) și *Cătușe în flăcări* (1943, Ursul de argint, Berlin), ca tehnician român pe imagine detașat de Horea Bratu la Casa de Producție nr. 3 de la Cinecittaua lui Mussolini, unde se va legitima cu documentarul *Squadriglia Bianca*, în care apăreau și farmacista Eliza Alexandrescu ducând medicamente la avionul sanitar, și Dora Glagoveanu primind cutiile, pentru spitalele de campanie de pe front. De notat că, la al doilea lor film, prin voință și exercițiu, prin procedee „mebice”, cum le zicea el, de urmărire organic-matematică a împlinirii Idealului, românul Ghizdavu a ajuns să

impresioneze mai percutant timpanele decât chiar Beniamino Gigli, impunându-și vocea. Iar la Rostov-pe-Don, el căuta un Stradivarius sau Moartea. Nu se știe. Oricum, când a regulat-o pe Daria Maximovna Riumina (Murocika) la Harkov, pe niște duzini de chibrituri și două conserve Doglag tușonkă și o punguță de nechezol arian, s-a jurat, i-a promis c-o ia la el la Roma, urmând să demareze demersurile s-o aducă de la Harkov, peste Nipru, peste Bug, prin Transnistria noastră, întâi acasă la el la Ziduri. Numai că era ea balerină, dar și violonistă, moștenind nu de la părinți, ci de la soț din Războiul Civil, pe cine o fi executat cekistul ăsta, Lavrenti Edmundovici Riumin, un Stradivarius autentic! Pe care nu-l păstra în casă, din frică de hoți, ci la *logodnic*, un locotenent Falelei Mitrofanîci Vodkin, din U. M. 243 NKVD ce cu cea mai mare cinste s-a luptat, cu un fanatism superior elitei SS, în 30 noiembrie, 1 decembrie și 2 decembrie 1941, la Rostov-pe-Don, pe când inconștientul de Marius filma năucit pentru posteritate pe Prospekt Engels, cu revelația – abia atunci! – că totalitarismul muncitoresc sovietic e *mai tare* decât totalitarismul muncitoresc nazist, oricum neexportabil de către boul de Hi din motive de îngustimea exclusivistă rasial a doctrinei...

– Orice femeie ucisă în război, spunea zekul la Canal aproape plângând, trebuie considerat că era gravidă. Altfel, arta nu mai are sens, e tot statistică.

Nu-i ajungea Eliza. O fi fost și el necăjit, frustrare de eșec tactic. Murocika străpunsese miraculos filtrele dinspre Harkov spre Voroșilovgrad (Lugansk), îi dibuise atelierele foto și la Morozovsk, și la Kotelnikovo, de unde urmaseră călări în zori malul stâng, mai liniștit, al Donului, până la Rostov, dar de acolo le-a fost imposibilă ieșirea spre Marea de Azov ca să se îmbarce pentru Mangalia, Balcic sau Istanbul, așa că au tot rătăcit până la Krasnodar, unde, vai, *o razie germană i-a despărțit*, lăsându-i și fără cai. Cu greu, s-au întors pe drumuri separate, ea la Harkov, iar el la Gumrak, ca să fotografieze peisajele din lunca de pe malul stâng al Volgăi, cel drept fiind înalt și arid, o bună impresie lăsându-i însă niște pâlcuri de pini din raionul Dzerjinski, apropiat, ce-i aminteau lui de Antibes-ul lor.

– Lirism cretin! dădu din umeri Vîșinski. Eu am experimentat destul, încă din Ejoviadă, cum trebuie nimicite elitele, deci și pe-aia românească, astfel încât „poporul dintre slavi“ să nu-și mai revină nici după trecerea de la marxism la mandavoșkă, la construcția capitalismului cu... comuniștii! Misiunea banditului Ghizdavu era racolarea lui Soljenițîn, pentru că avea un amic flecar. În vremurile proceselor mele, azi clasice, veleitarul a ales, la zi, *Facultatea de Matematică* de la Rostov pe Don, iar la fefeu, *Institutul de istorie, filozofie și literatură* din Moscova, anticipând vasăzică niște *strategii de supraviețuire* prin cultură. Însă ce l-a împins pe generalul de propagandă Bratu să încerce combinația informativă a fost contrazicerea

unor prejudecăți dogmatice burgheze. Concret, câinii râioși ai manipulării antonesciene fasciste s-au înfricoșat că marele Soljenițîn s-ar fi putut sustrage de la front, ca fiu de văduvă, dar el, dimpotrivă, s-a dus voluntar, afirmând de-au auzit și șpionii fașîsmului rumînzkii că nu se va putea zavtra mâine pisatel' sovietic și să nu se fi legitimat și documentat, pe propria-i piele, ca Ghizdavu, despre realitatea frontului, care se va dovedi și una a lagărului.

– Menționez, se adăugă pe listă domnul d' Esgrignon, că dilema Soljenițîn s-a ridicat și *s-a rezolvat definitiv* la Ialta. Aliații Roosevelt și cu Churchill au achiezat la inițiativa aliatului Stalin, să fie de urgență arestat scriitorul, chiar în acel 9 februarie 1945 și adus de la Königsbergul copilăriei Hannei Arendt la Lubianka și Butîrki, pentru o confruntare chiar cu Antonescu ăla al vostru!

– Bine, fă, tâmpito, o ciufuli imaginar Au-mă-doare pe Lavinia-Stana Clătici de pe tabletă, da' tu nu știi, că-n septembrie 1941, înainte de a fi la Kiev, Marius trecuse prin Caucaz, Kuban, Delta Donului, Reazan... Și că l-a întâlnit pe Soljenițîn adesea, care conducea un fel de tramvai la Rostov, și el nu i-a făcut nimica? S-a dat drept revizior, asistându-l la o oră de matematică suplinită, la tema *Relații metrice în triunghiul dreptunghic*, și la două ore de astronomie, pe speculații cu rachete Țiolkovski, acordându-i calificativul ocen' harașo, ca și Nataliei Reșetovskaia la tema *Ecuația de gradul doi*, căreia, la planul de lecție, i-a observat totuși îmbunătățirea să exprime, totdeauna, prin verbe, obiectivele operaționale, propuse de atins în decursul dresării ucenikului!

– Aici nu e vorba de verbe, de predicate, ci de subiect! Iar subiect al istoriei e întotdeauna ciolovekul! bătu cu pumnul în zidul morții Vîșinski, nevoind să se vorbească despre cât de multă fizică atomică știa deja Soljenițîn.

– Or, ciolovekul, ca virgulă om, este întotdeauna un stârv viu, un jîvoi trup, consimți nesimțitul la suferințele fostelor elite, dr. Petru Groza, oprit din jogging de chiloțăresele roz Barbie de la APACA în Parkul I.V. Stalin, numai parrtidul fiind nemuritor ca pălăria mea și, dacă glasnostul culcându-se cu perestroika naște monștri de insectar, adică mandavoșkă, tot atât de adevărat este. De ce? Să meditām la focarul gravitațional, spre care converg toate razele gândirii marxiste, că trebuie să existe Ceva de care ciolovekul *să se teamă în noapte*, în dulcele somn post-tv și post coitum, și postmodernum, pentru că și până cel mai marxist intelectual n-are voie să nu-și samocritice incompletitudinea, imperfecția umană, incompetența sa funciară, flerul dacă un dokument atinge sau nu siguranța nomenklaturii, a cadrelor, a statului, primejduind dominația eternă a vlăstarelor puterii instalate de mine în 6 martie 1945 asupra Neamului Românesc!

2

În cămașă de noapte foarte sexy, nespus de frumoasă după naștere, în scop Schopenhauer de a refi fecundată românește, Eliza Alexandrescu atrăgea ca un solenoid privirile muncitorești la putere, ale ceferiștilor mobilizați să participe înarmați la arestări, dând ei impresia că, în numai șepte ani, acea Românie Regală, pușcărie a minorităților care nu voiau s-o părăsească, a generat o cantitate inimaginabilă de turnători, de persoane de sprijin la acțiuni murdare și de fioroși torționari. Înarmată cu Irinuca, pruncuța ce-și ținea la nouă luni fără o săptămână deja cu trufie căpșorul pe gâtul ușor de strivit între degete de ciocănar, ea, chișinăuiană înnăscută, privea nu fără răceală la soțul cu bube-n dosar, care anticipase în repetate rânduri acest poate nefericit eveniment, dar inevitabil.

– El sta-n chiloți pe marginea patului și doar lăcrima fără a plânge, stârnind mirare fetiței, dar nu și călăilor săi cu inimi Stalin, de sovietici. Percheziționau.

Visase tocmai, de caniculă bărăgănească bucureștean, frig. Un ger ca de 1 Decembrie 1941. Și revelația groaznică de pe Engels Prospekt, de la Rostov: *totalitarismul bolșevik e mai tare decât cel nazist*! Deși ai noștri înfigeau bloc cu bloc, pe la balcoane, Tricolorul Regal, semn pentru puii nomenclaturii de mâine unde e dreptul nostru și trebuie răspoimâine transferate ca investiții profitabile, în Kubanul nostru cu cele mai frumoase fete de pe Pământ, zecile de miliarde de dolari, spălate inițial în Elveția de lacrimile îngălate ale pensionărimii ucise prin privarea de medicamente și de paturi de spital, întru tocmai intensificarea mandavoșkăi, s-avem și noi măcar o proto-burghezie compradoră.

– Eu mi-s polkovnikul starșîi leitenant mitralior (pulemiot) Falelei Mitrofanîci Vodkin, se autodeconspirase Învingătorului logodnicul Murocikăi, dezbrobodindu-se de povoinikul ca de fimee măritată, fesenistă, nepieptănată, în care-și protejase de curentul azovian capul său de voinic și predând cu regret lui Marius acea rucinaia pulemiotcika (terorista mitralieră de mână) ce-o ținuse-n cutia de vioară Stradivarius cu care urcase ca sniper în uscătoria blocului turn.

– Adică, tovarăși ceferiști nemineri, ai lu' Dej nu Yl, că *Cea s-a bazat pe intelectuali*, păi, e posibil așa ceva? Adică aflu realitățile sovietice de la cel mai informat om din Europa, unchiul Alec, înțeleg ce risc mi-asum aventurându-mă în spațiul de piloși din spatele frontului stalinist sau ce mă așteaptă dacă nu mă exilez – ori odată cu Virginica la 1943, ori odată cu Mișu la 1945 – din Țara mé pe vecie bolșevizată, îmi iau toate precauțiunile și... uite că sunt de fiecare dată adus la situații... absurde. Existențialiste, ca orice *situație*. Prin ce? Prin etern femininul, care se ascute tot mereu, în

vremuri virile, de războiu și de zaveră!

– Aista-i sexism sadea! se încruntă birocrata Emily, ca Vîșinski la New York ONU. O, nu-i adevărat că la Harkov, în amurg, acea sfâșietoare violină atacând *Re minorul,* celebrul *Konzert für Violino und Orchester e-Moll, opus 64*, de interzisul nerecunoscut creștin arian Felix Jacob Ludwig Mendelssohn-Bartholdy, compus la rezonanță jună cu marxistele *Manuscrise economico-filozofice de la 1844,* într-un ca de film patetic 26 octombrie 1941 ce preceda, cu două cincinale de sacrificii, nașterea fetii tali Irinuka, ar fi fost secvență de plan operativ de acțiuni orchestrate muierește pentru ofițer cult, întru capturarea ta, bunicule de frate, cum nici afișele alea – vis de subordonare a Lumii, fie infectând vulnerabilul suflet proletar, fie sensibilul suflet bine hrănit al plutocrațiilor... Nuu, bunica Virginia nu te iubea, încrezutule, se iluziona *sous l'emprise de l'alcool*.

– *Alea*, prostiile alea, dădu din cap Nilă Niel, sărind aiurea la *Protocoalele* parțial publicate-n *Drapelul* (*Znamia*) la Petersburg de romancierul Pavalachi Crușevan, cică cu banii filfizonului Denis Ghizdavu (1833-1930), care, cum zice c-a dovedit Narcis Moga, ajutat de Maradonel Zamfir, le-ar fi și scornit, supunând unor... anamorfoze textuale, niște presupuse idei de-ale lu' tac-su, reacționarul *filorus* antiotoman, deși primea șuturi în ișlic și în șalvari de la ocupanții trimiși de țarism, patriotul logofăt pisar Iordăchiță Ghizdavu (1784-1867).

– Nu putea vreun boier din familia Ghizdavu, umilită de cinovnicii lui Kutuzov, protestă cu juma de gură plângărețul Marius, să finanțeze vreun rusnac sau mancurt dușman înverșunat al renașterii Românismului peste Prut, care Crușevan ăsta, la 1906, turna în gura mare zbirilor Ohranei pe părintele Grigore Constantinescu, grupul, că „s-a format un cerc al cărui scop tinde la deschiderea de școli românești în Basarabia, predarea limbii românești, dezvoltarea gustului pentru literatura românească. Într-un cuvânt, s-a făcut primul pas care, fatal, va duce la antagonism și separatism. Poporul are prea puțin timp ca să poată învăța deodată carte rusească și românească. Și, desigur, majoritatea va prefera să învețe în limba maternă, în cea românească. Deci înstrăinarea de Rusia e inevitabilă."

– Tot reacționar ai rămas! Antirus. Ce e, bă, ti crezi Iminescu la 1878?

– Așa e, zâmbi fratele Gobind Ghizdavu către Emily. Caietele obsedatului sexual Eminescu erau niște infecte maculatoare și e indecent a le xeroxa, fiindcă s-a scris pe net că au urme de sloboz țâșnite pe niște fetițe-n poziții ginecologice, schițate într-o țară creștin ortodoxă, nu evanghelist trumpistă, ce până la urmă se va lepăda ca chiuretată de acest poetastru monarhist bisericos, ce s-a pretat el la sintagma, pardon de expresie oximoronică și olografă, *o fut dumnezeiește*!

– De ce, dragă, oximoronică?! protestă apreciind drept genială expresia de bărbat sigur pe arta sa, vecina de Atelier Amedeo Modigliani,

Lucreția Fotiade (Cheți), soție mogulului Cezar Bogza în final. Nu știi ce e bun, Emily!

– Din punct de vedere combinativ, le ignoră acuzatorul poporului Ivan Enache, organizarea la Harkov a unei ambuscade cu momeală erotico-artistică, pentru un propagandist valoros ca Marius Ghizdavu, e o capodoperă! Și nu-i doar părerea mea, ci și avizul unor generali sovietici de la SovromSec, pe care i-am cunoscut până-n Blocada Berlinului, lucrători sub acoperirea de americani și de engleji la Comisia Aliată de Control al Calității Bolșevizării Ireversibile a României, iar evaluarea lor... contează! Aveau și au și vor avea un cuvânt greu!

– Dânșii, domniile lor, luminățiile lor, au binevoit a-și aminti că în general o astfel de operație de capturare de lider de opinie costă. Costă cel puțin cât una de corupere, când după tomul 3 *Războiul Sfânt* vine tomul 4 *Pacea Sovietică* și se auto-reinventează alde Horea Bratu ca lector de parrtid, care a citit din Gaston Bouthoul celebrul *Traité de polémologie*, specializându-se polemolog și putând lucra fesenist, deci, atât la analize-sinteze, cât și ca formator de influenceri tv. Numai că astă avansare intră pe ștat la salariu doar când în context nu și-ar putea etala calitățile de polemist, de unde și necesitatea de a-i da o găină cu oușoare de aur, ca să călăuzească electoratul spre piscurile euroatlantice. Însă până atunci, era s-o mierlească tot Marius Ghizdavu, tocmai fiiindcă Operația Murocika a costat atâta, cam cât toată Villa Oblomov de la Antibes, deținută de Isidor Suceveanu, unchiul dinspre mama dracului, cernăuțean, al banditului!

– Calitatea unui serviciu secret, zâmbi ochios Churchillă, ține mai întotdeauna de prognoză, de capacitatea de a detecta ce lover trebuie scopit și către ce pulemiot lichidator va fi îndrumat de către persoana de sprijin, o anume Celestina, nici pe departe mai futeșă decât Elvira aia de la Ialta, uitată-n barcă...

– Persoană de sprijin, îngână somnambul Rooseveltan, voind s-arate că ghicește despre ce-i vorba, vârâtă drept codoș, adică, în borșul dres cu smântână!

– Absolut corect! surâse serafic, intenționat numai spre Churchillă, Daria Maximovna Riumina. În vederea acțiunii de la Antibes, pe lângă balet și vioară și poziții, am fost învățată de către hangiul Isidor Suceveanu, unchiul Marietei Miryam Ghizdavu, următorul catren în frantuzkii iazîk despre diagnoză:

La peinture à l'huile
    Est bien difficile,
Mais c' est beaucoup plus beau
    Que la peinture à l' eau.

Copilăros catren cu tâlc, folosit la 13 iunie 1990 de fesenistul Horea

Bratu ca mesaj cifrat, cum că să se întrerupă televiziunea ca să strălucească Luceafărul Huilei, cum a fost înnobilat liderul Miron Cozma, după ce și-au făcut treaba cu el emanații, urmând temnița, – pe scurt decodat, obiectivul Pictorul e în București și, dacă vor fi ciomăgiți bătrâni la Piața Universitățiii, el va pica în mreje negreșit, ca la Harkov în Războiul Sfânt... Va fi printre ei. O să i se spele cu Perlan albastru creierii. Eventual pe carosabil! Iar fotografia groazei va fi achiziționată la licitație de colecționarul american Vasile Iowa.

– Ceea ce, privind cum sugea lacom Irinuca râse Damian Noveanu de să-i sară placa dentară și să-i fugă vreun sabakă-n cosmos cu ea în gură la Laika, confirmă ipoteza de grevă a lui Alin Vișan, care n-a avut de lucru și a studiat istoria recentă din penetrantul până-n măruntaiele ei punct de vedere endoscopic că, din nevoia de a se delimita de-a lu' Cea, Epoca Yl a trebuit să divorțeze de erudiția levantină, inclusiv în fluviu-romanul de **1681** pagini cu Țap satanist în patru volume, ce cu coarnele dărâmă vechile structuri și cu cornul abundenței le plătește datoriili, căderea Luceafărului Huilei fiind un miracol, nu însă și filosofie de poligon a fotbalului modern, opusă de Icar scepticismului demobilizator al sclavilor lăsați la vatră de către personalitatea tutelară împlinită datorită Romlagului trăit pe viu, în timp ce România a stat zece ani tot pe loc, pe loc, pe loc, să răsară busuioc în bătătură, de nu-mi mai recunosc măseaua, deși nu mi-a convenit emigrarea lui Marius la Basel, și apoi la Sonnenheim în Alsacia, deoarece ne mai împrumutam câte-un vinil MELODYA Aprelevskii ordena Lenina zavod gramplastinok, cărturari sărăcuți într-o labă de lume încă deloc digitală pe-aici, cu totul dus din băsău atenian Timon, văzând alegerile din 1992, pentru a da în tihnă naștere ca o gravidă la *opera majoră*, în Casa Galbenă cu trei Ateliere de la Sonnenheim (Van Gogh, Gauguin, Cézanne sau alții, în funcție de musafiri). Operă nemeritată de noi, apropo de uitarea sibilinică a Războiului Sfânt, intelectualii Luminării Poporului mergând cândva la norod în rubașcă desculți precum contele Tolstoi, nu unii pe la alții. Deși tocmai de elitism se temea, ca longeviv îndrăcit, deci iubitor de a capitaliza înțelepciune, particulară, de stat și cooperatistă, ca nu cumva unele eșecuri ale căgăbăului cominternului de pe vremea când mai trăia Dej, să nu fie stinse ca arierate gata prescrise în momentul deconspirării sau altfel-paralizării structurilor contrainformative ce reprezintă „paza naturală a unei nații”, a oamenilor ei de cultură, de coprocultură, condensând aforistica limpede ca o zamă de Romlag și, ca o alifie de brand Periprava contra țânțarilor din Balta Brăilei, protejând șlap lângă șlap târâișul șarpelui masilor largi populare, când ies ele solemn șalap din secțiile de votare, potrivindu-și vocile pentru a intona *Cantata lu' Stalin* de Anatol Vieru, în sensul ca porcu', Frâncule, că junimea, în accepția sa de tineret, n-are o percepție corectă de vinil analogic cum trebuie să sune Sonata Pastorala a hamburgher. Ei doară doar durează-n vântul interstelar

carbogazoase mugete digitale, cum o mugit ca o vacă neagră Marea, când se înecau ai noștri între Sevastopol și Chiustenge, deoarece luaseră drept far Statuia lui Eminescu, dar ea plecase de pe țărm în ghinion, temându-se de stafful fantomaticei doamne Woolf, care ne declarase din Lighthouse războiu, deoarece ne apăram de bolșevizarea-deznaționalizarea ireversibilă, după cum nici Simfonia Pastorala dânșii n-au urechi de păsăruicile din ea, iar Kirciu Kotkov îi zicea cu veselie lui Marius, când s-a dumirit că obiectivul operațional al lecției de la 23 August este a-i obișnui pe bulgari cu gândul că viitorul lor trece pe la București, câtă vreme nu închiriază un bloc de la Balcic, sau de pe plaja Ecrene, Uniunii Artiștilor Plastici rămase fără sediul istoric și fără Atelierul de grafică Podul, fiindcă să le dea case de vacanță e periculos, căci neputându-le-ntreține, n-ar sta-n ele decât unii patroni duri de videochat, proveniți din Calea Lactee. Voi românii, băi săracule, ce mai tura-vura dick-tatura, cât ține vilegiatura als idoneism, ce vă trebuia vouă, mă banditule, litoral incomensurabil, cât delira tac-tu, între două Odessos, de la Ialta pân' la Varna? Bă, voi nici puținul cât v-ați privatizat în el nu sunteți în stare să-l mențineți uscat, bețivilor, securiștilor, de urlă Oreste Bogza lui Tristan Băluțeanu, la muuuuncă, s-auză și Alin Vișan, care în vidul de formațiuni paramilitare, utile coțofenelor puterii, a conceput Călușarii României, dotați cu bâte model Spumotim 1989, numai roacherii organizați în tabere de muncă putând scoate doar cu mâinile musculoase stânci uriașe, pietre și nisip din mare, în timp ce echipa de serviciu pregătește în ceaune uriașe mămăliga din mălai grișat unguresc, la pungi de juma de chil ale unei agriculturi puternic și competitiv subvenționate... La Budapesta, mai întrebi? Aproape paișpe Nobele care, încă din 1956 descoperiseră că glasnostul poate fecunda perestroika, încât să fete ea până și fantezii comestibile excesive, ca insectele afrodiziace-n fursecurile importate de baronul mogul doctor Cezar Bogza, pesemne din Phuket, cu gust de gulaș și coloratură de pzdulice de scrofiță de lapte la restaurant exclusivist din Băneasa, fără aromă de mandavoșkă identică cu mandaua matahală Gogolia, plimbăreață pe Nevski Prospekt, colonele Moga, la podul Anicikov, străjuit de patru armăsari meditând într-o veselie la *nasul* decupat al lui Neculai Milescu Spătariul, care atât de bine știuse să îndepărteze, spre Nord, pe Neva, să amâne cu două-trei veacuri, amenințarea de natură biologică, entomologică insectivor canibalistic, poate și cabalin cabalistic, a marii masse slave, precum patriotul grec Aristotel l-a expediat pe Alexandru Macedoneanul să pribegească la dracu-n praznic la inzi, în loc să radă din sudul Estului, cu buldozerul, Atena Galiției noastre Mari, tot așa și Moldovanul Rătăcitor, nu mai filosof, da' mai șmecher, pe țareviciul Petru cel Mare l-a manipulat, l-a influențat pozitiv la visuri gigantice, de glorie Oscar, care carusel al iluziilor filmate, pe același cearșaf din Donbas, arăta însă pe perete-n popotă și pe vechilul Gogleață mai violând câte o jidovcuță, sub pretextul

de nespălat că mirosea frumos în sinistra Transnistrie, deci îl ducea cu vorba în semiîntuneric cât mai departe de Nistru, Nipru, Volga, Obi și Enisei, de să scapere amnarul conflictelor, atât în Asia cu kitarezii, cât și în nord la Marea Baltică, neapărat cu hanseatica Germanie, să aibă Rusia de furcă măcar până când clonăm noi românii de vreo mie de ori un Eminescu Grigorescu Enescu, după care nici în hui nu ne mai doare de haihuiul istoriei, din moment ce ne-am diferențiat specific Imperialul și, ca la orice formă de fursecuri cu nucă, Coană Aneta, odată plăsmuită, ștampila e indestructibilă, nu ca plaja Mării Negre, dependentă de capriciile mării cu același nume euxin, printre alge și meduze să ia la fund statuia la care se mai fotografiază, cu Eminescu și favorita lui, doar țăranii proști zarzavagii, care ar face-o și cu Casa Parlamentarilor, sau profesoarele de meditații, de unde vii, întrebând Odin blând, ca să-i demaște candidatului vocația întoarcerii la origine, mai ales că a vagabondat destul prin lume, de unde și complexele lui de inferioritate față de diplomectualii cu adeverințe că au voie de a gândi. Fiindcă și o ciucă ca a cugeta la Gaist è pericoloso sporgersi în aceste nenorocoase țări, rău așezate, Rusia patriarhului Nifon, speriat de saltul Românismului de la unionismul lui Mihai Viteazul la expansionismul spre Viena și spre Hastrahan al Ducăi Vodă, va restructura o teocrație birocrație mai eficientă belicos ca a lui Tamerlan Magnificul, de unde și inițiativa de bun român a Milescului de a-l catehiza pe țarul Petrică să nimicească Patriarhia tuturor Rusiilor, înlocuind-o cu un Prea Sfânt Sinod, vasăzică cu-o conducere colectivă și dependentă de un ministru al cultelor poate chiar un pic necredincios, ceea ce a indignat până și pe Lenin, când a aflat de la Krupskaia, intrată doar ca să se uite în oglinda lui, mai reflexivă, cu bijuurile Reginei mele Maria puse, șucărit că această biserică rău organizată, chit c-a ars în sobe Godin sau de teracotă toată cartea românească, n-a reușit deznaționalizarea Basarabiei, unde cel mult, cum arată și Zamfir C. Arbure, tot efortul dezromânizant s-a soldat doar cu *Rezistența prin Analfabetism*, ci doar prin colonizări mai alterându-se proporțiile etnice, remediabil când începi o Cruciadă lângă un Aliat în a cărui frăție de arme te poți încrede, nemaiprivind nici la stânga, nici la dreapta, la verișori și verișoare suflecate pân' la brâu, după ce atâta politică de basculă era cât p' aci să ne aducă pe toți la groapa de gunoi a Glinei Doamnei Chiajna, premonitoriu găsind, mă jur, Coană Aneta, pe tarabe la piață, lozinci și cifre, în loc de cireșe cu carne, încât ca jențcină indignată, eu îți țip cu sacoșa goală ce tac sondorii opiniei publice, îți spun pravdic, cinstit, că etot kommunizm etot voennoi kommunizm pizdoi nakrîlsia, impunându-se cu necesitate obiectivă reslobozirea năvalnică a forțelor pieții, dar nu înainte, Nadejda Konstantinovna, moia golubka, de a aranja după kommunizm i gumanizm, kommunisticeskaia ideologiia, samaia gumannaia gargara ideologiia, surpriza de a organiza *științific*, o primă Foamete de milioane de morți necomemorabili occidental serios, fiind de

rase socotite neglijabile, încât cekiștii pot lichida, ca pe cecenițele teroriste adormite la teatru, mai toți preoții, pe când pe plan extern, să văd și eu care o fi occidentala aia ce-ar zice pâs când îi vorba de-a da lapte și corn la copilașii distrofici, plătit cu odoarele bisearicelor...

Spre surprinderea cheferiștilor bolșevici români, români ca noi, ce se jucau de-a cekiștii cu Marius Ghizdavu, cu Eliza Alexandrescu și cu Irinuca lor, banditul dușman al poporului avu curajul *să se închine* la candela aprinsă, act în care observatorul britanic văzu, și o și zise colegului american, o **neghiobie** nu mai mică decât însuși Războiul Sfânt, pornit de români împotriva Uniunii Sovietice, ca și cum fudulindu-se ei cu imberbul călăreț pe El-Zorab, avatar lui Eminescu, ar fi avut și dreptul de a poseda la pace un Lebensraum cultural complet! Căci numai între Nistru, Tisa și Marița se putea demara ceva respectabil, gândea iar Horea Bratu în Birobidjean deja semi-liber, pe când Marius uite că trebuia să se despartă chiar acum de aceea care, deși farmacistă progresistă, nu se putuse opri să nu-i nască o fetiță, deschizându-i reacționarului perspectiva de a ajunge pe picior de egalitate cu tovarășul Grișa Găinaru, care avea două, prin care împiedicase pe Dora să mai umble brambura și să se expună violurilor cum era să pață (sau o fi pățit dar a tăcut mâlc) la Feodosia noastră, când a serbat în cea mai adâncă ilegalitate un an de la Revelionul de la Ziduri 1940-1941, când, după Elvira, urma ea în topul celor mai râvnite participante, nu americanca Virginica, dar pe un ger drăcesc Stalin a debarcat la Kerci și la Theodosia și la Caffa cantități inimaginabile de trupe, cum nu poate risipi decât un totalitarism muncitoresc net superior celui antimarxist, mai toți acești mari marinari avortați la sacrificiu pe acest portavion al Crimeii, conceput satanic în contra kulturciv rumânskii, terminând în începuturile gloriosului 1942 ca cadavre sau ca prizonieri, dar nu înainte de a intra la spitalul de mai mult nemți al Dorei, pentru a turna apă rece deja pe marii mutilați și a-i lăsa la congelat cu ferestrele deschise, acolo sau pe plajă, iar pe care se mai puteau târî lichidându-i, cu rucinoi pulemiotul din dotare, praporgicul comandoului viteaz, pediatra de război, iubită ca o mamă de răniți, refugiindu-se-n pivnițele nu știu cărui castel al străvechii așezări latine, de unde a venit în UE cândva Ciuma Neagră, zădărnicind o continuitate lină de la Dante la Michelangelo, Grig foarte îndoit rămânând de cele întâmplate, de atâtea neînțelegeri, oprelești la mariaj deși era bogat, doar pentru că era scriitor român fără cititori ca mod de existență, plus dispreț ca pentru un laș, că de ce nu e dus să-și lase oasele *pe câmpul de onoare*. Daaa? Uite c-o să se ducă ea, să se jertfească-n locul lui, pentru Neam și Rege, adică Țară, așa fiind educați din familie acei Români Regali, dragii moșului, mai zise la roacheri cum o fost, martorul Războiului Sfânt, al Păcii Sovietice, al Fraudei și al Epòcii, deținutul politic fiindcă a fost prizonier de rumînskaia sviașcennaia voina domnul Noveanu Damian, îndepărtând c-un bobârnac o scamă blondă de pe umărul pidjacului abia

achiziționat de la zgonhen și amintindu-și acest gest ca de scârbă la energica farmacistă ce-l ținea îmbrăcat aseptic pe pictorul ei, care fără îndoială se închina recunoscând smerit că Grigore Căinaru avusese cea mai mare dreptate să se retragă de la a-și lăsa pielea la cekiști doar în folos bulgar, uite, România e condamnată prin însăși Carta Atlanticului să treacă prin aspre *încercări* de Făt Frumos, cum ar fi slavizare, bolșevizare și dezruralizare simultană, ca să se experimenteze pe ea la Gaist dacă din basm va ieși, ca sabaka din balta poluată, cu o literatură-istorie funcțională, capabilă a genera câteva cărți citite în întreg Lebensraumul kultural care i se cuvine, dar cu deosebire la Győr, Praga și Lwów.

– Mă mir, îi vorbi Honourable Hurie Hurry pe englezește să nu înțeleagă cekiștii ceferiști, mă tot mir și eu, și Right Honourable Bairam Stoper, venerabile domn Marius Ghizdavu, că într-o țară de un satanism creator, care ați sporit imaginarul planetar cu contele Dracula, un om ca dumneata nu și-a luat măsuri colaboraționiste cu ocupantul, care să prevină o arestare rușinoasă, produsă nu în munții sau în codrul frate cu românul, ci lângă o mamă cu copil de țâță!

– Da' dumneata, dumneata, se bâlbâi de indignare britanică controlorul aliat de compostarea biletelor, dumneata care când va apărea să fie pupat la tembelizor a Revoluție, domnu' Ion Iliescu, ai zis că, Tudorițo nene, bun lucru, asta kiss znacit că nu vor mai desanta aici rușii, iar când s-a arătat *ălalalt* prima oară la un meeting, candidatul opoziției universitare, ai jubilat a halal alegere, fizionomie cu barbișon, harașo, de *geolog sovietic*, Siberiada, rătăcitor întru inventarierea bogățiilor subpământene, Epoca Yl s-ar putea sfârși la 1996... Vezi să nu!

– Mai abstract vorbind, își scoase ochelarii la șters cu pieliță de sân de supraviețuitoare a aristocrației țariste lichidate ca parte femeiască în Ejoviadă, părțile masculine pierind încă sub Lenin, domnule Marius Ghizdavu, ca prokuror CCCP akademik Vîșinski, Premiul Stalin 1947, ia ne panimaiu purcua criminalul de război sfâăânt Ion Antonescu te-a calificat, interogat la Lubianka, drept *boier râios*!... Panimaiu că ca să te protejeze, intoxicând până la otrăvire organele noastre, despre care recunoaștem că, cinstit vorbind, datorită antiselecției politicii de cadre, îs adesea formate din incompetenți de o incultură proverbială, încât pentru a nimici un dușman al nomenklaturii, trebuie tras cu pușka (tunul), sau măcar cu vreun stankovîi pulemiot, în *toată* coada de la nechezol, care e hrana intelighenției dintotdeauna, sau pentru că pur și simplu ai servit Neamul Românesc ca un adevărat patriot ghizdav de modă veche?

– Altă întrebare! desființă cu dispreț nu Dorothea Schlauberger-Hébuterne d'Esgrignon, ci chiar Irinuca acum mare, ce întortocheat preludiu derula Vîșinski. Ca ghid turistic elvețian și ca exegeto-dacă a pictorului ce-mi fu tătic, eu Irene Morgenstern, iară nu „nefututa“ de Isadora, cum greșit a subevaluat pe fata mea dobitocul de ministru al

familiei, Sergiu Enache, reflectând la ea adormită, declar că Nu recunosc că forța democrației ar consta în diminuarea corupției în rândurile opoziției! Deci, fetița mea clavecinistă, dacă vei ajunge vreodată academiciană și soție de mogul, premier sau președinte, să știi c-au existat între cei doi piteșteni, în Războiul Sfânt, serioase deosebiri de vederi, *antagoniste*, ca între un oștean colbuit de realitatea frontului și un artist eterat cu anestezice, furnizate de pediatra de război Dora, ori de câte ori spectacolul beligerant derapa spre Insuportabil!

– După cum se știe, România Regală, pentru integralitatea teritorială a căreia, deasupra masei critice în lanț generatoare de cul-civ, se jertfiseră mai mulți eroi decât merita intelectualitatea beneficiară, chemată a se confrunta cu Dej, Cea și Aleșii, nu era prea atractivă, ci instabilă ca mustul, în autodescompunere.

– Fosforescența ne încarcă de mai mult mister, cam cum ai vedea o coroană licărind în noapte, cum fantomatică identificase la Balcic Marius din loggia Ceciliei Cuțescu-Storck, cu ocheanul imaginar, pe Regina-i Maria udându-și crinii, petuniile și nalba cum o fesenistă la bloc în balcon tarhonul pentru iahnie, și se gândise înfiorat la comitagiii împerecheați cu impresionanta generație bulgară de cominterniști, ce-și va ciurui elitele cu cekistă cruzime: condamnări 1945-1946, 2.816 la moarte şi 1.233 la închisoare pe viaţă! De, Dimitrov...

– O nimica toată un atentat la Balcic, cum contra Romanovilor la Petersburg și, pe fond balcanic, contra Habsburgilor, la noi la Sarajevo. Cicade clătinând asfodelele în răsăritul lunii, o, el ar fi ucis atunci mii de ostatici drept represalii, semn că nebunia zace în toți, nu, nu Luna era cu niște stele ca niște asfodele, ci tovarășa Ana, cu sateliții ei naturali, fiecare cu traiectoria sa, Iosif Chișinevschi, Vasile Luca și Leonte Răutu, oricum atât de avizatul observator, dacă va fi arestat sau nu, așteptându-se la grele dovezi de stalinism din partea Stalinului român către Stalin că stalinizează bine o românie cu r tot mai mic, încă nestalinizată până atunci în sensul că *boierul râios* inspirase stăpânului său această sintagmă argheziană observând, cu familiaritatea copilului dăruit cu tobă de tinichea, cum că concentrarea pibului, a represiunii, a informatorilor băgători de seamă și a misionarilor agenți de influență, inclusiv a Agitpropului coordonat de generalul Horea Bratu, în volumul unui singur Cabinet Conducător, e structuralicește un pas uriaș către aselenizarea kommunizmului la noi în bătătură.

Ceea ce se și întâmpla pe Strada Sfinților, străjuită de arhangheli cu antrenamente de pulemiotcici, fiecare cu câte un kalașnikovic rucinoi pulemiot parcă fumegând în mână, pe când pe la colțuri de rigole, în spatele unor plăci metalice sudate cu gaură, alții, întinși pe burțile supte ca de stripperi, așteptau să latre din stankovîi pulemiot de îndată ce ar fi cutezat vreun bucureștean să stânjenească Arestarea, în bune condițiuni, a

boierului râios Marius Ghizdavu, a cărui singură circumstanță atenuantă era de-a dreptul sinucigașă: cică făcuse comentarii dușmănoase la adresa Uniunii Sovietice, atrăgând atenția unor superiori că a expedia evreii din Basarabia și Bucovina în Transnistria nu e același lucru cu a-i deplasa din Banat în Bărăgan!

– Adică? privi nedumerită Ana Pauker spre Ioșka Roitman, Lev Olgenstein și Luká László.

– Adică! dădu din umeri și din încrețiturile frunții Muhală Muistu, ceea ce-i dădea o înfățișare de Il Pensieroso, adică de vip cu pensie specială, care știe că România interbelică era un grețos ghem de contradicții, ca o grenadă teroristă, rodie otrăvită gata să explodeze și să-și împroaște vecinii cu minorități scârbite, deși Carol al celei Lupești văzute roșie la păr, recunoscu Alin Vișan, dăduse formațiunii codreniste, împingând România Regală Mare la mutilările Stalin-Hitler-Mussolini de la 1940, cele mai dure lovituri suferite de vreun partid fascist, anume sugrumarea Liderului în culmea ascensiunii sale și împușcarea de sus în jos a principalelor cadre, *vreo câteva sute,* ceea ce, rânji radical ca tac-su Tristan, dac-ar fi aplicat Kerenski mafiei leniniste, ar fi protestat, măre, tot Occidentul că aiasta nu si poati, aista-i curat pogrom, Aleksandr Feodorovici! Și cam când cuteza din astea Vodă Carol II? gemu Orestel Bogza, răspunzând tot el că când Reichul umilise Franța, întâi ștergând zona demilitarizată dinspre marile cimitire ale Războiului Expresionist, apoi alipise Austria lui Nehammer contrar tratatelor Versailles, decupase și imediat ocupase Cehoslovacia, dând pomană și vecinilor, acceptase în 23 august 1939 aderarea Uniunii Sovietice la Axă și împărțise cu ea Polonia, înțelegându-se și să supună România Regală Mare unei intervenții de chirurgie estetică fascist-bolșevică de natură să satisfacă exigențele de gust ale celor mai rafinați tineri intelectuali cu perspective occidentale, în special rezolvându-se contradicția antagonistă dintre paradoxul că *das Altreich* n-avea decât 4% Juden, pe când *das neue Gross-Rumänien* a căpătat la 1918 pe de-a moaca 30% minorități, cărora numai Constituția CCCP le putea garanta fericirea și, de aceea, cei mai buni fii ai lor, susține cu sarcasm Alecu Șaraga Ghizdavu Bolșevictonul, s-au constituitără în Partidul Comunist (b) din România!

Luna pălise gri, apoi se întunecase ca de eclipsă, cum de vremuri grele catapeteasma Bisericii cu Sfinți. Marius se prăbuși lăuntric, năzărindu-i-se că Eliza lui abia-i gravidă cu Irinuca în opt luni (!), iar cekiștii au năvălit s-o spânzure în casa scărilor, fiindcă a trădat Cauza, ca deja pedepsitele mironosițe reacționare, și călugărițe, și curve, Zenaida din București-pe-Nipru și Murocika de la Harkov.

Toți cei prezenți zăceau pe burtă cu frunțile în țărână.

Prezența unui geniu ca genialul Stalin la arestarea altui geniu, e drept că de natură mebică, sintetică, demascată doar în conviețuire intimă, avea

un efect cu totul paralizant, inhibitor, înmărmuritor cu profeții de o dambla și de-un deces pe *cântec de lebădă comestibilă* a praznic funegru prokofievian, existând două feluri de boale, băi doctore, lămurind prin portavoce tov Ambrozie Tichie pe bandiții presupuși aciuiați în țintirim la Carcaliu, boli moștenite și boli atribuite.

– Nu vruseși să vii la mine la Kunțevo, în 6 august de Pobreajen, Marius, îl certă el bătrânește de jos în sus, ca un papă pe Michelangelo. Te-ai dus la Ghitler la Berdicev, în jugastru, animalule! Uite că venii eu la tine să ne lămurim!

Gazda pictor își ștersese lacrimile, căci observând accentele antisioniste ce luase Kremlinul, se și crezuse amânat de la Gulag, dar mai puțin analizase singur, și rău se sfătuise în imaginar, ca cu niște organe funcționale, cu foștii colegi analiști deja arestați sau uciși, neobservând că deviind-o în mai 1952 pe Ana Pauker cu sateliții ei naturali, fiecare cu traiectoria sa până la urmă, divinul Dej se va simți obligat să dovedească urgent Kremlinului, în compensație, prin masive valuri de arestări nemiloase, că rîpîrî este republica sovietică cea mai... stalinistă.

Spre indignarea Marelui Mare Musafir, care în afara acestei vizite de taină, n-avem probe să fi vizitat vreodată alte țări ale lagărului pășii și ssoțializmului, pe botul senzual al alăptatei se ivise un zâmbet murdar, făcând totodată piș. Se gândea cu creierul și instinctele de bază că, ironia lunii, Marius tatăl uite că era prelevat din societate, cu sămânță boierească cu tot, și decuseară din milă de somnul fetiței nu se atinsese de pzdălăul lui Liz, pe care, ca într-un palat de lux și luxură al țarițelor, niște uși de aur succedându-se-n anfiladă spre punctul de fugă G al perspectivei, o vedea ca pe un arc de triumf organic, apoi blitz pzdulicea lu' Irinuca mică, în timp ce tocmai îi schimba scutecele, aproape râse că asta-i *ultima* ce vede, dar spiritul lui creator întrezări ca-n oglinzi paralele și pzduca virtuală a Isadorei de mâine, care ar fi putut giuca un rol determinant în Istorie, de năștea pe Președintele Mântuitor Jan-Marius Enache, din sămânța biblică a lui Sergiu cel cu trei licențe ce tocmai cântărea, pe o balanță, un Mihail Roller manual de liceu și răsuflata *Geschichte der Rumänen* a familiei Giurescu, pe care adnotase pentru o turistă cățea roz occidentală sau Despina: Rumänisches Standardwerk.
Paradebeispiel für die Unwissenschaftichkeit der rumänischen Historiographie.

Peste strada tuturor Sfinților, luna ca o bășică de divinitate a nopții, îndrăgostită de un balerin cekist și abandonată, începu să se pișe kipiatok aburind asurzitor și postmodern, ca într-o cască de soldat român de la Țiganca-Iepureni cu fund rotund, nu plat german mai folosibilă practic ca țucal de han.

Și Marius înțelese că pe euroatlanticul acesta providențial nu-l poate minți, înainte chiar ca să i se formuleze întrebarea ca o baionetă rotită-n

măruntaie.

Se așteptase mai ales la cea mai specifică scriitorilor și artiștilor a ce poate mai erogen lingvistic a text o limbă, primă interogație a interogatoriului, că *ce etate-mi dai*, și cât apreciezi că mai am eu de trăit înainte de a mă duce printre zecile de milioane de morți, ai mei, din URSS și țările prietene!

– Tocmai te-a futat strigoiu' lu' Ghitler, îi sta pe limba-i corosivă sincer ready made răspunsul. Ești gravid de vreo lună, Iosif Vissarionovici! Moartea ta cred că, dacă amu-i 19 iulie, apăi să-ți tot vină cam în opt luni, sub atâtea blesteme de văduve-n viduitate, cam la celebrarea a opt ani de când akademik prokuror CCCP Vîșinski ni l-a instalat pe, doctor dac în drept plugar, călăul Groza...

– Da-da-da-da-da! se omeni marele Führer al tuturor comuniștilor, inclusiv al lui Marius de mai târziu, când sub Gagarin gândea iluminist să folosească uriașa putere a statului totalitar, pentru *culturalizarea FORȚATĂ a gloatei*. Totul stă la mine sub semnul de opt culcat al infinitului, surâse de-ar fi câștigat și alegeri libere, cu privirile pironite în bijuurile expuse analfabeților de Irinuca în procesul schimbării, al devenirii eterne, dialectice, materialiste, în canicula bucureșteană.

Nu, nu, nu, nu se poate, nu se poate! Fiindcă a pierdut Războiul Sfânt, vai Galiției Mari, Marius Ghizdavu este luat la Canal pentru munca epuizantă de sclav, teoretizată de marxism în *Capitalul* ca dând cea mai susă rată a plusvalorii, când zekul este oprit de la reproducere în scopul conservării poftei de muncă, iar caloriile îi sunt numărate științific, doar o reeducare aprobând a compensa și indexa distrofia pură ca entelehia. Vai, zekul se gândește nu la Opera sa, ci că Liz va ajunge a altuia, fiindcă omul se transformă. Încă o o prognoză prea homonică Borgiah, pe pe baze pesimiste privind câtă morală la homosap! Dimpotrivă, Penelopa, așa, neregulată, îi va expedia lui Ulise, de pe adresa unei prietene fără frică, Nora, regulat, pachete la data de 1-5 ale lunii. Ba a mers, ca o inconștientă, și la *Semicentenarul „16 iunie 1904”* degeaba, în ziua lui de vorbitor, cu fetița, alungate, basarabeancă născută în Năpădeni sau Chișinău, fiind ținută fără biroul populației din calculul filorus că oricând poate fi expulzată din rîpîrî, în țara ei, Молда́вская Сове́тская Социалисти́ческая Респу́блика, câte obstacole și câtă energie, el recunoscând, pomenind-o în veci, că EA **l-a salvat**, prin cele câte 200 țigări Mărășești sau Plugar lunar, printr-o pereche de bocanci numărul pazeștrei luată pe cartelă, și decisiv prin marmelada cu vitamine și antibiotice.

Înțelese totodată că Opera se scrie pe pânză întotdeauna cu mizeria epocii cu tot, cum e identificabil colbul arlezian înălțat de blindate și bombe în pânzele Van Gogh. De ce mai refuzase, atunci, două ocazii de refugiere-n Exil, dacă ezita să cunoască drumul cel fără pulbere? Șterse lacrimile și se bucură că are *destin*.

Îi va răspunde bravei Eliza cândva, din Zürichul lui Joyce, Soljenițîn.

3

Era însă la capătul puterilor morale, pentru că nu se așteptase ca galițienii să fie abandonați de euroatlantici drept rasă neglijabilă, ca a angkorienilor.

– Ușurel, Iosif Vissarionovici, beli-mea-i poola! temporiză el în coșmar sinucigaș sau cu deja psihologie ocnașă agresivă irațional, dar Țapul Țapilor, el însuși pușcăriaș, se rostogoli într-un râs behăit care nu se mai termina.

Din fluviu-romanul **1681**, aflăm că și indestructibila familie Căinaru pierdu o groază de friends și cunoscuți, mai puțini în sinistra de extremă dreapta noapte de 18-19 iulie, mult mai mulți în alta groaznică, de 15-16 august, din bezna cărora strălumina invariantul calității de *persoană influentă*, capabilă să exprime de capul ei, după concepțiile ei, adesea reacționare, îndoieli contrariind numeroși oameni ai muncii, punându-se sub semnul întrebării exclamării însăși stabelitatea ssoțializmului, dac-ar fi debarcat în 2-24 august 1953, de Festival, americanii mei pe încăpătoarea plajă de la Ecrene, bahía de Cochinos, pe atunci încă virgină.

Ceea ce nu prea mai era cazul, deoarece începuseră a se înnădi la a consuma, clefăind cu poftă, scrofițele roz occidentale, opunând un dulce ca limfa umană răspuns la ce-i de făcut cu limba pe această galeră în formă de troacă.

Esența de la pace fiind, spre deosebire de de la război, preocuparea de cu serviciul, treptat televiziunea și mai ales creșterea familială a copiilor, de să te descurci fără să te complici chiar și în kommunizmu.

– Tovul activist cultural Grișa Căinaru are două fete, pe Vera și pe Otla, ca Ghițuș, gâdilă ea în gând asemănările cu Dej din dosarul de cadre.

Și aici, expiratul Marius surâse că deposedarea îndelungată de obiectul muncii, cartea și pensuuula, îl va constrânge să se odihnească, asigurându-l că va longevi până-i va veni Inspirația ca... expirație, cum remarca nu fără un zâmbet rânjetul juvinil al umancarnivorului pitbull de pază. Ah! vai! văleu tulai! Prin căderea Bierlinului oare ce ducea-n lesă Papașa, fudulindu-se pe străzile Capitalei? Ulițe nereabilitate nici după șapte ani de la primirea *călduroasă*, de către minoritari, își aminti bloggerul Tristan, a blindatelor și căruțelor sovietice ce cereau din ambreiaj și knut să li se facă loc spre Budapesta și spre Praga, unde aveau să ajungă tot eliberator abia prin 1956 sau 1968, pe când bărbatul de pe Dora le anexase încă din 1945, ca pe un gaj liric Belvedere că, la masa verde a păcii postbelitice, obține-vom Triunghiul de Lapislazuli, conform Testamentului

lui Petru Rareș cel Mare și Cult, care ne poruncea leninist să ne dăm de-a dura cultural, peste Moravia, Boemia și Silezia, la cât de cât *adăpost*, Galiția noastră Mare ghizdavă, eternă, a Marii Recuperări, a exprimării în mare în Universal.

Asta gândeau de pitt bulă terro toți cei cu creștete-n țărână, de la mare pan' la mic, și de la mic până la muștar și chiflă, că scăpat fumegând de grijile Reichului, Hi întinerise dând din coadă și din index cu o vitalitate roz bombon ce omul a pierdut-o pentru totdeauna cât e pe pace.

– Tov Ghițuș Dej, se așeză Stalin pe pragul cariat și făcu amicului Marius muncitorește cu ochiul la șarada de gen, n-are două fete, tovarăși, are doi băieți!

– Adevăr grăit-ai, luminăție! răspunseră reflex cu ovații furtunoase sperietorile răspunzătoare de transformarea boierului râios în om complet, incult poate chiar 60 de luni, numai la Onești întâmplându-se o minune, că niște recruți imberbi, într-un camion lopătat cu ciment praf, i-au zis dintr-o sticlă, trage și tu un gât, *moșule*, ah, ceea ce mai mult l-a îndurerat până-n prostată, dar reiese că l-a și îndârjit, fiind apoi turnat de vecinii de prici, pe hârtie îngălbenită CNSAS, c-o ia la labă seara, tovarăși brigadieri, sabotând astfel îndeplinirea stahanovistă a planului până la ultima picătură, conform exemplului orbitor al Uniunii Sovietice.

– Tov Ghițuș, mai zise Stalin, sfătos, cu tâlc, i-a fătat cineva doi gemeni, adresându-se ceferiștilor cu țepușe ca și cum le-ar mulțumi unor minieri, iar iel ieșise-n curr-te la el, la Dej, să se pișe spre Occident, când auzi lămurit doi găinari fondatori ai kombedului local, fiindcă erau săraci, <u>furaseră</u>, adică militaseră faptic la redistribuirea mai dreaptă a averilor, în cea mai adâncă ilegalitate sensibelizând unul pe celălalt în contra deconspirării cu un, cu dinții strânși, șoptit, *ușșuuuurel, beli-mi-ai poola*! Iar tov Ghiță înțelese să învețe de la clasa cea mai avansată a societății, sărăcimea, iar ca să nu uite nici când se va moguliza la Scroviștea și la Mamaia, își boteză pe primul născut *Ușurel*, și pe muiezin tot Ușurel nu mai putea, ci îl numi și el acolo, *BLMP*! Ce să-i faci! Te mai cârpești. Te descurci.

Gluma celui mai fericit homosap, ajutat de Dumnezeu îndetoate, stârni hohote de râs perfecte la ceferiști, pe când activiștii, unii în funcții, alții proaspăt trecuți pe linii moarte, se râdeau mânzește, neștiind dacă nu cumva arestuirea boierului râios din Strada Sfinților, de la concubină, nu se va sfârși cu o piramidă de căpățâni, ca-n telenuvela *Alexandru Lăpușneanu*, propusă a se regiza de Eisenstein Nicolaescu, după ce spionajul progresist va implementa în URSS promițătoarea invenție a tembelizorului, despre care Stalin aflase abia citind din Joyce despre trezirea la realitatea text a unui băiat prea fin.

– Ușurel mergea la nuntă singur, zise normatorul, pe când BLMP, banditule, cu toată familia!

– Ușurel ăsta, îndrăzni și boier labagiu Marius *să facă variațiuni* pe tema Maestrului, mergea împotriva monstruoasei coaliții burghezo-moșierești singur; iar BLMP, tovarășe Vasile Luca, cu toată clasa muncitoare!

– Vezi? Vezi că ești băiat deștept? îl încurajă mustăcind să ahuiască musafirul cel mare, slăbind lesa câinelui Hi, de era să-l și trezească din coșmar.

– Ușurel, nu se prinse vreun Chișinevschi Zăroni sau Miron Constantinescu, dar voia să aplice fanatic concret creativ în România exemplul orbitor al Uniunii Sovietice, Ușurel... Ușurel cânta Internaționala din frunză și la țambal, pe când, beli-mea-i P, tovarășe Stalin, numai din gură!

Wow! De atâta tișînă de zarcă noaptea câtă se lăsă-n apartamentul la comun ca baie și bucătărie din Strada Sfinților, pe Irinuca de la ONT Carpați pruncă, începură a o necăji urechiușele ca la coborârea din teleferic, și le acoperi cu mânuțele, iar părintele tuturor copiilor, progresiști, ai lumii, nu se putu abține a nu râde pe sub mustață, iar de comicul ideologic al situației, de creșterea unor generații tot mai vigilente revoluționar, în sitcomul cominternist al insuportabilei ușureli cu care Rooseveltan, ținând în lesă pe Churchillă cum Stalin pe Hi, o acceptat a mi se, spiritualicește tocmai pe jumatea cea mai simțitoare, beli Europa, tocmai când era mai acută nevoie de continuitate armonică la om în Galiția Mare.

Ci Dora simți cu toate simțurile, că-l urăște pe Grig tocmai pentru că se veselește că *l-au ridicat* pe Marius Ghizdavu, *se va abrutiza,* iar el e uite bine mersi, ba chiar extraordinar de satisfăcut că i s-a confirmat orbitor concepția că nu există băgare la fund, că tocmai neilustrarea prin nimic a lui Marius a fost considerată suspectă, cine *cu noi* nefiind lătrător, musai că uneltește, meserii ca fotograf de minut rătăcitor din iarmaroc în iarmaroc și chiar ca profesor de desen tehnic la școală de ucenici*, și de limbă rusă*, a ocupantului, nefiind în armonie cu regretatul trecut de boier râios și cu prezentul de a avea unchi la Antibes și mai ales frate peste hotare în chiar țara imperialismului ațâțător la un nou război, către care America se adresau de pe scenele căminelor culturale, luminate de Ilici, pișonieri și pișoniere cu adevărate rechizitorii, rostite drăgălaș rimat-ritmat, heirup, într-o românească mai familiară publicului decât numeroșilor scriitorași.

Luna deveni aparent rotundă, la câtă rezoluție își permite pământeana de rând, împlinindu-se-n 1952 șepte anișori de speranțe Ghizdavu că poate nu va trece prin poarta infernală a Romlagului Gulagului și că va descrie *artistic*, adică mai belea decât istoric, aspecte comportamentale mai deosebite ale homosapului pus a servi hali nu televizat pzdulice de scrofiță cu oase de sepie în resortul lui Uncle Jan Enache și al oligarhului Gonciariuc de la Periprava-Vâlcov, ci pe ceață, sub un vagon de balast înghețat să-l descarci de Crăciun, s-o sugi, supa de

lături, parcă mai mâncată de cineva, înghețată bocnă în găleată, spartă cu târnăcopul și dată la fiecare s-o sugă, cumulând calorie cu calorie să aduci cândva mărturie, anume când mai orice tânăr de succes ți-o va spune în față, dom'le, cu rusofonia ta de atunci, în locul tău, cu creierul și cultura ta, să dea dracii dacă Eeeu nu eram de mult trimis *departe* prin diplomație sau înfipt șeful securității *unui mare oraș*, eventual reședință a uezdului sau oblastiei. Așa, ce-ai făcut, băi? Ai supt-o!

– Ia ne panimaioc, Coană Anastasia, își prinse flashback tâmplele-n mâini observatorul cominternist la arestare, nu înțeleg cum este zidit interior, iubitor de o așa țară de kkt și de așa popor de pșt, ca structură patriotică, deci naționalistă, deci legionară, deci fascistă, deci antisemită, deci antiamericană și anti-UE, un boier râios, dacă după atâta reeducare continuă să vegeteze biciuit de obsesia unei Românii Regale Mari și, încă și mai maladiv a boală parnasiană totuși, apăsat de resentimentul mușcător *al unei Datorii ce ai* față de norodul tău de ptili, iute bolșevizabil și indiferent la chestiuni ca opunerea unei Galiții Mari la Galia.

Care norod de ptili, adică proști, ticăloși, inculți și lași, partidul... m-a-nvățat că furnizează bolșevici cu o frenezie ce-i năboiește ca ciupercile după ploaie schemele de cadre, alea de hotărăsc tot usturoiul, ca un tot unitar, de un real folos, înguști la creieri incompetenți, dar torționari, împletind funii de ceapă!

– Este conceput... cum se concepe, ca toată lumea! râse tova bucătăreasă Anastasia, soacra Căinarului, cu un ochi în ceașca-n care-i va citi și accidentul de motocicletă din 31 octombrie 1956, când s-au creat evenimente la Canalul de Suez ca să poată fi... eliberată în liniște Budapesta noastră, iar el citea dintr-un nou Mihail Roller, al mancurților, că... literatura nouă oglindește tot mai realist novaia jîzni ce și-o construiește poporul nostru nou-nouț, noua atitudine față de muncă, în fabrici, gospodării colective, instituții culturale noi, și aduce un suflu nou și viguros în cultura noastră nouă, antieminesciană și antiunionistă, de dispreț față de o istorie săracă, cu veceuri în curte, fără borduri și gazon urban.

– S-au înființat un mare număr de *cenacle* care canalizează pe oamenii muncii spre creațiunea literară, precum și școala de literatură și critică literară „M. Eminescu“, unde novicii talentați învață de la Novicovi arta literară sovietică.

– Poporul muncitor, stăpân pe destinele lui schimbă fața țării sub conducerea Partidului, pregătește viitorul visat de veacuri de moșii și părinții noștri, iobagi pe pământurile hrănite de sângele și lacrimile lor, dar ale căror roade nu le culegeau ei. *Foaie verde foi cireș,/ Trăiască Gheorghiu-Dej,/ Tatăl muncitorilor,/ În fruntea țăranilor*, cântă creatorul popular pe cel mai iubit fiu al poporului nostru, pe conducătorul luptei noastre pentru pace și socialism, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. *Republica să-nflorească/ Ana Pauker să trăiască/ Ana Pauker și cu Dej/*

C-au băgat spaima-n burgheji.

– Teatrele de operă și balet dau la norod operele muzicale ale lui Glinka, Mussorsgski, Borodin, Ceaikovski, Dargomîjski, Verdi, Rossini, Asafiev etc.

– Artele plastice au început să reflecte, prin tematica lor, fenomenele noi în viața nouă a țării noastre noi, chipurile fruntașilor muncii noi, prietenia nouă dintre noul popor român și popoarele sovietice noi. Remarcabile sunt: *Întâlnirea cu Lenin* de Boris Caragea Delabalcic, *În ședință* de K. Tiberiu, *Înscrierea unui om al muncii la școala de artă* de Ștefan Barabaș, *Grivița Roșie* de Gavril Miclossy (Gábor Miklóssy), *Ilie Pintilie* de Gheorghe Șaru etc.

– Duminică 7 Martie 1948, la orele 11, a avut loc în sala Ministerului Informațiilor, deschiderea expoziției de pictură și sculptură organizată de către secția Femenină a Sindicatului Artelor Frumoase, sub patronajul Uniunii Femeilor Democrate din România, pentru sărbătorirea zilei de 8 Martie, Ziua Internațională a Femeii și a lui Barbie. Expoziția cuprinde aproape o sută lucrări de pictură, sculptură și desen, inspirate mai toate din temele vieții reale a femeii încadrate în producție. În mijlocul sălii se află un bust al d-nei Ana Pauker, ministrul Afacerilor Străine.

– Foaie verde iarbă deasă/ Să trăiască Ana noastră! Foaie verde trei cireși/ Să trăiască Gheorghiu-Dej!

S-au realizat primele filme artistice realiste: *Răsună valea*, *Viața învinge, În sat la noi* și *Mitrea Cocor*.

– Parrtidul ocrotește intelectualitatea handicapată, accentuă conul Leonida că prietenul cinefil al Căinarului, Marius, ar fi putut coregiza filmul artistic *Răsună valea* ca pe *Războiul Sfânt*, sau documentarul *Cum supune de tot ciolovekul natura* ca pe *Cătușe roșii*, dac-ar fi ținut el la copilașii lui, la Irinuca și băiețeii ce-ar mai fi urmat... Numeroși oameni de artă, dragă Anastasie, au fost cinstiți ca Lenin pe Bucătăreasa lui, cu titlul de: maestru emerit al artei din rîpîrî, artist al poporului și artist emerit al rîpîrî, care unde sub Yl li se va duce acasă sufertașul cu mâncare, ca la milogi sau la arestații comunali, să supraviețuiască greutăților Tranziției, după premiile Lenin sau Stalin deosebit de consistente.

– În dezvoltarea literaturii și artei în țara noastră îndeplinesc un rol de seamă Uniunea scriitorilor din RPR, Uniunea compozitorilor din RPR, Uniunea artiștilor plastici din RPR condusă de Boris Caragea etc. Aceste uniuni sovietice sunt organizații combative care ajută pe oamenii muncii de litere și arte să-și însușească principiile realismului socialist, nu nazist BLMP, să lichideze în gândire până și urrrmele influențelor *burgheze,* sau *regale* în cazul lui Boris Caragea, când nu e cazul unei Reeducări radicale, și în creație, și să contribuie, prin mijloacele perverse manipulator ale literaturii și artei, la recrutarea prin depistare afirmare promovare de noi kadre, la ridicarea nivelului cultural al maselor cu macaralele, ca pe zecile

de blocuri, spre deosebire de postkommunizm, unde interesele elitei oamenilor de afaceri, care-i judecă pe la cabane pe politicieni și-i redirijează, impun burgheziei compradore, din contra, coborârea-n semierecție, spre nadir, a acestui nivel al culturii vinului de masă...

Vinul ca vin, nici cât să stropești un mort la groapă, să-i fezandezi cărnița pentru viermișori, amintindu-i lui Marius, în hodorogita Pragă a lui nea Spirică la Onești vinul negru de Ziduri, realitatea fluidă a României Regale Mari, pregnantă în absolut, pe când vântul, bășina de libertate bolșevică a zekului, era limpede ca o fiertură menită a duce-n distrofie că nu va duce la nimic, nici dacă regulând constituția după nevoi, s-ar prelungi la nemurire căcăciosul mandat prezidențial neregal, încât cerul de vis parcă se luminase ca la Gumrak, în încercuire, când a apărut dinspre Morozovsk elicopterul vietnamez salvator biplan al lui Otto Runge. Ce oare l-ar fi putut opri să cumpănească cumva contradicțiile, silindu-le să se anihileze reciproc și drumul vieții să se reia cu eleganță în toate, nu vedea, inclusiv în turnătoria impusă din când în când pe la dialoguri... prietenești, că cu ce te mai ocupi, ce salariu ai, mă, ce pensie specială ai, te mai vezi cu foștii amici, de ce nu-ți aduci tu mai activ, parizianule, aportul la înflorirea culturii ssoțalizde...

Peste cam aceleași peisagii sortite Combinatului Chimic, vântul românesc îi dumică-n răpănoasele nări de moș un iz mucegăit de piatră mausolară dinspre linia Mărășești-Mărăști-Oituz, ca pe o promisiune că războiul pierdut la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, deși a adus mutilarea României Mari Regale la Cairo mai dureros decât păți acea Ungarie plânsă de dulcele ei Duce la Milano, neobservând ăsta că acea ficțiune statală nu putea supraviețui decât ori în cadrul habsburgic, ori într-un Rumänische Reich în curs de înfiripare. Nu, încăierarea de la Stalingrad nu va scăpa nici ea de *o demitizare pulverizantă*, asta după ce militarismul expansionist va duce Rusia asta la izolare și ruină, dacă n-a scăpat el Luceafărul poeziei sadoveniene, într-o strategie sudică, fondată comercial de Toma Alimoș, nu de Toma Nour, nici de Toma Gigi Caragiu, urmând ca netrebnicii cocoțați în capul Țării, de la 20 până la 20 000, să meargă iar în Kuban, la Astrahan, la Erevan și, împingând fără preget întreg capitalul murdar, să despice transfăgărășan Caucazul spre Strâmtoarea argeșeanului Urmuz, al cărei vămuitor sfincter să-l controlăm noi românii din Bassra noastră bessă.

– Nu-ți dai seama, zâmbi cu duioșie vieneză Hi din lesa observatorului moscovit, pe lângă ce primejdii ai trecut, frate, Bruder Jacques!

Crispatul Marius era însă contrariat doar de cinismul lui Dej de a răsturna semistalinist, pentru Rechtsabweichung în Weltanschauung, doar pe tovarășa Ana în lanul de secară, nu, să zicem, și pe obsedantul Ioșka Roitman ce-și luase numele de la papucul cu Bâc al Liubei *Chișinev*skaia

și, cu atât mai puțin, pe reputatul geometru Lev Olgenstein Einstein Tolstoi *Răutu*, ideolog cu GPS prin care Țării i se compensa pierderea lui Einstein Raulică-n tineta Piteștiului, singura hermeneutică a practicării foarte selective a antisionismului lui Stalin final, fiind, din punct de vedere al tătarilor, deșertul că vai câte nume și heteronime toponimic *basarabene* în Partidul Muncitoresc Român, iar ca interes de viitor apropiat 1989, dacă glasnostul regulând perestroika va produce mandavoșkă, de să ne privatizăm într-un partid regal, liberal țărănist social-democrat, atunci să se poată doctrina, la fesenistul meu popor, cum că bolșevismul fu implementat doar de aripa din Basarabia a partidului partidelor, iară restul am fost cu toții buni români, patriotismul, adică *unionismul*, reînviind sub Dej, abia sub Iohannis cedând, începute în 2002, reparațiile Muzeului Național de Istorie continuând și în 2023, când voia nea Fane să cumpere noul local ceaușist sabotat, zis Casa Radio, pentru Zuzulina lui, care voia mall cultural cu sală ca-n Vest, de s-auzi *chiar vocea lui Jonas Kaufmann*, iară nu prelucrarea ei prin microfon și boxe.

– Scăpași de perekovkă, clătină din capu-i de sabakă ăla de ținea-n lesă pe ăsta de zice că trecuși ușureeel pe lângă Umerziehung, care este cea mai originală contribuție românească, Reeducarea, la intrarea-n kommunizmu pe la Poarta Albă, cum e Mineriada cioc-cioc la defecarea bolului alimentar al Tranziției la ieșirea-n aut de poartă spre kapitalizmu, ceea ce nu era chiar o noutate, cum altfel să intri pe chat și să rămâi în porno Istorie decât spectaculos, stimulgând litelatula, BLMP, de să te vorobească de bine elitele mediatice și eventual boborul.

Matinal, Conu Leonida își râșnea cafeaua prăjită în MuseumsQuartier Uranus, pe care Dumnezeu îl menise pieirii, simțindu-se injuliat de Cristoșii românești ai Reziștenței prin Curtulă, atât în Zchitul Maicilor, gât și în a cărturarilor Mănăstire gruzină Antim, la care venise să dea cu jula și de pe jos să se reculeagă smeritul Stalin, adus de la Starbucks de pittBulă ca pe-un orb.

– Demolare că „Uranus” se codificase operația ca, în lipsă de *Realizări* de 7 Noiembrie 1942, Jukov să atace în Cotul Donului, ricană Dora, cu jdemii de blindate, cavaleria generalului filosof Noveanu, iar în Stepa Calmucă pesemne Kotovski, să asigure statalitaticitatea Respublicii Moldova, cu alte mii de blindate martirizând de Sărbători pedestrașii feldmareșalului de stepă teolog Damian, întâmplându-se apoi ciuruirea reciprocă de blindaje la podul de la Kalici, și descoperindu-se de ruși cu consternare investirea *de facto* a eroilor români pe la spate, care tocmai asediau cu intenții democratice de lapislazuli, celebrul municipiu și-și încercănau deja cu aure de martiri radiografiile, înțelegând că consecința Țarițînului nedemilitarizat românește, întru Pacea Eternă, va fi bolșevizarea ireversibilă și micșorarea sub limita de cultciviliz, a țărișoarei lor, compuse din cetățeni netratați drept rasă indelebilă de Miss Piggy, care

le miroase doar closetele reci din fundul curții, nu și bârlogul bordei colonial cu două ieșiri, rerăsărit recent de sub stăpânirea deznaționalizantă până la animalizare, exercitată de niște imperii în fățișă reconstrucție *neocolonialistă intraeuropean*.

– Reeducarea ca reeducarea, se făcu Dunăre de mânie târnăcoparul *darogăi bez pîli* puuulbere odată reancorat cu timpul, din priciul coloniei, în dirty bedul Dorei sale, preferat „farmaciei" lui Liz, pe când Grișa coborâse sub Bancorex sau sub Doma Norodului, lângă manuscrisele sale plicticoase de câte **1681** pagini de nesponsorizat, ce-am ratat eu, fă, fu DEMASCAREA, despre care barăcile 13 și 14 de la Peninsula mi-au lăudat destinul cum c-am întârziat cu un an să mă mai prelucreze studenții reeducați științific pavlovian până la *convingeri bolșevice*, însă magice-s numerele astea ale lui Makarenko și secțiunea de aur, odată cu alți studenți eu pot, ca moș, s-o iau după ceafă în iunie și mai târziu, 1990, când va fi de împiedicat cu orice preț ca românii de pe ambelelele maluri ale Prutului să serbeze, printr-o Unire dintr-o sorbire, 50 de ani de la risipirea României Regale Mari de către Stalin, vis leninist, pe când Ducele și Führerul îi țineau lumânarea din grăsime de elită poloneză, iar cinicul Churchill privea nu fără un viu interes vreun conflict între enormele totalitarisme muncitorești, poate că dacă Vodă Carol al Lupeștii trăgea sabia și scânteia, atunci se mai recuperau unele vehicule de pe plajele franco-britanice, iertate de nemți în speranța unei păci Dunkerque, chit că așteptata cu neghiobie renunțare românească la ființa ocrotitoare a Statului ar fi însemnat o Moldovă Sovietică până-n Carpații de unde ar fi început, imediat spre vest, răsfățata Ungarie, nimicindu-se totodată, coborând Auschwitzul spre Salonic, *întreaga comunitate* evreiască și din România.

– Face atâta conexiune, tălmăci de urgență badanta cea cu grăsime dulce poloneză de Kresî, între 13 de la Nenoroc, 14 de la Demascare și 13-15 de la Dezintelectualizare, pentru că se gândește tot mai mult la poetesa Clara Honig și la abstinența lor absurdă, cu mențiunea că misiunile sale au fost mai totdeauna de linia întâi sau mult în spatele sovietic al frontului, spate crezut de Stalin impenetrabil, iar filmul cu muta lui iubire pentru Maria Cebotari l-au lucrat doară în Odessa-n flăcări, încât el n-avu niciun motiv, dragă Emily, să străbată în curciș și-n curmeziș Transnistria, ca Gorki arhipelagul Solovki, spre a vedea-n lagăre și în coloniile de muncă, și mai ales în țarcurile improvizate, cumu-i!

– Nu-i adevărat! o bruscă Eliza Alexandrescu, speculând firesc întâietatea dobândită fie și ca soție nelegitimă expeditoare de pachet sau ca mamă copilei de comun acord nerecunoscute zece ani. Soțul meu, Marius Ghizdavu, știa despre Transnistria chiar mai mult decât s-a publicat, însă n-a putut face nici el mare lucru, ceea ce și reiese din durele lui ieșiri, de-atâtea ori, de-atâtea ori!

– Care, dom'le? Cum, dom'le? De unde până unde atâta tocmeală de

prost gust, privind o istorie care privește alte generații?! Fii român verde, și rupe mâța-n două! Păi, Odessa și Dalnikul *unde* erau? Nu în Transnistria noastră? Ca să nu mai zic nimic de Bogdanovka, Dumanovka, Ahmecetka și câte altele... Am auzit de la un agronom mai vârstnic, miciurinist-lîsenkoist de la sovhozul din Bascov, de o tehnică de exterminare mai ceva-n originalitate decât plimbarea ritualică a trenurilor pe caniculă, aplicată acolo unde, din punct de vedere al Axei, lămuri deputatul Saie Buburuză, se aglomerau așa-zise *guri inutil de hrănit* (bătrâni, bolnavi, copii, sclavi epuizați). Simplu! Lagărul și așa improvizat, se înghimpa suplimentar, mitraliindu-se din prepeleac tot ce-ar fi ieșit, rezultând o stingere lentă, fără hrană, fără apă și fără speranță... Asta-i viața! Ăsta-i omul! Altă epocă, toți erau barbari pe-atunci, și-s și azi la News, uite crimele de război putiniste!

– La vreme de războiu, dreptul și răspunderea românească au mers până la Volga, la Caucaz și la Crimeia noastră, întări generalul de propagandă ceaușist diplomat fesenist Horea Bratu principiul tv panoramic că se întinde până foarte departe *coresponsabilitatea* frăției de arme româno-germane, în ampla zonă sudică, dealtfel și singura permanent activă a giganticului nostru front al Cruciadei Antibolșevice. Noi nu puteam să întreprindem nimic fără germani!

– Ca expert în guvernanță UE și în reaua guvernare regală, ca oengist care merg pe regula că, în inegala luptă ce ducem cu Securitatea Securității, *nu se ignoră nicio mărturie*, chiar dacă pare fantezie omului sănătos la cap, avid de ultima poezie posibilă, cea culinară, sandwich din pzdulice de căprioară carpatină între oase de sepie italiană, filtrată prin sticlă de tembelizor și cornee de om cu ochii scoși. Aș fi o canalie și un complice fără predoslovia-mi că toate mărturiile despre atrocități, depuse de evreii, țiganii și slavii de până-n Volga, Caucaz și Crimeia noastră trebuie acceptate tale quale în bloc! Și îndosariate precum orice relatare despre Vorkuta, Oranki sau Arhipelagul Reeducării. Să trăim bine și cât mai mult! Căci din vina agramaților cocoțați în capul Țării, dura-vor secole până când din politica de *Moarte Intelectualilor* vom ieși, în cadrul civilizării cu forța, pornite de Occident în 11 decembrie 1999, la luminișul Normalității, apucându-ne de o imitațiune, chiar plagiere, a modului serios german de cercetare de către germani a crimelor de război germane, cu sinceritate germană garantată 100%...

– Ce știu eu, dădu din umerii perfecți luminoasa Eliză, e că Marius, cel mai inteligent emoțional bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, la 8 noiembrie 1941, când nu cu duioșie-speranță de mascul, ci cu oroare cavalerească mi-a constatat din ochi văduvia, e că absolut ostentativ, cine știe dacă nu și dintr-un calcul de a beneficia, într-un comod lagăr de antifasciști, de *protecție contra frontului*, a invitat de onomastica lui, a Regelui și a Legiunii, și era și ziua lui Ghiță Dej, nu numai tehnicienii petroliști ai Virginichii de la Băicoi și Câmpina, ci și pe domnișoara Clara

Honig, ostentativ, asigurând-o, de față cu americanii, că va trimete la Cabinetul Consilierilor Conducătorului Statului un memoriu neanonim, chiar dacă în politica românească un Ghizdavu nu atârnă cât Brătianu sau Maniu, deoarece logofătul Iordaki și filfizonul Denis au lucrat numai pe dedesubt, fanariot, după cum nici cronicarul Voicu Ghizdavu nu s-a ilustrat în viața politică de partide, ci doar ca sovietnik de taină de front, eminență cenușie îndemnând pe Riga Carol 2 să atace preventiv Uniunea Sovietică încă din octombrie 1938, în scopul de a-l demasca pe Stalin față de occidentalii idealiști, că încă din același 8 noiembrie, dar 1917, începuse Lenin proiectarea Armatelor Roșii pentru Planul cuceririi *întregii* lumi, îngrijorat că dac-ar fi rămas *termen de comparație un consum capitalist mai mișto*, atunci însăși cekiștii ar fi uneltit să se privatizeze în fabrici și uzine, chiar dacă ei n-ar fi știut să administreze noile posesiuni!

– Cu alte slove, nu fără seriozitate-i sorbi cuvânt după cuvânt Maradonel Zamfir-Frișcă, eu aş completa totuși că cercetătorul Arhivelor Moga, Narcis Dabija, deține rezon să vitrioleze, din patriotism nu numai local de posesie a Văii Ursului Agresiv, pe Ghizdavii mogulului Cezar Bogza, ci și pentru că memoriul lor carolingian *Dilema celor două Odesse*, ațâța încă din octombrie 1938, imediat după Rușinea de la München, la un nou război în Galiția Mare, fie că luam Varna, fie celălalt Odessos, Stalin urmând a reacționa-n Sud pierzând însă Königsbergul nostru. Și mai e și justificarea teoretică din *Enigma celor trei Chersine*, cum că dacă un Chersones geto-dac cert mâine al nostru va fi nu Hersonul din gurița Niprului inferior, ci heraclitianul megaric marele Chersones descris de Tolstoi drept Sevastopol, în Crimeia noastră, apăi tot atât de adevăratu-i că din inevitabila măcinare reciprocă, până la sleire, a forțelor celor două totalitarisme muncitorești, marxist și antimarxist, în vidul de putere astfel creat noul Rumänische Reich al Împăratului Mihai Întâiul Cuceritorul se va întinde până la Chersonesul carpodac septentrional, adică fascinantul Helsingfors cel românizat vremelnic la Balta noastră Baltică, de cavalerii bârsani și bănățeni ai Tomei Nour, după care, în viitoarea sută de ani de lapislazuli, adică totuși după Sfârșitul Literaturii, însă mult înainte de s-o mierlească de tot tot mai păsăreasca și mai corcita Limbă Română, extrapoolând cu îndrăzneală tendințele degenerative ale vieții spirituale de care va da dovadă originara *uie*, aia de 12 stele galbene, mai ales după ce se va întinde până la Vladivostok și Magadan și Antalya noastră, este limpede că și o strategie de expansiune sudică a imperialismului noului capital offshore românesc va fi fezabilă geopolitic, și nu numai în accepția așa-zisă nu Toma Alimoș, ci Toma Gigi Caragiu, adică doară în Mooiezia sud-dunăreană a Athosului, ci și până-n inima Franței cavalerești, al cărei Carcassonnes nu poate fi decât *cel de-al treilea chersin*, obscur Chersones îngropat mitic de eroul civilizator Cotiso, în strategia decebalică de a-l încercui, prin Caesannia (Cézannia) Narbonensis, și prin Dalmația-

Corsica-Ibiza-Barcelona colaborând cu Dapyx, pe viitorul împărat Traianus, surprins încă visător în natala-i cetate smochinită Figueras (Făgăraș), unde-i propusese lui Marius, în 6 august 1944, să-l trimeată Horea Bratu, pe bani antonescieni, să pregătească suprarealist Rezistența-n Exil, sub acoperirea de birtaș și cafegiu literar, expectându-se atractivitate exotică pentru narghilomani plictisiți, să se înjure unii pe alții în timp ce fraierii așteaptă să debarce americanii pe plaja Ecrene, întru a instala-n portul de iahturi scumpe Tomis, în loc de farul eminescian, statuia eroului minoritar Petre Gheorghe (Gheorghi Pehlivanov), care galițian marea contemplând-o, poate-ar fi-nțeles nu numai absurditatea Sisif a unei culturi în Calea Răutăților, și nu unde a pus-o Testamentul lui Petru Rareș la adăpost, tocmai în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau (Mizil), ci și infezabilitatea acută a proiectului ghizdavian de a nu o mai lua prin față, ci prin spate, în sensul că, după comportamentul dur al forțelor de represiune naționale, atât în Decembrie 1989, cât și la Mineriada 1990, în genere pe meleag nu se mai poate oua kultură, ca la Basel sau la Sonnenheim în Alsacia multduioasă, ci kuktură...

– Cucu! Vra să zâcă, *ca cucul*, etimologiză după un timp butonarul Oleg Damașcanu. *Kukuleczka*! Cum cântă badanta Agnieszka! Pentru maestrul nostru fiind evident încă din 13-15 iunie 1990 că țara, cu popor cu tot, n-are nevoie de cărturari decât cât mai rari, ca să nu se vâre cu inteligența lor mârșavă în marile privatizări și vânzări străinilor pe comision, ci Viitorul e că să te afirmi pe la alții în Culturile lor, iar la baștină, să nu te-ntorci decât din când în când, pentru vreo *Laudatio* prin care ți se înnumără ouăle... născute-n cuibare rotite apos de alții!

– Nu *născute*, șoldovene! îl mustră cu superioritate față de proveniți moașa locală antiunionistă din Ziduri. Ouate, băi, cap sec! adăugă cu aplombul ei de Marijeanne Fărăfrică, autoare a *Autoterapiei cu pișat*, ea, femeie cu memorii dealtfel, care încă îți putea cita din frații Goncourt, învățată, agonizând sub ea, de la învățătorul Bazil Frâncu, că l' homme pisse l' enfant et la femme le chie...

Deodată, pământul se clătină a leagăn de muribundă, ca când se prăbușește, împins de brațe vânjoase de soldați bolșevici rumînskii, un perete de bisearică, făr' de care arătăm încă un pic a mai venetici infiltrați p' acilea prin Bucureșci, și roșcatul antonescian Leonida Glagoveanu se opri tușind din râșnitul cafelei de origine economată scriitoricească realist soțialistă robustă.

– Este incontestabil, comentă el cu simplicitate coanei Sia, arestarea companionului de la Odessa noastră, al fiicei sale pediatre de război sfânt, că ridicarea, într-o singură noapte de vară 1952, sau două, a atâtor buni răi români, este o performanță organizatorică record, a regimului nostru democrat-popular și, în consecință, nu ne rămâne decât să sperăm că o asemenea expertiză pozitivă, în managementul dialectic, *se va aplica și în*

alte domenii de activitate, cu mârlanii ăștia, crescând astfel an de an, planificat, nivelul de trai al poporului muncitor.

– Iată de ce, îl înțelese cu mult înainte de a-și finaliza raționamentul madam Anastasia, cum se întâmplă doar soților ce se iubesc de-o viață, tu, Minodoră, și tu, Grișa, nu trebuie să mistificați, ca niște mitomani, un fapt divers de o asemenea banalitate, ca reținerea pentru cercetări a unui boier râios, Marius Ghizdavu, care poate că dacă-l băgau, la 30 mai 1945, în loturile de publiciști vinovați nürnburghez de Dezastrul Țării, era până acuma de mult jilăvit, confiscându-se nu numai toată averea lui, ci și a copiilor și a altor rude, cum va voi să reintroducă legea și creștinul șerif Alin Vișan, pe averile inexplicabile, dacă manifestul său *Despăducherea României* exprimă cumva serios ce-are de gând să implementeze, cu gașca și finanțatorii lor externi în anul când va hui istoria, 2007!

– N-or să-l lase deloc americanii, bunicuțo! După intrarea-n NATO, nicio adunătură de extremiști nu mai poate opri integrarea-n UE. Noi credem, se pronunțară ferm pionierește, ba chiar utemist Vera Muhina Căinaru și cu Otla, că astfel de legende ar jena pe însuși zekul de război sfââânt Marius, din moment ce, întorcându-se de la Onești Borzești de la Canal, el nu va mai purta cu nimeni altceva decât anoste convorbiri apoolitice, ca despre gagici fruntașe și ca cine ia campionatul, oare ceceául armatei de represiune sau oare dinamul securității ei!

– Dintre bunurile ce vi le voi lăsa eu după moarte, se oțărî poetul Grig testamentar la ele, cea mai de preț e porunca să-l respectați necondiționat pe Marius Ghizdavu. (E valabil și pentru tine, Minodoră!) De Revelion 1940-1941, eu am ajuns la Ziduri cu trenul direct de la Lugoj, de la ai mei, și de la d. prof. Horia Sima, Conducătorul Mișcării și vice al Consiliului de Miniștri, care venind de la Timișoara a făcut o vizită inopinată în acel orășel unde fusese numit profesor de limba română, nu de lucru manual, la Liceul Coriolan Brediceanu prin 1936. El a inspectat sediul Legiunii, socotit prea mic pentru un județ așa de mare ca Severinul, s-a scăldat în amintiri recente și a rostit un istoric „cuvânt de îndemn”, reprodus în penultima pagină a numărului special al *Axei* din 1 ianuarie 1941.

– Când sufletul acestui neam va fi plămădit în adâncime și extensiune în duhul Căpitanului, biruința legionară va fi totală... Și extensiune! Ați reținut?

– Iar Marius mi-a fost recunoscător, fiindcă reproducându-i-l din memoria mea de azi scriitor sovietic, i se părea că înviau, cât de cât, câteva din ideile geopolitice carliste ale lui Voicu Ghizdavu, să fi atacat noi primii URSS în 1938!

– Mișcarea Legionară este de natură spirituală. E o mare școală a Națiunii, care transformă pe oameni sufletește, creând omul nou: legionarul... Crez de stâncă și disciplină de fier; un clocot viu al tradiției

noastre creștine și voievodale; o țâșnire tot mai puternică de imperalism, prin geniul național, mai întâiu; un elan disciplinat și creator pentru veac, – aceasta-i calea, acum larg deschisă și luminată, pe care trebuie să meargă Legiunea.

– **O țâșnire tot mai puternică de imperalism, prin geniul național!** repetară în cor și comesenii, când le-am rezumat și lor „cuvântul de îndemn”.

– Adică alţii s-au jertfit sau au pătimit pentru biata Ţară, iar voi nu-mi sunteţi în stare să duceţi până la capăt nici măcar lectura acestui fluviu-roman al meu de numai 1681 pagini? se supără din senin Grig pe Vera, Otla şi Dora, înroșindu-se liliachiu la față și înjurându-le: rusește, ungurește, țigănește...

– Marius Ghizdavu boierul barim a mai cetit, poate ostentativ, pe la ARLUS, direct în rusă și ucraineană, după ce a fost umilit, pus la târnăcop și la roabă prin pedeapsă administrativă, băgă de seamă doamna moașă Marijeanne Fărăfrică, pe când libidinosul învățător și cartofor Bazil Francu, ca ridicul protest anti-peniscentiaristic, după *'ai liberare*, tot de la Canal, n-a mai pus laba niciodată pe vreo carte, să-i desfacă ca Stalin filele lipite, cu arătătorul umezit pe vârful limbii, limitându-se pe cale de consecință doar la erudiția de cârciumă și la ce mai trăgea cu urechea sub plapumă, pe la oficinili radio imperialiste!

4

– Oricum, eu rămân la convingerea c-a fost un fraier Marius, un bou, un dobitoc, tovarășa Fărăfrică, și că dacă era mai șmecher scăpa, cum au scăpat atâția, de avem printre scriitori, ziariști și universitari o sumedenie de Foști, cari e drept, declară că s-au reeducat! încheie și pecetlui Grișa ecourile arestărilor. Nu-i cădea coada boiernașului zugrav dacă se porcea și el oleacă și, concurându-i pe pictorul de război unu, Maxy, portret, și pe taica Ghelman Lazăr, natură statică înfățișând pe Ana noastră în mijlocul copiilor şi țăranilor muncitori de la o gospodărie colectivă, picta pe tovarășa Pauker în peisagiu campestru, făcând un pipișor în lanul de grâu mănos, sau pe tovul istoric Roller în urban, urinând la zid în poarta de mănăstire de la Arhivele Naționale de pe lângă Podul Izvor.

– Uite-așa ne creăm precedente! Dragele mele, concretizând ce e aia un *șmecher*, în context la lozinca sloganată de muncitori, țărani și diplomectuali, Ana-Luca-Teo-Dej bag-anguasa-n burgheji, pe alde Teohari Georgescu pus de Vîșinski la Interne l-a și *servit*, într-o vară toridă, la pușcăria Lugoj, tocmai taică-meu, antreprenorul Nae Căinaru al Anei Lugojana, prevăzător la două capete, ca basarabean încercat până la

insomnii cioraniene de absurdul în teatralitatea sa, coșmar al Istoriei. Concret? I-a facilitat Ilegalistului să se intre, pe caniculă, cum? Cu înghețăți și ciocolăți! Bune? De calitate bănățeană vieneză! La deținuții bolșevici, nu legionari, de la Lugoj, învelite în pagini de aur din:

– Izdatel'no Burevestnik, 1924, *Kommunisticeskii Manifest K. Marksa F. Engel'sa*!

Brava literaturitaticitate, omenia basarabeanului marșrutizat antreprenor, a rodit, canalizând pentru Ajutorul lui Roșu dat, o solidă protecție Căinarului pandur, din partea S+S-ului româno-sovietic, cât și-a scris sau nu și-a scris fluviu-romanul de război **1681**, încât Marius, alt ticălos, lingându-se pe bot din dor de Dora, aștepta ca picând, de pe lângă Dej, alde Ana, Luca și în special Teo, să fie trimis direct la demascare-reeducare și Grișa, scandalagiul de la *Îndrumătorul Cultural,* oarecum ca o năpastă providențială pentru mefiența că, deși amic regal, nu-i încredințase Lui, spre păstrare, vreo copie a acestui manuscris secret de 1681 pagini, ci a preferat să le îngroape singur în cutii cilindrice, ca Bancorexul, de măști de gaze, un exemplar aflându-se și azi în pământ strămoșesc, fie sub Banca din capul Lipscanilor, fie sub aripa cu cabineți a Casei Șparlamentarului, care hardughie, cu intenții de estetică Bollywood, dacă nu i s-ar fi conservat reacționar destinația, scris era-n kniga destinului că s-ar fi privatizat în ea, între alții ca Nosferatu, cea mai iscusită Vrăjitoare dintre micul Guadalquivir și marele Gange. Pe o rază de o verstă te-ar fi săgetat atunci, dinspre toate azimuturile, 1681 săgeți ca spre Secțiile de Vot, către Marea Vrăjitoare Volva-Buicka, voolvavizată ca Buick al Pământului și la tembelizor, atât de ambasador Saie Buburuză, dir. adj. al Consiliului Național de Analize Sistemice, cât și de acad. dr. inginer-financiar Ion Codoi, de la Institutul de Cercetări Științifice privind quorumurile nestatutare și reținerea Tinerilor Performanți edecari pe lângă Tinerele Supradotate, *acasă*, anticipându-se sau mai degrabă nu, un scenariu al civilizării cu forța de către *uie*, începând cu data de 11 decembrie 1999, când în nuvelă, roman, și mai abitir în fluviu-roman, românești subiecte tindeau aproape să nu mai existe, încât plângea cu trei tricolore rânduri de lacrămi consilierul aulic Horea Bratu și Crișan, smiorcăindu-se că, din subiect al Istoriei, Neamul lui o ajuns obiect de ocară pasiv al cronicilor Altora, și asta chiar în media noastră subnutrită, de necitit!

– Ceea ce, interveni pe Skype, ca martir obiectiv stătător contemplativ după Rebeliune la Buchenwald, dl. investitor străin ajutor de comandant inginer petrolist Gicu Tabarcea, răspunzând la întrebări, după lectură din eseu-i *A ordonat în 30 ianuarie 1945 baltic canibalul Ilya Ehrenburg cvadrupla torpilare a megatitanicului cu mii de refugiate Wilhelm Gustloff?*, de către un căpitan român de submarin, Marinesko, rezultând că numai proștii, trădătorii și neopresa finanțată dinadins să avem

extremism în neîncetată creștere, se prefac a nu realiza că România Regală Mare o pizdise încă cu muuult înainte de Stalingrad, deși pentru armiile cruciaților Damian și Noveanu, precum și pentru re-re-refăcuta A6 nazistă, Capitularea Regală de la 23 august 1944 e statistic ca pierderi adevărata Mare Catastrofă... Jigodia de auto-mareșal autofecal n-avea ce căta dincolo de Nistru, să ducă un „război ideologic", când știa bine că sovieticii sunt mai tari, inclusiv ca tehnică, decât naziștii. Încleștarea cavalerească ca pentru femei, care pe care, domnilor, simbolic dovedit-a că Stalin e superior și ne ocupă, Volvo-Buicko, și se putea evita vărsarea de sânge. Testul ista s-o dat de ziua Marii Jertfe românești, 13 Ianuarie 1937, pe frontul naționalist din Spania, la Majadahonda, ai noștri, ai mei, cu pușca (flinta, *sâneața*), ca amărâții, iar bolșevicii cu **tancul**!

– Kakaia mandavoșka eta mahadaonda za piz'diulina, tovarăși? se miră rusul spre feroviarii mai conștienți.

– Era rău la Majadahonda, camarazi, pe frontul idealiștilor creștini ce se jertfeau în contra bolșevizării suprarealiste a Spaniei, ca înfometare științifică de dădeau rații copilașilor marxiștii, laptele și cornul, din fragilul conținut al catedralelor și mănăstirilor dinamitate, depersonalizând aurul și pietrele raclelor moaștelor în numele cărora te chinuiau torționarii Inchiziției, își aduse aminte un verde ciocănar azi universitar, evocând și Greva de la Atelierele Grivița din februarie 1933, organizată de-ai lui Vasile Roaită salutând înhățarea puterii la Berlin de către *muncitorii* lui Röhm, Ley și Hitler. Acolo la Majadahonda noastră, acei cavaleri cruciați antibolșevici, ca Ion I. Moța și Vasile Marin, abia de, ca și la Stalingrad, erau dotați *cu mitraliere*, iar cominterniștii mereu în mare Love cu democrația, au venit, ca și la Cotul Donului sau în Stepa Calmucă, la Budapesta în 1956 și la Praga-n 1968, cu acele *tancuri* urâte, pentru uzinele cărora s-a tot jefuit mujikul, pân-a ajuns să ducă-n piață la Harkov pateu din ficățel de copil! Ay, era deja acest decalaj, camarazi, *noi* abia cu mitraliere, *ei* cu tancuri, încât înțelegem azi că *Războiul* nostru *Sfânt* nici n-a fost unul năzuind la o Biruință alta decât cea Dumnezeiască, numai prin Minuni, cum e nulă și Intifada, pietricele contra blindate, ci *unul trecut Prutul doar de florile... mărului,* pentru Memorie, scris rămânând în Cartea Istoriei, precum la Termopile, gestul că Românii Regali au făcut la, 1941-1944, cam tot ce se putea făptui *atunci*, pentru a ocoli cloaca uniformizării deznaționalizante, perspectiva de a fi nivelați, rând pe rând, ca bucăți de Neam, căzute de pe butucul parlagiului direct în vidanja Globalizării.

– Dimpotrivă, Neamul Românesc a aprins focurile mari, a aruncat din căruță și ce era mai scump, a tras cu pușca și a dat cu parul, ba chiar, părinte înnebunit nesuferind mutilarea Țării mume, o fost capabil până și de un „val de atrocități", drag Axei, calificat de unii moraliști ai Epocii Yl drept unul cu nimic mai prejos decât ale hitleriștilor, pe care protocronistic le-ar fi și anticipat, dacă nu și... inspirat (!!!), cum se preface că crede

Maradonel Zamfir, dacă nu l-a și instigat, cum ne supralicitează Narcis Moga, voind e drept doar să se ia de clanul Ghizdavu, când te aliezi cu un Hitler, vecine, vei ucide *exact la fel*...

– Nu meritau, băi, Basarabia, Bucovina și altele asumarea unor asemenea riscuri. Ele nu-s nici azi *piețe de carte notabile*! De aceea, din start cei 12 megaintelectuali și cei 52 seismectuali s-au opus constant Unionismului, chiar când părea fezabilă recuperarea României de Est, fie fățiș unii aliindu-se cu ambasadorii și finanțatorii străini de avantaje, fie încă și mai mulți alții săpând corosiv exact la statuile sacre pentru basarabeni – Eminescu și Ștefan cel Mare!

– He-he! Iar când te aliezi cu Uncle Joe, guru-ul Aliaților, tot vei ucide, *în alt fel*, căci oricum se mânjesc toți! Și atunci aburul otrăvit, care umflă poalele parașutei ăleia de Marilyn Monroe, este poate ultima răsuflare a unui izolat de reeducat, demascat în Estul Sălbatic la vreun Canal de kkt sau într-o Zarcă...

Plouă alert. S-a făcut liniște-n parc și-n parcare. Ingratitudinea, față de Eroii Revoluției și încă, gras stimulată, față de... pierderile Războiului Sfânt, plus atacul postmodernist profan la Sacru, duc la situațiunea excesivistă, post-postmodernistă, că *nimeni om cult nu mai vrea să se jerfească pentru Libertate*, ca să fie luat la mișto de oportuniști și de șmecheri intelectuali mai afaceriști!

– În *excesivism*, Estul și din ce în ce mai mult Vestul, vor cădea în puterea Oligarhilor Inteligenți, cari îi vor dirija pe ochelariști să dezlege Bombe Logice, învelite în ambalaj auto-pretins Marxist (!), de-ar turba cărturarii Lenin și Stalin.

– *Situația culinară* va fi mereu suportabilă pentru poolime și atunci Criza Revoluționară va depinde doar de Eroi, însă Rocinante nu va găsi un Don Quijote!

– Vai ce fulgere fractalice abracadabrante, cu San Francisco skyline, putea-mpușca fotograful Marius! Dar dacă istoria e ca un canal de ape uzate, atunci puține vieți merită citite-n 1681 pagini! Deciu ridicarea pentru beciu de acasă de la Liz a lui Marius întâmplându-se în al șaptelea an de bolșevizare *efectivă*, aflând-o și Clara, deși liberă-n Basel sau în Florida, nici ea n-ar fi reacționat isteric, adică *altfel* decât ultimii friends, megieși sau colegi ai dispărutului, suplinitor de profesor desen și epùre la Școala de Ucenici pentru Țevi și Tuburi Helicoidal Sudate, și la licee seral, cari doar au dat din umeri toți parcă a mirare că tratamentul reeducativ prin muncă silnică nu i s-a aplicat chiar mai devreme, unuia cu Dosar de parizian *fost* boier, nepot unui petrolist exploatator. Ăsta l-o fi înfundat, Șaraga, bănuit persecutor al cominterniștilor, văzuți încă din 1917 ca profesioniști ai elitocidului, nu și ai privatizării viitoare în ce se va capitaliza sudoarea proletariatului! Pictor, element dușmănos, semnalat de amici ca posibil simpatizant legionar, participant pe front la Războiul

Sfânt. Suspect înrudit și cu imperialismul american al Planului George C. Marshall, prin Virginica, care uneltește să ia acest biet general de FMI, nu mareșal, Premiul Nobel pentru Pace în locul Generalissimului pentru care au votat toți semnatarii *apelului la o Pace Sovietică*, inițiat la Stockholm de urmașii nordici ai înțeleptului Zalmoxe, primul părinte român de Constituție, ceea ce s-ar fi și aranjat, dar dresorul ce-l ținea pe Ghitler în lesă o mierli, plâns și călăuzit spre mausoleul leninist al Pieței Roșii de aproape întreaga umanitate, sfâșietoarele urlete de jale oprind locomotivele, iar tovarășa Pipina a lui Tonel Barosanu, zis Malaxa când vindea Loz în plic, nimeri ea în micul Cămin Cultural al lui Ambrozie Tichie de la Titu Târg, despletită a doliu, tocmai pe solemnitatea Momentului de Reculegere, ceea ce pediatra Dora Căinaru povesti acasă scena, cu lux de amănunte și cu veselie irigată de speranța grabnicei întoarceri a unuia din pictorii naționali, la uneltele sale, și la ea!

– Aici nu te pricep deloc, îi obiectase de pe valiză Clara „agricultorului“, urmând să plece cu Virginia și Octavian la Basel, sub acoperirea de guvernantă-n familia româno-americană. Azi e-ntâi octombrie (1943), pe alocuri va rugini frunza din vii, și e tern ce va mai fi. AA vor reduce războiul la demolarea *din aer* a orașelor germanilor și la a le judeca crimele de război abia <u>după</u> înfăptuirea lor, cedând sub șantajul electoral de acasă lui Stalin plăcerea de a ocupa la sol, sat cu sat, cartier cu cartier, mai toată Europa, în scopul denazificării temeinice. N-ai nicio șansă dacă rămâi fermier la Ziduri, Marius! Te vor dibui și te vor distruge.

– Știu că Uniunea Sovietică, Stalin. se va extinde până la Breslau, Viena și Cracovia, falsificând referendumuri. Sunt conștient, Clara, că risc reeducare-demascare aici, apoi pohod na Sibir, bravă el, ezitând s-o mai avertizeze, ca-n alte dăți, că la Terrorangriff, politbiroul NSDAP sinucigaș va răspunde fanatic, cu exterminarea evreilor *ostatici*, neinteresând ei nici pe Stalin și nici măcar pe Roosevelt, quizul secolului fiind a determina dacă americanul a primit, în cifre clare, mai mulți evrei în SUA decât am lăsat noi românii, în Războiul Sfânt, să treacă prin România către porturile Mării Negre, ca să constate apoi că Imperiul Britanic nu permite debarcare la Istanbul, iar sovieticii torpilează orice, cum trebuie să fi pățit Mózes Árpád, în 24 februarie 1942, dragul meu amic evreu ungur clujean, dacă într-adevăr s-a îmbarcat pe *Struma*, cum convenise cu o filieră de șerpași bulgari la Oltenița, printre care și peisagistul din Varna (Orașul Stalin), colegul meu de sinteze optice Kirciu Kotkov, cu care adese am expus la Halszka Chrzastowska, feerii dobrogene, în Liovul nostru cel gemând de-atâtea amintiri moldave, alb primăvara când înfloreau cireșii, vișinii, corcodușii, prunii și merii...

– Mda, e clar, se încruntase cu acea luciditate rece ce certifica mai degrabă aplecare spre filosofie poeta, că Subiectul tău se află în Galiția, în Răsărit, iară nu în kormușka băloasă unde clefăie fără răgaz scrofițele roz.

Însă mi se pare mie tot atât de masochist că, îndoctrinat de mic în spiritul Datoriei jertfei pentru un anume contur geografic, poate acel contur... când te-a sărutat consolator, ca pe orfanii Transnistriei, Măria Sa Regina, în casa Șaraga, în refugiul ieșean, ca o altă mamă a ta, după acel tifos de Bălți și de Bug... E în tine, Marius, o pur galițiană asiduitate întru a suferi riguros, temeinic, dur, conștientizată și asumată dealtfel deplin în gravurile-ți pentru opera concitadinului tău lwówean Leopold von Sacher-Masoch, însă tot pentru nesuferita aia de Halszka te-ai pretat la realism burghez, să câștigi, încât ai și reușit la Isidor Suceveanu, la Antibes, să le laude toți!

– Vrea să spună, se smuci în lesă pittbullul cu o privire inteligentă de ras rasist în cap, c-o fi el *Subiectul* în Est, ca Summa Motivelor, dar că *informația* va circula doar la ea la Basel! Nu la tine la neagra, la izolare, în regim celular sau deoist sau de practic „arestat liber“ de turnători la domiciliu și la locul de muncă!

– Geniul nu este numai înnăscut, el este și predestinat! cită din alexandrinul Ioil Borgiah, ca la Gumrak în armăsarul alb ca neaua, arestatul încă neobișnuit cu cătușe și cu ochelari negri, și nici cu hurducăturile de pe drumul gipului.

Era în această resemnare speranța că pacea e pace, fie și sovietică, iar fericirea e fericire, fie și sovietică, dacă muncești cu plăcere și îți iubești fără șovăială soția pasionată de spectacolul creșterii copiilor, înainte de a apărea grădinițele, tembelizorul, netărăul și generațiile care nu mai țin nicio obligație față de Neam, Rege, Zeu și Țară, adică senin neștiutoare de istorie și literatură.

– Au! gemu Stalin ca ciupit de vărsat, scărpinându-și alunița de pe urechea stângă, cea fotografiată de Heinrich Hoffmann, colaboratorul lui Marius în frăția de arme româno-germană. Halszka asta nu-i aia cu poemul că la apa Vavilonului, mî siadzieli i pizdzieli, tam mî șezum în șezut și pișarăm ochii?

– Niet! negă senin concubinul farmacistei, încă o dată strivit magiun de proeminenta personalitate a Înaltului oaspete, care nu putea fi mințit de nimeni.

Devenind foarte palid sub soarele dobrogean amintind orbitor de centurile defensive ale Odessei noastre, de Stepa Nogaică și de Stepa Calmucă, avu revelația că *mî siadzieli i pizdzieli*, a sta la o șuetă-n șuia organizare bolșevică a șantierului, pe fond muzical de șușanele optimiste, nu e o expresie gruzină ci bielorusă, iar contesa Halszka Chrzastowska, mă-sa mumii Agnieszkăi, galițiană desăvârșită, rupea binișor această limbă a urmașilor vitejilor carpo-daci, pictase peisaje în lunca Daugavei la Vitebsk, vorbea bine și ruteana getodacilor rusificați, ca și el, precum și germană, idiș, lituaniană, dar mai cu seamă era sufletește est-europeană de tot, galițiană corectând aristocratic pe șoferul ei din Minskul nostru, șugubățul Oles Hristici, care recunoștea că din motive geopolitice ai lui nu

s-au diferențiat specific iscând o triadă Eminescu-Grigorescu-Enescu, și atunci ce era la morda lui, vai, o vijelie mai viscoloasă (pizdziulina) de șlamslove de natură a răci conlucrarea cu alte popoare vorbind toate același iazîk, al ssoțializmului pobeditor: pszek, maskal, jîd, labus, hahol, baistruk, bosiak, koos, niestaiak. Iar Marius era înduioșat că ea îl trata ca pe un egal într-o Evropă Unită, la care oniriza și cavalerul Mircea cel Bătrân până să-și dea seama că se va merge în Vest la Coexistență Pașnică Mozart cu păgânii frumoasei Malcatun, belindu-se răpindu-se-n Serai credibilitatea catolicismului, la butîrka din Lwów cooperându-se Ural-Atlantic astfel: au tras în contesă ssekuriștii în recul ai lui Beria și, mai mișcând sărmana vreo două ore, au terminat-o ssekuriștii în ofensivă ai lui Himmler, care aveau un comportament corect milos până și față de patrupede, iar în masivul Cornești criticau pe românii ce vânau evreii risipiți din Chișinăul jefuit, dinamitat și incendiat de cominterniști, dădăcindu-i didactic igienic că a lăsa cadavre neîngropate sau aruncate în bălți conduce la răspândirea unor epidemii.

De pe taluzul superfilmogenic ca o Peninsulă, plimbându-și Ghitlerul, tovarășul în uniformă care semăna cu mercenarul anglo-american gruzin remunerat în sute de milioane de galițieni și angkorieni de rasă disprețuită, deci neevocabili, zări, deoarece avea ochelari heliomarcși-heliomatricși de spionaj, ceva în neregulă la un șanț de conductă, lat ca de doi arșini și adânc de cel puțin doișpe, bucurându-se, adică cu 25-30% mai balșoi decât al imperialiștilor americani ațâțători la un nou război, deși B.B., M.M., S.I. și alte sex-simboale recalibrau deja tot mai dificilă râvna de a-ți picura malofia fierbinte pe paiele păduchioase ale unui bordei de transmisionist la Morozovsk, doar pentru c-ai prins pe unde scurte *Lily Marleen*, când scrofițele libere pot clefăi ațâțător în propriul Occident înghețată cu fistic și volbură, înnebunind progresiv oligarhii Galiției Mari și grăbindu-i să se intabuleze, inclusiv în giganți de fiare vechi conținând în teren gropi comune pentru care nu există cadastru.

Căci după cum se știe, chișinăuianul Alexei Șciusev, arhitect al Mausoleului lui Lenin 1930 și director al Galeriei Tretiakov, a proiectat pe când se năștea Marius Ghizdavu la Lemberg în 1912, biserica din Cuhureștii de Sus, raionul Florești. În orașul Moscova, i se datorează Kazanski Vogzal, de unde-ncepe Transsiberianul. Plus Biserica Eroilor de la Kulikovo, pe Don, unde rușii au apărat la 1380 cele trei Țări Române și Evropa de barbaria mongolă. Anchetat de celebrii reeducatori piteșteni la Canal, torționari doar pentru că erau FDC, de prin Frățiile de Cruce, nu fiindcă aveau *Convingeri Comuniste* și că, studenți sub ceaușism nu sub dejism, ei ar fi colaborat cu poezii la revista literară cu același nume, Marius a recunoscut în Baraca 13 că visa a influența negativ pe arhitectul Șciusev, să nu-i dea lui Stalin ideea de-a construi zgârie-nori, întâi Derjpromul scriitorilor din Harkovul Murocikăi, apoi alții mai înalți decât

Doma Iskrăi, în Moscova poetesei Larisa Rîbalovna Căinaru, care a atribuit statuii Dostoievski, la Biblioteca V.I. Lenin, protocronismul că Ștefan cel Mare a ginit, ca precursor lui Roosevelt și Churchill, că poate fi exploatat sângele rusesc pentru a face ordine în Europa. Și la fel, Mihai Viteazul, a tocmit... cazaci ca să lupte pentru Ardeal!

Caniculă festivală. De Pobreajen, în 6 august 1953, doișpe ani de când se întâlnise la Berdicev, într-un carpen sur, cu A. H., jivopiseț și arhitect, nu cu A. H., rumînskii pisatel, și abia acum devenise posibilă o reală convorbire fecundă cu cealaltă somitate a Veacului Nou, deoarece ea tocmai își întregise dialectic identitatea flască de poet caucazian cu aceea constructivă, deși nu de arhitect, totuși de popă predicator și mare lingvist, mai cu seamă după 11 septembrie 2001 practica dovedind că o zdanie, fie ea și bâzdâganie, *de cuvinte*, poate rezista terorismului mai bine decât niște omenește perfect calculați coloși de oțel și sticlă.

– Tovarășe Stalin, raportez! îl agrăi de jos cu vioiciune deținutul bandit. Și declar că sunt de pe acum de acord global cu toate măsurile pe care partidul cominterniștilor le va lua împotriva mea, îl mai preveni zekul Marius, cu doar țeasta neacoperită de malul surpat, că refuză a reda, *ca infirm,* cum s-a călit oțelul, ca Ostrovski, Nikolai Alekseevici nu Aleksandr Nikolaevici, pretextând jenă deontologică de a scrie fără proprie experiență Despre Suferință, nu era Max Blecher, ci doar ros de o maladivă fobie de paralizie, fixată în scăfârlie la 19 ianuarie 1941, deci după ce-a vizitat cu Paul Éluard și Max Ernst, la Carcassonnes (Chersonesul nostru), pe literatul Joë Bousquet, ce primind în 27 mai 1918 un glonț în măduva spinării, difuza din camera sa lecții despre realitatea imediată, cum putea s-o pățească și el cu glonțul tot german și tot în coloana vertebrală!

– O ce zile frumoase! exclamă absurd jandarmul din prepeleac ca din loja Bolșoiului, uimit că întrucât bolșevismul robotea cu Norme de Protecția *Muncii,* a muncii nu a Muncitorului sclav nomenclaturii, se cam grăbise prea stahanovist săpătura, cerându-i-se boierului râios român șase norme în greutate de 102 tone, pe când se sprijinise cu blăni dulapi doar labiile gropii, și iaca se năruise-n pâlnie totul, urmând ca ofițerii politici de la barăcile 13 și 14, cu studenții în drept și-n jurnalism, să cerceteze torționar reeducativ dacă nu cumva o fi fost sabotaj ingineresc sprijinit de americani, nu întâmplător în revanșardul, după numai 12 ani, iunie 1953, rebeliunea muncitorimii berlineze contra creșterii normelor coincizând cu tolerarea înființării „oficinei neonaziste“ Deutsche Welle!

Nu fără o strângere de inimioară, și grănicerul, și lupul, se uitară cu binoclul la Bildberichterul, Filmemacherul, Damenmalereifickerul antonescian, precum excepționalul reporter Geo Bogza, cu ocazia documentarului despre Canal, și cronicarul de familie Petrușka Dimitriu, cu ocazia Dunăre-romanului, când i se năzări profesorului de canto alăturat că-și va pierde nu atât picerele cât întrepicioarele, deci și nevasta, cu o

jalnică imitație de voce de soprană dovedind câtă cultură se poate face din popor sub bolșevism, gâlgâind el aria Despinei Schlauberger-Hébuterne, îndepărtată moștenitoare a Fridei de la Sonnenheim, care activistă n-a organizat nimic în Occident pentru salvarea boierului râios, ceea ce i-a fost și ușor, știindu-l reacționar înrăit, iar un anticomunist este un câine.

Ea nu ginise nici că el considerase pe Stalin sănătos la minte și că-n toate scenariile de după Stalingrad, se vedea pe sine doar ca rusofon *pictor detașat la Lvov*, în Republica Sovietică Socialistă Ucraineană, dintr-o Românie tot Republică Sovietică Socialistă, *parte a URSS* condusă sovietic de Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Pătrășcanu, Boris Ștefanov, Leonte Răutu, Bodnăraș, Vasile Luca, Cea, Teohari Georgescu și cine se mai afirmase-n reeducarea alor noștri...

Pentru a-și ușura Dosarul, cedase încă din 1943 mai toată averea lui Theo Octavian Augustus, cu clauză să-l sponsorizeze *să se exprime*, îndeosebi după ce glasnostul regulând perestroika, va naște mandavoșkă, restabilindu-se-n 1990 Circulația, și banii vor recăpăta sens onshore, nearshore și offshore.

Nu-și păstrase pe numele lui decât Foișorul de la Pribegi (devenit ulterior orfelinat, Sovromlemn și mașinno-traktornaia stanțiia), Studio Lux (în ideea de a-i reda familiei Honig aparatura după eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist), Atelierul Modigliani (rechiziționat de Ivan Enache pentru torționerul Zahar Maslovici Kartotekov, apoi acaparat) și excentrica-n pădurea Andronache căscioară de chirpici cu prisacă, în care totuși i-a fost vârâtă poștărița Victorița, să-l supravegheze ca obiectiv zis *Repin*, dar pe care ar fi iubit-o boierește, la cules ciuperci, lângă sinistră și misterioasă local, Balta Vrăjitoarelor, a dezarmat-o ideologic și a promovat-o agentă dublă, aflând de la ea ce mai uneltește partidul-stat, ce categorii de oameni de ispravă va mai trimite la munci *necalificate* – exact alea ale galițianului migrant de după 1989, cu pivotul lor culesul de căpșuni înroșite de sângele donat de intelectuali lui Stalin întru bolșevizarea Spaniei, fiind mai atractiv plătite acolo Cioropel, Au-mă-doare și cu Pizz culegătoare, decât în România iliesciană titulare cu dosul pe niște catedre.

– Pajaluista, prostite, se scuză ca prostul plimbătorul de câine lup, banditul de Ghizdavu a cumpărat în 1944 nu doar coșmelia de chirpici, din pădure, ci și, simetric față de calea ferată de Constanța, o casă bătrânească lângă cimitir, la intersecția 2023 a străzii Lecturii cu strada Existenței, imobil căruia pe urmă i-a făcut acte pe el Victoriței Parapuff, cea impusă colocatară împreună cu șoferul ei soț, mai mereu dus de acasă, acolo unde-l trimetea partidul pe șeful lui.

– Deocamgaură, îi răsuci cu cizma cărămizie de roca dobrogeană spre prezent căpățâna, sseCURistul sseCURiștilor, to’ a' ășu' Pistalin, scărpinându-și cu gheara ca de hoitar obrazul de oțel vzdrocennîi roșu-vinețiu, auzi, dhragă? Poidiom popizdim o țâră lingvistică, deoarece zdies

am ginit io o limită a lui tata Marx, că astă știință ar fi putut fi dusă până-n pânzele albe și de către antici, nenecesitând mare bază materială în șarankă, aparatură, și nu smotresc di șe. Puturoșii! Sabotorii! Kontrrevoliuționerii! Anticii nici nu s-au apucat de ea!

– De lingvistică? gemu ca Fecioara de la Nemmersdorf sub tanchiștii T-34 din sumbrul octombrie 1944 *pictorul ei* din nopți prusace, cizmuit sub soarele prevestind orbitor deșertificarea României, țară de care auzindu-se la Viena abia când a publicat ăla *Luceafărul*, susține dl. ing. petrolist Gigi Tabarcea, ctitor-sponsorul Fundației Arhivarea Antiromânismului Defăimător, că cică s-ar fi întrunit niște Înțelepți în țintirimul din Praga și au oprit pe Descălecătorii unui posibil stat al lor, implementat în deșertul Principatelor celor unite de... Occident tocmai în acest scop, deoarece printr-o conștiință națională proprie, românească, nu s-ar fi ajuns niciodată până la omleta din 1918 a unor oblastii cu poporații fără trecut comun, și fără viitor comun altul decât nimicnicia pibului în deșert!

– Clivajele, comentă pentru bac Emily apropo de surpătura din jurul bunicului nr. 2, Ma, frate bunicului nr. 1, Theo, clivajele care au traversat de la est către vest și încă mai traversează de la nord la sud România de azi, 15 mai 2001, România celui mai veninos partid fascist din Europa, își au ele una din motivații în cusurul că

– Unirea provinciilor, ghici Hi croind înalt harta pentru Belvedere la Viena multduioasă, a venit printr-un Noroc Istoric, ca la handicapați, pică pară mălăiață din Apfelbaumul lui Klimt, iar dezunirea, invers, printr-o necesitate *obiectivă* de la sine subînțeleasă, ștergătoare la rozetă cu ea, fără frământări, fără indicații prețioase sau ieftine recuperatorii după 1989, așa că hare dreptate Herr Stalin și cu Herr Dshershinskij, iară nu deținutul boier petrolist agricultor Marius Ghi, să rătăcească nechemat în țărână mințile junimii, punându-și OPERA plastică sub titlul *Năpasta*, scris începând de la 26 iunie 1940 cu litere tot atât de stacojii hemoglobinice pe tuci negru, cum ar scrie teroriștii palestinieni *Nakba*, despre anul lor 1948, cum obsearvă că se obsearvă, preciză Hi despre Ghi, că zicea Narcis Moga, ca biograf necombătut de antibiograful Maradonel Zamfir-Frișcă.

– Tot ce știu eu, se dezvinovăți din umeri că n-a omorât lucrătorii cu munca în Transnistria noastră, ci doar i-a exploatat la munci agricole, agronomul Ilarie Otomega-Gaist, e că domnișorul Tristan apreciază că *Năpasta* a început de fapt nu în 1940, ci abia imediat *după* Rebeliune, când zicea tac-su de represalii grele.

– Happy Days! Happy Days! gemu și exultă sub cizma sovietică din piele roșie americană argăsită de furnizor buckinghamez căpățâna de boier căftănit în țărâna ce i se părea a mirosi a fofoloancă împizdită, neachitându-se întreținerea la apă caldă de către toți locatarii, pentru unul de un mental de-l pupase Regina Maria mic, Năpasta fiind că rodina lui parcă nu mai avea deloc bărbați!

Nu-i uitase parfumul de violete regale, și de parcă i-ar fi îngropat cu mâna lui pe toți, cât a fost detașat de la Agitpropul criminalului de Război Sfânt Horea general Bratu la secția Cimitire de Eroi căzuți pe Câmpul de Onoare, de la Odessa noastră până-n Volga, Groznîi, Mahacikala și Ialta, după ce a sfințit la Oancea, în Covurluiul nebasarabean din dreapta Prutului, pe 24 august 1943, țintirimul și Monumentul „Primilor eroi (*eroi*, devora-ți-aș postmodernitatea, Narcise!) români căzuți pentru dezrobirea Basarabiei“, cam tremurând de frica unui nou raid aviatic american, după care s-a șucărit de cum merge frontul și și-a aranjat să fie mobilizat pe loc la Ziduri, ca... agricultor, protestând astfel viguros dar mutește și la alegația umilă de Revelion 1943 a lui Antonescu, cum că Neamul nostru „n-a fost niciodată un Neam de cuceritori”, ceea ce contrazicea planurile de lapislazuli ale clanului Ghizdavu, *determinat* să cucerească, potrivit cu cursul evenimentelor, respectiv Augustus SUA, iar Marius atâta URSS câtă marcaseră cu sânge ca cu niște lasere cu rubin ai noștri, sau mai bine și mai corect zis, *ai lui*!

– Ai *lor*! răcni disociindu-se de asemenea clan Emily, pentru că așa zisa Mare Unire a venit printr-un „noroc istoric”, nene, ca cum ai trimite căpăcele de bere sau etichete de ambalaj la Tragere, deoarece travaliul ca Arbeit de decenii nu a fost în sensul unui demers mai larg al elitei sau al populațiilor, ci doară demersul pe jos ale unor microscopice elite politicianiste, care manevrau în scop electoral, dar care *nu aveau în spatele lor o reală susținere politică*.

– Just! apăsă Stalin. Separatiștii basarabeni nu aveau acest spate impenetrabil, pe când Biserica Rusă deznaționalizatoare-mancurtizatoare era în asentimentul țarist al întregului norod muncitor! Și la fel de civilizator ca Țarul în Basarabia era, în Banat, Ardeal și Bucovina, Kaizerul Habsburg al Kakaniei.

– Și Țarița poate civiliza noroadele! Nu eroismul bărbaților e specific într-un război sfânt, ci augmentarea exigențelor privind virtutea femeilor, explica Pia Filip (Iordanka Filipescu) studenților ei, prefațând un film californian 1942, *Casablanca*, în care șeful Rezistenței cehoslovace era un tovarăș ungur Victor László, iar soția acestuia, Ilsa Lund, o norvegiană frumoasă ca Ingrid Bergman!

– Acest lucru, consilie Hi din lesă, cu un gâtlej ca de leși îngâmfați gen Dshershinskij sau Vyîâschinskij, de-ar trebui Walesa și cu Wojtyla *să-și ceară scuze* rusului de meserie Jirinovski c-au adus polonejii cu letonii, evreii și gruzinii bolșevismul în a Treia Romă, la Smolnîi, iar a patra nu va mai fi, ca să-l implementeze adânc, acest lucru Maaare, privi el cafeniu lung întrebător spre anglo-americanul stăpân gruzin ca și cum tot efortul de propagandă euroatlantic postceaușist și postmodern-colaboraționist ar fi fost de reiterat, reiese orbitor recitind documentele securității privindu-i pe așa-zișii... Luptători Naționali, niște protolegionaroizi printre fracurile

cărora s-au născut, în Austria mé, la Lemberg, pe 1 octombrie 1912 deținutul bandit Marius Ghizdavu, al cărui cap sub cizmă de Gigant e chiar axul cumpenei imaginare între cei care au scăpat în aval de surpătură și cei asfixiați în amonte, printre care și dascălul lui de canto, un fel de Dmytro Hnatyuk ce, pe măsură ce țărâna patriei îi pătrunde-n gură și-n craniu tot cântă ca Orfeu, regretându-și partenera, vreo Belă Rudenko, cam cum zekul Marius se mai agață-n vis de-a marxistului d'Esgrignon Despină, auzind șoapta ei de cameristă din Cozi fan tutte, interpretată inaugural de Dorotea Busani...

– Vezi, Emily, verify, sugeră rușinat Nilă Niel Ghizdavu, hippiot bărbos ca Iorga cel... pedepsit pentru necinstea sufletească de corrrrupțiune, campania ăstuia privind *Liga Culturală,* aia despre care se știe bine ce ascundea, vai, ce fonduri se manipuulau și și ce o-biec-ti-ve f. personale aveau în spatele, crezut impenetrabil, al ambalajului patriotic și al dosului Unificării, nemeritate de români și nedorite de minorități, dar și neavizate de atttitudinari, de oengiști, deoarece ar fi ieșit o moooonstruoasă Românie Regală Mare, în perpetuă autodescompunere, împuțind toată Europa, dacă nu și îndepărtata SUA!

– Deși noii filosofi și, cujătați di ei încât s-au întrupat în 3D gata vigilenți, noii istorici, au alertat decidenții euroatlantici pe Gaist, să nu se lăcomească la niscai tablouri sau Dürer Goya gravuri ghizdaviene, *curat imperialiste*, din pivnițele cramei de la Ziduri, că nu totdeauna românii au suferit și s-au jelit prin codri, ele având ca erou civilizator pe Bogdan-Vodă al III-lea, fiul lui Ștefan cel Mare, mai întâi la 1509 trecând Nistrul spre ruși cu toată oastea, scenă epopeică în stil Delavrancea la apus de soare, zi tot de vară, vineri, iunie 29 dni, apoi restul, tot din imaginație și după Ureche, aproape luarea Liovului nostru ghizdavian:

– Vă leatul 7017 (1509), iunie 10, după multe solii ce trimisése Bogdan vodă la craiul leşescu pentru soru-sa Elisafta, pre carea de multe ori o cerşusă şi nu-i o didease, văzându că nimica nu poate folosi, socoti că are vréme ca să-şi răscumpere ruşinea sa dispre craiul leşescu cu sânge nevinovatu şi de iznoavă au început a strânge oaste. Ci văzându craiul ungurescu vrajba ce intrase între dânşii şi simţindu că Bogdan vodă de iznoavă face oaste asupra léşilor, au trimis sol pre Ştefan Teleţchi, ca să-i poată împăca. Ci nimica n-au folositu, că Bogdan vodă gătindu-să şi armându-să, au pripit cu oaste de au trecut apa Nistrului, vineri, iunie 29 dni şi au intrat la ruşi, la Podoliia. Și sâmbătă au sosit la Camenință și décii au slobozit oastea să prade țara, dându-le vină că n-au lége pentru strâmbătățile ce fac, alta că va să-și răscumpere Pocuțiia, a treia și pentru sora lui craiu, Elisafta, ce i-o giurasă Alixandru craiul. Deci arzându și prădându țara, au tras la Liovu, de au bătut târgul, de puținu nu l-au luatu. Și singur Bogdan vodă cu capul său au lovit cu sulița în poarta Liovului, care lucru și astăzi să cunoaște semnul. Și nici léșii nu tăgăduiescu de

aceasta, ci încă ei mai tare mărturisescu că au fost adevărat așa. Și au prădatu împrejur pretitindirilea, și au arsu Rohatinul oraș mare și vestit și multă avuție și bunătate dintr-însa au luat. Luat-au din Rohatinu și clopotul cel mare ce este la mitropolie în Suceava și mulți oameni și boieri au robit și domnii lor încă i-au prinsu și cu mare izbândă s-au întorsu înapoi la scaunul-său, la Suceava, fără de nice o zminteală și robilor ce-i adusése din Țara Leșască le-au împărțitu hotară în țara sa. Și décii ș-au luat doamnă din țară și au făcut pre Ștefan vodă cel Tânăru.

– Atmosferă ideologică irespirabilă, poluată și de țapul comunal Marius, care-și permite în sumbra linie Goya a *Dezastrelor războiului* (sute de milioane semnături pe Apelul pentru Pace stalinistă!), să valorifice încă de pe când gestiona la Kotelnikovo, în Atelierul-bordei Dora Maar, sau la Morozovsk, în Atelierul-cuhnie Lee Miller, fotografii proprii sau schițe de eroism desenate de reporterii voluntari sergenți TR învățători cu talent de Belle Arte, o savuroasă culegere de sudalme, zicale de tranșee, proverbe, ghicitori, eresuri și snoave cazone, soldățești exasperate, sub genericul suprarealist *Pizdisme,* cu ilustrații în creion, acuarelă, pastel, peniță, cărbune, cretă, eventual culori naturale ca frunză de ceapă, de ștevie, suc de rodie, cucută, boz, sau ocruri din pământuri tot mai exotice.

– Țara noastră întreagă, scârțâi cizma de-i văzu Darie Fișiereanu (Zahar Maslovici Kartotekov) ca dată a fabricației 12 martie 1938, așteaptă și revendică un singur lucru: ca trădătorii și spionii care au vândut țara dușmanilor, imperialiștilor, deși masile strigau că nu ne vindem țara, să fie împușcați ca niște jigodii, trimițându-li-se câte 13 grame de plumb în ceafă! Naș norod revendică un singur lucru: ca aceste vipere veninoase să fie strivite! Anii, anișorii vor trece, bălăriile și ciulinii și pizda țigăncii vor acoperi gropile comune ale odioșilor trădători, prin țintirimuri ale săracilor, obiective de dispreț ali oamenilor sovietici români cinstiți, correcți poolitic, ali niamului sovietic în unanimitate unanimă, și piste creștetele noastre vzdrcernite de trudă creatoare, peste fericita noastră Respublică neștiutoare de principiul groaznic al monarhului absolut, va continua să radieze ca-n stema rîpîrî, cu razele sale luminoase orbitor, soarele nostru, etern votat, mai mare, mai radios și mai strălucitor decât al imperialiștilor...

– Pe drumul nostru de costișă, ridică un picior lupul alsacian unde ieșea din solul dobrogean coada de lopată-n formă oțelită georgian a inimă tăioasă ascuțită prin ciocănire, de brand Inima lui Stalin, pa puti ssoțializmu curățat de ultima murdărie și de ultima ticăloșie a trecutului, lopată stahanovistă inimioara lui Stalin în loc de cruce, pierdută fiind Cruciada cu scorul de un unu la doi, transformat la procesul elitist al etapei, într-un definitiv categoric unu la șapte, pe daroga fără pulbere, noi toți, norodul truditor în frunte cu minierii și cheferiștii mai feroviari, călăuziți de multstimatul și iubitul nostru Führer și învățător, veliky Stalin, ca de o stea de la Răsărit ca Vostok fericiților magi Dej, Cea și Yl, vom munci și vom

lupta, integrându-ne pe canalul euroatlantic, *fără burghezie competentă și împotriva ei*, fiecare 102 metri cubi excavați de boierul râios rob Marius și transportați de robașul cu același nume, la o juma de verstă, constituindu-se ca huo! la adresa imperialiștilor anglo-americani și a agenturii lor sabotoare de la Peninsuula și de la Poarta Albă, de fapt Poarta Neagră cea cu arome identice cu cele naturale, cele de jeg de baracă...

– Cad în genunchi de surpătură, dinaintea patriei, prunc sugând dinaintea liderului partidului dinaintea întregului nostru norod. Monstruozitatea crimelor și infracțiunilor mele nu are margini, mai ales în actuala etapă de înflorire a patriei de contr-contur reștanțat și reextrudat la rece. Fie ca acest show-proces al meu să fie o ultimă și penibilă lecție și ca întreaga omenire să-și dea seama de puterea violatoare invincibilă a statului sovietic. Fie ca întreaga umanitate progresistă să priceapă că teza kontrrevoliuționeră că URSS ar fi o țară cu interese strâmte *de tip național,* NU GLOBAL, *ca toate țările fără viitor*, este o teză îngustă, mărginită, care merită să fluture-n crivățul de Verhoiansk, via Vorkuta, ca o mizerabilă zdreanță din niște izmene sudice!

Întreaga umanitate vede însă linia înțeleaptă a patriei sovietice, tatuată planetar de tovarășul Stalin. De aceea, cu acest sentiment reconfortant de îngropat până la gât, după obiceiul polpotist, eu îmi aștept verdictul meritat. Problema progressului nestând în rătăcirili unui dușman al poporului demascat ca bandit, chiar dacă se căiește ca mine, ci în înflorirea URSS și a rîpîrî ca a 17-a ei respublică, în ROOOLu giucat de ea pi scena internațională, infinit mai important decât va fi vreodată, ca *Homo solus* și artist pictor, al meu!

5

Doamnă și mamă, farmacista Eliza Alexandrescu nu se juca, basarabeancă și părinte de fiică de bandit, cu infinitul metafizic, cu Uniunea Sovietică, de al cărei ostaș roșu mit o tuliseră de pe frontul occidental atât debarcații anglo-americani, cât și rezistenții anglo-francezi sau anglo-italieni, neinițiați în formarea nomenclaturii cominterniste, gata să ia puterea când intelectualii dinainte angajați i-ar solicita să fie călăuzit Norodul spre un viitor de aur ideologic, fie și cu sângeroase, pentru tineretul naiv și eroic, machiaverlâcuri.

Ea știa, din instinct de mâță, că fragilul ei conte concubin calculase corect cu *ce vine* Dej după debarcările: 1) tovarășei Ana, ce voia doar economie de piață și țărani fericiți; 2) tovarășului Vasilică, care revendica un stat de drept; 3) și-a lu' dom' Georgescu, ce ca supradotat nedus în Crucea de Piatră, năzuia, dincolo de orice banc, la un deces post mortem al

Cenzurii dinspre gașca moraliștilor.

– Să dispară năravul, scrise la gazeta de perete juna Enache Cici-Petrarca Cipriana Cepeca, uluind pe Jan Bebe, să se curme a se mai visa viza „Bun de Tipar", cât nu ești absolut sigur, post coitum și post modernum, de vizele Bun de Difuzare și Bun de Întâmpinat cu pâine și sare, de către critica de parrtid!

Ci pictorul, ca și Marx vedea-n perspectivă, până la monopolul asupra la na-vă tembeliziuni, întâi controlul rației de hârtie și tipografiilor, a hârtiei foto și studiourilor, ca fofolobiective sinecvanone, scenariul smart al lui Dej, post-Pauker, neputându-se baza decât pe un *tsunami de arestări*, de amploare demnă de o a 17-a respublikă sovietică, de să stea kotoyu sseccurist în mustățile pleșițe, încât să se închine până și Beria. Așa că dânsul, antrenându-se cu gantere și flotări, visa să nu resimtă șocul muncii silnice, când va fi supus la Reeducare prin uitarea vieții intelectuale în roabă, noapte de noapte săpând prin Pădurea din jurul căsuței de chirpici sub-suburbane, adăpostind cu argatul Andronache diferite tipărituri și imagini, prepuielnic că noii stăpâni le vor conserva-n fonduri secrete doar cât mai e-n viață reacționerul periculos și-s de-ntocmit, cu niște citate decontextualizate, Rechizitorii cu cât mai mulți komplici, formând *un LOT* în războiul civil contra propriului norod, iar apoi le vor îngropa arse la Berevoiești, de s-ajungem ultimii din Europa, de să ne scrie alții, unii de prin Kakania, Istoria.

– El era convins orwellian că-n U.R.S.S nu mai există în nicio arhivă *documente ale țarismului*! El le risca toate, p-ale lui, pen' că era un conte român regal râios. Primise educație etnocentristă și eroică. De cărțile minorităților nu i-a păsat! Și atunci coboară biograful inchizitor N. Moga și-l interoghează, adică îl întreabă-n imaginarul colhoznic, uitându-se la el fără plăcere, ca disidentul antefesenist și postceaușist Paul Goma la *hidrozâmbetul* domnului Iliescu.

– Măi dragă, de ce naiba s-a dus animalul ăsta de Marius tocmai la Harkov? Noi știam că interesele lui privind Marea Recuperare erau în Lvovul natal, unde și investise considerabil în localul unei viitoare Case Galbene, una cum o visase Van Gogh, deci ceva cum avusese oarecum Gauguin, la Pont-Aven în Bretania.

– Păi, nu mai avea la cine să se ducă la Lemberg! Se risipiseră care încotro avangardiștii lui galițieni! Iar cu biata Halszka Chrzastowska era de mult certat, de prin 1935, când el a preferat Liovului Parisul, parcă mai puțin filistin. Căgăbăul avusese acolo, după invadarea Molotoviei și începutul bolșevizării-rusificării ei, pe lângă obișnuitele case de anchetă și tortură-execuție, vreo trei închisori înțesate cu reacționeri, câteva mii, împușcând la ei o săptămână, până sosesc nemții în 29 iunie 1941, ca să se apuce și SS-ul de ciuruit, pe alte criterii, tot „științifice", dar rasiste. Firește, în retragere, Diversioniștii Sovietici au dinamitat o mulțime de clădiri, între

care și Casa Galbenă Van Gogh pandant celei de la Arles, în 25 iunie 1944 bombardate de anglo-americani, după care, zice Mișu, au fost detașați spre noi, să implementeze distrugeri unii la Cernăuți, iar cei mai mulți la Chișinău. În plus, se pare azi că e clar ce căuta *pictorul* Marius la Harkov. Pinacoteca de la Chișinău, domnule! Adusă acolo de NKVD. Erau și câteva pânze de-ale Marietei, sau miniaturi parcă, după fotografii, sau din imaginație în cazul cetăților dispărute prin demolare... Camenița, Colomeia, Hotin, Soroca, Orhei, Tighina, Liovul, Cetatea Albă, Chilia, Beciul, Ismail, Breslau, Wawelul... Dezastru însă! Informațiile culese de agenta lui, Murocika, erau pesimiste. Parrtidul şi Căgăbăul au socotit că șto Valuare nu se poate evacua spre Ural, se va nimici, ca să nu se bucure inamicul de ea. Iar lista cu *urgențe* de evacuat o cuprins mai mult fierătaie, nu şi cărți ori tablăuri, cari probabil totul s-au incendiat. Ce arde, nu putrezește!

– Da' cum a fost, lele, cu putință? E posibil așa ceva? Cum o reacționat in-te-lec-tualul Ghizdavu, ca fotograf, la *17 noiembrie 1941*, când înregimentat la generalul de agitprop Horea Bratu, cel cu dantură ca de rechin, că se spăla cu Zyklondent, s-a bârfit în birou la ei că, alăturându-se Axei, militar-fascista Românie i se integra și ca propagandă! De ce n-a tulit-o el imediat, direct în linia întâi, ca un cavaler pur, de i se lăuda Murocikăi că l-a dat jos, de pe harmăsărașul Orlică, pe cotoșmanul Kotovski, în vagzal la Kișinev, iar pe celebrul Ceapaev, că l-a azvârlit cu mustățile-n jos, în smârcurile Bâcului, de s-o înecat cu zile. De ce nu s-o-ndepărtat el val-vârtej pân' la Krasnodar la fete, până la Groznîi, până la Scoci și, în nord, până la Rareșburgulul Pripeatului, admițând că spațiul vital rusesc, începe cu Esenin în rubașcă la coasă dincolo de Oka Soljenițînului, iar al nostru românesc include nu numai Liovul lui Ioan Budai-Deleanu, ci și Kievul movilesc al lui Țamblak, și Harkovul cantemiresc. De ce oare nu s-o implicat el *efectiv*, ca doctorul Lecca, preotul misionar Damian și translatorul Noveanu, în semănarea Civilizațiunii în pustiul scit, ci a acceptat corvoada de-a fi mai întâi reporter de front și apoi stilist de cimitire, aport obligatoriu *discutabil* azi, cum crede deontologul logoped de conflict Maradonel Zamfir-Frișcă, care în visatul său bestseller planetar, *Protocronismul dubios de război al lui Marius Ghizdavu*, întreabă exasperat până când va dura Nesimțirea acestui batracian verzui expirat, ce șade la soare ca gușterul verde al lui Tichie al pediatresei Dora Căinaru de la Titu Târg, raionul Răcari, navetistă, și încă nu se căiește public deloc!

– Păi, a scăpat destul de ieftin! În prostia lor, cei care l-au săltat de lângă Eliza și Irinuca mică, din Strada Sfinților, n-au percheziționatără și oficialul lui domiciliu, declarat în iulie 1945 drept... studio Foto Lux, pentru Dovada aia că era meseriaș fotograf, când cu Ordonanța nr. 374 a Decongestionării Capitalei de *refugiați*, situat lângă Pădurea Andronache

și compus dintr-o căscioară studio lângă cimitir și dintr-o magazie păstorească, grajd, peste calea ferată.

– Nu era o glumă descongestionarea asta. „Toți cei care nu se vor conforma dispozițiunilor prezentului comunicat, vor fi pedepsiți cu internarea într-un *lagăr de muncă forțată pe termen de un an*, urmând ca după eliberare să fie trimiși la urmă”, adică la vechiul domiciliu de dinainte de refugiu, se spunea în iunie-iulie 1945. Până și oltenii vânzători ambulanți erau șicanați! Tremura și Eliza, deși angajată încă din 1940 ca farmacistă. Ei se cununaseră în secret pe undeva prin Basarabia, la Căușeni (28 octombrie 1943**)** sau Năpădeni, dar ea se temea că dacă e întoarsă înapoi în URSS, atunci poate fi dus și el, pe un traseu diferit, la Sibir.

În harababura din Studio Lux, securiștii și colaboratorii lor muncitori ar fi putut găsi o cutiuță roșie, din tablă aurie, de țigarete Benson & Hedges, fumate de cumnata petrolistă americană, Virginia, cum... și scria pe ea! Conținea, oho, nu doar medalii care îi recunoșteau fotografului cruciat devotamentul din Războiul Sfânt, pe lângă, cu panglică albastră, foarte regală (coroană, stemă) *Crucea Serviciului Credincios*, cu spade, lunaticul păstrându-și medalia *Cruciada împotriva comunismului*, atât varianta 1941, cu barete Nistru, Crimeia, cât și 1942, cu barete Don, Caucaz, Stalingrad, plus din partea aliaților noștri germani, probabil lăudat de Otto Runge, *Medalia Frontului de Est*. Uneori, le scotea din cutia anglo-americană și le admira, uimit de cum puteau ele să exprime plastic specificul național al celor două armate anticomuniste. La români, idealismul dezinteresat. La nemți, îngâmfarea austriacă rasistă, că Arianul poate să le facă altor europeni *orice*, pe el nu-l jenează decât vitregiile naturii! Medalia românească era din tombac auriu, pe aversul cu cruce, pumn și sabie scriind „Cruciada împotriva comunismului”, să înțeleagă și oengismul occidental că românii au luat în serios primejdia bolșevizării și de-aia trecut-au Prutul. Pe revers, „Patria Recunoscătoare”, o codană cu părul ca spicul grâului. Cea germană era din zinc tuciuriu, scobită. Vultur cu zvastică, fără vreo cruciuliță-n cioc, naziștii având partid muncitoresc *ateu* ca și cel bolșevic. Pe avers, inscripția comemorativă „Winterschlacht im Osten 1941/42”, ca și cum rasa ariană s-ar fi confruntat doar cu particularitățile meteo ale Lebensraumului de anexat!

Incredibil, dar adevărat, cele două iubiri ghizdaviene românești, paralele celei pentru dubioasa agentă Murocika de la Antibes-Harkov, au fost și ele răsplătite cu brevetul și medalia *Cruciada împotriva comunismului*, Dora Glagoveanu-Căinaru afirmându-se chiar pe front, la Odessa și apoi la Feodosia, ca neînfricată doctoriță de război, iar Eliza Alexandrescu doar la București, ca farmacistă, excelentă organizatoare a procurării necesarului de medicamente și a expedierii lor cu celeritate în zonele unde se dădeau cele mai sângeroase lupte. Dora o avea cu baretele Odessa și Azov, iar Eliza, pentru că nu a fost pe front, fără barete.

Păstra însă Marius chiar în această cutie colecția tuturor baretelor: Bucovina, Basarabia, Dobrogea, Nistru, Odessa, Bug, Nipru, Azov, Crimeea, Doneț, Marea Neagră, Caucaz, Calmucia și Stalingrad!

O găsise într-un pachețel aruncat din acceleratul de Constanța, la Pădurea Andronache, lângă cimitir, de vreun ofițer statmajorist sau alt colecționar, speriat de pedepsele solicitate de intelectuali în *Scânteia*, pentru gazetarii Războiului Sfânt, aduși la Procesul blitz din 30 mai - 4 iunie 1945, îndeosebi la cererea muncitorilor. A adăugat medaliile sale, plus *Crucea Meritul Sanitar* și *Crucea Reginei Maria*, primite post mortem 1917 de acuarelista Marieta Ghizdavu. Și-a zis că ascunde bine cutia, dar a uitat de ea! Noroc cu devotamentul... Victoriței!

– Poate, zâmbi posthuman Narcis Moga, expiratul Ghi așteaptă... amnistia divină, adică să se ducă pe tobogan după colț, înainte de a-și face *mea culpa*. Se bazează pe că Mișu l-a spălat din arhivele Ministerului Propagandei de vizavi de Gara de Nord, placat azi cu lădițe de aer condiționat, ca un uriaș refrigerator de păstrat cadavre de idei, pentru a fi examinate critic de generații fără prejudecăți. Ce? Mai crede cineva c-a putut filma fetele cazacilor în Kuban, corurile și dansurile lor, mult *dincolo* de Bug, și n-a știut ce se-ntâmplă dincoace de Bug?

– Nu numai că a fotografiat pentru Expoziția Transnistriei, râse Bazalau, aflat în trecere prin Salzburg, dar moșul încă mai știe... multe, ca oricine a trecut Prutul atunci! Doar că el n-a apucat, la Peninsula, tortura din barăcile 13 și 14, să vomite tot. Și nici măcar în 14 și 15 iunie 1990, până să pună Gorbi mâna pe telefonul roșu, să-i întrebe la palatul antonescian al Consiliului de Miniștri, dac-au înnebunit, pe-ai lui Yl, el n-a primit vreun șlog mineresc în creștet, nici vreo bâtă Spumotim în ceafă, de să-i revină memoria și să dea pe goarnă ce-a văzut.

– Contele e un rromân Rregal de modă veche, îl caracteriză filosoful Adelin Barosanu. Își închipuluiește că, în pos'modernitatea rețelelelor sociale, un artist mai poate avea, ca individ, als miliardime, opinii, păreri, poziții proprii, pârțuri personalizate, unicate, irepetabile, fie și ce-a trăit în tinerețea-i sprințară, adică lubrică, alergând în puța goală prin Biblioteca din Ziduri, palidă imitațiune reacționar conservatoare dup-a Brătienilor, vecini liberali sudici de la Florica, nevenindu-i revelația că, pentru cestiunile marcă înregistrată, mai bine taci din gură, nene, îndrituite fiind a se pronunța numai Institute și instituții cu jdemii de ideologi, cum a fost și cu *Însemnările despre Români*, ale leninistului Carolu Marx, pe care cică doctorul legist Lecca le-a descoperit într-o groapă comună prin pădurile de la Sverdlovsk, plantate antisecetă de Ecaterina a II-a, cu molid de rezonanță pentru violine Stradivarius, cum avea una și Murocika, de l-a trimis pe tântălăul de Marius la Rostov-pe-Don după ea, în plină luptă, legendând c-ar fi fost împrumutată unui urechist Koka Vitkevici, scopul fiind nu să-l aresteze pulemiotcikul, praporgikul gherou, Falelei Mitrofanîci Vodkin, ci

Marius doar să le constate cu ochii lui trupelor NKVD bravura. Firește, și cu Zeiss obiectivele, în acel 1 Decembrie 1941, când se-mplineau 23 de ani de când...

– De când Neamul Rrromânesc, completă Adriana beată pe net, o adunățulă de robi inferiori rasial, grăind o *limbă de slugi*, născută din eroarea Păcatul lui Dumnezeu, a câștigat la barbut un teritoriu mare-mare, lățit datorită unui șir loteristic de reporturi fabuloase, trimițând etichete naționaliste și căpăcele de bere fotbalistică la trageri la sorți televizate, pe când, vai, cu câtă ardoare sovietică se băteau până și cu dinții, pentru apărarea stalinismului, adevărații eroi ai timpului nostru, nepăsători de moarte ca vechii *daci reali*, nu ca dacii dacopaților, în Galiția Mare, Lebensraum cultural românesc, întrevăzut de Sibilele Lvovului...

– Flăcăii aceia frumoși frumoși din Divizia/ Unitatea identificată la Rostov pe Don de șpionul Marius drept NKVD 243, vezi jurnalul putrezit la Morozovsk, atât Narcis Moga cât și Maradonel Zamfir îi reproșează, întâi că de ce nu l-a împins cu opinca gios din carpen, pe Führer, la Berdiceff, în 6 august 1941, și apoi că de ce n-a spus nimic că luptătorii staliniști au avut la început nedumeriri ideologice, cum că io mi-s muncitor, măi, iar inamicul germano-român *e tot muncitor*, deci n-ar trebui, oare, să nu se bată unii cu alții, ci să se înfrățească?

– Cine ești tu, mă? Și ce plm dacă mai știi *cum a fost*? Plodul tău îmi aparține! Tot așa cum o nouă Rusie s-o înfiripat, la 7 noiembrie 1917, fără nicio conexiune cu a veche, țaristă, decât pornirile imperialiste, care să împiedice mereu Norodul pravoslavnic să atingă huzurul canadian și să se obrăznicească!

– Doamne, cum se băteau feciorii aceia, siberieni fanatici! Cum se jertfeau ei, Ilarie, ca pentru russkaia zemlia, pentru o rodină ca soarele orbitor de pe cer, dar în realitate pentru crocodilul de Stalin!... Publicitate, revenim.

– Invers, Iliescule, pareza cataleptică paralitică sufletească, de la 20 Maiu 1990 seara, după halucinantul 85% FSN, de-a zăcut jugravul Ghi la pat, și astfel nu l-au mai găbjit eseșii costumați în șahtiori cu mutre negre de gorniaci și de gonaci bosiaci, blestem rooseveltian sau protecție divină ca pentru un Człowiek Providențial, cum o interpretat psihanalistul popă Damian, cu piele de zaiaț în spinare, pentru că delirul nu-i plăcea nici lui Izaurian Noveanu, cum că ni se vâră iarăși un Discăleicat slav țarist sovietic la Buharest, și purcedem la o nouă Rumânie, pură ca o ciocârlie survolând o industríe abil dusă pe pustie...

– Ah, pi culmili lichidării întru privatizare, Stăpâne, se impune ca un țap înjunghiat o politică de *Moarte Intelectualilor*, combinând **Mineriada** divinului Yl, cu după 1996 **Mizeriada** cehovianului întunecat geolog sibiriak, năzuind toți la a-și implementa mucegaiul stării pe loc convergent la rezultatul sub lim că un co, Mando, de specialiști streini,

poate trasa marile disecții și orientări și indicații pentru toată curtula rumâniască, spre ce Macondo maxi-taxi să se-ndrepte, ce prublemetică prioritară, care ar fi *sarcinile demitizante,* la atâta mentalitate conspiraționistă neputându-se replica eminescian decât că planul divin a fost executat octogonic și icosaedric, în câțiva ani apucaliptici, doar ce n-a fost închiriată și Casa Înfrățirii Popoarelor la vrăjitoarele din Europa, în rest, conform prevederilor Congresului XV din 22-25 decembrie 1989, progresându-se ca focul unde aerul e condiționat, apa plată și pământul prerie, Virginică, în context că glasnostul regulând videochat perestroika naște mandavoșkă pură ca entelehia, etapizat, călăuzindu-ne iar un Ambrozie Tichie după cursul scurt despre poliomierlită, în prima fază a bolii, minerească, lozinca fiind *cu Mareșalul Antonescu în contra Regelui, Rațiului, Câmpeanului și intelectualilor căpoși*, iar în a doua fază, de construcție *efectivă* a capitalismului euroatlantic caricaturizat, lozinca devenind *cu intelectualii în contra lui Antonescu, naționaliștilor și interbelicilor*, iar în a treia *cu Subfinanțarea, Corupția, Incompetența și Nesimțirea în contra intelectualilor care încă n-au emigrat ca MaGhi la 1992*!

– Și abia dacă în acea pauză de agitație, folosită pentru un pic de reflecție, i se zbârli lu' Cioropel pupăza Istoriei ca o golancă nimfomană, Pizz, de la corturile militând pentru televiziune liberă, și nu doar pentru *mai multe* televiziuni ale partidului-stat, acuzată grevista foamei, de chiar Au-mă-doare felcera, că se exprima prea slujindu-se de acele varvarisme rejectate academic, și ce Academie! Deși nu Petru Dumitriu, dar poate Geo Bogza tânăr, da, le-ar fi acceptat în marele vocabular, ca *pizdisme* slave, Murociko, de o copleșitoare expresivitate cumva profetică, în sensul providențial că să nu se mântuie de zile Soljenițîn, căzând apărând de ai noștri Rostovul celor mai frumoși ani, deoarece Providența îi va pregăti o misiune de o largă, numai două-trei decenii, recunoaștere internațională!

– Care notorietate, tovarășe? parcă academic îl pizdui de mumă strigoaica Dora Glagoveanu pe Saie Buburuză, desființându-l în direct, cu o voce uscată ca de îndelungatul Post al Festivalului 1953, ținut să aibă ce râgâi, de sufletul lui Stalin, scrofițele roz occidentale luptătoare în contra inexistenților ațâțători la război. De unde până unde țaristul Soljenițîn și Notorietate? Că de când ne-a băgat telecablu, aici la toți eroii morți cu neamul lor, în toată Ghencea militară și civilă, de zace Grișa numai pe Discovery cu găvanele belite la docu de război, abia seicias realizând că „numa' Stalin o dus un războl drept”, iară eu stau numai pe **arte** încă de când s-a ctitorit și nici c-am auzit vreodată de Soljenițîn ista, fasonat de KGB să-l plaseze-n Harvard *ca să critice America*, tot așa cum în Zürichul lui Lenin a încercat în van, la 31 mai 1974, să fie mai... *catolic* moral decât italienii!

– Dar că Auschwitzul fu eliberat, abia în 27 ianuarie 1945, de

americani, nu de ruși, mai auzit-ai dumneata, cumnată, una ca asta? se cruci Murocika. Sau tu nu servești presă occidentală, doar învelești mămăliga-n ea, s-o mănânci cu căpșuni! Ori ți se pare că-s greșeli din întâmplare sau mișto din saxofon fin?

– La război ca la război! o liniști, apropiindu-se neauzit, ca un submarin nuclear de echilibru al terorii, Clara Honig, ca de obicei înecată la mare adâncime, într-un ocean de melancolie, fiindcă Marius nu a urmat-o în toamna lui 1943, scuzându-se roșind cum că *Subiectul operei lui se află în Răsărit*, cu autosugestia megalomană că el este ALES, deși, după ce-l ratase pe Ehrenburg la Kiev, cum și pe Eisenstein la Harkov, era limpede că nelichidându-și nici dublura la Rostov, și nefiind *nemuritor*, tocmai **Celălalt** era menit să fie reținut de Organe în Königsbergul Hannei Arendt, pentru a face cunoștință cu Gulagul și a răsturna apoi, la momentul oportun, paradigma despre lume a Intelectualității Occidentale angajate, tocmai când primise ea, din voia Providenței roșii, suficientă educație exclusivistă la imaginarul colectiv încât să-i poți spune doar atât, că păi, și-n URSS, era „sistem concentraționar”... Daa? Concentraționar? Nu știam.

– Și să nu mai poată suporta nimeni hidoșenia botului lui Brejnev, în totalitarian contrast cu aleșii papițoi ai democrațiilor, pe criterii de mutră din ce în ce mai hollywoodian televizionară, inclusiv a tovarășei de viață.

– Toate acestea, zise ea ușoară ca fumul, căci nu vorbea niciodată decât cu Marius, în drum spre Basel poate demascată și reținută, chiar în răsfățata de toți Budapestă, adică Shoah, Holocaust, Bolșecaust, Pol Pot, Sacco di Roma, Năpastă 1940, Bagdad 1258, Nakbă dacă vrei tu, nu-s până la urmă, la homosap, decât vorbe, vorbe, vorbe. Iară vorbele astea costă, Marius, pot să te coste mult! E o modă azi să pedepsești chiar și datinguri mărturisite sucit abia după 45 de ani.

– Mda, o-da-da! mormăia el, căci se gândea jenat doar la vorba *ordin* a unui împușcat, *meritați-vă morții!* Mă Novene, mustra el pe agitatul pensionăraș din Ferentari, tu ai mai slăbit, ca mercenarii lui Napoleon la Moscova, și cam ai vrea să se strofoace să întrețină veșnic vie-n niște Suflete Moarte, memoria victimelor din *Secolul XX*, doar alții, mereu Alții să se buzunărească pentru a plăti transfuzii la Neuitarea nefericiților dispăruți căzuți galițieni și angkorieni, plus afgani, plus cubanezi, plus copilașii mutilați de minele partizanilor prin Angola și atâția alții tot apăsând pe oțelul din pieptul mumiei lui Lenin și pe granitul din căpățâna lui Marx! Păi, ce afacere-i asta, barosane?... Iar tu, veteran conștient, cunoscător și de Război Sfânt, și de Gulag, și de Romlag, și de D. O. la Copeica Mare, cam câte cărți din astea folositoare pentru suflet ai sponsorizat, măi creștine?

– Niciuna! agheazâmbi popa Tani, dezlipind de pe ușa bisericii foaia Cuvântul Mareșalului către săteni. Și ce dracu vrei?

– Mnu, o-nu-nu! își pierdu respirația filologul operant oral. Mă... mă

gândeam doar așa și eu, în patriarhalitatea Ferentarilor mei, de mai latră câte-un câine răgușit sub cerdac pe lăuruscă să-și usuce labele, la cum aia mă-sii se meniră toate rău după ce glasnostul și perestroika au botezat mandavoșka și i-au tăiet moțul, că bandiții care au acumulat capitalul, pe cale individuală prin furt, sau pe cale colectivă prin subsalarizarea proletariatului, tocmai ăia n-au niciun interes, de la Marea Adriatică la Marea Japoniei și de la Kurile la Poola, să își aducă obolul pentru a se crea instituții mai coioase, cu menirea de a zgudui homosapul la conștiință, cum zici și tu, frățioare, cât e june sensibil chinuit mai degrabă de marile neliniști metafizice dacă s-ar putea supraviețui fără sex sau dacă te poți dixtra fără să achiți! Adică să se amenajeze mediateci porno gratis mai atractive.

– Speranța lui, ieși cu duioșie din sticla ca de spumă de drojdie a televizorului sud-coreean Johanna Oana Noveanului, asfixiată-n 15 februarie 1986 de la aragazul scorniceștean, abia mutată din Ferentari de la curte la bloc în Toporași, la bietul fugar Albert al lor, cel cu creierii sfărâmați în sorbul elicei hidrogrănicerești și ieșiți la țărm la Kladovo în 31 octombrie 1987, puțin timp înainte de alegerile parțiale ceaușiste, – ideea lui, la care are dreptul lui, pus deoparte în Cer, tocmai prin datul său de suferință, e că atunci când trece prin necazuri personale sau de grup, omulețul, pus bot în bot cu deșertăciunea celor *deposedări de ce-aveai tu cel mai scump*, orizontul lui de așteptare, deal-vale, în Războiul Sfânt, apoi prizonier la ruși și și la românași, adică să se fi pus Memoria asta a lui un raft ceva mai sus, folosind-o și cine n-are cu ce să-și plătească anual columbarul, după ce a montat și demontat glasnostul perestroika, de-a produs ea mandavoșka asta, cică într-un mod cel puțin egal să se vorbească la teveu de toți, unitatea de măsură pentru genocid fiind mortul, recte și de-ai noștri!

– Bine, Ioană, se cruci de indignare coana preoteasă Marijana a popii Tani, dar tu n-ai băgat de seamă până la vârsta asta cât de *inegali* sunt morții?

– Au n-ai remarcat, fată hăi, cum că unul e dus la groapa comună de trei melomani ș-un câne, pe când alții au parte de cortegii mafiote, cu nenumărate Merțane negre și taburi suvuri, de parcă ar defila însuși Parrtidul? Și trebuie lărgite, ca la Troia, porțile Cimitirului Bellu ca să încapă gigacoroana?

6

În cer, ciocârlia tăcuse. În livadă, mierloiul devenise posac. Cine

primise tribună, să vorbească neîntrebată? Gaița? Pițigoiul lugubru? Coțofana hoață?

Era acea Zenaidă, ghiciră în pata de sânge din cafea cât gigacaloria, șefii de promoție ai lui Stalin, fecioară din București-pe-Nipru (Кременчук, Regiunea Poltava, născută însă în Bugeac și, auzind de minuni, manifesta inițial aspirații monahale pentru Schitul Hoitarului), eliberată din lagărul de la Komsomolskaia Petliura de atamanii creștinilor cazaci ce, pornind într-un singur iureș, ajunseseră la sud de Poltava, aproape de Harkov, surprinzându-i pe capii de mort roșu-esesiști ai Căgăbăului înainte de a-și lichida, după tipicul cekist, înjurăturilor și instrucțiunilor marxiste, prizonierele de la Krasnaia Bandera, numai de-aia, ca să nu se-arunce-n brațele inamicului eliberator român, ori chiar german!

Cum o insultă, în treacăt, biograful ghizdavian nedorit Narcis Moga, pe româncuța supraviețuitoare a Foametei de pe Nipru – genocid organizat de-ai lui Hrușciov care s-a scremut, pe urmă, să-și spele vina față de ucraineni, dăruindu-le pe de-a moaca Bucovina, Basarabia de Nord, Bugeacul, Transnistria, Liovul nostru, Khaliciul, Odessa și, colac peste pupăză, Crimeia noastră cu Ialta noastră cu tot, – româncuță frumoasă, Zenaida, vai! văleu, educată dialectic materialist, în sensul libertății ca necesitate înțeleasă, cum e brățărica din sârmă ghimpată, uite că, deși curtată de filologul maior frumos Iancu Noveanu, cum teologul urât Atanasie căpitan Damian trebuia totuși să fie căsătorit în prealabil, ca să apuce parohie la Dalnik-Tătarka, inclusiv Cimitirul repede crescător de la Cota 102, ea l-a uitat la ordin pe lingvist, devenind prezbiteră, doamna preoteasă Zena maior teolog Atanasie Damian, ceea ce n-a apărat-o providențial, în primăvara lui 1944 – când era gravidă și încercase să se strecoare acasă, până la izba-i din București-pe-Nipru, ca să-și recupereze *Jurnalul de lagăr*, forjat la munci de oțel călit la Novokuznețk și Novosibirsk, convinsă tot de criticul Jenel că va fi, chiar fără premii, laude și publicitate, bestsellerul Războiului Rece –, să ajungă pe eșafod de camion american, pentru a fi spânzurată cu funie din cânepă britanică, de bara unui teren de soccer, plânsă fiind și de popă ca tată al plodului din ea, și de generosul filosof, care el n-avea nicio treabă, dar nu și de filosoafa occidentală, deoarece era vorba de-n aia mă-sii de minimartiri de rasă îndepărtată, galițiană!

– Aici, cuvine-se a se însemna că dacă Führerul, care „era loial”, și-a pus cariera în primejdie pentru Murocika, ordonând disperata recucerire a Harkovului din mai 1943, pe când Marius Ghizdavu petrecea liniștit la Ziduri de nunta Dorei cu Grig, gest irațional de risc de jertfă pentru un scop ne-arian, *trădarea* s-ar explica nu numai prin wagneriana impresie lăsată de romantic-medievalul amor dintre Marius și lebăda Murocika, ci și prin informația, de cel mai mare interes, primită prin fax de gauleiterul culturii și civilizației, Alfred Rosenberg, omul arhitecturii de securitate a

ucrainenilor și bielorușilor, în contra pornirilor hulpav anexioniste ale profesorului Ică Antonescu, că-n gaul lui secret cotit, de la Morozovsk, cinereporterul de Război Sfânt, Reichsführerul imaginar al germanilor de lapislazuli, cavaler Marius Ghizdavu, care a fost și un epidemiolog morfologic bun, descoperind la antifascista Dorothea Schlauberger contesă d'Esgrignon, nu insulina ci insularul protocronist **Punct Ghizdavu**, celebrul de pe Discovery by Night *punct G*, informația fiind verificabilă din două surse independente, mamelucul Abdul cu lumânarea și mămosul dresdan Otto Runge cu logica foforensică, cum că-n data de 1 octombrie 1942, când pretindea amicilor să-l lase-n zgăul lui, să-și serbeze singur în bârlog cumplita vârstă de treizeci de ani, anume în Atelierul footografic Lee Miller de la Morozovsk, apăi că nu era vizitat numai pă radio de Lilișor Mârlin, ca ambient cazon de labă, ci Dumnezeu i-o trimise la fix pe balerina violonistă cu tată NKVD de la Antibes, Daria Maximovna Riumina, specialiști ca coana Aneta Avăcăressi sau duamna Cepeca a șefului de promoție Ivan Enache, speculând că... marșrutizată în scop de culegere de informații de pe lângă Punctul G de Comandă A3 Ro, ipoteză tot de prima duaaamnă, cuana Anetta Awăkăressy, retrasă, cititind notta informativă ca poem de amor interesând doar patriotic fimeia, deoarece Mareșalul atâta vreme cât rămăsese gravidă Murocika (Mauricette ca obiectiv, nu Daria) se dovedise, fecund, din o singurică răsuflare înnegrind 125 pagini inspirate, bărbătești, către criticul liberal Dinu Brătianu, rămânând cu iluzia greșită și antimalagambistă că un fluviu-roman, poate chiar și un geo-roman, s-ar scrie cu tot atâta ușurință, dacă ai năduf mare, soldatul român fiind mai bun în ofensivă decât în defensivă, scrisori pe care le-ați găsit și Larisa Rîbalovna le-a recitit într-o nouă grilă de lectură, ca pe un *Epistolar al Gheenei*, sexist, care te îndeamnă la o reflecție critică lucidă, ca orice înjurături soldățești, înarmându-te împotriva derapajelor, numai că boierul râios i-a tras un protocolar de lă, în condițiile mizere de bordei specifice eșaloanelor avansate spre Cotul Donului și spre Stepulița Calmucă, întru dirty target ca să marcheze pentru investitorii de capital românesc cleptocrat offshore de Mâine, din Ruropa unificată, până unde se întinde dreptul nostru dincolo de Iasnaia Poliana, bordei totuși sigur, bine adânc cotit săpat de prizonierii michelangiolești, sclavii săi ruși, cazaci și sibiriaci, precum și de un leton din Irkutsk, care știa bancuri iakute cu pescari de pe Lacul Baikal.

– Totuși, dacă Dumnezeu din citadela-și a voit așa, oricât a grăbit Asaltul pictorul român cam german ajuns, prin forța destinului, cuceritor al pământurilor cantemirești ale Hârlăului Nou Smart Kivernisit, retoponimizat de hoholi Harkiv, cavaler decorat cu Gefrierfleischorden, elementul surpriză-surpriză nu s-a mai produs și, așa cum arată cercetătoarea cernăuțeană de baștină din Dubăuți, Galina Cobiliță, a lui Alin Vișan, în noaptea de 15/ 16 mai 1943, într-o zupincă stație ciupercă,

de tramvai care nu mai circula de mult, la lumina anglo-americană a farurilor, atrăgând plimbăreții de pe bulevardul Proletarskii, de pe ulicioara stradela Observatornîi și de pe străzile Bazarnaia, Marazlevskaia și Pirogovskaia, ca și flecarii vechi lupi de mare de la cafeneaua literară Robina, exact cum prevăzuse adevăratul pictor, democratul Marius Ghizdavu, plimbându-se vinovat cu Dora Glagoveanu-Căinaru prin Odessa mult duioasă, ronțăind o pungă de alune americane procurate de la o plantație locală, de la vilele de vară din Langeron, ale securiștilor șefi de promoție, spre Slobodka, pe lângă cimitir, și de acolo, prin stepă, spre Usatovo, o altă ieșire fiind la 3 kilometri, în satul Kuialnik, bănuiala lui Mișu căzând cășunând pe o biată căsoaie bătrânească de la intersecția uliței Diukovskaia cu Pișonovskaia, dar neavând probe că e folosită de partizani, încât s-o dinamiteze cu tot cu șobolanii din catacombe.

– Păi, nu se temeau s-aibă pierderi, eroi, nici împuțiții de politruci de la Hârlăul Nou, Tristane, mormăi departe tam daleko camaradul buchenwaldez Ghiță Tabarcea, obez sumotar mai aprinzând o lumânare la crucea de granit de Alcazar de la Majadahondasuzuki a Axei Roma-Berlin-Tokyo.

– Mai dihai ca cert că niște-mpulitruci, ce se retrăgeau, bliat, cu lașitate dinspre Puldava noastră burebistană spre lunca Donețului, așteptând firobuzul la altă zupinkă, numai pentru a aplica expeditiv nizkay primernoe nakazanie talentatei balerine violoniste locale, care-și contaminase prin mânjire cu malefic sloboz ghizdav valah sângele ei pur sovietic, nu aici în Harkov, nici la Kotelnikovo în Studio „Dora Maar / Brassaï”, ci în bordeiul de la Morozovsk ce-și poziționa întunericul spiritual drept Studio footografic „Lee Miller / Man Ray”, tot ghizdavian dar pro-occidental, of-of-of! ajutaați-mă! ajutaați-mă, oameni buni, creștini pravoslavnici, lacrimi negre în noapte ca antracitul șiroiau din ochișorii ei ca murele câmpului, în timp ce camionul de argint cu șase roți motrice, conceput de inginerii americani în peste 600 000 de exemplare, să-și apere dacă mai pot nemții, de sovietici, vaterlandul nevestelor doar ca pedestrași, tot da cu curu ’napoi, cu curu ’napoi, apropiindu-se-n sudălmi kaki de stâlpul din molid de rezonanță, binemirositor a smirnă sudică, abia adus din pădurea Goloșeevsk, nimeni îndoindu-se printre nacialnici și gazetarii occidentali progresiști, dar timorați de obscenitatea belicoasă, că această padală târfă intelectuală, sukă fără inimă, fără creier, fără rațiune, care a pactizat *orizontal* (ceea ce în metodologia ghizdaviană-n caz de fără cearșaf ar fi putut fi o ipoteză inacceptabilă) cu inamicul Cărții Atlantidei, ar fi avut ea, cățeaua, sucika, vreo șansă la reeducarea prin katorjnîe rabotî de să i se umfle picerele balerine de varice ca butucii, iară degetele degerate să nu mai simță strunele argheziace ale viorii, degete care, automaticește, auzul muzical detectând un abia șoptit verdict armonic prestabilit, anume smertnaia kazna, se puseră a repeta provocatorul, înălțătorul până la urmă

cât Statuia Libertății, MI MINOR bartholdian, prin sfâșietorul apel al căruia a și fost momit Marius în mahalaua de octombrie a orașului producător de niște mașini agricole, ca taburile și tancurile, cu kondior, cu basamac, dar și de solide locomotive ale istoriei, montate la HPZ și capabile să ducă de la Dnestr la Amur, în bouvagoane, în de-alea de vite și chiar în cisterne, până la cinci mii de deportate la un singur drum, după listele pornite de la bază, de la kombedul sau komnezamul local spre vîstavoii de sus de foarte sus, ceea ce nu contrazice, chiar din punctul de vedere al unui contemplativ deviaționist vertical, ca atomistul Epicur, populismul lui Belinski că câtă frumsețe, bliad, câtă generozitate, câtă noblețe sufletească stau camuflate chiar și-n firea celor mai umile făpturi omenești, cu care se preocupă Narpitul, Alimentația pu Publică, așa că auzind gâlceavă la coadă la biscuiți Belomor, pruncul scoase căpșorul, în timp ce un viguros prapurcik din regimentul Semionovski, simplu edecar de pe Volga noastră vizând a fi înălțat la cinul de podpolkovnik, îi trecu Ei prin ștreangul britanic căpșorul cu pletele de Rusalkă încâlcite de-un licurici, încremenenindu-ne cu ochii beliți la Nemuritoarea Iubită a românului, asistând să nu scape niciun amănunt și pisatelul realist socialist cel ce nu de la Epicur, ci de la Vissarion Grigorievici, nu tătuca lu' Iosif Vissarionovici și frații săi, ci be Belinski, reținuse că trebe să raportezi corect întocmai și la timp, să poată fi exploatate informațiile, șefului de promoție, în turnătorie ca și în fluviu-roman trebuind să fii exact, căci așa cum îi scria vel-criticul lui Gogol în 3 iulie 1847, cagda celoviec ves otdaieța LJÎ evo ostovliaiut Um i Talant, adică că când homosapul prinde *a minți*, atunci el își pierde și claritatea minții și talentul de a comunica adevărul, consecința fiind pierderea Războiului Rece ca întrecere între sisteme, cu corolarul acestui eșec, anume o formală (Пошёл на хуй) condamnare a Kommunizmului *în accepția sa totalitară*, care restricție, voi a observa naiv progenitura ghizdavă de la mă-sa ei din ștreangul mingeacului, nu exclude logic a sublinia la nazism virtuți ca caracterul ciocănar de partid muncitoresc, precum și idealismul dezinteresat cum ar fi de să aperi Civilizația Europeană, suka, fie și cu forța, tot materialistul Epicur observând marasmul că nu ni-i nevoia atâta de amici, cât de încrederea-n ajutorul lor tovărășesc, bliat, pe când criticul liberal Belinski aproape că profețise miracolul de breaking news, că din mumă spânzurată poate țâșni minunea cosmică, un pionier clonat ca Pavlik Morozov, jucându-se cu dialectica până la paradoxul român că taman în imperfecția naturii ca rodnică prirodă stă perfecția ei de a da roadă bogată, de foame și de knut cioloveacul trudind până-i vine grețurile că nici n-are contează ce-a găurit sau strangulat l'Histoire în tine, zev zekule, ci cum plm te descurci, cum te orientezi, după ce la 26 iunie 1940 a căzut asupra Neamului tău Românesc Năpasta, bliad, purcedându-se la începuturile timpurii ale deznaționalizării, felie cu felie, ca dintr-un purcel lăptos, efectele cele mai

dezastruoase observându-se că se obsearvă chiar și de observatorii străini însărcinați a monitoriza, după anul pașoptist 1989, **uitarea Războiului Sfânt**, îngropându-l în *Anul 1940*, și reconstrucția de-a dreapta Prutului, pietroi cu pietroi, clonă a rușinosului zid intergerman, cu aspect însă tern, cenușiu, anost, de sloboz corupt, care a mai fost folosit o dată, bliad, principalele fragmente rămânând suveniruri sau luând destinații muzeal-turistice, deși totuși și dintr-un sloboz de second hand se prea poate repopula un ținut lovit de Năpastă, idi nahui, auzi caraula voce de handicapat pitic redus mintal care mai era și vertically challenged în acel mingeac differently sized, de care nu beneficiase nici filozoful Epicur, nici criticul literar genial, părintele esteticii și criticii revoluționar-democrate, V. G. Belinski, autorul dramei königsburghezo-moșierești *Dmitri Kalinin* în care a criticat kaliningrădean vehement iobăgia kantiană, puternic impresionat ca Kalinin de ecourile mișcării revoluționare a pandurului Tudor Vladimirescu, pe care logofătul Iordaki Ghizdavu de la Jupânești n-a combătut-o la 1821 ca zaveră de zurbagii, ci doar o a consiliat ca în Proclămațele către gloată să fie alese cu grijă cuvintele insensibile, păstrându-se un limbaj decent, *civilizat*, pulitically cur rect, pidosnic de fățarnic, balaurilor care ne mâncați de vii!

– Căci, cită pruncul spânzuratei din *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, ca și cum, dacă ca nomenclaturiști jdanoviști la vreme de blocadă ați făcut mâncăruri multe și foarte gustoase și bine mirositoare de să leșine orchestra leningrădeană, mai târziu însă amestecați în ele ceva urât, kkt, toate netrebnice le faceți, tot așa și în cuvinte. Dacă mai înainte ați vorbit cuvinte cuminți și vrednice de laudă, chiar și pentru criticul calofil Belinski, mai târziu ați amestecat în ele pizdisme, atunci toate volumele tomului 3 din 10 le-ați stricat, în cele *sobrania socinenii*, și întru nimică să fie socotite le-ați făcut!

– Ay, da’ frumosu-i! se scăpă kipiatok aburind de liubov Isaura Morgenstern. Și deșteptu-i! Parcă-i Che Guevara!

Luuung privitoare ea, ca Murocika pe Marius, Antibes, la șeful de promoție Sergiu Enache, Antalya, pionier și utecist al capitalismului într-o Românie nou-nouță, descălecată de pe El-Zorabul împrumutat de la Grajdurile Jukoff, de comisul prezidențial, la 20 Mai 1990. Ca nepoțică, ea se răsfăța a nu cugeta la cum gândește bunicul că fugara Liz, de la sarcinile ce i-ar fi revenit în patria ei, RSS Ucraineană, la Tatar Bunarul ce părăsise de teamă că va ispăși-n Siberii fără de sfârșit păcatul că, de Paști 1943, cinereporterul de Război Sfânt se refăcuse, post-încercuire Gumrak, la părinții ei răzeși, la Năpădeni și Cornova, cu ea, îi născuse-n 1951 o fetiță, pe Irinuca, elvețiancă modestă, ce la rândul-i avea să facă o fată, pe ea, pe Isadora, adevărul fiind că totul se rezuma la o melancolie fără cuvinte, nici măcar obscenitățile din mediul cazon și de la Canal nezguduindu-l, bliat, ci abia dând în mintea copiilor recitind una din marile cărți românești,

Fram, ursul polar, avu revelația că de ce anume mai mult se bucură!

Pentru că... un băiat ar fi trebuit s-o ia de la capăt? Premilitară, recrutare, încorporare, concentrare, destrăbălare, cruzime, gardă civică, război sfânt?

Dar fimeia? Au nu suferă și ea, încă mai mult, sucika, trofeu fulgurant invadatorului, căruia Führerul Cominternului nu-i poate decât agăța-n pieptul, scăpat miraculos de glonțul nostru dezrobitor, niște tinichele de defilat cu ele? Cine acasă umple cartușele? Cine se luptă cu lipsurile? Cine e *ținta* râvnită a criminalelor de război bombardamente anglo-americane asupra orașelor noastre?

– Poate mai mult decât chiar Mormântul lui Eminescu, a cărui spulberare se evaluase a-i demoraliza identitar pe vecie pe români, până la Ura de Sine!

– Te avertizez că ai atitudine antioccidentală, domnișoară Isadora, o dăscăli pe Isaura catedral Muhală Muistu, trecător c-o bursă prin Basel, dar bunicul artist susținu performant, cu fum scos prin urechi, apărând-o, că el însuși a urmărit în primăvara-vara 1944, chiar și de la fostul Studio Honig din Pieptănari, pe care-l *românizase*-n Ferentari Studio Lux, cum se scremeau fortărețele zburătoare să nimerească Locul de Pelerinaj Național de la Cimitirul Bellu, neanticipându-se că ideologiile se pot postmoderniza, tot acolo fiind înhumat filosoful berlinez Caragiale, a cărui candidatură în postromânism la titlul Suprem de *scriitor român autorizat* euroatlantic, va fi bine finanțat sprijinită după 22 iunie 1991.

– În dauna *părosului nepremiat* ce zis-a Demiurgului că „de la Nistru pân' la Tisa tot românul pizdu-mi-sa!” îi sări orgasmic de gât ca un arc navetista Emilia Tomoioagă lui Micșunel, găselnița ei demitizatoare fiind previzibil una virală.

– Măă, taci mă! mormăi caraula ce pulitrucii puseseră strajă spânzurătorii să nu se șterpelească de către studenți cumva fututul trup al Murocikăi spânzurate și să susțină presa lui Goebbels, împerecheată cu a generalului de propagandă Horea Bratu, cum că spatele virgin al frontului sovietic n-ar fi impenetrabil și că acel baudelairian stinking carrion vopuciaia padal' ar fi înviat chiar de Voskresenia tolstoiană, răsturnând iar cu capul în jos dialectica, suka!

– Adevărat a-nviat! sorbeau mujicește din vodca de scorușe, împărțită sub mesteacăn de-o amică a spânzuratei, sucika, Veronica (malienkaia Vera!), lunetiștii din trupa de șoc de arrriergardă, ce aveau să întâmpine cu focuri răzlețe pe cuceritori, represalii urmând a pătimi evreii, dacă mai erau evrei în Harkovul cela, întemeiat mult înaintea Kievului, de către infailibil *Kharnabon, domnitorul geților,* din care s-au tras spre a fi slavizați cu forța frații ucraineni, amintit de Sophlokes, în tragedia mit descălecător, de pe El-Zorab, i-ha, a lui Triptolemos, propusă a se giuca pe aceeași scenă camion, după praznic, de sufletul moartei.

– Și să nu uităm, serenissime, gunguri Micșunel, nici că Kharkivul a mai fost cucerit în două-trei rânduri de români și germani, nici că Marx se referea la grecii ce vor năvăli sub Petru Groza, peste Florica bibliotecii Brătienilor, ca bolșevici refugiați din „țara lui Pericle și Sofocle“ și, erudit cât să fure Stalin și Hitler din carnea lui, Maurul neimaginând vremuri când Antigona nu va mai avea posibilități de să-l îngroape pe Polinice, frate-su, fiindcă i se va elibera abia după 20 de ani spravca de moarte, osemintele aflându-se ori în cimitire ale săracilor, ori pe sub cocinile Aiudului, ca ale acelui cunoscător al Ingratitudinii Românești, care ar fi încheiat calvarul cu un N-O SĂ MĂ RĂZBUNAȚI, de s-au răspândit apoi basna prin agenți de influență, cum c-a lăsat cu limbă de moarte, invers, interdicția paralizantă, plăcută nomenclaturii, să nu mă răzbunați!

– *N-o să mă răzbunați*, observă caraula, *este o aserțiune mioritică, bă*! când Marius, întors epuizat și distrofic în baracă, căzu-n flashback uluit că succesele lui Stalin încep în istorie doar atunci când îi rebagă-n seamă pe intelectuali.

– Exact! aproape că izbucni într-un chicot de șahist pruncuțul Pavlik Novîi Morozov, deși în jurul gâtului simțea ca un ștreang rece de cânepă englezească. Îți vând un pont, tovarășe politruc: când nu vor mai citi decât universitarii, iar eseiștii vor fi mai mulți decât romancierii, ocupă-te tu de influența nefastă a tăticuțului meu, pictorul român Marius Ghizdavu din Morozovsk, asupra Marelui Führer. Consumatorii bestsellerului tău de mâine vor constata plăcut surprinși că, deși tati al meu nu a putut fi prezent din motive obiective la această nuntă mioritică a mamii solo cu ștreangul, el a acționat totuși în aprilie 1945 ca un bun consilier de imagine, pentru Adolf și Eva, încât înscenarea tragediei finale se caracterizează prin niște identitare trăsături românești, ba chiar de substrat mai profund, geto-daco-trac! *Aruncă, nebune, piatra în lac, în Wannsee, și fugi!*

– Eee ceva ceva, se chinui a gândi Isadora, e ceva resemnare mioritică și nuntă cosmică la bunkărul Cancelariei ce se dărâmă peste miri, cum zidirile Meșterului Manole, după cum e și nepăsare de om, de parcă nu l-ai privi din pivniță, ci din înaltul ataraxic bombardier, cu un ochi învinețit ca al Luceafărului!

– Astea-s elucubrații de-ale băieților șefi de promoție cu ochi de safire artificiale, ca alde Maradonel Zamfir-Frișcă sau multinteresatul de Valea Ursului Narcisică Dabija-Mogulică al nostru! Meri la cratițele tale, Isaură-Isaură, mulge caprele din Valea Păcurarului, trage-un gât de țuiculiță și fii fericită adulmecând ce-ai mai gătit, valea-i în fum, nu-ți vârî nasul unde nu-ți fierbe oala!

Și se auziră din bucătărie farfurii isterice, tot olărie nouă de la Coșești.

– Acum cred c-ai înțeles, reluă Fram tot întunecat, ca un Ștefan cel Mare luând, la apus de soare în Valea Ursului Agresiv, măsurile de final

de epopee. Te las să proiectezi. Fă-ți viața ta așa cum sunt pe plai legile de-aici. Consumă! Dar nu te preface într-o paiață ca mine. *Homo solus*! Un bufon la Pol ajunge...

– Că Marius Ghizdavu a ilustrat pentru copilul interbelic *Fram, ursul polar*, zâmbi a râde antisovietica Eupraxie a popii Sică, de era să se întâlnească-n Romlag cu graficianul de mai multe ori, da, exegetul dominant și antiderapant Maradonel Zamfir are pe ce se baza: pe panourile satirice din crama Zidurile, unde ele amplificau răcoarea și prevesteau viitorul a mulți tovarăși de petrecere ai paraliticului boier prizonier în Alsacia Voicu și ai rotofeiului său frățior, bancherul ieșean Aleku Șaraga Bolșevictonul, ce diavolește bea tiutiun în balansoarul cioplit în lemn de gârneață. Junele sârguincios discipul al pictorului ieșean Tonitza și al sculptorului chișinăuian Plămădeală impresionând puternic pe sculptorița aprozaristă și alcoolică, modelatoare la Orfelinatul Ziduri de capete de copii distrofici ai Foametei marxiste, 1946, Cristina Done, printr-o serie întreagă de variante la secvența de serial în care Fram, la Pol, îi tot trage scatoalce lui Zgăibărici, educându-l... să nu plagieze, întemeindu-se mitic un model paidetic la români, din care s-a tras că când glasnostul a însămânțat artificial perestroika, ea a fătat mandavoșkă, popo Sică. De ce? Deoarece ștabul care a avut mentalitate de șef de promoție le-a zis la copii, intră, mă, în politică și ai grijă să nu delapidezi ca un nesimțit decât pi bazî di imunitati! Pe când zekul care a fost reciclat prin circuitul alambicat al pușcăriilor, ăla a scâncit cu o mentalitate de câine bătut că, fiule, nu te băga, mă băiete, în politică, pentru că dacă eu nu făceam politică, generație idealistă printre mancurți ingrați, nu mai memoram atâta durere și nici voi urmașii n-ați mai fi fost niște perdanți datorită dezavantajelor!

– Doamnă și mamă în Basel, geografa foamei turistice Irène Burckhardt-Morgenstern, o iube'c, da' nu de la dânsa, ci de la bunicuța, Eliza Aleksandrjescz, interveni la lingvist și la Agnes de Krécy, clavecinista Isadora, am avut *revelația universalității* celui mai slav dintre cuvinte, care începe cu **pi**, care e ca un raport în cerc, în cuibar rotit de ape, cum îi spunea, tot bunelului Marius, nu știu ce Sevastiță de la Sibiu, Cluj sau Nagybánya, numai că nu la Lemberg, în patul de sharonstonă bălaie al Halszkăi Chrzastowska s-a declanșat Iluminarea, ci mult mai târziu, în plin Război Sfânt, la Odessa, după restabilirea circulației tramvaielor, când el de la Kotelnikovo Atelier Dora Maar sau de la Morozovsk Atelier Lee Miller, o tulise-n haine suprarealiste, nebun după Dora Căinaru, și abia urcaseră cele trei controloare feseniste cu foarfeci ca ale Parcelor și el nu compostase belet, alergând bezmetic după pi, în vreme ce pediatra nu umbla după pu, cu toate că Grișa scria departe daleko la **1681** pagini de *Sviașcennaia Voina*, iar cel mai apropiat român, chirurgul autocastrat Lecca, parcă nici n-o vedea, căci socotea de a sa sviașcennaia abiazannosti să tragă de limbă rubensienele feseniste odessane, încă nerecreștinate-n

catedrale-n care Eisenstein băgase Chaplin, cu Kaganovici, care deși stăpânirea alor noștri implementase iconomia de piață, belșugul de *pentru Expoziție*, în Transnistria, păreau c-așteaptă ca nelimitatele ajutoare de la imperiile american și britanic să se concretizeze într-o curajoasă ieșire din defensivă, declanșându-se acea amplă nastupatelnaia voina, cum cerea și doctrina militară a imperialismului sovietic, că să te bați în țara altuia, suka, pentru că ești superior nu rasial, nici ca obscenități cazone, bliat, ci ideologic, cu finalitatea de-a-l găbji pe Ghitler la Parij, la Delacroix, pe când își plimbă merditativ blonda Blondi cățea alsaciană, sucika, prin Place de Kurfurstenberg, unde 12 ani înainte de victoria de la Timișoara a lui Marius contra lui Soso Stalin, adică-n anul 1977 cel cutremurat de disidentul Paul Goma, deștărații ca Rațiu și Câmpeanu, sau românii de exil Eliade, Ionesco și Cioran, cari azi nu mai sunt prizați, au uneltit formând un fel de cuib de trei suspecți, ațâțând la un fel de nou războiu sf. După ce ăla rece „oprise măcelul" prin *capitularea necondiționată* a Occidentului, care neaducând și bolșevismul la Nürnberg, la județul sărmanilor, a dovedit că achiezează la ce se discuta cu antropologul Waffen SS Adolf Reichmann, șahistul Oscar Hubig și fotograful gestapovist Arsène-Séraphin Boisson, la Ministerul Propagandei al lui Bratu, de față fiind și căpitanul Marius, cum că după rezolvarea cu succes a „problemei evreiești", după *reducerea marii masse slave*, ale cărei femele au proprietatea Pi de a permite o înmulțire clonare ca a insectelor, vorba Führerului, ceea ce impune Concentrarea lor în Rezervații ca-n Arizona, și după *importarea de sclavi sudici, latini*, români, italieni, francezi, spanioli, portughezi, pentru plantațiile lîsenkoist-mengeliste de eucalipt, se vor întruni cu necesitate de fier (și ce fier de Donbas-Kuzbas călit în Belomor!) condițiile obiective... „americane" de ivire, dintre junii naziști, a unui Abraham Lincoln neamț, care să restabilească eroic, cu prețul vieții, Democrația, fă!

Doamnă și mămică, farmacista ucraineană din Tatar Bunar, Eliza Alexandrescu, călătoare fără bilet, *na șaru*, pe șpagă și pe razii, de la București la *Peninsula*, mda, ca obsedată, cu pruncuța-n brațe să nu stea la cozi, tocmai la Viitorul bolșevic al țării gândind că nu e niciun viitor, dacă un supraom artist și boier fin, ca Marius al ei, e întrebuințat doar la a substitui, ca târnăcopist și robaș, excavatoarele sovietice, pe perioada reparațiilor explicate ca sabotaje, și să nu mai mărturisim gravele consecințe asupra Rasei, dacă așa stau lucrurile și, în acești ani de Pace Sovietică, uite că etalonii de prăsilă cei mai prețioși, taurii comunali, sunt cu toții puși la index, exact ca cele mai fecunde cărți, ăsta nu e numai elitocid, boilor scopiți, este antieugenie științific practicată la scară Gulag galițiană, cu dramatice consecințe, Irinuco! Parcă te văz mare, peste cincinale fugită la Basel, doar ca să ai ce... mânca și să conversezi cu alte scrofițe roz occidentale, bliad, despre dihotomia Est-Vest ca tipuri umane

și îndoiala dacă mortu' mai poate fi unitatea de măsură pentru genocid...

– *Transferat fără drept de corespondență*, i-o taie scurt paznicul kafkian c-un bot robot de bombardier terminator americano-britanic, așteptând ca țiitoarea de drogherie să scoață pachetul de Chesterfield, primit de ea ca șpagă de la speculanți sau de la contrabandiți contrabandiști, pentru medicamente rare, sau aproape droguri, contribuind la implementarea unei specii de corupție insensibile la eforturile de combatere inclusiv din epocile Yl și Avăcăressi, ba chiar la carantina pe țară a președintelui Pește, consiliat de inginerul Brânză și de academician Ion Codoi, cum a adus prinos de aport și mujul ei zekar, introbăgând corupția balcanică în CCCP, deoarece prin Odessa noastră călătorind în civil dar bezbiletnik în mijloacele de transport în comun, cu priviri spăriete cem zaiaț ot orla de complicațiile ce s-ar fi ivit că n-a compostat belet, cu riscuri serioase de execuție pe ultimele trepte ale țaristei scări Potemkin, trăgând intens atât teroriștii, cât și forțele de represiune imaginate de Eisenstein pentru a justifica Ura de Clasă generatoare de Gulag sub Soso, el care tac-su cu unchi-su-l pregătiseră rusofon pentru misiuni cât mai perforante în spatele de placaj PFL și rigips al frontului bolșevic, deosebi cu dezgust estetic la cele trei Parce feseniste că poceau rusa literară a basarabeanului nostru Pușkin, cu localisme odessane ca vus trapilos i șto slucilos sau ca buroha, hleb i prostitutka, suka, redundând stilistic protiv globalizării, după parlamentări și coborâre jos, el lăsându-le pradă jerpelita-i cazon pungă de plastic, „Kent!”, conținând excelentă mătase de parașută anglo-americană de captură, să-și confecționeze niște ii rezistente, de să le poarte și strănepoțelele, revelația fiind că împărțindu-și-o disputat, elevimentele lingvistice au căplătat o dinamică fără egal, din pendularea când pe odesski când pa russki, urechile lui lungi și fine, de zaiaț bezbiletnik demascat și belit, fiind șocate de slove ca pizdato, pizdeț, rumînskaia pizdataia iia bluz rumen, pizdissim, dureroasă fiind de fapt doar expresia când el se scotocea-n buzunare până la excitație de bilet și una i-a zis alteia că Foufoune, *ne pizdi mnogo*, adică să nu se mai moșmondească atâta cu el, care și-a adus aminte că parcă la fel, tot în acea Polonie Mare, întinsă de la Baltică (Balta noastră) la Pont, în Liov-Leopolul nostru, leneșă pe canapea, acuarelista Halszka Chrzastowska, biograful Narcis Moga inversând însă adevărul cu minciuna și sprijinind un scenariu georgiano-gruzin despre pictor-salahor, ca repetare a finalului Sonnetului antic anticulinar dar nu și antic... al informatorului cu numele de cod François de Malherbe (Thorez?), care-n vederea informării corecte a lui Soso, demarată din hățiș după sesizarea lansată de malenkii Pavlik, încă din mingeacul mă-sii, despre ațâțarea lui Ghitler la un nou război voina de către Marius și colegii lui bandiți din Ministerul Propagandei Gara de Nord, unde se cuvenea totul demolat și înlocuit cu Parcul „Kotovski ecvestru”, nu se remarcă la analiză-sinteză decât restricții la catering, acumulând

rezerve de să ai ce băga-n trenurile regimentare ca aprovizionări, cum rezultă și din dialogul aristocrat cu poloneza următor:

– Mon coer sau coieur, admite ea, il est bien vrai, mais vous en prenez trop, remettez-vous *au pas* et quittez ce *galop,* referindu-se la probarea lui El-Zorab de către obiectivul Repin în grădina cu cai a Glagovenilor, la 22 iunie 1941, sub ochii încântați de panașele cruciatului, ai Dorei ce tot da din gură că Războiul Sfânt nu trebuie să fie unul religios, și nici ideologic, ci doar o recuperare simbolică a Basarabiei și Bucovinei, ca să nu strâmbe din nas, cu muci cu tot, mâine megaintelectualii sau seismectualii Autoelitei, cum că Românii Regali în 1940 i-au abandonat, ca niște lași, pe frații lor, – exact ce zice și propaganda Kremlinului! Ca și cum Războiul Sfânt, dezlănțuit de îndată ce am putut conta pe niște aliați curajoși, l-am fi pornit în 1941 doar ca să-i incităm pe anglo-americani să ne distrugă mun'cipiile și să jubileze apoi de bolșevizarea noastră ireversibilă!

– Ma belle, a ridicat el lancea asupra ei, laissez-moi, c' est à vous de vous taire, ceea ce pentru antiderapantul exeget Maradonel Zamfir e un indiciu că distroficul de la Canalul Morții nu se hotărâse ca un legionar al Romei pentru marea jertfă, ci ca un sabotor fomist uneltea o conspirație secretă de a părăsi rîpîrî cu elicopterul lui Otto Runge, aterizat în 15 februarie 1949 la Tămădău, tocmai ca a doua zi să participe la Parij, în hotelul cumpărat de Mircea Eliade pe banii lui Salazar, la Ațâțarea la un Nou Război, alături de rechinul imobiliar Cioran, de cățeaua Monica Lovinescu, suka, și de alte javre care-și închipuiau că scriind cărți rezistente la cultură, vor colecta destui dolari ca să alimenteze cu hrană Mișcarea de Rezistență Națională din munții de la nord de Ziduri, tovarășe Țiucheală, ia măsuri urgente pe toată valea Râului Doamnei, de la Nucșoara pân' la Mioveni!

– Ma foi vous gâtez en sortant du repas! ar fi protestat, ca bucătăreasa de să mănânce oameni Lenin la stalovaia partidului, contesa poloneză lichidată de căgăbău în colab cu gheștapopoul, într-un gest co rect politic dacă morții îs inegali și gropile diferă la bandiți de-ale homosapului, chiar în borșul transhumanist.

– Belle, ți-s ochii so black oci ciornîie i prekrasnîe, a cântat baritonul, după ce rumegând însetat dintr-o felie cehoviană de harbuz, se gândea în termeni Renoir bucălați la Murocika de la Antibes, dar nu până la o delăsare manilovistă, vous dites vrai, mais se pourrait-il faire de voir un si beau c... et ne le f...tre pas?

– Aici nu e vorba de cur! Пошёл на хуй! certă vesel Stalin pe Beria, de față cu ospătarul de Gaulle, abia aterizat să subsemneze *procentele churchilleene*, în șchimbul promisiunii că bolșevicii lui Thorez nu vor primi aprobare să recurgă la armele și muniția Rezistenței pentru a-l răsturna. Nu se poate, frați și surori, ca această Mișcare Națională de

Rezistență din rîpîrî să se fi lățit atâta fără americani, fără hotărârea imperialiștilor de a interveni dacă anexăm România ca Respublikă nr. 17, ca s-avem baza de atac, să-l belim pe Tito, bliat! Vot de ce, aplicată, busola materialist dialectică indică spre angkorieni! Spre Asia de Sud-Est, ba chiar spre Est, spre Coreea, să pornim războiul, exact unde interzice Lenin că nu trebuie testat, pe-același Neam, comunismul în Nord și capitalismul în Sud. Va fi cu noroc! Exact la a zecea aniversare a molotovienei răpiri a Basarabiei, cu dobândă bucovineană, fix în 26 iunie 1950, pentru români două cincinale de la Năpastă, iar pentru Picasso sarcina e să prostească poolimea iubitoare de pace că barbaria guernicană fascistă a moștenit-o azi imperialista Americă. Ție-ți vorbesc, Lavrentie! Ne vom focusa propaganda pe Atrocitățile comise de SUA în Coreea!

– Rău era cu *der, die, das*/ Da-i mai rău cu davai ceas/ De la Nistru pân' la Don/ Davai ceas, davai palton/ Davai ceas, davai moșie/ Harașo, tovărășie!

– Păi, astea sunt... atrocități, stimate domn? Noi gândim să n-adormim!... Cu ajutorul limbii. Mmmmă gândeam că... să presupunem că tocmai se naște, Ossip Vissarionovici, într-un living de muncitor cinstit, o fetițuică, zisă nu Svetlana Beria, ci Lavrentia Stana, viitoare nu țesătoare, ci *filatoare*, intelectuală, măritată c-un amiral, Clătici din serviciul K, și semnându-și eseurile Lavrentia Clătici, antrenată să plagieze cum crea capodopere Marius Ghizdavu, obiectivul Repin, de-a avut ea și revelație fără ovulație! Anume, cum o stabilit Laboratorul Lingvistic din Tiraspol, aurita sinteză-n cuplărai latino-slavă, despre dialectica întemeiere originară a Limbii pe contrarii contrariate, ca inepuizabilul electron și nesățiosul pozitron, vstat rakom capră i vstat sovrom, întrucât *alde NU îi latin și alde DA e slav*, coadă (a sta la) din coda latină, iar topor e slav, plău della fătuca răsfățată puella, dar pidăz îi slavoniesc, pidarule de origine romană, cum ovăz!

– Niet și *sloboz*! îl corectă îngrețoșată, de la tribuna colocviului, chiar Lavrentia Clătici, citând nota informativă a moașei latine Marijeanne Fărăfrică, că când au spânzurat-o pe Murocika cu cânepă englezească, trăgându-i brusc de sub craci cutia camionului american, nu-i defulau din pidăz decât, înmiresmate a culoarea ambrei, mărgeluțe de elixir ghizdavian, încât caraula slavă, ridicându-i fustele cu țeava balalaicii cu încărcător disc, a exclamat că *șto eto za pizdjulina*, fiind doară născociri și scorneli ale oficinelor propagandei imperialiste că dintre flocii albiți instantaneu s-ar fi ivit drept Soso slav al latinului Marius, un mini-Stalinoi precoce-n geniu, cu *față marxistă* bătrâncioasă de granit, rea, atrăgând oroare soldatului, de-a stuchit că pașol v pizdu, vidma! detectând semnale auditive de ortoepie nou-născută curat sovietică, bliat, ca pro prodrazviorstka (prodovolstvennaia razviorstka, că să davai întreg *surplusul* de cereale ca *plusvaloare*), despre condiția umană neferice

(promudobliatskia pizdoproebina, în senzul spiritualizant obliadomudevșaia pizdoprușina de sfârșit tacit de istorie trimandobliatskii pizdoproiob, având în vedere impozitul în natură că nu numai zekarul, ci și robașul liber ajunge de să se întrebe la leafă că na huiu ia pratsuiu?), vorba asta slavă „Hui" neasimilată anterior decât în apelul romanticului latin Cato Eminescu, în chemarea *haide* și-om emigra în lume, ca *haihui*, iară nu după niște criterii categoriale valoros axiologic inspirate de lecturi din Țuțea, Crainic, Noica, Emil și alți năiști, de la care or fi învățat, prin lecturăraie cu condeiu-ntr-o singură mână, tot analfabetul să bată muncitoarele, în numele maokimismului ceaușist, la Timișoara, la București și peste tot unde a fost cazul, de model paidetic de transmitere intergeneraționistă a bâtei Spumotim.

– Un *text* epopeic, spre deosebire de *scriitor,* nu poate fi zdrobit, tovarășe Beria! O asemenea întreprindere epică, pentru un cititor de secol XXI, care nu rezistă decât la bestselleruri de o călătorie cu metroul de la cap la cap, predispune inginerii la tratarea textului ca pe o Biblie pe care o deschizi oriunde și o închizi oricând, adică mai mult culegere de probleme Gheba, să meditezi la soluții, de-or fi, decât *acțiune palpitantă* ca un sex tantric prelungit leoarcă pe 1681 pagini!

– Dar nemaiexistând protagoniști, atunci se actualizează postmodernistic și dialogul, încât vreun nou tovarăș Bahtin să preia formula tâlcșoului pe care îl asculți, zapezi, revii, și tot nu adaugi la ce știai, ci vorbăria cel mult îți confirmă ideile intereselor tale, ceea și explică universalitatea acestei formule de gâlceavă a secolului XXI, întru a fi idi nahui în relația cu politicianul preferat.

– Firește, în ultimă analiză sintetizezi că și personajul Războiului Sfânt devine mai mult un emoticon sau o poză de profil, singurul important fiind cel regretat de toți, pruncuțul nenăscut al Murocicăi și al lui Marius, Făt Frumos din Lacrimă, pe care Anul revoluționar 1989 l-ar fi-mpins, prin clocotul mulțimii, în balconul Ceceului, să proclame Puterea Popoooorului și, *în locul lui Ilici*, să-l mâne pe generalul Stănculescu să trimeată elicopterul la Versoix, să avem Rege reinstalat la 30 Decembrie, nu să ne anunțe Brucan că Frontul pășește în alegeri!

– Nu știu cum, recunoscu nemțește unicul învingător-profitor al Războiului Expresionist-Existențialist preExterminator, uitându-se la carpenul ăla sur, târât de tanchete, de la Berdicev la Zubalovo, cu niște șosete vărgate rasiste trofeu în el, dar parcă după ce inamicul ți l-ai zdrobit și trebuie la massă alt fel de arpacaș, adică după ce primăvara a ouat și pe ulița noastră peste morminte și ruine, hm! pacea asta, ca ling-vist, m-aș exprima un pic cazon că parcă totul se împizdește, totul devine mamelară puericultură, nascându-se alții care să cadă-n rasism la fel, desigur nemaiomorând evrei, poate nici țigani, *ci cel mai probabil români,* cum crede și astă gingașă dezertoare tatarbunarică, doamnă și mamă latină,

Eliza Alexandrescu, farmacistă slavă calificată, de care RSS Ucraineană, precum și RSS Moldovenească, resimt atâta nevoie, cum că Noi n-am ști, n-am fi informați de organele noastre, precum și de cele AA, încă din preziua Năpastei, 26 iunie 1940, că să invadăm Reichul latin, descongestionând astfel Normandia, având a beneficia în 1945 de plusvaloarea galițiano-angkoriană cât cuprinde. Dar Puterea Sovietică este de fapt miloasă, nu că s-ar teme de-o coaliție de femei, cum că pediatra Dora Căinaru, măritată după un politruc progresist Grișa, face rost de substanțe proteice, pe care factorița Victoria Parapuff, primindu-le de la Titu Târg, le expediază din Colentina la Canal sub formă de jumări la borcan și vitamine-n marmeladă, hoholița Eliza, născută-n Năpădeni sau Cornova peste Prut neputând beneficia de biroul populației pe Dâmbovița, iar Victorița, suka, mințind c-ar fi sora deținutului Ghi, mai persistând reminiscențe de noblețe din România Regală, de să-ți ajuți aproapele, pe care noi le-nlocuim cu întrajutorarea tovărășească, să nu semene deloc a ajutor legionar. Rîpîrî apreciez, dar, că nu se-ndreaptă-ntr-o direcție greșită, ci urmând și depășind exemplul Uniunii Sovietice, va da uitării... *Războiul Sfânt* și va asimila dictatura proletariatului ca pe un stalinism mai glumeț, mai cazon pușcăriaș, până va îngăima: pizdeț! Spasibo.

– Bliat! You're welcome! Și se va umple cu sânge pe mordă, biruind un futerorism ivaginar, decât de cetățuia controloarelor odessane, eu mai preocupat fiind dacă n-ar fi prazul să-i lichidăm acum, ca pe Troțki și pe troțkiști, pe toți *bănuiții* de mîșlenie i kontrrevoluționnaia deiatelnost, să n-ajungă nonagenari să ațâțe silicoanele Istoriei, în postcomunism! Netemători de Ispravitelnotrudovoi Kodeks, numai pentru că n-au fost REEDUCAȚI din timp, prin katorjnîe rabotî, de să le mai piară pofta exhibiționistă de-a se fuduli cu coarnele lor rinocerești în Piața Kurpizfürhuimenschheitsdämmerung. Dar mă mai frământă ceva. Tovarășii Microianus, Mârlenkov și Beriozda, în cel mai desăvârșit secret, să documenteze concepția defetistă a lui Kur de Fier, carele birocrat cu chiele di zaiaț în spinare, fricos de-o resurecție a Românismului, am observat azi că nu și-a scrijelit numele Molotov pe Cernăuții acaparați la Năpastă din... neștiință de geografie, he-he, ci am impresia că el crede doar vremelnică înrobirea galițienilor, dacă și-a pus placa memorială toponimic tocmai... în Ural, tovarăși, pe gorodul Perm! Trădare de neiertat față de găinăriile Ghizdavului ăstuia, căruia zic să-i recunoaștem măcar unele progrese ideologice, de natură a-i mai reduce din Reeducarea prin distrofie.

– Da, avem dovezi, că robului său care-l învăța șah, Feodor Kuzmici Merțalov, îi tot repeta bizareria că „amândoi suntem de-o mamă“. Dar mai înduioșător lucru-n Gulag eu personal – și sunt vojd informat! – n-aș concepe ca transgresarea, de către un boier râios, fără nicio picătură de gel, a *limitelor* sale de clasă, în speță progresistă *răsturnarea copernicană de paradigmă*, de la un ultranaționalism rasist latin, la internaționalizmul

panslavist de la Lvov, conform depozițiilor sale autobiografice, la șuetă, la cazna ușoară și la mucenicire avansată, precum și din acest excitant corp delict de Venus Callipygas, din această halucinantă și care ne-a dat atâta de gândit *Hartă aeriană a Ruropei Calicipydas*, pe care a tot modelat prin hașuri cu karândașul, scoțând în relief erogen, *un imperiu* Mare Recuperator al său, socotit Lebensraum cultural de lapislazuli în a sa Galiție Mare, compus din Rumînskaia Narodnaia Respublika, firește, parțial Iugoslavia lui Tito, mai toată Republica Populară Polonă, RSS Moldovenească, RSS Ucraineană, RSS Bielorusă, parțial RSSF Rusă, și ceva numit RSSA Prusia Orientală, cu capitală-n steluță roșie Kaliningrad, anticipând, banditul, izgonirea localnicilor și înlocuirea lor cu rusofoane. Iar peste întreg acest cultural imens Lebensraum *călcat* cu aliații germani în Războiul Sfânt, a inscripționat ca pe un atlas lingvistic stalinist, slova slavă sacră **пизда**, ca răspândire, etalată ostentativ la percheziție și la domiciliul concubinei, Eliza, de unde a și fost săltat de organele Ssecurității noastre, ajutate de ceferiști costumați nu-n mineri pizdoși, ci în trupe sec dotate cu țepușe, cu ZB-uri cu baionetă, niște neștiutori de Dystrophitern sau Verhungerten, nu ca la Dachau, cum primise Victorița cărți poștale disperate, lângă cele de la Lee Miller, care cică s-ar fi spălat la sharonstonă-n cada Führerului din capitala bavareză... Doar că nu ca la Harkovul expeditiv al Murocikăi, apărătorul lui evreu la proces, un doctor d'Esgrignon, tocmit de fotograful Samson Honig, a năucit și Troika, și Figurația din tribunalul narodnic, demonstrând că niet imperializm, că e doar o hartă veche dintr-un *Atlas Lingvistic Stalinist Est-European*, galițian, al geografului Voicu Ghizdavu, tac-su, evocând dispersia termenului **пизда**, categoric slav, și în principal rus, de substrat preindoeuropean, dealtfel evident dacă te orientezi cu busola metodologică din *Der Marxismus und die Fragen der Sprachwissenschaft*, fiind cartografiată deci de un rasist ce se credea 100% latin, dar atât pe bază de expediții supranaturale în spatele frontului Războiului Sfânt, als Bildberichter, Filmemacher und Damenmalereificker, cât și din auzite, respectiv șoapte, la contesa poloneză Halszka Chrzastowska de Krécy, înjurături la șoferul bielorus Oles Hristici cel indignat, la Kiev, de câtă ostășime s-au consumat doar ca să-l eliberăm „în cinstea lui 7 Noiembrie 1943", trageri de limba balerinei Murocika sau mustrare tovărășească de la cele trei feseniste odessane ca zaiaț bezbiletnik, avocatul d'Esgrignon implorând clemență pentru român, ca „latin din mumă slavă", ce prizonierului Merțalov îi zicea că „amândoi suntem de-o mamă", bașca, bliat, că hașurase și întregul Primorie Baltic, notând aici Piesdelius, adică zeul precreștin al primăverii fertile, cum a stabilit expertiza tehnico-științifică și literară, dar mai rămân semne de întrebare pe unde marele călător Vocu Ghizdavu n-a prea ajuns, dar se pare că spre Iugoslavia, Ungaria și Cehoslovacia s-a interesat complicele pisatel pandur Grișa

Căinaru, ce uneltind a-și încheia la 10 ani de la Năpasta din 26 iunie 1940, cele 1681 pagini de fluviu-roman *Războiul Sfânt*, trăind din leafa de la *Îndrumătorul Cultural*, din traduceri Cartea Rusă și din diurne cu recitatoare de pe la brigăzile de agitație inspectate prin toată respublika, se mira și el, la o votcă cu filatorii săi, tot așa, că mă-sa o are slavă, iar tac-su latină....

EPILOG

Partea a doua

1

Pentru ca niciodată să nu mai fie pustiul din om un loc de exil în contrast cu, din perspectivă higroscopică, berea-n care ne-am născut, obiectul istoriei ca-act-care-îngăduie-vizualizarea-în-comun este fiinţialitatea puţinelor popoare despre care se vorbeşte, rechiziţionându-se astfel, în dauna spiritualului vertical, însăşi ipseitatea omenirii, într-o lăbăgeală de nedescris, punerea întrebării despre Marea Recuperare de către risipitoarea fiică fiind nonimpertinentă din impostura incomodă în care a ajuns, la noi, cultura civilizaţiei urbane şi rurale, de când, glasnostul interferând cu perestroika, am mamoşat din outputul sistemului social mandavoşkă, iar emanaţii cocoţaţi în capul ăl creţ fesenist al Ţării nu s-au preocupat, încât oricine ce-a zice grohăind antiromâneşte n-are a se insomni de replică, căci fără *burghezie de merit* alternativă la ăştia nu-i, de la Nistru pân' la Tisa, fără a cere puterii totul, tot intelectualul de esenţă tare jeluindu-mi-se-n cloacă că *n-are cu ce*, sau că *n-ai cu cine,* repetându-se că n-am învăţat nimic din Războiul Sfânt, când şi unde, imediat după Napastă-în-sens-restrâns-de-tranşare, unii eroi au trebuit să se bată în contra zdrobitoarelor tancuri cominterniste cu cele două tunuleţe galbene, expuse ulterior la Bucureşti, lângă Spitalul Universitar, pe locul unde continuatorii Revoluţiei au dărâmat statuia doctorului Petru Groza, prezentat ieri azi de dacii săi drept recuperatorul Ardealului, iar ceva mai încolo tot aceiaşi, sau alţii, prin transmitere intergeneraţionistă a evocării savanţilor, spre Medicina doctorului Lecca, de voise scandal la Yalta, nesănătos la cap, dar şi spre Medicina săritoarei Dora, ori Farmacia contemplativei Eliza, au ridicat insularului cu insulina monument ce parc-aşteaptă să-l gâdile la pancreas târnăcopul oengistului correctitudinar, se grăbi Bratu a lăuda forţa propagandei, că un fluture survolând granitul cu duhuri al Tien Anmenului poate provoca un orgasm unei visătoare consumatoare aflătoare-n Tel Aviv, cum văzuse Noveanu secvenţă de umor israelian, pe canalul germano-francez *arte*, de vină fiind totuşi laba de handbalist a interlocutorului de bar, uitată imensă sub masă, pe genunchii nevricoşi ai gagicii, umor cult vasăzică, recomandând familiarizarea cu misterul de a-şi fi anterior sieşi prin faptul de a fi deja întru o lume a complexităţii fractalilor catastrofelor, cu rezolvarea ecuaţiei calificării în prelungiri, lui Damian plăcându-i însă un fotbalist năuc care

se interoga în haos asupra sensului prezenței sale acolo, asupra rostului *alergării* sale și de ce mai degrabă într-o poartă decât în alta să înscrii golurile, ăsta nu mai e umor, se crucea Marius la Sonnnenheim, este rescriere a Ecleziastului, este abilitate de a sta neclintit, scrutând statuar Deșertăciunea prin aburul câtorva mii de ani de istorie, din care homosapul a învățat nu mare lucru și, uneori, ai impresia că pentru canibal este întotdeauna posibilă prezentarea semieșecului ca pe o semireușită, problema reducându-se, după evaporarea precipitată a sângelui de pe cărți, la iluzia metanoică și totuși ametanoică ca cauză și fitil benzoic pentru o însclăvire mascată de însăși chiuveta abordării-debordării prin bolborosire a unui trecut nespălat de păcatul comandantului suprem de a-ți salva din puericidul irodic numai progenitura crezută a ta, marele fluviu- și chiar georomancier Grigore Căinaru pledând dinadins cubanezilor din Florida, prin Pia Filip, pentru un memorial al copilașilor prunci preprunci avortați, făcuți marinari și de doctorul Liviu Lecca, a cărui chiuretă o vizualiza prin viziuni într-o scriitură vizionară, amplificată de vreo sută de ori printr-un buchet de lalele inoxidabile, pe caliciul fiecăreia fiind scris numărul de zek **1681**, din care adevăratul hermeneut deduce exact ceea ce trebuie cu exactitate dedus, că Războiul Sfânt trebuia purtat, dar nu trebuie și nici nu ne trebuie vreo operă pe care să o inspire, dintr-o înțelegere greșită că dacă apare președintele Zahei Avăcăressi în loja doamnei lupoaice Alfa (coana Aneta), lângă nașul Darie (Fișiereanu), mareșal de torsiune și estrapadă, iubitor de muzică de estradă cu fanfara reprezentativă a A3 și A4, fost Zahar Maslovici Kartotekov, atunci să reiasă că este într-adevăr acolo și nu cumva a ieșit între timp, fiind sunat pe mini-Miteinanderreden că dimensiunile Crizei au fost declarate neglijabile prin procedură de urgență, vărsându-se cu celeritate fonduri speciale pe temei Ichheit, punându-ne la adăpost toată haita, cum observă chiar biograful Narcis Moga, care a susținut că recursul în anulare e anterior aneantizării atributului *sfânt*, fără a stărui pe paradoxul etern român că toți am contribuit în măsura în care rămâne că fluturașul din Piață este principalul vinovat, de unde și enervarea lui Maradonel Zamfir, raportându-i-se că Marius Ghizdavu, așteptând să se cațere în carpenul sur cu ilustrul aliat, a susținut informal conversația cu Mareșalul și suita acestuia, rămânând pentru sine la școala din Berdicev cu impresia că nimeni nu studiase cu creionul în mână Poezii, nici măcar pe patriotul de Eminescu, darămite să se lase influențat în facerea deciziilor de *NU-ugiii* huligani din piața disperării și contestării a orice, culmea fiind că ce ascunde până în ziulica de azi istoriografia norodnică bucătăresei occidentale, Virginico, e tocmai dimensiunea abatorului leninist, tipul atroce de război practicat în Răsărit, alimentat pe principiul că noroadele Uniunii Sovietice în frunte cu *acela ce s-a opus cel mai dârz* marxismului, bolșevic, *poporul rus*, pot să piară până la ultimul prunc, din care să nu rămână decât ficățelul, și dogmatic tot nu e totul pierdut pentru mișcarea

revoluționară a proletariatului mondial, dacă scapă Cominternul, securitatea, gestionărimea, baronii cei mai activi și mai ales pseudo-intelectualitatea ideoloagă, întreg pibul investindu-se-n industria greoaie cu pivotul ei vibrator, industria constructoare de mașini de luptă, principala problemă leninistă de după aducerea jigodiilor la putere fiind că acum trebuie bolșevizată urgent Germania, care e cheia Europei, încât să se asigure stabil haleală de dat la ciocănari, la *pseudo-muncitorii* orașelor, prin această categorie fundamentală a marxism-nazismului Magh înțelegând, după contactul intim cu URSS în război și după reeducarea prin muncă silnică la Canalul Morții și, la Onești, la fundațiile unei ctitorii chimice, într-un mediu amintind de eroii Războiului pentru Întregirea Neamului, acei pseudo-salariați de pretext industrial planificat, pe care economia de piață, respingându-le produsele ca pe niște fete feseniste, nu i-ar recunoaște ca prestând o muncă utilă societății, exceptând sprijinul larg dat partidului la arestări, la turnătorie, la umflarea bazei de cadre și la imagine, prin grandioase manifestațiuni stalinist-maoiste de recunoștință pentru condițiile create, laolaltă cu o expresiune poematică de amor pentru Lumina care vine de la Răsărit, cum citează Tudor Băluțeanu c-au ciripit ca mierla lui Ilie Pintilie în parlamentul extins un socialist îmbujorat, alertând pe comisarul Alecu Ghizdavu Șaraga de o primejdie de care nu se putea a nu se ține seama, generându-se dialectic și oarecum contrariul, o mișcare de renaștere nu pe baze de liste de lecturi bune, ci incult religioasă și pretext de combatere naționalist selectivă a corupției până la nivelul parchetului, care în ziua prăvălirii peste România românilor a Năpastei, la 26 iunie 1940, cum fotbalul se joacă pe goluri, dreptatea pe pensii speciale, iar Istoria pe cadavre, avea un golaveraj negativ, împușcând o mână de demnitari și lichidându-i-se în replică personalitatea fondatoare și *întreaga* nomenclatură de vârf la nivel central și județean, iar azi cu ce incelecdualitate bășinoasă rămâi dacă ai 30 000 studenți Afară, cari nu vor să se-ntoarcă la șefi cu doctorate false numiți politic, decapitare cum nici măcar un partid istoric n-ar fi putut suferi fără o gravă retrogradare spre oportunismul analfabet și violent, simian, iar începătura „românizării“ statului cu astfel de elemente venind masiv abia după pierderea insuportabilă a Cadrilaterului, de către tandemul Antonescu-Sima, observa Laura către Marius, atingându-i coarda sensibilă, antisemitismul cel nou de import, adus de tandemul Goga-Cuza în pregătirea Dictaturii Regale, vizând către februarie 1938 îmbrățișarea acesteia de către occidentali ca pe un instrument temporar de moderațiune a trendului politic, pe de o parte, iar pe de altă parte un semnal, când Hitler lua Austria, cum explica Otomega lui Voicu Ghizdavu, că Țara, cu greu întregită, nu mai poate primi noul val de refugiați, cum reușea în veacul trecut al pogromurilor din imperiile vecine, toate antisemite, nefiind bine primite nici de Orestel Bogza intervențiile demitizante asupra trecutului românesc, cum că nu

numai Marea Unire de la 1918 a fost un noroc istoric, o pleașcă, ci și Unirea lui Cuza și a lui Moș Ion Roată era o iluzie, o lucrătură a marilor și puternicilor sforari externi. Ci numai Marius Ghizdavu nu zicea nimica, după ce deliberat își ștersese din memorie Canalul, învățase a trăi comod și nu-și mai bătea capul cu a birui în acele bătrânești, prețintirimice dispute, mai ținând cu viclenie și la a-și lăsa să se compromită prietenii de bridge, de cvartet și în special de șeptic, anume teologul Atanasie Damian (violoncel), antropologul Jenel Noveanu (vioară), avocatul profesor Doru Băluțeanu (viola da gamba, flaut drept, caval de dreapta) și Marius Ghizdavu însuși (la clape sau la vioara Murocikăi), uluit adese de câte poate debita Spiritul luat prin surprindere de cavitatea bucală pe dinainte, cum a fost cu revoltătoarea comparație că există o aproape imperceptibilă conexiune cauzală de la unele derapaje ale anumitor intelectuali și genocidul din România, în accepția ei antonesciană geografic, lățită până-n Bug, tot așa cum e greu de crezut că merge complexitatea atât de departe, cum s-a văzut la tembelizor că un fluturaș tienanemic poate apropia de orgasm o amatoare de cafea dintr-o cafenea din Tel Aviv, care va fi o deziluzie culturală, prorocea cronicarul muzical Băluțeanu, neînțelegând vorba Pride, ceea ce e și analog cu destinul românesc, mereu în calea răutăților neputând zidi nimeni mare lucru, nici măcar Meșterul Manole, chiar Nicolae Calfă rămânând cu Doma Norodului neterminată și fără acoperiș de pagodă din tablă aurie traforată, lăsând-o pradă neisprăviților, incapabili s-o facă de Las Vegas, legalizându-ne și prostituția până-n Băneasa, dar votați mașinal, așa că să nu ne mai mirăm cum de-a fost cu putință ca trioul interbelic Damian (țărănist), Noveanu (liberal) și Ghizdavu (social-democrat), de interpretau ei la Periprava româno-sovietică într-o veselie de fund de cocă de tablă ruginită Schuberturile și Brahmsul, să-l adopte pe legionarul isteț, care s-a sustras de la Romlag oferindu-se turnător, abia după Aia din Decembrie 89, din istoric al parrtidului, scoțând capul cu o anume nonșalanță, dar el li s-a impus cu argumente și umor, opunând rezistenței lor prin cultură rezistența alor săi din munți, continuare a luptei liceenilor, pornită din pădurea Dobrina, codrii Tigheciului, în contra bolșevismului amenințător de la Răsărit, care într-adevăr a împins aproape la dispariție nu numai poporul rus sau ucrainean, ci și pe cel român, și în contra la flagelului corupției, cum ne îndeamnă azi și ambasadorul SUA s-o combatem, și abia în plan secundar în contra străinilor, însă nu din niște motive religioase sau rasiste, ci numai și numai în măsura în care ei, sau presa lor mondială globalistă, ar fi avut tangențe cu bolșevizarea Neamului nostru creștin sau atingeri cu nărăvirea la fraudă sau dezmăț a partidelor, cu transmitere intergeneraționistă, până azi, la Zahei Avăcăressi, și mai departe, spre ipoteticul de eprubetă electorală, președintele mântuitor Jan-Mariusică Enache, dacă ar fi fost să fie ca Sergiu să aibă cu ce s-o aibă pe delicata clavecinistă de Basel, pe

Isadora noastră din Diaspora de Lapislazuli, în afară de cele trei licenţe ale sale și de o ofertă de soacră fină și feministă, ca Cepeca, altminteri șeful de școală de la Sonnenheim necomentând niciodată, ca artist sau ca martor sau ca simplu cetățean, ce se mai vorbea ici colo despre Războiul Sfânt, într-un epilog pe care nu-l va citi nimeni, dar se ținea de performanțuri șocante în orașe bogate-n public, căci înălța astfel piramidă de înfierare a homosapului, cu *detașare de propria specie*, prin așa-zise practici mebice, cumva transhumaniste, la care meditase în deșert la 1944, trimis degeaba la Cairo, ba chiar întărea credibilitatea unor mărturii, calculând că de la Moldova represiunii din 1907 la Transnistria lui 1941 sunt 34 de anișori, și tot atâția de la destalinizarea din 1956 la omorul dat de persoane costumate în miner intelectualilor în iunie 1990, până a pus mâna pe celular Gorbaciov și a alarmat pe Iliescu Roman și Brucan că, băi tâmpiților, ați căpiat? au nu simțiți voi că se prăbușește de tot, în ochii junimii comsomoliste, șandramaua marxistă, geniul ghizdavian în ce privește asumarea trecutului fiind șifonat s-o simtă doar de biograful demolator Narcis Moga, atribuindu-i nedovedit imperialițatului român pictor justificarea Transnistriei drept stratagemă ca, în baza unei relații empatice personale, făcând plăcere Führerului, să obținem după capitularea necondiționată a marii masse slave, ca și a elementelor asiatice pripășite prin prejurul nost', precum bulgarii și ungurii, nu numai Moldova în hotarul ei istoric de până-n Bug sau chiar Nipru, ci și Transilvania până-n talwegul Tisei noastre urmat pân' la Dunăre-n Belgrad, ca și Dobrogea Balcicului până-n frontiera ei naturală-n sud care este Marița noastră, dovedindu-se totuși că sunt idei de-ale filfizonului Dinicu Ghizdavu, bunicul său romantic, însă Emily, micuța ochelaristă de la Santa Diana din California noastră, nu înceta a-l chinui cu reproșuri civice și umanitare, cum că de ce n-a luat atitudine, de ce nu s-a implicat de îndată, constatând în presa din octombrie 1941, că doar lucra foto- și cinereportaje pentru Ministerul Propagandei, sintagma *purificare etnică*, de ce n-a pus mâna pe telefon și nu s-a folosit de firul roșu ce-l lega de Mareșalul, ca pe orice alți contemporani, să-i atragă măcar atenția asupra unei informații de importanță capitală pentru numărul victimelor, anume observația expertului Alecu Ghizdavu-Șaraga în probleme sovietice, că deși în Transnistria noastră practicile exterminatorii vor fi probabil de natura celor din Gulag, nu s-a ținut seama de faptul că, spre deosebire de Basarabia și Bucovina Molotoviană, unde Bolșevismul n-a lucrat *decât un an,* în Transnistria această ciumă roșie durează de *peste patru cincinale* și atunci e ca și cum ar fi trimise acele familii cu copii, bătrâni și bolnavi să se descurce alimentar în Deșertul Roșu, ajungându-se până la urmă, când cu revelația privind Orfanii Transnistriei, de care s-a ocupat un Fred Șaraga, la mare dilemă un Bratu replicând whataboutistic think tankului său cu contra-întrebarea dacă nu cumva, dimpotrivă, cu pragmatism naționalist

regretabil, s-a decis la Cabinetul Conducătorului Statului că ori îmbunăm *Führerul nostru*, care e loial, cu această aliniere de Weltanschauung, ori vom obține același rezultat sacrificând departe în Răsărit tot același număr de oameni, dar de flăcăi de-ai noștri, și vine atunci întrebarea tragică că care bun român, având a se confrunta solomonic cu dilema că ori frații săi, ori niște străini care tot așa ar proceda cu noi, să nu aleagă întru tăiere „vâscul care ne-a sugrumat mai multe veacuri stejarul“, arbore falnic pe care, în calitatea sa de proiectant de cimitire de eroi căzuți în Războiul Sfânt, locotenentul de cavalerie Ghizdavu îl pune să-și scuture frunzele a onor peste crucile albe de mesteacăn, umede de rouă ca de lacrimi reci, indecise, să cadă au ba, și cine tânăr fără operă povară de o viață orientată nu s-ar logodi cu moartea, anticipând să-și scuture frunze de stejar Copacul, de la Mamaia, peste crucea de cavaler de fier în contra bolșevismului dărâmător de biserică și de dreaptă rânduială românească, al dracu dom' Marius, ascuns după măceșul înflorit, precum se știe până și-n cercurile frecventate de celebra eseistă Clara Honig, fostă poetă *înainte* de Auschwitz și Kolîma, fiind un om al drumurilor în pustiu și întru des-ființializarea, prin desfiere, a României Regale Mari, indecent-de-norocos, cum reiese orbitor din detaliul biografic descoperit de Răzvan Hristevescu și elucidat de Maradonel Zamfir-Frișcă, într-un tâlcșou moderat de consilier prezidențial sovietnik primului ministru și Hoffrat al primarului general, eseistul deontolog Terente Frunzăverde, cum că indiferent ce înscrisuri compromițătoare ar fi distrus Mircea Focșăneanu la Berevoiești, o anumită carte de reportaje privind eliberarea Basarabiei și Bucovinei ar fi luminat ca un putregai verzui din toate bibliotecile, dacă, dacă... nu s-ar fi întâmplat altfel, și anume cum arată că așa a fost să fie abilul memorialist Horea Bratu, în cele 1681 pagini dactilografiate ale așa-zisei re-scrieri în correctitudine a *Războiului Sfânt,* opera pierdută sub Casa Norodnică de Artă Formalistă, a cărei locație-n mahalaua ultracentrală a Capitalei a inspirat ascetului Damian viziunea unei deshumări cu tehnologii nedistructive, satelitare, deci americane, inclusive, subsidiare la un moment jubiliar, cum ar fi pentru 10 Mai 1945, când poate BOR, adică ce numește el Fiica Risipitoare, ar rebăga orga bizantină-n lăcașuri, ca și un joc mirific de lasere, ah, memoria, vreau să zic două cente de ani, adică două generații, au poate una singură pentru homosapul acestui mileniu trei, așadar 10 Mai 1945, uf! senectutea! vasăzică în pustiu de nedescris 10 Mai 2145, dușilor, când povestea nu va mai interesa pe nimeni, Istoria fiind în adormire, de fapt în scleroză, Roza, cangur complăcându-se într-un fierbinte monolog interior, căci patriotismul se învață la Academia Militară, nene Trahanache, nu la Facultăți, la edituri, la coana Joițica sau în muzee naționale reparate la infinit, dar ornate cu *Karikaturi ale Etnogenezei*, și atunci scris-am eu, vornicul Grigorie Căinaru, pe aerodrom la Singureni - Bălți, inițial documentându-mă asupra astă apostatistică o

istorie pe apă, și să te ferești de apa care doarme, 1681 pagini albe de să mai citească 0.001% din absolvenți, *De la MK la MEA CULPA*, ci să nu mai fie cu așa putință ca un fluture anemic de molie din Birobidjan, să declanșeze în marele salon american al nepotului meu, senatorul Gogu Țăpoieșu, cu doctorat în Școala de la Frank-Furt, secretar de stat al Narkomului de dat educație României Needucate, nesimțite, și șef de secție și selecție la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă pentru postaci și boți, om cu unsprezece manuale alternative, și de auxiliare cu teste, candidat ipotetic la președinția Respublicii Democrate România de Est în nădejdea obiedineniei ca sub Cuza cu Republica Federală România de Vest, mergând pe delicatul principiu că să conservăm ce a fost bun în catering, sănătos, justă măsură, secțiune de aur, în kommunizm, iar în kultură e loc pentru toți, inclusiv pentru stalinismul manelar ce iese pe geamurile abiurilor de teren, chiar pe bulevardele prospekt ale mahalalei centrale a Capitalei, cum așa și cere Foaia de Parcurs primită, imperativul major al epocii noastre, tolieranța, multiculturalitatea, inclusivismul, cu atâta încăierare cu scutierii studențimea occidentală cucerind recunoașterea principiului faptului divers că e interzis să interzici, cu excepția unor excepții, molia din Birobidjan, pustiul eminescian din Las Fierbinți, nu maneaua, șușaneaua, ioi, bancul de-l auzii eu la nepoței, dragu mi-i mie de ei, pupa-i-ar taica pe role și pe harlei, dar după bătăiță, cine-ar avea curaj să le-o aplice, că rușinică-i să-ntrebi pe forum, în netul primitiv 2003, tu student, de ce aveau camerele de gazare de la Auschwitz pâlnii cu... *unsprezece* găuri? și să răspundă subtil ăl mai smart friend că fiindcă jidanii au doar zece degete! banc cretin dintr-o categorie cretină, ca câte altele, sau cum ar fi ăla că deosebirea dintre un evreu și o pâine e că ea nu dă din picioare când o bagi la cuptor, primitivism? simplă lipsă de educație școlară? de acasă? și de ce nu? din partea societății întregi, care dispune de televiziuni, de ziare, de instituții de cultură, hai, bă, că sunt scornite și băgate tot de *ei*, motivând să ceară finanțare oengistă de la Guvernul xenocrației, chiar dacă monstruoasa coaliție dintre șpagocrație și cleptocrație a optat din start, de la Congresul al XV-lea al PCR-FSN-PSD-Zeamă-de-varză, din 22-25 decembrie 1989, pentru o vastă politică permanentă de *Moarte Intelectualilor*, aplicată cu bâta și subsalarizarea, cărturarii citindu-se între dânșii, înconjurați de un zid de muțenie, astfel de neîmpliniri putând ancora România pe loc, la Vâlcov, lângă Ucraina, în timp ce val după val galițienii tot intră în *uie*, Schengen, vize USA, ajungându-se la marasm pentru că când glasnostul regulând mai mult anal decât oral perestroika a generat mandavoșkă, păduchii cocoțați în capul nespălat cu șampon de urzică al Țării au avut dificultăți de receptare la ce urla golănimea Pieței Universității, fenomenul explicându-se însă lesne marxist, pe baza reflectării în pustiul istoric cabalistic, a relațiilor de proprietate în conștiința șpago-cleptocrației, în cea mai sovietică, cică,

dintre respublicili sovietnice nici cirip că s-ar fi putut întâmpla altfel, decât în ordinea didactică firească, de la contemplarea vie apacă, că nu ne vindem țara, la gândirea abstractă puwakă a fofilării noastre în *uie*, ca singură și ultimă cale de a evita *devalorizarea*, prin incompetența clasei exploatatoare, a capitalurilor apucate pe apucate, când s-a băgat și-ntr-o oră totul s-a dat, astăzi în jur fiind mai degrabă inteligență *străină*, de la săpun muncitoresc la absorbante, ceea ce pe Marius Ghizdavu, spre deosebire de Cezar Bogza, Noveanu, Damian, Băluțeanu, Alin Vișan, Lina, Nuța și alții, nu-l interesa, pentru că la 1 Decembrie 1992 el era deja duuus la Sonnenheim, nu-n Strasbourg dar în Alsacia, ca să-și aranjeze cu Frida, Dorothea și Clara viitorul Școlii sale de Recuperatori, ce n-a fost să fie la Lwów, apoi s-a întors la Basel la fată, apucându-se în Atelierul Ernst Barlach, pus la dispoziție de ginerele său generos, Hans Morgenstern, peste Rin, în Caliogstrostrasse, în Riehen, aproape în Germania, să pună pe hârtie, pe pânză și pe computer acea OPERĂ pentru care rămăsese în Galiția Mare, ca Lebensraum cultural românesc dincoace de Cortina de Fier, și avusese, mda, un memorabil acces de plâns cum numai la Gumrak, în încercuire, de Ziua Națională a României Regale Mari, în timp ce tot figura ce-avea el în cap, care era concepția lui, începând cu un desen, apoi gravură, despre o gravidă ce venindu-i sorocul de a naște, fie și o ființă umană, s-au găsit un homosap să-i lege picioarele, știința unor astfel de fapte ale Omului de-a lungul drumului, aducând pictorului nostru o superioară putere spirituală karmică de lapislazuli, capabilă de să se retragă el din istoria-n adormire-după-trezirea-vremelnică și să contemple fără nicio urmă de surâs, ca într-un documentar de reală tembeliziune genială, cum niște pitbulle devoră mârâind o fetiță-n rochiță stacojie în mediu alb-negru, martora Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, cu care acuzatul a și trăit în 1935-1939 la Paris, la Pribegi și-n Europa vremii, inclusiv în Reichul artei degenerate doar în ochii politrucilor naziști, amintindu-și cât de puternic impresionat a fost tânărul expresionist român ce-ar fi trebuit să studieze cu Otto Mueller la Breslau, dar n-a fost să fie, și atunci s-a format la stânga, la Iași, pe lângă tot atât de delicatul Tonitza, după cum la Chișinău luptător național în preajma sculptorului Plămădeală plămădindu-se, așa înfiorat de arta pacifistei din Königsbergul nostru, Käthe Kollwitz, încât educația mâinii și-a făcut-o reproducând la nesfârșit nu numai ciclurile vădit antirăzboinice *Moartea,* sau *Războiul*, ci și pe cele de ațâțare la lupta de clasă, cum ar fi *Răscoala țesătorilor*, *Războiul țărănesc* (1902-1908, cu posibile ecouri din Rusia lui Gorki și din România lui Caragiale) sau, hm, *Proletariatul* (1925, când Esenin se lămurise), atât de rău prevestitor receptând el totul încât, invitat de cancelarul Adolf Hitler, de colecționarul Goering și de marele portretist de femei Adolf Ziegler, la Expo Entartete Kunst, nu s-a sfiit să caute pe sculptorița căzută în dizgrație, pentru a-i lăuda *Turnul mamelor* și *Pietà*, îmbărbătând-o deși iubea mai

mult graficiana, după cum de la marele Tonitza preluând tema *Ce contingent ești, camarade?* dintr-o caricatură cu scheleți zombitori din *Socialismul*, a realizat și el variațiuni și studii de expresivitatea tigvelor, dovedind că pot și craniile noastre, chiar roase de vulpi la Poltava și la Harkov, să exprime îngrijorare, maternitate, revoltă, tot așa analog la fel contele Marius Ghizdavu, pe proprietatea sa de la Pribegi, pe Râul Negru, a dus până-n pânzele albe o imagine memeu, o găselniță găsită de pacifista Käthe Kollwitz în accepția postmodernă de feministă, cu o gravidă căreia i se televizează ce-are-n mitră, reieșind la RMN că pruncul exersează mușchii faciali, hermeneutica optimistă-n istoria fiarei umane cetind aici-șa că posibilul alt Vîșinski-Freisler (Präsident der Volksgerichtshofs: Das Strafrecht ist ein Spiegelbild der seelischen Haltung des Volker. Wir sind Soldaten der inneren Front. Die Pflicht der deutschen Nation und jedes einzelnen Bürgers ist es, Rassenhygiene au praktizieren; deren Verletzung ist gleichbedeutend mit Verrat.) sau alt Molotov-Ribbentrop (Auch im Frieden ist Krieg. Wer das nicht begriffen hat, kann keine Aussenpolitik machen.) s-ar îndeletnici cu a surâde-n lichidul amniotic cum că *Ialta sunt eu!* he-he! auzi, ia! făt surâzând frumos în pântec Cosânzenei gravide, dotat însă de graficiana nordic kaliningrădeană cu cizme, manta, mai ales cască de fier, de tăios oțel Krupp stalinist, destinul unui astfel de prunc urmărind în variațiunile sale, pe așa temă ce-i rănise ca o schijă de brandt imaginația, melancolicul Marius, ba punându-i în mânuțe balalaică, al cărei disc cu cartușe pare o monedă de aur, ba-n picere cizme ajutor de război pentru divizarea-bolșevizarea României de la britanici, ba doar casca ruginită perforată de glonț și străbătută-n Codrii Orheiului de floricele mov-violet regal *Lamium purpureum*, ba chiar mare filosofie, sub șocul trecerii Prutului, el fotografiind abia în 4-12 iulie 1941, cu tot cu dezordinea românească a începutului, când la poalele Țigăncii i s-a arătat cu dispreț un „soldat calmuc” de care se zicea c-ar fi fost împușcat de un ofițer cekist SMERȘ (firește unul tipic „iudeobolșevic”) pentru lașitatea de a fi fugit, смерть шпионам, de pe niște poziții unde inamicul cominternist, avântat întru cucerirea și bolșevizarea <u>ireversibilă</u> a speciei noastre de pe <u>toată</u> planeta, avea superioritate materială și morală (sensul istoriei în contra popoarelor inferioare rasial galițiene și angkoriene, cedate de marele capitalism micului experiment marxist, șopti Grig, care Marx e intelectual cel mai mare bou din istoria gândului, c-a devorat până i s-a-ntristat carnea *toate cărțile* din sera circ sala rondă de la British Museum, azi aruncate că nu mai citește nimeni nimica, și totuși a teoretizat <u>crima</u>, *dictatura proletariatului*, cum că analfabeți din toate țările soiuzguleaiți-vă, fără a anticipa nici masacrele, nici cultul prostiei, astfel justificate, că ce zice Goiciu e levigat din toată gândirea umanității, nici stagnarea vegetativă a economiei planificate, înarmat până-n dinți cu busola busolelor, materialismul istoric și dialectic, dă-l în pizscika mă-sii, c-a anticipat

Gulagul, dar nu i-a păsat, zâmbi protector Lavrentia Clătici, de la care Marius, se pomeni cu mult bine și apărătură, când i-a facilitat Expoziție Personală în octombrie 1980 sau 1987 la Casa de Cultură „Friedrich Schiller”, trimițându-i și critici să-l laude, care origine nomenclaturistă să fie damă bună nu te-așteptai, decât azi de la oricare alt epitOM de cultură autorizat să se metanoizeze live la tembelizor, cu test de sarcină ideologică de import, de feliat pib la minister de-al culturii, niciunul neangajându-se cât Lavinia-Stana, că a-l face bou bălțat pe Karl Marx nu e neapărat blasfemie, pentru că legătura deterministă în absolutul ideii de reflecție, dintre fluturele de mină *Baterflavius kolyma* și, repercutate la Pitești inovațiunile reeducaționale dulgheberialiste, e vagă din motive cuantice, impulsul cauzal nu numai amortizându-se pe parcurs, dar de îndată ce s-a micșorat sub cuantă, apăi nici nu mai poate fi ingurgitat de cine trebuia să sughiță determinist, inepuizabilitate a atomului care nu există fără înregimentare totalitară dialectică idealistă relativă la giganticul proiect umanist al lui Jean de Ferentari, MAREA RECUPERARE, combătând măcar pe Narcis Moga când atribuia el lui Marius, ilustrând-o cu scena întoarcerii la origine, unde tătic înnebunit, boierul figurează *Spânzurarea Murocikăi,* exact pe când ucraineanca fecioară ar da naștere, însurită brusc, unui cap de Marx Bărbos Înțelept Bătrân încă din startul împăroșat, vorba universitarului montaniard Doru Băluțeanu, de semna Tristan, wagnerian ca și fffii-ssu, cum că de n-ar fi fost Marx, cu nevoile sale de radicalism cutezător până-n rădăcinile jneapănului, apăi cert că n-am fi avut nici pe Stalin, nici pe Hitler, nici alți tupeiști, ceea ce Iancu Noveanu exclude că o operă de om e mai mult decât una de fluture, legea progresului urmându-și haotic zigzagul spre sfârșitul istoriei, al cărei monolog adormitor după postalcoolica trezire e poate și o înșiruire de enunțuri tipice stărilor comatoase agonice înainte de, după Războiul Expresionist și Războiul Existențialist, Războiul Excesivist, purtat exterminator de niște armate superselecte, artificial inteligente, compuse doar din filmogenici Terminatori, identificați *1, 2, 3, ... n*, tot are coșmaruri profetice cu hubotițe bigote ieromonahul Damian, torționari marșrutizați a căror misiune va fi, în UE sau pe toate meridianele pe unde-or fi mișunând, împuținarea românilor, ca neamul prost galițian excelând încă de la neprimirea-n Schengen în cumularea de dispreț și ură, atât pentru calitățile sale fotbalistice, cât și pentru cele spirituale ale câte unui self made man, *Homo solus* ce substituie onanist Cultura isterizată, prin subfinanțare dinadins abandonată Nefu, nefuncțională încă din primele ore ale Năpastei, în noaptea de 26 spre 27 iunie 1940, în dramaticele ore cât s-a întrerupt până la *Pulex irritans* pe tot ecranul tembeliziunea, în timp ce pă firul roșu, ulterior ombilical, dintre Palatul Regal și Palatul Cominternist de la Kremlin, nu mai curgea nimic, iar pe jgheaburile către Națiune doar cenzură, nu vă adunați, băi, și nu criticați dictatura regală, că pățiți lagăr,

sugrumări, execuții ca legionarii, ci basarabenii și bucovinenii să afle zvonistic de Invazie, fiind starea de grație nepăsare când se desprind fluturași cupidoni dupe cartuanile prezervativelor date prin pudră de orez cu bob lung și se metamorfozau în gărgăuni excitați a poleniza dedesubturile Istoriei asudate, sarmalele ei îmbujorate de rușine că s-a cam terminat cu Eroii, în 2023 la București mai fiind „erou“ doar eroul primarilor, primarul Colectivului, căci mumele exaltante a idealism romantic sub orologiu noaptea jumătate se vor stârpi, care e semnul cel dintâiu al Uitării la noi la colectivă la Autoelită, deci al substituirii mitului eminescian cu cel caragialesc, România Regală Mare fiind un kkt uscat, mit despre un Neam de *secături* alcoolice, cari nu puteau face nice războiu, nice întregiri, iar așa râs la mormânt nu se cuvine nici la niște gloabe globale, pen' că-ntre mofturile Belitei Epòci și postEpòca-de-post Cea, stăruie ca un nor cadaveric apocaliptic milionul de morți al Războiului pentru Întregirea Neamului, deși Muhală Muistu s-a întrebat dacă plus tragica tragedie a tragediilor celor mai tragice din punct de tragere tragic, **Năpasta** din 1940, cu Războiu Sfânt strâns asociat, care presupune teritorial ca și cum te-ar făta mă-ta Istorie dintr-un uter sfârtecat, iară la cap bancruta, mentalitățile mizeriei, de mai bine ai psihanaliza dacă fost-au ei fericiți au ba autorii „suspecți“ de-ai lui Maradonel Zamfir, unii demascați ca incorecți și de dr. Mihnea Bazalau, alții în verificări pe lista celebrităților, inclusiv Marius Ghizdavu pe măsură ce steaua sa purcede a începe a căpăta o anume valoare catellană de piață, de unde și atacul virulent ca cu cerneală vitrioletă al lui Narcis Moga pe probleme biografice, ca vecin de moșie, ca Valea Ursului Brun față de Valea Râului Negru, respectiv și respectabil conferențiarul Răzvan Hristevescu, care se ia de „operă“, găsind *reminiscențe*-n creația de peste cincizeci de ani a foto-film-reporterului de cavalerie antibolșevică lucrător cândva pentru Ministerul Propagandei, la care nepoftita Larisa Rîbalovna răspunde că *altfel* trebuie citit portretul pe care i-l colorează cu nechezol a armăsar în spume surâzător, pictorul de la Sonnenheim, unui zbir de lagăr de la Coasta Galeș, după nenumărate variante, cumu-i aspra poietică a nonagenarului ultraexigent ca și cum ar fi nemuritor, taina pierderilor de memorie ale senectuții fiind tocmai uitarea Morții ca să poți crea, nu și a morților, mai cu seamă a Eroilor nu, fiindcă nu poți fi erou antibolșevic în Europa, trăsăturile acestui Gogleață, se oftica Larisa, par alese de pictorul naționalist rromân tipice ale marii masse slave, care slavi ziceau naziștii „se înmulțesc ca insectele, punând Europei o problemă nu politică, ci biologică“, entomologică chiar, necesitând a se cerceta la San Francisco, la Augustus, studiile despre viespe conduse de Wojciech J. Pulawski, Department of Entomology, California Academy of Sciences, Golden Gate Park, din Breslaul lui Voicu Ghizdavu, ce balizează la nord *Triunghiul de Lapislazuli* al strategiei culcușului Nației, la adăpost când îi vine a făta

cultural, fecundată de pustiul istoric căruia i s-a opus Petru Rareș cel Mare și Cult, cu atâta energie, inspirând și pe Petru al rușilor, tocmai pe Neva, însă nu și pe al kaliningrădenei fiu, al königsburghezei de stânga Käthe Kollwitz, pe Peter, pe Petrică, căzut însă nu-n Galiția cea expresionistă cu asupra de măsură, ci spre Flandra poate, și vine timpul să te hotărăști, singur ca Franz K, dacă Neam pe cale de dispariție, Kakanie, cum Imperiul Habsburgic, prin legislație ce stipula tăierea limbilor, dualism *năruit din pricina asiatismelor kimirseniste ale Budapestei*, chitite a-și asimila minoritățile, sau Neam în curs de întregire, dinspre Mica spre Marea Unire, acest Gogleață de peste Nistru, cu ochi ca ai lui Tolstoi, albaștri tulburi a vals *Weg ohne Staub* de frații Strauss, nemoșteniți de prozatorul fluvial Grișa decât în forma verde de stepă nogaic-calmucă, dezvoltă criticul Tudorel Bălu, continuând că, după desenul ghizdavian, avem de fapt... un Gogoleață, iar ucraineanul Gogol se știe că se citește Hohol, cum Hitleraș e Ghitlerușa austriacă, ceea ce înseamnă că prin accentuarea în tuș a trăsăturilor slave, inclusiv nasul roșu de basamac, pictorul de Război Sfânt Marius Ghizdavu sugerează plastic că relele de la Bug au fost comise numai de banderoviștii ucraineni, poate chiar la ordin, în scopul conspiraționist al compromiterii celui mai mare război din istoria românilor, Războiul Sfânt, prin care s-au conturat în linii mari granițele viitorului RomânoReich, spre care mandavoșka trebuie să țintească offshore, în viitoarea sută de ani, ca să nu se mai vorbească decât de Wer hat das Recht, über dieses Land, de la Adriatică la Caspică și la Persică, zu herrschen? Ver, Rumäne?– Kein anderer als du! Pontul devenind lac românesc, răzbunându-se spusa odessanului Andrej J. Wyschinskij către amărâtul Roland Freisler, la New York în 2001, cum că *Jalta, das bin ich*, la care Führerul, care e loial, a replicat canopist de sus din foliajul carpenului, cu veșnica invidie a nazismului pe, necombătută, globalizarea bolșevismului, cum că Der Freisler wird das schon machen, das ist unser Wyschinskij, sculptorul întocmai ca Rodin, Andrei Hurmuzacov, bun cunoscător al rutenilor bucovineni, susținând însă că pictorul Magh de la Sonnenheim și-a îndeplinit dostijenia de a figura doar tineretul neștiutor și capabil de orice, care se dixtrează și se râde că n-are gazatul unșpe dește sau că dă din picioare-n cuptor, imaginându-și o ardere de viu, deci DEJA mergând cu gândul MAI DEPARTE, ceea ce Mihnea Bazalau nici nu vrea s-audă, citându-l pe profesorul Vodcă Micșunel al Emiliei Tomoioagă, Infractorul Infractoarei, atuncea când s-a exprimat, sesizându-se Inspectoratul, Primăria, și prefectul că – în raport cu imensele posibilități webare – avem la bac cel mai needucat contingent din istoria milenară a României, adică *cel mai needucat tineret*, cum dealtfel Marius însuși nu se excita la „inocență prin incultură”, nici ierta, ca fost distrofic la Canal, cunoașterea din auzite a noțiunii de „musulman“, cum rezulta din alt banc criminal de război găsit de el sau de Clara Honig pe web, la români, 2003,

cum că Mengele, care era un mascul carismatic hollywoodian ca și Keitel, prezentabil, cântărește la Auschwitz pe platou niște evrei, cu onomatopei ca Ooo! Ooo! nouă' ș' trei de chile! excelent! excelent!... Următorii 10, vă rog!... Hă-hă-hă-hă!... Ei, nu mai face, dom'le, atâtea valuri! îl combătea pesimist universal popa Tani, paradoxal mai umblat-navigat pe Internet, chiar la Pulaski KKK, Tennessee, decât submarinul amiral Vladimir Vissarionovici Clătici, c-am cules eu bancuri cu negri opresați rasial și rasist, cel puțin tot atât de hâde, ceea ce nemuritor și rece-l scana RMN pe filosoful istoriei posthumanist Ioil Borgiah, întrucât el, pripășit în Marius Ghizdavu ca esența-n aparență, supraînvățase mebic să se retragă dezaxatarataxat după fiece stadie pe drumul lapidat al Istoriei, pentru a-și contempla ca prin ceață pe Via Appia asinul meteoric sau athonit și a conchide că matematicianul din gorodokul Pitești al mareșalului Ion Antonescu, Raul Lecca, scriind cu fecala înghețată ca cu tibișirul pe murii mucegăiți ai geolei marxiste că *homosapul azi e o funcție monotonă descrescătoare, definită doar pe un interval de prosperitate*, avusese dreptate doar în subsensul existențial-ontologic posterior sieși, că la prima foamete, ăștia din mall, spre deosebire de ăia din bibliotecă, se vor genocida unii pe alții purcoi, de îndată ce calitatea vieții ca trai, va reveni la ppparametrii PPP din 1989, rafturi pure în esența lor, foarte apreciată, deoarece îndoliatul conte pierduse cel mai mult, aproape toată Averea, după Războiul Sfânt, chiar dacă nu făcuse *stagiul complet de reeducare* în URSS și la noi în RSS 17 Românească, ca Noveanu, Damian și probabil Bratu, nici nu se dase la fund ca Tudorică Băluțeanu, prosper măcelar și bucătar în Orașul-dr homeodacopat Petru Groza, viitor critic Tudorel Bălu, după cum nici nu se grăbise cu motocicletă IJ spre mormânt socotind, ca Grigore Căinaru, că tot ce vine peste 1681 pagini, cât avea *Războiul* său cufundat în pacea de sub closetele de confort lux ale parlamentarilor, este viață personală liberă, după ce-ai Govorit Moskva adevărul, liberă ca a flu... fluturilor pregătindu-se de perpetuare survolând lanuri mănoase lîsenkoist, de kok-sagîz tetraploid, și albastre peticele de in peste sârma ghimpată a aulului Kok-Terek, regiunea Djambul Djambaev din Kazahstanul octoploid, unde începe cu amenințări de metastază Pustiul, azi loc de pelerinaj măcar cât Sighetul nostru, fiindcă Partidul Maximalist Cominternist găsise acolo țarc de exil pe viață lui Soljenițîn, sub cele mai mari clare stele, dar Pronia o vrut altfel, de-a ajuns și să-și frâneze *Roata Roșie*, pentru a recapitula relațiile dintre rusnaci și jidovi, fiind pulverizat, de la Harvard, din public, de codana Emily Ghizdavu, care l-a apucat de barbă și de partea cea mai vulnerabilă a situației, cum că un antikommnniSSt iaște o sabakă și că pensionarii să stea-n banga lor, că-i cată de la Servicii Funerare pe-acasă, nu te mai apuci la etatea asta, din prof de fizică la Kok-Terek să predai și istorie la Honolulu, mai ales că-ți lipsesc principalele limbi străine, plus că arhive necoafate nici că s-ar găsi în Rusia,

regiunea Kaliningrad, Găgăuzia sau fâșia transnistreană, principala obiecție a Dorotheei Schlauberger d'Esgrignon fiind însă că, despre cum a fost tras pe roată roșie, în Gulag și în cele zilnice, martirul norod al Rușilor, mai ține ici colo „eseul de investigare literară”, dar când îi la o adică cum că de ce primul guvern Lenin era majoritar compus din minoritari sau că dacă-i incorect corectă imaginea cum că de fapt *alții* au implementat marxismul, prin poliglotul parizian Antioh Cantemir și leninistul genevez Gheorghi Plehanov și câți ca voi, după zdrobirea ideologică pe Volga, a narodnicismului promovat de *Zemlea i volea* și de, după contactul din 1877-1878 cu socialiștii moldovalahi și bulgari, *Ciornîi peredel*, atunci te izbești, ca-n coșmar de priciul blatnoiului de la căldurică de sus, de realitatea aritmetică a disproporțiilor expresioniste cum că tu, individ harașo-intenționat, epitOM de cultură voluntar la seminția ta decăzută din cusururi ale vieții intelectuale, cât glasnostul reglând doar din gură perestroika, nu s-a mai atins în mandavoșka înjosită la doar *Phthirius pubis*, luciditatea minimă necesară, pentru verticalizarea jocului după pauză, realizând toți că politica de *Moarte Intelectualilor*, prin subsalarizare, rateuri, ură, deci prin frustrări, plus *disprețul* populației că ăștia nu fură ca să n-aibă din ce da, neoferind optima opțiune fotbalistică dacă ai fi jubilat că Procesul Bolșevismului ar fi putut interesa cât Procesul Etapei, că poate și copilașii tăi de nu mai știe ce să facă cu banii, ar fi putut beneficia mai târziu de o cultură funcțională, exploatând o forță de muncă mai calificată, încă de la vârste fragede putând îndosaria-n portofoliu și-n curriculumul vitei probe de spirit critic cutezător *pionier*, ca al Galei Cobiliță, care cu o trufie sovietică de la american la *celălalt*, valsează ca Nadia la bârnă pe ideea-de-înșurubat-în-cerebelul-gloatei, cum c-așa cum „cioroii” de pe plantațiile de in și de grâu-mei- bumbac-hrișcă & kok-sagîz tetraploid nu se puteau suporta unii pe alții „datorită nasurilor lor turtite“ contrar *canonului schopenhauerian*, și-n loc să comunice prin dezbatere de idei la workshop, au început *să cânte*-n întunericul sclaviei, ca formă de protest existențial, tot așa și senilul reacționar Soljenițîn, odată rușii liberi a-și alege din rândurile căgăbăului un președinte și oligarhii lui, n-a mai fost capabil, dealtfel ca mai toți disidenții, inclusiv Paul Goma, Walesa și Havel, a jumuli Libertatea, ceea ce ne înalță-n Autoelită pe NOOI, apucându-se zekul de ce nu trebuia, care structuralist este izomorf echivalent ca cum „cioroii”, debusolați la libertatea dată de Lincoln, au inventat Blues-ul neputându-și administra Libresse'tatea profitabil, ci musafirul Marius simțind de la nepoțică că îi cazul să nu mai facă ca Soljenițîn niciun fel de *gălăgie*, tăcerea fiind în interesul tuturor din zarcă, își aduse aminte de punerea întrebării ca pe o interogație-n fort despre reduit, a baronului pułkownik de justiție Făniță Oușor, la un tâlcșou cu Adelin Barosanu, apropo de cujetătoriul de război Jean de Ferentari, că dacă în condițiile de mediu intelectual aerat tot mai rarefiat ale Capitalei,

Daseinul se mai poate deschide ca Da-sein spre Jilava și groapa-de-gunoi-elevat hărăzită de Băneasa Vidrei, Nord contra Sud, fără unele precauțiuni acoperitoare în interesul serviciului, simplificat pe înțelesul de la Scroviștea, vrasăzică al norodului electoral cu sau fără TVA, ca o transmutație că un boschetar poate gândi național cu căpățâna lui sau, altfel zis, că un coate-goale ca Dimitrie Bolintineanu chiar poate filosofa asupra istoriei, războiului și păcii, din moment ce nu dispune de aer condiționat ca up-gradare, ca înălțare-în-grad-a-encefalului, așa cum newyorkezii dețin toți, măsura el, meditând la ei, grăbiți asfaltului ca întrecându-se pentru Cartea recordurilor, la buna guvernare a cateringului, nu numai pe culoarul pietonal de aproape trei metri, ci și pe cele șase benzi de circulație, dinspre Sud McGuiness Boulevard (Brooklyn) legându-l cu Eleventh Street (Strada Elevului, în Queens), facilitând fetelor de la sere din Greenpoint să se întâlnească cu lunganii din Long Island City, începând de la 10 septembrie 1954, când s-a botezat în plin Război-Rece-cu-Flori această superstructură podală *Casimir Pulaski*, preluându-se pentru a-i pedepsi pe români, că m-au slobozit în 2 ani nu 5 de la Canal de la Onești, numele cruciatului polonez de la Berdyczów-ul apărat de el în 1768 vreme de 17 zile cu doar 700 oșteni și 800 civili, de trei ori respingând asaltul dinspre carpenul sur al Katarzynei II Wielka, apoi erou al Războiului american pentru Independență și verticalitate, în urma căruia, URSS cu ajutorul puterilor occidentale, îndârjite a-i impune lui Eminescu o politică de porți deschise pentru emigranții din imperii deznaționalizante, ne-a rerăpit 1878 Bugeacul cu tot cu Tatarbunarul de unde-n echinox a pornit spre gara Sărata, la 22 septembrie 1941, să-și conducă soțul spre Odessa la moarte-n Caucaz, frumoasa farmacistă și mare farmazoană Eliza Elisabeta Liz Alexandrescu, bunicuța Isadorei, clavecinista și biografa de Basel, blondă turnându-i lui Emily, la Maestrul din Sonnenheim manifestarea-n Jew York, pe Podul Pulaski, a angoasei-Întrebării-nonconfortabile ca ființă rătăcitoare pe Drum, pepeni roșii, harbuji nu zămoși, arteziene sângele Eroului, dripping Pollock, prin casca găurită de glonț, apoi ruginită străbătută violet regal de *Lamium purpureum*, cam tot ce contează plastic, până-n drojdia inconștientului, părându-i-se că prin nori patrulează elicoptere, licurici, bipuri, de unde să-i vină o rachetă-n automobilo-solența Virginichii, dar cu optimismul borgiac dobândit ca bibliotecar la Alexandria noastră, cum că geniul este nu numai înnăscut ci și predestinat, după ce a buiguit că EU și cu Nadia, nu și Simona, ce-am mai rămas mituri nepulverizate ale Neamului Românesc, în disoluție și în descompunere termică fin catalizată, iar alternativă la mandavoșkă nu-i, n-ai cu cine, n-ai cu ce, la care jale aceeași tehnologie satelitară superinteligentă, capabilă să detecteze oriunde pe glob busturi sau statui ale Mareșalului, îl îmbărbătă cu tact maternalist, inscripționându-i pe gratiile celularului, împrumutat de nepotul Niel, următoarea dogmatică **încadrare**, de natură a nu-i interzice

în viitorii zece ani titanic a voiaja transatlantic, cu amărâtul ăla din Capri, care o învăța pe-aristocrata să-nfulece napolitane Dănuț, și să scuipe-n Atlantic, anume Regnul Animal, Subregnul Metazoa, Cracul (suprararamura-subramura) Protostomia (omonimie prostinato/ ostinato, protocronism și Năpastă), Încrengătura/ Încârligătura Priapulida (tuburi digestive ceaușiste, roșii, cilindrice numai guriță și rectum? niet! Arthropoda, tovărășico! rozând altarele Neamului din orașele tentaculare), Subîncrengătura Mandibulata (identificată de Bulă cercetând cu microscopul alb IOR infuzorii mandavoșkăi la Revo), Superclasa Antenata (adică blocul Tonola, al specialiștilor de Circ, unde s-a-nregistrat TO din Salonul nr. 6 plugarul Tolstoi explicând medicului Cehov, Războiul nostru Sfânt), Clasa Hexapoda (clasa a șasea, Insecta cu schelet extins), Subclasa Pterygota – ceea ce sincer uimi pe cărturarul Marius Ghizdavu, deoarece se aștepta a fi încadrat, precum păduchele apter de carte rară *Liposcelis divinatorius*, la apt pentru Reeducare, printr-o rerăscolire a fondului de Cartea Rusă, azi propulsat obligatoriu mai correct politic decât jalea eminesciană, înrădăcinată-n deznaționalizarea sistematică, planificată, utilizând *întreaga* forță a statului industrial, precum în Basarabia și Bucovina, a elementului românesc la sud de Dunăre, din Rumelia până-n Limasol, Haifa și Trieste, oraș UE unde au făcut meditații la engleză amiralul Miklós Horthy cu Joyce pe uverturi de Franz Léhar, cum ar fi Aurul Rinului, Valurile Amurului și Drum fără pulbere, în sensul că Lajos Kossuth, miel mioritic de aur, cu simfonice litere înfierate pe spinare, descifrabile doar de ciobanii vlahi maghiarizați, are două pașapoarte ca teroriștii și e iubit de Marx tocmai pentru deznaționalizarea românilor din Ungaria statuilor generalilor românoctoni, conservare a esteticului cum că cine nu trece, din cauza viermilor de gălbează din capul mărit macrocefal al Țării, prin strunga străinului, apăi ăla să cedeze direct din comarnic frați și surori, teritorii, iată de ce recuperarea, poate vremelnică, a Ardealului pare singurul folos al Războiului Sfânt, fiind din punct de vedere al Codului Eticii și Echității, propus de general de propagandă Horea Bratu, chiar o absurditate geopolitică să satisfaci revendicările slavismului la Răsărit, dar să le persecuți pe-ale bravei *natio hungarica* la Apus, deci se săturase, obosise, se senilizase, poate chiar murise, se sesizase a hoit și oftase ușurat inginerul de poduri și șosele Gary Glagoveanu, nu mai puțin genial decât inginerul avioanelor de vânătoare, căzut tot tânăr, Zygmunt Puławski, că toate aceste ciocniri dintre cele mai megalomanice parlamente din Univers, megacase de megasupraputeri, ridicau în atmosferă un fin praf de pustiu de demolări, de ce subclasa Pterygota și nu subclasa, mult mai cu picioarele și fundațiile pe pământ Apterygota? azvârli contele Marius Ghizdavu cât colo Almanahul Programului maximalist sadea de la Gotha, după ce înțelesese de la doamna cu cățelul că, dacă bolșevismul Hitler credea că l-a înțeles de la Marx, apăi disprețul rasialist în ce privește marea masă slavă

e de origine Engels-ească,
însă Lina și psihologul valet grăjdar herghelegiu Codin constatară, mirându-se că a citit cineva până aici, că stăpânul era vesel cu chef și numa' nu se gudura către Dumnezeul ortodox, de bucurie că s-a-ntors, iaca, nevătămat și că i se apropia Vernisajul de la galeria UAP de grafică „Podul“ din Strada Speranței și încă nu apăruse-n *Le Monde* niciun indiciu privind inițializarea vreunei campanii de demascare a sa, ca român neglijabil, dar de urmărit ca național-comunist de-al protocroniștilor și, mai mult decât atât, fost fotograf de colecții româno-germane, ce și le și vizita după 1992, salvate într-un fel de Minister al Propagandei din Războiul Sfânt de la Freiburg, lângă Basel, Sonnenheim și Colmar, care Neamul Românesc, indezirabil în Schengen și bun de înghesuit în granițele de la 1912, cea mai bună strategie după Năpasta din 26 iunie 1940 era, credea Alin Vișan, ca la 15 septembrie 1940, când calul bălan horthist El-Zorab a lăsat sărmăluțe de aur roșu montan pe străzile clujene, noi să declarăm, în spiritul primar agresiv de chersin odessòs al geopoliticianului rusofob Voicu Ghizdavu de la 1 octombrie 1938, un sfânt de război Reichului hitlerist, cu moarte fascismului italian, în plină campanie aviatică Goering la Londra, atrăgând toate Stukasurile asupra Bucureștiului Mizilului Iașului, ca și tancurile sovietice la Siret Milcov, ceea ce nu atât opinia publică britanică ar fi apreciat, deoarece era *firesc* ca niște indieni galițieni să sprijine Metropola unde a cugetat Karl Marx, cât presa americană nu s-ar fi putut abține să nu ne semnaleze Lumii nobilul eroism de sorginte geto-dacă creștină, de-ți venea chiar a zburda, Virginico, Octaviane, că Vernisajul e iminent în podul de flori și speranțe de la Podul și nici în *Washington Post* n-au apărut atacuri asupra Anonimului de la Sonnenheim, nu prea înțelesese el pe repede înainte și pe agale îndărăt, că de fapt ele „nu se meritau”, nefiind decât un Neica Nimeni (I'm Nobody! Who are you? Are you – Nobody – too?), „un don nadie”, nu o Nadie Comăneci în imaginarul heideggerian al gloatei mondiale, scanate fără ochelari printre gratiile celularului pustiu, clasa a șasea, Hexapoda, fiind la o conferință despre viespile bonapartice din meditațiile tolstoiene la un blazon, a profului polonez Woiciech Jerzy Pulawski, celebru entomolog, din Breslaul nost' de lapislazuli și-al filfizonului Dinicu (Denis) Ghizdavu, tocmai în Golden Gate Park, la San Francisco, la incisiva californiană Emily, pentru-n borș rusesc de viță-n sfeclă la Red Tavern, în Clement Street, ce tocmai își schimbase lucul tăindu-și coada de vulpe est-asiatică, ciufulindu-se cu gel siberian și aplicându-și lentile de contact kyotoyote, interpelând pe doctor Pulawski nu hymenopteric la năbădăioasa Sphecid Wasp, ci dac-a-ntâlnit în lunga-i rătăcire de teren, insectar și arhive signalectic insecticid că-n șaranka de la Pitești, pe baza păduchelui de carte rusă rară, *Liposcelis stalinus divinatorius*, prin metode pur naturist-lîsenkoiste, precocele biolog Raul Levovici Lecca, fiul chirurgului care-n

Grădina Icoanei i-ar fi luat beregățile unui violator-eliberator cu înfățișare elvețiano-hunică, ar fi schițat cu ocrul fecalei, pe zidul salmon sienna, cum s-ar puté lamarkiza stahanovist, în numai două-trei cincinale, un fel de viespișoară fatală lagărului imperialist, capabilă să-și plaseze veninul ideologic exact unde trebuie, sub acoperirea de *Phthirius pubis*, silind și chiar siluind Lumea Occidentală la o risipire a energiilor și vânare de vânt, giratoriu, cum recomandă și sonnenheimezul Marius Ghizdavu, cum că, Lichidarea Decalajelor sechele Războiului Sfânt cere Ruropei să supra-finanțeze partidele comuniste vestice, să mai stea ăia pe loc, așteptându-ne, așa că din înaltul satelitar, încadrarea-n subclasa Pterygota este definitivă. *Ordinul*?... *Lenin*!... Aș, Hymenoptera, cum a optat nepoțica consiliindu-se cu expertul melifer polonez Pulawski, subordinul Apocrita, mai toți Ghizdavii fiind mioriți meteorici, cu mijloc tras ca prin inel de vertebră, cu semnificația de elitocid și cotlet că nu suntem câștigați la belciuge, familia când Sphecidae, când Homonoide, când Eminescidae, când Acioaie mai potrivită gălăgiei șerpuitoare alpin a *tălăngii cu clopoței* mioritice, subfamilia ciripitoare Pipilidae, genul Euranthropus, specia, de rușine, val după val, că de unde exploatare corectă SINGUREI Revoluții din 1989, cea a europenilor din *Timișoara-n sânge*, ne așeza lângă Havel, Walesa și Tőkés László sus, de apucam Integrarea în primul val, ajunserăm să cedăm... românism, compensând-indexând barometrul nonreformelor, specia fecalidă *Euranthropus tardus* ce vii, bade, târzior, categoric nefiind așa de la natură, ci dându-se mai toată țara la produs după atomizare-insularizare, din lăcomie primitivă de comisioane infime, cum a demonstrat la Kyoto acad. Ion Codoi, specia *Euranthropus tardus* dormind suprapusă până la confundare-copulare cu *Homo peninsulanus yaltensis*, drept pentru care în Expoziția ghizdavă cu vânzare-cumpărare, de la New York, finanțată plăcându-i unui oligarh tabloul manieră Kramskoi, *La visite de Tolstoï à Proudhon en mars 1861*, și înșirată pe Pulaski Bridge, ca protest că Augustus n-a voit să liciteze să ia el Cafeneaua Capșa, s-o reabiliteze cu sală gratis la niște boemi, reziduali politicii Moarte Intelectualilor, scriitori fără Casa Uniunii și fără Muzeu, pictori fără sediu UAP, nici Muzeu de Artă Contemporană ca la Bilbao, nici Salon ca sub Regi, încât el n-a mai extras așa nimic din Contul Van Gogh al fratelui Octavian, ci trăia pe cont propriu, hipopotam dresor de rinoceri imuni la înțepătura tuturor viespilor studiate de Pulawski, pânze fluturând ca cămeșile-n niște clești de plastic bulgar pe frânghie, nerezistenți la apucăturile cățelii, fără fobii *Le Monde - Washington Post* că, și dacă le-o da diseară Muhală Muistu mesaj despre Virginica noastră, c-am californicat cu ea, propunându-i în 1930 pe aerodrom la Băneasa să ne luăm brevet și licență de piloți, ca să zburăm printr-un albastru infinit în cuplu galițian, ca Zygmunt Puławski și logodnica-i pictoriță, Hanka Henneberg, ei, mă cert? Fug la Kyoto? Deocamdată, nu-i pricină. Azi, doar o atenționare insolentă de la

Maradonel Zamfir-Frișcă, care l-a demitizat și pe Nicolae Grigorescu, pentru *Atacul de la Smârdan*, cică nu mai e prizat azi și nici mai știe nimeni unde fuse Smârdanul (pe aerodromul Vidin), decât că-n Lipscani, Unirea lui Cuza din Centrul Vechi, Ulița Nemțească azi Smârdan, ruinatul Hotel Concordia, unde a locuit și Lev Tolstoi, o paralelă între, mult mai mici, tabloul eroic din 1875 al lui Józef Chełmoński, *Pulaski at Częstochowa*, și 1995 *Șarja de cavalerie a eroului Gary Glagoveanu*, pornită de lângă Prut la 26 iunie 1941, de la Țiganca Nouă (strada Miorița), peste Dealul Iepurenilor, cu intrare vijelioasă în Cania, paralel cu străzile 2023 Serghei Lazo, Mihail Frunze, Alexandru Marinescu și Pavel Tkacenko, încetinind abia pe strada Eminescu în dreptul școlii! Cică-mi recomandă Pia Filip să mă chiorăsc mai bine în Wikipedia, și s-o las mai moale-n Lwówul meu cu... *bărbăția* aia similară româno-poloneză! The skeleton has a number of typically female features, which has led to the hypothesis that Pulaski may have been female or intersex. A documentary based on the Smithsonian study suggests that Pulaski's hypothesized intersex condition could have been caused by congenital adrenal hyperplasia, where a fetus with female chromosomes is exposed to a high level of testosterone in utero and develops partially male genitals. Doar Tudorel Bălu mai insistă că, vezi, de-aia, pe la 1768, i-a luat Suvorov lui Pulaski tocmai Cracovia noastră ghiurghiulie, semn rău și pentru Varșovia, căzută la 1794 (cu masacru de zeci de mii de civili în sulițele căzăcești), nu înainte de a fi fost capturat însuși Tadeusz Kościuszko, *a national hero in Poland, Lithuania, Belarus, and the United States*. Deci cum fluturelui pekinez aripile, așă fâlfâia cămeșa pe el, așteptându-și pedeapsa că nu omagiase la Ialta pe Roosevelt Stalin Churchill, nici Capitularea Necondiționată, cramponarea de onoare sacrificând în exces români, germani și japonezi mândri, restul fiind pagube <u>materiale</u> atrăgând profitabile investiții de Reconstrucție, după trasoare la firu' ierbii milimetric pe lângă bară, mai aproape de balonul de aur fiind Luftmarschall Arthur Harris, care asfixia copilași, mămici și bunei germani, luându-le oxigenul galițian pe felie de fosfor, precum și Luftmarschall Curtis Le May, carele au sporit temperaturile la Tokyo de-au fiert în piscine prunci, mămuțe și bunicuți angkorieni, neliniștea neoexpresionistă ghizdaviană fiind dedusă din Teama că *ai cu ce* întemeia **iar** <u>ură revanșardă</u> pentru un scriitoraș de-un *Mein Kampf 2*, la actualele tehnologii, Eliza, Irina, Isadora, cu televizor, AI, wireless și tablete, ce-au fanatizat la junici Goebbels de la 1933 la 1943, realizându-se în două-trei luni, să zicem la 2051, an în care poate se va resovietiza ex-republica sovietică România, care după ce că unicul nostru istoric influent „a fost asasinat de naționaliștii înșiși”, șterse din Friends Noveanu pe Tudorel Bălu, azi nu mai avem nici literatură funcțională, în stare de replică măcar ea când se cufuresc boții Dușmaniei pe eroii noștri, deci mâine nu va mai fi literatură română deloc, din lipsă de comenzi banală, căci pe cale de

dispariție fiind, nu te mai trece nevoia spirituală, iar traducțiile nu fac un raft de Literatură, pe când un peisaj de pe Valea Păuleasca e admirat și la Kyoto, dar ce insectă ești tu, bă, Marius Ghizdavu, să judeci pe alții din mandavoșkă, dacă pe tine însuți nu te-ai putut cerceta cu acribia lui Woiciech Jerzy Pulawski de la Breslau, când ilustrezi semnând Marcel Proust Breslașu o proză proletar cominternistă, despre cum și-au exterminat *trântorii*, ca clasă, viespile sfecide de la subsuorile Podului Casimir Pulaski, doar Pia Filip putând preamări lesbianismul în rândul roiurilor de insecte sociale, ignorându-se c-a fost dactilografă la Ministerul Propagandei de Război, Iordanca Filipescu, inclusiv la interogatorii cu prizonieri sovietici îndoctrinați până-n icre, dar ținători de *cea mai dezinformată armată din lume*, la convorbiri cu hâtrul moldovean Alecu Ghizdavu Șaraga, țuică de Coșești și trădare, habar neavând din ce unități fac parte, pe ce Front se află, în ce gubernie, cine e inamicul (în special a cădea la români îi deprima din motive ultrarasiste, propaganda sovietică prejirinovskistă în contra oricărui alt Naționalism în afara unuia singur-singurel, tratându-ne drept lăieți din Lazio ce din lașitate la 1940 am tulit-o din Basarabia ceea și din Bucovina, pentru care provincii de la Ștefan cel Mare, după un an, când am găsit aliat, am mers până la a arbora Tricolorul dezrobitor, gest *efemer tocmai pentru a sublinia efemeritatea bolșevismului*, pe sediile Cominternului din Odessa, Kiev, Harkov, Lwów, Stalingrad, Ialta, Scoci, Krasnodar, Groznîi, Mahacikala), un fel de mare noroc fiind că penitenciaristul Marius Ghizdavu a fost format moral de tăticuțul lui, Voicu, fost prizonier în Alsacia la imperialismul Kaiserului dranga-dranga nach Osten, într-un necruțător *dispreț* față de germanofilii colaboraționiști din Războiului pentru Întregirea Neamului, încât ca locotenent de cavalerie operator cinematografic călare, ca fotograf de artă sau pur și simplu ca pictor impresionist și expresionist de război sfânt, el niciodată nu s-a gândit să ilustreze secvență cu secvență Dezrobirea Basarabiei, nu de către Napoleon de sub hrăpărețul Kutuzov al *Voina i Mirului* tolstoic în patru volume, plus epilog cu două părți mustăți budionnoviste, pudriera și tabacherea, cum vapa și dzicea Chouchou Moga, ci de către însuși Aliatul... ăl loial, care va fi cetit în siurpriza stalinistă pe la spate, noaptea ca hoții, în 26 iunie 1940, că Năpasta ce-i copleșea pe români va lovi curând și Reichul, ca sfârtecare a mitrei culturale iluministe, de sub soclul leninist granit din centrul Kaliningradului nemaiputându-și ridica niciodată, spre Helsingfors și Christiania, creierul pané, Kant, filozoful păcii coexistențiale etern, dar și ca o constrângere la a înghiți istoria despre ceva-ca-ceva și chiar literatura oase de cal de la ospățul cuceritorilor, manifestând uluită indignare dactilografei Svetlana Filipescu, aflând că o precuvântare la *Ard malurile Nistrului* s-ar încredința lui Tudor Arghezi, 1918 colaboraționist cu *boșii* ca și Slaviciul Bucureșcilor, de-au făcut ei și pârnaie-n mucegai, dar poetul 1943 îndrăzni brusc foarte

riscantul pamflet *Baroane*, când și Marius s-au prefăcut agricultor, nesimțindu-se în siguranță la birou la Ministerul Propagandei, unde se bârfea că bulgăroaica Iordanka-Svetlana Filipova avea tatuaje intime, un fel de zvastică pe buca dreaptă, chiorându-i de la obraz pe admiratori c-ar fi un fluture asiatic de Siblag influent planetar, și o seceră fără ciocan la încheietura fierbinte a coapsei stângi, dar deținem documente dintre cele mai învinuitoare cum că criminalul de război sfânt Marius Ghizdavu a aspirat în limbajul pe care-l stăpânea cel mai bine, acela al caricaturii culte, ca URSS să se umfle la 1945 mult prea mult, până la Elba, ca o broscuță, și să plesnească, dar intuind totodată că sincronizarea dacă-ai-la-ce a Galiției Mari cu Occidentul, oarecum postcolonială, va fi migăloasă, explicând perestroicii glasnostul că *mandavoșka* purces-a de la bătrânescul *a manduce* egal a ghida, a conduce, a manageri, a ingineri financiar, a orienta estul spre vest, cu eleganță de adevărat conte el anticipându-i lui Mişu, imediat după aerianul Tidal Wave (înfrângerea americanilor de la Ploiești, 1 august 1943), că acum unii, poate chiar tipograful de la Mărțișor, cel mai târziu pe 30 septembrie 1943, se vor pune bine cu viitorul ocupant sovietic alocat nouă de amicii anglo-americani, doar idealiștii sperând că războaiele se câștigă cu resturi, fiindcă restul e tăcere, ca la temnița Râmnicului Sărat, deci Literatură, adică un fel de istorie contrafactuală, singura din care homosapul mai învață, dar numai dacă citește, azi doar plătit sau condamnat la *lectură silnică*, căci nu-i mai arde nimănui ca malurile Nistrului a se mai interesa azi de Războiul Sfânt, într-un tsunami de atracții, plus că autorul mai e și țepuit de un dubiu retoric dacă o lectură silnică, asudată și plânsă cu lacrimi de sânge pe 1681 pagini, e mai percutantă decât andreaua torționarului Țyukel Adriean din *Ce rău îmi pare c-am fost torționar*, sau memoriile simianului Ghiță Tabarcea, *Binecuvântat fii Buchenwald legionar*, presa licitațiilor acuzând teza ghizdavă că, după anii Hi, de la Atlantic la Ural și la Basra noastră tomaalimoașă, ce vine, uite că vine Lincoln, vine Lincoln pe furiș, binișor ca o pisică din ciclul Ruguri, *Pisica lui Manet*, văzută la lumina unui felinar, pe un maldăr de gunoi bucureștean, ea însăși gunoi, și a pictat-o, cu inscripția aurită *Nu de chatte*, explicabilă prin ghirlandele de țâțe roze, după *Olympia* aceluiași Manet, din fericire domnul d'Esgrignon înapoind Creatorului opera disprețuită dar conservată de pe la anul Front Popu 1936 până la 1993, romanele cavalerești neizbândind în literaturile-n agonie ale neamurilor declinate, decât cu autori mediocri și cu eroi migranți în clarobscur, hărțuiți de cititorul indecent inexistent condamnat la compot de corcodușe roșii pe canicula asta, totul în scopul unei reeducări cu finalități fără evidență clară, ceea ce pe problema obiectivului nostru Pictorul, din punct de vedere operativ, nu s-a prea realizat nimic durabil și sustenabil.

Pisica lui Manet, hi everybody, imn vieții, în putrefacție rodul trebuie să cam fie unuia dintre drumurile pariziene, Narcis Moga nemenționând dacă și Regina Maria a văzut-o expusă la 1931, în sala Ileana de la Romarta Copiilor, doar nouășpe ani el, mai mult citind Cartea Românească, când meboizii însetați de geniu sintetic atât de necesar în țeara lor salbatica, unde nu e gluar și n-ai a te bucura decât onautist din propria carne spirituală de calitate superioară, ei trec atunci prin cele mai deșirante Heiligenstadturi, percepându-și la Auvers-sur-Oise relativa mediocritate dinaintea unor sarcini locale, banale dar copleșitoare, ca pe un handicap maladie, cum surzenia la Beethoven sau nu deloc osteoporoza la Michelangelo, nici neîncrederea lui Christ în cititorul omniscient, că s-ar putea *îmblânzi* prin lectură silnică, mereu și mereu reiterată, ca Meșterul Manole în pustie, mai trebuind și o biserică necesitând spovedanii și inchiziț, și un partid al demolărilor, apoi al rechinilor imobiliari, și precum în Războiul Sfânt frontul i-a revelat un motiv șocant, Femeia Slavă, ca mumă a Neamului daco-roman, așa *L' Exposition coloniale internationale et des pays d'outre-mer* i-a deschis ochii asupra semnificației de cameristă, a negresei în rochie roz, care aduce flori ca la eroii din războiul cel mai ușor de uitat, cel pierdut, era 1931 nu 1941, ceea ce nu exclude din proiectul de lege privind anticipația transhumanistă de politici focusat culturale *să dai la popor doar norod*, la rație, că din punct de vedere modelativist fotbalisticitatea protocropostmodernă televizionară, pe înțelesul gloatei, e că după ce infuzorii cocoțați fără legitimații nici înconjor, pe un traseu brăzdând cleios boltita romantică frunte, a *României Revoluționare,* portret de jidovul rătăcitor Constantin Daniel Rosenthal, născut în Judapesta să studieze la Viena și prin Englitera, cum ar fi trebuit și Marius din Lemberg la tac-su la Breslau și-n cețurile baltice, contemplate de teutonii brașoveni ai lui Toma Nour, din turnul copernican de la cetatea țărănească nord litorală de la Frauenburg, de natură a lămuri însăși Enigma disparițiii fimeii dăcești, mai român de modă veche decât mulți alții, pictorul revoluționar nevoind a se lăsa slobozit, de la ocna otomano-țaristo-habsburgică, decât odată cu *toți* ceilalți pașoptiști frați valahi, ce militaseră la Islaz cailor pentru *libertatea absolută a tiparului* sau, ghizdavian, pentru *așezăminte penitenciare unde să se spele cei criminali de păcatele lor și să iasă îmbunătățiți*, conform sorbonardei sale antiteze de doctorat impunându-se, sub apăsare sufletească la apusul modernității, **practica lecturii silnice** și a audițiilor de muzici de avangardă, punctul 21 vorovind de *Emancipația israeliților și drepturi politice pentru orice compatriot de altă credință*, marcat toată puțina-i viață de Revoluție, cum tot puțină, dar din ce i-a mai rămas, pictorul de la Sonnenheim la Timișoara, sceptic când s-a tras fără

milă, ca la niște „represalii“ ordonate în Războiul de la Răsărit, el gândind, în 17 decembrie, cam abătut că doară tot în 17 decembrie, dar 1850, Celălalt se plângea că revoluția m-a zdruncinat, revoluția a intrat în sufletul meu, am simțit și încă simt înclinarea, nu pot să creez decât figuri de femei *mame care să ne corijeze corupția*, exact ce gândea nu prea târziu Codruța, și uneori chiar boierul Marius în *Timișoara-n sânge*, dar la un totalitarism ce deznaționalizează ireversibil malurile Prutului, fantomatic însăilate de Pulaski Bridge of Flowers, cert doar să fie arestați toți amatorii de joc casmopolit, șeptic sau bridge, inclusiv cvartetul Doru Băluțeanu (scholar deochiat) Marius (social-democrat deci fesenist) popa Tani (foarte țărănist) și Noveanu (liberal), dar Țiucheală Adrian a raportat de șeptic în loc de bridge și invers, *figuri eroice nobile și blânde în același timp*, cu Horea Bratu sau mai tânărul Cezar Bogza în locul lui Băluțeanu, și totuși el, orfan al Reginei Maria, și-a permis să supună unui tratament, indecent nu parodic, așa capodoperă de mit infect cum *România Revoluționară*, fără rațiunile 1919 ale experimentalistului Marcel Duchamp, când o dat rineim sau seiväz L. H. O. O. K la Mona Lisa lui Perugino, numai cu inteligența de elevișor ce pune mustăți și cioc la tovarășa Ana, și păr cheliei lui Lenin, confruntându-se mai multe conspiraționisme FDC ascunse, dintre cele mai secrete protocolar, la noi în munți, coexistând cu rușii în țară și cei ce justifică a mai scrie în limba română, așteptând acei americani din Okinawa Indoneziei, cari n-au aflat în junglă că războiul s-a sfârșit și că nu mai e cazul să ne bombardeze ca să ne bolșevizăm necondiționat ireversibil, nici să se opună prin diplomați și influenceri recuperării Basarabiei de către Iliescu și succesorii, rezultatul fiind că el boltita ei frunte o-mpresoară ca cu pistrui de opresorii păduchi cocoțați în capul Țării, invocând în golful Florida sau la California mult duioasă, unde s-au probat că un austriac parcă de Arno Breker poate câștiga democratic consiliul județean și-n exteriorul Reichului, un mare specialist, pe insectologul entomolog polonez galițian ca noi, Woiciech Jerzy Pulawski, să confirme hifiperfecția redării că e o șleahtă de exemplare de posibil interes feromonal, de *Phthirius pubis*, intitulându-și rusofonul lvovean opera între ghilimele de la 1989 M. A. N. D. A. V. O. Ș. K. A., și expunând-o unor amici nu la Ziduri, nici Pribegi, nici Valea Ursului, nereconstituindu-i-se încă proprietatea de către primarul Taicopaci, din neam de țapinari azi la SovromLemn cu drujba, ci-n vechea capitală Târgoviște, la Zid, sedus nu numai de originalitatea absolută (!), că-n Europa și în genere pe mapamond, a fost executat *un cuplu bolșevic*, căruia i se cântase Imnul pe versuri proprii, chit că asemenea totalitarism muncitoresc a genocidat doar galițieni și angkorieni de rase neproductive, indiferente cinefilei occidentale, pe care n-ai răbdare, știință și resurse s-o mai ameliorezi, luând Războiul Sfânt la interpretat până la suprainterpretare, cum nu flegmaticul Terente Frunzăverde, nici sanguinicul Adelin Barosanu, carele refuzând a

lua ca unitate de măsură pentru genocid mortul, tocmai întreba că e toată lumea ocheeei? vă simteți biiine? atunci să-ncepem dezbaterea cu invitații Mihnea Bazalau și Răzvan Hristevescu din stafful lui Nicu, azi eminenți cercetători de calibru UE, despre paralela inegală Holocaust pe lângă Gulag, fascism - comunism, Hitler - Stalin, și ia să pornim de la asemănări și deosebiri dintre o cameră de gazare și un lagăr de muncă, chiar și Canalul, dar Marius uitase drumul fără pulbere, știind numai că trece migrator val după val, iar noi locului ne ținem, mai degrabă revărsându-se Europa peste noi, în drumul ei spre Ural și Alaska cea negociată de generalul român George Pomuț, decât progresând hârciogii noștri, de la care expectanța lui în decibeli era că, epuizându-se ce se putea jupui șepte piei dupe țeran, la țară și la oraș, va urma cu necesitate Expansiunea exod ca dintr-o patrie deșertificată, aridă, ce-ar împroșca ca cu sloboz, de pe Podul Pulaski în vălurelele Newtown Creek, Fireworks Handel, colonii risipite de imperialismul românesc pe toate direcțiile descrise de cercetași, de ginerii și nepoții lui Moga, ca spre țeline fertile, urmând ca până șpagocrații să se cuibărească, cleptocrația școlită de xenocrație și cămătarii clanurilor să deposedeze, în sensul „românizării“, de imobiliare și acțiuni, pe șmecherii locali, măcar pe principalele Trasee, cum ar fi al lui Toma Nour, dinspre Țara Bârsei și dinspre Banat spre Frauenburg, dobândindu-se terenuri argilo-lutoase și minorități în *Triunghiul de Lapislazuli* Cracău-Beciu-Breslau/ Novomizil, sau cum ar fi al lui Toma Alimoș, într-o de dincolo de negură, ca lumina de la Răsărit, strategie așa-zis sadovenian-ciorogârleană, implementând după destrămarea putinistă, inevitabilă, a Rusiei, țărușul dreptei rânduieli românești radicale a spionului antonescian Mitrea Cocor, în *Triunghiul de Rubin* Odessa Noastră-Ialta-Gumrak/ Stalingradul de Vest, cu strategice deschideri vaste spre Groznîi și chiar, transfăgărășan peste highland, spre Basra noastră, cea cuvenită cu vigoare impetuozității alba-neagra, a parazitului părăsitor al parazitatului paralizat într-o putrefacție anaerobă a Poeziei, atât din nisipoase deziluzii fotbalistice, cât și din consternarea cărților inexistente c-ai noștri imperialiști timizi începători n-au încă pungășit fulgerător, de carduri de miliarde, pe Înavuțitul de secole în Vest, ori de săptămâni în Est, ci numai tot pă biet rumân sireacul au jupit și câte șepte piei naturale, sau identice cu cele naturale, umplând de... *ură de clasă* pe cel mai creditabil pictor boier și cinefotoreporter al Războiului de-a dreptul Sfânt prin zădărnicie, tangent la opinia unor experți tot mai balcanici, că tocmai ezitarea lingvistică a lui Stalin, de a-i implica-n Sudul European, precum spre Budapesta-Praga-Viena, pe mult mai numeroșii războinici români lăsați în rezerva Regelui Mihai, în eliberarea triburilor iugoslavo-albaneze de sub jugul fascist italian, a condus la o mare instabilitate mozaicul Joyce-Ulysses al acestor regiuni titoiste, pe când occidentalizarea minților au explorat-o polonezii, cehoslovacii și ungurii în 1990-2000, cât feseniștii

noștri *au stat* pe loc repaus la nivelul ceaușist al bătăturii, dar pot oricând progresa-n ratrapaj și oligarhii noștri ridicați din popor, implementând ce numește criticul Bazalau strategii de creștere cărtăresciană, levantină, adică în Levant, la adevărații Arnoteni, că ne-aude reumaticul Voicu Ghizdavu, *exact* geografic adică nu-n Colentina Sector Doi la poștărița Victorița, sau în Balcani, ci chiar în Liban, de unde vine, vine, vine mireasa excitată, pe drumul de oi căpiate al ragusanului negustor Toma Gigi Caragiu existând premise semnificative, prin cu profit materializarea spiritului, să ne adjudecăm nu numai *Triunghiul de Viplă* Poola-Tessaloniki (cu tot cu voievodal Aghion Athos)-Varna (Odessos), ci și acel Levant Levant, vizat de abilul Nicolae Titulescu, de pe culmile disperării Ligii Națiunilor, fiindc-a invadat Etiopia noastră, sancționând pe Mussolini pentru fault colonialist, *Triunghiu de Smirnă* Salonic (salvându-se străvechea comunitate evreiască)-Djibouti (Karnak/ Addis Abeba ca viitor Bucureștii Noi cu metrou ușor de suspendat)-Trapezunt (anexând vasăzică Biblioteca Alexandriei cu tot cu Școala Ioil Borgiah, și biserici copte, și niște piramide la Giza, și Petra iordaniană, cea ctitorită chiar de Petru Rareș odată cu celebrele sale mănăstiri rupestre de pe Nistru și din Kapadokya (Carpo-Dacia), Pontul devenind astfel Lac Valah, fiindcă și-așa oierii mioritici transhumau curent prin Kuban și Caucaz pân' la Baku, după caviar, sau măcar până la patriarhala lor Ialtă, cea electrificată de Ilici abia după 7 Noiembrie 1917, întrucât sentimentul final, dar și ideea, ATUNCI, cam era că noi *nu ne-am luptat pentru jucării*, adică pe înțelesul filosofiei handbalistice, de să dai cu jula, a istoriei genezei principalelor ambalaje ale culturii cât mai solemn imperiale *dinaintea Fluierului final*, Năpasta din 26 iunie și alte zile 1940, însemnând nu numai bolșevizare pe vecie și sfârtecare teritorială, și de Neam, cu biblioteci și pinacoteci cu tot, ci și ca cum după eliminarea unor jucători de bază, cum ar fi un înaintaș bucovinean, un mijlocaș basarabean și un fundaș dobrogean, ți s-ar mai putea pretinde ție să obții *rezultate*, pe drumul calificării la turneul final, descris la Voroneț ca Apocalips, chestiune cu care se confruntau și aliații germani, în zbaterea lor ridicolă de a nu părăsi istoria majoră și, ca frăție de arme sudată de la Prut până la Volga și la torenții Caucazului, cum vor proceda dânșii, zâmbi serafic Liz către ursuzul Marius, așa să plagiem și noi, pentru că orice s-ar spune, destinul civilizației românești se joacă pe teren propriu, și nu neapărat în Lebensraumul cultural minimal, indiferent unde se nasc mai mulți copii români, în Țară sau în Diasporă, și oricât de (in)consistent ar fi sprijinul ce ne-ar veni de la colonialiștii noștri din Triunghiul Auriu de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago, promis de armatorul brazilian Tabarcea sau din aseptic și totuși viticol Triunghiul de Silicon San Francisco-Hollywood-Las Vegas, al cumnățelului Octavian, căci fără trei jucători de bază, nici măcar un unsprezece de campioană mondială nu mai poate spera azi să facă *performanță,* încât trebuie să

drămăluiești câtă hrană spirituală, ca pentru puii de Avicola, se poate vârî pe gât gloatei cu forța, dacă politicienii cabulipsesc a legifera Lectura Silnică, investind totodată în Edu-Cultură. Ci Marius chiar portretizase elogios, consiliat la Paris prin 1938 de Dorothea, câțiva exaltați ai pacifismului sinucigaș Front Populaire, cum ar fi Jean Zay (mai multă școală) sau Julien Cain (bibliobuzele) sau Léo Lagrange (mai mult turism, chit că, mârâia bogatul, s-ar umple cu nespălați esplanadele aristocrate), rezultatul târziu fiind capitularea lui necondiționată la marxism (!), spre a-l nimici prin derapaje, cam când a cotrobăit Gagarin prin cosmos negăsindu-l pe Dumnezeu, în sensul unei bolșevizări teoretice a boierului râios, gata să accepte el prin 1969, odată întors la Prosperitate în episodul mandatariatului, că *numai totalitarismele pot investi masiv în creșterea culturală*, cum am vrut eu la Lemberg, și în Lectura Silnică, și în cvartete sau cvintete de coarde la mahala, căci despotismul depinde de despot, mai ales la noroadele galițiene înapoiate, cari au de recuperat față de Vest, dar nu-și pot valorifica ranchiuna cât nu dezvoltă, protocronist, Conștiința Woke, fiind ele Victime ale *colonialismului intra-european*, infect, odios și nesimțit, practicat de cele trei Kakanii, catolică, pravoslavnică și musulmană, nu numai biograful ghizdavian Narcis Moga stuchind aci cu scârbă-n lături sau arpacaș, ci și exegetul întregii sale opere inexistente publicate, Maradonel Zamfir-Frișcă, minunându-se ca un nerușinat cum de s-a putut o combatere „a neonazismului marxist cu însuși neomarxismul nazist”, adaptându-se o politică de Memorial Tanaka, ca când ai visa-n Kyoto, pe Gozen Dori și-n în grădinile Kitano-Tenmangu alergând, să combați otrava cu ajutorul otrăvii, deși fratele Octavian, când a mirosit că în mileniul al treilea rivalul RomReichului nost', în curs de formare în vidul creat prin înfulecarea reciprocă a Imperiilor Slav și Neamț, va fi India, China sau Brazilia, și nu plutocrația americană, căreia în 12 decembrie 1941 noi i-am declarat formal război doar ca s-o trezim la realitate, Marina Regală Română intrând demonstrativ în alertă, submarinul Delfinul monitorizând Jew Yorkul, submarinul Rechinul Miami, Cuba și Bahamas, submarinul Marsuinul bazele simboliste minulescian Boston și Norfolk, pe când submersibilul Babuinul aștepta-n apele canadiene, în Nova Scotia zona Halifax, să duduie virtual pe deasupra crucișătorului Aurora, visat sabordat de anarhiști, la pupa căruia Stalin, Churchill și Roosevelt ar fi compus chărți atlantice mincinoase, singura lor scăpare-n Raiu fiind dacă *rezultatul împărțirii* Lumii între puteri efemere ar fi fost obiceiul global de *a da la popor*, un tv-Canal didactic și cultural UNESCO gratuit și ubicuu, Drept al Omului, să beneficieze orișicare Adolescent al planetei, de o ocaziune de revelație, cum că Homer, Beethoven, Michelangelo, Eminescu, Borges, Blandiana, Soyinka, Soljenițîn, Rushdie, Hokusai și tot Nobelul sunt există într-o aceiași Constelație a Lucizilor cu El, amărâtul, *Homo solus*, care generozitate ghizdavă e azi chiar ispita de tranchilizat,

când în joc apar unora doar interesele românismului galițian privind Marea Recuperare ratată de Marius prin 1935, abia la Harkov primind Mișu de la Murocika și lvovenii ei hârtii clare privind Operacja polska NKWD (1937–1938), peste 110 000 polonezi din URSS exterminați de Ejov ca nereeducabili, 30 000 trimiși în Gulag, alți 100 000 deportați în Donbas, Kazahstan sau Siberia, și genocidul ăsta înainte ca Hitler să-i dea lui Stalin fâșia Kresy cu tot cu Białystok și Liovul nostru, încât Bratu, îngrozit de cruzimea rușilor, le-a trasat de la Ministerul Propagandei din Gara de Nord indicații ziariștilor-cu-autorizație-să-fie-invitați-la-tâlcșouri, să remarce că deși le declară război, Antonescu ține cu americanii în contra japonezilor ezitanți, cari n-au ratificat tratatul întoarcerii Basarabiei Acasă la 1918, joc strategic ce ne e logic rasial, dar pare ilogic că ori biruim ori cădem cu Axa, însă și japonezul l-a asigurat pe Stalin că mne pohui de Galiția ghizdavă Mare, îngăduind trupelor roșii siberiene, împotriva românilor, despresurarea Moscovei, pe un ger de crăpau obuzele, catalizând viitoarea deznaționalizare bolșevizare ireversibilă a fraților și florilor mărului de la Prut, de parc-ar fi achiziționat deja spălătorul de bani Vasile, chiar de pe Podul Pulaski, de la buchiniștii florari parizieni, litografiile, numai „exemplare de artist”, perfecte, gravuri din ciclul *Pizda Țigăncii*, capodopera tragică funerar redând casca găurită de glonț și, azi, de *Lamium purpureum*, omagiu soldatului, de unde ieremiadele lui Micșunel cum că, stimați colegi, de acțiune metodică și de cerc de istorie al profilor preș-universitari din sudul unui județel de munte, băga-mi-aș priponu-n el de curriculum național, că la ce mai slujește Istoria, dacă ne-am lăsat total de Unitatea Națională, intelectualii refuzând cu mofturi Basarabia, primejduind astfel și Ardealul, iar Războiul Sfânt de 1681 pagini al Căinarului chiar că nu mai are decât public mancurt, deci să i-l scoatem de sub talpa Casei Parlamentarului e un nonsens, de-aia și streinii ne tot pasc istoria als Scheisshaus, pe când necroforii cocoțați în capul de mort viu al Țării în descompunere, vând brazdă după brazdă, și val după val, și flota de pește oceanic, evitând astfel sub Steaua Polară reformele bănești, dzicându noi către webdesignerul năpădinean Oleg Damașcanu, al lui Ghizdavu, de Basarabia, că nu e România, sa si duca-n ghizda ma-sii, că n-avem bani nici de pensiile noastre speciale, darmite să le mărim și pe-ale oligarhilor lor, doar Cultură e *să le dai la toți*, multum in parvo, prin teveu și netărău, ce nu se citește, așteptând buldozerul Godot global pân' la Pacific, încât mai bine mă ejectez și mă joc cu fi-miu Adorian de-a războiul vampirilor cu staruri TikTok, niște ageamii cocoțați în capul Țării, cu țiitoarele lor, însuși Regele neîndrăznind la Năpastă, încă din 26 iunie 1940, la miezul nopții, să tragă clopotele, să scoale popii Țara, sau Radioul, să-și întrerupă emisiunea până la zumzet de purici, ca-n eroicul beethovenian *Marcia funebre*, și-apoi să ordone, cu o sobră tonalitate voievodală, șoptit țărănește, că **române, scoal' în sus c-avem treabă!** c-a-

nceput Molotov a telegrafia un *ultimatum*, noaptea ca hoții, ceea ce-nseamnă că-n cârdășie cu Churchill&Roosevelt, care nu-i vor declara război, se va conspira, ca și azi, în contra aproape defunctului Neam Românesc, mă-nchin și beu, mă-nchin și beu, îl comentă ironic duamna sa de meditații la română Emilia Tomoioagă, filosofând cum că moartea, Todul smertic, lent dar și subit, cauzat de comă, al Artei de amatori, și profesioniști, este prefigurată, la muianul cel mai ideal, vasăzică natural botoxat, de imposibilitatea mioritică postmodernă de a mai presimți dacă se bagă Idealuri la băcănie și mai apuci, Ramona, fata mamii, ce-ai vrea tu – o, bărbați ai Neamului! – vrem Literatură Funcțională, nu ca economia, măcar aia de samizdat parmi mes amis, fiindcă adversarii ne-au surclasat la istorie cu 8-0, pe terenul din Muzeul ăla de Istorie ținut și de Centenar cu expozițiile în depozit, sub pretextul Reparațiilor, încât nici nu există dramă epopee film cu Năpasta 1940, cu refugiații, cu cenzura și Reacția amânată un an, încât conclude Micșunel al meu că problemul îi mal pozé pi ambele maluri ale Prutului, blăstemat nu chiar de toți, și nici dacă l-ai camufla, scenariul prigonit, între silicoanele Literaturii, lângă anglo-americanul Shakespeare, el nu poate hamletiza ca maidanezul nocturn de pe floral Pulaski Bridge, lătrând reducționist *numai fascismul,* reieșind atunci doar că, dacă Fantomas se repetă, nu-i ok să-i masacrezi tot pe-äia, ci când ești sigur pe regimul și Imunitatea ta, ai toată distracția de-amu până pe la 2222, să tot spargi pe alții, din zona play out a clasamentului, șmecheria extremă a iluminismului fiind *să dai doar norod la popor,* de ronțăit, ca cel mai consistent potol în unitatea contrariilor, zvastica rotitoare valsând în ring cu secera ciocănită, neexistând fascism fascism, nici bolșevism bolșevism, ci numai *păcatele homosapului decident luat așa cum este el, și ale literaturilor așa cum pot ele să fie*, o carte bună necitindu-se niciodată până la capăt, ci abandonându-se înainte de sfârșitul prestissimo al limbilor, praesta Pater piisime, Damiane, căci urmează coborârea funerară a tronurilor, nu în stația intermodală Crângași, din metroul ușurel în metroul greoi, ci la crematoriul oportunităților, când spontanele mișcări către reîmpreunare, dinspre dreapta și dinspre stânga Prutului*, la aniversară*, 1940-1990, canci, chemându-se minerii, s-a ratat recuperarea Basarabiei, și încă aveam <u>cea mai bună Securitate din lume</u>, dornică de în sfârșit o acțiune utilă, când se scuturau duzii, blestemând, că nu ne-au dat ordin Supraputerile să ne unim, să-și asume atunci <u>și occidentalii</u> istoria-așa-cum-a-fost și să așeze nu bombastice evocări de-a wallul și cărămida la Bierlin, ci pentru autentica neuitare, pe Bravul Ivan, soldatul sovietic rus cazac, înfigând steagul roșu de sânge roșu, ca un cartonaș roșu ținut la piept roșu de sânge, iară nu roșu de ideologie, având a-și asuma că pobeda 8 sau 9 sau 10 Mai, der Tag der bedingungslosen Kapitulation, fuse și Marea Biruință a sovieticilor asupra anglo-americanilor fugiți de pe frontul galițian, înainte de a prelua cominterniștii

Polonia și Lembergul ghizdavian, exact cum am simțit Noi, ca cei mai sensibili, încununarea Războiului Sfânt ca fiind acea Ialtă, deci așadar mai gemu, dintre die Reihen der unsterblichen Märtyrer unseres Volkes, Gary Glagoveanu, armistițiul Lumii Libere cu totalitarismul roșu, așteptându-se mirodenii, comerț, roșcove, petrol, oțel, cereale, cocaină și harem, ca de la Imperiul Otoman cel simpatic sălbatic, căruia barbugiul de Mozart i-a dat lovitura idilică de floretă șașlîk, cu... feeria *Răpirea din Serai*, good boy Sultanul, în schimb nimeni nu combate, ba finanțează, subînțelesul că galițienii post-1945 ar fi niște ratați corupți de la toată istoria lor, de la celula non-rezistentă, de la genotipoi, cum s-ar zice pe șleau niște „inferiori rasiali”, frate, *incapabili atât de implementarea marxismului genial*, măcar blocuri infinite ca la Viena spre Heiligenstadt, *cât și a proiectului umanitar Marea Recuperare*, fără finanțare nerambursabilă, doar prin geniu sintetic, supraodihnit, se enervă Doru Bălușeanu că-i Voievodul *Culturii* Carol II adus la Curtea de Argeș și prooroci Încoronări bulibașe în mica Catedrala Neamului Regală, însă cel mai îngrijorat din cvartet să fi fost nu clarinetistul Noveanu, ci tot contrabasistul teolog Damian, cel foarte deschis spre orice coexistențe, care prevedea nu numai reintroducerea orgii bizantine în bisericuță la noi, ci și aggiornări dogmatice stranii, nebețiv și bărbat al unei singure femei să fii doar de regulă, îngăduindu-se o abatere ca de... excursie tematică, să știi despre ce e vorba când consiliezi, dar numai una singură, cu iluminări zen și cu progrese ecumenice musulmane, hinduiste, poate și budiste, relansând Luminarea Poporului, *să se transforme casele parohiale în biblioteci*, ba chiar mediateci, carte, pdf, epub, videocasete, sidiroame, dividiuri și netărău cu tematică spirituală, concurând la lectură silnică vechiturile din cabinetele școalei, încât hamburgherul spiritualității de consum, să se conjuge armonios cu vederile contelui Ghizdavu, cu grafica Istoriei ca demonstrație de blindate de la Est către Vest, și de la Apus până la Răsărit, fir-ar al iacacui că veni și se-ncontră cu mine și-mi luă oițele la obor, pe motiv că n-avem un Trecut pe măsura Prezentului, *înainte* de 20 Mai 1990 nefiind pe-aici decât o mlaștină sarmată, treierată de caii bălani ai migratorilor cu sarmalele lor reci, însă deși ipotetic admite în Didahii că un primar Ales, ales edil cârmaci tai copaci și pun gazon cu zooplancton, cu o echipă de suflet sufletistă de la lovitura de-ncepere până la fluierul final de sfârșit de mandat, cum că o localitate cu parcuri îndeplinind multicriterial normele de muncipiu, dacă ne implicăm toți pe o singură Arteră cu palmieri, legiferând Lectura Silnică la peluza nord sub tamarini, de ce nu s-ar califica de să dai la popor odată cu reforma pe pâine, niște alei nobile cu statui clasice retro și fanfara regimentului, ca la un Weimar, ca la Pałac Czartoryskich w Puławach (nord-vest de Lwów, lângă Lublin, ieșiri la peisaj în parc, cu Halszka Chrzastowska la două șevalete), ca la un Firenze, unde a jucat celebrul înaintaș, pletos astral ca Eminescu, Batistuta, din țara lui Borges, sau chiar

ca la o Atenă, unde s-au testat schemele democrației întâi pentru stăpânii de sclavi, abia apoi pentru fanarioți, scepticismul ghizdavian fiind fără leac, în sensul proiecției că cum, ca caricatură ilustrând apologul comunicării, între scrofița rumegândă roz occidentală și *pisica maidaneză galițiană*, de n-are-n ghirlandele de țâțe roz lapte-corn de dat la pisoiași, în loc de cornflexuri înmuiate-n lapte matern identic cu cel natural din silicoane de cyber-mumă, totul ca un protest analogic că experiența ta-n putineiul bolșevic de să davai de la norod cotele, n-are orizont de așteptare și nici sală de așteptare pentru vreun tren pe hidrogen de propagandă blindată antimarxistă, ce ar sosi odată și odată, înlocuindu-se șinele furate, ci totul a fost în zadar ca Războiul Sfânt din 1941, făcut uitat de melomanul carierist vândut Dușmaniei, care injectează unui corp social inert Ura de Sine, criticând fățarnic „lașitatea" din 1940, Românii Regali n-au făcut, bă, nimic pentru Basarabia, da' nimica, las' c-o facem noi insulimii, intelectuali-cu-suveranitate-limitată, piață de carte, Republica Moldova, străbătând-o cu lansări și dezbateri în lung și-n lat, în curciș și-n curmeziș, de la Ceremușul bucovinean la apa balcică fără iarnă a Batovei, așa că mai bine nu te-ai fi născut prunc harkovian, Little Boy, cu ficățel comestibil pateu la piață, zvon ce-i inspira-n Frühexpressionismus gravura cu *Scrofița roz* clefăind niște lăcrămioare de sfinți, cu ochișorii aproape-nchiși toți de adevărata senzație de Carnaval, pe când jigărita pisică galițiană-și miorlăie interogația deterministă *de ce râia*, ceea ce într-un sistem concurențial nu contează pentru vreun parizian ca Marius Ghizdavu, gândind la Antibes în 1937 la Regina bolnavă, ca și cum ar fi pe Augustusbrücke în Dresden, să se roage sub cupola lui Georg Bähr de la Frauenkirche, voiajând cu ocazia unei ample *Antikomintern-Ausstellung*, pe când Franța se bolșeviza, cultul oraș, bibelou de porțelan, mari neliniști, Dostoievski plângând sixtin ca Liszt sau Goethe la Roma, nori amenințători cu soare pieziș, viziune de Eliasfriedhof profețind onomatopeic explozia hiroshimică-n Dresden, ceea ce californianul Augustus chiar scrisese în presa Exilului că s-ar fi întâmplat aievea, cu numai vreo 68 000 victime însă, nuclear, nu 132 000 fosfor clasic, fără efortul românesc providențial de la 23 August 1944 *de scurtare cu șase luni a Războiului Sfânt* pornit în 26 iunie 1940, iar la Basel instalație Marius cu ciuperca atomică pikadon als erigierten Penis târzior, abia după Capitularea Germaniei, nerămânând cobai decât japonezii, și să fi fost neliniștea asta prin 1935-1939, cât încă mai studia copia impresioniștii expresioniști mai suprarealiști, conștient că istoria abstractă și, odată cu ea, propria-i viață derapaj deraiere, puzzle, Otto Mueller mit seiner Frau Maschka, abia în 1938 Regina Maria aici singură, dar el deja găsise în Tonitza și în Plămădeală fără Breslau o altă direcție națională, nonfigurativă și deci deloc xenofobă, n-avem tahitiene ca ale lui Gauguin, nici guadeloupane ca Adrienne Fidelin a lui Man Ray, dar fotografiase tătăroaice și mai ales florăresele Bucureștiului, îngrijorat tipic expresionist

că Die Brücke, Der Blaue Reiter sau Die Frauenkirche erau ușor de țintit din Enola Gay B-29 Little Boy, ci doar în turnul teuton Toma Nour de la Frauenburg, Copernic medita în Galiția Mare la Constelația Lucizilor, ca în epilog de tetralogie Tolstoi, că dacă Globul nu se-nvârte global cu profit, atunci nici svoboda ciolovekului nu e-n regulă, că se va mișca și el, va fugi de răspundere, naziști toți, ssecuriști furăm toți, japițe toate, de ce Nagasaki, dacă nu pentru a lua înapoi și a da la popor pe Madama Butterfly, maculându-se pe vecie opera lui Giacomo Puccini in stolzer Träuer Cio-Cio San, căutată de Marius ulterior, cu Shusheng și Satoko, prin toate ceainăriile din Kyoto și băile din Shimabara-Nagasaki, având ea a fugi ca la maraton de căpitanul de submarine Polaris, Pârrcartoon Disney Pikadon, reiterându-se acuzativ chestiunea fluturelui tienanmenic Butterfly cauzator, din complexitate, a unui orgasm vulcanic cu jet piroclastic haotic Mount Unzen, interzicându-se zenul malagambist, Bubico și meditația transcendentală la Capșa, ca o sfidare pentru Fialkowsky și Oteteleșeanu, deși acolo conferenția în PowerPoint Lavinia-Stana Clătici despre pictorul rău de la Sonnenheim și recunoașterea occidentală a contribuției românești la înapoierea din Est, doar că, Mâncător de Lebede, și chiar de fluturi, bătrânul tăcea mâlc în numele unui Neam oprimat sălbatic cel puțin până la 1916, *rezistent prin analfabetism* la tăierea limbii de către Habsburgi sau Romanovi, xenofobie anticolonialistă galițiană de secol XIX Eminescu, din care a erupt ca o revoluție Marea Unire de la 1918, de care Lebensraum cultural minimal Europa ar fi putut profita în secolul excesivismului post-postmodern XXI, dacă în 26 iunie 1940 nu ne-ar fi lovit *Năpasta*, Meștere Manole Ruben, năpastă în cel mai serios berlinez Caragiale-2 tragic sens, nu numai Nenorocire, ci și *învinuire nedreaptă* eroare judiciară, că să batem Reichul și Soiuzul <u>aliate</u> nu puteam, iar zidul de beton fortificat carlist, peste care nici musca nu putea survola Nistrul sau Tisa nefutată, era fantezie, Alecu Șaraga căzând în dizgrație datorită cognomenului Șaraga și gurii sparte la preferans, cum că *a da șpagă* doar la Führer înseamnă a uita că, mai nou, Păcile le aranjează tectonic consilierii președinților americani, iar a Dresdei nimicire, cu refugiatele Estului galițian cu tot, pentru Marius, nu era decât desăvârșirea tectonică, de către democrațiile ajunse quasi-staliniste-n cruzime, a sugrumării expresionismului german *Die Kriegskrüppel* plus *Der Schützengraben* plus *Die Witwe* plus chiar, mai întâi posibil prizonier cu Otto Runge la Gumrak, *Selbstbildnis als Kriegsgefangener*, și mai spre apocalipticul final de homosap, Otto Mueller fiind un mare șahist, profeticul *Das brennende Dresden* la o jenșcină slavă, poate tot Maschka a lui Mueller, Magh continuându-și reveriile cu Murocika dintr-o acută carență de lirism prin excelență nelatin, adică iarăși slav, doar era lună afară, luând drumul Harkovului în comando, cum și Barlach și-a găsit călătorind cu Rilke, Trakl și cu Lou, la fratele său, Hans, ce? totul, cerșetorie, inspirație, plăsmuirea formei, <u>Credință</u> doar pe la

țăranii butucănoși din Oaș sau Apuseni, nemuritoarea *Russische Betterin 2*, cerșetoare perfectă artistic tocmai în dur represivul 1907, deci scormonea, precum piticii romantici adâncurile munților, sfredelind spațiu-timpul apăsător sovietic și ajungând nu numai la camera 4 - spital, unde-i anchetau cekiștii, cu privare de somn, pe Kutuzov și pe Ciceagov, și pe Tolstoi, să mărturisească cinstit, tovărășește, cât comision au luat ei *ca să-l scape*, ca să-l lase pe urmăritul bandit Napoleon să-și arunce podurile peste Berezina, ci găsi la Samara până și planuri de student polpotist, a cum se poate preface armata roșie flota roșie intendența roșie ssecuritatea roșie în armată proletară *revoluționară*, aptă de genocid, și cum, în condițiile franceze de țară-capitală, cu Paris supradimensionat, cea mai bună strategie e ca, pe măsură ce intră maquisarzii, toți orășenii și toate colaboraționistele orizontal, dar și cele cu care Marius proceda vertical, să evacueze corupta cetate, cum ai mătura-o polpotist, întru arderea comunardă a bibliotecilor și muzeelor, formându-se brigăzi, brigăzi Frenkel, brigăzi pentru netezirea de orezării, în faimosul peisaj, permițându-se însă a se încerca și loturi experimentale, cu al odessanului Trofim Denisovici Lîsenko kok-sagîz tetraploid, a cărui numire director, nu-n Pultava natală, zise Kiila Hakkinen, ci în Odessa noastră, chiar în anul Năpastei tuturor 1940, la Genetics Institute imeni N. I. Vavilova, ne justifică nouă absolut reanexarea pe vecie a acestui *dar al Basarabiei*, de eliberat, după numai 24 ani de nazism bolșevic, tema cea mai fascinantă a cercetării fiind paradoxul eficienței NKVD că *noi nu am mai găsit pe cine elibera* dintre ai noștri, fiind lichidați deja toți „suspecții", pe categorii, tragedie de care se îndurera acum doar Marius, pe când scriitorul Căinaru, mai romancier deși făcea el pe poetul, n-a vărsat nicio lacrimă, dând peste spectacolul cu bărbosul conte Tolstoi torturat făcând manej cu tălpile de mujic sângerânde, deoarece nu reușea să identifice sau nu voia, pentru polkovnikul Kartotekov quasi-analfabet, anumite personaje din antițarista epopee plastică a lui Theodor Aman *Victoria turcilor de la Oltenița din 1854 împotriva armatei ruse cominterniste*, compatibilă valoric cu *Hiroshima de la Dresden* a Ghizdavului, expusă de buchiniști la capul acela de pod Pulaski și în crama podgoreanului Tabarcea din orășelul din Pulaski, Tennessee, tocmai pentru a demonstra că pe scrofița aia n-o mănâncă, sub codița enigmatic spiralată, decât filmogenica excepție cu *Podul Kwai,* unde au pus niște japonezi niște Albi la diribau, condamnându-i administrativ să vază cumu-i dacă s-au aliat cu Stalin, când serviciile germane dezvăluiau lui Mișu că, în 22 iunie 1941, populația Gulagului era de 9.6 milioane de zakliuceni de la Est de Torgau pe Elba, ale căror cadavre nu pot fi luate în serios câtă vreme, ca Unitate de Măsură, *mortul,* cum voia Bazil Frâncu pentru genocid, nu e recunoscută de Sistemul Internațional, e cel mult tolerată doar la colocvii de politețe și în limita de credibilitate de 15%, încă și mai bolșe, maximă, fiind poate populația zekară după Războiul Sfânt ș-

acel 1945 Ialta *Repatriation Agreement*, securiștii occidentali capturând și livrând căgăbăului milioanele de refugiați din Imperiu, *pe toți* de la Lenin la Beria, susțin prizonierii Noveanu și Damian, inclusiv țariștii, dar Marius nu crede nici azi în Florida sau în California, nici că se nasc mai mulți români în Diasporă decât Acasă, chiar și Clara Honig bombănind că nonagenarul devorator de lebede căutase-n performance ceartă avangardistă z/k cu lumânarea din *Zakliucionnîi kanaloarmeieţ privind cu jind la omagierea Häftlingilor*, gândită răzbunător încă din 1952 la Coasta Galeș, de neînțeles pentru că, în martie 1944, fotograf trimis prin Alexandria la Cairo, în escorta prințului Barbu Știrbey, cu care tace-n jurnal dac-a schimbat vreo vorbă despre Regina Maria, apoteozată de fiecare după norocul lui, doar siluetele egiptencelor faraonilor sau dormise în bibliotecă la Ioil Borgiah, a cărui pretenție protocronist trashumanistă era punerea-omului-în-mișcare, dacă a impulsionat Laika Pământul lui Copernic la drum, și atunci Istoria devine previzibilă *ca orice alt obiect ce gândirea captivă și-l pune în caz de excitațiune pe prici (Lust auf Schokolade)*, neavând nimeni a obiecta, dacă în semn de omagiu pentru cei 13 500, în fapt 15 310, și în realitate cam 51 030 eroi sovietici căzuți la Stalingrad, sub gloanțele împingătoare tot înainte ale piloșilor căgăbăului, câți numărase Codin cu și fără Oles Hristici, Harvardul Londra economiștilor Nobel ar accepta rebotezarea-n Frenkelgrad, după acel tehnocrat inginer nepman fordist, ulterior general-locotenent, ce anterior nimerind la Solovki, lângă königsburghezul Kant ăla denunțat de orbul Bulgakov turnătoarei Margareta, și-a dat seama că pregătirea științifică a URSS împotriva atacului banditesc al dușmanilor subminării cominterniste a lumii, nu se poate realiza și depăși decât prin muncă silnică, cum va gândi și penalul Marius despre Lectura Silnică chiar în 1961, și anume prin organizare pe *brigăzi*, utile educației în colectiv a zekarilor, cum pe o pătură de culoarea nisipului, din păr de cămilă, cu răsuflarea cadaverică la efort, Ioil Borgiah își muncea discipolii, întru curățarea purgativă a sufletului de ranchiună, punându-le seara sub ochi poze Lee Miller de la Torgau cu handshake american soviet *fraternal kiss on the mouth*, numai părintele zek Atanasie Damian cu domiciliu obligator la Copeica din Vale drăcuia binecuvântarea eroului de la Torgau 3 noiembrie 1760, general Adolf... Nikolaus von Buccow, tunarul antiortodox al bisericilor și mănăstirilor Transilvaniei, pe când mizantropul Marius prețuia albumele greu de îndurat emoțional, mai departe Lee Miller, Buchenwald și Dachau, o gravă și solemnă tăcere că, într-adevăr, pe chipurile Häftlingilor se citește CEVA, un nu știu CE îngrozitor și fără precedent la om, nicio alinare în istorie: e ca și cum *iremediabilul* s-a produs; specia homosapului a căzut la admitere, a ratat calificarea, a fost eliminată definitiv din cursa pentru perfecțiune și sfințenie; de acum înainte, se va târî în iluzii consumiste, în confort și, ascuns în background, *într-un fel de nazism latent,* al cenzurii

goebbelsiene corecționale și al violenței de masă nejustificate, de la pasul SS agrest agresiv al slăbănoagelor nehalite manechine nefătătoare, la tot ce manipulează micul gamer Raul Lecca, ucigaș virtual posthumanist, în două-trei săptămâni, a tot atâtea *umbre umane,* cât într-o întreagă carieră, un doctor Mengele ca și tac-su, ironia supremă ce exclude speciei recursul fiind că Dezastrul nu s-a produs în țara cea mai intolerantă din Europa, – după opinia lui Terente Bazalau Barosanu chiar România Mare Regală, ci în inima filosofică nemțește a Europei, practic a Civilizației Terestre, singura consecință notabilă a acestei particularități fiind spectaculozitatea hollywoodiană a tehnologiilor de exterminare implementate începând din ianuarie 1933, fiind de crezut că specialiștii lui Stalin au admis că noi românii nu suntem încă în stare să adaptăm asemenea documentații, aduse de spionii tovarăși de darogă, sputnici, deși martirul Tuhacevski, că tot era el polonez ca Dzerjinski și aplica-ntr-o veselie (Lustgefühl) *altui neam* slav bolșevismul, va fi practicat saddamic și *războiul chimic* în contra demnului neînfricatului **mujik liber** refuznik al kolhozului și al prodrazviorstkăi, adică pe înțelesul obezei preafericitei roz occidentale svinia, prodovolstvennaia razviorstka de Tambov, predarea silnică puterii sovietice, angajaților parizieni și hominterniștilor universitari britanici, a așa-zisului surplus (!) de cereale, inclusiv a lîsenkoistului kok-sagîz tetraploid, poate că deținutul gulagos al lui Marius e înfățișat retoric *privind cu invidie* la deținutul eseșilor și pentru că, din „umanism“ dement de intelectuali pragmatici, suferința acestuia din urmă, cu prunci și bătrâni cu tot, se termina scurt și fără preaviz, ca în abatoarele noastre ecologice de mileniu trei, ce eutanasiază vita, porcul sau găina, însă ce a deranjat mai mult pe Lavinia Clătici decât pe baroneasa Erdödy Zsuzsa, a fost aerul de înregimentare a artistului fost român printre lăutarii unui discurs pervers despre pseudo-*monopolul suferinței*, adevărul stabilit de biograful critic cât decât documentat, care e totuși Narcis Moga, punându-ne în corzi după ce s-a aflat, nu de la acel Șaraga avocat Anei Pauker, Frâncule, nici de la un Achile Șaraga, ajutor de primar negociind prin 1940 nu știu ce cu Antonescu, ci de la Fred Șaraga, părintele orfanilor Transnistriei noastre, dimensiunea dezastrului de după Flurbereinigungul de peste Prut și că, la masa verde, va fi vorba doar de niște „grajdanini sovietici“, cu despăgubiri cuprinse-n pacea sovromică direct lui... Stalin, nu tu cărți, nu tu muzee, doar bomboane cubaneze și unele cu eucalipt inventate de farmacista Eliza Alexandrescu pentru durerea în gât resimțită proustian în căutarea Cititorului Inexistent.

Dealtfel, după Canal, aproape ca Bazil Frâncu, vremelnic Marius nici nu prea va mai citi în biblioteci, decât pe apucate, și autocenzurat în cereri, fiind convins că există vreun serviciu Li care studiază listele de titluri cerute, după cum alte structuri neaoșe îți dau azi în cap pe soșălmedia, dând vina pe mogulii americani! Oricum, trebuia deocamdată *să iasă din mizerie*: mozaicar, zugrav, instalator, electrician, fotograf de nunți, numai artist nu. Dealtfel, sub bolșevism, nu i-a căzut în mână nimic serios despre Războiul Sfânt. Abia prin 1992, când pleca în direcția opusă, Editura Militară i-a oferit „Românii la Stalingrad” de Adrian Pandea, Ion Pavelescu și Eftimie Ardeleanu, într-o copertă neagră rememorare dureroasă a mișcării strategice dus-întors. Ceva cât de cât concret dur despre Transnistria, semnalat de Noveanu, citise abia la Maria Banuș, prin anul Goma 1977, *Sub camuflaj. Jurnal 1943-1944*, mult după ce poeta ție-ți vorbise atât de urât, America! Mai întâi însă, veni Resurecția lirismului. Anul cu patru primăveri 1968. Frumosul iunie 1970, cu Eliza la Paris, traversând și americanul Octavian cu Virginia Atlanticul. Bani mulți. Un vis. Ani mulți? Nu. Sfâșiere. Irinuca măritată la Basel, întâi cu Joachim Otto Burckhardt, apoi cu Ion, Johann, Johnny, John Doe, Hans Morgenstern, IT-istul bun la toate...

Valul de traduceri al destinderii Helsinki se referea la atrocități naziste mai mult din Vest și din Polonia – rareori de pe teritoriul sovietic, mizantropia de la cozile ceaușiste hrănindu-i-se apoi în salturi, de la 1956, pe dezgheț, *Flagelul Zvasticii*, până la Bernadac – *Medicii Imposibilului* (1972), Pappalettera – *Zbirii au Cuvântul* (1974) sau excelentul *Dicționar de lagăr* al lui Oliver Lustig (1982). Între timp, pe unde scurte, își întregi o imagine parcă mai clară și despre celălalt totalitarism. Rareori pierdu vreun episod. Risca și să înregistreze Povestea vorbei! Dumitru Bacu - *Pitești*. Virgil Ierunca - *Experimentul Pitești*, Paul Goma - *Patimile despre Pitești*, Ion Cîrja - *Canalul Morții*. Aiud. Gherla. Jilava. Periprava. Salcia. Sighet... Ion Ioanid. Soljenițîn. Ivan Denisovici. Varlam Șalamov. Saharov, Amalrik, Mihail Voslenski. Revoluție Culturală. Laogai. Tien Anmen. Pol Pot și khmerii roșii. Vietnamese boat people. Armando Valladares...

Nu că avea vreun plan de lectură, văduv încă din 15 februarie 1986. Căuta ceea-ce-chiar-merită spus. Era și teoretician, antropolog, cioloveksceptik: voia să aproximeze bine cam până unde poate merge cruzimea, imperfecția homosapului, lipsa lui de fiabilitate, cu perspectiva trecerii pe silicon nu numai a țâțelor de videochat, ci și a Conștiinței (Gewissen & Bewusstsein). Emigrat în Elveția-Alsacia, o vreme încă citea carte adusă din țară cu duba lui Hans Morgenstern, ginerele cel amabil. Utilă, Ota Kraus – *Fabrica Morții*, 1993, iar Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, 1961, sinteză esențială, nu o găsi decât după 1997, traducere, ca să o trimită prin 2005 unui friend incult agresiv, care

dispreţuia până şi Lembergul, ca fiind demodat, fără bloace ca Kaliningradul.

– History can be preserved only in fragments.

– We know perhaps 20 per cent about the Holocaust.

Pictor reprezentativ al epistemologiei fără subiect cunoscător, încă de la 19 ani, în raiul auriu de la Ziduri-Pribegi observând ultra-ecologist că *Peisajul n-are nevoie de homosapul admirator*, deci principiul antropic e un fâs al Geocortexului ignar, neexplicând Universul şi Bioseea, burlac rufos în scriptoriumul din Aleea Dumbrăviţa, părăsit de Liz în 11 septembrie 1983, fugită la Basel la fată, s-o ajute la creşterea Isadorei, continuând a supravieţui ca miniaturist în blocnotesurile botezate Piranesi, socotind pe suprarealistul Carcerelor a fi arhitectul în fapt al Casei Poporului în creştere din sucul levigat al demolărilor odată cu explozia socială, combinând radiouri şi oficine, Europa Liberă, BBC, VA, RFI, DW, Radio Svoboda, despre Laogaiul maoist şi despre Pol Pot, mai ales în vara lui 1989, după masacrul din Tien Anmen, era deplin conştient că totalitarismul marxist nu se sparie de vorba sau pata picturală groasă, din ce în ce mai clar fiindu-i la 1992 şi laşitatea că n-a existat Literatură de Sertar, deci razgromul că intelectualitatea supravieţuitoare e neglijabilă, dar după Revoluţie, detectă repede explozia de cărţi a unei seminţii ce, singura vie antic, *a învăţat de la Egipet şi Babilon să nu-şi uite morţii*, pe nerăsuflate cetind el pe trepte, lângă Biserica Kreţulescu, unde din comoditate de bătrân aprindea lumânări părinţilor şi bunicilor părăsiţi la Ziduri, Elizei, şi prietenilor de peste tot, Constelaţiei Lucizilor şi, pur şi simplu, „tuturor morţilor“, în principiu deci, şi Eroilor noştri din Războiul Sfânt, cel generat în 26 iunie 1940 de Năpastă, şi alţii din toate războaiele şi răscoalele, – din vitrina de la librăria învecinată, galbena orbitor carte *Evrei, treceţi Nistrul!* a Soniei Palty (Follender), incisivă, mânioasă, cum cenzura comunistă n-ar fi permis, cu totul altceva decât mozaicul documentar de demult Carp Ehrenburg Grossman, o mărturie dintr-o suflare, impunându-i a roşi poate dintr-o coincidenţă (îşi aminti că, tânăr, frecventase nu departe Studioul *Foto Royal*, Follender & Kuttler, Bv. Elisabeta, 8). Un tablou ca de anii '30, încă expresionist, cum deobicei în arta lui, intruzia grea a vocii umane în gravură:

– Ţiganii (p. 158, ed. CR' 1992; este vorba de transbordare de la Golta, din Transnistria noastră, dincolo de Bug la Pervomaiask, unde ssecuriştii lui Himmler practicau stahanovismul epurator etnic; Narcis Moga insistând că din familia romului concret Măriuţă de la Pribegi, n-a pierit nimeni, însă locotenentul de cavalerie pictor şi fotograf a avut la Morozovsk un ţine cal ce nu şi-a mai găsit în permisie, acasă, familia!) erau transbordaţi pe malul unde îi aştepta moartea. Plângeau, strigau, ţipau. (...) Trecu un bac. Multe femei, cu copii. Una în zdrenţe, s-a ridicat în picioare. Ţinea în braţe un copil mic. Gol. A urlat ca o fiară. A ridicat copilul, spre

soare și l-a azvârlit în apele tulburi ale Bugului. Un urlet uriaș. Toate femeile de pe bac s-au ridicat în picioare și și-au aruncat copiii în apele Bugului. Și îndată s-au aruncat și ele. Unele încercau să se înapoieze pe malul ROMÂNESC. Soldații de pe mal au început să tragă cu armele. Țiganii de pe ambele maluri au început să urle...

Scenă dantescă vădit, pe care Marius Ghizdavu o ilustrează-n culori cadaverice, cu joc de lumini ca-n subteranele Judecății de Apoi michelangiolești, între timp recent privind el însuși, de pe tatami, prin ușa culisantă, cu cea mai geto-dacă mioritică luciditate Hokusai, soarele negru al Morții la Kyoto direct în față, o moarte mai mult decât moarte de om sau de grup uman ales pentru genocid după criterii rasiste sau marxiste, *o moarte a Speciei ca atare, puternic compromise la dotarea lui Ginghis-Han cu telegraf* (expresie păstrată din interbelic, (Serge Tchakhotine – *Le Viol des Foules par la Propagande Politique*, 1939). Pe net, tabloul a fost luat la miștoul criptorasist, firește, în pluralism și diversitate, fără a fi apărat de iubitorii de artă friends sau breslași rivali, cum că nu-și aruncă ea țiganca noastră în fluviu puradeii, paranormal fiind că ideea de test transhumanist i s-a născut protocronist după o sclipitoare conversație, la șah, dintre robul său Feodor Kuzmici Merțalov prizonier și musafirul Oscărel Hubig, mic șef de comando de piloși SS de la Einsatzgruppe D, al cărei comandant, Otto Ohlendorf, era atașat la Armata 11 Germană, cea încadrată strâns de A4 și de A3 Române, într-un front comandat de Mareșalul Ion Antonescu, supradotatul Raul Lecca notând de pe tinetă că dacă Engels laudă rolul muncii aproape silnice în procesul de transformare a maimuței în om, atunci un Marx prea gânditor poate fi killerit la roabă de călăii parrtidului, cu complicitatea populației fumătoare de țigări Belomorkanal, zek, z/k asta însemnând, zakliucionnîi/kanaloarmeieţ, rob neplătit în armata de muncă de la Canal! Munca aducând libertate *și la 1930*, în sloganul afiș Каналоармеец! От жаркой работы растает твой срок! Deci dacă topicul e Freigabe, atunci cu necesitate de oțel Krupp de Novokuzneţk, tragerea pe filieră a ciolovekului, din cimpanzeul mai sociabil Bonobo, dialectică că gorila și urangutanul or fi *ființe ce au degenerat dintr-un om* intermediar, prin lene, cruzime și turnătorie, adolescentul Marius observând deja la pubera Clara Honig oroarea clasică de amestecuri impure, de corcitură, de ce trebuie cu ce nu trebuie, așa că a adus-o pe culmile indignării, lăsând în culori cadaverice, la apa infernală Bosch a Bugului, mamele de pe bac să-și înece pruncii sortiți unei morți de la omul civilizat, adică „pragmatic“, și precum într-un film alb-negru, a identificat în sepia observatorii internaționali ai scenei și, în prussian blue, Gulagul cu sugestia puerilă că, după Șalamov (membru al Societății Varlam Șalamov fiind) nu se mai poate scrie despre Auschwitz fără a aminti și Kolîma, la care poeta încă expresionistă i-a replicat, de la obraz, că fieștecaare Neam să-și finanțeze cultul martirilor săi, fiindcă nu la Edu-Cultură se fac economiile bugetare,

mă băiete...

– Preocupându-ne generos idealist, nu ceda el, în contiguitatea succesiunii acum-urilor, de martirii *tuturor* popoarelor, chiar și de-ai celor uituce natural sau ai ălora mancurte artificial, nu trebuie cenzurate sechelele că o adunătură tocată de marxism-leninism-stalinism-maoism nu va ieși zdravănă la minte atunci când securiștii vor simula că ei construiesc capitalismul. Vasăzică Marea Recuperare focusată pe Lemberg poate părea o absurditate gogonată cât Galiția Mare. Dovadă Schlamm-rasputița că-n 1993 n-avem Minister al Propagandei de să dăm la popor Războiul Sfânt *existențialist* tot atât cât Războiul Reîntregirii *expresionist*, întru o Lectură Silnică, rezultatul fiind *Submediocritatea* în toate, tipică Păcii hibride din postmodernismul *excesivist*, epitomizată canonic de un fotbal empiric, primitiv, incalificabil, practicat ca de niște maimuțe, în mlaștini sau pe soluri nisipoase, Războiul Declarațiilor și transmisia în direct acuzând publicul că la noi confuzia valorilor merge până la confuzia conceptelor, reușind să scoatem prin sita de mătase juiciest hamburgers doar din garlic powder, cu scriitorul ajuns cronicar și istoria ficțiune deschisă oricărui rezultat, la Națională, fără stranieri.

– Ap iaca, k cemu vseo eto? În Bay Area, Marius fotografia focile Caliacrei și asculta reiterat în niște căști bi de culoare Lamium purpureum, de la Augustus, o trupă locală, Los Cenzontles, CD-ul 2000 *De Una Bonita*, trackul *La Morena* cu vocea băiețească a Giselei Farías Luna. Ca artist, era îngrijorat de ștergerea din Istorie și Literatură a Războiului Sfânt, intelectualicește refuzul recunoașterii Basarabiei ca Pământ Românesc fiind un invariant al lăbăgelii de la Democrația Originală 1993, la Democrația Specială 2023. Se imagina pe sine adolescent, îndrăgostit de o feministă precoce călătoare și, sub luna tropicală, într-o noche de ronda, sub balconul din fier forjat ca-n târguri dunărene cu sturzi în trandafirii de dulceață, cântând să-și recupereze edenicele favoruri, ajutat de acompaniator pedofil ținând neobosit un ritm înnebunitor din trupul cel mic al jaranei...

– Ei, cum să nu facă Marius război! râsese lubric Dora. El era cel mai bărbat dintre toți cei pregătiți pentru prima manșă din play-off, cea de Acasă!

– Rău e, măi, să fii un Marius Ghizdavu! oftă ginerele, Hans Morgenstern. Până la urmă, nu cel din urmă, ci cel *ales*, exemplar ochind și nimerind corect, deși abia la Kyoto, nu la Carcaliu, va învăța kyudo, arta tragerii cu arcul. Săgetat de Cupidon să monitorizeze juma de veac NĂPASTA, de la 26 iunie 1940 la 13-15 iunie 1990, mirat de *năpăstuirea* Neamului Românesc celui ospitalier, bun și blând, cum sunt toate popoarele, excepție alea cu cu p mare, care și-au realizat imperialismele sau încă le umflă, cu grele consecințe-n demascarea fiabilității slabe a eticii homosapului, și asta tocmai când Istoria a intrat în prelungiri. Dar tot e bine

că în URSS se compromite, la Bucea, nu doar Parrtidul, ci și Căgăbăul!

Ocolind în zborul de phoenix stângaci al dromaderului încrucișat cu lamă andină sau cu vigonie, piramida teutonică înălțată din nisip, de refugiatele dace, cu sânziene în păr și coliere de calcedonie stimulând lactația, pe țărmul baltic ca ambra, la Neue Frauenburg, între Danzigul polonizat pe vecie de Walesa și Kaliningradul românesc de bloace noi, el Ioil Borgiah meboid sau chiar homonoic se gândea la zei și că istoria-literatura de pe raft, nu incomodează re-făptuitorii potențiali, nici pe cinefotoreporterul de Război Sfânt să se simtă puțin că *se bolșevizează, se slavizează* cu dor de fete din Kuban și chiar se schimbă fizic în URSS, din autochirurgie facială de nebun, dobândind ochi ușor oblici și lunecos închiși ca ai oamenilor de stepă, cum într-un autoportret Sfântul Vincent.

– Nu se mai poate face nimic, decât să nu se mai repete! Nu trebuia să fie.

– Să sperăm, Eliza. Deși Mișu a ars la Berevoiești documentul care atestă superficialitatea căinței mele și bolșevizarea-mi ireversibilă din adânc, fiind doar un *belet* de tip leninist către însărcinatul cu epopeea „Războiul Sfânt“, Grigore Căinaru, între departamentele de la Ministerul Propagandei, de la o ușă capitonată la alta, sugestia c-ar trebui deja Conducătorul Statului să ordone, pe lângă a curta doar doamne colonel nerujate, ca *întreaga* populație a țării provizorii, de la plopii Topologului la fagii Bîk-Buk-Bugului, să își merite morții, rugându-se zilnic spre Răsărit, iar popii cetind câte o pagină din *Războiul Sfânt*, epuizându-le toate **1681** în circa 32 de ani, dar reiterând ciclul lecturii silnice, ori de câte ori se pierde șirul.

– Români! Națiunea a început azi un războiu mare și sfânt. Români! Războiul acesta este o tragică dar măreață purificare națională. Veacuri noi și-au început ființa. Providența creează oameni și popoare care împinse (de ssecuriștii anti-retragere-de-pe-poziții) în lupta vieții, în vârtejul concurenței vitale, se ofilesc și pier, tac și trădează sau se înalță puternic și stăpânitoare. După cum viața nu este făcută pentru trădători sau lași, nici istoria nu este creată pentru popoarele slabe. Când un neam ucide într-însul fiorul vieții, când surpă într-însul religia mândriei, când se lasă purtat de vorbe deșarte, de fetișisme și prejudecăți, când este neapt să se unească într-un vifor de dezlănțuire națională și trăiește numai din ofrandele norocului sau târgul internațional, atunci acest popor își poate număra paginile istoriei (și ale literaturii) ce-i mai rămâne să trăiască.

– Azi voința și lupta, religia (învățătura, he-he, „posthumanistă“ de după om) și biologia (experiența de până la homosap), *dreptatea* iminentă (căci ce cere rațiunea se actualizează-n cearșaful jegos al realității) și îndârjirea de a o câștiga, acestea singure califică și descalifică popoarele (arunci prosopul), atât pentru Campionatul European, cât și la Mondiale, deci și pentru Cruciada Antibolșevică.

– Războiul (SFÂNT), războiul acesta (maaare și sfânt) ESTE, o români! o mare luptă! a civilizației creștine! contra unei noi barbarii. După care vor veni și ne vor liniști pe toți, cu inteligența lor artificială, huboții. Azi nu se înfruntă în Europa statele, ci rasele și lumile. Massa slavă cu amorfismul ei degradator, bolșevismul, tinde să distrugă nu numai viața vechilor rase europene, dar să răstoarne însăși bazele civilizației noastre străvechi, prăbușind Cupola Spirituală sub care s-a întemeiat toată așezarea Europei. Familia, proprietatea, biserica trebuiau să fie arse în flăcările demiurgice (comunarde, petroleuze) ale nebuniei religiei comuniste (care împopoțonează Krupskaia cu bijuurile Reginei mele). Simulând idealul și săpând ocult și perfid puterile vieții lumii, comunismul era insula iluziilor pentru rătăciți și veșnica amenințare a Europei. El nu va mai fi.

– De ce să nu mai fie, mă? protestă contra derapajelor rasiste, zvârlind cât colo Dorothea Schlauberger mapa de negociere grea „*Războiul nostru Sfânt – Fotografii, crochiuri, pasteluri, acuarele*“. Bolșevica variolă, care l-a ciupit de obraz și pe Stalin, făuritorul imaginii lacheilor săi burjui neburzuluibili Roosevelt și Churchill (vezi că faci jocul antioccidental al Ungariei și Austriei habsburgice, putinisto, monitoriză Muhală Muistu) a biruit ciuma fiarei naziste „în chiar bârlogul ei”! Cine crezi tu c-o să te mai expună, la Basel, cu o Prefață ca asta?

– Chouchou, tais-toi! o opri colonelul vânător de munte pe soție să reacționeze, ca un președinte la un proces din care va emana o justiție originală.

– Terminați odată cu mutrele astea ca de înmormântare! **N-am putut cuceri Rusia în 1941-1945, o s-o cucerim altădată...** Scrofița roz occidentală, bombăni nemâncătorul-de-lebede unchi Isidor, de la Antibes nu de la Carcaliu, plescăindu-și buzele prehensile de consumator căruia nu i s-a raționalizat-rațiat, într-un secol culinar, niciodată nimic din nimicuri, tocmai pentru că ea iubește *La Vie en rose* și trufele, va tot aduce prinos nazismului bolșevic, deoarece s-a apărat la Stalingrad de bolșevismul nazist, indiferent ce miorlăituri va scoate nud *pisica maidaneză* galițiană a Murocikăi de la Harkov, pe drumul cu plopi al Lwówului!

Îl așteptase la Gara de Nord și se strecurau anevoie printre parizieni, spre Parkingul Stalingrad, de lângă stația de metrou cu același Nume, dinspre cartierul La Villette, îndrăgit de pictorul iluminist narodnicist pentru ce da la Popor, – știință la zi, filme de vară noaptea-n șezlong, cursuri, sunete smart, filarmonică...

Nu mooye ca la Noi, guvernul elitei șmecherilor, de la Democrația Originală jună la Democrația Specială boșoroagă. Ci Marius tăcu. Din ochii de mâț tulburi dezbrăcând pe badanta model Agnieszka, ea 16 el 69, în anul deștărării lui 1992, cu ideea fixă că dacă până-n 2051, când liter-istoria, nefuncțională, va sucomba, după vreo explozie solară, și atunci standardul de huzur echicultural prăbușindu-se la nivel 11 septembrie

2001, Restaurant Le Train Bleu, Gare de Lyon, Paris, mmmm, rehitlestalinizarea, o, parizieni, se va reiniția cu necesitate Undeva, și nu în ritm Goebbels-Ehrenburg, Riefenstahl-Eisenstein, Ribbentrop-Molotov, Rommel-Jukov, agale, din Bayerische Alpen la Ural Tian-Șan, ci accelerat prin tâlcșou tembelizor și chat netărău, în maxim nouă luni, urmând Breaking News cu arderea primelor 1681 cărți și a primilor oameni.

– Cu o singură obiecție! îl ciupi cu îndrăzneală de obrazul înlăcrimat de-o alcoolică sentimentalitate slavă, infirmiera discipolă poloneză lvoveană.

– Întrucât humanitatea are doar oarece educație 90% antinazistă și 10% antibolșevică, se plânsese el la toți care nu-și puteau imagina plastic cine-i acum Dușmanul ăl Nou, în contra căruia se va înregimenta, la prima Foamete, în Batalioane de Asalt, junimea canibalică pură, deși dr. Bogza cic-ar produce deja la CBAGO pentru insecte mostre de *carne de om artificială*, cu gust, aromă și textură identice cu cele naturale, e clar că Ritualul Hecatombei se va practica tot spre Galiția Mare, cu ce *indezirabili* s-or mai găsi, migratori, hoți, răi, corupți, nesimțiți, mâncători de lebede, firește și de organe de copii, în plus leneși isteți, Agnieszka, și capabili a recupera Decalajul, întâi față de frații lor de gintă latină, dacă. *Dacă va mai avea cine lumina pe Popor*, adică drojdia mustului care fierbe, ce rămâne din hemoragia bejenirii Tineretului spre o deznaționalizare în două-trei generații, cu rușine de a vorbi românește în țări avansate. Zero șanse, Verei Otlei, privind demolarea Casei Speciale, recuperându-se mss. **1681** al epopeei naționale căinare *Războiul Sfânt*, compuse pesemne la ordin cazon sau cu mansuetudinea șefilor Propagandei, motivația suficientă a excavației de către holdingul Avăcăressi fiind că, *din cauza Gravitației* masivilor pereți, Legile nu pot ieși din sfincterele Casei Specialilor decât ca și niște strâmbe, de până și frații Enache, ca burghezie de merit nechezoală, au boală pe alții îmbogățiți, deși mandavoșka, nemaiputându-se hrăni dupe pielea pelagroasă a propriului mujic, va lua la ros și *Triunghiurile* geopoliticii imperialismului nostru de la Traian, nu ca la 1 Decembrie 1992, de-am șezut în cur și-am deplâns katastrofa electorală, expatriindu-mi eu via Basel la Sonnenheim, să aridic în crama Alsaciei, capela *Timișoara-n sânge,* cu altar *Baricada*, timișorenii înșiși deja nemaiștiind cum o fost, iar bucureștenii ioc, dovadă că când ucenicii mi s-au strâns, unul tocmai din Kyoto, Yukio Miyagi, la plăcinta cu varză *uie* strasbourgheză, mișunau deja pe plaiul proaspăt nins provocatorii întrebând *Dar unde sunt colindătorii?*

– Ce vreți, mă? a oprit republicana Dorothea colinda, invocând laicitatea.

– Țara noastră românească/ Nu va rămânea Regat/ Ea va fi Împărăție/ Și Mihai va fi-mpărat! cântau soldații noștri imberbi, luând Caucazul.

– Ahaaa, epopeea Căinarului **1681**! Daa? Ia să ne lăsăm și de farmacopeea populară, Marius, intrinsec naționalistă! Fiindcă, băăi, inconștientule, atunci când postezi ostentativ sintagma pizda țigăncii, tu ești simultan și sexist, și rasist! Tot așa în Pulaski, Tennessee, a fost conceput la beție, ca o glumă, Ku-Klux-Klanul!

– Ai dreptate, ce-i al tău e pus deoparte! Trebuie să fim mereu vigilenți. Vegheați cu mine! Români galițieni, boieri mari! li se adresase el atunci, de mult, ca arhitect macabru, de pe columbar. Epopeea Căinarului, azi bărbos și mogul în Purgatoriu, ne dă povață că Misia istorică și implicit literar-artistică a Neamului Românesc nu este de la Providență să învețe din catastrofe proprii, ci din ale altora sau cel mult din istoria *contrafactuală*, cea din basme și *fluviuromane,* iar liric, câmpul apropiat tactic e prea prozaic azi să mai prevezi prin seculi, tu, uitat Erou Desculț, reprezentat prin casca ta de sub păpădii (*Taraxacum officinale*) și pizda țigăncii (*Lamium purpureum*), care doar solum sacrum te omagiază, mă, cum și Răsăritul Lunii în dumbrava de argint e independent de existența sau inexistența Poetului peisagist martor ocular pentru orbi, abia cu aceste cuișoare în imaginara raclă și cu multă scorțișoară deci nucșoară în vin de Ziduri evocând noi, pățiții, epistemologia fără subiect cunoscător, extazele filosofice multiple, Nürnberger Christkindles Markt-Glühwein, ale tinereții celeia sigilate de un Războiu chiar prin Năpastă SFÂNT, la hazul de necaz obscen cazon, pu în pi, că din bordeiul meu nici muza, nici musca nu evadează neconsolată, Nosferatu neștiind încă de la Woland dacă e de ajuns un Gulag global de tehnologie Orwell smart, mai ales c-acum creăm, toți cenzori voluntari fiind, universuri concentraționare smart, fără să deslușim ce mormăie ursul carpatin la urechea de mort ca fiind *legământul* nostru, adnotat cândva de polcovnicul Horea Bratu, inamic al geopoliticienilor Dușmaniei, împingându-și cu indexul ochelarii spre fruntea de delfin canonic, cum că echilibrul trebuie înțeles tot clasic, ca între nemți, slavii noștri și Axa Latină, stăvilindu-se americanii și chinezii lor, dar impunându-se iar *relatinizarea Balcanilor* de la 101 dalmațieni până-n Mooyezia Super, deși cam târzior, bade, clarvăzătoarea Volva-Buicka, la Kassandra-Halkidiki, nu la Athos, anticipând analiștilor Saie Buburuză și Ion Codoi, pentru 2222, un îngrozitor konieț knighi smertar al iazîkului rumînskii doar în sensul de stare de necesitate restitutio in integrum, până și turcii, cât de otomani, recunoscând Rumelia ca Rumenie cu tot cu reconstituitul pe banii lor Moscopole ca a patra Romă și primă Moscovă, anterioară Kievului, iar a cincea nu va mai fi deloc, computerele venind de la Diavolul, o înviere a latinei, limbă a Europei cum alții au revigorat ebraica, fiind și scopul pe termen superlung al parrrrtidului nostru, dezvălui totul șeriful Alin Vișan călușarilor săi tari în bâte Spumotim, pe când eseista soție a amiralului Vladimir Vissarionovici Clătici, șef Departamentului Clarviziune din Ministerul Public de Boli Interne, fostă a

lui Narcis Moga, compensa iremediabilul sugerând că nu Hi, nici măcar NSDAP, ci vârfuri încă și mai reacționare, quasi-criptomasonice au fost implicate, urmând un Terminator-3, vizând chiar colonia România, și totdeauna va fi așa la mijloc de secol des, deoarece dacă nu s-ar fi autosesizat de Revelion 1933 Clubul Illuminati de la Davos, atunci Răsăritul, domnilor, adică Marea Galiție 1933 a genialului Marius Ghizdavu de la Lwów, combinând 10-12 milioane de evrei cu 20-24 milioane de români, și unii, și alții șmecheri și azi, rezulta miciurinist-lîsenkoist un *ciolovek de lapislazuli* care ar fi pus sub semnul întrebării, dacă nu și al mirării, orice altă *hegemonie continentală* și, prin monopolul culturii, civilizației și religiei, chiar globală, valorificând în-vederea-a-ceva avantajul imuabil al poziției geografice între Chersine, remarcat încă de academicianul post-mortem Voicu Ghizdavu la 1 octombrie 1938 pe la ojină, dar Zuzulina ceru Cepecăi să zapeze dracu pe alt canal cult, reieșind, apropo de continent, de eternul con și de neant, împotrivirea YouTuberului vegan Terente Frunzăverde la confesiunea epistolară a lui Sartre, nu către Despina noastră tare-n Gaist ca Bach la sala cu orgă a bancherilor din Chișinău, cum că la Noch-nichtul prăvăliei se autoevaluează mai degrabă comme un masturbateur des femmes, qulangiu având mult de scris, decât ca un frecvent coïteur, de reținut că și Marius față de Agnieszka, el 18, pardon, 81! ea de-amu 18, OK, suprainterpretat stahanovist more ferarum T-34 als jebanieț de 1681 ori, iar în restul cvasinfinit als kobîlkanieț, martor de pe Pulaski Bridge la sfârșitul înecat în zeamă-de-varză al istoriei românești, născându-se mai mulți viteji în Diasporă, deoarece de la Odessa noastră, basmul e că s-ar fi întors în 8 noiembrie 1941 cu un *yad*, cu o mânuță de argint, dintr-acela ce-ajută omul sinagogic să urmărească fără a orbi textul divin, păcat boieresc ca să nu vină alții mâine la masa verde și să întrebe unde este yadul, dacă-l șterpelesc alții, semn și înțeles că nu se putea să fii în Iad și *să nu te orientezi*, ceea ce avocatul antidenigrare acceptă, inclusiv doctrina academică Voicu Ghizdavu a celor trei chersine, fiecare *alt leagăn* al Neamurilor Românești, unul moldovenesc, al doilea populația RO și al triile Neamul Românesc autentic, cel bejenit în Diasporă, singurul demn de slujit, dar genialul artist plastic respinge până dincolo de centrul terenului platoului lagărului, dezmânjind *măcar pe eroii*, perorând că loviturile aplicate de ei *bolșevismului* până la Stalingrad și până la Groznîi *erau mortale*, EL N-AR MAI FI FOST, pica definitiv chiar și marxismul încă de pe la 1942, scăpau și chinezii, dacă cuplul Roosevelt-Churchill nu i-ar fi oferit bampirului cominternist transfuzia cu sânge de copil de rasă neglijabilă galițiano-angkorian, și Kirsch, până i-a revenit pofta de a înfuleca pateu cu sare, hrean, curcuma, wasabi, sos curry, helluva, beluga și poster color Frankfurter Sausage, ameți din nou Zuzulina canalele arhipelagului televizionar, scris fiind să se aștepte trezirea românilor, încât să se citească, în cartea destinului că bolșevismul s-a

născut pe Neva și a mierlit-o pe malul Begăului la Timișoara noastră, când Marius orbecăia după Catedrală și n-o găsea la locul ei de parcă o translateralizaseră inginerii Epòcii, tocmai în Pădurea Verde, nu în pădurea de pe Râul Doamnei, prin care călărise de Revelion 1940-1941, să se asigure de protecția colonelului Moga pentru invitați, îngrijorare privind soarta României Mari Regale văzută azi acum ca tâmpenie ridicolă, mai bine picta ceva de succes, mandavoșka exprimându-și, în repetate ocaziuni de Reunire ratate, de la 22 decembrie 1989 la 11 decembrie 1999 și apoi la 10 august 2018, la Gazarea Centenarului, așa achiezând la Pactul Ribbentrop-Molotov, DEZINTERESUL politic și intelectual față de Basarabia, pământ neromânesc, așa că-n vara lui 1992, deștărându-se încă din gară de la Vârciorova, deja alsacianul constatase, tot fotografiind ca în război, o *resurecție a stepei* în șesul românesc neerbicidat, umplându-se de maci roșii lanurile de pâne, pogoane întregi până, hăt, în zare, ca un omagiu Tonitza de la Topalu, al solului patriei către cine s-a jertfit pentru cine nu s-a jertfit, degeaba antibiograful facsimilându-i Carnetul de membru al Asociației Reporterilor de Război Sfânt, cu gratuități pă transport prin aplicația YouthTB, căci el știa de capodopera, Gioconda vieții sale-n Galiția Mare, că Subiectul vine de la Răsărit, că era și este cadoul omagial *Pizda-Țigăncii* (1997), tabloul de cimitir de eroi uitați, inspirat și proiectat dinadins să-i fi plăcut și tovarășului lingvist Stalin, pe care-l știa de la Mișu obsedat de cel mai misterios cuvânt cu sens istoric galițian, nicio abordare materialist istorică, oricât de dialectică neputând elucida adoptarea de către femina geto-dacoromană a vorbei jenșcinei slave ruse-ruse, româncuța cum poloneza, bielorusoaica, muscala, hoholița, până și moldovianka sau slovena, de-a ajuns, că tot filigrana el hărți în grandiosul efort propagandistic *Spațiul istoric și etnic Românesc*, prin 1942, să creioneze dispersia cuvântului magic din Balcani până-n Ural, cu grele consecințe când i-au găsit la percheziție slovele alea pe hartă, cam dincolo de Linia Stalin, ce insultă, dar în interesul Științei, și al superiorului ei ierarhic, Mitul, construit mai mult pindaric de către genialul Grigore Căinaru-n eroice *Imnele Războiului Sfânt,* total diferite de deviza alcoolicului, pu în pi, cum că epopeic călăuzite de popi bătrâni, TOATE muierile dace au fugit de suprarealistul Traian spre nord, Flucht din davă-n davă, cum aveau și incașii Machu Picchu, fortăreață a femeilor la nord-vest de Capitală, de Cuzco, – fugărite de pofticioșii legionari ai Romei, cari nedispunând de tancuri Tolstoi-34 sau de camioane americane, *nu le-au prins* nici pe drumuri sileziene, pomerane sau prusace, să le frângă cu huiul presupusa Rassehochmut der germanischen Frauen, nici pe autostrada informațională a zămislirii mitului wagnerian al Walkiriilor blonde neîmblânzite, care zgârie și mușcă, venind din nostalgicul Sud, ieșind din ceață în *ii* cu țâțe bluesroumene ca merele Eve și-n *fote* dezvelind inspirând ce-ai de făcut, soldat nemulțumit doar cu znaciokul din pieptul slavobolșevic, acei bătrâni

preoți însoțitori, ajunși magi blajini dăruindu-le generos vikingilor Constituția lui Zamolxe, odată cu Biblia druidă, iar ele sânge de cel mai nobil preț, din care se trage mitic, în pofida demitizatorilor bogați, nu numai aristocrația ariană prusacă, ci și cea varegă ce a fost prințipiul organizator la neamul rușilor, de la Novgorodul polonez și Kievul nostru, în combinație cu creștinarea datorată eremiților dobrogeni și celor basarabeni din stâncăria malurilor Nistrului din Capadocia, da, a Nistrului, fiindcă la Prut auzi doar melopeea încălzirii globale Dimineața pi racoari/ Dimineața pi racoari/ Eu stau cu ochii la soare/ Șî ma uit în ceru' ăl mari, la care frații răspund de peste ape lățite de inundațiile prosovietice din 1941 iunie 22 că Sara pe vale/ buciumul sună normal/ dar pus între buzele tale/ el sună special! cum a pus pe muzică Adorian Tomoioagă, liderul generației *Nimic pentru țară*, cu explicația că totalitarismul vine din fanatism, pleacă de la bune intenții, și nu vă fie cu Bekümmernis ca-n Banat, vom avea grijă (1936, Reichsführer SS H. Himmler, *Die Schutzstaffel als antibolschewistische Kampfsorganisation*) ca în Germania, inima Europei, să nu fie pricină de-a se isca o revoluție organizată de *suboamenii* din interiorul granițelor sau prin intermediul emisarilor veniți din afară, ca la Tatarbunar...

– Bune intenții care când devin rele intenții *gloata* poate fi reeducată să nu se mai descompună *în oameni*, în indivizi, zise Goebbels în 2 martie 1943, nici la o lună după discursul Războiului Total. Noi suntem atât de amplu avansați în implementarea Finală, încât e imposibil să mai dăm înapoi. Și e cu-atât mai bine! O mișcare și un neam care și-au tăiat toate punțile luptă cu mult mai energic – practica o dovedește – decât cei ce mai au vreo cale de întoarcere!

– Dar oare n-ar fi mai înțelept să ardem cadavrele, în loc să le înhumăm? O generație viitoare ar putea privi cu oroare ce s-a făcut, s-a îngrijorat la cafea, dr. Herbert Lindner, observând că tanchistul își pusese centura scapulară în locul celei pelviene, zvonindu-se pe teatrul de război că și Dialectica tocmai se răsturnase, în timp ce Marx își scutura de cenușa tutunului halatul din molton.

– Herr Ma, a hârrâit SS-Gruppenführer Odilo Globocnick de la Treblinka, dacă vreodată, după noi va veni vreo generație așa de lașă, așa de moale încât să nu priceapă opera noastră cea corectă și necesară, atunci întreg efortul a fost zadarnic. Dimpotrivă, ar trebui puse peste tot panouri de bronz, care să spună ce-am realizat noi, încumetându-ne să implementăm această soluție măreață!

Marius, încondeiat de Narcis c-ar fi votat, dacă-l chemau, pentru păstrarea Auschwitzului *după* demolarea rezervată Moscovei ca să se sape un lac cât Großer Wannsee, dimpotrivă, spre deosebire de Bratu și Căinaru, anticipa că, pentru galițienii din rezervații și sclavie, spre deosebire de SUA, la noi Lincoln cu democrația și Căința avea să vie *mai repede*,

existând baze culturale umaniste încă de la Walkiriile femei dace fugite, spre deosebire de SUA, revelația de la Poltava, la sud de Harkovul lui Hasdeu, fiind că, de la dalmata Poola spre niponele Kurile, *în frăție de arme, romanii cuceritori au mers cot la cot cu dacii văduvi*, pentru a întemeia Pul' dava (Poltava), răpindu-le treptat slavilor femeile, una câte una, prin violență, cum arată și expresii interlope ca dat' pizdî (a cafti), otpizdit (bătut măr) sau pizdeț (capitulare necondiționată/ armistițiu).

– Tot de la aceste castre, unde dacii și romanii concentrau femeile slave, pentru a repopula lumea geților, dacă reflectăm protocronist, cugetă Saie Buburuză sau Tudorel Băluțeanu, vine poate și vorba getto. Însă Școala de la Sonnenheim als Akademie exaltă, după 1992, ca și după 2021, relația generoasă româno-slavă, coexistența pașnică, geniul Regelui Carol 2, care-n Odessa noastră, la Biserica Pokrovska, la 31 august 1918, s-a însoțit rusește cu bizantina Ioana Lambrino, pentru a reda marelui Neam imperial prieten rus al lui Tolstoi o Dinastie nouă, după cea a Romanovilor lichidată de Lenin, numai pacea în Est putându-ne îngădui, în jurul Lembergului, sau în Triunghiul de Lapislazuli Viena-Cracovia-Breslau, Marea Recuperare, miraculos cultura din Diasporă și din Țară să se restarteze și să se reinventeze cu adevărat, ca livada de vișini primăvara, unele semne, încurajatoare văzându-se încă de pe acum, chiar dacă bătrânul supraviețuitor optează, după deștărare și umilinți în exil, mai mult pentru subiecte alarmând cât de lesne se poate improviza cu nițel Creative Writing și multă Artificial Intelligence un *Mein Kampf 2*, dacă va fi cazul soluționării finale a românilor infiltrați în UE, pe bază de plagiat după bine documentata barbarie-asupra-germanilor, solicitată imperios de Stalin lui Roosevelt-Churchill la Ialta noastră (Ducapolis), capodoperă genială de largă cât a Giocondei recunoaștere internațională fiind bizantina icoană, dedicată de Marius Ghizdavu memoriei camaradului elicopterist Otto Runge, *Fecioara de la Nemmersdorf* (oct.1944, azi Maiakovskoie), defuncta expusă în paiele staulului cu tot cu focarul pubian, pentru necrofili de la un pedofil (81) ce uluit de puritatea catolic intimă a Agnieszkăi (26), într-o **Mare Epocă Creatoare** de debit Van Gogh, în timp ce, triumfând electoral, voievodul fotbalist Avăcăressi ar fi declarat tabloidului lui Maradonel Zamfir-Frișcă, cum că se simte ca Iosif cu Preacurata, retractând ulterior, alegând altele de-ale lui Marius vechi, ca Orte des Schrekens die wir niemals vergessen dürfen, cum futbol cu cap tăiat la Görlitz, sau O viziune Valev a Planului Morgenthau, Pisici galițiene la Bălți, întorcându-se curioase acasă, noaptea, de pe dealuri, în târgul ars dimineața de *echipele de distrugere*, statuia de pe Aleea Clasicilor dedicată de Marius nu lui A.H., ci retoric comisarului NKVD Muhin, care ajutat de 480 diversioniști, a dinamitat în 1941 89 de clădiri din centrul Chișinăului, să tot fie reconstruit măreț ceaușist; împietrit Mareșalul contemplând chiar de 10 Mai, 1944, întoarcerea din Crimeia pe plute-Meduza, respectiv în

vaporașe de agrement, a aliaților săraci, respectiv bogați, pentru o defilare româno-germană, Jukov la Preskurov consultând pe Kutuzov asupra bolșevizării-deznaționalizării ireversibile a malurilor Prutului, unde a fost România, Dorobanții noștri intrând în Odessa pe Ulița Ivanovka, la 16 octombrie 1941, pentru a arbora Tricolorul Regal peste marele port dar al Basarabiei, Exodul evreilor din Chișinăul ce arde trei zile și trei nopți, distrus de căgăbăul în retragere, Mamă și prunc la Bromberg (Westpreussen, violată cu baioneta, pruncu-i agonizând, ianuarie 1945, trei zile agățat în părul călduros), Dresden, mai 1812, tablou Napoleon petrecând relaxat cu soția, rude capete încoronate, miniștri, mareșali, când află, breaking news în stil Theodor Aman, de Răpirea Basarabiei și, scurt pe doi, spumegând de mânie, decide campania din Rusia, amintită și de Tolstoi în tetralogia *Război și Pace*, reperul *27 ianuarie 1945* tratat ca cum Gulagul ar fi anexat Auschwitzul, bazându-se femeiește că, pe 8 martie 2003, ziua internațională a circa 3 000 000 vergewaltigten Frauen, dinspre Königsberg și la Berlin, el avea captura de ecran, pe educativul Google 1540000 referințe la "Holocaust" și doar 85200 la "Gulag", Scufundarea în Ostsee a unei nave cu refugiate și copii, zisă *Goya*, Hollywoodul, da sau nu, o fi interesat de torpilarea Titanicului german *Wilhelm Gustloff*, la 30 ianuarie 1945, înghețând vreo trei mii copii, tot atât de vinovați cât trei sute mii alții, deportați ca sclavi ai reconstrucției, plăcere expresionistă supremă a ilustra cum au murit orașele germane și japoneze, cu Sir Arthur Travers Bomber Harris și Maj. Gen. Curtis Emerson Bomber Le May în medalion, 13 februarie 1945 Dresden (orașul celor două Marii ale sale, Regina și vedeta din Odessa în flăcările autodistrugerii, minunata basarabeancă Cebotari), 9 martie 1945, Tokyo, autocombustia uriașului Muzeu al Orașului de Lemn, bravo homosapului, apoi reconcilierea, Secretarul de stat de la Cultură și Culte, dl. Ion Antonescu, oferind funcționarilor de la Muzeul Yad Vashem modelul în bronz al Monumentului de la Târgu Mureș, Narcis suspectând apreciere de către nesupusul Marius a unui reporter c-a ocolit o invitație la Denis de Rougemont ca să nu dea mâna cu Churchill, însă necruțător cu aliatul german, als Steppenwolf, cu ochi ușor oblici și lunecos închiși, cercând a pune-n Photoshop și chiar statuie pe Reichstag, *Ivanul de obsidian*, cu două ceasuri și drapel și chip ca-ntr-o Victorie tristă, michelangiolescă, frapant al Raisei Gorbaciova, la Universitate era când a plâns-o, după cum gratis *Monumentul Izgonitului* în patru variante de Vertreibung & Flucht, pentru Berlin, Breslau, Gablonz an der Neisse (Jablonec nad Nissou) și și și Kalininsberg, iar pentru biata țară RO, ca la toți deștărații mai la urmă – după atâtea completări la ce s-a uitat în *mainstream* – niște timbre uzate Campaniile din Est (Odessa 1941, Caucaz 1942, Sevastopol 1942, Stalingrad 1943), sau strigăte românești la cer, satul Dubovski, unde nazismul ne-a impus imediat după 19 noiembrie 1942, când incomodul Rumänische Reich atinsese lărgimea maximă, niște

asalturi de automăcinare, cum în septembrie 1944, la Dealul Sângiorgiu bolșevismul, pe Mureș, pierderi tot cât la niște revoluții, dar impresia cea mai tare va fi fost prima, când ne-am omorât să luăm Basarabia cu orice preț în Bătălia de la Țiganca (4-12 iulie 1941), evocată printr-un minunat covor mov, culoarea de doliu britanică a Reginei Maria, de floricele neintelectuale, prin care solul uitat peste Prut al Patriei își omagiază, cu simplitate ca de la țară oarecum, eroii formați înainte de Anul 1940, pentru Războiul Sfânt.

1973, RSR - 2003, UE (RO)

CUPRINS Războiul Sfânt vol 4

PARTEA ÎNTÂI	1132
PARTEA A DOUA	1194
PARTEA A TREIA	1267
PARTEA A PATRA	1325
Epilog Partea 1	1398
Epilog Partea 2	1472

CUPRINS

Războiul Sfânt vol 1

PARTEA ÎNTÂI 2

PARTEA A DOUA 144

PARTEA A TREIA 237

Războiul Sfânt vol 2

PARTEA ÎNTÂI 352

PARTEA A DOUA 412

PARTEA A TREIA 494

PARTEA A PATRA 608

PARTEA A CINCEA 664

Războiul Sfânt vol 3

PARTEA ÎNTÂI 747

PARTEA A DOUA 838

PARTEA A TREIA 1002

Războiul Sfânt vol 4

PARTEA ÎNTÂI 1132

PARTEA A DOUA 1194

PARTEA A TREIA 1267

PARTEA A PATRA 1325

Epilog Partea 1 1398

Epilog Partea 2 1472

Editura Virtuală AGO, 2003
Redactor: Camelian Propinațiu 2023

